Беседи на Учителя Петър Дънов 1930 година

1930 Съдържание:

1930 Март

1930 Април

1930 Май

1930 Юни

1930 Юли

1930 Август

1930 Септември

1930 Октомври

1930 Ноември

1930 Декември

1930_01_01 *Личност и душа*
лекция пред общия окултен клас

ЛИЧНОСТ И ДУША

Съвременните хора искат да бъдат силни, лесно да се справят с мъчнотиите си. Обаче силата на човека не се крие във външните условия, но в условията на неговата душа. Силата на душата пък не е в човешката личност. Личността е нещо променчиво, преходно, временно. В това отношение тя представя живота на физическия свят. Физическият живот е най-малката, най-ограничена проява на целокупния живот. Следователно малките неща не разрешават въпросите. Те са условия само за проявяване на живота, началото на който не трябва да се търси в миналото, но в настоящето.

Съвременните хора още в настоящия момент трябва да си отговорят, дали са личности, азове или души. Животът наличността се отличава по това, че в него има радост и скръб, омраза и любов, завист и съревнование. Този живот е изтъкан от контрасти. Дойде ли до проявите на личността, човек трябва да знае, че се намира на най-ниското стъпало на живота. Произходът на личността се крие в съзнанието. То е майка на личността. Аз-ът пък е баща на личността. Значи съзнанието – низшето себе, и аз-ът – висшето себе, представят двойката, която е родила личността. Над тази двойка стои Божествената монада. Над Божествената монада – Божествената душа, а над Божествената душа – Божественият Дух.

Окултната наука, в своето развитие, е достигнала вече до разбиране проявите на Божествения Дух. Над тези прояви има още много, които тя не познава и не разбира. Много хора не разбират себе си даже като личност. Да разбира и да познава човек себе си, в пълния смисъл на думата, това значи да се владее. Ако не е господар на своята личност и не може да се владее, човек още не владее себе си. Да се сърди, това е проявя на личността. В сърденето, като проява на личността, се крие известно благо за нея. Ако не се сърди, ако не скърби личността, ще умре; ако не се радва, тя пак ще умре.

Следователно личността живее само когато се радва и когато скърби, когато люби и когато мрази. Тъй щото това, което е добро за личния живот, не е добро за съзнателния. Други са положенията за съзнателния живот. Значи качествата на сина се определят от майката и от бащата, а не от сина. Синът не определя качествата на своите родители. Понеже се е родила от съзнанието, личността се е заблудила в своя път, вследствие на

което и досега не е разбрала живота. И действително, личността не разбира живота: тя се сърди и примирява, тя обича и мрази, тя се радва и скърби и т.н. Защо се сърди, и тя не знае.

Обаче сърденето показва, че липсва нещо на човека. Детето се сърди на майка си. Защо? То иска от нея 5 ореха, а тя му дава 4. То ги взима, хвърля ги на земята, сърди се и казва: „Дай ми 5 ореха!" Защо детето иска непременно 5 ореха? Защото са малки. Ако орехите бяха големи, то щеше да иска от майка си само един, но понеже са малки, то иска повече. Значи, колкото повече предметите се намаляват, толкова по-голям брой ще иска детето. И обратно: Колкото повече предметите се увеличават, толкова по-малко ще иска детето. Ако детето иска диня от майка си, то ще иска само една, а не 5; то знае, че дините са големи и не може да се справи с 5 дини. Дори когато иска една диня, ще иска малка. Хората на личния живот са малки деца. Желанията им са подобни на орехи, на лешници и т.н.

Човек трябва да се изучава, да прави анализа на живота си, да види колко е извървял досега от своя дълъг път и как го е извървял. Той трябва да види до кой клас е достигнал. Първият клас на великата житейска школа е животът на личността. Той е подготвителният клас на училището. След него иде втори, трети, четвърти, пети клас и т.н. Как се учи, как разбира живота, учителят има думата по този въпрос. Всеки човек има свой вътрешен учител, който го напътва и коригира в живота. Анализът и самоанализът са два метода, които се прилагат в училището. Когато започне да яде, едновременно с това човек прилага методата на анализата: той анализира от какви елементи са съставени оризът, житото, маслините, хлябът, ябълките. След това проучава на какви места са расли всички тия продукти, кой ги е сял, отде са купени, кой ги е варил, на какъв горителен материал – въглища или дърва и т.н. Тия неща указват влияние върху храните и дават своите добри или лоши резултати. Това е една от великите задачи на съвременния човек. Въпросът за храненето, във физическо и духовно отношение, е интересувал човечеството още в миналото, интересува го и днес. Въпреки това този въпрос не е напълно разрешен.

Днес всички хора се намират пред изтичане на старата година и влизане в новата. Какво правят търговецът и банкерът пред настъпване на новата година? – Баланс. Те преглеждат своите приходи и разходи, проверяват състоянието на своите капитали. По същия начин всеки човек трябва да направи баланс на своя живот, да направи вътрешен отчет на всичко, което е спечелил и изгубил през изтеклата година. За да направи равносметка на своя живот, човек трябва да е живял на земята, да е имал взимания и давания с хората, да е преживял радости и страдания. Като прави баланс на своя живот, той вижда, че добрите сметки се обуславят от знанията му.

Колкото повече знания е имал и колкото по-умело ги е приложил, толкова по-добри са резултатите на неговия живот. Който има знания, той сам оправя сметките си, сам се лекува. Ако ръката му е болна, той ще постави здравата върху болната и ще се излекува. Няма ли знания, той ще се принуди да търси външна помощ; ако няма такава, ще се намира под влиянието на болната ръка: ще страда, ще плаче, ще се моли за помощ. Той не е свободен човек.

Свободен човек е онзи, който има знания и който може да ги прилага. Някой минава за учен, за човек с големи знания, а като се намери пред известно страдание, не може да си помогне. Знание, което не може да освободи човека от страдания и мъчнотии, или не е положително, или още не е приложено. Който разполага с положителната наука, той трябва да се лекува с нея и сам да плаща дълговете си. Истинско знание е онова, което човек всякога носи със себе си и прилага на всяко време. Новороденото дете носи известни знания със себе си и щом отвори устата си, то знае вече какво да прави. Кой учи новороденото дете да яде, да сучи от майка си? Кой учи току-що излюпеното пиленце да кълве? Следователно, като живее, човек трябва да се стреми към придобиване на знания, които ще му послужат през всички времена и епохи. Това знание наричаме Божествено.

Време е вече да отворите път на Божественото в себе си, да приемете Божествения живот. Този живот е на степени, вследствение на което се проявява по различен начин. В личността той се проявява по един начин, в съзнанието – по друг, в душата – по трети начин, в духа – по четвърти начин и т.н. В това, именно, седи разнообразието на Божествения живот, който се проявява в различни форми и по различни начини. Божественото живее във всички форми, от най-малките до най-големите. Докато една форма живее по начин, специфичен за нея, и изпълнява законите, по които е създадена, тя всякога е жива. И като умре, тя пак продължава да живее. Наруши ли законите, по които е създадена, тя умира. В това се заключава философията на живота. От гледището на тази философия човек казва: „Докато Бог живее в мене, и аз живея. Престане ли Бог да живее в мене, и аз умирам“.

Дръжте в ума си мисълта: „Бог живее навсякъде и Неговата воля трябва да се слуша“. Щом Бог е създал света, трябва ли да оставим малките същества да го управляват? – „Защо е създаден светът?“ – Това е Божия работа. Щом е създал света, Бог е имал някаква велика цел. Нашата задача не се заключава в разрешението на въпроса, защо светът е създаден, но да разберем защо сме дошли на земята. Хората задават този въпрос и различно си отговарят. Някои казват, че човек е дошъл на земята да яде и

да пие. Отчасти този отговор е прав, но яденето и пиенето не са единствената цел на човешкия живот. Ако нямаше ядене, малцина биха дошли на земята. Без ядене животът на земята е невъзможен. Едно от великите неща на земята е яденето. Чрез ядене хората се примиряват. Чрез ядене те разрешават противоречия в живота си. Значи яденето определя смисъла на живота. Въпросът за яденето, за осигуряване на храната е един от важните социални въпроси на днешния век. Той стои на масата на съвременния човек като пръв и най-важен за разрешаване. Като се разрешава този въпрос, трябва да се има пред вид неговото трояко значение: физическо, духовно и умствено.

И тъй, всеки човек трябва да направи баланс на своите капитали, да знае с какво разполага през всяка нова година. Като има пред вид крайния резултат на своите сметки, той ще знае причините на този резултат, ще знае защо печели и защо губи. В този случай човек не се интересува толкова от резултата, колкото от причината, която го произвежда.

Богатството и сиромашията са резултат на правилната или неправилна деятелност на човешкия ум и на човешкото сърце. Не е достатъчно само човек да бъде богат, но богатството трябва да бъде за него благо, да се чувства доволен от него. Ако богатството е правилно разпределено между хората, богатият би се чувствал доволен. Днес богатите хора не са доволни от положението си. Защо? Има нещо неправилно в тяхното забогатяване. Те стават богати за сметка на много хора, вследствие на което носят тяхното неразположение. Богатството трябва да бъде така разпределено между хората, че едновременно да бъде благо за всички. Злото в света се ражда по причина на това, че благата на живота не са еднакво разпределени между всички хора. Всеки човек има право да се ползва от благата на живота. Обаче ако има злато, а няма хляб, той пак ще бъде недоволен. Значи златото е нужно на човека само като средство за доставяне на хляб. Няма ли хляб, противоречията неизбежно го следват.

Къде има най-малко противоречия? В живота на личността. Тя заема най-високото място в човека. По-горе от човека тя не може да отиде. Засега господарка на човека е личността. Видите ли, че някой се обижда, ще знаете, че той се проявява като личност. Съзнателен ли е, човек трябва да се качи по-високо от своята личност, да не се обижда. Можете ли да обидите силно разгорялия се огън, като му сипете няколко капки вода? Можете ли да обидите океана, като черпите от него вода? Можете ли да обидите с нещо Хималаите? Човек се обижда, когато не е зачетена неговата личност, когато са пренебрегнати някои нейни права. За да бъде почитан, човек трябва да почита другите. Докато човек прави разлика между хората, докато поставя своята личност над личността на всички хора, той

никога няма да бъде почитан.

Съвременните хора не признават личния елемент на животните, вследствие на което не им отдават нужното внимание и ги третират като безлични същества. И животните имат личен елемент, само че личността на човека седи най-високо, като цар на всички личности. Мнозина предават на личността Божествен произход. Ако наистина Божественото начало е в човешката личност, никаква дисхармония не би трябвало да съществува в света. Докато в човешкия живот съществуват ред отрицателни прояви, Божественото не е проникнало още в личността. Човек не познава още своята личност. Разбере ли я веднъж, той ще ѝ даде нужното място и ще се освободи от противоречията и страданията в живота.

Двама души се сдружили и тръгнали заедно на път. Единият от тях бил дребен, нисък по ръст, а вторият – едър, здрав, силен човек. Първият взел за път няколко хляба, а вторият, понеже не обичал да носи много товар, взел само един хляб. Той турил хляба си в торбата на първия. За колко време ще им стигне този хляб? Вторият, като едър, силен човек, още в началото на пътуването изял своя хляб и започнал да яде от хляба на другаря си. Това негово поведение породило недоволство в първия. Пътят им бил дълъг, вследствие на което хлябът щял скоро да се свърши. За да запазят добри отношения, вторият пътник трябвало да вземе два пъти повече хляб от първия. Какво представляват двамата пътници? Първият пътник представлява Божественото в човека – а вторият – човешката личност, която живее за сметка на Божественото, което предвижда нещата. Дребният, малкият човек знае, че му предстои дълъг път, и взима повече хляб в торбата си. Грешката е там, че този човек се е сдружил с голям и физически силен. Божественото може да върви паралелно с личността, но да не се сдружава с нея. Ама личността била голяма, богата, разполагала с много знания. Който много знае, той много трябва да прилага. Богатият трябва да дава повече, а сиромахът – по-малко.

Малката цев пуща малко вода, голямата цев пуща много вода. Такива са законите на физическия свят. В Божествения свят, обаче, законът е обратен: малкото ражда голямото. От малкото житно зърно се раждат великите неща в света. Житното зърно ражда великите хора: таланти, гении, светии. Ще кажете, че житното зърно е мъртво, не може да създава велики хора. И през воденица да мине, и в пещ да се пече, житното зърно всякога остава живо. Божият Дух живее в житното зърно и показва на хората, че роденото от Духа дух е и никога не умира. Дойдете ли до живите неща, използвайте ги; дойдете ли до мъртвите, тях погребвайте в земята. Христос казва: „Който не яде плътта ми и не пие кръвта ми, няма

живот в себе си“.

Личността в човека представя живота на плътта, а Божественото – живота на духа. Когато духът вземе първо място в човека, плътта трябва да остане на последно. Вземе ли плътта първо място, духът отстъпва. Дето духът живее, плътта умира; дето плътта живее, духът умира. Защо? Храната им не е еднаква. Духът не може да поддържа живота си с храната на плътта. И плътта не може да живее с храната на духа. Ако плътта живее при духа и не умира, това показва, че тя живее по свой начин, независим от този на духа. Ако и духът живее при плътта, без да умира, това показва, че той живее свой собствен живот. Тази е причината, поради която виждаме два различни живота в един и същ човек. Тези два живота, именно, създават борбите и противоречия в човека. Човек ще се справи с противоречията си само когато животът на плътта се подчини на живота на духа, т.е. когато личността се подчини на Божественото начало в човека. Днес хората мислят върху въпроса, защо духът не живее в съгласие с плътта и защо плътта не живее в съгласие с духа. Много естествено. Те са разменили местата си. Един ден, когато всеки отиде на мястото си, плътта и духът ще бъдат в пълна хармония и единство.

Често хората имат крива представа за себе си, вследствие на което се мислят по-учени, по-силни, по-духовни, отколкото са в действителност. Обаче когато изпитанията дойдат в живота им, те виждат истинската си стойност. Може ли да се нарече силен човек този, който от една дума се обижда? Може ли да се нарече дълбок извор този, който от най-малкия дъжд се размътва? Ако от най-слабото земетресение водата на извора се губи, това показва, че той няма голяма дълбочина. Следователно, в пълния смисъл на думата, духовен човек е онзи, който остава неизменен при всички изпитания. Каквито бури и ветрове да срещне на пътя си, каквито сътресения да го сполетят, той всякога остава тих и спокоен. При обикновените земетресения земята се разтърсва на дълбочина най-много 5–10 километра. При големи земетресения, които рядко се случват, земята се разтърсва на по-голяма дълбочина. Земята представя млада мома, която се движи около своя възлюбен – слънцето. Когато земята се разиграе силно, както при земетресенията, това показва, че като млада мома, тя се е хванала на хоро и играе. Застои ли се дълго време на едно място, без да тропне на хорце, земята започва да остарява: от млада мома тя постепенно отива към стара баба. Има страни, в които не стават никакви земетресения. Те се намират в положението на баби, които си почиват.

Като се казва, че земята е млада мома, мнозина искат да се докаже това по научен начин. И да се докаже, ако не е истина, пак недоказано остава. В сегашната наука много неща са доказани, но всички не са истинни.

Изучавате един, втори, трети факт, виждате, че са доказани, но между тях пак няма никаква връзка. Каква наука е тази, която не може да свърже всички факти в едно неразривно цяло? Можете ли да наречете научни факти тия, между които не съществува никаква зависимост? Един научен факт е добре обоснован, когато между него и близките факти около него съществува известна зависимост, както между живачния термометър, външната температура и подобряването или влошаването на времето. Например видите ли, че живакът в термометъра се повдига, вие знаете, че външната температура се увеличава; ако живакът в термометъра слиза, температурата се понижава. В зависимост от подигането и падането на температурата се определя времето, дали ще бъде топло или студено. Зависимостта между тия факти е не само външна, но и вътрешна, т.е. психическа. Тези факти указват влияния върху характера и темперамента на човека. Например, ако едно дете е заченато в момент, когато живакът в термометъра се е изкачвал, в характера на това дете ще има възход. То ще е любвеобилно, с открита душа. Ако пък е заченато в момент, когато живакът в термометъра е спадал, то ще бъде студено, затворено, хладнокръвно – ще минава за философ. Това е научен факт, за доказването на който се изискват ред наблюдения. Как ще се докаже факта, че баща и син, които са родени в един и същ град, имат нещо общо в характера си? За да се докаже този факт, вие трябва да изучавате характера на бащата и на сина и да видите дали си приличат. Ако си приличат, да разберете на какво се дължи приликата. Не само това, но ако бащата и синът са заченати в момент, когато живакът в термометъра се е изкачвал, и двамата ще имат едно и също количество калории топлина и еднакъв род енергии.

Сега, като изучавате зависимостта между характера на човека и външните условия, вие си задавате въпрос, съвпадение ли е това, или действителност. Ако е действителност, вие искате да знаете, външните условия ли създават характера или характерът указва влияние на външните условия. Когато посетите приятеля си през някой студен, зимен ден и намерите стаята му добре отоплена, какво означава това? Това показва, че приятелят ви има добро разположение към вас. Той ви очаква, затова е изчистил стаята си добре, отоплил я, иска да ви посрещне сърдечно. Ако този ден, именно, приятелят ви не е добре разположен към вас, той нарочно оставя стаята си нечиста, неотоплена. Този ден той не иска да ви приеме, затова не ви е създал добри условия. Следователно заварите ли стаята на приятеля си или на вашия познат нечиста, неотоплена, не влизайте вътре. Студът показва, че този ден не ви приемат на гости, и вие трябва да останете у дома си, да размишлявате. Растенията разбират този закон и разумно го прилагат. Щом вън е студено, те не излизат никъде. Те не подават главата си вън от своята стая. Нищо в света, както и в цялата природа, не е случайно. Следователно не е случайна и зависимостта между външните

условия и човешкия характер.

Представете си, че от върха на една планина, като връх на триъгълник, извират две реки, които текат в две различни посоки и образуват двете страни на триъгълника. Едната река тече към юг, другата – към север, вследствие на което произвеждат два различни резултата. Първата река е по-топла и производителна, втората – по-студена и по-малко производителна. Ако двете реки представят краката на човека и ако при движението си с левия крак той възприема някаква отрицателна мисъл, в скоро време сърцето му ще изстине. Какво трябва да направи в този случай? Единственото спасение се заключава в това, да продължава движението си. Втория момент той ще дигне десния си крак. Ако съзнанието му е будно, той трябва да образува повече топлина в организма си, с която да компенсира изразходваната. Не може ли да направи това, в него ще се яви желание да се върне назад. Този закон съществува и в природата.

Следователно човек не може да направи една след друга две стъпки, при които да става подигане или спадане на живака в термометъра. Ако при първата стъпка температурата се подига, при втората ще спада. И обратно: ако при първата стъпка температурата спада, при втората ще се подига. Изобщо, ако някъде в природата или в живота става подигане на температурата с единица, на противоположния полюс някъде става понижаване на температурата с единица. Това наричаме закон на смени в природата. Който разбира този закон, той разбира и своите състояния. Като преживее някакво високо, подигнато състояние, той знае, че неизбежно предстои понижаване на състоянието му.

Като ученици, вие трябва да наблюдавате проявите на човешкия живот и да ги изучавате. Например, виждате, че един човек се гневи. Вие се приближавате при него и започвате да му говорите, че не трябва да се гневи. Това е неразбиране на живота. Оставете човека на свобода. Докато живее в *личността* си, той не може да не се гневи. Ако не се гневи, той ще умре; ако не се радва и не скърби, той пак ще умре. Човекът на *личността* може да живее само при правилна смяна на състоянието, т.е. когато ту се радва, ту скърби. За да живее този човек, причината на това се дължи на факта, че при минус един градус той получава отрицателна, потенциална енергия, а при плюс един градус – кинетична, или положителна, вследствие на което става трансформиране на неговите енергия. Следователно, ако в десния си крак не даде ход на своята положителна или кинетична енергия, а в левия – на отрицателната или потенциална енергия, човек е осъден на страдания и болести, на смърт. Това показва, че енергиите в човешкия организъм трябва правилно да се сменят, да се

движат от десния крак в левия и от левия в десния. Ако искате да знаете дали този факт е научен, направете следния опит: разделете нивата си на три части. В едната част посейте жито в пълнолуние, във втората част – във време, когато луната се празни, а в третата – когато слънцето е в своята най-висока точка. При пълнолуние се забелязва възход, подигане на температурата; при изпразване на луната – понижаване на температурата. Проследете какви резултати ще имате при трите случая. Направете още един опит съзнателно да вложите положителна енергия в десния си крак, отрицателна – в левия, и с тази мисъл обиколете нивата си сейте. Резултатът на този опит ще бъде различен от резултата на първите опити. Всички промени в природата, в нейните външни и вътрешни условия, говорят за деятелността на висши, разумни същества. Подигането и спадането на температурата не се дължи на човешката деятелност. Подигането на температурата, топлото време показват, че разумните същества имат добро разположение към хората и по този начин им помагат. Рязкото и ненавременно понижаване на температурата показва, че хората са нарушили някакви природни закони. Благоприятните условия в живота са израз на Любовта и разположението на разумните същества към човека; неблагоприятните условия са израз на неразположението към човека, по повод на някаква негова погрешка. Значи погрешката на човека е била от такъв характер, че води към нарушаване на някой природен закон.

Често религиозните хора изпадат в заблуждение, като мислят, че щом е благ, Бог трябва да бъде снизходителен към човека, независимо от това, дали живее правилно, или не. Ако е вярно, че Бог всякога трябва да бъде благ, защо човек умира? При това, казано е в Писанието, че Бог не съизволява в смъртта на грешника. Не е въпрос, защо грешният или праведният умира, но защо човек умира преждевременно. Когато умира преждевременно, човек сам предизвиква смъртта си, сам се лишава от ония условия, при които животът му може правилно да се развива. Всяка преждевременна смърт е равна на самоубийство. Моментът, в който личността помисли, че е свободна, самостоятелна, напълно независима и може да прави, каквото желае, смъртта настъпва за нея. Човек живее, докато мисли, чувства и постъпва правилно. Личността трябва да има предвид, че не живее за себе си. Тя е свързана със съзнанието, а то – с висшето аз. Значи между подсъзнанието, съзнанието, самосъзнанието и свръхсъзнанието съществува непреривна връзка. Самосъзнанието е живот на личността, свръхсъзнанието – живот на душата.

Следователно личността може да живее повече или по-малко, в зависимост от това, доколко е в услуга на душата. Душата се нуждае от други източници, а не от тия, от които личността черпи своя живот.

Продължителността на земния живот на човека зависи от отношенията, които той е създал с душата си: ако обича душата си, животът му се продължава; не я ли обича, животът му се съкращава. Невъзможно е човека да живее изключително за личността си и да стигне до дълбока старост. Дългият живот е в зависимост от любовта на човека към душата. Колкото повече душата изявява своя живот, толкова по-издръжлив е човешкият организъм. Иска ли да се лекува, човек трябва да потърси лекар и лекарства в душата си. Тя лекува по вътрешен път. Обаче не може човек да се лекува, ако не обича душата си. Който обича личността повече от душата си, той е осъден на смърт. Защо? Защото качествата на личността са: страх, омраза, ревност и т.н. Казано е в Писанието: „Който мрази, той е осъден на смърт". Същото се отнася и до останалите отрицателни качества. Кой човек мрази? Който няма Любов към Бога. Има ли Любов към Бога, човек е придобил вечния живот.

Какво разбирате под думите „любов към Бога"? Да обичате Бога, това значи да бъдете извори, да давате изобилно. И чешмата дава на хората, и тя носи благо, но в края на краищата за това благо ще се счупят много глави. Докато посетителите на чешмата са малко, водата е благо за тях. Увеличи ли се броят на посетителите, около чешмата започва спор, блъскане, бой, кой пръв дошъл, докато най-после борбата свършва с пукнати глави. От благо за хората чешмата се превръща в зло. За да се избегне това зло, количеството на водата трябва да се увеличи, за да се хване по-голяма част вода от планинския извор. Оттук вадим следния закон: когато броят на хората се увеличава, и количеството на благата, т.е. производителността трябва да се увеличи. Не се ли спазва този закон, в живота се явява известна дисхармония. Израсте ли повече, отколкото са средствата за поддържане на организма, човек е осъден на страдания. Колкото повече човек расте и се развива, толкова повече трябва да увеличава своята дажба.

Същият закон се отнася и до човешките желания. Някой иска да стане учен, силен, виден човек. Преди да очаква това, той трябва да се опита и провери, има ли условия за постигане на тези желания. Може ли при сегашните условия всички хора да станат учени? На всички хора се проповядва да станат силни, учени, богати, но малцина могат да постигнат това. За да живее човек дълго време на земята, все трябва да има някой, който да поддържа този живот. Ако бащата носи в себе си условия за дълъг живот, и синът може да живее дълго. За всеки човек може да се определи, има ли условия за дълъг живот, или няма. Онези хора, на които е определен дълъг живот, се намират под влиянието на особени планетни съчетания. За тези хора са отворени и 12-те извори на живота. Онези пък, за които са отворени само пет извора на живота, ще живеят малко време

на земята. Това, именно, показва, че в света нищо не е произволно.

Мнозина искат да им се дадат дарби, да се проявят. Ако отсега нататък човек иска дарби, неговата работа е свършена. Човек се ражда с дарби, които постоянно трябва да развива. Ще възразите, че във времето на Апостолите Дух Божи ги осенил и те започнали да говорят на 12 различни езици. Ако това е станало в миналото, защо да не стане и сега? Това не е произволно явление. За да ги осени Духът, това показва, че в тях са били отворени всичките извори на живота. Следователно, за да стане учен, човек трябва да се е родил учен. Само онзи може да се роди учен, който е работил в миналото. Той има добре развити ум и сърце. Днес човек се нуждае от условия, които да му съдействат да се прояви. Тъй щото, за да бъде учен, силен, човек се нуждае от здрав организъм, от добре разработени ум и сърце, да устоява на външните и вътрешни условия. Такъв човек се отличава с голяма устойчивост. Не е ли придобил тия неща, човек трябва да бъде внимателен, за да си осигури сносен живот. Каквото днес придобие, той ще го складира като капитал за бъдещия си живот. Казват за него, че е добър човек, че е светия. Той може да е добър, свят човек, но за хората. По отношение на Бога, обаче, не е толкова добър. За Бога е добър човек този, който изпълнява Неговата воля. Той може да се колебае за много неща в живота си, но стане ли въпрос за волята Божия, там всякакво колебание изчезва. Когато върши волята Божия, дълбоко в душата си той чувства правотата на своите действия и не се поддава на мнението на хората. Какво хората говорят за него, това не го смущава. Той се държи за волята Божия и с оглед на нея изправя постъпките си. Той не се спира върху външния изглед на нещата, но ги разглежда вътрешно. Понякога външно човек може да бъде праведен, а вътрешно – не. И обратно: вътрешно може да е праведен, а външно – не. Човек трябва да има будно съзнание, да разбира и най-скритите си мисли и желания и да си дава отчет за тях. Има мисли в човека, които са в състояние да го умъртвят; има и такива мисли, които могат да го възкресят. Ако една ваша мисъл не може да изправи едно ваше чувство или желание, или ако едно чувство не може да изправи една мисъл, вие сте осъдени на големи страдания.

На какво се дължат страданията? На вътрешна дисхармония между ума и сърцето, между мислите и чувствата на човека. Това разногласие между мислите и чувствата на човека се дължи на факта, че той иска да вземе повече неща, отколкото може да носи. Например, тщеславният иска всички хора да го хвалят. Могат да го хвалят няколко души, но невъзможно е всички хора да го хвалят. Защо трябва да го хвалят всички хора? Христос казва: „Търсете слава от Бога, а не от човеци“. Може ли бедният, невежият да ви даде това, което искате? Може ли престъпникът да отговори на това,

което душата ви желае? Какво може да даде престъпникът, освен своето престъпление? Какво може да даде болният, освен своята болест? Какво може да даде слабият, освен своята слабост? Какво може да даде невежият, освен своето невежество? Като ученици, вие трябва съзнателно да работите върху себе си, да придобивате знания. Като ги придобиете, трябва да ги приложите. Каже ли ви някой, че изведнъж можете да станете учен, и повярвате на думите му, вие сте на крив път. Човек постепенно придобива знания. Придобитите знания трябва да се приложат. Не се ли приложат, те могат да уморят човека. Необработеното знание представя лед или сняг, който, приеме ли го човек в стомаха си, може да го умори. Който е пил студена, ледена вода от планински извор, когато е бил изпотен, той знае какви са нейните последствия. Ще кажете, че водата е чиста, слиза от планински извор и не може да причини никаква вреда. Ако температурата на водата е ниска, преди да се пие тя трябва да се стопли. Следователно, отдето и да иде знанието, за да се ползва от него, човек трябва да го асимилира и приложи. Всяко необработено и неприложено знание не ползва човека. Каквито усилия да прави, с такова знание човек не може да стане философ. За да стане философ, той трябва да има добре развит ум, да прониква в дълбочината на нещата. Според окултната наука философът трябва да е развил своето причинно тяло, да вижда и разбира причините и последствията на нещата. Поет може да стане онзи, който е влязъл в областта на Нирвана. Значи философът трябва да има философски ум, поетът – въображение, добрият човек – Любов. Без Любов човек не може да прави добро. За да направи добро, човек трябва да вложи в доброто част от себе си.

Доброто има смисъл само тогава, когато може да пресъздаде човешкия характер. За това, именно, човек трябва да върши волята Божия. Като върши волята Божия, той се свързва с Неговата Любов. Тогава Божието дело ще бъде и негово. Това означават думите: „Бог да живее в човека, а човек – в Бога“. Някои мислят, че като живее в Бога, човек се изгубва. Той се изгубва толкова, колкото детето, което след години става стар дядо. Губи ли се детето изобщо? Детето не се губи нито в юношата, нито във възрастния човек, нито в стареца. Това са фази на живота, през които човек неизбежно минава. Старецът често си спомня за своето детинство. На кое място в стареца живее детето, не може да се определи. Слушаме обаче дядото да казва: „Едно време, като бях дете, направих това и това“. Детето не се вижда в образа на дядото, но то съществува в неговия ум. И дядото съществува в ума на детето. Играе ли, приказва ли, детето си представя, че ще израсте, ще стане момък, възрастен човек и най-после старец, с побеляла глава, с бяла брада и мустаци. Детето символизира Любовта, а старият човек – Мъдростта. Старият от време на време хваща космите си, с което иска да каже: „Виждате ли тия бели косми на брадата ми? Това са

закони, по които човек трябва да живее".

Ангелите нямат бради и мустаци, което показва, че те живеят без правила и закони. Те не се нуждаят от правила и закони, като хората, защото живеят в светлина. Като срещнете един ангел, ще видите, че от цялото му тяло излиза светлина във вид на лъчи. Те светят като слънце. Космите на главата, брадата и мустаците в човека представят растителното царство. Като знае това, човек трябва да пази главата си от оголяване. Космите служат за урегулиране на енергиите в човешкия организъм, а оттам и при кръвообращението. Всеки косъм е център на динамическа сила, която помага за разпространение на кръвта по повърхността на тялото. Ако всички косми по тялото на човека се отнемат, той ще се натъкне на големи нещастия. Космите са толкова необходими за човека, колкото растенията за земята. Ако растенията изчезнат, земята ще се превърне в суха и безжизнена пустиня. Корените на растенията и на дърветата играят роля на помпи за извличане на вода от дълбочината на земята. Когато водата потъне дълбоко в земята, корените на дърветата, със своята магическа сила, я извличат на повърхността на земята. Поради това, че секат горите, почти в цяла Европа се забелязва намаляване на водата. И в България изсичат горите. Ако и в бъдеще продължават да ги секат, много от сегашните извори ще изчезнат. За да не става това, на мястото на изсечените гори трябва да посаждат нови.

Следователно, за да не пресъхват изворите на човешкия живот, всеки ден човек трябва да посажда по една добра мисъл и по едно добро чувство в своята почва. Само по този начин мисълта на човека ще се засили, а чувствата му – ще се облагородят. Преди всичко човек трябва да развива самообладанието си, при всички условия на живота да бъде тих и спокоен. За да развива самообладанието си, човек трябва да знае, че един Бог съществува в света и към Него да определи отношенията си – отношения на Любов и самоотричане. Законът на себеотричането не подразбира загуба. Да се отречеш от себе си, от своя живот, това значи да придобиеш Вечния живот. Затова е казано, че от онзи, на когото е много дадено, много се иска. Много е дадено на праведния, но ако той падне, голямо е падението му.

Ако грешникът се подигне, голямо е въздигането му. С други думи казано: Големи са спънките на добрата мисъл, когато попадне при лоши, неблагоприятни условия за реализирането ѝ. И обратно: Всичко разумно се притича на помощ на слабото, да го превърне в силно, а лошото – в добро.

Да се говори на човека за доброто и красивото в света, за наука и култура,

това значи да му се даде подтик към тия неща. Като се стреми към наука, човек вижда какво поле се открива пред него. Съвременната наука е още в детинството на своето развитие, но въпреки това има области, които са добре разработени. Такава област е, например, анатомията. Във физиологията има много въпроси, които впоследствие ще се изяснят. Теоретически много въпроси са обяснени, но дойде ли до практиката, те не се съвпадат. Истинско знание е това, в което има пълно единство между практика и теория. Истинско наследство е това, което едновременно със съобщението за него дават парите на наследника. Той веднага го пуща в обръщение. Който разполага с положително знание, той може да го приложи във всички области на живота. Това знание става плът и кръв за човека.

Какво трябва да прави човек, за да се помогне до положителната наука? От човека се иска само едно: да разработва своята почва и да знае какви растения могат да виреят в нея. Що се отнася до останалите условия, това не е негова работа. Например, знаете, че житото вирее в умерения пояс. Какво ще правите, ако попаднете в студен климат? Колкото да разработвате и подобрявате почвата, при студения климат житото може само да покълне, но не и да израсте, да цъфне и плод да даде. Ще кажете, че можете да отглеждате житото под стъкла, при изкуствено отопление. Това е невъзможно. Щом знаете, че житото не вирее в студен климат, ще се заемете с обработването на други култури, за които дадените условия благоприятстват. Същият закон се отнася и до човешките мисли и чувства. Хранете в себе си такива мисли и чувства, за развитието на които вашата температура и почва благоприятстват. Оттук вадим следните правила за живота: Отглеждай само такива семена, които могат да виреят в твоята почва. Не отглеждай в почвата си такива семена, за развитието на които трябва да употребиш всичката си енергия, всичките си средства и време. За някои това са противоречиви мисли, но способният учен намира правия път чрез противоречията в живота. Витлото, което движи аероплана, прави хиляда обръщания в минута, но въпреки това картечницата в аероплана е така нагодена, че когато действа, куршумите ѝ минават през междините на витлото, без да го засягат.

Следователно, искате ли да реализирате една мисъл, тя трябва да се движи с такава бързина, че да излиза през междините на ограничителните условия, без да ги засяга. В този случай ограничителните условия могат да се уподобят на витлото в аероплана. Може ли да се нарече човек онзи, който не е в състояние да излезе от ограничителните условия на гнева, омразата, съмнението, малодушието и да ги превърне в благотворна енергия? Малодушният е ленив човек. Той не вярва на силите си, затова очаква на помощта на хората. Каквато работа да започне, преди всичко

човек трябва да разчита на себе си, а после на другите. Каквото предприемеш, върши го за себе си, а после за другите. Учиш ли, учи добре за себе си, а не за хората. Ако живееш добре, живей за себе си, а не за това, какво хората мислят за тебе. Прилагай доброто за самото добро, а не за похвалите на хората. Развивай и прилагай силата си за самата сила, от любов към нея, към ползата, която тя допринася, а не от тщеславие, да покажеш пред хората, че си силен. Важно е желанието на човека да постигне нещо красиво в живота си. Има ли това желание, той трябва да употреби всички усилия да го постигне. Който види тия усилия, той може да му се притече на помощ. Обаче не прави ли човек усилия, никаква помощ няма да му дойде отвън.

Като ученици, прилагайте тази година закона за превръщане на енергиите. Мине ли някаква лоша мисъл през ума ви и лошо чувство през сърцето ви, веднага ги превърнете в добри. Ако видите някой болен, не казвайте в себе си, че нищо няма да излезе от него, но го насърчете, кажете му няколко утешителни думи. Ако мислите да се скарате с някой ваш близък, да му кажете няколко строги думи, откажете се от намерението си и помислете, че и този човек е толкова добър и благороден, колкото сте и вие. Какво сте направили за него, за да имате право да го съдите? Мислите ли, че като съдите човека, служите на Бога? Който иска да служи на Бога правилно, той трябва да се откаже от своите стари навици, от критика и одумване. Не мислете, че ако се откажете от старите навици, от слабостите си, вие изведнъж ще станете светии, ангели. Усилена работа се иска от човека, за да постигне онова, което душата му желае.

Думата „ангел“ подразбира Божи служител. Не служи ли на Бога, човек служи на себе си. Който служи на себе си само, той е ангел без крила. Да не мисли човек за себе си, това не значи да престане абсолютно да се интересува от своя живот, но като знае, че съществува велик Промисъл, той знае, че каквото да прави, има Един, Който се грижи и за него. Щом има предвид тази мисъл, човек ще излезе от положението на своята личност, която мисли само за себе си, и ще започне да се грижи за ближния си. Щом мисли за ближния си, човек се подига по-високо и се свързва с Първата Причина на нещата. Промисъл съществува за всеки, който изпълнява волята Божия. Който не я изпълнява, той не се намира под защитата на великия Промисъл. Той трябва да се мъчи, да се труди и да работи. По този начин само той може да се спаси, да забогатее.

Всички хора се стремят към придобиване на знания, да се осигурят. Многото знания не спасяват човека. Колкото повече знания придобива човек, толкова повече неприятели печели. В този случай знанието е подобно на голям капитал, който човек не може правилно да разпредели.

Щом не може правилно да го разпредели, той ще му създаде много неприятели. Знанието е енергия, която щом се събере в голямо количество в мозъка, трябва да се впрегне на работа: за доброто на човечеството и за слава Божия. Не е достатъчно само да се търкат две тела, за да произведат топлина и светлина, но тази енергия трябва да се впрегне на работа. Не е достатъчно човек да придобива само знания, но той трябва да впрегне тия знания на работа. Човек може да се занимава с всички отрасли на науката и изкуствата, но преди всичко той трябва да използва тия придобивки за самата природа, която му е дала всички благоприятни условия за работа. Музикантът, поетът, художникът, трябва да работят поне по един час на ден само за себе си. Как ще познае поетът например, че работата му е добра? Като напише едно свое произведение, той трябва да го остави настрана, поне един месец да не го пипа. След това да го прочете и коригира. След един месец пак да го прочете и ако не намери никаква грешка, това показва, че работата му е добра и ще задоволи всички хора. Човек не трябва да изнася изведнъж всички свои работи пред света. Ако изнесе пред света всичко, което знае, даже и най-силният човек ще се обезсили. Искате ли да помогнете на някого, дайте му нещо от себе си, но само тогава, когато знаете, че той ще го употреби за добро. Не може ли да го употреби за добро, той нищо не печели, а вие губите.

Следователно човек трябва да работи така, че всякога да има поне микроскопическа придобивка. За да работи по този начин, той трябва да разбира основните закони на самообладанието. Той трябва да прилага този закон в погледа, в движенията, в чувствата, в постъпките си. За такъв човек казваме, че има установен поглед. Като гледа някого, той гледа спокойно, без никакво трепване или колебание на очите. Чрез такъв поглед Божествената светлина се предава от един човек на друг. Когато казват на някого, че лицето му е озарено, това показва, че той е приел Божествената светлина от ближния си. Не можете ли чрез очите си да предадете тази светлина на своя ближен, това показва, че не сте го погледнали правилно. Как трябва да погледнете човека? Тихо и спокойно.

Като е дошъл на земята, човек трябва да знае, че очите, ушите, устата не са само негови удове и не може да разполага с тях, както пожелае. Те му са дадени да работи с тях, не само за свое благо, но и за благото на своите ближни, на цялото човечество. Когато иска да свърши някоя работа с един от своите удове, човекът на самообладанието се отправя за позволение там, отдето му са дадени удовете. Щом получи позволение, той пристъпва към работата си, която свършва с пълен резултат. Този е пътят, по който след време и обикновеният човек може да стане гениален.

Мнозина се стремят към придобиване на дарби по механически път.

Каквито усилия да правят, те трябва да знаят, че чрез външни, физически усилия никакви дарби не могат да се развият. Например, колкото поклони да прави човек, колкото молитви да чете, щом няма съдържание в тях, те не дават никакви резултати. Иска ли да постигне нещо възвишено и благородно, човек трябва да приложи самообладание. Физическите усилия не развиват дарбите. За развиване на ясновидството, например, се изисква голямо самообладание и усилена работа върху ума, сърцето и волята. Ясновидецът трябва да има буден, развит ум и чисто сърце, да тълкува правилно образите, които невидимият свят му представя в будно и в сънно състояние. Ако човек види насън вълк, змия, лисица, ще знае, че скоро ще срещне човек с характер на вълк, на лисица, на змия. Ако сънува, че една птичка иска да влезе в дома му, това показва, че скоро ще срещне една страдаща душа. Това са символи, чрез които невидимият свят си служи. Това е неговият език. Вместо да говорят с часове, разумните същества си служат с образи, които съдържат в себе си някакви идеи. Вълкът има нещо добро в характера си. Той се привързва като куче. Привърже ли се веднъж, нищо не може да го застави да се отдели от човека. Лошата черта на вълка е, че дави овцете. Влезе ли в една кошара, той може да удуши всички овце.

Като изучават проявите и характера на вълка, хората намират, че е свирепо, жестоко същество. Наистина, жестоко същество е вълкът, но не прави ли същото и престъпникът? Като влезе в някой дом, той убива всички, които му попадат на пътя, обере, каквото намери, а отгоре на това запали къщата и бяга. Не е ли жестока постъпката на някой учен човек, който за една обидна дума търси начин на отмъщение? Като се вземе предвид степента на развитието му и знанието, което има, постъпката на този човек е равна на тази на вълка към овцете. В бъдеще постъпката на този учен човек ще има такива последствия, каквито и тази на вълка. Причината, която кара вълка да дави овцете, е желанието му да се нахрани. Че е удушил една овца, престъплението му не е толкова голямо. Той е гладен и трябва да се нахрани. Голямо е престъплението му, когато изведнъж удавя цяло стадо. Престъпна е лакомията, която той проявява. Като иска да се осигури, той напада цялото стадо. Всъщност, за момента му е нужна само една овца. Лакомията е присъщо качество на много животни. Те искат да се осигурят, но какво придобиват с това желание? Какво са придобили вълкът и лисицата със своето лакомство? С лакомството си те са намерили капана – нищо повече. След това плащат с кожата си. Особено много се цени кожата на лисицата. Не само лакомията на животните води към капана, но всяка лоша постъпка на човека води към капан. Дойде ли до човека, законът е по-строг. Това показва, че не е позволено на човека да допуща в себе си лоши мисли и чувства, да проявява лоши постъпки.

И тъй, който иска да живее добре на физическия свят, той трябва да води добър, разумен, трезв живот. Първоначално той ще има големи спънки и мъчнотии, но с усилие на волята всичко ще преодолее. Разколебае ли се в Божиите закони, той нищо няма да придобие. Може ли да живее вълкът без овца? Не може. Всяка овца, изядена от вълка, поумнява, а вълкът скъсява живота си. Вълци, които нападат овце, не живеят дълго време. Овцата, изобщо, има доверие на вълка, но когато я нападне, тя изпитва голям страх и омраза против него. Тези чувства внасят отрова в организма на вълка, вследствие на което животът му се съкращава. На същото основание всяка лоша мисъл, всяко лошо чувство и всяка лоша постъпка внасят отрова в човешкия организъм и намаляват деятелността на неговия дух. Сега, като ученици, вие трябва да работите върху себе си, от една страна да пазите своята вътрешна чистота, а от друга – да се чистите от наслояванията на миналото. Тази чистота не се постига само с физически пост, както мнозина мислят.

Истинският пост подразбира умерено ядене и спане, умерен живот и т.н. Чистият живот изключва всичко онова, което скъсява живота. Има блага в живота, които придобие ли човек преждевременно, стават причина да изгуби много ценни неща. Например богатство, придобито не на време, става причина човек да изгуби чистотата, добротата, знанието си и др. Защо му е това богатство? Богатството крие в себе си сили, които могат да провалят всеки слаб, неустойчив човек. Значи във всеки човек има една тъмна зона, в която се крият всички отрицателни качества, които могат да го унищожат. Не работи ли съзнателно върху себе си, човек всякога ще бъде роб на тази тъмна зона; който е силен, който има морален устой, той може да бъде господар на тази зона. Слабият обаче, докато се засили, трябва да заключи тази зона и да не дава ухо на това, което иде оттам. Минава ли през тази зона, той трябва да бъде глух и сляп, да не чува и да не вижда. Особено силно се проявява тази зона в човека, когато той се стреми към чист, възвишен живот, към нови, светли идеи. Ето защо, новото е само за силни хора, които искат да работят, да се справят с мъчнотиите и противоречията си. Ония пък, които се чувстват слаби, които не са си отживели, нека си поживеят, докато придобият опитности, които ще им помогнат в бъдещия живот. – „Ама трябва да живеем добре, да си помагаме.“ – Как? Като проповядвате? Не учете човека как трябва да готви, но сгответе добре и го поканете у дома си да хапне. Като опита яденето, той сам ще разбере как се готви и какво значи добре приготвено ядене.

Сега, като ви наблюдавам, виждам, че като ученици, имате добри качества, но сте особено слаби в самообладанието. На най-силните по

самообладание може да се постави тройка. Изобщо, самообладанието е слабо развито в българина. Липсата на самообладание в българина може да се вземе като дефект на целия народ. Самообладанието е необходимо за всеки човек, а особено много за окултния ученик. Без самообладание ученикът не може да се развива правилно. Като работи върху себе си, ученикът трябва да се пази от слабостта да преувеличава или да намалява нещата. Разказва ли нещо, той трябва да го предаде, както е станало, без никакво преувеличаване или намаляване на фактите. Българинът обича да преувеличава нещата, затова, като разказва нещо, после се извинява, да не би да е преувеличил някой факт. Преувеличаването на фактите не е грях, но не е условие за точност. Точен трябва да бъде човек.

Преувеличаването се дължи на желанието в човека да усилва ефекта. Например, някой казва, че видял някъде чешма, която текла много силно, воденица могла да кара. Като отиде човек на същата чешма, какво ще види? Обикновена чешма, която тече като всички чешми, но далеч от възможността да кара воденица. Изкуство е човек да предава фактите, както са. Това значи да говори човек истината. Някой се укорява, с цел да получи някаква похвала; друг се хвали, за да получи потвърждение на думите си. И единият, и другият не говорят истината. Изкуство е и като се укорява човек, и като се хвали, да говори истината.

Като ученици, вие трябва да развивате в себе си чувство на благоговение, което се изразява във взаимна почит и уважение помежду ви. Който е развил в себе си Любов към Бога, той има силно развито чувство на благоговение. В това отношение българинът не може да се вземе за образец. Той не е развил в себе си Любов към Бога. В българина това поле е кораво, твърдо, мъчно се поддава на обработване. Мъчно се възприемат семената на Божественото учение от българската почва. Неблагоприятни са условията за новите, Божествени идеи в България. Като знае това, българинът трябва да работи съзнателно върху себе си, да развие тъкмо това качество – Любов към Бога, за да даде път на Божественото начало в своя живот. Той трябва да развие в себе си Любов към истината. Този е единственият път за неговото спасение и самоусъвършенстване.

Съвременният човек, бил той българин или каква да е друга нация, се намира в свят, поставен между доброто и злото. За да се справи с този свят, той трябва съзнателно да изучава и доброто, и злото. Доброто и злото представят два вида енергии, необходими за живота на личността. Като енергия, доброто слиза от слънцето, а злото излиза от земята. Човек живее, докато е свързан с доброто; прекъсне ли тази връзка, той умира. Прекъсне ли връзката си със злото, животът отново дохожда. Значи животът се крие в доброто, а смъртта – в злото. Като знаете това, не се

стремете за премахнете злото от пътя си, но увеличавайте доброто в себе си, като му давате широк простор. Доброто не се изявява чрез добри постъпки, но чрез Любовта. Доброто е резултат на Любовта. Човек не може да прави добро, докато не обича. Любовта пък произтича от благостта. Който е благ, той има Любов в себе си; който не е благ, той няма Любов. Следователно изучавайте Любовта като мирова, космическа сила, която ражда целокупния живот. Дайте път на Любовта в себе си, а това, какво представят доброто и злото, оставете настрана. Достатъчно е да знаете, че злото е остатък от вашия минал живот, а доброто – продължение от миналия ви живот. Злото има начало, а доброто е без начало и без край. То е съществувало в миналото, съществува днес, ще съществува и в бъдеще.

Съвременните хора говорят, четат, пишат, работят много, но за да се ползват от всичко това, те трябва да придобият нещо, което да остане с тях през вековете. Те трябва да придобият такова знание, което да ги ползва в живота. Колкото малко да е семето, което се посажда в земята, все трябва да знае нещо. Например то трябва да знае на каква дълбочина да пусне коренчетата си и на каква височина да се издигне над земята. Какво трябва да знае реката? Реката трябва да знае посоката, към която тече, и дали ще отиде в морето, или няма да отиде. Какво трябва да знае светлината? Светлината трябва да знае пътя и за най-малката дупчица, да влезе там и да освети всичко, каквото срещне на пътя си. В действията на водата и на светлината има нещо противоположно: тия места, които светлината първи огрява, водата последни залива; тия места, които светлината последни огрява, водата първи залива. Значи водата слиза първо в ниските места, а в големи дъждове само залива и високите места. При светлината е обратно: тя огрява първо високите планински върхове, а при залез слънце огрява ниските места – долините. Следователно, ако човешкият ум не се стреми да слиза и в долините, да ги огрява, човек нищо не може да свърши. И ако човешкото сърце не се стреми да се качва и по високите планински върхове и оттам да се стича надолу, човек нищо няма да свърши.

Днес всички хора говорят за култура, за наука, за изкуства и т.н. Какво означава думата „култура“? В широк смисъл културата подразбира обработване на нещо. Например, говори се за житна култура, за култура на лозови пръчки, на различни плодни дървета, на животни, на хора и т.н. Следователно всичко онова, което човешкият ум и човешкото сърце могат да посадят в своята почва, да му дадат условия да израсте, да цъфне, да даде плод, и този плод да узрее, представя култура на човека. Той култивира, т.е. обработва нещата в себе си, с цел да види един ден техният плод. За да дойде до известна култура, човек се нуждае от импулс в себе си. Този импулс е вложен в човешката душа. Всички дарби и способности на

човека са вложени в неговата душа, във вид на семена, които чакат своето време за посяването им. Щом се посеят, те се нуждаят от специфична енергия, която слиза от високите светове. За да се домогне до тази енергия, човек трябва да влезе във връзка с възвишени същества, които да му дадат начин за работа.

Казано е в Писанието: „Когато духът на Истината дойде, Той ще ви научи какво да правите!“ Като знаете това, вие трябва да работите така, че да предизвикате Духа да дойде във вас, да отвори сърцата и умовете ви. Духът постоянно слиза и възлиза, но се спира само при ония хора, които са отворили сърцата и умовете си за Него. Светлината се спира само при ония пъпки, които се готвят да цъфнат. Светлината обича ония пъпки, които крият в себе си условия за разцъфтяване. Учителят обича ония ученици, които учат, които се трудят и работят. Човек се обича не само за външните си черти, но и за вътрешните. Вътрешните качества го определят като човек. Те се отразяват и върху външността му. Например, ако устата на човека е красива, това показва устойчивост на чувствата му. Ако на челото на човека има две успоредни, напречни линии, те показват добре развита съвест. Този човек никога не лъже. Следователно човек се обича само за нещо красиво. Само красивото в човека се обича, но не и лошото. Когато казваме, че Бог обича и грешния, Той обича доброто, което е вложено в него. Чрез своята Любов Бог въздига грешния. Чрез Любовта си Той корени злото в него. Злото е потребно дотолкова, доколкото служи на доброто. Вземе ли връх над доброто и пожелае да го погълне, злото ражда вече смъртта. Бог забрани на първите човеци да ядат от дървото за познаване на доброто и на злото, за да не допуснат злото, отрицателното в света. Допуснат ли злото в себе си, те никога няма да се домогнат до Вечния живот.

За да придобие живота, изобщо, човек трябва да работи в съгласие с доброто, с положителното в света. Животът изисква от човека будно съзнание, отговорност за всички негови постъпки. Като живее, човек не трябва да търси лесния път. Съзнателният човек не се страхува от работа. Колкото по-трудна е работата му, толкова повече го задоволява. Човек се изпитва в мъчните работи, а не в леките. Ако посетите някой американски пансион, ще видите, че всичката работа се върши от бедни ученици и студенти. Срещу труда си те получават храна, квартира и по този начин сами се издържат. Човек трябва да работи, да преодолява инертната материя в себе си. Не прави ли усилия, той дава път на мързела в себе си. Отидете ли на гости в някое американско семейство, ще ви отдадат внимание като на гости, но само за три дена. Останете ли и четвъртия ден в дома им, те ще ви дадат някаква работа.

Един млад американец отишъл на гости при баща си, дето прекарал един месец. На заминаване от бащиния си дом, бащата казал: „Синко, вземи тази бележка, според която ще заплатиш сумата за едномесечното си прекарване в моя дом“. – „Добре, татко, но ще извадя от тази сума това, което се пада за два дена, които съм отсъствал от дома ти.“ И бащата, и синът постъпили по американски. В този случай славянинът постъпва другояче. Той никога няма да каже на госта си, че е прекалил с гостуването си и трябва да плати. Той оставя този въпрос на госта, сам да се сети, трябва ли да плати, или не.

И тъй, който иска да успява в живота си, той трябва да спазва следните неща: да не се произнася върху работи, които сам не е чул и видял; да не разгласява неща, достоверността на които сам не е проверил; първо да анализира нещата, а после да действа. Който прилага тия правила в живота си, той всякога печели. От правилното им приложение зависи колко светлина може да приеме човек. Светлината обаче не изменя естеството нито на човека, нито на растението. Всички растения се осветяват, всички приемат светлина, но пелинът си остава пелин, трънът – трън, ябълката – ябълка и т.н. Когато обвиняват тръна за бодилите му, той казва: „Аз не съм виновен, че бодя. Такова е моето естество. Вие, които сте разумни, трябва да се пазите от мене“. Щом съществува в природата, и трънът е потребен. Той научи хората да си правят игли за шиене. Ако трънът не съществуваше, игли нямаше да има. Ако лютите чушки не съществуваха, и гневът нямаше да съществува. Хора, които ядат лютиви храни, лесно се гневят.

Съвременните хора апелират към доброто в света, към правене на добро, изобщо. Те не знаят, че условията за правене на добро на някой човек не са всякога благоприятни. За всеки даден човек природата е определила специфично време за правене на добро. Не само това, но определено е и времето, кога можете да посетите известен човек. Отидете ли при него на определеното от природата време, той ще ви приеме, както трябва. Не спазите ли това време, той няма да ви приеме, както трябва. Като знаете това, вие трябва да бъдете внимателни, да пазите законите на природата и правилно да ги прилагате. Човек трябва да знае дали навреме започва една работа, навреме ли отива някъде, или не. За да познаете кога постъпвате според законите на природата, наблюдавайте състоянията си, следете какво става с вас. Ако решите да започнете някаква работа, наблюдавайте състоянията на ума и на сърцето си. Щом останете тихи и спокойни в себе си и състоянието на вашия ум и на вашето сърце не се измени, започнете замислената работа. Вие сте попаднали в благоприятни условия, т.е. във времето, което природата е определила за тази работа. Стане ли някаква промяна в състоянието ви, не започвайте тази работа. Отложете я за

известен срок, докато попаднете в определеното за нея време. Този закон работи навсякъде в живота: при учене, при женитби, при пътуване и т.н. Например, искате да пътувате за Америка, но вътрешно сте раздвоен. Имате ли някакво раздвояване, това показва, че трябва да отложите пътуването си. Ако въпреки това тръгнете на път, непременно ще ви сполети някакво нещастие. Всичко в света става по известни закони, т.е. нищо не е произволно. Като знаете това, изучавайте живота, изучавайте себе си, природата и живейте според нейните закони.

Като ученици, вие трябва да се ползувате от своите опитности, но без да пренебрегвате опитностите и на другите хора. Ако не се ползвате от опитностите на хората, живели преди вас, защо ви е науката тогава? Светът се нуждае от разумни хора, от добри работници. Всеки народ, всяка държава се нуждае от добри граждани, проводници на Божественото, носители на новата култура. Като живее на земята, човек трябва да се кали, да стане твърд като диаманта. Има ли свойството на диаманта, каквито мъчнотии да среща в живота си, той ще запази своя вътрешен мир. Температурата на ума и на сърцето му ще остават постоянни. Така са живели великите хора. Не живее ли по този начин, човек не може да приложи своите идеи, нито може да очаква някакво постижение. Новото подразбира нов начин на хранене, на мислене, на чувстване. Не се ли храни по нов начин, външно и вътрешно, човек не може да очаква големи постижения. Ще кажете, че храненето не пречи на човека да бъде нов, с нови идеи и разбирания. Той може да яде месо и пак да бъде нов човек, със стремеж към велик морал. Не, покрай другото месоядецът внася злото в себе си и с месната храна. Който не може да се откаже от месната храна, той не може да се освободи и от злото. Който не е влязъл в причинния свят, той не е истински вегетарианец.

Някои вегетарианци се отказват от употребата на всякакви масла, с цел да пречистят кръвта си. Кръвта не се пречиства само чрез храната. За да пречисти кръвта си, човек трябва да има чисти мисли и чувства, широки разбирания, да може лесно да трансформира нещата. Всеки човек се нуждае от храна, съответна на неговото развитие. Следователно, ако месото не е вредно за някого, той може да го яде. Вреди ли му, той трябва да се откаже от него. Друг е въпросът, ако човек доброволно се откаже от месото, без да му вреди, по високо морални съображения. Пълен вегетарианец може да бъде онзи, чийто деди и прадеди от 4–5 поколения насам са били вегетарианци. Съвременното човечество се намира пред задачата да развие своето причинно и будическо тяло. Който е развил своето причинно тяло, той е станал вече господар на себе си, той владее силите на доброто и на злото. Който живее в причинния свят, той може да се нарече Божествен човек – човек на новото в света.

Когато на съвременните хора се говорят неща по-високи от техните разбирания, те се запитват, реално ли е всичко това. Питам: Реално ли е всичко, което ясновидецът разказва? Той казва, че вижда красиво, обширно поле, напъстрено с различни цветя, но докато говори още, картината изчезва пред него. Той вижда красиви, величествени планини пред очите си, каквито никога в живота си не е виждал, но скоро и те изчезват. И той сам се чуди, реално ли е това, което вижда, или не е реално. Ако ясновидецът вижда само картини, без да може да стъпи на тия места, той се намира пред символи, които трябва да тълкува. Обаче ако едновременно вижда красиви полета и планини и може да ходи по тях, той се намира в реалността на живота. Ако ясновидецът види през деня звезда, която внася в ума му една светла идея, тя е реална. Той се свързва със светлината на тази звезда и започва правилно да мисли. Като ученици, вие трябва да изучавате себе си, да проявявате нещата, за да се домогнете до реалността на живота. Например, някой ученик се явява на изпит, очаква да получи шесторка, а всъщност свършва изпита си едва удовлетворително. Друг път се колебае в себе си, а свършва добре. Той трябва да се вслушва в себе си, да не изпада в противоречия. Реалността изключва всякакви противоречия. Като развива своята интуиция, човек постепенно навлиза в реалния живот. Изучавайте природата, за да разбирате езика ѝ. Като наблюдавате изгрева и залеза на слънцето, вие ще знаете какъв ще бъде утрешният ден: дали ще вали, ще има ли вятър и т.н. Природата учи човека чрез символи. Те са нейният език. Като работи съзнателно върху себе си, човек трябва да развива и своя вътрешен барометър, според който да определя, както външните, така и своите вътрешни промени. Всяко вътрешно неразположение в човека говори за известна дисхармония в неговите мисли и чувства. Щом ги изправи, и хармонията му се възстановява. При това положение той става господар на своите мисли и чувства. Светът, който е в самия човек, действа върху парахода му, т.е. неговото тяло, с което той пътува. Не е ли добре построен, параходът му ще се разбие от вълните на неговия вътрешен свят.

Следователно, искате ли да стабилизирате знанието си, вие трябва да правите ред опити. Не прави ли човек опити, знанието му ще остане само теория. А всички знаете, че теория без практика не ползва човека. Дългият път, през който човек минава, му създава семейни и обществени опитности, които трябва да използва като знание. По този начин ще се предпазите от излишни страдания. Човек не е дошъл на земята да се мъчи и да страда, но да изпълни волята Божия и да развие в себе си Любов към Бога. Ако мъжът и жената не обичат преди всичко Бога, те не могат да имат любов и помежду си. Щом майката и бащата нямат любов помежду си, и децата им не могат да ги обичат и почитат. Детето е плод на любовта

на родителите си и на почитта на майката към бащата. Какви ще бъдат умът и сърцето на човек, ако духът не обича душата и ако душата не почита духа? Отношенията между ума и сърцето се определят от отношенията между духа и душата. Трябва ли човек да се съмнява в духа и в душата си? Ако се съмнява в духа и душата си, човек се съмнява в Божественото.

Казано е в Писанието, обаче, че никой не е видял Бога. Пророците пък казват, че виждат Бога. Христос казва: „Отец ми живее в мене, а аз живея в Него“. Как ще примирите тези противоречиви на глед мисли? Как ще познаете Бога? Човек може да познае Бога само тогава, когато върви по Неговите стъпки. Стъпи ли човек там, дето Бог е минал, умът му ще се просвети, сърцето ще се облагороди, душата ще се разшири, духът ще укрепне – ще настане коренна промяна в него. Бог постоянно подобрява съдбата на човека. Ето защо, за да излезе от своята лоша съдба, човек трябва да даде път на Божественото в себе си, да очаква някакво щастливо бъдеще. Да очаква човек на бъдещето, това значи да очаква момента на своето пробуждане. Пробуди ли се Божественото съзнание в човека, работите му моментално се оправят. Това пробуждане не става изведнъж. Време, усилена работа се иска от човека, докато дойде до своето пробуждане. Няма по-велик момент в живота на човека от този, да почувства Божието присъствие в себе си. Бог посещава само тия души, които Го търсят, които са готови да Го видят. Почувстват ли Божието присъствие в себе си, животът им коренно се изменя. Ако ангел посети човека, последният ще се уплаши. Обаче от Бога никой не се плаши. Защо? Защото Той се изявява на човека според степента на неговото развитие. Който е почувствал Божието присъствие в себе си, той е разбрал своето предназначение на земята. Той казва: „Аз дойдох на земята да изпълня волята Божия“.

Казано е в Писанието: „Молете се един за друг“. И аз казвам: Когато забележите, че някой ваш брат или ваша сестра се обезсърчат или заболеят, съберете се на едно място и се помолете за тях. Колективната молба е силна. Общата работа не изключва свободата на човека. Ако някой мисли, че в общата работа губи свободата си, той е на крив път. Докато е в плът, човек не може да живее без хляб и ядене. Докато е в плът, той не може да бъде свободен от хлебаря и от гостилничаря. Докато е слуга, човек не може да бъде свободен от господаря си. И докато е господар, той не може да бъде свободен от слугата си. Господарят е длъжен да храни и да облича слугата си, както и редовно да му плаща. Свободен, силен човек е този, който върши волята Божия. Докато Любовта не цари в сърцето на човека, той не може да бъде свободен. Любовта изисква издръжливо сърце, светъл ум и силна воля, с които да се устоява на всички мъчнотии и

препятствия. Човек трябва да координира силите си, да има светли мисли, като на ангелите; чисти чувства, като на херувимите, и силна воля, като тази на светията.

И тъй, новата година изисква от всеки човек известно постижение. За тази цел тя носи за човека благоприятни условия. От човека зависи да използва тия условия, или да не ги използва. Използва ли разумно условията, човек може да реализира своите планове и добри желания. Той може да разплете обърканите си работи. Бог е изпратил в света велики и силни хора, да очистят пътищата ви. Стъпите ли на чисти пътища, вие трябва да поддържате чистотата им. Това се изисква от вас. В духовно отношение 1930 година е добра. Тя носи добри условия, но от вас се иска работа. Работите ли съзнателно върху себе си, вие ще се ползвате от плодовете на своите усилия.

Лекция от Учителя, държана на
1 януари, 1930 г., София, Изгрев.

1930_01_03 Пътищата на природата
лекция пред специалния клас

ПЪТИЩА НА ПРИРОДАТА

Т. м.

Тема за следния път: „Лесен начин за справяне със страданията“.

Като се говори за пътищата на природата, вие си я представяте като разумно същество. Действително, пътища има само в разумния живот. Следователно, щом природата разполага с пътища, чрез които се проявява, тя непременно е разумна. Какво можете да кажете, например, за охлюва? Като видите охлюв в природата, вие се запитвате, кое го е накарало да си направи такава твърда черупка. Защо охлювът влезе да живее в тази спирално завита черупка? Все имал някакво съображение. Като прави къща, и човек се ръководи от известни съображения. Той туря няколко прозорци на къщата си, за да се осветява добре. После поставя няколко врати, за да може свободно да влиза и излиза навън. Не само човек се ръководи от известни съображения, но и малките буболечици, при строежа на своите къщички, имат предвид известни условия. Малки дупки са техните къщички, но ще видите, че са изложени на изток, запад или юг, а никога на север. Защо? Те знаят, че на север няма никакво слънце, няма светлина.

Като изучавате зоологията, виждате, че формата на главата и лицевата ѝ част на всички животни е различна. Ако започнете да изучавате низшите форми и постепенно се изкачвате нагоре, виждате известно преобразование във формите, с цел да се доведат до най-съвършената от тях. Като дойдете до човека, виждате, че неговото лице е най-съвършено. Въпреки това, природата не спира и тук. Тя продължава още да работи върху лицето и главата на човека, да го усъвършенства. С промените на лицето и главата стават промени и в цялото тяло. Казвате: Защо природата, като съвкупност от разумни същества, не създава изведнъж една съвършена форма, а трябва постоянно да прави опити? В своята дейност природата прилага закона на последователността, чрез който дава възможност на своите съзнателни форми да се учат, да придобиват опитности. Ако природата представи формите си в своя завършен вид, те няма да придобият това, което им е нужно. Освен това, тя дава възможност и на разумните същества в нея да се проявят. Като творчески сили, те работят като сътрудници на природата за преобразование на формите, Всяко разумно същество допринася към преобразованието на дадена форма толкова, колкото е неговото развитие. Съществата, които са работили за преобразованието на животинските форми, както и тази на

човека, се различават коренно едни от други.

Следователно, човешкото лице е площ, върху която се отпечатват силите, които работят в човека. Например, някой ден сте весел, добре разположен, с подигнато настроение, но случва се, че външна или вътрешна причина изменя вашето състояние. Като се погледнете в огледало, виждате, че лицето ви има съвсем друг вид: тъжно, мрачно, песимистично. И обратно: мрачен, неразположен сте, но изведнъж става някаква промяна в силите на вашия организъм. Защо става тази промяна? Бутнали сте някой център, който е създал разположението, или неразположените на духа ви. Значи, достатъчно е да бутнете един от добрите центрове на вашата глава, за да потекат добри мисли и желания във вас, чрез които да разрешите добре задачите на своя живот. Като не знаете причините на тия неща, вие си мислите: Защо съм бил толкова глупав да се поддавам на обърканите си работи? Ето, в един момент всичко се нареди. Лесно стават работите за онзи, който знае, как и къде да тури ръката си. Ако не знае, как и къде да постави ръката си, вместо добро той може да произведе катаклизъм в своя личен живот. Ето защо, човек не трябва да се спира само върху последствията на нещата, но да търси техните причини.

И тъй, не е достатъчно само да изучавате човешкия организъм, както и характера на човека, но трябва да гледате на човека като на жива, разумна станция, чрез която той влиза в съприкосновение с целия космос. Всичко зависи от това, кой бутон в станцията ще бутне, за да влезе във връзка с добри или лоши същества. Ако по невнимание бутне някои от лошите центрове, човек веднага се обръща към своя радиоапарат и вика за помощ. Така постъпват днес и параходите в големите морета и океани. Щом се намерят в опасност, те веднага викат за помощ. Коя е радиостанцията в човека? Неговото будно съзнание. Чрез тази станция човек влиза във връзка с външния и вътрешен свят, с всички разумни същества. Да имаш будно съзнание, това значи, да имаш възможност да приемаш и да предаваш мисли, чувства и желания от всички станции. Запитат ли те нещо от разумния свят, ти трябва да си буден, веднага да отговориш на зададения въпрос.

И тъй, когато изучавате живота, вие трябва да имате будно съзнание. Животът не е така прост, както мнозина мислят. Някой казва: Да си поживеем малко! – Можеш да си поживееш, но ще страдаш. Днес всички хора страдат, защото станциите им са затворени. Ще кажете, че човек трябва да има само една мисъл и едно желание. Какво разбирате под думите „една мисъл и едно желание“? Това значи, човек да се съсредоточи само за себе си, да не се интересува от окръжаващите. Това не е право. Човек трябва да бъде съсредоточен в себе си, с цел да се изучава, но не и да

се затваря за ближните си. – Какво трябва да прави човек? – Много работи очакват човека. Ако е земеделец, ще обработва земята; ако е поет, ще пише стихове; ако е философ, ще философства; ако е учен, ще пише научни книги и т. н.

Съвременният човек не е дошъл още до познаване на себе си. Той иска да изучава външната природа, да има на разположение лаборатория, уреди, с които да прави своите опити. И това е добре, но същевременно той трябва да изучава себе си. Ще кажете, че пособия нямате. Имате пособия, но трябва да знаете, как да работите с тях. Човек има в себе си един от най-усъвършенстваните телескопи, микроскопи, радиоапарати. – Ама обсерватория нямам. – И обсерватория имаш, но още не си я отворил. – Искам да следвам в някоя консерватория. – И консерватория имаш. Започни да работиш съзнателно върху себе си, и след известно време ще се отвори обсерваторията и консерваторията ти.

Човек носи в себе си всичко: и музиканти, и поети, и учени, и философи. Следователно, каквото пожелае, той може да го постигне. Ако иска да слуша хубава музика, може да слуша не само от земята, но и от Юпитер, от Венера, от Сириус, от Сатурн, от Марс и т. н. – Кога ще дойде това време? – В бъдеще. Обаче, при сегашните условия тази опитност не ви се дава. Да се говори върху нея, като приказка, това се позволява. Сведенборг е писал за онзи свят, за съобщение с духовете. Значи, той имал тази опитност. Той имал вътрешно радио, чрез което се съобщавал със същества от другия свят. Оттук виждаме, че това, което човек търси вън от себе си, съществува и в самия него. Тайните, които се крият в природата, съществуват и в човека. Чрез астралното си тяло човек може да проникне в астралния свят и да види това, което за физическото зрение е недостъпно. Докато е на земята, човек мисли, че другият свят е идеален. Всъщност не е така. Има идеални неща и на онзи свят, но те са достъпни само за онзи, който има будно съзнание, да вижда ясно и да разбира.

Съвременният свят е пълен с хора, на които съзнанието още не е пробудено. За тях науката още не е достъпна. Какво остава тогава за онези възвишени знания и опитности, за които се искат широки разбирания? Много астрономи гледат с телескопи, но всички не виждат еднакво. Някои виждат само външността на планетите, а други виждат и вътрешността им. Които виждат вътрешността на планетите, мълчат, нищо не казват. Ония, които виждат повърхността на планетите, казват, че Юпитер е препасан с някакви пояси, Венера е обвита в було, не се вижда ясно. Защо Венера не се отвори, т. е. защо не хвърли булото си? Много естествено, затворила се е нещо. Например, вие имате една приятелка, с която се разбирате добре. Дето се срещнете, започвате да се разговаряте, отворени сте една към

друга.

По едно време другарката ви се затваря към вас. Вие ѝ говорите, но тя не чува, нищо не ви отговаря. – Защо? – Вглъбена е в себе си. От това вглъбяване лицето ѝ пожълтява, очите ѝ хлътват. Ще кажете, че нещо я мъчи. Нищо не я мъчи, но тя разрешава един важен въпрос. Тя започва да мисли. Щом мисли, светлината в нея се разлага на седем цвята. Ако лицето ѝ пожълтее, това показва, че тя мисли. Ако лицето ѝ почернее, това показва, че тя започва да разорава своя чернозем. Ама зелена станала. Това показва, че тревата ѝ почнала да израства. Тя се е превърнала на росна ливада, със зелена трева. Между тази трева има пелин и много още билки. Човек, от време на време, употребява пелина за цяр. И кравите пасат пелин, вследствие на което млякото им става горчиво. Като знаете това, не пращайте кравата си на такава ливада да пасе пелин. Обаче, тази ливада може да се разхубави. В скоро време в нея израстват цветя, които започват да цъфтят, да разнасят своето благоухание надалеч, да привличат вниманието на пчели, на пеперуди и бръмбари. Ако отнякъде дойде вода, ливадата става още по-привлекателна. Животни и хора започват да се събират в нея. Докато нивата е разоран чернозем, ние казваме, че условията ѝ са ограничени. Обаче, когато нивата се превърне в ливада, окичена със свежи, ароматни цветя, и когато бистрата вода на планинското изворче започне да клокочи в нея, ние казваме, че тя се намира в процеса на своето вътрешно и външно развитие. През тези две фази минава всеки човек: през фазата на чернозема и през фазата на росната, цветна ливада. Цветята в ливадата показват, че условията във външния свят са добри.

Всички хора обичат цветята, но не разбират техния език. Всяко цвете е буква от една азбука, която хората някога ще изучават. Не само езика на цветята не знаят, но много неща има още, които хората не знаят. Например, те правят различни движения, без да разбират тяхното значение. Те се почесват тук-там по главата, без да съзнават, че си причиняват пакости. Има случаи, когато човек бутне някой център на главата си и с това разваля настроението си. След това бутне друг център, с което внася разположение на духа си. Кой център е бутнал, как е станало това, и той не знае. Велика е науката за движенията. Ако знае, как и с кой крак да тръгва, човек би избегнал много нещастия в живота си. Като става сутрин от сън, човек трябва да отдаде известно внимание и грижа на тялото си, на движенията, които прави. От тия движения, именно, зависи успеха или неуспеха на работите му през целия ден.

Сега ще ви дам едно упражнение за седем дена, от днес до следната лекция. Това упражнение ще ви отнеме само един ден, но сами ще си изберете деня. Всеки от вас, по желание, ще си избере един ден от

седмицата, през който ще направи упражнението. Още със ставането си от сън, вие ще се стремите да запазите будно съзнание в движенията си. Ще се наблюдавате, как сте станали, с кой крак първо сте слезли от леглото си, в какво положение са били ръцете и краката ви през целия ден, какви движения сте правили с тялото си и какъв е резултатът на тия движения. Съзнанието ви трябва да бъде будно, а движенията ви – естествени. Всичко особено, което забелязвате, ще записвате. Ако е нужно, можете да чертаете движенията си с линии. Не се смущавайте, ако този ден мине така обикновено, както и останалите дни през седмицата. Каквито и да бъдат резултатите, важно е да имате будно съзнание, да се самонаблюдавате.

Като ученици, вие трябва да имате предвид, че истинската наука започва с умението на човека да владее движенията си, да бъде господар на своето тяло. Ако човек не знае, как е създадено неговото тяло, какво е предназначението му и ако не може да се справя с неговите сили, нищо не може да постигне. Какво е предназначението на неговото сърце, свързано с астралния свят, на неговия ум, свързан с менталния свят и на неговия разум, свързан с причинното тяло? С други думи казано: ако човек не разбере земните неща, как ще разбере небесните, т. е. отвлечените? Физическото тяло на човека е ключ, с който могат да се разрешават всички трудни въпроси. Изучаването на човешкото тяло е начало на всички науки, които представят основа на бъдещето. Доколко е учен човек, познаваме от това, доколко той разбира своето тяло. Това не значи, че човек трябва да отдаде всичкото си време и внимание на тялото. Важно е човек да не пренебрегва тялото си за сметка на въпроси, които днес нямат никакво значение. Например, трябва ли да се занимавате с въпроса, какво обществено положение ще заемате в бъдеще? Вие не знаете, какво е излязло днес от вас, а се интересувате от бъдещето. Какво ще излезе от вас в бъдеще? Ще излезе това, което е излязло от всеки човек. Човек е предназначен за висок пост, а от незнание той иска по-долен пост и загубва това, което е спечелил.

Разправят следния случай за един българин. Той свършил науките си в Америка, след което се върнал в България със специален трен. Един ден той се явил при княз Батемберг да иска някаква служба. Князът искал да го назначи за министър председател, но преди това го запитал, какво той иска, сам да си каже. – Искам да бъда назначен за директор в една от софийските гимназии. – Това не се отнася до мене. Идете в министерството на просвещението, дето назначават директори и учители. И съвременните хора се намират в същото положение. Те свършили науките си в Америка, в далечния свят, връщат се в България със специален трен, дето им се готви висок пост за министри, а те искат да станат директори на гимназия. Князът ги изпраща при министъра на просвещението, той да им даде

директорска служба. Обаче, като се явят при министъра на просвещението, той им казва: Няма свободни места за директори, но има няколко за учители. Изберете си, каквото място искате.

Сегашните хора не са дошли още до онова дълбоко, вътрешно разбиране на нещата, да знаят, че човешкото тяло е свещено. Ако не цялото тяло, поне част от него може да се нарече свещена. За това тяло, именно, може да се каже, че е храм Божи. Божественото, което живее в човешкото тяло, е постоянно и неизменно, а останалата част е изложена на промени. Както човек се облича и съблича, така и част от човешкото тяло непрекъснато се изменя.

Като ученици, вие трябва да държите в ума си мисълта, че човешкото тяло представя обширен свят, който заслужва да се изучава. Каквито открития да направите около вашето тяло, благодарете. Не търсете щастието си вън от себе си. Всичко е скрито във вас. Ако човек не намери щастието в себе си, вън по никой начин не може да го намери. Щом се намерите пред някаква мъчнотия, пред известно затруднение, обърнете се към себе си. Отправите ли се към своя ум, към своето сърце, към своята душа и към своя дух, те веднага ще ви дойдат на помощ. Достатъчно е да бутнете един от бутоните на вашето радио, за да ви отговорят веднага. Някой от учените същества в радиото ще ви отговори: Във вашата библиотека, в еди-кой си шкаф се намира една книга, със специален номер. Извадете книгата, отворете я на еди-коя си страница и прочетете. Там ще намерите разрешението на въпроса, който ви затруднява. После влезте във вашата лаборатория, извадете шишенцето с еди-каква течност и вземете три капки от нея. Като пиете три дена наред по три пъти на ден от тази течност, вие ще бъдете съвършено здрави. Ако нямате резултат, съобщете ми. Щом ви отговорят, станцията отново се затваря. Вие се чудите, какво стана, кой ви отговори, къде остана този човек. Не е важно, кой ви отговорил. Важно е, че вие се чувствате добре и сте разрешили мъчния въпрос. Човек може да разреши задачите си още на земята. Някои мислят, че като заминат за онзи свят, там ще разрешат мъчните задачи. Възможно е и това, но за предпочитане е човек тук да реши задачите си, отколкото на онзи свят.

Мнозина религиозни и светски хора търсят спасението извън себе си. Те не знаят, че за да дойде до това положение, да придобие известни знания, човек трябва да работи върху своя ум, да го развие, да разработи сърцето си, да стане отзивчиво, да разшири съзнанието си. Същевременно той трябва да стане господар на силите, които работят в него. Силен човек е онзи, който може да бъде господар на тялото си. Как може човек да стане господар на тялото си? Много просто. Как може синът да стане наследник

на баща си? Бащата написва един документ, че оставя богатството си на своя син. В силата на този документ синът влиза в правата си на наследник. Следователно, ако човек не вярва, че тялото, което му е дадено, е негово, всеки може да му го отнеме. Докато човек не е получил крепостен акт за тялото си, всеки може да го ограбва: този взел нещо от него, онзи взел нещо. Получи ли крепостен акт за тялото си, той става пълен собственик, и природата го признава за свой гражданин. Виждате, че някой иска да стане собственик на едно парче земя, но не успява. – Защо? – Не му се дава. Природата не му позволява да губи времето си за излишни работи. Тя му казва: Ти не си станал собственик на своето тяло, а искаш да владееш земя. Ти не си собственик на своето тяло, а искаш да владееш една къща. Започни със съществено и постепенно върви към несъщественото. Същественото за човека е неговото тяло. Ако може да стане собственик на тялото си, той ще стане собственик и на нещо вън от себе си. Хората обичат тялото си, искат да живеят много години в него, но още не са станали негови собственици.

Човек трябва да има правилно отношение към тялото си. Също така той трябва да има правилно отношение към своята душа, така наречената „първична монада“. За да разбере душата си, човек трябва да пази тялото си добре. Душата се проявява чрез тялото. От какво се нуждае тялото? От храна, която да поддържа живота и растенето му, от въздух, вода, светлина и чистота. Това са необходимите елементи за човешкия организъм. Мнозина живеят, но не са доволни. Защо са недоволни? Те се оглеждат в огледалото и намират, че не са красиви, не са достатъчно здрави, силни и т. н. От човека зависи да бъде и красив, и здрав, и силен. За да придобие тия качества, той трябва да внесе единство между копнежите на душата си и нуждите на своето тяло. Ако отдели живота на тялото от живота на душата си, той не може да бъде красив, здрав и силен. Съзнателният, разумният човек знае, че тялото е облекло на душата. Следователно, каквато е душата на човека, такова ще бъде и тялото му.

И тъй, първата задача на човека е да изучава своето тяло Това значи, да изучава функциите на своите външни и вътрешни органи, както и положението, което те трябва да заемат. Като знаете функцията на мозъка, обърнете внимание и на положението, което трябва да има главата. Дръжте главата си винаги права. Защо? Защото давате възможност на теченията, или енергиите, които идат от слънцето, да минават свободно през дробовете. Не държите ли главата си права, слънчевите енергии не могат да минават през дробовете, вследствие на което човек нарушава здравословното състояние на организма си. Също така ходете изправени, не се прегърбвайте. Всяко прегърбване се отразява вредно върху дробовете. Спазвайте тези две правила, ако искате да бъдете свободни.

Много от съвременните хора са небрежни към тялото си. Те мислят, че могат да бъдат здрави и без специални грижи към него. Някои даже се стесняват да правят упражнения. Има ли нещо срамно в упражненията? Единственото нещо, от което човек трябва да се стеснява, това е злоупотреблението със свободата на разумните същества. Никога не злоупотребявайте с доверието, което някой човек има към вас. Тъй щото, грижете се за тялото си, като за машина, която ви е дадена за работа, и не се стеснявайте от нищо. В тази машина са вложени възможностите на всички минали култури, както и тия на настоящите и бъдещи култури. Човек може да се съобщава с невидимия свят само чрез физическото си тяло.

Хората на шестата раса, или на новата култура ще се отличават от сегашните по това, че техните радиостанции ще бъдат отворени. Радиостанциите на сегашните хора са затворени, вследствие на което те не могат да влязат в общение с възвишения свят. В това отношение те се намират в положението на блокирани държави, чиито граници са затворени за външния свят. Казано е в Писанието: „И направи Бог човека по образ и подобие свое“. Къде седи подобието на човека с Бога? Първото подобие е в тялото. Човек е съвкупност от системи с различни функции, които учените и до днес още не познават. Те знаят само тяхната физическа страна и функции, и то отчасти. Един ден, когато станете господари на тялото си, ще се домогнете до една велика наука, която ще разкрие разумните закони, които управляват човешкото тяло. Тази наука ще покаже, какво представя човек като физическо и духовно същество.

Стремете се към великата наука на Битието, чрез която ще познаете себе си, своя ближен и Бога.

— Божията Любов носи пълния живот.

17. Лекция от Учителя, държана на
3 януари, 1930 г. София – Изгрев.

*****

Книги:
* Пътищата на природата
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). София, 2004)
48 беседи от 30 август 1929 г. до 15 август 1930 г.
* Пътища на природата

Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). Том I. София, 1940)
25 беседи от 30 август 1929 г. до 28 февруари 1930 г.

Начало: 06:00

1930_01_05 От сърцето излизат
неделна беседа

ОТ СЪРЦЕТО ИЗЛИЗАТ

„Защото от сърцето излизат помисли лукави."
Матея 15:19

Разликата между разумния и неразумния живот седи в последователността. Там, дето има известна последователност в природата, има и известна разумност. Там, дето няма последователност, няма и разумност. Когато някой говорител или който и да е днес говори едно, утре – друго, той не е разумен и от него нищо не може да се очаква. Вие може да проверите този закон навсякъде в живота. Ако вашето дете бъбри каквото му дойде наум и вие мислите, че от него ще излезе някакъв гений, лъжете се. В неговите мисли, чувства, желания и действия трябва да има известна последователност. Това е закон в природата. Ако детето е разумно, то ще прояви известна разумност. Ако не е разумно, няма да прояви никаква разумност. Вие може да приложите този закон и по отношение на съвременните писатели. Прочетете един писател и вижте каква последователност има в неговата мисъл. Същото се отнася към философите. Почти навсякъде съществува този закон. Няма изключения.

Следователно разумното в моралния или в духовния свят е свързано с една последователност, тъй както в музиката тон след тон вървят, преливат се. Следователно, дето има последователност, там има вече и изкуство. Дето няма последователност, там никакво изкуство не може да има, никаква култура не може да има. И възпитанието може да се тури в основата на последователността. Ти не можеш да възпиташ един човек, ако не си последователен в храната. Чудни са хората, когато искат да си въздействат морално. Че когато градите една къща, най-първо трябва да турите здрава основа, здрав материал. Къщата, която градите, трябва да се постави върху известни сили, защото, ако материалът не е здрав, къщата ще се събори. Второ, не само материалът трябва да бъде здрав, но при сцеплението между частиците трябва да има една последователност в съпоставяне на материала. При градежа има известни разумни закони. Но ако тази последователност не е спазена, има друга една опасност. Най-после тази къща трябва да е разумно съградена. Когато се прави една къща, тя не се прави за говеда да живеят там, като някоя кошара, но тя се прави за разумни хора.

Казвам, при сегашния обществен живот всички учени хора говорят за възпитанието, как да се подобри човечеството. Всички учени хора се

стремят сега да създадат интелигентност, да създадат ред и порядък навсякъде. Ако остане ние сега да създаваме ред и порядък, сега да създаваме интелигентност, сега да подобряваме човечеството, ние сме фалирали, това е изгубена работа. Сега ние се приближаваме към положителната страна. Не е достатъчно човек само да вярва какво има, но той трябва да знае какво може да обработи. Не е само какво може да обработи, но и какво може да пласира като търговец. Човек не може да изработи повече, отколкото материал има. Той не може и да продаде повече, отколкото е изработил. И най-после печалбата му ще зависи от качеството на онова, което е продал. Защото един човек може да бъде лъган само няколко пъти в живота си. Лъжата седи в това, да продадеш на човека това, което не се съдържа. Един хлебар продава хляб и казва, че брашното е прясно, а то не е прясно. Хлебарят продава хляб и казва, че днес го е правил, а той го е месил преди два-три дни. Той казва, че неговият хляб е най-евтин, а се оказва, че е най-скъпият хляб от този, който в града се продава, а при това не е от най-добър материал, от най-добро качество. И ти, като видиш, че нито е пресен, нито е навреме направен, нито е износен, защо ще го купуваш?

Казвам, каквото и да е веруюто в света, то трябва да има отношение към разумния човешки живот. Съществува една разумност в света, която вие може да кръстите, както искате. Тази разумност казва, че съвременният свят съществува, че има бъдещ свят, че ангели съществуват, че хората ще живеят. Всичко това не седи в простото живеене. Всеки може да свири. И глупецът може да вземе една цигулка и да свири, но има голяма разлика между един виртуоз и един обикновен свирец.

Та казвам, ние сме дошли до положението, дето да изучаваме живота като изкуство. В това изкуство човек трябва да уякне. Той трябва да знае законите на растенето, той трябва да знае тези закони, по които се развива силата у него. Защото, ако той не разбира тези закони, постепенно неговото тяло ще почне да се руши, да се нарушава неговият вътрешен мир, да се изменят неговите вътрешни убеждения. Казвате, могат да се изменят убежденията на човека. Не, убежденията на човека не могат да се изменят, но те могат само да се разширяват. Как могат да се изменят убежденията ми за светлината? Преди две хиляди години аз може да съм я разбирал по един начин, сега може да я разбирам другояче, но каквато е била светлината преди две хиляди години, такава е и сега. Какво има да се изменя тя? Нейните отношения няма да се изменят и не се изменят. Каквато е била любовта преди две хиляди години, такава ще бъде и сега. Хората не използват любовта както трябва и различно я обясняват. Например, ако вие съсредоточите, т.е. сгрупирате лъчите на светлината в една леща, вие може да произведете изгаряне върху който и да е предмет.

Казвам, по същия начин вие може да фиксирате и вашите чувства и да направите някаква пакост. Затова оставяйте светлината да действа в своето естествено положение.

Съвременните хора имат желанието да станат пълни господари на природата и да бъдат учени хора. В старо време всички се стремели да бъдат магьосници, да могат да омагьосват. Сегашните хора пък се стремят да бъдат всесилни и да станат, каквото пожелаят. И дето хората вярват в късмет, това е заблуждение. Всеки човек иска да бъде щастлив, всеки човек иска да бъде богат. Може. Но във всичко това има една последователност в природата. Само разумният човек може да направи разумно, каквото пожелае, а глупавият – никога. Под думата „глупав човек“ не разбирайте това, което хората разбират. Глупав човек е онзи, който не спазва законите на природата. Ти може да си светия, но щом сгрешиш, твоята святост не може да ти помогне. Природата ни най-малко не може да те извини, че ти си светия. Ти можеш да бъдеш пръв светия в света, но щом измениш един от законите на природата, твоята святост по никой начин не може да ти помогне. Казвам, по същия закон, ако един писател, който е авторитет в английски или френски, или кой и да е друг език, и направи някаква погрешка в правописанието, вие можете ли да го извините? Той може да се оправдава, че това било, че онова било, но това не може да го извинява. Той никога не трябва да прави погрешки. Простият може да прави погрешки, но ученият – никога. Той трябва да има четири очи, той трябва да изправи погрешката си. Той трябва да каже: „Щом аз съм авторитет, на мене не ми се позволява да правя погрешки. На другите хора се позволява да правят погрешки, но на мене – не.“ И като дойдем до моралния живот, всеки казва: „Аз съм много добър човек.“ Направил си една погрешка и искаш хората да те извинят. Моралният, духовният човек не се извинява за погрешките си. Той сам трябва да ги изправя.

Добре. Знаете ли тогава как може да се изправи една морална погрешка? Много лесна работа. От вашата морална погрешка може да не пострадате вие, но може да пострадат хиляди хора от нея. И тогава ще имате обратни резултати. Онези хора, които са пострадали, ще ви кажат: „Понеже в нашето съзнание вие бяхте авторитет за нас, защо направихте тази погрешка?“ Следователно вие ще трябва да плащате всички загуби на хората. Природата ще ви наложи глоба за техните загуби. Това е, което индусите наричат карма. И тя трябва да се обясни последователно, да се разбере има ли карма, няма ли, има ли съдба, няма ли съдба. Съществува един закон на последователност.

Казвам, от всички хора сега най-малко религиозните хора се занимават със своето тяло. Например всички религиозни хора очакват, след като умрат,

да отидат в онзи свят, да живеят там като ангели и да оставят тялото си тук, да става каквото ще с него. Често българите употребяват един циничен израз за този случай, като казват: „Умра ли аз веднъж, после и да ми турят един джигер на крака, да правят с мене, каквото искат.“ Само българинът може да има такъв морал. Кучетата гробари не могат да стават. Човек няма право, като умре, да остави тялото си да се вмирише и да правят хората каквото искат с него, защото ще го глобят. И като умираш, ти трябва да знаеш кога ще умираш и да отидеш някъде далеч в гората, да се скриеш от всякакъв поглед, че никому да не причиниш зло със своята миризма. И най-святият човек все ще причини малко Миризма на хората. Той отвън е свят, но отвътре още не е свят.

Сега ще ви приведа един пример, да ви изясня какво разбирам аз под думата „лош човек“. Аз например не наричам лош човек онзи, който може да убие или да открадне. Ето каква е моята идея за лош, за неизправим човек. Един беден човек минава покрай една река и вижда, че един богат човек там се дави. Той отива да го спаси и го изважда от водата. Богатият човек, като вижда своя избавител, веднага познава в неговото лице един от своите длъжници и му казва: „От толкова време аз те търся, да си изплатиш дълга. Ти имаш да ми даваш тридесет хиляди лева. Скоро да ги платиш.“ Хваща го за яката и го завежда в участъка, да си изплати дълга. „От толкова време те търся в света, едва сега те намерих.“ Този богат човек е един от най-лошите хора в света. Това нещо се случва много рядко. По-лош човек от този не може да съществува. Сегашните лоши хора спадат към друга една категория. Бедният човек, като излязъл от затвора, платил дълга си и продължавал да върви по-нататък из пътя. Той бил българин и създал поговорката: „Направи добро, да намериш зло.“ Така дошъл той до това философско заключение. Върви по-нататък и вижда, че друг човек се дави. Отива до него, вижда, че и на него има да дължи. „Слушай – казва му той, – ще те извадя от реката, но ако ми простиш дълга. Не го ли простиш, ще те оставя да се удавиш. Аз имах вече една горчива опитност. Повече не правя добро.“ „Ще ти простя дълга, само ме спаси от удавяне.“ Този човек е най-малко лош.

Всички хора вървят по този морал. Те, като ги поставят натясно, казват им: „Ще се откажеш ли?“ „Ще се откажа.“ „Ако не се откажеш, ще умреш.“ Тъй щото имате два морала. В историята има само един такъв пример – да ви направи някой човек добро, а вие да го хванете за врата и да го заведете в участъка. Така постъпиха и евреите с Христа. Този е единственият пример в историята. Те туриха на кръста човека, който създаде еврейския народ, който ги извади из тинята.

Сега да се върнем към думите на Христа, който казва, че от сърцето

излизат всичките лоши помисли. Философията на злото и досега не е обяснена, нито пък се старайте да я обясните. Защо съществува злото в света? По причина на това, че човек върви в разрез с това, което Бог е създал. Дотогава, докато един човек се самозаблуждава и иска да възприеме атрибутите на Бога и иска да коригира законите, които Бог е създал, непременно злото ще се зароди у него. Щом искаш да коригираш законите, които Бог е създал, както и порядъка, който той е наредил, злото вече се е промъкнало в тебе. В този случай ти допущаш мисълта, че Бог не е съвършен. Гърнето не може да коригира грънчаря. Следователно всяко гърне, което се опитва да коригира грънчаря, то става гърне за помия. И ако гърнето, още докато е в работилницата, помисли да коригира господаря си, той го направя за помия. И ако то запита господаря си: „Защо ми даде толкова долна служба?“ – той ще му отговори: „Защото искаше да ме коригираш.“

Не мислете, че в коригирането седи приложение на един принцип. Коригирането на господаря показва, че не си разбрал принципа. Аз говоря върху един принцип. Когато аз говоря, вие мислите, че сте големи праведници. Между вас няма нито един праведен. Аз разбирам праведен, тъй както Бог разбира. Вие сте праведни като обикновените хора. Праведен човек аз наричам този, който, откак се е родил, нито една лоша мисъл не е минала през ума му, неговото настроение никога не се е променило, всякога да е бил весел и радостен. Кажете ми кой от вас е бил такъв. Щом някой си постави въпроса така, той ще се обезсърчи. Много още има да се обезсърчавате и много още има да се насърчавате. Въпросът не е да бъдем справедливи. Ние трябва да бъдем справедливи, това е наша длъжност. Правдата не е един завършен акт. Той се определя. Когато един музикант взима вярно тоновете, той трябва да се радва, че свири добре, но той всякога има възможност по невнимание да вземе един крив тон. И ако между неговото сърце и неговия ум влезе най-малкото нарушение, най-малкото разногласие, тоновете вече не са тъй уравновесени. Той не ги взима вярно. Музикантът всякога трябва да бъде весел, радостен. И онзи, който иска да бъде музикант, той трябва всякога да бъде уравновесен.

Казвате: „Как ще прекараме нашия живот?“ Ще го прекарате като зайците, като мечките, като вълците, като птиците. Въпросът, как ще прекарате живота си, е право зададен, но никой досега не е отговорил право. Как ще го прекарате? Нима хората не го прекарват? И те го прекарват. Право е зададен въпросът и право трябва да го разрешите. Като дойде човек на земята, той трябва да мисли как ще прекара живота си. Да допуснем, че някой казва, че не му трябва богатство. Много добре. Друг казва, че наука не му трябва. Много добре. Трети казва, че не трябва да ходи в църква. Много добре. Четвърти казва, че това не му трябва, онова не

му трябва. Питам тогава, как ще прекарате живота? Мислите ли, че Бог има нужда от нас всеки ден като някои бъбриви деца да го занимаваме с нашите работи? Ставате сутрин и започвате: „Господи, гладни сме. Господи, обосяхме, оголяхме. Господи, страдаме.“ Днес боледуваш от треска, утре от хрема. Всеки ден хиляди хора го занимават с всякакви работи. И Господ, който е направил света, трябва да си даде ушите, да слуша от какво страдат. Най-после вие трябва да знаете причините на вашите страдания. Ако сте хремави, трябва да знаете защо страдате от хрема. Ако сте трескави, трябва да знаете защо страдате от треска. Ако страдате от ревматизъм, трябва да знаете защо страдате. Ако имате тумор в стомаха си, трябва да знаете защо е дошъл този тумор. Трябва да знаете причината на всяко вътрешно неразположение. Трябва да се знаят причините на нещата.

Казва Христос: „Всичкото зло произтича от човешкото сърце.“ Но човешкото сърце, това е от човека, от духовния човек произлиза злото. Злото не е родено във физическия живот. То не е родено и в света на живота, но от духовния свят е родено.

Следователно във физическия свят осезанието и вкусът принадлежат към тялото, обонянието принадлежи към белите дробове, а злото се е родило от зрението и слуха. И когато хората прогледали и прочули, злото е дошло вече в света. Ще ви приведа онзи пример за двете царски дъщери.

Две царски дъщери се оженили. Едната била сляпа, другата – глуха. На сляпата се паднал един момък много грозен, но много сладкодумен, а на глухата се паднал един устат, лош до немай-къде момък. Сляпата си казвала: „Кой знае колко красив трябва да е моят мъж, който говори тъй сладко, но нали не виждам.“ Глухата пък казвала: „Кой знае колко сладко говори моят мъж, но нали не чувам.“ Един от мъдреците в това време казвал на бащата: „Ако се отворят очите на сляпата и слухът на глухата, и двете ще бъдат нещастни.

Мнозина запитват защо са слепи и глухи. Аз виждам, че много от съвременните хора са слепи и глухи. Това са относителни неща, лични. И понеже човекът на личността не трябва да се обижда, трябва да го имате предвид. Някой ми казва: „Ти си много лек човек.“ Аз взимам тези думи двусмислено и го питам: „Колко мислиш да съм тежък?“ „Четиридесет и пет килограма.“ Претегля ме, излизам седемдесет и пет килограма. Хайде сега ти се претегли. Претегля се и той. Излиза четиридесет и пет килограма. Питам, кой излезе по-лек от двамата? Ти си по-лек, аз съм по-тежък.

Следователно ето моралното заключение. Аз съм по-морален от тебе, понеже, ако ти оценяващ моралността с лекотата, аз съм по-тежък, значи и по-морален. Според това заключение или тази поговорка тежкият човек е всякога добродетелен. Значи според българите колкото един предмет е по-лек, толкова той е по-грешен, колкото е по-тежък, толкова е по-добър. И действително право е. Златото е тежко и затова българският поет Славейков е казал: „Парице, парице, всесилна царице! С тебе, парице, простият в рая влиза." Аз проверявам неговите думи. Този български поет съзнава, че хората чрез парите искат да влязат в Царството Божие. Привидно човекът на земята чрез своето богатство може да създаде всякакъв подтик на движение, но ако чрез порите той иска да се домогне до разумния свят, това е невъзможно. Лек предмет, лек човек е всеки, който избухва. Мехурът е лек, но не се разпръсква. И ако ти в своите убеждения имаш сцеплението на мехура, какви ще бъдат твоите убеждения?

Следователно под думата „лек човек" ние разбираме предмети, които се разпукват. В убежденията на хората не трябва да има никакво пропукване, никакво разпукване.

Когато Христос е развивал този пример пред своите ученици, той искал да им каже, че хората трябва да имат определени възгледи за природата. Природата и в негово време, и в наше време не се е изменила. Тя се е изменила в едно отношение, че е внесла нови методи. Методите, които тогава е употребявала, и днес употребява плюс някои нови методи за нашето възпитание според степента на развитието, до което сме дошли днес. И ако сегашните хора трябва да се самовъзпитават, те трябва като сегашните химици да изучават свойствата на елементите. Когато се натрупа в кръвта на човека повече органическо желязо, отколкото трябва, нужно е да се изучават свойствата на това желязо, понеже то съдържа в себе си един център на разумността.

Какви качества съдържа желязото в себе си? От една страна, желязото внася твърдост в характера, но същевременно то внася и грубост в характера. Ако човек има малко желязо в кръвта си, той е малодушен, наричат го баба. Най-малко желязо има в жабата и в заека. Всички страхливи същества имат малко желязо в кръвта си. Внесе ли се повече желязо, отколкото трябва, човек става крайно жесток. Разбира се, има и други елементи, които внасят това качество.

Ако пък в кръвта на човека има повече органическо злато, то внася благородство в характера му. Няма ли човек злато в кръвта си, той не може да прояви никакво благородство. Право е, че всички богати хора минават

за благородни, но не може да бъде човек благороден, ако в неговата кръв или в неговия психически живот, или в неговата мисъл няма злато. Неговата мисъл трябва да има устойчивост, да не се разрушава. Нашите мисли са разпокъсани, понеже ние се само съмняваме. Например вие се съмнявате във вашата вяра, има ли Господ, или няма. Казвам, ако вие се съмнявате, значи друг някой ви е убедил в това, че съществува Бог. Но ако това е вашата реалност, можете ли да се съмнявате в Бога?

Единственото нещо, с което Бог се проверява, това е животът. Той е първото доказателство. Щом ти имаш живот в себе си, от този живот ти трябва да изучаваш първичната причина, която ти го е дала и която го е създала. Щом в тебе има известна интелигентност, от тази малка интелигентност ти трябва да проверяваш човека. Съвременните хора числят, че злото е излязло от сърцето, а ние казваме, че злото е излязло от човешкия ум. И това е правдоподобие. Мойсей, който беше зает с тогавашната наука, когато е започнал да мисли за плода, за това отстъпление, той разбира, че това отстъпление се явява като резултат на нашата интелигентност. Следователно само интелигентният човек може да греши. А човекът на чувствата има само една потенциална възможност да греши. Ако той няма ум, не може да знае как да греши. Представете си един човек без очи, уши, без ръце, но има някакви желания. Как ще ги постигне той? Тези желания може да го спънат. Дайте му вие ръце, крака, очи, уши, дайте му вие условия, да почне неговият ум да работи, и ще видите, че чрез тези средства, чрез тези условия, които има, той ще може да направи едно престъпление.

Следователно там, дето се усилва престъпността, усилва се и интелигентността. Значи умственото развитие у хората върви по два метода, по два закона. По закона на интелигентността/престъпността и по закона на изпълнение волята Божия. По тези два метода върви развитието в света. Онези, които не разбират правдоподобността, питат защо трябва да съществува злото. Злото е един метод, който можеш да употребиш, както железарят употребява огнището, за да смегчи желязото. Обаче на това огнище ти можеш да извършиш още хиляди престъпления, които не са потребни.

Например в нашия живот в ума на някого се заражда една мисъл, че някой човек е лош. Казвам, какво ще се ползваш от тази мисъл, ако тя излезе вън от тебе? Казваш някому: „Ти си лош човек.“ Какво ще придобиеш с това? Или казваш, че светът не е създаден разумно, или че Господ не е справедлив. Питам, какво добиваш от това? Значи Господ е несправедлив, а ти си справедлив, ти си съдия, понеже се произнасяш за неговите постъпки. Защо е несправедлив Господ? Че дъщеря ти не се оженила за

този, когото ти си искал. Или мъжът ти не се е назначил на такава служба, на каквато ти си искал? Или че не си могъл да отидеш на журфикс, дето си искал? Или че не си могъл да отидеш някъде на разходка? Или че не си могъл да се наядеш както трябва? На умния човек не е позволено да се готви. Докато ни готвят такива готвачи, каквито са днешните, все такива простаци ще бъдем и ние. Аз съм против простите готвачи. Аз като видя един учен да яде такова ядене от тези прости готвачи, считам, че той не е учен човек. Защото този готвач, който му е готвил, колко пъти е опсувал лука, докато го опържи, колко пъти е опсувал маслото. След всичко това този учен човек ще яде това ядене и ще каже – не е хубаво сготвено.

Аз бих проповядвал при възпитанието майката сама, изключително тя сама да готви на детето си до седемгодишната му възраст. През това време тя не трябва да позволява на никой друг да готви на детето ѝ. Всички слугини, които готвят и дават на децата да ядат, развалят работата. Това е загубена работа. Ще оставите слугините си да готвят на децата ви, че от тях човеци ще станат. Слугинята може да е светица, но за себе си, а не и за вашите деца. В това отношение птиците разбират този закон много добре. Майката и бащата сами носят храна на малките си, докато пораснат. Хвръкнат ли от гнездото си, вече майка им казва: „Вече сами ще тръгнете да си търсите храна.“ В това отношение между птиците съществува една последователна връзка. Най-хубав, идеален семеен живот съществува между птиците. Ако хората искат да вземат отнякъде пример, от тях да вземат. В техния живот има уважение и почитание към родителите по-високо и от най-културните хора. Между най-културните хора няма такова уважение и почитание, каквото между птиците.

И тогава казвам, не давай и на най-добрия готвач да дава разни чорби и други готвени работи на душата си, ако искаш главата ти да е мирна. Също такъв буламач може да бъде и една книга – независимо това, дали тя е религиозна, или научна. Всяко нещо, което не служи за подигането на човешката душа, каквото и да е то – било книга или друго нещо, е един буламач. Нищо повече. Аз не се интересувам толкова за автора, за готвача, защото той се познава по неговата работа. Когато видя, че един златар изработва един хубав фин пръстен, виждам, че той е майстор човек. Глупавият човек не може да направи един хубав пръстен. Като чета някоя книга, виждам, че авторът е вложил в нея своя образ. От словото зависи – каквото е словото, такъв е и човекът. Това, което в даден случай мислиш, чувстваш и вършиш, това е твоят характер, който се отпечатва в природата. В природата, като кажеш една дума, твоят образ вече се отпечатва. Например ти можеш да не си казваш името, но кажеш ли някому „аз те обичам“, ти веднага подписваш името си, Иван Драганов, и след това твоята обич ще се опита. Ти можеш да минаваш с това име под

псевдоним, но след време този човек, на когото казвате, че го обичате, ще го изпратят при вас като просяк, да изпитат обичта ви. Вие ще кажете: „Нямам сега време, не съм свободен. Иди си.“ Постъпите ли така, отдолу под вашето заявление, че обичате този човек, ще пишат: не устоял на думата си. Каквото кажете, всичко се отпечатва и после проверява. Природата не търпи празни думи. Кажеш ли някому „мразя те“, веднага ще изпратят при тебе един апаш и ако не го набиеш по всички правила, пак пишат под твоите думи: не устоял на думите си. Ако го набиеш по всички правила, ще пишат: устоял на думите си. По-добре да те набие един човек, който те мрази, отколкото да имаш един приятел, който те ласкае. Първият е характерен, а вторият – безхарактерен човек. Който те мрази, той не говори много, но казва: „Махни се оттук, ще ме предизвикаш да ти направя нещо.“ Онзи, който ласкае, всичко излиза само от устата му. Не е в хуленето. Има лошо хулене, но има и добро хулене. Когато злото е скрито в някоя красива форма, тя ни съсипва. Тя именно определя нашия характер.

Казвам, всеки, който иска да поправи живота си в бъдеще, за да го поправи, трябва да влезе във връзка с невидимия свят, да му помага. Каквито и да сте, ако искате вашето материално положение да се поправи или вашето здравословно състояние да се поправи, или вашето духовно положение да се поправи, непременно трябва да направите връзка с разумното в природата. Или казано на друг език, да намерите в света разумни хора, с които да направите връзка. Понеже всички тези области в природата си имат свои агенти на земята, както например някоя голяма английска компания си има свои агенти в София и другаде. По същия начин и всяка компания от невидимия свят си има свои агенти на земята. Например един светия или поет, или писател, или музикант е един от тези агенти на възвишеното, на разумното. Всеки народ също така е агент на това разумно начало.

Ние мислим, че в света няма последователност, считаме нещата разхвърляни и казваме – човек живее и ще умре. Човек трябва да знае, да определи в какво именно седи животът и в какво – смъртта. Животът седи в пробуждането на съзнанието, че има една първопричина, която ражда живота, а смъртта произтича от факта, че човек казва – какво от него зависи да живее или да умре. Кажеш ли така, ти вече си създал смъртта. Ще кажеш: „Аз живея, понеже Бог живее.“ Следователно смъртта е резултат на нашия свободен акт, дето ние се отказваме от първичната причина. Това вече е ограничение на съзнанието, и тогава дали си тук, в този свят, или в онзи свят, отношенията ще бъдат едни и същи. Ако ти умреш и отидеш в онзи свят, това ще бъде едно нещастие за тебе. Ако отидеш в другия свят, ти ще се измъчваш там като гол дявол. Поне тъй се

изучава.

Онези, които виждат, проверяват нещата и намират, че много от видните исторически лица не съществуват в онзи свят. Какво ще кажете на това отгоре? Сега да оставим тези неща настрана. Те са въпрос на далечното минало, от тях ще се яви един вътрешен спор, но практическото, което можем да приложим, е следното. Ние първо можем да започнем с нашия физически живот. Той е нашият най-нисш живот, чрез който можем да влезем във връзка със силите на живата природа и след това трябва да влезем във връзка с духовния живот. След това ще влезем в общение с нашия дух. Значи три фази има. Първо трябва да минем през твърдата материя – това е материал, който трябва да обработим. Живите сили на природата, това са силите, с които трябва да работим. И след това най-после можем да очакваме да влезем в общение с нашия дух. И тогава, казвам, първият човек живее в стомаха, вторият – в дробовете, третият, духовният – в симпатичната нервна система, в слънчевия възел, а същинският човек, духът на човека, това мощното, силното живее в мозъка на човека, в горната и в предната част. Целият мозък е на негово разположение. Този дух изменя всички части на нашето тяло съобразно законите, които знае. Та всеки човек трябва да изучава много добре света. Той трябва да е във връзка с цялата природа, понеже тя е нагласена с тази гама. Ако ти не постъпваш съобразно нея, ще се намериш в стълкновение с нейните закони и ако у тебе се явяват лоши желания, ти ще създадеш една сурова около себе си, една атмосфера, в която не ще можеш да живееш. И затова казва Христос – от препълване на сърцето им излизат лошите помисли. Той е казал негативната страна – това, което влиза в устата, излиза през търбуха и то не осквернява човека. Това, което излиза от сърцето, то осквернява човека. Този пък, който е писал Евангелието, той е писал отде иде, отде излиза доброто. Доброто не излиза от сърцето, но от душата на човека и затова казва Христос: „Скръбна ми е душата до смърт." И ако ти не знаеш да оперираш със своята душа и не я познаваш, ти добър човек не можеш да бъдеш. Докато ти познаваш само сърцето си, ти си лош човек. Когато почнеш да познаваш душата си, ти си добър човек. Или туй е, което съвременните окултисти наричат нисше себе и висше себе. Нисшето е в сърцето, дето се ражда злото, а висшето е в душата, дето се ражда доброто.

Следователно под думата „душа" ние разбираме мястото, източникът, от който излиза всичко добро. По нея можеш да се познаеш. Следователно имаш ли душа, ти си добър човек. Нямаш ли душа, ти си лош човек. Човек, който не признава душата си, той не може да бъде добър. Някой казва: „Празна работа е душата. Всичко е тук, на земята." Това е личността, това е човекът, който живее само в материалния свят. Прав е този човек,

защото действително има хора, които живеят само тук, на земята. Не е лошото в това. Няма какво да убеждаваме тези хора. Нима мислите, че зайците ще влязат в Царството Божие. Трябва ли да се проповядва на зайците, че Христос е слязъл на земята, за да ги спаси? Трябва ли да се проповядва на мечките, на вълците, че Христос е слязъл, за да ги спаси тях? Небето няма нужда нито от мечки, нито от вълци, нито от зайци. Мечките, вълците, зайците са за земята.

Казвате: „Какво има на небето?“ Все има нещо. Ако напишете думата „вълк“ на български език и разгледате буквите, ще видите, че вълкът има една хубава черта. Той, понеже е баща на кучето, като съзнава колко голям грешник е, изпратил сина си, кучето, да се учи между хората. Това показва, че той има една отлична черта, която ще го спаси. Влюби ли се веднъж в тебе, той никога няма да те забрави. Дето и да те срещне в гората, ще те придружи и ще те нагости. Голям кавалер е той. Но намрази ли те вълкът, мисли му. И десет години да минат, като те срещне, все ще ти направи някаква пакост. Това е психологически вярно. Онзи, който не се е занимавал с психологията на вълка или на животните изобщо, той не ги познава. У вълка има една недоразвита черта. Той не знае причините и последствията на нещата, вследствие на което не знае защо го гонят хората. Той счита това за диващина и си казва: „Бял ден не съм видял от хората.“ Той счита за естествено да влезе в една кошара и да си вземе колкото овци иска. „Едно време ние си взимахме отвсякъде, но сега, откак дойдоха хората, те ги прибраха в кошарите си. Едно време ние разполагахме с овците, а откак дойде човекът, той разполага.“ Вълкът нарича човека узурпатор.

Казвам, ако ние искаме да внесем едно преобразуване на нашия живот, трябва ново възпитание, преобразяване на нашите възгледи. Ако ние, съвременните хора, искаме да живеем с тези възгледи, с тези вярвания, с тези разбирания, които досега имаме, това е един голям фалимент за цялата човешка култура. Не само лично, но ако всички народи на съвременния културен свят не се решат да видоизменят, да внесат новото в себе си, да стане един вътрешен преврат, едно вътрешно преобразование, цялата култура ще фалира, тъй както всички култури досега са фалирали. Но ако приемат новото учение, ще стане едно мощно преливане във възпитанието. Защото, както виждаме, сега се умножава този умствен пролетариат. Право е, че културата ще подобри света, но възпитанието не се води тъй, както трябва. Вследствие на това се явяват сега тези големи противоречия.

Ще ви приведа сега следния разказ. Един от древните царе имал красива дъщеря, на която намерили един красив царски син, за когото да се ожени.

Когато започнала сватбата, явил се пред тях един жрец. Никой нищо не знаел за неговото идване. Питат бащата: „Защо иде този жрец?“ „Да оформи този акт, че вие сте женени.“ „Но защо ни е този жрец?“ „Той трябва да потвърди, че двамата влизате в съюз.“ „Добре тогава.“ Съгласили се. Не се минава много, ето, иде един лекар. Дъщерята пита баща си: „Защо иде този лекар?“ „Като се разболеете един ден, да ви помогне.“ „Ами още не сме се разболели.“ „Нищо, той е разумен, предварително е дошъл.“ Съгласили се и на това. Ето, иде и един готвач. „Защо иде този готвач?“ „Понеже влизате в семеен живот, този готвач иска да те замести, защото, ако няма кой да ви готви, вашето семейно щастие ще се развали.“ След него иде една стара баба със своята кривачка, куц-куц. „Ами тази старица защо иде?“ „Нали ще раждаш деца. Та тя трябва да ти бабува.“ Учудила се царската дъщеря на всичко това, но хайде и старата баба да остане. Но нали всички тия хора имат своето място в съвременния живот, нареждат се те всички на своето място.

Казвам, щом влезете в съюз с живота, трябва да знаете, че ще изпитате много противоречия. Ако приемете едно ново учение, мислите ли, че при тази работа няма да дойде жрец, лекар, готвач, баба? Не само тези ще дойдат, но и други още. Аз не искам да ви забавлявам. И други още ще дойдат. Трябва да разбираме вътрешния смисъл на нещата. Казвате: „Как, вътрешния смисъл ли?“ Трябва да разбирате вътрешния смисъл на идеите. И след всички тези хора ето, иде един човек с каруцата с конете си. „Ами този кой е?“ „Той е гробарят.“ „Предполага се, че все някое от децата ви ще умре, та той ще го зарови.“ Дотук всичко беше хубаво, но този с каруцата? Питам, какво струва такава сватба? Знаете ли какво е казала сега дъщерята на баща си? „Татко, аз не искам да се женя. Всички тези хора да си вървят.“ Разрешила ли е с това въпроса? Обаче сърцето на младия, който се влюбил в царската дъщеря, се разбила и той казал: „Много ще скърбя.“ Тя му казала: „По-добре и двамата да скърбим, отколкото… виждаш ли всички тия? Виждаш ли тази каруца, която и двама ще ни занесе на гробищата? По-добре и двамата да скърбим, отколкото и двамата да ни занесе на гробищата.“

Казвам, за предпочитане е да страдаме, отколкото да умрем. Казва някой: „Ще умрем, ще ни погребат.“ Според Писанието ние понасяме по-добре страдания, отколкото смърт. И Христос е казал: „Имам власт да положа душата си.“ Праведният не трябва да умира. Той може да страда, но не и да умира. Скръбна е душата ми до смърт. Страданията на праведния могат да бъдат непоносими, но те са само един метод за пречистване на нашата душа. Колкото страданията са по-големи, толкова по-голямо ще бъде и пречистването. Когато дойде радостта, това е само един отдих, една почивка. Не мислете, че радостта показва какво всичко е свършено. Не, тя е

само малък отдих. И като влезете в небето, вие ще бъдете тъй чисти, ще носите всичката чистота, каквато земята може да ви даде.

Казвам, ще трябва да стигнем до онова съвършенство, да имаме смелостта поне на онзи древен мъдрец, наречен Епиктет, с когото господарят му се отнасял много зле. Той бил роб на един от римските патриции, който налагал всичките си слуги на общо основание. Господарят му често го бие, но той оставал напълно спокоен, нито един мускул не трепвал на лицето му. Господарят се чудел на неговото спокойствие. Епиктет му казвал: „Удряй, колкото искаш, но внимавай да не направиш някаква пакост. Защото, ако ми счупиш крака, ще навредиш и на себе си. Не ще мога да ти служа както трябва.“ Един ден господарят му бил силно разгневен. Натиснал крака му и го счупил. „Видя ли, нали ти казах, че и на тебе не мога да служа вече.“ Този бил последният изпит за Епиктет. От този ден господарят му дал средства, осигурил го и го освободил. Епиктет отишъл в Гърция, дето станал виден философ и написал най-хубавите си произведения. И при това Епиктет не е бил християнин. Вие ще кажете: „Той не е вярвал в Христа.“ Да, той не е вярвал в Христа, но има преимущество над вас. Ако на вас ударят две тояги, всички ще чуят вашия рев, а Епиктета никой не е чувал.

Сега ще ме извините, че правя такива заключения, може би някои от вас да са като Епиктета. Може би да има един, двама, трима, пет, десет, двадесет и тридесет души като него, но аз взимам за пример Епиктета. Човек трябва да има вътрешно самообладание. Когато едно време при Буда дошъл един скръбен човек, който прекарвал в молитви само, той запитал Буда: „Ти глух ли си за моите молитви, не виждаш ли страданията ми?“ Буда му отговорил: „Бог не се нуждае от твоите молитви и от твоите страдания. Отвори си очите и виж, че всичко в света е само радост, блаженство и хармония. Ти си затворил очите си, сляп си и се молиш само когато няма място за твоите молитви.“

Ние, съвременните хора, трябва да отворим очите си и да видим, че всичко около нас диша. Виждате ли какъв прекрасен ден е вън. Няма защо да плачем и да се молим. Отворим ли си очите, ще видим, че милиарди същества има около нас, които живеят радостен и весел живот. Тези, които са около нас, не мислят за себе си. Те мислят за всички хора на земята. Та и ние, като сме на земята, трябва да мислим за някого. Някой казва: „Аз живея за Христа.“ Хубаво, съгласен съм. Какво трябва да направиш тогава за Христа? Само да мислиш, че той е Син Божи? Че какво ще му придадем, какво ще излезе от това, ако мислим само, че Христос е Син Божи? Ама той е Учител. В какво се показва любовта на земята? Да не обиждаш другите хора заради Христа и да не мислиш зло на другите хора

заради Христа. И най-големия престъпник да видиш, да кажеш: „Няма да мисля зло заради Христа. Защо ще съдя един престъпник? Не съм съдия.“ Като учен човек аз мога да кажа само, че виждам една лоша черта. Като рисувам един човек, мога да кажа, че лицето му не е според законите на природата, той има някаква лоша черта. Това обаче са закони на природата, те не са мои закони. Няма защо аз да определям хората, да ги съдя кой какъв е.

Казвам, има една наука, която точно определя кои хора са добри и кои лоши. Според тази наука, когато ти говориш на един човек, а той гледа надолу или на друга страна, той е лош човек, той е разноглед. За такъв човек турците казват – тебе гледа, мене вижда. Не само това, но от вътрешните предразположения на човешкия дух някой път се изкривяват носът, устата на човека. Много мъчно може да намерите хора, устата на които да са намясто. Повечето хора са разногледи и с криви уста. Според тази наука е страшно да се изучава човешкото лице. Аз не бих посъветвал никого, който не е готов още, да изучава човешкото лице. Започнете ли да го изучавате, вие ще се ужасите от тази аномалия, която съществува в него. Като погледнете на човека, вие трябва да погледнете през неговата душа, като на един красив свят. Понеже устата представлява физическото в човека, като погледнете на нея, трябва да четете, че в човека има нещо красиво, устойчиво. Каквато е устата на човека, такъв е и характерът му. Каквито са очите му, такава е и душата му. Каквито са ушите му, такава е и неговата разумност.

Това са пожелания, резултатът на един минал живот, който ние можем да изменим. И когато ние изменяме нашите възгледи, с това можем да подобрим и нашия живот. Когато Бог е създал човека по образ и подобие, и това може да бъде. Всичко това човек може да схваща едновременно. Бог се занимава само с положителни неща. Той никога не се занимава със същите неща. За Бога съществува само доброто, красивото, хармонията в света. Дисхармонията за него не е нещо реално.

Следователно животът, който ще изправи смъртта, знанието, което ще изправи невежеството, силата, която ще изправи безсилието… всички ние трябва да станем силни, но тази сила трябва да бъде разумна. И тази интелигентност трябва да бъде такава, че да изправи съвременния свят. И ако тази интелигентност не е такава, че да създаде закони, които да помагат на човечеството, тя не е намясто. Всеки закон не трябва да бъде спирачка, но трябва да бъде побудителна причина. Ние виждаме, че в музиката съществуват закони, които са побудителни причини, които развиват. И сега ние според нашите закони казваме: „Не прави това, не прави онова.“ Ние трябва да имаме един закон, който да ни показва какво

трябва да правим и какво не трябва да правим. Казвате, човек трябва да бъде идеалист.

В какво седи идеалният човек? Не е лошо човек да бъде и материалист. Това са изопачени работи. И идеалният, и духовният, и материалният човек, това е все човек. Идейният човек е човекът на мисълта. Материалният човек реализира своите мисли. Но ако той мисли, че това, което веднъж е създал, не може да създаде нещо по-хубаво от него, той е загубен човек. Този е материалист човек. Материалните работи могат да се реализират постепенно, понеже те са резултат на идейния човек. Всичко в света е резултат на човешкия дух в този широк смисъл на думата.

И ние, съвременните хора, сме дошли до положението да мислим, че условията създават нещата. Не, трябва да се знае, че човек е създал условията. Когато един човек създаде един параход и влезе в него, той се ограничава в парахода, но ако той е умен, ще създаде добър параход, дето условията ще бъдат добри. Казвам, параходът може да бъде здрав и добър, но той трябва да има разумен капитан, който да знае да управлява. Ще дойдат изпити, ще дойдат бури, които да определят доколко параходът е добре създаден, доколко е здрав. Та всички изпитания, които ви идат, са затова, понеже от земята до небето вие ще минете през море. За тази цел ще трябва да си съградите един параход и ще покажете доколко здраво сте го съградили и как го управлявате. Ако вашият капитан не може да го управлява, ще видите доколко сте работили със законите на разумната природа.

Сега на земята ние сме дошли нито за гости, нито за динета (вечери), но на училище. Защото всеки, който пише нещо, теза е това. Комисия ще има. Един поет написал нещо и го чете. Ще дойде комисия да се произнесе. Някоя мома казва: „Аз ще се оженя.“ Ти ще народиш деца, твои произведения, които или ще те приемат в Царството Божие, или ще те изпъдят. Знаете ли каква голяма отговорност имат сегашните майки и бащи? В сегашния живот само добри, здрави и силни хора трябва да се женят, за да дадат добри деца, а не хилави. Хилавите души ще дойдат за два-три, пет-шест месеца и ще умрат. Защо ни са такива хилави души? Силни души трябва да дойдат. Една душа като дойде на земята, тя трябва да живее най-малко шестдесет-седемдесет години.

И тъй, сега ние търсим нещата, но трябва ни една здрава мисъл. Христовото учение трябва да се разбира, трябва да се знае какво е учил Христос. Много хора трябва да се отрекат от стария си живот. Под това Христос е разбирал да се отречеш от всичко онова старо, хилаво, което носи греха в себе си. Ако е любов, любов да е. Ако е живот, живот да е. Ако

е мисъл, мисъл да е. Ако е приятел, приятел да е. Идеен, съвършен трябва да бъдеш. И тогава казваме – ние сме слаби, грешни хора. И почват да ни цитират какво казал апостол Павел. Един наш приятел се учудва от мене и казва: „Нашия Учител не е оставил още нито един светия на покой. Как живее тогава?“ Казвам, аз съм много внимателен към светиите. Никога не казвам неверни неща, но само верни. Давид, който беше по сърце на Бога, защо не се простиха неговите грехове, а остави да се напишат на тази книга? Така ли намериха този грях да му напишат? Един грях имаше, и него написаха, та хиляди години да го четат в църквата. На Давида побеля главата. Други са правили толкова грехове и не са ги писали. Давид направи един грях и до днес го теглят под съд. Господ му казва: „Виждаш ли какво нещо е да правиш грехове? Виждаш ли лошите последствия на греха?“ Аврам беше свят човек, но и той направи една погрешка и я записаха. Като пътуваше, той казваше на жена си: „Кажи, че не си ми жена, а сестра.“ Защо лъжеше? Но за тази му лъжа един от царете го изобличи и му каза: „Защо не каза истината, а щеше да ме вкараш в грях?“ „Страх ме беше.“ Господ извинява тези работи, той не е толкова строг, но ето вече три хиляди години, и погрешките на Аврама не са още изтрили. От толкова хиляди години и погрешките на Давида не се заличиха. Когато дойде Христос, когато дойде второто пришествие, всички стари работи, всички грехове на хората ще се изтрият. Когато дойде новият Адам, всичко старо ще се заличи. И тъй, необходимо е за всички ви мъжество. Аз мога да ви обясня много работи, но вие знаете повече, отколкото трябва. Опасността седи в многото знание, което ние не можем да приложим. Ние нямаме един постоянен обект. И любовта ни към Бога още не е такава, каквато трябва да бъде. Не сме достигнали дотам. Някой ще каже: „Аз много обичам Бога.“ И после ще ме питате какво нещо е Бог. Някой казва: „Аз обичам Бога, но кажи ми какво нещо е Бог.“ И в Писанието е казано: „И направи Бог человека по образ и подобие свое.“ Значи, какъвто е човекът, такъв е и Бог. Така е, ако схващате нещата буквално. Например вие отивате при един цар, разговаряте се с него, той ви дава стая за живеене, прекарвате при него ден, два, три, година, правите разходки с него и т.н. Питам, кое прави човека цар? Човещина има в него. Бог живее в него. Ако Бог не беше в него, той нямаше да бъде този човек, този цар. Някой философ ви приема, излиза с вас на разходка, учи ви. Някой поет седи, разговаря с вас, чете ви някое стихотворение. Защо? Бог живее в него. Другояче той не би ви чел своите стихотворения. Майката отглежда своите деца, възпитава ги, радва им се. Защо ги толкова обича? Защото любовта, Божественото живее в нея. Това е Бог. Онази интимна, дълбока връзка, онази сила, която свързва всички хора, това, което постоянно ни лекува, което внася хубавите, красивите мисли и чувства, това, което постоянно изменя нещата. Тази именно сила е първичната причина, която подобрява всичко в нашето съзнание и ние се чувстваме погълнати, обкръжени вътре

в нея. Казва апостол Павел, че в Бога живеем и се движим.

Та казвам, ще дойдем до това хубаво положение да схващаме Бога в тази широка светлина. Нас не ни интересува толкова де е слънцето, но ни интересува аурата на слънцето и светлината, която украсява земята. Нас ни интересува повече светлината, отколкото да гледаме самото слънце, защото, ако гледаме слънцето и не използваме светлината му, малко ни е ползвало то. Нас трябва повече да ни интересува не това, какво е Бог, но трябва да се интересуваме от живота на Бога, от неговата мисъл, от неговата сила, която прониква в нас. Неговата светлина за нас важи повече, отколкото да знаем специфично това, кой е създал Господа, има ли той някакво начало и край. Този въпрос е лично за вас. Никога не запитвайте кой създаде Господа. На този въпрос ще ви отговоря така, както отговорил един философ: който създаде тебе, той създаде и Бога. Няма по-умен отговор от този. Когато ти запитваш кой създаде Господа, ти си мислиш за божество. Тъй щото всеки, който запитва кой създаде Бога, той иска да пита: „Кой ме създаде мене?“ Мене ме създаде Господ. Онзи, който създаде тебе, създаде и Бога. Онзи, който създаде видимото в тебе, той създаде и невидимото.

И тъй, първо ще знаете, че от сърцето започват лошите работи. Трябва да се ликвидира със сърцето трябва да се разведем с него. Иде разводът вече. Сърцето е един незаконен брак, с който човешкият ум се е оплел някога, т.е. не умът, а човешката личност се е оплела. Следователно трябва развод и разводът иде. Затова човек трябва да умре, да се освободи. Докато човек се освободи от този брак и стане свободен, има време. Всяка жена, докато има един мъж, тя е завързана. Смъртта ни освобождава от незаконния брак на сърцето, от тази незаконна жена, за която човекът се е оженил. Затова хората вярват, че Адам преди Ева имал една жена, за която се оженил и после се развел. Които от вас се интересуват, могат да четат старите предания и да намерят името ѝ. После се оженил за втора жена, но и с нея не му провървяло. И след това трябва трети път да се ожени. Първия път се оженил, развел се. Втория път се оженил, сърцето е сегашната му жена, но с нея още не се е развел, свързан е с нея. Тя все мърмори: „Де си ходил, с кого си бил, по кои булеварди си се разхождал? Да не ходиш с чужди жени.“ Питам, какъв морал има в това, щом тя държи най-безобразни форми в ума си и излива такива благоухания от устата си? Никакъв морал няма в това. Щом дойде мъжът, тя пита: „Де ходи?“ „На пазар.“ „А, на пазар, зер!“ „Е, на гости.“ „На гости ли беше?“

Казвам, вътре в човека има развала. И докато тази развала съществува, всякога в човешката мисъл ще се образува една миризма. Противоречията в нашия живот трябва да престанат. Ако ние обичаме Бога, ще кажем на

нашия възлюбен: „Не мога вече да живея по този начин.“ „Свободна си. Какво искаш повече?“ „Народиха се деца, израснаха вече, а ти си остарял.“ Със стара баба и със стар дядо не може да се живее. Само младите могат да живеят, а старите се оттеглят на покой. Сърцето е вече доста остаряло. На негово място иде тази възвишена мисъл, която наричат новия живот, великия идеализъм в света. Разбирайте това в неговия чист смисъл. Понякога по нямане на образи аз трябва да засягам такива от обществения живот. Когато говоря за женитбата, в ума ми ни най-малко не седи идеята за вашата женитба на земята. За мене тя важи дотолкова, доколкото важи женитбата на птиците. Женитбата на земята има санкция само за земята, но не и за небето. Децата ви, които се раждат, те се узаконяват само по причина на любовта ви. Любовта на майката, на жената, която ражда деца, се счита вече за законна. Всяко дете, което не е родено по любов, то е вече незаконородено. И десет попа да венчават една жена, но няма ли тя любов, детето ѝ е незаконородено. Нищо повече. И всяка връзка, която съществува в света без любов, тя е незаконородена, тя е механическа, няма никакви съотношения.

Душата в Божествения свят е царска дъщеря, ти не можеш с нищо да я ограничиш. Или всеки мъж е царски син в Божествения свят. С какво ще го ограничиш? Какво ще говорите за брака, за отношенията тогава? Ако остане жената сега да морализира мъжа си, то е загубена работа. Или ако остане мъжът сега да морализира жената, и това е загубена работа. Или ако мислите сега да възпитавате децата си, които сега раждате, и това е загубена работа. Децата трябва да се раждат с всички заложби в себе си. И жената, която ражда, трябва да бъде най-благородна. И мъжът, с когото тя се свързва, и той трябва да бъде най-благороден. Това трябва да бъде една широка идея. Тъй трябва да се подигне общественият живот. Другояче с това разбиране нищо не може да излезе. Някой казва – еди-кой си брат ходи с еди-коя си сестра. Какво от това? Една вечер, около дванадесет часа, качвам се в стаята си, една сестра се връща с един брат, иска да ме запознае с него. Сега не искам да се запознавам. Питам, коя сестра няма брат и кой брат няма сестра? Хубаво е, ако ми е брат. Бог е и в тъмнината, и в светлината. Той е в душата и на брата, и на сестрата. Той е в душата и на жената, и на мъжа. Тогава защо трябва да мислите неща, които не съществуват. Ама някъде хойкала тази сестра. Нямате право да мислите по тези неща.

Това са новите схващания, новите знания. Чувам една сестра да разправя на друга: „Слушай, ти чети беседите на Учителя, но от него съвети не взимай. Той съвет ще ти разбърка ума.“ Значи в беседите говоря по един начин, а частно – по друг начин. Казвам, много добре говори сестрата. Тя, като дойде при мене, наистина ще се забърка. Като дойде някоя сестра при

мене, аз я опитвам какво мисли. Тя се радва, погледне ме, не знае какво мисля. Казвам ѝ: „Не бой се." Преди години дохожда една сестра при мене, иска да каже нещо, срамува се: „Един брат…" „Какво? Целуна ли те?" „Да." „Колко пъти? Три пъти, нали?" Казвам: „Преди четири-пет съществувания този брат обичаше да мушка жените си с нож. Ти благодари, че той сега се е обърнал към Бога." „Ами какво ще кажат другите сестри?" „Какво ще каже Господ, това е важно. Ти считаш ли за лош човек брата, който те е целунал?" „Ами мъж ми какво ще каже?" Представи си, че всички хора са братя и сестри в едно голямо семейство. Тогава питам, братът има ли право да целуне сестрата, или сестрата има ли право да целуне брата си?

Щом считаш Бога за баща на това голямо семейство, втори път като срещнеш този брат, ти го целуни. „Как да разбера това?" Ако си силен човек, ти ще се чувстваш свободен. Това е една борба, която трябва да претърпиш. Не е въпрос тук за насърчение. От вас зависи в даден случай да разрешите важни социални въпроси. Ако аз дойда до този морал, за който вие говорите, тогава няма да има нито един праведен човек. Гледам, в трамвая седнала някоя жена, а от двете – страни по един мъж, тясно, притеснили се. Ако това се разгледа според вашия морал, тази жена е вече хиляди пъти опетнена.

Грехът не седи във външността на нещата. Той е в смисъла, който ние влагаме. Щом съзнанието ти е чисто, щом отвътре си чист, нищо нечисто не може да се докосне до тебе. Ако е според вашия морал, никой не трябва да се качва в трамвай с много хора. И тогава от единия до другия край на живота ни никой не трябва да се докосне до нас. Но всинца трябва да бъдете свободни заради Господа, който живее у нас. Всички вие трябва да имате чертите в характера на нашия баща, който е толкова снизходителен, щедър, милостив, а всички други неща са детински морал.

И тогава давам ви следното правило. От душата излиза любов, светлина, свобода, благост, милосърдие, кротост, въздържание. Този е обратният стих, който трябва да носите в душите си.

Деветнадесета неделна беседа
5 януари 1930 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1930_01_08 Проява на Любовта
лекция пред общия окултен клас

ПРОЯВА НА ЛЮБОВТА

Размишление върху пътя на светлината.
Пишете върху темите: „Отличителната черта на ученика“ и „Отличителните черти на умрелия и на живия човек“.

Защо умира човек? – За да възкръсне. Който никога не е умирал, той не може да възкръсне. Който не е умирал, той не може да се роди. Една характерна черта на умрелия е тази, че колкото да го хвалят или корят, той не се смущава, нито се радва. На живия обаче не е безразлично дали ще го хвалят или укоряват. Умрелият е зает с важна работа, вследствие на което не се интересува дали някой ще го хвали или укорява. Умрелият е глух за всичко, което става вън от него, но буден за всичко, което става вътре в него. За живия не е така. За него е важно дали ще му кажете няколко сладки думи.

Като четете Библията, задавали ли сте си въпроса, коя книга от Стария Завет минава за най-важна. Според мнозина най-важна книга от Стария Завет е „Песен на песните“ – философията на Соломона. След като учил и живял известно време, Соломон написал тази книга, в която възпял Любовта. Тази книга е минала през строга цензура и едва била допусната. И до днес още тя не е приета, както трябва. Като я четат, мнозина се произнасят за нея, че не е подходяща за млади хора. Те намират, че моралът на тази книга не е съобразен с днешното разбиране на хората. Книгата „Песен на песните“ не е каноническа. Днес срещате и религиозни, и светски хора, които мислят, че само старият може да чете книгата на Соломона. Чете ли я някой млад, той ще се съблазни. Дали ще се съблазни човек, или не, това се определя от идеала, който го ръководи в живота. Само онзи човек се съблазнява, който няма висок идеал. Само онзи пътник се заблуждава в гората, който няма светлина, която да го ориентира. Само онзи параход обърква пътя си в морето, чийто фар на брега е загаснал. Следователно, докато човек има фар в живота си, т.е. докато има висок идеал, който осветява пътя му, той никога не може да се загуби, нито да се съблазни. Съблазънта не е нищо друго, освен отклоняване от правия път на живота. Съблазънта иде всякога, когато между идеите на човека няма съответствие.

Кои хора се съблазняват? Съблазняват се обикновено слабите, болните, а най-много децата. Докато детето е малко, майка му го поставя на строги закони. Тя му забранява да прави това или онова, да яде тази или онази

храна, да не бърка в гърнето със сладко и т.н. Значи всички хора, които се съблазняват лесно, живеят под строги правила и закони. Докато детето е малко, много неща му забраняват. Щом човек се закрепи, щом придобие устойчивост, забраната се дига от него и той се чувства свободен да постъпва, както намира за добре. Както недобре асимилираната храна произвежда обратни резултати в храносмилателната система, така и криворазбраните или недоразбрани идеи внасят съблазън или противоречия в живота. Идеите са живи неща. Следователно човек не може да глътне нещо живо, без да го е раздробил и асимилирал предварително.

Всяко същество, което влиза в стомаха на човека, трябва да умре. Ако остане живо, човек умира. С други думи казано: Всяко същество, което влиза в човешкия организъм, трябва да се подчини на реда и порядъка, който намира там. Не се ли съгласи с този ред и порядък, в организма настъпва дисхармония, разбъркване, при което непотребното ще се изхвърли навън. Всяка идея, която прониква в човешкия ум, трябва да е в съгласие с основните идеи на човека. Не е ли в съгласие с тях, тя произвежда обратен резултат.

Същият закон се отнася и до чувствата. Ако едно чувство влезе в сърцето на човека и не се подчини на основния ред и порядък, който съществува между останалите чувства, сърцето непременно ще го изхвърли навън. Хората наричат „любов“ много от чувствата, които влизат в сърцето на човека като неканени гости. Това не е любов. Това са особен род чувства, които минават през сърцето и заминават, като остават следи от себе си. Любовта, обаче, не е преходна. Тя е нещо постоянно. Малцина са готови за Любовта. Днес повечето хора заминават от този свят, без да се пробудят за Любовта. Както са дошли, така си отиват. Като не разбират Любовта, като не са я опитали, те наричат Любов всяко временно чувство, всяко разположение, което изпитват. Едно от качествата на Любовта е, че тя не познава злото. Любовта никога не прави зло. Дето Любовта присъства, там всякакво зло и престъпление отсъстват. Животът на любещия е подведен под особена гама. Каквото да му се говори, каквито неща да гледа, той навсякъде чува и вижда красивото. На всички неща той гледа особено, не както обикновените хора. Той има особени очи, особено вижда нещата. На пръв поглед изглежда, че този човек не прави разлика между добро и зло. Тъкмо там е особеното в него, че той всичко вижда, но си обяснява нещата от гледището на Любовта. Как може този човек да вижда отрицателното в света, когато няма достъп до него? Пред Любовта злото и престъплението се стопяват. Която види някой умрял, тя казва: „Няма нищо, този човек ще възкръсне“. – Еди-кой си бил ранен, кръвта му изтекла. – „Няма нищо, кръвта ще потече известно време и ще спре.“ Живата кръв никога не

изтича. Кръв, която изтича, е мъртва. Тя тече и изтича, но благодарение на живата кръв в човека, тя има възможност постепенно да се възстановява.

Като не разбират дълбокия смисъл на живота, хората се плашат, да не се случи нещо лошо с тях. Няма защо да се плаши човек. Като живее, той има една задача в живота си: да събуди чувството на Любовта в себе си. Събуди ли това чувство, всякакъв страх в живота му изчезва. Любов и страх са две несъвместими неща. Едно се иска от човека: да не пропусне времето, когато се събужда чувството на Любовта. За всеки човек това време е различно – няма определена възраст.

Събуждането на това чувство се съвпада с момента на новораждането в човека. Когато чувството на Любовта се пробуди в човека, животът му вече не изгасва. Той влиза в по-висока гама на живота, отдето разглежда нещата. Светлината на това място е голяма, вследствие на което той вижда нещата ясно. Следователно светлината на Любовта осмисля както физическият свят, така и духовният, и умственият. Докато светлината на Любовта не огрее сърцето и ума, т.е. върха и долината, човек не може да бъде буден, вследствие на което не вижда ясно. Съвременните хора гледат особено на Любовта. Те считат, че Любовта е достояние само на младите. Ако чуят, че някой възрастен или стар човек люби, те го взимат за посмешище. Те не правят разлика между любов и влюбване. Докато е жив, човек трябва да люби. Стане ли въпрос за влюбване, това е друга работа. Между влюбването и пиянството има нещо общо. Чувате, че някой се е влюбил, запалил се от четири страни, но след известно време изтрезнял. Любов, която запалва сърцето на човека и в скоро време този огън изгасва, не е истинска. Запали ли се огънят на човека, той трябва вечно да гори. Срещате един учен, на преклонна възраст вече, но виждате, че огънят на Любовта в него продължава още да гори. Той живо се интересува от науката, работи, прави научни изследвания. Каквото и да говори, каквато работа да върши, той все за науката мисли. Той е влюбен в науката. Светът се нуждае от влюбени хора, т.е. от хора на Любовта. В обикновения живот хората на Любовта минават за смахнати. Разумната природа гледа другояче на въпроса. Тя счита истински човек онзи, който люби. Сегашният живот изисква от всички хора дълбока, вътрешна мисъл, която да служи като филтър на обикновените му мисли. Без филтър на мисълта и на чувствата, животът е пълен с опасности. Като живее, човек постоянно трябва да филтрира мислите и чувствата си, да знае кое е ценно и кое не е ценно. Човек на Любовта се отличава от обикновените хора именно по това, че той филтрира нещата. Тази е причината, поради която той никога не се разочарова. Както ясновидецът никога не се заблуждава, така и любещият никога не се разочарова. И двамата виждат ясно. Дето да отидат, те са добре приети. На тях гледат с разположение, както

обикновените, така и напредналите същества. Невидимият свят се интересува от всеки човек, в когото чувството на Любовта се е пробудило. Възвишените същества полагат особени грижи за него. Те го поливат, осветяват, както вие постъпвате с цветя, които обичате. Кой градинар не се грижи за своите красиви цветя? Кой бижутер не се грижи за своите скъпоценни камъни? Кои родители не се грижат за своите добри деца? Родителите трептят за добрите си деца като за скъпоценен камък, защото от тях зависи семейният им живот. Когато децата са добри, и родителите живеят добре. Лоши ли са децата, семейният живот на родителите се разваля. Родителите и децата трябва да имат общ идеал, към който да се стремят.

Следователно, докато в индивидуалния, в семейния, в обществения живот съществува общ идеал, животът на всички хора ще бъде хармоничен. Внесе ли се раздвояване в идеала на човека, животът му се обезсмисля. Щом животът на хората се обезсмисли, те започват да се карат, да спорят помежду си, вследствие на което идат страданията. Затова е казано в Писанието: „Всеки дом или общество, разделено против себе си, не може да устои“. Идеалът, както на отделния човек, така и на цялото човечество, трябва да бъде Любов към Бога. Тази Любов включва в себе си и любов към ближния. Мнозина казват, че могат да обичат ближния си, но как ще обичат Господа, Когото никога не са виждали? Според мене по-лесно е Бога да обичаш, отколкото хората. Защо? Защото единственото същество, което виждате в света, това е Бог. Що се отнася до човека, вие виждате само външната му страна. Какво всъщност представя човека, вие не знаете. Днес познавате баща си, казвате, че той има брада, мустаци, сини очи, висок ръст. Как ще познаете баща си, когато замине за другия свят? Отиде ли на онзи свят, веднага ще хвърлят брадата и мустаците му. Те ще кажат: „Щом си дошъл между нас, ние веднага ще те преобразим. Тук не се приемат дегизирани хора“. Брада, мустаци, всичко това ще оставите настрана и ще дойдете съвсем преобразен. Като знаете това, как ще се познавате в онзи свят?

Като говорим за познаване на Бога, ние приемаме предвид познаването на Любовта. Който познава Любовта, той познава и Бога. Ето защо, всеки човек трябва да се стреми да развие в себе си чувството на Любовта. Ще кажете, че има време, няма защо да бързате. Не е въпрос да бърза човек. Въпросът е да не пропуснете времето, т.е. момента, който благоприятства за развитието на това чувство. Всеки може да плати дълга си, но важно е, че има срок, в който трябва да го изплати. Дойде ли срокът за плащане на дълга, никакво отлагане не се приема. Който е взимал, той трябва да плаща. – „Ама аз мислех, че много време има до срока.“ – Така мислиш, защото не виждаш правилно. За да виждаш правилно, трябва да застанеш

на страната, отдето твоят кредитор гледа. Ти гледаш от друга страна, вследствие на което линията на твоя и на неговия интерес не се съвпада. От мястото, дето ти гледаш, линията се продължава. От мястото, дето кредиторът гледа, линията се скъсява. Всъщност линията нито се скъсява, нито се продължава, но перспективно изглежда, че се продължава или скъсява. Длъжникът има желание да продължи срока за изплащане на полицата си. Кредиторът, обаче, има желание, ако не получи по-скоро парите си, поне в определения срок. Това е естественият процес в живота. Когато един бърза, друг трябва да спира процеса. Изобщо, който бърза много, той не печели. Човек не трябва да бърза, но да се стреми, да върши всичко с импулса на Любовта. Работи ли всякога и навсякъде с Любов, човек може да очаква добри резултати.

И тъй, докато чувството на Любовта не е развито в човека, той не може да разбере проявите на Любовта. Който е развил това чувство в себе си, той го познава и в другите хора. Как го познава? Достатъчно е да се докосне до ръката на човека, за да познае дали той има Любов, или няма. Като хващате ръката на своите познати, вие изпитвате приятно или неприятно чувство. Неприятно чувство се предизвиква от това, че ръката на някой човек е много суха или много влажна. Ръката на човека трябва да има приятна топлина, да не е нито много суха, нито много влажна. Голямата влага на ръката може да се уподоби на влажно време. Дойде ли голяма влага, земеделецът е недоволен. Той е недоволен и от голямата суша. Следователно, ако ръката на човека е много суха, това показва, че растителността в него е изложена на загиване. Човек трябва да наблюдава, да изучава състоянията си по температурата на ръката. Има една хладина на ръката, която е естествена. Това показва, че теченията на силите в организма стават правилно. Такъв човек обикновено е здрав. Нормалното състояние на организма се нарушава, когато в човека се събудят много желания или когато се натъкне на противоречиви мисли и чувства в себе си. Освободи ли се от някои желания, внесе ли хармония в мислите и чувствата си, и състоянието му се подобрява.

Кои мисли и чувства са естествени? Всяка мисъл и всяко чувство, които не причиняват дисхармония в човека, са правилни. Те са съгласни със законите на природата. Същото се отнася и до музиката. Два тона са хармонични, ако спазват законите на музиката. Когато пее, човек трябва да се съобразява с основния тон. Основният тон не се определя от камертона. В човека има едно вътрешно чувство, с което може да схваща основния тон. За да развие това чувство в себе си, той трябва да се упражнява. При това, ако певецът пее сутрин, по-лесно може да схваща основния тон. Пее ли на обяд или вечер, условията за музика са по-трудни. Който иска да стане добър певец, той трябва да пее сутрин. След това може да пее и преди

обяд, и преди вечеря. Той трябва да пее най-малко по 3 часа на ден: сутрин, преди обяд и преди вечеря.

Каквито са законите за музиката, такива са и за мисълта. За да бъде мисълта правилна, хармонична, човек трябва да се упражнява, да мисли право. Мисълта трябва да се излива гладко, плавно, без напрежение. Някои се мъчи, напряга, не може да реши известен въпрос. Няма защо да се напряга човек. Достатъчно е да запее, да отклони мисълта си от своята мъчнотия, и разрешението на въпроса е дойде. Който има музика в себе си, той лесно разрешава въпросите си. Новото възпитание и самовъзпитание трябва да започне с музика. Съвременните педагози, майки и учители, си служат с ред правила и закони, чрез които определят дали дадена постъпка е добра или лоша. Коя е мярката за преценката на добрите и лоши постъпки? Трябва да съществува една мярка, която да бъде обща за всички хора. Природата има една правилна мярка, чрез която определя правите и кривите постъпки. Домогне ли се до тази мярка, човек става господар на себе си. Не е ли придобил още тази мярка, той постоянно греши, вследствие на което нарушава хармонията на своя вътрешен живот. Дисхармоничното състояние в човека показва, че той е изправен пред своите криви постъпки, за които трябва да плаща. Природата е строга и взискателна към всеки, който нарушава нейния ред и порядък. Тя веднага му поднася полица да плати дълга си.

И тъй, иска ли да бъде здрав, човек трябва да прилага в живота си мярката, с която природата си служи. За да знае дали правилно прилага мярката на природата в постъпките си, човек трябва да се изучава вътрешно. При всяка своя постъпка той трябва да следи какво е разположението му. Най-малкото неразположение, скрито дълбоко в човека, показва, че той е нарушил тази мярка, като я продължил или скъсил. В това отношение човек сам може да преценява постъпките си. Ако той сам не е доволен от себе си, и хората няма да бъдат доволни от него. Ако музикантът е доволен от свиренето си, и слушателите му ще бъдат доволни. Невъзможно е човек да е доволен от себе си, а хората да са недоволни от него. Невъзможно е също той да е недоволен от себе си, а хората да са доволни. Като казвам това, имам предвид онзи човек, който прилага мярката на природата към себе си. Този човек има вярна преценка за нещата и не се лъже нито в себе си, нито в другите хора.

Съвременните хора страдат, мъчат се, искат да се освободят от противоречията на живота си. Докато мислят по стар начин, те всякога ще се натъкват на противоречия. Какво се иска от човека? Като е дошъл на земята, човек трябва да разбере отде иде, сам ли е дошъл, какво трябва да прави и т.н. Като мисли върху тия въпроси, той ще се домогне до

разрешението на въпроса, че е дошъл да изпълни волята Божия, т.е. волята на своя Баща. Отговори ли си на този въпрос, той ще разбере, че не е сам на земята и не живее само за себе си. Той е обиколен от своите братя и сестри. Всички хора са братя и сестри помежду си. Разреши ли този въпрос в себе си, човек трябва да се определи в отношенията си към хората като техен брат. Почувства ли се брат на човечеството, всички противоречия в живота му ще изчезнат. Сегашните хора са забравили своя произход, забравили са, че са братя и сестри, вследствие на което са се отдалечили един от друг. Днес всеки мисли за себе си. Що се отнася до неговия ближен, той го счита за чужд, а често гледа на него като на свой враг. Започне ли да гледа на ближния си като на душа, която познава, никой човек не може да му причини зло. Време е вече хората да започнат да гледат на себе си като на братя, родени от един Баща. Когато братът срещне сестра си, той ще я прегърне и целуне със свещен трепет на своята душа. Той ще познае сестра си, която ще го заведе при своя Баща. При това положение и братството, и сестринството имат смисъл. Истински брат и сестра са ония, които отиват заедно при своя Баща и получават Неговото благословение.

Мнозина се запитват как трябва да разрешат въпроса за женитбата. Този въпрос е разрешен още с идването на човека на земята. Човек е свързан с материята. Щом е слязъл на земята, той се е венчал за материята. Той е бил дух, а се е свързал с материята. Ако при това положение не е доволен, отвън нищо не може да го задоволи. Външната женитба, която става между мъже и жени, не е нищо друго, освен сдружаване между хората с цел да свършат заедно дадена работа. Търси ли щастие в женитбата, човек е на крив път. Женитбата е учредителен акт за свършване на определена работа. Че е така, вие проверявате това в самия живот. Женят се млади, красиви, богати хора, но все са недоволни, липсва им нещо. Какво липсва на човека? – Божественото. Докато даде път на Божественото, човек всякога ще бъде недоволен, всякога ще му липсва нещо. Ето защо, дали ще се жени, или не, човек всякога трябва да съзнава, че живее, за да реализира Божия план, да се пробуди в него Любовта, да даде предимство на Божественото в себе си.

Като ученици, вие трябва да синтезирате явленията в живота и в природата, да правите връзка между миналото и настоящето. Като правите тази съзнателна връзка, вие ще разберете, че това, което днес преживявате, е резултат на вашето далечно минало. Невъзможно е да има последствия без причини. Следователно искате ли да се освободите от болести или недъзи, обърнете се към миналото си, дето се крият причините на нещата. Като намерите причината и я премахнете, ще се освободите и от последствията ѝ. Дойде ли до това разбиране, човек

започва да живее съзнателно, защото знае, че сегашният му живот определя бъдещия. Някои очакват още днес да бъдат щастливи. Човек може да бъде щастлив дотолкова, доколкото е приготвил условия за щастието. Причините на сегашното му щастие или нещастие се крият в неговото минало. Невъзможно е човек да бъде богат, ако не е приготвил условия в себе си за богатство. Не е ли приготвил условия за богатство в себе си, и да стане богат, в скоро време той ще го изгуби. Преди да стане богат, човек трябва да е бил господар на сиромашията. Който може да управлява сиромашията, той може да управлява и богатството. Сега, да се върнем към главния въпрос – проява на Любовта. Къде се проявява Любовта? – В живота. Животът представя сцената, на която Любовта се проявява. Не е ли приготвил тази сцена, човек не може да очаква никакво проявление на Любовта. Любовта се проявява в живота, но извън времето и пространството. Моментът, през който Любовта се проявява, е кратковременен, но внася пълно единство в живота. Любовта примирява всички противоречия. Излезе ли вън от нея, човек отново се разгласява. Любовта внася единство, а безлюбието – разногласие. Докато влезе в областта на абсолютната хармония, човек ще пада и става, непрекъснато ще се движи между любовта и безлюбието. Като се движи от един полюс на друг, човек ту се разширява, ту се свива. Това са процеси, през които той неизбежно трябва да мине, за да излезе от своето тесногръдие. Физическият живот представя движение между полюси, между крайности. Обаче самият живот не е в крайностите, т.е. в полюсите. Око единият полюс представя А – начало на нещата, другият полюс е В – край на нещата. Животът пък се движи между А и В. Тъй щото, ако кажем, че богатството и сиромашията са полюси, ще знаем, че животът не е в тях. Те представят само възможности за човека да живее. Ако в ума на даден човек влезе само една идея, например или само идеята за богатство, или само идеята за сиромашия, той непременно ще умре. Държи ли в ума си едновременно и двете идеи, той непременно ще живее. Следователно, докато човек държи в себе си идеята, че ще живее, той непременно ще умре. Поддържа ли само идеята, че ще умре, той пак ще умре. Поддържа ли едновременно идеите, че ще живее и ще умре, той ще живее. Който не може да умре, той не може и да възкръсне. Като възкръсне, човек минава в по-висока фаза на живота, отдето разбира нещата с по-голяма яснота. Сама по себе си смъртта не е страшна. Страшно е, когато човек умира и не може да възкръсне. Като знаете това, живейте съзнателно, да заминете от този свят навреме, за да можете да възкръснете. Не живеете ли правилно, ще умрете преждевременно. Щом умрете преждевременно, и възкресението няма да дойде. Когато земеделецът не сее на време, и плодът не узрява на време. Същият закон се отнася и до желанията на човека. Сей на време, за да пожънеш плодовете си на време.

Мнозина не успяват в живота си, понеже отлагат реализирането на своите желания за благоприятни времена. Вземете пример от Орфей, безсмъртният певец на вълшебната песен, който със свирката си превръщаше цялата природа в слух. Той не търсеше благоприятни моменти за свирене, но свиреше между овцете. Той пасеше овце и свиреше. Овцете му се спираха да го слушат с благоговение. Следователно, ако със своя живот човек не може да застави овцете да престанат да пасат, лошите хора да се откажат от престъпленията си, а добрите до го последват, той не живее добре. Вълшебната свирка на Орфей представя Божественото начало в човека. Всеки човек трябва да извади тази свирка вън от себе си и да започне да свири с нея. Засвири ли веднъж, всички, които чуят това свирене, ще се съберат около него: ще пеят, ще скачат, ще играят. Който гледа как скачат, ще ги нарече луди. Не са луди тия хора, но Божественото в тях се пробужда. Няма по-велик момент за човека от този, да се пробуди Божественото начало в него, да го посети Любовта.

Следователно, когато Божественото в човека започне да свири, добрите хора ще се спрат да слушат, а лошите – ще започнат да играят. Това, което става вън от човека, става и в самия него. Доброто естество в човека съзерцава тихо и спокойно, а лошото – скача, играе. Лошото естество е в постоянно движение, а доброто – съзерцава, размишлява, внася красиви подтици в човека. Значи, докато човек живее, едно естество в него трябва да съзерцава, а другото да работи; едни идеи трябва да бъдат в покой, а други – в движение, в непрекъсната работа. За да поддържа хармонията на своя живот, човек трябва да сменя състоянията на своето естество. Това естество, което е прекарало известно време в покой, трябва да работи, а онова, което е било в движение, да почива. Човек трябва да знае кога да мълчи и кога да говори. Той трябва да знае кога да отваря и кога да затваря очите си. Дойде ли до красивото и доброто в света, той трябва да отваря очите си. Дойде ли до злото, до грозното в света, той трябва да затваря очите си. Който отваря очите си за злото, а ги затваря за доброто, той е на крив път.

Мнозина се запитват какво нещо е доброто. Ако човек отсега нататък иска да разбере какво представя доброто, неговата работа е свършена. Днес и децата знаят какво нещо е доброто. Човек трябва да знае какво представят Любовта, Мъдростта, Истината, Добродетелта и Правдата. Това са петте стълба, върху които е поставен човешкият живот. Без Любов никакъв живот не съществува. Без Мъдрост никакво знание, никаква светлина не може да се прояви. Без Истина никаква свобода не съществува. Без Правда кръвообращението не може да става правилно. Без Добродетел никаква къща не може да се съгради. Значи доброто влиза в строежа на живота. Човек е потопен в средата на добродетелите, но въпреки това не ги

разбира. Какво нещо е Любовта, той не знае, но въздиша и мечтае за нея. Какво нещо е Истината, човек не може да определи, но се стреми към свободата. Истината е онази сила, която освобождава човека от всички окови и ограничения, били те физически, сърдечни или умствени.

Съвременните хора се оплакват от мъчнотии и страдания, без да търсят причината за това. Една от причините за страданията им е пресилването. Те пресилват нещата, вследствие на което става изгаряне на жиците в тяхната инсталация. Например двама души се обичат, имат хармонични отношения помежду си. По едно време единият взима една голяма сума назаем от другия и не мисли да я плати. Той счита, че като се обичат, може да мине без плащане, но остава излъган. Той не разбира Любовта. Наистина, Любовта изисква жертви, но доброволно. Най-малкото насилие в Любовта разваля отношенията, т.е. прекъсва инсталацията на Любовта. Любовта се храни с жертви, но дадени без насилие. Значи заслужава човек да пожертва живота си, за да познае Любовта.

Като ученици, вие трябва да се ползвате от всичко, което преживявате. Не се оплаквайте от мъчнотиите си, но вижте какво богатство се крие в тях и го използвайте. Ще кажете, че еди-кой ви обрал. Не сте само вие, които страдате. И добрите хора, и светиите ги обират. Кражбата е социално зло, което съществува навсякъде в живота. Има два вида кражби: материална и духовна. Човек трябва да се пази от крадци и разбойници, които погубват душата му. Що се отнася до материална кражба, там човек ще бъде изпитван, да познае себе си, да види кое е неизменното в него. Добрият човек има нещо определено, устойчиво в характера си, на което всякога може да разчита. И той е изложен на противоречия, но издържа. Той знае, че като излезе вън, когато температурата е 10 градуса под нулата, непременно ще усети студ, но същевременно знае как да посрещне студа. Студът е противодействаща сила, която регулира енергиите на човека. От студа и най-лошият човек става мек, снизходителен към ближните си. Той е готов на всякакви отстъпки. Ако искате да не ви хапе змия, служете я на студено.

Следователно студът е за лошите хора, а топлината – за добрите. Сиромашията е за лошите хора, а богатството – за добрите. Всеки човек има две страни: тъмна и светла. Тъмната страна ще възпитавате по един начин, а светлата – по-друг начин. Тъмната страна е лошото естество в човека, а светлата – доброто. В пътя на самовъзпитанието си човек трябва да разбира какво представя сиромашията и какво – богатството. Той трябва да осиромашее за старото, а да забогатее за новото. Старият живот представя книжни пари, които се късат, горят, губят цената си. Новият живот, обаче, представя златни пари, които във всички времена и епохи

запазват своята цена.

Коя е онази идея в човека, която при всички условия запазва своята цена? Това е идеята за Бога. Докато носи в себе си идеята за Бога като нещо свещено, човека всякога ще бъде здрав и богат. Да носи човек тази идея в себе си, това значи да живее като Бога, да прави това, което и Той прави. На физическия свят Бог се изявява чрез даване. Следователно бъдете и вие щедри като Бога. Доколко човек трябва да дава? Има един вътрешен закон, който определя степента на даването. Едно трябва да знаете: Човек не може да бъде богат, ако не е щедър. Щедростта подразбира отношение към всички: към себе си, към ближния си и към Бога. Не е ли щедър, човек сам затваря крановете си за богатството, за източниците на живота. Съвременните хора се плашат от живота, вследствие на което търсят начин за оправяне на света. За да се оправи светът, всеки човек трябва да обича работата си. Днес повечето хора заемат разни служби не от Любов, а от желание да получават големи заплати. За да се опитат кои са истинските работници, нека се направи следният опит: на разсилния да дадат голяма заплата, а на директора на някое учреждение – малка заплата. Който обича работата си, той ще остане на поста си, без да се стреми към положението на разсилния. Обаче който работи за пари, той веднага ще напусне своята висока служба и ще заеме положението на разсилен, за да получава голяма заплата. Но по този начин светът не се оправя. Светът се нуждае от истински работници, които обичат работата си и живеят с нея. Що се отнася до богатството и сиромашията, това са две възможности, от които човек се учи. Знанието и невежеството също крият известни възможности в себе си. Сиромахът може да стане богат, и богатият може да стане сиромах. Ученият може да стане невежа, и невежата може да стане учен. Като живее, човек трябва да се учи от всичко. На каквото положение да се намира, той трябва да съзнава, че е ученик, дошъл на земята да учи. Мнозина бързат, искат веднага да станат светии. Това е невъзможно. За да стане светия, човек трябва да мине през ред изпитания и мъчнотии. Това е въпрос на време. Светията е човек, който разполага със силите на природата. Всеки човек може да стане светия, но време се изисква за това. Не е въпрос човек да се стреми към светийство. Достатъчно е при положението, в което се намира, да обработи онзи материал, който му е даден.

Сега ще ви дам едно упражнение за 40 дена. Който се заеме да го изпълни, само той да го започне. Ако го започнете и прекъснете, не е добре нито за вас, нито за ония, които са го започнали. Не искате ли да постоянствате, по-добре не започвайте. Упражнението е следното: В продължение на 40 дена, всяка сутрин, преди закуска, ще изпивате по една чаша студена вода, на глътки. Ще пиете водата спокойно, концентрирано, без да бързате. Ще

знаете, че вършите велика работа за стомаха си. Ония, който имат стегнат стомах, ще почувстват голямо облекчение – стомахът им ще се регулира. Ония пък, които имат редовен, здрав стомах, и те ще придобият нещо. Това упражнения има значение и за каляване на волята. Не може човек да се моли добре, ако не е калил волята си. Молитвата подразбира концентриране на мисълта. Като се моли, човек се свързва с всички, които се молят. По този начин той влиза в техните нужди, в тяхната радост и благодарност, отправен към Бога. Той се свързва с радостта и благодарността на майката, която е родила здраво детенце; той се свързва с радостта на болния, който става от леглото си, на което е прекарал тежка болест; той се свързва с радостта на сиромаха, който след няколкодневен глад е получил един добър обяд. Като се моли по този начин, човек разбира какво значи молитва, каква е Божията милост и благост, отправена към всички живи същества, малки и големи, в момента на техните нужди и затруднения.

Божията Любов носи пълния живот.

Лекция от Учителя, държана на
8 януари 1930 г., София, Изгрев.

1930_01_10 Функции на човешкия организъм
лекция пред специалния клас

ФУНКЦИИ НА ЧОВЕШКИЯ ОРГАНИЗЪМ

Размишление.

Какво разбирате под думата „функция“? Думата „функция“ означава служба, упражнение. Какви са функциите на различните системи в човешкия организъм? Например, каква е функцията на храносмилателната система? Ако съзнанието на човека не е във връзка с функциите на различните системи в организма, човек се намира в голямо затруднение. Когато системите в човешкия организъм функционират правилно, той има големи придобивки. В този смисъл, за човека не е толкова важна работата на различните системи, колкото придобивките от тях. Работата има отношение към органите и системите, а придобивките – към самия човек. Някои казват, че физическата работа не е толкова важна. Това е криво разбиране. Всички системи в човешкия организъм извършват физическа работа. Обаче, какво ще стане с вас, ако една от системите престане да работи физически? Представете си, че стомахът ви е разстроен и три дена не ядете. Какво ще стане с вас? Краката ви ще отмалеят, ще изгубите силата си и няма да можете да се движите. Щом стомахът ви се поправи и започнете редовно да се храните, силите ви се възвръщат, и вие започвате да се движите и работите.

Всеки орган, всяка система в човека има отношение към неговия живот. Например, стомахът има отношение към физическия живот на човека. Когато оправи материалните си работи, стомахът му работи добре. Щом обърка физическите, т. е. материалните си работи, и стомахът му се разстройва. При това, забелязано е, че човек може да бъде физически здрав, без да е силен. Значи, силата иде от друго място. Откъде иде силата на човека? От белия дроб. Силен човек е онзи, който диша правилно. Ако не диша правилно, човек не може да бъде силен. Стомахът пък доставя необходимите материали за съграждане на човешкото тяло, т. е. на физическия човек. Той взима активно участие при строежа на тялото. Когато строят къща, преди да започнат нейния строеж, построяват малки барачки, в които складират материалите: дъски, вар и др. Стомахът може да се уподоби, именно, на тия барачки. В него се складира градивния материал, който впоследствие се разпределя по целия организъм.

Когато изучавате зоологията, вие едновременно се запознавате с условията на физическия живот. Първите животни са мекотелите, например, амебата. Това показва, че условията на живота са били добри. Наистина, когато видим, че някой човек е физически мекушав, заключаваме, че той е

живял при добри физически условия, не се е борил с мъчнотиите в живота. Колкото по-лоши стават физическите условия, мекотелите се изменят, явяват се животни с по-добре развита дихателна система. Значи, силовите линии се проявяват. Колкото по-добре е развита дихателната система, толкова по-голяма е силата на животното, но условията са по-лоши. Явяването на костната и мускулна системи в животните показва, че условията стават все по-лоши. С това се явява онази съзнателна борба за живот. Когато дойдем до човека, виждаме вече добре проявен физически живот. Човек е готов да се справя с условията на живота по физически и умствен начин, чрез своя интелект. Най-после се явява духовният човек, който живее в слънчевия възел и в задната част на мозъка. С първите прояви на духовния човек се създава разказа за първите хора в рая, които ядоха от дървото за познаване на добро и на зло. Това дърво се намира в задната част на човешкия мозък. Дървото на живота пък е поставено в гръбначния стълб на човека. Ако извадите гръбначния и главния мозък на човека, ще видите голямата, страшна змия, за която се говори в Битието, че се качила на дървото за познаване на добро и на зло.

И тъй, духовният човек се отличава от физическия по това, че познава доброто и злото. Той знае, кои сили действат в съгласие с него и кои са против него. Дойде ли до положение да различава доброто от злото, човек се е свързал вече с Духа, който е над доброто и над злото. Докато дойде до това състояние, човек минава през физическия живот – живот на ограничения. Той живее в малък кръг и се стреми да излезе от него. Стремлението му да излезе от този живот го въвежда в духовния, дето се иска будно съзнание.

Съвременните хора, учени и прости, млади и стари, мислят, че всички идеи, които минават през ума им, са техни. Много идеи, които минават през ума ви, нямат нищо общо с вас. Например, някой си въобразява, че може да стане велик музикант, художник, писател и т. н. Възможно е да стане всичко, за което мечтае, но за това са нужни данни. Какъв музикант ще стане, ако музикалното чувство не е развито в него? Преди години дойде при мене един млад господин, основен учител. Като се разговаряхме върху различни въпроси, той ми каза, че иска да стане музикант, дотегнало му да работи с малки деца. – Свирил ли си на някакъв инструмент? – Не съм свирил. – Кога се яви в тебе желание да свириш? – Една вечер слушах един струнен оркестър и реших да стана музикант. – Ти можеш да се научиш да свириш, но музикант никога няма да станеш. – Аз ще свиря много, по десет часа на ден. – Колкото да свириш, в един живот музикант не можеш да станеш. – Защо? – Ти не си построен музикално. Преди всичко, пръстите на ръцете ти са къси, лишени от всякаква пластичност. Ти можеш да станеш добър търговец, но не и музикант.

Като давам този пример, аз имам предвид и вас. Това не значи, че трябва да се обезсърчавате. Всеки човек трябва да знае, за какво е роден, и да работи в това направление, Човек трябва да работи така, че да се развива всестранно. Обаче, най-много трябва да работи върху ония центрове, които са добре развити. Там, именно, ще се прояви. Следователно, спрете вниманието си върху ония дарби, които са най-добре развити. За да стане човек музикант, ред поколения преди него, деди и прадеди трябва да са работили в областта на музиката. Този човек има желание да стане музикант. Желанието е едно нещо, а възможностите – друго. Той може да желае да стане музикант, но колкото и да свири, ще види, че нищо няма да направи. Посредствени музиканти и певци в света има много, но истинските музиканти са малко. Това не значи, че човек не трябва да свири. Всеки човек трябва да свири и да пее, да постави основа, върху която да работи в бъдеще.

Първата задача на човека е да изучава себе си, да знае, какви сили се крият в него и на какви закони се подчиняват те. Като изучава себе си, човек се натъква на няколко системи, свързани със специални функции: стомашна система, която управлява физическия човек; симпатична нервна система, свързана с задната част на мозъка, която управлява духовния човек, и нервна система, свързана с главния и с гръбначния мозък, която управлява умствения или Божествения живот на човека. Следователно, за да бъде духовен, човек трябва да разбира функциите на слънчевия възел, или на симпатичната нервна система. За да бъде силен, човек трябва да развива дихателната си система, специално дробовете. Като изучавате движенията, които стомахът и дробовете правят, виждате, че стомахът извършва напречни и надлъжни движения, а дробовете – на широчина.

Значи, храната предизвиква един род движения в стомаха, а въздухът в дробовете – друг. За да функционират стомаха и дробовете правилно, човек трябва да знае, как да се храни и как да диша. Правило е човек да яде, когато е гладен. Той трябва да пристъпва към храната само тогава, когато се е събудило в него специфично чувство за ядене. Докато се вслушва в това чувство, което му подсказва, кога да яде и кога не, стомашната му система ще бъде в пълна изправност. Щом стомахът е в изправност, и дробовете ще бъдат в изправност. Като се храни правилно, човек диша правилно. Щом диша правилно, и мисълта му е права. Значи, между храненето и мисленето има известно отношение. Какъвто е процесът на храненето, такъв ще бъде и процесът на мисленето.

Сега ние говорим за разумните функции, които природата е определила. Те са точно измерени и определени. Както в музикалните тонове не

можете да прибавите или отнемете един тон, така и във функциите, които природата е предвидила за всеки орган, не може нищо да се прибави или отнеме. Например, тонът do (долно do) има 32 трептения, re – 36, горно do – 64. Прибавите ли или отнемете едно трептение, вие нарушавате чистотата на тоновете. Колкото по-малко трептения има даден тон, толкова по-нисък е той. Същото се отнася и за проявите на живота. Ако проявите на живота имат малко трептения, те отговарят на ниските тонове на живота. Ние казваме, че тия прояви имат физически, или материален характер. За да увеличи трептенията на своите прояви, да мине в по-високи тонове на живота, човек трябва да има стремеж към музиката. Ето защо, каквото и да правите, стремете се към музиката. Яде ли, работи ли, човек трябва да има вътрешен импулс към свирене и пеене. Ако човек яде и вътрешно си припява нещо, той яде сладко. Това значи музикално ядене. Ако работи и пее в себе си, работата му ще бъде резултатна. Ако е ял и работил сладко, човек пак има желание да пее и да свири. По това познавате, кой човек яде и работи музикално. Следователно, който пее и свири, той всякога успява. Чуете ли, че болният пее, знайте, че той непременно ще оздравее. Невъзможно е да пее и да свири човек и да няма успех. Затова е казано: „Който пее, зло не мисли“.

И тъй, поставете като задача в живота си желанието да пеете и да свирите. В каквото положение и да се намирате пейте. Дали ще имате добър резултат в работите си, не мислете. Пейте и свирете! Покрай всички работи, които имате, покрай всички сгоди и несгоди, мъчнотии и радости, пейте. И болен да сте, пейте. Пеенето е зов на човешката душа към природата. Като отзивчива, природата изпраща своите разумни, съграждащи сили към човека, да му помагат. Като пее и свири като мисли, чувства и постъпва право, човек предизвиква разумните сили на природата да му помагат. Някои мислят, че болният трябва да бъде сериозен, постоянно да се моли. Нима певецът не е сериозен? Когато пее на сцената, певецът е сериозен. Той е съсредоточен в себе си, пази се да не направи някаква погрешка. Сериозен е, но пак пее. Пеенето е метод, чрез който природата регулира силите на физическия и на духовния живот на човека. Музиката, изобщо, е спомагателно средство на човека. Без музика животът е пустиня. Който пее и свири, става разумен. Не може да бъде поет и мъдрец онзи, който не пее и свири. Всички талантливи, гениални и свети хора са били музикални. Немузикалният може да бъде учен, но идеен човек, в широк смисъл на думата, не може да бъде.

Мнозина се оплакват от неуспехите в живота си. Една от причините на техния неуспех е бързането. Те бързат, в малко време искат да свършат много работа. Ученикът иска да свърши училището в кратко време. Учителят иска в малко време да изкара добри ученици. Свещеникът иска в

малко време да обърне много хора към Бога. Това е невъзможно. Всяко музикално парче има свой определен такт и ритъм. Измените ли неговия такт, ще измените и характера му. Не можете да пеете миньорна песен с такта на мажорната, нито мажорната – с такта на миньорната. Игривите, весели песни имат бърз темп, а миньорните – бавен. Миньорните песни са за богатите хора, а мажорните – за сиромасите. Рядко ще срещнете богат човек да играе и скача. Той се чувства тежък, сериозен. Богатият обича да се излежава. Той ляга под крушата и почива. Сиромахът, като изкара някоя пара, изпива я и започва да играе и да скача. И добре прави. Не е желателно да пие, но като не му вървят работите, поне да пее и да играе. Той казва: Със сиромашия работите не се уреждат, но като си поиграя, ще забравя всичко. Богатият се излежава под крушата и казва: Работите ми са наредени вече, няма защо да играя, да губя силите си. Той не знае, че при това положение, именно, ще го уволнят.

Следователно, искате ли да регулирате силите на вашия организъм, да функционират правилно, поставете като методи в живота си пеенето и работата. Като пее и работи, човек помага за развиване и усъвършенстване на своите дарби. Щом не пее и не работи, той се натъква на отрицателните сили в природата и загубва всичко, което е вложено в него. Отрицателните сили в човека събуждат отрицателни прояви – съмнение, недоволство, завист, омраза, които не са нищо друго, освен паразити за човешкия ум и за човешкото сърце. Като паразити, те изсмукват всички жизнени сокове на неговия организъм и го изсушават. Като пее и работи, човек лесно се справя със страданията. Това не значи, че няма да страда. Всеки човек минава и ще минава през страданията, но ще избегне ненужните страдания.

Казват, че великите хора са страдали много. Вярно е, че те са минали през големи страдания, но някои от страданията им са били ненужни, те сами са ги създали. Ако не бяха минали през ненужните страдания, те щяха да създадат още по-велики работи от тия, които създадоха. Някои писатели и поети представят живота по-мрачен и тежък, отколкото е в действителност. Животът нито е тежък, нито е мрачен. Коя е причината, поради която считате, че животът е тежък? Ще кажете, че сте бедни, че нямате къща, пари, дрехи. Това нищо не значи. Какво правят птиците небесни? Те няма къде да подслонят глава. Въпреки това и те живеят. А колко по-голяма и хубава е къщата и на най-бедния човек!

Кой прави живота на човека тежък и непоносим? Много причини има за това, но една от тях се крие в съзнанието на човека, а друга – в съзнанието на окръжаващите. Окръжаващите могат да направят живота на човека несносен. Учителят може да направи живота на ученика си в училището

приятен и неприятен. Той може да помрачи живота и на най-способния ученик; той може да подобри живота и на неспособния ученик. Обаче, каквото и да прави той, способният и добър ученик внася нещо добро в учителя си. В природата има едно колективно съзнание, с което човек трябва да знае, как да постъпва. Простите хора познават този закон повече от учените и го прилагат. Например, ако прост човек посети някой богат, той никога не отива с празни ръце. Той ще вземе кокошка, патица, пуйка, прасенце и така ще посети богатия. Последният, като види, че простият човек му носи нещо, приема го добре и с разположение. Общото, колективно съзнание не обича да отиват при него с празни ръце. Колкото бедни да сте, непременно трябва да му занесете нещо.

Ако двама студенти, единият даровит, а другият посредствен, отидат при един от професорите си, първият студент ще отвори широко сърцето на професора си, който е готов да му даде всичко, каквото пожелае. Вторият студент, обаче, затваря сърцето на професора си, вследствие на което професорът нищо не му дава. Защо трябва да се прави разлика между двамата студенти? Ще кажете, че това не е право. Не е право, наистина, но в какво седи правото? Неспособният и лишен от дарби студент не може да вземе правото на способния и талантлив студент. И обратно: способният и даровит студент не може да бъде лишен от дарбите и способностите си. Законът е такъв. Ако на недаровития дадете правото на даровития, какво ще направи той с тях? Каквито усилия да прави, неспособният не може да се ползва от правото на даровития. Външно дарбите не се предават. Те се придобиват чрез усилена вътрешна работа.

Казвате: Защо професорът няма еднакви отношения към двамата студенти? Много естествено. Вие имате ли еднакво разположение към две деца, едното от които е здраво, свежо, приветливо, а другото – слабо, хилаво, цяло покрито с рани? Каквото и да правите, не можете да имате еднакво отношение към двете деца. Всяко състояние, в което човек се намира, има своите равноценности. С други думи казано: всяко нещо има своя цена. Например, като разглеждате различните монети, виждате, че и те имат различна стойност. Английският стерлинг, турската лира и френският наполеон се различават, както се различават английският шилинг, турският бешлик и френският франк. На шилинга и на стерлинга ще дадете различна стойност; на бешлика и на лирата – също; на франка и на наполеона – също. Както стойностите на монетите са различни, така и отношенията между хората са различни. Различието в отношенията не подразбира несправедливост. Напротив, различните отношения между хората, които природата е поставила, са строго, математически определени. Колкото човек дава от себе си за другите, толкова ще получи от тях. Малко даваш, малко получаваш; много даваш, много получаваш.

Всичко, което става в света, е точно определено.

Мнозина се оплакват, че хората не ги разбират и оценяват. Те са на крив път. Ако сте музикант, хората ще ви оценят като музикант; ако сте скулптор, ще ви оценят като скулптор; ако сте учен, поет или писател, ще ви оценят като учен, поет или писател. Хората ще ви ценят според ползата, която им принасяте. Всеки човек се оценява според дарбите и способностите, които носи в себе си. Като не разбират това, някои хора се оправдават с условията на живота. Условията представят сцена, на която актьорите играят. Понякога сцената е богата, публиката – избрана, но актьорите не играят добре. Има случаи, когато сцената е бедна, публиката – малочислена, а актьорите играят отлично. Кое е за предпочитане: сцената да е проста, публиката малочислена, но да играеш добре, или сцената да е голяма, публиката избрана, а да не играеш добре? Ако не играеш добре, многочислената публика ще те освирка и ще те запита, защо не си излязъл да направиш първия си опит на някоя малка сцена, пред малко хора?

Като ученици, вие трябва да започнете с изучаване функциите на вашите органи и системи. Не ги ли изучите, вие не познавате себе си. Като знае устройството на своите системи и техните функции, човек познава и проявите на природата. Така човек ще познае и силата, която крие в себе си. Как познавате силата на въжето? По тежестите, които може да издържа. Това пък се познава по броя на конците, които го образуват, и по тяхната здравина. Обаче, конците на въжето трябва да бъдат добре усукани и преплетени, да образуват едно цяло. На същото основание казвам: Силата на човека седи в концентриране на неговите мисли, чувства и желания в една определена посока. Ако е въпрос за физическия човек, той трябва да знае, в каква посока да насочи своите сили и способности. Същото се отнася и до духовния и до божествения човек. Силата на човека не седи само във физическата храна. За да бъде силен, той трябва да знае, как да използва въздуха, който диша, да го отправи към всички клетки на дробовете, за да става дишането правилно. За да бъде силен, човек трябва да знае още, как да регулира теченията на своята симпатична нервна система, главно слънчевия възел и малкия мозък. За да бъде силен, човек трябва да знае, как да регулира енергиите на своя стомах. Най-после, като знае да управлява дробовете, симпатичната нервна система и стомаха си, човек ще започне да изучава главния мозък, т. е. истинския човек.

Често хората оставят всичко на Провидението, наготово да се наредят работите им. Те трябва да се откажат от тази идея. Провидението представя висшата разумност в света, която не търпи глупави и неразумни хора. Защо е така, не питайте. Дали, наистина, сте глупави, пак не питайте.

Фактът, че хората страдат и не разбират, защо страдат, показва, че те не са дошли още до онази разумност, към която се стремят. Една от спънките на сегашните хора седи в това, че те имат за себе си високо мнение. Те са вътрешно горделиви. И най-простият мисли за себе си, че е нещо особено. Всеки човек мисли, че е нещо особено, без да е работил върху себе си, да развие своите дарби. Ще кажете, че царска кръв тече във вас. Възможно е, но ако царският син не работи и не учи, царската кръв нищо не може да му допринесе. Талантът е ценен, докато се впряга на работа. Остане ли в бездействие, той прашасва. Силата и достойнството на човека седи в съзнанието му, че всеки момент трябва да изпълнява и прилага законите на разумната природа.

За да успявате в своите предприятия, вие трябва да имате добро настроение. Какво значи, да има човек добро настроение? Ако мислите, чувствата и постъпките на човека се изявяват правилно, както водата на извора, той има добро настроение. Значи, настроението на човека зависи от правата посока на енергиите, които текат в него. Не текат ли енергиите в човека правилно, той няма настроение. За да не се поддава на чужди влияния, човек трябва да държи съзнанието си будно. Не може ли да запази съзнанието си от чужди влияния, той ще бъде в положението на ветропоказател: дето духне вятърът, натам ще се обърне.

Някой се оплаква, че след като бил десет години вегетарианец, пожелал да яде месо. Отде иде това желание? То не е негово. Той се срещал с месоядци и от тях възприел желанието да яде месо. Ако съзнанието на човека е будно, той може да се противопоставя на чужди желания. Ако не може да се противопоставя на чуждите мисли и желания, поне ще различава, кои са негови и кои са дошли отвън. Работете съзнателно върху себе си, не очаквайте всичко на природата. Тя работи върху вас, но и вие трябва да бъдете в съгласие с нея. Каже ли ви, че пътя, по който вървите, не е прав, не се противопоставяйте. Вслушвайте се в думите ѝ и изправяйте пътя си. Тръгнете по пътя, който природата ви сочи. Не следвате ли нейния път, нищо няма да постигнете. Ако гърнето се удря по камъните, непременно ще се строши. Камъните няма да пострадат, но гърнето ще стане на парчета. Следователно, не удряйте главата си в законите на разумната природа. Каквото и да правите, тя няма да отстъпи. Ако вие съзнателно не отстъпите, главата си ще счупите.

И тъй, отличителното качество на младия човек е здравето. Младият е здрав, енергичен, отстъпчив. Той и като вегетарианец, и като месоядец, яде с апетит, сладко и с благодарност. Някои мислят, че вегетарианецът трябва да пости. Това е криво разбиране. Постът е за болни, за грешни хора, а не за здрави и праведни. Само болният човек се лекува чрез пост. Здравият

трябва да яде, без да преяжда. Щом преяде, той е нарушил законите на правилното хранене, заради което трябва да пости.

Като говорим за вегетарианството, пишете за следния път върху темата: „Отличителните черти на вегетарианеца“.

Съвременният свят се нуждае от млади, здрави, идейни хора. Те ще оправят света. По какъв начин? Като се откажат да вървят по пътя на старите. Стане ли въпрос до женитба, младите моми и момци трябва да кажат: Ние се отказваме да живеем по стария начин. Ние се отказваме да се женим по стария начин. Ако се женим като роби, и ако раждаме роби, по-добре да не се женим. Има смисъл човек да се жени, но като свободен. Ако момъкът се ожени и може цял живот да издържа жена и деца, защо да не поддържа една мома, като своя сестра, без да се жени за нея? Той ще живее на единия край на света, тя – на другия, но ще ѝ помага. Светът се нуждае от идейни хора, които да живеят в чистота. Някои казват, че Господ ще оправи света. Вярно е, че Господ ще оправи света, но пак чрез хората, чрез техните умове и сърца. Когато хората изправят умовете и сърцата си, и светът ще се изправи.

Ще кажете: Може ли човек да живее сам, неженен? Едно трябва да знаете: и като женен, и като неженен, човек всякога е сам. Чрез женитбата човек губи и онази малка свобода, с която по-рано е разполагал. Ние не сме против женитбата, но имаме предвид истинската женитба, която подразбира разумно съчетание между души, а не сливане на полюси. Двата пола, мъжки и женски, представят два полюса, между които животът се проявява. Полюсите на живота не трябва да се сливат, нито да се сближават, но да стоят на разстояние, за да могат силите на живота правилно да се проявяват. Благодарение на сближаването на полюсите се явяват неестествени, болезнени състояния и страдания между хората. Понеже мъжкият принцип е активен, той е внесъл в живота много енергия, много капитал, който няма условия да се използва. Мекият елемент, т. е. женският принцип, отсъства днес в света, вследствие на което се проявяват повече грубите сили или енергии. Ако хората продължават да живеят по стария начин, те ще се раждат и умират, без да внесат в света голямо подобрение. От две хиляди години насам, от времето на Христа, хората още не живеят по нов начин, вследствие на което има известно подобрение в живота им, но микроскопическо. Нов живот трябва да се внесе между хората. Нови идеи, нови чувства са нужни на света.

Днес погледът на всички хора е обърнат към младите. Всички очакват на младото поколение. В тях е силата. Само младият се стреми към възстановяване на първичното положение на човека. Това е положението

преди грехопадението, когато мъжът и жената са били в отношение на брат и сестра. Когато мъжът срещне жена, сърцето му трябва да се изпълни със свещен трепет, да вижда Бога в нейното лице. И когато жената срещне мъж, умът ѝ трябва да се изпълни със светлина, да вижда Бога в него. Светът ще се оправи, когато мъжът и жената бъдат брат и сестра, когато станат истински приятели. Какво е предназначението на момата и на момъка? Някои мислят, че предназначението им е да се женят, да раждат деца, да ги отглеждат и т. н.

Истинското предназначение на момата и на момъка е да познаят Бога. Това е предназначението и на всеки човек. Светът ще се оправи, когато хората дойдат до онова истинско и правилно отношение към Бога. Тогава и природата, и добрите, и възвишени същества ще им помагат. Добрият живот ще оправи обърканите работи на хората. Да живее човек добре, това значи, да бъде свързан с добрите, гениални, светите и възвишени хора в света. Свързан ли е с тях, нищо в света не може да го унищожи. И в огън да влезе, той пак ще остане жив. Такъв пример имаме в Стария Завет, за тримата момци, които бяха хвърлени в огнена пещ, но не изгоряха. Защо не изгоряха? Защото вярваха в силата и мощта на живия Бог. Вярата им се оправда.

Мнозина мислят, че ако вървят в Божествения път, ще пострадат. Възможно е и това, но възможно е нито един косъм да не падне от главата им. Всички, които следват Божия път, имат положителни опитности. Животът им не е теория, но непрекъсната редица от опити.

Един млад музикант, виртуоз, се явил пред многолюдна публика, да даде своя пръв концерт. Едва излязъл на сцената, публиката го посрещнала с ръкопляскане, с бурни овации. Той се смутил от този прием, разтреперил се, но понеже бил чистосърдечен човек, обърнал се към публиката с думите: Моля, почакайте малко, да свърша концерта си. След това можете да ме освиркате даже. Първо ме изслушайте и после кажете мнението си. Публиката моментално утихнала. Той започнал да свири и завършил концерта си бляскаво. След свършване на концерта, публиката изказала одобрението си с бурни ръкопляскания и овации.

И тъй, когато човек не е завършил още работата си трябва да бъде готов да излезе пред света и да помоли да го почака, да не дава още мнението си за него, докато не се е проявил докрай. Излезте пред публиката и кажете: Не ме освирквайте, докато не свърша работата си. Излезте всред природата и кажете: Не ме освирквай, докато не свърша работата си. Слаб съм още, но работя, правя усилия, да свърша работата си добре. Като я свърша, тогава можеш да кажеш последната си дума. Природата ще отговори: Ето един

искрен човек, от когото може да излезе нещо добро.

Човек трябва да бъде искрен, положителен, да знае, какви възможности крие в себе си. Той трябва да знае не само своите възможности, но и тия на съществата, с които е свързан. За да диша свободно, човек трябва да знае законите, как да излезе от херметически затворените условия и да поеме чист въздух отвън. Следователно, за да бъде свободен, човек трябва да пази връзката си с Бога и с всички възвишени същества. За да държи връзката си здрава, той трябва да знае законите на живота. Като знае тия закони, той свободно ще отваря и затваря прозореца на своето съзнание, да приема чист въздух отвън, да се освежава.

Време е вече човек да ликвидира със своите стари възгледи. Как може да постигне това? Като отвори всички вентилатори в стаята си, да влезе отвън чист въздух. Всеки свят има свои специфични вентилатори, през които влиза чист, свеж въздух. Физическият свят се проветрява чрез едни вентилатори, духовният – чрез други, Божественият – чрез съвършено различни от тия на другите два свята. Ако не отваряте прозорците на стаите си, да влиза чист въздух, вие ще бъдете недоволни, ще изпадате в песимизъм. Какво трябва да правите, за да се освободите от песимизма, от отрицателните състояния? Докато не знае, кои прозорци да отваря, как да проветрява къщата си, отде да влиза и излиза, човек всякога ще се натъква на противоречия и мъчнотии. Обаче, това не трябва да го плаши. Докато е на земята, противоречията са неизбежни. Няма нищо страшно в тях. Страшното е в смъртта. А това, че минал и минава през мъчнотии, не е страшно. Светът е море, през което всеки ще мине, но за да мине благополучно, трябва да бъде добър плувец. Докато сте млади, учете се да плувате, че като остареете, да ви е лесно.

— Само светлият път на мъдростта води към истината.
— В истината е скрит животът.

18. Лекция от Учителя, държана на
10 януари, 1930 г. София – Изгрев.

Книги:
* Природните функции на човека
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). София, 2004)
48 беседи от 30 август 1929 г. до 15 август 1930 г.
* Функции на човешкия организъм
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930).

Том I. София, 1940)
25 беседи от 30 август 1929 г. до 28 февруари 1930 г.

Начало: 06:00

1930_01_12 Да се радват наедно
неделна беседа

ДА СЕ РАДВАТ НАЕДНО

Ще ви прочета от 22-те еврейски букви само тази буква, която означава творческия принцип. Тя е десетата буква.

„За да се радват наедно и който сее, и който жъне.“

Йоана 4:36

Съществува в света едно велико начало, един велик закон, който определя отношенията на причините и последствията на нещата. В тази глава се поставя въпросът, да се радват и двамата наедно. Онзи, който сее доброто семе, и онзи, който жъне доброто семе – и двамата трябва да се радват заедно. Защото, ако двамата не се радват, ще има известна дисхармония. Когато един сее и двамата не се радват, значи единият използва труда на другия. И всякога онзи, който жъне, използва труда на този, който сее.

В съвременното човечество, тъй както сега се развива, всякога има един стремеж всеки да използва другия. Това не е само между хората, но ако вземете и най-малките същества, навсякъде ще срещнете ред животни, които искат да използват другите. Даже и ние, които минаваме за много разумни хора, и ние използваме труда на другите. Няма същество в природата, което да не използва другите животни, другите същества. Казват, че човек е направен по образ и подобие Божие. Този въпрос, че е направен по образ и подобие Божие, тепърва има да се проучва, тепърва ще се занимават хората с него. Човек отсега нататък ще се създаде по образ и подобие Божие. Той още не е проявен. Господ още напълно го няма в човека. Той още не е излизал на изложба. Аз бих желал да видя някой човек, направен по образ и подобие Божие. Ако е въпрос за някои светии, за учители, да, но те не остават тук на земята, те си заминават.

Та казвам, в сегашния живот почти всички изискват това, което не може да се постигне на земята. Всички имат желание да се тури мир, съгласие и щастие между хората. Всички говорят красиво, хубаво – и майки говорят красиво, и бащи говорят красиво, и възлюбеният, и възлюбената говорят красиво, и учители, и свещеници, всички говорят красиво. Като отидете в Камарата, там и министри, и князе, и царе – всички говорят красиво, но щом дойде до изпълнението, всички мязат на рака. Тръгнал младият рак като по-млад да върви пред баща си. Баща му казал: „Право ще ходиш! Тъй не се ходи, отде си се научил да ходиш така криво?“ „Покажи ми ти, татко, как трябва да ходя.“ Казвам, такова е устройството на кривия рак. Също така и в човека има вътре нещо изкривено. Докато това изкривеното, хромото не се изправи, каквато философия и да го учите, той е все рак. Вие

не можете да направите богат онзи, който дължи, докато не изплатите дълговете му. Болният не можете да направите здрав, докато не премахнете болестта му. Грешникът не можете да направите праведен, докато не премахнете греха му. То е все едно в бездънна стомна да наливате вода. Та казвам, когато дойде да се говори истината, има два вида хора, които двояко разбират. Праведните хора на земята мислят, че те са свършили всичко, че те са богати. Богатият мисли, че е богат, а сиромахът мисли, че е сиромах. Два вида хора има: едни, които се мислят за богати, осигурени, и други, които се мислят за сиромаси, за неосигурени. Значи два вида възгледи има в света. Обаче богатият богат не може да остане, него го очаква сиромашия. Два закона има в природата. И ако някой пита какво го очаква богатия – сиромах да стане. Нищо повече. Сиромахът сиромах не може да стане. Сиромахът богат ще стане. Ако ме питате какво ще стане богатият. Сиромах ще стане. А сиромахът? Богат ще стане. Това е неговата цел в живота: той ляга, става, все за богатство говори на децата си. А богатият казва на децата си: „Слушайте деца, вие не трябва да харчите много, ще осиромашеете, ще обеднеете." Богатият постоянно влага в умовете на синовете и на дъщерите си мисълта, че сиромаси ще станат. Богатият е кандидат за сиромашията, а сиромахът е кандидат за богатството. Добрият е кандидат за грешник, а грешникът е кандидат за праведник.

Сега да ви приведа един пример. В света съществуват противоречия, които не могат да се примирят. Не е в примирението. Защото хората се примиряват, и войната пак започва. Примирението не разрешава въпроса. Яденето за всеки ден не разрешава въпроса. Доброто състояние за един ден не разрешава въпроса на целия живот. Една мисъл не разрешава направлението на всички човешки мисли. Човек трябва да разбира живота именно. Казваш: „Аз искам да бъда добър човек." Това е едно механическо схващане. По този начин ти не можеш да бъдеш добър човек. „Ама аз искам да ми помогнете." Помощта, която искате, не може да дойде отвън по един механически начин. Ти можеш да натовариш човека механически с богатство, но не му трябва ум и знание, да знае как да употреби това богатство. Следователно сегашните богати хора не са богати, но са натоварени само. Какво може да направи с тези пари, и той не знае. Дотам е дошъл той, казва: „Автомобил ще си купя, ще си купя една къща, ще си подобря яденето, ще си купя хубави дрехи и часовник." Той мисли, че с това е свършил всичко. Питам, този богатият, който постъпва така, за какво е кандидат? Той е кандидат за гробищата. И в края на краищата този, който постъпва така, ще намери гробищата. Човек не е пратен на земята да яде и да пие. Това не е смисълът, това не е никакво разрешение на задачите. Има друг въпрос. Яденето само по себе си иде. Красотата на човека не е идеал, красотата на човека е само едно средство. Разумният

човек всякога може да стане красив, но красивият разумен не може да стане. Това е право.

В един университет следват две госпожици от високо произхождение. Едната – грозна, но способна, а другата – красива, но бездарна. Първата е грозна и даровита, но бедна, а втората е бездарна, но красива и богата. Когато професорът по философия говори, първата го пита: „Защо е това стечение на живота, защо съм така изложена?“ Това е едно стечение на живота, за да се запази твоята дарба. Ако ти не беше грозна и бедна, ти щеше да имаш същото положение, каквото има и другарката ти. Казвам, едни хора са красиви в света, а други са грозни. Кои са красивите хора? Светските хора, които държат на благоприличието. Казват за някого: „Този човек е богат, той разполага със знание.“ Като отиде в банката, достатъчно е само да си покаже чека – и навсякъде му отварят път. Другият пък е беден, но даровит, стига му ума за всичко, той мисли, философства, всичко разбира в света, но няма почитта и уважението на хората и той се пита: „Защо е това така?“ Някой път хората искат да бъдат богати. Богатството и сиромашията, това не е идеал за живота. Защото зад богатството и зад сиромашията седят други неща, които човек трябва да разбира. Сиромашията е последствие от един живот и богатството е последствие от един живот. Богатството показва, че някога си бил разумен, а сиромашията показва, че не си живял разумно – или ти, или твой дядо, или твой прадядо. Болен ли си, това е резултат на един живот в миналото: не само ти, но цяло едно поколение не са живели както трябва. Ако си здрав или умен, или красив, това е последствие на един живот.

Та казвам, ние трябва да схванем причините и последствията на нещата, както вървят в живота. Някои хора казват: „Условията създават всичко.“ Други казват: „Бог създава всичко.“ Така си мислим ние. Ако ти грешиш? Бог ли те е създал да грешиш? И когато ти правиш добро, Бог ли те е създал да правиш доброто? Нито в единия, нито в другия случай Бог не те е създал такъв. Да правиш доброто, това е един изпит за тебе. И да правиш грехове, да грешиш, и това е пак един изпит за тебе. Питам, когато един ученик или един студент застане пред професора си и отговаря разумно на всички, зададени от него, въпроси и професорът остава доволен, той ли създава това положение? Не, но студентът, който учи, създава това положение. Значи желанието на студента да учи създава това благоволение на професора към него. А когато студентът не отговаря, както трябва, това положение професорът ли го е създал? Някой път учениците казват: „Скъса ме този професор.“ Не зная дали професорът може да скъса студента, или ученика. Това са само празни думи. Казвате – Господ е наредил така хората да се раждат и да умират. Нито да се раждат хората е наредил Господ, нито да умират хората е наредил Господ, според

както ние разбираме. Под думата „раждане“ ние разбираме онзи човешки живот, да се разбираме помежду си, да знаем как да живеем. И ако под смърт ние разбираме последствията, които идат при един анормален живот, това е една права философия. Вследствие на това раждането е един кредит за нас. Когато се ражда някой, ние трябва да го насърчим, че има възможност да се изправи. Що е раждането? Възможност да се изправим. Що е смъртта? Нередовен живот. Тя показва, че ако ти не живееш добре, тя ще дойде за тебе. Следователно смъртта всякога ти казва: „Не греши. Не престъпвай, но сей онова хубаво семе, за да може и онзи, който сее, и онзи, който жъне, и двамата заедно да се радват. И тогава и ние, съвременните хора, и онези, които са живели преди нас, все са мислили, както и ние мислим, по един и същ начин: да станат богати, да не работят. А сиромасите от памтивека са мислили да работят, колкото се може повече, за да станат богати. И така е.

Сега в прочетената глава аз взимам думата „сеене“ в широк смисъл. Човек трябва да мисли върху този процес. Ти казваш: „Аз имам благоволението на еди-кой си професор.“ Това благоволение произтича от факта, че ти си способен, че ти учиш. Докато учиш, ти имаш благоволението на своя професор. Ако той те извади на урок три-четири пъти и нищо не знаеш, пък и през цялата година не се занимаваш, ти ще изгубиш благоволението на своя професор. Ако онзи, който има благоволението на банките, не изплаща редовно задълженията си, той веднага ще изгуби тяхното уважение и почит. Ти можеш да бъдеш и светия, но в момента, когато сгрешиш, ти веднага ще почнеш да потъмняваш. Следователно човек не се ражда свят. Това е един резултат, това е едно усилие на човешкия дух. Това трябва да разбирате. И тогава не си туряйте в ума мисълта, де работи Господ. Не се занимавайте с тази мисъл. Де работи Господ, това е негова работа. Какво работи Господ, и с това не се занимавайте вие. Условията, при които ние днес живеем, Бог ни ги е поставил, той ни е турил при тези условия и казва: „Ако мислите тъй, както аз мисля, ако чувствате, както аз чувствам, и ако действате, както аз действам, всичко това, което виждате, ще бъде на ваше разположение. Но ако не мислите, нито чувствате, нито действате, както мене, природата не може да ви поддържа, нито аз ще ви поддържам, нито пък нейните слуги – от най-ниските до най-високите не ще ви поддържат, всичко ще се опълчи против вас. Но в съвременния свят има една философия, с която искат да ни убедят, че човек може да прави престъпления, и пак да живее един добър живот, човек може да живее един нетрезв живот, и пак да бъде здрав. Това никога не е било и няма да бъде. Народите в старо време са прогресирали дотолкова, доколкото са спазвали обществените, моралните, духовните и религиозните закони. Това са все едни и същи закони, но хората са ги разделили според техните разбирания. Някой казва: „Аз съм религиозен човек.“ В какво седи

религиозността? Друг казва: „Аз съм се влюбил.“ В какво? Трети казва: „Аз не съм се влюбил.“ Че каква е разликата между този, който се е влюбил, и този, който не се е влюбил? Разликата е в това, както в някое огнище огънят е запален, а на друго огнище огънят още не е запален. Влюбеният мяза на запален огън, на неговото огнище все ще се свари малко боб или леща, а на онзи, който не е влюбен, нищо не може да се сготви. Който не е влюбен, казва: „Аз не зная какво нещо е влюбването.“ Като дойде клечката, драсни я – и ще знаеш какво нещо е влюбването. Сега ние даваме на влюбването такъв смисъл, какъвто то не съдържа. Според това разбиране, след като се влюбиш, ни най-малко няма да разрешиш смисъла на живота, но ще го влошиш. Защото, след като се влюбиш, ти ни най-малко няма да бъдеш мирен, цяла нощ няма да спиш, ще се обръщаш на една, на друга страна. Ще седнеш да пишеш писмо на този, в който си се влюбил. После ще го разглеждаш, че тази дума не си турил намясто, онази не си турил намясто, запетаята не е намясто и т.н. Ще трепериш да не би да те разбере криво, да не би да ти върне писмото. Питам, след като си писал толкова любовни писма, как ще се свърши работата? Злото не седи във влюбването, но влюбването представлява процес, който трябва да се проучва. Ако ти си се влюбил и твоето влюбване може да те заведе към разумността, то има смисъл. Ако това влюбване може да те заведе към разбиране на законите, това влюбване е на мястото си. Човек може да се влюби и в чашата си, в парите си, и в словото си, и в науката, навсякъде може да се влюби, но при всички тия влюбвания ще има различни резултати.

Следователно ние трябва да определим кое е същественото за човека в живота. – Тогава ще ви приведа един разказ от древността. В това време живял един цар, наречен Соломон-Ра, който по особен начин произвеждал своите министри и генерали. Един ден той среща един земеделец с окъсани дрехи и обуща. Веднага царят изважда тоягата си и го пита: „Кой ти позволи да носиш такива скъсани дрехи и обуща?“ „Майка ми и баща ми.“ „Скоро да ги съблечеш!“ Удря му една, две, три тояги – и той се съблякъл съвършено гол. Събрали се наоколо му хора да го гледат. „Ти трябваше да бъдеш свободен! Скоро дайте му едни министерски дрехи да се облече. Защо ти са такива скъсани дрехи?“ Облякъл се този земеделец с хубави дрехи, с нови, хубави обуща, и тогава царят му казал: „Произвеждам те пръв министър и ще отидеш да управляваш държавата ми, но ако не знаеш как да я управляваш, ще те набия.“ Той се зачудил, но отишъл да управлява държавата. След това царят среща министър-председателя и го помилва, погладил го и му казва: „Кой ти позволи да носиш тези дрехи? Скоро да се съблечеш!“ Съблякъл той горните, а после и долните си дрехи и останал съвършено гол. Дайте му сега едни селски скъсани дрехи. Облича се този министър в селските дрехи, и тогава царят му казва: „Сега ще отидеш в село да ореш земята цяла година и след това

ще дойда да прегледам как си орал, как си сял и как си жънал, и тогава ще помисля какво ще правя с тебе." И после пак го помилвал. Единият го бил и го направил пръв министър, а другият го помилвал, погладил и го направил от пръв министър земледелец в село. Защо? Ще кажете, че това е някаква небивалица. Че това нещо и сега съществува. Не взимайте думите ми в лош смисъл, но виждате онзи човек, който е живял в село, занимавал се ред години със селска работа и в един ден се подига, става богат човек, избират го за министър-председател, а онзи, който е бил министър-председател, богат човек, взима оралото и започва да оре. Че той става министър-председател, с това животът не се разрешава. Че друг някой става орач, и с това животът не се разрешава. Последствия има от всичко.

И сега, като превеждаме тези аналогии в живота, в края на краищата ние, които живеем на земята, каква е целта ни? Нима нашата цел седи в това, след като сме работили цял живот, да оставим своето завещание и да ни понесе една погребална колесница и да ни четат надгробни речи? Ако това е наистина човекът, тогава жалко нещо е той. Всички тези министри, всички светии отиват някъде, но де отиват, трябва да знаят това. Някои казват: „Кога ще се оправи светът?" Когато човекът стане човек в пълния смисъл на думата. Аз бих нарекъл човек само онзи, който, когато наближи да заминава за онзи свят, събере всички свои приятели – десет, двадесет, сто, двеста, петстотин души, и всички заедно с него тръгнат на банкет и той им каже: „Приятели, аз си заминавам, оставам всичкото си богатство на вас, разполагайте с него, както искате." И започва след това този човек да се топи като сняг, като лед и като се стопи, махне им с ръката и си заминава: „Сбогом, приятели?" Питам тогава, какви надгробни речи ще държите на такъв човек?

Сега пък ще ви дам идеята, как ще се раждат хората за в бъдеще. От незнайно място се получава едно писмо, че еди-къде си на кое място ще се роди дете. Майката и бащата ще извикат своите приятели – около сто, двеста, триста, петстотин души, ще отидат на това определено място, ще им дадат банкет и в това време ще почне да се явява една малка светлинка, която постепенно ще почне да се групира, да се увеличава и да взима форма на дете. Тогава родителите ще си го вземат, ще го завият и ще си го занесат у дома. С това работата се свършва. Ще кажете сега: „Не е ли престъпление тъй от небето да се донасят деца?" А сега мъжът гледа, гледа своето дете, мълчи си, никому нищо не казва, но минава в него мисълта, дали това дете е мое, или не е. Питам, какъв баща е този, който пита дали това дете е от мене, или от някого другиго? А като дойде детето по новия начин, всички ще се радват.

Казвам сега, който сее, семето, което се сее, трябва да бъде Божествено. Ако

ние не можем да посеем това Божествено семе в ежедневния си живот при съвременното възпитание на човечеството, какви хора сме тогава? Сегашните хора постоянно учат младите моми, казват им: „Ти трябва да се ожениш.“ Хубаво, ако може да намери момък, за който да се ожени, добре, ами ако не може да го намери? Съгласен съм и аз, ако може да го намери. „Ама гледай да е богат.“ Хубаво, ако намери богат, добре, но ако не намери богат, тогава? „Гледай да е учен.“ Добре, ако намери учен, ами ако не намери учен? При всичко това и майката, и бащата казват на момата: „Ще се ожениш.“ Нищо повече. Казвам, при това насилие на човека какво може да се очаква? И после – казват: „Ти се ожени сега, че после работите ще се оправят.“ Откак сме започнали да изопачаваме закона, както виждате, нашите работи все се оправят, и все неоправени остават.

Не казвам, че работите ни абсолютно не са оправени, но ние още не сме започнали с онова сеене, да се радваме всички. Съществува една вътрешна разлика. Аз съм наблюдавал хората, гледам какво голямо недоверие и съмнение съществува между тях. Ти говориш, и всеки иска да знае защо говориш. И прави са хората, трябва да се знае защо говориш. Питам, когато се запали една свещ, защо се запалва? Да свети на хората вкъщи или да четат, или да вършат някаква работа. Щом тази свещ не е полезна, хората я изгасват и лягат да спят. Но ако една свещ, след като се запали, не се изгаси и се оставя цяла нощ да гори, това не говори добре за хората. Сега в големите градове в Америка постоянно горят лампите вечерно време в дюкяните. Защо? Крадци има, трябва да свети светлината, да пази дюкяните им. Това показва, че хората още не са тъй морални. Ако в една държава има много закони, много правила, това не говори добре за тази държава. Това не се отнася за всички хора, някои може да са много добри, но тези закони показват, че всички хора не са такива, каквито трябва. Да оставим този въпрос настрана.

Аз взимам онова, което се сее. Човек трябва да има едни своего рода убеждения. Всеки трябва да се роди с убеждения. Ако аз сега трябва да ви убеждавам в истината, това са го вършили хиляди други хора. Аз не искам да се занимавам с това. То е празна работа за мене. Аз не искам да ви убеждавам да вярвате в задгробния живот, нито искам да ви убеждавам да вярвате в безсмъртието на душата, нито в доброто, нито пък искам да ви обяснявам сега любовта. Аз считам тези неща за дадени. Сега във философията има нещо дадено. Единственото нещо, което е дадено на човека, то е неговото съзнание. Казват: „Дадено ми е.“ То е съзнанието на човека. Само то е даденото. В това съзнание, в даденото на съзнанието любовта се явява като един резултат. Ти имаш отношения към някои същества. Първото ти отношение е важно. Да обичаш някого, това значи да започнеш да градиш. Законът на любовта е закон на творчество. Да

обичаш някого, да го любиш, това не значи да го прегръщаш, да го целуваш. Когато учителят обикне някой свой ученик, той първо започва да го учи да чете, да пише, да смята, да свири. Ако един учител не може да предаде на ученика си изкуството да свири, това значи, че той не е могъл добре да предаде изкуството си. Те и двамата трябва да свирят, трябва да се разбират.

Та казвам, любовта е един творчески акт на всяка душа. Ако в любовта не си свободен, ако няма какво да градиш, ако имаш съмнение, дали обичаш, или не, това не е любов. Каква трябва да бъде първата ти мисъл за онзи, когото обичаш? Когато един скулптор ще прави някаква форма от един камък, той най-първо го опитва, да види дали отговаря за дадената цел. Ако отговаря, той ще го използва, ако не, той ще му каже: „Между мене и тебе няма обич, няма никакви отношения. Засега ти още не си се сформирувал. Като мина друг път, пак ще те опитам.“ И камъните растат. Не мислете, че те не се сформируват. След няколко години и пясъчните камъни ще се сформируват. В минералното царство камъните растат отвън, а не отвътре, в органическото царство има процес отвътре навън, а в човека процесът е двоен – човек расте и отвътре, и отвън. Той расте по два начина: и отвътре навън, и отвън навътре. Същевременно той има едно свободно разбиране за отношенията, които съществуват между частниците, както и за силите, които се проявяват вън и вътре в него. Вие трябва да разбирате отношенията, които всеки човек трябва да има към вас.

Например няма защо да се подозира един човек. Природата е турила на всеки едного едно свидетелство. Всичко е точно написано върху него. Тъй както човек е живял преди хиляди поколения, както е вървял в своя път, всичката тази история е написана върху него. Не само историята на цели поколения е написана върху него, но и историята на самия него е отпечатана върху неговия организъм, главно върху неговото лице. Питам сега, ако съвременните хора биха знаели тази наука, как биха я използвали? За да се съберат двама разумни хора на едно място да работят, между тях трябва да има известно съответствие, едно пълно вътрешно разбиране. Еднообразието в света не е закон на доброто. Следователно, най-първо, трябва да има едно съчетание в темпераментите. Да ви дам един пример с цигулката. Тази цигулка може да е направена от най-добрия майстор Страдивариус, но това не е достатъчно. Ако магаренцето на цигулката не е поставено както трябва и ако четирите ѝ струни не са нагласени според правилата, какво може да се свири с тази цигулка? Значи магаренцето трябва да е добре поставено, струните трябва да са правилно нагласени и онзи, който свири, трябва да е пръв майстор в свиренето. Струните на цигулката са сол, ре, ла и ми. Казвам, човек трябва

да разбира, че е една цигулка, на четирите струни на които отговарят четирите темперамента. Ти си сангвиник. Какво може да произведе един сангвиник? Ако той знае добре да управлява своя темперамент, той може много нещо да произведе. Какво може да произведе холерикът или флегматикът, или онзи с нервния темперамент? С какво се отличава флегматичният човек? Водата у него е застояла като в някое блато, дето само жаби крякат, и той нищо не работи. Той е като една баба, и такъв човек българите наричат стар чорбаджия. Водата в него трябва да тече. Даже и най-сухият българин, като го направиш чорбаджия, той става пълен. Турците казват: „И свят да изгори, чергата си не давам." Вярно е, че когато човек става спокоен, безгрижен, той напълнява. Това е неизбежно. Щом флегматичният темперамент взема надмощие, започва да се явява затлъстяването, а при затлъстяването човек изгубва своите идеи, своите чувства и своята воля, ставаш индиферентен, всичко ти е безразлично. По какво пък се отличава холерикът? Динамическите сили на огъня действат у него много силно. Той трябва да държи внимателно в себе си кибритените клечки, защото, ако ги хвърля навсякъде безразборно, той ще запали плевните на хората. Дето влезе този човек, все спор ще произведе. Той само търси да се закачи някъде, да се джавка, да се кара. Дето се карат двама души, той е на първо място. Това са истинските военни хора, които си имат своето място. Те са хора на реда и на порядъка, но те трябва да бъдат разумни в своите постъпки. В тях огънят трябва да се регулира. После идват сангвиниците. Това са хора на въздухообразния елемент, хора на въображението, хора на охолния живот. Те обичат да ядат и да пият, само да обещават и нищо да не изпълняват. Сангвиникът много обещава, но като дойде до изпълнение, дигне само раменете си и казва: „Ще ме извините, имах всичкото добро желание." Най-после идват хората, които обичат да философстват. Те са хора на нервния темперамент, те са хора на умствения темперамент, от умствен характер. Когато работите му не стават както трябва, той мисли, мисли и най-после се инервира. Но и при това той няма права философия. Казвам, ако човек не е нагласен правилно, той няма да свири добре. Струната „ми" аз уподобявам на нервния темперамент; флегматичният темперамент е струната „сол". Сега ви остават още две струни „ла" и „ре". На тях ще настаните останалите два темперамента. И ако вие не можете да нагласите тези темперамента правилно, ще настане голяма дисхармония във вашия живот. Ти трябва да имаш една основна идея, и тази основна идея е тонът, с който трябва да действаш в живота си. Защото в природата съществува един закон на инициатива. И докато един народ е имал този камертон в живота си, той всякога е нагласявал добре работите си и е успявал. Изгубят ли своя камертон, те фалират. Същото се отнася и до отделния човек. Когато човек изгуби своя камертон, той фалира вече. Този камертон трябва да бъде основната идея в живота на всеки човек. Изгубиш ли своя камертон, ще

потеглиш струната повече, отколкото трябва, и тя ще се скъса.

Казвам, сеенето в природата е един разумен процес. В какво седи сеенето, жъненето, жътвата? Това са процеси, които постоянно трябва да се извършват. Ти не трябва всеки ден да се занимаваш с глупави работи. Ти всеки ден трябва да пожелаваш нещо и това, което си пожелал, трябва да стане. Между всеки 10–15 минути период, каквото пожелаеш да стане, трябва да стане. Или най-късно, ако пожелаеш нещо сутринта, до вечерта то трябва да стане. Остане ли за другия ден, нещата вече не се реализират. Това аз наричам сила в човека. Хубавите неща се реализират веднага. Когато Христос взе петте хляба, колко време трябваше да чака, докато нахрани с тях петте хиляди души? Вие ще кажете, че това беше Христос. Нима днес няма богати хора, които могат да направят същото. Има такива хора. В една от най-богатите английски църкви в Лондон, дето проповядвал един от видните проповедници Спържен, се събрали много богати членове да обсъждат въпроса, как да се помогне на бедните хора, и по този начин решили да се помолят на Бога да им даде по някакъв начин една голяма сума, с която да помогнат на бедните хора. Като чул това нещо Спържен, той казал: „Слушайте, братя, да не изкушаваме Господа. Аз получавам толкова и толкова лева заплата. Давам от нея еди-каква си част в злато, дайте и вие – всеки, колкото желае, и така ще помогнем на бедните хора и ще изпълним волята Божия. Смешно е да се молим на Господа да намери той други някои богати хора. Ние сами можем да направим това.“ По същия начин и ние чакаме на бъдещото поколение. Ами ние какво трябва да правим? Че и вашите деди и прадеди очакваха на вас, като казваха: „Да се роди веднъж младото поколение, да израсне и да свърши нашата работа.“ Така и вие очаквате на другите, но по този начин не се разсъждава. Вие трябва да изпълните всички онези възложени на вас надежди от вашите деди и прадеди.

Казваме ние: „Какво е учил Христос?“ Ако вие схващате Христос като исторически принцип, като един човек, който е дошъл и си е заминал, може да кажете тогава: „Какво е учил Христос?“ Но откак Христос е заминал, той не е престанал да действа в света. Вие не можете да разберете какво нещо е Божественият принцип. Божественият принцип мяза на една запалена клечка. В началото той е слаб, но веднъж като го запалите, той с вековете постепенно се разгорява, и днес този Божествен дух, Божествен принцип е толкова мощен, че той раздрусва всички хора и всички народи по целия културен свят от единия до другия край. И държавите ги е страх. Питам, днешните културни народи могат ли да се изправят? Могат да се изправят. Пък и ние, които минаваме за културни, нима не може да вземем участие в това изправление. Можем. Ние очакваме във всички да се намерим пред един свършен факт, и тогава да започнем да живеем. Ще

дойде един такъв факт. Пролетта ще дойде, но какво ще даде тя за мързеливите? Ако тези мързеливи не са сели и не са жънали, какво ще правят през есента? Нищо. Царството Божие много пъти е идвало и си е заминавало от света. Пък и сега пак иде Царството Божие на земята. И ако сегашните хора са разумни да използват и да оползотворят тези блага на Царството Божие, то ще остане. Ако не ги използват, тогава те ще бъдат в положението на онзи българин от Радомир, комуто във времето на войната се явила една жена, облечена със светли дрехи, и четири гълъба държали роклята ѝ, и тя му казала: „Ти, като станеш, ще отидеш да кажеш на своя управител, а той на царя, че ако българите не се помирят със своите съюзници, не ги чака добро, главата на България ще побелее.“ И той става и отива при своя управител, разказва му всичко, което той трябвало по-нататък да предаде на царя. „Ако ме послушат, аз ще оправя работите на България.“ От лицето на тази жена излизала светлина. Обаче управителят не казал нищо на царя. Той си казал: „Няма какво да се занимавам с глупави работи. Време е сега за умни работи.“ Ще кажете: „Тази жена действително ли се е явила?“ Явила се е, разбира се. Тя представлява Божията любов, която казва: „Ако вие не постъпите така, както ви казвам, главата ви ще побелее.“ Кому главата не е побеляла? Някой казва: „Главата ми побеля.“ Но не да ви побелее главата от сняг или от брашно, както е побеляла главата на лисицата, която, като видяла вълка, скочила в една нощева с брашно и цялата побеляла, та казала на вълка: „Биха ме на едно място.“ „Тогава да те понося малко, щом са те били.“

Ние, съвременните хора, още не знаем какво нещо са страданията. Ние страдаме още за този вятър, който духа. Срещам един студент, който свършил вече своята наука и казва: „Побеля ми главата.“ Защо? „Не ме назначават на служба.“ Създай си сам служба! „Ами аз защо учих?“ Ако си учил да те назначат чиновник, то е друг въпрос, но аз мисля, че си учил за себе си. Тогава аз му давам пример да постъпи като онзи български гимназист, който свършил гимназия с отличие, но никъде не му дали служба. Той си помислил: „Да отида да крада, да лъжа, не мога.“ Тогава той отива при един свой приятел и му казва: „Моля ти се, дай ми петстотин лева назаем. След три месеца ще ти го върна. Вярвай на моята честна дума.“ Приятелят му дава петстотин лева и той отива да си купи едно точило. Туря тогава дипломата си на една рамка, рамката на точилото и тръгва да точи ножове. И наистина след три месеца той връща парите на приятеля си. Казал си: „Все едно и така съм чиновник. Ходя да точа ножове.“ Това е характер. Ние седим със скръстени ръце. Казвам, за предпочитане е точилото, отколкото един лъжлив живот. Кое е по хубаво: да станеш дедектив и да ловиш братята си по улиците или да точиш ножове? Днес България цяла се е развратила от тези дедективи. Във време

на война един дедектив ме хваща за брадата. Питам го: „Да не мислиш, че съм дигизиран?“ „Ще извините, трябва да се живее.“ Не, така не се живее. По-добре тури точилото на гърба си и ако някой е престъпник, хвани престъплението му. Така не се живее.

Аз ви говоря като на разумни хора. Ние сме за разумния живот, за любовта към Бога. Този Бог, който е създал условията в света, който е създал условията и в самите нас, той си има своя определен живот, който още ние не познаваме. Не мислете, че ние можем да го заставим да мисли като нас. Не е било време, когато някое същество или някоя държава да е успяла да измени законите му. Всички живи същества, както и всички държави, които се стремели да изменят законите му, те са изчезнали, а всички онези, които са изпълнили законите му, те и до днес съществуват. И ако вие питате как трябва да се живее, аз да ви кажа как трябва да се живее. Ако ти отидеш на гости при вълк, какво ще научиш от него? Най-първо той ще ти каже: „Постой малко, аз ще отида да купя нещо и скоро ще се върна.“ И наистина след половин или един час той ще се върне с едно агънце в устата си, ще го опече и ще те нагости. Той ще се зарадва за това агънце, но онзи овчар, който е изгубил своето агънце от кошарата, той ще съжалява и ще каже: „Отиде ми агнето! Някой вълк го е задигнал.“ При това този вълк най-първо ще ти разправя за лошите условия, какви разправии имал с кучетата, с овчарите, какви хайки били пуснати против него, как си спасил кожата най-после. Питам, ако живееш една година при един вълк, какво ще научиш от него? Или ако отидеш при една риба, какво повече ще научиш от нея. Това са методи, това са начини. Когато рибите живееха във водата, те изучаваха закона на водата и като го научиха, те излязоха от водата. И когато на вълка се дава този лош живот, той трябва да се научи може ли при тези лоши условия да води един мирен живот. Той казва: „Не може да се живее така, трябва да се краде. Трябва да смотоловиш натук-натам, по мирен начин не може да се живее.“ Това е задача на вълка.

Вълкът, лисицата, всичко това са емблеми в природата. Сега аз оставям моралната страна, но питам, вълците изтребват ли се, или се увеличават? Изтребват се. Лисиците изтребват ли се, или се увеличават? Изтребват се. Съществува следният закон. Когато ние не разрешаваме въпросите правилно, според Божествения закон, става едно смаляване на Божествените начини. Във всяко отношение, когато човек мисли, той трябва правилно да мисли. Когато той чувства, трябва правилно да чувства. И когато той действа, трябва правилно да действа. Той не трябва да поставя въпроса, правилно ли е това според съществуващите условия. Ако ние, съвременните хора, трябва да се поставим на тази нога – да живеем поне една година според този Божествен закон, всеки да устоява на

думата си, да мисли, каквото казва, и всичко да изпълнява, да има едно съзнание в себе си да казва всякога истината, да не лъже, да се изправя всякога и да съзнава, че Бог навсякъде го следи, а не да мислиш само да ходиш при този, при онзи да просиш. Защото Господ ще те срещне и ще те пита: „Де отиваш?“ „Отивам при богатия да искам малко пари.“ По-добре вземи мотиката на рамо, отколкото да отиваш при богатия да просиш. Това е унижение за тебе. Ако ние, съвременните хора, не можем да умрем от глад заради правдата, а живеем заради неправдата, де е тогава нашата човещина? Трябва да предпочетеш да умреш, отколкото да туриш ръката си на въжето и да обесиш с него своя брат. Ако можеш да направиш това, де е тогава християнството ви, де е тогава идеята ви?

Казвам, ние сами създаваме това противоречие и казваме: „То така говори, но не може да се приложи.“ Вярно е, докато ние мислим криво, ние никога не можем правилно да приложим учението. Ние най-първо трябва да мислим да имаме една вътрешна опитност. И сега, ако аз ви поставя на изпит, ще видите, че вие сте родени с тези нови идеи. Това, което ви говоря, аз зная, че не е нещо ново за вас. Всеки от вас може да бъде богат и всеки от вас може да бъде сиромах. Аз бих желал вие да бъдете сиромаси от грехове, а богати в добродетели. Но бих съжалявал, ако сте богати от грехове и сиромаси от добродетели. Следователно сиромашията е един спасителен метод за грешните хора. Когато Бог те поставя в положението на един сиромах, той иска да ти каже с това: „Не греши. Не казвай: защо съм аз сиромах.“ Да не грешиш. „Защо съм богат?“ Да правиш добро. „Защо съм учен?“ Да правиш добро. „Защо съм невежа?“ Да не грешиш. Това е разрешението на въпроса.

Казвам, ако ние, съвременните хора, нямаме един идеал, който да преследваме, де е нашата човещина. Ние нямаме един такъв идеал. Най-първо баща ти е бил един идеал, но ако той не ти остави наследство, ти казваш: „Баща ми беше несправедлив.“ После до известно време майка ти беше идеал, но след това и нея напущаш. Че после жена ти, че децата ти, но постепенно и от тях се отказваш. За да бъдем ние идеални, и нашите майки и бащи трябва да съответстват на нашия идеал. За да имаме един идеал, и нашите приятели трябва да съответстват на него. За да имаме ние един идеал, трябва и ние самите да приличаме на него. Ако ние нямаме един идеал, какво можем да направим в света? Сега вие може да се противопоставите, но аз не искам да ви разколебавам, че сте лоши. Не, вие сте много добри. Вие сте хиляди пъти по-добри от вълците и вие сте хиляди пъти по-добри от овците. Това, което вие правите, една овца не може да го направи. И тъй, вие сте хиляди пъти по-добри от овците. И тогава аз бих казал, понеже вие сте хиляди пъти по-добри от овците, а овците са хиляди пъти по-добри от вълците, тогава хиляда по хиляда

прави един милион. Значи вие сте един милион пъти по-добри от вълците. Не казвам, че сега сте вълци, но някога, в далечното минало, вашите деди и прадеди са обичали този занаят, та понякога и вие си спомняте този занаят. У вас се явява желание да си хапнете. Това е атавизъм, връщане към старото. Някой път искаш да поизлъжеш – това е атавизъм, някой път се явява страх у вас – това е пак атавизъм. Ние се връщаме към всички тия животински, отрицателни качества. И в сегашния ни живот нека страхът си е страх, той си има свой произход. И лъжата си е лъжа, и тя има свой произход. Но отсега нататък трябва да се сее.

Трябва да се сее едно хубаво семе, за да имаме добра жътва, както казва Христос. И това сеене за в бъдеще трябва да става с любов. Сеене, което не става с любов, не е на мястото си. Това е само едно твърдение. Светът обаче по този начин няма да се поправи. Има един начин, по който светът ще се поправи. И този начин вече е турен от природата. Да не мислите, че ние ще поправим света. Има един проект, който е поставен вече в света. И вие ще бъдете живи, дали в този или в онзи свят, ще го видите. Дали вие вярвате, че след като умрете, ще живеете, това не ме интересува, но ви казвам, че и умрели, и живи, вие ще бъдете свидетели на едно нещо, че светът ще се поправи. И светът ще бъде такъв, какъвто вие го очаквате. Това нещо в Писанието според християнската терминология го наричат възкресение. Ние считаме възкресението като пробуждане на човешкото съзнание. Има нещо хубаво и красиво у човека, но когато той се пробуди, той вече е готов всичко да жертва. При един от големите американски богаташи, голям скъперник, влиза една много красива мома. Той не обичал да дава милостиня, но тя като го поглежда, той останал с отворена уста и казва: „На ваше разположение съм. Какво обичате?“ И веднага ѝ подписва един чек. „Пък ако имате някои ваши бедни другарки, заповядайте с тях. Всеки ден може да довеждате по една от тях.“ И тя започнала да довежда всеки ден при него по една от своите бедни другарки. И той все давал и казвал: „Откак дойде тази млада мома при мене, възкръснах, друг човек станах.“ Или според както казват християните – родил се този човек. Тази мома трябваше да дойде. И този милионер се отново роди като дете. Ако тази млада мома не дойде, ти все ще си останеш този стар скъперник, който само ще чоплиш в живота. Откак дойде младата мома, той се преобрази и казва: „Нека дойдат и други твои бедни другарки.“

Казвам, ако и ние като този стар скъперник не възприемем Христовото учение и не го приложим, няма да се преобразите, същият стар скъперник ще си останете. Някои от вас са млади, някои стари – какво ще разрешите? Ако тази млада красива мома дойде при вас, добро ви очаква. Но ако тази млада мома замине вашия дюкян, зло ви очаква. Двама американски

студенти спорят, разговарят се върху смисъла на живота, дали има задгробен живот, или няма, дали и как трябва да се поправи живота, има ли Бог, или няма, съществува ли Божия любов, или не съществува и т.н. В това време те минават през моста на една река и се сгромолясват и двамата и падат във водата. Какво разрешиха те сега. Нищо не разрешиха. Питам, ако и вашият трен, с който пътувате, се сгромоляса във водата, какво ще разрешите и вие? Ако вашият живот се прекъсне, какво ще разрешите? Да живеем, това е смисълът. Но да умираме, аз не съм за смъртта. Какво казва Писанието? Ние трябва да проповядваме. Ние трябва да минем от смърт в живот. Сега всички хора от всички поколения, от всички народи трябва да си подадат ръка и да си кажат: „Можем ли ние да живеем като Бога и да има едно споразумение между всички народи и нации – между един българин например и един англичанин." Сега българите се намират пред репарациите, поправки им правят сега. Защо им се наложиха репарациите? Защото българите искаха да станат голям, велик народ. Дойдоха репарациите. Какво се учат българите с това? Българинът е един от народите, които имат малко любов. Това, което липсва на българите, то е любовта. Българинът е патриот, но патриотизмът не е любов. Любовта е нещо особено, което въздига. Българинът иска да бъде голям, но едно му липсва. Българинът не знае какво нещо е любов. Българинът е дипломат и като види, че вятърът се мени, току погледнеш, и той заема ново положение. В един дом синът е от една партия, бащата от друга и не могат да се гледат. Че какво от това? Убеждения били това. Синът гледа на една страна, бащата на друга. Това е безлюбие. Нима партиите в една държава трябва да разделят хората? Нима разните верую в света трябва да разделят хората? Човек не се е родил в света, за да вярва в нещо. Да вярваш в нещо, това е един метод. Да си жена, това е един въпрос. Да си мъж, това е друг въпрос. Че си управляващ, това е друг метод. Преди всичко ти си едно разумно същество. И хората в света се раждат само като разумни същества, а добиват своите качества на земята.

Та казвам, трябва да се роди у човека онова желание да сее и всеки от вас трябва да изпита себе си. Кога? Вие още не сте опитали сиромашията. Някой казва: „Сиромах съм. Суха корица хляб нямам." Вие не сте опитали сиромашията, както онова дете я опитало в Русия във времето на Толстоя. Помните ли в коя година беше това? В това време ходили да раздават милостиня на бедните хора в Русия и по този случай Толстой пише един разказ. Някъде далеч в Русия, в степите, имало едно бедно семейство, което цели три деня не яло никак хляб и било осъдено на смърт. Те имали едно детенце, което се молило на Бога да ги спаси от това положение на глад и казало на родителите си: „Скоро ще ни дойде помощ. Аз се молих на Бога и той ще ни спаси." В това време един богаташ от Петербург, като пътувал из степите, настигнала го по пътя голяма буря и прибързал да се скрие в

една малка къщичка. Тази къщичка се оказала именно на тези бедни хора, които бедствали да загинат от глад. Той изважда от дисагите си каквото има и спасява това семейство от глад. Обаче детето казало: „За мен е решено аз да си замина за другия свят.“ И наистина след два дни това дете умира. В този разказ Толстой остава един неразрешен въпрос. Това дете знае, че неговите родители ще бъдат Спасени и осигурени, но то трябва да си замине. Трябва да има някаква връзка между това дете и невидимия свят. Това дете, което предсказва, то не е от обикновените хора. Има деца и хора, които са необикновени, има и деца и хора, които са обикновени.

Казвам, роденото от духа дух е и роденото от плътта плът е. И сега всички онези, които са родени от духа, от тях се изисква работа върху характера им. Вие не вярвате ли в това? Трябва ли аз сега да ви убеждавам, че имате баща и майка и че сте праведни или че сте добри. Как мислите по това? Ето вземете еврейския народ. Като се отвори Евангелието, ще видите, че целият християнски свят е в Евангелието. В Евангелието е казано какъв ще бъде съвременният свят. Докато дойде новата епоха, той ще бъде такъв, какъвто е сега. Стари работи са това. Казвам, в тази свещена книга е писано какви ще бъдете вие. Та сега, за да се продължи нашият живот, за да се продължат условията, за да имаме Божието благословение, трябва да се приготвим за тези нови времена. Сега аз не ви говоря за един отвлечен живот. Животът, който имаме сега, това е Бог, който живее у нас. Спънките, страданията, които ние му причиняваме, съставляват една борба. Страданията се образуват всякога между Бога и нас. Страданията не са нищо друго, освен че ние се борим с някого. И радостта не е нищо друго, освен че ние сме се решили да изпълним волята Божия. Сеенето на доброто семе е това. Не мислете, че Бог ще отстъпи на всички наши своеволия и своенравия. Един ден той ще докара всички грешници в борба и всички ние ще се отучим. От какво ще се отучим? Ще дойде това велико съзнание и у нас. Защото злото у човека е присадено. Трябва да се счупи тази присадка. Затова казва Христос: „Трябва да се тури една нова присадка.“ Трябва да се сее сега. Казвам сега, вие можете да опитате истината. Вие искате да живеете и да направите нещо в този свят. Вие може да опитате това учение и аз ви казвам, ако сеете добре, и вие, и баща ви, и майка ви, и жена ви, и децата ви, и дома ви, и целият народ ще бъдете здрави. Ако вършите волята Божия, няма да бъдат здрави. Ако в Русия стават толкова престъпления, коя е причината за това? Болшевиците казват, че само с вяра по стария начин светът няма да се оправи. И те поставят нов начин. Те казват, че всички стари хора със стари идеи трябва да се изчистят. Те се намират в безизходен път, както е било английското кралско семейство в миналия век. При провъзгласяване на английската княгиня трябвало да се шият някакви дрехи и модистката, която трябвало да ѝ ушие дрехите, била болна от сифилис, и по този

начин заразила и княгинята. По същия начин и ние, като изтребваме старото поколение, има опасност да се заразим със сифилис. С това нищо не се постига.

Следователно в това положение човек трябва да има прави възгледи за Бога. Та при каквито условия и да се намира човек, при каквито затруднения и да се намира, той трябва да знае, че има едно вечно начало и силата си ти, в тебе е силата, в тебе е щастието, в тебе е Бог. При това той е Учителят в тебе. Каквото искаш да правиш, трябва да го питаш. И каквото ти каже, трябва да го слушаш. Думата му на две да не правиш. Питам, ако един философ услужи на един беден човек, с това реномето му ще падне ли? Досега все бедни хора са служили на богатите. Да допуснем, че сега в света се зародят все богати хора като слуги на бедните, например философи, учени, поети и тем подобни. Какво ще бъде положението в света? Но да оставим сега света. Сега някои от вас, като ме слушат, ще кажат: „Ще видим, ще помислим.“ Аз не искам вие да се въодушевявате и после скоро да изстивате, защото ще мязате на едно желязо, което скоро се нагорещява и скоро изстива. Тогава от вас не може да се очаква нищо. Ножове може да станете. За да става това нагорещяване и изстиване, вие трябва да бъдете една запалена свещ, която при никакъв вятър да не изгасва. Такава една свещ е човешкото сърце, което живее, или човешкият ум, който мъжделее. На този ум трябва да се дадат всички онези условия, при които този пламък да не може да изгасва. Докато дойде най-после един ден да видим какво нещо е любовта, да видим онова начало, от което ние сме излезли – Бога. Не само Бога. Такова нещо са били светиите, които са живели преди нас. Сега, както ви виждам, мнозина от вас сте със сбръчкани лица, тревожите се за нещо и казвате: „Какво ще бъде нашето бъдеще?“ Без Бог е лошо. Или казано другояче, без любов, без мъдрост и без истина е лошо, а с любов, с мъдрост и с истина по-добър живот от този никога не е имало и не може да има. Тогава вие ще имате живота на „Хиляда и една нощ“. Ако любовта дойде, и княгини ще ставате, и князе ще ставате. Писанието казва: „И царе ще станете.“ И тогава можем да ви произведем в какъвто смисъл искате и министър-председател на сиромашията, и цар на сиромашията, и цар на безпаричието. Не при това да съзнавате, че при нямане на някакви средства вие сте богати. Мойсей носеше само една тояга, но като дойде, дигна тоягата си, погледна нагоре, удари с тоягата си и вода потече. Удари с тоягата си, и хляб слезе отгоре. Той ходи 40 години из пустинята и си служеше с тази тояга. Един ден евреите му се разсърдиха, че нямат месо. Те искаха месо да ядат. Той дигна тоягата си, и пъдпъдъците дойдоха, които те изядоха, но после се разпали гневът Божи, и те измряха. Тоягата, това е Божията любов, Божията мъдрост. И ако вие имате една такава тояга, рай може да направите.

Сега не искам да ви направя религиозни. Вие си дръжте вашето верую, но трябва да се промените постепенно. Каквито и да сте, едно нещо ви е потребно: духът. Той е смисълът на живота. Второ нещо: вода ви трябва – това е животът. И после огън ви трябва – това е правата, Божествената мисъл. Огън трябва у човека. От каквото верую и да сте, от каквато нация и да сте, каквито герои и да сте, млади и стари, каквото и да помислите, пред вас седи едно бъдеще. В това отношение българите не се отличават с широта, българинът трябва да има широки гърди, да диша. После той трябва да знае как да пие вода. Българинът не знае как да пие вода. Българинът, като махне юргана вечерно време, ще вземе канчето, ще гребне с него студена вода от котела и ще се напие – гъл-гъл-гъл. После ще каже: урочасаха ме нещо. Този българин трябваше да има студена вода, та като дигне канчето, да не се простудява. А сега казва, че е урочасан.

Та казвам, пред нас седи сега едно велико бъдеще, с което трябва да се справим. На нас ни трябват учени хора, поети, писатели, проповедници, философи, трябват ни управляващи. Де ще намерим тези хора? Като срещнете един управляващ, той трябва да бъде човек на новото. А не като Аделина Пати. Аз препоръчвам тази певица, тя има много хубав глас, но в нея има и голямо користолюбие. Един господин я ангажирал за един концерт, но искал да я измами. Обаче и тя не била глупава. Като схванала това тя, преди концерт, в определения час, за да излезе на сцената, нарочно се бавила, не искала да се приготви. В това време публиката ръкопляска, чака, иска по-скоро да види певицата. Тя казала на този господин: „За да си обуя обувката, трябва да ми платите двадесет и пет хиляди златни лева.“ Той ѝ дал, колкото иска, защото щял да се компрометира. Тя обула едната обувка и продължавала още да се бави. Публиката губила търпение и силно ръкопляскала. „Защо се бавите?“ „И за другата обувка трябват още двадесет и пет хиляди лева.“ Той се принудил да ѝ даде още толкова и тя излязла след това да пее. „Да, за петдесет хиляди лева мога да се обуя.“

Така се обуват сега и в България. За да отидеш при един чиновник сега да ти свърши една работа, трябват петдесет хиляди лева. Отива един българин при един началник на влак и му казва: „Господине, трябва ми един вагон, но беден съм, не мога да платя.“ Той мълчи. „Тогава ще ви дам десет хиляди лева.“ „Добре, ще имате вагон.“ Той дава разпорежданията и работата се свършва. За десет хиляди лева той се обул. По-евтино от Аделина Пати. Казвам, при един такъв морал, при едно такова разбиране в една държава какво може да се очаква? Това е възпитание. Да, ако аз имам да давам и да взимам, ако съм милионер, добре, но ако нямам да давам, ако съм беден, там е злото.

Та казвам, онзи, който сее, и онзи, който жъне, и двамата трябва да се радват. В България се заражда сега едно течение против сектантите, и те казват: „Всички сектанти трябва да се изчистят, да останат само православните.“ Чудни са българите, които застават за православието. Защо не застанат зад Христовото учение? Че откога се роди православната църква? Тя се роди по-после. Защо ще застават за провославната църква? Нека кажат: „Ние искаме това, което Христос учеше.“ Защо трябва да искат това, което светата църква учи? Че какво учи църквата? Това е едно ново разбиране. Българите трябва да си поправят грешките. Ако те искат да имат благоволението на Христа и да им се помогне, ако те искат да изпълнят волята Божия, ще имат резултат, иначе няма да има ни глас, ни услишание, и репарациите ще дойдат. Изпълнят ли волята Божия, никакви репарации няма да има. Не са причина нито сектантите, нито богомилите. Другаде са причините. Откога започнаха да пропадат българите? Има нещо, което е неправилно, което показва, че липсва нещо на българите. Да оставим този въпрос. Ако българите приложат Христовото учение, тъй както Христос е проповядвал, и в когото те казват, че вярват, веднага положението им ще се измени. Понеже сега Христос проповядва в света, той ще смекчи положението. Дали вярват, или не, то е друг въпрос. Те могат да направят един опит. Те досега са правили толкова опити и не им вървяло. Ето, петдесет години как са освободени, и не им върви. И в миналото не им вървяло. В хиляда години те са направили сто и петдесет войни, и пак не им вървяло. На всеки осем години – по една война и след това казват: „Велика България!“ Де е тази велика България? Във времето на Симеона. Тя се е простирала зад Дунава. Аз бих желал да видя една България, която никак не може да се превземе. Има една такава България. Има една земя, която никой не може да превземе.

Казвам, това е семето – да се посее една положителна вяра, която да обхване целия живот на българите, неговия бит. И като започнете от горе до долу, всякаква лъжа да престане. Българите да бъдат един извор на любовта и всички да кажат: „Ето един народ, който може да покаже Божията любов, Божията мъдрост. Ето един народ, който не лъже.“

И аз бих желал тогава българите да бъдат образец на любов, на знание и на мъдрост, на безкористие и на живот без никаква лъжа. Ако посеят това учение, ще имат една добра жътва, и тогава всички ще се радват.

Двадесета неделна беседа
12 януари 1930 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1930_01_15 Двамата бакали (Светли и тъмни действия)
лекция пред общия окултен клас

СВЕТЛИ И ТЪМНИ ДЕЙСТВИЯ

Размишление върху Божия Промисъл.
Чете се темата: Отличителните черти на ученика.

Съвременните хора се нуждаят от прави разбирания. Нямат ли прави разбирания, те са осъдени на страдания. Като говоря за страданията, нямам пред вид великите, разумни страдания. Колкото по-неправилни са разбиранията на човека, толкова по-неразумни са и страданията му. Когато тия страдания се намаляват, това показва, че разбиранията на човека се подобряват. Колкото по-мъдър става човек, толкова по-малко страда. В този смисъл ние можем да кажем, че мъдрецът не страда. Той разбира причините и последствията на нещата, вследствие на което не може да се натъква на такива страдания, на каквито се натъкват обикновените хора. Философията на мъдреца се различава коренно от философията на обикновения човек.

Каквато да е философията на човека, той трябва да дойде до нейните основни положения, които да изучава и практически, и теоретически. Приложи ли своята философия в живота си, той все ще се натъкне на доброто или на злото, но трябва да ги разглежда като сили вън от себе си. Колкото да се стреми да избегне, те все ще укажат известно влияние върху него. Доброто внася разширяване на чувствата и на мислите на човека, а злото внася свиване. При злото човек се ограничава, т.е. лишава се от условията да се прояви. Ако човек върви съзнателно в пътя на злото, каквото спечели, в скоро време ще го изгуби. Какво се ползува вълкът, който напада овцете? Днес ще изяде една-две овце, но на другия ден ще плати с живота си. Пътят на злото води към смърт. Ето защо, дойде ли до злото, човек трябва да вземе обратния път - пътят на доброто. Пътят на злото е покрит със сняг и лед. Каквото да прави, щом попадне в този път, човек е изложен на големи мъчнотии. Опасно е да не замръзне, да не изгуби условията за живот.

Като ученици, вие трябва да знаете, как да се справяте със злото. Ако питате религиозния, как се справя със злото, той ще каже, че молитвата е един от методите за справяне със злото. Какво всъщност представя молитвата? Да се молиш, това значи, правилно да мислиш, да дишаш и да се храниш. Каква храна трябва да употребява човек? Някои поддържат, че човек трябва да се храни с месо, а други - с растителна храна. Едни поддържат, че, да бъде здрав човек трябва да пие вино, а други отричат

виното. Те казват, че човек трябва да пие само вода. След това се явява въпрос, каква вода да пият, гореща или студена, и в какво количество. Някои хора пият вода повече, отколкото трябва; други пък пият малко вода. Първите употребяват повече солени или сладки храни, вследствие на което пият много вода. Някои пък казват, че човек трябва да пие малко вода.

За да бъде здрав, човек трябва да употребява определено количество вода, която, от една страна е нужна за смекчаване на храната, а от друга - за промиване на вътрешните органи.

Каквото е значението на водата в природата, такова е значението и за организма. Никаква реакция не може да стане без вода. За всеки организъм е точно определено, колко вода трябва да употребява всеки ден. При това, водата, която употребява, трябва да бъде доброкачествена. Ако наблизо няма хубава вода, човек трябва да отиде на два-три километра разстояние от дома си, но непременно да намери чиста, доброкачествена вода. Като не може да си достави доброкачествена вода, човек се оправдава с нямане на време. Нищо не е в състояние да оправдае човека. Има ли желание човек да направи някакво добро за себе си, или за ближните си, времето за него се продължава. Не желае ли да направи някакво добро, времето му се скъсява. От човека зависи да продължи, или да скъси времето си. Човек има възможност и условия, каквото каже, да го направи. Що се отнася до доброто, в това отношение човек е маг. Каквото пожелае, той може да го направи.

Доброто в света е закон на светлината, а злото - закон на тъмнината. Докато е в светлината на живота, човек всякога ще различава доброто от злото. Изпадне ли в тъмнината на живота, човек загубва мярка за нещата и престава да различава доброто от злото. Той изгубва границата, дето свършва едното и започва другото. В живота доброто и злото се преплитат така тънко, че мъчно се различават границите им. Например, ако влезете в дюкяна на човек, който си служи със закона на тъмнината, вие трябва да познавате похватите му. Не разбирате ли похватите му, вие всякога ще останете излъгани. Той ще ви представя добрата стока за долнокачествена, а долнокачествената за добра, за да я продаде скъпо. Видите ли, че постъпва по този начин, вземете, именно, от стоката, която той ли представя за долнокачествена. Щом хванете лъжата му, вие ще си излезете доволен, че не са ви излъгали. Този бакалин скоро ще фалира. Изобщо, водете се от правилото: срещнете ли човек, който много говори за морал, за своите добри качества, той е търговец, който иска скъпо да продаде долнокачествената си стока. Влезете ли в дюкяна на търговец, който служи на закона на светлината, знайте, че той никога не лъже. Каквото каже,

вярвайте го. Той всякога говори истината. Каквато стока ви препоръча, вземете от нея. Следователно, вярвайте на думите на човека, който живее според закона на светлината. Обикновено той не говори за своите добри качества, но каже ли нещо за себе си, думите му са истинни. Той е готов по-скоро неговите интереси да пострадат, отколкото да ощети някого.

И тъй, щом е слязъл на земята, човек трябва да бъде буден, да знае, в каква бакалница влиза и с какъв човек има взимане-даване. Ако влиза в бакалница на тъмнината, той трябва да отваря очите си, сам да си избира продукти. Влиза ли в бакалница на светлината, той трябва да вложи всичкото си доверие в търговеца, да се остави на него да му избере от най-доброкачествените си продукти. Дете ли ще се ражда, човек пак трябва да избира благоприятен момент на неговото зачеване. Когато едно дете се зачене в момент на светлината, то ще носи в себе си благоприятни условия и възможности. Зачене ли се в момент на тъмнината, това дете ще носи в себе си неблагоприятни условия и възможности. Също така от значение е и моментът на раждането. Човек, който се е родил вечер, се различава коренно от този, който се е родил сутрин, по обяд или през деня. Който се е родил вечер, той има в себе си известно количество стока от бакалина на тъмнината, която трябва да обработи в себе си. Натъкне ли се на търговец на тъмнината, човек сам трябва да избира стоката. С бакалина на тъмнината човек трябва веднага да урежда работите си. Там никакво отлагане не се позволява. Дойде ли до бакалина на светлината, там човек е свободен. Ако не може веднага да уреди сметките си, ще ги отложи за година, две, три и повече.

В широк смисъл на думата, уреждането на сметките подразбира изправяне на грешките. Следователно, ако човек не изправя грешките си веднага, те стават навик, от който мъчно се освобождава. Вземете, например, навика на човека да плюва навсякъде, дето минава. Ако отидете в Англия и плювате, дето попадне, веднага ще ви глобят. Какво ще придобиете, ако плювате безразборно, дето минавате? Не само, че нищо няма да спечелите, но отгоре на това всичко ще изгубите. Ако плювате десет пъти на ден, ще ви глобят десет пъти. Англичаните казват: Законите на Англия са закони на природата. Знаете ли, какво нещо са законите на природата? Знаете ли, какво нещо са законите на природата? Те глобяват човека безпощадно. Ако си позволи да плюва навсякъде, дето минава, той няма да се освободи от глобите на природата, вследствие на което ще остане неин вечен длъжник. Не е лесно да бъде човек длъжник на природата.

Като не разбират законите на природата, хората се запитват, защо светът е създаден по този начин. Колкото да се запитват, отговор няма да получат.

Човек може да си отговори на този въпрос, само след като живее съобразно разумните природни закони. Като прилага тия закони в живота си, той ще се учи от тях и постепенно ще дойде до разрешаване на великите житейски проблеми. Като живее разумно, човек ще различава всички свои положителни и отрицателни прояви, ще знае, кои отде идат. Като се натъкне на някоя отрицателна проява, той ще знае, че тя е остатък от неговото далечно минало и ще намери начин да се освободи от нея. Отрицателните прояви на човека са утайки, наслоявания от миналото му, които лесно могат да се отстранят. Достатъчно е да приложи към тях филтъра на своя ум, за да ги тури далеч от себе си като непотребни. Както земеделецът обработва почвата на своята градина, така и човек трябва да обработва почвата на своето сърце и на своя ум, за да се освободи от непотребните в тях елементи. Като обработи почвата, т.е. твърдата материя на своя ум и своето сърце, човек ще се домогне до изучаване силите и законите на течната и въздухообразна материя. Най-после той ще дойде до изучаване законите на светлината и на топлината. Това са четири области, при които животът се проявява. Който не познава законите на тия области, животът му не може правилно да се прояви.

Разумният живот не се дава по наследство, но се придобива. Като не разбират това, някои казват, че искат да бъдат добри. Човек се ражда от възможности да бъде добър, но да прояви добротата си, това е задача на живота. Човек се ражда с възможността да мисли, но мъдрец не се ражда. За да стане мъдрец, той трябва да е работил, да придобие мъдростта. Следователно, човек може само да се ползува от добродетелите и силите на своите ближни, но не може да ги наследи. Добродетелите на майка ти и на баща ти са техни добродетели. Ти можеш да се ползуваш, да се учиш от тях, но не можеш да ги присвоиш. Можеш ли да присвоиш книгите на една библиотека? От книгите на библиотеката можеш само да се ползуваш, но по никой начин нямаш право да ги задържиш за себе си. Каквото човек сам придобие, това остава негова собственост, от която може да се ползува. Работите на човека се оправят от онова, което той сам е придобил чрез ума, сърцето и волята си.

И тъй, който не изпълнява Божиите закони, той носи последствията на своето непослушание. Мнозина мислят, че могат да живеят, както искат, да нарушават Божиите закони, без да носят някаква отговорност. Ако това е вярно, как ще си обясним страданията? Страданията се резултат на нарушаване на великите Божии закони. Някой се качил на една скала, отдето иска да се хвърли. Той запитва хората около себе си, ще бъде ли наказан в другия свят, ако си позволи да се хвърли от канарата. Няма защо да чака наказание в другия свят. Той още сега ще бъде наказан. Като скочи от канарата, той ще плати или с главата, или с краката си. Всяко възмездие

иде точно на време. От човека зависи да си създаде карма, или да я избегне. Разумно разбиране трябва да има човек. Щом разбира правилно живота, човек е в състояние да примири всички противоречия в себе си - Ама защо хората са лоши? Защо светът е създаден по този начин? Да мислиш право, да имаш прави разбирания, това значи, да гледаш на света от светлата страна. Бог е създал света. Всичко, което Бог е създал, е добро. Хората са създадени от Бога. Следователно, хората са добри. Дойдеш ли до себе си, приеми, че ти си последният, на когото предстои да изправиш живота си. Щом изправиш живота си, веднага ще видиш, че светът е добър. Докато мисли, че светът не е създаден добре, че хората са лоши, човек е на крив път. Той живее с мисълта на миналото. Миналото трябва да се изправи. Казвате на някого, че е лош човек. Защо е лош? Защото не ви дал пари на заем. Преди да беше отказал да ви даде пари, той минаваше за добър човек. Така не се разсъждава.

Съвременните хора грешат като изискват от ближните си повече от това, което те сами могат да направят за себе си. Човек не е услужил правилно на своите близки, които живеят в него, а иска чуждите хора да му се притичат всякога на помощ. Кой човек е дал на своето сърце, на своите дробове, на своя стомах, на своя мозък точно такава храна, която е необходима за тяхното здравословно състояние? Когато човек се научи да задоволява своите вътрешни органи - своите близки, както трябва, тогава той ще получи и от хората това, което му е нужно. За да дойде до положение да познава истинските нужди на своите органи, човек трябва да вземе нова посока в живота си. Новата посока подразбира права мисъл, прави чувства и прави действия. Ще кажете: Не сме ли мислили, чувствували и действували досега? Човек всякога е мислил, чувствувал и действувал, но сега се иска от него права мисъл, право чувство и действие. Правите неща подразбират Божественото в света.

Поеме ли Божествения път, човек е придобил това, което душата му желае. Това не може да стане изведнъж, но постепенно. Някой човек иска да бъде добър, и всички хора го признават за такъв. Ако е богат, той раздава големи суми на бедни, с цел да пишат във вестниците за него, че е благодетелен човек. Вестниците пишат за неговите благодеяния, но с това той не става по-добър, отколкото е в действителност. Добротата е Божествено качество, което почива на разумността в човека. Разумният може да бъде добър, но неразумният не може. Някой иска да прояви добротата си, но когато го помолят да направи някаква услуга, той веднага отказва. Защо? Той се оправдава с това, че имал работа и не може да я прекъсне. Този човек не може да направи разлика, коя от двете работи е по-важна: да услужи ли на онзи, който страда, или да свърши своята работа. Ако той би услужил на страдащия, и неговата работа щеше да се

нареди добре. Човек трябва да бъде разумен, да различава нещата. Когато срещне бакалина на тъмнината, той трябва да различава, кои неща са за правене и кои не са. Когато срещне бакалина на светлината, там трябва да бъде готов на всичко. Каквото му каже този бакалин да направи, всичко е на място.

Съвременните хора са се объркали в съзнанието си по единствената причина, че не могат да употребяват на място знаците плюс и минус. Ако пред известни величини с които работите, имате знака минус, това показва, че дължите на някого. Щом дължите, вие сте в пътя на загубите. Ако знакът пред тия величини е плюс, това показва, че имате да взимате, или в дадения момент разполагате с известни суми. Следователно, благосъстоянието на човека се определя от знаковете плюс и минус, които стоят пред величините, с които той работи. Какво се ползва човек, ако има къща, ниви, лозя на разположение, а пред тях стои знакът минус? Всичкото богатство на този човек ще се изпари. Ще кажете, че къщата, нивите, лозята са твърди вещества, не могат да се изпаряват. Ние казваме, че твърдите вещества изветряват. Значи, имотът на богатия човек може да изветрее, да се стопи, както снегът се топи пролет. В природата всеки знак, плюс или минус, означава мисъл. Минусът означава разтопяване, изветряване на едно вещество. Минусът представя механически процес. Плюсът означава събиране, растене и узряване на плодовете. Плюсът, като знак при събирането, представя знак за извършване на органически процеси. Който работи с механически процеси, той има един вид резултати. Който работи с органически процеси, той има друг вид резултати. Без да знае това, човек едновременно работи с двата метода: с механическия и с органическия. При първия метод работите стават бързо, но и бързо изчезват. При органическия метод, обаче, работите стават бавно, но са трайни. Механическите методи са стари, отживели времето си, затова те трябва да се изоставят. Служете си с новите методи, т.е. с органическите. Те съществуват от памтивека, но хората търсят бързи резултати, затова ги избягват. Който си служи с органически методи, той е мъдър и добър. Истински старият наричаме мъдър човек, а истински младият - добър. Затова на мъдрите препоръчваме да добруват, а на добрите, т.е. на младите - да благуват. Под думите мъдрите да благуват, разбирам, че те трябва да почиват. Почивката е необходима за всички живи същества като обновителен процес. Щом се наспи, човек се обновява в мисли и чувства и е готов за работа. Чрез съня човек влиза във връзка със силите на живата природа, които го обновяват.11 Като ученици, от вас се иска известно почитание и уважение един към друг, да не коригирате Божественото в себе си, нито в своите близки. Всеки човек е предметно учение, от което може да се поучавате. Следователно, дали ви се харесва, или не ви се харесва, не го съдете, нито го хвалете, но учете се от него.

Първо вижте, какви знаци е поставил той пред величините, с които работи. След това вижте, как е извършил действията, има ли някаква грешка и каква е грешката му. Гледайте на тия неща, както математикът гледа, а не като обикновен човек. Математикът преглежда работите си и търси резултата им. Ако резултатът е неверен, той гледа, къде е грешката: в реда на единиците, на десетиците, на стотиците, на хилядите и т.н. Колкото по-наляво е грешката му, толкова е по-голяма. Така постъпва и разумната природа. Тя всеки момент следи човека, да види, прави ли грешки, или не. Ако прави грешки, тя иска да знае, в коя редица са неговите грешки. Ако човек е готов да изправи грешките си, природата веднага му се притича на помощ. Тъй щото, като ученици, вие трябва да изучавате математиката и да я прилагате в живота си. Без математика работите на човека всякога ще бъдат неуспешни.

Следователно, не се критикувайте, но вглеждайте се в доброто, което всеки човек има, и него дръжте в ума си. Лошите работи са временни, преходни. Те представят външна страна на живота, т.е. опаковка на нещата. Добрите работи са съдържанието на живота. Те представят капитал, без който човек не може да живее. Ако външните условия, при които живеете, не са добри, потърсете начин да ги смекчите. Какво прави железарят, когато иска да смекчи желязото? Той запалва огън и поставя желязото вътре, докато се стопи и омекне. Когато домакинята иска да изчисти къщата си, тя знае, как да постъпи. Защо вие не знаете, как да подобрите условията на своя живот? За да подобри условията на живота си, човек трябва да знае законите за това подобряване. Ако не ги знае, той трябва да учи.

Съвременните хора не са готови още сами да изменят условията си. Заемат ли се преждевременно да ги изменят, те сами ще си напакостят. Едно време Буда решил да помага на хората, заради което преждевременно напуснал Школата. Като влязъл в света, той забравил много неща от това, което учил, и изнесъл малка част от знанията си. След това той отново се върнал в Школата, да придобие още знания. Светът не е готов нито да му се проповядва, нито сам той да проповядва. Който не разбира законите на природата и не работи съобразно с тях, той всякога губи. Например, десет души искат да помогнат на един беден човек. Всеки от тях обещава да даде една сума. Ако обещанието им е искрено, така ще се нареди, че те ще спечелят отнякъде - било от работата си, било от някакво наследство. Ако при това положение не изпълнят обещанието си, те ще изгубят това, което са придобили. Човек трябва да бъде честен и изпълнителен в обещанията си.

Един от великите закони на природата гласи: човек успява, ако работи разумно и с постоянство. - Ама нали е казано, че човек трябва да хлопа, да

търси и да проси? - Хлопането, търсенето и просенето са вътрешни процеси. Това не значи, че човек трябва да спре пред вратата на ближния си и с часове да хлопа. Добрият ученик не хлопа на вратата на учителя си, но учи. Хлопа *ли* на вратата му, това показва, че е празен, нищо няма в главата си. Той постоянно ще пита, кое е вярно и кое не е. За да разбере, кое е вярно и кое не е вярно, ученикът трябва да учи, да има разумна вяра, да изпитва нещата. Той трябва да вярва абсолютно в това, което природата е вложила в него. Ако не може да постигне едно свое желание по един начин, човек трябва да приложи втори, трети метод. В постигане на своите желания, човек има възможност да приложи много методи. Доброто желание на човека трябва да бъде неизменно; методите, обаче, могат да се менят. Това е красивото в човешкия живот.

Например, желанието на човека да яде е неизменно, а какво ще яде, как и къде ще се нахрани, това са неща, които постоянно се изменят.

Изпейте сега новата песен на зората.

Само светлият път на мъдростта води към истината.

21. *Лекция от Учителя, държана на*
15 януари, 1930 г. София – Изгрев.

Книги:
* Двамата бакали
Двамата бакали (Общ окултен клас. *Лекции от VII, VIII и IX година (1928–1930)*. София, 2005)
18 беседи от 18 януари 1928 г. до 12 март 1930 г.
* Светли и тъмни действия
Степени на съзнанието (София, 1998)
17 беседи от 25 декември 1929 г. до 16 април 1930 г.
Начало: 05:00
Обсъждани теми:
* Отличителните черти на ученика
В списъка на беседи по:
* време
* заглавие
* ден

1930_01_17 Самосветещата лампа
лекция пред специалния клас

САМОСВЕТЕЩА ЛАМПА

Т. м.

Какво носи малкото дете в себе си: теория или практика, т. е. знание или опит? Малкото дете носи теория, т. е. знание, което постепенно прилага и опитва в живота. Каква е разликата между теорията и практиката? За да се домогне до известно знание, ученият първо прави свои предположения, които прилага и опитва в живота. Като се убеди чрез опити, че предположенията му обясняват всички явления, които влизат в дадената област, предположенията му се превръщат в научна теория. Въпросът с тази теория още не е свършен. Ако се яви едно явление, което теорията не може да докаже, основите ѝ се разклащат. Колкото повече явления се явяват, които тя не може да обясни, толкова повече тя губи стойността си като вярна, научна теория.

Като се говори за хипотези и теории, за мнозина те представят отвлечени неща. Отвлечените работи са разбрани, а неотвлечените – неразбрани. Така ли е всъщност? Зависи от разбирането на хората. Ако момък отвлече някоя мома и я доведе при майка си, момата става снаха в този дом и започва да работи. Тя става вътрешен член в тази къща. Докато не била отвлечена, тя стояла вън от дома на момъка. Щом я отвлече момъкът, тя влиза в дома и започва да играе известна роля. По-рано никой не я познавал, а сега е позната на целия дом. Значи, отвлечените неща стават познати. Казвате, че и любовта е нещо отвлечено. Да, отвлечено нещо е любовта. Тя нито се пипа, нито се вижда, но постоянно се говори за нея. Ако има въпрос, който да занимава умовете на всички хора, това е любовта. Казвате, че любовта е невидима. Въпреки това навсякъде я виждате. Значи, любовта е видима, но не се поддава на пипане. Пипнете ли я, тя изчезва. Няма жива форма в света, чрез която любовта да не се проявява, в малка или в голяма степен.

Като изучавате проявите на съвременните хора, виждате, че животът на всеки народ, на всяко общество, на всяко семейство, на всеки индивид има свой специфичен израз. От това, именно, произлиза голямото разнообразие в живота. Това разнообразие пък създава различни понятия за нещата. Слушате някой да пита, какво нещо е морал. Много обяснения се дават за морала, но човек пак остава незадоволен. Всяка права мисъл, всяко право чувство и всяка права постъпка са прояви на морала. В моралния живот мислите, чувствата и постъпките трябва да бъдат правилни, а знаците им трябва да бъдат поставени на техните места. Ако

един от знаците им не е поставен на място, моралът не е абсолютен. Не само това, но проявите на морала имат и своя форма. Всяко число, всяка идея, всяка проява на морала имат свои форми. Например, научната идея има научна форма, обществената идея – обществена форма, моралната – морална форма и т. н.

Някои казват, че не вярват в неща, които не виждат. Това е друг въпрос. Някои хора вярват и в невидими неща. Това значи: някои хора не вярват в неща, за които нямат знания. Например, някои не вярват в числата, докато не ги познават, докато не разбират тяхното значение. Ученикът пише числата 1, 2, 3 и ги събира: 1 + 2 + 3 = 6. Той казва, че като събере тия числа, получава числото шест. Онзи, който разбира смисъла на числата, пита: Могат ли да се съберат числата 1, 2 и 3 на едно място? Могат да се съберат. Единицата представя мъжа, двойката – жената, тройката – детето. Значи, като съберете мъжа, жената и детето на едно място, получавате шесторка. Вие можете да съберете тия числа по няколко начина:
1 + 1 + 1 + 1 + 1 + 1 = 6.
2 + 2 + 2 = 6.
3 + 3 = 6.
Резултатът при събирането на тия числа е еднакъв, но числената им стойност не е една и съща. Те се различават още и по значение. Когато събирате шест единици, получавате шест мъже; когато събирате три двойки, получавате шест жени; когато събирате две тройки, получавате шест деца. Това показва, че всяко число има специфичен смисъл. – Защо? – Защото числата изразяват идеи. Можем да кажем още, че идеите изразяват числа. Тогава, какво число представя идеята за доброто?

Всички хора говорят за зло и за добро, но те не могат да дадат обяснение, какво всъщност е доброто и какво – злото. Те познават доброто чрез злото по негативен път. Значи, злото е метод за познаване на доброто, но скъпо струва този метод. Много неща струват скъпо, но са хубави. Ако сте богат, вие купувате скъпи дрехи, защото са хубави. Обаче, не всички скъпи неща са хубави. Тъй щото, когато трябва да учите, за вас е важно, да научите добре урока си, да придобиете такова знание, което да носите със себе си във вечността. Не струва ли да платите скъпо за един урок, който ще ви донесе знанието на вечността?

Следователно, всяка мисъл и всяко чувство, които идат от висок свят, са идеи и чувства на вечността. Те се движат с голяма бързина. Ако мислите и чувствата на човека се движат с малка бързина, това показва, че идат отблизо, от по-низък свят. На същото основание казвам: Морален човек е онзи, на когото мислите и чувствата се движат бързо и, каквито препятствия срещат на пътя си, минават и заминават край тях, без да

накърнят целостта си. Неморалният човек не може да се справя с препятствията. Като мине край тях, те все ще го засегнат и ще го отбият от пътя му. Морален човек ли е апашът? Не е морален. – Защо? – Защото, щом види касата на банкера на пътя си, като препятствие, той веднага се спира и остава пред нея. Честният и добър човек е морален. Той се движи с голяма бързина, вследствие на което минава свободно през всякакви препятствия. Никаква каса не е в състояние да го отклони от пътя му.

Често хората се натъкват на такива идеи, които, вместо да ги повдигнат, спъват ги. Например, те се натъкват на една от социалните идеи – идеята за осигуряване. Те се питат: Как можем да се осигурим? Всеки говори за осигуряване. Чудно нещо! Човек е осигурен от самата природа, а въпреки това говори за осигуряване. Щом главата, дробовете и стомахът ви функционират правилно, вие сте осигурени вече. Щом умът, сърцето и волята ви функционират правилно, вие сте осигурени. Щом краката и ръцете ви са свободни да действат и да се движат добре, вие сте осигурени. Значи, на физическия свят, дето живее, човек е осигурен. Каква по-голяма осигуровка от тази може да желае? Вън от възможностите, способностите, дадени на човека, никакво осигуряване не съществува. Заблуждението на човека седи в това, че той очаква някакво осигуряване вън от себе си. Някой човек влага 500 хиляди лева в банката и мисли, че е осигурен. Неговото осигуряване зависи от банкерите, които образуват банката. Ако техните умове са на място, и неговите пари ще бъдат на място. Обаче, ако умовете на банкерите не са на място, и неговите пари ще изчезнат, нищо няма да остане от тях.

Като изучавате свойствата на злото, виждате, че и то се топи като снега и леда, само че при по-висока температура. Представете си, че носите в една торба злато, на стойност 50 хиляди лева. По едно време минавате през такава зона, в която температурата е висока. От тази температура златото се стопява, превръща се на течност и започва по малко да капе, докато изтече всичкото. Вие усещате, че теглото на раницата ви се намалява и започвате да се обръщате натук-натам, да видите, какво е станало. Златото ви се разтопило и капка по капка изтекло вън от торбата. Къде е отишло златото? В природата. Вие ще кажете, че сте изгубили златото си. Не сте го изгубили, но природата го събрала и записала в книгите си на ваше име. Тя изпратила своите агенти да ви придружават и като видели, че златото ви се топи, те започнали да го събират капка по капка. Затова казваме, че в природата нищо не се губи. Когато казвате, че сте загубили парите си, това се отнася до хората. Ако изгубите богатството си, банкерите в живота ще го намерят и ще го запишат в книжата си на свое име. Единственият добър платец е природата. Като намери нещо чуждо, тя веднага го записва в книгите си, но на името на неговия притежател. Като загуби богатството

си, човек не може лесно да се съвземе. Години и векове минават, докато го намери. Природата туря неговото богатство в съкровищата си, с намерение отново да го върне на неговия притежател, но на определеното за това време: ни по-рано, ни по-късно. Като не знае, къде се крие богатството му, човек роптае, сърди се, обвинява съдбата. но тя не се смилява. Докога природата ще държи загубените богатства на хората в своите съкровища? Докато научат нейния език. Знаете ли поне една дума от езика на природата? Природата е един от най-добрите банкери. Дето ходи, тя носи перото със себе си и записва. Като види, че някой разсипва богатството си, тя започва да го събира и пише името му. Един ден, когато види, че той е поумнял и може да се ползва разумно от богатството си, тя отново му го връща. Изобщо, природата се занимава с хората, но те занимават ли се с нея? Те мислят, че знаят много, че са учени хора, но това са болезнени състояния на техния ум. Те не са уредили сметките си на земята, а мислят, че знаят много работи от по-висок характер. Истински ученият не може да бъде сиромах. Той не може да бъде и болен. Той е разрешил основните задачи на живота. Той е господар на положението, в което се намира. Ако се намери в планината, в тъмна, студена зимна нощ, той няма да пострада от студ. Защо? Ще вземе кремък и огниво и сам ще си произведе огън. Той не философства, не говори празни думи, но, каквото каже, прави го.

Казвате: Отде можем да почерпим това знание, което да ни направи учени? – От училището на природата. Който се запише в това училище, учен става. – По какво познавате, че сте ученик от школата на природата? Там не изучават обикновени работи. В обикновените училища изучават обикновени неща. В училището на природата изучават необикновени неща. Достатъчно е човек да се домогне до свидетелство, подписано от природата, за да се осигури на цял живот. Не става ли същото и с подписа на някой съвременен цар? Достатъчно е да имате подписа на някой цар, за да бъдат вратите на всеки дом отворени за вас.

Един ден, един от турските султани, султан Махмуд, излязъл да се разходи с лодка по водите на Златния рог в Цариград. Той бил дегизиран, да не го познае никой. Като се качил на една лодка, султанът запитал лодкаря: Твоя ли е лодката? Лодкарят бил хитър, досетлив човек. Той познал султана, и затова отговорил: Моя е лодката, имам я от времето на султан Махмуд. – Как прекарваш живота си? – От времето на султан Махмуд добре прекарвам. Тогава султанът му казал: Животът представя голям казан, вързан със седем превесла. Хвани едното от тях и повече не мисли, лесно ще прекараш живота си. Лодкарят казал на султана: Много ми харесват тия думи. Ако обичаш, напиши ми ги на едно листче. Султанът извадил едно листче, написал ги и отдолу сложил подписа си: Махмуд. Като направил разходката си, султанът извадил от кесията си една жълтица и я

дал на лодкаря. Последният не приел парите и казал: Аз съм благодарен за това, което ми даде, повече не искам.

Така изминали десет години. Един ден лодкарят събрал двеста лодкари, негови приятели, и казал: Всеки от вас ще ми даде по една лира, срещу което ще ви назнача на служба. С тия пари той си купил нови дрехи, облякъл се добре и събрал още стотина души, с които отишъл да арестува стария везир. Дето показвал листчето с подписа на султана, навсякъде му отваряли път. Така той успял да стане пръв министър, а стария везир турил в затвор. На местата на старите министри той назначил свои приятели и започнал да управлява страната. Като прекарал три месеца в затвор,старият везир изпратил писмо до султана със следното съдържание: Ако имам някаква грешка, няма ли извинение? Султанът останал учуден, кой си позволил да затвори везира. Той го извикал при себе си и го запитал: Кой те затвори? Новият везир. – Кой е новият везир? Не зная. Султанът извикал новия везир и го запитал: Кой те назначи на тази служба? Везирът извадил листчето, на което ясно се виждал подписа на султана, и казал: Ето, този ме назначи. – Бе синко, аз ти казах да хванеш само едното превесло, а ти хвана седемте. Лодкарят отговорил: Простият хваща само едното превесло, а ученият – седемте. – Щом е така, управлявай царството ми и занапред. Лодкарят останал да управлява царството и добре управлявал.

Това е един от редките примери, които се случват в живота, но все пак са възможни. От прост войник, от ефрейтор, Наполеон стана император. Глава имаше той! Сократ, от прост овчар, се издигна до положението на виден философ. Всички велики хора сами си пробиват път. Султанът казал на лодкаря: Ако хванеш едното превесло на живота, работите ти ще се наредят добре. Вие седите и мислите, какво да правите, какво ще стане с вас. Ако работите ви се нареждат като хванете само едното превесло на живота, колко по-добре ще се наредят, ако хванете седемте. Хванете седемте превесла на живота и не се страхувайте от нищо. – Какво ще правим със сиромашията? Въпросът за сиромашията е научен и се разрешава по научен начин. Сиромашията крие в себе си различни възможности. Чрез нея човек може да стане учен, добър, силен, да продължи живота си и т. н. Така е за онзи, който я разбира. Обаче, за онзи, който не я разбира, няма по-голямо нещастие от сиромашията. Когато ученият чуе, че сиромашията ще го посети, той се радва; когато невежият чуе същото, от очите му потичат сълзи. Който плаче от сиромашията, той е счупена стомна. Какво можете да направите с тази стомна? Нищо друго не остава, освен да я бракувате. Който се радва на сиромашията, той е здрава стомна. Всеки търси здрава стомна, защото може да пренася с нея вода от едно място на друго.

Оттук можем да извадим следните изводи: стомна, която тече и пропуща водата, пази интереса на ближните си, но не интереса на своя господар. Господарят ѝ не е доволен от нея, но тревиците, мушиците са доволни. Те казват: Откак тази стомна дойде между нас, живот внесе. Чие мнение е по-право: на господаря, или на тревите? Едни ще кажат, че мнението на господаря е по-право, други – мнението на тревите. И едното, и другото мнение говорят за относителния морал на хората. За предпочитане е стомната да е здрава, господарят ѝ да е доволен от нея, и тревите да се радват. Тревите и цветята се радват, защото и господарят, и стомната са разумни. Господарят взима пълната стомна, обръща я с устата надолу и полива цветята и тревите.

Сега, да се върнем пак към въпроса за сиромашията и богатството. В един свят сиромашията е благо за човека, а богатството – препятствие; в друг свят е точно обратно: сиромашията е препятствие, а богатството – благо. Представете си, че по тегло сте толкова лек, че можете да се задържате на повърхността на водата. Вие стоите спокойно на водната повърхност, разглеждате нещата около себе си, нищо не ви смущава. По едно време дойде някой и закачи на гърби ви товар от няколко килограма злато. Вие веднага изгубвате равновесие и започвате да потъвате във водата. В дадения случай, можете ли да кажете, че златото е благо за вас? Не само, че не е благо, но е спънка. Без него вие щяхте да се крепите на водната повърхност. Тъй щото, когато сиромашията причинява страдания на човека, тя се дава за изпит. Издържи ли изпита си, човек придобива богатството като благо на живота. Като мине съзнателно през пътя на сиромашията и се поучи от нея, казваме, че той е ликвидирал вече с този въпрос и влиза в нови условия – в света, дето го очаква богатството, като благо на живота.

Съвременните хора се намират в училището на живота, дето са дошли да учат условията, при които той се проявява. Не е въпрос да бъдете богати или бедни. Важно е да бъдете разумни. Разумността седи в правилното използване на силите, с които разполагате. Същевременно трябва да знаете функциите на тези сили, за да ги прилагате в работа. Не е достатъчно да знаете функциите им, но трябва да се ползвате от тях. Какво ще ви ползва известно знание, ако не можете да го приложите? Представете си, че имате една свещ, знаете, от какъв материал е направена и как е направена, а не можете да се ползвате от нея. Има лампи, които временно горят, светят и после загасват. Има и такива, които постоянно горят. Такава свещ е човешкият мозък. Мозъчните енергии могат да се впрегнат така, че да се използват като горивен материал в някоя лампа. Ако се намери някой да направи такава лампичка и да я патентова, в няколко години той би станал милионер. Знаете ли, колко скъпо струва

една такава лампа? Ум се иска, за да изобрети човек такава лампа.

Когато сиромашията ви посети, вместо да се оплаквате от положението си, започнете да мислите върху изработване на самосветещата лампа. Нека това бъде една задача за всеки от вас. Ако успеете да направите такава лампа, вие ще се прочуете. Щом изпаднете в лишения, започнете да мислите за някакво изобретение. Станете алхимици, да превръщате неблагородните метали в благородни. Ако можете да постигнете това, всякаква сиромашия ще отстъпи от вас. Вие не мислите да направите някакво откритие, но се молите с часове, Бог да ви помогне да се подобри положението ви. Бог помага, но на онзи, който работи. Без да работи, човек иска да стане умен, добър, силен. Това е криво разбиране. Човек трябва да знае, че му са дадени условия да бъде умен, добър, силен, богат – от него зависи да прояви тия качества. Човек носи в себе си условия да бъде умен, но той трябва да намери начин да прояви силата на своя ум. Султанът даде само една формула на лодкаря, но той можа разумно да я приложи. Десет години той мисли върху тази формула, докато един ден я приложи.

Следователно, като ученици, работете върху себе си, без да се оплаквате от сиромашията. Не казвайте, че сте бедни или богати. И едното, и другото не е вярно. На Човека са дадени дарби и способности, върху които той трябва да работи. Що се отнася до сиромашията и богатството, природата ги използва като методи за работа. Като види, че някой човек става инертен, природата му изпраща сиромашията, да го направи активен, да стимулира неговата воля.

Сега ви оставям да мислите върху светещата лампа, да направите такова откритие, с което да се повдигнете пред очите на хората. За вас откритието е важно дотолкова, доколкото имате възможност да впрегнете ума си на работа. Като работите с мисълта си, вие същевременно развивате и талантите си. От усилията, които човек прави, и от съзнателната работа върху себе си, зависи, може ли човек да постигне нещо в областта на науката и изкуствата, да се прояви като изобретател, или да остане обикновен човек.

Човек е дошъл на земята да работи, да прояви своите таланти, да се опече добре в пещта, да не пропуща вода през порите си. Който е здрава стомна, той може да влезе в употреба. Всички ще бъдат доволни от него и ще му се радват.

Изпейте песента на зората, точно според гамите, в които е написана. Тази песен е съставена от три части: първата част има отношение към

природата, втората – към човека, третата – пак към природата. Като пеете песента, съзнанието ви трябва да участва. Като пеете по този начин, вие се ползвате от пеенето.

И тъй, изучавайте условията, да знаете, какво е нужно за постигане на известни цели. Земеделецът и градинарят, например, знаят, при какви условия расте всяко дърво и цвете. Не спазват ли необходимите условия за растенията, растенето само по себе си спира. За развиване на дарбите също са нужни специфични условия. Не поставите ли дарбите си при специфичните за тях условия, те постепенно заглъхват.

— Само светлият път на мъдростта води към истината.
— В истината е скрит животът.

19. *Лекция от Учителя, държана на*
17 януари, 1930 г. София – Изгрев.

Книги:
* Самосветещата лампа
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). София, 2004)
48 беседи от 30 август 1929 г. до 15 август 1930 г.
* Самосветеща лампа
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). Том I. София, 1940)
25 беседи от 30 август 1929 г. до 28 февруари 1930 г.

Начало: 06:00

1930_01_19 Две лепти
неделна беседа

ДВЕТЕ ЛЕПТИ

„А видя и някоя сирота вдовица, която тури там две лепти."
Лука 21:2

Един малък повод обръща вниманието на един от великите учители в света. Богатите хора, които туряха изобилие в съкровищницата не му обърнаха внимание. Учените хора, които туряха изобилно в съкровищницата, също не му обърнаха внимание, а той се спря върху една бедна вдовица, която внесе там приблизително около три пари или около една стотинка и половина от нашите пари. Тези две лепти съставляват около една и половина стотинка от франка, значи нещо около една пара и 57 стотни, нещо около три пари.

У човека едновременно има два стремежа: единият е, че човек обича великото, грандиозното – такъв стремеж има наследен у него. Този стремеж е общ както за хората, така и за цялото органическо царство, само че всяко животно разбира този стремеж според степента на своето развитие. Освен този има и друг стремеж, според който както хората, така и животните обичат по някой път да се смаляват. Малкото дете, след като се роди, макар да казват за него, че то още няма съзнание, обаче у него има вече един стремеж да расте, голямо да стане и постепенно започва да пъпли. Семето също така има стремеж да изникне, голямо да стане. Тези семенца, докато не са израсли, те не знаят какво ще станат, но у всички има желание големи да станат. Тревата расте, иска да стане голяма, но донякъде върви и после спира, казва: „Велика беше моята идея." Обаче, щом се посее жълъд, след сто години той става голям дъб, и тогава в него могат да се поставят милиони такива треви.

Сега и човек същевременно желае да стане велик. Не е лошо човек велик да стане. Някой казва: „Ти не се стреми голям да станеш." Това е идеал. Човек трябва да бъде голям. Нима той трябва да остане една малка микроба в света. Ако това беше задача на природата, всички щяха да остават все малки, но природата се цели от малкото да направи велико. Затова именно всички трябва да имаме идеала да станем велики. Казват за някого: „Този човек е амбициозен." Че какво лошо има в този подтик, в порива на човека да стане велик, например? Че и светията е амбициозен, и ученият човек е амбициозен, и добрият човек е амбициозен – зависи каква е амбицията. Казват: „На човека много учение не му трябва." Не, вземи от

учението толкова, колкото можеш да носиш. Не мисли, че каквото научиш в младините си, с него трябва да останеш. Не, и като станеш стар дядо, на 120 години, книгите нека седят пред тебе, и пак чети. Ще кажете: „За кого?“ За себе си чети. Нищо повече.

Сега ние имаме едно възпитание, според което мислим, че само на млади години може да се чете, че само на млади години може да се учим. Значи на млади години трябва да грешиш, а на стари години да изправяме погрешките си. Така учат сега. Казват: „Той е млад, нека си поживее малко, а на стари години той ще почне да изправя погрешките си.“ Право е. Най-първо човек отива на един бакалин, взима на заем стока, и той пише всичко, каквото се взима. Ти взимаш ден, два, три, месеци, цяла година, но в края на годината бакалинът казва: „Ти трябва вече да приключиш сметките си.“ Така е, това са старините, в които човек трябва да приключи сметките си. Защо човек не трябва да плаща изведнъж, след като накупи, каквото му трябва? И това си има свои причини. Някой път човек няма пари, не може да плати, а някога няма дребни, казва: „Имам цели пет хиляди лева, пиши на тефтерчето.“ Всички вие сте богати, някога сте така богати, че носите цяла банкнота от пет до двадесет хиляди лева. Случва се при това, че в края на годината, когато трябва да платите, не разполагате със средства. И тогава трябва да правите условия с бакалина. Вие разглеждайте всичко, което става в света, както и причините, които са създали тези отношения. Казвате: „Бакалин е той.“ Знаете ли вие дълбоките причини, защо бакалинът е станал бакалин? Бакалията не е от него. Знаете ли дълбоките причини, защо ученият човек е станал учен? Знаете ли дълбоките причини, защо някой е станал владика или свещеник, или проповедник, или лекар, или инженер. Всяко нещо си има своите причини. Зад онова проявеното седят хилавите причини. Някои казват: „Инженерството, лекарството не си струват. Лекарите само измъчват хората.“ Питам тогава, ако няма лекари, кой ще помага на болните хора? Казвате: „По някой път не трябва да се правят операции.“ Че кой от вас не прави операции? Бащата не прави ли операции на малкото си дете? Щом то съгреши, по някой път бащата му прави операция. Да оперираш, значи да действаш. Нищо лошо няма в оперирането, но когато оперираш, трябва да си майстор. Тъй щото операцията да е намясто. Можеш да туриш нож и да режеш, но трябва да знаеш де и как да режеш.

Нали знаете, в една от Шекспировите драми се говори за един евреин, който направил договор с един християнин, че ако християнинът не си плати навреме дълга, тогава евреинът ще отреже част от неговото месо. Случило се, че този християнин не могъл да си изплати дълга и този християнин според договора трябвало да остави евреина да отреже част от месото му. Ще кажете: „Жесток човек бил този евреин.“ Но и будала бил

християнинът. Евреинът бил толкова алчен за пари, че не се смущава и месо да реже на хората. Но благодарение най-после на разумния съдия, който спасил християнина. Той казал на евреина: „Хубаво, режи месо, но ще знаеш, че ако отрежеш само един грам повече, отколкото трябва, главата ти ще отиде.“ Замислил се този евреин дали да реже месо. Главата му ще отиде. Така и ние по някой път се проявяваме така глупаво като този християнин.

Сега ще помена името на дявола. Той не е такъв, какъвто хората си го представят. Хората имат много смътно понятие за дявола, както и много смътно понятие за Бога. Действително има един Господ, когото те са описвали, с хиляди години са го описвали в разни форми, но не е такъв, какъвто си го представяли. Същото се отнася и за дявола. И той паралелно с Господ върви. Само че, когато рисуват образи на Бога, хората го рисуват без рога, а когато рисуват образа на дявола, те го рисуват с рога. Когато рисуват Бога, всякога го рисуват светъл, а когато рисуват дявола, всякога го рисуват като козел и тъмен. Понятия са това. Ние, съвременните хора на 20-и век, не сме ходили на рандеву с дявола, да го знаем какъв е, да знаем как се носи. Та, като се говори за дявола, питам, срещали ли сте го дявола? Виждали са го у хората – то е друг въпрос. Нито един от вас не е срещал дявола и не се е разговарял с него. Аз зная положително, че нито един от вас не се е срещал с дявола и не може да ми го опише. Аз не се възмущавам от дявола, но искам да срещна поне един човек, който може точно да ми го опише, да ми даде неговата фотография. Описват ми какъв е бил дяволът преди хиляди години. Оставете това, какъв е бил преди хиляди години, сега нека да ми го представите. Обаче аз искам да ви дам за Бога една идея, която да не петни ума ви. Още от старо време има една идея за Бога, според която и най-великите души си представяли Бога като нещо, което няма никакъв образ. Някои ще кажат, че в Библията било писано, че човек е създаден по образ и подобие Божие. Оставете този образ и подобие. То е ваше разбиране. Бог сам няма образ, а е създал образите. Подобие няма, а е създал подобието. Мозък няма, но мисли. Уста няма, но говори. Крака няма, но ходи, ръце няма като нас, но работи. Тъй щото ние не можем да си представим образа на Бога. Понякога, като си помислиш за Бога, представяш си го като светлина, която не виждаш, нито можеш да пипнеш, а чуваш, че ти говори. Има едно вътрешно виждане. И ние хората на земята сега искаме да виждаме нещата, да имаме някакъв образ за тях.

Сега аз не казвам в какво трябва да вярвате, но казвам как са вярвали напредналите души на миналото. На съвременните хора още като им се заговори за Бога, те разбират едно същество вън от тях. Не, това същество живее във всинца ни вътре, в нашето съзнание. Ние не знаем Бога извън

нас, извън природата, но го знаем дотолкова, доколкото се проявява в нас. Тъй щото, каквото става, казваме – Бог го е направил. Питам, когато Бог създаде света, ти беше ли там? Казват, че Мойсей е писал така. И Мойсей не е бил там. Той е взел един доклад и по него писал. Казвате, Мойсей е писал по вдъхновение. Значи някой по-учен от Мойсея му е диктувал, а той е писал. Мойсей беше запознат с дълбоката мъдрост на Египет и оттам е писал. После той имал развито това чувство да схваща нещата. За някои неща той е могъл чрез наблюдение да схваща как е бил създаден светът, как е бил създаден човекът и се е опитал в едно кратко резюме донякъде да изложи въпросите за създаването на целия свят, както и създаването на човека. Имайте предвид, че Мойсей не е бил невежа. Той е бил сведущ човек, първокласен учен. Ако сега би се явил Мойсей пред сегашните учени хора, едва ли те биха могли да се сравнят с него. Мойсей е знаел всички учени теории за светлината, той е разбирал законите за електричеството, законите на магнетизма, той е знаел и биологическите закони. Когато е отишъл при фараона, той е разполагал с много знания: хвърлил си пръчката и накарал тази пръчка да оживее. Той е разполагал с много знания, не е бил тъй шашав. Обаче неговите ученици изопачили учението му и Мойсей изчезнал, а останал мойсеизъм, едно изопачено учение. Това вече не е Мойсей, но според разбиранията им – учение. Не че неговите ученици са имали лошото желание, но така са разбирали и затова са го изопачили. Същото е станало и с християнството. След Христа неговите първи ученици са проповядвали по-правилно, но след това, като се предавало на втори, на трети, останалите вече са възприемали и предавали според разбиранията си.

И сега ние се спираме върху въпроса, що е Христос. Често питат: „Ти вярваш ли в Христа?“ Казваме, че Христос ще спаси света. Спасението е наука. Как ще спаси Христос света? Казвате: „Христос ще оправи света.“ Как ще го оправи? Преди 2000 години светът не е ли бил поправен? Най-първи ние трябва да разберем, че всеки човек може да изправи своя живот. Той има абсолютните възможности да изправи своя живот. Като казвам своя живот, разбирам, че човек трябва да постави в пълно съгласие своя физически, духовен и Божествен живот. Човек за себе си е почти едно божество. Ако вие питате някого: „Аз мога ли да направя нещо?“ Това показва, че вие не сте се добрали до никакво знание. Ако пред мен дойдат двама виртуози цигулари и единият пита другия: „Нали ще мога да изсвиря това нещо добре?“, той нищо няма да направи. Опитният, изкусният цигулар никога не пита. Той счита за привилегия, че може да свири и той казва: „Мога.“ Нищо повече. Който не може, той пита. Преди да е започнал да свири, аз му казвам: „Ти няма да изкараш.“ На въпроса, дали мога, ще си отговориш: „Мога.“ Който пита, той не може. Казвам, ако някой пита: „Дали мога да изсвиря“, казвам му: „Ще се сбъркаш някъде.“

Онзи, който пита, бърка. Който не пита, не бърка.

Вие ще дойдете тогава до едно криво заключение, защото някой път и невежият не пита. Човек, който знае, той не пита. Ние, съвременните хора, питаме как да станем добри, как да станем учени, как да станем морални, какво ще стане с нас, какви ще бъдат децата ни, какъв ще бъде мъжът ни и т.н. Мъжът ти ще бъде точно такъв, какъвто си ти. Като направил майсторът грънчар първото гърне, то се завъртяло от радост и намерило своята похлупачка.

Казва Христос: „Тази сирота вдовица тури там две лепти." Тя тури всичко, каквото имаше. Човек, който мисли да се подвизава в света, така трябва да постъпва. Обаче тази жена даже и не подозираше, че ще бъде предмет в света, но си каза: „Чакай да туря и аз нещо." Тя не е знаела, че Христос ще ѝ обърне внимание, ще я вземе за предмет на своя беседа, че ще я даде като подтик на другите. Тя не каза: „Как да дам последното си, децата ми нали ще останат гладни?" Не, тя тури всичко, каквото имаше в съкровищницата.

Сега, като ви говоря така, не мислете, че искам да направя някакъв намек за погрешките ви. Погрешките в света не седят в греховете, които правим, но в това, че ние не използваме благата, които природата дава. Сега всички се спират върху постъпките на човека и казват за някого – той е грешен човек. Аз не се спирам пред неговите грехове, това не ме интересува, но грехът седи в това, че той не се ползва от благата на природата. Сега работите ни в живота няма да вървят тъй гладко, както ние сме си ги предначертали. Когато реката излиза от извора си и отива към морето, как мислите, гладко ли върви тя, тихо, спокойно ли минава? Не, на колко хора къщите събаря, колко хора удавя, на колко дървета корените разрушава, колко кораби завлича, колко мушици и треви отвлича. Мислите ли пък, че като навлиза в морето, то я посреща тъй тихо и спокойно? Някой път морето посреща реката тихо и спокойно, а някой път я посреща с бури и я връща назад. Сега какво ще кажете? Първите пионери ще кажат: „Морето ни прие тихо, кротко, въздържано." Обаче след няколко време другите пионери, които са били върнати назад, които са били пердашени от морето, няма да кажат като първите. Мислите ли, че то нарочно прави това? Не, то си има свои маневри, казва на реката: „Почакай сега малко."

Всеки един живот, това е една малка река, която трябва да се влее във великото море. Някой път морето ще те приеме тихо, мълком и ще каже: „Влез." Някой път ще те посрещне така бурно, че ще те отхвърли на няколко километра далеч от себе си, че ще се образуват ред вълни около тебе. Ако ти си умен, ще разбереш смисъла на живота, ако не си умен, ще

се намериш в голямо противоречие и ще кажеш: „Ама защо се вълнува така морето? Не знае ли кой иде при него? Не знае ли как е името ми? Голямата река е името ми.“ „Аз пък съм великото море.“ Като каже така на морето, то ще се поусмихне.

Питам, моретата ли станаха от реките, или реките станаха от моретата? Вие сами ще си дадете отговора. Между морето и реката няма никакво противоречие. Това е външната обстановка на нещата. Ако между нас, хората, има някакво противоречие, то се дължи на някакво неразбиране. Каква разлика има между един богат и един сиромах човек? Виждате някъде един богат човек, но той е невежа. Виждате другаде един сиромах, но той е учен човек, станал е професор. Ако той беше богат човек, професор нямаше да стане. И ако природата го е направила сиромах, то е, за да го предпази от някакви слабости. Тя иска да го направи лек, да олекне. Някой път човек трябва да олекне. В това положение човек трябва да намери себе си. Питам тогава, каква разлика има между учения и невежия човек? Няма никаква разлика. Ученият човек е обработена земя, а невежият, неученият човек е необработена земя. Но и единият, и другият могат да станат учени. И ученият може да стане невежа след време, като не се учи, и невежият може да стане учен след време, като се учи. И добрият човек лош може да стане, и лошият човек добър може да стане. Ние говорим за относителната доброта. Ако ти не усилваш в себе си своите добродетели, след време ти ще отслабнеш. Ние виждаме този закон в света. Светските, умните хора го разбират. Този, който иска да се бори, да надвива, всеки ден прави своите упражнения. Ако отидете в Америка, ще видите тези боксьори, които искат да се развиват в своето изкуство, закачили там на тавана една топка и цели три-четири часа се упражняват: подхвърлят я ту наляво, ту надясно, скачат, стават, лягат, правят упражнения. Като ги види някой, ще каже: „Този серсемин какво прави там?“ Не, този човек има идея. Той ще спечели нещо, ще стане нещо от него. Той се бори за една премия, ангажирал се и знае, че след няколко месеца той ще вземе тези премия от петдесет хиляди долара, ще има една придобивка. Той ще се боксира, както едно време в римските арени е ставало: някой гладиатор се бори с друг, докато единият падне и се признае за победен. Тогава другият взима премия от петдесет хиляди или от сто хиляди долара. Как да не се боксираш при това положение? Струва да се упражняваш по няколко часа на ден, да удряш топката, за да получиш нещо. Сега ние можем да кажем, че това е губене на време. Аз правя едно сравнение. Ако този боксьор според вас, като се упражнява по три-четири часа на ден, губи времето си, вие, като седите по цели дни у дома си и се окайвате за положението, в което се намирате, или за страданията, които ви са дошли, вие не сте ли един подобен боксьор? За вас това време не е ли изгубено? Като дойде страданието, ти излез насреща

му като този боксьор – че от едната страна, че от другата страна, че отляво, че отдясно, набий го добре и му кажи: „Ти не знаеш ли кой съм аз, не знаеш ли че аз съм свободен гражданин?“ Някой път страданието може да те надвие, да паднеш на земята, да изгубиш съзнание. Нищо от това, после пак отново ще се състезаваш с него. Често героите и героините в някой роман, като ги набие страданието, те изгубват съзнание, падат на земята и казват: „Набиха ни.“ Като стане от земята, отиде при страданието, започне да се маже около него, но в себе си казва: „Чакай, втори път аз ще те набия.“ Казвам, и ще биеш, и ще те бият.

Сега вие слушате и казвате: „Какво е заключението?“ От съвременния живот ние можем да извадим относителни заключения само. Каква ще бъде крайната цел на живота? В света крайна цел няма. В съвременния живот никаква крайна цел няма. Този живот наричаме един преходен, но приятен свят. Материалният свят аз го кръщавам свят за децата. Всинца ние сме деца и трябва да се забавляваме по един или по друг начин. Забавление е той. И много хубаво. Философите, които разбират, казват, че той бил майа. Заблуждение е това. Да, той е заблуждение за мъдрите, които играят роля на децата, но за самите деца той не е заблуждение, той е точно на мястото си. Онзи богаташ, който има големи богатства, който е милионер, нека се радва на парите, то е на мястото си. Онзи, сиромах, който няма пари, нека поплаче малко, нека пострада. И то е на мястото си. Този плач има смисъл. Животът на земята не може без сълзи, без плач. Ако през целия си живот ти не си плакал, все трябва да поплачеш малко. Ако времето не поплаче, какъв смисъл има то? И времето понякога трябва да поплаче. Когато времето плаче, има смисъл в този плач: и реките приидват, и снеговете се топят, и цветята растат, и росните капки се явяват. То е цяло благословение. Вие ще кажете, че Господ е наредил така. Много хубаво, Господ е наредил да бият някого, че да плаче. Българите казват за някого, че го наستивасали хубаво. Ако вълната, ако памукът не се настиваса, какво може да излезе от тях? Ако пръстта не се настиваса, какво ще излезе от нея? Та като настивасаш някого, това е хубавото. Казвам, ние трябва да вземем живота във вечните му прояви, а не в тези временни, преходни състояния. И за в бъдеще вие ще намерите едни от великите разрешения на въпросите. Тъй както сега животът се проявява, това е най-красивото, което Бог може да ни даде на земята. И каквото и да говорят хората за този живот на земята, това е тяхно лично мнение. Много светии, които са заминали от земята, съжаляват, че са заминали. Те искат да дойдат на земята, пак да ги бият. Те имаха много страдания, но в тях изпитваха особена вътрешна, специфична радост, каквато на небето няма. Много светии, много учени хора, които са заминали вече от земята, пак искат да дойдат да поживеят на земята. Там те имат много знания, но казват: „В тези знания, които имахме на земята, имаше нещо специфично.“

Следователно по същия начин един ден и вие, като заминете от земята, ще съжалявате, ще плачете за земята, но ще бъдете вече възрастни. Вие ще плачете, но там ще ви кажат: „Вие сте възрастни, не ви се позволява да играете и да плачете." Вие ще си кажете: „Минаха онези блажени времена, когато си играехме, както искахме – и добро правихме, и грешихме, за което ни потупваха малко, но ни оставаха свободни." Сега мнозина описват небесния живот такъв, какъвто не е. Сега аз няма да ви кажа своята опитност за небето, но тъй както разглеждам вашите описания, както хората го описват, в това описание има една погрешка. Тази погрешка не е съзнателно направена, но се дължи на това, че всички хора описват небето привечер. Аз виждам някой виден писател, който минава даже за учител, описва небето привечер и казва: „Добре е да виждаш планините при залеза на слънцето." Питам, защо той не казва да се гледа красотата на планините при изгрева на слънцето, ами вечер? Понеже залезът е по-достъпен на хората, а малко хора са правили своите наблюдения при изгрева на слънцето. Затова именно той обръща внимание на хората да гледат красотата на планините привечер, а не при залеза на слънцето. Обаче тази красота при залеза на слънцето трае само един момент и после скоро се изгубва. Красотата при изгрев е възходяща. Следователно всички писатели разглеждат сега красотата при залеза на слънцето.

Сега у мнозина от вас има желание да станете силни, да се проявите, но трябва да разбирате законите на проявите. Да допуснем, че вие наближавате към една река, която няма мост. Искате да я прескочите. Направете този опит най-напред на един трап, широк два метра, за да не би, като прескочите реката, да се намерите във водата. Прескочите ли трапа, ще прескочите и реката. Вие трябва да имате умение да прескачате. Та именно ние, съвременните хора, трябва да се занимаваме с онези сили, които действат у нас. И после да разберем този сегашен порядък, който съществува. Ние казваме, че настоящият порядък ни плаши. Не, това е субективно схващане. Този порядък съществува от целокупната деятелност на цялото човечество. Когато човечеството един ден порасне, то ще създаде друг порядък. Дотам, додето е достигнало, то е създало този порядък. Сега ние очакваме човечеството да създаде един идеален строй. По-идеален строй от сегашния то не може да създаде, пък и да създаде, сегашните хора пак ще се повърнат към своите разбирания. Това най-първо зависи от разбирането на хората. Всички напреднали души трябва да имат един идеал, да знаят в какво седи бъдещият живот. Много пъти например ние искаме за себе си свобода, а ограничаваме другите хора. Щом ти със своята свобода ограничаваш другите хора, каква свобода е тази? Тя е свобода лично за тебе. Ако ти ограничаваш един, втори, трети, каква е тази свобода? Свободата не седи в това, да правим, каквото искаме. Казвате – човек е свободен. Свободата седи в това, че всичко, което човек прави, да е

разумно. И тъй, Христос се обръща към предмета за тази вдовица. Според моите схващания тази вдовица не беше невежа жена. Всяка, която употребява две лепти, числото две, тя е разумна жена. Жена, която употребява единицата, която носи единицата на гърба си, тя върви по мъжка линия, тя е мъж. Тази жена, която се е оженила за някой мъж, тя ще го бие най-малко по два пъти на ден. Жена, която носи двете на гърба си, тя е домакиня жена, къщата ще нареди, ще измаже, ще изчисти, децата ще нагледа, ще нареди, и покрай нея и работите на мъжа ѝ ще се наредят. Аз бих казал на всеки, който иска да се ожени, да види дали числото две е написано на гърба на неговата жена, а може или на челото, или другаде. Но има ли единица написана на гърба на тази жена, по-добре този човек да я вземе като учител.

Сега вие не трябва да вадите криво заключение, но трябва да знаете, че тези, които носят единица на гърба си, са на мястото си, тези, които носят числото две на гърба си, и те са на мястото си. Числото две е резултат на една вечна борба. Двете единици след като са се борили, борили, най-после са създали числото две. Това е закон на примирение. Противоречието е вътре в двете, но има един метод на примирение. Двама души, които се примиряват, образуват една двойка. Този закон ще видите например във вашия син. Той съществува навсякъде в природата – и между животните. Синът е небрежен, невнимателен, малко нахален, но след като намери още една единица, станат две единици, започва да става порядъчен. Та числото две като форма, като изражение е турено, за да могат хората да живеят добре. Двама души, турени на едно място, могат да вършат работа. Един, като е сам, той може да мисли, да философства, да мечтае, но не може да върши работа. Та като станат двама, разбираме, като намери той подобния си, разбирам онзи разумния, който правилно разбира нещата. Сега ние искаме другите хора да влизат в нашето положение, да ни помагат. Ние сме на крива посока. Най-първо, ако ти сам не можеш да си помогнеш, ако ти сам нямаш наклонност да разбираш, никой друг отвън не може да те накара да разбираш. И според съвременните научни изследвания всички даровити хора са родени даровити. И с учители, и без учители те учени ще станат. Едно малко побутване в природата може да ги наведе на Божествена мисъл.

Казвам, има един първоначален учител в света. Даровитият човек работи и с други учители, но има един учител, който му говори отвътре. Това е една привилегия. Онзи ученик, който се е пробудил, той може вече да говори с този учител. Той вече може да говори с него и може да си разреши тези вътрешни задачи в живота. Този учител ще го насочи така, че той може да разреши всички свои мъчнотии в живота си добре. Ще му даде и начини, и методи, и сили, и вдъхновение и ще му покаже какво нещо е животът и

какво нещо е смъртта, какво нещо е жената в света, и какво нещо е мъжът, какво нещо е братът и сестрата, какво нещо е приятелят, какво нещо е господарят и какво нещо е слугата, каква роля играят всички други хора и т.н. На всичко ще го наведе този учител и всичко ще му разправи. И тогава ученикът ще влезе в ролята си. А не той да казва, че наука не му трябва, това не му трябва, онова не му трябва. Всичко му трябва. Той трябва да съзнае същността на това, което му трябва. Ако ти не можеш да влезеш в положението на един мъж, ти никога не можеш да мислиш. Ако ти не можеш да влезеш в положението на една жена, ти никога не можеш да чувстваш, да обичаш и ако ти не можеш да влезеш в положението на едно дете, ти никога не можеш да се научиш да работиш. Защото всъщност децата работят. Като дойдат децата, те стимулират родителите си, те дават стимул. У децата има стимул, стремеж да работят. Каквото му дадете, то ще го разтвори, ще го разкъса. То е учен човек. Дайте му една книга, то ще я разтвори и ще я разкъса. То намерило нещо и казва: „Много проста работа е това." А вие го мислите за много важна. Едно дете може да ви разкъса книгата и да ви покаже, че има нещо още по-хубаво от нея. То е учен човек. Ако го попитате защо скъса книгата, то казва: „Ако тази книга беше тъй хубаво написана, тъй хубаво направена, тя никога нямаше да се къса." И така е. Направи книгата от пергамент, че то да къса, да къса – и да не може да я скъса. Или тури електрически ток в тази книга, че като я хване, да отскочи. Когато детето къса книгите, това показва, че майка му и баща му не седят на много висок уровен на развитие. Дете, което къса книгите, показва, че този подтик му е даден от майка му и баща му. Иначе отде ще се роди този подтик у него. Защо не се роди в него желанието да обърне книгата и да я разгледа.

Сега да дойдем до малкото, което може да приложим в живота си с разбиране. Това малкото може да ни спаси от хиляди ненужни страдания, а може да ни избави от хиляди ненужни радости. Според моето разбиране има много страдания ненужни, има и много радости ненужни. Защото след всяка суетна радост ще ти дойде една много голяма скръб, след всяка суетна скръб, ще ти дойде една голяма радост. Ти мислиш, че някой казал нещо по твой адрес и с това уронил твоето достойнство. Той казва: „Знаеш ли какво е писано по вестниците за тебе, една много лоша статия." И ти цяла нощ не спиш, пишеш отговор на тази обида. Нищо не е писано. То се отнася за друг някой, за тебе даже не са обърнали внимание, а ти се безпокоиш. Дойде друг някой твой приятел и ти казва: „Ти знаеш какво е писано за тебе, аз едва сега разбрах, че ти си бил толкова гениален човек. Четох една рецензия за тебе." Ти цяла нощ не може да спиш, но ставаш сутринта, никой нищо не е писал. Значи лъжат те хората. Много пъти казват хората, тъй да понамажем малко колата, да не скърца. Това е тактика. Някой път у хората има един прием за възпитание, ще те хвалят

и ще те корят, но било по единия, било по другия начин, това е педагогическо правило. Който те кори и който те хвали, това са две противоположни сили. Имаш чук, имаш и наковалня. Щом имаш чук, трябва да имаш и наковалня. Щом имаш наковалня, трябва да имаш и чук.

Питам, защо някой път на земята трябва да ни похвалят, а някой път трябва да ни корят. Ако кажете, че постоянно ви чукат, това не е вярно. Всяко страдание съответства на една радост и всяка радост носи след себе си едно страдание. Щом почувстваш една радост, тя носи след себе си най-малко едно страдание. Понякога една радост носи след себе си десет скърби и си заминава. Питам тогава, Защо радостта трябва да ни остави тези скърби? Досега никой не е отговорил.

И най-великите хора и най-великите учители на земята, и те са скърбяли. Казва Христос: „Прескръбна е душата ми до смърт." Нямаше ли той разбирания? Имаше разбирания. Но той се намираше в положението на човек, който разглеждаше нещата от човешко гледище. „До смърт" значи дошла е тази скръб до дъното. Но след възкресението Христос мина от тази скръб в онази радост, която наричат вечното благо, вечната радост, на която скръб вече не е спътница. В този Божествен живот скръбта и радостта се сливат заедно. От лично гледище в Божествения свят в скръбта и радостта има две сили, които действат едновременно, една постоянна борба и нито едната отстъпва, нито другата. В земния живот радостта казва: „Аз ще бъде първата." Скръбта казва: „Не, аз ще бъда първата." Затова при сегашния съвременен живот скръбта е много по-силна от радостта. Скръбта, като намери, че ти си приел радостта, наложи те и казва: „Защо си допуснал тази радост, защо я прие без мене." Радостта е по-нежничка, скръбта е по-груба, тя е мъжка Гана, тя върви по мъжка линия. Радостта е по-нежна, като види, че главата на някого е пукната, казва: „Няма нищо, аз зная характера на скръбта." И вземе, че те превърже. И като дойде скръбта на втория ден, казва: „Кой ти даде това право?" Ще махне бинтажа ти, ще те набие и си заминава. Като дойде после радостта, казва: „Де са бинтажите ти?" Е, няма нищо, ще ѝ простиш, нали знаеш, че тя е малко грубичка? Обаче в Божествения свят скръбта, която е толкова егоистична, примирява се с радостта, съединява се с нея в едно и човек повече не бива бит.

Та всеки, който е приел радостта преди скръбта, той все ще яде бой. Така е в живота, така обяснявам аз. И който иска да знае дали е така, или не, това е друг въпрос. Ако не ми вярвате, идете в другия свят, и ще повярвате. Аз искам да проверявате нещата. Ама дали е така? Проверете. Нищо повече. Ако намерите някое по-добро обяснение, елате и ми кажете, аз съм готов да слушам. Доколкото аз съм разбрал, така седи работата. А пък аз,

умният човек, щом видя скръбта, по някой път не я дочаквам. Аз не искам да се разправям с нея, затова понякога аз я залъгвам. Като дойде тя, аз намажа лицето си и казвам: „Много съм скръбен." Тя, като ме види така намазан, побелял, казва: „Кой мина тук преди мене, та те е бил? Сега вече аз няма какво повече да те бия." И си заминава. Като си замине, аз се измия. Като дойде, пак се намажа. Тя ме е научила да работя. Всеки ден се дигизирвам. Какво ще кажете на това? Че вие всеки ден правите това, всеки ден се дигизирвате. Една от сестрите, която слуша моите беседи, казва: „Учителю, ти не си оставил нито едно наше чувство да не го осмееш, не си оставил нещо, което да не ухапеш, не си оставил едно наше благородно чувство да не го осмееш." Не, аз се смея на всички ония чувства, на които и вие се смеете. На които вие се смеете, и аз се смея, на които вие плачете, и аз плача. Другояче седи въпросът. Ние сами опетняваме нашите чувства. Ако има нещо възвишено и благородно, разбирам.

Като се говори за любовта в съвременния живот, вие казвате: „Остави това, не ни говори за любовта." Ако дойде някой в къщата ви и каже, че е обикнал жена ви, вие веднага ще се зачудите. Не, този човек не трябва и дума да отваря за това, че жена ви е красива, и че той я обикнал. Защо трябва да говори това? Това не е само между светските, но и между религиозните хора. Ние още не сме дорасли. Като срещне жената на този човек, той трябва да каже: „Откак видях жена ти с тези добри качества, аз се радвам, че измених лошото мнение, което имах за жените. Аз имах много лошо мнение, но като видях в жената такива добри качества, аз измених мнението си за тях. Твоята жена ми даде повод да гледам малко по-другояче на жените." Като срещна една жена, която ми харесва, трябва да се зарадвам, че има такива благородни жени в света. Всяка чиста, всяка благородна жена има топлина от десет хиляди градуса. Кажете ми кой мъж би могъл да пипне или да направи някаква пакост на такава жена, която носи в себе си една батерия от десет хиляди градуса. Бихте ли повярвали вие, че такава жена може да я целуне един мъж? Не, още отдалеч от устата, от ръцете му нищо не би останало. Всяко докосване до нея, това е огън дояждащ. Той ще седи далеч от нея с всичкото си уважение и почитание. В това седи този велик морал. Но при това вие имате малко по-друго понятие за чистота. Аз не зная отде произлиза този морал, върху който съвременните хора базират своите постъпки и съграждат своя морал. Материята, от която е направена моята уста, е от хляб, от жито и няма да се минат три, четири, пет месеца, и тя ще се промени. Да кажем, че някой ме е целунал и не ми е приятно. Питам, моята уста това аз ли съм? Вратата, през която вие влизате, това вие ли сте? Не, само че ние обичаме вратата ни да бъде в изправно положение.

Моралът седи в друго отношение. Въпросът е да не би онзи, когото ние

обичаме, да направи една постъпка, която да е против този морал, който ние имаме вътре в себе си. В ума и в сърцето си ние имаме един морал, от който трябва да се пазим. Защото, ако ти обичаш някого, трябва да му отдадеш всичкото уважение и почитание, и при това да не му създадеш ни най-малкото страдание. У тебе не трябва да се зарежда желание да му причиниш ненужни страдания. Това е любов. При любовта сега на земята, ако ти причиниш някому нужни страдания, ти го обичаш, ако му причиниш ненужни страдания, ти не го обичаш. Причини страдания, които са намясто.

Сега ще ви приведа един пример, който само отчасти може да обясни идеята. Една американка от града Бостън се влюбва в един американец от ниско произхождение. Тя била дъщеря на един голям милионер. И тя казва: „Аз искам на всяка цена да се оженя за него.“ Баща ѝ не се противопоставя, но я моли да почака малко с взимане окончателно решение по въпроса и до това време той изпраща портрета на нейния любимец при един виден физиогномист и френолог, да се произнесе той за тази личност. Бащата вярвал в тези науки. След кратко време той получава назад портрета на този господин със следните сведения. Дъщеря ви по никой начин да се не жени за този човек, защото най-много две години след сватбата той ще я убие. Вие ще кажете: „Отде този човек може да прави такива заключения?“ Той може да я убие, а може и да не я убие. Тогава бащата занася писмото на своята дъщеря и казва какво представлява нейния любимец. Дъщерята казва: „Добре, аз ще се откажа, нека да направя един опит, да видим дали така ще се случи. Че ще страдам, нищо от това.“ И наистина този млад човек се оженва за друга. След две години той убива жена си.

Питам, любов ли е това, когато онзи, който ви обича и иска да ви създаде една радост, а ви създаде едно голямо нещастие, като ви лиши от това, което вие обичате? Например вие искате да учите, но онзи, който ви обича, ви лиши от вашата радост, от вашето щастие, като ви казва, че не трябва да учите. Това любов ли е? Този човек ви лишава от едно благо. Казвам, всеки човек в сегашния живот трябва да се поощрява към какво и да е изкуство или наука. И като дойдем до земния живот, ние трябва да се стремим към вечния живот. Ако ние не разбираме земния живот, как ще разберем небесния? Ако не ценим земния живот, как ще ценим небесния? Ако земния не виждаме, как ще виждаме небесния? Защото от този живот ние ще се приготовляваме за другия живот. Този живот не е далечен, ние го живеем. Вечният живот е този, в който няма смърт, няма скърби и страдания. В този живот, като видиш само онзи, който те обича, ти веднага ще почувстваш дълбока радост в душата си. Голямо щастие за тебе ще бъде да видиш този, който е създал света, да видиш онзи, който е създал

всички форми, да видиш онзи, който е създал цялата наука, всичката красота, да видиш онзи, който носи всичката сила и мощ в себе си. Достатъчно е само да видиш този, който ще ти се усмихне отдалеч, и после пак ще се скрие.

Казвам, това няма да бъде илюзия, но една жива опитност. Такава опитност са имали и всички велики хора. Те са станали велики хора, защото са видели само едно малко проявление на Бога, който се проявява и изчезва. И всеки, който е видял Бога, е станал велик. Това виждане не е външно, но вътрешно виждане. Някои мислят, че то е външно виждане. Не, то е в съзнанието вътре. Когато ти видиш това вечно начало, всичките ти скърби, всичките ти страдания и мъчнотии излетяват, и ти ставаш мощен, умът ти проблесва, и ти почваш да разбираш смисъла на живота. И тогава това, което е било невъзможно за тебе, става възможно и ти носиш радост и мир навсякъде. Това е опитността на всички велики хора не само в миналото, но на всички велики хора. Велики души ги наричам аз – и имат тази опитност и сега. Те казват: „Ти за Бога можеш ли да направиш това?" Че за кого друг ще го направиш? За кого другиго ще служиш? На хората ли ще служиш? Че ако ти не можеш да служиш на Бога, който ти е дал всичко, как ще служиш на другите хора? Под Бог ние разбираме това вечно начало, Божественото, което живее у нас, в което се гради великото. Ако във всеки човек може да се събуди Божественото, той не изведнъж, но постепенно ще има шанс в живота си да придобие и да прояви всички възможности, които са вложени в него. И тогава, дето и да отидете, при който и да е учител, само като търсиш спасението си, той ще може да ти го покаже. И когато в света дойде един проповедник или един светия, Бог иска чрез този прозорец, който той е направил, да погледнат всички хора навън и да видят всичко онова наоколо си, който Бог е направил. И затова именно науката е непрерывна. Във всички учени, във всички велики хора тази сила е една и съща.

Следователно, щом разбирам така, ако едно дете може да ми каже истината, за мене то е един голям прозорец. Ако едно дете може да ми изпее една песен, която може да ме вдъхнови, това дете за мене е един голям прозорец, чрез който аз мога да видя всичко онова, което Бог е сътворил. Ако аз, който съм голям, не зная как да постъпя при даден случай, а виждам едно малко дете, което ми дава един добър пример от морална постъпка, това дете за мене е един голям прозорец. То вижда друго едно малко дете, паднало на улицата, и бързо се притичва към него, вдига го, изчиства го, измива го и после го целува, а след това го завежда дома си и го нагостява, казвам: браво, ето един добър пример. Досега аз не съм направил такова нещо, а това малко дете го направи. Ето как може да се поправи светът. Ще дигнеш този, който е паднал. Какви са били

причините на неговото падане, ние не знаем. Защо е съгрешил той, и това не знаем. Ама там в рая съгрешили първо. Питам, кой мъж или коя жена от съвременните, ако се намери в този рай, няма да съгреши? Доколкото знаем, всички, които сте минали покрай това дърво, всички сте яли от неговите плодове и сте съгрешили. Вие, като осъждате понякога другите хора, правите и вие сами същото. Казвате – не е хубаво да се одумва, а при това одумвате. Не е хубаво да се съмнява човек, а при това се съмнявате. Не е хубаво да бъдеш безверник, а при това се обезверявате. Даже и сегашният водител на теософите – Кришна Мурти, предава една своя опитност, че след като намерил своята възлюбена и после я изгубил, сторило му се, че всичко изгубил в света. Той казва: „Всичко, каквото имах, изгубих.“ И след това отишъл пак да търси своя Учител. Питам, коя е причината, дето той изгубил своя Учител? Той казва: „Потребно е понякога да изгубиш своя Учител, за да се създаде по-голям стремеж.“ Та не мислете, че понякога няма да изгубите вашата радост. Ще се поколебаеш, и скръбта ще дойде. Може би за половин или за един час, но скръбта ще дойде.

Първото нещо: вие трябва да бъдете готови като тази вдовица да вложите всичко, каквото имате. Но не да знаят хората. Питам, какво може да се направи с три пари в света? Ако аз внеса три пари, всичкото свое имане, питам, какво може да се направи с тези пари? Какво може да се направи с това малко благо? Нищо не мога да направя. Но този малък подтик на трите пари, турени в известна посока, може да причини цяло преобразование в нашия живот. Турим ли този малък подтик като основа, нещата веднага могат да се реализират.

Казвам, искам сега всички вие да бъдете свободни. Някои казват, че не трябва да бъдем амбициозни. Не, трябва да бъдем амбициозни, но намясто. Някой трябва да бъде силен, че дето трябва, да покаже силата си. Всичко е хубаво, когато е на мястото си. Ние вървим сега по един морал, който не може да произведе онзи резултат, който ние очакваме. Един дойде, казва ти: „Не прави това, не прави онова.“ Дойде друг, казва ти: „Прави това, прави онова.“ И т.н. Един говори едно, друг – друго. Казвам, прави всичко това, което е дадено в природата, което и природата прави. Обаче има неща в природата, които човекът е турил и върху тях ние разсъждаваме и казваме: „Това не прави, онова не прави.“ Когато влезеш в бакалницата на тъмнината, сам си избирай стоката. Когато влезеш при бакалина на светлината, остави той да ти избере стоката. Всичко онова, което природата е създала, аз го наричам, че то е най-разумното нещо в света. Дай ход на всяко едно желание, което изтича от дълбочината на твоята душа. Дай ход на всяка възвишена мисъл, която произтича от дълбочината на твоя ум. Дай ход на всяка твоя постъпка, която изтича от

дълбочината на твоята воля. Никога не спирайте хода на всяка ваша мисъл, на всяко ваше чувство и на всяка ваша постъпка, щом те изтичат от дълбочината на вашето естество. И като направиш такава една постъпка, само ти трябва да знаеш за нея, никога не отивай да разправяш на другите хора какво си направил. Ако ти плащат за това, можеш да разправяш. И това не е лошо, защото иначе няма кой да даде на репортерите материал. Но ти сам проверявай, докато дойдеш до един основен закон, който аз наричам реалност. Реалността е един основен закон, който никога не се мени. Вижда ме един човек и намира, че съм хилав, слаб. Казвам: „Не ме гледай тъй, аз съм силен човек. Застани прав.“ Той застава. Хващам го с едната си ръка и го дигам във въздуха прав, дигам го един, два пъти и го слагам после на земята. Той казва: „Ти правиш нещо, навярно хипнотизирваш.“ „Добре, нека дойде още един.“ Дойде още един и двамата ги издигам заедно нагоре във въздуха. „Това е илюзия.“ Добре, нека дойдат още двама, да се качат отгоре ви. Стават четирима и ги дигам всички заедно. Дойдат четири-пет души и всички заедно дигам във въздуха. Питам, това илюзия ли е?

Казвам, вие сами виждате, че това не е илюзия, защото, ако беше илюзия, нямаше да има никакво напрежение в мускулите ми, а вие виждате, че има известно напрежение в мускулите ми. Ако премерите ръката ми, ще видите, че обемът ѝ се изменил, става едно свиване на мускулите, вследствие голямото напрежение и те ще видят, че се намират пред една реалност, в която има отношения, а не пред една илюзия.

При реалността има смяна на енергиите. Щом става смяна на енергиите, нещата са реални. Реални неща са само тези, които дават подтик на нашия ум, на нашето сърце, на нашата душа да се реализират нещата. Щом нещата се реализират, те са реални. Всяко нещо, което не дава подтик, то е илюзия. Мощното, силното, което тласка света напред, то е реално. Такъв е законът. Та вие трябва да обърнете внимание на вашия Учител, без да знаете, без да подозирате това нещо. Един ден, като ходите между тълпата, без да го виждате, вие ще турите всичкото си имане, но той ще ви види и ще каже: „Тази вдовица тури всичкото си имане.“ И от този ден тази вдовица стана ученичка на този велик Учител. От две хиляди години насам аз виждам тази вдовица. Тя и сега е в света. Но това не е важно. Вие ще кажете: „Де е тя сега?“ Тя иска името ѝ да остане незнайно. Тя казва: „Нека ме знаят каква съм била в миналото си, но сега, тъй както съм добре облечена, не искам да ме знаят, ще опетня своето минало. По никой начин не искам да знаят днес името ми. Тъй както съм облечена, камилфо, ще ми обърнат голямо внимание, а аз не искам това нещо.“ Вие я питате как така разбогатя. Тя казва: „Вие туряли ли сте в ковчежника последните си пари, които имате, т.е. всичкото си имане? Един ден аз вложих своите последни

три пари и до днес те дадоха тази голяма сложна лихва.“

Камил Фламарион в своята астрономия прави изчисление каква сума ще се получи от 25 стотинки, дадени под сложна лихва от времето на Христа и до днес. Той изкарва една голяма сума, която може да си представим, ако допуснем, че цялата земя беше само злато, пак не би могло да се изплати този голям дълг, който правят тези 25 стотинки. Той прави едно изчисление, че за да се изплати този дълг, трябвало в продължение на девет години всеки час да пада по една земя от злато в банката. Само тогава ще се изплатят тези 25 стотинки. Така много са нараснали те. Следователно, най-малката сила, която можем да вложим у нас в обръщение, след време ще даде един такъв грамаден резултат, какъвто човешкият ум никога не може да си въобрази, нито подозира. Затова именно са хубави тези малки подтици. Най-малкото добро, което можеш да вложиш в тази банка, вложи го. И тази вдовица сега е между нас, тя е реформаторка. Тя ходи, проповядва из цяла Европа. Може да си гадаете дали не е в Америка, или в Англия, или във Франция, или другаде. Това не е важно. Тя днес проповядва истината. Вложете и вие хубавото, красивото в тази банка. Което Бог ви е дал, него вложете. Това е и в настоящето време, и в настоящия живот, и в настоящата култура и при настоящите условия. Скърби, страдания, разочарования, радости, вяра или безверие, всичко това са условия, сили, качества, които ни тласкат напред. Скръбта казва: „Напред върви!“ Радостта казва: „Напред върви!“ Съмнението казва: „Напред върви!“ Вярата казва: „Напред върви!“ Безверието казва: „Напред върви!“ И онзи, който вярва, казва: „Напред върви!“ И който не вярва, казва: „Напред върви!“ И който се обезсърчава, и който се насърчава, всички казват: „Напред върви!“

Всички казват следното. Нас ни трябва по-велик живот от този, който имаме сега. Божественото трябва да се вложи у нас, за да постигнем бъдещето, което очакваме.

Двадесет и първа неделна беседа
19 януари 1930 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1930_01_22 Опитната школа
лекция пред общия окултен клас

ОПИТНА ШКОЛА

Размишление Като ученици на велика Школа, вие трябва да се занимавате с двете значения на числата: с тяхното абсолютно и с тяхното относително значение. По отношение на философията, вие трябва да се занимавате с реалните и с нереалните величини, да ги разграничавате. Като изучавате живота, вие трябва да се занимавате с човешкия и с Божествения живот. Дръжте в ума си мисълта, че абсолютната реалност не може да се проявява на земята. Например, човек яде, храни се добре, но не може да каже, че се е нахранил абсолютно. След три-четири часа той отново огладнява. Щом усети глад, пак яде. После пак огладнява и т.н.

Какво представлява гладът? Гладът е дълбок, вътрешен стремеж в човека, чийто произход е неизвестен. Мнозина питат: Не може ли без ядене? Щом гладът съществува, без ядене не може. Като гладува известно време, човек има възможност да изпита Божията благост върху себе си. Когато жадува, човек също има възможност да изпита Божията благост. Във всички свои нужди и лишения човек има възможност да опита Божията милост и благост. Докато живее в изобилие, човек не познава благостта на Бога. Той ще я познае и тогава, но ако е разумен.

Разумният, добрият човек изпълнява волята Божия съзнателно и доброволно. За него не съществува пръчица, тояга, закон. Когато не слуша баща си, детето опитва неговата тояга на гърба си. Когато тоягата се сложи за пръв път на гърба на детето, противоречието веднага изпъква пред него. То се чуди, как е възможно, баща му, който го обича, същевременно да го наказва. Човек представя голямо дете, в ума, в сърцето и във волята на когото влизат ред противоречия, като задачи на неговия живот, с които той неизбежно трябва да се справи.

Съвременните хора се питат, как да се справят с противоречията. Това е най-лесната работа. Натъкне ли се на някакво противоречие, човек не трябва да разправя на хората, какво преживява, но трябва да потърси начин, как да се освободи от него. Противоречието не е нищо друго, освен оцапване. Следователно, щом оцапа ръката си, човек трябва да отиде при някой чист извор, да гребне от водата му и да полее с нея ръката си. Като полее ръката си няколко пъти с тази чиста вода, всякаква нечистота ще изчезне. Така той ще опита свойствата на водата и ще благодари, че е могъл по този начин поне да научи едно от нейните ценни свойства. Ще питате, защо трябва човек да се цапа. Докато е на земята, човек неизбежно

ще се цапа. Значи, докато живее, човек все ще греши. Някой иска да стане светия. Ако не е грешил, човек не може да стане светия. При това, ако няма грешници в света, и светии няма да има. Невъзможно е в света да съществуват само светии или само грешници. Грешниците и светиите са два полюса, две различни категории хора. Грешникът е необходим, за да се прояви светията. Злото е нужно, за да се прецени доброто. Казва се, че първият човек, който живял в райската градина, се изкусил от един плод и сгрешил. Преди човека, обаче, други същества, о-напреднали от него, са грешили. В сравнение с тях човек е дете. Те сгрешили поради гордостта, която била силно развита в тях. Как сгрешили, досега никой не знае.

Сега ще прочета 12 глава от Деяния на Апостолите, а вие ще си правите заключенията. А от църквата ставаше усърдна молба към Бога за Петра. /- 4 ст./. Ще кажете: Щом Бог знае, че Петър е в тъмница, защо трябва другите да се молят за него? Какво знае Бог, това е едно нещо, а какво хората трябва да правят, това е друго. Човек трябва да се моли при всички случаи на живота си, и за себе си, и за своите ближни. Че учителят знае много неща, от това ученикът не се ползва - той трябва да учи.

Петър спеше между двама войни, вързан с две вериги; и стражари пред вратата вардеха тъмницата. /- 6 ст./. Какъв беше резултатът на тяхната молитва? Ето, ангел Господен престана, и светлина осия стаята; и ангелът, като побута Петра по ребрата му, разбуди го и рече му: Ставай скоро! И паднаха веригите от ръцете му. И рече му ангелът: Опаши се, обуй сандалията, облечи дрехата си и ела след мене. И Петър излезе и отиваше след него и не знаеше, че е истинно това, което ставаше от ангела, но мислеше си, че видение вижда. И оттам като излязоха, изминаха една улица, и тутакси ангелът отстъпи от него. И Петър дойде в себе си. И когато похлопа Петър на пътните врата, пристъпи една слугиня да послуша, кой е. И щом позна Петровия глас, извести на другите, че Петър стои пред вратата. А те и рекоха: Ти си луда! Но тя потвърждаваше, че това, що им казва, е така. А те думаха: Неговият ангел е. Защо трябваше да бъде хвърлен Петър в тъмница? Кога поставят човека в тъмница? Когато извърши някаква голяма пакост. Значи, като проповядвал, Петър причинявал големи пакости. На кого? На евреите. Понеже неговите проповеди не били съгласни с тяхното учение, те го считали опасен човек и го преследвали.

На какво може да се уподоби ангелът, който спасил Петра? Ангелът, който бил изпратен от небето, представя Божественото начало в човека. В каквото положение да се намери човек, щом се обърне към Божественото в себе си, то всякога му се притича на помощ. То освобождава, спасява, успокоява човека. Когато човек знае, че има някой да се грижи за него, той

се успокоява. Това, което наричаме чудеса, не е нищо друго, освен изявление на Бога, чрез което Той показва своята грижа, както към отделния човек, така и към цялото човечество. Ще кажете, че чудесата са само за безверниците, а не за вярващите.

Безверници е имало всякога. В миналото е имало безверници, и днес има безверници, но и сегашните хора не са от силновярващите. Ако чудесата са били нужни в миналото, нужни са и сега. Слънцето, което е изгрявало в миналото, изгрява и в настоящето, ще изгрява и в бъдещето. Звездите, които са изгрявали в миналото, изгряват и в настоящето, но ще изгряват и в бъдещето. Невъзможно е да живее човек и да не вижда Божието проявление. Човек се нуждае от опитности, да види Божието проявление. Не е нужно всички хора да имат еднакви опитности. Каквито да са опитностите, малки или големи, всеки човек трябва да мине през известни опитности. Има извънредни опитности, които представят високи планински върхове. Те са за малцина, за ония, които могат да ги изкачват. Има и обикновени опитности, които се отнасят до всички. Без да измери силата си, някой иска да има големи опитности. Да има човек една голяма опитност, това значи, да се качи на Хималаите. Колко души са се качили досега на Хималаите? Значи, между опитностите на човека и височините на планините има известно съотношение. При това, само онзи може да стигне някой висок връх, който разполага с вътрешни и външни условия и възможности. Понеже нещата в природата не се повтарят, затова, именно, и опитностите на хората не се повтарят. Вие не можете да срещнете еднакви планини в природата. Всяка планина се отличава от другата по няколко стотици или хиляди метра. Най-високата планина в света е Хималай. От нея постепенно се слиза, докато дойдете до най-низката. Същото нещо можем да кажем и за добродетелите и способностите на човека. Всички хора не могат да бъдат еднакво свети, еднакво даровити, учени. Казано е: Свети бъдете, но това не значи, че всички могат да бъдат еднакво свети, или че в даден момент всички могат да бъдат свети. За всеки човек е определено, каква способност, или каква дарба може да прояви. Като учи, даровитият има условия да прояви своите дарби. Ако не е даровит, човек пак трябва да учи, да придобие поне малко знание. Не пренебрегвайте малкото знание заради голямото. Мнозина грешат, като пренебрегват малкото за голямото.

Един руски виртуоз-музикант слушал един по-виден виртуоз от себе си и се обезсърчил толкова много, че дошъл до пълно отчаяние, вследствие на което се самоубил. Защо трябва да се самоубива? Той е слушал по-виден виртуоз от себе си, но от него има по-слаби музиканти. Трябва ли ония, които стоят по-долу от него, да се самоубиват? Колкото по-високо стои човек, толкова по-големи отговорности носи, толкова по-голям е неговият

хомот. Грешникът носи хомот на врата си, но хомотът на светията е несравнено по-голям от този на грешника. Светията работи много. Няма човек в света, който да работи като светията. Той работи ден и нощ, почти не почива. Ако спи един-два часа, това му е достатъчно.

Като ученици, вие трябва да поддържате връзката си с невидимия свят, да черпите сили от него. Не поддържате ли тази връзка, вие в скоро време ще се превърнете в щерни. И като щерни, пак ще имате живот в себе си, но все още очаквате да завали дъжд, да напълните щерната си, за да не пресъхне до втория дъжд. Държите ли връзката си с невидимия свят, вие ще се превърнете на извори, които постоянно ще дават от себе си. Задачата на всеки човек е да стане извор, да дава на всички. Обезсърчи ли се човек, това показва, че водата му е подпушена някъде. Какво трябва да направи, като се обезсърчи? Той трябва да се смири, да извика няколко братя и сестри да се помолят за него. Колективната молитва е силна. Щом е силна, молитвата дава добри резултати. Мъчно е човек да се моли сам за себе си. Само светията може да се моли за себе си. Казано е в Писанието: Молете се един за друг. Знанието и молитвата в ръката на вярващия представят сили, с които той може да победи всички свои мъчнотии и страдания. Молитвата е разговор на човека с Бога, с възвишените същества. Като се разговаря, човек се учи. Когато иска да изучава музика, художество, скулптура, ученикът посещава един, втори, трети професор, разговаря се с тях. В разговорите си с тия учени, той се ориентира в областта, от която се интересува, и постепенно навлиза в нея.

И тъй, за да учи, човек трябва да дойде до положението на малкото дете, което има пълно доверие към окръжаващите. Казано е в Писанието: Станете като децата. Когато дават нещо на детето, то взима, без да пита, защо му дават. Така трябва да постъпвате и вие. Когато Бог ви дава нещо, взимайте, без да питате, защо ви се дава. Питате ли, ще се натъкнете на обратния процес, ще ви заставят да давате. И без това човек трябва да дава, но да се пази да не дойде този процес преждевременно, когато не е готов за него. В какво положение да се намирате, през каквито изпитания и радости да минавате, навсякъде ще опитвате Божията благост. Дали минавате през областта на любовта, на мъдростта или на истината, навсякъде ще опитвате Божиите блага.За да се ползва разумно от тия блага, човек трябва да е готов да изправи грешките си. Мъчно се изправят грешки, особено, тия, които не се виждат. Има грешки, които се виждат, но има и добродетели, които се виждат. Видимите грешки не са грешки. И видимите добродетели не са добродетели. Това е една противоречива мисъл, но всъщност е така. Истински добродетели са ония, които само с микроскоп можеш да уловиш. Друга противоречива мисъл е следната: от знайното излиза незнайното; и от незнайното излиза знайното. Като

мислите известно време върху това изречение, вие ще придобиете малка светлина, ще разберете неговия дълбок смисъл. В незнайното се крият малките величини, а в знайното - големите. Ако не започне с малките величини, човек никога няма да дойде до големите. И ако от великите работи не върви към малките, човек никога няма да дойде до истинското знание. Истински опитности придобива само онзи, който може да слиза от великото до най-малкото и да се качва от най-малкото до великото. Той се движи от реалното към относителното. Реалното е незнайното, а относителното е знайното.

Съвременните хора се стремят да се домогнат до незнайното, като си служат с ред опити и наблюдения. Като изучават явленията в живота и в природата, те дохождат до заключение, че има нещо незнайно, нещо велико, което по физически начин само не може да се разбере. Като изучава законите на живота, човек дохожда до познаване на физическите и духовни закони и вижда, че когато губи на физическия свят, в духовния печели. Такъв е законът и за радостите и скърбите. Когато страда, човек слиза надолу, в сянката на живота, и видимо губи. Когато се радва, той се качва нагоре, дето слънцето грее най-силно. Физическият свят представя долината на живота, а духовният - високите планински върхове. Като живее на земята, човек ту слиза, ту се качва, като придобива опитности и знания.

Като ученици, вие трябва да работите съзнателно върху себе си, да усилвате вярата си. Вие имате вяра, но тя не е дошла до онази степен на развитие, да вършите чудеса с нея. Вярата на някого е толкова силна, че се равнява на силата на един конец. Вярата на друг някой по сила се равнява на силата на два конеца. Какво може да направи човек с такава вяра? С тази вяра той не може да извади даже една кофа вода от кладенеца. Колкото по-силна е вярата на човека, толкова по-големи тежести може да носи с нея. Като не знаят силата на своята вяра и на своята мисъл, мнозина се наемат с големи работи и, като не могат да ги изпълнят, те се разочароват. За да не изпада в разочарования, човек трябва да познава силите си. Искате ли да познаете силата на мисълта си, направете следния опит: опнете един тънък конец между две пръчици и опитайте чрез мисълта си да го скъсате. Видимо този опит е лесен, но в действителност малцина могат да го направят. Ако можете да скъсате конеца, вие можете да насочвате мисълта си, където искате, като творческа сила. Вътрешните изпитания на човека представят подобен конец, обтегнат между две малки колчета. Ако може вътрешно да скъса този конец, човек ще може и външно да го скъса. Не може ли вътрешно да го скъса, и външно няма да го скъса. Всяко препятствие, което човек среща на пътя си, не е нищо друго, освен конец, обтегнат между две колчета. Конецът трябва да се скъса. Ако

речете да го прескочите, не може - конецът се подига нагоре. Да се проврете под него, пак не може - конецът слиза надолу. Ако искате да го развържете, много време ще отиде. Най-бързо и практично е да скъсате конеца. Опитът със скъсването на конеца е опит за усилване на вярата. Вярата помага на човека да издържа във време на обезсърчаване. Като е дошъл на земята, човек неизбежно ще мине през обезсърчения. В този случай само любовта и вярата могат да му помогнат. Без любов нищо не се постига. Като люби и вярва, човек се учи, как да къса конците, които среща на пътя си. Като се учи, човек постоянно се променя, понеже минава ту от човешкото в Божественото, ту от Божественото в човешкото. Когато беше в пустинята, Мойсей видя една къпина, която гореше, но в този момент чу глас от небето: Събуй обущата си, защото мястото, на което стоиш, е свещено. Когато влезе от тъмницата да освободи Петра, ангел Господен му каза: Стани, препаши се, обуй се, облечи дрехата си и ела след мене. Защо на Мойсея се каза да събуе обущата си, а на Петра се каза да се обуе и облече? Мойсей влизаше от човешкия свят в Божествения, затова трябваше да бъде бос. Петър, обаче, излизаше от Божествения свят и влизаше в човешкия. За да влезе в човешкия свят, човек трябва да бъде обут, облечен и с джобове, пълни с пари.

И тъй, когато казваме, че човек може да живее без пари, имаме пред вид, че той отива при Бога. Щом отива при Бога, нищо не му трябва. Той не се нуждае нито от дрехи, нито от обуща, нито от пари. Той ще отиде при Бога гол и бос, без пет пари в себе си. Когато влиза в света между хората, човек ще се облече добре, ще се обуе добре и ще напълни джобовете си с пари. Каже ли човек, че не може да живее без пари, това показва, че той се движи в човешкия свят. Каже ли, че и без пари може да живее, той се движи в Божествения свят.

Като ученици, вие трябва да бъдете разумни, да не постъпвате като онзи турски дервиш, който отишъл на баня без пет пари в джоба си. Той мислел, че, като служи на Бога, може да не плаща. Баняджията, обаче, не мислел така. Той направил банята, за да се прехранва с нея. Той набил дервиша и му дал добър урок, да се научи да мисли право. Какво показва това? Това показва, че условията за живот при Бога са едни, а при хората - други. Бог дава благата си даром, но човек иска за всичко да му се плаща. Когато се намирате пред доброто, е постъпвате по един начин; когато сте пред злото, ще постъпвате по друг начин. Ако сте в затвор, трябва ли да се карате със стражаря и с началника на затвора? Щом сте зависими от тях, вие ще приложите закона на лчбовта. Ако не приложите този закон, положението ви ще се вложи още повече. Само любовта е в състояние да скъса веригата на злото. Любовта е вложена в душата на човека като сила. Човек трябва да прилага тази сила разумно в живота си, да се ползва от

нея.

За да развива своите сили и способности, човек трябва да прави опити да скъса малкия конец, който е изпречен на пътя му и му препятствува да върви напред. Той трябва да прави опит всеки ден, да не очаква на хората, те да късат конеца, нито пък постоянно да се оплаква. Човешкият живот се нуждае от нещо ново, което всеки ден да се влива в душата му като струя. Живее ли с едни и същи неща, човек е изложен на страдания, обезсърчения и противоречия. Всяко нещо, което не се подновява, постепенно отслабва. Ето защо, човек трябва всеки ден да внася по една нова мисъл в ума си и по едно ново чувство в сърцето си. Колкото млади да са новата мисъл и новото чувство, те ще произведат известен резултат. Не е ли внесъл нещо ново в ума или в сърцето си, човек не трябва да излиза вън от къщата си. Излезе ли без нещо ново в себе си, работите му през целия ден ще вървят наопаки. Старото убива човека, а новото дава дух, подем, разположение.

Съвременните хора се нуждаят от вяра в положителното, в новото. Има ли тази вяра в себе си, човек може да говори красиво и убедително. Надеждата стимулира човека, вярата проправя пътя му, а любовта реализира нещата. Влезете ли в опитната школа на живота, вие трябва да бъдете готови, да правите, каквото ви кажат. Започнете ли да питате, защо трябва да правите този или онзи опит, вие не сте готови още за школата. Който влиза съзнателно в школата, той знае, че всички задачи, които се дават там, са разумни. Ако учителите на тази школа могат да поставят ученика в положения, които да го унижат, те не са разумни. Ако задачите, които учителите дават, имат за цел да подигнат ученика, тия учители са разумни. Разумните същества всякога имат пред вид подигането на човечеството. Ако княжески син влезе в опитната школа на живота, първата работа, която ще му дадат, е да мие чинии. Той ще бъде поставен на същите условия, на каквито и най-бедният ученик. От това, как ще измие чиниите, ще се определи неговото бъдеще. Пособията, с които ученикът прави своите опити, трябва да бъдат чисти. Същият закон се отнася и до мислите и чувствата на човека. Всяка мисъл и всяко чувство, с които ученикът оперира, трябва да бъдат чисти. В чистота се крие тяхната сила.

Сега, дръжте в ума си мисълта, че един ден, когато сте в затвор, ангел Господен ще дойде при вас, ще ви бутне по ребрата, ще разкъса оковите ви и ще каже: Ела след мене! Той ще ви остави на някоя улица, но свободен. Оттам вие сами ще намерите дома на вашите близки и, когато не се надяват, ще им се представите, ще им разправите своята опитност.

Изпейте сега песента: Зора се светла зазорява.

Помнете следните правила: Никога не се ровете в миналото си. Никога не чоплете раната си. Превържете ли я веднъж, оставете я свободно да зараства. Като я превързвате по един път на ден, това е достатъчно. - Ама не съм способен човек, грешен съм. - Не мисли за това. Благодари, че си грешен, че си неспособен човек. Ти си дошъл на земята да познаеш. Божията благост. Като я познаеш, тогава ще познаеш и себе си. Докато не познае Бога, човек нищо не може да направи. Познае ли Го веднъж, той ще стане велик човек. Когато дойде до това положение, човек трябва да благодари за всичко, без разлика на това, дали е слаб или силен, учен или невежа, богат или сиромах. Всяко положение, в което човек се намира в даден момент, е на място. Като знае това, той трябва да се радва на ония, които са силни, богати, учени. Те са работили на времето си, за да придобият тези качества. Ще дойде ден, когато и вие ще ги придобиете. Ония пък, които са придобили тия качества, трябва да се отнасят с внимание към слабите, невежите и сиромасите, защото те са причина за тяхното проявление. Ако няма слаби, невежи и сиромаси, няма да има и богати, силни и учени. Ако всеки момент се упреквате, че сте грешни, неспособни, вие ще приличате на мухите, които постоянно се блъскат в затворените прозорци. Като се блъска в прозорците, мухата ще се осакати, но по никой начин не може да счупи прозореца и да излезе навън.

Следователно, и на вас казвам: Не мислете, че и вие ще можете да счупите прозорците с главата си, да излезете вън.

Прозорците со по-здрави от вашата глава. Щом се намерите в затвор, не се блъскайте в прозорците, но наблюдавайте, какво прави господарят на затвора. Щом видите, че отваря прозорците на затвора, не се бавете много, но приближете се спокойно към прозореца и излезте вън, на свобода. Разумност се иска от човека. Не съжалявайте, че сте невежа, или че никога не ви дохожда на ум, какво ще кажете на онзи, който ви е обидил. Може би, ако и вие му кажете някоя обидна дума, вместо да се успокоите, да произлезе по-голяма разправия. Добре е понякога човек да не знае, какво да каже, за да се избегнат лошите последствия. Докато Божественото не посети човека, той всякога ще живее в оскъдност и лишения. Щом Божественото го посети, той ще живее във вечно изобилие.

Като ученици, вие трябва да работите върху себе си, да придобивате знание и сила. Имате ли онова вътрешно, положително знание, вие ще превръщате енергията, която събирате от природата, във валута, с която работите на земята, и всякога ще бъдете богати. Днес много хора се оплакват от лишения, защото се намират в положението на петела, който

изровил на бунището един скъпоценен камък, но го подхвърлил настрана и казал: Да беше поне едно житно зрънце вместо този лъскав камък! Той не знае, че ако продаде скъпоценния камък, с него ще се нахранят не един петел, а хиляди. Мнозина се занимават с дребни зрънца, с дребни идеи, и като се натъкнат на скъпоценни камъни, т.е. на велики идеи, подритват ги, като непотребни вещи. Неуспехите на хората се дължат, именно на това, че подритват най-красивите и светли идеи, които достигат до техните умове. Всеки ден носи за човека известно благо, чрез което може да се подигне, но, като не разбира това, той го подритва. Бъди благодарен на малкото, което ти се дава, и разумно го използвай. В него се крие велико благо. Хвани най-малкия възел. Хванеш ли го, всичко друго ще върви напред. Божията Любов носи пълния живот.

22. Лекция от Учителя, държана на
22 януари, 1930 г. София – Изгрев.

1930_01_24 Възпитание на волята
лекция пред специалния клас

ВЪЗПИТАНИЕ НА ВОЛЯТА

Т. м.

Тема за следния път: „Изкуството като възпитателно средство“.

Четоха се темите: „Лесен път за справяне със страданията“.

Като говорите или пишете за страданията, вие трябва да имате предвид категорията на страданията. Значи, различаваме няколко категории страдания: физически и душевни или психически. Когато човек счупи крака или главата си, той страда физически. Някои от физическите страдания биват силни, а други – слаби. Същото можем да кажем и за душевните страдания. И те биват силни и слаби. Към коя категория се отнася страданието, което гладът причинява? Страданията могат да се неутрализират. Как? Обикновено физическото страдание се неутрализира с психическо. И обратно: психическото страдание се неутрализира с физическо. Това е закон. Поговорката: „Клин клин избива“, се отнася, именно, до този закон. Когато някой страда психически, като му дойде някое силно физическо страдание, той забравя психическото. Достатъчно е този човек да счупи крака си, за да забрави психическото си страдание. Някой е недоволен от живота, от себе си, от окръжаващата среда. Той иска да се самоубие. – Защо? – Не намирал смисъл в живота. Обаче, ако по някаква случайност той счупи крака или ръката си, веднага забравя недоволството и отчаянието си. Той иска да живее и намира, че животът има смисъл. Ако природата беше направила костите на човека от гъвкаво, еластично вещество, те нямаше да се чупят. Защо не ги е направила от такава материя, ние не можем да отговорим на този въпрос. Много обяснения могат да се дадат, но какво е мислила природата по този въпрос, не знаем.

Сега се явява въпросът: Може ли човек да не усеща и да не чувства никакви болки? – Може. – Кога? – Когато съзнанието му не е будно. При това положение, и да горят човека, никакви болки не усеща. Съвременната медицина притъпява болките временно, или съвсем ги прекратява с помощта на анестетични или упоителни средства. Обаче, щом се върне съзнанието, човек отново усеща болка и започва да страда. Индусите пък правят други опити: чрез усилие на волята те прекратяват физическите болки на човека. За да може чрез волята си да прекратява и притъпява болките си, човек трябва да прави много опити в това направление. Ако не може да се лекува с волята си, човек ще се огъва от болки и ще забрави

идеите, които са го вълнували. Срещате един идеен човек, но като го заболи зъб, всичко забравя. Защо не приложи волята си? Ето един случай за приложение на волята като метод за лекуване.

Сега ще ви препоръчам един метод за лекуване на зъб с помощта на волята. Като ви заболи зъб, мислено вземете едно парче чист пчелен восък, стопете го, оставете го малко да изстине и след това го турете на болното място като компрес. Ако при първия компрес болката не мине, след десетина минути направете втори компрес. Ако болката пак не мине, след десетина минути направете още няколко компреса, докато усетите известно подобрение. Когато правите опита, не казвайте, какво правите. Можете да говорите за опита, само когато имате резултат. Като правите опити за лекуване чрез волята, по този начин вие я усилвате. Това е една от задачите на ученика. Ученикът трябва да има силна воля, да се справя с мъчнотиите в живота.

Прилагането на волята като метод за преодоляване на физически и душевни болки, на мъчнотии и изпитания не е нищо друго, освен закон на внушение. Който иска да работи чрез този закон, трябва да бъде положителен. Най-малката отрицателна мисъл парализира действието на волята. Тази е причината поради която, хора, с добри желания, с добри мисли и чувства, не успяват в живота си. Те имат добри мисли и желания, но не постигат желанията си. – Защо? – Защото допущат в себе си съмнението, недоверието, като противодействащи сили. Следователно, искате ли да се лекувате, да си въздействате за нещо добро, приложете волята си. Като държите положителни мисли в себе си, вие ще видите, че със силата на волята вие ще имате по-добри резултати от тия, които оказват различните медицински лекарства и специалитети. Силната воля може да замести действието на рициновото масло, на хинина, на всички медикаменти. Тъй щото, като се натъквате на мъчнотии, на противоречия и на страдания, благодарете на разумния свят, че ви дава възможност да упражнявате волята си, да станете хора със силна воля, и устойчив характер.

Защо идат страданията в света? – Да спасят човечеството от отрицателните прояви, остатъци от далечното минало. По атавизъм, хората изпадат в отрицателни състояния, с които не знаят, как да се справят. Днес, както и да се проповядва на хората, без страдания те не могат да се изправят и облагородят. Страданията са мухи и стършели за човечеството. Като хапят и жилят човека, като го безпокоят, от една страна те го заставят да мисли, а от друга – го изваждат от състоянието на инертност, в което е изпаднал. Леността е качество на материята. И най-активният човек е склонен повече към леност, почивка, пасивност, отколкото към дейност. На какво се дължи

аристократизмът? Аристократизмът е останал от миналото, когато хората са живели при добри условия и, с малко усилия и труд, са прекарвали лек, сносен живот. Като знаете това, благодарете за страданията, които ви се дават. Днес те са благо за човешката душа.

Съвременните хора се движат в крайности: от голяма бездейност те са минали в чрезмерна дейност. Колкото едното положение е опасно, толкова и другото. Крайната бездейност и крайната дейност се отразяват вредно, както върху физическото състояние на човека, така и върху психическото. И в единия, и в другия случай организмът е изложен или на недоимък на някои вещества, или на излишък. За да се справи с тия аномалии, организмът се принуждава чрез усилване дейността на едни органи за сметка на други, да внесе равновесие в силите, които действат в него. Тази е причината, задето при такива случаи един орган отделя повече секреции от обикновено време, с което неутрализира силите. Това наричаме ние „чистене на тялото“, което понякога се постига и чрез различни болести.

И тъй, като ученици, работете, освен с ума и със сърцето си, още и с волята си. Когато волята взима участие, вие можете сами да се лекувате. При участие на волята вие можете да стоите с часове вън, на студа, с тънки дрехи, без да се простудите. Правете опити да се лекувате мислено, с участие на волята си, за да се калите и да видите, доколко волята ви е силна. Ако на главата, на гърба или по гърлото ви някъде излезе цирей, лекувайте го мислено. Представете си, че го налагате с лук, или с друго средство, и следете за резултата. Ако мисълта ви е силна, в скоро време циреят ще набере и ще се пукне. Мислено човек може да си изработи топла, магнетична дреха, с която и в най-големия студ няма да трепери. Без такава дреха, без участието на волята, колкото добре да е облечен, човек пак може да усеща студ и да се простудява.

Това са малки опити, които трябва да правите. Без опити няма знания. Като прави опити, човек вижда, че в природата има известна сила и материя, с които всякога може да си служи. Натъкне ли се на някаква мъчнотия, той може да прибегне към тях. Човек може да се лекува мислено не само физически, но и душевно. Представете си, че някой е неразположен. – Защо е неразположен? – Защото е крайно беден, няма пари да си купи дрехи. Той ходи натук-натам, окъсан, със стари дрехи, крие се от хората, да не го видят. Какво му струва да си представи мислено, че има нови, хубави дрехи и да тръгне свободно из града? Ще кажете, че тук мисълта не помага, защото, като се погледне, вижда скъсаните си дрехи. Какво ще бъде положението ви, ако, след като си представиш, че имаш нови дрехи, видиш на масата си пакет с нови дрехи, донесени от

магазина?

Двама другари, бедни студенти, живели заедно в една стая. Единият от тях, който бил доста разсеян, често се оплаквал на другаря си: Какво да правя с тази сиромашия? Ето, Велик ден иде, пък аз съм с тия скъсани дрехи. – Е, ще се нареди тази работа някак. Вторият студент могъл да спечели една сума, с която купил два нови костюма, за себе си и за своя другар. Вечерта, той оставил дрехите на другаря си на мястото, дето били старите му дрехи, и тихо излязъл от стаята. На сутринта другарят му станал, бързо облякъл дрехите, си и, като разсеян, не забелязал, че са нови. Като видял другаря си, той пак започнал старата си песен: И днес съм със скъсаните дрехи. Не зная вече, какво да правя. Ти си облечен с нови дрехи, но виж, в какво положение се намирам аз. – Ти вярваш ли в магията? – запитал го другарят му. – Вярвам, но какво от това, че вярвам? – Ето, затвори очите си и ще видиш, че след половин час ще бъдеш с нови дрехи. – Възможно ли е? – Магия е това. С магия всичко може. Отвори очите си сега и ще видиш. Той отворил очите си, огледал се в огледало и останал учуден, като видял, че е облечен в нови дрехи. – Чудно нещо! Ти си бил цял магьосник.

Значи, човек може да бъде облечен с нови дрехи и да мисли, че е със скъсаните си дрехи. И обратно: той може да бъде облечен със стари дрехи и да мисли, че е с нови. Следователно, за да излезете от хипнотичното състояние, в което се намирате, трябва да дойде някой човек вън от вас, да ви докаже по някакъв начин, какво е състоянието ви. Като ви даде огледало, да се огледате, вие виждате истинското си положение.

Съвременните хора са дошли вече до положение да работят за възпитание на волята си. Какво значи, да има човек възпитана воля? Има много примери в живота на хората, които показват, какво представя възпитаната воля. Единият пример е за Епиктета, който бил роб на виден римски патриций. Господарят му бил много жесток и се отнасял грубо с Епиктета. Той често биел робите си, между които и Епиктета. Последният всякога мълчал, не роптаел против съдбата си. Един ден господарят се нахвърлил жестоко върху Епиктета. Епиктет спокойно казал: Господарю, страхувам се, че ще счупиш крака ми и няма да мога добре да ти слугувам. Както казал, така станало. Господарят му продължавал да го бие и, наистина, счупил крака му. – Нали ти казах, че ще счупиш крака ми! – спокойно забелязал Епиктет. За голямото му самообладание и за възпитаната му воля, господарят му го освободил и изпратил да си отиде в Гърция, дето Епиктет се прочул като виден философ.

Другият пример се отнася до един руски княз и един английски лорд. Те се срещнали със своите кабриолети в една тясна уличка и не могли да се

разминат. Докато решат, какво да правят, те спрели кабриолетите си и започнали да мислят. В това време руският княз извадил вестник „Таймс“ и започнал да чете от началото до края. Английският лорд спокойно седял в кабриолета си и чакал, князът да свърши вестника. След това той изпратил кочияша си при княза с думите: Господарят моли да му услужите с вашия вестник. Сега английският лорд започнал да чете, а руснакът чакал. Като свършил четенето, англичанинът се обърнал към руснака с думите: Дойде ми идеята да разменим кабриолетите си, понеже посоката на движението ни е точно обратна. Те разменили кабриолетите си, поздравили се и продължили пътя си.

Ще кажете, че времето е загубено. Никак не е загубено. Когато един въпрос се разреши правилно, колкото време да е употребено за него, не е изгубено. При разумно разрешените въпроси времето се плаща добре. Ако този пример се изнесе на филм, ще даде големи печалби.

Като ученици, вие трябва да се ползвате от добрите примери в живота за възпитание на волята. Правете опити да се справяте с мързела. Там волята се оказва най-слаба. Някъде ще имате успех, някъде няма да имате. Не е лесно да се справи човек с мързела. Разумният човек се ползва от всички физически и душевни страдания и мъчнотии, за да възпитава волята си. Някой страда от това, че няма шапка, обуща, трябва да ходи бос и гологлав. Едно време това се считаше за нещастие. Днес и богатите хора ходят зиме и лете гологлави. Те намират, че това е хигиенично. По едно време беше на мода да ходят боси. Ако модата може да наложи на човека едно или друго поведение или начин на обличане, защо той да не използва условията, при които се намира, и чрез волята си да понесе спокойно мъчнотиите и лишенията?

Човек трябва да работи съзнателно върху себе си, да възпитава волята си. Той трябва да знае, че материята на физическия свят се подчинява на човешката воля. За тази цел трябва да знаете законите, които управляват волята. Материята се подчинява и на човешката мисъл. Следователно, приложете енергиите на волята и на мисълта си на работа. Само по този начин ще имате резултати. Чрез усилие на волята и на мисълта си, човек може да изкара навън чуждите вещества от организма си. Докато тия вещества са в него, той се чувства неразположен физически и душевно. Щом приложи мисълта си и започне съзнателно да работи, в скоро време той може да застави чуждата материя от организма да излезе навън, във вид на цирей. Щом нечистата материя се локализира в цирея, човек се успокоява. Циреят се пробива, и нечистата материя изтича. Не става ли същото и при треската? Докато е трескав, човек страда, мъчи се. Щом треската избие навън, той се облекчава. Чрез мисълта и волята си човек

може сам да предизвика явяването на цирей някъде по тялото си. Може ли да направи това, той има силна воля.

Съвременните хора проявяват волята си повече на физическия свят. Там те са силни. Вижте, какво правят военните на бойното поле. Там те са смели, решителни, хвърлят се в огъня без страх. Дойдат ли до духовния свят, те отстъпват вече. Защо? Слаба е волята им. Ако поставят идеите и убежденията им на изпитание, те отстъпват. В духовния свят мисълта им е слаба. Ако човек не може едновременно да бъде силен и в двата света, за предпочитане е тогава да бъде по-силен в духовния свят. Ще кажете, че това е противоречие. Как ще примирите това противоречие? Като усилвате и възпитавате волята си. Когато волята на човека е силна в духовния свят, той може да се справя и с физическите несгоди. Ако волята му е силна само във физическия свят, той не може да се справя с мъчнотиите на духовния свят. От какво произлизат мъчнотиите в духовния свят? От мислите и чувствата на хората. Кой от вас не е опитал силата на отрицателните и положителни мисли и чувства? Една силна отрицателна мисъл може да парализира човека и да го прикове на мястото му. Тя е по-силна и от най-големите далнобойни оръдия. И обратно: силната, положителна мисъл повдига човека, прави го мощен, силен, готов да издържа най-големите физически мъчнотии.

Като ученици, съветвам ви да възпитавате волята си, да усилвате мисълта си. Самовъзпитанието е велик, съзнателен процес. Използвайте противоречията и мъчнотиите за самовъзпитанието си. Нищо да не постигнете, не се обезсърчавайте. Работете непрестанно. Ще дойде ден, когато съзнанието ви ще се пробуди. Постигнете ли това, вие сте разрешили задачата на своя живот. Съзнанието оказва голямо влияние върху волята. Това, което съзнанието носи в себе си, минава и във волята. Щом съзнанието не носи нищо, волята остава слаба и бедна. Този закон е познат на хората. Ето защо, когато искат да парализират волята на човека, те ограничават съзнанието му. И обратно: когато помрачат съзнанието на човека, и волята му се парализира. В този смисъл, съзнанието е волев акт, който предизвиква дейността на волята.

И тъй, използвайте всички случаи в живота си за усилване на волята си. Ако пръстите на ръцете или на краката ви са изстинали, проектирайте мисълта си към тях и пожелайте в пет минути да се стоплят. Ако не успеете изведнъж, повторете опита два-три пъти. Ако имате температура и не се чувствате добре, не бързайте да викате лекар, но приложете мисълта и волята си в действие. Турете ръката си на главата, изпратете мисълта и желанието, в няколко минути да спадне температурата ви. Температурата ви може да спадне временно и пак да се повтори. Това не

трябва да ви плаши. Щом имате най-малки резултати, продължавайте да работите в това направление. Волята се усилва чрез постоянни упражнения. Не усилвате ли волята си, вие ще развивате своеволието, което е неестествен процес и създава неприятности и нещастия. Срещнете ли противодействия в живота си, не изпадайте в своеволие или безволие, но приложете разумна, съзнателна воля. За да си пробие път, водата употребява голяма сила, но в края на краищата успява да премахне спънките от пътя си. Не може ли и вие да правите същото? Вие можете да направите нещо повече от водата.

Чрез усилване и възпитаване на волята си, човек може да се справи с всички лоши навици, с всички свои недъзи, които е придобил чрез влияние от силни и учени хора. Още от детската възраст човек започва да се влияе: от другарчета, от учители, от външни хора. Той се поддава на подражание и неусетно придобива навиците на ония, с които дружи. Щом може да се поддаде на отрицателни влияния, защо да не се поддаде и на положителни? Някой срещне човек с оголяла глава, със слаби, изпадали зъби и казва: И моята коса ще окапе; и моите зъби ще опадат. Както мисли, така става. Внушение е това. Защо да не се стремите да влезете в общение със здрави хора, на които косите са буйни, гъсти, зъбите здрави и да кажете: И моята коса ще се засили, и моите зъби ще укрепнат? Ще кажете, че не искате да си внушавате. Както си внушавате отрицателни неща, така ще си внушавате и положителни.

Като сте дошли на земята, стремете се да използвате всички условия, добри и лоши, да усилвате волята си, да разработвате дарбите си. Ползвайте се от въздуха, водата, светлината, които ви се дават даром. Ако искате косата ви да расте добре, мокрете я няколко пъти на ден с чиста, изворна вода и после я разчесвайте добре. Ако волята на човека е възпитана, и космите му ще бъдат възпитани. Изобщо, всички удове в човешкия организъм зависят от волята. Ако волята е възпитана, удовете извършват правилно своите функции.

В заключение на всичко казано досега, помнете следното: работете за възпитаване на волята си. По какъв начин ще работите? По различни начини: чрез пеене, свирене, работа, мисъл и т. н.

— Само светлият път на мъдростта води към истината.
— В истината е скрит животът.

20. Лекция от Учителя, държана на
24 януари, 1930 г. София – Изгрев.

1930_01_26 Богове сте
неделна беседа

БОГОВЕ СТЕ

Ще взема само едно изречение: „Аз рекох: богове сте.“ Това е един цитат, едно изречение, откъснато само по себе си. То може да се изтълкува в един или в друг смисъл. Целият съвременен наш живот се състои от такива отделни факти, които не са свързани, не са изтълкувани, вследствие на което съществуват ред противоречия в целия живот. Например такива противоречия съществуват в морала. Тъй както се преподава днес моралът, това не е една изяснена наука.

Какво нещо е моралът? Моралът е външната страна на духовния живот. Здравето е изражение на физическия живот. Когато човек се проявява хармонично, той е физически здрав. Следователно здравето е едно естествено състояние. Всеки човек има стремеж да бъде здрав. Болезнените състояния са анормални, вметнати състояния. В живота идеалът не е болестта, напротив ние всякога се стремим да премахнем болестта. Болезнените състояния са отделни факти. Болестта е нещо вмъкнато, нещо вметнато в живота. Здравето пък на физическия живот е нещо естествено. Що е здравето? Да бъде човек здрав, това значи всички органи на организма му да хармонират правилно и той да усеща едно приятно разположение. Следователно здравето е нещо морално. То е както онзи, който яде добре. Всеки човек, който яде добро, той е здрав. Но яденето не е здраве. Той може да диша добре, но дишането не е здраве. Здравето е една сила, която държи в контакт и яденето, и дишането. Затова именно нам се вижда мъчно да живеем духовен живот. Духовният живот е тъй естествен, както да ядеш и да дишаш. Тогава ние взимаме всички наши слабости. Слабостта е едно болезнено състояние. Имаш например една слабост да послъгваш. Да послъгваш, то е както когато на човека се разслабват червата и те започват да куркат. Този човек не може да седи вкъщи, излиза вън от къщи, започва да хойка. „Защо не седиш вкъщи?“ „Не ми се седи.“ Той може да излиза 40–50 пъти от къщи, не седи на едно място. И в моралния живот има такива неестествени състояния. Обаче има един начин, по който могат да се премахнат тези неестествени състояния. От какво произтича послъгването? Има нещо неестествено вмъкнато в човека, което може да се премахне. Лъжата е едно такова неестествено състояние. Страхът е също така едно неестествено състояние, предизвикан от чувството на предпазливост.

Следователно, за да извадим правила за човешкия живот, за човешкия организъм, трябва да извадим такива правила, каквито живата природа е

създала. Когато съвременните хора искат да прекарат чиста вода, те понякога си служат с изкуствени, а понякога с естествени филтри, с каквито природата си служи. Някога те я прекарват през песъчливи пластове, през няколко пласта и излиза след това чиста, филтрирана вода. Следователно и мислите, които ние приемаме от външния свят, те са течения. Ако ние не филтрираме тези мисли и желания, ние ще се покварим, защото има известни нечистотии в тях. Силата на вашето зрение би се увеличила, ако вие спазвате този закон за филтриране. Днес всички хора имат слабо зрение. Те не могат да виждат ясно даже на сто, на двеста метра разстояние. Ако дойде въпрос до един-два километра, тогава предметите стават неясни вече. Следователно, тези, които говорят за ясновидство, те мислят, че ясновидството е нещо отделно от физическото зрение. Виждането е нещо непрекъснато. Най-слабото виждане е физическото, а един духовен човек може да вижда на разстояние около хиляда километра и повече. На мнозина може да се вижда чудно това нещо и да кажат: „Как е възможно това?“ Като изучавате радиото, вие виждате, че някъде в Лондон или в Париж пеят, играят, свирят, а вие тука чувате всичко това чрез някакъв инструмент. Всичко това става и у самите нас. Как става, това не може да се обясни. По същия начин наближава време, когато всички хора ще станат ясновидци. И тогава чрез вашето вътрешно радио вие ще схващате някаква вълна, която ви носи всичко това, което става някъде далеч в Лондон или в Париж. Там може да се свири или пее, а вие ще схванете не само звука, но ще виждате даже и тези хора, които изпълняват това свирене или пеене. Това значи да бъдете ясновидци. След като стане човек ясновидец, какво ще придобие? Да кажем, че вие сте слушали какво се пее в Лондон или в Париж, но ставате сутрин и се чувствате гладен. Каква полза от това, че сте слушали радио? Слушали сте радио, но то нищо не ви помага. Значи радиото е само едно развлечение, но то не ви храни. Засега радиото само говори, но ние не можем да отговаряме. Ще дойде ден, когато ще имаме и по-съвършено радио. И тогава между онези, които играят на сцената, и онези, които слушат, ще има пълна обмяна. Най-първо някой човек ще ми пее около половин час някъде от Лондон, а после аз ще му пея някъде от България. После ще го питам: „Имате ли някаква нужда?“ След това той ще ме пита: „Имате ли някаква нужда?“ Само по този начин радиото ще помага, а засега то е само едно забавление, защото е още в началото си. А сега спор има.

„Аз рекох: богове сте вие.“ Боговете, това е външната страна на Бога. Бог се проявява чрез боговете. Те са органи, носители, чрез които се проявява онази велика сила в света. Те имат отношение към човечеството. Значи боговете имат органи, чрез които се проявява Бог. Те са най-различни същества, които съществуват. Някои ги кръщават с други имена. Думата

„бог“ означава същество, което е силно да направи много работи. Та като казва Писанието: „Аз рекох: богове сте“, значи всички може да станат разумни. Онзи, който се стреми, казва: „Ние богове не можем да бъдем.“ Да, богове не може да бъдете, но разумни може да бъдете.

Та казвам, за да се устрои сегашният живот, за да бъдем ние на земята здрави, за да имаме един духовен живот, това е една привилегия. Следната фаза не е придобиване на физически живот. Физическият живот без устоите на духовния живот е изгубен. Ако не можете да турите духовния живот като тил, вие ще изгубите физическия. И следователно всеки човек, който има в себе си морален устой, той може да живее по-дълго време. Това е пестене на онези сили, които имаме в себе си. Природата е разумна, в нея няма губене, няма разточителност на сили.

Например вие се тревожите за нищо и никакво или се безпокоите, или не вярвате. Може да вярвате или не, но от наша страна е погрешно да се съмняваш в себе си. Има неща, в които може да се съмняваш, но има неща, в които е погрешно да се съмняваш. Да се съмняваш в себе си. Хубаво, след като започнеш да се съмняваш в себе си, в какво ще вярваш? Най-после се съмняваш във всички хора, а след това се съмняваш и в себе си. Питам, след като се осъмниш, какво ще получиш. Съмнението не разрешава въпроса. Съмнението в живота е едно частично проявление, а вярата, разумността, онази вътрешна връзка, която съществува, това е смисълът. И хората за бъдеще тъй трябва да се възпитават. Досега от хиляди години хората са се възпитавали от противоречия. Дойде един човек, и започне да ти препоръчва един морал. Но това ще мяза на онази българска поговорка, дето трима души в една българска къща си приготвили една патка, но в това време дошъл един гост и те едва успели да скрият патката в една тенджера. Той подушил патката, но си мълчал. Сутринта гледали, той като си замине, те да опекат патката. На сутринта той става, приготвил се за тръгване и казва: „Аз трябва да си замина, защото в нашата земя, докато царува цар патаран, добре върви работата. Но след като слезе той от трона, не е добре.“ Е, хубаво, във вашата страна така било, но в нашата страна не е така. Като си заминава той, виждат, че патката я няма и цар патаран заминал.

Казвам, когато ние не можем да сполучим в живота, всякога съжаляваме, че губим. И всякога губи човек, когато не е разумен. Той трябва да има една разумна база, върху която да постави живота си. И в природата има известни закони, известни правила, известни сили и всичко, което е създадено, то е едно училище. И всеки може да намери цар за себе си, за своето здраве, за своето спокойствие, за своите сили. Всичко може да намерите в този свят, който виждате. Не човешкия. Но в дадения случай,

ако знаете как да постъпвате, вие може да намерите цяр за себе си. Вие сте беден човек, но ако знаете как да постъпвате, като ходите по планинските места, само като трепнете с вашия бастун, веднага ще се открие пред вас един палат със скъпоценни камъни, масата ще бъде наредена, яденето ви готово – и там ще се нахраните. После ще има хубави покривки и легла и ще си поспите вътре. След това ще излезете вънка, и пак ще тропнете с тоягата и всичко ще изчезне. Ако дойде един човек, който може да направи така и ви разправя, това ще бъде за вас приказка от „Хиляда и една нощ“ за вас, но за него не е така. Онова, което Сведенборг е написал, който е един от най-добрите ясновидци, той, като разправя за онзи свят, така го описва, че казвате: „Откъде го измислил?“ Едно от двете: или го измислил, или това е една реалност. И най-после човек никога не може да измисли неща, които не съществуват. Един художник може да измисли една картина да я нарисува, но той все оттук-оттам е вземал някои сюжети и ги е сглобил. От само себе си той не може да е измислил. Туй не е заблуждение. Онези, които отиват в онзи свят, описват това, което виждат, а онези, които нямат тази сила, те не могат да разбират нещата и описват онзи свят такъв, какъвто не е. Онзи, който отива на онзи свят и не го разбира, той ще опише само каква носия имат, какви градове има там, а ни най-малко няма да обърне внимание на вътрешната страна на живота. Това, как живеят ангелите, как живеят светиите, на това няма да обърне внимание. Светиите там живеят на цели общества, имат си градини, имат плодни дървета и се хранят не като нас. Тук един светия е постник, но в онзи свят ни най-малко не е постник. Той яде първокласна храна, а не такъв буламач като тука. И после светията, като яде в една паница, втори път не яде със същата. Затова той изтърпял всичките страдания на земята, за да може там да живее добре. И у вас е същото. Някой беден човек, който е страдал, казва: „Да стана богат, да мога да си почина.“

Но казвам, туй е външната страна, която може да се вземе. То е външната, физическата страна. А туй, което става всякога у вас, върху което може да се съгради вашата сила, аз наричам това вътрешната страна на живота. Ако един човек може да ви смути, като ви каже, че от тебе нищо не може да излезе, всичко това е празна работа. Ако дойде една муха и ми каже: „От тебе нищо няма да излезе“, ще бъде смешно, ако тази муха ме смути. Или ако дойде при мене един таралеж и ми каже: „В тебе няма никаква философия“, ще бъде смешно, ако той ме смути. Питам, каква е твоята философия най-после? Твоята философия е философия на бодлите. Е, каква е философията на мухите? Цял ден си бръмчат и влизат, дето трябва и дето не трябва, хапят, когато трябва и когато не трябва. Обаче това е сегашното състояние на мухите. Едно време и мухите не са били такива. Понеже човек се е изменил, то и цялото пространство, цялата природа се е изменила. Чудни сте вие. Та и човек не е бил такъв, какъвто е сега. Когато

той живял в рая, той живял в една отлична култура. Ако се опише неговият живот, царски живот е прекарал той. И животните, и цялото растително царство, и земята не е имала такъв изглед, какъвто има сега. Тъй както сега се представлява земята, тя представлява една катастрофа, една развалина и ако казват, че тази земя Господ я направил, какъв смисъл има тя. Писанието казва така: „Целият свят ще се оттегли и Бог ще направи нова земя и ново небе.“ И в този случай под „земя и небе“ се разбира редът на нещата. Сегашният ред на нещата е остарял, вярванията на хората са остарели, привичките на хората са остарели, и всичко това трябва да се замени, тъй както се заместват привичките на децата с живота на възрастния. Едно дете, като стане на 33 години, възрастен човек, той не може вече да си служи с привичките на детето.

Сега Писанието казва: „Аз рекох: вие сте богове.“ Това показва само стремеж. Тук е изваден един пасаж „Богове сте вие“, богове, които вървят по определените Божии пътища и са носители на Божиите мисли. Затова те са богове. Значи техният живот е в пълно единение, в пълна хармония с Бога. И затова, докато ние сме в единение със себе си, в единение с Бога – не считам Бога като едно същество вън от нас, и действаме в съгласие с Божията воля, човек всичко може да направи. Но при сегашното състояние вие казвате: „Като е възможно, аз ще наредя своите работи.“ Но ако ти си едно божество, най-първо трябва да уредиш работата на хората, и те ще уредят твоите работи. Ти най-първо иди, събери всичките реки от планините и ги пусни в градините им, ти само ги пусни, а водата сама ще извърши своята работа.

И следователно разумният живот има една вътрешна сила. Всяка една мисъл, ако я поставиш в мозъка, там, дето трябва, и всяко едно чувство ако го поставиш там, дето трябва, те сами по себе си са мощни, няма защо да им даваш директива. Всяко чувство си има своята сила. Ти няма какво да го направляваш. Някой казва: „Човек трябва да знае как да контролира своята мисъл.“ Значи то е механическо, мисълта не е като един аероплан, но има нещо подобно на аероплан. До известно време човек трябваше да бъде като пилот, но сега има аероплани, които човешката мисъл може да направлява отдалеч. Та мисълта е сила. Ти като ѝ дадеш известно направление, тя върши своята работа.

Та казвам, при сегашното възпитание ти трябва да се стремиш. Не влагай една отрицателна мисъл в живота си, понеже тя работи и ще развали вашето щастие. Ако вие вложите едно отрицателно чувство, то ще развали вашето щастие. Например казвате – еди-кой си не ме обича. Вие не поставяте правилно мисълта, вие не констатирате правилно един факт. Това, да ви обича или да не ви обича някой, не зависи от него. Когато вие

прекарате един дълъг гвоздей между две греди, от него ли зависи да влезе между гредите? Вие само го чукате. Тогава той държи, защото той е турен на място, което трябва да държи. Гвоздеят сам по себе си не може да влезе вътре. Следователно, за да ви обича, причината седи във вас. Ако вие не сте в състояние да го предизвикате към това чувство, той не може да ви обича. Защото любовта, която се чувства в света, е двояка. Една любов, която изтича като извор, тя има качествата на Божията любов, която винаги дава, а има и друга една любов, която всичко взима. Едната дава свободно, а другата взима. Ако двама души се съберат на едно място и двамата искат да дадат и излязат един срещу друг, те ще дойдат в стълкновение, защото и единият, и другият иска да даде. И ако двама души, които искат да взимат и излязат един срещу друг, и те ще дойдат в стълкновение. Следователно, трябва да разбирате хората. Съберете един, който иска да взима, и друг, който иска да дава, турете ги един срещу друг, веднага ще се образува една разумност в тях. Те са две сили, които науката нарича положителни и отрицателни сили: положителните сили, които дават, и отрицателните сили, които възприемат.

Следователно всичките прояви на нашата мисъл се проявяват все в отрицателния полюс. Ако ти не възприемаш, не може да даваш. Та най-първо в този смисъл Писанието дава една голяма опитност, в нас живее едно Божество. „Аз рекох: вие сте богове.“ Аз не говоря за съвременните хора, не разтълкувам – във всеки едного живее по едно божество. И ако човек го слуша, той може да стане едно с него, да се обедини с него. И тогава човек не трябва да поставя в себе си мисълта, че това божество, което живее в него, е над божествата, които живеят в другите хора. Вие не можете да поставите едно противоречие между стомаха, белите дробове и мозъка. Стомахът функционира в най-ниската област на човешкото естество, на човешкия живот, след това идват дробовете, сърцето и най-после иде мозъкът. Между тях има едно единение. Най-първо стомахът ще извърши своята роля, своята работа, после дробовете и най-после мозъка. Това, което стомахът извърши, той ще изпрати след това своето равноценно на мозъка. Следователно, когато стомахът е зает със своята работа, мозъкът временно спира своята деятелност и изпраща част от своята енергия на стомаха, за да му помогне. В замяна на това стомахът му изпраща храна. Става значи една търговска сделка, един търговски договор. Колкото киловата енергия е употребил стомахът, той всичко записва. Той записва всичко, което изпраща в мозъка, за да се изплати. Вие разбирате този морал, тези отношения. Там, отдето са се взели известни сили, известни енергии, трябва да се държи равносметка, за да се изплатят. Не изплатиш ли, втори път ще изгубиш своя кредит. Морално е да държиш отворени всички твои извори на живота. Ако ги държиш затворени, ти прекъсваш връзката си с Бога. Ако прекъснеш своите

отношения с Бога, значи ти прекъсваш и съобщенията си с живота. Тогава идваме до онези механически положения в живота да просиш от този, от онзи. Но с просия работа не става. Просията в живота е едно неестествено, анормално състояние в живота. Някои изваждат примери, че нали и от Бога се проси. Това не е просия. Това е искане. Човек може да иска улеснение от разумния, да му покаже как трябва да живее. Не да живееш от подаяние, да ходиш да събираш трошичките от трапезите на богатите хора. И това не е лошо, но ти ще се натъкнеш на такива унижения, каквито светът може да ти даде, и ще ти дадат такава храна, каквато не трябва. Те ще ви дадат от своите трошици. Питам, ако ти се храниш като просяк от подаянието и от трошиците на богатите хора, какъв човек може да стане от тебе? Нито гений ще стане, нито талантлив човек, нито обикновен човек даже може да стане. И всеки човек, който иска да живее от подаянието на другите хора, ще дойде до закона на израждането. Ако човек иска да се ползва, нека се ползва от слънчевата светлина, но да отиде да накладе огън и да изложи гърба си на тази топлина, той няма да се ползва много. Трептенията на огъня нямат този ефект, какъвто произвеждат слънчевите лъчи. Трептенията на огъня са съвсем други. Мислите, които носи великият живот в себе си, са съвсем други от обикновените мисли на живота. Те носят друго нещо в себе си. Писанието казва: Божественото, което живее у вас, трябва да се стремите да го добиете, но по един естествен път.

Следователно, когато се запознавате с един човек и искате да свържете приятелство с него, вие не можете да свържете устойчиво приятелство, ако вие не намерите една от най-хубавите черти в този човек. Като се срещнете с един човек, вие трябва да намерите най-хубавата черта, която той има в характера си, и тази черта именно трябва да държите в ума си. Ако не можете да държите тази негова черта в ума си, приятелството ви се скъсва. Ако в ума си не можете да задържите качеството, че Бог е любов, вие скъсвате отношенията си с него. Тогава и Бог не може да има никакви отношения към вас. Ако вие не можете да задържите в ума си мисълта, че Бог е всемъдър, как ще му служите? Ако вие не можете да задържите в ума си мисълта, че Бог е всеблаг, всеистинен, тогава вие скъсвате всички връзки с Бога и Божественото във вас не може да се изрази. Какво ще чувствате тогава? Скръб, страдания, мрак, недоволство, не знаете какво да правите. Дето ходите, животът ви се вижда безсмислен. Та казвам, вие всякога трябва да държите хубавите страни на живота в ума си. Една хубава страна ще бъде като един извор, който постоянно ще ви пази от тъмнината. Защото, ако тъмнината обвие вашия ум или вашето сърце, вие ще дойдете до нежелателни сблъсквания или прояви.

Та да се повърнем към мисълта. Духовният живот, това е истинският

живот на човека. Щом дойдем до живота на светията като духовен човек, ние разбираме, че този живот е висшето здраве. Животът на светията е един висш живот. Той е човек, който е дошъл до положението, дето болестта не го хваща, той не може и да страда. Праведният човек може да страда, но светията не може да страда. Моралът не седи от отделни морали. Моралът си има свои органи. Ако разгледате историята от най-древните времена, ще видите как древните хора си обяснявали морала. Древните хора са обличали човека с разни тела. Като се говори за телата на човека, това е една неразбрана теория. Ако се опитате да ги разберете, най-първо ще ги разберете механически. Например, ако сте мъж, най-отдолу вие имате една долна бяла риза, после една фланела отгоре и една бяла колосана риза, горна, след това една жилетка и най-отгоре едно палто. Ако е зимно време, ще трябва най-отгоре да си турите едно палто, а на главата една гугла. Това е модата на зимния сезон. Ако е зимно време, така ще бъде, но ако е лятно време, ще хвърли и ризата, и фланелата и ще остане само по долна риза и едно палто, и жилетката даже ще хвърли.

Та казвам, природата е оградила човека. Той има ред обвивки. Дрехите на физическия човек са една от неговите обвивки. Духовният човек също си има обвивки. Всяка една обвивка има своя материя. Даже и при най-новите изследвания онези, които се занимават с човешкия живот, започват да изчисляват пропорциите на разните елементи, които съществуват на здравия човек. След това изчисляват същите пропорции в престъпните типове, при което се забелязва натрупване на известни излишъци от разни елементи, които раждат злото. Например, когато човек започва да губи своето здраве, устните му започват да потъмняват, стават тъмночервени, вишневи и затова ги мажат отгоре с червено. Но това не помага. Хубаво е това желание. Това показва, че тези хора виждат, че има една анормалност в тях, но не знаят какво да направят. Наслоило се е нещо черно у тях. А те отвътре трябва да са червени. Аз виждам добрата страна в тяхното желание. Те се погледнат в огледалото и казват: „Здрав съм." Но след известно време се разболяват, устните потъмняват. Като закон на внушението това не е осъдително, да намаже човек устните си. Като закон за усилване на вярата добре е. Докато един ден бъдеш в състояние да си мажеш устните отвътре. До разбирането е това. Но ако мажеш устните само за красиво, тази мас, която мажеш, ще развали ципицата на устните ти, кожата ти ще се сбръчка и ти ще замязаш на стара баба. Онези, които обичат да употребяват червило и белило, имат такава сбръчкана кожа. Да употребите един път в годината, разбирам, но всеки ден, не разбирам. Аз позволявам човек да тури червило само веднъж в годината, защото дойдат ли лошите последствия, охлузи ли се кожата ви, тогава никакво червило и белило няма да ви помогне.

Та червилото и белилото трябва да ги изучавате вътрешно. Ако искаш да станеш бял, яж грах. Ако искаш да бъдеш здрав, яж боб. Да знаеш как да ядеш боб, това е много нещо. Българинът яде боба, дъвчи го. Но благодарение на него той е здрав. Упоритостта, твърдостта на българина също тъй се дължи на боба. А някои препоръчват месото като силна храна. Това са посторонни мисли. Животът трябва да бъде разумен. Затова се изискват учители. Ако на света вие не може да гледате тъй, както аз гледам, нищо няма да разберете. Като ви говоря, вие трябва да дойдете при мене да ви покажа нещата. Колкото да ви говоря, през вашите прозорци вие не може да виждате тъй, както аз виждам. Аз съм гледал през вашите прозорци и зная какво има във вашите градини, но аз ви говоря за Божествените неща. А вие трябва да гледате Божествените неща през Божествените прозорци. Аз съм проверявал всички неща, за които ви говоря, и виждам, че в света има нещо разумно, има един велик промисъл. Навсякъде съществува един промисъл, а над този промисъл съществува един Божи промисъл. Божият промисъл е една специфичност, която се проявява при дадени условия. В промисъла нещата са наречени и там ти е дадено право, да правиш каквото искаш, имаш свобода да правиш добро и зло. Но в Божия промисъл ти се намираш пред един свършен факт. Ако Божият промисъл не се намеси в даден случай, твоята работа е свършена. Божият промисъл се намесва да те избави от едно голямо зло. Може би ти някъде си се оплел по незнание, но когато апелираш към Бога, ти трябва да апелираш към Божия промисъл, той да се намеси в твоята работа, той да се намеси в живота ти и да оправи пътищата ти. Той трябва да отвори пътя на мисълта ти.

Казвам, сега ние желаем всички хора да имат една просветена мисъл, защото външният живот е едно отражение само. Тъй както сега животът съществува, както се е организирал и както се проявява човешката мисъл, това се дължи на онези учители, които са учили човечеството в миналото. Какво не са проповядвали проповедниците, макар и с пари? Какво не са ви говорили вашите майки и бащи за морала, но всичко това е вече остаряло. И вие днес не можете да се отнесете с един човек, както трябва. Как трябва да се отнесете с един беден човек, който ще дойде в къщата ви? Аз трябва да имам голямо разположение към него, да го приема така, както бих приел и себе си, а не да бързам. Че е беден, това е негова служба. Ако той почне да се оплаква от беднотията, аз ще му кажа: „Не говори за беднотията, това е една твоя опитност.“ Ако той говори, че е нещастен човек, той не разбира живота. И ако той ми казва, че е щастлив човек, и тогава не разбира живота. Най-първо слугата си е много доволен от господаря си, но после става недоволен и когато отсъства господарят, слугата казва за него: „Измени се моят господар нещо, не е вече добър, лош човек е той.“

Та щастието и нещастието, това е външната страна на живота. Животът засега още е неразумен. Има един начин, в който ти можеш да приемеш бедния човек, който е дошъл в дома ти. Как ще го приема? Като дойде този човек при мене, най-първо ще имам предвид, че под облеклото на този беден човек се крие едно божество. Щом е така, и на него ще дам всичката почит и уважение като на някое божество. Следователно и аз съм божество. Та когато двама разумни хора се съберат, те знаят, как да постъпват един на друг. Това значи да приемеш един беден човек у дома си. А дойде ли някой беден у дома ми и аз кажа: „Нека Господ му направи едно добро“ – това е вече детинско приемане.

И тогава казва Христос: „Гладен бях, не ме нахранихте. Жаден бях, не ме напоихте. Гол бях, не ме облякохте. В тъмница бях, не ме посетихте.“ Значи при тези условия вие не можахте да познаете моето присъствие. Та, когато един беден човек дойде при мене и започне да се оплаква от положението си, да говори много, аз вече зная, че това са неговите слуги, които говорят. Слугите на това божество искат да ме заблудят по един особен начин. И тогава аз ще кажа на тези слуги: „Вие трябва да мълчите, нека вашият господар говори.“ Само така между нас ще се образуват едни искрени отношения на взаимно разбиране. Ние казваме – никой не може да лъже извора, никой не може да го лиши от неговата сила. Никой не може да изчерпи големия извор. Там ще се съберат хиляди хора да черпят от него, те ще се уморят, но той няма да изгуби своята сила и своята вода. Такова е разбирането на един свят, на един разумен човек, който разбира нещата. Ти не допущай мисълта, че някой може да те изчерпи и не се плаши от това. Щом допуснеш мисълта, че някой може да те изчерпи, възможно е и това да стане. „Ама мога да умра.“ И това е възможно. Ако ти разбираш правилно нещата, ти можеш да се преселиш, но не и да умреш. Значи за грешника, който иде тук, на земята, земята е рай, а небето – пъкъл. За праведния пък земята е ад, а небето – рай. Това е разликата. Когато грешникът умре, той отива в ада, а когато праведният умре, той отива в рая. Затова именно грешните хора не искат да напуснат своя рай на земята, когато праведните няма да живеят дълго време на земята. Единственото нещо, което задържа праведните тук, на земята, това са висшите същества, които ги обичат. Праведните не се интересуват от външните неща. Какво може да ме интересува една муха или един таралеж, или една жаба, или едно куче? Кучето ще скача цял ден наоколо ми, ще седи пред вратата и ще чака да му дам малко хляб да се нахрани, а след това ще ми благодари и ще се оттегли. И после, като дойде някой, ще джавка. То ще ме учи на лицемерие, да ми покаже, че е свършило някаква работа. Вместо да лае кучето, аз бих желал по-скоро да може да носи един зюмбюл или една мрежа в устата си, та да тури в нея едно шише за зехтин

и да го пратя на бакалина да купи зехтин, това-онова и да знае поне, че е свършило някаква разумна работа и разбира господаря си.

Питам тогава, ние, разумните същества, с какво ще се занимаваме? Ако ние се занимаваме с детински работи, де е смисълът на нашия живот? Ние още не поддържаме тази светла вяра, която всеки ден трябва да изгрява, да събуди у нас вярата, надеждата и любовта. А сега едва дойде вярата да събуди у нас любовта, и ние я загасваме. Едва се прояви любовта, и ние я прогонваме. С това заедно се оттегля и Божественото, и ние оставаме празни в душата си. Казваме тогава – животът ни се обезсмисли. Затова обръщайте внимание и на най-малките прояви. Когато у вас дойде една малка светла мисъл, колкото и да е малка, не я отблъсквайте. Там някъде далеч се вижда параходът с неговия малък фар, но вие трябва да знаете, че с този параход идат вашите приятели. Вие трябва да знаете, че тази свещ, този малък фар е светлината, която имате вътре в себе си. Казвам, аз желая сега всички да схващате нещата по един правилен начин. Духовният живот, това е естественият живот, който трябва да продължи вашето здраве. И всички трябва да правите избор, какви храни да ядете. Например, щом ядете една храна, която ви създава неразположение, втори път не яжте тази храна. Ако правите тези наблюдения, за в бъдеще ще употребявате всеки за себе си специфични храни. Не всеки може да меси хляб – има определени хора, които трябва да месят хляб. Не всеки може да готви – има определени хора, които трябва да готвят. Не всеки може да пише книги – има определени хора, които трябва да пишат книги. Някой човек напише някоя книга, която хората четат, и тя внася нещо хубаво в тях. Друг някой напише една книга, но хората не могат да я четат, не внася никакво разположение.

Казвам, всички вие трябва да правите тези вътрешни наблюдения. Сега вие се спирате върху стария живот, искате да бъдете святи, искате да бъдете чисти, а в същото време още не знаете как се добива святостта. Що е святостта? Искате да бъдете здрави. Но какво нещо е здравето и как се добива то? Искате да бъдете духовни, искате да бъдете морални. Моралът е външната страна, здравето на духовния живот. Казвате: „Морален, духовен човек.“ Духовният човек има такива мисли, които с нищо не можеш да ги скъсаш. И десет пъти можеш да го огънеш, но той ще стане като пружина, и пак няма да се скъса. Природата е турила известен белег върху здравите хора. Здравият човек има надпис. Като погледнеш лицето на здравия човек, от него диша една свежест. Като погледнеш лицето на духовния човек, у когото здравето е още по-голямо, в него има дълбочина. Духовният човек има дълбочина на своя живот.

Та казвам, за в бъдеще всички трябва да се стремите коренно да измените

вашия живот, да подобрите вашия организъм, защото сега имаме обратния процес. Ние до известно време имаме прогрес. Докато сме млади се стремим. На физическото поле младите имат по-голям стремеж. Духовните хора сега започват да се стремят, но те още не знаят какво нещо е духовният живот. Духовният живот е живот на красота, на щастие. Вие ще влезете между същества, които са много отзивчиви по отношение вашата разумност. Срещнете ли се с тях, не се изисква да им разправяте с часове отде идете. Тяхната реч е отривиста и като им кажете една дума, те веднага ще ви разберат. Има думи, с които всичко може да се схване. Те пестят времето. Представете си, че в някоя бурна нощ вие попаднете в дома на един духовен човек, а вие сте цял вкочанясал, цял измръзнал в ръцете и в краката си, едва седите. Питам, разумно ли ще бъде от страна на този човек да ви спре пред външната врата и да започне да ви разпитва отде идете, де сте ходили и т.н. Не, той трябва веднага да ви пусне да влезете вътре, да ви стопли ръцете и краката, да ви даде вода гореща да се измиете, после да се нахраните, да ви остави да си починете на топло легло и сутринта чак може да ви разпитва как сте пътували.

Съвременните хора страдат от едно любопитство, което не е намясто. Всички хора представляват една написана книга и ако вие знаете да четете по нея, ще разберете много нещо. Ако знаете да четете по лицата на хората или по сърцата, или по очите, вие ще ги познаете. Една от българските ясновидки, Кортеза, казваше: „Аз познавам хората по очите. По нищо друго не ги познавам. Щом погледна очите им, аз ги познавам.“ Питам, как се е домогнала тя в това нещо? В школа не го е учила, но учила е някъде Кортеза. Това, което Кортеза имаше като ясновидка, никой друг български ясновидец го нямаше. Като гледаше в очите на едного, тя му каза: „Виждам, че ти си взел преди две години едно ренде от един твой познат и още не си го върнал. Този човек си търси рендето, затова мисли му, ако не го върнеш, работите ти няма да се оправят.“ Той си казал: „Чакай тогава да го потърся. Ако е въпросът в това ренде, ще го потърся и ще го върна. Спомних си, че взех едно ренде, но не зная де съм го оставил.“ Тя вижда това ренде в очите на този, който го е задържал.

Казвам, колко такива рендета има задържани у вас. За тези неща именно Писанието казва: от всички стари задържани неща човек трябва да се откаже и да дойде до положението правилно да работи. Ние, съвременните хора, не трябва да се спираме върху живота на другите хора, докато не се справим със своя живот. Най-първо човек трябва да се справя със своя живот, да придобие нещо положително. Той не трябва да се занимава с хората, за да не си пакости повече. В това няма никакъв смисъл. Човек трябва да развива своя вътрешен, Божествен живот. Когато двама души се срещнат, в тях вече настава едно вътрешно познаване. Всички хора

имат една вътрешна интуиция и като срещнат един човек, те го познават добър ли е, или лош. Не само хората, но и кучетата по дворовете познават дали един човек е добър, или лош. Когато някой човек влезе в някой двор и кучетата започнат да си махат опашките насреща му, радват му се и не го лаят, казвам: „Този човек е добър." Но когато си дигнат опашките особено, казвам: „Стойте настрана от този човек." Понякога човек трябва да бъде внимателен, да не го ухапят кучетата. Някой казва: „Мене куче досега не ме е хапало." И тук имаше една сестра, която куче не беше я хапало, но сега я ухапа.

Казвам, сега трябва едно правилно проучване на човешкия живот. От физическия живот могат да се извадят ред правила, как трябва да се организира нашият живот. И Бог всеки ден се изявява в живата природа. И който знае да чете в нашите радости и страдания, може да чете. Това са листа, в които може да се чете Божия промисъл. Ти си скръбен. Защо си скръбен? Погледай в огледалото, там има скрито някое ренде в окото ти. Имаш някаква радост. Защо си радостен? Направил си някакво добро. Тази е причината на твоята радост. Ти трябва да знаеш имаш ли някакъв обект за твоята радост, или нямаш, почива ли тя на нещо, или не. Ако скърбиш, скръбта ти да е насвят. Ако можете да правите всяко нещо като тези божества, животът ви коренно ще се измени. Защото всяко божество, като стане сутрин, то не мисли за себе си, то ще погледне към целия свят и ще види с какво може да им помогне. И то си има свои подчинени, на които може да възприеме тяхната мисъл. Някои възприемат, а някои не възприемат. Всички тези божества именно днес ръководят науката. Тази наука все божества я ръководят. Всички тия професори, които ви учат, те са асистенти на тия божества, но след като открият тези тайни, те ги възпримат за себе си. И затова някой път ги викат в онзи свят, да дават отчет. Има божества на богатството, които изпращат богатството на света чрез тези свои асистенти, които задържат това богатство за себе си и казват: „Наше е това богатство." Но след време трябва да ги съдят.

Та когато ние говорим за икономическия въпрос на един народ, трябва да имаме предвид това положение, отношенията между тези разумни същества и нас. У българите икономическият въпрос не е поставен добре, понеже българите не възприемат Божия принцип, вследствие на което нямат кредит. И затова те пращат делегати там, в Хага, за да уреждат въпроса, но въпреки това трябва да плащат единадесет милиона злато дълг. Те хлопат тук-там, но ще плащат. Ами, ако от невидимия свят не им изпратят и плодородие, тогава? Отношенията съвсем ще се влошат. Ще кажете: „Да се копае земята, да се намери нещо." Не, изискват се разумни разбирания. Ние не сме за онзи глупав религиозен живот. Ние не сме и за онзи вътрешен фанатизъм. Всеки народ живее по особени Божии закони.

Българският народ например или кой и да е друг, всеки си има своето предназначение на земята. И дотолкова, доколкото той върши своето предназначение и е служител, проводник на Божията воля, дотолкова той ще има и кредит. Същото се отнася и до човека. Дотолкова, доколкото вие сте носители на Божественото, в тайно да го знаете, а не другите да го виждат, доколкото вие съзнавате, че сте служители на Божия промисъл и сте негов проводник, дотолкова ще имате и Божието благословение. Един честен търговец, като отиде в една банка, той веднага ще има кредит. Те се познават един друг. Дето и да е той – било в Англия или в Америка, или във Франция, или другаде, сегашният свят върви все по същия закон. В невидимия свят е същото. Там до съвършенство е урегулиран животът. Като се изправиш там, те веднага те питат: „Ти честен човек ли си?“ Ти се молиш, но рендето седи в окото ти. Ти си дал хиляди обещания, но нито едно от тях не си изпълнил. Целият живот седи само от неизпълнени обещания. Обещай и изпълни. Ако не изпълниш, не обещавай повече, отколкото можеш да изпълниш. Но и като си обещал, продължавай да изпълняваш.

Всеки човек прогресира дотолкова, доколкото той върви в изпълнението на Божия закон. И сега, ако религиозният, ако духовният живот не ни помага, за да съградим и да подобрим живота си, какъв смисъл ще има този живот за нас? Та религиозните, духовните хора в света трябваше досега да бъдат най-красивите, най-силните, най-здравите, най-устойчивите хора в света, та на каквато работа туриш този религиозен човек, да може да я свърши. Обаче сегашните религиозни хора не са такива. И прави са. И тогава мнозина ще цитират от апостол Павла един стих: „Аз ще се похваля със своята немощ.“ Но апостол Павел се хвали със своята немощ да прави престъпления. Силен съм, казва той, да разрушавам. Но ние казваме – силни сме да разрушаваме помислите на този-на онзи, които са за зло. Немощни сме в едно отношение, а силни в друго отношение.

Казва Христос: „Не се нарушава Писанието. Аз рекох: богове сте вие.“ Та във всеки един човек има една благородна заложба да бъде Син Божи. Да бъде Син Божи, това е най-разумното, което човек може да постигне в света, да се реализират нещата. Това е целта и смисълът, към който всеки трябва да се стреми. И всеки ще мине през ред фази – мъже и жени, всички трябва да минат. Мъжете и жените са два полюса. У жената има нещо, което не е жена. Тя не е както сегашната жена. Мога да ви опиша какво нещо е сегашната жена. И у мъжете има нещо, което не е мъж. Мога да ви опиша какво нещо е мъжът сега. Но има един разумен човек, който не е нито мъж, нито жена. Като дойдем до жената, ние трябва да говорим за девицата, за чистата, за жената в най-красив и широк смисъл. Ако

говорим за обикновената жена, да я оставим настрана, това е слугинята. Някой казва: „Тебе ти трябва жена.“ Хубаво, слугиня ти трябва значи. Друг казва: „Трябва ми другарка.“ Хубаво, другарка ти трябва. Трети казва: „Мене ми трябва учителка.“ Значи трябва ти девица, това възвишеното, чистото. Някой казва: „Трябва ми един мъж.“ Значи трябва ти слуга. Искаш да си имаш един подслон, да си имаш едно дърво и да седиш под неговата сенчица. Това са обикновените разбирания в живота, които нас ни унижават. Те ни унижават социално. Тъй както съвременната държава е узаконила известни отношения, те са крайно анормални и никой не знае как да ги изправи. Сега съществуват само закони и закони. Сега трябва да се върнем към онзи закон, дето е казано: „Създаде ги Господ по образ и подобие свое.“

Та казвам, трябва да дойдем до онзи идеален порядък в света, към който трябва да се стремим. Аз се радвам по някой път, че жените искат да бъдат свободни. Хубаво е това, те искат да бъдат свободни като мъжете. Та и мъжете още не са свободни. По-големи роби от мъжете няма. В някои отношения жената е по-свободна от мъжа. Казват, че жените, които работили за своите права, израсли с няколко сантиметра. Хубаво е това. В Англия те израсли с няколко сантиметра по-високо от мъжете. Едно дърво, което се полива, ще израсне, но това още не показва неговото качество, то се отнася само до формата му. Свободата увеличава формата, но трябва да се видоизмени и съдържанието, а не само формата. Ако само формата се увеличава, а съдържанието не се подобрява, какво ще се постигне? Ще има повече разноски.

Казвам, всеки мъж плаче за една девица, която той търси. Той търси едно същество, което не е от този свят. Той я нарича моя ангел, който ме спасява. Всеки си има по един ангел, който той търси. И жената търси един ангел, и мъжът търси един ангел. Ако ви говоря така, вие веднага ще си създадете една неестествена мисъл. На какво мога да уподобя това същество, което търсите. То е нещо подобно на майката за детето. Така заспива детето един сладък, спокоен сън в обятията на майка си, така би се чувствал човек в присъствието на този свой ангел. Майката дава нещо на своето дете. Колкото повече време разумната майка държи детето си в ръцете си, толкова повече разумност внася тя и в него. Онези деца, които не са седели дълго време в ръцете на своята майка, те нямат тази разумност.

Та когато се казва в Писанието: „Рекох ви да бъдете богове“, подразбира се всички да бъдем разумни и да изпълняваме Божията воля. Ако всички ние съвременни хора речем да изпълним волята Божия, ще придобием тази разумност. Казвате: „Ние вярваме в Бога.“ И в Америка да отидеш, и те

вярват в Бога, и в Англия да отидеш, и те вярват в Бога, и във Франция, и в Германия да отидете, навсякъде вярват в Бога, но при все това всички се бият помежду си. Всички се бият на общо основание, изтрепват се. Питам, каква вяра е тази, ако, като отидеш в един дом, синът казва, че вярва в баща си, дъщерята казва, че вярва в баща си, по-малкият син също казва, че вярва в баща си, а при все това всички се бият и карат помежду си? Ако наистина те имат вяра в баща си, те трябва да пазят неговите закони, между тях трябва да има взаимна обич и почитание, те трябва да спазват неговите идеи.

Казвам, навсякъде трябва да има един свещен закон. Не може в Англия да има един Господ, а в България или другаде друг Господ. И когато хората наистина повярват в Бога, от каквато секта или религия и да са, като се срещнат, те няма да се питат дали вярват в Бога, или не, но ще си кажат: „Един баща имаме, един Бог имаме.“ Отвън художникът може да си е художник, лекарят може да си е лекар, свещеникът – свещеник и т.н. Обаче има известни отношения между хората, които при каквото положение и да си, всякога могат да бъдат еднакви.

Следователно, в Писанието е казано: „Аз рекох: богове сте вие.“ Това значи, че имаме възможности, можем да живеем така разумно. Сега, ако се сплотявате по този начин и турите в ума си мисълта, да служите на Бога, животът ви ще се подобри. Божественото у вас ще се пробуди, каквото пожелаете, ще ви бъде. С волята Божия и мъртвецът може да възкръсне, и болният може да оздравее, а без волята Божия и живият ще умре, и болният ще умре, и богатият ще осиромашее, и умният ще оглупее. Сега е обратният процес. Ако всички така се оплакват, казвам, не отиваме на добро.

Сега аз не ви проповядвам за стария Господ, аз ви проповядвам новия Господ. Стар Господ за мене няма, защото Господ не може да остарява. Когато употребяват думата „древен“ за Бога, то се разбира в смисъл на вечното, безконечното, което не може да остарява. Старият Бог не може да остарява. Истината е вечно млада. То е един принцип, един процес, който старите трябва да го разбират. Под думата стар човек разбираме мъдър човек. Старият човек не е слаб. Ако старият човек е слаб, той е инвалид. Та казвам, Бог преди хиляди години и сега е все един и същ. Той не се е изменил и всички наши желания, взети съвкупно на целия свят, и стремежът на всички същества – от най-висшите до най-нисшите, работят в съгласие с него, само че някои не са го разбрали. В живота на вълка например, който функционира, и в него има Божествено. Аз зная, че и в живота на вълка има моменти, когато той се спира, моли се, съжалява за своите неправилни прояви, но всичко това е кратковременно. Какво ще

кажете на това? Вие не сте наблюдавали живота на вълците. Има моменти, когато вълкът минава покрай някоя крава, побутне я малко и казва: „Колко крави съм изял досега!“ После, като мине покрай нея, пак я побутне и казва: „Няма какво да се прави. И тази крава ще изям.“ Побутне ли я, или не, изяде ли я, или не, обаче има моменти и в живота на вълка, когато Божественото проговаря в него. И у всички животни се събужда понякога Божественото. И у нас, хората, се събужда, но скоро заспива. Като се събуди Божественото, използват този вътрешен мир. Когато се събуди Божественото във вас, работете върху него. Не взимайте думите ми в отрицателен смисъл. Светият трябва да увеличава своята святост. Професорът трябва да увеличава своята ученост. Трябва да се даде ход на извора. Учен човек в пълния смисъл на думата е онзи, който изучава Божиите закони и става проводник на тях. Науката в този смисъл трябва да изучава хората как да живеят. Трябва да се изучава по дълбок смисъл какво е вътрешното предназначение на света.

„Аз рекох: вие сте богове.“ Това показва, че онези връзки, в които сега живеете, – дали сте министри, или каквито и да е, в каквото положение и да се намирате, каквото имате, ще го оставите на земята, ако сте разумни. Ако сте божество, ще го носите в себе си. Ако вие сте един праведник, дето и да отидете в света, навсякъде ще ви приемат. Ако сте един светия, дето и да отидете, навсякъде ще бъдете добре дошли. Ако сте едно божество, с каляска ще ви приемат. Казвате: „Нас не ни трябват каляски.“ Ако сте един обикновен човек, пеш ще отидете на онзи свят. Ако сте божество, ще отидете с каляска. Хубаво е понякога човек да бъде носен с каляска, но стига да не друса. Под думата „каляска“ аз разбирам онзи възвишен, благороден живот, онези възвишени, благородни мисли, които функционират в човешкия ум, както и онези възвишени и благородни чувства, които функционират в човешкото сърце, и най-после – онези възвишени и благородни дела, които функционират в човешката воля. Понеже духовният свят не съизволява в глупави работи.

Та казвам, всеки от вас, дотолкова, доколкото сте ме разбрали, приложете най-малкото, и то ще се благослови. Може би много работи ще останат необяснени, но то е приятно, приятна област е това. Това показва, че имате да учите и хиляди години още. Но това, което сте разбрали, опитайте го, за да разберете великата истина, че вашият живот има велико предназначение в света. За в бъдеще мнозина ще ни срещнат и ще ни питат: „Разправете ни какво сте направили и какво сте научили на земята.“ Светът се нуждае от кърмилници, които да помагат на другите. Сега има много религиозни хора, които аз наричам инвалиди. Докато те са в болницата, сестрите милосърдните имат право да те пренасят от едно легло на друго. Това не е живот. Но щом излезеш от болницата, щом те

изпишат оттам, кой ще те носи? Вече няма сестри милосърдни, но сам ти ще помагаш и на другите хора. Докато си в болницата, някоя милосърдна сестра може да те помилва, но като оздравееш, вече не се позволява да те милват. Болният всеки може да го поглади, да го помилва, но след като оздравее, той трябва да вземе воловете, да ги впрегне и хайде на работа. Като те срещне една от милосърдните сестри, ще ти каже: „Сега си здрав вече. Хайде на работа.“ Ако си художник, щом си здрав, взимай четката. Ако си учител и си здрав, взимай книгите. Ако си лекар и си здрав, хайде при болните. Ако си свещеник и си здрав, взимай си требника и хайде на работа. Мъж, жена, какъвто и да си, щом си здрав, хайде на работа. Ако си съдия, но си болен, ще те понамажат, ще те окъпят даже, ще те помилват, ще те поставят на легло, но оздравееш ли, ще те пратят на работа. Докато сме болни, всичко е позволено – и да ни милват, но когато оздравееш, не се позволява. Един ангел никога няма да се остави вие да го милвате. Той няма нужда от вас. Той ще си простре ръката и ще ви благослови. Не мислете, че той се нуждае от вашите милувки. Ако вие му хванете крака, ще то изцапате. От голямо снизхождение към вас той ще ви остави, но след това ще се измие. Казвате си: „Аз му хванах крака. Какво стана с него?“ Оцапахте го. Умният, ученият, светията няма нужда от погледи и милувки. На слабия, на болния трябва да се помага, но на здравия не трябва да се помага. А сега ние милваме силните, здравите хора.

„Аз рекох: богове сте вие.“ Казвам, турете сега правилото в живота си: ако сте болни, не съжалявайте. Ще ви изпратим по две сестри или по два братя милосърдни, да ви гледат. Аз съм прям, искам по възможност да изкореня кривите мисли у вас. Защо един брат да не може да помилва една болна сестра? Той на една болна сестра не може да ѝ направи зло. Той може да я тури на леглото, да ѝ го нареди предварително. Но не му е позволено да пренася една здрава сестра от едно легло на друго. Една сестра има право да пренася един болен брат от едно легло на друго и може да го помилва, но на един здрав брат – не ѝ е позволено. Тъй гласи законът. Като влезе при нея, тя трябва да знае, че той е брат. Брат или сестра, той трябва да отправи очите си към Бога и да каже: „Много ти благодаря за услугата, другояче щях да загина.“ Ако не благодари, втори път и сестрата няма да му помогне.

Та казвам, тъй трябва да живеем, да бъдем носители на Божественото, да се стремим към него. Не се обезсърчавайте. Колкото можем да направим, направете го. Пред вас седи, няма да кажа едно велико бъдеще, но пред вас седи една велика възможност.

Христос казва: „Аз рекох: богове сте вие.“ И тогава може да вземете Христовото учение, тъй както сега се проповядва какво трябва да прави

човек. Ако можем да разберем какво нещо е да служим на Бога, да бъдем носители на Божественото, в правия смисъл на думата, без да се съблазняваме, без да се ограничаваме, това е голяма придобивка. Някой ще каже: „Тази идея не е правилна, тя заблуждава.“ Да, тъй както я разбират религиозните хора, тя заблуждава. Тя не е така, както материалистите учат, нито както религиозните, нито както духовните, нито както моралистите даже. Ние сме още далеч от онова идеално разбиране за живота. За мене е безразлично дали някой е материалист, идеалист или религиозен. Казвам: „Покажи си делата.“ За мене материалистът не е това, което той говори какви са неговите материалистически вярвания, но какви са неговите прояви като душа, какво има складирано в душата си той, както и неговите възгледи за светлината например или за живота. Много хора още могат да имат подобни възгледи. За мене не е важно само това, какви са социалните възгледи на хората. Преди хиляди години социалистическият, социалният живот е бил другояче устроен, а сега е другояче. И след хиляди години животът и обичаите също така ще бъдат съвсем други. Те ще се различават. Ако вземете една римлянка преди две хиляди години и я сравните с една сегашна модерна дама или един римлянин мъж и го сравните с един мъж от сегашните времена, ще намерите голяма разлика между тях. Но и за бъдеще ще има разлика.

Обаче има един идеален свят, дето хората живеят Божествен живот. Аз го наричам свят на боговете, или свят на светиите, или свят на адептите, свят на избраните, или място на избраните. Тук има един образцов свят, отдето всеки може да вземе поука за себе си и този живот на земята тогава се осмисля. Всеки един добър човек на земята, когото срещнеш, то е едно вдъхновение, всяка една добра жена е едно вдъхновение. Ако по пътя, по който вървиш, срещнеш една добра и чиста жена, работата, по която си тръгнал, ще ти се уреди. Ако те срещне също един добър мъж, също така. Изобщо добрите хора са носители на Божественото. Не може да срещнеш един добър човек, и да ти се случи нещо лошо. Ако те срещне някой човек и те сполети зло, този човек не е по-добър от теб.

Правилото: като тръгваш сутрин от дома си, не бързай да излезеш от къщи, но повикай този първия човек, добрия, той да ти бъде полза. Някоя жена, преди да започне да тъче, види някое малко дете да я полазе, да ѝ върви на добре. Ако плазът е добър, целият ден работата ще ѝ върви. Това е както Божественото в тебе. Та като ставаш сутрин, иди да видиш Бога в себе си, като излезеш навън да благодариш. И от първия ден всичко ще ти върви добре. Всички врати ще бъдат отворени за тебе и ти макар да живееш в един грешен свят, Бог всичко ще обърне на добре и работите ще ти се оправят. Ето една философия. Не казвай, че не струва да се живее.

Струва да се живее в един свят, дето и Бог се проявява. Животът е красив. Само така може да подобрите всичко, да подобрите и дома си, и народа си. Ние очакваме отвън да дойде някаква сила. Българите казват: „Да направим един заем.“ В заем работа не става. Заемът трябва да съответства на нещо отвън. Онзи, който взима заем, залага една нива, втора нива, но като заложиш всичко, какво ще ти остане. Сега българите мислят да правят икономия. Не, на българите не им трябва икономия, но като стават сутрин, да излязат да посрещнат Бога. Когато всички хора – от цар до последен, излязат да посрещнат Бога, работите им ще се оправят, ще тръгнат напред, полазът ще им бъде добър. А докато църквите се канят да гонят сектантите, този, онзи, че този не бил праведен, че онзи не бил праведен, работите им няма да вървят. Че кои ли са праведни? Аз бих желал да видя български светия. Този е пътят, по който може да се оправят икономически работите. Мъдри хора трябват. Един човек, който отива за дипломат в странство, глава трябва да има, той трябва да разбира от отношения, да повлияе на другите. Българите бяха със слаби умове, те са страхливи. Те трябва да се изправят пред Бога и да кажат: „Господи, единадесет милиона ни искат.“ И започват: „Четири милиона даваме, два милиона даваме.“ Не: „Нищо не даваме.“ Нищо повече. Те казаха, че: „Нищо не даваме“, но ги е страх. Тук, в България, само се канят, но там не смеят. Що е за българина единадесет милиона. Нищо ще плащат, няма какво да се прави. Аз не съм против това. Какво са единадесет милиона за мене. Един човек, който не разбира Божиите заповеди, колкото пъти и да го освобождаваш, той ще създаде все по-големи бели.

Тази трябва да бъде основата. Трябва да се мисли. Всеки българин, като става сутрин, преди всичко той трябва да съзнава, че човек не трябва да прави престъпления. Законите трябва да бъдат еднакви за всички. Нека правата бъдат права за всички. Нека благата бъдат блага за всички. Всяко нещо да е на мястото си.

Та казвам, този е пътят, по който и вие трябва да вървите, като ставате сутрин. Лесно се казват с думи нещата, ще каже българинът. Тъй както сега говорят българите, тъй както сега мислят, казвам, ако не погледнат през моя ум, през моя прозорец, никога няма да се оправят. Те трябва да прогледат през моя ум тъй, както аз гледам. Ако могат да намерят друг някой ум, нямам нищо против и аз бих се съгласил. И на онзи ум пак така трябва да бъде. През широки прозорци трябва да гледат. Това аз не изковах от ума си. Тъй е направен светът. Не направихме ние света. И всяко същество се подчинява на Божия закон. Когато музикантът свири, той не е измислил сам нещата, той се подчинява на известни правила. И правдивият, чистият, святият човек, и той има други правила, които изучава добре. И тогава ние можем да приложим нещо, но вън от тези

принципи не трябва да излизаме. И когато някой ви пита как ще се оправи светът, това ще им кажете. Тогава нека повикат българите своя най-голям светия и с пълно обещание да се решат за бъдеще да живеят един чист и свят живот и веднага ще се благословят. И всеки народ, който е живял по Бога, се е благословил.

„Аз рекох: вие сте богове.“ Ако пък българският народ не иска да живее така, то колкото и да желае един човек доброто, не може да му помогне. Ние не може да насилим хората да живеят добре. Туй трябва доброволно да се възприеме. Това, което ви говоря, не може да ви се наложи. В това се изразява животът. Бог допуща известни престъпления и грехове, но когато дойде да се лекуваш, ти не може да диктуваш на Бога как трябва да се лекуваш. Като грешиш, ти може да грешиш, както искаш, но като дойде лекарят да те лекува, ти не може да му кажеш как да те лекува. Каквото лекарство ти даде, ще вземеш. Дойде ли до Божия промисъл, Бог ще ти наложи лекарството. Ние сме вече до последния момент, ние сме натясно. Досега беше промисъл, а сега става Божия промисъл. Бог казва: толкова капки ще вземеш. Ако постъпиш тъй, ти имаш резултат, не постъпиш ли, не може да имаш никакъв резултат. Разумност трябва. Истинската мисъл внася едно успокояване на душата. Истинското чувство носи успокояване на сърцето. Добрите действия внасят вътрешно успокоение. И тогава светът ще се разширява за човека и той ще чуе Божия глас. Илия, който беше един от видните пророци, отиде в пустинята и след като пости 40 дни, мина през ред изпитания, най-после той позна Божия глас. Той чу един тих глас, който му проговори, и закри лицето си. Този глас му казваше: „Пътят, по който мислиш да действаш, не е пътят, по който може да се спаси светът.“

Насилието не поправя света. Това е любовта, която внася поправление в света, мъдростта, която урежда света, и истината, която стабилизира този ред и порядък. Следователно върху тези три неща, върху любовта и върху истината трябва да се базира светът. Това значи „Аз рекох: вие сте богове.“

Двадесет и втора неделна беседа
26 януари 1930 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1930_01_29 Махалото
лекция пред общия окултен клас

МАХАЛОТО

Размишление.

Когато изучавате природата вие се натъквате на различни сили в нея, положителни и отрицателни. С помощта на специални уреди вие можете да измервате тия сили, да ги различавате, и по този начин да избягвате ония, които действуват вредно. Същите сили действуват и в човека. С помощта на специален уред, в който има махало, във вид на стрелка, можете да познавате, какъв е човекът: нервен или спокоен, песимист или оптимист, горд или смирен. Махалото се движи по един циферблат, разделен на градуси. По градусите познавате състоянието на човека. Както по израза и позата познавате, дали даден човек е горд или смирен, така и по силното и слабо отклоняване на махалото познавате характера и състоянието му. От позата на ученика към учителя познавате неговия характер; от позата на войника към офицера също познавате неговия характер. Следователно, достатъчно е човек да стисне уред в ръката си, за да се определи състоянието му в дадения момент.
В живота на човека има преходни неща, които се отразяват върху неговите вътрешни състояния. Като знае това, човек трябва да се изучава, да различава състоянията си, да знае, кои са съществени, кои не са съществени; кои са негови, кои идат отвън по отражение. Каже ли човек, че е разположен или неразположен, че е радостен или скръбен, той трябва да знае, отде идат тия състояния, негови ли са, или ги получава чрез отражение. Ако състоянията, които човека преживява, не са негови, той прилича на стъкло, покрито с калаена амалгама. Най малкото търкане на тази амалгама е в състояние да открие отново стъклото. Човек започва да се чуди, какво е станало с него, как се е освободил от неразположението си. Неразположението не е било негово, нито е било нещо съществено.
Сега, като изучавате закона на махалото, ще видите, че две еднакви състояния, но с различна интензивност, произвеждат обратен резултат. Например, ако един скръбен човек се приближи при друг, който е по-скръбен от него, той става радостен. Или, ако двама радостни се срещнат, по-малко радостният ще стане скръбен. С помощта на махалото, или на стрелката в специалния уред може да се познае, кои сили преобладават в човека: силите на ума, сърцето или на волята. Ако турите апарата върху дланта на ръката, ще забележите, че махалото се отклонява към тази посока, в която силите са най-интензивни. Ако в човека преобладават умствените енергии, махалото ще се отклони в посоката на умствената линия на човека. Всеки човек има такова махало в себе си, с помощта на което може да определя състоянията си. Щом стане от сън, добре е да

провери, накъде се отклонява махалото му, да знае, как да се справи. Всеки човек трябва да се познава, да знае, с какъв капитал разполага в живота си. Като познава себе си, той ще познава и ближния си, няма защо да го подлага на изпитания. Днес хората не се познават, вследствие на което се изпитват. Срещате едного, който ви пита: Колко пари имаш в джоба си? Защо се интересува от вашия джоб? Той се интересува от състоянието на джоба ви, за да знае, може ли да вземе нещо на заем. Някой влиза в едно общество и веднага пита, кой е най-почтеният член в обществото. Защо иска да знае, кой е най-почтеният член? Защото има някакъв интерес, да използва това общество. Друг някой дойде в това общество и веднага пита, кой е най-силният член на обществото. Той се интересува за силата на тия хора, защото мисли да предприеме някаква работа. Всеки човек в света търси това, което отговаря на него. Въпреки това, те често попадат на неща, които не отговарят на техните желания и разбирания, вследствие на което се натъкват на големи противоречия. Сега, вие сте дошли на земята да работите, да учите и да съзнавате, че нищо не можете да получите даром. Като работи съзнателно върху себе си, човек може да създаде мощна мисъл, мощни чувства, които да потекат през ума и сърцето му, да го превърнат в извор. Значи, човек лесно може да превърне сухите извори на своя живот в живи, течащи извори, около които растенията цъфтят, а птичките пеят, изливат своята радост. Като погледнете човека, вие може да се произнесете, способен ли е той да направи това превръщане в себе си. Как ще познаете това? Достатъчно е да приложите върху лицето му линията на природата. Природата има една линия, с коя мери нещата. Тази линия е нормата на правилния живот. Ако чертите на човешкото лице падат под линията, или излизат над нея, този човек не е дошъл още до нормалната мярка. Той или се е разширил много, или се е свил. Той трябва да работи още върху себе си, докато дойде до нормата, с която природата си служи. Линията на природата е пророческа линия, която може да предскаже, дали даден човек ще успее в своите предприятия, или няма да успее. Някой човек взел едно предприятие и иска да знае, ще успее ли в него, или няма да успее. Слагам линията на природата върху лицето му и меря. Виждам, че силите на ума и на сърцето му остават под линията, не са още добре развити. Следователно, каквото да прави, какъвто вътрешен подтик да изпитва, каквато радост да го движи, човек няма да успее в предприятието си. Защо? Защото силите, с които разполага, не отговарят на изискванията на предприятието. Той ще направи едно движение напред и едно назад. Каквото спечели, той ще го изгуби. И тъй, докато човек се раздвоява, всичките му работи ще бъдат наполовина верни и резултатни. Ако спечели две, ще изгуби две. В края на краищата, както е влязъл, така ще излезе. С нула е влязъл, с нула ще излезе. Нулата в живота на човека показва, че той трябва да подобри лошите условия. Как ще ги подобри? Чрез подкуп. Подкупът е метод, чрез

който и природата си служи. В широк смисъл на думата подкупът разбира внасяне в човека такива елементи, които отсъствуват в неговия организъм. Значи, думата подкуп може да се замести с думите внасяне, даване, смекчаване, разтопяване и т.н. Как ще стане подкупа, това зависи от материята и силата, с която ще се справяте. Ледът се подкупва чрез топлината, твърдото вещество - чрез водата, въздухообразното - чрез налягане, течното - чрез изстудяване. Като ученици, вие трябва да изучавате вътрешната страна на химията, да знаете, как да се справяте с различните видове материя и с различните сили в природата. Както можете от безопасното вещество глицерин да получите взривно вещество динамит, така можете да превръщате опасните вещества в безопасни. Природата постоянно изпитва ученика, да види доколко е разумен. Тя му дава на разположение елементите на любовта и отдалеч следи, какви реакции ще образува от тях. Каквито съединения образува, такива ще бъдат и последствията. Като говорим за природата, ние имаме пред вид химията, с която тя работи. Тя прави различни реакции, образува различни съединения, които се отличават по това, че не експлодират. В любовта на човека често стават експлозии; в любовта на природата, обаче, експлозии не съществуват. Там може да се говори за активна и пасивна любов, но не и за любов с експлозии. Когато люби, човек има предвид своето благо, но не и благото на онзи, когото люби. На физическия свят човешката любов за почва с плюс който скоро се превръща в минус. Божествената Любов започва с минус, който скоро се превръща в плюс. Божията Любов внася в човека разширяване, подмладяване, осмисляне на живота, а човешката - точно обратно. В първо време човешката любов подига, разширява човека, а на края той свършва с разочарование. Който е живял по закона на човешката любов, в края на живота си, той започва а съжалява, че не си е поживял, както трябва. Ако е бил вегетарианец, той съжалява, че не е ял месце. Ако е живял добър живот, съжалява, че не се е отпуснал да поживее, както хората живеят. Не, и в младини, и в старини човек трябва да живее така, че никога да не съжалява.
Като се натъкват на противоречия и страдания, мнозина се запитват, защо светът е създаден така, че хората трябва да страдат. Светът, който виждате отвън, не е този, в който Бог живее и който някога ще видите. Сегашният свят още не е завършен. Той не представя замисъла на Бога, но постепенно върви към реализиране на Неговата идея. Като е дошъл на земята, човек е внесъл някои свои елементи, които не са присъщи на природата. Можете ли да кажете, че спиртът е присъщ елемент на гроздовия сок? Гроздето се състои от гроздена и овощна захар, соли, вода и други примеси, но спирт няма. Когато влязат в него ферменти, тогава гроздената и овощната захар се разлага на спирт и въгледвуокис.
Един турчин отишъл в дома на един български чорбаджия. Чорбаджията го угостил добре, почерпил го със старо вино, което подействувало силно

на турчина. Той се развеселил, започнал да пее. - Чорбаджи, пее ми се. - Пей, ефенди, свободен бъди! - Чорбаджи, играе ми се. - Поиграй си! - Чорбаджи, дай още една чашка от червеното. Отначало турчинът бил сериозен, но щом пил от старото вино, изгубил сериозността си и започнал да пие и да играе. Кой внесе това разположение в него? - Виното. Следователно, човек е внесъл много неща в света, които Бог не е предвидил. Всяко нещо, което човек приема отвън, като елемент, който не е присъщ на неговото естество, създава ред реакции в него. Мнозина приемат някои нови идеи, нови учения, но ако между тях и идеите им няма нищо общо, те скоро се разочароват.
Иоан Веслей, виден английски реформатор на църквата, се оженил, но на третия ден след сватбата си казал на един свой приятел: Не струва човек да се жени. По-късно дошъл при него един млад момък, член на неговата църква, и му казал, че харесал една млада мома, добра последователка на Христа, и желае да се ожени за нея. Младият момък дошъл за съвет, но Иоан Веслей веднага му казал да не предприема тази работа. - Момата е много добра, ще живея с нея според любовта на Христа. - Момата е добра, с Христа може да живее, но не и с тебе. По характер вие не си подхождате. - Ще се нагодим, ще правим взаимни отстъпки. Хората мислят, че като правят усилия да се нагаждат едни към други, ще постигнат нещо. Докато привикнат едни на други, те ще минат през големи страдания, които ще ги заведат на онзи свят. Няма защо човек да се излага на ненужни и непосилни страдания. И в страданията има граница. Това, което хората наричат страдания, не са още истински страдания. Има страдания, които не са на място. Истински страдания са ония, от които човек расте, подига се и изправя живота си. Как може да се изправи животът? Каквото да правите, животът не може да се изправи. Защо? Защото животът е изправен, няма какво да се изправя. Единственото нещо, което можете да направите, това е да извадите от живота ония елементи, които произвеждат взрив. Вие сте внесли тия елементи, вие сами трябва да ги извадите. Сам по себе си глицеринът е безопасно вещество. Прибавите ли към него азотна киселина, вие го превръщате в динамит - силно експлозивно вещество.
Експлозивността не е присъщо свойство на глицерина, но изкуствено му го придадоха, като го превърнаха в динамит. Следователно, говорим ли за света, създаден от Бога, ние разбираме свят, в който слънцето постоянно грее, птичките весело пеят, цветята растат, цъфтят и далеч разнасят благоуханието си; плодовете зреят, изворите бликат и напояват треви, цветя, дървета и животни. Влезете ли в свят, в който слънцето изгрява и залязва, облаците покриват хоризонта, изворите пресъхват, цветята се коренят, знайте, че в този свят са внесени чужди елементи отвън, с които човек трябва да се справи. Като изучавате хората и отношенията си към тях, вие ще разберете, кои хора са Божествени, и кои не са. Ако в дома ви

дойде човек, изпратен от Бога, този ден вие ще бъдете в рая. Посети ли ви човек, който не е изпратен от Бога, той непременно ще внесе в дома ви някаква сянка. Това се отнася не само до отношенията ви към хората, но до всичките ви работи. Дали ще се жените, дали ще изучавате някаква наука, дали ще ви назначават на служба, следете, какво е състоянието ви от деня на замислянето на дадена работа до деня на свършването и. Така ще познаете, от Бога ли е дадена тази работа, или от хората.
Съвременните хора говорят за религия, за наука, за морал, но сами още не са се изправили. Като изучавам френологически човешката глава, както и на българина специално, разбирам, защо хората не успяват. Като виждам слабостите им, търся причините в тяхното далечно минало и, като ги намеря, вадя закони, как могат да се изправят. Много причини има за слабостите на човека. Едни от тях се крият в храната, други - в начина на живеенето, трети - в тяхната мисъл и т.н. Например, една от характерните черти на българина е неговата твърдост. Много причини са повлияли за развиване на твърдостта му. Много причини са повлияли за спиране на религиозното чувство в българина. Знае ли причините, той лесно може да си въздействува. Мъчно може да се превъзпита цял народ, но отделният човек лесно може да излезе от влиянието на своя народ и да се превъзпита. Обаче, затова се изисква съзнателна работа. Кръвта, която тече в един народ, създава известни елементи, общи за всички хора от този народ. При това, кръвта на различните народи е различна. Например, кръвта на българина се различава от кръвта на всички останали народи.
Като ученици на новото учение, вие ще задържите доброто, което имате като българи, и върху него ще градите. От слабостите на българина ще се освободите. Задачата ви, като ученици, е да създадете убеждение в себе си. Имате ли убеждение, вие ще се освободите от заблужденията, които съществуват в този и в онзи свят. Какво убеждение се иска от човека? Човек трябва да има такова убеждение, което да устоява на бурите и ветровете на този и на онзи свят. Мнозина мислят, че като отидат на онзи свят, ще придобият голяма светлина. Каква светлина ще придобият, това зависи от степента на тяхното развитие. Фанатикът на земята остава фанатик и на онзи свят. Затова е казано: Каквото развържеш на земята, развързано ще бъде и на небето; каквото завържеш на земята, завързано ще бъде и на небето. Ако отидете на онзи свят като православни, протестанти или католици, такива ще си останете. Вие ще влезете във връзка със същества, които имат вашите разбирания, и нищо няма да разберете от Божествения свят. Ще минете и заминете през онзи свят, без да придобиете нещо от него.
Като се намерят в известно затруднение, хората се питат, какво трябва да правят, как да се освободят от мъчнотията, в която са изпаднали. Не е там въпросът. Важно е, кои методи трябва да приложат, за да се освободят от затруднението. Един от методите, с който и природата си служи, е

пеенето. Чрез пеенето хората се тонират, примиряват, улесняват. Пеенето помага за здравословното състояние на чувствата. Който пее, той нарежда живота си добре. Всички хора, светски и духовни, пеят. Без песен животът няма смисъл.
Като говоря за необходимостта от пение и музика, мнозина остават доволни. Защо? - Защото обичат музиката. За тях музиката представя благодатен дъжд. Каквото представя този дъжд за нивата, такова нещо представя пението за човешката душа. Обаче, падне ли върху някоя книга, този дъжд ще заличи написаното върху нея. Значи, всяко нещо има смисъл, само когато пада на своето място. Ако човек няма къде да подслони главата си, за него дъждът не е на място. Той се нуждае от светла, здрава и суха къща. Къщата, в която човек живее, представя неговото тяло. Иска ли правилно да се развива, човек трябва да има здраво тяло.
Днес малка част от хората имат здраво тяло. Здравото тяло подразбира здрави, положителни мисли и чувства. Положителна, светла мисъл е онази, която подига човека не само по дух, но и по тяло. Наистина, хора, които имат силна мисъл, могат да се подигнат на няколко метра височина от земята. Колко хора могат днес да се подигнат на известна височина чрез мисълта си? Не е лесно да се подигне човек от земята. Да се подигне духа на човека, това е лесна работа, но да се подигне тялото му на един сантиметър само, това е мъчна работа. Едно се иска от човека: да съзнава, че светът, създаде от Бога, е добър; да благодари за всички, което му е дадено. Спазва ли тия две положения, той ще прояви своята доброта. Такъв човек наричат добър. Стремете се да запазите добротата си, а същевременно и да я проявявате.<D>
И тъй, основната мисъл, която трябва да остане в ума ви, че онова, което разумната природа е вложила във вас, е повече от това, което вие сте в състояние да обработите и да оцените. Който ги е оценил, той работи за тях, да се проявят и реализират.
Размишление върху стиха: Озарил Си ни с любовта Си, и ние виждаме чудните Ти дела.

23. Лекция от Учителя, държана на
29 януари, 1930 г. София – Изгрев.

1930_01_31 Навреме и намясто
лекция пред специалния клас

НАВРЕМЕ И НА МЯСТО

Т. м.

Чете се резюме на темата: „Лесен път за справяне със страданията“.

Четоха се темите: „Изкуството като възпитателно средство“.

Тема за следния път: „Отличителни черти на гръбначните животни“.

За следния път всеки от вас да се приготви да изпее четирите тона: do (долно), mi, sol, do (горно). Ще пеете не като музиканти, а като любители на музиката. Мнозина се оплакват, че не могат да пеят. Защо не могат да пеят? Има причини за това.

Във времето на руско-турската война един капитан заповядал на барабанчика да бие барабана. – Господин капитан, барабанът не издава звук – Защо? – Не зная. – Все трябва да има някаква причина. Отвори тъпана, да видим, къде се крие повредата. Барабанчикът отворил тъпана и останал силно засрамен пред капитана. Защо? В тъпана имало около десетина кокошки, заклани и изчистени. Разбира се, че при това положение тъпанът не може да бие. Как са влезли кокошките в тъпана? Когато минавал през едно село, барабанчикът откраднал кокошките, заклал ги, изчистил ги и, като нямало къде да ги тури, набързо ги скрил в барабана. Той не предполагал, че капитанът ще го накара да удря тъпана.

И съвременният човек се намира в положението на барабанчика. Той често пълни ума и сърцето си със заклани и изчистени кокошки. Той страда от наслояване в ума и в сърцето си, предизвикани от закланите кокошки, вследствие на което не може право да мисли и да чувства. Струните на неговия ум и на неговото сърце не издават тон. Щом барабанът не издава тон, човек не е разположен, не може спокойно да работи.

И тъй, искате ли да не губите разположението на своя дух, изучавайте законите, върху които се гради животът. Ако не разбирате законите на физическия свят, вие не можете да разберете законите на висшите светове. Като познава законите на различните светове, човек ще различава мислите една от друга, ще знае, какво носи всяка мисъл в себе си. Има мисли, които миришат неприятно, а други, отдалеч още разнасят своето благоухание. Трябва ли да приемете мисълта в себе си и тогава да се произнесете за нейния характер? Разумният човек е господар на условията. Отдалеч още

той познава нещата и не се лъже в тях. Когато дойде зимата, той е добре облечен, готов е да се справи с нея. Когато дойде лятото, той се е приготвил вече, знае, как трябва да го посрещне. Разумният човек е господар и на зимата, и на пролетта, и на лятото, и на есента.

Тъй щото, помнете: болният човек е всякога зависим от условията, а здравият е свободен; глупавият е зависим, разумният – свободен; лошият е зависим, добрият – свободен. Някои ще възразят, че лошият човек може да бъде силен. Аз отричам това. Само доброто прави човека силен. Привидно, външно, нещата могат да имат друг изглед, но всъщност работата седи другояче. Минава един добър човек край едного и му удря две плесници. Защо постъпва така? Добрият човек знае, защо е ударил две плесници на този човек, но окръжаващите не знаят причината и мислят, че този човек е лош. Не е лош, много добър човек е той. Двете плесници, които той удря на пътника, внасят проветряване в главата му. Той тръгнал да върши някакво престъпление, а добрият човек го отклонил от намерението му. Значи, двете плесници били навреме и на място. – Защо? – Защото резултатът им е добър. Ако не иска да признае истината, пътникът ще каже, че лош човек го срещнал и му ударил две плесници. Обаче, ако е готов да говори истината, той ще благодари на случая, че се спасил от по-голямо зло. Ако беше извършил престъплението, щеше да лежи в затвор.

Като ученици, вие трябва да разбирате нещата правилно, да знаете, че доброто прави човека силен, а злото го прави слаб. Вие ще цитирате поговорката: „Направи добро, да намериш зло“. Тази поговорка не е вярна във всички случаи на живота. Човек може да направи добро и да не намери зло. И обратното е възможно: да направи добро, а да намери зло. В края на краищата, резултатите на доброто са всякога добри, а тия на злото – лоши. Безкористното добро всякога води към добро. Въз основа на силата, която доброто крие в себе си, казвам: Ако си силен и правиш зло, ще изгубиш силата си; ако си слаб и правиш добро, ще станеш силен.

Често хората се обиждат едни други – на място и без място, навреме и без време. Как ще понесете обидата? Или ще чакате да ви искат извинение, или ще отговорите пак с обида. По-рано за обида хората се дуелираха. За предпочитане е, преди да обидиш някого, да помислиш, вярно ли е това, което ще кажеш. Ако си сигурен, че е вярно, пак не бързай, помисли, на място и навреме ли е да кажеш това, което си намислил. Има случаи, когато говориш истината, но не си я казал на място и навреме. При това положение ти пак можеш да обидиш човека. Това се отнася не само за обидата, но и за похвалата. Похвалиш ли човека, похвали го навреме и на място. Правиш ли добро, прави го навреме и на място. Търсиш ли

истината, ще я намериш и в обидата, и в похвалата. Обаче, ако те хвалят или укоряват много, може да ти напакостят. Във всяко нещо трябва да има мярка.

Сега ще ви дам следното правило в живота: Както искаш да постъпват хората с тебе, така постъпвай и ти с тях. Като прилагате това правило, вие ще избегнете много противоречия. Като се произнасяте за произведенията на някой писател, музикант, поет, учен или художник, вие трябва да спазвате същото правило. Днес вие се произнасяте за някого, но ще дойде време други да се произнасят за вас. Тогава ще разберете, добре ли сте постъпили, право ли сте се произнесли.

Като ученици, които внасяте новото в живота си, първата задача е да пазите чистотата на своя ум и на своето сърце. Същевременно пазете чистотата на тялото си. Не допущайте нито една лоша мисъл в ума си, нито едно лошо чувство или желание в сърцето си. Лошите желания събуждат лоши, противоречиви мисли. Следователно, искате ли да изчистите мисълта си от противоречия, изхвърлете лошите желания от сърцето си. Всички желания са на мястото си, но те трябва да се реализират на своето време. Не стане ли така, човек се натъква на големи противоречия. Нищо в природата не става произволно. Проследете живота на растенията и ще видите, че всяко растение се развива на своето място и време. Този закон се отнася не само за цялото, но и за неговите части. Например, всеки клон има свое място и определено време за развитието си. Първо се явяват големите клонове и, колкото по-нагоре се отива, явяват се малките клончета. Големият клон живее с големи идеи, малкият клон – с малки идеи. Ако разменят ролите си, и големият, и малкият клон ще се натъкнат на противоречия. Всеки човек, като част от дървото на живота, трябва да знае своето място и своето време за проявяване.

— Само светлият път на мъдростта води към истината.
— В истината е скрит животът .

21. Лекция от Учителя, държана на
31 януари, 1980 г. София – Изгрев.

Книги:
* Навреме и намясто
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). София, 2004)
48 беседи от 30 август 1929 г. до 15 август 1930 г.

* На време и на място
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). Том I. София, 1940)
25 беседи от 30 август 1929 г. до 28 февруари 1930 г.

Начало: 06:00

1930_02_02 Аз съм, не бойте се!
неделна беседа

АЗ СЪМ, НЕ БОЙТЕ СЕ!

„Но той им каза: „Аз съм, не бойте се!“
Йоана 6:20

Само здравият човек може да разбере смисъла на живота. Болният винаги разбира обратната страна, обратния смисъл. Когато здравият става философ, той е оптимист. Когато болният става философ, той е песимист. Следователно това са две състояния на човешкия дух. Две състояния тъй неизбежни, както земята има две лица: светло и тъмно лице. Това произтича от един факт, който не се дължи на самата земя, понеже тя се върти около своята ос и едната ѝ страна е грята, а другата не е огрята. Огрятата страна е оптимизмът, тъмната страна, това е песимизмът. От това ние ще извадим една вътрешна аналогия. Човек има известни вътрешни стремежи, но всички хора не познават стремежите на своята душа. Всеки човек се стреми към нещо, но никой не може да каже конкретно към какво се стреми. Все таки стремежът трябва да се прояви към някой. В каквато и да е насока и да се прояви, той си има свой смисъл.

Следователно стремежът на всички хора, идейно казано, е добър, но методите, които хората избират, не са всякога разумни. Когато красивата мома избира красотата, тя е идеал заради нея. Но когато не знае как да употреби своята красота, това е нещастие за нея. Когато разумният човек придобие разумността, това е идеал за него, но когато не употребява своя разум, дето трябва, това е нещастие за него. Помнете, че в света не страдат глупавите хора, но разумните. Колкото повече човек страда, толкова по-разумен е той. У животните страданията са преходни, но човек според своята степен на развитие страданията му са по-дълготрайни. Някой казва, че без страдания не може. Може и без страдания. Когато запитали великия музикант Паганини може ли да свири на три струни, той казал, че може и се явил на концерт, дето свирил на три струни. После го запитали: „Ами на две струни може ли?“ „Може.“ Явил се на концерт и свирил. „Ами на една струна може ли?“ Явил се и на една струна свирил. „Ами без струни може ли?“ „Може.“ Но не се явил на концерт.

Казва някой: „Може ли да не страдаме?“ Може, но на концерт няма да се явиш. Нищо повече. Щом искаш без страдания на земята, не трябваше да се явяваш, но щом си се явил на земята, и на концерт ще се явиш, дето някой път ще свириш на две, някой път на три, някой път на четири, но правилно ще свириш, за да може да дадеш израз на своите идеи. Най-

много ще свириш на четири струни. Тъй щото в някои отношения умните хора, които ни обясняват живота и света, тъй както те намират, че е създаден, мязат на нашите фотографии, с които правят снимки. В тия фотографии все таки има известни дефекти. Хората са идеалисти. Гледам фотография на някой човек, но има някои дефекти. Във фотографията всички хора са черни като арапи. Някой казва: „Колко е красив този човек." Аз не виждам никаква красота. Той вижда известна красота, но има известна деформация. Действително, когато някой вижда нещо красиво, той не гледа на красniте, но той гледа какви са чертите извън краските. Той гледа как е сложен носът, каква е формата на брадата, на очите. Защото външният свят е изражение на духовния свят. Каквото и да говорим, трябва една видима страна на живота, една форма, чрез която животът да се обуславя. Какъвто е човек по тяло, такъв е и по дух. И какъвто е човек по дух, такъв е и по тяло. Онези, които не са запознати с това, те считат, че човек може да бъде хилав, и пак да бъде добър и гениален. Не, само това не може да бъде. Това е илюзия. Гениалният, талантливият човек има съвсем друг строеж на тялото си. Той не може да бъде болен човек, той не може да бъде хилав човек. Той е над болестите. Обикновените хора може да боледуват, но гениалният човек е над болестта. Той може да боледува, но преодолява болестите. Човек, който се прегърбва, той не е силен човек. Някой почва да си навежда главата към земята. Какво ще намери той, ако навежда главата си към земята. Някой казва, че животът няма смисъл.

Да допуснем, че животът няма смисъл, но какво ще придобие той, ако поддържа тази мисъл. „Суета на суетите и всичко е суета", е казал Соломон. Но кога е казал Соломон, че всичко е суета. След като яде и пи, след като имаше работа с 900 жени, и най-после след като му дадоха мъжкия живот, той каза: „Суета на суетите е мъжкият живот." Това не се отнася за женския живот. Защото човешкият род се продължава не от мъжете, но от жените. Ако жените не раждаха, човечеството щеше досега да изчезне. Благодарение че те раждат, благодарение че в света има майки да продължават живота. Мъжът не знае какво нещо е раждането. Той има една друга философия, мъжка философия, на която в края на краищата заключението е: „Суета на суетите, всичко е суета." Тогава вие ще извадите за жените обратно заключение. Ще преведете суета в обратен смисъл и оттам ще намери истинския израз, в какво седи животът. Защото онзи, който е създал живота, той не може да създаде суета. Съвременната наука ѝ предстои една велика задача – да обясни колко милиони векове взели, докато се създадат всички небесни слънца, какви са били преднамеренията и задачите на природата, кога и как се е заченала вселената, кога и как са турени тия слънца на небето и кога най-после им е дошло наум да създадат земята и сегашните хора, които тук, на земята, философстват,

размишляват великата задача: дали животът има смисъл, или няма смисъл. Казвам, това са толкова грандиозни задачи, че когато човек почне да ги разглежда, той се уплашва. Ако прекарате един човек през някоя височина, над някой мост например, той си затваря очите. Той се страхува, не може да гледа от тази височина. Който го е страх, да не минава през опасния мост, а който не го е страх, да минава. Та казвам, всички вие, които сте дошли на земята, ще минете през един много страшен мост. Този мост, през който ще минете, е от този свят за онзи свят или от материалното към Божественото, към идейното, е толкова тънък, не като ибришим, но като една паяжинка. През такъв мост ще минете и затова трябва да имате изкуството на пазене равновесие. Прав ще минете през този мост, никой няма да ви държи. Ако можете да го минете, ще отидете в онзи свят, а ако не можете, за бъдеще ще останете. Та казвам, всичкият наш живот седи в това, да научим закона на равновесието. И ако всеки човек имаше в двора си едно въже, дълго около 4–5 метра и можеше да върви по него, той щеше да разбере много неща. Жената не е доволна нещо, да се качи отгоре на това въже, и недоволството ѝ ще мине. Мъжът не е доволен, и той да се качи на това въже. Децата са недоволни, и те да се качат на това въже. Някой писател не му върви, да се качи на въжето отгоре и да мине от единия до другия край по него, и работата му ще провърви. Някой учител не му върви, и той да мине от единия край на въжето до другия, и работата му ще се уреди. Някой философ или някой поет не му върви, да се качи на въжето отгоре. Това е един метод за самовъзпитание. Нека това въже бъде най-малко 20–30 метра високо. Ще кажете: „Много е опасно." Най-първо ще поставите това въже на височина един метър и постепенно ще го дигате на два метра, на три метра, на четири метра, докато стигнете до 20 метра височина. Стигнете ли тази височина, това показва голям прогрес в целия ваш дом. Щом постепенно правите това упражнение, и като паднете, пак няма да има опасност.

И затова чрез големите препятствия, които природата е турила на пътя ти, тя има за цел да развие у нас нещо хубаво и мощно. Божественото, което е скрито в човека, трябва да се пробуди. Засега е пробуден у нас само физическият човек, Божественото у нас още не е пробудено, вследствие на това нас ни очаква един страх и казваме: „Как ще живеем, какво ще правим, как ще прекараме самотията в живота." Самотията съществува във всеки човек. Колкото и да е мощен и велик човек, все има в него този страх. Този страх е подтик от разумното към Божественото. Божественото в дадения случай е онази велика тайна, онази сила, която уравновесява всичко в света. Тя уравновесява всичките противоречия в живота. Това е идейният живот, който произтича. И затова именно още от старо време е казано така: не забравяй извора, от който си почерпил вода. Забравиш ли го, ти всякога ще пиеш мътната вода. Не го забравяй, защото ти не само

веднъж ще отидеш при него, много пъти още ще отиваш, докато израснеш. И не забравяй това дърво, от което си откъснал плод.

Следователно кое е онова, което ни спъва? Ние сме забравили извора, отдето сме почерпили вода. Ако попитате съвременния човек що е истината, той ще каже, че без лъжа в живота не може. Е, тогава, ако без лъжа не може, покажете ми вие коя държава или кой дом, който е бил основан на лъжата, е прокопсал. Лъжата, това е отричане на истината, това е сянка на битието. В съвременния живот всеки човек, след като излъже няколко пъти или след като не устои няколко пъти на думата си, той изгубва доверието си. Нима вие можете да издържите на един тънък конец?

Тогава казвам, мощното у човека, това е Божественото. И всеки трябва да се стреми да дава възможност на Божественото в себе си да израсне. Това Божествено се явява при специфични условия. И когато човек изгуби присъствието на духа си, той е изоставен от всички хора, и това става при най-големите му мъчнотии. И тогава някъде дълбоко в душата си той ще чуе тихия глас: „Не бой се, аз съм тук." И след като чуе този глас, той ще утихне. След време страхът пак ще дойде. Но ти няма да видиш никакъв образ. Важното е, че след като чуеш тихия глас, ще утихнеш и ти. Няма да се мине дълго време, и този, който ти е казал „Не бой се", така и става. Няма да се мине дълго време, и онези въпроси, който са те спъвали, ще се разрешат. Когато смъртта посетила един от еврейските царе, тя му казала: „Приготви дома си, защото след няколко дни ще се отправиш за другия свят." Той започва да се моли, да плаче, и тогава Господ изпраща Исая, един от тогавашните пророци, при него, като му казва: „Чух гласа ти, продължавам живота ти. Турете му две смокини." Значи, проговори му този глас.

Та казвам, ние, съвременните хора, търсим друга философия, от която никой народ, никое общество досега не се е съвзело, и щом е така, никой човек не може да се облагороди от тази философия. Чудно е, когато ние, хората, мислим, че можем да се издигнем без истината и да пораснем без каква и да е вяра. Сега всички проповядват, че човек трябва да вярва в себе си. Че кога човек не е вярвал в себе си? Този закон, да вярваш в себе си, – даже и най-малките същества, и най-малките микроби вярват в себе си, да вярваш в себе си, подразбира да вярваш в Божественото. А това Божественото трябва да обединява всички. Било е време, когато ние трябваше да вярваме в себе си при процеса на разединението. Това е било в процеса на инволюцията. Сега сме във фазата на обединението. И онзи човек, който не се обединява, той не може да има никакво бъдеще. Обединение не отвънка, но обединение отвътре. Ако ти не можеш да

влезеш в положението на един човек, който страда, да му дадеш един добър съвет, ти още не си дошъл до разбиранията на живота. Защото всяка душа си има свои копнежи. Ти можеш да се смееш на копнежите на една душа, но тя си има свои определени копнежи. Ти трябва само да го осветлиш, светлина му трябва. Наблюдавайте копнежите на онова дете, което трябва да се изправи на краката си. Има възрастни хора, възрастни деца, които морално още не са проходили. Те ходят на четири крака, лазят още. Те още не са се издигнали и се намират в положението на онова дете, което пада, става, лази, докато най-после усети едно тържество, че се е изправило на двата си крака. Значи има и възрастни хора такива. В морално отношение ние минаваме от животинското в човешкото царство. Човек сега започва да се сформирува, да добива човешки образ.

Казано е, че Бог направи човека по образ и подобие свое, но този човек остана като идеал, като образец на човека. Този човек не слиза на земята, той е останал като образец, понеже тогава земята още не беше готова. После той създаде друг един човек от кал, от пръст и вдъхна в него дихание. И за него се казва, че бил жива душа, но не по образ и подобие Божие. И другото е, че човек трябва да стане разумен. Разумното трябва да дойде в света. Всеки един трябва да чуе този глас. Аз не казвам, че не сте го чули, че сега трябва да го чуете. Вие сте го чували. Не трябва да се съмнявате в него. Всички сте чували този глас. За някои той е илюзия, а за някои – отражение. Този глас се явява само тогава, когато всички други гласове престанат. В него има особена мекота. И ако човек наблюдава, и той е особен. И човек тогава е толкова буден, че между десет хиляди гласа да го чуе, той ще го различи.

Та казвам, за в бъдеще нито един поет, който си е натопил перото да пише, не трябва да пише, докато не чуе този глас да му каже: „Хайде, пиши сега." Докато не чуе, той да чака. Ако не чака, той пак ще напише нещо, но няма да бъде това, което трябва. Ако чуе гласа, и тогава пише, той ще излее чрез перото си най-хубавите струи. Перото е един израз на поета. От него ще излязат най-хубавите неща. От душата на всеки едного ще излязат най-хубавите неща. Това са капки от вечния извор на живота.

Когато Христос се обърна към своите ученици, те бяха в бурното море. Те се опасяваха, да не се преобърне лодката. Той им каза: „Не бойте се, аз съм." Ние ще преведем Христовите думи и ще кажем: времето, в което живееше Христос, хората тогава бяха бедни, не бяха богати с условия. Когато Христос живееше, в Римската империя владееше железният камшик и Христос трябваше да разтопи това желязо. Християнството имаше първо за цел да разтопи желязото на Марса в железния култ. Значи християнството мина през най-тежкия път. Сега вие живеете при други

условия, други са силите, които действат. При сегашното положение и желязо има, и глина има, забъркано е положението, забъркано е всичко. Сега ние наближаваме да влезем в периода на златото под влиянието на Слънцето. Слънцето трябва да дойде да упражни влияние върху нас. Ние трябва да влезем в слънцето на живота, в животворящото слънце, за да донесе то новото знание. Та има една вътрешна наука, с която всички трябва да се запознаете. В книгите на живота конструкцията на всеки един човек е точно определена. Всеки човек има точно определена височина, широчина на формите, всичко е точно математически определено, без никаква погрешка. И апостол Павел казва – още в утробата на майката са описани всичките удове на човека, какви форми и размери трябва да имат, и когато човек се яви на земята, ако са спазени същите форми и размери, както са написани, той ще може да живее. Сега хората са далеч от този образ, който имат. Има идеал за вашето тяло, за вашето сърце, за вашия ум, за вашата душа и за вашия дух. Представете си какви възможности се крият за човека.

Ще кажете: „С какво трябва да се занимаваме?“ Да кажем, че вие сте свършили четири факултета, станали сте един учен – професор по ботаника или по зоология. Питам, след като изучите всички растения, какъв закон ще извадите за растителното царство? Кое е основното, същественото в ботаниката? Че всички растения при най-неблагоприятни, при най-лоши условия дават най-сладки плодове. Там, дето човек нищо не може да извади, растенията използват именно тези условия. Растенията имат своя философия. Каквото и да казвате за растенията, че са растения, но ние още не знаем истината защо са създадени растенията, изобщо каква нужда има от растителното царство. Бог казал: „Да бъдат растенията!“ Има едно противоречие: в едно отношение растенията са изпреварили човека. Те дойдоха преди човека да създадат слуги, да работят, а за човека се казва, че той е от високо произхождение, но той много дължи на растенията. Не е въпросът само до външните растения, но въпросът се отнася и до растителното царство, което е в човешкия организъм. Ако вие не разбирате растителното царство в себе си и по отношение него постъпвате както с растенията на земята – и тях изкоренявате и изсичате, веднага ще настане една анархия в живота.

Човек се съмнява и казва: „Кой знае дали има бъдещ живот, или няма, дали има Господ, или няма?“ Аз едно нещо ще ви попитам: кой от вас може да се съмнява дали има глава, или няма, дали има мозък, или няма, дали има ум, или няма? Кой от вас може да се съмнява дали има живот, или няма? Има неща, в които не можете да се съмнявате, но има неща, в които можете да се съмнявате. Има ексцентрични хора. Аз зная един френски и един английски писател, който, за да напише нещо, всякога си е

вадил номер, да пише или да не пише. И той всяка вечер се съмнявал дали живее, или не. Та той ходил да пипа нещата и от това се уверявал дали те съществуват, или не. В света има известни илюзии. Вие мислите, че еди-кой си човек не е разположен спрямо вас, но нямате доказателства за това. Казвате, че този човек външно не е разположен спрямо вас. Но какви са доказателствата ви за това? Или казвате, че някой човек не ви обича. Какви са доказателствата ви за това? Ако вие поставите обичта на изпит, вие не знаете колко от обичта на съвременните хора ще издържи. Обичта им не е отишла далеч. Ние трябва да знаем, че обичта, на която ние градим живота си, тя е слаба още. С тази обич ние още нищо не можем да съградим. Колкото искаш, говори на богатия човек за Бога, но докато касата му е пълна, той казва: „Добър е Господ." Но щом се изпразни касата му, той казва: „Бог не благоволява към мене." Сиромахът, докато е сиромах, той вярва в Бога; богатият, докато е богат, той вярва в Бога. Сиромахът, като е сиромах, моли се на Бога, казва: „Господи, като разбогатея, църква ще направя, училище ще направя, това ще направя, онова ще направя, помогни ми само да разбогатея. И Бог, като му дотегнат тези молитви, казва: „Дайте му!" Щом получи богатството, той нищо не изпълнява от своите обещания. Ще ви приведа един пример.

При Александър живял един беден светия, който правил някакви кошнички и ходил често в града да ги продава. По пътя той виждал един каменар, който чукал камъни. Като виждал светията, той всякога го канил дома си, нахранвал го и така се разделяли. Това правил каменарят в продължение на цели 20 години. Светията постоянно се молил на Господа за него, като казвал: „Господи, много добър човек е този каменар. Не може ли по някакъв начин да се измени положението му? Толкова добрини ми е направил?" „Може, но като се измени положението му, и животът му ще стане по-лош." „Не! Господи, аз мисля, че като се измени животът му, и той ще стане по-добър." „Добре, направи първия опит. Еди-къде си има заровено съкровище. Кажи на каменаря да го разрови." Той казва на каменаря де е съкровището. Каменарят го разравя, но след десет дни вече го нямало на старото му място. Нямало вече кой да посреща светията. Каменарят започнал да си гради къща. Разбогатял този каменар, прочул се из цялата държава, докато най-после го избрали за пръв министър. Но нямало вече кой да кани светията на гости, нямало кой да го посреща. Среща той един ден министър-председателя и го пита каква е работата. „Кой си ти, не те познавам. Как смееш да ми говориш? Ти си се припознал на някой друг." Зачудил се светията, но понеже имал знание, той знаел, че човешкото сърце е изменчиво. Иде един ангел при светията и му казва: „Ти знаеш ли, че с твоя глупав опит стана причина този човек да изгуби душата си?" Взел камшика си и му ударил голям бой, по всички правила го изложил и му казал: „На тебе като на светия не ти подобаваше да

правиш такъв опит.“ Светията отива в пустинята и започва там да се моли на Господа, да му помогне да поправи погрешката си, като казвал: „Господи, направи всичко възможно да се спаси душата на този човек и аз да изправя погрешката си, дето погубих неговата душа.“ И какво става след това? Започват се интриги срещу този министър и полека-лека той изгубва всичкото си богатство, изгубва положението си и един ден светията го вижда пак на пътя, дяла камъни, пак старата работа си върши. „Какво има?“ „Заповядай дома ми, да те нагостя.“ Започва пак да го вика, да го кани дома си. „Е, едно време бях се възгордял, но не те познавах даже. Ти сега пак се помоли на Господа да ми върне богатството, аз ще се изправя.“ „А, сега вече не може, не правя втори път такава погрешка.“

Когато искаш да помогнеш на един човек, ти трябва да вземеш участие в неговата работа. Ако двама души не могат да работят заедно една и съща работа, те не могат да си помогнат. Учителят помага на учениците си, защото взима участие в тяхната работа. Майката помага на своите деца, защото взима участие в тяхната работа. Ако една работа е извършена без нашето участие, тя не може да успее. Ако в една работа ти не можеш да вложиш вяра, надежда и любов, тя не може да успее. Ако твоят физически живот не може да се построи върху надеждата, ако твоят духовен живот не може да се построи върху вярата и ако твоят Божествен живот не може да се построи върху любовта, ти нищо не можеш да постигнеш. Надеждата е основа на физическото в света; вярата е основа на духовното у нас, а любовта е основа на Божественото у нас. Тези три живота съставляват Божествения живот. Човек, който не може да разбере физическия живот, той не може да разбере и духовния; който не може да разбере духовния, той не може да разбере и физическия, понеже физическият живот е резултат, отражение на духовния. Нима тезата, съчинението на един ученик, който се е учил, това не показва неговата ученост? Може ли човек да напише едно знаменито съчинение, ако той не се е учил? Самото написване показва, че той се е учил. Ние казваме – формата на човека е определена от Божествения свят, и ние трябва да се стремим към реализирането на тази форма. Ние усещаме, че имаме известни дефекти в света и търсим начини, по които да се поправят тези дефекти.

Да допуснем, че вие тук, на земята, сте една знаменитост, един първокласен певец, но като отидете на небето да слушате един небесен певец да ви изпее една Божествена песен, вие повече по никой начин няма да се решите да излезете на сцената. Няма да имате смелостта да се проявите. Ще трябва отново да слезете на земята и да се учите. Това не е за обезсърчение. Съществуват известни възможности още и сега. Значи ти трябва да знаеш как да си служиш с онези дарби, които Бог ти е дал. Дарбата, която Бог ти е вложил в ларинкса, трябва да знаеш правилно да

използваш. Ако ти не можеш да контролираш своите мозъчни центрове, ти не можеш да използваш всички тия дарби, които Бог ти е вложил в предната част на твоя лоб. Ти не оценяваш Божиите блага, това, което от Бога ти е дадено.

Та казвам, ние, съвременните хора търсим своето щастие вън от себе си. Щастието ни не седи в нас, но в онзи, който ни обича. По същия закон, питам, кое семе досега не е могло да израсне? Само това семе, което не е било заровено в земята, не е могло да израсне. Тази земя, която е толкова студена, толкова неприветлива, щом заровят в нея едно семе, тя вече има разположение към него. Земята е много жестока. На тази жестока земя, щом падне семето в нея, веднага сърцето ѝ се отваря. Иде отнякъде сила в тази земя и тя открива своите богатства и ги дава на семето. Та първото нещо: човекът трябва да има благоволението на някое разумно същество или благоволението на Бога. И идеята за Бога на съвременните хора е много смътна, те не знаят какво представлява тази идея. Аз не говоря за идеята на старите хора за Бога. Вие може да вземете идеята за Бога в най-чистия смисъл, в най-хубавия смисъл. Там, отдето е излязъл най-чистият възвишен живот; там, отдето е излязла онази най-възвишена и чиста мъдрост и знание; там, отдето е излязла чистотата и възвишената сила на човека; там, отдето са излезли всички възвишени добродетели, и всичко това, което осмисля живота – това представлява идеята за Бога. Ние не говорим за онези противоречия, които отпосле дойдоха. Ние не говорим за реката, която е тръгнала по пътя и се е окаляла. За тази река и дума не може да става, а ние говорим за онзи извор, от който изтича Божественият живот.

Та казвам, кой от вас при изпитанията си в живота не би се съблазнил в Бога? Кой от вас, ако е бил цар и Бог му вземе всичкото богатство, всичкото положение и го остави последен бедняк, и той не се съблазни, но счита, че всичко това Бог е направил със смисъл? Имаме такъв пример с Йова. Кой може да остане така верен на Бога при това положение, както когато е бил цар? Това е гениалното. Този е човекът, който никога не се съблазнява. Защото целият свят е създаден за човека, но кога? Когато той стане достоен, доволен от всичко. Но сега, както сте, и да ви даде Господ цялата земя да я управлявате, кой от вас ще се наеме на тази работа? Мнозина от вас, ако ви покажат да управлявате света, ще замязате на онзи турски монах, който играл на лотария, че му се паднал един параход. И когато го завели да види парахода, той полудял. Представете си, че ви кажат, че земята е ваша, какво ще правите? Дадат ви я и кажат: „Искай, заповядвай.“ Всички хора ще се обърнат към вас и ще ви кажат: „Заповядвай!“ Ще давате разпореждания, но затова се изисква знание.

Дръжте малките дарби. Вие още не можете да управлявате вашия мозък. Вие още не можете да използвате симпатичната си нервна система и мозъка си, в които има толкова сили и богатства скрити. Някой път вие седите и казвате: „Аз не съм талантлив човек.“ Не че не сте талантливи, но вие още не познавате вашите таланти. Вие сте ги заровили, а работа трябва върху тях. Гледате някой талантлив човек, но работил е той. Глас има някой – работил е той. Учен е някой – работил е той. Светия е някой – работил е той. Аз взимам работата в смисъл на най-възвишеното и благородното в света. Работата е резултат само на човешкия дух. Работи човешкият дух, разумно работи той.

И тъй, казва Христос: „Аз съм, не бойте се!“ Ние сме достигнали до един предел. Човечеството ще мине през известни изпитания, и то големи изпитания, вътрешни, душевни изпитания и терзания. Когато дойде смъртта, турят те на легло, заобикалят те всички, може да си цар или княз, или писател, какъвто и да си, ще дойде последно издихание. Всички може да гледат наоколо ти, но какво ще кажеш ти? Важно е какво ще те посрещне. Някой път вие не се спирате върху този въпрос, да помислите за смъртта. Този посланик ще дойде и ако те намери, че си вършил волята Божия, ще ти се усмихне и ще ти покаже, че като на Илия ще има огнена колесница. Но, ако не намери, че си изпълнил волята Божия, тогава ще има за тебе куки, ченгели, с които ще те вади и с вериги ще те връзва. Сега да оставим, дали това е вярно, или не, но в смъртта има нещо особено. И Христос, който беше гениален, казваше: „Прискръбна е душата ми до смърт. Ако е възможно, Господи, да ме отмине тази чаша.“ Били ли сте вие на мястото на поруганието? Били ли сте напълно изоставени? Какво голямо геройство се изисква. Изобщо силата на Христа не седеше в неговото проповядване, но в издържливостта. Някои мислят, че Христос бил много слаб. Не, той имаше много издръжлива конструкция. Не е бил хилав Христос, много добре устроен е бил. След като цяла нощ шест хиляди римски войници се поругавали с него, сутринта той бил в сила да носи голям кръст. Герой е бил той. Ще го нося. Носил го той до половината път, дето захвърлил кръста и казал: „Повече не искам да го нося. Искам да си почина. Други могат да го носят.“

Питам, какво ще бъде положението на някой от вас, ако го поставят на този изпит? Сутринта ще трябва да го носят с автомобил вече. А за Христа нямаше никакъв автомобил. Той сам смело и решително си носеше кръста. Казва се за Христа, че бил много издръжлив. И всеки от римските войници могли да го ударят само по един път. Който от тях го ударил един път, ръцете му отмалявали, повече не могъл да удря. Всеки войник след това казвал: „Който иска да го бута, нека се опита. Аз повече не смея. Втори път не мога да го ударя. Не мога повече да го бутна.“

Казвам, какво представляваме ние, ако по този начин не можем да уплашим страданията? Не е достатъчно само да ги носим, но трябва да ги уплашим. Страданието трябва да се уплаши от нас – нищо повече. Аз наричам това най-голямото геройство. Сега ние се плашим от страданията.

Разправяше ми един българин от Америка, че в продължение на 3–4 месеца страдал от едно крайно разстройство на стомаха, вследствие на което прекарал това време на легло. По цели дни не могъл да спи. Всяка нощ, преди да заспи, явявал му се един човек висок, строен, снажен, с един лъскав нож в ръка и всякога искал да го мушне някъде. Обаче все дохождал някой да го избави. „Цяла нощ не мога да спя от него. Не ме пробожда, но все ще ме драсне някъде със своя нож." Това се продължавало цели три месеца. „Една вечер аз скачам от леглото си и взимам един нож. Той се бори, аз се борих, но не се поддавам. След упорита борба аз отстъпих, но на другата вечер пак се продължи сражението. След една седмица усилена борба, аз победих. И този човек избяга. Оттам насетне болестта ми изчезна."

Докато страданията те мачкат, ти си болен. Щом страданията почнат да бягат от тебе, и болестта ти ще изчезне. „Но през тези четири месеца аз зная какво прекарах – казваше този наш приятел. – По този начин научих де седи силата на човешкия дух. Така научих една тайна, как да побеждавам. Никой не ми каза това, но самата болест, самото страдание ме научи. Аз зная, все ще дойдат ударите. Три, четири, пет, както беше и с Христос, докато най-после го разпнаха."

Та казвам, на всинца ни предстои да минем през този път на Божественото възпитание, най-после да минем през това съзнание, да дойдем до положението на хора на опитността. Не да бъдем хора на отрицанието и да казваме „кой знае", нито да бъдем хора, които да защитават едно или друго верую. В света има едно верую, написано в човешката душа. Всеки човек си има едно верую. Даже и в тайната на душата на всеки едного ще намерите това верую. Един ден говорих с един виден евангелски проповедник, който сега е в онзи свят. Той имаше противници от православната църква и постоянно той казваше: „Това е право, онова не е право." След като си замина, казвам му: „Слушай, защо у тебе такова противоречие? Защо не казваш на хората истината? Защо не им говориш така, както мислеше? Как мислеше, дали щеше да ги поправиш по този начин?" „Ако река да им говоря като тебе, ще ми дадат пътя." Все ще ти дадат пътя един ден, но трябваше да им говориш, както мислиш. Не е въпросът да защищаваме едно или друго верую, но трябва да се застъпим за великата истина. Ние сме дошли на земята не да проповядваме своето

учение. Питам, кой е крайният идеал на живота? Да бъдете богати. Сега вие се считате нещастни, понеже нямате едно парче земя. Аз ви казвам: за всинца ви, за онези хора, които се подвизават, за всички има земя, най-малко като месечината, всички има да работите, колкото искате. Ще ви турят в една планета и ще се ширите, колкото искате. Там ще разполагате, както можете. Второто положение: всички ще си правите разходки, ще си ходите от една планета на друга, ще се посещавате. И най-после всички ще имате условия да посещавате жилището, дето Бог живее. На всичко това може да се противопоставите, да кажете: Господ няма жилище. Помнете думите ми. Господ има жилище, той не е без жилище. Ако вземете думите ми буквално, Бог няма жилище, но ако ги вземете по дух, той има най-хубавото жилище от всички.

Казвам, този е онзи велик идеен живот, който трябва да внесе закона на безсмъртието. Ние трябва да се освободим от всички противоречия, които сега съществуват. Ние трябва да се избавим от злото, което сега съществува. Знаете ли колко още ваши сестри с хиляди има, които пъшкат там, в калта на греха? Кой ще ги избави? Вие, мъжете, знаете ли колко ваши братя има, които там пъшкат в калта на греха потънали? Кой ще ги избави? Господ ще ги избави, но вие трябва да бъдете служители негови, трябва да бъдете носители на Божествената истина. Свещениците, управниците, и те трябва да управляват, както Бог иска, както той е определил да бъде вярата ти на земята, както е горе на небето.

Та казвам, човек трябва да добие тази форма именно, която е създадена в невидимия свят. Когато той си създаде тази форма, той няма да бъде вече сегашния човек. И ако всеки от вас имаше един образец от идеалния човек и всяка сутрин, като става, ако искаше да го види, той нямаше да бъде такъв, какъвто е днес. Старите гърци са били в някои отношения много по-напреднали от сегашните съвременни културни хора. Когато някоя жена е била бременна, те са я заобикаляли с най-хубавите картини, с най-хубавите статуи. Човек трябва да има образци. Но какви образци е поставил той сега? Какви образци вие ще турите? Вие трябва да имате един идеален образ. Какъв трябва да бъде идеалният човек? Вие трябва да имате един такъв човек за образец, който нито веднъж в живота си да не е излъгал. Вие трябва да имате такъв човек пред себе си, който нито веднъж в живота си да не е погледнал криво. Аз не говоря за външните отношения, но за вътрешните, този човек нито веднъж в живота си да не се е вътрешно изменил или разколебал във великия идеал на живота. Вие можете да плачете, можете и да се радвате, това никой няма да ви държи отговорни. Някой път ние сме по-усърдни, това е външната страна. Някой път сме по-хладни, и това е външната страна. Но има един живот тих и спокоен. Аз говоря за вътрешните промени. За външните промени никой няма да ви

обръща внимание. Вие може да играете на хорото, колкото искате. Няма да ви обръща никой внимание дали сте играли, или не и колко сте играли. Ама някой задигнал торбата с парите на някого на гърба си. Какъв грях има в това, че той задигнал торбата с парите на гърба си? Грехът не седи в това, но в мисълта, която опетнява душата. Онази идея, която прониква у нас, обичта, която ние сме имали към известен предмет, тя ще определи нашето качество, доде ние сме достигнали.

Казвам, когато ние имаме в душата си всичката онази любов, че като срещнем някой човек, да му пожелаем всичко онова, което желаем и за себе си, това е истински приятел. Срещна някой човек, който е малко паднал духом, унил, веднага аз в душата си да му пожелая да стане бодър, весел, радостен и да не му казвам, че му пожелах това, но то да стане в тайно, а той да почувства мисълта ми. А след това да почувстваш и неговата мисъл. Знаете ли какво нещо е да живееш в една атмосфера, дето всички ти желаят доброто? Значи не само един, но всички да ти желаят доброто. Казвам, това е там, дето Бог живее. Дето Бог живее, такава атмосфера трябва да се създаде. И тогава именно съществува.

Христос казва: „Не бойте се, аз съм!“ Че думите му са верни, се вижда от това, той казва: „Идете в света и проповядвайте, аз ще бъда с вас до скончанието на века.“ Сегашните религиозни казват, че Христос бил от дясната страна на отца, но това не е вярно. Обаче намери се един индус, който казва, че Христос му се явявал, няколко пъти го спасявал. Няколко пъти го спасявал, като го носил на гърба си. Той вижда, че някой го носи, но докато се обърне да види кой е, човекът вече го нямало там. Той казва: „Познавам го аз.“ Той имал след това смелостта да казва на западните народи: „Как тъй вие не познавате Христа и не вярвате в него?“ Казвам, който и да е от вас, ако каже днес, че Господ му е проговорил и му се е явил в този смисъл, както се явява, много няма да го повярват. Вие трябва да се намерите в безизходно положение като Йова или като този индус, да се намерите в една яма между разлагащи се трупове и да не може никой да ви чуе и види. Той се молил някой да отвори капака, но нямало наблизо никакъв човек. По едно време, капакът се отваря, някой спуща едно въже и му казва: „Хвани се за него.“ Той хваща въжето и излиза навън. Оглежда се наоколо, никакъв човек не вижда. Той казва: „Аз зная, кой е този, който ме извади от гроба.“

Казвам, мъчнотиите в живота не са нищо друго освен условия да се прояви Божията сила, да се прояви онзи, който ви обича и когото вие обичате, за да познаете смисъла на живота. Следователно Божественото благословение няма да дойде отвън, то ще дойде отвътре най-първо и после ще се изрази навън. Когато се прояви отвън като израз на пълна

вяра, без колебание, тогава и животът на хората ще се измени отвън. Животът ще се измени тогава по магически начин. Най-първо вие сте беден, дето отивате, не ви приемат, но после, след като наследите едно богатство от 50 милиона, веднага всички ваши роднини наоколо ви, които никога не са ви посещавали, ще започнат да се събират около вас и да казват: „Ние сме ваши роднини, много се радваме на положението ви, ние имаме вяра във вас, във вашите способности и т.н.“ Човек, който има вяра, ще добие това богатство и всички ще се съберат наоколо му, но той ще знае, че тази сила, която има сега, е заради онази вяра, която той е развил в себе си. Ще кажете: „Как става това нещо?“ Много лесно. Аз съм ви привеждал онзи пример за майстора грънчар, който казал на своя чирак: „Много лесно се правят грънците и не се пукат, стига да знаеш как. Достатъчно е, след като ги приготвиш за печене, да кажеш: „Ху.“

В това „ху“ седи всичкото изкуство, но да знаеш как да го произнесеш. Само едно духане е в състояние да предизвика една промяна в човешката мисъл. Ако той знае как да повярва в Божественото, веднага в него ще стане една вътрешна промяна и всички терзания, мъчнотии, всички ще изчезнат ден след ден. Какви ли не терзания, какви ли не страдания, чувства и мъчения минават покрай нас, някой път целият ад се събере, но всичко това може да изчезне моментално, ако само чуеш гласа на онзи, който казва: „Аз съм.“

Та казвам, онзи – това са условия за вас, които трябва да ги опитате още сега. Това не става механически, но при силно желание, само за онези, които искат да направят опита. Не поставяйте въпроса, какво искате да ни кажете. Оставете този въпрос настрана. Ами защо го каза? И този въпрос оставете настрана. Аз ви казвам просто: вземете една семка и я посейте в земята. Значи вземете и напишете думата „вяра“. И вярвайте тъй, както сте написали. И всеки момент, когато ви дойде едно добро желание или една добра мисъл, и да спите даже, станете и го изпълнете. Мнозина от вас, като им дойде едно добро желание, като спят, ако са на лявата страна, обърнат се на дясната страна и казват: „Утре, като се събудя, ще го направя.“ Не, стани веднага и го направи. Казвате: „Не мога да си отспя.“ Ще се наспите, не се бойте. Колко трябва на един човек да се наспи? Колко трябва на един светия да се наспи? Казват, че трябвало седем-осем часа да се наспи човек. За обикновените хора е така, но за светиите един час сън е достатъчен. И това му е много – половин час. И това е много. Десет минути. И това е много. Пет минути. Пет часа като си дремне, достатъчно му е. А сега физиолозите казват, че пет часа сън не са достатъчни на човек, трябвало му осем часа. Че като носиш целия свят на гърба си, как ще спиш спокойно? Ти се безпокоиш за бъдещето, но не знаеш какво може да стане още тази вечер. Може Бог да ти каже: „Върни се дома си!“ Ами тогава? Не

е въпросът в това. Никой от вас не трябва да желае да замине преждевременно. Казвате: „Дотегна ни да живеем.“ Ще бъде смешно сред пладне да напуснете нивата и да се върнете дома си. Да се върнеш дома си, след като слънцето залезе, разбирам, но да се върнеш дома си по обед, баща ти веднага ще те пита защо се връщаш толкова рано. Е, не ми се жъне.

Мнозина от вас казват: „Ние не сме талантливи, не можем да говорим красноречиво.“ Че какъв смисъл има това говорене? Аз да ви дам един метод за работа на най-неспособните сестри, които се считат такива. Като дойдат горещините, тръгнете сутрин с една стомна вода и раздавайте на всеки, който пожелае да се разхлади по една чашка вода. А да говорите, това е работа за най-способните. Това не взимайте в буквален смисъл. Та казвам, ние, съвременните хора трябва да си изработим един вътрешен морал за живота. От опитността на всички добри хора трябва да се напише една книга, как трябва да се живее. Трябва да имаме една книга, в която да е написано как трябва да живеят младите, как женените, как възрастните и да се живее според както е написано в тази книга. Тогава животът ще има друг смисъл. Дотолкова, доколкото невидимият свят има благоволение към нас, дотолкова и нашият живот е осмислен. Дотолкова, доколкото отгоре ни помагат, дотолкова и ние можем да направим нещо. Каквото и да се говори, успехът на една държава, на един народ, на едно общество или на едно семейство зависи от невидимия свят и от Бога. Когато Бог подига един народ, подига го. Когато Бог понижава един народ, понижава го. Когато на един народ дават благодат, има си причина за това.

Та казвам, ако имаме благоволението на невидимия свят, ако имаме благоволението на разумния свят, тогава животът ни ще бъде красив. Способният ученик всякога има благоволението на всички учители в гимназията. Ученикът, който и по характер, и по ум, и по сърце е способен, всякога има благоволението на своите учители. А неспособният ученик, и царски син да е, не могат да бъдат разположени към него. Тогава де седи нашата човещина, ако ние не можем да предизвикаме Божественото благоволение? Ако ние не можем да предизвикаме най-възвишеното същество да има своето благоволение към нас, питам, с какво ще се похвалим тогава? Ти трябва да имаш желанието, като ти каже Господ „стани“, да станеш веднага. Каже ли ти „направи това“, да бъдеш готов да го направиш. Не разсъждавай, не философствай, пък не ходи и да го разправяш на хората. Направи го и ще добиеш сила, ще видиш, че в Божественото има резултат. Във всички велики хора силата седи във вътрешния живот, който е скрит, потаен, в него се развива Божественото. Има неща, които ние не можем да изкажем. Както и да говорим, на какъвто и да е език, пак има неща, които не могат да се изкажат, пък и не

трябва да се казват. Ние не можем да изнасяме нашата свещена любов, нашата свещена вяра или нашите свещени идеи пред хората на поругание. Например аз съм забелязал, като говоря с някои възрастни сестри, те често си казват: „Дали това е истина, или не?“ Аз виждам, това е човекът. Ти изтрий малко огледалото си, за да имаш едно малко отражение. И тогава ще ме познаеш.

Та казвам, ти, който си дошъл при мене, не можеш да ме видиш. Защо? Ти си дошъл при мене като при някое велико същество, като при някой Учител, и затова не можеш да ме видиш, не можеш да ме познаеш. Ти мене можеш да ме познаеш само при едно условие – когато се намериш натясно, че никой не може да ти помогне. Само тогава ще ме познаеш. А когато си най-охолен, каквото и да ти говорят, безполезно е. Само при скръбно състояние ти ще имаш една ясна представа за мене и едно истинско разположение. Следователно ние можем да познаем Бога само при едно голямо противоречие в живота. Тъй щото всяко противоречие е една красива възможност да познаем Бога. В това отношение именно аз препоръчвам страданията. Не че ги изисквам, защото те и без това ще дойдат. Питам, онзи, който създаде яйцето, защо го създаде? Кокошката защо създаде яйцето? За да не се разлее сокът на онзи скрит живот в яйцето. Питам, тази черупка вечно ли трябва да остане така? Щом яйцето се тури под квачката, тази черупка трябва да се разруши.

Следователно страданието е една черупка, която ни обвива, за да не се разлее Божественото. Но щом яйцето се тури под квачката, черупката трябва да се разруши. И след време ще имаме едно пиленце излюпено. Значи след всяко страдание ние ще имаме по едно пиленце измътено. Като се махне третата черупка, ти си една птица, като се махне четвъртата черупка, ти си млекопитаещо, като се махне петата черупка, ти си маймуна, като се махне шестата, ти си човек, а като се махне и седмата, ти си нещо повече. Хората казват тогава: „Да се махне една черупка.“ Щом се махнат всичките черупки, ти ще излезеш вън и ще се яви този, който ще каже: „Аз!“ И всякога, когато малкото пиленце си покаже главата от яйцето, и кокошката го погледне, каже: „Клок-клок“, и то излиза навън. Та при страданията тези обвивки, които имате, ние не ги считаме за страдания. Те са необходими неща. С премахване на тези черупки постепенно ще се премахнат и ограниченията.

Нас ни трябват нови хора, нови разбирания. Тъй както е сега, светските хора са по-готови да разбират истината. Само чрез тях можем да внесем Божията любов. Целта ни е да бъдем носители на Божията любов. На Бога трябват души, които да изнесат Божията любов не повече, отколкото те са готови. Това е задача сега на добрите хора в света, на праведните, на

светиите, за да може Божията сила да се яви в света.

И казва сега Христос: „Аз съм!“ Вие ще ми кажете: „Ние обичаме Бога, вярваме в него, молим се.“ Много хубаво. Яйцето е седяло един ден под квачката, два, три, четири, пет дни, но трябва да седи 21 дена. Аз не зная доколко сте седяли под квачката, но на първия ден няма да излезете, на втория ден – също, не третия ден – също, но на 21 ден аз бих желал да ви видя вън от яйцето. Някой път дойде, подигна квачката, гледам, яйцето е още там. След това пак отида, вслушвам се в яйцето, чувам някакъв глас, казвам, след два-три дни дена ще бъде готово. Та всеки стопанин се радва да види пилците, излезли вече от яйцата вън и тръгнали след кокошката: „Клок-клок!“ Той се радва да ги види извън тези условия на ограничения, вън от квачката и заедно с нея. Това е Божественото. Всички праведни хора трябва да излязат навън. Ще кажете: „Кога ще бъде?“ Ще дойде и това време, да излезете, но после не правете такива опити, каквито българите обичат да правят. Българинът е прибързан, той е социалист по натура, обича да прави разни опити. Аз съм го наблюдавал, той обича да прави чудновати работи. Като съм правил своите наблюдения, гледам го, той насадил пуйка, като ѝ турил шест пачи яйца, десет кокоши, седем юрдечи и три от гъска. Измъти ги пуйката и гледа, четири различни народа тръгват подире ѝ. Като мине покрай реката, всички патици, юрдечки и гъски навлизат във водата, само пиленцата седят на брега. Чудя се отде дошла тази идея на българина да насади толкова различни яйца. Не, умно е да не насаждаш никога под една гъска или под една кокошка различни яйца на нейното естество. Българинът прави опити на присаждане, той иска да знае дали всички тия различни родове малки могат да живеят при една майка. Вечерно време, ги гледам, всичкият този народ се скрива под крилата на майка си, но не минава дълго време – и те се разпръскват. Не зная до какви резултати е дошъл българинът, но това е едно неестествено положение, от което светът не се поправя. По този начин светът не може да се поправи. Това е присаждане. Турете гъшите яйца под гъската, кокошите под кокошката, пачите под патката и т.н. Всеки човек трябва да бъде на своето място.

В света трябва да се извърши разумното. Нека остане в света само Божественият страх. Стремете се всички да бъдете разумни, да изпълнявате само Божията воля според вашите дълбоки разбирания. Най-малкото добро, което заговаря в душата ви, направете го, не отлагайте, ако искате да бъдете здрави, ако искате да имате Божието благословение. Казвате: „Ние ще умрем, ще свършим живота си.“ Всяка сутрин като ставате, не се прегърбвайте, но се изправете, лицето ви да бъде свежо. И в онзи свят да отидете, и там искат млади хора, там не искат стари хора. Някои казват, че остарели, понеже много преживели. Не, всички, които

сте дошли на земята, трябва да се стремите към подмладяване. И в Бога всичко се подмладява. По това се отличава Божественият живот. Щом повярваш в Бога, ти се подмладяваш в душата си. И казва се в Писанието, че онези, които очакват на Господа, тяхната сила ще се обнови. И Христос е казал: „Ако не станете като малките деца, няма да влезете в Царството Божие.“ Ако ти, философът, ученият, поетът, художникът, музикантът, не станеш като малкото дете, не можеш да влезеш в Царството Божие. Как може да стане тази работа? Христос имаше един разговор вечерно време с Никодима, един от видните израилски учители, не разбираше този въпрос, как старият може да стане млад, дете. Христос му обясни това нещо и той разбра, че наистина старият може да стане млад. Това е било една от задачата на старите алхимици, които са правили своите опити.

Човек може да се обнови. Обединявайте се във вашето възвишено, Божествено, в което всички ваши стари грехове, всички ваши стари мисли и заблуждения ще изчезнат. Само така ще се освободите от всичко старо във вас и ще възстановите Божественото. И тогава всяка вечер ще чуем този глас: „Аз съм!“ И сутрин, като се върнем от този свят, ще бъдем обновени и освежени. Затова именно не започвай никаква работа, докато не чуеш този глас. Аз говоря само за онези, които чуват този глас. Другите, които не чуват този глас, да си оправят работите, както знаят. Който има тази възможност, да чуе гласа „Аз съм!“, тогава да започне своята работа.

Двадесет и трета неделна беседа
2 февруари 1930 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1930_02_05 Новите веяния
лекция пред общия окултен клас

НОВИТЕ ВЕЯНИЯ

Ще прочета втората глава от Посланието на апостол Павла към Солуняните.
Като четете тази глава, виждате, че, от времето на Павла досега, светът не се е изменил много. В живота се забелязват явления, подобни на тия в природата. Например, както топенето на снега, изпаряването на водата са преходни явления, такива явления съществуват и в живота. Въпреки това, както в природата, така и в живота, има явления, които непрестанно се развиват.
Съвременните хора трябва да развиват съзнанието си, да дойдат до правилно разбиране на Божиите пътища. Мнозина разглеждат нещата по механически начин: едни казват, че човек може да се спаси чрез вяра; други казват, че спасението иде чрез усилията на духа, чрез еволюция. И едното, и другото твърдение са теории. Чрез еволюция нещата не се постигат лесно. Чрез усилия също няма големи постижения. Например, някой казва, че прави усилия да бъде добър. По естество човек е добър, няма защо да прави усилия да бъде добър. Какви усилия може да прави изворът, който непрестанно тече? Какви усилия трябва да прави здравият, за да ходи? Болният прави усилия. За да стане от леглото си, той трябва да прави усилия. Праведният прави ли усилия да живее добре? Грешникът прави усилия да подобри живота си, а не праведният. Доброто в праведния тече непрекъснато, както водата - в планинския извор.
И тъй, искате ли да дойдете до правилно разбиране на великите закони в Битието, разглеждайте явленията в живота в техните естествени прояви. Например, естествена проява на човека е да бъде добър. Не е ли добър, това е неестествена проява, която натъква човека на противоречие. А всяко противоречие се ражда като резултат на неестествените прояви в човешкия живот. Ако двама души не се разбират, причината за това неразбиране се крие в техните прояви, в техните неестествени действия. Ако членовете на дадено общество не се разбират, причината за това се крие в семейния живот. Ако майката и бащата не се разбират помежду си, не можете да очаквате разбиране и между членовете на обществата. Сегашните общества са построени върху началата на семейството. Всеки член на обществото е преди всичко член на семейството, по-малката единица от обществото.
Следователно, ако той в семейството не живее добре, в обществото още повече не може да се прояви добре. Невъзможно е да има съгласие между децата на едно семейство, ако между родителите отсъствува съгласие и разбирателство. Какво виждаме днес? Майката и бащата спорят за нищо и

никакво. Този спор се предава и на децата. При това положение не може да става въпрос за възпитание на децата. Ако се вгледате в живота на птиците, ще видите, че когато мътят яйцата си, те живеят в пълна хармония. Докато наредят гнездата си, докато изберат място за жилището си, може да се яви някакъв спор помежду им. Започнат ли да мътят, всякакъв спор изчезва. Когато мътят яйцата си, те непрекъснато пеят. Животът на съвременните хора е построен върху семейството. Ако основата на семейството е добра, целият човешки живот ще бъде добър. Ако майката и бащата нямат високо съзнание за своята роля в живота, и децата, които родят, ще приличат на тях. Обикновено децата приличат на родителите си. В редки случай те не приличат на тях. Например, Каин не приличаше на баща си. Адам беше кротък, добър човек. Той беше вегетарианец, не ядеше месо. Синовете му, особено Каин, беше жесток, груб човек. За нищо и никакво той уби брата си. От завист към него той го уби. Какво е виновен Авел, че димът на Каиновата жертва не възлизал нагоре, а пълзял по земята? Същата причина внася раздори и в семействата, между мъжа и жената. И те спорят, негодуват, сърдят се, защо димът от жертвеника на едного от тях отива нагоре, а на другия - надолу. Този спор не разрешава въпросите. Майката и бащата трябва да родят такива деца, които да бъдат в услуга на семейството си, на обществото, както и на цялото човечество. Светът се нуждае от благородни и възвишени души. Днес светът е пълен с готовановци, които очакват да дойде Царството Божие на земята, да ядат и пият, да се удоволствуват. Земята е училище, а не място за удоволствия. Не съзнава ли това, човек е изложен на ред страдания и противоречия. Всяко удоволствие води след себе си наказание. - Нали трябва да се живее? - Животът и удоволствията са две различни неща. Не можем да кажем, че човек живее, ако мисли само за удоволствия. Също така не можем да наречем майка онази, която ражда престъпници. Жена, която ражда престъпници, ние наричаме кърмилница на злото и престъплението, а не майка. Жената трябва да бъде майка, да ражда добри синове и дъщери. Майката трябва да ражда възвишени души, които да оправдаят идването си на земята. Само такива жени наричаме майки. Можете ли да наречете извор онзи източник на вода, от който извира мътна, нечиста течност? Извор наричаме онова, от което извира чиста, кристална вода.

Бъдещето семейство ще се различава коренно от днешното. Майката ще бъде на лице, а бащата ще бъде далеч от семейството си. Той ще се явява по един път в месеца, като гост, като приятел. Децата ще гледат на него като на техен приятел. Като дохожда между тях, той ще им носи нещо ново. Те ще го очакват с радост и нетърпение. Стане ли въпрос за баща им, те ще имат в душата си свещен образ за него, без да го познават. Като не го познават, те ще се стремят към него, ще чувствуват желание да го видят, но и като го видят, пак няма да знаят, че този, когото наричат свой приятел, е

техен баща. Това, именно, създава в тях импулс в живота. Майката пък, която е в постоянен контакт с децата си, ще се ползва с голям авторитет между тях. Майката трябва да роди най-много две деца, с високи качества и способности, а не да роди няколко деца, между които да излезе Каин, престъпник-син. Роди ли син като Каина, майката не само, че не може да се подигне, но ще остане назад в развитието си. Бъдещите синове и дъщери ще почитат майка си, няма да бъдат като сегашните. Много от съвременните синове и дъщери казват на родителите си: Щом сте ни родили, вие сте длъжни да ни поддържате. Бъдещите синове и дъщери, като същества от високо развитие, малко ще учат и много ще знаят. Те ще помагат на родителите си, ще работят заедно с тях.
Днес всички хора изучават числата, но не влизат в техния дълбок, вътрешен смисъл, както ще ги изучават в бъдеще. Днес всеки работи с числата, извършва различни действия с тях, но какво е значението на тия числа, не знае. Например, единицата представя личността, т.е. човек, който живее в личния си живот. Като прибавите към първата единица още една, получавате числото две, което представя женски принцип. Влезете ли в това число, вие се натъквате на известно противоречие, на борба, която се разрешава само с числото четири. В своята школа Питагор е дошъл до числото четири. По-горе от числото четири той не е отишъл. Докато е сам, човек лесно изпада в противоречия, но щом го посети някой приятел, противоречието му постепенно изчезва. Това се забелязва, както в децата, така и между възрастните. Докато е само, детето се инати, не иска да работи, нито да учи. Щом му дойде някое другарче, в него се заражда желание за работа. И двете заедно започват да работят. Такива приятели човек може да намери вън и вътре в себе си. Всяка клетка в човека е негов добър другар. Клетките са микроскопически, но разумни същества. Човек може да се разговаря с тях, като с разумни хора. Не постъпва ли с тях, както трябва, той ги излага на големи опасности. За да не пострадат, те се обявяват против него, докато един ден го напуснат. Обаче, това е неестествен процес. Като познава естеството на клетките, човек трябва да си създава приятели от тях, за да избегне противоречията, на които се натъква. Като изучавате човека и неговите прояви, вие дохождате до разбиране на това, че аз-ът не е израз на човешката мисъл, нито съзнанието му е израз на неговите чувства. Значи, нито аз-ът създава мисълта, нито съзнанието създава чувствата.
Мислите и чувствата на човека имат свой специфичен произход. Например, един стар човек върви по улицата, подпира се с тояжка и мисли за онзи свят. Срещу него иде млада, красива мома. Изведнъж сърцето му трепва, и той я поглежда крадливо. Като почувствува трепването на сърцето си, той веднага започва да се осъжда, как е посмял да погледне красивата мома. Няма нищо лошо в поглеждането на красивата мома, но той намира несъответствие между възрастта си и

чувството, което е трепнало в сърцето му. Старецът не трябва да се съди, но трябва да учи, да разбере, отде иде това чувство в него. Като започне да мисли, да изучава себе си, той ще разбере, че това чувство иде от самата природа, която изпраща към него особен род космическа енергия. Тази енергия съществува в природата и от време на време обхваща всеки човек, всяко живо същество, независимо от това, каква е възрастта му. Колкото да се вглежда в себе си, най-после човек дохожда до убеждението, че чувствата и мислите съществуват вън от него. Ако ги търси в себе си, той ще прилича на петел, на когото подхвърлят житни зрънца да яде. Щом ги види, петелът започва да рови с краката си, като мисли, че той сам ги е изровил. Той не подозира, че земята е доста твърда, и с ровенето си нищо няма да извади от нея.
Следователно, не ровете във вашата земя, в която няма нищо. - Ама искам да изровя нещо. - Няма какво да ровиш! Това, което търсиш, не е заровено в земята. То се намира в пространството. От тебе се иска само едно: да отвориш ума и сърцето си, да възприемеш правилно. Като нямат работа, мнозина започват да ровят върху въпроса: съществува ли Бог, или не. Този въпрос не се разрешава външно, но по вътрешен път. За да си отговорите на този въпрос, първо си задайте въпроса, съществува ли слънце, или не. За да се разреши този въпрос, трябва да започнете от видимото към невидимото. Какво забелязваме в природата? Сутрин слънцето изгрява, а вечер залязва. Като залезе, слънцето пак съществува, само че на другия край на земята, т.е. в другото полушарие. Ако имаме лято, това слънце, което е залязло, рано сутринта, в четири часа, отново ще изгрее. Вечерта пак ще залезе, а на другия ден пак ще изгрее. - Докажи това! - Отвори часовника си и чакай да изгрее. Като мине определеното време, слънцето отново ще се покаже на хоризонта, с нова светлина.
Които не разбират, какво става със слънцето, защо изгрява и защо залязва, питат, къде отива, отде иде и т.н. Каквито отговори да се дадат, това са философски разсъждения. Важен е фактът, че слънцето изгрява и залязва. Този факт е интересен за всеки, който пита, съществува ли Бог, или не; чрез него той може да си обясни, защо едни хора вярват в съществуването на Бога, а други не вярват. Ония, които вярват, живеят във фазата, когато слънцето изгрява. Които не вярват, те живеят в залеза на слънцето, т.е. в нощта. Щом слънцето изгрее, те имат вече представа за него. Мнозина си представят Бога като човек. Бог не е в човешка форма. Той не може да прилича на своите създания Грънчарят прилича ли на гърнето? Коларят прилича ли на колата си? Жената, която тъче, прилича ли на платното? Следователно, говорим ли за Бога, ние ще имаме за Него неограничена идея, вън от всякаква позната за нас форма. Какво е всъщност Бог, това ще остане завинаги една от великите тайни на Битието. Да искате да определите, какво нещо е Бог, това значи, да бъдете по-големи от Него. Това е невъзможно. бог всякога ще остане една неопределена величина за

нас, следователно, и по-голяма и неограничена.
Като не могат да си отговорят на въпроса, какво представя Бог, хората отправят вниманието си към въпроса за бъдещето общество, за неговия строй. Бъдещето общество ще следва строя на онова общество, което съществува вече. То е обществото на светиите, на напредналите същества, на ангелите и архангелите. Обществото на тия същества почива на пълна хармония. Те живеят във взаимно разбирателство помежду си. Като искат да се освободят от противоречията, хората на новите вярвания работят за създаване на нова религия. Добре е да се създаде нова религия, но тя не трябва да внася спор между членовете.
Започнат ли да спорят помежду си, къде е истината, те са на крив път. Истината е неограничена. Никаква религия, никаква форма не може да я включи. Днес православните, католиците, протестантите спорят, кои са на правата страна. Който счита себе си за прав, той трябва да живее като светия. Ако православните са на правата страна, те би трябвало да живеят като светии, но не е така. Днес и православни, и католици, и протестанти спорят за нищо и никакво: кой седнал на първо място, кой бил повече почитан и уважаван. Ако членовете на едно общество, или на една религия са прави в разбиранията си, те биха могли да се смалят толкова, че всички да седнат на един стол. Религиозните, хората на различните общества спорят още и за яденето, кой ял повече и кой - по-малко. Природата дава изобилно храна. Тя може да отгледа не само тия същества, които днес живеят, но и още толкова. Злото не е в недоимъка на храната, но в неправилното и разпределяне. Когато споровете между хората престанат, когато благата на природата се разпределят равномерно между тях, тогава ще настъпи истинско приятелство между слуга и господар, между последния служител и патриарха. Когато отношенията на хората се поставят на база на приятелство, светът ще се оправи.
Защо иде смъртта между хората? Защото не разбират Великия Божи закон и не Му се подчиняват. Каквито блага да получават, те все са недоволни, все повече искат. Но вместо да получат това, което искат, смъртта дохожда да ги вземе. И след това хората се утешават, че туй, което не са получили на земята, ще го получат на небето. Те са на крив път. Невъзможно е да да отдаде почитание и уважение на човек, който на земята не е бил почитан. Невъзможно е да благува на небето онзи човек, който на земята е разплаквал бедни вдовици и сирачета, който е онеправдал брата си. Видят ли на небето, че такъв човек иде, те веднага взимат мерки, да не го допуснат между възвишените същества. Невъзможно е човек да е живял зле на земята, а на онзи свят да бъде добре. Мястото не изменя условията на живота. Положението, което човек заема, се определя до известна степен от съзнанието.
Кога ще се оправи светът? Светът ще се оправи, когато хората научат закона на смаляването. Този закон е основа на приятелството. Смаляването

подразбира раздробяване. При този закон цялото, т.е. единицата се раздробява на малки части, наречени дроби. Ако единицата не би могла да се раздробява, нещастието щеше да остане завинаги в света. Значи, робите представят метод за изправяне на грешките, за спасяване от нещастия. Представете си, че на гърба на един човек са закачени 50 куки, на всяка от които виси по един килограм злато. Този човек е доволен, че е осигурил живота си. По едно време той пада в морето, дето е осъден на потъване. Докато цялото тегло е на гърба му, той ще види дъното на морето. Какво трябва да прави, за да се спаси? Той трябва да приложи закона на смаляването, на раздробяването: цялата единица да я раздроби. Той трябва бързо да откачва кука след кука от гърба си и да ги хвърля във водата, докато дойде до уравновесяване на своето тегло с това на водата. Щом дойде до това тегло, той ще се задържи над водата и ще се спаси. Следователно, искате ли да излезете от относителното разбиране на живота и да влезете в абсолютното, вие трябва да изхвърлите всичко излишно от себе си. Остане ли излишното в душата ви, то произвежда спор и противоречия. Който спори за правата си, той воюва. Който воюва, той не е на правата страна. Като воюва, той ще излезе със счупен крак, със счупена ръка или глава, и въпросите пак остават неразрешени. Природата е дала право на човека да разрешава най-малките мъчнотии. Те се разрешават без война и с най-малко разходи. За големите въпроси тя има грижата.
Човек трябва да си зададе въпроса: майка ли е, баща ли е, или син. Ако е майка, тя ще бъде господарка в дома. Като разумна и добра господарка, синът и дъщерята ще изпълняват съветите и без никакво противоречие. А бащата ще бъде настрана и ще дохожда само по един път в месеца, като приятел на дома, който ще носи нещо ново със себе си. Не пренебрегвайте малките величини, защото в тях се крие такова богатство, каквото и в големите. Представете си, че нещо отвътре ви казва да станете в четири часа сутринта, да се помолите, да помогнете малко на жена си. Вие лежите и не се поддавате на този глас. Не само това, но даже намирате, че е безсмислено да ставате толкова рано да мръзнете. Обаче, като не изпълните това, което ви се подшушва, целият ден сте недоволни от себе си. Каже ли ви някой да станете рано, не отлагайте, веднага станете. Отде да знаете, може би в този час да дойде някой отвън и да ви донесе една голяма сума. - Ама защо трябва да стана толкова рано? - Стани и после разсъждавай. Стани, вземи торбата с парите и после мисли, как ще ги разпределиш. Всяко послушание от страна на ученика носи в себе си малка или голяма торба с някакво благо. Не се отказвайте от благото, което ви се предлага. Като ученици, вие трябва да съградите в себе си истинска представа за семейството. Ако майката и бащата не внесат в душата на детето свещен образ за Бога, те не са изпълнили своето предназначение, както трябва. Децата трябва да запазят в душата си

свещен образ за майка си и за баща си, като заместници на Бога. Всъщност така ли е? Много синове и дъщери очакват родителите им по-скоро да си заминат за онзи свят, да ги наследят. Слушате някой син или някоя дъщеря да казват: Време е вече старите да си отидат на онзи свят. Казват ли така за майка си и за баща си, те не са истински майка и баща.
Първото нещо, към което трябва да се стремите, е да повдигнете чувството към майката и бащата на онзи уровен, на който са били някога. Каквото да правите, както да се отнасяте към майка си и баща си, те съществуват във вас на всяко време. Каквото да прави, човек не може да се освободи от майка си и от баща си. Те съществуват в самия него. Майката символизира любовта, а бащата - мъдростта. Следователно, човек трябва да има свещен образ за любовта и за мъдростта. Спомни ли си за майка си и за баща си, той трябва да забрави всички неволи и страдания, да се освободи от всички скърби и недоволства. Ако не може да се освободи от мъчнотиите си и да се зарадва, или баща му и майка му не са това, което трябва да бъдат, или той не ги е разбрал. Това са новите веяния, към реализирането на които човек трябва да се стреми.
Сегашният живот на хората е преходна фаза към съвършения живот, който постепенно настъпва. Ако и в бъдеще хората прилагат сегашния ред и порядък на нещата, ако и в бъдеще създават семейства като сегашните, това е губене на време. Това могат да правят и невежите, но разумните хора на бъдещата раса, на новите течения се отказват да раждат деца като Каина. Децата на новите хора трябва да се отличават с чистота и святост. Дойде ли едно такова дете в някой дом, то трябва да носи благословение, както за дома си, така и за своите ближни. Разправят един интересен случай от живота на Христа. Бащата на Исуса бил добър дърводелец. От царския двор му била дадена една доста мъчна работа, която трябвало в скоро време да свърши. Макар и опитен, той се натъкнал на известна мъчнотия, с която не могъл да се справи за времето, което му било дадено. Като минавал покрай баща си и видял затруднението му, Исус се приближил и започнал да работи. В кратко време той направил това, което бащата за повече време не могъл да направи. От този момент бащата започнал да гледа на сина си с по-голямо уважение. Той разбрал, че синът му носи в себе си особени дарби и способности. Наистина, щом слиза от света на любовта, човек носи благословение за човечеството.
И тъй, искате ли да придобиете знание, не го очаквайте от обикновените хора, нито от окръжаващата среда. Ако може някой да ви даде знание, т.е. да отвори пътя за знанието към вас, това са съществата от възвишения свят. Затова е казано, че знанието иде отгоре - от слънцето и от звездите. Казано е в Битието: И създаде Бог небето и земята; земята беше неустроена и пуста. И Дух Божи се носеше над бездната. Материалите, които бяха нужни за съграждане на земята, се носеха отдалеч някъде. И до днес още земята не е съвършена; всеки ден се прибавя към нея по нещо ново. Всяка

епоха носи със себе си нещо ново, което преустройва земята, дава и нов вид, ново направление. Нов живот трябва да се приложи на земята. Ако новото не се приложи, животът ще си остане такъв, какъвто е бил досега. Новият живот, обаче, ще измени формите, като внесе в тях Божествена красота и сила.
Помнете следното: Прилагате ли Великия Божи закон в живота си доброволно, без никакво насилие, вие първи ще се ползвате. Вие трябва да приложите този закон доброволно, без никакво насилие. Приложите ли го така, вие ще изразходвате малко енергия. Защо? Понеже съпротивлението е малко. Колкото по-малко е съпротивлението, толкова по-малка енергия се изразходва. Като знаете това, вие можете да си обясните, защо е допуснат грехът. Ако направи опит да ограничи греха и злото, невидимият свят ще изразходва повече енергия, отколкото като ги остави да се проявят. Като допущат злото и греха в живота, разумните същества използват техните енергии за добро. Ако се противи на злото и на греха, човек непременно ще се зарази от него. За да не се зарази, той трябва да се справя с него по пътя на най-малкото съпротивление. Срещнете ли злото, проявено в някаква форма, не говорете лошо за него. Поздравете го и продължете пътя си. Чуе ли ви, че говорите лошо за него, то ще се раздразни и ще търси начин да ви отмъсти.
Един ден, когато съветът на боговете се събрал на съвещание, поканили и дяволът да даде мнението си по различните въпроси, които били поставени на разискване. Бог се обърнал към дявола с думите: Познаваш ли боя раб Иов? Като него няма подобен на земята. - Верни са думите Ти, отговорил дяволът. Иов е добър, праведен, понеже е поставен при добри условия. Той има на разположение камили, говеда, овце, ниви, лозя, добри синове и дъщери. Който да би бил на негово място, нямаше да бъде по-лош от него. Опитай се да му отнемеш всичко това и тогава ще го познаеш. Остави на мене, аз да го изпитам. Бог предостави тази работа на дявола. Наистина Иов беше поставен на големи изпитания. Той изгуби всичко, което имаше. Като издържа изпита си, всичко му се върна отново.
Какво представя дяволът? Той е един от главните членове на изпитната комисия, пред която се явяват всички хора. Помнете, че всеки момент и вие се намирате пред тази изпитна комисия. Следователно, не говорете лошо по адрес на дявола. Какви са неговите качества, това не е ваша работа. Негова задача е да ви изпита, да ви прекара през сериозни изпити и тогава да ви пусне готови в живота. Каквито максими да има, човек трябва да ги приложи в живота си. Щом ги приложи, той пръв ще се ползва от тях. Човек трябва да бъде готов да прилага, а не само да събира знания, които могат да се наслоят в съзнанието му и да го обременят. Малкото, което ви се дава, трябва разумно да го използвате и да бъдете благодарни от него. Можете ли да използвате малкото, което ви се дава, ще използвате и големите опитности и знания. Когато бъдете готови, ще

ви дадат свободен билет да се разходите по всички планети. Това става по особен начин, със специална колесница. Като се върнете отново на земята, хората ще ви посрещнат с големи почести. Вие ще носите някъде на главата, или на лицето си особен белег, по който ще се познава, че сте ходили по другите планети, като Мойсей, който слизаше от планината и носеше нещо със себе си. Когато слезе от планината, т.е. от небето, Мойсей носеше нещо особено със себе си - белег за отиването му на небето. Божията Любов носи пълния живот.

24. Лекция от Учителя, държана на
5 февруари, 1930 г. София – Изгрев.

1930_02_07 Напрежение
лекция пред специалния клас

НАПРЕЖЕНИЕ

Размишление.

Представете си, че имате една пружина, на долния край на която закачвате известна тежест. Какво ще стане с пружината? Тя ще се разтегли. Колкото по-големи тежести закачвате, толкова повече ще се разтегля. Ако постепенно откачвате тежестите една след друга, пружината ще се върне в първото си положение. Природата е пълна с такива пружини – в растителното и животинското царство. Дето и да погледнете, навсякъде виждате пружини.

Допуснете, че човешкият мозък представя една пружина, на която се закачват различни тежести. Ако закачите една мисъл, тежка един килограм, мозъкът ще усети известно налягане или теглене и ще се огъне надясно, наляво, нагоре или надолу. Колкото повече мисли закачвате на мозъка, с по-големи тежести, те ще упражняват по-голямо налягане върху него. Случва се, че две или повече мисли, с еднакво тегло и с еднакви посоки, се стълкновят помежду си. Това стълкновение се предава и на мозъка. След време противоречивите мисли се отразяват вредно върху мозъка, а оттам и върху целия организъм. Като знаете това, пазете мозъка си от излишни напрежения и сътресения. Допущайте в ума си само такива мисли, които не предизвикват сътресения и напрежения в мозъка. Това са възвишените и светли мисли, които идат от висшите светове. Като пази мозъка си, човек ще се научи да пази и дробовете, и стомаха си. Следователно, вкарвайте в дробовете си само такъв въздух, който не произвежда никакво налягане и напрежение. Внасяйте в стомаха си само такава храна, която не произвежда никакво разстройство.

Какво трябва да прави човек, за да се освободи от ония мисли и чувства, които произвеждат вътрешно напрежение в мозъка и в сърцето му? Ако става въпрос за отнемане тежести от пружината, това е лесна работа. Ако става въпрос да освободите крушата от плодовете, които я огъват, и това е лесна работа. Ще посегнете с ръката си и ще откъснете няколко плода. Кой не е късал от своята градина, или от някоя чужда градина по няколко плода? Дървото се облекчава от товара, но вас обвиняват в това извършено престъпление. Значи, вие се товарите с тежката мисъл, че сте извършили известно престъпление. Търсете метод, чрез който да се справяте с мисли, които предизвикват напрежение върху мозъка ви.

Сега ще поставя въпроса другояче. Представете си, че с всяка тежест,

закачена на мозъка, е свързана една лампа. Представете си, че от енергията, която се образува при напрежението или налягането на тежестите върху мозъка, се произвежда светлина, от която лампите започват да светят. Лошо ли е това? Не само, че не е лошо, но веднага около тази светлина се събират учени, философи, които започват да пишат. Ако отнемете една от тежестите, светлината се намалява. Отнемете ли всички, светлината съвсем изчезва. Професорите, учените, философите остават в тъмнина и престават да работят. В такъв случай, кое от двете положения е за предпочитане: да имате тежести, т. е. напрежение на мозъка, но да имате и светлина, отколкото да нямате никакво напрежение и никаква светлина? Щом нямате напрежение, ще бъдете в тъмнина. За предпочитане е това, което допринася полза на самия човек, както и на цялото човечество. Значи, добро е това, което принася блага на цялото човечество. Всяко нещо, което не допринася блага за цялото човечество, наричаме зло. И частичното добро още не е истинско добро. Какво добро е това, от което се ползва само един човек?

И тъй, когато хората питат, защо са нужни страданията, казвам: Човек страда, защото на пружината на неговия мозък или на неговото сърце е закачена някаква тежест. Какво лошо има в страданието? Има смисъл да страда, да се огъва човек, но ако се образува светлина, на която поне няколко души могат да четат и да пишат. Колкото по-големи и разумни са страданията, толкова повече светлинна енергия образуват те и толкова повече хора се ползват от нея. Следователно, страданията и напреженията имат смисъл, когато произвеждат светлина. Ако не произвеждат светлина, те са безпредметни. Обаче, каквото и да правите, страданията са неизбежни. Щом има пружина, има и напрежение; щом има напрежения, има и страдания. Дето няма страдания, там няма напрежения. – Защо няма напрежения? – Защото тежести няма.

Как може да се справя човек със страданията? Чрез музика. Пейте и свирете главно за себе си. Като пеете, вие трансформирате състоянията си и се освобождавате от страданията. Колкото по-възвишена е музиката, толкова по-висока е мисълта на човека.

Т. м.

— Само светлият път на мъдростта води към истината.
— В истината е скрит животът.

22. Лекция от Учителя, държана на
7 февруари, 1930 г. София – Изгрев.

Книги:

* Пружините, товарът и светлината

Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). София, 2004)

48 беседи от 30 август 1929 г. до 15 август 1930 г.

* Напрежение

Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). Том I. София, 1940)

25 беседи от 30 август 1929 г. до 28 февруари 1930 г.

Начало: 06:00

В списъка на беседи по:

* време
* заглавие
* ден

1930_02_09 Побеждавайте злото
неделна беседа

ПОБЕЖДАВАЙТЕ ЗЛОТО

„Но ти побеждавай злото чрез доброто!“
Римляном 12:21

Каквато мъдрост или философия давате за живота, не е само достатъчно да се обясни той, но да се дадат методи и начини за неговото развитие. Малцина имат ясна представа за живота. Колкото и пъти да се е говорило за живота какво нещо е той в себе си, съвременната наука не е дала определен отговор на въпроса.

Казвам, животът е най-голямото благо, което засега съществува в света. И от чисто научно гледище ние можем да кажем – любовта представлява началото на нещата, а началото, това е животът. Порядъкът представлява основата на този живот, а развитието, прогресът, това е целта на живота. Следователно, ако вие не познавате началото на нещата, не знаете нищо за това начало, какъв човек сте вие? Никой човек, даже философите не знаят нищо за Бога, те нямат никакво понятие за него. Ще бъде смешно за един математик да няма понятие за единицата, с която той борави. Не е въпрос само за простата единица, но живата единица, която е родила всички други единици в света и която е произвела нещата. Ако само говориш за живота и го обясняваш, то е все едно да говорим само за слънцето, а да нямаме никакво отношение към него. Какво ще ни ползва то тогава?

Допуснете, че вие се намирате на някой кинематограф или на някое представление и гледате там как живеят богатите хора, какви богати трапези имат, с какви дрехи са облечени. Питам, вие като слушатели, които сте дали петдесет лева, за да влезете вътре, какво сте добили, какво получавате, че сте видели техния живот? Вие сте добили толкова, колкото е придобил онзи българин, който е отишъл при един бакалин да си купи захар, за което е заплатил сто лева. Бакалинът взима парите и прави сметка. Захарта струва двадесет лева. „Кажи, че остават осемдесет лева.“ „Осемдесет лева.“ „Значи сто лева.“ Сметката е уравнена. Той му дава захарта и мющерията си тръгва. Кажи осемдесет. Осемдесет. И двадесет лева захарта, значи сметката е уравнена.

Питам сега, сметката уравнена ли е? И всичките в света така сме уравнили сметките си, както и този купувач. Кажи осемдесет лева. Кажи – животът има смисъл, но парите ги няма в джоба. Парите са в бакалина, а захарта е в този българин. Все таки тази захар струва сто лева, но при дадените

условия тя може да струва и повече.

Та какви ли теории не са създадени днес. Днес ни описват какъв ще бъде бъдещият живот, как хората ще се веселят на небето. Това е само за поощрение. Защото всяка форма има за цел да ни даде едно поощрение за живота. Всяко едно представление има за цел да ни поощри към хубавото и великото в живота. Ако болният лежи по цели дни на леглото си и не излиза вън, не се ползва от чистия въздух на природата, каква полза има този чист въздух за него? Ако, след като той живее в природата, има едно подобрение в неговото здраве, този чист въздух има смисъл. Но ако всеки ден става едно влошаване в неговото здраве, какво го ползва този чист въздух в природата?

Тогава ще имаме обратния процес. И тогава ние, съвременните хора, питаме кой ще оправи света, кой ще оправи живота. Ние казваме – Господ ще го оправи. В това има двояко разбиране. Ние разбираме, че Господ отвън ще го оправи. Питат сина кой ще плати дълговете. „Баща ми ще ги плати.“ Хубаво, който има богат баща, той ще му плати дълговете, но ако няма баща, тогава? Ако баща му е на онзи свят? И този баща, който е на онзи свят, може да постъпи както Бога, на когото едно бедно дете писало едно писмо. То имало силно желание да следва на училище и писало тогава на Бога: „Татко, имам желание да следвам училище, но нямам пет пари в джоба си. Разпореди се, моля ти се, дето трябва, да постъпя в училище да се уча.“ То написало това писмо до Господа и го пуснало в пощата. Някои добри хора намерили това писмо, прочели го и му уредили работата. Има добри хора, които видели вярата на това дете и затова уредили работата му, но то имало желание да учи.

В сегашните хора няма и това желание. Те искат да им се докаже, че Бог съществува. Но защо им е този Господ? Те искат само да знаят това, дали съществува Господ, или не. Нищо повече. Някои хора искат да знаят дали имат баща, или нямат. Не че синът се толкова интересува от баща си, но иска да знае, че има баща, от когото може да откопчи нещо. Той иска да знае дали баща му има нещо, та ако има няколко милиона, да откопчи нещо от него. И ако баща му има дълг, тогава ни глас, ни услишание. Сега, разбира се, това е положението. При сегашните условия в света съществува една голяма неправда. Бедните хора се чудят на богатите как са тъй жестоки. Как така в тях не се явява едно малко чувство на мекота, да съзнаят поне, че бедните страдат. Но тези богати хора станаха все от бедни, те не бяха родени от богати хора. Питам, защо бедните хора, като станаха богати, не запазиха това чувство на състрадание към сиромасите, към страдалците? Възможно е да има някои богати, които да са запазили това чувство. Не всички хора са все лоши и не всички бедни хора са все добри.

Има един закон на съответствие. Колкото богати хора лоши има, толкова и бедни хора лоши има. Колкото добри хора има в света, толкова и бедни добри хора има в света. Този закон на съответствие съществува в цялата природа, както и в живота. Вие ще кажете: „Защо са тези лоши хора в света?“ Питаме ние философски защо природата ги е създала. Бог, който създаде света, създаде всичко добро. И разправя се в Битието, че Бог видял, че всичко е добро, а ние, съвременните хора, виждаме, че всичко е лошо. Питам, кое е правото? Това, което Бог е видял, или това, което ние виждаме? Бог създаде първия ден и за този ден не си даде мнението. А за всички останали дни каза, че са били добри. Ние, съвременните хора, казваме, че всичко в света е лошо, нищо не струва. Питам сега, кое мнение е вярно? Ако турите болния да оценява реалността на нещата, какви факти ще изнесе той? Той ще изнесе все отрицателни факти за живота. И ако вземете един човек, който плува в щастие, той ще изнесе само доброто, но за ония хора, от които е получил похвалите, които са му направили добро. Той зачита само тези хора, които са имали същите отношения към него, каквито и той има към тях.

Това е само частично схващане за живота, частично разбиране, а не и за общото благо. Ние разбираме дълбокия смисъл, че има едно добро в света. Доброто и злото се координират. Дето се увеличава доброто, увеличава се и злото в света. Дето се намалява доброто, намалява се и злото. Дето се увеличава богатството, увеличава се и сиромашията. Дето се намалява богатството, намалява се и сиромашията. Дето се увеличават болестите, увеличава се и здравето. Дето се намаляват болестите, намалява се и здравето. Обаче това са твърдения, които трябва да се докажат. Вземете съвременната медицина, която има хиляди, може би стотици хиляди и милиони лекари, които отварят цяла една война с една силна армия, с армията на болестите. Вземете статистиката – не само сегашната, но и миналата, ще видите, че от толкова хиляди години се води война срещу болестите. Но болестите намаляват ли се? Не само че не се намаляват, но се и увеличават. Не е лошото в това, че болестите се увеличават. Много лекари, като лекуват едни болести и ги намаляват, ние, от своя страна, създаваме други болести. Например ние сами създадохме нервните блести, за които днес почти няма никакви лекарства. Например има музиканти, певци нервни, които се тревожат от това, че концертът не им излизал тъй сполучлив, не бил добре посетен или че не могли не само да си изкарат разноските, но дори и задлъжнели още. Не само те, но има и религиозни хора, които някой път се съмняват дали това, в което вярват, е право, или не. Че в какво седи вярата на един мохамеданин и на един християнин? Ако е въпрос за мюсюлманина по отношение на Мохамед а и християнина по отношение на Христа, там има едно отношение. Ако християнинът живее съобразно Христа, той седи по-високо от

мохамеданина, понеже Мохамед не е живял като Христа, неговите схващания не са били като тези на Христа, има една разлика. Но ако вземете един мохамеданин, който не живее по живота на Мохамед а, и ако вземете един християнин, който не живее по живота на Христа, тогава няма никаква разлика. Българите имат много Ангеловци, но ни най-малко те не са ангели. Те имат и много Добринки, но нито една от тях не е добра. Те имат и много Люби, но ни най-малко не значи, че те са любов.

Та казвам, в природата съществува един закон на съответствие. В природата съществуват две състояния. Едното състояние е наречено пасивно, а другото е наречено активно състояние. Пасивното състояние е състояние на покой, а другото, активното състояние, е състояние на движение. Значи природата в едно отношение се стреми към вечен покой, а в друго отношение – към вечно движение. Вследствие на това в тези две състояния има една вътрешна борба, която съставлява едно противоречие. Вследствие на това топлината, която се зарежда в телата, не е нищо друго освен действието на активното начало върху пасивното и от това триене, от това търкане, от това движение се натрупва особена енергия, която се явява като светлина. Ако на това движение нямаше нещо в природата да му противодействаше, никаква топлина не би се образувала. И второто положение – щом се образува топлина, като резултат на това се явява и светлина. И тогава, ако доброто е движение, злото е едно пасивно състояние. Питам тогава, де ще се явят горещите чувства? Казвате: „Аз обичам някого." На какво е резултат тази любов? На живота в тебе. Като съпротивление на злото се явява доброто.

Едно съответствие има навсякъде. Разбира се, вие взимате злото като постъпка. То е друг въпрос. Една постъпка може да бъде лоша. Това не е зло. Но ако вие вземете злото в света като една сила, като един принцип, като едно състояние, като кажете, че някой човек постъпва лошо, тук вече има отношения в нашите разбирания. Да кажем, че ти отиваш да убиеш някого, но по пътя те срещне един човек и ти счупи крака. Ти не можеш да изпълниш това, което си намислил. Казвам, по отношение на тебе тук има зло, кракът ти е счупен, но по отношение на общото добро това е добро. Ако кракът ти не беше се счупил, ти щеше да извършиш убийството. В такъв случай по-добре е да се счупи един крак, отколкото да се убие цял човек.

Та казвам, ако ние можем да разгледаме всички страдания, които стават в света от гледището на тази светлина, която съществува, ние щяхме да си обясним много от противоречията, които съществуват в света. За тези страдания, които не очакваш, казваш: „Защо идват тези страдания? Те са безсмислени." Но ти не виждаш вътрешните причини, какви блага ще ти

донесат за бъдеще тези страдания. Например вие имате страдание и радост. У вас никога не може да се яви мир, ако първо не се яви радостта. Едно обяснение. Радостта, това е бащата, скръбта, това е майката. След като майката роди детето, то представлява мира, който скръбта, майката, е родила. Скръбта е едно пасивно състояние. Следователно, когато скръбта и радостта се съединят, те образуват мира, нещо подобно на полумрак или полуздрач. Вземете светлината и топлината като два полюса на живота, в които има нещо преходно. Здрачът е нещо преходно, което има нещо еднакво и от светлината и от тъмнината. Следователно здрачът ражда дете, което еднакво принадлежи и на тъмнината, и на светлината. То е едно състояние, в което можеш да си починеш. Когато искаш да спиш, трябва ти тъмнина, а когато искаш да работиш, трябва ти светлина. Значи, ако ти разбираш закона, ти трябва да родиш нещо. Когато детето ти умре, ти ще отидеш да спиш. Когато се роди детето ти, ти ще отидеш да работиш. Та казвам, в съвременния живот трябва едно разбиране не какво е веруюто на човека, но какви могат да бъдат вътрешните резултати на онова, което ние разбираме. Има едно вътрешно приложение, една вътрешна философия, които ние разбираме така, както разбираме нещата при орането и сеенето. Има едно вътрешно изкуство за живота. Защото, ако ти не можеш да опазиш мира си, това показва, че отношенията между скръбта и радостта в тебе не са се уравновесили, не са създали още мира. До това време трябва да има едно противоречие у нас. Това се отнася до физическото поле. Там всякога трябва да има едно противоречие. В скръбта и в радостта има две различни състояния, по които те се различават. Сега вие може да запитате защо работите стават така. Запитайте кой и да е механик, и той ще ви отговори. Вие имате една пружина, която седи направена, но ако турите в нея една тежест от два килограма и половина, тя ще се огъне. Защо? Защото е турена върху нея една тежест. Но онези учени от древността са използвали това огъване на пружината и са я впрегнали на работа. Огъването е една възможност да се произведе една енергия. Щом една пружина се огъне, тя може да произведе работа. Огънатата пружина може да се внесе в часовника и да го накара да се движи. Следователно в часовника има нещо, което се движи и развива. Огънатата пружина се развива и се движи, като същевременно върши работа, но самият часовник не се движи, но само пружината. Затова именно и природата ни е поставила пред известни задачи, които трябва да ги разрешим.

Всеки от вас трябва да има ясна представа за доброто и за злото и да намерим онзи закон, не да ги примирим, но да се произведе чрез тях енергия, характер. Характерът е резултат на побеждаване, да победиш злото. Някой момък иска да се ожени за някоя мома, но тя не го иска. Той тича подире ѝ и иска да я победи, докато най-после една вечер я задигне и най-после се примирят. По същия начин и доброто трябва да се ожени за

злото и ще го победиш. Като ожениш доброто за злото, ще създадеш характер в себе си. Това е само на човешки език казано, а не така дума по дума. Те имат помежду си такива отношения, каквито имат мъжа и жената. Какви отношения имат мъжа и жената? Онзи, който разбира закона, знае, че те са два полюса, които съществуват в живота. Някой може да разбира женитбата – да има жена, да му слугува. Това е повърхностно разбиране на живота. Той може да разбира жената като същество, което трябва да му доставя щастие и удоволствие. И това е много повърхностно разбиране. Жената е полюс. Нито мъжът без жена може да се прояви, нито жената без мъжа може да се прояви. Това са два полюса. За да бъде човекът човек, той непременно трябва да бъде и мъж, и жена. Щом не е и мъж, и жена, той не е никакъв. Ако ти едновременно не си и мъж, и жена, не си тези двата полюса, ти не можеш да носиш името човек, иде бъдеш едно същество безименно.

И следователно ние казваме така: щом се е проявил мъжа в света, явило се е доброто; щом се е проявила жената в света, явило се е злото. Не поставяйте това като противоречие. То значи, щом се е проявила жената в света, явило се и злото, но не че жената го е създала. Когато вие изкопаете един кладенец, дълбок четири-пет метра, явява се злото, понеже някой може да хлътне там и да си счупи крака. Сам по себе си кладенецът е добро нещо, вода има в него, която може да се черпи. Но ако този кладенец остане отворен, явява се злото, може да падне някой вътре и да си счупи крака. В това отношение жената е един дълбок кладенец, в който всеки може да падне и да се удави. Тя е в това отношение едно зло. Това са частни схващания, при които хората спорят и казват: „Аз не искам да бъда жена.“ Въпросът не е в това, да бъдеш ти жена или мъж, но ако ти не минеш през тези два полюса и не бъдеш и жена, и мъж, не можеш да станеш човек.

Ти трябва да минеш през положението на жена и през положението на мъж. Това е закон. Човек сам по себе си съдържа два елемента – и любовта, и мъдростта. Това са двата полюса на живота. Това са две велики сили, които образуват човека. Човекът значи е дете на нещо по-възвишено в света. Следователно, ако в даден случай ти нямаш единия полюс, не можеш да имаш и другия полюс.

Та казвам, тази идея може да стане ясна, когато човек може да направи малък опит в живота си. Има известни дни през годината, които мязат на мъжа. Има известни дни през годината, които мязат на жената. И има известни дни през годината, които мязат на детето. И тогава онези от древността, които са изучавали тази философия, те са врачували с числата, като са ги наричали числа на мъжа, числа на жената и числа на децата. И

ако разделите 365 дни на годината на три, ще познаете кои числа съответстват на мъжа, кои на жената и кои на детето и по колко числа от годината. И тогава съобразно тези числа ще трябва да постъпвате всеки ден. Тогава онези, които не разбират този закон, ще попаднат в две крайности. Могат да дойдат до едно крайно суеверие – да започнат да вярват на късмета. Даже и най-големите безверници, които не вярват в Бога, вярват, че могат да спечелят на някой лотариен билет. Той взел марки от някоя лотария, и вярва човекът. Не е лошо, че вярва. Но питам, каква възможност, каква вероятност има в тази вяра? Този закон съответства на онези хора, които имат видения и могат да пророчестват. И там има един закон. Какво е видял този човек – мъжки, женски и детски числа? И в това отношение има пророци на мъжете – мъжки пророци, на жените – женски пророци и пророци на децата – детски пророци. И тогава, ако са само мъжки пророци, те образуват киселини. Ако са само женски пророци, те образуват основи. И ако са само детски пророци, те образуват соли. Но ако цялата земя се обърне само в сол, на какво ще орем и сеем, какво ще ядем? Ако всичко стане на основа, какво ще се изтъче? Или ако всичко стане на вътък, какво ще излезе от това?

Има едно съответствие на нещата. И при сегашното разбиране някой казва: „Аз вярвам в Бога.“ Това е едно положение, когато аз имам да давам на някого и съзнавам, че имам да давам. Това е само едно доверие, което имам в този човек, то е една привилегия, но че имам да давам, това е едно ограничение. Аз трябва да се изплатя. Не е достатъчно, че имам вяра в Бога, но трябва да имам отношения с него, че моят живот е излязъл от него и трябва да се върна към него. Това е истината. Ти трябва да си дадеш отчет, след като напуснеш земята, де ще отидеш. „Е, в земята.“ Това е едно криво разбиране. Че ти не излезе от земята. Казваш, земята е сбор от множество същества. Ами един ден тази земя ще се разсее из пространството и ще отиде на своето място. Ами ти де ще отидеш? И тогава ние идваме до онези крайни заключения и казваме – човек ще умре и с това всичко се свършва. Онези, които не вярват в задгробния живот, казват така, а онези, които вярват, казват, че след като умрат, ще отидат на небето и ще живеят между ангелите и светлината. Хубаво е да мисли човек така.

Един от американските проповедници, Муди, разправя една от своите опитности. Той разправя: „Като бях дете, проповядваха ми, че на небето имало Господ, Исус Христос и ангели. И след това, като станах и аз проповедник, само това знаех: Бога, Исуса Христа и ангелите. Но нито Бога бях видял, нито Исуса Христа, нито ангелите. Като умря баща ми, започнах да проповядвам: Бога, Исуса Христа, ангелите и баща ми. Имах вече един на небето. После, като умря майка ми, започнах да проповядвам:

Господ, Исус Христос, ангелите, баща ми и майка ми. После взеха да се изреждат: умря чичо ми, леля ми, приятели мои и познатите ми на небето взеха да стават повече, отколкото тия на земята. Щом небето се насели, тогава и аз мога да живея там.“ Каквото и да казваме за Бога, за Христа и за ангелите, понеже Христос взе човешка форма и дойде между хората, той ни е по-близък, а ангелите стоят по-далеч от нас. Те са същества съвършено чисти. Когато един ангел слезе между нас, той ще внесе страх и трепет в душите ни. Ако той иска да те разположи, трябва да се облече в човешка форма, но ако слезе с всичкото си величие, той ще внесе такъв страх в тебе, ще се простреш на земята или ако си в леглото си, ще се скриеш под юргана и ще изпиташ голям страх в себе си. После ще си извадиш главата от юргана и като видиш, че го няма, ще се прекръстиш и ще се успокоиш.

Имаме един пример за една негърка, осемдесетгодишна баба, която искала да си замине за онзи свят. Дотегнали ѝ тук страдания и неволи, та често се молила на Господа да прати Архангел Михаил да вземе душата ѝ. Няколко студенти от семинарията живели близо до нея и решили един ден да се пошегуват малко с бабата. Те се преоблекли и отишли до къщичката ѝ и потропали на вратата. „Кой там?“ „Аз съм Архангел Михаил. Ида да взема душата ти.“ „Кажете му, че не съм тук. Няма ме. Нека си отиде.“ Тъй щото, колкото и да е тежък животът, тази негърка, като се е молила на Бога да отиде в онзи свят, тя имала съвсем друга идея. С това тя искала да каже: „Господи, подобри положението ми, да мога още да поживея. Още искам да поживея.“

Та казвам, такива са нашите повърхностни разбирания. Когато ни поставят на един вътрешен изпит, показва се колко са шаткави нашите вътрешни убеждения. Вземете един православен или един католик, или един евангелист, или какъв и да е. Като го поставите в неговата среда – между православни или католици, или протестанти, като него няма друг. Но ако го поставите вън в света, дето няма православни, ще го видите какъв е. Вземете обаче някой евангелист или човек от новото учение, или православен – ако неговите убеждения са от рождение, при каквито и условия да го поставите, той ще издържи, все същият ще си остане. Вярата не е нещо, което може да се почерпи от външния свят. Човек със себе си я носи. Казвате: „Да обичаме Бога.“ Любовта не е нещо външно. Вие още не разбирате обичта в пълния смисъл на думата. Дойде някой при тебе и те пита: „Обичаш ли ме?“ То значи: Бог, който живее в тебе, обича ли ме? Дошъл ли си до това положение, че Бог, който живее в тебе да ти позволява да ме обичаш? Сегашните хора са толкова ревниви, че те не позволяват не само на другите мъже и жени да гледат техните мъже и жени, но даже и на Бога не позволяват да гледа навсякъде.

Що е ревността? То е един атавизъм, едно криво разбиране на живота. Няма по-смешно нещо от това, да ревнуваш. Да ревнуваш, това значи да имаш слабо понятие за човека. Възможно е. В това отношение Бог ни е оставил да ревнуваме, да грешим, да правим, каквото искаме. В него няма ревност. Той ни оставя да грешим, да правим добро, каквото искаме да вършим. Той ни оставя абсолютно свободни. Това показва благата воля на Бога, показва какво възвишено същество е той. Като те вижда да грешиш, той казва: „Ако постъпваш така, ще страдаш, но ако не постъпваш така, ще благуваш.“ Сега ние не схващаме благата страна на Бога и казваме – ако Бог е създал света, защо направи богати и лоши хора, както и сиромаси и добри хора? Бог не е направил човека нито богат, нито сиромах, но казва – ако не използвате условията добре, ще изгубите. Ако пък използвате условията добре, ще спечелите. Ако Бог е дал някому богатство, защо му го е дал? И ако е оставил някого в сиромашията, защо го е оставил? Богатият, това е мъжът. Сиромашията, това е жената. А благоразумието, това е детето, което е родено от богатството и от сиромашията. Значи човек, след като е минал през сиромашията и богатството, родило се е благоразумието. Следователно благоразумието се е родило от богат баща и сиромахкиня майка. Но ако и майката беше богата, и бащата беше богат, никакво дете не можеше да се роди. Има един закон в света: ако мъжът е тлъстичък и жената такава, при това с един и същ темперамент, никакво дете не може да родят. Ако единият е флегматик, другият трябва да бъде огнен, за да се роди дете. Но ако и двамата са огнени, никакво дете не може да се роди.

Та казвам, в света съществуват известни противоречия, които трябва научно да се изяснят. Вие знаете, че всеки ден се явяват хиляди препятствия, които разклащат вашата нервна система, вашия ум, вашето сърце и вашите благородни чувства и желания. Вие се сърдите на невидимия свят. Защо? Някога се сърдите на невидимия свят защо ви е оставил така потъпкани, защо не ви е подигнал и се гневите. Питам, кому се гневите? Казвам, ако това нещо беше от Бога, той, който прави добро, щеше да направи всички хора богати. Бог обаче не прави хората нито богати, нито сиромаси. Те са станали такива и Бог определя тогава всички да не бъдат еднакви, но той е наредил само една трета да бъдат богати, една трета – сиромаси, а останалата една трета – нито богати, нито сиромаси. Такава е статистиката: едната трета богати, втората трета сиромаси, а останалата трета – и от едните, и от другите.

В старо време са имали школи – философски школи, пророчески школи, и всички са учили. Тогава хората са живели дълъг живот. Имало е много културни хора. Те не са били така прости. В това време е имало и диваци, но имало е и крайно културни хора. Вземете Египет, във време на четири-

пет хиляди години е минал единадесет династии. Каква култура е това? Вземете и съвременните християнски държави и ми кажете коя от тях е най-стара. Ние нямаме още държава от три-четири хиляди години, която да покаже устой на известни разбирания. Разбиранията и на сегашната култура още не са така прости. И в това разбиране сега се ражда една вътрешна борба, която ще внесе нещо хубаво. Не че светът ще се разруши, но съвременният строй мяза на едно яйце, което се мъти. Няма да се мине още дълго време, и това яйце ще се измъти и ще излезе едно пиле. Че ще се измъти това пиле, аз да ви го подпиша два пъти. То ще бъде едно пиле, каквото не е имало досега. Това е човекът на шестата раса, хора с особен строеж. Това е човекът, на когото можеш напълно да си оставиш кесията, дома си, жена си, децата си и да имаш пълна вяра, че този човек няма да направи никакво престъпление и на когото можеш напълно да разчиташ. И като погледнеш този човек, не само външно ще го вярваш, но и вътрешно ще го оправдаеш.

И казва Павел: „Побеждавайте!“ По какъв начин? Злото чрез доброто. Внесете любовта като начало, като едно оръжие. Порядъкът вложи като основа. Ако една държава няма ред и порядък, тя не може да има и основа. Прогресът пък е смисълът. Ако една държава няма ред и порядък, тя не може да има и прогрес. Прогресът е смисълът. Щом любовта не е дошла първоначално като порив в живота, но не тъй както социалистите го изложиха, защото те имаха нещо вярно, но не можаха да дадат едно правилно тълкуване. Обаче не е и това, което обикновените съвременни християни са изнесли. Не е тъй, както съвременните християнски народи разбират. Те не можаха да изнесат нещо ново. Има мислители, има както и писатели между тях, които много добре разбират положението, но любовта трябва да влезе в живота като едно начало, да бъде основа на всички и да бъде еднакво валидна и за християни, и за мохамедани, и за турци, и за православни, и за американци. Любовта да бъде като един подтик, а порядъкът като основа, а след това да дойде прогресът, който да седи в придобивки.

Та казвам, ако ние разбираме тази тройнственост, този вътрешен закон, „побеждавай злото чрез доброто“ разбираме, че трябва служене на великия закон на любовта, за да се види какво може да върши. Ако ти не можеш да туриш любовта като начало на живота си, ти злото не можеш да го победиш, нито основа ще имаш, нито цел ще имаш. Какво казва някой? Какво нещо е животът? Животът е любов, която трябва да се тури като начало. Какво нещо е порядъкът? То е основа. А какво нещо е прогресът? Той е цел. Ти някой път правил ли си опити, да видиш, че сърцето ти затрепти, да обикнеш всичко и да мислиш, че всичко, което си обикнал, е твое? Или че принадлежи на Бога? А вие седнете днес и започвате: де е бил

мъжът, коя жена е погледнал, как го е погледнала, дали надясно или наляво, после колко писма е писала днес и т.н., как е започнала с името.

Разправяше ми един американец: „И аз имах в живота си една приятелка, млада жена, която един ден ми написала едно писмо, но в същото време писала и на мъжа си, но по погрешка разменила писмата, тъй щото моето писмо турила в плика на мъжа си, а неговото – в моя плик." И чете той: „Любезни мъжо!" Не се минава дълго време, той получава второ писмо и казва: „Ще извиниш. Направила съм една погрешка." Че коя жена или кой мъж не е направил подобна погрешка да тури писмото на мъжа си в плик на своята приятелка или писмото на жена си в плика на своя приятел. Стават такива размествания. По същия начин и в нашите философски трактати и умувания разместваме фактите. Станало е едно голямо разместване на идеите, вследствие на което постоянно спорим кой е на правата страна, кое верую е на правата страна, кой вярва в Бога и т.н. Въпросът не седи по външната форма. Той трябва кардинално да се разреши. Ние трябва да турим любовта като начало на нещата, порядъка и реда като основа на живота, а прогреса като цел, и тогава ще има за какво да работим.

Побеждавай злото чрез доброто. А ние искаме да унищожим злото. Злото никога не може да се унищожи, понеже то е жена, и тогава, ако се унищожи злото, мъжът – доброто, няма де да се тури. И знаете ли колко е плакал мъжът за жената? „Лоша беше, сприхава беше, но как хубаво ми готвеше. Много работна жена беше. Колко хубаво ме переше, колко хубаво ме гледаше, колко хубаво мажеше къщата. Но някой път чукаше там." Казвам, ако ние сега разберем злото в този смисъл, нищо не сме разбрали. Или ако разберем и доброто така, нищо не сме разбрали. За човешките погрешки аз и дума не правя. Това е до неразбиране на нещата. Ние често правим зло, което не е в реда на нещата. Онова зло, което съществува в природата, и то е една необходимост.

Злото съществува, а доброто се проявява. Тази е разликата. Вследствие на злото и доброто се проявява, а злото съществува като една възможност. Киселината трябва да се прояви върху основата, за да имате тогава един резултат. Солта е един преходен етап, едно преходно състояние, за да можеш да минеш или към злото, или към доброто. Ти можеш да минеш или в едното, или в другото състояние. Защото, ако ти не можеш да минеш в положението на злото, ти не можеш да разбереш и доброто. И ако ти не можеш да минеш в доброто, не можеш да разбереш и злото. Ако искаш да разбереш какво нещо е доброто, ти непременно трябва да се допреш до полюса на злото. Ако искаш да минеш към доброто, правил ли си опит, да видиш кой е полюсът на злото? Имаме полюси на светлина и

тъмнина, полюси на добро и на зло. Промеждутъчното състояние, с което минаваме от едно състояние в друго, това е здрач, в който има и светлина, и тъмнина. Той е дете и на светлината, и на тъмнината. Тъмнината и светлината, като се съединят заедно, ражда им се едно дете мургаво. И всички онези хора, които са се родили вечерно време, носят краските на вечерта. И всички онези хора, които са се родили сутрин, носят краските на деня. Обратни са белезите. Онези деца, които са родени денем, носят белезите на светлината. А онези, които са родени нощно време, носят белезите на тъмнината. Онези, които са родени посред пладне, носят белезите на светлината. Онези, които са родени нощно време, посред нощ, носят белезите на тъмнината. Онези, които са родени по здрач, пак носят свои специфични белези. Онези, които са родени сутрин при изгрева на слънцето, и други, които са родени по залеза на слънцето, всички имат свои характерни белези.

Това е тъй нареченият термин, което означава преповторение на нещата. То е едно преповторение на един закон. И какво може да излезе от тези числа, какви са резултатите от тъмнината и от светлината, това трябва да се наблюдава. Има едно голямо разнообразие, което съществува между хората. Разбира се, някои хора имат повече от тъмнината в себе си, а други имат повече от светлината в себе си. Обаче един човек, който се ражда по светлина, по обяд, той непременно е заченат вечер по тъмнина. А онзи, който се ражда вечер, той е заченат по обяд, на светлина изобщо. Всякога в природата съществува един контраст. Човек не може да се роди по обяд, а да е заченат по обяд. Нито може да се роди вечер и да е заченат вечер. Такъв човек не може да живее. Ако започваш една работа и тя се свършва с успех, ти си я започнал вечер, а си я свършил по обяд, или обратно. Някога пък започваш с милиони, а свършваш без пет пари в джоба си. Няма никакъв прогрес.

Казвам, съществува един вътрешен закон, който учи хората на онези вътрешни пътища, към които трябва да се движат. Сегашните хора са дошли на земята като някои своенравни деца. Те искат да имат къщи, удобства, но не искат да знаят, че те са дошли да учат. Най-първо има факти на земята, после – закони и след това принципи, които ги обединяват. Ти първо ще изучиш фактите, после законите и най-после – принципите. За да разбереш законите, трябва да изучиш фактите, а за да разбереш принципите, трябва да изучиш законите. Защото всяко добро дело е един факт. Всяка сила е един факт. Има закони, по които трябва да работиш, за да постигнеш нещо. Ако не можеш да сформираш тези закони в себе си, как ще се изрази съвършеният живот? Ще кажеш: „Аз вярвам в Господа Исуса Христа.“ Отлично. Но Исус Христос имаше дванадесет ученици. Подир него ли ходеха? Подир него. Той ги учи на

знание, преподаваше им цели три години вечерно време, тъй както светът и не подозираше. Ако те бяха прости хора, днес християнството нямаше да има такива резултати. Чудни са хората, като казват, че Духът Божи ги учил. Ако тези апостоли, ученици Христови, не бяха заминали и изпратили духа си на останалите последователи на Христа, които разпространиха Христовото учение по целия свят, днес нямаше да има това, което днес виждаме. От две хиляди години насам християнството постоянно расте и се усилва. Това подразбира, че тези апостоли още не са заминали, те са и днес на земята и работят. Та и Христос още днес работи на земята. Като казваме, че Христос работи и днес, различни са мненията на църквите по този въпрос. Едни от църквите вярват, че Христос седи отдясно на Отца и чака второто пришествие, когато ще съди света. Според някои по-нови течения те поддържат, че Христос е казал на апостолите: „Идете и проповядвайте и аз ще бъда с вас до скончанието на века." Някои пък вярват, че Христос ходи като нас на земята. Когато Христос дойде на земята, той ще си направи едно човешко тяло като вас, ще отиде в някое събрание, ще поговори малко и ще се върне назад. За него е много лесно това, да си направи едно човешко тяло, да поговори малко, и пак да си замине. Казвате: „Де ще отиде?" На друго място ще отиде. Има места на земята, дето човешки крак не е стъпвал, които места никой съвременен географ не ги знае, дето човешки паралели не са минали. Съвременните окултисти твърдят, че земята още не е напълно проучена. Тя е по-голяма, отколкото днес я знаят. Съвременните учени хора мязат като онези учени във времето на Колумба, които му казаха, че няма нов свят. Това е, което е открито. Те мислеха, че това, което е открито, повече от него няма. И Колумб трябваше да им докаже, че има и друга земя, още неизвестна, неоткрита за хората.

Сега да оставим тези въпроси – те са от научен характер, дали има още земя от тази, която хората днес познават, или няма. Има един начин за изучаване на реалния, на разумния свят. Когато някой иска да отиде в Англия, той непременно трябва да изучава английски език и английската граматика, както и законите на техния език, ако иска да се ползва от знанията. Следователно има една наука в света, която трябва да се изучава. И онези, които искат да се учат, казвам за тях, има една държава, която съществува в света, дето живеят най-благородните, най-възвишените същества, и вие можете да влезете в контакт с тях. Ако искате да отидете там, вие непременно трябва да изучавате езика на светиите, за да може да разбирате какво нещо е учение, какво нещо е управление, какво нещо е ред и порядък, какви са отношенията между мъжете и жените, как са строени техните училища, каква е религията им и т.н. Всеки от вас може да отиде да види тази държава и като се върне, ще каже като онзи слепия: „Бях сляп едно време, но сега прогледах – и виждам, и чувам." Няма да разправяш

какво си видял, но ще кажеш: „Променил си лицето ми, Господи.“ Тъй щото никому няма да разправяш какво си видял и чул, но ще кажеш: „Иди и виж.“ Тъй казвал пророкът: „Иди и виж“

И тъй, побеждавайте злото чрез доброто, или турете любовта като начало, реда и порядъка като основа, а прогреса като цел в живота. И сегашният живот си има своя цел и своя смисъл. Не мислете, че това, което сега става в света, е безсмислено. Всичко, което става, всички страдания в света са като една възможност да се роди бъдещият мир. Ние не можем да кажем, че това, което се върши между сегашните народи, е произволно. Каквото сега става в своята целокупност, а не в своите частни прояволения, е една възможност за бъдещата култура, която иде сега. И колкото тези страдания са по-интензивни, толкова времето за прекратяване на този преходен период е по-близо. И апостол Павел още преди толкова хиляди години е предвиждал това време и казва „в жертва жива, свята и благоугодна Богу“. То значи всичко, каквото човек има в себе си, той трябва да го постави в жертва, за да влезе в този общ живот, в тези общи закони, дето всички добри хора трябва да влязат и да работят заедно. Един човек сам нищо не може да направи, пък и семейството – също. И обществото – също. Всички трябва да се свържат в едно племе, в един народ и така да се развиват. Племето, това е дете на мъжа и на жената. Щом дойдем до нацията, до един народ, това е вече преповторение.

Та казвам сега, духовният живот разбира обединение на цялото човечество в едно. Между съзнанията на всички хора един ден да има връзка. Да има обща връзка между всички добри хора по лицето на земята, както сега по радиото се съобщават хората от всички държави. Всеки ще има по един апарат, ще знае кои са неговите приятели. Щом се намери в трудно положение, ще отвори апарата си и ще каже: „Имам нужда от това и това.“ И помощта веднага ще дойде. Държавата ще бъде едно учреждение за уреждане на мъчнотиите в живота. Тя ще премахне всички мъчнотии, които сега съществуват. Но засега държавата още не е дошла до това положение, да помага на другите. Сега всеки трябва да се грижи за себе си.

Та под думата „бог“ разбираме онова същество, на което, като започнем да изучаваме законите, когато започнем да прилагаме всички негови принципи и правила в своя живот, тогава ще имаме нов живот, нова наука, ново семейство – с нови разбирания, различни от тези, които сега имаме. И тогава връзките в семействата ще бъдат по-интензивни. Днес бащите и майките са разочаровани един от друг. Няма нищо и в това, нищо лошо няма. За в бъдеще ще има повече страдания, повече радости, но по-хубави връзки. И това не е лошо. То е един преходен етап, едно преходно състояние, зад което онзи, който вижда, вижда един ред и порядък на

нещата, какъвто светът не е виждал. Такъв ред и порядък, за който пророците от хиляди години са говорили и проповядвали. Още пророците от Египет и от по-далечни времена са предсказвали неща, които в далечното бъдеще ще дойдат. За това именно се приготовлява светът.

И казвам, всички вие трябва да бъдете носители на новото. И страданието не трябва да ви спъва. Трябва да знаете, че страданията ще родят мира. Като дойде мирът, веднага ще почувстват такава радост в себе си, такова утихване във вас, че радостта и скръбта ще се изявят в една радост.

Та думата ми е сега да побеждавате злото чрез доброто. Турете любовта като начало, като мощна сила. Без това начало вие нищо не можете да направите. Турете порядъка като основа, а прогреса като цел на вашата душа, като цел на вашия живот. Само тогава нещата ще се обяснят.

Двадесет и четвърта неделна беседа
9 февруари 1930 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1930_02_12 Счетание на числата
лекция пред общия окултен клас

СЪЧЕТАНИЯ НА ЧИСЛАТА

Размишление върху пътят на разумния живот. Чете се темата: Отличителни черти на живия и на умрелия човек.

Като пишете някоя тема, вие се стремите да изнесете нещо научно. Като пише върху известен въпрос, преди всичко човек трябва да има ясна представа за това, което пише. Например, преди да изнесе разликата между мъртвя и живия, човек трябва да има ясна представа, какво нещо е смъртта и какво - животът. Първоначално смъртта е съществувала в Битието като една възможност, без да се прояви. Смъртта излиза от живота. Като живее и греши, човек дава възможност на смъртта да се прояви.

Следователно, дето има живот, там има и смърт. Но обратното не можем да кажем: дето има смърт, там има и живот. Това е невъзможно. Животът не може да роди смъртта, но смъртта никога не може да роди живота. Това е опитано и в него няма никакво изключение. Един принцип е верен, не само когато се докаже теоретически, но и когато се приложи в живота. Когато изучава законите и принципите, с които природата си служи, човек не трябва да се задоволява само с теоретическото им познаване, но и с методите на тяхното прилагане. Например, хората изучават числата, работят с тях, но не познават техния вътрешен смисъл. Числата представят богата почва, но разумният човек трябва да обработи тази почва, за да не даде бодили и тръни. Числата играят важна роля при изграждане на човешкия характер. Хора, които работят съзнателно с числата 2, 5 и 8, са богати. Числата 3, 6 и 9 създават големи неприятности на човека. Всички хора се страхуват от числото 13. Дойдат ли до това число, те бягат далеч от него. Ако от 13 извадите 3, остава числото 10, което не е опасно. Значи, тройката е правила числото 13 опасно. Числото 11 е разумно число. Ако разумен човек отиде с това число при Бога, ще получи голямо благословение; ако неразумен човек отиде с това число при Бога, отново ще го пратят на земята да учи. Числото 14 е число на жертва, на даване. Срещне ли някой скъперник, то го хваща за врата, разтърсва го и го заставя да дава. Числото 14 не позволява на хората да слагат бентове на благата, на които е определено да се раздават. Числото 17 е трезво, то обича хора, които разсъждават. Срещне ли хора, които не разсъждават, това число им причинява големи нещастия, с цел да започнат да мислят върху всичко, което предприемат. В числата 12, 15 и 18 имате единица, свързана с числата 2, 5 и 8. Последните числа 2, 5 и 8 са отрицателни. Те обещават

много, но малко изпълняват. Като се натъкнете на отрицателни числа, вие трябва да ги превръщате, да ги впрягате на работа. Например, знаете ли, как можете да превърнете числата 12, 15 и 18 в 21, 51 и 81? Не е лесна работа да впряга човек числата на работа.

Числата играят важна роля в човешкия организъм. Няма уд в организма на човека, който да не е построен върху известно съчетание на числа. Например, дали е хармонично устроена главата, или не, съдим по съчетанието на числата, които получаваме при измерването и. По числата съдим още и за трудностите, през които даден човек е минал. Ако човек е бил поставен при големи мъчнотии и трудности и се е борил да ги преодолее, напречният диаметър на главата му е голям. Ако един човек с широка глава поставите при благоприятни условия на живота, нищо няма да излезе от него. Той ще се предаде на широк, разпуснат живот. Поставите ли го при неблагоприятни условия, от него човек ще излезе. Чрез неблагоприятните условия енергията, която се намира в задната част на главата, ще мине отпред, към челото и ще помогне за развиване на умствените способности. Има ред научни методи, чрез които човек може да си създаде тяло, глава, ръце, крака, каквото иска. Обаче, това могат да направят майката и бащата, преди още да е дошло детето на земята. Човек може да се оформи и след раждането си, но по-мъчно. За това се изискват големи знания. Веднъж слязъл в гъстата материя, условията са вече по-трудни, нужни са чук и наковалня, т.е. големи страдания.

Съвременните хора са предоставили своето изправяне на природата. Като метод за тяхното изправяне природата е избрала огъня. В миналото природата си е служила с вода. Тя е избрала потопа като метод за изправяне на хората. Днес те са станали толкова твърди, че никаква вода не помага. Днес само огънят може да ги изправи. Енергията, която действува в природата, е огън, който пече хората. Нервността на съвременните хора се дължи отчасти на огъня, през който минават. Мнозина се оплакват, че нещо ги пече. Това е огънят, през който минават.

Като се намерят в известни затруднения, хората отричат всичко и дохождат до заключение, че животът няма смисъл, че всичко седи в яденето и пиенето. Обаче, видят ли, че животът им е застрашен, веднага започват да викат, да търсят помощ. Ако наистина, смисълът на живота е само в ядене и пиене, защо искат да запазят този живот, който няма никакъв смисъл? Не, смисълът на живота не е само в ядене и пиене. Като живее, човек трябва да яде и да пие, но важно е, каква храна да употребява. Всеки човек трябва да употребява такава храна, която съответства на неговия организъм. Много хора ядат месо, но страдат. Това показва, че месото не подхожда на техния организъм. В такъв случай, те трябва да

намерят, коя храна съответствува на техния организъм и нея да употребяват. Ако някой прави насилие над организма си и употребява храна, каквато му дават, той върши престъпление. Не само това, но човек трябва да се изучава, да знае, ако се храни с месо, какво месо, именно, отговаря на неговия организъм: говеждо, овче, свинско, козе и т.н. Някои актьори, които трябвало да играят някаква любовна сцена, преди да се явят на сцената, два-три месеца наред са употребявали овче месо. Крайно безстрашни хора пък са употребявали заешко месо, за да познаят, какво нещо е страх. Хора, които искат да живеят много години, са употребявали козе месо. Оттук можем да извадим заключението, че всяка храна съдържа известни елементи в себе си, които се предават на онзи, който я употребява. Това са твърдения, които са извадени от опити, но те се нуждаят от научно доказване.

Съвременните учени изучават растенията, животните, хората от анатомическо и физиологично гледище. Бъдещите учени, обаче, освен това изучаване, те ще отидат по-далеч. Те ще изучат строежа на растенията и животните в математическо и геометрическо отношение, в плоскости и линии от една страна и в числа - от друга. Те ще се интересуват да намерят, при какви плоскости и линии, при какви числа, какви енергии действуват. Те няма да се интересуват само от материята на телата, но и от енергията, която действува в тях. Намерено е, че различните елементи внасят различни енергии в организма. Например, златото внася един вид енергия, среброто - друг вид, а желязото - трети вид. Оттук можем да кажем, че хората се различават според различните видове материя и енергия, както и от различното им количество.

Това са научни въпроси, които днес не могат да се разрешат, но поне заставят човека да мисли. Като мисли върху ред явления, човек се натъква на особени факти в живота. Например, той забелязва, че различните хора обичат различни животни. Едни хора обичат кучета, други - котки, трети - коне, четвърти - крави и т.н. Коя е причината, че всеки човек отправя обичта си към специални животни? Това се дължи на енергиите, които различните животни съдържат в себе си. Значи, между енергията на даден човек и любимото от него животно има известно съответствие, или допълване. Оттам човек предава обичта си и към своите подобни. Някой обича някого, понеже прилича на кон: спретнат, висок, пъргав. Друг обича някого, защото прилича на куче по своята привързаност и вярност. Като изучава явленията в живота, човек трябва да се освобождава от непотребните елементи в тях, за да им даде истинска преценка. Непотребни елементи са ония, които не са нужни на духовния живот. Как може човек да се освободи от тия елементи? Достатъчно е човек да промени своите механични разбирания за живота в съзнателни,

органически разбирания, за да се освободи от всичко онова, което е чуждо за духовния живот.

Следователно, задачата на човека и на науката е да изучава живота тъй, както първоначално е създаден. Като започне оттам, човек постепенно ще върви към всичко онова, което се е развивало отначало и досега. Така работи и човешкият дух. Когато човешкият дух работи в съгласие с Божия Дух, всичко е на място. При това положение всички учени, философи, религиозни, музиканти, художници са благословение за човечеството. Обаче, ако човешкият дух не работи в съгласие с Божия, всички учени, философи, религиозни не само че не са благословение за човечеството, но са спънка. Ако разчита само на окръжаващата среда, човек е на крив път. Окръжаващата среда не може да подигне човека. Тя представя само условие за неговото подигане. Кое подига растението? Слънцето, луната, звездите. Те влияят върху растението, помагат му да расте. На земята, обаче, главният фактор е слънцето. Слънцето може да се уподоби на разумните същества, които помагат на човечеството. Те могат да му помагат, защото го обичат. И хората, от своя страна, обичат разумните същества. Изобщо, човек обича само онова, което стои по-високо от него. Човек не може да обича нова, което стои по-низко от него. Към по-низкостоящите от себе си човек чувствува разположение, готовност да им помага, да ги подига. Към по-високостоящите от себе си той чувствува любов.

Любовта на човека в различните му възрасти е различна. Любовта на детето е една, на младия човек - друга, на възрастния - съвсем различна от първите две, а на стария - още по-особена. Каквато да е любовта на човека, тя все пак трябва да расте. Никой не може да каже за себе си, че любовта му е пълна. Ние разглеждаме любовта на здравите хора, а не на болните. Като говорим за любовта на детето, на младия, на възрастния и на стария, ние имаме пред вид здрави хора, в които всички процеси се развиват правилно. Същевременно ние разглеждаме любовта в нейните възходящи степени. Чистата любов, отдето да изтича, представя чиста, кристална вода, която излиза от планински извори. Ако сте пътник и задоволите жаждата си с такава вода, вие сте внесли нещо ценно в организма си. Но ако се напиете с мътна, нечиста вода, състоянието ви ще се влоши. Така се отразява нечистата любов върху всеки организъм. Нечиста любов наричаме онази, в която животинският, човешкият и Божественият елемент са така преплетени, че мъчно могат да се отделят.

Сега, като говорим за любовта, вие можете да я търсите там, дето я няма, и да се разочаровате. Защо? Защото любовта не е нещо материално. Любовта не може да се улови. Ако я търсите в някаква форма, ще се

излъжете. Любовта няма определено и постоянно място. Ако сте будни за любовта, вие ще я срещнете в някоя хубава книга, в някоя красива мисъл, в някоя блага дума, в някаква благородна постъпка. Любовта е нещо идейно, а идейните работи не са преходни. Те са точно обратни на материалните. Мнозина мислят, че любовта представя някаква привързаност. Не, привързаността не е любов. При това, любовта не трае дълго време. Тя е толкова силна, че човек не би могъл да издържи на нейните вибрации. Достатъчно е човек да се намира един момент само под влиянието на любовта, за да носи последствията и цял живот. Влезе ли в общество на хора на любовта, човек коренно се изменя. Хората на любовта са високи планински върхове, до които малцина достигат. Стигнат ли тия върхове, те могат да останат там само един момент и веднага трябва да слязат долу. Човекът на любовта носи в себе си Божествена енергия, на която мъчно се издържа. Не е лесно човек, да се справи с тази енергия. Ако е разумен, той ще черпи по-малко от тази енергия и постепенно ще я обработва. За да влезе във връзка с любовта, човек трябва да бъде умен. Затова именно, казват, че Бог е недостъпен. Бог е недостъпен за глупавите хора, а достъпен за умните. Апостол Павел казва, че докато невежеството се е ширило в света, и хората не са търсили знание, Бог се е оттеглил от тях и ги е оставил свободни, всеки да върви по своя път. В момента, в който те потърсили знанието, Бог им изпратил пророци и проповедници, да ги поучават. Чрез знанието човек дохожда до познаване на Бога. Дойде ли до познаване на Бога, човек се ползва вече от благата, които природата дава.

Който не разбира тия неща, той иска доказателства. Какви доказателства ще дадете за радостта на онзи, който е нарисувал една хубава картина, или на онзи, който е написал едно хубаво съчинение. Щом картината е хубава, щом съчинението е добре написано, техният автор непременно ще се радва. Цялата картина, цялото съчинение са пропити с радост. Всяка тяхна молекула лъха радост. Как мислите, тази радост няма ли да се предаде на самия автор? Както авторът предава радостта си на своето произведение, така и произведението му предава своята радост. Например, ако носите един пръстен със скъпоценен камък с радост, и скъпоценният камък ще се радва. Вие ще познаете радостта му по неговия блясък. Тъжите ли нещо, не се ли радвате на пръстена си, или престанете ли да го носите, блясъкът на камъка постепенно изчезва. Бижутерите са проверили този закон. Когато някои от техните златни предмети, върху които има скъпоценни камъни, стоят дълго време в магазина, те ги дават временно на разположението на здрави хора, пълни с живот и енергия. Като ги носят известно време, скъпоценните камъни възстановяват своя блясък и лъчепреломляемост. Същият закон има приложение и в човешкия живот. Кога да е, човек трябва да срещне същество, по-високо от себе си, за да възприеме от него онази енергия, която да възстанови силите му, да му

даде нова насока в живота.

Сега, като говорим за идейното, ние имаме предвид онези идеи, които човек възприема от висшите светове, а не онези, които хората създават. Например, идеите, които хората имат за живота, за природата се различават коренно от ония, които представят същината на живота и на природата. Последните човек ще научи, само след като се стълкнови с действителността. Например, някой казва, че хората са добри, без да ги е изпитал. Той мисли и за себе си, че е добър, без да се е познал. Добър е човек по естество, но не и по прояви. Като мисля, че хората са добри, човек предприема някаква работа, но после се разочарова. Той става търговец и започва да дава на кредит на всички, които нямат възможност да си платят. На едного дава, но той не мисли за плащане; на другиго дава, и той не мисли да плаща. В края на краищата този търговец фалира и казва, че всички хора са лоши. Всеки, който взима и не дава, той е добър само за себе си. Който взима и дава, той е добър и за себе си, и за своите ближни.

Днес всички религии проповядват закона на жертвата, според който се казва, че човек трябва да е готов да пожертвува всичко. Преди да дойде до закона на жертвата, човек трябва да е дошъл до закона на правилната обмяна, според който ще дава правилно и ще взима правилно. Научи ли този закон, той лесно ще научи и закона на жертвата. Този закон се отнася до Божествения свят. Живее ли по Божествен начин, човек може вече да приложи закона на жертвата. За да жертвува, човек трябва да бъде разумен. Само разумният знае, как и кога да жертвува. Жертвува ли правилно, той никога не се разочарова. Каква жертва е тази, днес да си готов да дадеш всичко, а на другия ден да съжаляваш? Който живее според Божиите закони, той поставя нещата на място. Той не може да постави сламки или върбови пръчки за мост на някоя дълбока река. Той не може да внесе енергиите на обикновения човек в себе си и да очаква велики резултати. Той не може да замести своя мозък с мозъка на някое низшо животно и да очаква велик резултат.

Като сравнявате човешкия мозък с този на животните, на коня специално, виждате разликата между единия и другия мозък по вещество, по строеж, по сили, които действуват в тях и т.н. Това различие съществува не само между човека и по-нискостоящите от него животни, но даже между мъжа и жената. В усилията, които е правила в известно направление, жената е дошла до положение да се освободи от космите на лицето си. Мъжът и до днес още носи брада. Като се е освободила от космите си, жената е развила голяма чувствителност в себе си, вследствие на което интуицията и е силна. Чувствата в жената са по-добре развити, отколкото в мъжа. Откритото лице на жената показва, че е обработила по-голямо поле. В бъдеще и

мъжът трябва да се освободи от космите си. Обаче, като се освободила от космите на лицето си, жената изгубила своята твърдост и увереност в законите, вследствие на което тя прилича повече на дете, отколкото мъжа. Тя не разбира някои закони, поради което често греши, но лесно изправя грешките си. В любовта жената е по-смела от мъжа. Тя по-лесно решава въпросите на сърцето си. Дойде ли до любовта, мъжът повече мисли. Той се ръководи от ред правила и закони. Космите на брадата в мъжа представят правила и закони, които той всякога има предвид. Жената няма брада, следователно, няма такива правила и закони, които да я ограничават.

Космите на брадата, на мустаците в мъжа, представят външен израз на нещата, който има свои вътрешни причини. Като работи върху себе си, човек трябва да съпостави силите на своя организъм в пълна хармония, чрез която да си въздействува. За да изправи своя череп, за да се освободи от слабостите и недъзите на миналото си, човек трябва да поддържа хармонията на силите на своя организъм. Като погледнете черепа на съвременния човек, на мъжа или на жената, ще видите, че му липсва нещо, както в къщите на съвременните хора. Като разглеждате къщата на някой човек, ще видите, че някъде има слаби греди. Няма къща днес, която да издържа на всички условия, на външен и на вътрешен напор. Като разглеждате черепа на човека, ще видите, че някъде не издържа смелостта, някъде - разумността, някъде - любовта към Бога, някъде - справедливостта, някъде - твърдостта и т.н.

Следователно, за да се справи с неустойчивия елемент в себе си, човек се нуждае от вяра, от дълбоко разбиране и познаване на законите на живота. Не е въпрос да учи тия закони наизуст, но той се нуждае от конкретно знание. Като дойде до конкретното знание, човек трябва да прилага, както художникът прилага знанието си в картини, музикантът - в свирене, поетът - в писане и декламиране на стихове. В този смисъл всеки човек трябва да изработи нещо в себе си, което да приложи в своя живот. Мнозина не работят и очакват да придобият всичко наготово в онзи свят. Онзи свят е на земята. Разумният човек живее едновременно и на този, и на онзи свят, а глупавият никъде не живее. За да живее някъде, човек трябва да е изработил нещо, на което сам да е собственик. Ето защо, човек трябва да се спре върху някоя своя черта, или добродетел и съзнателно да работи върху нея, да изкара нещо, на което да разчита във всички времена и при всички условия.

За да изработи нещо ценно в себе си, човек трябва да приложи търпение и постоянство. Малко хора се отличават с търпение. Нетърпението е резултат на силно развити лични чувства. Когато личните чувства в човека

са силно развити, той иска бързо да успява, да се прослави в света, всички хора да говорят за него. Казано е, обаче, в Евангелието: Търсете слава от Бога, а не от човеците. Можете ли да очаквате от хората слава, ако те не разбират това, което вие сте постигнали? Ако искате да получите одобрение от някого за някаква ваша придобивка, това може да получите само от онзи, който разбира тази работа. Всеки човек е силен в известна област. Например, силата на банкера е в парите му. Силата на военния е в неговата сабя. Силата на писателя е в неговото перо. Наистина, всеки може да събира пари, да борави със сабя, да пише с перо, но за да упражнява тия сили, човек трябва да има съответни качества. Няма ли тия качества в себе си, той всеки момент може да изгуби и парите, и сабята, и перото си.

Като стане въпрос за работа, някои религиозни казват, че Бог ще промисли за тях, няма защо да се безпокоят за утрешния ден. Така не се разсъждава. Бог е промислил, но вие трябва да използвате този промисъл, да не изкушавате Бога. И сатаната се опита на няколко пъти да изкуси Христа, като Му обещаваше всичките богатства на света, но Христос му каза: Махни се, сатана, оттук! Не искам да изкушавам Господа. Като живее съзнателно, разумен живот, човек се домогва до закона на паралелизма. Той вижда, че съществува един паралелизъм в света, при който привидното и същинско добро вървят паралелно. От друга страна, привидното и същинското зло пак вървят паралелно. От човека не се иска нещо особено, освен да ги различава. Като ги различава, той ще поеме пътя на същинското добро, и ще се учи от привидното. Що се отнася до злото, точно обратно: ще се откаже от същинското зло, а ще се учи от привидното.

Да се върнем към числата, като към живи величини в природата. От числата 12, 15 и 18 най-добро е числото 12. То играе важна роля в живота. Имаме 12 месеца, т.е. един зодиак, 12 израилски племена, 12 врати, за които се говори в Откровението. Единицата представя мъжа, т.е. брата, а двойката - жената, т.е. сестрата. Те представят една двойка, чиста и благородна в проявите си. Числото 18 пък е съставено от три шесторки. Числото 666 е число на човека на греха. Това число трябва да се превърне в 999, за да може човек да излезе от греха.

Като ученици, вие трябва да работите върху себе си, да построите организма си върху ония числа и мерки, които невидимият свят е определил. Това са мерките на идеалния човек, на човека от шестата раса. Като говоря за бъдещия човек, за човека на шестата раса, това не значи, че трябва да отложите работата си за някакво далечно бъдеще. Още днес трябва да работите. Остане ли да работите в бъдеще, вие ще закъснеете. За да придобие нещо в бъдеще, човек още сега трябва да си постави основа.

Ще кажете, че косата ви е побеляла вече, че няма защо да работите. Сега, именно, можете да работите. Бялата коса е признак на мъдрост, на поумняване. Черната коса пък говори за горещи чувства, за силата на човека в астралния свят. Този човек удря с чук върху наковалнята, вследствие на което понякога удря, дето не трябва. Значи, той не е научил добре изкуството да кове. Хора, които имат руси коси, заемат средно място между тия с белите и с черните коси. Бъдещият човек ще има особен цвят коса. Той ще се отличава не само по цвета на косата си, но и по устройството на тялото си, както и на всички удове, външни и вътрешни. За да се приготвите за бъдещия човек, вие трябва да работите усилено върху себе си, и теоретически, и практически. Като се домогне до известни теоретически познания, ученикът ще бъде поставен пред задачи, които трябва да реши на практика. Например, когато някой пожелае да влезе във вътрешната школа, веднага му дават задача да измени температурата: ако вън е студено, температурата е -15 градуса, той трябва да я подигне на +15 градуса. Успее ли да направи това, веднага ще го приемат във вътрешната школа. Засега вие сте ученици на външната школа, но не и на вътрешната. За да мине от външната във вътрешната школа, ученикът трябва да отговаря на известни условия, да има известен ценз. Тъй щото, иска ли някой ученик да влезе във вътрешната школа, той трябва да отговаря поне на това условие, с мисълта си да подигне температурата от -15 градуса до +15.

Божията Любов носи пълния живот.

25. *Лекция от Учителя, държана на*
12 февруари, 1930 г. София – Изгрев.

1930_02_14 Човек и природа
лекция пред специалния клас

ЧОВЕК И ПРИРОДА

Т. м.

При изучаване на космографията, хората се домогват и до въпроса, защо годината е разделена на четири годишни времена, на 12 месеца, на две равноденствия – пролетно и есенно, а месеците – на 30 дни и т. н. Защо във всяко годишно време влизат по три месеца? Същевременно хората изучават въпроса, защо през четирите годишни времена температурата е различна. За обяснение на това ще чуете различни отговори: едни отдават тази причина на влагата, други – на ветровете и на топлите и студени течения и т. н. Тези обяснения не почиват на строго математически изчисления. Ако днес приемете едно обяснение за вярно, на другия ден ще приемете друго обяснение. По този начин науката всеки ден напредва и се приближава все повече към истината.

Като разглеждам въпроса за температурата през годишните времена, аз имам предвид да развивате своята наблюдателност и памет. Наблюдавайте, как се променя температурата през един и същ ден, както и през различните годишни времена. Правете сравнение между температурите на някои забележителни за вас дати от сегашната и миналата година. Например, можете ли да си спомните, какво е било времето на първи януари миналата година, за да го сравните с времето и температурата на тазгодишния първи януари? Ако на първи януари миналата година сте получили никакво наследство, или сте преживели голяма радост, вие непременно ще помните, какво е било времето този ден.

Като правите наблюдения, вие ще забележите, че хубавите работи обикновено се съвпадат с хубаво време. Доброто настроение на човека също така се съвпада с добро време. Ако имате един пишущ барометър, ще забележите, че както времето се подобрява, така и настроението ви се повдига. В този случай барометърът отбелязва една възходяща линия. Има малки изключения от този закон, но те рядко се случват. Когато живакът в барометъра се изкачва, в природата действат особени, възходящи сили. В такъв случай, естествено е възходящите сили да повдигат настроението на човека. Когато действат низходящи сили в природата, човек постепенно губи настроението си. Значи, както барометърът се повдига и спада, така и човек повдига и понижава настроението си. Това показва, че между силите, които действат в природата и човека, има известна връзка, известно съотношение.

На какво се дължат възходящите и низходящи сили в природата? Според една теория, възходящите сили се дължат на възвишената мисъл на същества с висока култура, а низходящите – на мисълта на същества с низка култура. И едните, и другите същества са силни. Дали вярвате в тази теория, това е друг въпрос. Важно е, че природата е пълна с такива същества. Съзнателно или несъзнателно, човек се намира под тяхното влияние. За да се освободи от влиянието на низшите същества, човек трябва да работи върху себе си, да се повдига. Научното обяснение за възходящите и низходящи сили на природата се крие в електричеството и магнетизма. Обикновено електричеството в природата произвежда възходящите сили, т. е. мисълта на възвишените същества, а магнетизмът – низходящите сили. Затова казваме, че електричеството събужда мисъл, а магнетизмът – чувства. Когато се качва нагоре, по планината, човек се свързва с възходящите сили на природата, а когато слиза от планината – с низходящите.

Мнозина отдават разположенията и неразположенията на човека на постигане и непостигане на желанията му. Студентът или ученикът е неразположен, когато пропадне на изпита си. Обаче, важно е, защо е пропаднал. Той учил редовно, има знания, а пропада. В такъв случай, между пропадането на ученика и времето има известна връзка. Ако времето не е било добро, или ученикът не е бил разположен, действали са низходящи сили. Като ученици, вие трябва да правите наблюдения, да знаете, на какво се дължат вашите добри и лоши разположения и настроения.

От научна гледна точка, доказано е, че всеки ден се отличава с известно количество възходяща или низходяща енергия, която се съвпада или не се съвпада със силите на човека. От съвпадението на възходящите сили на природата с тия на човека се обяснява неговото разположение. За такъв човек казваме, че е хармоничен. Когато низходящите сили на природата се съвпадат с низходящите сили на човека, казваме, че този човек е дисхармоничен. Обаче, ако възходящите сили на природата се срещнат с низходящите сили на човека, или низходящите сили на природата – с възходящите на човека, последният изпада в борба. Той се бори, докато възходящите сили в него вземат връх. Който знае и разбира теченията в природата, може така да ги използва, че да изменя своите състояния.

Упражнение за наблюдаване на времето: В продължение на три месеца наблюдавайте времето, дали ще бъде облачно, ясно, топло, студено и т. н. На специално тефтерче си отбелязвайте всяка промяна. Същевременно наблюдавайте и вашите състояния. Ако забележите, че между вашето

състояние и времето има известно съотношение, проследете дали е възходящо или низходящо. Като правите тези наблюдения, ще видите, че наистина, състоянията на човека често зависят от проявите на времето. Това се случва главно с нервните хора. В това отношение нервният човек е барометър. Той предварително предсказва, какво ще бъде времето, добро или лошо. Ако пък човек страда от ревматизъм в крака, в ръката, или в друга някоя част на тялото, от болката му, която се усилва, намалява, или съвършено изчезва, той може да определя и най-малките промени на времето.

Следователно, ако искате да отидете на екскурзия и не можете да се решите, да предприемете ли екскурзията, или не, посъветвайте се с някой нервен човек. Той ще определи, какво ще бъде времето – дъждовно, облачно, ясно, слънчево и т. н. Вие можете да разчитате на неговите познания за времето. Мнозина се оплакват от болки в ушите, в пръстите на ръцете и краката, но не знаят причините на тия болки. Ако наблюдават времето, те ще видят, че болките им са в зависимост от промените, които стават в природата. В това отношение човек трябва да бъде метеоролог. Сегашните метеоролози си служат с различни инструменти за определяне на промените, които стават в природата – с термометри, барометри, сеизмографи и др. Обаче, няма по-усъвършенстван инструмент за определяне и на най-слабите промени в природата от организма на високоорганизирания и чувствителен човек.

И тъй, от болките в организма си, човек може да определя промените, които стават в природата. Те се дължат на теченията в природата. Който не разбира това, той се страхува, да не заболее сериозно. Много болезнени състояния на човека идат по отражение на силите и теченията в природата. Щом теченията вземат възходящо състояние, и болката изчезва. Както природата влияе върху човека, така и човек, със своите мисли и чувства, оказва влияние върху теченията на природата. Ако това не е вярно как ще си обясните, защо хората се молят за дъжд? Когато много хора се съберат на едно място и се молят за дъжд, молитвата им има резултат. – Защо? – Като се молят, те съсредоточават мисълта си в една и съща посока. Тяхната силна мисъл изменя теченията в природата, вследствие на което започва да вали дъжд. Колкото по-силна е мисълта им, толкова по-скоро се изменят теченията в природата. С помощта на мисълта могат и да се разпръсват облаци.

Тъй щото, помнете: природните сили оказват влияние върху човешкия организъм. Като знаете това, правете наблюдения върху себе си и природата, да придобивате повече знания. Наистина, върху състоянията на човека оказват влияние и други някои причини, извън природата, но те

са странични. Те трябва да се отделят от общото влияние. Например, когато държавата и общината имат големи дългове, те ги разхвърлят между гражданите. Яли не яли, пили не пили, те трябва да плащат. Тия задължения са временни и нямат нищо общо с влиянията и теченията, които идат от природата. И природата прави такива разхвърляния върху хората, но тя е последователна и точна в своите печалби и загуби. Когато взема данъци от хората, тя пише всичко, каквото взема. Когато печели, тя дели печалбите си с ония, от които е взела нещо. Тя прилага закона за вземанията и даванията си абсолютно справедливо: колкото взима, толкова дава. Няма живо същество, което природата да е ощетила. Държавата не спазва закона на абсолютната справедливост. Когато има дългове, тя ги разхвърля между своите поданици във вид на данъци, берии и др. Когато придобива блага, т. е. когато има печалби, тя не ги разхвърля между поданиците си. Тя се ръководи от закона на относителната справедливост.

Следователно, ако не работите върху облагородяване на вашия характер, вие само ще изисквате, ще търсите вашето право, без да мислите за задълженията си. Обаче, като работите съзнателно върху облагородяване на своя характер, вие трябва да прилагате закона на абсолютната справедливост, с който си служи природата: искаш ли, ще дадеш; даваш ли, ще вземеш. Щом искаш от човека известна услуга в пари, в грижи към тебе, в морални услуги, ще делиш с него благата и печалбите си. Не спазвате ли този закон, между вас и природата възниква известно противодействие, известна дисхармония.

Един адвокат от Горна Оряховица си купил билет за някъде, ще пътува с трен. В това време един селянин си купил билет, и той ще пътува със същия трен. Обаче, не му стигали само 0.30 лв. за билета. Той се обърнал към адвоката с молба да му услужи с 0.30 лв. – Нямам, отговорил небрежно адвокатът. Селянинът въздъхнал, нарамил торбичката си и тръгнал пеш за селото си. След пет-шест години същият адвокат попаднал в Англия. Един ден той отишъл на гарата да си купи билет, трябвало да пътува от един град за друг. Какво се оказало? Не му достигали за билета само 0.30 лв. Той се обърнал към един, към втори англичанин, да му услужат с 0.30 лв., но всички му отказали, под предлог, че нямали излишни пари. Той се принудил да вземе багажа си в ръка и да тръгне пеш до една от близките станции. Едва сега, когато се намерил в същото положение, в което изпаднал селянинът, на когото отказал да даде 0.30 лв., той разбрал, че не постъпил добре. Какво показва това? Това показва, че в природата съществува закон, който регулира количеството на силите и енергиите, с които тя борави.

И тъй, правете упражнението, което ви дадох. Понеже ще трае три месеца, ще свършите на 15 май. Ще наблюдавате добре всички промени в температурата, в облаците, дали са черни или светли, дали са високо или ниско на небето, дъждовни или ветровити и т. н. Като наблюдавате промените на времето, ще следите и своите вътрешни състояния. Ако състоянията ви вървят в съгласие с промените на времето, ще извадите един закон; ако са извън влиянието на времето, ще извадите други заключения. Изобщо, ще правите научни изводи.

Сега, едната половина от класа да пее тоновете do (от долно do), mi, sol, do (горно); другата половина от класа да започне от do (горно) да слиза надолу, sol, mi, do (долно). Колкото повече пеете, толкова по-здрави ще бъдете. Пеенето оказва влияние върху здравето на човека. Ако не станете певци, поне ще усилите здравето си. Пейте и от нищо не се страхувайте.

— Само Божията Любов носи пълния живот.

23. Лекция от Учителя, държана на
14 февруари, 1930 г. София – Изгрев.

Книги:
* Единност и общност на природата и човека
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). София, 2004)
48 беседи от 30 август 1929 г. до 15 август 1930 г.
* Човек и природа
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). Том I. София, 1940)
25 беседи от 30 август 1929 г. до 28 февруари 1930 г.
Начало: 06:00

1930_02_16 Изпитай и виж
неделна беседа

ИЗПИТАЙ И ВИЖ

„Изпитай и виж, че пророк от Галилея не е възкръснал."
Йоана 7:52

Защо именно пророк от Галилея не е възкръснал? Това е фарисейско твърдение, понеже хората още не са дошли до тази степен, да дойде пророк от Галилея. Значи пророк от Йерусалим има, но от Галилея не е дошъл още. Но това е външната страна на въпроса. Не че пророците ще оправят света, не че учителите ще оправят света, не че майките ще оправят света, нито управниците ще оправят света. Никой няма да го оправи. Това са носители на Божественото, тъй да се каже, на онази велика идея, Божествена идея, която трябва да се реализира в света.

Пророкът може да бъде носител на известна Божествена идея. И майката, и бащата – който и да е, могат да бъдат носители на известни Божествени идеи. Дотогава, докато човек е носител, той е на мястото си. Но когато у него се зароди идеята, че той може да оправи света, тогава въпросът седи малко по-другояче. Сега всички хора искат да оправят света, да турят ред и порядък. Всяка жена и всеки мъж, като се оженят, искат да уредят дома си. Както виждате, всички домове са идеално уредени. Всички църкви, училища са все идеално уредени. Царството Божие е навсякъде. Но ако искате да видите какъв е светът, идете в затворите. Всички затворници ще ви кажат – по-добър, по-идеален свят от този няма. Благодарение, че той е такъв, че ние живеем в рая. Аз наричам затвора рай на земята. Който иска да търси рая на земята, той ще го намери в затвора. Там са най-добрите хора. Все в затвора ще ги намерите. Де се намират скъпоценните камъни? По улиците ли? Не. Или при бижутера, или в някоя кутийка затворени. Сега аз разглеждам живота идейно. Не искам да кажа, че той е идеален, но според както всеки го разбира.

Казвам, тази степен на развитие, до която сме дошли, ние трябва да разберем живота в неговата широта, като един факт. Най-голямото благо, което съществува на земята, то е животът. Всички философи на Изток и на Запад, които са говорили, че животът е там, това е неразбранщина на живота, голямо неразбиране е това. Животът има един елемент, примесен към него, от който абсолютно трябва да се освободим. То са онези неестествени положения в него, които абсолютно трябва да елиминираме. Животът сам по себе си е добър. Няма какво да го оправяме, няма какво да

се отричаме от него. Онези, които са проповядвали, че животът трябва да се жертва, казвам – няма какво да се жертва животът. Под думата „жертва“ ние разбираме правилното употребление на живота. Не за себе си, не за ближния. Ближният, това си ти отвънка. Жертва трябва да се даде за Бога, за цялото. Ако ти не можеш да употребиш живота си за Бога, за никого не можеш да го дадеш, за никого не можеш да го употребиш. В правия смисъл на думата „благо“, ако искаш да добиеш някакво благо в света, то може да бъде само животът.

Допуснете, че вие искате някой да ви обича. Защо искате да ви обича? Вие още не сте си дали отчет. Вие искате и Бог да ви обича. Защо искате Бог да ви обича? Че кога е било време Бог да не ви обича? Вие не познавате Бога, нито сте го виждали и може да кажете както онези философски твърдения, че Бог никой никога не е виждал. Тогава ние ще дойдем до положението да определим какво нещо е любовта. Любовта в най-широк смисъл е начало, източник на живота. Там, отдето излиза животът, това място е любовта. И следователно, когато ние искаме да се обновим, да се освободим от всички затруднения в живота, ние търсим любовта. Ние намираме една любов, която не носи нищо в себе си освен всички нечистотии, та като се вмесим в тази каша, животът замяза на мамалига. Защото заради нас предимно е важно да се разбере животът не в този смисъл, както го разбират философите, но идейният живот. Идейно е това, което не съществува, това, което ние сами си създаваме, но това реалното, което никога не се мени. Идейно е това, което първоначално е излязло от Бога. То е същината на нещата. Идейните неща само се определят и само се видоизменят. Защото всяка идея, която ние изнасяме в света, е жива. И когато ние си даваме какво и да е ограничение, тази идея можем да я стесним, а може и да я разширим.

Има един закон в света – любовта никога не се обръща назад да гледа в миналото. Това е едно от качествата ѝ, че тя всякога върви напред. И ако ти си останал зад гърба ѝ, ще понесеш всички свои страдания. Ако вървиш напред, тя, като те настигне, ще те блъсне с крака си и ти ще станеш, ще оживееш. Онези, които вървят напред, ще възкръснат, а онези, които са останали назад, никога не могат да стигнат. Та, ако вие се връщате назад да видите как Бог се е справял в миналото, как е дошъл преди две хиляди години, как е страдал на кръста и плачете сега за него, вие нищо няма да научите и да разберете. Тогава хората не са плакали, а сега плачат. Всеки ден плачете за Христа, а неговото учение остава неприложено.

Вземете едно от противоречията, които съществуват в общия живот. Често, когато ние обичаме някой човек, причиняваме му най-големите страдания. И най-големите страдания в света произлизат от неразбраната любов.

Вземете онази млада жена, която обича мъжа си, който е красив и човек с добродетели. Тя го счита като божество, но всеки час върви подире му, страх я да не ѝ го вземат. Не че тя прави това с лошо намерение, но я страх да не ѝ го вземе някой, да не би и той да се подхлъзне. В ума ѝ дохождат такива мисли, които разклащат състоянието ѝ. Казвам, отде дойдоха тези мисли? Тази жена, която обича мъжа си като божество, отде научи това изкуство да се съмнява? Това съмнение произтича от факта, че животът сам по себе си остана неразбран. Този човек, който се съмнява в другите хора, той не познава себе си. Нищо повече. Щом аз познавам себе си, ще зная и законите, на какво се дължи това-онова. Някой път има случаи, когато и най-силният човек може да падне. Има случаи, когато и най-силният човек може да умре. Има случаи, когато и най-силният човек може да фалира.

В една от гимназиите имало един учител, който преподавал по български език. Една от неговите ученички, която го много обичала, написала едно свое упражнение, но така чисто, така красиво, на хубава, чиста тетрадка, почти безпогрешно. С това тя искала да задоволи своя учител. Той вижда, че книгата е красива, упражнението е хубаво написано и се учудва, че има грешки. Но ученичката не вижда тези грешки. Какво да прави учителят? Той взема червено мастило, едно хубаво тънко перце и внимателно туря погрешките. Тя като вижда това, учудва се. Учителят ѝ казва: „Ти сега ще вземеш една хубава книга и ще препишеш упражнението, като имаш предвид поправените погрешки, и после ще дадеш на мене оригинала, а на тебе ще задържиш копието. Питам, кое е по-право? Тя да взема копието или оригинала? Според правописа учителят е прав, но идейно ученичката е права. Той казва: „На мене ще дадеш оригинала, а за себе си ще задържиш поправеното“, да не би да кажат, че тя е написала упражнението си безпогрешно. Обаче съвременните хора, като пишат писма, за себе си задържат оригинала, а преписа, копието изпращат на този, за когото са го писали. На който писател като вземете съчинението, няма да намерите много погрешки. Вземете Толстоя. Той по четири пъти е преписвал своите оригинални съчинения. Питам сега, кой е оригиналът? Моята мисъл сега седи в друго направление. Тъй както сега е създаден човекът, той трябва да намери в света една норма за нещата. В това отношение той има една велика задача. Тя седи в следното. Да намериш онзи човек, който те обича. Намериш ли един човек, който те обича, той ще ти бъде мярка в любовта, с него ти ще можеш да мериш нещата. В това отношение съвременните хора нямат тази мярка. Намериш ли тази мярка, ти няма вече да се съмняваш. Ти имаш вече една определена единица, с която можеш да мериш. Тя е магическата тояжка. Имаш ли тази мярка, с нея ще можеш да мериш, да работиш. Посетете сегашните училища, посетете сегашните учители, сегашните свещеници, сегашните управници

и ще видите, че от чисто научно гледище половината от управниците не са за управници, половината от учителите не са за учители. Не че са лоши хора, но нямат дарба за учители. Да бъде човек учител, той трябва да е роден за учител. Да бъде човек управник, той трябва да е роден за управник. Той и за учител не е, и за управник не е. Половината от майките не са родени за майки, половината от бащите не са родени за бащи. Половината от момите не са родени за моми и половината от момците не са родени за момци.

Сега аз ви говоря за един закон в света, който определя формите, в които хората живеят. Всяка форма си има своя определена задача, или тъй да се каже, своя определена съставна част. Вземете например формата на човешкото лице. В какво именно седи неправилността на човешкото лице? Ако вие видите онази правилна форма, която Бог първоначално е създал, вие ще видите голямото отклонение, което е станало с човека. Например, ако човешкото лице расте, а дългият диаметър се скъсява, ще кажете – широко лице има този човек. Опитвали ли сте какви са хората с широките лица. Казвате за друг – дълго лице има този човек. Вие опитвали ли сте хората с дългите лица? Казвате, че някой има ниско чело или изпъкнало чело. Вие опитвали ли сте хора с ниски или с изпъкнали чела какви са? Казвате за някой – той има дебел, учен нос. Вие опитвали ли сте този нос какъв е, да знаете това? Това са съставни части на лицето. Носът е една от неговите съставни части. Ако имаш един добре организиран нос, ти имаш вече зад себе си тил. Ако имаш добре организирани очи, ти имаш зад себе си тил, ако имаш добре организирана уста, ти имаш зад себе си тил. Не е достатъчно само човек да има уста, защото и при яденето, ако човек има добре сформирана уста, това ще окаже добро влияние върху този процес. Нямаш ли добре организирана уста, и яденето няма да бъде както трябва. После и дебелината на устните е точно определена. Те могат да бъдат един или два, или до три сантиметра дебели. Вие опитвали ли сте какви са хора с устни дебели от три сантиметра? Това още не е човекът. Това са условията, при които един разумен живот може да се прояви в най-малък мащаб.

От формата на твоето лице и глава зависи какво е човекът. Духът на човека живее в главата му. Тя е формата на духа. Дойдем ли до душата, тя живее в белите дробове. Дробовете на човека, неговите рамене, както и ръцете, всичко това са удове на душата. Когато хиромантиците изучават ръката на човека, ще кажат – това е празна работа. Празна работа е за този, който не знае да чете. Който знае да чете по ръката, това е книгата на душата. По ръката може да се познае през какви форми е минал човекът и как се е развивал. Да дойдем най-после до физическия човек. Той се представлява от стомаха. Казват – съвременният човек има търбух. Това е криво

разбиране. Та казвам, ако един пророк дойде от Галилея, на какво ще научи хората? Да живеят по любов? Той най-първо ще ги научи да живеят разумно, защото любовта може да се прояви само при един разумен живот. Ти най-първо трябва да устроиш лицето си. Ти не можеш да обичаш един човек с деформирано лице. Турците казват: „Тебе гледа, мене вижда." Такъв човек, ако влезе вкъщи, той все ще гледа противоположното. Той не влиза вкъщи с добро намерение, но всякога и навсякъде влиза с желание да види противоположното даже и в характера на човека. Той не може да види положителното. Има хора, които не са способни да изнасят хубавото от живота. И аз намирам това като едно болезнено състояние в човека. То не произтича от неговата зла воля. Например, ако обелите кожата на един човек на ръката му, той, колкото и да е добър, веднага ще свие веждите си. Защо? Защото ръката го боли. Значи неговата ръка трябва да е естествена, та в никакво положение да не го боли. Вижте например какво е значението на ръкуването. Когато отивате в една банка и се ръкувате с банкера, много зависи от ръкуването ви дали ще вземете пари, или няма да вземете. Заемът зависи от ръкуването. То ще реши въпроса, да ви отпусне ли банката пари назаем, или няма да ви отпусне.

Отива една млада хубава госпожица при един банкер и се ръкува с него. При ръкуването той изпитва една особена мекота на ръката и която мекота го предразполага към нея и той решава да ѝ даде пари. Казва: „Имаше нещо особено приятно в ръката ѝ. Никога не съм пипал ръка на жена, която да ми произведе такова приятно впечатление."

Казвам, ако ръката на тази госпожица не беше мека, той нямаше да се предразположи за нея и щеше да каже: „Нямам никакъв кредит. Не мога да ви дам пари назаем." Но щом кожата ѝ е гладка, има и кредит.

Сега аз изнасям въпроса по научен начин. Ако вие мислите по обикновеному, това не е правилно. Човек не трябва да има еротически ум. Всичко в света трябва да се тълкува по един идеален начин, в неговата чиста и възвишена форма. Като срещнеш когото и да е, ще видиш онези отклонения, които този човек е направил. Този човек е претърпял ред отклонения. Неговите деди и прадеди са живели един изопачен живот и той казва: „Много пороци имам." Носи ги човекът. Какво ще прави? Той иска да се освободи, но трябва да му се даде един начин. На мнозина казвам, има неща, които не са ни потребни в света. Има такива желания и мисли, и чувства, от които трябва да се освободим. Вземете онзи човек, който пуши, но е беден и затова, когото срещне, все иска по една цигара. Питам, има ли нужда той да проси цигари оттук-оттам? Следователно и много от нашите желания – литературни, религиозни, научни, културни,

мязат на тези цигари именно. Хубаво. Ти пушиш, дим дигаш. Но ние не сме се родили да пушим. Този навик в природата го няма. Ще дойдем до онези естествени положения, които ни са необходими в живота. По същия начин, както и цигарите, има тъй непотребни някои наши мисли и желания. Ние не можем да ги употребим. Но после, като излезе навън този човек, пак започва да се моли: „Дайте ми, моля ви се, една цигара.“ И в българските канцеларии между чиновниците един от тях ще излезе от своята стая, ще отиде при някой от чиновниците в друга стая и ще му поиска тютюн да пуши. Те постоянно сноват. Аз не съм бил в канцеларии между чиновници, но предполагам да е така. И после, като намери цигара, пак отново седне пред масата си, пуши и се радва.

Това са най-малките погрешки. Аз не казвам, че това са големи погрешки. Пушенето е едно лекарство за нервите. Нервните хора обикновено пушат най-много. За пръв път тютюнът е пренесен от Турция в Европа, дето първо е отишъл в Америка. Там хората са страдали от една болест стесняване на гърдите и затова са го пушили като лекарство. И съвременните европейски народи страдат от тази болест и пушат тютюн, да се лекуват. Има един анекдот за това пушене. Първият английски лорд, който занесъл тютюна в Англия, запушил един ден една цигара тютюн. В това време слугата му влиза в стаята и като вижда, че господарят му пуши, той си помислил, че нещо се е запалило. Веднага той взима една кана вода и отива с нея при господаря си и го залива, да изгаси запаленото.

Сега да се повърнем към мисълта – човекът най-първо трябва да си създаде една нормална глава, един нормален нос, нормални очи, нормални уста. Ние трябва да доведем нашите пет чувства до своето нормално развитие, да можем за всеки даден случай да схващаме правилно нещата. Човек по естество има едно интуитивно чувство, с което може да схваща нещата правилно. Тогава той няма защо да пита този човек добър ли е, или не. Като дойде някой човек при тебе и ти иска пари назаем, ти ще можеш предварително да знаеш този човек ще върне ли парите, или няма да ги върне. Няма скрито-покрито в света. За кого? За мъдреца. На това учение трябва да се научат и майките, и бащите, и учителите. А този е начинът, по който ще се уредят всички противоположности и противоречия в света. Глави правилни и лица правилни трябват на хората. Най-първо трябва да се създаде лицето. Главата, това е общото Божествено начало. Лицето е вложеният капитал в обръщение, а ръката, това е капиталът, който крие полза. От устройството на човешкия мозък зависи и силата на човека. Ако твоят мозък не е добре организиран, ако майка ти и баща ти не са внесли в тебе тези сили, които са необходими за развитието на мозъка ти, и ако ти сам не знаеш законите, как да управляваш своя мозък, ти ще се намериш в голямо противоречие. След това мускулите на човешкото лице трябва да

се нагласят правилно.

Най-голямото изкуство е да създадете лицето си. Всички искате да бъдете красиви, и можете да бъдете красиви. И ангелите, и светиите са красиви. Когото и да запитате, всички ще ви кажат, че ангелите са светлина. Като отидеш при един ангел, той е отворен. Те не са като нас затворени. Като отидеш при един ангел, ще видиш, че той е отворен и ще му видиш всичката хубост и красота. Отидете ли в дома на един ангел, ще видите какво гостоприемство той ще ви даде. Някой път вие ще имате възможност да проверите думите ми. Като отидете при един ангел, който ще ви угоди, ще имате възможност да направите разлика между неговото угощение и това, което ви дава един обикновен човек.

„Отговориха слугите: Никога не е говорил человекът тъй, както този сега говори.“ (46. стих) Питам, защо този правоверният народ не възприе учението Христово? Законът е все същият: който трябваше да го възприеме, възприе го. Но имаше някои, които не го възприеха и казваше им Христос: вие взехте ключовете на Царството Божие в себе си, че нито вие, нито тези, които искат да влязат, ги пущате да влязат там. Та ние сме дошли до това положение, дето Божият промисъл е дошъл в света да се намеси. Сега вие се оплаквате, че болшевиците гонят православните. Лошо е това. Аз не го одобрявам. И в България ги гонят, но главно сега свещениците са образували кампания против сектите, но и тези секти са религиозни хора. Та ги затварят и тук ги затварят. Една статистика има. Ако е вярно всичко това, което е изнесено, жестоко е, не е благородно, не е човешко според нашата вяра в една страна културна да се избиват така хората. Но другата страна на всичко това е, че православната църква по този начин се пречиства от всички свои стари заблуждения. Те нали имат толкова много светии, да повикат своите светии, да изпитат своите пророци. Да опитат де е истината, де са техните богове. Онзи, който може да ги избави, в него ще вярват. Защо ще вярват в някаква религия, в някаква догма, която не може да ги избави. Ще вярваме в това, което може да ни избави, което може да внесе в нас живот. Ние не сме за мъртвите хора. За нас истината и в миналото, и сега е една и съща.

Истината не съществува нито в миналото, нито в бъдещето. Тя само определя нещата. Тя е вярна сама по себе си. Ние казваме „старата истина“. Истината е само една. От нея излиза и старостта, и младостта. От нея излиза и смъртта, и животът. Онези, които вървят по стъпките ѝ, дава им живот. Онези, които се отклоняват, тя ги остава да умрат. Онези, които не изповядват истината, остава ги да страдат. Степента на нашите страдания определят отклонението от пътя на истината. Ако ти страдаш, не търси причините другаде. Търси ги в отклонението от истината. Всеки

може да намери причината на своите страдания в себе си. Трябва този пророк на вашата душа да дойде от Галилея. Ако вие чакате да дойде някой човек да ви обясни какво нещо е Бог или да дойде някой и да ви въведе в Царството Божие, а вие само да ядете и пиете, такава истина не съществува в света. Всеки е на своето място и ние очакваме всеки да извърши своята работа, която му е дадена. Всеки има да извърши нещо. И след като извърши своята работа, която му е дадена, никой не може да му даде повече, отколкото трябва. Колкото е дадено всекиму. И след като свърши своята работа, всеки може да си вземе друга работа, друг занаят, какъвто той сам си иска и обича.

Та казвам, за в бъдеще тези неща трябва да се изучават. От толкова години хората се занимават с въпроса, що е материя. Чудна работа. Какво нещо е материята? Най-напред трябва да се изучава материята с всички нейни форми – колкото и да са разнообразни, понеже формите на материята съответстват на разните количества енергии, а енергиите съответстват на разните мисли по категории. Всичко това трябва последователно да се изучава.

Та казвам, ако у човека има повече материя, която има свойствата на желязото, той ще бъде енергичен. Но желязната материя има едно свойство да ръждясва. Това е един дефект на желязото. Вследствие на това то образува сгурия. И много хора сега страдат по причина на тази сгурия от желязото. Много болести у хората се зараждат вследствие на ръждясалото желязо. Следователно, щом имаш много желязо, трябва да го впрегнеш на работа, за да не страдаш. Много хора пък страдат от излишното злато, което имат в кръвта си. Златото мяза на красивата мома, след която тръгват много момци. Тръгват след нея един, двама, трима и повече момци. Всеки се стреми да ѝ даде един букет и тя се чуди какво искат всички тия момци от нея. Питам, отде се зароди това чувство у нея да получава букети? Ще кажете – това е цяло безобразие. Не, благообразие е според мене. Това е благообразие, защото тези момци едно време ходиха да дупчат тази красивата мома, само дупки ѝ бяха направили. А сега, като ѝ дават тези букети, всеки иска с това да ѝ се извини, като ѝ казва: „Ще ни извиниш. Ние едно време ти пакостихме, но сега ще изправим погрешката си. Ние ти благодарим, че ни даваш тази възможност да се изправим.“ И така може да се погледне на въпроса.

Та казвам, този пророк, който ще дойде, той трябва да бъде като една призма – или да разсейва светлината, да осветява, или да събира светлината. Животът има две страни – една изпъкнала страна, или тъй наречената обективна страна, и една вглъбната страна, наречена субективна. Те се отличават една от друга по това, че във вглъбнатите

огледала светлината се събира и предметите в тях се движат винаги по-големи, отколкото са в действителност. В изпъкналите огледала аурата, външната страна на човека, се вижда, че той е помощен, но неговият образ е по-естествен. И хората виждат, че вършим много голяма работа, а всъщност каква е работата? Тя е само на огледалото. Някой път се показваме, че сме по-големи. Причината за това е самото огледало. И в единия, и в другия случай ти си един и същ човек. Казвате – той е много религиозен човек, много се моли. Прави на ден по петстотин и повече поклона, мазоли са излезли на пръстите му. Да правиш поклони, това религия ли е, убеждение ли е? Представете си, че един човек, който ме обича, идва всеки ден да целува дрехата ми, а не върши волята Божия. Какво печели с това? Той преди всичко, като целува дрехата ми, прави една голяма пакост. Ако той целуне хиляда пъти дрехата ми, той ще направи една дупка на това място. Не само туй, но има места по дрехата ми, които са изтрити от целуване. Не е лоша идеята, но начинът, по който хората разбират нещата, е крив. В какво седят целувките? Те казват: „У нас трябва да се създаде истината." Що е истината? Ще преведа тази дума.

Здравословното състояние на душата, това е истината. Човек, който не е здрав, той никога не може да познае истината. Що е любовта според мене? Изворът, който извира, това е любовта. Що е животът? Реката, която тече. Реката е животът, а изворът е началото, отдето блика, извира водата – това е любовта. Ако любовта извира от дълбочината на твоята душа, че всички същества могат да пият от тази вода, това е Божественото.

Казвам, сега ние сме поканени да участваме в Божествения живот на новото, което се гради. Най-първо всички имате една задача да се освободите от сегашното безпокойствие на живота. Някой казва: „Кога ще се оправи България?" Или: „Кога ще се оправи светът?" Когато облека дрехата си, какво трябва да кажа? Трябва ли да питам кога ще се оправи дрехата ми? След като я поносят две-три години, ще се оправи ли дрехата ми? Едно управление или една религиозна система, каквато и да е тя, тя мяза на една дреха, облечена от човека. Тя няма да оправи света. Тя ще принесе известна служба, но след две, три, пет, десет, сто, хиляда години тя ще остарее и ще трябва да се хвърли. Религията е дреха, която трябва да се смени. Тя е форма. Трябва да извикаш най-добрия майстор и да направиш нова дреха, а старата може да стои настрана или пък можеш да подложиш на аутодафе.

Сега при това разглеждане на въпроса аз мисля, че невидимият свят, или по-напредналите наши братя, които са завършили своето развитие, или Бог, нашият баща, който ни вижда в това неестествено положение, като виждат всички тия насилия, които стават, мислите ли, че нему му е

приятно. Бог, който е толкова велик, не му е приятно да гледа всичко това. Вие казвате: „Ние не сме толкова лоши хора." Казвам, и малкият, и големият грях са под еднакъв знаменател. Малкият огън може да стане голям огън и големият огън може да стане малък огън. Въпросът е, че огънят трябва да бъде на своето място. Има един закон в света и той е следният. Има неща в живота, които ние не искаме да правим, а въпреки това всеки ден ги правим. Сега няма да ви навеждам примери. Вие сами знаете това. Всички вие не желаете да правите нещо, а всеки ден го правите. Всички вие желаете да направите в живота си нещо най-хубаво, най-възвишено, най-гениално, а при това нито един случай не ви се отдава да го направите. Ще ви приведа следния пример. Кой от вас не е пожелал да отиде до слънцето. Погледнете нагоре към слънцето и казвате: „Не мога да хвръкна. – Казвате: – Учените казват, че там имало огън." Огън има действително. Ангелите седят с пръчка около слънцето, затворено е там и човек не може да влезе. Той трябва да има билет, даден му от Христа, за да влезе в слънцето. Даже и много от българските светии са се опитвали да отидат до слънцето, но пак са се връщали назад. Тази мисъл няма нищо общо със стиха, който разглеждаме. Тя може да не е вярна. Казвате: „Защо българските светии са се опитвали да отидат на слънцето?" За да добият знания. За да добие човек известни знания, той трябва да отиде на слънцето. Ако не отидеш на слънцето, ти никога няма да добиеш любовта. Онзи, който иска да борави с любовта, непременно трябва да е ходил сам на слънцето или поне с някого да е бил, който ходил на слънцето, или поне да е имал начин да възприема от слънцето. Всеки ден има свои специфични часове. Има известни дни и часове през деня, когато човек е погледнал слънцето, и ако той е погледнал лъчите на слънцето, оттогава насетне неговият живот коренно се е изменил. Това, което хората са наричали възшествие на Духа Святаго, това е излизане на енергия от слънцето или от известен център и да е попаднала точно в душата на човека. Когато Мойсей казва, че в четвъртия ден Бог е създал светлината, онези, които не разбират закона, не разбират какво е искал да каже Мойсей с това. Четвъртият ден, това е мярката на нещата. Всички неща в целия космос се мерят с числото четири. Следователно Бог е създал слънцето и месечината като мерки, с които да мерим нещата. Но други казват, че те отпосле се явили. Ако ти не знаеш кога да употребиш мярката на месечината и кога мярката на слънцето, няма да използваш тяхната енергия. Има начини, по които можеш да използваш не само енергията на слънцето, но и енергията на месечината. И пак там се казва за времената.

Времето е реално. Времето и пространството са две величини, които определят хода на цялата сегашна еволюция и образуват нещата. Светлината, това е мастилото, с което се пишат всички работи. Със слънчевата светлина се пише историята на всички живи същества. Тази

мисъл е много отвлечена. Ще кажете: „Как може да се пише с тази светлина?“ Ами как пише същата тази светлина във фотографията? Образите, които се пишат със светлината, излизат и на фотографията. Ами образите, които пише светлината в очите? Всичко това не е илюзия. Това са все живи, отпечатани образи.

Казвам, ние трябва да си съставим друго понятие за светлината от това, което днес имаме. Над светлината седи нещо хубаво, разумно. Ние схващаме светлината като един механически процес, като една течност. Има хора психометри, които, като вземат две писма в ръката си, още като пипнат едното писмо, то им произвежда едно впечатление, изпитват нещо приятно, а като пипнат другото писмо, те изпитват нещо неприятно. И така излиза. Четеш едното писмо – изпитваш приятност, четеш другото – изпитваш неприятност. Следователно всеки човек, като пише писмо, той влага в него своята идея. И затова, след като четеш какво и да е писмо, изпъкват в него известни образи.

Та казвам, пророкът, който ще дойде от невидимия свят, трябва да бъде една написана книга, да изнесе онова, което Бог иска да каже на хората. Пророкът не иде за своя слава, няма какво да го славят. Ако очаква слава от хората, той ще мяза на говедар, който, като пасе говедата, иска да му направят някакви овации или най-малко иска от говедата да му направят един паметник. Всички хора, когато дойдат до положението на пророка, това ще бъде любовта, в която няма да има изключения. Има ли паметници, ще има и изключения.

Питам тогава, когато Адам беше в рая, имаше ли такива видими църкви, както сега? Църквите отпосле дойдоха. И казва Писанието, че той бил гол тогава. Под думата „гол“ се разбира, че той не е имал такива дрехи, както сегашните, да се е обличал тъй модерно. Ако сега дойде Адам, как ще се облече? Тогава той е бил гол, но безгрешен, а сега той е облечен, и то модерно, но грешен. Питам, кое е по-хубаво? Да бъдеш гол, но безгрешен или облечен и грешен? Казвам, има нещо, което е пропуснато и първоначално тази голота е изразявала друго нещо. В тази голота на Адама обаче съзираме една възможност за неговото падение. Но в първичния човек, в първия човек нямаше никаква голота. Голотата се явява като резултат само у човека, у когото материята влиза като фактор. В Адама имаше възможност да оголее, но за първия човек, за който се казва, той имаше два първични извора, от които черпеше своите знания. Казва се за този първичен човек, че Бог направи човека по образ и подобие свое и му даде власт над цялата земя, а другият човек, когото нарече Адам, той го направи от пръст.

Та казвам, сега ние ще се повърнем към първичния образ на човека. И ако един пророк дойде в името на този първия човек, той ще изкаже цялата истина, която ние трябва да знаем. В какво седи цялата тази истина? Най-първо ние трябва да си създадем една прекрасна глава, едно прекрасно лице, та като погледнеш лицето си, сам да се насърчиш и възхитиш. А сега, погледнеш лицето си, не ти се харесва, обезсърчаваш се сам. Попипнеш главата си, не ти се харесва, нещо лошо има. Някой път косите ти са остри, някой път са рошави. Рошавите косми показват, че главите ни трябва да бъдат малко по-големи. Меките косми показват, че енергиите в мозъка трябва да бъдат хармонични. Всеки косъм показва теченията в мозъка, които трябва да стават правилно. Само по този начин ние ще можем да изразим волята Божия на земята.

Казвам, в това направление човек трябва да започне да изучава даденото в своя организъм. Той трябва да започне от себе си. Ако изучавате някои от еврейските пророци като Йезекиила, това, което той е видял, какво ще разберете? Или ако изучавате Исайя, или Данаила, или Откровението, какво ще разберете от всички тия форми? Те са верни и истински, но има само една мярка, с която може да се определи какво са искали да кажат. Вземете числото 666 или числото 999, или 333, или числата 13, или 14, или 15, или 16. Това са все числа, които имат свой определен смисъл и значение. Какво означава например числото 666? Числото 666 го търсят навсякъде. Едни го намериха в Толстой, други в Наполеона, трети го търсят сега в България, търсиха го някога и в Рим. Това число съществува, то е организация. Това са онези криви учения в света, на които хората се подчиниха. То е цяла една система. Злото в света не седи в самите хора. Самите хора са изложени на едно хипнотическо състояние отвънка. Питам, когато онзи военен отива на бойното поле и получава тази заповед от своя генерал или полковник, които му командват „напред“, по свое желание, по своя воля ли прави той това? През колко души е минала тази мисъл, докато войникът отиде да атакува позицията? Тази мисъл не е негова. Тя е минала през няколко души, които са му предали, и тогава той отива да се бие за отечеството си.

Казват, тази мисъл съществува. Казват за някого – той има крива мисъл. Други някои пък казват същото за този човек. Втори, трети, пак казват същото. И когато в едно общество започнат да говорят така за един човек, най-после той става лош. В света има един закон, според който слаби хора могат да станат лоши, а има силни хора в света, които стават още по-силни, те не стават никога лоши. Колкото повече говорят за тях, толкова по-силни стават те. Те са като един огън, който никога не загасва. Един човек, който е завладян от Божествената истина, той е непоколебим, с нищо не може да се разклати. Така и във времето на Христа евреите

казваха: „Да се освободим от него." Освободиха ли се от него? Не, целият еврейски народ стана зависим от него. Цялата бяла раса възприе Христа и днес евреите търсят тяхното снизхождение да поддържат тяхната държава. Те са в зависимост от Христа. Значи този, когото те разпнаха, днес търсят неговото благоволение, неговото благословение. И Франция, и Англия, и Германия, това са все християнски държави, които Христос днес управлява. Ако не ги управлява, как ще се обясни този стих, дето се казва: „Даде им се всяка власт на небето и на земята." От две хиляди години Христос царува и на небето, и на земята. Тогава как ще примирите факта, дето някои народи го очакват да дойде? Как ще дойде Христос? Значи старият ред, който сега царува, ще се преустрои по един разумен начин. Съзнанието на цялата бяла раса, която е носителка на тази нова култура, ще стане едно проявление. Значи всички напреднали хора от тази раса ще вземат участие в образуването на тази нова култура, на новото човечество. А заедно с тях и Христос на земята ще вземе участие в реконструиране на стария ред и порядък. Ще дойде Христос като сила да управлява света заедно с тези напреднали хора. Това ще бъде за в бъдеще, но тогава хората ще имат големи постижения. Те ще ходят на гости до Слънцето, до Месечината, до Венера, до Юпитера, до Сатурна, до Марса, изобщо до крайните предели на слънчевата система. Само напредналите хора ще ходят, а не всички. Сега всички хора ходят ли на курорт? Не, само богатите хора ходят. А тия обикновените хора проповядват, че след като умре човек, той ще отиде в рая. Ние бихме желали да имаме един рай – не такъв, какъвто си го представляват те, но такъв, че който говори за него, да говори за нещо реално. Всички сегашни религиозни хора имат една смътна, неясна представа за рая. И за светиите тази идея не е била много ясна. Даже и индусите сега имат нещо по-определено. Раят е място за хора, които са завършили своето развитие. Там живеят най-благородните, най-възвишените същества, между които като ходиш, ще кажеш – тук е животът!

Та казвам, този пророк, който ще дойде, той ще научи хората как трябва да живеят и ще ги научи как да управляват материята. Ако аз не съм господар на материята си, как ще бъда господар на себе си? Ако аз не съм господар на своите вътрешни възгледи, какъв човек мога да се нарека? Няма защо да убеждаваме хората. Всички хора се стремят към една вътрешна истина. Трябва ли да им доказвам какъв е нашият баща? Трябва ли да убеждавам брата си, че той има баща? Ако брат ми е забравил баща си, ще му донеса едно писмо от него и ще му кажа: „Баща ми ти изпрати това писмо." Няма какво аз да го убеждавам. Той ще получи писмото, и това е всичкото. Казвате за някого: „Говори ли той истината?" Всеки може да провери истината в един, в два или най-много в няколко часа до вечерта. В един ден най-много човек може да провери истината. От сутрин, как

изгрее слънцето, до вечерта той може да провери истината. През това време той ще може да познае това, което се говори, истина ли е, или не. Остане ли за другия ден, работата е изгубена вече.

Та казвам, трябва сега ние да се замислим за този строеж на лицето. Лицето на човека трябва да бъде такова, че като срещнеш един човек, да ти е приятно и втори път да го срещнеш. Ние имаме лица, на които било носа, било устата или очите, или веждите са деформирани, или пък устата отдалеч още мирише. После пипнеш ръката – на едного е суха, на другиго влажна. Не, ръката на човек трябва да бъде толкова мека, че като те пипне, да усети като онзи банкер една приятност, че да е готов да даде за тебе хиляда долари назаем, да ти отпусне кредит. Че ако вие не се харесате на хората на земята, как ще се харесате на жителите на небето? Ако една змия влезе в къщата ви, ще ви се хареса ли тя? Или ако една мечка влезе в къщата ви, ще ви се хареса ли тя? Какво ще правят децата ви, като я видят? Ще офейкат.

Казвам, този пророк, като дойде на земята, той най-първо ще покаже посоката, каква трябва да бъде възпитателната система в света. И после той ще трябва да даде правила как да пишат писателите. Те са ръководени отгоре. Новите хора ще изнесат тази истина. Всички философи трябва да знаят как да изнесат тази истина. Всички свещеници трябва да знаят как да изнесат тази истина. При това всеки от тях е на своето място. Та казвам, този пророк или този учител, който ще дойде, безразлично кой е, той ще дойде оттам, отдето Господ го е изпратил. Той специфично няма да излезе отнякъде. Той ще дойде отгоре, но няма да живее някъде из въздуха, той ще ходи навсякъде между хората. Никой няма да каже за него, че той е излязъл измежду хората. Питам, Христос като дойде на земята, евреин ли беше? Ама дошъл е от Давидовото племе. Че Давид евреин ли беше? Под думата „Израил" се разбира целокупното човечество, хубавото в него, то не представлява един специфичен народ. Ако българите в специфичен смисъл могат да представляват нещо идейно, то е друг въпрос. Ако се считат като нация. И то е друг въпрос. Ако минавате като нация, вие не можете да разберете истината, но вие имате отношения към Бога. Преди да сте дошли като българи или като каква и да е нация, най-първо вие сте имали отношения към Бога. Кой от вас помни, като ви изпрати Бог в света, какво ви каза? Помните ли първата дума, която Бог ви каза? Все таки, което дете и да се роди, все е казала една дума майка му. Кое дете помни тази дума? Кой от вас помни първата дума, която майка му е казала?

На едно място Толстой разправя една своя опитност, когато бил като дете още. Спомня си едно впечатление, че когато го турили в коритото, той поискал малко да порита във водата, но веднага след това го обвили в

пелени. Той изпитал неприятно чувство от голямото насилие, което правят върху него. Как тъй да го свързват? Оттам насетне той изгуби това впечатление. То се яви само като един кратък проблясък. Някой път този проблясък го няма. Когато този пророк дойде, ще дойде и проблясъкът.

И за в бъдеще ние имаме една задача. Ние трябва съвършено да преустроим нашия живот по един разумен начин, като започнем от главите си, после ще отидем към лицето си, към белите дробове, към стомаха най-после, докато преустроим целия си живот. И когато построим външния човек, тогава ще вложим тази система и във външния свят. Аз поне правя тези наблюдения. Някой учител казва за един от своите ученици: „Това дете не се учи. Много е несретно, не е способно. Еди-кои си центрове не са развити в него.“ Казвам, на този ученик моралните чувства не са добре развити. За такива ученици трябва да има специални училища. Те не могат да вървят с другите ученици заедно. А сега хората казват – Господ създаде всички хора, затова заедно трябва да се учат и развиват. Оставете това настрана. За тези дефекти, които хората имат, както и тези изроди, които се създадоха в света, Господ не е причина. Ако аз направя един грях и мисля, че Господ е причина за тази моя погрешка, това е криво разсъждение. Някой нарисува една гарга крива и казва: „Духът нарисува.“ Не. Когато Господ нарисува нещо, то е хармонично, то е идейно. А така ти имаш една идея, в която сам не вярваш, и искаш да убедиш и другите хора, че е така.

Та казвам, истината сега трябва да се приеме като цел в живота ни, към който трябва да се стремим. А истината, това е именно онази сила, която ще ни даде възможност да се преустроим. В любовта има една опасност, че човек, като влезе в нея, забравя да работи. Щом влезе в любовта, той вече на широко я кара. Като отидеш някъде, любовта те гощава, и ти забравяш да работиш и през целия ден се въртиш пред огледалото, мажеш се, туряш си ръкавички, обличаш се хубаво, за нищо не мислиш. Любовта е богата. Тя никога няма да ти каже: „Учи!“ Но дойдеш ли до истината, тя веднага ще те впрегне на работа. Има нещо по-хубаво от сегашната любов. Има нещо по-хубаво от сегашната религия. Има нещо по-хубаво от нашите сегашни вярвания за Бога. Има нещо по-хубаво от сегашните наши разбирания за народи, за човечеството и т.н. Има нещо по-хубаво, към което ние трябва да се стремим.

Казвам, това ще бъде бъдещото учение на хората, а всичко друго – не че е лошо, но то е едно предисловие. Бог е говорил на хората в миналото според тяхното развитие и сега пак им говори. Спорът не е в казаното. Спорът е в самата истина. Хората трябва да разберат любовта в нейното приложение, мъдростта в нейното приложение и истината в нейното

приложение. Въпросът се отнася до преустройството на човека. В това можем да направим опит. С разумните хора опитът може да се направи всякога. Но и тези опити пак могат да ви се видят прости, смешни и т.н. При съвременното възпитание майките могат да направят толкова опити с детето си, че да не става нужда да ги бият. Не казвам, че всякога могат да се избягват тези сегашни мерки, но все таки е необходимо едно правилно възпитание.

Ние не искаме сега от вас да напуснете вашия живот, защото, ако го напуснете, вие няма да разберете бъдещето. Сега ще работите за създаване на истинския живот – и сегашният ви живот ще се замести от новия, от истинския. Отклонението на човека в правия път е хвърлило само сенки. И ако страданията, които сме прекарали в миналото, както и погрешките, които сме направили досега, не се употребят за добро, всичко това е напразно. И затова е казано – всичко онова, което човек е видял и изпитал, всичко това ще се превърне за добро на онези, които обичат Бога. Та сега всички тези изкълчени съвременни учения и религии трябва да се използват за добро. Ние казваме, Бог да превърне всичко това да работи за добро у нас, да дойде новата светлина у нас и в тази светлина да добием новата насока на живота. Новата насока ще бъде насока на братството. Казвате – ние сме братя. Знаете ли какво нещо е братството? Ние сме образ на братство в един най-малък мащаб. Но това наше братство в четири поколения се изглажда в кръвта си. Но има едно братство, за което Писанието казва Божието братство. За него Писанието казва, че и в хиляди векове то не се изглажда и в тисящи родове не се изтрива.

Та казвам, тази нова идея за братството трябва да проникне в света. Онова, което болшевиците правят в Русия, да не го правят и българите в България. Българите казват, че всичкото нещастие на България се дължи на сектантите и ги преследват. Всичкото нещастие на българите седи в това, че те досега не са изпълнили волята Божия. Всичкото нещастие на Англия, на Франция, на Германия и на всички останали държави се дължи на това, че те не са изпълнили волята Божия, т.е. не са се съобразявали със законите на човещината. Казано на съвременен език, нас ни трябва човещина. Нищо повече. Като говориш на съвременните хора за човещина или че нещо не е в реда на природните закони, те разбират това повече, отколкото ако им говориш за Бога. Кажеш ли им нещо за Бога, те казват – това е суеверие.

Та казвам, пророкът няма да извади знанието от своите пръсти. Той ще бъде като една призма, той ще бъде като един извор, от който водата ще изтича навън. Тази вода ще дойде оттам, отдето иде тя. Та сега запомнете: трябва да си съставите една вътрешна ясна представа от какво произтичат

всички ваши вътрешни безпокойства. От слабата ви вяра произтичат. Всички вътрешни безпокойствия произтичат и от безсмислието на живота. Те произтичат и от слабата ви любов, както и от смътните ви възгледи за живота. От слабото запознанство с истината. Ние говорим само за външните прояввления на истината, но ако ти не познаваш тази истина в отношенията си с хората, как иначе ще я познаеш? И тогава ще дойдем до онзи стих, който казва: „Бог ще се засели в нас." Кога? Когато истината се засели в нас. Истината ще бъде като дреха, в която Бог ще се облече. Казва се в Писанието: „Тогава цялата земя ще се изпълни със знание." И сега, аз като говоря, много от моите слушатели идват да ме чуят какво ще кажа, да видят дали това, което аз проповядвам, е съобразно със старото. Но ако това, което аз проповядвам, бъде съобразно със старото, тогава яз няма какво да говоря. Всеки художник, когато рисува, той рисува нещо ново, но ако рече да копира от другите, значи той говори старото. Всеки ден трябва да създадем нещо ново. Как ще го разберат хората, то е друг въпрос. Но важно е, когато вие изнасяте една идея от невидимия свят, да я изнесете така, както сте я видели, без да се влияете от външния свят, без да се влияете от църквите. Църквата ще си разбира, както тя знае и може. Вярванията на църквата не са вярвания и за всеки едного отделно. Сега гледам, някой съдия осъди един престъпник на няколко години затвор, но питам, отде знае той на колко години именно трябва да го осъди? В природата съществува един закон, който определя как трябва да се постъпва с човек, който е убил някого. Тя дава начин как може да изправи човек такава една своя погрешка. Ще ви приведа един пример.

Двама момци се влюбват в една мома. Момата става причина единият от тях да убие другия. Тогава природата извиква този убиец и му казва: „Ти искаш ли да изправиш погрешката си?" „Искам." „Тогава ти ще се ожениш за тази мома и ти ще станеш баща, а тя майка на този, когото ти уби. Той ще стане ваш син. Вие ще му дадете всичкото си наследство." Те се оженват и се ражда син, който излиза малко опакъв. Убит е той. Затова е все недоволен. А ние, съвременните хора, какво правим? Този обесваме, онзи обесваме, но така светът не се изправя. Този, когото сте убили, като отиде в невидимия свят, той сега е по-свободен и прави големи пакости на хората. Като четете Стария завет, вие виждате, че евреите, които прилагаха този закон на убийствата, пак не можаха да спечелят нещо. Добиха ли те това, което очакваха? Не можаха. И затова Христос, като дойде, искаше да покаже погрешката в тогавашните схващания на хората и им показа методи и начини за самовъзпитание. Ти коренно трябва да изправиш погрешката си. Някой направил погрешка. Преди да се произнасяш, постави се на неговото положение, на неговото разбиране, и тогава говори. А сега го затварят и го осъждат на смърт.

Може ли да направите като онзи млад човек в Русия, който се пожертвал за една бедна вдовица, майка на четири сирачета, направила престъпление, че изгорила къщата на един богат помешчик. Съдът я осъжда на доживотен затвор и я изпращат в Сибир. Това нещо чул един младеж, който решил в себе си да се пожертва за тази вдовица. Той си помислил: „Аз нямам нийде никого, а тази жена има четири деца.“ Отива в съда и казва: „Аз извърших това престъпление.“ Тогава веднага освобождават вдовицата, а него хващат и изпращат на затвор доживотен в Сибир. След няколко години, около десетина години, случва се, че един умиращ вика свещеника и се изповядва, че преди толкова години той направил едно престъпление – изгорил къщата на един помешчик. Като се научил за това нещо, съдът веднага се разпоредил да освободят младия човек от затвора, но оказало се, че той през това време умрял. Казвам, ето един начин, по който светът може да се оправи. Ти можеш ли да вземеш мястото на този човек, да се пожертваш за друг?

Та казвам, пред нас предстои една задача да изправим живота си. Не трябва да чакаме да дойде Христос да оправи света, но ние сами трябва да изправим тялото си, езика си, устата си, лицето си – всичко трябва да вземе участие. Ако устата ни не се подчинява, ако ръката ни не се подчинява, ако езикът ни не се подчинява, тогава как ще дадем израз на нашата интелигентност. Ние искаме светът да се подобри механически. Не. Ние трябва да искаме да станем живо тяло, едно с тялото на Христа. Неговите мисли да станат наши мисли. Неговите чувства да станат наши чувства. Неговите желания да станат наши желания. Да турим тогава Бога като глава, Христос като душа, а ние – на физическото поле като един жив човек да внесем тази идея, как трябва да се оправи светът. Има начини, методи и за това. Светът може да се поправи, както Мойсей направи, – само с едно махване на тоягата той направи канарата да пусне вода, с едно махване на тоягата той раздели водата на Червеното море. Но ако ние мислим, че можем да поправим света, както сега вървим, много още страдания ще ни дойдат.

И когато у всинца ви дойде този пророк от Галилея, тогава всички недоразумения, всички страдания, всичко това ще утихне, и тогава Син Човечески ще се яви в облаците. То значи – в умовете и в душите на хората ще стане един преврат и всички ще кажат: „Този е пътят.“ Всички хора ще си подадат ръка за взаимна работа. Всичко ще се измени и хората ще заживеят тъй, както Бог изисква. И тогава и Божието благословение ще потече в света като една река, като един избор.

Двадесет и пета неделна беседа
16 февруари, 1930 г., неделя, 10 часа

София – Изгрев

1930_02_19 Новото в живота
лекция пред общия окултен клас

НОВОТО В ЖИВОТА

Размишление.

Чете се темата: Разлика между живота и смъртта.
Като се говори за смърт, хората се страхуват от нея, но все трябва да има нещо хубаво в смъртта, за което те често я пожелават. Когато страданията стават непоносими, хората искат да умрат. Значи, смъртта е процес на освобождаване. Животът, както днес се явява, води към страдания. Необходимо ли е човек да страда? Който се е родил по сегашния начин, той непременно ще страда. Като се ражда, всеки човек се ползва от известен кредит, който рано или късно, трябва да изплати. Плащането на дълговете не е нищо друго, освен страдание.
Животът и смъртта са два важни въпроса, които човек отчасти познава. Как може човек да знае, какво нещо е смъртта, когато не е умирал? Или, как може да знае, какво нещо е животът, когато не е живял? Човек отчасти е умирал и отчасти е живял, затова отчасти знае нещо за живота и за смъртта. Човек всеки ден умира и всеки ден оживява. Той непрестанно живее, и въпреки това често казва, че трябва да се живее. Като казва, че трябва да се живее, човек иска да подчертае факта, че правилно трябва да живее. Необходимо е човек, да живее правилно, защото животът е условие за растене. Без живот няма никакво растене. Докато не се научи да живее, както трябва, човек не може да има никакви постижения.
Сега, като говорим за живота, ние имаме предвид всички форми, в които животът се е проявил досега. Най-високата форма, в която животът на земята се е проявил, е човешката. Всяко живо същество, а също и човекът, се стреми де мине в по-висока форма от тази, в която днес се намира. Понеже и човек има същия стремеж, това показва, че има по-високи форми и от човешката. Всяко живо същество се стреми да мине в нова форма. Докато не влезе в нова форма, никое същество не може да разбере условията на новия живот. Що се отнася до стария живот, всички го познават. Всеки знае, как да яде, как да мисли, да чувствува, да постъпва. Формата, в която е поставено живото същество, диктува и начина, по който може да изяви живота. И най-малките същества знаят, как да хванат жертвата си, как да се хранят и т.н.
Що се отнася до храненето, съзнанието на всички същества е будно. Понякога едно и също насекомо се храни с различни храни, в зависимост от формата, в която се намира. Например, гъсеницата се храни с листа, а пеперудата, която излиза от същата гъсеница, се храни със сокове, с нектара на цветята. Затова казваме, че това, от което гъсеницата живее, от него пеперудата умира; и това, от което пеперудата живее, от него

гъсеницата умира. Оттук можем да извадим заключението: колкото по-чиста и фина е храната на някое същество, толкова по-възвишен е неговият живот. Това не се отнася до пеперудата, защото в нейния живот има постепенно слизане и качване: като снесе яйцата си, от тях не се излюпват пеперуди, но - гъсеници. Значи, пеперудата пак се връща в стария живот. Това се дължи на известно отклонение, което става в живота на всички живи същества. Разликата между тях се заключава в степента на това отклонение. Ето защо, в ранната си възраст синът не прилича на баща си, нито дъщерята на майка си. В морално отношение те стоят по-ниско от баща си и майка си. Впоследствие те изработват качествата на родителите си. Изобщо, всички хора в проявите си са деца, а в стремежите си - възрастни. Като деца, те често правят пакости. Като възрастни, те грешат по-малко. Гъсеницата прави ред пакости на дърветата, но пеперудата не причинява толкова пакости. Съвременните хора - хората на петата раса, в пътя на развитието си, минават през всички ония състояния, през които са минавали, докато дойдат до днешното си положение. С това се обясняват престъпленията и грешките, които вършат. Те са резултат от атавистически състояния. Попадне ли в една по-ниска фаза на развитие от тази, в която днес се намира, каквото да говорите на човека, както да му проповядвате, той ще извърши някаква грешка, ще постъпи според своя морал. Намери ли се пред отворена каса, той веднага ще се изложи на изкушението да бръкне вътре. Без голяма борба и колебание той бърка в касата, изважда една сума и се оправдава с думите: И аз трябва да живея. В това отношение той е подобен на гъсеница. Сложете една копринена буба на черничев лист и кажете и да не яде от него. Без никакво колебание, тя ще се нахвърли на листа и спокойно ще започне да яде. Има ли закон в природата, който да ограничава постъпката на бубата, или на човека, който се е намерил пред отворена каса? Такъв закон в природата не съществува. Тя не ограничава нито гъсеницата да яде листа, нито човека, който бърка в чужда каса. Обаче, човешките закони ограничават гъсениците, които нападат листата на дърветата, както и хората, които бъркат в чужди каси. Човешкият живот е последствие на нещо и води след себе си друго последствие. Следователно, докато не се освободи от условията на гъсеницата, човек не може да мине в живота на пеперудата. За тази цел той трябва да работи върху себе си, да превъзмогне една форма и да мине в друга, по-висока от нея. Човек прилага ред възпитателни методи върху себе си, но въпреки това, все още не може да дойде до познаване на истината. При възпитанието и самовъзпитанието човек трябва да се ръководи от правилото: благото, към което то и се стреми, да бъде благо и за неговия ближен. Тогава, при каквито трудности да се натъква за постигане на известно благо, и другите хора ще имат сила да го следват, защото виждат, че и той сам се натъква на изпитания и мъчнотии.

Казано е в Писанието: Повярвай в Господа Исуса Христа и ще бъдеш спасен ти и дома ти. Мъчното е, как да повярва човек. Това положение е подобно на уморения и жаден пътник, който иска да пие вода, а хората около него му казват да отиде на три-четири километра нагоре, дето ще намери чиста, планинска вода. Той пита, как да отиде. Като си почине малко, ще отиде. Той знае, как да отиде, но като задава въпроса, как да отиде, има друга мисъл предвид. Той иска да каже: Как да отида, като съм уморен много. Той мисли, че като е уморен и отслабнал, няма да може да се справи с мъчнотиите, които ще срещне на пътя си.
Днес всичките хора се нуждаят от една основна мисъл, с която да се справят при всички случаи в живота си.. Имат ли такава мисъл, тя ще им дава импулс да се справят с всички мъчнотии. Някои хора лесно се справят с мъчнотиите си, а други - мъчно. Например, циганите се справят доста лесно с мъчнотиите си. Те са привикнали да просят и, колкото да ги пъдят, те ходят от къща на къща и си казват: Говорете, колкото искате, само хляб ни дайте. Наистина, този метод не е правилен, но все пак те си служат с него и донякъде успяват. Ако някой благородник бъде поставен в положението на циганката, да проси, щом го изпъдят от една къща, на втора няма да посмее да похлопа. Той счита просията за нещо срамно, недостойно за човека. Циганката не гледа на просията като на недостойно нещо. Има случаи в живота, които заставят и благородника да преодолее срама и да тръгне от къща на къща да проси. Кое е заставило циганката да изгуби срама си и да проси? Ще кажете, че сиромашията е заставила хората да просят. Сиромашията сама ли иде при човека, или човек я поканил?
Едно трябва да се знае: човек не се ражда нито сиромах, нито богат. Той отпосле става богат или сиромах. Като не може да се справи със сиромашията, сиромахът отива при богатия. Как трябва да постъпва богатият? Ако е извор, богатият трябва да тече - никаква друга философия. При това, той трябва да тече толкова, колкото извира. Ако е щерна, той може да даде толкова, колкото вода събира. Тя съдържа само известно количество вода. Щом и последната кофа вода излезе навън, щерната престава да дава. Същевременно, водата на щерната не може да бъде толкова прясна и свежа, както водата на извора. Слушате някой да казва, че човек трябва да бъде всякога разположен. Ако си извор, ще бъдеш всякога разположен, ще пееш, отдалеч да те чуват. Ако си щерна, ще бъдеш тих и спокоен, без особено разположение на духа. И учениците в училищата биват тихи като щерната, или пъргави и подвижни като извора. Каже ли човек, че иска да бъде тих, подразбирам тих като щерна. Красив е животът на щерната, но за предпочитане е животът на извора, който постоянно блика, напоява треви, растения и дървета, уталожва жаждата на уморени и жадни пътници, оросява голямо пространство около себе си.

Съвременните хора говорят за права мисъл, за красива обхода. Какви са формите на правата мисъл и на красивата обхода, мъчно може да се каже. Те се познават от резултатите. Правата мисъл внася мир, тя разрешава противоречията. Красивата обхода пък хармонизира нещата. Всеки народ, всеки човек има специфична обхода. Като дойдете до животните, и те имат обхода. Когато двама души се срещнат, какво трябва да си кажат? Ако са светски хора, те ще се запитат, какво правят, как са домашните им и т.н. Ако в една тъмна гора срещнете пътник, който е объркал пътя си, какво трябва да му кажете? Каквото да му говорите, нищо не помага. Той не знае пътя, пък и нищо не вижда. Единственото нещо, с което можете да му помогнете, е да запалите фенерчето си и да осветите пътя му. Следователно, истинска и красива обхода е тази, при която можете да осветите пътя на човека чрез своята мисъл. Ако срещнете гладен човек, най-добрата обхода, която можете да проявите към него, е като му дадете парче топъл пшеничен хляб. Жадния пък ще посрещнете с чаша, пълна с чиста, свежа вода. А тъй, да говорите, да се запитвате, как сте, как прекарвате, това е механическо отнасяне. Искате ли да създаде правилна обхода помежду си, обърнете се към природата. Тя разполага с естествени методи, които са общи за всички хора и народи. Тия методи ще срещнете в разумните отношения на хората. Разумните отношения подмладяват хората, разширяват ума и сърцето им, вследствие на което те се чувствуват вътрешно богати. Да бъде човек богат, това не значи да трупа богатства, да осигури старостта си. Каква осигуровка е тази, когато човек не може вече да се движи, не вижда добре, не може да се храни? Той гледа парите около себе си, но нищо не помага. Някой събира пари за черни дни и се ограничава в ядене, в обличане, в придобиване на знания, за да може на стари години да живее добре. Щом на младини не може да живее добре, на старини още повече не може да поддържа този живот. Старият е подобен на влюбения. Той разправя за миналото, за младостта си, за своите подвизи. Срещнете ли някой стар човек, ще чуете да говори, какъв е бил едно време, а какъв е сега. Какво е придобил от събраното богатство? Новият живот изключва външните осигуровки. Защо? Защото човек сам по себе си е осигурен. В него са вложени ред дарби и способности, които представят капитал за обработване. Обработи ли този капитал, човек осигурява и бъдещия си живот. Човек е дошъл вече до положение на пеперудата, т.е. до новия живот, който изисква нов начин на хранене, на мислене, на чувствуване, на постъпване. Разликата между старото и новото е подобна на разликата между стара и нова дреха. Иска ли да облече нова дреха, да влезе в новия живот, човек трябва да съблече старата си дреха, да се окъпе и след това да облече нова. Облече ли веднъж нова дреха, той не трябва да се връща към старата. Щом е съблякъл старата си дреха, това подразбира пълна ликвидация със старото. Мнозина се държат здраво за старото, не искат да се откажат от него, като мислят, че могат да го

примирят с новото. Не, старото и новото са непримирими. На времето си старото е било на място, но днес то е изиграло ролята си, не е потребно вече. Човек всеки момент трябва да използва новите условия, да върви напред. Който може да използва новите условия, той ще решава задачите си лесно; който не може да ги използва, той постоянно ще се натъква на противоречия. Велика наука е да живее човек правилно. Днес от всички хора се иска приложение. Не е достатъчно човек да разбира само нещата, но той трябва да ги прилага. Някой казва, че докато не види нещо, докато не го разбере, не може да го приложи. в известни случаи е така, но понякога виждането на нещата е придружено с големи неприятности. В такъв случай по-добре е човек да не ги вижда. Например, нужно ли е човек първо да опита милосърдието на хората върху себе си, а после да го приложи? Да познаеш милосърдието на хората, това значи, да си бил при условия, при които да го опиташ. Кой опитва милосърдието? Слабият, болният, немощният. Значи, ти трябва да си бил слуга при жесток господар, за да предизвикаш милостта на окръжаващите. Ти трябва да си бил слаб, болен, немощен, за да предизвикаш милостта на своите ближни. Не е ли по-добре в тези случаи човек да проявява милосърдието, без да го опитва на гърба си? Обаче, каквото да прави, човек не може да избегне условията да види милосърдието на хората, проявено към самия него. Като живее, човек ще бъде и беден, и слаб, и немощен и ще види, как се отнасят хората.

Чрез страданията човек, от една страна, изучава хората, а от друга - възпитава себе си. Чрез страданията се култивират добродетелите. Страданието прави човека милосърден. Щом придобие милосърдието, страданието се оттегля. Иска ли да се освободи от страданието, човек трябва да стане милосърден. Единственото средство за освобождаване от страданието е милосърдието. Следователно, пита ли човек, защо страда, трябва да знае, че не е приложил този метод, чрез който страданието се смекчава и бяга. Само милосърдието е в състояние да се справи със страданието. Злото пък се лекува с доброто, но то може да се лекува и с любов, с милосърдие, с истина и с ред още добродетели.

Като ученици, вие трябва да изучавате силата на добродетелите, да знаете, как и къде да ги прилагате. По този начин ще си въздействувате при самовъзпитанието. Всяка добродетел съдържа в себе си специфичен вид лъчи, които действуват лечебно. Отрицателните чувства, противоречивите мисли също така отделят специфични лъчи, които се отразяват вредно върху организма. Като знаете това, вие трябва да бъдете внимателни, да не се подавате на вредното влияние на тия лъчи. Попаднете ли под тяхното действие ще си помагате с благотворните лъчи на добродетелите. За да се предпази от разрушителното влияние на отрицателните сили в природата, човек трябва да има велик морал, като противодействуваща сила на злото. Той трябва да има топлина в сърцето си, да има любов към

всичко живо, за да може да разтопява онази твърда черупка около себе си, която отрицателното създава. Тази твърда обвивка е подобна на леда в реките,в езерата, в моретата. Дето има лед, там топлината е малка. Увеличи ли се топлината, ледът непременно ще се стопи. Човек не трябва да се страхува от отрицателните сили в природата и от неблагоприятните условия в живота, но трябва да бъде разумен да ги избягва. Не може ли да ги избегне,той трябва да знае, как да се справя с тях. Има ненужни страдания и изпитания, които човек трябва да избягва, но има специфични страдания, които са нужни за неговото развитие. Дойде ли такова страдание, човек трябва да благодари, че го е посетило. Такива страдания идат само по един път в живота на човека. Същото се отнася и до специфичните радости. И те идат само по един път в живота на човека.
Друг метод за самовъзпитание е приложение на музиката и на пението. Човек трябва да пее за себе си поне по половин час на ден. Не пее ли, работите му няма да вървят добре. Стари и млади - всички трябва да пеете. Според мене, младият трябва повече да мисли, а старият - да пее. Външно или вътрешно, човек трябва да пее. По-добър метод за трансформиране на състоянието от музиката не съществува. Дали сте неразположени, скръбни, обременени, вие трябва да пеете. Без песен човек мъчно разрешава задачите си. Една българска поговорка казва: Който пее, зло не мисли. Музиката може да стопи и най-коравата обвивка около човека. Тя може да се уподоби на слънцето в живота. Човек трябва да бъде свободен, да пее за себе си, да не мисли да се харесва на другите. Човек за човека не може да бъде идеал. Всеки трябва да търси своя идеал вън от обикновения живот, вън от обикновените форми. Като пее за себе си и е доволен от своето пение, човек може да задоволи и своите ближни. Като пее, човек трябва да мисли за своя идеал, за възвишеното, него да задоволи.
Съвременните хора се стремят към новото, но живеят по стар начин. Те искат да вложат старото съдържание в нови форми. Това е невъзможно. Новите форми, които се отличават с голяма пластичност, изискват ново съдържание. Новият живот се нуждае от нови разбирания, от нов морал, от нови религиозни системи и убеждения. Не е само да кажете, че това е ново, а онова - старо, но трябва да сте ги опитали, да ги различавате добре. Нещата не се определят от имената им, от техните външни форми, но от тяхното съдържание и от техния смисъл. Новото не търпи никакви примеси към себе си. Облече ли се в старата си дреха, човек трябва да знае, че е със стара дреха. Облече ли новата си дреха, и това трябва да знае. Но да облича старото върху новото, или новото върху старото, това не е позволено. Хората щели да се смеят на този, който е облечен със стари дрехи. Нищо смешно няма в старите дрехи. Който е облечен със стара дреха, той е работник, отишъл на нивата и на лозето да копае. Като свърши работата си, той ще облече новата си дреха и ще излезе с нея пред света.

Каквото да се случва в живота на човека, той трябва да се учи от него, да го използва за добро. Дали е богат или беден, учен или невежа, болен или здрав, всичко е за добро. Защо някой човек е богат, а друг - сиромах? Богатият представя река, която тече през такива места, че събира много притоци. Притоците увеличават водата и, правят я широка и пълноводна. Защо е така? Пътят и е такъв. Ще дойде време, когато реката ще измени пътя си, притоците и ще я изоставят, и тя ще се намали, ще осиромашее. Защо е станало така? Пътят и се изменил. Като живее, човек трябва да мине и през сиромашията, и през богатството, да се поучава. Защо днес е богат, а на другия ден сиромах, той трябва да си каже: Такава е волята Божия.

Божията Любов носи пълния живот.

26. Лекция от Учителя, държана на
19 февруари, 1930 г. София – Изгрев.

1930_02_21 Разумност и доброта
лекция пред специалния клас

РАЗУМНОСТ И ДОБРОТА

Т. м.

Чете се резюме на темата: „Изкуството като възпитателно средство“.

Съвременните хора се оплакват, че пътят, по който вървят, не е гладък. Чудни са хората! Възможно ли е човек да върви по път, който да бъде навсякъде гладък? Ако отидете в един град, ще видите, че някои улици, обикновено в центъра, са гладки, павирани, а в крайните квартали са неравни, каменисти. Ако се качвате на някой планински връх, докато стигнете върха, ще се натъквате на равни и на неравни пътища, каменисти и меки, покрити с трева. Ако на физическия път срещате неравни и равни места, колко повече ще срещате такива пътища в духовния или психическия си живот! Невъзможно е пътят на човека да бъде еднакво гладък. Защо хората търсят гладък, равен път? Защото по естество са склонни да търсят лесния път. Други казват, че търсят гладък път, защото товарът им е голям. Кой ги кара да носят голям товар? Щом тръгвате на път, не взимайте със себе си голям товар. Само в изключителни случаи можете да носите голям товар.

Представете си, че ви предлагат три торби: едната е пълна с пясък, втората – със злато, а третата – със скъпоценни камъни. С коя от трите торби ще се нагърбите? Това зависи от разбирането. Ако човек разбира цената на златото и на скъпоценните камъни, ще предпочете една от двете торби, но никога няма да вземе торбата с пясъка. Обаче, ако не разбира цената на златото и на скъпоценните камъни, той ще вземе торбата с пясъка. Да се стреми човек към златото, или към скъпоценните камъни, това значи, да се стреми към някоя голяма, велика идея. Има смисъл човек да се стреми към велики идеи, но ако може да ги реализира. Не може ли да ги реализира, за предпочитане е да се заеме с реализирането на някоя малка идея. За предпочитане е малкото благо, но разумно използвано, отколкото голямото благо неразумно използвано. Има ли смисъл да храните слон, без да се ползвате от него? Знаете ли, колко храна е нужно за един слон? Слонът изяжда на ден около пет крини ориз. Ако не можете и не знаете, как да го използвате, по-добре го дайте на някой, който знае, как да се справи с него.

И тъй, стремете се към постижими неща. Например, постижимо е човек да бъде добър. Доброто е вложено в човека. Добрият човек е всякога здрав. В този случай, има смисъл да бъде човек добър. Ако не е добър, не може да

бъде здрав. Болният човек не може да бъде добър. Често слушате да казват за някой лош човек, че като се разболее, ще омекне, ще стане добър. Тежко на този човек, който чрез болестта може да стане добър! Той временно е добър. Щом оздравее, пак проявява лошавината си. Всеки може да стане добър. – Кога? – Когато работи съзнателно върху себе си. Важно е да има желание да прояви доброто, което е вложено в него. И замръзналата змия е добра. Стопли ли се, тя показва естеството си. Зимно време, когато прекарва зимен сън, и мечката е добра, но щом се събуди, тя проявява своето мечешко естество.

Често хората говорят за неуспяване в своите идеи и отдават всичко на сиромашията, на условията и т. н. Липсата на пари, както и условията, не са причина за неуспеха на хората. Що се отнася до неуспеха в идеите, погрешката се заключава в незнанието на човека. Той не знае, как да ги приложи. Както в механиката човек трябва да знае, как да впрегне известни принципи на работа, така и в идейния свят идеите трябва да се прилагат. За да се приложи една идея и да даде плод, преди всичко тя трябва да е любима, точно определена и съвместима с условията на живота. Колкото малка да е тази идея, тя непременно ще донесе известно благо на човека. Като знаете това, никога не дръжте в ума си някоя велика идея като слона. Слонът мисли ли за човека, т. е. за господаря си? Колкото слонът мисли за своя господар, толкова и идеите, и желанията мислят за човека. Човек мисли за тях, но те не мислят за него. Когато детето умре, майката и бащата ли плачат за него, или то плаче за тях? Майката и бащата плачат за умрялото си дете, а то не плаче за тях. При раждането на детето е точно обратно: майката и бащата се радват, а детето плаче.

Човек се радва и плаче за неща, с които е тясно свързан. Обаче, за неща, с които не е свързан, той нито плаче, нито се радва. Ако някой тегли пръста на ръката ви силно, вие усещате болка и страдате. Защо? Пръстът е тясно свързан с вас. Ако някой бръкне в джоба и вземе парите ви, вие няма да усетите никаква болка, вследствие на което няма да страдате. После ще дойдат страданията. Защо? Защото отсъствието на парите ви лишават от неща, с които сте тясно свързани.

Сега, да се върнем към въпроса за товара. Кога и с какво трябва човек да се товари? Човек трябва да носи на гърба си само такъв товар, който никой не може да му отнеме. Какъв смисъл има да носи на гърба си знание, което след десетина години ще изгуби? Някой минава за философ, за адепт, за учен, но след няколко години изгуби философията, учеността, адептството си. Това показва, че нито учеността, нито философията, нито адептството на този човек са истински. Човек трябва да се стреми към постигането на такива неща, които никой не може да му отнеме. Следователно, стремете

се към идеи, на които да разчитате всякога. Такава идея е благо не само за вас, но за цялото човечество.

Помнете сега правилото, което ви дадох: Постъпвайте с хората така, както искате да постъпват с вас. Като имате предвид това правило, за десет дена приложете следната задача: Като срещнете някого, познат или непознат, близък или далечен, поздравете го вътре в себе си, като му пожелаете нещо добро. Ако успеете да отправите към него своето пожелание за нещо добро, той ще се зарадва, че срещнал един добър човек. Погледът ви, разположението ви към него трябва да бъдат чисти. Това е истинската обхода, истинското отношение между хората. Ако това отношение стане втора природа за вас, вие ще дойдете до онази вътрешна красота, която ще се отрази на лицето ви, както и на цялото тяло. Че е така, вижте, какво става с крадците и разбойниците, които живеят с мисълта да обират хората. В няколко години само те изгубват красотата на своите линии и се обезобразяват.

Какво се иска от човека, за да възстанови своята първоначална красота? Той трябва да пази своя вътрешен мир и спокойствие, да не бърза, да не се безпокои, да не се обезсърчава. Защо трябва да бързате? За всяко нещо има определено време. Кога цъфтят и зреят черешите в умерения пояс? През април цъфтят, през май зреят. Природата е определила време и място за реализирането на всяко нещо. Следвайте нейните закони и не се безпокойте. Бъдете разумни като природата, но никога по-разумни от нея. Това е изказал Христос със стиха: „Достатъчно е на ученика да бъде като учителя си“.

— Само Божията Любов носи пълния живот.

24. Лекция от Учителя, държана на
21 февруари, 1930 г. София – Изгрев.

Книги:
* Разумност, доброта и здраве
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). София, 2004)
48 беседи от 30 август 1929 г. до 15 август 1930 г.
* Разумност и доброта
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). Том I. София, 1940)
25 беседи от 30 август 1929 г. до 28 февруари 1930 г.
Начало: 06:00

1930_02_23 Делата Божии
неделна беседа

ДЕЛАТА БОЖИИ

„Що да сторим, за да работим делата Божии?”
Йоан 6:28

„Делата Божии”. Смисълът на живота седи в работата. Думата „работа” се употребява често в обикновения живот, дето й се предава обикновено значение. Същата дума има и по-високо значение. В този смисъл под понятието „работа” разбираме всичко възвишено и велико, което човек може да извърши на земята. На земята по-високо нещо от работата не съществува. Само чрез работата човек разбира надеждата, вярата и любовта. Ако не работи, той нищо не може да разбере? Разумният свят си служи с работата, като един от съвършените методи за постижение. Съществуват още два метода, с които хората постигат своите цели: метод на труда и метод на мъчението. И двата метода дават различни резултати: методът на труда е създал недоволството, а методът на мъчението – инвалидите. Следователно, инвалидите са хора на мъчението, недоволните – хора на труда, а здравите, учените, мъдрите – хора на всичко възвишено и благородно, хора на работата.

Мнозина търсят метод за работа, запитват тук-там, как да работят, но въпреки това не могат да се домогнат до желаното. Защо? Има неща, за които не се пита. Трябва ли да питате, как да обичате, как да вярвате, как да се храните? Тези неща са познати на всички хора. Всеки човек знае, как трябва да обича, как да вярва, как да се храни, как да работи. Щом човек задава въпроса „как”, това значи, че той има някаква скрита идея. Не само човек, но и низшите същества знаят много неща. Те се раждат с някои знания. Току-що излюпеното пиле знае, как трябва да яде. Току-що излюпеното патенце знае, как да плава. И човек, като пиленцето и патенцето, трябва да прилага всичко, което знае, а не да пита, какво да прави и как да работи.

Като е дошъл на земята, човек трябва да приложи живота, който му е даден, за да се ползува от него. Животът, вложен в човека, е подобен на извор, който постоянно блика, изявява се в разни посоки, докато реализира своето предназначение. Като живее човек, в съзнанието му остава идеята, че изтича нещо от него. Това, което изтича от човека, някои наричат сила, други – време, трети – посока или направление и т. н. И учените разглеждат въпроса за време и пространство като външни прояви, а същевременно и като отвлечени понятия. И за човека се говори като за

външна форма и като отвлечено понятие. Тялото е външната форма на човека-обвивка, без която не може да се прояви на земята. Обаче, същината на човека не е в тялото му. Човешкото тяло представя величествено здание, на което трябва да знаете мястото на вратите, през които влизате и излизате. Обикновено хората знаят двете врати на своето тяло. В същност, човешкото тяло има 12 врати: една към изток, друга към запад, трета към север и четвърта към юг. Останалите осем врати ще намерите вие сами.

Какво представят 12-те врати на човешкото тяло? Според някои учени, тия врати са наречени „източници на живота". Каквото име да дават на вратите, важно е, че къща без врата не може. Като се върне от работа, човек влиза в своята къща, затваря вратата и ляга да спи. Той взима къщата си, т.е. тялото със себе си. Охлювът, костенурката, таралежът също носят къщите си със себе си. Не е лошо да носи човек къщата си със себе си, но по-добре е, ако може да я остави на мястото ѝ, а той да излиза и влиза в нея, когато пожелае. Който не е научил изкуството свободно да влиза и да излиза от тялото си, той се спъва от него. Въпреки това, без тяло не може За да поддържа функциите на тялото си, от време на време човек го намазва. Храната е мазилка за тялото. Чрез яденето, като мазилка на тялото, се подобряват лошите условия на живота. Храната, която човек приема, служи не само за мазилка на тялото, но и за набавяне на енергия, необходима за живота. Без енергия човек не би имал сила да влиза и да излиза от тялото си, да извършва своята работа.

Едно от съществените неща, дадени на човека, е животът. Човек трябва да изучи живота, както Бог му го е дал. В помощ на живота идат човешкото сърце и човешкият ум. Чрез тях човек се свързва с външния, обективен, свят и преживява различни чувства: приятност и неприятност, радост и скръб. Чувствата пък събуждат мисълта на човека. Топлите и благородни чувства в човека, които произтичат от любовта, внасят разширение. Възвишените мисли, които произлизат от мъдростта, внасят светлина в човешкия ум. Който люби, той се разширява; който мрази, той се свива. Научните изследвания показват, че когато люби, човек се разширява и физически: вратът, ръката, тялото му стават по-широки, отколкото по-рано, когато не е любил. Тези изследвания са естествени. Понякога науката си служи с неестествени изследвания, каквито са, например, вивисекциите. Естествено изследване е, когато наблюдават деятелността на органите в живо тяло. Случва се, например, човек да падне, да счупи черепа си и, ако в това положение се изучават функциите на мозъка, учените дохождат до ценни резултати. Мозъкът, чрез който се изявява човешката мисъл, е апарат, който възприема впечатления от външния свят. В този смисъл, мозъкът е най-ценното и най-устойчиво вещество в човешкия организъм.

Мозъкът е звонковият капитал на човека, с който работи през целия си живот. Изгуби ли мозъка си, всичко е изгубено. Ако търсите човека, ще го намерите в главата. Ако предприема нещо, без знанието и съгласието на мозъка си, човек е осъден на фалиране. Ако не прекара всяка мисъл, която иде отвън, през своя мозък, той ще дойде до повърхностни заключения. Днес повечето хора вадят прибързани заключения за живота, за Бога, поради което сами се спъват. Като се намерят в известни затруднения, те казват: Защо Бог не ни даде онова, от което се нуждаем? Така и детето казва. Като види баща си, детето иска от него дрехи, обуща, без да мисли, има ли възможност да се задоволят изискванията му. Ще кажете, че бащата е длъжен да задоволи нуждите на детето. Ако има капитал на разположение, бащата е готов да направи много нещо за детето си. Няма ли капитали, той е вън от всякакво задължение. Това задължение е родено от любовта. Насила нищо не става. Вижте, какво става между птиците. Бащата и майката имат грижа за детето си, докато му израснат крилца. Израснат ли му крилца, те са свободни от всякакви задължения. Птиченцето трябва заедно с баща си да търси храна. То само си изработва дрешката и благодари на майка си и на баща си за живота, който са му дали. Обаче, докато човек стъпи на краката си, майката и бащата работят за него 20 години.

Съвременните хора не са дошли още до онези дълбоки разбирания за живота и за разумната природа, вследствие на което грешат и изпадат в големи противоречия. те внасят своите ограничени разбирания и в науката, и във вярата, и в любовта си. Привикнали да очакват на родителите си, децата очакват и от външния свят да им дадат обяснение на всички въпроси, които те наричат отвлечени. Например, те мислят, че отвън някъде ще им се докаже, дали съществува Бог, какво представя Той, как е създал света и т.н. Човек може да получи нещо отвън, но той носи известни знания в себе си. Той трябва да се вглъби в себе си и да дойде до истинското знание. Всеки човек има някаква идея за Бога, но някога се съмнява в своята идея и изпада в помрачение. Щом съзнанието му се помрачи, той изгубва всичко, на което е разчитал. Щом губи основата на живота си, човек е слаб. Силният човек, при каквито условия да се намери, в каквато тъмнина да изпадне, не се разколебава. Убеждения има този човек! Морските вълни не са в състояние да заличат написаното в него. Неговите убеждения са написани на канара, на устойчива материя, а не на пясък. Докато възгледите на човека се заличават от вълните на живота, той се намира на физическия свят, дето нещата са преходни и неустойчиви. Човек се мени като луната, но Бог е неизменен. Отношенията Му към човека са постоянни и неизменни. – Защо? Защото Бог има отношения към човешката душа и човешкия дух, а не към неговото тяло. Тялото на човека се изменя, но душата му и духът му не се менят. те остават вечно

млади, вечно силни. В пътя на своето развитие човек е минал през различни форми, докато е дошъл до сегашната си форма. Благодарение на промените, които е претърпял, той носи големи опитности и знания, които е складирал в душата и в духа си за вечни времена.

„Делата Божии.“ Ако попитате съвременния човек, в какво и как се изразяват делата Божии, той ще каже, че не знае. Ако го запитат, какво е неговото предназначение, той ще отговори, че предназначението му е да вярва в Бога. Като казва, че вярата му в Бога е негова задача, вярва ли в същност това? Каква вяра е тази, която се променя десет пъти през деня? Силен конец ли е този, който се къса всеки момент? Конецът трябва да бъде направен от здрава, от устойчива материя, че, колкото да се дърпа, да не се къса. Здрави конци са ония, които са направени от материята на вярата, надеждата и любовта. Конецът, изтъкан от материята на любовта, е толкова здрав, че цялата земя да окачите на него, не се къса; не само това, но ако закачите на него цялата слънчева система, с всички планети в нея, той пак няма да се скъса; най-после, ако на този конец закачите целия космос, той пак няма да се скъса. Като слушат тия твърдения, мнозина ще ги отрекат. За тях тия твърдения не са научно обосновани. Вярно е, че не са научно обосновани, но какво ще кажете за сегашните теории, които научно са добре обосновани, но нямат никакво практическо приложение? Например, днес съществуват, много теории за светлината, нови и стари, но нито една от тях не е дошла още до абсолютното понятие за светлината. Всеки ден се прибавя по нещо ново към досегашните теории, но все им липсва нещо.

Теориите за произхода на светлината, за понятието светлина са различни, обаче, като изложите гърба си на слънце, светлината действува по един и същ начин. И в миналото, и днес, и в бъдеще светлината е действала и ще действува по един и същ начин. Животните разбират и възприемат светлината по един начин, растенията – по друг, а хората – по трети начин. Човек, като разумно същество, е дошъл до заключение, че светлината носи всички блага в себе си. Той констатира този факт, но в същност възприема микроскопическа част от тия блага. Човек не е дошъл още до вътрешната, красива страна на светлината. Той познава само седемте цвята на светлината, без да подозира, че му предстои да открие още пет цвята. На земята човек може да види само 12 цвята на светлината. Засега са известни само седем цвята на светлината, но един ден той ще постигне и това. Някои искат да знаят, какви са останалите пет цвята на светлината. Те не познават още седемте цвята, а искат да знаят дванадесетте.

Какво представя червеният цвят? Червеният цвят внася в човека живот, енергия и движение. Докато е под влиянието на природния червен цвят,

човек е активен, буен, готов и за работа, и за бой. Изгуби ли този цвят в себе си, човек става пасивен и започва да философства. Той казва, че животът няма смисъл. Той става песимист. Защо? Защото червеният цвят в него е потъмнял. Какво казваме за кръвта, когато започне да потъмнява? Щом кръвта стане тъмна, ние казваме, че е нечиста. Да мисли човек, че животът няма смисъл, това показва, че той е изгубил силата и чистотата си. От голям, чист, буен извор той се е превърнал на малко поточе, което едва шурти. При това положение човек се запитва, трябва ли да обича хората. Заслужават ли неговата любов? Ако човек задава този въпрос по отношение на съществата, които са на един уровен с него, какво трябва да кажат съществата, които са над него? Трябва ли и те да питат за него, заслужава ли да бъде обичан? Каквото човек даде на хората, това ще дадат и възвишените същества на него. Както той обича хората, така и Бог ще го обича. Колкото даваш, толкова ще ти се даде. Това означава стихът: „С каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмери." Невъзможно е през тесни тръби да прекарате много вода. Следователно, ако тръбите на вашата инсталация са тесни, колкото много блага да е определил Бог за вас, вие не можете да ги приемете. Благата, които Бог дава на човека, се изливат в силна струя, която ще пръсне тръбите на вашата инсталация. Тесните тръби не могат да издържат напрежението на благата, които идат от Бога. Каже ли някой, че любовта ще го пръсне, това показва, че тръбите на неговата канализация са тесни. За да издържа напрежението на великата любов, човек трябва да разшири тръбите на своята канализация, т. е. той трябва да разшири сърцето и ума си, да дава и да приема повече.

Щом се говори за великата любов, хората казват, че искат да оставят сърцата си за великата и свята любов. Любовта е сила, която се проявява навсякъде по един и същ начин. Тя не може да бъде велика и малка, свята и порочна, чиста и нечиста. Това са човешки определения. Любовта е една и съща, но различието в любовта, което.хората виждат, показва, че съществата я възприемат и предават различно. Те ѝ предават особени качества. Сама по себе си любовта е толкова умна, колкото и глупава. И в най-глупавите ѝ прояви, според човешкото разбиране, тя е по-умна от най-великите философи и по-мъдра от най-големите мъдреци в света. Любовта превръща грешника в светия, но сама по себе си не е свята. От калта грънчарят прави грънци, но той сам не е гърне. За да покажат, че разбират и оценяват любовта, хората ѝ предават качества, каквито те сами не познават. Казват: „Бог е Любов." Какво е Бог, в същност и те не знаят. Какво е любов, също така не знаят. Любовта е онова вечно начало, което обхваща всичко в себе си. Следователно, не говорете за светостта, за чистотата на любовта, защото сами ще се спънете. Кажете си: Аз живея в Божията Любов. Щом живея в любовта, всичко, каквото пожелая, е постижимо.

„Делата Божии.“ Човек е призван на земята в тази епоха, именно, за великите Божии дела – да вземе участие в тях и да бъде техен свидетел.

Ако хората продължават да живеят, както досега са живели, те ще имат същите резултати, същите разбирания. Това, което сега преживяват, е резултат на тяхното минало. Време е вече да ликвидират със своето минало, да погледнат към новия живот, който Божият Промисъл чертае. Малко хора днес разбират, какво нещо е Божият Промисъл. Те не могат да си представят, какви са отношенията на Бога към хората и какво Той има пред вид да им даде. Бог не мисли да прави човека щастлив, богат, учен, силен, както той иска. Единственото нещо, което Бог иска да даде на човека, това е животът. Какво по-ценно нещо може да иска човек от живота? Да имате живот, това значи, да участвате в това, в което Бог участва и се проявява. Казано е, че Бог е живот. Какво по-велико от това, да бъде поставен човек в средата на Бога – в живота? Любовта ражда живота. Дойдете ли до живота, няма две мнения за него. И растенията, и животните, и човекът, и ангелът – всички еднакво се стремят към живота. Обаче, за да се прояви животът, нужни са няколко елемента, като условия. Първото условие за живота е въздухът. Щом има въздух, има и умствен живот. Значи, въздухът е свързан с ума. На физическия свят човек приема въздуха чрез дробовете си. Има хора, които са постигнали и вътрешно дишане – чрез астралното и умственото си тяло. Някои йоги са дошли до положение да задържат дишането си до половин час. В половин час те поемат един път въздух. Някои източни народи казват, че Бог вдишва и издишва един път в милиарди години. Като вдишвал, Той приемал външния свят в себе си. Като издишвал, Той го изхвърлял вън от себе си. Това издишване те наричали „създаване на света.“ Това са твърдения на източните народи, но доколко са верни и истинни, не се знае, не е научно доказано.

Тъй щото, когато хората се запитват, как ще се оправи света, казвам: Светът ще се оправи чрез дишане. Хората трябва да се научат да дишат правилно. Дишането е свързано с мисълта. Следователно, светът ще се оправи, когато хората се научат да мислят правилно.

Днес всички хора говорят за възпитанието на младото поколение. Те търсят нов начин за възпитание, да подобрят живота, да излязат от мъчнотиите. За възпитание на младото поколение може да става въпрос само тогава, когато младият развие своето духовно тяло така, че с него да извършва всички функции, които върши и с физическото си тяло? Когато духовното тяло на човека започне да се проявява като физическото, само тогава може да се говори за възпитание и самовъзпитание на човека.

Двама души могат да бъдат в съгласие ида се обичат, само когато са развили духовните си тела. Ако действат само физическите им тела, а духовните не се изявяват, те не могат да се обичат. От развитието на духовното тяло на човека зависи неговата вяра и любов.

Апостол Павел казва: „Имам тяло духовно, имам тяло физическо”. Ако физическото тяло, т.е. земната къща на човека, се развали, а няма още духовна, нищо не остава от него. За духовното тяло на човека е казано: „Имам дом неръкотворен”. Физическото и духовното тяло на човека са тясно свързани. Ако човек заболее физически, болестта се отразява и на духовното му тяло. И обратно: ако духовното му тяло заболее, и физическото ще започне да страда. Тъй щото, иска ли да се лекува, човек трябва да влезе във връзка с духовното си тяло. Лекува ли се само по физически начин, той нищо няма да постигне. Вечер, когато спи, човек напуща физическото си тяло, през което време става пълно пречистване и обновяване на клетките му. Щом тялото се пречисти, човек отново влиза в него и се събужда. Ако е спал добре, тялото му се пречиства добре, и той се събужда разположен и обновен. Добрият сън зависи от правилното пречистване на тялото. Вие искате да знаете, как можете да постигнете това. Ще го постигнете, когато разберете, че любовта не е нито света, нито грешна, нито глупава, нито разумна. Ако можете да приемете това, каквато болест имате, ще изчезне. Не можете ли да гледате на любовта по този начин, вие ще останете със своите стари възгледи, а заедно с тях и с болестите си.

Досега аз съм изнасял принципите на живота, а вие сами трябва да си намерите методи. Аз ви по-казвам вратата, през която можете да влезете, но вие се страхувате. Казвате: Ще влезем, ами, ако не можем да излезем? Това е ваша работа. Ако не искате да влезете през вратата, която ви показвам, останете у дома си. От време на време ще ви посещавам, да видя, какво правите в домовете си. Щом ме видите, ще почнете да се оплаквате, че не сте разположени. Щом не сте разположени, излезте вън, на чист въздух! Ще се простудим. – Останете тогава в стаите си. Отворете поне прозорците. – Страх ни е от течение. – Тогава стойте със затворени прозорци, но знайте, че ще боледувате. Други пък се страхуват да излязат от къщата си, да не ги обере някой. Щом ги е страх от крадци, нека останат в къщите си, да ги пазят. И при това положение те са осъдени на заболявания. Който живее във великия закон на любовта, той свободно излиза от тялото си, не се страхува, че ще го оберат. Тялото му става невидимо. Адептите знаят изкуството да излизат от тялото си, когато пожелаят. Те отиват на различни места, обикалят из пространството, а тялото си оставят на някой брат, да го пази.

От религиозна гледна точка, човек не може да се нарече вярващ, докато поне веднъж не е излизал от тялото си и с духовното си тяло се качи в разумния свят, да се свърже с възвишените и разумни същества. Това значи, да направи човек съзнателна връзка между душата и Бога. Докато търси Бога във физическото си тяло, човек никога не може да Го намери. Казано е в Писанието: „Когато се молиш, скрий се в тайната си стаичка". Тайната стаичка, това е духовното тяло на човека. Само там човек ще намери Бога, ангелите и църквата. Някой мисли, че като погледне нагоре, той се е свързал с Бога. Това не е никаква връзка. За да се свърже с възвишения свят, погледът на човека трябва да претърпи две пречупвания: едно вътрешно пречупване – към своята душа, и едно пречупване нагоре – към Бога,

Съвременните хора се страхуват от духовни работи. Щом чуят да им се говори за духовния свят, някои си мислят, че ще стане нещо с тях, ще полудеят, или ще ги обсебят. Едно трябва да знаете: никой не може да обсеби човека, ако той не е в съгласие с този, който обсебва. Никой никого не може да обере, ако човек не става съдружник с крадеца. Никакви договори за заеми с никого не правете. Нито взимайте пари на заем, нито давайте. Когато предприема нещо за себе си, или за другите, човек трябва да бъде щедър. Ако си купува дреха, тя трябва да бъде от най-хубава материя, изработена от най-добрия шивач. Ако завързва приятелство с някого, човек трябва да е готов да му даде нещо ценно от себе си. Приятелство или познанство започва всякога с даване. Ето, като е направил връзка с човека, Бог му е дал най-ценното – живота. С какво ще отговори човек срещу това, което е получил от Бога? Ще кажете, че сте бедни, невежи, слаби. Това не е истината. Бог е направил човека по образ и подобие свое и, след всичко това, той се осмелява да казва, че е беден. Човек трябва да знае истината. Той е получил най-голямото благо – живота, който не се откупва и с най-голяма цена. В бъдеще, върху живота, като върху почва, ще израстат още много блага. Като знае това, човек трябва всеки момент да слави Бога в себе си.

Мнозина се запитват, в кой Господ трябва да вярват. Ще вярваш в този Господ, Който ти е дал най-ценното нещо – живота. Някои ще ти казват, че си заблуден, като вярваш в Бога, че от тебе човек няма да излезе, че ще пропаднеш, ще се намериш в ада, между дяволит. Каквото да ти казват, ти трябва да вярваш в Господа, Който ти е дал живот, и от нищо да не се страхуваш. И в ада да влезеш, щом си с Бога, няма нищо страшно. Дето е Бог, там дяволи не съществуват. Когато човек не вярва и не люби, тогава идат дяволит.

Съвременните хора говорят за ад и за рай, без да знаят, че те сами са

създали ада и рая. Мъжете и жените са огнярите в ада, те сами подклаждат огъня в ада и сами се пекат на този огън. Земята е и адът, и раят. По-страшен ад от този, който съществува на земята, няма. Хората сами са втълпили в умовете си мисълта за ада, за вечното мъчение и мислят, че по този начин ще се изправят. Ето, осем хиляди години вече са се изминали, откак светът съществува, но въпреки това страданията и мъченията не са изчезнали. Хората ще се изправят, и страданията ще изчезнат, когато всички осъзнаят, че животът е произлязъл от Бога. Щом осъзнаят това, те ще използуват живота разумно. Лош човек е онзи, който пази своя живот, а отнема живота на другите хора. Лош човек е онзи, който, като има пари за живеене, отнема средствата на другите хора, които, като него, имат право да живеят. Ще каже някой, че не може да живее с хиляда-две хиляди лева, че не иска да бъде сиромах. Той сам си е внушил, че е сиромах. Щом има живот – най-ценното нещо, никой човек не може да бъде сиромах. За Христа казват, че бил сиромах. Не, Христос беше богат. Той разполагаше с големи знания. Как ще си обясните факта, че Той можа да нахрани петхиляден народ с пет хляба? Различни обяснения са дадени за тези хлябове.

Според някои, петте хляба са били големи като могили; според други, всеки човек е носел със себе си парче хляб, затова са стигнали пет хляба на пет хиляди души. И едното може да е вярно, и другото, но най-вероятното е, че Христос имал знания, каквито никой човек досега не е притежавал. Аз зная истината по този въпрос, но не искам сега да я доказвам. Ако съм налял в едно шише чиста, планинска вода и ви казвам, че тази вода е от един извор, който се намира на пет километра от вас, как ще ви докажа това? Който иска да се увери в думите ми, нека отиде до извора и ще разбере, че говоря истината. Който не иска да отиде на извора, нека чака да се изпие водата. Щом се изпразни шишето, аз пак ще отида на извора да го напълня.

„Делата Божии." Само онзи може да върши делата Божии, който се е освободил от своите заблуждения и се е домогнал до вътрешните, основни положения на живота. Опасно е да не дойде човек до пасивните положения в живота, които ще го отдалечат от Бога. Например, ако приятелят ти дойде при тебе и те намери в пасивно състояние към него, т. е. не се интересуваш от него, не влизаш в положението му, той започва да се отдалечава от тебе. Всяко безразличие в отношенията на хората става причина да се отдалечават едни от други. Същото отдалечаване се явява между човека и Бога. Започне ли да мисли, че светът не е създаден, както трябва, че хората са на крив път, човек сам се отдалечава от Първата Причина на нещата. Отдалечи ли се от Първоизточника на живота, човек се лишава от великите блага на Бога. И да ги получи, той не може да ги

оцени, не може разумно да ги използува. Какво по-голямо благо може да иска човек от любовта, която му е дадена? Въпреки това, малцина разбират и оценяват любовта. И затова, често слушате хората да казват, че никой не ги обича. Виждате, как родителите обичат сина си и дъщеря си, но те не ценят тяхната любов и казват: Няма кой да ни обича. И за да намерят някой да ги обича, те се влюбват в някоя мома, или в някой момък и се оженват. Като се оженят, тогава виждат, че се излъгали.

Дойдат ли до любовта, всички хора се лъжат, и обикновени, и учени. Един виден английски реформатор, проповедник в една методическа църква в Англия, се оженил за една добра християнка от неговата църква, но на третия ден след женитбата си казал: Не струва човек да се жени. Наистина, да се ожени един реформатор, това значи, да направи една голяма грешка в живота си.

Когато създаде първия човек, Бог го постави в райската градина, да живее между растенията и животните, като техен господар, и да ги изучава. Той скри жената в Адам, да не би, като излезе вън от него, да направи някаква пакост. Но Адам не се задоволи от това. Той пожела да има другарка, както всички животни, и Бог задоволи желанието му. Той извади жената от него и я нарече Ева. Красива беше другарката на Адам. Когато магарето видяло за пръв път Ева, извикало от захлас и удивление. Много красива била Ева. Със своето извикване магарето искало да предупреди господаря си, да бъде внимателен с Ева, да не стане причина, да направи тя някаква пакост. Същевременно магарето виждало някакъв недостатък в мъжа. От този момент Ева намразила магарето и карала Адам да го бие. Тази е причината, поради Която и до днес още магарето реве. Със своя рев то иска да каже на хората, че всеки, който казва истината, ще бъде бит. Голям философ е магарето.

За магарето се казва, че в далечното минало е било голям философ – маг-хаха-рец. По това време му била дадена една голяма задача за разрешаване. Като не могло да разреши задачата си, то изгубило философските си способности и останало обикновено животно – магаре. Сегашните философи и мъдреци трябва да изправят отношенията си към жената. Повечето философи, учени, поети казват, че мозъкът на жената тежал по-малко от този на мъжа, че чувствата й били неустойчиви, че тя била глупава и т.н. Чудно нещо! Жената ражда деца, с което поддържа цялото човечество, а въпреки това я считат по-долностояща и по-глупава от мъжа. За да имате ясна представа за жената, вие не трябва да я разглеждате отделно, като единица, но я разглеждайте като същина, в нейната целокупност. Мощно, велико нещо е жената в природата. Извадите ли женския принцип от живота, веднага ще дойде смъртта.

Женският елемент, или женският принцип е носител на живота. Този елемент е влязъл в Битието още при създаването му. Значи, жената е влязла в живота още в момента, когато е започнал да се проявява. От този момент тя е влязла и във всички живи същества, от най-малките до човека. Като знаете това, не отделяйте жената от живота, т. е. любовта от живота. Жената символизира любовта. Днес ние виждаме жената в изопачена форма. С изопачаване на човешкия живот се изопачила и жената. Днес. под понятието жена разбират нещо съвършено различно от първоначалното понятие.

В същност, под понятието жена разбираме същество, което може да роди най-красивата форма; същество, което може да произведе най-голямата сила; същество, което може да изяви най-великата интелигентност. След всичко това, слушате някои хора да казват, че не искат да бъдат жени. Коя ли жена е истинска жена? Аз бих желал, всички хора да са жени. Под думата „жена" аз разбирам непроявената любов, която днес е в състояние на дете, в процес на развитие. Под думата „мъж" разбирам проявената любов, която се намира вече в своята възмъжалост. С други думи казано: жената е любовта в своето детинско състояние; мъжът е мъдростта, т.е. старият, мъдър човек. Детето носи в себе си своите заложби, които ще дадат резултат в бъдеще. Майката и бащата са проводници на тия заложби, които детето крие в себе си. Сами по себе си майката и бащата не са онази майка и онзи баща, които създават нещата. Те само раждат, а друг създава и твори.

Сега, като изнасям тия нови понятия, аз не искам непременно да вярвате в тях. Аз искам само да ви покажа, къде е изворът на нещата. Вие сами ще почерпите от водата на този извор, ще я опитате и ще се произнесете за нейния вкус и чистота. Всеки носи в себе си онзи вътрешен авторитет, чрез който познава истината. Лошо е, когато човек признава този авторитет само в себе си, но не и в другите. Човек трябва да признае този авторитет във всички. И тогава казвам: Всички хора познават истината, всички хора могат да обичат. Няма по-велико нещо за човека от това, да обича, да люби. Това е привилегия за човека главно. Животните могат да чувстват, а на човека е дадена възможност да обича. Как трябва да обича човек? Той трябва да обича детето като дете, младата мома – като млада мома, възрастния – като възрастен и т. н. Какво значи, да обичате младата мома като млада мома? Обичайте младата мома, както добрата градинарка обича цветята си. Тя не ги къса, не ги държи в ръцете си да увехнат, но всяка сутрин ги полива и разкопава. Благодарение на нейните грижи, от ден на ден те стават по-красиви, по-благородни и с по-голямо благоухание. .Ако влезеш в един дом като приятел, вложи своята любов във всички членове на дома така, че работите им да тръгнат напред: ако са били

сиромаси, да забогатеят; ако са били болни, да оздравеят. В който дом влезе, любовта всякога носи своето благословение. Срещнете ли живо същество в гората, колкото да е хищно и свирепо, не бягайте от него. Бягате ли, това показва, че нямате любов? Ако бягате, вие по нищо не се различавате от животните. И животните бягат, и те се страхуват. Срещнете ли млада мома в гората, и от нея не бягайте. Услужете й, поклонете й се и след това си заминете. Оставете в ума й мисълта, че брат е срещнала в гората, а не звяр, от когото да бяга и да се страхува.

Един ден срещнах заек в гората. Като чу стъпки, той веднага подскочи и избяга. Аз направих опит да го успокоя и отправих мисълта си към съзнанието му: Защо бягаш? Защо се страхуваш? Не мисли, че имам лоши намерения към тебе. Аз продължавам навътре в гората и виждам същия заек на пътя ми точно, легнал на земята и ме гледа право в очите. Приближих се до него, помилвах го, но той не трепна. Казвам му: От тебе ще излезе нещо. Ти имаш условия да се развиваш. Може да ви се вижда това невъзможно, но факт е. Който носи любовта в себе си, той може да внесе спокойствие във всички живи същества.

Казано е в Писанието: „Невъзможните неща за човека са възможни за Бога." Човек трябва да има будно съзнание, да определи отношенията си към Бога. Щом отношенията му към Бога са правилни, те ще бъдат правилни и към всички живи същества. Носете в себе си мисълта, че животът, който ви е даден, е най-великото благо за вас. Бог ви се изявява, именно, чрез живота, но като не разбирате това, вие търсите Бога вън от себе си. Ако досега не сте познали и намерили Бога, никога няма да Го познаете и намерите. Преди две хиляди години Христос дойде на земята, но хората не Го познаха. Днес Го очакват пак да дойде по особен начин, но и да дойде, те няма да Го познаят. Христос е дошъл вече на земята. Той е вътре в човека, но малцина Го познават. Те искат да Го видят отвън, велик и мощен. те не подозират, че Христос се е скрил дълбоко някъде в човека и може да Го види само онзи, който се е свързал с Него. Божественото начало в човека не е нищо друго, освен Бог, Христос, Който чака своето време да се прояви. Докато не даде път на това начало в себе си, човек никога няма да познае нито Бога, нито Христа. Като не разбират цената на Божественото в себе си, някои хора несъзнателно го убиват и после се чудят, защо работите им не вървят добре.

Съвременните хора се запитват, трябва ли да съществува войната, или не. Този въпрос може да се реши от всички народи. Нека всички народи изпратят свои представители, всички да изкажат мнението си. Базата за разрешението на този въпрос е животът. Всеки трябва да се запита: има ли право да отнема живота на своя ближен, или на кое да е същество?

Животът е най-великото благо, което Бог е вложил в човека и във всички живи същества. Следователно, никое друго същество, било на земята или на небето, няма право да отнема това, което сам не е дал. Тъй щото, който се осмели да отнеме това благо от човека, той носи отговорност. Като говоря за живота, като велико благо, имам пред вид Божествения живот в човека, а не онзи грешен, изопачен човешки живот. Каквото срещна на пътя си – растение, дърво, птица, животно, човек, радвам се на всичко, защото във всичко живо тече онзи Божествен живот, който тече и в мене. Всяко живо същество, колкото малко да е, представя част от великия Божествен организъм. Като мисли така, човек ще реформира своите възгледи за нещата и сам ще си отговори на всички въпроси, които го занимават и които представят противоречие за него. Като разсъждавате правилно, вие ще можете да отдалите безграничното от граничното и да познаете Бога и Христа.

Казано е в Писанието: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога.” С други думи казано: Това е живот вечен, да позная живота, който е вложен в мен, както и онова, което поддържа този живот. Онова начало, което поддържа живота, е Божията Мъдрост. Ако мъдростта не беше в живота, той отдавна би бил унищожен. Какво по-страшно нещо търсите от омразата? Омразата е в състояние да унищожи човека. Омразата се обезсилва благодарение на мъдростта. Обаче, ако омразата вземе големи размери, човек ще дойде до състояние на пълно сгъстяваме и втвърдяване. В такъв случай, мъдростта се отказва да помага на човека. Тя оставя на него, сам да се смекчи. Бог е вложил в човека живота и любовта, и той е длъжен да прояви тази любов, да обича, както Бог обича. От създаването на човека досега Бог не е престанал да го обича. Следователно, ти ще обичаш, както Бог обича. От тебе не се изисква да създадеш някаква голяма вселена. Ти ще създадеш в себе си един малък свят и ще го поддържаш. Не го ли поддържаш, както Бог поддържа големия свят, ти ще влезеш в разрез с Него. Ако ти не обичаш и не поддържаш живота на милиардите същества в себе си – клетките, ти не си в съгласие с Бога.

Човек трябва да знае, че всички клетки на тялото му, както и всички негови органи, имат желание да обичат. Като не разбира техните нужди, той им забранява да обичат. Днес им забранява, утре им забранява, докато един ден всички органи в него се атрофират, и той казва: Утвърдих се вече, станах правоверен. Той мисли, че се е утвърдил в идеите си. В такова утвърдяване няма никаква философия, никакво знание.

Едно момченце отишло с баща си на църква. То се възхитило от проповедта на пастора и, като се върнало дома си, цял ден пяло, скачало.

Баща му седял на едно място и гледал детето си, как играе и пее. Детето запитало баща си: Татко, ти защо не пееш? – Аз съм утвърден вече, отговорил бащата. Не се минало много време, бащата, заедно с детето си, отишли на разходка със своя кабриолет. По едно време конят се спрял и не искал да върви. Бащата го ударил няколко пъти с камшика си, но той не мръднал от мястото си. Като гледало, какво прави конят, детето казало на баща си: Татко, конят се утвърдил. То не разбирало значението на думата утвърдяване, но все пак вложило в нея свое разбиране.

Много от съвременните хора са хора на утвърдените идеи и вярвания, но въпреки това работите им не вървят. В Бога вярват, за любовта говорят, върху научни въпроси спорят, но животът им пак не се нарежда, както разбират. Какво показва това? Стари са техните идеи, и трябва да се изменят. Каквото да говорят, както да разсъждават, старото си е старо, никаква критика не издържа. Ако човек не може да познае Бога в себе си, в своя живот, и отвън няма да Го познае. Ако не може да Го познае в малкото, в голямото още по-мъчно може да Го познае. Истинският живот започва с изучаване на малките величини. Като развива и възпитава физическото си тяло, човек трябва да направи същото и с духовното си тяло.

Съвременните хора се намират пред една велика задача, която трябва да решат правилно. те се намират в положението на неизлюпеното още пиле, което се приготвя за новите условия на живота. Нов живот, нови условия очакват човека. Той трябва да бъде готов за тия условия. Като минава от преходните в постоянните условия, каквито новият живот носи, човек трябва да разполага с нови органи. Апостол Павел казва, че ще дойде ден, когато човек ще бъде грабнат във въздуха. Това ще стане с всеки човек при преминаването му от преходните условия в условията на новия живот. Ако това стане буквално, човек ще се намери в ужасно положение. Какво по-страшно положение от това, да увиснеш във въздуха, без основа под краката си? Само онзи може да увисне във въздуха, на когото разбиранията са преходни, без никаква основа. За да не се намери в това положение, човек трябва коренно да измени своите възгледи за живота, да ги пригоди към новия живот. Не се ли пригоди към новите условия на живота, човек ще се лиши от всички блага, които новото носи със себе си. Христос казва: „Не наливайте ново вино в стари мехове". Старите мехове, старите съдове не издържат на изобилието на новия живот. Ако работите съзнателно върху себе си, вие ще се ползвате от благата на новия живот. Казано е в Писанието: „Старото отминава вече." Значи, старото тяло ще се замести с ново. Сега се строи ново тяло. Дрехарниците са пълни вече с нови дрехи за новото тяло на човека. За всеки човек е определен по един нов костюм. Преди да се облече с този костюм, човек трябва да се измие,

изчисти, да няма никаква кал и нечистотия, вън и вътре в тялото си. Човек трябва да бъде абсолютно чист. Чистотата подразбира здраве. Само чистият човек може да бъде здрав. Пречистването и приготвянето на човека за дрехата на новия живот става на земята. Щом облече новата си дреха, той минава вече в нова фаза на живота. Щом влезе в новата фаза на живота, човек коренно се е видоизменил. За това състояние на човека апостол Павел казва: „Ние няма да умрем, но ще се изменим."

Новият живот изисква готови хора. Те не се приготвят с говорене. В камарите говорят, на площадите говорят, в църквите говорят, но хората не са се изменили, нито светът се е оправил. Човечеството е минало през хиляди войни, но и те не са оправили света. Хиляди и милиони хора се раждат и умират, но светът още не е оправен. Днес в семействата майката и бащата играят важна роля. В бъдеще само майката ще играе роля в семейството, а бащата ще бъде далеч някъде. С други думи казано: Майката ще работи отвън, бащата – отвътре, а детето ще бъде между тях. Днес майката е отвън, бащата – отвън, детето – отвън, и животът не върви хармонично. За да тъчете, нужни са две кросна: едното долу, другото горе. Платното върви между двете кросна. Само по този начин животът, като платно, ще се тъче. Както и да се говори, хората не могат да си обяснят, как може бащата да работи вътре в сина си, а майката – отвън. За да разберат тази истина, хората искат доказателства. Никодим, като съвременните хора, не разбра думите на Христа, Който казваше: „Ако не се роди изново, човек не може да влезе в Царството Божие." Той запита Христа: Как е възможно стар човек да се роди изново? Христос му отговори: Ти си учител израилев, учиш хората, как не можеш да разбереш тия елементарни работи? Има нов начин, по който човек може да се роди изново. Новораждането е вътрешен процес. Когато човек мисли за някого, това показва, че е влязъл в главата му. Това е най-доброто посещение; Не е нужно по външен начин да се посещават хората. Външното ръкуване не означава още истинско поздравяване. Човек може да носи някого в главата и в сърцето си, постоянно да мисли за него, без да се ръкува. Това значи посещение по духовен начин. Как ще приемете Христа и как ще Го посетите, това зависи от вашето разбиране. Едно е важно: докато човек не познае Христа отвътре, отвън само никога няма да Го разбере.

Един благочестив калугер ходил на Атонския манастир. На връщане той се отбил в дома на един свещеник в Нови-Пазар, да си почине. Като тръгнал да си отива, калугерът помолил свещеника да му даде една малка сума за път, да не ходи пеш. Свещеникът му казал, че нямал пари, и после добавил: Можеш да си отидеш пеш. Като нямаш пари, пеш можеш да ходиш. Като разправяше тази случка, аз казах на свещеника: Знаеш ли, че този калугер беше Христос? – Право ли говориш, или ме изпитваш? – И те

изпитвам, и истината ти говоря. – Ако знаех, че калугерът е Христос, щях го да настигна, да му дам пари за път, да не ходи пеш. Всеки човек трябва да познава делата Божии, защото те крият известна сила в себе си. Къде се проявяват делата Божии? В живота. Ето защо човек трябва да си изработи нов мироглед за живота, нови отношения към всички живи същества – отношения на зачитане на Божественото в тях. Срещнете ли един човек, вие трябва да имате към него специфично отношение на уважение и почитание, вън от неговата личност. За да изработи нов мироглед за живота, човек трябва да се вглежда в своите прояви, в своите слабости и да се изправя. Като работи върху себе си, човек може да се самовъзпитава. Така той може да си изработи нови методи за придобиваме знания и изкуства. Така само той ще разбере, какво представя истинската поезия. Без любов никаква поезия не съществува. Лесно е да се каже: „Повярвай и всичко, което желаеш, ще придобиеш." Ти не можеш да вярваш, докато не обичаш. Ти не можеш да се надяваш, докато не обичаш. Вярата определя качествата на твоята любов. Надеждата определя качествата на твоята вяра. Любовта определя качествата на твоя ум. Колкото повече любов имаш толкова по-големи знания и сила ще имаш. Любовта подхранва Божественото, което помага за проява на всички дарби в човека.

И тъй, задачата на човека е да изучава и прилага любовна като проява на Бога. Когато човек даде ход на тази любов в себе си, всички болести, противоречия, недоразумения ще изчезнат. Любовта стопява всичко. Тя се проявява като импулс, като светлина на ума и съзнанието на човека. Любовта внася светлина в човешкия ум, топлина в сърцето му и сила във волята му. За такъв човек се казва, че е вдъхновен. Като знаете това, никога не препятствайте на Бога в себе си да се прояви. Той се проявява чрез вашите добри мисли, чувства и постъпки. Ако не можете да направите едно добро, оставете поне мисълта за доброто да мине през вас, за да я приеме друг някой, който ще направи доброто вместо вас. ако минете покрай някой просяк и нямате възможност да му помогнете, мислено поне му изпратете едно добро желание, да му се помогне по някакъв начин. Колкото хора минат след вас, те ще възприемат вашето добро желание, и всеки ще тури в чинийката му никаква сума. Обаче, ако вие не му изпратите едно добро желание, всички хора ще минават и заминават, без да му помогнат.

Помнете, че колкото малък да е човек, все пак, в известно отношение, той е фактор. Човек едновременно отваря и затваря вратата на Царството Божие. Казано е в Писанието: „Вие взехте ключовете на Царството Божие, и нито вие влизате вътре, нито другите оставяте да влязат." Всеки човек има ключ за вратата на Царството Божие, но държи заключена вратата и не пуща Бога да работи в него. Всеки човек сам трябва да отключи вратата

на своето сърце, т. е. на Царството Божие в себе си, и да пусне Бога вътре да работи. Иска ли да се преобрази, човек не трябва да противодейства на Божественото в себе си. Той трябва да стане едно с Него. Не направи ли това, никой не може да дойде отвън да го спаси. Като срещнат човек, в когото божественото работи, хората започват да се съмнява в него и го разпиват, от къде е дошъл, кой го е изпратил, какви са майка му и баща му и т.н. Това са стари прийоми. Искате ли да знаете, дали даден човек е проводник на Божията Любов, вижте, носи ли той живот за себе си и за своите ближни. Едно от качествата на реалността е, че тя носи живот. Дето има живот, там има радост и веселие. Тази радост иде отвътре, а не отвън. Хората стават весели и от бурето с вино, но това веселие е временно. Божественото носи истинската радост и веселие. Започнат ли хората да се веселят от присъствието на Божественото, музикантите ще дойдат. Тогава всички хора ще пеят, ще играят и ще се веселят в името Божие. Има ли нещо лошо в тази игра? Когато човек играе, когато се радва и весели пред Бога, той е на прав път. Казано е в Писанието: „Радвайте се и веселете се в Господа!" Когато Божественото в човека се появява, никаква критика не се допуска. Не критикувайте Божественото нито в себе си, нито в ближните си. Когато сте пред Божественото, всички трябва да мълчите и да се учите. Божественото твори и раздава своите творения на ония, които са готови за тях. Божественото приготвя вече нови дрехи за всички, които са готови да ликвидират със старите.

Сегашните хора се страхуват от новото, да не би, като го приемат, да умрат. Новото носи живот, а не смърт. Влезе ли в новия живот, и като умира, и като оживява, човек трябва да държи съзнанието си будно, да не става никакво прекъсване на съзнанието му. Човек трябва съзнателно да умира и да оживява, да осиромашава и забогатява. Осиромашее ли, той трябва да каже като Йов: „Бог даде, Бог взе." През каквито промени да минава, човек трябва да бъде буден, да се ползува от тях, без да се обезсърчава. При всички случаи на живота си, човек трябва да се държи за любовта и да знае, че тя не може да бъде нито света, нито грешна; нито умна, нито глупава. Тя е над всичко. Тя управлява света.

Сега вие ме слушате и си мислите: Искаме да чуем нещо ново, да се освободим от страданията. Няма защо да чакате помощ отвън. Вие сами можете да си помогнете, да се освободите от своите мъчнотии и страдания. Очаквате ли на хората, тоягата ще се стовари върху гърба ви.

Двама просяци, единият сляп с двете си очи, а другият – сляп с едното си око и куц с единия си крак, тръгнали от село на село да просят. Те отишли в дома на един селянин, да искат хляб, пари, дрехи. Селянинът казал: Ще ви дам, каквото искате, но понеже имам много работа, помогнете ми

малко. – Не можем, ние искаме до вечерта да обиколим още няколко села. – Чакайте тогава, аз ще ви дам добър урок. Той взел тоягата си в ръка и започнал да ги налага по гърбовете. Просяците забравили своите недостатъци и веднага хукнали да бягат. Восъкът, с който залепили очите си, паднал на земята, и те прогледали, а куцият веднага оздравял. Стои селянинът след това и си казва: Наистина, Христос отвори очите на един сляп, а пък аз отворих очите на двама слепи.

Казвам: Човек е дошъл на земята да учи, а не да играе ролята на просяк, да залепва очите си с восък, или да превързва крака си, да минава за куц. Играе ли чужда роля, тоягата ще се стовари върху гърба му и, тогава, ще не ще, ще прогледа и ще проходи.26

Като ученици, вие трябва да се стремите към същественото, което освещава нещата. Това е Божественият живот във вас. Разчитайте на този живот в себе си, а не на външни неща. Разчитайте на вашето постоянно и неизменно верую, на вашите неизменни отношения към Бога. Разчитайте на чистотата на своята душа. В чистотата, в любовта и във вашите неизменни отношения към Бога се крият методите за подмладяване, възкресение, оживяване, освобождаване и примиряване с Бога. Да приеме човек Божественото в себе си, това значи, да се домогне до великата истина, която очаква от хиляди години насам. Казано е в Писанието: „Ще изпратя Духа си върху вас." Това значи: Ще се вселя във вас, за да проявите Божественото, което ви е дадено.

„За да работим делата Божии!" – Това е живот вечен. Като работим делата Божии, ще придобием вечния живот. Като придобием вечния живот, ще познаем Единнаго, Истиннаго Бога.

26. Беседа от Учителя, държана на
23 февруари, 1930 г. София. – Изгрев.

1930_02_26 Доброто значение
лекция пред общия окултен клас

ДОБРОТО ЗНАЧЕНИЕ

Размишление

Ще прочета 119-ти Псалом, буква „К“, „Коф“.

Сега, като чета този Псалом, разбират ли го всички? Ако онзи, който е писал Псалома, е между вас, ще го разбере ли? И той, като вас, ще слуша и ще си каже: „Какво ли е искал да изнесе Псалмопевецът с този Псалом?“ Значи Псалмопевецът е писал нещо, от което се ползват повече другите, отколкото той сам. И портокалът, и лимонът, и ябълката са изработили онова, което са искали и разбирали, но други се ползват от тяхната работа, а не те сами. Следователно, когато човек се стреми да направи нещо, както той разбира, в края на краищата други ще се ползват от неговата работа, а не той сам. Някой иска да постигне нещо велико, да стане богат, учен, силен. Той прави ред усилия, за да постигне това, което желае, но в края на краищата други се ползват от неговото постижение. Те изяждат постижението му, както ядат плода на някое дърво. Дървото само ли яде плодовете си? Тъй щото, искате ли да придобиете нещо, ползвайте се от това, което е неразбрано за вас, а разбрано за другите; ползвайте се от това, което е лошо за вас, а добро за другите.

Съвременният човек си служи с две мерки в живота: едната мярка прилага към себе си, а другата – към окръжаващите. Според първата мярка едни неща са добри, а според другата – не са добри. С други думи казано: Това, което е добро за даден човек, за друг не е добро. Или: Ако нещо е добро за човека, не е добро за животните. Например, за някой човек е добре да заколи една кокошка, да я очисти, да я опече и да седне около някой студен планински извор, да си хапне и пийне. Обаче за кокошката това не е добре. Понякога ученият казва, че молитвата не е за него. Само децата, само простите хора трябва да се молят. Не се минава много време, работата се обръща другояче. Ученият, който не признавал молитвата, започва да се моли. Защо се моли? Защото се е намерил в трудно, безизходно положение. Той се моли на всички, които го ограничават и измъчват. Като види, че те не влизат в положението му, най-после той се обръща към Бога. Щом Бог го освободи от трудното положение, той изменя вече мнението си за молитвата. Има думи, съдържанието на които за едни хора е обидно, а за други не е обидно. Ония, които се обиждат от някои думи, не ги забравят през целия си живот.

Всяка дума крие в себе си известна сила, с която човек трябва да се справя.

Ако силата, която се крие в някоя дума, е отрицателна, човек трябва да знае как да я превърне. Изкуство е, човек да знае как да превръща отрицателните енергии в положителни. Като ученици, вие трябва да различавате силите, които са скрити в думите. Има думи, които привидно са приятни, сладки като захарта, но вземете ли ги вътрешно, ако не причиняват вреда, поне полза не принасят. Например, външно захарта е приятна, на вкус сладка, но според някои учени, вътрешно взета, тя не храни човека. Значи захарта крие в себе си някаква лъжа. Има постъпки, съдържанието на които е подобно на това в захарта. Отивате някъде на гости, дето ви приемат любезно, с разположение. Обаче едва мръднете крак да си отидете, веднага чувате зад вас да се говори: „Защо дойде този човек да ми отнеме толкова време? Съжалявам за изгубеното време. Дано втори път не ми дойде“. Искрен прием ли е този? Вие не можете да му кажете истината в очите, да знае, че сте заети, да не отнема времето ви. Понеже не можете да кажете истината в очите му, вие я казвате зад гърба му. Това не е морал. Лошият човек е смел, всякога може да каже истината в очите на човека.

Значи, когато казва истината, човек става лош. Когато обикаля истината, той е добър. Като отидете някъде на гости и ви почерпят с кафе и сладко, вие сте доволни, казвате, че тия хора са добри. Почерпването още не е израз на доброта. Това представя външно отношение, което може да има съдържание, а може да бъде и без съдържание. Това още не представя истинско гостуване. Да отидеш някъде на гости, това значи да стане правилна обмяна. Да отиде човек на църква, това значи между свещеника и него да е станала правилна обмяна. Да отиде ученикът на училище, и това означава правилна обмяна между учителите и него. Стане ли тази обмяна правилно, през целия си живот човек остава ученик. Дето не става правилна обмяна, там няма живот, няма движение, няма мисъл, няма никакви чувства. Опита ли се човек да задържи живота, мисълта и чувствата за себе си изключително, той се намира в дисонанса на живота. Този дисонанс показва, че обмяната не е станала правилно, течението на силите е подпушено някъде.

За да дойде до прави разбирания, до права мисъл, човек трябва да бъде абсолютно здрав, да не стават в него никакви подпушвания. При това положение той ще разбира правилно Любовта и нейните прояви. Той ще разбира живота във всичките му прояви, външни и вътрешни. Не е ли здрав, човек ще мисли криво. Какво са доброто и злото, в техния дълбок смисъл, той няма да разбира. Какво представя Любовта, също няма да разбира. Той ще живее, както му попадне, и ще казва, че всичко е позволено, че човек е свободен да върши, каквото намира за добре.

Какво разбираме под думата „позволени неща“? Позволени неща са относителните. Значи това, което е позволено за здравия, не е позволено за болния; това, което е позволено за болния, не е позволено за здравия. Следователно, ако някои блага се отказват на човека, това показва, че те не са за него. Ако той не разбира някои неща и не му дават възможност да ги разбере, това показва, че умът му е слаб, не са за него. Ако някои постъпки се забраняват на човека, това показва, че той няма морален устой. Ако забраняват на някого известна храна, това показва, че той е болен: стомахът му не може да асимилира тази храна. Щом оздравее, той може да яде от забранената храна. Ако днес не може да се говори на хората за онзи свят, това показва, че те не са готови да го разберат. Каквото да им се говори, те ще си го представят като живота на земята. Те не могат да имат друга представа. Ето защо, не е позволено да се говори за духовния свят на хора, които не са готови да го разберат. Влезе ли някой неподготвен в духовния свят, никой няма да му обърне внимание. Влезе ли някой готов да разбира духовния свят, всички ще станат прави, ще го посрещнат с голямо уважение.

Същият закон действа и в света. Когато престъпникът се явява пред съдията, последният седи на стола си спокойно, няма намерение да му става на крака. Защо? Защото престъпникът носи нещо лошо в себе си. Той е изопачил характера си толкова много, че е изгубил човешкото си достойнство. Влезе ли при съдията човек, в жилите на когото тече царска кръв, съдията веднага става на крака, предлага му стол и любезно се разговаря с него. Каквито са отношенията на хората към нас, такива ще бъдат и отношенията на Бога, на всички разумни същества. Ако характерът ни е подобен на този на престъпника, никой няма да ни обърне внимание. Ако в жилите ни тече царска кръв, всички разумни същества ще ни приемат с радост, ще ни укажат своето внимание.

Сега, като ученици, от вас се изисква чист живот, да облагородите кръвта си, да станете царе, господари на себе си. Това значи всеки ден да се влива в човека Божествена енергия. Дойде ли до това положение, човек започва да разбира добре нещата и е готов вече на всички жертви, които животът изисква от него. Без жертви животът не може да се прояви.

Следователно, не живее ли според законите на разумната природа, човек е осъден на катастрофи. Вследствие на това някои от пластовете на неговата земя ще се разместят, теченията на водите му ще се оттеглят и той ще бъде изложен на големи лишения и страдания. Не върви ли в правия път, човек неизбежно ще бъде изложен на големи промени в съзнанието си. Тия промени пък разклащат изцяло неговите разбирания. Крайно материалистичните разбирания на много от съвременните хора се дължат

именно на отклоняването им от правия път. Те са изгубили онова духовно гледане на нещата, поради което свеждат всичко към обикновения земен живот. Не, животът не е само физически, т.е. материален. Животът бива органически и психически. Поради сложността на живота казваме, че да живее човек правилно, разумно, това е велика наука.

Като говорим за добър, за разумен, за възвишен живот, мнозина се отказват от него, считат го невъзможен. Казано е обаче, че невъзможните неща за човека са възможни за Бога. Следователно, даде ли човек ход на Божественото начало в себе си, невъзможните неща за него ще станат възможни. За новия живот невъзможни неща не съществуват. Там всичко е възможно. Защо? Защото човек е проявил всичките си добродетели. Защо страдат хората, защо ги болят зъбите, за това има ред причини. Да изнасяме причините за страданията и нещастията им, това значи да ги освободим от едно зло, а да ги натъкнем на друго. Има смисъл да се казва истината на хората, но само тогава, когато абсолютно ги освобождаваме от злото. Затова е казано, че Истината прави човека свободен. Не е ли готов да чуе тази Истина, по-добре да се отложи този момент. Като живее, като греши и се изправя, човек сам ще дойде до закона за причини и последствия на нещата.

Светът се нуждае от разумни хора. Такива трябва да бъдат учениците на окултната школа. Разумността на човека се изразява в правилното разглеждане на нещата. Като срещне един човек, разумният първо вижда доброто в него. Що се отнася до неговите отрицателни прояви, той гледа на тях като не преходни неща. Благодарение на своята разумност, той се ползва от благата на живота правилно. Разумният разбира законите на живота и ги прилага в отношенията си към хората. Които не разбират законите на живота, те се делят на млади и стари, на учени и прости. Всеки може да бъде млад – от него зависи. Младостта е в съзнанието на човека. Достатъчно е човек да се чувства млад, за да бъде такъв. Щом се чувства млад, той има силата и духа на младия и проявява неговите качества. Едно от качествата на младия е неговата работоспособонст.

Съвременните хора остаряват преждевременно, защото бързат във всичко: в ядене, в движение, в учение. Те искат да успяват бързо: като започнат една работа, скоро да я свършат. Ако не успеят, те се обезсърчават, изгубват разположение за по-нататъшна работа. Те се поддават повече на чувства, отколкото на мисъл. Ако мислеха повече, те нямаше да остаряват толкова скоро, а същевременно щяха да се ползват от красотата, която природата е вложила във всяко нещо. Например, като вземете един плод, не бързайте да го изядете изведнъж, но разгледайте го внимателно. Спрете се върху формата, цвета му и вижте какво ще почувствате. Като го

подържите известно време в ръката си, вие ще възприемете ония сили и енергии, които са работили за неговото създаване. След като го изядете, не хвърляйте семките му, но посадете ги. Постъпвате ли по този начин, вие си въздействате върху самовъзпитанието. Всяка форма, създадена от природата, съдържа известни енергии, които човек трябва разумно да използва. Те ще помогнат както за физическото, така и за духовното му развитие.

Изпейте песните: „Зора се светла зазорява" и „Ще се развеселя".

Т. м.

Лекция от Учителя, държана на
26 февруари 1930 г., София, Изгрев.

1930_02_28 Закони на доброто
лекция пред специалния клас

ЗАКОНИ НА ДОБРОТО

Какво може да придобие водата, затворена в шише? Може ли да прояви свойствата си? Едно от свойствата на водата е нейната подвижност. Обаче, затворена в шише, водата е лишена от възможността да прояви, именно това си свойство, вследствие на което губи нещо ценно от себе си. Следователно, всяко нещо се нуждае от условия, при които да прояви своето вътрешно естество. Същото се отнася и до човека. И човекът се нуждае от условия да прояви своето естество. С други думи казано: Човек се нуждае от условия, които да му помогнат да вземе ново направление в живота си.

Какво се разбира под думите "ново направление"? Ако на стъблото на дървото, което представя права линия в Природата, се яви една пъпка, която с години стои затворена, какво придобива това дърво? Нищо не придобива. Ще кажете, че пъпчицата стои замислена и философства. Какво се ползва дървото от нейната философия? Ако пъпчицата не вземе ново направление в живота си, колкото и да философства, нито тя ще придобие нещо, нито дървото. Не е ли същото и с човека? Колкото и да философства човека, щом стои на едно и също място, неговата философия остава безплодна. Не е важно, каква посока ще вземе човек в живота си, но важно е да се движи. В една или в друга посока, той непременно трябва да се движи.

Съвременните хора се спъват и сами си противодействат, благодарение на своята мисъл. Те се запитват дали пътят, по който вървят, е прав. В Природата всяка посока е добра. Какво ще кажете за радиусите на кръга? Много радиуси има кръгът, но можете ли да кажете, кой от тях е по-добър? Всички радиуси на кръга са равни и еднакво добри, защото водят към общ център. Така че, всяка посока, която води към общия център на живота, е добра. Значи, става ли въпрос за посоката, към която се движите, знайте, че тя е права. - Кога? - Когато води към Великия център на живота. Правата и крива посоки в живота се познават по резултатите, които те произвеждат. Ето защо, за да не греши, човек трябва да се произнася за нещата само когато види техните резултати.

Представете си, че имате една печка, която може да гори с въглища, с дърва, или даже с плява. Ако нямате въглища, ще я напълните с дърва; ако нямате и едното, и другото, ще я напълните с плява. Като надникнете в печката, и в трите случая казвате, че става горене, но резултатите на

горенето са различни: въглищата дават по-висока температура, но при изгарянето им остават много примеси; дървата дават по-ниска температура, но остават по-малко примеси; плявата дава ниска температура и малко остатъци. Всеки човек има в себе си по една печка, която постоянно трябва да подклажда, за да произвежда топлина. Коя е печката в човешкия организъм? С какво се отоплява тя? Ще кажете, че кръвта на човека е топла, затова целият му организъм е топъл. Обаче, как и откъде се топли кръвта? Учените казват, че при химическата обмяна между веществата, които влизат в организма, се образува топлина. Къде е стаята на човека, т.е. неговата печка, където става горенето, химическата обмяна или химическото разлагане на веществата? Кой пали печката на човека? Къде са неговите огняри? Човек трябва да има топла кръв, но същевременно трябва да има топли чувства и топли мисли. Откъде идват топлите мисли и топлите чувства? Топлата мисъл идва от ума, а топлите чувства от сърцето. Обаче, и в ума, и в сърцето има специфични места, в които мислите и чувствата на човека се отоплят.

Мислите и чувствата на съвременния човек са лишени от нужната топлина и светлина, понеже се поддават на влияние. Днес много хора мислят по поръка, а не самостоятелно. Например, слушате някой да казва, че времената са тежки, и вие започвате да мислите като него. Мисълта, че времената са тежки, обикаля всички хора, докато най-после стане общоприета, и всички хора я поддържат. Някой заболява от епидемическа болест и всички около него започват да се страхуват, да не се заразят. Преди да са заболели още, те викат лекар, съветват се с него, и от страх заболяват. Какво трябва да правят, за да не заболеят? Те трябва да изпъдят страха навън. За да изпъди страха навън, човек не трябва да възприема блуждаещите мисли в себе си. Защо трябва да мисли човек, че времената и условията са лоши? Той сам създава лошите времена и условия. Великият живот изключва лошите условия. Човешкият живот обаче, е създал лошите условия в себе си. Коя сабя бихте предпочели: стоманената или златната? Ако искате да вършите работа, ще предпочетете стоманената сабя; ако искате да имате някаква скъпоценност, ще изберете златната. Обаче, стоманената сабя ще остане по-дълго време у вас от златната. Който види златната сабя, препасана през кръста ви, непременно ще иска да я вземе за себе си. Защо златото се губи и изчезва?

Мнозина казват: Минаха добрите времена. - Защо се губи доброто? Коя е причината, че човек губи добрите условия? Той може да чете, да учи, да работи и да бъде щастлив. Но ако не иска да учи и да работи, никакво щастие не може да придобие. Като видят, че някой не иска да учи, казват му: Пръчка ти трябва! Наистина, съвременните хора лесно разрешават въпросите с пръчката. Майката възпитава децата си с пръчка, учителят

възпитава учениците си с пръчка, проповедникът проповядва с пръчка. В края на краищата, за свое оправдание всички казват, че пръчката е излязла от Рая. Как е възможно пръчката да е излязла от Рая, когато по това време брадвата не е съществувала? В Рая не е позволено да се секат дървета.

В древността всички учени са носели пръчки. Пръчката символизира знанието. Всеки учен е носел в ръката си пръчка, да покаже на хората, че разполага със знание. Като види, че знанието не помага, той взема пръчката си и започва да я движи на една, или на друга страна. Значи, майката и бащата, които често слагат пръчката върху гърба на детето си, минават за учени хора. Чрез нея те предават знанието си на детето, което започва да вика: Мамо, тате, боли! Думата "боли" представлява математическа формула, чрез която детето иска да каже на баща си: Татко, посей в моя мозък известно знание, чрез което да определя посоката на своето движение и да осмисля живота си. Като налага детето си с пръчката, бащата казва: Ти трябва да ме слушаш! - Трябва да те слушам, но как? Питам: Може ли детето винаги да разбира волята на баща си и да я изпълнява? Когато бащата изисква от детето послушание, това подразбира, че на детето предстоят известни мъчнотии. Само онзи, който се намира пред мъчни, неразрешими задачи, трябва да прояви послушанието си. Като слуша, той се домогва до начина за правилно разрешаване на своите задачи.

Представете си, че имате една овощна градина, пълна със зрели плодове. Вие се разхождате с баща си из градината и поглеждате към плодовете, но баща ви заповядва да не късате още от тях. Обаче, ако баща ви се отдалечи от вас, вие веднага посягате към плодовете, искате да си откъснете няколко зрели плода. Първо се оглеждате да не ви забележи баща ви; после се озъртате, да не ви види друг някой и като се убедите, че никой не вижда, вие посягате с ръката и си откъсвате няколко зрели плода. Ще кажете, че това е непослушание. Кой обикновен човек, като влезе в овощна градина и знае, че никой не го вижда, няма да откъсне няколко плода? Когато баща ви дойде в градината ще познае ли, че сте късали плодове? Понеже не е броил плодовете, той няма да познае дали сте яли от тях, или не. Ако баща ви не е броил плодовете и не знае, че сте късали, вие ще мислите, че винаги можете да си откъсвате по няколко плода. От друга страна баща ви ще загуби авторитета си пред вас. Обаче, ако баща ви знае колко са плодовете в градината, няма да ви пита късали ли сте, или не, но ще вземе пръчката и ще ви даде добър урок, да не си позволявате втори път да късате без негово разрешение. Защо баща ви не позволява да късате от плодовете на неговата градина? Коя е причината за това? Бащата иска да възпитава послушанието у вас, да не се поддавате на изкушение. При това, има плодове в живота, с които човек не трябва да се храни. Вкуси ли от тези

плодове, той сам се осъжда на смърт. Казано е, че с каквито плодове човек се храни, такъв става; каквито мисли и чувства възприема, такъв става. Като знаете това, вие трябва да филтрирате мислите и чувствата, които проникват в ума и в сърцето ви, да не допущате в себе си отровни мисли и чувства.

Сегашните хора възприемат лоши мисли и чувства, хранят се с лоши плодове, и като се натъкнат на техните последствия, казват: Лоши времена настанаха. - Какво разбирате под думите "лоши времена"? Лошите времена подразбират лоши условия. Например, някой ученик се записва в училище, иска да учи, обаче, намира се при крайно неблагоприятни, лоши условия: учебници няма, дрехи и обувки няма, храната му оскъдна, жилището му тъмно, влажно, приятелите му - крайни егоисти, окръжаващата среда - груба. Този ученик отива и се връща от училището, въздъхва, мъчи се и постоянно говори за лошите условия на живота. Кой е виновен за тези условия? Много причини има за това, но и той сам е една от причините. Като знае това, човек трябва да пази добрите условия, които му са дадени.

Като ученици на Великата школа на живота, пазете следното правило: Още със ставането си от сън, поставете в ума си мисълта да не разваляте доброто, което денят носи в себе си. Не свързвайте днешния ден с вчерашния. Не мислете, че времената са лоши. Лошото е вън от вас. Ако времето е студено или топло, това се дължи на външната температура. Наистина, температурата оказва влияние върху човешкия живот, но трябва да се знае, че и топлото, и студено време, както и добрите, и лошите условия в живота, крият някакво добро в себе си. От топлите и студени течения в Природата се образува дъжда, който носи благата на живота.

Същото нещо става и в човека. Ако пипнете ръката на здравия човек, ще забележите, че едната страна е топла, другата - студена; едната ръка е топла, другата - студена; едната половина на главата е топла, другата - студена. В болния човек не е така. Теченията в него се изменят: или са топли, или студени. Това се дължи на нарушаване равновесието на силите в неговия организъм. Така че, за да се лекува, човек трябва да възстанови вътрешното равновесие на силите си. Ако това се постигне, той оздравява.

Сега се явява въпрос: защо високата температура е вредна за човека, а умерената, не само че не е вредна, но го ползва? Известно е на всички, че нормалната температура на човека е от 36.8 градуса - 37 градуса. Мине ли тази температура, той се простира на леглото и оставя другите хора да му слугуват. Колкото по-висока е температурата му, толкова по-немощен става той. Като дойде до 40 - 41 градуса, човек напуска тялото си и отива

някъде в пространството на разходка. Обаче, ако мине благополучно високата температура, без да напусне тялото си, казваме, че е оздравял. Рибите, птиците, млекопитаещите имат различни температури. Например, птиците имат около 40 градуса температура, млекопитаещите - приблизително като човешката, рибите - по-ниска от човешката и т.н. Като измерваме температурата на различните животни виждаме, че нормалната температура за едни е вредна за други. Температурата, при която живите същества се развиват е в зависимост от техните вътрешни условия. Ще дойде ден, когато човек ще понася по-висока температура от тази, на която днес едва издържа.

Засега човек сам не се познава, не знае, какви сили се крият в него. Той казва: Аз трябва да завърша училището. Защо именно, трябва да завърши училището, не знае. Какво ще прави като завърши училище, пак не знае. Често срещате младежи, които са завършили гимназия, но не знаят, какво да правят по-нататък. Като мислят известно време, най-после решават да следват някаква наука: медицина, философия, богословие и др. Какъв е резултатът на тяхното следване, не знаят. Един ден ги хване някаква болест, повиши се температурата им до 41 градуса и заминават на разходка за онзи свят. Когото и да срещнете днес, който е изучавал медицина, философия, математика, богословие, всички казват, че животът няма смисъл. Ако наистина животът няма смисъл, защо хората учат, защо се стремят към придобиване на знание, сила и богатства?

Къде е истината по въпроса за смисъла на живота? Не е въпрос да се обезсърчава човек, но важно е, че всички хора не мислят еднакво за живота. Едни отричат смисъла на живота, други го приемат. Да поддържа човек мисълта, че животът е безсмислен, това показва, че някога животът е имал смисъл за него. Значи животът в своята същина има смисъл, но малцина го виждат. Като са обезсмислили своя личен живот, те са обезсмислили и великия живот. В това седи грешката. Щом осмислят своя живот, ще осмислят и великия живот. Като придобие правилен възглед за нещата, човек вижда, че външно някои неща са безсмислени, а вътрешно смислени; други, точно обратно - външно са смислени, а вътрешно безсмислени.

Задачата на човека се заключава именно в това, да различава нещата и да се ползва разумно от тях. От разбирането на човек зависи, кои неща са смислени и кои безсмислени. Например, ситият казва, че няма смисъл човек да яде. Гладният пък поддържа точно обратното. Той казва, че има смисъл човек да яде. Като преяждал много пъти, човек обезсмислил процеса на яденето в Природата. Като гладувал дълго време, човек разбрал смисъла на яденето и казва, че няма по-велик процес в Природата от

храненето. Велик смисъл е вложила Природата в храненето, но когато точно се спазва количеството храна, което тя е определила за всяко живо същество. Всеки, който си е позволил да употреби повече храна от тази, която Природата му е определила, скъпо е платил. Не е позволено на човека да преяжда. Като преяжда, от една страна той нарушава силите на своя организъм, а от друга - отнема част от храната, предвидена за други същества.

Съвременните учени дават различни методи за приготвяне на храните. Правили ли сте опити да готвите според методите, посочени от учените? Една от главните храни на българина е бобът. Искате ли да се ползвате от хранителността на боба, гответе го без приправки. Бобът не търпи никакви приправки. Варете боб с чиста вода и една-две глави лук, без дървено масло. Като го сварите, сложете малко сол. Сложите ли дървено масло, вие ще го развалите. Бобът съдържа в себе си специално масло, което не се съгласува с останалите масла. Бобът не приема нито чушки. Сейте боб на чисти места, изложени на слънце. Никога обаче не яжте боб, който е стоял в избите ви повече от една година. Следователно, искате ли да бъдете физически здрави, пазете хигиена в храненето, като правите избор на храните.

Като ученици, вие трябва да изучавате динамическата сила на думите, на мислите и на чувствата. Като знаете динамическата сила на думите, вие можете да се справите с тях разумно. Същото се отнася и до мислите и чувствата. Има думи, мисли и чувства, които произвеждат два различни резултата. Това особено се забелязва в мисли, които не са проверени. Такива мисли произвеждат повече отрицателни резултати, отколкото положителни. Не давайте ход на такива мисли. Ще кажете, че трябва да имате вяра в хората. Има смисъл да вярвате в хората, но не винаги. Доверието трябва да бъде взаимно. Добре е да имате доверие в човека, на когото давате пари на заем, но той трябва да поддържа това доверие. Изгубите ли доверието си в него, вашето приятелство се разваля. Десет лева да сте взели на заем, трябва да ги върнете на време. Точни трябва да бъдете в задълженията си. Ако не сте точни в малките си задължения, не можете да бъдете точни и в големите. Точността е едно от условията за изграждане на човешкия характер. Някои не издържат на обещанията си, защото уповават на баща си. Първо уповавайте на себе си, а после на близките си. За предпочитане е два-три дена да постите, но да изплатите задължението си, отколкото да сте нахранени, а неточен към малкото си задължение. Десет лева дълг, неизплатен на време, спъва човека.

Всички знаете поговорката: "Малкото камъче събаря колата." Микробите, колкото и малки да са, разрушават човешкия организъм. Ако някой вземе

500 хиляди лева на заем и не ги върне навреме, го съдят. Всеки знае, че мъчно се връщат големи суми. Обаче той ще бъде съден, защото е взел тези пари. Като знае, че не може да ги върне навреме, не трябва да ги взема. Ще кажете, че кредиторът ви е длъжен да търпи. Това е негова работа. Ако търпи, той печели. Вие обаче, сте длъжни да изплатите дълга си. Не го ли изплатите, не иска ли да търпи той, отношенията ви ще се развалят. Не само това, но онзи, който не плаща навреме задълженията си, губи уважение пред себе си. Когато човек се натъква на задълженията си, в него се събуждат две съзнания. Божественото настоява да плати дълговете си, а човешкото отлага, докато най-после каже: Нямам намерение да плащам дълговете си. Баща ми не е милионер. Някой вземе пет-десет лева на заем и казва: Колко са пет лева? Нищо не представляват. Друг е въпросът, ако сумата е голяма. И германецът може да каже същото: Колко са пет марки? Пет марки не са много, но една марка се равнява на 30 лв. български. Американецът казва: Колко са пет долара? Но един долар се равнява на 85 лв. български.

И така, не е въпросът в лева, в марката, в долара, но в точността на човека. Човек трябва да бъде точен пред себе си, да има вътрешен, устойчив морал, а не външен. Ако не е точен пред себе си, пред своето висше съзнание, човек ще изгуби вътрешната си сила и равновесие. Човек губи своя вътрешен мир, своята вътрешна сила, благодарение на прекъсване на връзката си с висшето, Божествено съзнание. Щом изгуби тази връзка, той губи и своя кредит.

Днес всички хора са взели по десет лева на заем, които още не са върнали. Не можете да бъдете нови хора, т.е. хора на Новата култура, ако не изпълните обещанията, които сте дали пред своето висше съзнание. Като дойде до обещание, човек трябва да мисли какво обещава. Но обещае ли веднъж нещо, той трябва да го изпълни навреме. Една добра, отличителна черта на англичанина е точността. Обещае ли нещо, той непременно ще го изпълни. Докато даде обещание, той много мисли, но даде ли веднъж обещание, нищо не може да го застави да не го изпълни. Той е изправен и изпълнителен към себе си. Само при това положение науката, изкуствата, религията имат смисъл. Не изпълнявате ли обещанията си, не сте ли точни към задълженията си, нито науката, нито религията имат смисъл за вас. Всяка наука е полезна за човека дотолкова, доколкото той е точен и изпълнителен към себе си. По отношение на науката, човек е подобен на земните пластове, през които минава водата. Чистотата на водата зависи от пластовете, през които тя минава. Тя е толкова по-нечиста, през колкото по-нечисти пластове минава. Чистотата на пластовете пък зависи от тяхната изправност към общите сили, които действат в земята. От действието на външните и вътрешни сили на земята, пластовете се

снишават и възвишават. На обикновен език това снишаване и възвишаване на пластовете наричаме наказание. Хората се страхуват от тези наказания. Според мене, наказанието не е нищо друго, освен пръчка, която се вдига и слага върху гърба на човека. Защо пръчката играе върху човешкия гръб? - Да го направи умен.

Преди няколко години срещнах един колар, който караше кола, впрегната с биволи, но силно натоварена. Пътят беше стръмен, постепенно се издигаше нагоре. Биволите едва влачеха колата след себе си. Селянинът немилостиво ги биеше. Той ги удряше с пръчка върху гръбначния стълб. Обаче, колкото повече ги биеше, толкова повече те упорстваха, не искаха да вървят. Като наблюдавах това нещо, аз се спрях и казах на селянина: Представи си, че си войник, участваш във войната и те хванат пленник. След това турят на гърба ти товар от сто килограма тежест и те заставят да го изнесеш на известна височина. Какво ще правиш с този товар? - Ще кажа, че не мога да го нося. - Ти ще кажеш, че не можеш да го носиш, но никой не влиза в положението ти. Щом не можеш да носиш, пръчката ще играе върху гърба ти, както ти постъпваш с воловете си. Какво ще бъде положението ти? - Да ме пази Господ! Дано не дойда до това положение. Ако товарът ми е по-лек, ще го нося, но ако е голям, загубен съм. - Ето, такова е положението и на твоите волове. Ти ги биеш по гърба и ги парализираш, вследствие на което не могат да се движат. Като ги удряш по гърба, те губят половината от силата си. Ти не знаеш, къде да удряш и как да постъпваш с тях. Ако искаш, мога да ти дам съвет, как да се отнасяш с воловете си. В този момент аз се приближих до воловете, които ме погледнаха спокойно. Помилвах единия вол по главата, другия - по челото и по този начин ги заставих да тръгнат напред. Бавно и спокойно, те продължиха пътя си и изнесоха товара горе, на определената височина. След това запитах селянина: Какво печелиш като биеш воловете си? Не само че нищо не печелиш, но губиш даже. Същото може да се случи и с тебе. Като отидеш на война, и тебе могат да бият по същия начин. За да не изпаднеш в това положение, ти трябва да бъдеш внимателен към воловете си.

Като е дошъл на земята и се облякъл в материя, човек трябва да пази организма си, да има правилна обхода към него. Не пази ли тялото си, не се ли отнася добре с него, в скоро време той ще предизвика голяма дисхармония в себе си. Не е позволено на човек да измъчва тялото си. Човек трябва да пази известен морал към тялото си. Тялото е подобно на помощния добитък. Ако към добитъка е нужно човешко отнасяне, колко повече това е нужно към собственото ви тяло. Като прилага известен морал към тялото си, човек ще дойде до високо разбиране на живота. Значи, приложението на морала започва от човешкото тяло и постепенно

излиза навън, към същества, по-далечни и по-близки от него. Затова казваме, че както постъпва човек към себе си, така ще постъпва и към другите. Невъзможно е да бъдеш към себе си небрежен, а към другите внимателен. Като постъпва добре със себе си, човек дохожда до положение да цени и по-долностоящите от себе си същества.

Не мислете, че животните са прости и неинтелигентни. И те имат известна интелигентност. Животните са създадени чрез Словото. Бог каза да се създадат животните, и те се създадоха. Словото означава разумно начало. Значи, произходът на животните се крие в разумността. Който иска да се учи, може да научи много неща и от животните. Например, ако искате да придобиете търпение, изучавайте вола. Колкото да го биете, той стои спокойно и си преживя. При това, той скоро забравя лошото отношение към него. Волът не е злопаметен, никого не мрази. Ако волът излезе от своята форма и влезе в човешка, той ще прояви своята интелигентност. Тогава ще разберете, какво нещо е волът. За да прояви своята интелигентност, волът се нуждае от известни органи, каквито днес не му са дадени. Всичко зависи от органите. Това, което човек не може да направи с двете си ръце, може да го направи с лост. С две ръце той не може да вдигне един тон злато, но с помощта на лоста може да го вдигне.

Днес всички хора се нуждаят от нови разбирания. Те трябва да бъдат носители на новите идеи. Докато не приеме новите идеи в себе си, човек остава завинаги прост, стар, без никакъв напредък. За да се домогне до новите идеи, човек трябва да се стреми към доброто. Някой иска да помогне на своя ближен, да го направи богат, учен. С това той мисли, че прави добро. Да направиш някого богат, или учен, това още не е добро. Доброто започва с микроскопически неща. Да правите добро, това значи, да сте готови всеки момент да изпълните волята Божия в най-малките прояви. Ако можете да изпълните волята Божия на време и на място, вие сте и богат и учен човек. Ако на време извадите един паднал човек от кладенеца, той няма ли да ви благодари? Не само, че ще ви благодари, но ще ви възнагради щедро. Той ще ви бъде признателен през целия си живот. Колкото по-безкористно правите добро, толкова повече ще ви благодарят. Благодарността на хората ще внесе във вас голяма радост и доволство. Доброто е жива сила, която работи в цялото Битие. Ако не се свържете с него, вие не можете да се домогнете до живота. Страшно е положението на човек, който е изолиран от живота.

Съвременните хора се намират в един ограничен, херметически затворен кръг, вследствие на което не виждат ясно нещата. Те трябва да се качат в по-висок свят и да отворят прозорците, които са към тях, за да влязат във връзка със силите на този свят. За да се свърже с възвишения свят, човек

трябва да мине по един тънък конец. Влезете ли в този свят, вие ще разберете, че един морал, едно добро съществува в света. Това са моралът на Великата Любов и Доброто, направено за Бог. Няма сила в света, която може да попречи на човека да направи това добро. Хората на Новата епоха се познават, именно, по морала си и по доброто, което правят в името на Бог. Като знаете това, не казвайте, че условията ви препятстват в правене на добро. Не казвайте, че хората са лоши. Не казвайте, че времето не ви благоприятства. Това са празни думи. Ако е въпрос за времето, наистина, има известно съотношение между времето и човешкия живот, но човек трябва да се издигне над условията, над времето, над хората и да прояви Божественото в себе си. Който познава законите на времето, той се е домогнал до една от великите тайни на живота. Времето носи със себе си всички неща; също така времето отнася всичко със себе си. Времето пише, но времето и заличава. За онзи, който разбира законите на времето, всичко е възможно.

Вие трябва да изучавате законите на времето и законите за правене на доброто като ученици, а не като млади. - Защо? - Защото, според мене, млад човек е онзи, който може да прави добро; който не може да прави добро, той е стар. Който може да прави добро, той е човек на Новата култура; който не може да прави добро, той е човек на старата култура. - Може ли при всички условия да се прави добро? Ако в смъртта се заражда живота, защо при лошите условия да не се прави добро? Когато материята започва да се разкапва, тогава, именно, зародишът на живота пуска своите динамически сили в действие, поляризира ги и започва да ги организира. На същото основание и вие трябва да пуснете корените на своя живот при най-лошите условия. Можете ли да направите това, разкапалата се материя на лошите условия започва да се организира, и вие коренно се преобразявате. Който разбира законите на живота, при най-тежката болест може да увеличи жизнените сили на организма си и да надвие болестта.

И така, искате ли да постигнете нещо, проявете доброто в себе си и знайте, че никаква сила в света не е в състояние да ви попречи за правене на доброто. Пазете своето достойнство като душа и помнете, че и като богат и сиромах, като цар и последен простак, вие имате една и съща цена. Цената на човека се състои в неговата душа, а не във формата и положенията, през които той минава. Сиромахът трябва да бъде цар на сиромасите, а богатият - цар на богатите. Царят на сиромасите не може да управлява богати, нито царят на богатите може да управлява сиромаси. Искате ли да направите хората святи, учени, благородни, поставете ги в сиромашия. Сиромашията ражда добродетелите, а богатството ги отглежда.

Ние разглеждаме сиромашията в широк смисъл, не когато човек сам я създава, а когато идва отвън. Неразумният сам създава сиромашията. Според мене сиромах е онзи, който не разполага с капиталите на баща си и на майка си, на дядо си и на баба си, но разчита на собствените си сили и способности. Каквото хване, изкарва нещо от него. Хване ли перото, ще напише нещо ценно; хване ли мотиката, бързо и добре ще копае. Какъвто занаят започне, в скоро време става майстор. Той може да пере, да готви по-добре от всяка домакиня. В половин час може да опере много дрехи, да ги изсуши и изглади. Той впряга на работа всички природни сили: слънце, вода, електричество. Няма работа в живота, която той не може да свърши. Ще дойде ден, когато хората ще перат дрехите си не с вода и сапун, както правят днес, но със слънчевата светлина и топлина. Като изложите дрехите си на слънце, за 10-15 минути те ще бъдат изпрани и дезинфекцирани. Те знаят, през кои часове на деня слънчевите лъчи могат да чистят и дезинфекцират.

Да се върнем към мисълта за доброто. Едно трябва да знаете: няма по-здравословни условия за човека от правене на доброто. Правете добро при всички условия и никога не се отказвайте от него. Да прави човек добро, това е от значение първо за самия него, а после за другите. Когато правите добро, Божественото око, т.е. Висшето съзнание в Космоса наблюдава, помага ви и се радва, че се поддавате на импулса, който доброто произвежда във вас. Вие възприемате тази радост и се чувствате мощни в приложение на доброто. От доброто, което човек прави, се определят неговите дарби, както и здравословното и материалното му състояние. Ако не прави добро, а работи върху себе си, човек пък придобива знания, но често губи от придобивките си. Днес спечели нещо, на другия ден изгуби част от спечеленото; днес се натъкне на доброто, на другия ден - на злото. Той се движи между плюсове и минуси, и в края на краищата, придобивките излизат по-малко от загубите.

Какво се получава при горенето на дърва и на въглища? Топлина и пепел. Топлината е плюс, пепелта - минус. Топлината е движение на въздушните частици; движението пък създава условия за работа - плюсове в живота, а пепелта се използва за тор. Който знае, как да използва пепелта, по-добър тор от нея няма; който не знае, как да я използва, по-лош тор от нея няма. Не е важно, какъв тор е пепелта; важно е човек да прилага доброто за подкрепа на науката, на изкуствата, на отношенията между хората - на целия живот.

Днес от всички хора се иска приложение на доброто в живота като нов начин за подмладяване, за усилване на способностите, за закрепване на здравето. Правенето на добро е един от новите методи за самовъзпитание.

Ако човек не прилага доброто, каквито усилия да прави, нищо не може да постигне, никаква промяна не може да стане в живота му. Всеки сам може да подобри условията си; всеки сам може да произведе промяна в своя живот. Доброто е магия, с която човек превръща отрицателните сили в положителни.

Представете си, че имате един добър приятел, с когото сте се скарали от няколко години насам. Вие сте му казали няколко обидни думи, с които сте внесли огорчение в сърцето му. Какво трябва да направите? Ще отидете при него и ще му кажете няколко добри думи. Добрите думи ще бъдат лек за нараненото му сърце. По този начин ще загладите работата. Ще тръгнете двамата заедно и ще се разговаряте приятелски. Това значи истински човек. Аз наричам човек онзи, който може да изправи грешката си. Казвате: Как ще си вземем думите назад? - Няма да вземете думите си назад, но ще си послужите с нови думи, по-силни от първите, с които ще заличите всичко горчиво, което сте написали в сърцето на своя приятел. Не очаквайте щастието да дойде пред нозете ви, но вие идете при него. Щастието може да дойде пред нозете ви, но ако не сте готови да го приемете, то ще мине и замине, без да го използвате както трябва. Така стана с бедната вдовица, която се домогна до щастието чрез пророк Елисей. Той каза да приготви съдове за наливане на масло, да вземе такива и от съседките си, но когато маслото започна изобилно да тече, съдовете се напълниха и маслото престана да тече.

Следователно, бъдете готови за щастието, че като започне да тече, да не се прекъсва. Колкото малко да тече, не оставайте да изтича навън, или да се прекъсва. С други думи казано: Бъдете готови за благата, които всеки момент могат да ви се дадат. Колкото съдове имате, пригответе ги да се напълнят с благата на живота.

Т.м.

25. Лекция от Учителя, държана на
28-ми февруари, 1930 г., София – Изгрев.

Книги:
Закони на доброто (София, 1998)
24 беседи от 28 февруари 1930 г. до 15 август 1930 г.
Начало: 06:00

1930_03_02 Както светът дава
неделна беседа

КАКТО СВЕТЪТ ДАВА

„Аз не ви давам, както светът дава."
Йоана 14: 27

Ще се спра върху три думи от цитирания стих: „Както светът дава."

Даването е един от великите процеси на природата. Мечтите, надеждите, очакванията на всички хора, млади и стари, са отправени към този процес. Всеки очаква да му се даде нещо. От раждането си до заминаването си за онзи свят, човек все очаква да му се даде нещо. Всеки нов ден е ден на очакване.

Христос прави сравнение между начина, по който светът дава, и този, по който Той дава и затова казва: „Аз не ви давам, както светът дава." И едното е даване, и другото е даване, но има разлика в даването на света и в даването на Христа. Светът дава, но после взима всичко с лихвите. Ако светът ти даде десет хиляди лева на заем и не ги върнеш на време, ще платиш двойно. Ако са ти дали 10, ще ти вземат 20; или ако си взел 10, ще дадеш 20. Ако станеш министър в света, ти взимаш един пост, за който, след време, ще платиш двойно. Майката дава живот на детето си, за което ще плати двойно. Бащата възпитава сина си, но след време плаща двойно. Светът дава едно, взима две. Бог дава и нищо не взима. В това седи обществената разлика между даването на Бога и даването на човека, т.е. на света. Ще възразите, че Бог дава живот на човека и после пак го взима. Не, Бог не взима живота на човека. Човек сам губи живота си. Ако живее неразумно, в няколко години човек може да изгуби живота си, или да го разруши. Веднъж е дал живот на човека, Бог го е направил пълен господар. От човека зависи да запази живота си, или да го изгуби. Човек не постъпва като Бога. Като тури яйца под някоя квачка, да се измътят пиленца, човек започва да се грижи за тях, дава им храна, докато израснат. Един ден той взима нож, влиза в курника, избира една от тлъстите кокошки, туря ножа на врата и, и казва: Аз ти дадох живот, аз имам право да го отнема. Ти трябва да платиш с живота си за това, което ти дадох. Човек се грижи за вола си, но, в замяна на това, волът цял ден оре на нивата–плаща на господаря си. В това отношение, светът е най-умният господар: една кожа дава, две взима. Който не вярва в моите думи, все ще дойде ден да опита учението на света.

Христос казва: „Аз не ви давам, както светът дава." Сегашният човек се

намира между две давания, между двама господари. И двамата господари са умни. Господарят на света е умен, защото от една кожа взима две кожи. Той е човек без капитал, с неуредени работи, но оттук взима, оттам взима, с цел да уреди материалното си положение, да се замогне. Засега господарят на света все още успява да балансира своите приходи и разходи, но престане ли да ги балансира, той ще фалира. За да не фалира, човек трябва да бъде разумен, да разбира законите и условията, при които живее. Ако господарят на света е разумен, колко по-разумен трябва да бъде Господарят на цялата вселена! Той дава без да взима. Това е една от проявите на Великата Разумност. Някой се хвали, че дава много. Питам този човек: Как даваш ти – като света, или като Бога? Като даваш, взимаш ли? – Това не е важно.– Щом не е важно, това показва, че ти даваш, както светът дава: едно даваш, две взимаш.

В света съществуват три важни закона: закон на необходимостта – закон на света; закон на свободата– закон на вярата и закон на любовта – закон на Бога. Омразата, недоволството, завистта са последствия от закона на света. Когато даваш пари на никого, ти си внимателен към него, разговаряш се сладко, указваш му пълно доверие, казваш, че познаваш майка му и баща му и на края и двамата се почерпите с кафе. Ако този човек не върне парите ти на време, или съвсем не ги върне, ти започваш да го мразиш, наричаш го изедник, лъжец и т. н. Ти казваш: Едно време имах добро мнение за тебе, но сега изменям мнението си. Не предполагах, че ще бъдеш толкова нередовен човек.

Като се намерят в затруднения, хората казват, че трябва да бъдат умни като света. Наистина, един от двамата трябва да бъде по-умен: или човек, или светът. Вие сами трябва да си отговорите, кой от двамата трябва да бъде по-умен. Свинята ли трябва да бъде по-умна, или господарят и? И двамата. Господарят и е бил умен, затова е турил свинята в кочината. Сега е ред на свинята, тя да бъде умна, да напусне кочината и да отиде в гората на свобода. Остане ли в кочината, тя е глупава свиня. – Ама условията на живота били такива, че трябвало да се живее в кочина. Ако условията на живота въвеждат човека в кочина, в яхър, в затвор, трябва ли той да бъде толкова неразумен, до края на живота си да остане при тия условия? Какви ще бъдат последствията на този живот? Ти ще седиш затворен и ще се оставиш в ръцете на господаря си. Два дни преди Коледа господарят ти ще застане пред тебе с дигната пръчка във въздуха и, като капелмайстор, ще почне да те управлява. Ти ще запееш нова, миньорна песен – песен на прощаване с живота. Влезе ли тази пръчка в сърцето ти, и песента престава. Не е лесен животът в кочината, не е лесен животът в затвора.

Следователно, за да се освободят от миньорните песни на живота, хората

трябва да го разбират, да имат ясна представа за него. Те трябва да освободят живота от примесите в него, да разплетат заплетените конци. Не направят ли това, те ще се движат между две области – между областта на лъжата и областта на истината, между вероятните и невероятни неща. Вероятни и невероятни неща има и в религията, и в науката, и в изкуството, а всичко това трябва да се отдели: вероятното да се тури на една страна, невероятното – на друга. И тогава, попадне ли човек на едното, или на другото, да знае точно, кое от тях, какво представя. Това не значи, че ония, които са работили в областта на науката, на религията и на изкуството са имали лоши намерения към хората и живота и съзнателно са внесли примеси. Без да искат, те сами са се натъкнали на примесите в живота и, като не са знаели, как да се освободят от тях, оставили са ги като второстепенни, странични елементи. Защо съществуват примеси в живота, кой ги е внесъл, не е важно. Важно е, животът да се освободи от чуждите примеси. Примесите в живота не са нищо друго, освен камъни, поставени на пътя, от където минават много хора. Кой как мине, непременно ще се спъне в тия камъни и ще удари крака си. Трябва ли човек да се спре пред камъка и да започне да протестира: Кой е турил този камък сред пътя, да се удрят хората в него? Няма ли надзор тук? Няма ли полиция? Защо държавата не обръща внимание на тези работи? Така протестират мнозина, но ще се намери някой разумен човек, който, без никакво роптание, ще се наведе, ще дигне камъка, ще го тури настрана и ще продължи пътя си. Всеки може да бъде в положението на разумния пътник, който ще се наеме да очисти живота от ония примеси, на които сам се натъква.

Светът се нуждае от разумни хора, от разумни семейства, от разумни общества и държави, от разумни народи. Как постъпва съвременната държава по отношение на престъпника? Като хване някой престъпник, държавата го дава под съд за извършеното престъпление и го осъжда на няколкогодишен затвор. Престъплението се състои в открадване на сто или хиляда лева, а държавата го осъжда на две-тригодишен затвор. В този случай престъпникът струва на държавата много повече от сумата, която е откраднал. Тази мърка не е разумна. Това не значи, че престъпниците не трябва да се наказват, но държавата трябва да потърси нови наказания, при които тя да не се ощетява, а престъпникът да научи урока си, и втори път да не върши престъпления. Държавата трябва да вземе пример от природата, която във всички свои прояви прилага закона на икономията: с най-малко разходи по възможност по-големи придобивки. Как постъпва Бог с престъпника? Като види, че някой греши, или прави престъпления, Бог не го съди, но казва: Стани, върви напред и повече не греши. Той знае, че ако се спре да го съди, ще изразходва повече енергия и време, отколкото да го остави свободен. Затова е казано за Бога, че е всеблаг и всепрощаващ.

Най-големите грехове и престъпления на човека струват по-малко, отколкото енергията, която Бог би изразходвал за неговото изправяне. Бог знае, че като е вложил доброто в човека, един ден той ще се съзнае и ще се изправи.

Съвременните хора се нуждаят от дълбоко, вътрешно разбиране на живота. Това разбиране се вижда в речта и в постъпките на хората. Речта пък е израз на техните мисли и чувства. Някои казват, че речта трябва да бъде свързана. Обаче, свързаната реч се дължи на разумния живот. Не е ли разумен човек, и речта му не може да бъде свързана. Щом е дошъл на земята, човек трябва да живее разумно. Той е изпратен на земята да учи, да вземе участие в строежа на великата сграда на бъдещия живот. На земята човек е работник. Който няма съзнание за работата, която му е дадена, той живее ден за ден. Защо е дошъл на земята, какво се иска от него, нищо не знае. В това отношение той се намира в положението на онзи френски селянин, който отишъл в Париж да види прочутата църква „св. Богородица". Обаче, вместо в църквата, той влязъл в един театър. Като видял, че много хора се трупат пред едно прозорче, спрял се и той, да си купи свещ. Каква била изненадата му, когато, вместо свещ, му дали един билет и му казали да дойде с билета си вечерта. На определения час селянинът отишъл в театъра и като всички хора, влязъл в един голям салон и седнал на мястото, което му посочили. Той започнал да се оглежда натук-натам, чудил се, къде се намира. По едно време видял, че се дига никаква завеса. На сцената се явили актьори и започнали да се разговарят. Разговаряли се съдии и адвокати, съдели някой човек за извършено от него престъпление. Указало се, че обвиняемият не е извършил престъплението, а друг някой. Селянинът слушал, как се разговарят на сцената и се чудел, как не могат да разберат, кой е виновникът. Най-после, възмутен от истинския престъпник, той станал от мястото си и се обърнал към престъпника с думите: Слушай, приятелю, няма ли човещина в тебе? Не виждаш ли, че друг съдят заради тебе? Защо оставяш човека да отиде невинен в затвора? Кажи си истината. Ние всички видехме, че ти извърши престъплението. След това селянинът се обърнал към публиката с учудване, защо всички мълчат, щом са свидетели на извършеното престъпление.

Сега вие се смеете на селянина и казвате, че не разбира работите, но има много неща, които и вие не разбирате. Не само това, но и като разбирате някои неща, пак мълчите. Колко пъти в живота хващат някой праведен човек вместо престъпника и го съдят, а престъпникът се разхожда свободно из града. Ще кажете, че това е карма. Така не се разрешават въпросите. Наистина, съществува някаква карма в живота на хората, но същевременно в живота действува и един разумен закон, който регулира

нещата. Една българска поговорка казва: Каквото човек помисли, това става. Вярна е тази поговорка, но не е пълна. За да стане нещо, не е достатъчно само да се помисли. Като помисли нещо, човек трябва да пристъпи към действие. След това вече замисленото става. Мисъл без работа нищо не дава.

При един светия живял един млад момък, негов ученик. Светията често казвал на ученика си: Каквото човек помисли, това става. Един ден светията слязъл в града по работа, а ученикът останал в дома да чисти и готви. Той сварил боб, но забравил да тури сол. Като се върнал светията, яденето било готово, затова седнали да ядат. Още при първата лъжица светията усетил, че бобът е безсолен и казал на ученика си: Ти си забравил да туриш сол, в боба. – Няма нищо, спокойно отговорил ученикът. Достатъчно е да помислиш, че има сол, и бобът ще стане солен. Светията видял, че само с мисъл работите не стават. Като мисли човек и работи върху замисленото, то ще стане. Мнозина мислят, че нещата стават извън тях. Такъв закон не съществува. За да стане нещо, първо трябва да се помисли и след това да се пристъпи към действие, към реализиране на замисленото. Човек трябва да бъде последователен в мисълта, в чувствата и в действията си.

Като е дошъл на земята, човек трябва да се свърже с разумните закони на природата и да ги изучава. Той се е спрял главно върху механическите закони, т. е. до механическото приложение на законите. Всеки закон има трояко приложение: механическо, органическо и психическо. Когато известен закон действува върху човека със своята механическа страна, разумността на този закон остава отвън. Когато същият закон действува върху човека със своята органическа страна, разумността му остава вътре, в самия закон. И най-после, когато законът действува върху човека със своята психическа страна, разумността му е и вън, и вътре в него.

И тъй, за да бъде строител в света, човек трябва да изпълнява волята Божия. За да я изпълнява, той трябва да знае, какво значи изпълнение на волята Божия. Ще кажете, че изпълнението на волята Божия се заключава в правене на добро. Какво значи да направи човек добро? Само онзи може да прави добро, у когото доброто е написано на главата, на лицето, на ръката, на цялото му тяло. Не е ли написано доброто върху целия човек, той не може да прави добро. Той не разбира доброто. Щом не го разбира, не може и да го прилага. За да прави добро, преди всичко човек трябва да приложи доброто към себе си, към своето тяло. Щом го приложи към себе си, той може да го приложи и към окръжаващите. Как можеш да направиш добро на онзи, който стои по-долу от тебе, ако не си направил добро на себе си? Как можеш да бъдеш красноречив, ако твоят ларинкс не

е така нагоден, да възприема висшите трептения на твоята мисъл? Красноречието не подразбира само красиви форми на речта. Речта е красноречива, когато има красива форма, дълбоко съдържание и смисъл. Няма ли тия три качества, няма и красноречие. Ако при тези качества речта внася и живот в човека, тя е красноречива и истинна. Бог каза да бъде виделина, да израсте трева, да стане човек и, каквото каза, това стана. Защо? Живот внася Словото Божие.

Животът е дошъл по пътя на разумното Слово. Когато говорим за органическите прояви на живота, ние имаме пред вид пътищата, по които животът се влива. Кои са тия пътища? Те са умът, сърцето, волята, душата и духът на човека. Мнозина отричат душата, защото искат да я видят в някаква материална форма. Душата е онова възвишено начало в човека, което се стреми, което страда, което се радва. Душата, това е истинският човек. Умът и сърцето са спътници на душата, които я придружават навсякъде и й помагат. Духът пък е онова велико, мощно начало в човека, което ръководи душата, посочва и правия път на живота. Дух, душа, ум и сърце са четири пособия, без които човек не може да съществува.

Съвременните хора трябва да разбират законите на живота, да знаят, как действат те върху човешкото тяло и как го организират. Интересно е човек да знае, как са организирани умът, сърцето и тялото му. Мнозина мислят, че човешкото тяло е завършено. Това, което виждаме днес и наричаме човешко тяло, представя само скеле на бъдещето тяло – на бъдещето здание. Човек едва е започнал да съгражда своето тяло. Казано е обаче, че човек е създаден по образ и подобие Божие. Това не се отнася до сегашния човек. Сегашният човек не е създаден от Бога. Ако беше създаден от Бога, той щеше да съзнава това. Че не го съзнава, ние разбираме по думите, които бащата и майката казват на децата си: Ние ви родихме. Христос казва: „Роденото от Духа, дух е; роденото от плътта, плът е". Значи, щом роденото от плътта е плът, човек, наистина, е роден от човека. Щом роденото от Духа е дух, това показва, че човек е роден от Бога. Аз не разглеждам въпроса, кой как е роден, но казвам, че човек може да бъде роден от Бога. Днес Бог разглежда хората, да види, кои могат вече да се родят от Духа. Какво означава раждане на човека от Духа? Това е един мистичен въпрос.

Съвременните хора не знаят тайните на живота, не знаят, как е бил създаден Адам, праотецът на човечеството. Историята за създаването на Адам, която се разказва в Битието, е детинска история. Вярно е, че първоначално човек е бил облечен в тленна дреха, като пръстта, но после Бог е вдъхнал в този човек жива душа, и той придобил по-високо съзнание. До това време човек се намирал почти в животинско състояние, не

разбирал смисъла на живота. Като станал жива душа, животът му се осмислил, и той разбрал, че има нещо по-високо от яденето и пиенето. Той разбрал, че в него има едно висше, разумно начало – неговата душа. Ако човек има материали, а не знае да гради, тези материали са безпредметни. Ако ученикът има цигулка, а няма учител, който да го учи, цигулката остава безпредметна. Годините ще минават, цигулката ще се покрива с прах, а ученикът няма да научи нищо. Много от сегашните хора са прашясали като неупотребената цигулка. Те седят на едно място и чакат. Какво чакат? Те очакват да дойде Христос да ги спаси, да отвори вратите на Царството Божие и да ги покани да влязат. Добре е човек да наследи Царството Божие, но за да стане наследник на Бога, преди всичко той трябва да е дошъл до съзнание, да разбира, какво нещо е Бог и да Го познава. Не познава ли Бога, той не може да стане Негов наследник. Докато не се видоизмени, той не може да пристъпи прага на Царството Божие. Можете ли да направите овцата наследница на вашето богатство? Докато е овца, тя всякога ще бъде далеч от вас.

Тъй щото, каквото да говорите на съвременния човек за Бога, той не може да Го разбере. Говорите ли му за човещина, той ще ви разбере. Човещината подразбира човек, който мисли. Като мисли, човек постепенно подобрява условията на своя живот. Той постепенно изучава символите, с които природата си служи. С тия символи тя е написала една голяма, велика книга, която всеки човек трябва да прочете. Докато не прочете тази книга и я приложи за съграждане на своето ново тяло, човек не може да влезе в Царството Божие.

Сега всички ангелски йерархии, всички разумни и възвишени същества са заети с велика работа. Те строят нова вселена, нов свят, в който могат да живеят само нови хора, с идеално организирани тела, умове и сърца. За да не им пречат сегашните хора, те са им дали един малък свят на разположение, да се занимават с него, както разбират. И на малките деца, момиченца и момченца, са дадени играчки, да не пречат на майка си. По цял ден момченцето се занимава със своето конче, храни го, но то не расте; язди го, но кончето не се мърда от мястото си. Момиченцето пък по цели дни се разговаря с куклата си, къпе я, облича и съблича, но тя остава чужда за него. Всеки човек, който живее на земята, непременно трябва да се измени. Не се ли измени, той остава в положението на дървеното конче и кукличката, с които децата си играят. Какво ще стане с този човек? Един ден той ще умре, ще го заровят в земята, дето веднага ще го оберат, ще отнемат всичкия му капитал. Кой ще го обере? Князът на този свят обира всички хора, които счита свои поданици. Вие мислите, че като умре, човек отива при Бога. Кое ви дава повод да мислите така? Можете ли да отидете при човек, когото не сте обичали и за когото никога не сте мислили? С

какво ще ви привлече той? Следователно, как е възможно човек да отиде при Бога, ако нито Го е обичал, нито Го е познавал, нито е мислил за Него? С какво ще го привлече Бог? В света съществува закон на подобие, според който, разумното привлича разумното към себе си. Човек обича само подобното на себе си и се привлича от него. Любовта обича само това, което е произлязло от нея; мъдростта обича само подобното на нея; истината също обича подобното си. Следователно, и Бог не може да обича това, което е вън от Него.

Христос казва: „Аз не давам, както светът дава". Сега и вие очаквате нещо да ви се даде. Какво очаквате? Живот. Кой може да ви даде живот? Само Онзи може да ви даде живот, от Когото животът произлиза. Светът не може да даде живот на хората. Светът означава отношения между хората, т.е. особен строй на нещата. Човек трябва да намери мястото си в света и да бъде полезен за другите и щастлив за себе си дотолкова, доколкото е способен да се бори с условията на окръжаващата среда. Не може ли разумно да се бори с окръжаващата среда, човек ще се намери в положението на параход, който се люшка от морските вълни на една и на друга страна. Няма ли човек нужната разумност, морските вълни ще го погълнат. Хората постоянно се разочароват от живота и не искат да живеят. Защо се разочароват? Защото не са достатъчно разумни, да се справят с мъчнотиите си.

Човек трябва да се освободи от разочарованията на света и да се държи здраво за канарата на живота. Коя е тази канара? Любовта е канарата на живота. Казано е, че Бог е Любов. Въпреки това, някои се оплакват от живота си, казват, че колкото да се молят на Бога, молитвата им не се приема. Кой е причината за това? Самият човек. Има нещо, което той не е изпълнил. Ако ученикът работи върху задачите си, но учителят му остава недоволен от него, причината е в самия ученик. Той не е работил редовно през годината, вследствие на което не може да задоволи учителя си. Ред години той е пропускал уроците си. Той няма основа, върху която да гради. Ще кажете, че задачите ви са мъчни. На всеки ученик се дават задачи според силите му. Ако ученикът е в първи клас, дават му се съответни задачи. Как могат неговите съученици да решават същите задачи? Тъй щото, намерите ли се в затруднение, не търсете причината вън от себе си. Вгледайте се в себе си и вижте, какво ви липсва. Всеки ден си има своя програма. Ако ученикът изпълни програмата на този ден, както трябва, той може да изпълни добре програмата и на целия си живот.

Като слушате да ви се говори така, казвате, че, за да успява в живота си, човек трябва да има вяра в Бога и в себе си. Други питат, какво верую трябва да поддържат. Това е въпрос, който всеки за себе си може да реши.

Този въпрос не се доказва. Защо ще доказвате на човека, колко дългове има? Той знае това по-добре от всички. Как ще докажете на човека, колко е добър или лош? Той знае това по-добре от всички. Има неща в живота, доказването на които е безпредметно. Някой иска да бъде само добър, а друг – само лош. И едното, и другото е невъзможно. Животът се проявява между два полюса: тъмнина и светлина, зло и добро, електричество и магнетизъм. Ако човек не разбира отношението между противоположностите, или полюсите на живота, нищо не може да направи. Що е магнетизъм? Като дойдете до магнетизма и електричеството в науката като сили, вие знаете много нещо. Обаче, ако разглеждате тия сили в живота, между хората, ще кажете, че нищо не знаете. Въпреки това, често се произнасяте за хората, казвате, че един човек ви привлича, а друг – отблъсква. Този, който привлича, е мек, добър човек, защото има повече магнетизъм в себе си. Онзи пък, който е остър, сприхав по характер, ви отблъсква, защото има повече електричество в себе си. За първия човек казваме, че е магнетична натура, а за втория казваме, че е електрична. Ако искате работа от човека, търсете електричния. И в електричния, и в магнетичния човек има нещо добро и нещо лошо. И тук имаме положително и отрицателно електричество, положителен и отрицателен магнетизъм. Когато отрицателният магнетизъм преодолява в човека, той е осъден на психическо гниене. За да избегне отрицателните прояви на вътрешните сили в своя организъм, човек трябва да изучава себе си, не само теоретически, но и практически, да следи всяка своя проява. Само по този начин той ще провери истината в себе си. Когато силите на човешкия организъм вървят в съгласие със законите и силите на природата, човек се чувствува вътрешно самоуверен. Каквито мъчнотии да срещне на пътя си, той никога не губи своята самоувереност.

Какво трябва да прави човек, за да не губи своята самоувереност? Той трябва да изучава живота и природата не само отвън, както очите му виждат, но и вътрешно, с помощта на своите вътрешни сили и възможности. Щом отправи своя външен и вътрешен поглед към природата, човек разбира, че съществува Велика Разумност в света, че космосът е изпълнен с разумни, възвишени същества, подчинени на тази Разумност. Той разбира, че светът е в ръцете на разумните същества. Следователно, каквото става вън и вътре в нас, нищо не е случайно. Може ли при такова разбиране на природата и на света човек да губи своята самоувереност? Той е стъпил на канара, която нищо в света не може да разклати и разбие. От това гледище, целият космос е населен с разумни същества, които се различават едно от друго по степента на своето развитие. Значи, няма неразумни същества в света, но има същества от низка и от висока степен на развитие. Като наблюдавате някой човек, казвате, че е неразумен. Защо? Защото не се е изявил към вас. Този човек

не е неразумен, но е затворена книга за вас. Ония, които разбират законите и силите, по които всеки човек е построен, могат да четат и в затворена книга и да се произнасят, доколко даден човек е добър и разумен. Лицето, главата, и тялото на човека са книги, по които ученият чете и разбира. Човек е построен според своите вътрешни сили. Каквито са вътрешните сили на човека, така е построен неговият организъм. Когато слушате някой да казва, че ще осиромашее, ще знаете, че той е щерна, на която водата лесно се изчерпва. Обаче, ако е извор, той никога няма да осиромашее. Колкото и да тече, той никога няма да обеднее. Ако пък човек е извор и съзнателно се подпуши, да не дава, той сам се излага на катастрофа. Той се отбива от пътя си. Щом се отбие от пътя си, човек се излага на големи страдания. За да не се отклони от правия път на живота си, човек трябва да дава.

Когато изпадне в краен индивидуализъм, човек казва: Знаете ли, кой съм аз? Този човек не разбира вътрешното съдържание на думата „аз". Кой съм аз, това значи: Аз съм извор, който тече. Кой си ти? Ти си река, която изворът е образувал. Кой е той? Той е море, в което реката се влива. Следователно, в живота на човека съществуват три важни момента: аз, ти и той, т.е. да бъде извор, който изтича от планината; да бъде река, образувана от извора, за да тече и пои всичко, каквото срещне на пътя си, и да бъде море, в което реката се втича. Значи, аз съм човекът, който извирам. Ти си човекът, който се разливаш като река навсякъде и поливаш, каквото срещнеш на пътя си. Той е човекът, който се влива в голямото море, за да вложи своя живот в него и да придобие нов живот, нови сили. Каквото и да прави на земята, човек всякога дава и взима. Няма човек в света, когото Бог е оставил да осиромашее. Ако някой осиромашава, той сам е виновен за положението си. На всеки човек е дадена възможност да бъде извор и река, която да се влива в Голямото море на живота и отново да се пълни. Който живее съзнателно и разумно, според законите на Битието, смърт не съществува за него. Той съзнателно заминава, а не умира. Той знае часа на своето заминаване и се прощава със своите близки. Той ги поканва на гости, разговаря се с тях и, щом дойде часът му, заминава тихо и спокойно. Който живее по този начин, той не познава смърт, не познава и старост. Съзнателният и разумен човек не греши, затова и не остарява.

Съвременният човек е дошъл на земята да реши една важна задача. Каква е тази задача? Да научи закона за подмладяването. Да се подмлади човек, това значи, да измени своето естество. Да измени човек естеството си, това значи, да мине от световното към вечното, към Божественото. Може ли да се подмлади, т. е. да измени естеството си, човек разбира вече смисъла на стиха, който Христос е казал: „Аз не ви давам, както светът дава". Всеки

трябва да се запита: Как давам аз – като света, или като Бога? Ще каже някой, че не е важно, как дава, но да даде нещо, да влезе нещо в кошарата. В такива случаи българинът си служи с поговорката: „По-добре да имаш, един заек в кошарата, отколкото два в гората”. Така е за човека, но за заека не е така. За заека е по-добре да бъде в гората, отколкото в кошарата на човека. За свинята е по-добре да бъде в гората, отколкото в кочината. За кокошката е по-добре да бъде в гората, отколкото в курника. И за птичката е по-добре да бъде в гората, отколкото в кафеза. Въпреки вярата си в Бога и в Христа, и човек изпитва страх и трепет в живота. Защо? Страхува се, не знае, какво ще стане с него. И човек се намира в кошарата на своя господар – в света. От време на време този господар минава край човека, помилва го, но един ден ще дойде при него с нож в ръка и ще му каже: Аз те отгледах и храних, аз имам право на твоя живот. Като не може да разреши въпроса, човек стои и мълчи. Той е избрал вече кривия път на живота и иска да се примири по някакъв начин. С кривото човек не може и не трябва да се примирява. Преди да е избрал своята професия, преди да е начертал пътя си, човек трябва да е избрал същината на живота, да е намерил правия път, да е намерил и познал своята майка и своя баща. Аз не говоря за онези майки и бащи, които умират. Човек трябва да намери онази майка и онзи баща, които никога не умират.

Сега, аз говоря като човек, който разглежда научно, въпросите без да имам никого пред вид. Някои, обаче, мислят, че знаят всичко и намират, че не е нужно да слушат, какво им се говори. Като знаят толкова, нека кажат, какво е отношението на среброто към луната, към кръвта на човека и към неговия организъм, изобщо. Колкото повече сребро има човек в кръвта си, толкова повече ще се ползува от енергиите на луната. Среброто е най-добрият проводник на енергиите, които идат от луната. Тия енергии чистят човешкия организъм. Който иска да се очисти от греховете си, той трябва да се свърже с луната. Луната пък може да действува само върху онзи човек, който има сребро в кръвта си. Новите учени са забелязали, че, когато минава през своите фази на пълнене и празнене, луната оказва различно действие върху среброто: когато се празни, тя произвежда върху него едно действие; когато се пълни – друго действие. Различни са реакциите между среброто и луната в периодите на нейното пълнене и празнене.

Следователно, каквито са отношенията между среброто и луната, такива са отношенията между златото и слънцето. Ако човек няма злато в кръвта си, слънцето не може да му действува. Има хора, които не могат да се лекуват на слънце. Защо? Те нямат нужното количество злато в кръвта си. Слънцето влияе още и върху интелигентността на човека. Обаче, всички хора не са еднакво интелигентни, понеже нямат в организма си ония

елементи, нужни за проява на интелигентността. Съвременните физиолози правят опити със секрециите, които се отделят от някои жлези на организма. Те искат да видят, какво е влиянието на тия секреции върху мозъка. Те са забелязали, например, че една от тия жлези оказва голямо влияние върху мозъка. Отнеме ли се действието на тази жлеза върху мозъка, човек оглупява. Започне ли човек да оглупява, лекарите взимат секреция от същата жлеза на някое животно и я впръскват в кръвта на човека. Докато тази жлеза действа нормално върху организма, човек мисли право, разумно и минава за умен човек.

Като се говори върху тия въпроси, хората не могат да си ги обяснят научно, вследствие на което се разделят във възгледите си: едни от тях гледат на живота и на всички живи същества като на неща, произволно създадени; други – като на същества, създадени от една Велика разумност. Първите гледат на Бога като на отвлечено същество, което няма отношение към земята. Вторите гледат на Бога като на Велика разумност и реалност. Бог е Велика реалност, Която изпълва цялата вселена. Докато си свързан с Него, ти Го чувстваш, и животът ти се осмисля. Усъмниш ли се в Него, Той се оттегля, скрива се някъде, и ти оставаш самотен, чужд за окръжаващите, за всичко, което те обикаля. Празен е животът на човека без Бога. С Бога ли е, човек има всичко: здраве, богатство, сила, любов. Всички хора търсят любовта, без да подозират, че тя е в самите тях. Бог е Любов, а Той е скрит в човека, във всичко живо, в цялата вселена. Синът обича баща си, поради Великата реалност, която е скрита и в бащата, и в самия него. Дъщерята обича майка си по същата причина. Отдалечи ли се тази реалност от човека, и любовта му изчезва. На това се дължи безлюбието между хората. Щом Бог не живее в човека, и любовта го напуща. Къде е любовта на сегашните хора – майки, бащи, учители, проповедници, управници, синове и дъщери? След всичко това човек очаква спасението си от своите ближни. Може ли да те спаси човек, който е изгубил любовта си, или който не я проявил още?

„Аз не ви давам, както светът дава”. Наистина, сегашните хора не дават, както трябва. Който дава, не дава, както трябва; който взима, и той не взима, както трябва. Кой е по-умен: който дава, или който взима? По-умен е онзи, който дава. Въпреки това, повечето хора гледат да вземат, за даване малцина мислят. По този начин човек иска да надхитри природата. Той се лъже. Досега никой човек не е надхитрил природата. В края на краищата човек си е платил дълговете на общо основание, вследствие на което не е постигнал това, което душата му желае. Следва ли законите на природата, човек постига своите желания. Той се намира в положението на поета, който във всичко вижда красивата страна. Ако види едно малко кокиченце, поетът го одухотворява с перото си. За него кокиченцето се превръща в

жива душа, с която той се разговаря и разбира. Истинският поет вижда живот навсякъде.

Какво представя животът? Животът не е нищо друго, освен първата девица, родена от Бога. Който разбира живота, той е девицата, родена от Бога. Който не разбира живота, той е мъж или жена. Някой казва, че е добре да се ожени, да има жена. Жената пък казва, че е добре да се омъжи, да има мъж. Това са ограничени схващания. Добре е човек да се ожени или омъжи, за да има другарка, или другар, с които да споделя радостите и скърбите в живота си. Тъй щото, мислите ли за живота, гледайте на него като на чиста девица, родена от Бога. Мъжът пък е израз на любовта към девицата, която във всички случаи си остава девица. И като се ожени, тя пак девица остава. Ако след женитбата си момата не остане девица, тя не е разбрала смисъла на живота, нито е разбрала женитбата. Майката, обаче, представя друго нещо. Тя е служителка на природата и всякога си остава девствена. Понятието „жена" подразбира наложница на мъжа. Докато младите моми и момци мислят, че, като се оженят, стават мъже и жени, те са на крив път. Това не е никакво венчаване, никаква женитба. Първото венчаване става в рая. Когато Адам видя Ева, извика: „Тази е плът от плътта ми и кост от костта ми". Щом помисли така, Адам направи първата погрешка. Той не погледна на Ева като на Божие творение, дошла при него като другарка, но като на своя собственост. Какво означава думата „Ева"? Думата „Ева" означава дъщеря на Йехова, на Бога.

Днес всички хора поддържат мисълта, че Ева е произлязла от ребрата на Адам. Това е детинско схващане. Бог е извадил две ребра от Адам, като материал за създаване на жената. Това не значи, че Ева е излязла от ребрата на Адам. Когато човек отива в някой магазин да си купи плат за костюм, можете ли да кажете, че той е произлязъл от плата? С плата човек се е облякъл само, но не е произлязъл от него. Като четете Битието, виждате, че в известно отношение животните имат по-висок произход от този на човека. Защо? Защото, за да създаде животните, Бог приложи силата на Словото си. Той каза да се създадат животните, и те се създадоха. За създаването на човека, Бог взе пръст, направи от нея човек, в когото после вдъхна живо дихание. Плътският човек едва сега започва да работи за създаването на свой морал, който да отговаря на неговото развитие. Моралът на съвременния човек не отговаря още на неговото умствено развитие. В зависимост от това, което животното днес представя, моралът му е по-висок в сравнение с този на човека. Време е вече човекът на плътта да се преобрази, отново да се пресъздаде! Нова раса иде в света, която изисква нови хора, с нов морал и с нови разбирания. Казано е в Писанието, че Бог създава ново небе и нова земя. Ние трябва да се радваме на новото небе и на новата земя, които се създават, защото в тях е спасението на

човека. Казано е в Писанието: „Ако се не родите отново, не можете да влезете в Царството Божие”. Човекът на плътта трябва да се роди отново, от вода и дух, т. е. от Бога. Роди ли се по този начин, той ще влезе в правия път и ще познае Бога като свой Баща.

За да влезе съзнателно в правия път на живота, човек трябва да изучи всички сили в природата, както и тия, които действат в неговия организъм. По този начин само той може съзнателно да ги използува при възпитанието на младото поколение и при своето самовъзпитание. Човек трябва да знае, какво представят светлината, топлината, електричеството и магнетизмът. Той трябва да знае състава на различните храни и влиянието им върху неговия организъм. Човек трябва да познава свойствата на своите мисли и чувства, както и тия, които идат отвън. Като знае свойствата на мислите и чувствата, той може да се предпазва от ония, които действат като бомби. Дойдете ли до мисли и чувства, които имат свойство да избухват, не ги пипайте. Ако са чужди, не ги приемайте в себе си, оставете ги вън от вас, да не предизвикват някакво разрушение в организма ви. Има мисли и чувства, които са в състояние да разрушат живота на човека. Какви по-страшни бомби можете да търсите от омразата, от завистта, от лицемерието? Даже и ангелите се пазят от тях. Те ги хващат внимателно, с щипци, и така ги турят настрана. “

Често се говори за морал, но сегашният морал е неустойчив. Той съдържа експлозивни вещества, които всеки ден изненадват човека. Натъкне ли се на лъжата, на омразата, на завистта, човек се превръща в прах и пепел – нищо не остава от него. Какво може да допринесе този морал на човека? Военните познават добре действието на експлозивите. Те знаят, че с тях не може да се играе. Експлозивите или трябва да се изхвърлят навън, дето няма живи същества, или да се употребят в някаква война. Останат ли дълго време в складовете, един ден те ще произведат големи пакости. Ако снарядите експлодират и причиняват пакости, хората ще кажат, че съдбата им била такава. Не говорете така. Съдбата не е виновна. Вината седи във вашите снаряди. Вземете мерки, или да ги употребите за някаква полезна работа, или да ги направите безвредни.

Сега, като наблюдавам хората, на пръв план виждам тяхното невежество и безверие. Ще кажете, че всички хора си припичат. Не, всички хора не си приличат. Има отделни личности, които коренно се различават от обикновените хора с непробудено още съзнание. Те работят усилено върху себе си, да се освободят от ония отрицателни качества на своята нация, с чиято дреха се облекли. Всеки човек, който е дошъл на земята, се облякъл с материя, взета от неговия народ. Като българи, вие носите дреха, т.е. плът, изтъкана от българска материя. Следователно, като българи, вие трябва да

работите върху себе си, да се освободите от ония недъзи, свойствени на българската материя или почва. Като човеци пък, всички хора имат общи задачи, да преодоляват в себе си някои общочовешки качества. Например, като човек, никой не трябва да лъже. Истински човек е онзи, който се е отказал абсолютно от лъжата. На човека не се позволява нито бяла, нито черна лъжа.

Какво прави химикът? Като му дадат някое съединение, той първо го пречиства, да няма никакви примеси в него, и след това започва да го анализира. На всеки човек, като на химик, е дадено известно количество материя, която той трябва да пречисти и обработи. Когато пречисти и обработи материята, която му е дадена, само тогава човек може да мисли, чувствува и действува правилно. Тъй щото, запитате ли се, какво трябва да правите на земята, ще си отговорите: Аз съм дошъл на земята да пречистя и обработя известно количество материя, т. е. да я организирам. Щом свърша задачата си, свободен съм да напусна земята, когато пожелая. Това се отнася до всички хора, а не само за едного. Значи, всеки човек, в един и същ момент, представя три лица: аз, ти, той. Всеки може да бъде аз, ти и той. Същевременно човек се проявява и като колективно същество: ние, вие, те. В проявите на всички лица човек изучава себе си, както и своя ближен. Разумният се учи и от растенията. Например, от житото човек учи закона на жертвата. Щом приемем житото като храна, чрез кръвта, то прониква в мозъка ни и по този начин ни учи на закона на жертвата. Истинската жертва има за основа любовта и свободата, а не дълга и насилието. Който се жертва, той никога не умира. При това, когато се жертва, човек трябва да знае точно времето, определено за жертва. Значи, не е безразлично, кога трябва човек да се жертва. Казано е в Писанието, че за всяко нещо е определено време, когато трябва да стане.

Съвременните хора не спазват времето, което е определено за извършване на дадена работа, и след това се запитват, защо нямат успех в живота си. Много естествено. Те не спазват закона, който определя точно момента за всяка работа. Например, ако човек става сутрин в пет часа, работите му ще се наредят по един начин, ако става в шест часа, работите му ще се наредят по друг начин; ако става в седем, осем, девет часа, работите му ще се наредят по трети начин и т.н. Аристократите, например, стават след десет часа, но работите им остават все недовършени. Защо? Защото не спазват закона за времето. Съвременните хора трябва да лягат вечер най-късно в десет часа и да стават най-късно в пет часа. Ако могат да стават в три или в четири часа, още по-добре. Който иска да живее хигиенично, да бъде здрав, трябва да ляга и да става рано. Също така той трябва да се храни сутрин след изгрева на слънцето, а вечер – преди залязване на слънцето. Значи, не е правилно да се храни човек след залязване и преди изгряване

на слънцето. И това не е достатъчно. За да живее хигиеничнои, човек трябва да знае всеки ден каква храна да употребява. Например, за всеки ден от седмицата е точно определено, каква храна трябва да употребява човек. Съвременните учени не знаят това. Те знаят главно съставните елементи на храните, техните процентни отношения, но каква храна е определена за понеделник, каква – за вторник, за сряда, за четвъртък – не знаят. За всеки ден е нужна специфична храна. Първите човеци знаеха тази наука, но след грехопадението всичко забравиха. На тях беше определено, от кои плодове да се хранят. Казано им беше да ядат от всички плодове, с изключение на плодовете от дървото за познаване на доброто и на злото.

Първият човек имаше на разположение много плодове, но като сгреши, раят се затвори за него. Със затварянето на рая за човека изчезна голямото разнообразие на плодове. Днес хората се хранят със сравнително по-проста и еднообразна храна от тази на първите човеци. Някои се хранят само с месо, следствие на което заболяват от подагра. Други пък се хранят повече с боб, но и те са осъдени на същата болест. Изобщо, човек трябва да разнообразява храната си. Когато евреите бяха в пустинята, от небето падаше манна, с която те се хранеха, но не бяха доволни – искаха разнообразна храна. Манната им дотегна, и те започнаха да роптаят.

Сегашните хора изразходват всичката си енергия за придобиване на храна, облекло, но не мислят, че трябва да се приготвят за служене на Бога. За всичко мислят и се суетят, но за служене на Бога не мислят. Преди всичко човек трябва да се запознае с основния закон на любовта, във всички нейни прояви. Любовта изключва всички противоречия и недоразумения, всички недъзи. Има ли някакъв недъг в себе си, това показва, че човек не е дошъл още до положението на истински човек. Разумност се иска днес от майката и бащата, от учителите – от всички хора. Не е ли разумен, човек носи отговорност, както за себе си, така и за бъдещето поколение, което излиза от него. Много от недъзите, които децата имат, се дължат на родителите. Ако майката и бащата са живели нередовно и са допускали в ума и в сърцето си отрицателни мисли и чувства, те стават причина за нещастията на своите деца. Децата възприемат техните слабости и цял живот страдат, не могат да се освободят. Каква полза имат родителите и обществото от такива деца? Те носят недъзите на своите родители, деди и прадеди и, вместо да допринесат нещо ценно, те сами се разрушават. Какво можете да очаквате от дете, което не обича Бога, нито своите родители. Искате ли да свържете приятелство с някой човек, търсете такъв, който да обича първо Бога, а после себе си. Щом обича Бога, той може да обича и своя ближен.

Това са социални въпроси, които чакат времето на своето разрешаване.

Когато се срещат, хората, се запитват: Женен ли си, имаш ли деца, какво работиш? Лесно се задават тези въпроси, но как ще се отговори? Каква полза от това, че си женен, а между тебе, жена ти и децата ти няма никакво разбиране? Имаш жена, но другарка ли ти е тя? Имаш деца, но знаеш ли, какво носят те в себе си? Нито жена ти е твоя другарка, нито децата си познаваш. Да родиш едно дете по физически начин, това е лесна работа; важно е да го родиш духовно. Истинското раждане подразбира да родиш детето си едновременно в четири света: в света на истината, в света на мъдростта, в света на любовта и най-после във физическия свят, да се облече в плът. Това значи, роден от Бога. Само роденият от Бога има бъдеще.

И тъй, иска ли да създаде здраво, способно дете, човек трябва да се отнася сериозно към женитбата и раждането. В древните времена, при решаване на тия въпроси, хората са се ползвали от окултните науки, специално от астрологията. Те са се допитвали до опитни астролози, кога, с кого и как трябва да се оженят. Изобщо, те се ползвали от астрологията при възпитанието и самовъзпитанието си. Днес малко хора се интересуват от окултните науки. Те се отнасят към тях с недоверие. Съвременните хора не подозират, че всичко е определено на човека: кога ще се роди, от какви родители, с какви дарби и способности ще разполага, при какви учители ще се учи, как ще свърши живота си и т. н. Опитният астролог може да предскаже всичко това с най-големи подробности. Какво правят някои хора? Те отварят Евангелието, да видят, какво ще им се падне и четат: „Повярвай в Господа Исуса Христа и ще бъдеш спасен”. Щом прочетат този стих, те се успокояват. Защо? Защото били вярващи. Това, което те наричат вяра, ние го наричаме вярване. Като вярват в Христа, видели ли са Го? Ще каже някой, че чувствал присъствието на Христа. Чувстването не решава въпросите. Човек трябва да има ясна представа за нещата, да ги разбира в техния вътрешен смисъл. Не е достатъчно само да прочетете един – два стиха от Евангелието и да мислите, че всичко знаете и разбирате. Ако си баща, или майка, на място трябва да бъдеш. Като баща, или майка, ти трябва да предадеш едно от ценните си качества на своето дете. Ако си свещеник, трябва да внесеш светлина в ума на детето. Вземеш ли детето в ръце да го кръстиш, ти трябва да имаш съзнание за този акт, който извършваш. Кръщението е свещен акт. Ако си учител, трябва да научиш ученика да мисли право и да му посочиш пътя на истината. Какво дават днес родителите, проповедниците и учителите на младото поколение?

Съвременният свят се нуждае от нов морал, от ново разбиране на живота, от нов начин за възпитание на младото поколение. Старият не трябва да казва на младите, че животът е тежък, че с труд и мъка трябва да си

пробиват път, но да им покаже нов начин на работа. Нови пътища има към истината, мъдростта и любовта. Нови пътища има към живота, свободата и знанието. Човек трябва да направи крачка напред и да потърси тия пътища. Ако на едно и също място тъпче, той нищо няма да постигне. Младият трябва да знае, че животът му е написан на лицето. Както живее, каквото мисли и чувствува, всичко е написано на неговото лице. Ако иска да провери това, нека се оглежда често. Намисли ли да върши някакво престъпление, нека се огледа. В очите, в линиите на лицето си той ще види това, което е намислил да прави. Преди да извърши престъплението, той може да се изправи. Щом изправи мислите и чувствата си, всякаква погрешка е избегната. Днес младите, главно влюбените моми и момци, обичат да се оглеждат. Добре е да се оглежда човек, но не само, когато е влюбен. Когато момъкът и момата постигнат своята цел, те не се интересуват вече от външността си. Щом престанат да се интересуват от външността си, любовта ги напуща.

Какво представя любовта? Любовта е дъщеря на Бога – дева на живота. Който се е домогнал до тази дева, той трябва да я пази като зеницата на окото си. Злоупотреби ли с нея, тя взима всичките си пособия и си заминава. Момък и мома, които злоупотребяват с любовта, се лишават от нея. Щом любовта ги напусне, те остават самотни, чужди на всички в света. Животът им се превръща в страдание. Ще кажете, че не сте познали любовта, че сте били неопитни и т. н. Както и да се оправдавате, любовта не може да остане при вас. Тя живее само в хармонична среда. Щом нарушите хармонията, тя се отдалечава, отива в своя свят. Дълго време ще плачете и въздишате за нея, докато отново ви посети. Тя ще ви посети само след като научите урока си. Човек трябва да познава себе си, както и своя ближен. Това значи, да познавате Божественото в човека. Познаете ли Божественото в човека, вие сте готови да влезете в положението и на най-големия престъпник. Вие ще погледнете на него като на душа, излязла от Бога, без да се спирате върху неговите грешки и престъпления. Гледате ли на човека като на душа, вие се свързвате с него и го повдигате. Гледате ли на животното като на същество, създадено от Бога, колкото свирепо да е, то няма да ви нападне. Ако свирепото животно може да бъде за вас добро, колко по-добър е от него човекът. Но кога? Когато мислите за него добре. Мислете за ближния си добре, за да прояви и той доброто към вас.

Следователно, искате ли да бъдете добри, отворете умовете си за Божествената светлина, а сърцата си – за Божествената топлина. Светът се нуждае от добри хора. Както човек не може без щитовидна жлеза в организма си, така и светът не може без добри хора. Добрият човек не е нищо друго, освен щитовидната жлеза на света. Изгубят ли добротата си, хората постепенно заболяват, докато дойдат да идиотизиране. Значи,

доброто в човека, добрите хора дават права посока на мисълта, на бъдещата култура на човечеството. Добрите хора създават добри семейства, добри домове. Доброто, като елемент в космоса, внася подтик във всички живи същества, във всички звезди и планети. Добрите хора са проводници на Божественото В този смисъл те са запалки на свещения огън в човека. Без доброто, като запалка, свещеният огън не може да гори. Доброто е в сила да организира неорганизираната материя.

Сега, като знаете силата на доброто, нека всеки прояви доброто в себе си. Дали сте музиканти, художници, архитекти, учители, свещеници, проявете доброто в себе си, като творческа сила, като живот. Дето доброто царува, там няма смърт. Какъв човек е този, който не може да одухотвори и освети своята материя? Този човек не е проявил доброто в себе си. Може ли такъв човек да бъде наследник на Христа? Какъв трябва да бъде човекът, който очаква наследството на Христа? Той трябва да бъде като Христа – човек на постоянна работа. Христос работеше непрекъснато. Той отправяше мисълта си към цялото човечество, към всичко живо, с цел да ги повдигне. На Христовата мисъл се гради положителното и устойчиво в сегашната култура. На Христовата мисъл се дължи и културата, която в бъдеще ще дойде. Енергията, която християнството криеше в себе си, е почти към своя край. Тази енергия е почти изразходвана. Християнството крие в себе си запасна енергия за около 1200 години още, но я държи като неприкосновен основен капитал. Ако посегне към този капитал, то е осъдено на фалиране. Този капитал трябва да остане непокътнат. За да поддържа живота си, християнството трябва да бъде кредитирано. Не му ли се отпусне нов кредит, в света ще настане небивал глад и сиромашия.

Кредитът на съвременното християнство иде заедно с шестата раса. Когато шестата раса дойде на земята, положението на християните ще се подобри. Те носят финансите. Те носят голям запас от енергия за създаване на нови форми, за което някои от сегашните хора са призвани да вземат участие. Това са хората, които ще създадат нещо велико в света. Това са хората, които ще приложат идеята за братство между човеците. Това са хората, които ще носят истината и свободата в света. Това са хората на вечния мир, на реда и порядъка в света.

27. Беседа от Учителя, държана на
2 март, 1930 г. София – Изгрев.

1930_03_05 Човешкият термометър
лекция пред общия окултен клас

ТЕРМОМЕТЪРА НА ЧОВЕКА

Размишление. Мислете върху следните изречения: малката стая събира малко въздух; голямата стая събира много въздух. Малката стомна събира малко вода; голямата стомна събира много вода. Кое от двете положения е за предпочитане: да има човек голяма или малка стомна? Ако водата е чиста, свежа, за предпочитане е човек да има голяма стомна. Ако водата е нечиста, за предпочитане е тогава да има малка стомна. Защо? Защото, като нечиста, водата остава утайки. Следователно, малката стомна, която събира малко вода, има и малко утайки. Същият закон се отнася и към знанието. Добре е човек да има много знания, но да са чисти. Не са ли чисти, по-добре е човек да има малко знания.

Съвременните хора се ползват малко от знанието, от силата, от богатството, които придобиват, защото мислят повече за себе си. Откакто се е родил, докато умре, човек постоянно мисли за себе си. Добре човек да мисли за себе си, но трябва да знае, че колкото много да мисли, себе-то не може да стане по-голямо, отколкото са неговите възможности. Първоначално детето е малко, слабо, ниско, но като израсте, като стане голям човек, на височина 160-170 см., колкото да мисли за себе си, по-висок не може да стане. Преди да е дошъл до 21 годишна възраст, човек може да мисли за растенето си, но след 21 годишна възраст той трябва да престане да мисли за своята височина. Той се е оформил вече, трябва мисли за други работи. От 21-33 годишна възраст човек трябва да мисли за здравето си, да се закрепи и усили. От 33 до 60 годишна възраст човек трябва да мисли, как да стане умен, да придобие знания. От 60 годишна възраст нататък човек може да мисли за плодотворна работа: малко работи, но правилно, с любов. Дали ще копае, оре, жъне, чете, пише или учи, навсякъде да прилага закона на любовта. Сега, като говоря за годините, нямам предвид това буквално разграничаване. Преди всичко младостта и старостта са непостоянни неща. Те са фази в живота на човека, които нямат външен израз. Срещате един човек, знаете, че е млад, но намирате, че е преждевременно остарял. Къде отиде младостта му? Скрила се е някъде. Днес нито младите са истински млади, нито старите са истински стари. Защо? Защото при днешните условия на живота нито младостта, нито старостта имат условия да се проявят на земята. В умерения пояс младостта трае само три месеца: от март до юни. След това тя дига пособията си и заминава. Едва човек се почувствува малко обновен и подигнат, отново започва да губи силите си и да остарява. За да се развивате добре, вие трябва да работите съзнателно. Дали сте млади или

стари, не е важно. Ще работите като разумни млади и като разумни стари. Младият представя начало на нещата, а старият - край. За да се свърши известна работа, старият трябва да влезе в главата на младия. Старият може да укроти младия, само когато влезе в главата му като мисъл. Представете си, че младият е глава на змията, а старият - нейна опашка. Какво ще бъде положението ви, ако срещу вас излезе змия? Тя непременно ще ви ухапе. За да не ви ухапе, старият, във вид на опашка, трябва да влезе в устата на змията. Каквото да правите със змията, каквото да и говорите, щом е свободна, тя всякога ще хапе.

Човешкият живот може да се уподоби на термометър. Понеже на човека е определено да живее 120 години, всяка година представя един градус. Значи, животът на човека е разделен на 120 градуса. Както живакът в термометъра се подига при известно атмосферно налягане, или при висока температура, така и при растенето на човека жизнените сили се подигат нагоре. От деня на раждането си до 21 годишна възраст човек постепенно расте, по-силно или по-слабо, в зависимост от условията. Човешкият термометър, обаче, не спира действието си само до 21 годишна възраст, но продължава до 120 години. По-нагоре от 120 години човек не може да живее. Има изключения и от това правило, но те са редки. От тази възраст нагоре силите на човешкия организъм се оттеглят, и душата му излиза от цевта на неговия живот. Цевта на човешкия живот е неговото тяло, в което душата временно пребивава, докато един ден окончателно го напусне, и ние казваме, че човек умира. Ако живее правилно, човек може да стигне до 120 годишна възраст, т.е. до 120 градуса, след което започва да се топи и изчезва. Някои хора се топят в ранната си възраст, около 30-40-50 градуса, а други - към 60 градуса. Малко хора издържат до 120 градуса температура на своя живот.

И тъй, искате ли да изучавате живот, спрете вниманието си върху промените, които стават в тялото ви. Вън от тялото си вие не можете да изучавате живота. В това отношение всеки човек е специфичен уред за измерване на своята енергия. Занимавате ли се с другите хора, вие ще изучавате техните уреди, но не и своя. За да се справя с мъчнотиите си, приди всичко човек трябва да изучава себе си. Какво ще се ползвате от доброто свирене, говорене, отнасяне на един човек към вас, ако сте сляп и глух, не виждате и не чувате? Какво ще ви ползва красотата на природата, ако не можете да я видите? Какво ще ви ползва светлината, ако не можете да я възприемете? За да се ползва от благата на живота и на природата, човек трябва да знае, с какви сили, с какви дарби и способности разполага, за да може да ги развива. Той трябва да познава себе си. За да познае себе си, човек трябва да изучава своите мисли, чувства и постъпки. Ако те са хармонични, тази хармония ще се предаде на всички негови удове, на

цялото му тяло. Те са ли хармонични, дисхармонията ще се отрази на тялото му.

Защо хората се обличат? Защо покриват тялото си? Една от причините, поради която хората се обличат в различни дрехи, се дължи на неблагоприятните природни условия. От друга страна, те се обличат, за да прикрият дефектите на своето тяло. Днес почти всички хора имат повече или по-малко дефекти на тялото си: голяма пълнота, голяма сухота, изкривяване на раменете, на врата, на гръбнака, на ръцете, на краката и т.н. Малко хора ще срещнета нормално развити. Днес хората откриват само лицето и ръцете си. Който разбира, той ще види дефектите на човека и на лицето. Например, дебелите устни говорят за човек, който обича да яде много, да се удоволствува. Но и крайно тънките устни показват някакъв дефект, главно на сърцето. Дебелите устни показват животинското в човека, а тънките - змията. Истинският човек има нормална линия на устните - нито много дебели, нито много тънки. Тази линия не може да се определи с думи, тя се чувствува.

Като дойдат до добродетелите, мнозина мислят, че те произхождат от тях. Те мислят, че любовта, мъдростта, истината са в самите тях, но се лъжат. За да разберете заблуждението, в което се намирате, ще си послужа със следния пример. Вие отивате при един майстор грънчар и му заръчвате да ви направи едно гърне от най-чист и доброкачествен порцелан. За да изпълни поръчката ви, той трябва да потърси отнякъде първокачествен материал, най-чиста глина - каолин. Като намери глината, той я счуква на ситно, пресява я и залива с чиста вода, да образува глинено тесто. След това взима форма, каквато искате, и излива в нея тестото, или пък го туря на грънчарското колело и го формува, според модела, който желаете. Като приготви гърнето, майсторът го слага в пещта да се пече, както виждате, за да се приготви гърнето грънчарят си служи с глина, вода, огън - материали, които са вън от него. Единственото нещо, което излезе от него, това беше формата. Материалите, обаче, бяха вън от него.

Следователно, добродетелите на човека са вън от него. Само формата, т.е. тялото му е негово. В тази форма се втичат добродетелите и, когато потрябва, изтичат, или се изявяват навън. Търсите ли добродетелите, като неща съществени за вашия живот, ще ги намерите в Бога. Свържете ли се с Него, те ще потекат и към вас. Христос казва: Аз съм пътят, истината и животът. Това значи: Аз съм пътят, по който животът иде. Животът пък иде от Бога. На друго място Христос казва: Както ме Отец възлюби, така и аз ви възлюбих. Оттук виждаме, че и любовта иде отнякъде. Откъде иде любовта? Отдето иде животът. Какво представя човекът? Човек е гърне, което трябва да се опече добре,за да не се пука лесно. Колкото по-

равномерно и при по-висока температура е печено гърнето, толкова е по-издръжливо. Преди да се сложи в пещта, гърнето се пече на слънце. Докато се пече на слънце, то е доволно, няма страдания. Сложат ли го в пещта, то започва да плаче, да вика, да търси помощ. Колкото да вика, няма да го извадят от пещта. То трябва да се нагрее до 33 градуса, най-високата температура, която определя неговото бъдеще. Ако издържи на тази температура, ще продължат да го пекат до 120 градуса. Не издържи ли, то се пука. Грънчарят взима пукнатото гърне, туря го настрана и след време от него прави нова форма. Ако не се пукне, той го изважда от първата пещ и го излага на показ. Който го хареса, той плаща скъпо за него и го взима за своя употреба.

Мъчнотиите и страданията, от които съвременните хора се оплакват, не са нищо друго, освен процес на печене в пещ, презз който всички хора неизбежно трябва да минат. Не минат ли през печене, пръстта, от която са направени, ще се разсипе и от тях нищо няма да излезе. В този смисъл страданията са необходими. Без страдания няма живот. Без страдания никаква форма не съществува. Страданията се уравновесяват с радостите. Колкото страда човек, толкова и ще се радва. Страданието представя необработен материал, даден на човека за работа. Той е подобен на вълна, остригана от овцете. За да я използва добре, човек трябва да я чисти, пере, преде и тогава да си служи с нея за различни цели. Радостта е обработен материал, т.е. звонков капитал, предоставен на човека за лично ползване, когато и колкото пожелае. - Не може ли да се избегнат страданията? - Абсолютно не може. Ако искаш да станеш човек, непременно ще страдаш. При това, колкото повече страдаш, толкова по-добре за тебе. - Опекоха ме, нищо не остана от мен. - Лъжеш се. Колкото повече те пекат, толкова повече ще се калиш и изчистиш.

Силата на човека се крие в издържливостта му. Колкото повече издържа на огъня, толкова по-чиста е материята, от която е направен. - Докога ще ме пекат? - Докато дойдеш до положение да отговаряш на известни условия. Като извади гърнето от пещта, майсторът го чука оттук-оттам и, ако е опечено, изважда го навън; ако не е добре опечено, пак го туря в пещта. По чукането той познава, дали е готово, или не. Който не иска да го пекат, той не е трябвало да става гърне. Колкото да вика, той трябва да знае, че майсторът е по-умен от него. Той разбира от работата си и знае, колко време трябва да пече всяко гърне. Ако е разумно, през време на печенето гърнето трябва да търпи. Някой едва го напекли до 10 градуса и започва да вика. Ако не може да издържи на 10 градуса температура, какво ще прави по-нататък, когато температурата се увеличи на 120, 500, 1000 градуса? Какво ще прави, като го нагреят до един милион градуса? Човек трябва да знае, че докато е в разумния живот, няма от какво да се страхува.

В този живот всичко е строго определено.

Сега, като говоря за страданията, аз имам предвид разумните страдания, а не ненужните, които човек сам си създава. Влезе ли в стълкновение с естествените процеси на природата, човек се натъква вече на неразумни страдания. - Ама защо съм беден? - Това е философски въпрос. - Защо съм богат? - И това е философски въпрос. Ти не си нито беден, нито богат. Ти си гърне, което трябва да се пече. Докато страдаш и се радваш, ти още не си опечен, пекат те в пещта. Щом те опекат, скръбта ти ще се превърне в радост, и радостта ти ще бъде постоянна. Като те опекат, ще те занесат на пазар, да те продават. Кой как мине, ще се спре да гледа. Много гърнета има на пазара. Тук се стичат благородници, добри хора, светии, а понякога от небето слизат ангели, арахангели, даже и богове, да гледат, какво има на пазара и да си купят нещо. Като си харесат някое гърне, те го взимат, слагат го под мишца и го занасят на небето. Тия гърнета, които отиват на небето, представят напреднали души. Останалите гърнета съжаляват, че не ги е харесал някой светия или ангел, но най-после се примиряват с положението си. За тях дохождат обикновени хора. Като ги купят, те ги употребяват за домашни нужди.

Като ученици, вие трябва да имате ясна представа за всичко, което става с вас, да се познавате. Като се изучава, като анализира мислите, чувствата и постъпките си, човек лесно може да види грешките си и да ги изправи. Който не мисли за изправяне на грешките си, той само се изобличава, нарича се грешник. Не е важно, защо греши човек, важно е да се изправя. Като изправя грешките си, той се учи. Ако не изправя грешките си, човек не може да се ползва от благата на живота и на природата. Същевременно човек трябва да познава добре устройството на своето тяло. То е инструмент, с който свири. Ако знае, как да управлява тялото си, човек ще може да даде израз на всичко онова, което става в него. Както цигуларят трябва да знае да управлява лъка си, така всеки човек трябва да знае, как да управлява силите на своя организъм, да им бъде господар. Мнозина мислят, че това може да се постигне с един замах, по механически начин. Не, това е невъзможно. В един момент човек не може да стане учен, богат, силен, здрав. Работа, усилия, упражнения, учене се иска, за да придобие човек онова, което душата му желае. Това са задачи, които той трябва да реши. Не е важно, дали ще ги реши правилно. Добре е да ги реши правилно, обаче, както да ги реши, ценни са усилията, които той е правил. Усилията помагат за развитието му.

Като ученици, вие трябва да се стремите към всичко онова, което е в състояние да ви възпита. Дали ще учите, пеете, свирите или рисувате, всякога имайте предвид самовъзпитанието си. Не може ли дадена наука,

или известен инструмент, на който свирите, да ви възпита, оставете ги настрана. За да успява в работата си, човек трябва да работи за себе си, да задоволи своя вътрешен стремеж. Задоволи ли себе си, той ще задоволи и своите ближни. Дали човек свири на някакъв инструмент, или не свири, това не е важно. Най-добрият инструмент, на който всеки човек може да свири, това е животът. Като свири на този инструмент, той трябва да се стреми да излезе майстор - музикант. Колкото по-добре и разумно живее човек, толкова по-добре и правилно свири. Като свири, т.е. като живее, той трябва да знае, че всеки момент има кой да го слуша. Все някое същество от невидимия свят ще даде ухо на неговото свирене. Ако свири добре, ще му ръкопляска. Не свири ли добре, ще запуши ушите си и бързо ще отмине. Не само разумните същества възприемат тази музика, но и вие можете да я чувате. Достатъчно е да имате добре развит вътрешен слух, за да чуете музиката, която излиза от всеки добър, любещ човек. Добрият човек е цигулка, от тоновете на която всеки се възхищава. Засега тази цигулка издава само тонове, но ще дойде ден, когато тя ще проговори. Днес доброто издава само музикални тонове, но един ден то само ще проговори. Не само доброто ще проговори, но и науката, и изкуството. Внесе ли се тази придобивка в културата, казваме, че човечеството е направило вече крачка напред към Царството Божие.

По какво се познава доброто свирене? Ако слушате някой цигулар да свири и решите в себе си да направите някакво добро, това показва, че цигуларят е свирил добре. Не сте ли готови да направите някакво добро, цигуларят не е свирил добре. При това, като слушате някой добър цигулар, вие сте готови да му платите повече, отколкото той е искал. - Не може ли да слушаме даром? - Това зависи от онзи, който свири. Който много дава, той всякога е готов да дава даром. Бог дава даром, понеже работи със закона на любовта. Пък и този, който взима даром, също трябва да е готов да дава даром. Сърце се иска за това. Колкото и да плащат на добрия цигулар, в края на краищата изразходваната енергия от него с нищо не може да се плати. Докато публиката не престане да критикува цигуларя, той всякога ще чувствува, че е изразходвал много енергия, вследствие на което се изтощава. Ето защо, като свири, цигуларят трябва да омагьоса слушателите си, да престане всякаква критика в тях. Като се унесе сам в музиката, той забравя критиците си на същото основание казваме: като се унесе в живота, човек забравя критиците. Следователно, докато критикува живота, човек не може да бъде музикант. Тогава окръжаващите имат влияние над него. За да се освободите от влиянието на окръжаващите, поставете си задача да не критикувате живота.

За да разреши тази задача, човек трябва да пее и да свири. Който има добър глас, той трябва да продължава да пее, да развива гласа си. И който

няма добър глас, също трябва да се упражнява в пението. Без пение и музика никой не може да се домогне до музиката на висшите светове. Кой се стреми да отиде на концерт? Който донякъде поне знае да пее и да свири, или който обича музиката. Ако това е условие за посещаване на концертите на физическия свят, колко повече се изисква от човека, за да може да слуша концерт в невидимия свят. Някои ще кажат, че са стари, че пението и музиката не са за тях. Не, стари или млади, всички трябва да пеете и свирите. С музиката са свързани ред дарби и способности. Не пее ли човек, никакви дарби не могат да се развиват. Външно или вътрешно, т.е. мислено човек трябва да пее. Жената-домакиня стои цял ден пред тенджерите и мисли, че не и трябва музика. Колкото да отрича музиката тя пак се движи в нея. Когато яденето ври в тенджерите, и това е музика, но еднообразна, уморителна. Ще дойде ден, когато тази музика ще се замести с нещо ново. Днес хората не вярват, че сегашният начин на хранене ще се замести с ново, съвършено различен от този, на който са привикнали. И гъсеницата е привикнала да се храни с листа, но като се превърне на пеперуда, храната и коренно се различава от първата. За да подобрят яденето, сегашните жени трябва да внесат в него музикален елемент. Това се постига с музика. Като готви, жената трябва да пее. Ако няколко жени се съберат и започнат да пеят и свирят през време на готвенето, яденето ще бъде много по-вкусно и здравословно от онова, което е готвено без музика и песен.

Идеята, която искам да ви оставя, е да внасяте Божествен елемент във всичко, каквото правите. Божественият елемент се изразява в чиста, възвишена мисъл, в благородни чувства и постъпки. Тези мисли и чувства се подхранват с музика и пение. Който пее, зло не мисли. Когато плодовете узреят, в природата всичко пее и се весели. Колкото повече са пели на един плод, толкова по-сладък е той. Същият закон се отнася и до човека. Човек, който е откърмен с музика и песен, има светла мисъл и широко, отворено сърце. Той се радва на всичко. Каквото срещне в живота си, той го разглежда от добрата му страна. Иска ли да придобие красивото и великото в себе си, човек трябва да отправи погледа си към природата. В нея се крие всичко велико: и музика, и песен, и знание, и красота. Иска ли да придобие тези качества, човек трябва да следва пътя на природата. Да следва пътя на природата, това значи, да изучава законите и и да ги прилага. Като прилага законите на разумната природа, човек дохожда до положението, което някога апостол Павел е преживял. Той изразява това състояние със стиха: Око не е видяло, и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за онези, които Го любят.

И тъй, работете съобразно законите на природата, да се самоусъвършенствувате. Не спазвате ли тия закони, вие ще бъдете

изложени на големи страдания. Който не работи върху себе си, ще се намери в пещта, при високата температура. Като се пречисти и опече, той ще бъде готов да живее според великите закони на природата. Каквото да правите, както да работите, все ще придобиете нещо. В природата няма загуба. Там всичко се преработва и видоизменя. Не е далеч времето, когато човек ще придобие онова, към което се стреми. Тогава той ще има по-красиво, по-здраво и усъвършенствувано тяло. Днес човек живее в постоянна борба между плътта и духа. Когато изработи своето ново тяло, той ще живее в мир и равновесие. Той ще излезе от живота на борбата, от двойствения живот.

Основната идея, която трябва да остане в ума ви, е да работите за развиване на своите дарби, за да се ползвате от благата на живота. Като работи за развиване на своите дарби и способности, човек се освобождава от своите слабости и недъзи. Достатъчно е човек да е готов да изправя недъзите си, за да има поне малък резултат. От усилията, които той прави, зависи, дали по-скоро или по-бавно ще се освободи от някой свой недостатък. Ще кажете, че условията за работа са неблагоприятни. Мислите ли така, вие сте на крив път. Днешните условия, добри или лоши, са дадени за развиване на сегашните ви дарби. Изгубите ли тия условия, заедно с тях изгубвате и възможностите. Бъдещите условия ще се дадат за постигане на други дарби. Следователно, ако трябва да свирите днес, не отлагайте работата си за друг ден. Свирете още днес. Как се познава човекът на любовта? Любещият човек внася в окръжаващите мир, равновесие, доволство. Любовта изключва всякакво съмнение и безверие. Който живее в света на любовта, той има всичко на разположение. Тази е причината, поради която в света на любовта никакви кражби и престъпления не стават. Ако апаш или крадец влезе в този свят и се опита да открадне нещо, докато протопи ръце към някой предмет, предметът изчезва пред очите му. Човекът на любовта никога не се опетнява, нито външно, нито вътрешно. Неговата дреха е всякога чиста. Що се отнася до душата му, там въпрос даже не става. Душата е всякога чиста. Никаква сила не е в състояние да опетни човешката душа. Обикновеният, слабият човек може да се опетни външно, но душата му никога не се опетнява. Като знаете това, разчитайте на чистотата на душата си и престанете да говорите за вашите грехове. Ако е въпрос за грехове, светът е пълен с такива, но същевременно той е пълен и с добри дела. Грехът представя руда, която трябва да се тури в пещта, да се стопи, за да отделят от нея ценното - метала, който ще се използва в живота. Доброто пък представя съвокупност от всички условия, необходими за изваждане на ценното, което се съдържа в рудата. И тъй, вие трябва да знаете, че във всеки човек са вложени дарби и способности, които трябва още сега да развива. Някои питат къде трябва да работят: на този, или на онзи свят. Този и онзи свят

са на едно място. Като сте дошли на земята, вие ще работите едновременно и на този и на онзи свят. - Между ангелите, и между хората. - Можем ли да виждаме ангелите? - Човек всеки момент може да срещне някой ангел, но като се усъмни в него, веднага ще го изгуби. Зад всяко добро дело, зад всяка светла мисъл, зад всяко възвишено чувство се крие един ангел. Усъмните ли се в добрата постъпка, в светлата мисъл и в благородното чувство, ангелът моментално изчезва. За да го задържите по-дълго време при себе си, вярвайте във всичко възвишено и благородно, в когото да сте го видели. Вярвайте във всичко, което ви подига, и благодарете за всичко, което ви се случва. Дали сте здрави или болни, богати или сиромаси, учени или прости, благодарете, че ще научите нещо. Боли ви крак, благодарете, че не ви болят двата. Боли ви глава, благодарете, че краката и ръцете ви са здрави. Като благодарите за всичко, няма да забележите, как ще изчезне болестта ви. Много примери има в живота, когато човек заболява изведнъж и оздравява изведнъж.

Какво представят болестите и страданията? Те са пробен камък, чрез които невидимият свят изпитва вярата, търпението, любовта и мъдростта на човека. Човек може да се лекува чрез мисълта си. Колкото по-силна и съсредоточена е мисълта на човека, толкова по-лесно може да се излекува от известна болест. Достатъчно е да каже една дума, за да се излекува. Има думи, които действуват магически върху човека. Но затова се иска знание. Той трябва да знае, кога да каже думата. Всяко нещо трябва да става на своето място и време. Например, можете ли да посадите лозови пръчки в блато? За всяко нещо се изискват специални условия. Лозовите пръчки виреят при специални за тях условия.

Мнозина се запитват, какво трябва да работят. Много работи има за човека. Срещнете ли болен човек, помолете се за него. - Дали ще ме послуша Бог? - Това не е ваша работа. Вие виждате на земята един камък. Ваша работа е да го отместите от пътя, да не спъва хората. Кой го е турил, не е ваша работа. Срещате човек, който критикува хората. Помолете се за него, Бог да обърне неговото красноречие в друга посока, да проповядва за славата Божия. Срещате двама души, които се бият. Помолете се техния удар да се превърне в музикален такт, и двамата да станат добри приятели. Изкуство е да се бият, а ти да стоиш тих и спокоен, да запазиш пълно самообладание. Такъв пример даде Христос. След като Го биха и разпнаха на кръста, Той запази пълно самообладание и се обърна към Господа с думите: Господи, прости ги. Те нямат нужната светлина, да видят и разберат, какво правят. Ако Христос не беше се помолил за евреите, страданията им щяха да бъдат по-големи от тия, през които днес минават. Христос показа на човечеството, как трябва да се живее.

Т.м.

28. Лекция от Учителя, държана на
5 март, 1930 г. София – Изгрев.

1930_03_07 Идеалният човек
лекция пред специалния клас

ИДЕАЛНИЯТ ЧОВЕК

Като ученици на Великата школа на живота, вие трябва да изучавате музиката, както съществува в Природата. Щом се домогнете до природната музика, вие ще научите онези природни, творчески гами, чрез които е създаден светът. Състоянията на всички живи същества се сменят според природните гами, т.е. музикално. Щом се смени гамата, сменя се и състоянието. Като знаете това, чрез музиката вие можете да въздействувате на мислите и на чувствата си, да се повдигате. Често хората губят основния тон на живота си, вследствие на което произвеждат вътрешен дисонанс в състоянията си. Ако сте нервен, неразположен, раздразнен, започнете да пеете тихо, гласно или мислено, докато смените състоянието си. Музиката, пеенето помагат за развиване на дарбите в човека. Всички велики, гениални хора, които са минали през големи страдания и изпитания, са били музикални. Те имали правилни, високи, добре развити чела. Докато не почнете да мислите идеално, докато не носите в себе си образа на идеалния човек, вие нищо не можете да постигнете. Не търсете образа на идеалния човек вън от себе си. Той е вложен във всички хора, но трябва да се прояви навън. Ако идеалният човек не е във вас, как можете да знаете, кое е добро и кое не, кое е морално и кое не е морално?

Кои са отличителните черти на идеалния човек? Опитайте се да опишете отличителните черти на идеалния човек, не както го описват поетите, художниците, но както вие го схващате. Ако трябва да се произнесете за качествата на идеалната свещ, веднага ще направите това. Обаче, за идеалния човек мъчно можете да се произнесете. Доброкачествена свещ е тази, която гори без пушек, не се топи бързо, не капе, не се пресеква. Пламъкът на свещта трябва да бъде ясен, светъл и чист. Каквито са качествата на идеалната свещ, такива са и на идеалния човек. Идеалният човек свети като свещ. За да свети, причината се крие в това, че той обръща внимание на всичко, без да се спира върху дефектите.

Недостатъците на хората хвърлят сянка върху съзнанията им и ги помрачават. Недостатъци в Природата не съществуват. Те са в мисълта на човека. Ако успее да ги изхвърли от мисълта си, човек става чист и светъл. Следователно, искате ли да се доближите до образа на идеалния човек, не дръжте в ума и в съзнанието си недостатъците на хората. Колкото по-малко се спирате върху недостатъците на хората, толкова по-близо сте до образа на идеалния човек; колкото повече се спирате върху недостатъците на хората, толкова по-далеч сте от образа на идеалния човек. Колкото

повече товарите съзнанието си, толкова повече се отклонявате от пътя на идеалния човек.

Представете си, че имате две жици, през които прекарвате електрически ток. Горната жица е от метал, който е добър проводник на електричеството, поради което силно се нажежава и започва да свети. Втората жица е по-слабо електропроводна, вследствие на което слабо се нажежава и не свети. Тя запазва тъмния си цвят, какъвто първоначално е имала. Значи, белотата на жицата зависи от способността й да провежда по-лесно електрическия ток. Долната жица, като слабо електропроводна, остава тъмна. Същото нещо се отнася до добрия и лошия човек. Добър човек е онзи, който е добър проводник на енергиите от висшите светове. Добрият човек е бял и светещ. Лошият човек е лош проводник на енергиите от висшите светове. Той е повече тъмен и несветещ.

Следователно, каже ли някой, че е лош, това значи, че не е добър проводник на енергиите, които идат от пространството. Какво трябва да прави човек, за да прояви доброто в себе си? Той трябва да смени жицата, по която идат енергиите - от лош проводник да я превърне в добър. Да смените жицата, това значи, да смените състоянието си, от лошо в добро. Вие можете да сменяте състоянията си дотогава, докато намерите такава жица, която да звучи в унисон с дадена гама на Природата. Това значи, да намерите жица, която е добър проводник на Природата. Светлата и бяла жица представя Божественото начало в човека, а тъмната и несветеща жица наричаме низше естество на човека. Низшето естество на човека се нуждае от култура, от развитие, докато се рафинират грубите прояви, т.е. грубите човешки състояния.

Съвременните хора се запитват, защо идат страданията. Много просто. Страданията са огън, на който човек се пече. Докога ще се пече? Докато светне и стане бял. - Защо трябва да страдам? - За да станеш добър проводник. Колкото по-лош проводник е човек, толкова по-голямо е желанието на Природата да го направи добър проводник. Щом пусне ток към този човек, той започва да свети. Човек страда главно по две причини: когато не иска да даде път на силите в Природата да се проявят и когато Природата не му дава това, което той желае. Тя поставя до устата му това, което желае и, щом отвори уста да го приеме, тя веднага го дръпва. Желанието на Природата не е да застави човека да страда, но да го направи щастлив. Той не може да бъде щастлив, докато не стане проводник на енергиите в Природата.

Какво представя щастието? От научна гледна точка, щастието не е нищо друго, освен повдигане на съзнанието на по-високо стъпало, при което

човек излиза от старите традиции и разбирания за живота. Не само хората живеят по традиции, но и животните. За пример, вълкът по традиция дави овцете; овцата по традиция пасе трева. От научна гледна точка, пасенето не е нищо друго, освен косене на трева. Овцата коси тревата и я събира на едно място. Един ден, когато овцата се превърне на човек, как ще проявява старата си традиция? Човек не пасе трева, но от време на време се навежда, откъсне си малко тревица и продължава пътя си. Това е остатък от традицията на овцата. Понякога човек къса цветя и ги мирише. Това е остатък от желанието на птиците да чистят клюна си в цветята. Като чистят клюна си, те късат цветята.

Като се наблюдава и изучава, човек може да познае, отде иде началото на някои негови прояви и традиции. Човек има желания, чрез които се проявяват традициите. С някои от тия желания, човек се справя с години. Някои от страданията са естествени, а други - неестествени. Особено сега някои от естествените традиции се превърнаха в неестествени и безполезни. Много време трябва да мине, докато вълкът се откаже от желанието си да дави овцете. Тъй щото, помнете: човек може да бъде щастлив, когато във всички случаи на живота си е бил добър проводник. Яви ли се един случай в живота му, когато той не е добър проводник, щастието му изчезва.

За да запази щастието си, преди всичко, човек трябва да знае, как да възпитава тялото си, а също така мислите и чувствата си. Това е задачата на новото възпитание. Какви нови методи предлагат психологията и етиката за възпитанието на човека? Един от методите на новата етика за възпитанието е приложение на чистотата в широк смисъл: чистота на тялото, на ума и на сърцето. Човек трябва да поддържа чистотата на тялото си с често миене, изпотяване, преобличане, чесане на косата и т.н. Като приложи чистотата към тялото си, човек започва да мисли за чистотата на чувствата и на мислите си. Чисти чувства са ония, които са лишени от всякакъв егоизъм. Чистите чувства изключват всякакво користолюбие. Благородството в чувствата на човека подразбира присъствие на органическо злато в кръвта. Златото поддържа здравословното състояние на организма. Колкото по-малко е златото в кръвта на човека, толкова повече той е изложен на страдания и болести. Златото е добър проводник на топлината и на електричеството. Следователно, органическото злато в кръвта на човека е проводник на енергиите в Природата. Като знаят силата и цената на златото, хората се стремят към него, искат да бъдат богати. Всеки човек иска да има някакъв златен предмет като украшение. Ако не може да носи златно украшение, добре е да носи златен наполеон в джоба си. Любовта на човека към златото е естествен стремеж, който е вложен в него като вътрешен импулс

към благородство. Няма човек в света, който да не обича златото.

И тъй, златото е необходим елемент при възпитанието на човека. Обаче, това не значи, че цял живот човек трябва да придобива злато. Щом придобие нужното количество злато, човек започва да търси други елементи. Човешкият организъм се нуждае от различни елементи, а не само от злато. Ако организмът придобива само един елемент, човек дохожда до еднообразие, което убива. Изобщо, човек трябва да се пази от еднообразието в живота. Като дойде до еднообразието, и богатият се отказва от богатството си. Когато човек преяде, и най-приятната храна произвежда в него тягостно състояние, вследствие на което стомахът му се отказва да приема тази храна. Човек се нуждае от разнообразна храна.

В бъдеще, при самовъзпитанието, човек трябва да има предвид, какви елементи да внася в организма си. Той трябва да знае, в какво количествено отношение се намират тия елементи един към друг, за да не внесе нито един от тях в по-голямо количество, отколкото е нужно. Дойдете ли до златото, ще знаете, че всеки човек трябва да има на разположение по няколко грама външно и вътрешно злато, като неприкосновен запас. Който иска да бъде морално чист, той трябва да има известно количество сребро в себе си. Среброто чисти човека. Без сребро човек не може да бъде чист. Златото е носител на жизнени енергии в Природата, а среброто чисти човека от непотребни вещества в организма му. Желязото пък усилва организма. Лекарите дават на анемични хора железни капки и прахове. Обаче, ако внесе в организма си повече желязо, отколкото трябва, човек започва да огрубява. Всеки елемент има своето предназначение за човешкия организъм, но ако е употребен в определено количество. Внесе ли се в по-голямо количество от определеното, той причинява вреда. Когато в организма на човека се яви излишък от известни елементи, веднага идат паразити, микроби, които изяждат този излишък. Както микробите и паразитите изяждат излишъците във физическото тяло на човека, така и някои мисли и чувства нападат ума и сърцето на човека като паразити и предизвикват известно изсушаване. Значи, едни мисли и чувства изсушават човека, а други произвеждат затлъстяване.

Следователно, за да бъде здрав и нормално развит, човек трябва да придобие вътрешно равновесие между силите на материята, от която е направено тялото му, както и между мислите и чувствата си. Музиката е едно от средствата за поддържане на това равновесие. Който знае законите на природната музика, той може да спре разрушителното действие на паразитите в своя организъм и да подобри състоянието си. Започнете ли да пеете, те престават да правят пакости.

Орфей, чудният певец, със свирката си укротявал най-свирепите зверове. Той бил овчар, но понеже в местността, дето пасял овце, имало вълци, мечки, тигри, постоянно свирел и пеел, да ги укротява. Понеже проповядвал учение на мир и любов, той не искал да убива животните, но свирел и пеел по цели дни. От действието на неговата песен всички животни започнали да играят и забравяли да пакостят, да нападат овцете му. Ако Орфей, със своята песен, могъл да укротява дивите зверове, не можете ли и вие чрез своята музика и песен да се справяте с мъчнотиите и неблагоприятните условия в живота? Ще кажете, че лесно се говори, мъчно се прилага. Лесно е да свири човек, но той трябва да свири така, че да укротява зверовете в себе си. Без да правите усилия, вие казвате, че не можете да пеете и да свирите и по този начин сами си поставяте преграда. Всеки може да пее. Ако жабата, която не е певица, започва да пее, когато змията я хване за крачето, колко повече вие можете да станете певци и музиканти. Ако осъдят човека на смъртно наказание и, за да го помилват, трябва да пее или да направи едно добро, няма ли да се научи да пее и да прави добро? Пред мисълта, че ще бъде помилван, той и певец ще стане, и добро ще прави. Големи наказания налага Природата на човека, но малко нещо се иска от него, за да се отмени наказанието.

Мнозина мислят, че за да се простят греховете им, трябва да правят големи добрини, или да станат видни певци и музиканти. В човешкия свят е така, но в Божествения свят не се иска много нещо от човека. Достатъчно е той да попадне в една от гамите на Природата, за да започне да пее. Истинското пение подразбира мисъл. Като мисли право, човек може да пее. Следователно, щом станете сутрин, започнете да пеете, мислено или гласно, но без колебание и съмнение в себе си. Не казвайте, че не можете да пеете. Чрез пението вие влизате в основата на живота. Сам по себе си животът е музика и хармония. Човек е изпратен от Небето с музика и песен. Следователно, музиката не е чужда за душата му. Той е потопен в музиката, и на това основание може да пее и да свири. Той трябва да направи крачка назад, да се върне в своето първично състояние на музика и песен, на хармония и мелодия и оттам да тръгне напред. Като знаете това, дръжте в ума си мисълта, че животът е музика и песен. Всичко в живота е добро и хармонично.

- Божията Любов носи пълния живот.

26. Лекция от Учителя, държана на
7 март, 1930 г. София – Изгрев.

1930_03_09 Призовете ги на сватба
неделна беседа

ПРИЗОВЕТЕ ГИ НА СВАТБА

„И тъй, идете на кръстопътищата и, колкото намерите, призовете ги на сватба“
Матей 22:9

Важните думи от стиха са:„Призовете ги на сватба“. За да се изясни тази истина, нужни са ред положения. Изясняването на истината е подобно на рисуване портрета на някой велик човек. С една черта образ не става. Хиляди черти, безброй светлини и сенки са нужни на художника, за да нарисува образа на някой велик човек. С един удар върху камъка статуя не става. Много удари трябва да сложи скулпторът върху камъка и то не произволни, докато излезе от него статуя.

Три неща са потребни на съвременните хора, за да се домогнат до новото, което иде в света. Те са: права мисъл, добри чувства и благородни постъпки. Човек не трябва да има мисълта на адвоката. Адвокатството е точило за ума. Човек не трябва да се стреми и към мисълта на съдията. Съдията е шивач, който крои според кройките, които му са дадени. Човек не трябва да се стреми към морала на свещеника, който услужва на хората с общоприети молитви. В това отношение свещеникът е подобен на готвач. Не е лошо да бъде човек готвач, но той трябва да готви така, че клиентите му да се чувстват всякога здрави и весели. Ако те ядат това, което готвачът е приготвил, и се разболяват, готвачът не е на мястото си. Ако дрехите, които шивачът крои, не са по мерките на клиента, той не е на мястото си.

Сегашните хора се нуждаят от ново разбиране на живота и на природата. Старото разбиране носи такива противоречия, с които нищо не се постига. Било е време, когато мостовете се правели от сламки, понеже хората са били леки. Днес, когато хората са станали милиони пъти по-тежки от миналите епохи, мостовете, през които минават, трябва да бъдат тежки, направени от здрави, железни греди. Колкото по-големи и дебели са гредите, толкова по-добре. С други думи казано: Било е време, когато човек се е задоволявал с малко, но днес той се нуждае от много неща. Малкото дете се задоволява с малко храна, с малко дрехи, но колкото повече расте, храната му се увеличава, разноските за него стават по-големи. Кой е виновен за това? Растенето. Детето расте, става ученик в първоначалното училище, после в прогимназия, в гимназия, докато най-после влезе в университета, дето разноските му са най-големи. Той иска да се развива в умствено отношение, да придобива знания, вследствие на

което бащата се затруднява все повече и повече. Кой е виновен за това? Сватбата. Бащата е присъствал някога на сватба и пожелал сам да стане действащо лице. Той се оженил, родило му се дете, за което днес трябва да работи, да печели, да му даде всички условия за развитие.

Какво разбираме под думата „сватба“? Под думата „сватба" ние разбираме ново културно дело, нова епоха, в която хората, от всички краища на земята, се готвят да вземат участие. Сватбата не подразбира ядене и пиене, но съединяване на две разумни същества, чрез които се проявява Божественото. Едното същество представя живота, а другото – условията на този живот. Божественото се проявява само тогава, когато животът и условията се съединят в едно цяло. Колкото по-съзнателно става съединяването, толкова по-ценни са придобивките. Ние се радваме на придобивките на живота и ги наричаме с обща дума „култура". Те са външната страна на културата, а не вътрешната. Външните придобивки не са още истинска култура. От външните придобивки на културата ние виждаме пътя, по който човечеството е минало. Човечеството е минало през пет раси: черна, жълта, червена, монголска и последната – днешната раса – бялата. Като изучавате живота, характера, проявите на тия раси, виждате грамадното различие между бялата и предшестващите раси. Като разглеждате черепа, строежа на тялото на европееца, виждате голямата разлика между него и предшествениците му. Ще кажете, че и те са души, като него. И те са души, но поставени в различни форми и при различни условия. Двама майстори взимат две дъски от най-хубаво дърво, от което правят цигулки, и започват да работят. Единият от тях може да направи цигулка от системата „Страдивариус", която струва милиони лева. От същото дърво и другият може да направи цигулка, която струва едва стотина лева. Тъй щото, не е достатъчно само човек да има мисли, чувства, душа, но важно е, съчетанието между тия мисли и чувства, важно е, как се изявява тази душа. Ако цигулката на някой майстор не издава добри тонове, вината не е толкова в материала, от който е направена, колкото в съчетанието, в строежа, който и е даден. По строеж тя не отговаря на техническите изисквания на музиката. Да се стреми човек към новото, това не значи, че трябва да се откаже от старото, но всеки ден да прибавя по нещо ново към старото, да го усъвършенства. Най-после, като му се даде по-съвършена форма, то се патентова. Това става във всички занаяти и изкуства.

Съвременните хора се нуждаят от ново разбиране на живота, изразен чрез нови форми, произлезли от нови мисли и чувства. Сегашните хора имат много знания, но понякога не могат да си помогнат със своите знания. Такива примери срещаме в живота.

В един от големите европейски градове имало един прочут лекар - психиатър, при когото се стичали болни от цялата околност. Той завеждал един от институтите на болницата за умопобъркани. Един ден при него се явил един милионер със своя умопобъркан син. Той казал на лекаря: Господин професоре, обещавам ви голямо възнаграждение, ако излекувате сина ми. За да не ви създава големи безпокойства, оставям двама от слугите си на ваше разположение, да се грижат за сина ми. Лекарят приел болния и обещал на бащата, че ще направи всичко възможно да излекува сина му. Един ден болният успял да избяга от стаята си и се качил на покрива на едно от болничните здания, високо четири етажа, от където искал да скочи долу. Като видял това нещо, лекарят се уплашил и започнал да мисли, какво да прави, за да застави болния да слезе от покрива. Ако турят стълба, по която да се качи някой на покрива, да свали болния, в това време той може да се хвърли оттам. Лекарят поглеждал натук – натам, търсил начин да свали болния. Около лекаря се събрали някои от психичноболните, прислугата на болницата, но никой не се сещал, как да свалят болния. Най-после един от болните казал: Господин докторе, макар че всички ме считат за луд, но аз ще ви покажа, какво трябва да направите, да заставите болния да слезе сам. Дайте ми един трион. Слугите веднага му донесли трион и се спрели отстрана, да видят, какво ще прави. Той се приближил към зданието, взел триона в ръка и извикал към болния: Слушай, или слизай долу, или сега ще започна да режа зданието с триона. Зданието ще се събори, и ти ще паднеш в развалините му. Като казал тия думи, той започнал да реже с триона един от ъглите на зданието. В този момент болният извикал: Моля, дайте ми по-скоро стълба, да сляза на земята. Така лудият успял да свали сина на милионера от покрива на зданието.

Съвременните хора трябва да се стремят към такова знание, което сближава душите им, което ги запознава едни с други. Тази култура наричаме Божествена. Знанието пък, с което човек може да си помогне при всички критични случаи в живота, наричаме Божествено. Истинската култура създава такива отношения между хората, които и вечността не може да заличи. Когато говорим за вечността, разбираме проявите на благородното и възвишеното в света, които са без начало и без край. Вечността крие в себе си всички условия, които дават възможност на човека да постигне желанията на своята душа. Вечността съдържа всички условия и възможности за постижения. Това, което е непостижимо във временния живот, във вечността е постижимо, защото Бог живее във вечността. Затова казваме: „Непостижимото за човека е постижимо за Бога”. Човек живее във временния, в преходния живот, вследствие на което има само няколко допирни точки с вечността, с Божествения живот. Един ден, когато придобие повече допирни точки с Божествения живот, той ще

го разбира добре и ще го живее. Когато бъде готов за Божествения живот, човек ще влезе в него и ще носи отговорността за постъпките си. Днес човек не е готов за възвишен живот, затова не го допускат да влезе в Божествения свят. Ако влезе в този свят неподготвен, той ще се натъкне на такива нещастия, с които не би могъл да се справи.

Разправят един интересен случай от живота на Соломон. Той имал един добър приятел, който бил почти толкова богат, като Соломон. Един ден приятелят му се отдръпнал от него и престанал да го посещава. Соломон изпратил няколко от своите слуги при него, да го питат, защо не дохожда вече при него. Най-после приятелят му сам отишъл при Соломон и му казал: Аз съм недоволен от тебе, че при големите богатства, с които разполагаш, не пожела и на мене да дадеш нещо за спомен. Соломон не очаквал подобно признание и казал на приятеля си: Наистина, досега нищо не съм ти дал за спомен, никакъв подарък не съм ти направил, но всичко това съм сторил съзнателно. Ти разполагаш със същото богатство, с което и аз разполагам. Кое е онова, което мога да ти дам, за да те задоволя? Приятелят му отговорил: Материално богатство имам, не се нуждая от нищо, но аз съм лишен от духовното богатство, с което ти си надарен. Ти имаш големи знания, знаеш езика на всички животни и можеш да се разговаряш с тях. Научи ме поне на един език. – Какъв език искаш да знаеш? – Искам да зная езика на кучето, да разбирам, какво говорят кучетата помежду си. – Готов ли си да носиш последствията на това знание? Който знае езика на животните, ще се натъкне на големи изпитания. – Готов съм на всичко. – Щом е така, ще те науча да разбираш езика на кучето.

Соломон предал на приятеля си всички форми, знаци и правила за разбиране на езика на кучетата, и в един ден приятелят му могъл вече да разбира този език и да се ползва от него. Един ден той чул, как неговите големи, изхранени кучета се разговаряли с едно малко кученце, влязло в двора им заедно със своя господар – просяк. Кученцето им казало: Мога ли да остана при вас, да живея по-сносен живот? Дотегна ми вече да придружавам своя господар. Той по цели дни ходи да проси и почти нищо не изкарва. Вижте, ребрата ми се четат от слабост. Кучетата му отговорили: Можеш да останеш при нас. След няколко дена кравата на господаря ни ще умре, и ти ще се наядеш до насита. Като чул този разговор, приятелят на Соломон заповядал на слугите си на другия ден още да занесат кравата на пазара и да я продадат. Слугите изпълнили заповедта на господаря си. Те продали кравата и предали парите на господаря си. Последният си помислил: Чудно нещо! Защо Соломон ми каза, че ако разбирам езика на животните, ще се натъкна на нещастия? Ето, в този случай, не само че нищо не изгубих, но даже спечелих нещо. Ако не

знаех, че кравата ми ще умре, щях да я оставя в обора да си живее. След няколко дена тя щеше да умре, и аз щях да се принудя да я изхвърля, без да получа нещо от нея. Малкото кученце пак посетило големите кучета, но те му казали: Съжаляваме, че и сега няма, какво да хапнеш. Господарят продаде кравата си. Ще почакаш още малко: конят на господаря ще умре. Ела след няколко дена, ще има ядене за тебе. Като чул разговора на кучетата, господарят продал коня си и казал: И тук спечелих. Кученцето пак дошло, но му казали същото: Съжаляваме, че и днес не можеш да си хапнеш. Господарят продаде и коня си. Още една надежда има за тебе. Тези дни ще умре господарката ни, и по този случай ще има за ядене много неща. Като чул и този разговор на кучетата, господарят се ужасил и си казал: Какво да правя сега? Жена ми ще умре. Да я продам, както направих с кравата и с коня си, не може. Как да разреша този въпрос? Като се видял в невъзможност сам да се справи, той отишъл при Соломон, разказал му цялата работа и го запитал, какво да прави. Соломон му отговорил: Сега не остава нищо друго, освен да се разведеш с жена си. Умрял и разведен човек е едно и също.

Мнозина постъпват като приятеля на Соломон: кравата си продават, коня си продават, но като дойдат до жена си, не знаят, как да постъпят. Следователно, дойдем ли до културното или Божественото дело, което засяга човешката душа, тогава разбираме, какво нещо е човекът. Само при това положение виждаме, че човек е нещо повече от ум, от сърце, от душа и от дух. Някога човек е бил ум, но сега е повече от ум; някога е бил сърце, но сега е повече от сърце; някога е бил душа, но сега е повече от душа; някога е бил дух, но сега е повече от дух. Като съберете ума, сърцето, душата и духа на едно място и получите от тях едно сложно съединение, получавате това, което наричате човек. Човек носи качествата на ума, на сърцето, на душата и на духа заедно, но сам по себе си човек е същество, което по качества не прилича на отделните елементи, които го съставят. Той е сложно същество, със съвършено нови качества от елементите, които влизат в него. Не е ли същото и в химията ? Взимате, например, водород и кислород, съединявате ги и получавате вода, която има съвършено различни свойства от тия на водорода и на кислорода. Взимате натрий и хлор, съединявате ги и получавате готварска сол, която няма нищо общо с взетите елементи натрий и хлор. Какво става при съединяването на елементите, че новополученото тяло не прилича по свойства на взетите, не се знае. Навярно в съединението влиза нещо ново. Значи, и за човека казваме, че е някакво ново съединение, получено от няколко елемента, но какво представя новото тяло, никой не знае. Всички изучават човека анатомически, физиологически, психически, но малцина знаят, какво в същност е човек. Като дете, човек се оглежда в огледалото и казва: Аз съм. Той се оглежда като момък и казва: Аз съм. Оглежда се и като женен, като

възрастен, като стар дядо и все казва за себе си: Аз съм. В същност, детето и дядото приличат ли си? Грамадна разлика има между детето и дядото, но въпреки това, като погледне портрета си, дядото казва: Аз съм това. За да каже дядото, че и като дете, и като юноша, и като възрастен е бил все той, това показва, че в човека има нещо, което не се изменя. Външно тези образи се различават, но вътрешно има нещо, което остава неизменно. Не е важно, че човек се изменя и външно, и вътрешно; важно е да знае, защо се изменя.

Когато не може да си обясни нещата, човек казва: Такава е волята Божия. Когато не иска да плати дълга си, казва: Нямам пари. Когато не иска да свърже приятелство с някого, казва: Не те обичам. Когато не иска да учи, казва: Нямам разположение към науката. Това не е оправдание. Към какво има човек разположение? Към ядене и пиене. Когато се откаже от учене, от ядене и пиене, какво остава от човека? Ако се откаже от всичко, човек трябва да се видоизмени, да приеме нова форма. Обаче, за това се изискват нови условия. Има задачи, които човек трябва да реши днес, при дадените условия. Не ги ли реши още днес, той ще се намери при трудни условия. Животът е пълен със задачи, които изискват правилно решение. Не е достатъчно да кажете, че вярвате в Бога, или че сте вярващ, но вярата ви трябва да бъде силна. Като приложите вярата си, трябва да имате някакъв резултат. Вярата поставя човека в правата посока на живота, но това още не е достатъчно. Като не разбират смисъла и изискванията на живота, някои казват, че освен вяра нищо друго не им трябва. Според тях, човек не се нуждае от наука, от музика, от изкуство. Не, човек се нуждае от вяра, от знание, от музика и изкуство и от много неща още. Ако всичко се постига с вяра, какво ще кажат вярващите? Постигнали ли са всичко? Те вярват, че ще станат учени, а не са станали; те вярват, че ще забогатеят, а не са богати; вярват, че ще оздравеят, а при това постоянно боледуват. Каква вяра е тази, която няма постижения? Какво се ползува човек от вяра без постижения? Ще кажете, че с вяра по-лесно се живее. Животните нямат вяра като човека, но и те живеят като него: и човекът, и животните имат радости. И човекът, и животното се ползват от благата на живота. И животното диша въздух, пие вода, храни се, ползува се от светлината и топлината на слънцето, без да вярва в нещо.

За да се справи с известни мъчнотии, болести и изпитания, човек трябва да потърси разрешението им вътре в себе си, а не отвън. Например, ако ви дойде някаква болест, вие прибягвате до лекари. И лекарят помага, но ако човек сам не си помогне, никаква външна помощ не може да го спаси. Болестите не са нищо друго, освен низши същества, които влизат в него и започват да се размножават за негова сметка. На научен език тия същества се наричат микроби. За освобождаване на човека от тия същества, Христос

казва, че това може да стане само с пост и молитва. Микробите са подобни на войска, която напада града и го разрушава. Една силна войска може в една нощ да разруши града. За тези войници Христос казва: „Този род не може да излезе, освен с пост и молитва”.

Какво представя молитвата? Молитвата подразбира връзка на човешката душа с Първата Причина на нещата. Постът пък подразбира отнемане храната на войската. Щом лишите войската от храна, тя се принуждава да отстъпи. Има прости, но естествени начини за лекуване. Който знае тия методи, той може да лекува и най-страшните болести. Например, чумата, от която хората се плашат, се лекува с гореща вода. Болният от чума трябва да се отдели от здравите и на всеки час да му се дава по една чаша гореща вода. Като пие водата, серумът в кръвта, който служи за храна на микробите, се разредява, и те постепенно престават да се размножават. През време на болестта никаква храна не трябва да се употребява. Връзката на човека с Бога представя силна динамична мисъл, която се отразява върху микробите като електрични светкавици. Така атакувани от две страни, чрез обстрелване и чрез глад, те престават да се размножават и умират. Достатъчно е 24 часа усилена война с микробите на чумата, за да ги заставите да излязат вън от организма. Болестите не са нищо друго, освен война на човека с низши същества. Като воюва известно време, човек се калява постепенно и става по-здрав. Болестите допринасят особено много за женствените, мекушави натури. Забелязано е, че след като боледуват известно време, те стават по-мъжествени, по-смели по характер. Мекушавите хора се подават на болести повече, отколкото мъжествените, смели натури.

„Идете на кръстопътищата и, колкото намерите, призовете ги на сватба”. Защо трябвало да канят на сватба хората от кръстопътищата? Защото учените, знатните, които първи били поканени, се отказали да дойдат. Тогава господарят казал на слугите си, да отидат по кръстопътищата и, колкото клосни, сакати, хроми, слепи намерят, да ги поканят на сватба. Учените и знатните видели, че не е лесна работа да се отзовеш на поканата на този велик господар. Сега и вие сте поканени в този век, да присъствате на сватба. Сватбата е културно дело, на което ви канят да присъствате. Какво означава сватбарската дреха? Тя означава новото разбиране за живота. Ако не може да се облече в сватбарска дреха, човек не може да има нов мироглед за живота. И обратно: Който не си изработил нов мироглед за живота, не може да се облече в сватбарска дреха. Новата култура, която иде, иска хора с нови разбирания. Влязат ли със старите си възгледи и навици, господарят на света ще дойде и ще ги изпъди вън. Новата култура не приема хора със стари дрехи, със стари разбирания и със стари навици. Всеки трябва да се облече с нови дрехи и така да влезе в новата култура.

Той трябва да има някаква опитност за това, какво представя Първата Причина и как действува в света. Човек трябва да има някаква опитност и за великите, гениалните хора, да се свърже с тях. Всички хора говорят за Мойсей, за Буда, за Конфуций, за пророците, за апостолите, за Христа, но не са свързани с тях. Ако ги запитате, къде се намират тия хора, те не могат да кажат нищо, не знаят, къде са. Интересуват ли се великите и гениални хора, които са живели в далечното минало, от новата култура? Не само че се интересуват, но те са основа на тази култура. Всички възвишени и благородни души от всички раси и епохи, от всеки народ, които са работили за повдигането на човечеството, и днес продължават да работят. Мойсей, Буда, Мохамед, Хермес, всички пророци, апостоли, както и Христос, и днес работят така, както са работили някога.

Апостол Павел казва: „Има тяло естествено, има и тяло духовно". Под думата „естествено" тяло, Павел разбира физическото тяло на човека. Значи, има хора, които живеят едновременно в двата свята: с физическото си тяло те живеят на земята, между хората, а с духовното си тяло живеят на небето, между възвишените същества. Вечер те събличат физическото си тяло и остават с духовното, с което посещават духовния свят. Значи, те работят едновременно и в двата свята. Докато не развие духовното си тяло, човек не може да отиде в духовния свят и да разбере, какво представя той. Тази идея е отвлечена, но тя може да стане понятна, като си представите, например, цигулката. Външната форма на цигулката, дъските, от които е направена, представя физическия свят. Струните, космите на лъка представят органическия свят. Обаче, ако не дойде цигуларят, разумността в света, и не впрегне двата свята в едно, нищо не може да излезе. Чрез цигулката разумността предава своята мисъл. Чрез ларинкса си певецът също предава своята мисъл. Следователно, ако не владее физическия и органическия свят, човек не може да владее психическите сили в живота. Докато не познава добре физическия и органическия свят, човек не може да бъде господар на психическия. Той трябва да има на разположение цигулка, с която да е свързан с физическия свят. После той трябва да има струни и лък, за да се свърже с органическия свят. Най-после, той трябва да има артистични способности, да знае, как да свири.

Съвременните хора са призвани на земята да работят. Въпреки това те искат да бъдат щастливи. Ако не бъдат щастливи на земята, поне на небето да бъдат щастливи. Човек трябва да знае, че преди да добие щастие, той трябва да работи. На земята ли ще бъде, или на небето, навсякъде трябва да работи. Някои казват, че Христос ги е спасил. Ако са спасени, те сега, именно, трябва да работят, да служат на Бога. Да служи човек на Бога, това значи, да се е отрекъл от себе си. В притчата за бедния Лазар се казва, че когато заминал за онзи свят, Лазар влязъл в лоното на Аврам. За да влезе в

лоното на Аврам, той се отрекъл от себе си. Като видял Лазар в лоното на Аврам, богатият помолил Аврам да изпрати Лазар при него, да накваси малко устните му с вода. Аврам му казал, че това е невъзможно. Богатият се обърнал пак към Аврам с молба, да изпрати Лазар повторно на земята, за да покаже на братята му, как трябва да живеят. Аврам му отговорил, че това е невъзможно. Лазар е завършил своето развитие на земята. Братята на богатия има кого да слушат. Нека приложат учението на Мойсей, който им е казал, как трябва да живеят. Ако не слушат Мойсей, и да възкръсне Лазар от мъртвите, те пак няма да го слушат.

Всички хора искат да им се каже нещо за онзи свят. Не е важно, какво могат другите хора да ви кажат за онзи свят. Всеки човек трябва сам да отиде на онзи свят, да види, как е устроен той и, като се върне на земята, да приложи това, което е видял. Онзи свят е източникът, от който излизат всички идеи. Следователно, всички идеи, всички енергии, които човек носи в себе си, са донесени от онзи свят. Кой ги е донесъл? Човек сам ги е донесъл. Значи, преди да слезе на земята, човек е живял в невидимия свят. Той е слязъл на земята заедно с живота. Някои казват, че човек е произлязъл от клетка. Ако под думата „клетка" хората разбират малкия живот, те са прави. Малкият живот може да създаде големия, но дали човек може да произлезе от клетка, това е въпрос, който се нуждае от доказателства. Човек е излязъл от живота. Единственото реално нещо в света е създаденият живот, с който човек е свързан. Докато човек е свързан с този живот, в проявите на неговото съзнание съществува единство. Неговите мисли, чувства и постъпки са свързани в едно цяло. Щом се прекъсне тази връзка, прекъсва се единството между мислите, чувствата и постъпките на човека.

И тъй, когато разбере малкия живот в себе си, човек може да разбере и големия. Колкото и да е малък този живот, той крие в себе си динамични сили. И кибритената клечка съдържа микроскопическа енергия, но тази енергия произвежда големи резултати. Колкото слаб и малък да е човек, той крие в себе си Божествена енергия, която го прави мощен и велик. Благодарение на тази енергия той може да видоизмени своето съзнание. Когато лекарят помага на болния, към неговото желание да му помогне се прибавя желанието, вярата и усилието на самия болен да оздравее. Законът на вярата подразбира съединение на два ума. Искате ли вярата ви в нещо да даде резултат, два ума трябва да се съединят в едно. Ако ученикът не вярва в ума на своя учител, и ако учителят не вярва в ума на своя ученик, нищо не може да се постигне. Ако двама души, които се обичат, не вярват в ума и в сърцето си, нищо няма да постигнат. Вярата се явява като съединителна нишка в живота на човека. Любовта пък ражда живота. Без любов никакъв живот не може да се прояви.

И тъй, хората се стремят към щастлив живот, но от къде ще дойде този живот, и те не знаят. Щастието се обуславя от много неща. За да бъде щастлив, човек трябва да има добре устроен организъм, със здрав и добре развит мозък, със здраво сърце, здрави дробове, здрав стомах и т. н. Освен това, той трябва да има хигиенично жилище, здрави и хубави дрехи, здравословна храна и др. От къде ще дойдат тия неща? Не е достатъчно само да желае тия неща, но човек трябва да знае, как да ги придобие. Щастието се обуславя още от красиви, правилни отношения между родителите и децата. Днес такива отношения рядко се срещат. Мъжът иска да господства над жената със своя ум, т. е. с мъдростта. И жената иска да господства над мъжа със сърцето си, т. е. с любовта. Желанието на мъжа да господства над жената и желанието на жената да господства над мъжа се изразява често в най-груба форма: мъжът търси жена да му слугува, и жената търси мъж да я храни и да й слугува. Щом се зароди това желание между тях, двамата губят силата си, и любовта ги напуща. Любовта изключва всякакво насилие. Тя действа между хората само тогава, когато те вършат всичко по свобода, доброволно. Всеки човек има желание да бъде свободен, сам да пожелае да направи нещо за своя ближен. Заставите ли го насила да направи добро на някого, той веднага ще ви се противопостави. Няма закон в света, който може да застави някого да обича. Няма закон в света, който може да застави някого да учи, да стане учен човек. В света съществуват условия, които благоприятстват на човека да стане добър, учен, да прояви любовта си, но ако той не използва условията, нищо не може да постигне.

„Идете на кръстопътищата и колкото намерите, призовете ги на сватба”. Царят поканил всички културни хора на сватба, да им покаже нов начин на живеене. Яденето и пиенето показват един род условия, а сватбата показва новите принципи, които идат в света. Когато хората се женят, това показва, че настъпва нова епоха в света. Днес повечето хора се женят, без да знаят защо: те раждат деца, без да знаят защо; те вярват в Бога, без да знаят защо; отричат Бога, без да знаят защо. Не е лошо, че отрича или потвърждава нещата, но човек трябва да знае, защо ги отрича и защо ги потвърждава. Човек трябва да бъде честен във всички свои прояви. Човек трябва да бъде честен и като вярващ, и като безверник. В какво вярва човек, не е важно; важно е, че вярващият и безверникът имат еднакви отношения към реалността на живота, както и към светлината. Тя изгрява еднакво за всички хора. Дойдем ли, обаче, до разбиранията на хората за светлината, те се различават. Каквито да са разбиранията им, с това качествата на светлината не се изменят. Хората възприемат светлината по различен начин, в зависимост от това, дали я възприемат чрез любовта, чрез мъдростта, или чрез истината. Това различие произвежда различни

резултати върху самия човек.

Съвременните хора се стремят към нещо ново, без да подозират, че, за да придобият новото, те трябва да минат през християнството. То е предговор към новата култура, която иде сега в света. Новата култура изисква хора, които живеят в пълно единство помежду си. Това се постига само тогава, когато дадат ход на Божественото в себе си. Когато човек се е хармонизирал, в който свят и да влезе, той лесно се справя с него. Той познава законите, които действат в света. Ако влезе в причинния свят, той разбира причините и последствията на нещата и чрез тях си обяснява противоречията в живота; ако влезе в умствения свят, той разбира законите, на които се подчинява умът; влезе ли в астралния свят, той разбира законите, на които се подчинява сърцето; най-после, ако влезе във физическия свят, той разбира добре законите, които управляват тялото, т. е. материята. Следователно, такъв човек живее в „нирвана”, място на пълна хармония и блаженство. Щом познава законите на всички светове и ги прилага, човек познава Бога и никога не поставя пред себе си въпроса, съществува ли Бог, или не.

Като говоря за блаженство, за вяра в Бога, някои се запитват, вярно ли е това, или не. Това не се доказва, но се опитва. Как ще докажете на човека, че огънят изгаря? Ако го хвърлите в огъня, той непосредствено ще опита свойствата на огъня. Днес всички хора живеят в Бога. Трябва ли да ги убеждаваме в това? Който отрича Бога, с това той изпитва хората, иска да разбере, как мислят те по този въпрос. Всъщност, дълбоко в себе си той вярва в Бога. Като изучавате проявите на хората, ще видите, че тъкмо тия, които минават за безверници, вярват не само в един, но в много богове. Често те биват по-суеверни от вярващите. Много писатели, поети са крайно суеверни. Те се свързват с известни часове, дни, месеци през годината, или с някакви предмети и вярват, че, ако предприемат някаква работа през тия часове, дни или месеци, всичко ще им се нареди добре. Или, ако напишат нещо със своето златно перо, работата им ще се нареди добре. Според мене, няма безверници в света. Защо? Защото вярата е специфичен орган в човешкия мозък, без който той не може да се проявява. Въпрос става за степента на човешката вяра, а не за това, има ли вяра човек или няма. В някои хора вярата е по-добре развита, отколкото в други. Изобщо, няма човек в света, в когото вярата да не е развита. Повече или по-малко развита, но човек все вярва в нещо. Това показва, че в човека има специфичен център на вярата.

Като говорим за вярата, ние не разбираме онези повърхностни вярвания. Като се основават на своите вярвания, мнозина мислят, че докато са на земята, ще страдат и ще се мъчат. Щом отиват на онзи свят, там ги очаква

блаженство. Те са на крив път. Човек не е дошъл на земята да страда и да се мъчи. Въпреки това, хората страдат. Защо? Защото не прилагат Божиите закони. Те не уповават на Бога, вследствие на което живеят със страх. Ако някой се простуди, веднага тича при лекар, страхува се да не умре. Децата заболяват лесно, поради това, че ядат, каквото им попадне. Ако детето е плачливо, за да го заставят да не плаче, майката му дава някакъв плод – ябълка, или круша, да се залъгва. Детето хапне от плода малко и, ако не може да го сдъвче, стомахът му се разстройва. След това майката се чуди, какво е станало с детето, че е заболяло. Няма какво да се чуди. Тя трябва да го пази от твърди храни. За да му помогне, трябва да му даде очистително. Като се очисти стомахът му то ще оздравее. Това средство се отнася не само до малките деца, но и до възрастните. За да не се разстройва стомахът им, те трябва да ядат бавно и да дъвчат храната си добре. Ако не спазват тия правила при храненето, стомахът им ще се разстрои и след това трябва да взимат очистително, да подобрят състоянието си. Някой яде бързо, иска час по-скоро да отиде в магазина си, да продава стоката си. Той не мисли, че като яде бързо, ще разстрои стомаха си и ще изгуби повече време, отколкото, ако се нахрани спокойно. Търговецът трябва да бъде умен, да има знания, да разбира условията. Ако знае условията на живота, той ще разбира, коя година е добра за търговията, каква стока да купи и т. н. Каквото предприятие и да започне, човек трябва да знае, благоприятен ли е моментът, в който започва работата. Някой започва да строи къща, която струва триста хиляди лева и разчита на своята голяма заплата. Тъкмо направи къщата и го уволняват от служба. Ето едно неблагоприятно условие, което той не е предвидил. След това ще каже, че волята Божия била такава. Това не е волята Божия. Когато предприема някаква работа, човек трябва да познава условията, от които тя се определя. Това не значи, че човек трябва да се страхува. Ако иска да има успех в работите си, човек трябва да се освободи от своя вътрешен страх. Той се страхува да не умре, да не се мъчи. Като се е родил, човек непременно ще умре. Като иска да постигне нещо, той ще се труди и ще се мъчи. Смъртта е неизбежна, мъчението – също, но като живее, човек трябва да живее като истински човек.

„Идете на кръстопътищата и, колкото намерите, призовете ги на сватба". Представете си, че един ден дойдат посланици при вас и ви поканят на сватба. Какво ще кажете? Ще се зарадвате, че ви канят на това културно дело. Ако носите в ума си идеята за Бога, как ще докажете на хората Неговото съществуване? Вие ще им говорите за Бога, за Неговите закони, а при това сами нямате вътрешна хармония, вътрешно единство. В сегашния век има около 500 милиона християни, въпреки това между тях съществуват големи противоречия и недоразумения, каквито в миналото не са съществували. Как ще си обясните тези противоречия?

Противоречията показват, че между сегашните християни няма любов. Те са хора повече на догматизма, отколкото на любовта. Ще кажете, че вяра е нужна на хората. Христос не беше човек на вярата, но на любовта. Той казваше: „Ако ме любите, ще опазите моите заповеди". Той проповядваше на хората за любовта, а не за вярата.

Следователно, силата на човека седи в любовта, а не във вярата. Любовта е новото, което трябва да се приложи в света. Ние не говорим за обикновената човешка любов, но за Божията Любов. Приложите ли Божията Любов в живота си, вие ще бъдете здрави, силни, учени, щастливи. Човекът на любовта носи радост и мир навсякъде: и в обществото, и в целия народ. В който ден човек приеме любовта, всички противоречия и страдания в живота му ще изчезнат. Ако поетът, писателят, ученият, музикантът възприемат любовта, техните произведения ще имат сила да преобразят човека. Всеки, който прочете или чуе едно произведение, написано с любов, ще се преобрази коренно. В него ще стане коренен преврат. Каква поезия, наука, музика е тази, която не може да преобрази човека и да го застави да направи някаква велика жертва в живота си? Какво верую е това, което не може да събуди в човека потик за велика жертва?

Един американец слушал някога една от ученичките на Паганини – Камила Русо, да свири и останал толкова възхитен от нейната музика, че като излязъл от залата, бил готов на големи жертви. Той бил готов да раздаде всичкото си имане на бедни и страдащи.

Питам: Не може ли всеки човек, заради любовта, да е готов на себеотричане? Може. Въпреки това, ние не виждаме тази жертва в света. Защо хората не са готови на жертва? Защото не любят Бога. Единственият грях, който тежи върху съвестта на съвременните християни е, че те не любят Бога. Ако християните имаха любов към Бога, щяха ли да воюват помежду си? Щяха ли да се карат, да се обиждат едни други? Ще кажете, че светът е лош, невъзможно е човек да прояви любовта си. Всеки носи отговорност за себе си. Всеки сам трябва да реши този въпрос, да люби Бога, или не. Казано е в Писанието: „Да възлюбиш Господа Бога Твоего с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила". Който люби Бога по този начин, той ще се запали, ще свети и ще помага на хората. В който дом влезе и намери болни, той ще ги излекува. Човекът на любовта повдига падналия, лекува болния, възкресява мъртвия, обнадеждва обезнадеждения. Изобщо, дето е любовта, там царува велика хармония. Единственото нещо, което може да обедини хората, да осмисли живота им, това е любовта. Обикне ли Бога с всичкото си същество, човек е постигнал идеала на своята душа. Той знае, защо е

дошъл на земята и защо живее.

Каквито философии да се развиват, хората се нуждаят от едно – те трябва да бъдат духовно здрави. Само духовно здравите хора могат да бъдат свързани помежду си. Само духовно здравите имат обща основна идея, върху която градят своя живот. Тази основна идея е любовта към Бога. Любовта към Бога подразбира любов към всички и любов към Единния. Дето любовта е поставена за основа на живота, там всички въпроси се разрешават правилно. Любовта разрешава всички лични, семейни, обществени, научни и общочовешки въпроси. Дето любовта царува, там са истинските образци на живота. Любовта ражда живота. Какво е животът? Много мнения съществуват по въпроса за живота, обаче, ще се спрем върху едно от тях. Казва се, че животът е движение. Оттук животът може да се уподоби на водата, едно от свойствата на която е движението. Водата е в постоянно движение, благодарение на което запазва чистотата си. Следователно, докато човек не придобие свойството на водата, той не може да бъде чист. Чистотата е качество и на мъжа, и на жената.

Съвременните хора се делят на мъже и жени, според формата, която им е дадена. Това е криво разбиране на въпроса. И докато хората се делят на мъже и на жени, никой не може да влезе в Царството Божие. Друг е въпросът, ако хората се делят не на мъже и жени, но на принципи: мъжки и женски принцип, или на положителен и отрицателен полюс. Апостол Павел е казал: „Нито мъж без жена, нито жена без мъж могат да влязат в Царството Божие”. Той нямал пред вид формите мъж и жена, но принципите. Докато са на земята, хората могат да се делят на мъже и на жени, да образуват отделни царства, но стане ли въпрос за влизане в Царството Божие, там нито мъжът, нито жената могат да отидат сами. Мъжът и жената трябва да се съединят в едно, и така да се явят в Царството Божие. Първоначално Бог е създал един човек, само една форма, която съдържала двата принципа – мъжки и женски. Впоследствие е станало отделянето на единия принцип от другия, т. е. поляризирането на човека. Каква форма е дадена на индивидите, не е важно; важно е всеки индивид да бъде човек.

Следователно, в лицето на кого и да е не трябва да виждате формата мъж или жена, но човек. Докато някой мисли за себе си, че е мъж, той иска да прояви господарството си отвън. Докато мисли, че е жена, ще иска да господарува отвътре. Ако мъжът и жената слугуват на подобните си, те губят своята сила и свобода. Престанат ли да слугуват на себеподобните – мъже и жени, те придобиват силата и свободата си. Единствената сила, която освобождава хората от вековното заблуждение, мъжът да очаква щастие от жената, и жената – от мъжа, това е истината. Истината носи

свобода на човечеството. Жената става рано сутрин, очаква на мъжа да донесе нещо за готвене. Мъжът отива на пазар и донася едно прасенце. Жената погледне прасенцето, усмихне се доволно и казва: На мястото си е този мъж. След това тя изчиства прасенцето, измива го, осолява го, туря в тавата кисело зеле и праща прасенцето на фурната. Като се върне мъжът от работа, вижда прасенцето на масата, но вече преобразено. Той започва да яде и доволен се усмихва на жена си, като си казва: Добра е тази жена, знае да готви. Пред добре опеченото и зачервено прасенце мъжът е доволен от жената, и жената – от мъжа, но това е временно доволство. За миналото и това е било добре, но настоящето изисква друг живот, други отношения. Временното доволство е създало гробищата. Временното доволство е признак на старата култура. В старата култура умират годишно по 40 милиона души, ежедневно – по 109 589, всеки час– по 4566, всяка минута – по 76, и всяка секунда – по двама-трима души. След всичко това старата култура иска да оправдае броя на тия жертви с лозунга: Такава е волята Божия. Не, волята Божия не е такава. Казано е в Писанието: „Бог не благоволи в страданията и смъртта на човека".

Казано е в Писанието: „Ако се не родите от вода и дух, не можете да влезете в Царството Божие". Казано е още: „Бог е Любов". Да се роди човек от вода и от дух, това значи, да се роди от Бога, Който е любов. Тази любов, именно, искаме вие да опитате. Обикновената човешка любов сте опитали и като деца, и като юноши, и като мъже, и като жени, и като млади, и като стари. Сега трябва да опитате любовта като вода и като дух. Сега трябва да познаете свойствата на водата и на духа, за да станете граждани на Царството Божие. Когато познаете Бога като Любов, във всички Негови прояви, тогава само ще се освободите от страданията и мъчнотиите в живота. Докато не познаете Бога като Любов, дълго време още ще страдате и ще се мъчите.

Христос е казал на учениците си: „Ако не се отречете от себе си, от своя живот, не можете да бъдете мои ученици". И до днес още се проповядва законът на жертвата, на себеотричането. Законът на жертвата е разумен живот. Има смисъл да жертва човек, но разумност се иска от него. Ще кажете, че човек трябва да жертва живота си. Как ще жертва живота си, когато още не го е проявил? Ще кажете, че човек трябва да жертва стария си живот. Какво разбирате под думата „стар живот"? Стар живот не съществува. Когато говорите за живота и го делите на стар и нов, вие трябва да разбирате, какво всъщност е животът. Когато Христос говори за вечния живот, Той разбира възвишения, красивия, съвършения живот. Който придобие този живот, той познава Бога и Го вижда навсякъде: в камъните, в тревите, в цветята, в насекомите, в животните, в хората – във всичко, което живее. Който познава Бога, и реките, и моретата му отварят

път да мине. Така е минал и Моисей през Червеното море. Как ще обясните този факт? Каквито обяснения и да дадете, те ще бъдат далеч от истината. Само онзи може да даде обяснение на този факт, на когото реките и моретата се разделят на две и му правят път да мине. Ще кажете, че това е заблуждение. Не, факт е това. За човека на любовта и най-дълбоката река може да се пресуши, да се раздели на две, да му отвори път.

Целият свят е построен върху закона на любовта. Достатъчно е човек да се свърже със Слънцето на живота, да възлюби Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила, за да може и най-обширният океан да му стори път да мине. За човека, който люби Бога, и звярът става приятел, и слънцето, и водата, и вятърът, и облаците му се усмихват. Вярно ли е това? Това са факти, опитани и преживяни. За човека на любовта, и водата на Ниагарския водопад може да спре. Ще спре за известно време, и отново ще продължи. Ако един луд може да даде ум на един виден професор, как да заставят друг луд да слезе от покрива на няколко етажно здание, колко повече може да направи един напълно здрав и разумен човек.

Като ви се говори по този начин, това не значи, че трябва да омаловажите вашите знания и вярвания, но трябва да ги превърнете в злато, да имат цена при всички условия. Какъв смисъл има да придобивате знание, което един ден ще се обезцени толкова много, че няма да заслужава да се запише в някоя книга. Възлюбете Господа с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце и с всичката си сила и вложете капитала си в банката на Неговата Любов. Светът се намира пред голяма катастрофа и който има, капитал ще го загуби. Всички човешки банки ще фалират, и животът на хората ще се обезсмисли. Затова Христос казва: „Събирайте съкровищата си в небето, дето крадец не влиза, нито молец и ръжда ги изяждат". „Някои хора и досега още разчитат на своя капитал, вложен в банките. Те не знаят, че ще дойде ден, когато парата ще се обезцени толкова много, че с милиони не ще могат да си приготвят един обяд.

„Призовете ги на сватба!" Съвременните хора, добри и лоши, са повикани вече на сватба, да участват със своите нови, сватбарски дрехи. Сватбарските дрехи представят знанието, което днес се придобива. Новото знание ще дойде за онези, които любят Господа. Това знание ще освободи човечеството от ограниченията, в които се намира. При тези условия човек ще придобие всичко, каквото желае. Той ще има син и дъщеря, каквито желае; той ще има жена, каквато желае; той ще има приятел и учител, каквито желае. С една дума, каквото пожелае, ще има. Това означават думите: „Преди да попросите нещо, ще ви се даде". Значи, който люби

Бога, ще получи благословението Му, преди да е попросил нещо от Него. Наистина, няма по-велико нещо за човека от това, да има Един, на когото да разчита във всички случаи на живота си. Той знае, че при всички изпитания този Единният ще му проговори: Не бой се, аз съм с тебе. Когато Христос чу тия думи, Той каза: „Господи, в Твоите ръце предавам духа си". Сгреши ли Христос, като предаде духа си в ръцете на Бога? Не само че не сгреши, но се благослови. Тази е причината, задето днес Христос служи за образец на 500 милиона християни. Един ден те ще тръгнат в Неговия път с всичкия си стремеж и сила, ще станат истински християни. В това ще се види силата на Христа. Жертвата, която Христос направи за човечеството, не може да не даде своя плод. Освен тия 500 милиона християни има още много, които ще се изявят в бъдеще. В Индия има много християни, които не са се изявили. Много хора има, които са родени християни. На тях не трябва да се казва да вярват, те са повярвали вече, но трябва да изявят любовта си към Онзи, Който ги е родил.

„Идете на кръстопътищата и, колкото намерите, призовете ги на сватба". Някой пита: И аз ли съм призован? Всички хора са призовани на сватба. Някои искат доказателства, да се убедят че, наистина са призовани, а други не се нуждаят от доказателства. Какво доказателство ще дадете на човек, когото сте поканили вече на сватба? Ще му сложите да яде – нищо повече. Какво доказателство ще даде професорът за своето знание на студента? Като му предаде една лекция. Какво доказателство ще даде майката на детето си, че го обича? Като го накърми и очисти. Какво доказателство ще даде богатият на бедния за своето богатство? Като му помогне в трудните моменти на живота. Какво доказателство ще даде лекарят на своя болен? Като го излекува. Следователно, ако не можете да повярвате в малкото, което някой човек прави за вас, по никой начин не бихте повярвали в голямото.

„Призовете ги на сватба". С тези думи Христос се обръща към всички хора и ги кани на сватба, но те искат от Него дарби, знания, сила, да оправят света. Да се мисли, че светът може да се оправи със сила, с дарби и знания, това е погрешно схващане. Божията Любов е в състояние да оправи света и да внесе в него новата култура. Само любовта е в сила да преобрази света. Ако човек не вярва в Любовта на Бога, която е създала целия космос, всички слънца и планети, всички живи същества, нищо не може да му помогне. Ако той не се убеди в силата на Любовта, никоя друга сила не може да го изведе на прав път. Ако човек не вярва в Любовта, която повдига и облагородява, и не се предаде в нейните ръце, той не може нищо да постигне. Човек трябва да мине през огъня на любовта, за да се пречисти. Щом се пречисти, страданията го напущат. Кога синът се страхува от баща си? Когато греши. Щом престане да греши, страхът

изчезва. Той става тих и спокоен. Ако обича баща си, синът няма да греши. Той вярва в любовта и разумността на баща си и не се страхува от него. Страхът се обуславя от невежеството. Само невежият се страхува; онзи, който познава и разбира нещата, не се страхува.

Сега ви говоря за страданията, за страха, за невежеството, без да имам пред вид вашите знания и разбирания. Това не значи, че вие не сте постигнали нищо. Вие имате много знания, но те трябва да се проверят. Проверката става чрез изпит. Всички хора ще бъдат подложени на изпит, както подлагат учениците, за да проверят знанието им. Като издържат последния си изпит, ще получат диплом за завършено образование. Страданията в света показват, именно, това, че всички хора минават през изпити, да завършат учението си и да получат диплом. Който работи и учи добре, той ще свърши матура с отличен успех.

Съвременните хора се нуждаят от силна, съзнателна вяра. Те трябва да бъдат смели и решителни, да не се страхуват от мъчнотиите и страданията. Какъв смисъл има вярата им в Бога като любов, като мъдрост, като истина, ако те сами не прилагат любовта, мъдростта и истината в своя живот? Щом сте призовани да участвате в новата култура, вие трябва да вярвате в професорите, които ще ви изпитват. Ако обичате Бога и вярвате в Него, колкото строги да са, те няма да ви скъсат. За да издържите изпита си благополучно, вие трябва да служите на един господар, а не на двама. Служите ли на двама господари, непременно ще пропаднете на изпита.

На съвременните хора е дадена великата задача, да бъдат носители на Божественото, което е създало света и което ще го оправи. Който е носител на Божественото, знае, че за Бога няма нищо невъзможно. Като знаете това, не отлагайте нещата. Дръжте в ума си мисълта, че има Един, Който ви люби, и Когото вие любите. В името на Единния работете, както за своето благо, така и за благото на своите ближни. В името на Единния отзовете се на поканата, с която сте призвани на сватба. Преди две хиляди години Христос ви поканил на сватба, а днес и аз ви каня. Каквито и да сте, добри или лоши, отзовете се на тази покана. Сложена е трапеза за всички. Щом сте поканени на сватба, ще има ядене и пиене, песни и музика. След това ще започнете работа за новата култура.

28. Беседа от Учителя, държана на
9 март, 1930 г. София – Изгрев.

1930_03_12 Идейната обич
лекция пред общия окултен клас

ИДЕЙНАТА ОБИЧ

Размишление.

Ще прочета 5.глава от Посланието към Солуняните.
Прочетената глава от Посланието е писана приблизително преди две хиляди години. Като четете тази глава, вие виждате, че съзнанието на тогавашните хора не е било по-далеч от съзнанието на сегашните. Разликата между тогавашните и сегашните хора е в културата. Сегашните хора са по-културни. Разликата между едните и другите е такава, каквато е между бедния и богатия човек. Бедният е просто облечен, а понякога със скъсани дрехи и обуща; богатият е облечен с нови, скъпи дрехи и обуща, с пръстени на ръцете, с копринена риза и т.н. Разликата между тогавашните и сегашните хора е такава, каквато е между учения и простия. Съвременният учен се е специализирал по известен отрасъл от науката, носи титла доктор по математика, по естествените науки, по физика, по химия и т.н. Ако някой от тогавашните хора живее днес на земята, ще мине за прост човек. Обаче, по онова време той е бил учен. Тогава са изучавали кабалата. Учените са били кабалисти, пророци, гадатели. Светът е бил пълен с гадатели и пророци, които са тълкували, какво говорят боговете. И днес има много пророци и гадатели в света. Те тълкуват значението на слънчевите петна за земята. Едни от тълкуванията на миналите пророци се сбъдваха, други не се сбъдваха. И днес е същото. Обясненията на някои учени за значението на слънчевите петна излиза вярно, а на други не излиза вярно. И в миналото, и днес земята се върти около слънцето и около оста си, а заедно с нея и хората се въртят. По онова време радиото не беше известно, но много хора имаха свое вътрешно радио, чрез което виждаха и чуваха това, което ставаше в пространството. Те бяха ясновидци и яснослушащи.
Какво представят ясновиждането и яснослушането? Те са подобни на радио-апарата, с който съвременните хора си служат. Всеки иска да има радио, да слуша, какво става по света. Не е достатъчно само човек да има радио, но той трябва правилно да го инсталира. Не е ли добре инсталирано, хората се оплакват от него, че ги заболяла глава, и търсят лекар да им помогне. От какво страдат? От главоболие. Радиото им бръмчи силно в главата. С други думи казано: когато в главата на човека дойде някаква идея, от която не може да се освободи, той веднага търси лекар. Лекарят дойде със своята спринцовка, направи няколко инжекции, и по този начин прекъсва инсталацията. От две хиляди години насам хората работят старателно да прекъснат инсталацията на своето вътрешно радио - не искат да бъдат ясновидци и яснослушащи. С помощта на

сегашното радио някои учени опитват пулса на човека отдалеч. Особено това правят с авиаторите. Като опитват пулса им отдалеч, те познават състоянието на авиатора. Такова свойство има и вътрешното радио. Сегашните хора извадиха вътрешното радио отвън. Понеже мястото му в главата е малко, те не можаха да търпят шума му и го извадиха отвън. Като не могат да издържат шума на радиото, някои хора полудяват. Някой нагласил радиото си, слуша музика отдалеч някъде и казва, че била ангелска. Музика, която предизвиква главоболие, не е ангелска. Наука и религия, които причиняват главоболие и разстройват човека, не са ангелски. Те са опити само, които не са дошли още до положението на истинската наука и религия. Истински учен е този, за когото природата оживява. Канарите, планините, земните пластове му проговарят. Той чете по тях живота на миналите поколения като по книга.
Който знае да чете по земните пластове, канари и планини, той може да се домогне до човешката реч и мисъл от хиляди години насам. На земните пластове е написана цялата история на земята от началото на създаването и досега. Съвременните геолози четат по земните пластове, по техните огъвания и наклонявания, през какви перипетии е минала земята. Обаче, тия данни не са абсолютно верни. Как са наредени пластовете отвън, това е едната страна на науката; важно е, обаче, какво е тяхното вътрешно положение. Една книга е ценна отвън, но още по-ценно е нейното съдържание. Да цените книгата по външността и, това е все едно да се произнасяте за онзи свят по това, което знаете за физическия свят. Като не могат да проникнат в онзи свят, мнозина мислят, че като умрат, тогава ще знаят, какво представя онзи свят. Те не знаят, че ако нямат духовна светлина, като умрат, няма да виждат нищо, слепи ще бъдат. За да вижда нещата в онзи свят, човек трябва да е изработил своето духовно тяло, а същевременно да има приятели, които да го обичат. Духовното тяло представя инструмент, с който човек може да си служи на онзи свят. Някои мислят, че като умрат, ще се освободят от мъчнотиите и страданията, които са имали на земята. Те са прави, само когато са развили своето духовно тяло. Не са ли развили духовното си тяло, те ще се намерят в положението на инвалиди.
Съвременните хора живеят на земята и мислят главно за земния живот. Малцина се замислят за онзи свят. Освен за своето физическо тяло, малцина работят съзнателно и за духовното си тяло. Като живее на земята, добре е човек да мисли за физическото си тяло, но след като живее 50-60 години и замине за другия свят, няма ли да се намери в положението на търговец, който е работил усърдно с капитала си цели 60 години и един ден фалира и остава без стотинка? Човек трябва да живее съзнателно, да изработи своето духовно тяло, с което да продължи живота си на онзи свят. Затова, именно, е дошъл на земята. Като съзнава задачата си на земята, човек може да работи спокойно, без тревоги и безпокойства. Ако

се тревожи, той няма да постигне нищо. Какво дете ще роди онази майка, която през всичкото време на своята бременност постоянно се тревожи и безпокои? Детето, което се ражда от такава майка, ще бъде слабо, хилаво, не може да издържа на мъчнотиите в живота. Съмненията, тревогите, обезсърдченията са условия, които пречат на развитието на човешката душа и на човешките идеи. Всяка идея, която се е заченала и расла при такива условия, не може да устои. Тя ще бъде плод, преждевременно паднал на земята и изгнил.
Същият закон се отнася и до чувствата и постъпките на човека. За да не се осакатява, човек трябва да храни мислите, чувствата и желанията си с чиста храна, която да помага на тяхното правилно растене и развиване. Докато е млад, човек обича хората, радва се на техните успехи, вярва в Бога. Щом остарее, той започва да се обезверява, да се съмнява в доброто и счита, че онова, в което е вярвал, и на което се е надявал, било празна работа. Не, и в младини, и в старини човек трябва да има едно положително верую, да не се обезверява. Дали е млад или стар, беден или богат, човек трябва да има една основна идея в живота си, в която никога да не се разколебава. Какво печели богатият, ако вярва в своето богатство? Той вярва, че богатството му дава условия да постигне всичко, каквото желае. Какво ще стане с неговата вяра, когато изгуби богатството си? Бедният пък вярва, че като сиромах постоянно ще живее в ограничения. Какво ще стане с неговата вяра, ако някога забогатее?
Добре е човек да вярва, но така, че никога да не се разколебава. Всеки човек не може да вярва. Защо? Органът на вярата не е добре развит в него. Няма ли този орган в себе си, вярата може да го спъне. Ако млад, но сиромах момък се влюби в царската дъщеря и вярва, че може да се ожени за нея, тази вяра ще го спъне. Защо? Защото, като не може да постигне желанието си, той ще се разочарова. Защо този момък не обича царската дъщеря, без да желае да се ожени за нея? Защо не е готов да и стане слуга? Трябва ли човек да пожелава любовта само за себе си? Когато види Бога, когато почувствува любовта Му, човек трябва да е готов да Му служи, а не да Го обсебва. Никой не може да задържи любовта за себе си, никой не може да я обсеби. - Ама не мога да живея без любовта. - Наистина, човек не може да живее без любовта, но никой не му дава право, като види, че тя се изявява чрез някоя форма, да я пожелае за себе си. Любовта ражда живота, но животът трябва да бъде осмислен. Да познаете любовта само отвън това е едно, а да я познаете и вътрешно, като живот, който е вложен във вас, това е друго нещо.
Следователно, домогнете ли се до любовта, вие трябва да се освободите от всякакво користолюбие. Само онзи може да служи на любовта, който е дошъл до пълно самоотричане в живота. Какво значи да се самоотрече човек? Самоотричането подразбира отказване от онова, което е неестествено в живота: пияницата трябва да се откаже от пиянството,

скъперникът - от скъперничеството, безверникът - от безверието, крадецът - от желанието си да краде. Какво трябва да постави човек на мястото на изхвърлените желания в себе си? Той трябва да ги замести с естествени, положителни желания. Пиенето на вино, на ракия трябва да се замести с пиене на вода; скъперничеството - с готовност за даване, за жертви; безверието - с вяра, желанието да краде - с желание за даване.
Користолюбието се крие в неестествените желания на човека. Защо човек да не се вдъхнови от любовта, а трябва да пожелае да я обсеби? Само онзи е разбрал любовта, който се вдъхновява от нея и работи за нея. Посети ли го веднъж, тя остава при него завинаги. Започне ли човек да страда, че не може да обсеби любовта, да я задържи само за себе си, той е на крив път. Да пожелава човек любовта за себе си, това значи, да я направи слугиня. Как е възможно любовта да стане слугиня на кого да е, когато тя е в състояние да изпрати най-малко десет слуги да му служат? Всички слуги служат на любовта. Доброволно тя може да служи, но насилствено - никога. Сегашните богати са били някога влюбени в Бога, слугували са Му, затова сега Той ги направил богати, да разполагат с пари, за да помагат на хората. Следователно, искате ли да станете богати, влюбете се в Господа, отворете сърцето си за царската дъщеря, т.е. за любовта, и тя ще ви даде пари, имоти, слуги. Любите ли царската дъщеря, ще имате, каквото желаете.
И тъй, две теории съществуват за обяснение на богатството. Според едната теория човек може да стане богат, ако се влюби в Господа. Според индуската теория човек може да бъде богат, само ако живее добре. За да живее добре, човек все трябва да има някого предвид. И тогава, ако живее за Бога, от любов към Него, тази теория се слива с първата. Човек обича Бога, и Бог го обича, защото е израз на Неговата мисъл и на Неговите чувства. На същото основание човек обича ближния си дотолкова, доколкото той отразява неговата мисъл. Човек обича ближния си, докато може да се оглежда в него. Значи, ближният ви е огледало, в което вие се оглеждате. Потъмнее ли това огледало, т.е. престане ли да отразява вашия образ, любовта ви към него изчезва. Обичате ли по този начин, вие сте намерили своя приятел. Всеки търси приятели, които да бъдат отзвук на неговите мисли, чувства и желания.
Законът е верен и по отношение на Бога. Човек е любим на Бога, докато може да отразява Неговите мисли и желания. Той трябва да бъде огледало, Бог да се оглежда в него. Щом Бог обича човека, и той Го обича. В този смисъл, човек е огледало за Бога, и Бог - за човека. Като се оглежда в лицето на Бога, човек трябва да бъде красив. Не е ли красив, той сам ще Го отбягва. За да могат свободно да се оглеждат в лицето на Бога, като в огледало, хората трябва да бъдат красиви.
Сега, като говоря за любов към Бога, аз имам предвид проявата на любовта като принцип, а не като чувство, което, само по себе си, е преходно. Като

обичате някого, вие сте готови на големи жертви за него: храните го, обличате го, пращате го на училище да учи, но това още не е любов. Казано е, че любовта ражда живота. Значи, да любиш някого, това значи, да го освободиш от смъртта, от всички ограничения. Ограниченията, от които човек страда, са резултат на човешкия живот. Ето защо, докато не излезе от човешкия живот и влезе в Божествения, човек няма да разбере, какво представя идейната любов. Щом не може да разбере идейната любов, човек не може да се ползва от благата на живота. Той ще бъде потопен в тях, без да може разумно да ги използва. Какъв човек е този, който е потопен в блага, а не може да се ползва от тях? Той е човек, който не обича да работи, нито да учи. За да придобие известни блага, човек трябва да работи. За да придобие нещо, човек трябва да има любов в себе си. Слугата може да придобие нещо от господаря си, ако го обича. Какво правят хората, когато обичат някого? Те му се радват, посрещат го добре; ако получават писма от него, те ги четат и препрочитат по няколко пъти. Не обичат ли някого те не го приемат в къщи, не му се радват; получат ли писмо от него, те веднага го изгарят. Като изгарят писмата му, с това те искат да кажат, че неговите чувства се нуждаят от огън, т.е. от пречистване. Когато се изгори, любовното писмо отива в невидимия свят, между разумните същества. Те разглеждат праха на това писмо, анализират го и се чудят, защо хората на земята приемат една любов, а друга не приемат. От Божествено гледище на любовта трябва да се отговаря с любов. Не се ли отговаря на любовта с любов, това показва, че има някакви причини. Човек трябва да изучава тия причини, да си обяснява правилно явленията в живота.
Днес иде новата раса - шестата раса, в която мъжете и жените ще се разбират. Колкото повече промени претърпяват, толкова по-добре ще се разбират. Идеите на хората трябва коренно да се изменят. В сърцата им пък трябва да влезе любовта. Влезе ли любовта в сърцата им, тя ще изхвърли навън всякакво користолюбие. Любовта не търпи никакво користолюбие на пътя си. Най-малкото користолюбие в човека е в състояние да произведе голяма реакция в света на любовта. Най-малкото отрицателно чувство - омраза, завист, безверие, съмнение е в състояние да прекъсне пътя на любовта. Щом любовта изчезне от човека, неговият живот е неестествен. И като резултат на този живот се явяват ред болести и страдания. И днес, когато се натъквате на мъчнотии и нещастия, на страдания и болести, ще знаете, че причината за това е отсъствието на любовта в живота. Дето любовта отсъствува, там владее пълна анархия и безпорядък. Влезе ли любовта в живота, редът и порядъкът се възстановяват.
Ние говорим за безкористната любов, защото тя прави човека силен. Ако има нещо забележително в характера на Христа, това е Неговото смирение, търпение и безкористие. Той слезе на земята, за да приеме най-

долното положение. Той трябваше да слезе от своето величие, да приеме човешка форма, да покаже на хората, какво значи смирение. И в този образ Той трябваше да понесе най-големите поругания, докато най-после Го разпнаха. Тук Той показа велико търпение. Без да пороптае, без да се усъмни, Той търпеливо понесе своите страдания. През целия си живот Христос даде пример на пълно безкористие. Той лекуваше, учеше хората, без да очаква нещо от тях. Благодарение на това безкористие Христос можа да понесе такива страдания, каквито никой човек досега не е изпитал. Христос е проповядвал на света велик морал. Христовото учение - учението на любовта е ценно за всички времена и епохи.
Съвременните хора казват, че учението на Христа е неприложимо. Защо е неприложимо? Защото им липсва нещо. Благодарение на живота на своите деди и прадеди, те са изгубили нещо ценно в себе си. Днес почти всички хора страдат от известен недоимък в мозъка. Мъчно се набавя мозъчното вещество. Съвременното поколение, както и бъдещите поколения, трябва да работят съзнателно върху себе си, да водят добър живот, за да придобият това, което са загубили. Като наблюдавам хората, виждам, че на някои от тях носовете не са правилни, на други ушите, на трети - очите, на четвърти - веждите. От тази неправилност съдя, кой къде се е отклонил в миналото. Казано е в Писанието: Когато дойде Духът на истината, Той ще ни научи, какво да правим. Това значи: когато Божественото в човека се събуди, той ще знае, как да работи и какво да изправя в себе си. Сегашните хора имат различни слабости, вследствие на което постоянно се изкушават. Дайте на някого да занесе някъде една кошница зрели, хубави череши и вижте, дали няма да вземе поне една череша. Като носи черешите, той ще каже: Ще си взема една череша, да ги опитам, какви са. Няма нищо престъпно в това, че е взел една череша, но по-добре би било, ако не беше се изкусил. Според закона на любовта, като занесе черешите на определеното място, той ще получи цяла чиния череши, добре измити.
Какъв ще бъде моралът на хората от шестата раса? Като носи кошница с череши, новият човек ще ги занесе на определеното лице, без да хапне из пътя от тях. Бъдещият морал изключва всякакво изкушение. Изкуство е човек да пренася Божиите блага от едно място на друго, без да се изкушава. За да не изпада в изкушение, човек трябва да работи върху себе си, да не се връща към атавистическите състояния на миналото. Той трябва да приложи мисълта, чувствата и волята си, за да преодолява всички свои слабости и недъзи. Трябва ли човек за своите слабости да се оправдава с възпитанието си, с лошите условия, или с лошото си наследство? Щом има ум - да мисли, сърце - да чувствува и воля - да прави добро, човек с нищо не може да се оправдае. Днес повечето хора прилагат кражбата и на физическия, и в сърдечния, и в умствения свят и след това се оправдават, че имали слабости. Ако се оправдавате със слабостите си, защо носите

името човек? Кражбата е насилие, а като хора, които се стремят към свобода, вие трябва да се откажете абсолютно от кражбата, в каквото поле да е извършена. Хората на шестата раса ще имат пълно доверие помежду си. Който да влезе в дома им, те ще се радват, че ги е посетил. А той, както да намери къщата, отворена или затворена, еднакво ще се радва. Той посещава един дом с цел да внесе нещо ново, красиво в него, а не да изнесе. Новият живот изисква жертви. Човекът на шестата раса живее повече за другите, отколкото за себе си. Да живееш за другите хора, това значи, да виждаш проявлението на Бога в множеството. Но Бог се проявява и в единството. Като люби Бога, човек ще Го вижда и в едно лице, и в много лица. Понякога Бог се оттегля и от единицата, и от множеството. Божественото в човека го прави обичен. Оттегли ли се Божественото от него, и хората се оттеглят. Човек постоянно се пълни и празни. Днес го виждате пълен с красиви и възвишени чувства, а на другия ден е изпразнен вече. Това е човекът на промените, на приливите и отливите. Истинският човек трябва да бъде извор, постоянно да дава.
Едно от качествата на великата любов е даването. Придобиете ли това качество, вие ще запазите Божественото в себе си. Без него вие всичко ще изгубите, и в края на краищата, животът ви ще се обезсмисли. Когато Божественото посети човека, той трябва да бъде готов да забрави всичко: задължения, омраза, неразположение, недоволство. Сърцето му трябва да се разшири и да приеме всички в себе си. По този начин само той ще разбере, какво представя идейната любов. Като се говори на хората за тази любов, те се страхуват да не стане някаква промяна в живота им, да загубят своята личност. Нищо няма да загубят. Защо? Защото идейната любов е Божията Любов, и като такава, тя включва всичко в себе си. Направете опит да дадете място на тази любов в душата си и ще видите, че целият свят ще се открие пред вас. Тогава братът и сестрата няма да бъдат форми, лица за вас, но ще бъдат души, с които всякога ще се разбирате. Мойсей каза на евреите да възлюбят Господа, но те не изпълниха този закон, заради което и до днес страдат. Христос каза на тогавашните вярващи да възлюбят Господа, но и те не изпълниха закона. Днес и на вас се казва да възлюбите Господа. Ако и вие не изпълните този закон, страданията ви ще бъдат по-големи от тия на миналите поколения.
Сега, нека се явят няколко души кандидати, които да приложат Божията Любов без страх. Кандидатите трябва да бъдат нито много млади, които да са влюбени в света, нито много стари, които да напущат света разочаровани. Онези, които се решат да приложат Божията Любов, трябва да знаят, че не ги очаква щастие. Да живеете с великата любов, това значи, да живеете на небето. Който отива на небето, той не може да бъде щастлив. Защо? Защото трябва да съблече старите си дрехи, които са здраво сраснали за кожата му. Щом съблича тия дрехи, той неизбежно ще изпита големи болки. Не може човек да не страда, щом дерат кожата му.

Кажете ли, че можете да отидете на небето, без да събличате старите си дрехи, вие ще останете в света, привидно щастливи. Тъй щото, сега искам от вас трима души кандидати. Те трябва да бъдат герои, да носят земята на гърба си. Ако при това положение, те не се колебаят, задачата им е свършена. Човек успява в работите си, когато не се колебае.
Двама царе имали по един добър приятел. Те се хвалили с приятелите си, че били готови да направят за тях всичко, каквото им се заповяда. Един ден царете решили да подложат чувствата им на изпит. Първият цар казал на приятеля си: Качи се тази канара и се хвърли оттам. Той чул думите на царя, но си мислел: Възможно ли е моят господар, да ме подлага на такова изпитание? Не знае ли, че като се хвърля от канарата, ще се убия? Той тръгнал към канарата, но постоянно се обръщал назад, да види, няма ли царят да му заповяда да се върне. Като видял това, царят му казал: Спри! Достатъчно е толкова. Вторият цар направил същия опит с приятеля си. Като чул заповедта на своя цар, приятелят му веднага се отправил към канарата, без никакво колебание, и се хвърлил отгоре. В подножието на канарата стояли двама души, слуги на царя, които веднага го поели. Вторият приятел издържал изпита си, защото не мислил за себе си. Той не мислил и за крайната цел на своя господар.
На същото основание казвам и на вас: Възлюбете Господа с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила и не мислете за крайната цел на живота. Като живеете, ще страдате, ще се мъчите, ще воювате, ще падате, ще ставате, но не се стремете да си обяснявате, защо става това. Много философи, учени, поети са писали върху смисъла на живота, но никой нищо не е могъл да открие. Какъв е замисълът на Бога, никой не знае. Смисълът на живота се заключава в това, да възлюбиш Господа и да бъдеш едно с Него и в множеството, и в единството. Постигнеш ли това, ти ще разбереш донякъде поне крайните цели на битието.
И тъй, искам трима души кандидати, които са готови да изпълнят всичко, каквото им се казва, без да се колебаят, без да питат, защо трябва да направят това или онова, без да се обръщат назад. Това, което предлагам, е лотария, в която печелят само трима души.

Божията Любов носи пълния живот.

29. Лекция от Учителя, държана на
12 март, 1930 г. София – Изгрев.

1930_03_14 Дисонанси в живота
лекция пред специалния клас

ДИСОНАНСИ В ЖИВОТА

Размишление.

Какво означава думата "дисонанс"? Кой е коренът на тази дума? Думата "дисонанс" е латинска, а коренът ѝ е "sono", което означава "звучи". Какви са трептенията на звука? Какви линии образуват звуковите трептения? Вълнообразни.

Представете си, че имате права линия, около която се увива една вълнообразна линия. Това съществува ли в Природата? Съществува. Какво прави бръшлянът, когато се намери близо до някое дърво? Увива се около дървото. Дървото е правата линия, а бръшлянът кривата, т.е. вълнообразната линия. Не правят ли същото и паразитите? Като намерят някое живо дърво, те се увиват около него и започват да смучат соковете му. Как наричате растенията, които водят самостоятелен живот? - Благородни. - А тия, които черпят от тях сокове? - Несамостоятелни, паразити или неблагородни. Към коя категория ще отнесете говедаря, който носи тояга и цял ден я стоваря върху гърба на едно или на друго животно? Той има на разположение 20-30 говеда и по цели дни се занимава с тях, заповядва им, къде да ходят, какво да правят. Той е началник на говедата. Тоягата на говедаря представлява правата линия. Ако не работи сама, говедарят прибягва до кривата линия, т.е. до камшика, който завършва добре работата. Камшикът се увива около тоягата и удря добре. Значи, това, което тоягата не може да свърши, въжето го свършва. Наистина, с въжето можете да извадите вода от кладенеца, а с тоягата не можете.

Да се върнем към думата "дисонанс". В музиката, както и в живота, под дисонанс разбираме несъгласуване, неблагозвучие. Когато два тона не звучат помежду си хармонично, явява се дисонанс. Когато две еднакви сили се отблъскват, явява се дисонанс. Когато двама еднакво добри, или еднакво лоши хора се срещнат, те веднага се отблъскват, между тях се образува дисонанс. Между добрите хора се вмъква положителен елемент, между лошите - отрицателен елемент. Само по себе си доброто е положително и абсолютно, вследствие на което не може да произвежда отблъскване или дисонанс в този смисъл, в който ние го разбираме. Доброто обединява, а не разединява. Доброто привлича нещата, а не ги отблъсква. Когато казваме, че двама добри хора се отблъскват, това става не по силата на доброто, но по закона на привличане на разнородни полюси, а отблъскване на еднородни. Само като еднородни полюси, добрите хора

се отблъскват, но не и като разединяващи се сили.

Мнозина имат желание да станат добри хора. Някой даже казва, че иска да бъде абсолютно добър в проявите си. Какво означава думата "абсолютно добър"? Да бъде човек абсолютно добър, това значи, да се движи към центъра на кръга. Който се движи към центъра на кръга, той има еднакво отношение към целия кръг, както и към всички точки на окръжността. Обаче, ако човек измени движението си от центъра към периферията, отношенията му към хората не са еднакви: към едни са по-близки и сърдечни, а към други - по-далечни. Първите той нарича свои приятели, а вторите - познати, другари и т.н. На този, към когото имате по-близки отношения, давате повече и взимате повече от него. Значи, приятелството е движение от центъра към периферията. Движението от периферията към центъра пък подразбира отношения към Великото начало в света. След като е бил в центъра, след като е определил отношенията си към Бога, само тогава човек може да каже, че има правилни отношения към хората. Той е влязъл вече в добрия живот и познава себе си, както и своя ближен.

Животът представя жив кръг, който се намира в постоянно движение. Този кръг е съставен от много точки, в които живеят разумни същества. Всички точки представляват кръгове, които имат общ център. Следователно, животът е голям кръг, съставен от много концентрични кръгове, в които влизат всички живи същества: растения, животни и хора. Задачата на всеки човек е да изучи първо онази част от великия живот, в която той се движи. Като изучи своя живот, човек постепенно ще изучава живота на другите кръгове, докато дойде до познаване на целокупния живот. Иска ли да проникне едновременно във всички кръгове, човек се омотава така, че с години не може да се разплете. Когато се казва, че човек трябва да живее добре, това значи, да използва разумно условията, които му са дадени. Всеки трябва да се движи и работи в кръга, в който е поставен. Излезе ли вън от своя кръг, той нарушава равновесието на силите в този кръг.

Мнозина не разбират Законите на живота и казват: Не можем ли да живеем, както искаме? - Човек не може да живее, както иска. - Не можем ли да говорим, каквото искаме? - Човек не може да говори, каквото иска. Има случаи, когато за една дума само, казана не на място, човек плаща скъпо. Има случаи, когато човек каже някоя дума не на място и в лош час, за което носи последствията с години. За пример, някой казва: Защо ми е голо здраве? Понеже не е доволен от положението си, той мисли, че и здраве не му е нужно. Друг казва: Защо са ми дадени очите, да гледам само сиромашията си ли? Той иска да бъде богат, и забравя, че здравите очи са неизмеримо богатство. Ще дойде ден, когато ще изгуби очите си, и тогава

ще разбере, какво богатство са били те.

Един млад, здрав българин, от Варненско някъде, бил известен между селяните със своето юначество. Всички гледали на него със страх. Никой не смеел да излезе срещу него - толкова силен бил. Често той си казвал: Защо ми е това здраве и тази сила? Всички се страхуват от мене като от мечка, всички ме избягват. По-добре да бъда между хората, макар и слаб, отколкото да съм силен и извън хората. Един ден той заболял от треска и лежал цели три години. През това време толкова отслабнал, че станал само кожа и кости. Често си казвал: Господи, помогни ми да оздравея, да възстановя силата си, макар и да внушавам страх на хората. Сега разбрах, какво значи, да бъде човек здрав и силен.

Ще кажете, че това е случайност или съвпадение в живота. Не е така. Наистина, има случайни и механични явления в живота и в Природата, но всички необясними явления не са случайни. Те са необясними само за някои хора, а не за всички. Има същества високо издигнати, които знаят причините на всички явления. Вие срещате един човек, който ви харесва, разговаряте се с него, но не знаете, защо сте го срещнали и какво ще излезе от тази среща. Обаче, има същества които са наредили тази среща. Вие не подозирате това, но те имат свой план, по който нареждат работите.

Представете си, че вие се уговаряте с един от вашите приятели да се срещнете в определен ден и час, на определено място. Като дойде определения ден и час, вие се срещате и се разговаряте приятелски. Който ви срещне, ще мисли, че случайно сте се видели, но вие знаете, че срещата ви е уговорена. Следователно, зад всяко случайно явление се крие разумно, съзнателно същество. Всяко случайно явление е предизвикано от разумни същества, които живеят извън физическия свят.

И тъй, бъдете внимателни в думите, в мислите и в чувствата си. Не можете да говорите, да мислите и да чувствувате, както искате. За всяко нещо се държи отчет. Сиромахът не трябва да се оплаква от сиромашията си. Богатият не трябва да мисли само за забогатяване. Ако сиромахът роптае против сиромашията си, вместо да подобри положението си, той ще го влоши. Ако богатият мисли за по-голямо богатство от това, което има, в края на краищата ще свърши с минус. Той ще изгуби и това, което има. Като не разбират законите на живота, вместо да придобият щастие, хората стават нещастни. Малко щастливи хора има в света. Щастлив е само онзи, който има вътрешно ръководство и по него върви. Той знае, какво да говори и как да постъпва. Щастливият човек прилича на обучен войник, който знае вече да стреля и, където удари, удря на месо, т. е. на пълно. Нещастният е подобен на необучен войник, който по цели дни стреля, но

все на празно удря. Щастливият човек се движи по строго определени линии в живота си, а нещастният - по криви, неопределени линии. Ония, които обичат да лъжат, се движат по криви линии, по задънени пътища.

В живата геометрия правата линия определя пътя на мъжа, т.е. на ума, на мъжкия принцип. Кривата линия определя пътя на жената, на женския принцип, т.е. на сърцето. С други думи казано: Всяка линия, която се удължава, е женска, т.е. линия на мекота; всяка линия, която се скъсява, е мъжка, т.е. линия на твърдост, на якост. Колкото повече се скъсяват кривите линии, толкова предметът става по-твърд, по-корав; колкото повече се удължават правите линии, толкова предметът става по-мек.

Като ученици, вие трябва да правите опити, да трансформирате състоянията си. Представете си, че сте гладен, не сте яли два дена и се връщате у дома си, с мисълта, че ще намерите нещо сготвено. Обаче, оставате изненадани. Не само че не намирате нещо сготвено, но хляб даже няма. Вие сте недоволен, разгневен и започвате да роптаете против сиромашията. Вместо да облекчите състоянието си, вие ставате още по-недоволен. Как ще се справите с недоволството си? Представете си мислено, че някой ваш приятел от Америка е пристигнал и свиква всичките си приятели, между които и вас, на банкет. Като мислите така, мисълта ви ще се реализира, но едновременно и състоянието ви ще се трансформира. Ще кажете, че не искате да се занимавате с неверни, с илюзорни неща. Илюзорни неща са тия, които в даден момент са невъзможни. След десет години, обаче, те стават действителни и реални. Илюзия е човек да мисли, че ябълчената семка, която държи в ръката си, може веднага да се превърне в дърво. Не е илюзия, че след десет години семката, посадена в земята, ще се превърне на голямо ябълчено дърво. Значи, ако приятелят ви днес не може да ви даде банкет, след десет години ще ви даде. Казвате: "Трай, коньо, за зелена трева."

В Природата има съкратени и разширени периоди. Едно страдание може да продължава секунди, но може да продължава и години. И обратно, от години страданието може да се съкрати до секунди. Тъй щото, приятелят ви може да ви покани на обяд още в този момент и да задоволите глада си. Има закон, според който едно страдание може да продължи седем години, а според българите - девет години. Те имат една народна песен, в която се казва: „Девет години болен лежах." Минат ли девет години, каквото страдание и да имате, от каквато болест да лежите, всичко ще се прекрати. Какво ще кажете тогава за болния, който лежал 38 години? Той боледувал от разстройство на нервната система, а не от някоя органическа болест. Ако е въпрос за органическо заболяване, то не може да продължава 38 години. Нервното разстройство продължава много години, през което

време състоянието на болния ту се усилва, ту отслабва. Обаче, невъзможно е човек да боледува 38 години при едно и също положение на болестта.

Да се върнем към основната мисъл - дисонанси в живота. Представете си, че някой човек е отчаян и, вместо насърчение, вие внасяте в мислите, или в чувствата му някакъв дисонанс. Как мислите, ще подобрите ли състоянието му? Не само че няма да го подобрите, но даже ще го влошите. Вместо на едно зло, той ще се натъкне на друго. Ако някой способен студент направи усилие да свърши университета с отличие, да бъде пръв между другарите си, той може да успее, но това усилие ще се отрази пакостно в живота му. Когато влезе в обществото и започне да работи, той ще се прояви като обикновен човек. - Защо? - Защото е изразходвал енергиите си напразно. Следователно, не изразходвайте енергиите си преждевременно, за да бъдете активни и способни за работа през целия си живот. Някой прави усилия да стане виден поет, друг иска да стане виден музикант. Това не се постига в един живот. Орфей бил гениален певец, но неговата гениалност не е проява на един живот. Когато Орфей свирил, цялата Природа оживявала: растения, птички, животни, реки - всичко започвало да се движи и да играе. Такъв трябва да бъде истинският поет! Такъв трябва да бъде истинският музикант! Мнозина се стремят към гениалност и, ако не могат да станат гениални, те се обезсърчават, отчайват и стават недоволни.

Природата не обича недоволни и отчаяни хора. Тя допуща недоволството, само като резултат на справедливо негодуване. За пример, ако човек може да носи на гърба си 20 килограма тежест, а го натоварят със сто килограма, той има право да е недоволен и да негодува. На такъв човек Природата е готова да помага. Обаче, ако той носи на гърба си пет килограма и роптае, Природата ще го натовари повече, да го научи да бъде доволен от онова, което Провидението му дава. Като наблюдаваме вашия живот, ще видите, че много от мъчнотиите и изпитанията ви се дължат на това, че не знаете, как да постъпвате. За пример, като се натъкнете на една малка мъчнотия, вие искате да се освободите от нея, но вместо освобождение, вие увеличавате товара си. Законът е такъв. За да не попаднете под удара на този закон, бъдете доволни от положението, в което се намирате. Знайте, че малката мъчнотия, малкото страдание е отдушник за вас. Не запушвайте отдушника си, за да не си създадете по-голямо зло. Освободите ли се от страданията и мъчнотиите си преждевременно, вие ще запушите отдушника на своя живот. Затворите ли този отдушник, вие сами се излагате на смърт. Човек трябва да има два отдушника: един горен и един долен.

Мнозина не си дават отчет за преживяванията и казват, че не са видели бял

ден в живота си. Те не говорят истината. Който не е видял бял ден в живота си, той не може да живее. Други казват, че не са видели черен ден. И те не говорят истината. Който не е видял черен ден, също не може да живее. Страданията носят живот. От статистически данни се вижда, че нормалните страдания продължават живота. Две неща продължават живота: разумно хранене, т.е. спазване на известна диета, и нормални страдания. Като не преяжда и не си дояжда, човек пак продължава живота си. Ако знае, как да се храни, човек ще живее повече години, отколкото, ако преяжда и живее в изобилие. Богатият, който живее в изобилие, ако яде безразборно и никога не благодари, в организма му се наслояват утайки, отровни мисли, които разрушават. Всяка отрицателна мисъл привлича към себе си съответно отровни вещества, които внасят известен дисонанс, както в самия човек, така и в Природата. Който не е благодарен на това, което има, той сам си противодейства.

И тъй, белите и черните дни са необходимост в живота, както денят и нощта, светлината и тъмнината. Как и къде се приготвят фотографическите плочи? В тъмнина. Можете ли да извадите тези плочи на светлина, преди да сте ги промили на тъмно? Защо съществува тъмнината в Природата? Ако в съществуването ѝ няма никакъв смисъл, тя не би била допусната. Защо съществува ад и рай, страдание и радост? Христос дава пример за Лазар и за богатия - два диаметрално противоположни живота, които вървят успоредно. Богатият живее в палат, а Лазар няма какво да яде. При това, богатият не вярва в Бога и в Провидението, а Лазар вярва. Това показва, че адът и раят са едновременно и на небето, и на земята. Някой е способен, има знания, чувства се свободен, разположен. Друг някой е неспособен, няма знания, чувства се унизен, ограничен. Това са положения, в които се намират богатият и Лазар. Обаче, като заминат за онзи свят, положенията им се сменят: богатият отива в ада, а Лазар - в рая. Какво показва това? Това показва, че ако способният и даровит човек не учи, ще изгуби добрите условия на живота и ще отиде в ада; ако онзи, който не е даровит, прави усилия, учи, работи, той подобрява условията си, отива в рая. Като знаете това, развивайте добродетелите си, за да не ги атрофирате. Като упражнявате органите си, колкото и слаби да са, вие ще ги развиете.

И тъй, дисонансите в живота са възможности за развиване на човека. Те са необходими. И в музиката има дисонанси. Който разбира значението на дисонансите знае, къде да ги постави. Ако се сложат на място, дисонансите допринасят нещо ценно. Само великият музикант разбира смисъла на дисонансите. Той изразява мисълта си музикално, чрез свирене и пеене. В това отношение музиката трябва да взима живо участие, както при възпитанието на човешкото тяло, така и при възпитанието на неговите

мисли и чувства. Всяко движение на човека трябва да бъде в съгласие с Природата. Не е ли в съгласие с нейните закони, то е дисхармонично. Който спазва законите на Природата, може да стане певец, музикант, учен, философ. За да станеш певец, ти трябва да бъдеш в хармония с всички певци в света; за да станеш учен, ти трябва да бъдеш в хармония с всички учени в света. Без участието на всички певци и на всички учени, ти нито певец ще станеш, нито учен. Певецът и музикантът трябва да имат добре развито ухо, което да схваща и предава тоновете вярно. Ученият трябва да има добре развита глава, да възприема мислите, които идат от възвишения свят и да ги предава. За придобиване на всяко нещо са нужни съответни условия. Някои цигулари свирят отначало тихо, спокойно, а свършват бурно, със силно теглене на лъка. Това се дължи на известен дисонанс в живота им. И приятелството на мнозина започва добре, свършва зле. Това се дължи пак на дисонанс в техния живот.

Като ученици, всички трябва да работите в областта на музиката, на науката, но ще започнете с малките величини и постепенно ще вървите към големите. Ще работите с доброто, като основа на великия живот. Каквото и да се случи в живота ви, знайте, че е за добро. Във всяка работа влагайте своите добри мисли и чувства. Доброто, само по себе си, е добро, не може да се критикува. Започнете ли да го критикувате, да го изследвате от една и друга страна, в скоро време ще го изгубите. Защо ще критикувате недозрелия плод? Наистина, в първо време той е кисел, стипчив, но като мине известно време, той става сладък, ароматен и приятен на вкус. Защо ще критикувате някоя лоша черта на характера си? Днес тя е стипчив, недозрял плод, но един ден ще узрее, ще стане сладък и ароматен плод, към който всеки ще се стреми. Като знаете това, не бързайте да се произнасяте нито за себе си, нито за близките си. Ако се ударите в някой камък на улицата, не бързайте да роптаете против онези, които не са изчистили улицата. Този удар може да произведе някаква мисъл в ума ви. Вие не знаете крайните цели на Природата.

Представете си, че някой се произнася за вашите дарби, преди да сте ги проявили. Трябва ли да се съмнявате в думите му? Работете върху дарбите си и вижте, какво можете да постигнете. Не бързайте да се произнасяте нито за злото, нито за доброто. - Ама не съм красив. - Един ден ще проявиш красотата си. - Не съм добър. - Някога ще проявиш добротата си. - Не съм силен. - В бъдеще ще станеш силен.

Сегашният човек носи дарбите и способностите си в потенциално състояние. Някога ще ги разработи и прояви. Кажете ли, че някой човек е добър, това значи, че е проявил доброто в себе си. Неговият ум и неговото сърце работят в единство. Добрият човек е разумен. Той разбира законите

на живота и не се възмущава, че се спънал в някой камък. Той се спира пред камъка, туря го настрана и си казва: Не е виновен камъкът, аз трябваше да бъда внимателен, да не се спъвам. Както аз се спънах в камъка, така може някое по-силно същество да се спъне в мене и да ме отхвърли настрана. Който рита камъните, и него ще ритат. Като знаете това, щом се ударите в камък, спрете се, погладете камъка и си кажете, че макар и да е застанал на пътя ви, той не е произволно поставен. Всичко в Природата е целесъобразно. Природата работи върху човека, за да придобие той будно съзнание, внимание и предпазливост. С какви методи ще си послужи, това е нейна работа. Задачата на човека е да се ползува от методите и пособията на Природата за неговото възпитание. Природата има предвид да усъвършенствува човека, да го направи безсмъртен.

Какво се иска от човека, за да стане безсмъртен? Иска ли да стане безсмъртен, човек трябва да измени напълно своя мироглед. Нов мироглед, ново разбиране, нов морал е нужен на човека, за да придобие безсмъртие. Безсмъртният трябва да бъде готов на всичко. Каквото и да се случи в живота му, по негова воля, или вън от него, той трябва да го приеме с готовност. Лесно е човек да бъде добър, когато всичко става по негова воля. Изкуство е, когато нещата не стават по негова воля, той да запази мира си и да прояви добротата си. Ще кажете, че човек трябва да се стреми да бъде пръв във всичко. Добре е човек да бъде пръв, но какво се иска за това? Пръв човек е онзи, който всеки ден изправя по една своя погрешка. Всяко изправяне на погрешките е прибавяне на нещо положително към характера на човека.

Следователно, човек не може да предаде нещо към характера си, ако не изправи поне една от погрешките си. Каже ли някой, че не може да изправи погрешките си, че е неспособен да направи това, казваме, че този човек държи способностите и дарбите си в потенциално състояние. За да излезе от това състояние, той трябва да превърне потенциалната енергия на своя организъм в кинетическа. Каже ли някой, че иска да стане добър, трябва да се заеме с изправяне на погрешките си. Когато изправи всичките си погрешки и няма какво да придобива, ще отиде при хората, да ги учи, как да изправят погрешките си. Който е свършил тази работа, той отива при хората, да работи между тях. Като работи и създава велики работи, без да иска, става причина хората да правят погрешки. Великите музиканти станаха причина хората да дерат кожата на животните, да правят от тях струни. Като свирят, животните взимат участие в тяхната музика и по този начин се повдигат. Нищо в Природата не се губи, нито се създава. Страданията на хората, както и на животните, служат като импулс на други същества да се повдигнат, да станат добри. Все трябва някое същество да се пожертвува за повдигането на друго. Обаче, съществото,

което се жертвува, също така се повдига. Едно е нужно за всички живи същества: да изменят формите си. Като се повдигат от стъпало на стъпало, да излизат от ограничителните условия, в които се намират.

Ще кажете: Лесно е човек да се освободи от ограниченията. - Как ще се освободи? - Чрез една-две усмивки. Тук ще се усмихнеш, там ще се усмихнеш и ще ти отворят вратите на рая. - Това е механическо, временно постижение. Това, че някой ви отстъпил да седнете на първо място, или да минете пръв, не е освобождаване от ограниченията в живота. За коя усмивка говорите вие? Ако е въпрос за истинската усмивка, рядко ще я видите. Истинската, т.е. идеалната усмивка подразбира пълно участие на духа, на душата, на ума и на сърцето на човека. Благословение е за вас да видите такава усмивка. Видите ли идеалната усмивка на лицето на човека, никога няма да я забравите. Усмивката на повечето хора не е нищо друго, освен неестествено помръдване на мускулите на лицето. Тази усмивка не дава нищо особено на човека. За да се усмихне човек, както трябва, това подразбира, че е видял някаква Божествена проява. Като ученици, стремете се към Божественото начало, към великата философия на живота. Да съзнаваш, че живееш за всички, без да загубиш себе си, това значи, да си дошъл до великата философия на живота. Щом живееш за всички, всички ще живеят за тебе. Какво губи човек при това положение? Не само че не губи, но животът му се напълно осмисля. Този човек вече е способен да се усмихва съзнателно. Неговата усмивка е отворен цвят, готов да приеме в себе си слънчевите лъчи и да ги предаде и на другите. Като погледне към Небето и види безбройните звезди, човек се усмихва радостно, че има възможност да учи. Той не се обезсърчава, че не знае всичко, но се радва, че и в бъдеще има какво да учи. За да гледа на нещата надеждно, човек трябва да има широта, да не се ограничава и самоизлъгва.

Гледайте на нещата в тяхната действителност. Схващате ли ги като недействителни, вие се натъквате на лъжата, която всякога води към обратни резултати. Защо трябва да гледате нещата в техния изопачен вид? Изопачените неща не са Божествени. Изопаченият свят не е създаден от Бога. Всичко красиво, възвишено, благородно е Божествено. Щом гледате на света като на Божие творение, ще знаете, че той е разумен и смислен. Само при това разбиране Бог може да ви се усмихне и зарадва. Всеки, на когото Бог се е усмихнал, е придобил нещо ценно. Няма същество в света, на земята или на Небето, което да не е видяло великата усмивка на своя Създател. Щом Бог ви се е усмихнал, трябва ли да бъдете недоволни? Нека Божията усмивка бъде идеал за вашата душа! При каквито мъчнотии и страдания да се намерите, спомнете си за Божията усмивка. Погледнете към Небето, към необятния свят и приемете всичко с благодарност. Няма по-велико нещо за човека от това, да бъде благодарен за всичко дадено и да

има импулс към работа за Великото начало в света. Ако днес сте скръбни, знайте, че на другия ден ви чака радост. Скръб и радост, това са моменти в човешкия живот. Като минава от едно състояние в друго, човек трябва да изменя своите възгледи за живота, да придобива новото, което се изразява на лицето му чрез светлата усмивка на Бога. Който види тази усмивка, да каже: Ето човекът на новото!

И тъй, една от проявите на новото, на Божественото в света, е идеалната усмивка. Желая тази усмивка да се яви на лицето ви и който я види, да каже: Ето една Божествена проява. Ако тази усмивка не се яви на лицето ви, никакъв напредък не може да се очаква. Дайте ход на Божественото в себе си, за да се озари лицето ви от светлата Божия усмивка.

Т.м.

27. Лекция от Учителя, държана на
14 март, 1930 г. София – Изгрев.

Книги:
* Дисонансите в живота
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). София, 2004)
48 беседи от 30 август 1929 г. до 15 август 1930 г.
* Дисонанси в живота
Закони на доброто (София, 1998)
24 беседи от 28 февруари 1930 г. до 15 август 1930 г.
Начало: 06:00

1930_03_16 С благост и Истина
неделна беседа

С БЛАГОДАТ И ИСТИНА

„Пълен с благодат и истина”
(Йоана 1:14)

„С благодат и истина”. Във всяко живо същество в природата има един вътрешен, неопределен стремеж. Какъв е този стремеж, този подтик в природата, не се знае, но, въпреки това той съществува. Този вътрешен стремеж в човека наричаме Божествено начало. Когато изгубят вътрешния неопределен импулс в себе си, хората изгубват смисъла на живота, вследствие на което се втвърдяват, стават недоволни и започват да търсят външно богатство, външна слава. Колкото по-големи са богатството и славата им, толкова повече се товарят. Ако човек е красив повече, отколкото трябва, красотата му ще бъде товар.

В един княжески палат имало една слугиня, която била много грозна. Тя чувала, че в света съществуват красиви хора, и затова често поглеждала през прозорците на палата, дано види някой красив човек. Който я виждал, ужасявал се от грозотата ѝ и казвал: Какво страшилище! Каква грозота! Тя чувала всичко това и страдала, плачела, молела се на Бога, да направи нещо с нея, да стане красива. Най-после Бог чул молбата ѝ и изпратил един ангел, да се всели в нея, да ѝ предаде малко от красотата си. Щом влязъл в нея, ангелът ѝ предал малко от своята красота, и тя, за учудване на хората, станала красива. Кой как минавал край двореца и виждал слугинята на някой прозорец, извиквал с радост: Колко красива е тази мома! Колкото беше нещастна майката на грозната слугиня, толкова щастлива е майката на тази красива мома. Хората се интересували да знаят, кои са майката и бащата на грозната мома, но още повече се интересували от майката и бащата на красивата мома. Кои са били бащата и майката на грозната и на красивата мома, това сами можете да разрешите. Всички момци, царски и княжески синове, които минавали край палата, в който слугувала красивата мома, влюбвали се в нея и предлагали ръката си. Обаче, на красивата мома било забранено да се жени. Тя отказвала на всички момци. От скръб, че не могат да се оженят за нея, те започвали да плачат. Момата се радвала на красотата си, а те плачели. Когато била грозна, тя плакала, а те минавали край палата и се смеели на грозотата ѝ.

Какво виждаме от този пример? Тук ясно се вижда законът на смените: когато един скърби, друг се радва. После става обратното: първият се

радва, вторият скърби. Докато е на дървото, ябълката се радва на своята красота. Щом влезе в стомаха на човека, тя изгубва красотата си и започва да плаче. Като влезе в мозъка на човека и се превърне в мисъл, ябълката отново почва да се радва. Когато се измие с чистата, кристална вода на планинския извор, човек се освежава, става чист, и започва да се радва. Обаче, водата губи чистотата си. След време водата на извора се пречиства, а човек става нечист. Докато дрехите на човека са нови, той се радва, че е добре облъчен. Щом овехтеят, той е недоволен от тях и не ги обича. Ако дрехите никога не овехтяват, човек не би пожелал да ги поднови. Следователно, ако момата не беше грозна, никога не би се молила на Бога да я направи красива. Чрез грозотата тя развива в себе си ценни качества, които не би могла да развие при красотата.

Какво представя грозотата? Грозотата представя греха в живота. Няма по-страшно нещо от грозотата; няма по-голяма грозота от греха. Значи, грозотата на хората се дължи на греха. Някои казват, че няма грозота в света. Щом няма грозота, няма и грях. Така ли е в същност? И в най-красивите работи се крие нещо грозно. И най-светлите неща произвеждат тъмнина. Слънцето, източник на най-голямата светлина, произвежда чернота. Ако два-три месеца наред се излагате на слънчевите лъчи, кожата ви ще почернее. Това не трябва да ви обезсърчава. Радвайте се, че сте почернели. Почерняването показва, че слънцето може да ви лекува. Хора, които не почерняват от слънцето, не могат да се лекуват от него.

Когато говорим за красотата и за грозотата, вие трябва да ги разбирате правилно. Не е въпрос за красотата и за грозотата, нито за знанието и за невежеството. Когато говорим за знанието, подразбираме богатството. Казано е, че знанието е богатство. Знанието и богатството се придобиват. Обаче, това, което се придобива, същевременно се губи. Следователно, те са преходни неща. Можете ли да кажете, че знанието и богатството са ваша собственост, щом ги губите? Не е ваша собственост това, което се губи и придобива. Ваша собственост е само това, с което се раждате. Това, което придобивате впоследствие, не е ваше. Ако човек става учен впоследствие, неговата ученост е присадка на живота му. Какво знаем за присадките? Присадката не е съществено качество на дървото. Щом се отчупи присадката, дървото проявява своето първично естество. В това отношение, културата, цивилизацията, религията, етикециите са външни присадки към човешкия живот. Даже и змията, която се отнася жестоко със своите жертви, обича музиката. Тя обича жабешката песен и под звуците на тази песен хваща жабата за крачето и цяла я гълта. Значи, разположението на змията към музиката е присадено, не е качество на нейното естество. Защо жабата кряка, когато змията я хване за крачето? Защото става някаква промяна в живота ѝ, главно в нейното съзнание.

Същото става и с човека, когато кракът му се парализира. Даже и да не усеща болка, човек започва да плаче и да пъшка. Защо? Защото кракът е тясно свързан със съзнанието му. Всяка промяна, която става в ставите на човека, се отразява и върху съзнанието му. Понеже кракът на човека е свързан с добродетелите, а те – с духовния живот, затова човек не трябва да изкълчва крака си. Всяко нарушаване на здравословното състояние на един от удовете на човешкия организъм произвежда вътрешна дисхармония в него. Органите на човешкия организъм са създадени от известни добродетели. Следователно, всяко заболяване на някой от органите на човешкия организъм указва влияние върху онази добродетел, която го създала.

Като знаете това, вие можете да си обясните, на какво се дължи стремежът на човешката душа. Всеки човек се стреми към развиване на своите добродетели. Като развива добродетелите си, едновременно с тях човек развива и своите органи. Не може ли да се развива, човек е недоволен от себе си, от окръжаващата среда, от живота. Благодарение на вътрешното недоволство, човек има условия да минава от една форма в друга, като фази на живота, и да се развива. Волът не трябва да бъде доволен от своите рога, конят – от своите копита, свинята – от своята зурла, слонът – от своя хобот. Ако слонът се освободи от хобота си, той е прогресирал; обаче, ако е доволен от положението си и не измени формата си, той е останал в застой. Всяко същество, което се намира в застой, поддържа старата философия, че, като е дошло на земята, трябва да си поживее, да си хапне и пийне, докато един ден напусне земята. Щом напусне земята, всичко се свършва с него. И човек мисли по същия начин. И той казва, че, като умре, животът се свършва. Хората умират, погребват ги, но никой човек не се е вгледал критически в положението на умрелия, да види, колко е смешен. Смешно е положението на умрелия. И след всичко това, този умрял човек го погребват с големи почести. Няма по-смешни хора в света от умрелите. Въпреки това, който отиде в дома на мъртвеца, веднага става сериозен. Докато бил жив, всички го подбутвали. Щом умре, веднага хората около него взимат сериозен вид. Докато банкерът е жив, всички негови длъжници се плашат, не искат да чуят името му. Като умре и остави завещание, в което прощава дълга на длъжниците си, всички стават сериозни, започват да мислят, кое го заставило да прости дълга им. те започват да говорят добре за него, да изнасят неговите добродетели.

„Пълен с благодат и истина”. Човек все трябва да бъде пълен с нещо. С какво трябва да бъде пълен? Със знание, със сила, с богатство? Ако е пълен със сила, човек ще замяза на бомба, която всеки момент може да експлодира. Ако е пълен със знания, според думите на апостол Павел, човек е осъден на възгордяване. Не е лошо понякога човек да се възгордява.

Под думата „гордост" англичаните разбират достойнството на човека. Да бъде човек горд, това значи, да има достойнство. Често гордостта се изявява като болезнено състояние на човешката душа. Това болезнено състояние наричаме „честолюбие". За да бъде горд, човек трябва да има съответстващи добродетели. Изобщо, всяко качество, всяка добродетел, която човек сам си приписва, или другите му я приписват, трябва да отговаря на действителността. Например, каже ли някой за себе си, че е учен, той трябва да има знания, които да отговарят на неговата ученост. Каже ли някой за себе си, че е силен, той трябва да прояви силата си. Можете ли да наречете силен човек този, който не е в състояние да носи поне 20 килограма товар на гърба си? Кажем ли, че човек трябва да има достойнство, подразбираме човек, който е пълен с благодат и истина.

Благодатта и истината представят вътрешна връзка на човека с Бога. Има ли тази връзка, той всичко може да придобие. Казано е, че никой не е видял Бога. Ако видите Бога, ще бъдете щастливи. Щом не можете да Го видите, не можете да бъдете щастливи. Важно е, Бог да живее в човека. Защо е необходимо това? За да люби. Ако Бог живее в човека той може да люби и да се радва на всичко живо. Любовта стои по-високо от щастието. Любовта включва щастието в себе си. Всички хора искат да бъдат щастливи, без да подозират, че щастието е външна проява на любовта. Вътрешният смисъл на живота се заключава в това, именно, да дадете възможност на Бога да живее във вас. По кой начин Бог ще живее в човека, не е определено. Не питайте, как може Бог да живее във вас, но приемете тази идея като дадена. Това е аксиома, за която не са дадени никакви доказателства. Философите имат по нещо дадено, върху което поставят основата на своето учение. Като дойдем до математиците, и те изхождат от нещо дадено. За тях единицата е даденото. Те казват, че всичко произлиза от единицата. Ако разглеждате единицата като символ, това не е вярно; обаче, ако я разглеждате като живо нещо, което се дели като клетката, вярно е, че от единицата произлиза всичко. Тя се дели на две, всяка половинка се дели пак на две – образува се числото четири и т. н. Както от клетката се образува целият организъм, така от единицата се образуват всички числа.

Сега, да оставим настрана числата като отвлечени величини, понеже нямат нищо общо със сегашния живот на хората. При дадени условия всеки човек се нуждае от нещо специфично. Например, болният се нуждае от здраве, нещастният – от щастие, отчаяният – от любов, която ще осмисли живота му. Ние не говорим за любовта на пукнатата стомна, от която всичко изтича навън. Ние не говорим и за любовта на здравата стомна, от която водата лесно може да се изчерпи. Ние говорим за любовта на извора, който постоянно дава и никога не се изчерпва. Всеки трябва сам да

определи, към коя категория се отнася, т. е. каква е неговата любов: любов на пукнатата стомна, на здравата стомна, или на извора. По този въпрос аз нямам думата. Всеки от вас е форма, чрез която любовта се излива. „Пълен с благодат и истина”. Когато сърцето на човека е пълно с любов, животът има смисъл. Когато душата на човека е пълна с истина, той е глава на Словото. Казано е в Писанието: „Глава на Твоето Слово е Истината”. Главата на човека дава начало на нещата. Значи, всички хора се движат в посока на истината. Къде е посоката на истината, никой не знае, въпреки това, всички се стремят към тази неопределена посока. Когато астрономите изучават небесните тела, с помощта на телескоп, те определят приблизително посоката на една или на друга звезда, но къде точно се намира тя, не знаят. По тъмните и светли линии в спектроскопа, както и от разстоянието на линиите една от друга, учените определят още, на какво разстояние се намират звездите от земята. Ако линиите в спектроскопа стават по-широки, тялото се приближава към нас; ако стават по-тесни, тялото се отдалечава. Оттук вадим заключението: ако разумността ви се увеличава, вие се приближавате към истината; ако разумността ви се намалява, вие се отдалечавате от истината. Ако душата ви се пълни с любов, вие се приближавате към истината; ако душата ви се изпразва от любовта, вие се отдалечавате от истината.

И тъй, ако живее съзнателно, човек може да измени посоката на своето движение и по този начин да се приближи или отдалечи от истината. Има неща, които указват влияние върху съзнанието на човека, като го помрачават или просветляват. От него зависи, да се подаде ли на тяхното влияние, или да не се подава.

Когато два образа, две противоположни мисли или чувства влязат в ума на човека, той става разсеян. Всеки човек, млад или стар, може да се разсее. Даже учени хора се разсейват. Един виден професор по математика, чиито лекции се отличавали с голяма дълбочина и красноречие, от време на време ставал разсеян, мисълта му се разкъсвала. Кога ставало това? Когато вниманието му се спирало върху една от неговите студентки. Щом студентката отсъствала от аудиторията, лекцията на професора вървела гладко, без никакво раздвояване на мисълта. Когато студентката присъствала, орбитата, по която се движела мисълта на професора, се привличала от едно чуждо тяло, вследствие на което ставало никакво изместване в мисълта му. Това изместване в мисълта на професора предизвиквало известна пертурбация в неговото съзнание. В дадения случай умът му се пълни с мисли, които не хармонират с предмета, който той преподава.

Пертурбации в мисълта стават и с духовни хора, със светии. Във времето на

първите християни един от последователите на Христа се предал в служене на Бога и постигнал голяма чистота и святост. Около него се събирали болни, страдащи хора, на които помагал. Болни лекувал, страдащи утешавал. По-голямата част от деня той прекарвал в молитва. Един ден при него се явила млада, красива мома, която внесла раздвояване в мисълта му. Тя била болна, и той се заел с лекуването й. Понеже употребявал много време за нея, той връщал някои болни, намалил молитвите си и си казвал: Не е нужно човек да употребява много време за молитва, трябва да помисли малко и за красивия свят около себе си. Неусетно той се раздвоил в себе си, вследствие на което станало огъване в мисълта му. Не е лошо, че се е огънал, защото с огъването той открил в себе си известни прояви, които по-рано не познавал. Като излекувал момата, той разбрал, че без нея не може да живее. Остане ли без нея, животът му се обезсмисля, няма какво да прави. Някои ще се чудят, как може светия да тръгне след една мома и да забрави задължението, което е поел към Бога. Ако в живота на този светия има нещо неестествено, той непременно ще се отклони от пътя си. Какво ще кажете за ангели, които с първото слизане на земята се оплитат в мрежата на някоя красива мома и не искат вече да се върнат на небето. На колко ангели орбитата се огънала! Не е лесен животът на земята. Велико училище е земята и за прости, и за учени. Колко ангели ще срещнете днес, облечени с фракове, с модерни шапки и обуща, с бастун в ръка, разхождат се из големите градове. И те са забравили, че никога са били ангели, дошли на земята да се учат.

Като говоря така, някои вярват в думите ми, някои не вярват. Всеки е свободен да вярва, или да не вярва. Важно е, какъв е Божественият план. За някои това е лошо, за други – не е лошо. От човешко гледище, някои работи са добри, а някои – лоши. Важно е, какво е мнението на разумния свят. Знае се причината, защо светията е напуснал работата си и тръгнал след момата. Знае се също, защо ангелът останал на земята. От човешко гледище вие казвате, че този е добър, онзи не е добър. Обаче, човек няма право да се произнася за незавършените работи. Светът още не е завършен. Човек още не е съвършен. Как можете тогава да се произнасяте за незавършени и несъвършени неща? Има случаи в живота, когато една лоша постъпка влече след себе си друга лоша. Погрешката на светията седи в това, че той тръгнал след момата. Той й направил добро, и тя се влюбила в него. Какво от това, че се влюбила в него? Със своята любов тя го отклонила от пътя му. Ще кажете, че светията не трябваше да прави добро на красивата мома. Понеже момата го оплела, не трябвало той да я лекува. Трябва ли да дадете пари на някой сиромах, който иска да купи огнестрелно оръжие да убие с него човек? Трябва ли да дадете пари на някой пияница, да се напие и да отиде у дома си да бие жена си и децата си?, Има случаи, когато човек не трябва да прави добро. Не лекувайте

красива мома или красив момък, които ще ви отклонят от правия път. Не давайте пари на сиромах, който мисли да убива, нито на пияница, който се връща у дома си да бие своите близки.

Следователно, прави добро само на онзи, който има съзнание; прави добро на живия, а не на мъртвия; прави добро на онзи, в когото Бог живее! Ще кажете, че Бог живее във всички хора. Ако е така, правете добро на всички. Сега аз ви говоря като на хора, които разбират нещата, които имат знания. Не е въпрос да измените своите възгледи. Дръжте възгледите си, но бъдете разумни. Ако се греете на слънчевите лъчи, това не значи, че трябва да измените възгледите си за слънцето. Вие можете да мислите за слънцето, каквото искате; важно е, обаче, да бъдете разумни, да се ползвате от неговите лъчи. Не можете ли да използвате слънчевите лъчи, вие се лишавате от благото, което те носят в себе си. Неразумният живот лишава човека от благата, които очаква.

Дръжте в ума си мисълта за Божественото начало, което е вложено във всеки човек като сила, която може да го спаси от злото в света. Като знаете това, работете върху себе си, да събудите Божественото съзнание, да бъдете спасители сами на себе си. Не можете ли сами да се спасите, злото ще разруши формата, в която днес живеете. Дълго време трябва да чакате, докато съградите нова форма, в която да продължите живота си.

В една легенда за създаването на света и за първите човеци се говори за желанието на Луцифер или сатаната да се състезава с Бога. Като видял небесната дева, създадена от Бога, Луцифер се влюбил в нея и пожелал да я открадне. Като знаел, че Бог е създал цялата вселена, Луцифер решил да скрие от Него своя план за открадването на небесната дева. Той успял да реализира плана си, заради което бил изпъден от рая. И до днес още Луцифер не може да се върне на небето. След създаването на първите човеци, Бог създал втори свят, в който били поставени да живеят Адам и Ева. Доколко са верни тия легенди, това е въпрос, който предстои на изучаване.

Коя е причината за грехопадението на първите човеци? Причината за първия грях е непослушанието и користолюбието. Това виждаме в живота и на съвременните хора. Като се влюби, човек иска да завладее любовта. Ето защо, когато любовта посети човека, той трябва да бъде свободен от всички пороци. Човекът на любовта трябва да има широко съзнание, да разбира нещата правилно. Всеки, който не може да разбере основно, как да служи на Бога, той не може да се домогне до любовта. Само любещият човек може да служи на Бога. На кой Бог трябва да служи човек? Ние не говорим за онзи Бог, в името на когото се вършат престъпления. Ние

говорим за Бога на любовта, Който гледа снизходително към всички хора, към техните погрешки и им показва правия път в живота. Казано е в Писанието, че Господ се разкаял за създаването на човека. Обаче, това е човешко схващане. Бог е Любов, която не се изменя, вследствие на което Той никога не е променил отношенията си към човека. Каквото и да е направил и каквото да прави човек, Бог всякога се отнася към него с любов. Когато хората мислят, че Бог се гневи, в същност те се гневят. Като грешат, те се гневят на себе си, за собствените си погрешки. Погрешките на хората се дължат на техните желания. Желанията им са техни деца. Не постъпват ли по същия начин и децата със своите родители? Като не могат да задоволят желанията си, те питат родителите си: Защо ни родихте?

И тъй, за да не греши, човек трябва да мисли право. Ще кажете, че можете да мислите, както искате. Това не е разумно. Човек трябва да мисли право, а не, както иска и каквото желае. Като човек, ти си длъжен да мислиш право, да прилагаш истината и любовта в живота си. Само при това положение ти можеш да бъдеш щастлив. Който люби, той има живот в себе си. Вие трябва да знаете, че щастието почива върху живота. Една от проявите на щастливия живот е здравето. Щастлив човек е онзи, на когото всички органи са здрави. През целия си живот той не се оплаква от никаква болка. Ще кажете, че всеки човек е осъден на остаряване. – По какво познавате, че някой човек е стар? – По белите коси, по изпадалите зъби, по прегърбването и т. н. Според мене, има стари хора с черни коси и млади – с бели коси. Не е важно, дали косите са черни или бели. Косата на човека трябва да бъде светла. От всеки косъм на човека трябва да излиза светлина. Който се приближи до този човек, трябва да чете на тази светлина като на свещ. Това значи, да бъде човек светещ, да пръска светлина навсякъде. Кой не обича светещия човек? Когато светещият човек влезе във вас, всичко наоколо ви е светло; излезе ли вън от вас, вие изпадате в мрак и тъмнина. Идеалът на всеки човек е да даде място на светлия човек в себе си. Чуете ли някой да казва, че е тъмно в съзнанието му, ще знаете, че светлият човек го е напуснал. Страшна е тъмнината, когато светещият човек отсъстваха. Непоносими са страданията при отсъствието на светещия човек.

„Пълен с благодат и истина”. Кога човек е пълен с благодат и истина? Когато светещият човек присъства в него. Ако светещият човек присъства във вас, той ще ви създаде отлична глава и стройно тяло, с добре развити външни и вътрешни органи. Добре, хармонично построена глава е тази, в която никаква отрицателна мисъл не прониква. Тази глава ражда само светли и прави мисли. Такъв човек е свободен от всякакъв страх. – Защо? – Защото любовта живее в него. Казано е, че любовта изпъжда страха навън. Дето любовта отсъства, там страхът присъства. Страхливият постоянно

мисли за живота си, да не го изгуби. Кой човек досега е запазил живота си чрез страха? Страхливият човек, именно, губи живота си. Който не се страхува и упова на Бога, той продължава живота си.

Един селянин от търновските села отишъл на лечение в търновската болница. Станала някаква инфекция на крака му, заради което се обърнал към лекарите за помощ. Като го прегледали, те се произнесли, че трябва да отрежат крака му до коляното, за да предпазят от инфекция целия организъм. Селянинът бил смел, безстрашен човек и казал на един от лекарите: Господин докторе, аз не давам крака си. Ако Бог иска жертва от мене, цял се давам, но по никой начин не давам само единия си крак. – Тогава ти ще умреш. Ако е въпрос за умиране, предпочитам да умра, отколкото да се явя при Бога с един крак. След тези думи той взел патерицата си и напуснал болницата. Като се върнал в селото, той започнал да се лекува по начин, какъвто знаел, и след шест месеца бил съвършено здрав. Той се явил при лекарите, да им покаже, че е здрав и жив. Като видели, че се движи свободно и с двата крака, те останали учудени. Защо оздравял този селянин? Защото уповал на Бога. Той повярвал, че Бог е в състояние да го излекува съвършено, без никаква операция и не се излъгал във вярата си.

Един млад момък, свършил университет, но инфектирал палеца на едната си ръка. Той бил много страхлив. Като не могъл сам да си помогне, той отишъл в една болница, да се покаже на лекарите. Лекарите му казали, че, за да не се заразят и останалите пръсти, палецът трябва да се отреже. Колкото и да се страхувал от операции, най-после се съгласил да отрежат пръста му. Той не вярвал в Бога, вследствие на което нямало на кого да упова. Лекарите пристъпили към операцията, отрязали палеца му. Скоро след това се инфектирал и втория пръст. Лекарите отрязали и него. Така се инфектирали пръстите един след друг, после цялата ръка, докато един ден трябвало да излезе от болницата без ръце. Този млад човек се страхувал да не осакатее. Ако е въпрос за осакатяване, по-добре да осакатее с вяра, отколкото със страх.

„Пълен с благодат и истина”. Кога може да бъде човек пълен с благодат и с истина? Когато има вяра в Божественото. Ако в малките изпитания и страдания в живота човек не може да покаже, че има вяра и любов към Бога, къде е неговата сила? Ако вие сами не можете да си помогнете, да се освободите от страданията си, къде е вашата сила? Вие притежавате грамадна сила, но не съзнавате това. Вие сте подобни на слона, без да разбирате, каква сила криете в себе си. Като не съзнавате силата си, вие не можете да я употребите на място. Представете си, че завързвате слон с конец за един дъб. Същевременно вие внушавате в ума на слона мисълта,

че, ако мръдне малко, конецът ще се дръпне силно и ще откъсне хобота му. Слонът се уплашва и не смее да се мръдне, да не се скъса хобота му. По едно време едно малко дете се отправя към слона и започва да го глади по гърба и да му казва: Моля ти се, качи ме на гърба си да ме разходиш малко. – Не мога, отговаря слонът. Вързан съм здраво до този дъб, не мога да се мръдна. От малкото помръдване хоботът ми ще пострада. – Аз имам сила да скъсам конеца. Ако ме дигнеш на гърба си, аз ще скъсам конеца, отговорило детето. Слонът се мръднал, за да повдигне детето, и конецът се скъсал.

Съвременните хора се намират в положението на вързания с конец слон и понеже са наплашени, че ако мръднат на една, или на друга страна, ще пострадат, те седят с години вързани на едно място. Бог им казва: Ако приемете любовта в ума и в сърцето си, аз ще скъсам веригите, които ви ограничават, и вие ще бъдете свободни. Щом се освободите, вие ще възприемете великите блага на живота. Ако не знаете, че освобождаването ви седи в любовта, вие казвате като индусите: Работите ни в този живот не вървят добре, но при второто прераждане всичко ще тръгне по-добре. Тогава ще работим съзнателно. Колко прераждания се минаха, и вие все обещавахте, че в бъдещето прераждане ще се изправите. Колко възвишени и благородни желания сте отложили все за бъдещето прераждане. Колкото пъти и да се прераждате, ако не дойде любовта, нищо не можете да постигнете. Прераждането е условие, т. е. момент, в който Божията Любов може да се прояви. Любовта не зависи от времето, нито от външните условия. Любовта иде от контакта на човека с Бога. Любовта се предава чрез вътрешен тласък, чрез вътрешен импулс. Който се подаде на този вътрешен импулс в себе си и създаде здрава връзка между първичната причина и своята душа, той ще се измени коренно. Всички, които вървят по пътя на истината, и са пълни с благодат и истина, имат особен строеж на главите и на лицата си. Като погледнете главата на някой човек, добре развит в умствено, духовно и физическо отношение, ще видите, че той е работил върху себе си, вследствие на което между очите, носа, брадата, и ушите има известна съразмерност. Лицето изразява вътрешния живот на човека. Ако чрез лицето си човек не може да прояви своя вътрешен живот, той не може да има никакви отношения към външния, видимия свят. Ако детето не заплаче, майката няма да му даде храна. Първият импулс на детето към ядене иде отвътре, както и импулсът на семето за поникване.

Човек трябва да прави малки усилия, а не големи. Малките усилия дават сигурни резултати. Резултатите зависят от вярата. Вие вярвате в Бога, но вярата ви е слаба. Вярата ви не е нито като на ангелите, нито като на светиите. Например, вие се нуждаете от пари. Отивате при един банкер,

но той отказва, не иска да ви услужи. Вие веднага се обезсърчавате и не искате повече да търсите пари. Защо се обезсърчавате? Вярата ви е слаба. Посетете 99 банкери, докато един от тях ви услужи. Все ще се намери един банкер, който ще ви даде пари на заем. Нещата в живота и в природата са строго определени. Вие трябва да намерите онзи банкер, който е определен да ви услужи. Който ви обича, само той може да ви даде пари; ако някой не ви обича, нищо не може да ви даде.

Като не разбират законите, мнозина мислят, че нещата стават произволно. В произволните неща няма любов. Там ще срещнете най-големите нещастия. Слушате някой да казва: Да си направя една каква и да е къща; да придобия богатство, по какъв и да е начин; да се оженя за каква и да е жена и т. н. Така не се разсъждава. Така не се живее. Какво ще се ползвате от каква и да е къща? Какво благо ще ви донесе богатство, придобито по какъв и да е начин? Какво щастие очаквате от жена, която случайно сте срещнали? Жената ще се оплаква от мъжа, мъжът – от жената, децата – от родителите си и т. н. Каква женитба е това?

Какво разбирате под думата „женитба"? Как трябва да се женят хората в бъдеще? В бъдеще, когато шестата раса дойде на земята, кандидатите за женене ще се подготвят специално. Те ще отидат на небето, в специална школа за обучаване на кандидатите за женитба. Те ще прекарат в това училище десет години. Като свършат този курс, ще ги изпратят на земята, дето могат да встъпят в брак. Който няма диплом от този университет, няма право да се жени. Това се отнася до бъдещата култура, а не за сегашната. Днес нещата вървят по стар начин. В бъдеще, когато момата и момъкът се оженят, в момента, когато са най-щастливи, ще дойде делегация от Венера, да вземе жената. Мъжът ще остане на земята, а жената ще отиде на Венера. Те ще въздишат един за друг, но при щастлив живот, при красиви отношения. И сега хората въздишат едни за други, но при нещастен живот.

Това, което ви говоря, е хипотеза, а не теория, защото не сте го опитали. Един ден, когато се уверите в думите ми, ще разберете, какво означава истинската женитба. Ако човек въздиша за нещо смислено, разбирам. Мнозина въздишат, защото са изгубили нещо ценно. Кой човек не търси изгубената любов? Кой човек не търси разумна, любеща душа? Смисълът на живота седи, именно, в това, да намериш онзи, който те обича и когото обичаш.

„Пълен с благодат и с истина". Кога може човек да бъде пълен с благодат и истина? Когато религиозният и научният живот на хората коренно се преобразят. Със сегашните си възгледи за живота хората не могат да

постигнат нищо. Изменят ли възгледите си, те ще видят, каква магическа сила крият в себе си.

В Ню Йорк, при един богат американски банкер, известен с голямото си скъперничество, отишла една млада мома да иска помощ. Като я видял, той веднага станал от мястото си, ръкувал се с нея, погледнал я в очите и казал: Госпожице, на вас мога да дам още този момент 50 хиляди долара. Тя взела парите, благодарила, усмихнала се и напуснала кантората му. Като видели това неговите приятели, веднага го запитали: Какво стана с тебе, че отвори сърцето си така широко? Той им отговорил: За пръв път в живота си срещам такава мома. Тя ми вдъхна доверие. От нея лъхаше такава мекота, от очите ѝ излизаше такава светлина, които никога няма да забравя. Чувствам, че моето сърце се отвори за всички хора. От днес аз ще бъда внимателен към всички бедни и страдащи. Тази мома външно нищо не ми даде, но отвори сърцето ми. Какви ли проповеди не съм слушал в църквите, но сърцето ми оставаше затворено. Обаче, как можа тази мома да ме преобрази, и аз не зная. От този момент аз съм нов човек, ще живея по нов начин.

Казвам: Радвайте се, ако с ръкуването си само можете да отворите сърцето на скъперника и да получите 50 хиляди долара. Ще кажете, че това е грешно, неправилно, неестествено и т.н. Аз бих желал всички хора да бъдат толкова грешни, че с едно ръкуване само да отворят сърцата на скъперниците. Днес хората се ръкуват, но не се преобразяват от това ръкуване. – Защо?–Те не са дошли още до онази магия, до онази вътрешна сила в себе си, която може да прави чудеса. Някои се ръкуват с един пръст, други – с два, с три и т.н., но пак нищо не постигат. Има начин, по който хората могат да се ръкуват. Има определено време, когато хората трябва да се ръкуват. При това, ако ръката ти е много студена, много гореща или много влажна, не се ръкувай. С какво ще се препоръча човек, ако не даде израз на Божественото, което е вложено в него? Ако човек не може свободно да изнесе онази красота и любов, които са вложени в него, за какво е дошъл на земята? Ако човек не може да изнесе вътрешното знание, което е вложено в него, какъв смисъл има животът му? Истинското знание едва сега се открива на човечеството. Това, което учените досега са казали, е предисловие на онова, което в бъдеще предстои да се открие. Ще дойдат истинските учени на земята да донесат положителното знание за живота. Умовете и сърцата на хората се подготвят вече, за да разберат великите проблеми на живота, скрити в самото Битие. Ако умът и сърцето на човека не са подготвени за възприемане на великото знание, те ще се пръснат.

Един знаменит астроном искал да проникне в центъра на вселената, от там да разгледа нещата. За тази цел той дълго време се молил, да му се даде

тази възможност. Един ден Бог казал на един от служителите си: Вземи този учен астроном на крилата си и го понеси в пространството, като му оставиш човешкия ум и човешкото сърце, за да види, как ще се справи с положението си. Ангелът го понесъл в пространството. Астрономът наблюдавал всичко с интерес. те минавали от една планета в друга, от едно слънце в друго, докато най-после земята съвършено изчезнала от техния поглед. Те потънали в някаква бездна, а пред очите им се движели системи след системи. Така се изминали дни, месеци, докато най-после астрономът запитал ангела: Моля ти се, още много ли ще пътуваме? – Та ние сме едва в началото. – Но аз вече не мога да издържам. Чувствам, че сърцето ми ще се пръсне, а умът ми ще се объркa. Искам да се върна на земята, нямам повече сили. Ангелът го послушал и го върнал на земята. Като се видял в леглото си, астрономът спокойно въздъхнал и казал: Тази работа не е за моя ум, не мога да издържам.

И тъй, когато човек дойде до положение да не може повече да издържа, той се намира пред прага на реалността. Това, което човек не разбира и не знае, е истината. В неразбраните неща, именно, ще намерите истината, а не в разбраните – обикновените, т.е. всекидневните неща. Представете си двама души, от които единият е богат, но скъперник, а другият – беден, последен сиромах. Защо единият е богат, а другият – сиромах? Богатият е турил парите си настрана, на никого нищо не дава, мисли само за себе си. Сиромахът пък, каквото имал, раздал на бедни и страдащи. В края на краищата богатият има пари, но приятели няма; сиромахът пари няма, но приятели има. Кой от двамата е на прав път?

Мнозина се стремят към богатство, но не знаят, че то може да отнеме живота им. Колко богати са пострадали от разбойници в горите! За да спаси живота си, богатият трябва да раздаде всичкото си имане на бедни. Един богат търговец бил нападнат от разбойническа банда. Като претърсили всичките му джобове и не намерили нищо, те казали: Защо не носиш пари в себе си? – Носех много пари, но преди вас ме срещна друга банда и взе всичко, каквото имах. Като чули това, разбойниците хукнали да гонят първата банда, да разделят парите помежду си. По този начин търговецът спасил живота си.

Христос казва: „За да влезе в Царството Божие, богатият трябва да раздаде всичкото си богатство на бедните.” – Кое богатство трябва да раздаде богатият? – Краденото богатство, т.е онова, което е придобито по нечестен начин. В широк смисъл на думата, крадено богатство наричаме онова, което не е придобито по закона на любовта. Това богатство внася съблазън в човешкия живот и става причина за пропадането на стотици и хиляди хора. Имате ли такова богатство, раздавайте го. Задържите ли го за себе си,

то ще стане причина да ви оберат, даже и живота ви да отнемат. Богатството ви не трябва да изкушава хората. В романа „Клетниците” от Виктор Юго, имаме добър пример с епископа. Когато Жан Вължан откраднал свещника му, и стражар го довел при епископа, да пита, негов ли е свещникът, последният спокойно отговорил: Свещникът е мой, наистина, но аз му го подарих.

Питам: от ваше гледище, кое богатство е чисто, т.е. получено чрез закона на правдата? Който има такова богатство, ще го тури в касата си, ще я затвори добре, но няма да я заключи. Всеки, който се опита да краде от тези пари, нищо няма да спечели. Каквото открадне, ще се върне на местото си. От дето е взето това богатство, там се връща. Всяка монета, излязла без позволение на своя господар, сама се връща в касата. Излезе ли с позволение на господаря си, тя не се връща вече назад. Ще кажете, че това е невъзможно. За невярващите е невъзможно, но за вярващите е възможно. Дали вярва човек, или не вярва, нещата се проверяват в живота. Всяко неправедно богатство се губи и намалява, а праведното расте, увеличава се, но никога не се губи. Това е една велика истина. За да придобие тази истина, човек трябва да посвети живота си в служене на Бога.

„Пълен с благодат и с истина”. Благодатта представя онова велико, положително знание, което човек трябва да придобие. Истината пък подразбира съвкупност от всички разумни закони, към които човешката душа се стреми. Онзи, който е пълен с благодат и с истина, има еднакви отношения към всички хора. Няма ли еднакви отношения към всички хора, той не е пълен с благодат и с истина. За такива хора се казва, че нямат човешки отношения. Често слушате да се казва, че човек за човека е вълк. Така ли е в същност, или не, оставяме този въпрос настрана. Защо вълкът е станал вълк, мечката – мечка, змията – змия? Има причини, които са заставили вълка да стане вълк. Кога е станало това? За да отговорим на този въпрос, трябва да се върнем към онзи първичен живот, в който се явило нещо дисхармонично. Като знае причината на тази дисхармония, човек може да се освободи от страданията. Не я ли знае, той става роб на условията. Щом е роб на условията, той е осъден на големи страдания. Ще кажете, че вълкът всякога е бил вълк; мечката всякога е била мечка; змията всякога е била змия. Възможно е да е така, но защо казват, че човек за човека е вълк? Има нещо вярно в това твърдение, но не абсолютно вярно. Онзи, който беси хората, минава за вълк. Онзи, който чупи костите на хората, минава за змия. Като обвие човека, змията го стиска и чупи костите му.

Всички хора трябва да носят в себе си една свещена идея за човека, която се

изразява с думата „човещина”. Ние трябва да изявяваме Божественото начало в себе си като любов, която има за цел да внесе мир в отношенията на хората. Като видим един човек, ние трябва да се радваме на присъствието му около нас. Трябва да се радваме и на всичко живо около нас.

Един млад момък, който учеше във Варна, разправяше една своя опитност. Той казваше: Случи се нещо в моя живот, което ме доведе до пълно отчаяние. Между близките си не срещах никакво съчувствие, бях сам в живота. Един ден отидох да се разходя край морето и започнах да мисля: Трябва ли още да живея, или да туря край на живота си? Времето беше мрачно, облачно, нито един слънчев лъч не се виждаше на хоризонта. Като разсъждавах за смисъла на моя живот, една част от небето се разкри, и няколко слънчеви лъчи си пробиха път. Аз погледнах към тях, и нещо светна в ума ми. В това време отнякъде долетя една малка мушица, която кацна на лицето ми и започна да лази. Всяко нейно движение ми се отразяваше особено приятно и внасяше топлина в сърцето ми. Мракът в съзнанието ми се разсея и нещо меко, топло изпълни душата ми. Като гледах тази мушица, мислех си: Ако тази малка мушица може да се справи с положението си, колко повече аз мога да направя това. От този момент разбрах, че има нещо велико в света, за което трябва да се живее. Така животът ми се осмисли.

Днес по целия свят, особено в Америка, има религиозни общества, които броят много членове. Те записват, колко членове се обърнали вече към Бога. Как става това обръщане? Човек може да се обърне към Бога по различни начини. Първото обръщане подразбира вземане на права посока в живота. Няма по-велик момент за човешката душа от този, именно, да се обърне към правата посока на живота, която външно никой не вижда. Как познавате, че някой човек се е обърнал към Бога? Който се обърнал вече, той придобива вътрешен мир и спокойствие. Ако срещнете такъв човек, вие изпитвате голяма радост и веселие. Той мяза на извор, който постоянно блика. В който дом влезе, той носи благословение.

Едно е нужно на съвременните хора: да възлюбят истината. Като възлюбят истината, те ще повдигнат мисълта си, ще облагородят сърцето си, ще възприемат Божията Любов. Това значи, да дойде Божието благословение върху човека. Това не значи, че човек няма да страда, но страданията му постепенно ще изчезнат. Любовта преобразява нещата.

Ще кажете, че всички сте били млади, знаете, какво нещо е любовта. Това е въпрос, който трябва да се доказва. Всички сте били млади, някои от вас и сега сте още млади, писали сте любовни писма, но кажете ми, има ли едно

от вашите писма да е вярно? Колкото любовни писма съм чел, нито едно от тях не е вярно, т. е. не отговаря на изискванията на любовта. В писмата възлюбеният и възлюбената се наричат божества, ангели и т.н. Какво божество е това, което умира? Какво божество е това, което огладнява? Какво божество е това, което има нужда да учи, на което пътищата са къси? Оставете тези божества настрана.

Като говоря по този начин, аз не засягам принципа, не засягам любовта, но нейната форма, т.е. израза с който си служите. Подбудата на любовта е правилна; любовта, като принцип, във всички хора е една и съща, но изразът й не е верен. От кого и да излиза, любовта е все любов, но методите, чрез които се изявява, са различни. В изявяването стават погрешки. Тъй щото, ако трябва да изявите любовта си, ще изберете най-хубавия метод, който е най-близо до истината.

Като казвам, че младите правят погрешки в изявяване на своята любов, това не значи, че трябва да се връщате назад, да станете отново млади, и така да изправите погрешките си. И старият може да изправи погрешките на младия. Младостта и старостта са два полюса, чрез които човек се възпитава. Има нещо, което стои по-високо и от младостта, и от старостта. Кое е това? Ако е въпрос за състоянията на земята, няма по-високо състояние от това, да бъдеш цар. Обаче, ако отидеш на небето, там има по-високо състояние от царското. Най-високото състояние на небето е да бъдеш Син Божи. За да бъдеш Син Божи, ти трябва да имаш Божията Любов в себе си. Христос казва: „Както ме Отец възлюби, така и аз ви възлюбих". На друго място Христос казва: „Не се моля само за вас, но и за онези, които ще повярват в бъдеще".

И тъй, ако човешката душа не е пълна с благодат и с истина, както изворът – с вода, какво понятие може да има човек за живота? Човек стои и си задава въпроса, как ще прекара утрешния ден; как ще се справи с несгодите и страданията на живота; как ще се справи със смъртта, която всеки ден го дебне. Да се занимава човек с такива въпроси, това означава неразбиране на живота. Единственият въпрос, който заслужава внимание, е въпросът за любовта. Какво нещо е любовта? Любовта е свещеният огън на живота. Когато слънцето изгрява, ние имаме пред вид служенето на ангелите. Слънцето изпраща светлината и топлината си по целия свят като символи на мъдростта и на любовта. Мъдростта представя мъжкия принцип в света, а любовта – женския принцип. Или, светлината е мъжкият принцип, а топлината – женският. Чрез светлината се проявяват всички светли, разумни същества и предлагат услугите си на хората. Чрез топлината пък се проявяват всички възвишени, любещи души. Ако не разберете езика на тия същества, те си заминават, а вие започвате да

скърбите, че сте изгубили нещо ценно. Отворете прозорците си, да влезе повече светлина през тях; измийте ги добре и влезте в разговор със съществата на светлината и на топлината.

Ще кажете: Как може да не виждаме тия същества? – Много естествено. Вие виждате портрета им, но не виждате самите тях. Представете си, че виждате моя образ, нарисуван върху платно, с бои, и по цели часове седите над него да го гледате. Най-после вие се влюбвате в моя образ и казвате: Аз познавам този човек, виждал съм го. Какво сте разбрали от него? Реален образ ли е той? Представете си, че същият образ, но жив, всеки ден ви изпраща по един хляб по слугата си. Вие не виждате човека, но получавате хляба, който ви изпраща. Кой от двамата е по реален: образът, нарисуван на платно, който всеки ден гледате, или човекът, когото не виждате, но от когото всеки ден получавате по един хляб? Казвате, че образът на платното мяза на живия човек, когото не виждате. Никаква връзка не съществува между образа на платното и живия човек. Образът е символ, едно слабо подобие на реалния, на действителния човек. Значи, всяко нещо, което не говори, не мисли, не чувства, не действа, не е реално. Например, вие гледате картини, които представят Христа на молитва в Гетсиманската градина и казвате: Колко хубаво се е молил Христос! Според мене, Христос никога не се е молил така, както е представен. Това е идея на никой художник. Така се молят на запад. Някъде представят Христа на молитва, както турците се молят. Никога Христос не е падал на колене във време на молитва. На колене стоят само учениците, които не знаят урока си. Не поставяйте Христа в такива положения и пози, на които не разбирате смисъла. И разпятието на Христа не е представено, както трябва. Някои рисуват Христа разпнат на висок кръст. За да стигнете тялото Му, трябва да се качите на стълба. Други пък рисуват кръста по-нисък, тялото било едва на половин метър над земята. Кое от двете положения е по-вярно, не се знае. Когато описват страданията на Христа, важно е да се каже, че Христос страдал, а дали кръстът е бил висок или нисък, не е важно. Вярно е, че Христос бил разпнат на кръст и минал през големи страдания. Както и да рисуват разпятието на Христа, важно е, че Той минал през големи, интензивни страдания, без да се поколебае в убежденията си.

Най-героичната проява на Христа виждаме в момента, когато Той хвърли кръста и каза: Дотук го носих аз. Оттук нататък вие ще го носите. Това беше велик жест, с който Христос искаше да каже: Аз, човекът Исус, мога да нося страдания. Вие можете да прободете сърцето ми, но ще знаете, че обичам истината, защото за нея съм дошъл, и никога няма да изменя на убежденията си. Пълен съм с благодат и с истина и мога да издържа на всичко. Какво правят сегашните хора? Всеки гледа да стовари страданията си върху другите, те да ги носят. Не, всеки сам ще изнесе страданията си,

ще понесе своя кръст и когато го разпнат, ще каже: Свърши се вече! Предавам духа си в ръцете на Бога. Не си правете илюзия да мислите, че Христос ще слезе с колесница от небето, да ви вземе и да ви заведе направо в рая. Това не може да бъде. Кой царски син е взел за невеста някоя грозна, проста мома, от която всички да бягат? Всеки страхлив човек, който не иска да носи страданията, който не иска да приеме любовта, е грозен. Той не може да влезе в Царството Божие. Това не значи, че оттам не го искат, но няма условия да влезе. Той трябва да бъде готов за Царството Божие. Там приемат красиви души, в които се е вселил някой ангел, които са готови да служат с любов и с истина.

Съвременните хора се нуждаят от велик идеал, чрез който да станат силни, да се откажат от присадките на старите разбирания и вярвания и да приемат онова верую, което е вложено в душите им. Който носи истината в себе си, той никога не може да произнесе името Божие напразно. Обаче, щом се намери пред голямо изпитание или страдание, той казва: Велики Господи на вечността, заради Тебе съм готов да понеса всички страдания и изпитания. Това е една магическа формула, с която можете да си служите. Някой чете Евангелието, изучава го и си казва: Чудно нещо, защо Христос не ми говори? Защо не ми се яви? За колко моми може да се ожени царският син? Ако е решил да се жени, царският син може да избере само една мома. Ако няма намерение да се жени, той ще остане в положението на девата мома и за никоя мома няма да мисли. Той ще помага на всички моми, но за никоя няма да се жени. Следователно, Христос се е предал в служене на Бога и в Негово име помага на всички страдащи; няма защо специално да се изявява на този и на онзи. Щом стане въпрос за женитба, мнозина казват: Защо да се не жени човек? Защо бяга от щастието си? Питам: Ако девицата се е оженила за своята девственост, т.е. за чистотата, трябва ли да се развенчава? Чистотата е първият й мъж. Трябва ли да напуща първия си мъж и да се жени за втори? Къде е логиката тук? Какъв смисъл има праведният, светията да слиза на земята, за да се жени? Има смисъл светията да слезе на земята да се жертва за цялото човечество, да раздаде богатството си на всички хора, но няма смисъл да се жени, И да се ожени, той не може да направи жена си щастлива. Кой мъж досега е направил жена си щастлива? Или коя жена е направила мъжа си щастлив? Това не значи, че любовта е лошо нещо, но идеята, която е вложена в женитбата, е изопачена, вследствие на което се внася известна дисхармония в живота. Вие трябва да разрешавате въпросите принципиално, да се ръководите от Божествения принцип на нещата. Божественият принцип трябва да взима участие в областта и на ума, и на сърцето, и на волята. Божественото е всякога чисто. Ако нещо не е Божествено, в него има примеси. Примесите трябва да се изхвърлят навън. Всяко нещо, което служи за повдигане на човечеството, за неговото благо,

за повдигане на човешкия ум, на човешкото сърце, на човешката воля и за съграждане на човешкото тяло, е от Бога. Всяко нещо, което няма пред вид благото на цялото човечество, както и на отделните индивиди, не е от Бога.

И тъй, вярвайте в Божественото начало в себе си. Стремете се да обичате всички хора, не в сегашните им прояви, но като души. Откривайте великото и красивото в човека, както бижутерът различава скъпоценните камъни от обикновените и ги продава скъпо. Най-малкият проблясък на душата в човека е скъпоценен камък. Намерете този камък, турете го на мястото му и отдайте му нужната цена. Това значи, да повдигнете човека. Във всички хора се проявява душата, отчасти или напълно. Затова, именно, Божественото начало в човека иска да се прояви, да спаси душата му от непоносими страдания. Не може ли да се справи с тия страдания, човек изпада в безлюбие и се ожесточава. Щом се ожесточи и огрубее, човек започва да върши престъпления и казва: Аз не вярвам в никакъв Бог. Аз не вярвам, че Той съществува, докато не Го видя. Ако Го види отвън, той може да бъде щастлив, но временно. Защо само временно?–Защото няма любов в себе си. Ако Бог живее в човека, той има любов, той всякога ще бъде щастлив. Любовта е магическа пръчица, с която се разрешават и най-трудните житейски въпроси. За да придобие любовта, човек не трябва да се безпокои, но да се освободи от своите вътрешни заблуждения. Докато се безпокои и съмнява, човек не може да се домогне до истината и любовта. Щом се успокои и повярва във великото начало, което го изпратило на земята, човек ще придобие нов възглед за живота, нова светлина и ще разрешава въпросите си правилно, с любов и с истина. Тогава и окръжаващите ще изменят отношенията си към него.

Казано е в Писанието: „Когато пътищата на човека са Богоугодни, Бог го примирява с враговете му". Значи, достатъчно е човек да изправи отношенията си към Бога, за да изправят и окръжаващите отношенията си към него. Ние не искаме да заставим хората да вярват в Бога, но искаме всички да се ползват от Божествената светлина и топлина, от знанието и от свободата. Всеки може да бъде гражданин на Царството Божие, доколкото му са дадени възможности, и никога да не остава на едно и също положение. Той трябва да знае, че пред него има много области, в които трябва да проникне. Затова, именно, сегашното предстои на промени. Сегашните форми трябва да се изменят. Ако човек не е в сила да измени тялото си, своя ум, своето сърце, той не може да се развива. Време е да се създаде нов тип човек.

Какви трябва да бъдат новите социални възгледи и закони? Новите възгледи изискват нови хора, които са готови да се откажат от насилието, от лъжата, от лицемерието, от користолюбието. Щом се освободят от тия

отрицателни прояви, хората ще пожелаят естествено да приложат Божиите закони в света. Това е задача на човешката душа. Някои очакват спасението си отвън някъде. Не, спасението на човека иде от слънцето. Щом изгрее слънцето, огън ще има по цялата земя. Не изгрее ли слънцето, и огън няма да има. С други думи казано: Спасението на човека иде от Бога. Ако цялото духовенство не стане носител на свещения огън на любовта, никакво спасение не може да се очаква; ако всички майки и бащи, братя и сестри, учители и ученици не са носители на свещения огън на любовта, никакво спасение не може да се очаква.

Новият живот е пред вратата на всички хора. Той хлопа и очаква да му се отвори. Онези, които са готови за този живот, трябва да отворят вратите си и да го приемат. Новият живот ще произведе вътрешен преврат в хората. За тях е казано в Писанието, че ще минат от смърт в живот.

Днес ви пожелавам да бъдете пълни с благодат и с истина, да станете служители на вашия Господ, а не на онзи Господ, когото вековете създадоха. Желая ви да се освободите от всички заблуждения и да се върнете към онзи Бог на вечността, Който ви изпрати на земята да учите и да работите. Казано е в Писанието: „И създаде Бог човека по образ и подобие свое". Докато не намерите този първичен образ, нищо не можете да постигнете. Някои мислят, че е мъчно да намерят Господа. Това е най-лесната работа. Не е нежно да отидете до слънцето. Слънцето само ще дойде при вас, но вие трябва да бъдете готови да възприемете неговата светлина и топлина Що се отнася до Бога, никога не можете да Го намерите. – Защо? – Защото Той е навсякъде и никъде. Какво разбирате под думите „навсякъде и никъде"? Под думата „навсякъде", разбираме, че Бог изпълва цялото пространство. Под думата „никъде", разбираме, че Той не е на определено място. Някои казват, че Христос е в Германия, други – във Франция, трети – в Русия, четвърти – в Англия и т.н. Може да е там, може и да не е там. Казано е от някои, че Христос ще се яви като светлина и ще присъства навсякъде. Христос ще говори чрез всички хора, които са отворили сърцата и душите си за Него. Това е духовно схващане на въпроса за идването на Христа между хората.

Въпросът за идването на Христа е личен. Всеки го схваща различно. Никой никого не може да убеди, че Христос ще дойде по външен или по вътрешен път. Как можете да убедите човека в това, в което не вярва? Как ще убедите някого да мисли, че е царски син? Той знае, че баща му не е цар – нищо повече. – Ама някога в миналото е бил цар. – Това е друг въпрос. Има нещо, което само той знае за себе си, а не вие. Каквото и да ми казват хората, аз зная, че противоречия не съществуват в света. За мене злото си е зло, а доброто – добро; лошите хора са лоши, а добрите – добри.

Че хората са добри, това особено не ме радва. – Защо? – Защото в реда на нещата е да бъдат добри. Че хората са лоши, и това не ме оскърбява. И това е в реда на нещата. Аз не се меся в Божиите работи, не питам, защо този човек е добър, а онзи – лош. Всеки човек е на мястото си. Когато дървата горят, огънят се поддържа; щом дървата изгаснат, и огънят изгасва. Когато дървата изгорят, това показва, че огънят ги е задигнал някъде в пространството. Дърветата са моми, които пристават на своите възлюбени и отиват някъде заедно с тях. И свещта, която изгаря, отива някъде със светлината, т.е. със своя възлюбен. Коя свещ не се влюбва в светлината, и кое дърво не се влюбва в огъня?

Както и да се говори на хората, те се страхуват от страданията. Христос казва: „Скръбна е душата ми до смърт". Въпреки това, Той се радваше, че страда. Значи, има една скръб, за която хората се радват. За тази скръб, именно, казваме: По-добре е човек да страда и да скърби, но да е жив, отколкото да няма скърби и страдания и да е мъртъв. Ако поставите всички страдания и противоречия, които съществуват в ада и в рая, на едното блюдо на везните, и всичките блага на живота – на другото блюдо, те взаимно се уравновесяват. те са полюси на живота. Божественият живот прониква и в ада, и в рая. От човека зависи да бъде в рая или в ада. Ако е в ада, той може да отиде в рая; и от рая той може да отиде в ада.

В един анекдот за Соломон се вижда, как може човек да напусне ада. Един ден Соломон направил една погрешка, за която дяволът го завел в ада и му казал: Ще останеш тук, при жените си. Всичките ти жени са тук. Соломон прекарал два–три дена в ада и започнал да мисли, какво да работи. Той взел един метър и тръгнал да измерва ада. – Какво правиш тук? – запитал го един от главните дяволи. – Меря ада, да видя, каква е дължината и широчината му, искам да съградя храм, да се молят хората. Като чул това, дяволът веднага го изпъдил от ада като му казал: Тук не искаме еретици. Тъй щото, искаш ли да излезеш от ада, стани еретик. Това е единственият метод.

Следователно, всички противоречия, които съществуват на земята, са привидни. Те имат за цел да познаем Бога, да познаем и себе си. Да познаем Бога, това е раят на земята. Да познаем себе си, това е адът на земята. Христос казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго Истинаго Бога и Исуса Христа, Когото си проводил на земята". Гръцките философи казват: Това е целта на живота, да познаем себе си. Ние не искаме да познаем себе си, но искаме да познаем Бога. Ние познаваме вече себе си. Всички грехове и престъпления, това сме ние. Цялата земя е покрита само с кости, със сълзи и с кръв, с безчестия и с грехове. Тя не може да носи повече това, което досега е носила. Сега ние искаме друго

нещо: да познаем Бога, да познаем любовта.

И тъй, като хора, ние можем само да доставяме материал на Господа, да работи. Господ не се гневи на хората, но използва техните грехове за тор на своята нива. От време на време Той слиза на земята да я очисти, като ни казва: Работете по-нататък! Докато искате да познаете себе си само, вие живеете в ада. Ако искате мене да познаете, ще живеете в рая и щастливи ще бъдете.

„Пълен с благодат и с истина". – Кога може човек да бъде пълен с благодат и с истина ? – Когато познае Бога.

Желая на всички ви да познаете вашия Господ, от Когото сте родени.

29. Беседа от Учителя, държана на
16 март, 1930 г. София. – Изгрев.

1930_03_19 Правилни форми
лекция пред общия окултен клас

ПРАВИЛНИ ФОРМИ

Размишление върху понятието „служене“.
Тема за следния път: „Каква представа имам за Бога“.

Тази тема е доста отвлечена, защото хората нямат ясна представа за Бога. Стане ли въпрос за Бога, всеки си Го представя по различен начин, както децата рисуват човека различно. Някое дете рисува лицето на човека във вид на кръг, с две чертички за очите, една перпендикулярна на тях за носа и друга, перпендикулярна на носа – за устата. Тази рисунка дава представа за човека, но не е истински човек. Така и хората говорят за дух, за материя, без да имат точна представа за тях. Под „дух“ едни разбират нещо въздухообразно, други – същество, което мисли, трети го свързват с понятието „ангел“ и т.н. За да бъде дух, човек трябва да има в себе си живот, движение, мисъл. Чувствата пък подразбират усет, направление, посока към нещо. Обаче мисълта и чувствата, проявени заедно, представят разумността в човека.

Следователно, ако искате да пишете нещо за Бога, трябва да мислите и да чувствате правилно. Дето мисълта, чувствата и постъпките са прави, там разумността действа. Дето е разумността, там е Бог. Някой казва, че известна постъпка е благородна. Благородството е свързано с разумността. Думата „благороден“ е съставена от думите „благо“ и „род“. Значи човек трябва да ражда благи, сладки неща, за да бъде благороден. От устата му трябва да излизат сладки думи. В този смисъл одумването е сбор от горчиви, кисели думи. Да одумваш някого, това значи да го хокаш, да го ругаеш. Благородният човек никога не одумва. Човек може да хока вълка, но не и своя ближен. Ако не хока вълка, той непременно ще задигне някоя овца от стадото му.

Ако художникът разглежда човешкото лице, рисувано от някое дете, ще каже, че това е механическа представа за човека. Лицето на човека никога не може да представя идеален кръг. Защо? Защото всички негови точки са в постоянно движение. Според вътрешния и външен живот на човека, лицето му е в постоянно движение, вследствие на което формата му не може да остане идеално кръгла. Правилни форми са ония, които природата създава. Художникът трябва да изучава тия форми и да ги копира. Природата учи и хората, и животните какво да правят. Когато е сама, птичката мисли само за ядене. Започне ли да снася яйца и да мъти, тя проявява своите строителни способности. Тя започва да строи гнездо, да

го нарежда. Кой е научил птичката да строи? И тя, както всички живи същества, има свой вътрешен учител. Значи за всяко живо същество е определено друго някое да се грижи. Дали това същество е видимо или невидимо, не е важно. Важно е, че всяко същество дохожда до идеята за онзи велик Промисъл в света, Който има предвид нуждите му. Човек разбира проявата на този Промисъл по-добре от всички живи същества на земята, вследствие на което има по-добри условия за развитие. Като мисли право върху нещата, всеки момент човек вижда проявата на този разумен Промисъл. Той се проявява чрез хората и чрез животните. Понякога едно животно може да помогне на човека, както хората взаимно си помагат.

Казано е в Писанието, че никой никога не е видял Бога. Как можете тогава да си Го представите? Човек има представа само за онова, което е видял. За невидимите неща той не може да има реална представа. Обаче ние казваме, че само глупавите хора не могат да видят Бога. Разумните хора Го виждат. Когато искат да рисуват Бога, хората си Го представят в човешка форма. След като мислят известно време, те казват, че има нещо, по което човек прилича на Бога, заради което си представят Бога в човешка форма. Казано е в Битието, че Бог е вдъхнал дихание в човека и той станал жива душа. Значи диханието в човека представя Божия Дух. Този Дух не присъства постоянно в човека, вследствие на което той се стреми към Него, да го посети и да го учи. Защото Духът на Истината учи човека. Той не се влива в човека по механически начин. Отношенията на човека към Духа са такива, каквито между ученика и учителя. Дето Духът работи, там е силата, здравето, знанието. За да бъде здрав, човек трябва да се храни правилно, да мисли, да чувства и да постъпва хармонично. Всяка дисхармонична мисъл и всяко дисхармонично чувство в човека създават ред болезнени състояния. Каквито са мислите и чувствата на човека, такъв е и той сам. Някой вижда една пресъхнала чешма и постоянно мисли за нея. Държи ли тази мисъл в себе си, не се минава много време, и той заболява: в организма му става някакво подпушване, в резултат на което жизнените сили в него пресъхват.

Съвременните християни се наричат християни, но въпреки това се съмняват, дали ще свършат живота си добре, или не. Отде е дошло това съмнение в тях? Да е тяхно, не е; да е на баща им и на майка им, не е, защото те, както и родителите им, желаят доброто. Значи това е мисъл, дошла отвън някъде. Ако сте в гората някъде и чуете гръм, ще знаете, че той иде от някой разбойник. Следователно всички отрицателни мисли, всички съмнения и колебания в човешкия ум са подобни на гръм, който излиза от пушката на разбойника. – Каква е целта на разбойника? – Това не е важно. За вас е важно да видите дали сте ранени. Ако сте ранени, ще вземете мерки да превържете раната си, да не се яви някакво усложнение.

Тъй щото, натъкнете ли се на някаква отрицателна мисъл, ще знаете, че тя е куршум от пушката на някой разбойник, който се е прицелил към вас.

Като се намерят в трудно положение, хората се успокояват с това, че Бог ще помисли за тях. Като е дал ум на човека да мисли, да учи, да живее правилно, Бог е помислил вече за него. Повече от това какво може да иска? Същевременно Той му е дал сърце, с което да чувства, да различава доброто от злото. И най-после, Той му е дал воля, чрез която да прилага доброто в живота си. Мисълта е мощна сила, чрез която човек може да си служи. Не знае ли как да я направлява, той нищо не може да постигне. Ако не може да направлява мисълта си, както трябва, освен че няма да има постижения, но човек може да изгуби всичко, каквото е придобил: знание, богатство, сила. Който е свършил гимназия, той знае столиците на всички държави. Той помни какво е учил. Питате ли този човек коя е столицата на ума, на сърцето, на духа и на душата, той нищо не може да отговори. Защо? Не знае човекът. Някой е изучавал и тия столици, но днес не помни. Защо не помни? Защото е обременил мисълта си с ненужни знания и е изгубил правата посока на нейното движение. Коя е столицата на Любовта, и това не знае. Мнозина се хвалят със знанието си, но като дойдат до известна мъчнотия, не могат да си помогнат. Знание, с което човек не може да си помогне в трудните моменти на живота и с което не може да даде израз на своя живот, не е истинско, не е реално. Какъв туризъм е този, при който човек обикаля планини и долини, реки и гори, а не знае забележителностите на местата, през които е минал? Какъв смисъл има човек да следва в странство – в Париж, Лондон, Берлин, Рим, и да не знае какви са забележителностите на тия градове? Днес хората си служат с думи, с понятия, значението на които не знаят. Какво означава думата „Париж“? Париж е място, населено с много хора, с цел да работят разумно. Какво означава думата „мъж“? Мъжът е същество, което мисли. Какво означава думата „съпруг“? Съпруг е онзи, който се е впрегнал на работа. Съпругът и съпругата са се впрегнали да работят заедно. Българите казва: „Не е мъж онзи, който не може да опасва пояса си“.

Опасването на пояса подразбира разумност, мисъл. Значи не е мъж онзи, който не може да мисли. Поясът представя човешкия ум. Щом поясът се влачи, човек не може да си служи с него. С други думи казано: Когато умът на човека е разсеян, той не може да работи. Друг някой пък слага шапка на главата си и я накривява на една или на друга страни. Дали ще вървят работите на човека, или не, ще познаете от начина, по който носи шапката си. Видите ли, че някой намръщи вежди и нахлупи шапката си, ще знаете, че от този човек мъчно можете да получите нещо. Човек трябва да оставя челото си отворено. Човек със закрито чело по-скоро може да обере някого, отколкото да даде нещо от себе си. Обирането всякога не

подразбира нещо лошо. Човек обира плодовете на една круша и угощава ближните си. Но и богатият има нужда някога да бъде обран като крушата. Като го оберат, той олеква и с това тегло може по-лесно да преплава океана.

Едно от качествата на природата е пълното разнообразие. Тя не обича еднообразието и застоя. Роди ли едно дърво плодове, те трябва да се оберат. Останат ли на дървото, те ще презреят и окапят. Паднат ли на земята, те ще изгният. Природата обича също така изобилието. Тя щедро дава, за да се ползват от благата ѝ всички живи същества. Кой бере плодовете на дърветата, природата не се интересува. За нея е важно, като дойде човек при дървото, да знае как и отде да бере плодовете му. За нея е важно, който отива на извора, да знае как и отде да пълни съда си. Не знае ли това, той ще остане с празен съд. Като се натъкват на противоречия, мнозина се запитват: „Господ не знае ли нуждите, трудностите ни? Защо не ни се притече на помощ?“ Господ знае всичко, но човек сам трябва да разреши задачите си. Учителят преподава на ученика си, но той сам учи. Работата, която е за мъжа, сам трябва да я свърши. Като не му се работи, той очаква на жена си, тя да свърши всичко за него. Другаде жената оставя работата на мъжа си, той да я свърши вместо нея. И едното, и другото положение не се позволяват. Мъжът не иска да слугува, и жената не иска да слугува, поради което започват да спорят. Те искат друг някой да им слугува. Като се родят деца, родителите очакват на тях, да им слугуват, да ги гледат на старини, но не излиза така. И децата поддържат философията на родителите си, и те търсят слуги. В края на краищата всички се разочароват едни от други и казват, че животът няма смисъл.

Какво представя слугата? Да бъдеш слуга, това значи да бъдеш служител на нещо по-високо от себе си. Слугуването е израз на правата мисъл. Който знае да служи, той има права мисъл. Който не може да служи правилно на себе си и на окръжаващите, той нищо не може да постигне. За онзи, който разбира живота, слугуването е приятна работа. В този смисъл и молитвата е работа. Да се молиш съзнателно, това значи да отправяш енергиите си към Разумното в света. Накъде е Разумното: нагоре, надолу, на изток или на запад? Дето е Разумността, там е истинската посока, която може да бъде изток, запад, север, юг – безразлично. Ние не държим на външната посока, но за смисъла на нещата. Дълбоката, истинска молитва се приема всякога, независимо това, как и откъде иде. Когато молитвата на човека се приема, това показва, че телефонът за горния свят е бил отворен. Не се ли приема молитвата му, телефонът за горния свят е бил затворен. Мнозина казват, че и без молитва може да се живее. Не, без молитва не може. Колкото е възможно без дишане, без ядене, без мисъл, без чувства, без работа, толкова е възможно

и без молитва. Спре ли един от тия процеси, целият живот спира. Човек е сложна машина, за поддържането на която са нужни различни енергии. Следователно, като живее, човек се нуждае от въздух, от храна, от мисъл, от чувства, от действия, от молитва. Отнемете ли му едно от тия неща, той се осакатява. Като работи съзнателно върху себе си, човек трябва да прилага всички сили, които са вложени в него, да се упражнява. Ако се упражнява постоянно и с Любов, той може да развие мисълта си така, че чудеса да прави с нея. Ще кажете, че искате доказателства, да видите силата на мисълта. Като работи в тази област, всеки сам ще провери това, няма защо да му се доказва отвън. За всяко нещо има различни начини на доказване. Как ще докаже богатият, че е богат? Ако е щедър, той ще подпише един чек от няколко хиляди лева и ще каже: „Идете с този чек в Народната банка и си послужете с тази сума, както искате". Чекът не е ли доказателство за богатството на този човек?

Следователно всяко нещо, всяка идея може да се докаже, но по специфичен начин. Как ще докажете, например, какво нещо е Бог? Идеята за Бога е отвлечена. Единственият конкретен образ за Бога е слънцето. Всеки знае какво носи слънцето за човека, а същевременно и за всички живи същества. Чрез светлината и топлината си слънцето носи живот, радост, подем на духа. Слънцето осмисля нещата. Какви са научните теории за слънцето, това е друг въпрос. Важно е как се отразява слънцето върху човека в този вид, в който той го вижда и възприема. На същото основание казвам: За човека е важно каква идея има той сам за Бога, непосредствено съградена в него, а не какво учените и философите казват. Ако човек би приел в себе си идеята за Бога, както философите я развиват, умът му би се разстроил. Кой каквато идея има за Бога, нека я държи в ума си. Ако тази идея един ден се разшири, толкова по-добре за него. Каже ли някой, че Бог не съществува, подразбирам, че неговото небе е облачно, слънцето е скрито и той не го вижда. Щом облаците се разпръснат, слънцето ще блесне на хоризонта и човек ще го види. Така и Бог ту се скрива, ту излиза на човешкия хоризонт. Ще дойде ден, когато слънцето на човешкия живот ще грее постоянно, няма да залязва и да изгрява. Бог е първият, Който е промислил за човека. Той постоянно го държи в ума си, има предвид неговите нужди и ги задоволява.

Задачата на човека е да съзнае защо е дошъл на земята, кой го е изпратил. Той е дошъл на земята да бъде проводник на Божествените мисли. Не е ли проводник на тия възвишени мисли, той спира в себе си течението на живота. Без тия мисли той е подобен на човек без дробове, без стомах, без мозък. Както храната е необходима за стомаха, въздухът – за дробовете, мисълта – за мозъка, така и Божествените мисли са необходими за изграждане на духовното тяло в човека. Без духовно тяло човек е осакатен.

Животът се предава чрез въздуха, чрез водата, чрез храната, чрез мисълта и чрез чувствата. Разбере ли живота, човек ще разбере и Любовта. Разбере ли Любовта, ще разбере и Мъдростта, и Истината. Щом разбере тия неща, човек може да живее разумно. Каквато работа предприеме разумният, добре ще я свърши. Той познава езика и на приятеля, и на неприятеля и знае как да се справя. Дали е търговец, свещеник, учител, дипломат, държавник, той знае как да постъпва.

Мнозина отричат дипломацията. Те намират в дипломацията нещо неискрено. Те казват, че човек трябва да бъде искрен, прям в отношенията си. Човек трябва да бъде прям, но разумен, да знае кога и как да говори. Разумността изключва злото, грубото, нечистото. Разумният цени хората като себе си. Той знае, че неговото благо е благо и на ближния му, затова е внимателен и предвидлив в постъпките си. Той разбира смисъла на живота и го цени. Не само разумният, но всеки човек разбира какво нещо е животът. Думата „живот“ е съставена от две срички: „жи“-„вот“. Ударението пада на втората сричка, но силата е в първата.

Като ученици, прилагайте пеенето в живота си. Каквато работа предприемете, пейте. Който пее, той има условия да мисли добре; като мисли добре, и работите му ще се нареждат добре.

Божията Любов носи пълния живот.

Лекция от Учителя, държана на
19 март 1930 г., София, Изгрев.

1930_03_23 Синове на светлината
неделна беседа

СИНОВЕ НА СВЕТЛИНАТА

„Да сте синове на светлината."

Речта може да бъде разбрана, може да бъде и неразбрана. Понякога разбраните речи са за глупавите хора, а неразбраните – за умните. И обратното е вярно: неразбраните речи са за глупавите хора, а разбраните – за умните. Това са парадокси, т.е. противоречиви мисли, с които хората трябва да се примирят. Примиряване е възможно, само когато нещата се обяснят.

Казано е в Писанието: „Да сте синове на светлината". Обаче, не е казано да сте синове на здравето, на живота, на Бога, на истината. Да сте синове на светлината е едно нещо, да сте синове на Бога е друго нещо. Светлината е израз на нещо, т.е. среда, в която се крият условия за разумен живот, за живота на мисълта. Да сте синове на светлината, това значи, да сте синове на разумни, на мислещи хора. Човек се отличава от другите живи същества по това, именно, че мисли. Значи, растението расте, животното се движи, а човек мисли. Преди да дойде до фазата на мисълта, човек е расъл, движил се и най-после започнал да мисли. След мисълта човек трябва да дойде до фазата на светлината, да стане син на светлината. Фазата на светлината е най-високото състояние в света. Значи, като започнем от низходяща степен на съзнанието и вървим към възходяща, т.е. от областта, в която живеят растенията, и постепенно минаваме към животните, между които влиза и човек, и най-после влизаме в областта на Божествения свят, дето живеят синовете на светлината. Тези фази срещаме и в природата, в много нейни явления. Например, от сутрин до вечер слънцето минава също през три фази: първо, изгряването на слънцето; второ, когато слънцето е на най-високата си точка – в своя зенит, и трето – залязването на слънцето. Това състояние, което за нас е изгрев, за други същества е залез, а за възвишените – представя особено състояние. Когато ние се намираме на върха на своето знание, други същества се намират в състояние на невежество. Който разбира законите на природата, не се страхува от фазите, през които минава. Той знае, че се движи в различни области на живота и неизбежно ще се натъква на различни промени. Той не се безпокои от това, че ако за един свят е учен, за друг е невежа. Обаче, който не разбира законите на природата, той се съобразява с фазите и състоянията на живота и се държи за тях като слепец за тояга.

Съществуват три вида науки. Първият вид науки обхващат всичко онова, което се отнася до стомаха.Те имат пред вид неговите нужди. Страхът от

глад е създал много науки, изкуства, занаяти. Техниката, индустрията се дължат все на страха от глад. Като говорим за стомаха, някои разбират човешкия търбух. Стомах и търбух са две различни неща. Стомахът е място на работа, дето се обработват материалите, необходими за съграждане на човешкото тяло.

Вторият вид науки се отнасят до сърцето, т.е. до духовния свят. От този свят, именно, слизат работници, които взимат участие в съграждане на човешкото тяло.

Третият вид науки са тия, с които се занимават здравомислещите хора или хората на мисълта. Те черпят своите знания от умствения свят, който отпуща средства за строежа на човешкото тяло. Този свят представя извора на живота. От него идат благата и се разпространяват по всички останали светове. Най-после дохождаме до морето, т.е. до живота, в който се вливат всички извори и реки. В живота се реализират всички неща.

„Да сте синове на светлината.“ Под понятието „синове на светлината“ разбираме ония разумни същества, които са дошли на земята да работят, да творят и съграждат, а не да ядат и пият. Те са хора и на перото, и на чука едновременно. Ако отидете на нивата, и там ще ги намерите. Те орат, копаят, градят и съграждат. Те са добри работници във всяко направление. Каквото мине през ръката им, оживява и възкръсва. Когато един от синовете на светлината напише едно стихотворение, в което възпява някое цвете, цветето оживява и проговаря. Засега цветята спят, но ще дойде ден, когато ще оживеят, ще проговорят на хората. Това значи, че е дошло вече Царството Божие на земята. Докато цветята спят, страданията са неизбежни. Днес хората късат цветя и ги захвърлят. Младата мома откъсне едно цвете, накичи се с него и, като увехне, захвърля го. Защо го откъсна и защо го хвърля, и тя не знае. Ще кажете, че цветето е създадено за късане. Не е вярно. Така говорят само ония, които не мислят. Мислещите и разумни хора знаят, че цветето има велико предназначение.

Съвременните хора гледат с пренебрежение на много неща и казват, че това или онова не е реално. Значи, те се интересуват само от реални неща. Кои неща са реални? Всяко нещо, което може да се съгради, е реално. Който е дошъл до реалността на нещата, не се срамува от работа, нито се страхува да изповядва убежденията си на думи и на дела. Ще дойде някой да се хвали, че е културен и образован човек, че е свършил няколко факултета. Какво може да направи той със своите знания? Химикът ще каже, че може да получава задушливи и отровни газове. Каква наука е тази, която е дошла до такива открития, с които трови хората? Това не е истинската наука, към която човек трябва да се стреми. Такива учени ние

наричаме обикновени. Всеки може да бъде обикновен учен, но малцина могат да творят и откриват велики неща. Ще кажете, че и музиката е достигнала големи постижения. – Къде са постиженията на музиката? – В модерната музика, в шлагерите – Къде се прилагат шлагерите? – В танца. Жалко е, че музиката е в услуга на такива танци, при които мъжете и жените се продават. И на хората се продават мъже и жени. Докато мъжете и жените се продават, светът няма да се оправи. Тъй щото, ако съвременните семейства не стоят на тази висота, на каквато би трябвало, причината на това се крие в продажбата на мъжете и на жените. Време е вече майките и бащите да престанат да продават синовете и дъщерите си. Не престане ли тази продажба, светът ще си остане такъв, какъвто е днес. Каквито са причините на нещата, такива ще бъдат и последствията.

Сега ние не искаме да създадем нов свят, но казвам, че съществува друг свят, населен с възвишени и разумни същества, които живеят другояче, а не както хората на земята. – Къде е този свят? Къде са тия същества? – Около вас, във вашия свят. – Защо не ги виждаме? – Мравката вижда ли човека? Знае ли тя, че живее в човешкия свят? Мравката може по цели часове да лази по главата и ръцете на човека, без да знае, че това е човек. Тя прави научни изследвания, търси кръвчица отнякъде. Като намери малко кръв, тя се задоволява и не се интересува повече, от де е взела тази кръв. Може да е взела от човек, може и от някое животно – това не се отнася до нея. Мравката не си е поставила за задача, да разбере, какво нещо е човекът. Често и вие се качвате по главите и ръцете на разумните същества, без да се извините за вашата смелост. Вие мислите, че сте божества, които имат право да вършат, каквото искат. Обаче, вие плащате за вашата крайна и не на място проявена смелост. – Как? – Чрез болести. Някой страда от главоболие, друг – от коремоболие, трети – паднал и счупил ръката или крака си. Причината за вашите заболявания се дължи на това, че, както сте се разхождали по главата на някое разумно същество, то ви е чукнало, и вие сте паднали на земята. По този начин разумните същества предават уроци на хората. Друг е въпросът, ако човек се качва на главата на разумните същества с позволение. Те го приемат с радост и го развеждат в своя свят. Правилно разбиране има само между разумни същества.

В света съществуват само две велики неща, които са еднакво силни:те са великото малко и великото голямо. Великото малко може да запали целия свят, а великото голямо може да изгаси целия свят. Великото малко е онази искрица, която произвежда най-страшни пожари. Великото голямо е онази буйна вода, която и потоп може да причини, и всички пожари да изгаси. Когато великото голямо работи, потоп иде в света. Когато великото малко работи, огън гори в света. Дето има огън, там има готвене, ядене и пиене. Когато великото голямо и великото малко се сдружат в обща,

взаимна работа, нещо велико се гради. Тази е науката на синовете на светлината.

Като хора, които сте дошли на земята, да учите и да работите, вие трябва взаимно да си помагате, да влизате в положението си, както правят синовете на светлината. Лекарят трябва да влиза в положението на болния, но и болният трябва да влиза в положението на лекаря. Когато хирургът оперира болния без упойка, последният трябва да бъде умен и търпелив, да не рита. Ако рита, той сам ще си повреди. При това положение, лекарят не може свободно да работи и, вместо болното място, може да отреже част от здравото. Имайте търпение да издържите операцията без упойка; ако ви упоят, положението ви ще се усложни. Трябва да мине много време, докато организмът се освободи от внесената чрез упойката отрова. Чрез операцията лекарят изпитва търпението на болния, а болният – изкуството на лекаря. Ако не рита, болният е умен и търпелив човек. Ако рита, търпението му е слабо. За да има успех в работата си, лекарят се нуждае от известни условия.

Богатите хора имат особени възгледи за нещата. Като разполагат с пари, те мислят, че лекарят е длъжен да ги излекува. Здравето с пари не се купува. Има причини, на които се дължат болестите. Има причини, на които се дължи здравето на човека. За да се лекува и да пази здравето си, човек трябва да знае и едните, и другите причини. Само разумният човек, в широк смисъл на думата, може да бъде здрав. И само неразумният може да бъде болен. — Какво трябва да прави болният, за да се справи със своето болезнено състояние? – Той трябва да стане разумен. Днес много хора страдат от неврастения. — Защо са станали неврастеници? - От големи безпокойства. Момата обича някой момък и постоянно се безпокои, страхува се да не изгуби любовта му. Тя вижда, че той се разговаря с други моми и се тревожи. И момъкът се безпокои за същото. Той обича една мома, но се тревожи, понеже тя се разговаря с други момци. Защо трябва да се безпокоят? Ако момата е дъщеря на светлината, а момъкът — син на светлината, всякакво безпокойство между тях е изключено. Ще кажете, че момата иска да знае, какво прави и какво мисли момъкът. Нека стане дъщеря на светлината, да види, какво прави и какво мисли момъкът. - Само неразумният човек може да се безпокои за обикновени работи. Разумният човек, който вижда и разбира нещата, не се безпокои за празни работи.

Ще приведа един пример от живота на Соломон – Ра, един от знаменитите царе на древността. Той имал само един син, когото решил да ожени. За тази цел той пратил свои хора да търсят невеста за сина му, която да отговаря на следните условия: да ходи като човек, но и да бяга като кон; да

работи като човек, и да хвърчи като птица; с ушите си от една страна да приема, а от друга – да дава; с очите си от една страна да пали, а от друга – да гаси; с устата си от една страна да връзва, а от друга – да развързва. Как мислите, може ли да се намери такава невеста?

Това са символи, които трябва да се разгадаят. Като говорите за коня, вие го разглеждате като животно. Обаче, по съдържание, конят има отношение към физическия и към духовния свят. Когато човек мисли дълбоко върху нещата, казваме, че той се е качил на своя кон. Значи, конят символизира човешкия ум. Щом се качи на ума си, човек трябва да го направлява добре. Ако не може да го направлява добре, конят ще го хвърли на земята. Видите ли, че някой човек ходи пеш, т.е. не може да се ползува от своя кон, вие го наричате луд, смахнат. Как трябва да постъпите с този човек? Ще го качите на коня и ще му държите юлара. Никога не се качвайте на кон без юлар. Юларът е закон на живота. Това значи, че човек трябва да познава законите на своя ум. Като държи юлара на коня и добре го направлява, човек се ползва разумно от своя ум. Ако не знаем законите на своята мисъл и не можем да се ползваме от тях, умът ни може да ни хвърли на земята, както конят хвърля своя господар. Ако кръвта не се разпространява правилно, по всички центрове на човешкия мозък, някои центрове ще се хранят повече, за сметка на други, които ще бъдат в лишения. Например, ако човек живее повече в низшите области на мисълта си, кръвта ще храни повече задните центрове на мозъка: семейните чувства, гордостта, тщеславието и др. За сметка на тия чувства гладуват моралните. Моралните чувства се хранят с Божествени сокове. Те са съставени от клетки, които изискват чиста, благородна, префинена храна.

Какво разбираме под думата „Божествено”? Най-благородното, най-възвишеното, най-красивото, което човек носи в себе си, наричаме Божествено начало. В него се крие вечния живот, безсмъртието, красотата и смисъла на живота. В Божественото се крият всички възможности на човешката душа, а не на тялото. Тялото е резултат на нещо високо.

„Да сте синове на светлината”. Ще кажете: Кога ще станем синове на светлината? – Когато пожелаете. – Как можем да станем синове на светлината? – Посейте една семка в земята, и тя ще ви покаже начин за постигане на вашето желание. После, турете ръката на сърцето си и вижте, дали тупти. Докато сърцето ви пулсира и изпраща кръв по цялото тяло, има надежда да станете синове на светлината. Щом сърцето ви престане да тупти, щом изгубите топлината си, вие се лишавате от условията, да станете синове на светлината. Видите ли, че топлината на сърцето ви се намалява, трябва да я усилите. Жреците, които поддържали свещения

огън в храмовете, познавали всички тайни около него, вследствие на което се стремели да гори непрекъснато. Във време на обредите те го усилвали. Слаб или силен, свещеният огън не трябва да загасва. Като знаете това, изучавайте законите на разумната природа, за да можете, когато е необходимо, да увеличавате топлината си. Увеличаването на вътрешната топлина на човека не подразбира увеличаване на температурата, както в болния. Температурата на болния се дължи на особено горене в организма, предизвикано от натрупване на различни утайки, като непотребни вещества. Вътрешната топлина, за която говорим, подразбира правилно и разумно увеличаване на свещения огън в човека. Под влиянието па този огън се развиват правилно човешките дарби и способности.

Един евангелски проповедник, българин, слушал да се говори за някакво духовно общество от свети хора в Америка. Той се заинтересувал да види тези хора, за които говорели чудни работи. Случило му се да отиде в Америка. Първата му работа била да намери това общество, да се запознае с тези чудни, свети хора. Най-интересното в тях било това, че когато преминавали от състоянието на обикновени хора в свети, те преживявали такава голяма радост, че излизали от релсите на обикновения си живот. Всеки, който изпитвал тази радост, започвал да играе, да прескача огради, да се катери по дървета, да целува и прегръща, когото срещне на пътя си. В това време той не държал сметка за общественото мнение. Той се намирал на седмото небе от радост – не се стеснявал от никого, защото имал висок идеал. Той съзнавал, че с него става нещо особено – душата му се пробуждала и минавал от обикновения в необикновен живот.

Този българин започнал да посещава обществото на светите хора редовно и, за учудване на самия него, изпаднал в особеното състояние. Той почувствал, че отвътре нещо го кара да скача, да играе, да пее, да се катери по дървета и по огради. Като не могъл да направи това, той легнал на земята по корем и започнал да се търкаля, да рита, да се обръща на всички страни. Най-после започнал да се моли: Господи, помогни ми да се освободя от това състояние, защото не мога да издържам. Ако продължи още малко, ще се пукна. И, наистина, той се освободил от това състояние, което повече не се повторило.

Мнозина се запитват, на какво се дължи това състояние. Питам: Какво ще прави конят, ако го освободите от обора, в който бил дълго време затворен? Щом се види свободен, първата му работа е да отиде в гората. Който види този кон да препуска, ще каже: Какво се е разлудувал този кон? Ще бяга, разбира се. До сега той е бил в затвор. Щом се види на свобода, той влиза в обществото на светите хора, дето иска да стане член.

Обаче, като го намери, господарят му се радва, че може пак да го затвори в обора. В същото положение се намира всеки човек. Докато е в обществото на светите хора, той е подобен на свободния кон. Но обществото, църквата, държавата го дебнат. Те го хващат, турят му юлар и казват: Хванахме те вече, в ръцете ни ще бъдеш. Не ставай луд кон!

Какво искат съвременните хора? – Свобода. Изобщо, всички хора искат да бъдат свободни. Ние, обаче, искаме да служим на държавата без юлар; ние искаме да служим на обществото без юлар; ние искаме да служим на църквата без юлар; ние искаме да служим на дома без юлар. Без юлар човек може да свърши работата си по-добре, отколкото с юлар. Работа без юлар, служене без юлар, това е учението на синовете на светлината. Какво представя синът на светлината? Той е огън и пламък, живот и светлина. С десет въжета да го вържете, той пак ще се развърже; в затвор да го турите, и оттам ще излезе. Казано е в Писанието: Когато синовете на светлината дойдат, вратите на затворите ще се отворят; всички заблуждения ще изчезнат; всички недоразумения и раздори ще се стопят; всички болести ще се махнат. Тогава ще дойде Царството Божие на земята. – Кога ще дойдат синовете на светлината? – Те и сега са на земята, но дегизирани, никой не ги познава. Благословен е този, който срещне един от синовете на светлината. Те премахват ограниченията в света, но без бомби. Те разбират законите на разумния живот и правилно ги прилагат. Гневът, съмнението, малодушието, страхът са бомби, които разрушават самия човек, който ги носи. Понеже синовете на светлината не се гневят, не се съмняват, не се страхуват, те не си служат с никакви бомби.

„Да сте синове на светлината”. Така е казал Христос на своите ученици, като им откривал законите на светлината. Той им казвал, че като знаят законите на светлината, един ден те ще правят по-големи чудеса от тия, които днес виждат. Когато Христос дойде на земята, мнозина искаха да Го направят цар, но Той казваше: „Не съм дошъл на земята да ставам цар, но да приложа Божия закон. Когато дойда втори път на земята, ще приложа напълно Божия закон”. В Откровението е казано, че когато затръби седмата тръба, всички царства на земята ще станат едно цяло – царство на светлината – Божие царство. Тази идея работи вече в света. Днес всички велики хора, всички управляващи търсят начин, да съгласуват интересите на всички народи. Един ден, когато тази идея се реализира, границите между държавите ще се премахнат, ще се въведе общо управление във всички държави. Значи, някаква външна сила работи и заставя всички държавници, всички велики хора да приемат тази идея и да я реализират. Всички преговори между държавните глави, всички прогресивни и нови движения се стремят, именно, към това, да отворят път за идване на синовете на светлината.

Ще кажете, че новото е опасно за човечеството. Новото подразбира идване на Божественото в света. Бъдещето е в ръцете на онези, които носят новото, а не на онези, които поддържат стария ред и порядък, в който царува насилието и тъмнината. Ние сме за новото, за реда и порядъка на Божественото, който синовете на светлината носят. Ние сме за новия, за вечния живот. Следователно, на младите ще покажем пътя към този живот, а на старите ще покажем начин, как да се подмладят. Когато Христос казва, че, ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие, Той има пред вид синовете на тъмнината. Тъй щото, ако синовете на тъмнината не станат синове на светлината, не могат да влязат в Царството Божие. Казано е още, че родените от Бога грях не правят. Значи, за да не греши, човек трябва да се роди от Бога, да стане син на светлината, носител на Божественото в света.

„Да сте синове на светлината". С други думи казано: Да сте синове на любовта. Ако искате да се преобразите, приемете любовта в себе си. Вижте, как се проявяват младите момичета и момчета, преди да ги посети любовта и след като ги посети. Преди да ги посети любовта, те са небрежни към себе си, към родителите и ближните си, към уроците си. Щом любовта ги посети, те коренно се изменят: започват да се обличат добре, отнасят се внимателно към родителите си, към уроците си. Любовта преобразява човека и осмисля живота му.

Когато говорим за синовете на светлината, имаме пред вид любовта на някоя мома или на някой момък. В същност, човек се влюбва в ближния си само тогава, когато последният е проводник на нещо светло и възвишено. Като не знаят това, мнозина се произнасят неправилно за любовта на младите. Щом видят, че някоя мома или някой момък се влюбил, те казват: Временна е тази любов. Скоро ще прегори, и момата ще заприлича на нас. Не е така. Това, което прегаря, не е любов. Това не е посещение на синовете на светлината. Когато някой от синовете на светлината посети младия момък или младата мома, те стават внимателни, любезни към родителите си, към своите близки. те съзнават погрешките си и ги изправят. Аз познавам синовете на светлината и мога да ви ги опиша. Те са стройни, красиви, разумни, занимават се и с музика, и с поезия, и с наука. Те пишат такива писма и такива поезии, каквито никой обикновен човек не може да напише. Благодарете на Бога, ако вашата дъщеря или вашият син се влюбят в някой от синовете на светлината. Радвайте се, когато любовта на един от тия синове ви посети. Млади и стари, стремете се към любовта на синовете на светлината, за да се преобразите, да придобиете нов живот.

„Да сте синове на светлината!" Няма по-велико нещо за човека от това, да бъде син на светлината. – Защо? – Защото ще бъде свързан с разумните същества на земята. – Къде са синовете на светлината? – Те не са на небето, далеч от хората, но между тях. Ако искате да срещнете някой ангел, светия или син на светлината, не ги търсете далеч от себе си. Те са по горите, по планините, между хората в селата и в градовете. Достатъчно е да се вглъби човек в себе си, да започне да размишлява, за да се свърже с тях. Да се свържете с едно разумно същество, това значи, да ви посети една светла, възвишена мисъл. Когато Христос се уединяваше в гората на молитва, Той се срещаше със синовете на светлината и се разговаряше с тях. Една вечер Христос отиде на планината с двама от своите ученици, които видяха синовете на светлината. Те разбраха, с кого се разговаряше Учителят им.

Следователно, когато се натъкнете на никакво страдание или изпитание, обърнете се към синовете на светлината. Достатъчно е един от тях да ви посети, за да имате една реална опитност. Нямате ли връзка с разумните същества, колкото и да се молите, молитвата ви няма никакъв резултат. Вие се намирате в положението на човек, който търси изгряващото слънце, а намира залязващото. Какво трябва да правите при това положение? Трябва да постоянствате. Макар и да попадате на залязващото слънце, търсете непрестанно изгряващото. Ще дойде ден, когато ще попаднете на изгряващото слънце, и работите ви ще се наредят добре.

Американският проповедник Муди решил да отиде в Англия да проповядва. Трябвало да мине през Ливърпул, да се срещне с един от приятелите си, който обещал да му нареди работата: да наеме специален салон, да плати всички разходи. Стигнал благополучно в Ливърпул, но се указало, че приятелят му умрял преди една седмица. Муди се намерил пред голяма мъчнотия, но, в края на краищата, работата му се наредила, и той държал бляскава проповед, на която присъствали няколко хиляди души. Бляскава била проповедта му, защото синовете на светлината го подкрепили. През време на проповедта му една важна дама минала край един от прозорците и заповядала на кочияша си да спре, да чуе и тя нещо. Муди забелязал тази дама и веднага се обърнал към слушателите си с думите: В този момент продавам душата на една дама. На тази душа светът дава слава, богатство, чест. Обаче, Христос дава друго нещо за тази душа. И той започнал да изброява всичко, което Христос дава за една душа. Като чула тия думи, дамата разбрала, че това се отнася до нея. Тя слязла от колата си, влязла в салона и се обърнала към проповедника със следните думи: Отсега нататък напущам своя стар господар и отивам при новия, да Му служа с любов и вярност.

Казвате: Има ли право човек да продава душата на ближния си? – ако знае,

как да я продаде, има право. Ако с продаването душата на човека ти го повдигаш и насочваш в правия път, продай душата му. Така, именно, постъпва Бог. Той дава право на синовете на светлината да продават човешките души и да ги упътват в живота им. Като отидете при един от синовете на светлината, няма защо да му говорите за своите страдания. Той вижда положението, в което се намирате, и ви помага. Дето са синовете на светлината, там е Бог. Там Го виждам аз, там можете да Го видите и вие. Искате ли да видите Бога, идете между разумните, добрите и любещите хора. Те са и на земята, и на небето, т.е. те са и горе, и долу.

„Да сте синове на светлината”. Всеки човек може да стане син на светлината, но още не е. Засега всички хора са синове на обикновения живот, синове на заблужденията. Ще дойде ден, когато ще станат синове на светлината, но преди това те трябва да минат през обикновения живот, като подготовка за необикновения. Сегашният човек се намира в положение на заченатото дете. Той се намира в утробата на майка си и нито сам може да яде, нито може да се движи. Синът на светлината е в положение на новороденото дете. Майка му казва: Синко, девет месеца беше в утробата ми. Ето, давам ти свободен билет за пътуване. Излез на свобода, в широкия свят и се радвай на Божието благословение. Щом получи свободен билет, синът на светлината излиза на бял свят и запява своята първа песен: Ва ... ва ... Майките и бащите знаят, каква е първата песен на детето. „Ва”, това е името на първия Бог, който бабува, за да се раждат децата – синовете на светлината. със своята първа песен детето благодари на Бога, че излиза от света на ограниченията и влиза в света на свободата. И българинът казва на воловете си: Ва! Това значи: Спрете за малко, да ви покажа, как можете да излезете от ограничения живот и да влезете в живота на свободата.

Сега и на вас казвам: Спомняйте си често за синовете на светлината, че, като дойдат големите страдания, да знаете, че те идат да ви освободят от ограниченията на живота. Понякога вие се насърчите, вдъхновите се, чувствате сила и готовност за възвишена работа, но веднага се спрете и казвате: Не е време още за това. Днес отлагате, утре отлагате, докато един ден видите, че сте остарели, и казвате: Свърши се моята работа. Ще остане за друго прераждане. Християните пък възлагат всичко на Христа. Те очакват да дойде Христос втори път на земята, да ги възкреси. Не, първата песен „ва” ще ги възкреси. За да възкръсне, човек трябва да се новороди. Възкресението иде само за ония, които ще станат синове на светлината. Възкресението е новата епоха, в която идат синовете на светлината, да работят за създаване на нов свят, ново небе и нова земя. – Старият свят няма да се разруши, но ще се преобрази, ще се преустрои. Новият свят, това е епохата, която иде в света, в която ще се прояви Божията Любов.

Проявяването на Христа на земята не е нищо друго, освен проява на Божията Любов. Изявяването на синовете на светлината не е нищо друго, освен проява на Божията Любов. Те идат да изявят любовта и да видят, как се проявява тя на земята. Докато са на небето, те нямат право да се влюбват помежду си, но като дойдат на земята, влюбват се в Бога на любовта.

Хората не разбират любовта, поради което си я представят нещо обикновено. Каквато представа да имат за любовта, те трябва да знаят, че всичко, което носи мир и радост за човешката душа, е любов. Всичко, което носи светлина и знание за ума, е мъдрост. Обикновеният човек се движи между два полюса – любовта и мъдростта, а съвършеният стои на върха, дето светлината изгрява. И ангелите живеят между любовта и мъдростта, но в по-високи полета. Синовете на светлината слизат между хората, да внесат в умовете им светлина и знание, а в сърцата им – топлина и любов. Ако не им предадат тия неща, те не могат да се повдигнат, не могат да станат човеци, в широк смисъл на думата. Следователно, синовете на светлината идат да обновят цялото човечество.

Съвременните хора не се разбират, защото се разглеждат като мъже и жени. Днес нито мъжете помежду си се разбират, нито жените. Обаче, и духовете не се разбират. И те се намират в борба помежду си. Според богословите борбата е между падналите духове. – Защо паднаха тия духове? – Защото не разбраха Божията Любов. Които разбраха любовта, повдигнаха се и влязоха в разумния живот. Днес всички хора трябва да изучават любовта. Всеки сам ще я изучава. Никой не може да учи хората, как да любят. Дойде ли някой да ви учи, как да любите, ще изгубите любовта. Оставете човека свободен, той сам ще се научи, как да люби. Родителите се страхуват за сина и за дъщеря си, да не се влюбят и да страдат. Оставете сина и дъщеря си в ръцете на Бога, Той ще ги научи, как да любят. Да люби, това е работа на душата. Не се бъркайте в работата на душата. Предайте душата си на Бога, Той да я ръководи. Той знае нейния път и ще я насочи в това направление. Не се страхувайте от любовта. Щом уповавате на Бога, Той има пред вид и дъщеря ви, и сина ви, няма да ги остави да пропаднат. Ще кажете, че може да не им е дошло още времето за влюбване. И това оставете на Бога. Казано е, че който преждевременно се влюби, умира. Вярно е това, но вярно е, че който преждевременно се влюби, оживява. Зависи, как се е влюбил човек и в кого.

Под думата „смърт” ние разбираме минаване от едно състояние в друго. Ако двете състояния си хармонират, човек не умира. И след смъртта си той продължава да живее. Хората умират преждевременно под влияние на отрицателното в живота. Страхът, подозрението, съмнението, безлюбието, безверието съкращават живота на човека. Някой казва, че люби Бога, а при

най-малкото изпитание започва да се съмнява и да подозира. Това не е любов. Ако това наричате любов, тя е едва в зародиша си. Любете, както любят синовете на светлината. Учете се от тях. Какво трябва да направи любещата дъщеря, като види баща си тъжен? Тя трябва да запее, или да засвири със своя инструмент. Ако песента или музиката ѝ може да промени състоянието на бащата, любовта ѝ е силна. Ако любещият син е художник, поет или писател, с четката и с перото си той може да развесели тъжната си майка. Изобщо, хората на любовта носят в себе си мир, радост и веселие. Дето отидат, всички ги приемат с отворени сърца. Те не са невежи, нито горди или амбициозни. те са смирени и искрени.

Тъй щото, когато говорите за любовта си към Бога и за Неговата Любов към вас, помнете, че Той не обича невежите и горделивите. Човек трябва да има достойнство и самоуважение, но да не бъде горд. Ако е даровит, способен, нека прилага дарбите си, без да се гордее. Способният и разумен човек знае, че дарбите и способностите му са дадени за негово благо, както и за благото на всички. Ние не поддържаме слабите хора, които се подкупват и огъват пред силния. Ние сме за ония хора, които и с износени дрехи могат да ходят прави, със съзнание за достойнството на своята душа.

Съвременните хора трябва да работят за своето вътрешно освобождаване. Докато се освободят, те ще минават през мъчнотии и страдания, през болести, през недоразумения и противоречия. Обаче, щом станат синове на светлината, всичко това ще изчезне и, вместо страдания, ограничения и смърт, те ще имат радости, веселие и свобода. те ще се намерят между близките си, които ще ги обичат. Това значи, да живее човек в рая, между разумните същества. Раят е на земята. От човека зависи да бъде жител на рая, или на ада. Който живее в рая, всяка година получава по един от най-хубавите райски плодове. Обаче, не е важно човек да влезе в рая; важно е да стане син на светлината. Вратата на рая ще бъде всякога отворена за него, и той ще има на разположение всичко, каквото пожелае. Да се стреми човек да стане син на светлината, това не значи, че в един ден може да стане такъв. Хиляди години е учил, и хиляди години още трябва да учи, за да придобие онази светлина, която ще го направи син на светлината. Иде ден, когато синовете на светлината ще дойдат между хората, ще им донесат онова знание, което ще бъде основа на истинския живот. Те ще бъдат учители на човечеството, ще му покажат пътя към светлината.

Казвате: Не може ли човек още днес да намери пътя на светлината? – Може, но трябва да се откаже от старите си разбирания. Каквото и да прави, със сегашните си разбирания човек не може да се издигне по-високо от положението, в което се намира сега. С разбиранията, които днес има, обикновеният човек ще си остане обикновен, птичката ще си

остане птичка, къртицата ще си остане къртица. Каква култура може да се очаква при сегашните условия на живота? Следователно, докато човек не се издигне от положението, в което се намира, и не започне да мисли като истински човек, той никога не може да стане син на светлината, да придобие вътрешната си свобода. Човек е създаден свободен, а не роб. Той сам се е ограничил и заробил, вследствие на което сам ще се освободи. Когато създал човека, Бог му казал: Иди, завладей земята и стани господар. – На кого? – На низшето в себе си. Човек трябва да бъде господар на своите низши мисли и чувства, да ги владее. Станете господари на себе си, а не на хората. Който е станал господар на себе си, той е в хармония с всички хора. Той знае, че не може да живее сам. Едно въже е здраво само тогава, когато всички конци, от които е съставено, са еднакво яки. Следователно, когато всички мисли и чувства в човека са в хармония, той може да бъде в хармония и със своите ближни. Този човек наричаме син на светлината. Той не се оплаква от сиромашия, от болести, от невежество. Който боледува, той не е син на светлината. Който се оплаква от сиромашия, невежество, от противоречия, той не е син на светлината. Като изпадне в някакво затруднение, човек казва: Добър е Господ, ще ми помогне да се справя с мъчнотията. Какво означават думите „добър е Господ"? Ако човек разчита на добротата на Господа и не работи, това показва, че той поставя Бога вън от себе си. Обаче, ако каже, че работи съзнателно, това показва, че човек разчита на Бога в себе си. Така е гледал и Христос на Бога, заради което казва: „Отец ми работи, и аз работя".

Често чувате някои да казват, че са хора на новите идеи. По какво се отличават тия хора от обикновените? Щом са нови хора, те трябва да се отличават по знанието, по вярата, по мислите и по чувствата си. Ако знанието, вярата, мислите и чувствата им са като тия на обикновените хора, те не могат да се нарекат хора на новите идеи. И хората със старите идеи имат знание, сила, богатства, но не ги използват на място. При това, те не са разпределили своите умствени и физически сили равномерно, вследствие на което някои органи работят повече от други. Благодарение на неравномерното разпределение на своите сили, те не могат да се хармонизират. Какво щастие можете да очаквате при едно несъразмерно развитие на органите в човека? Човек трябва да работи върху себе си съзнателно и с любов, да придобие онова знание, което може да го направи син на светлината. Той има непоколебима вяра в Господа. И когато го питат, вярва ли в Господа, той мълчи. – Какво ще доказвате на болния, има ли светлина, или не? Нека излезе вън, сам да види светлината. Вие трябва да заставите болния, насила да излезе вън, на слънчевата светлина и на чист въздух. Щом се грее на слънчевите лъчи и диша чист въздух, той влиза в стаята си обновен, с нови сили за живот и не пита вече съществува ли Бог, или не.

„Да сте синове на светлината". Желая ви да бъдете синове на светлината, да носите навсякъде радост и веселие. Болни лекувайте, страдащи утешавайте, паднали повдигайте! Сваляйте оковите от краката и ръцете на затворниците! Сваляйте оковите от умовете и сърцата на ония, които са изпаднали в мрак и заблуждения!

Желая на всички присъстващи, да паднат оковите от краката и ръцете, от умовете и сърцата им, да се почувстват свободни граждани на Царството Божие.

Днес синовете на светлината канят всички хора на работа. Те дойдоха във времето на Христа, но видеха, че хората не бяха още готови за работа. Сега пак идат с песни, да ви поканят като съработници в общото дело. Щом чуете песента им, станете веднага и идете да ги посрещнете. Те идат да турят ред и порядък в света.

31. Беседа от Учителя, държана на
23 март, 1930 г. София. – Изгрев.

1930_03_23 Възпитателни методи
лекция пред специалния клас

ВЪЗПИТАТЕЛНИ МЕТОДИ

- Само светлият път на мъдростта води към истината.
- В истината е скрит животът.

Размишление върху законите на здравето.

Често се говори, че човек трябва да живее за Цялото, а не за частите. Какво разбирате под думите "живот за Цялото"? Кое е цялото в човека? Цялото в човека е неговото тяло, а частите му - отделните органи. Тъй щото, да живее човек за цялото си тяло, това значи, едновременно да има предвид интереса и на главата, и на гърдите, и на стомаха, и на ръцете, и на краката си. Така ли живее човек? Малко хора имат предвид всички органи на тялото си. Едни се интересуват повече от очите, други - от ушите, трети - от ръцете си и т.н. Благодарение на този частичен интерес, те пренебрегват нуждите на целия организъм, вследствие на което се явяват различни болести. Да се грижи човек за цялото си тяло, той трябва да има предвид интереса на своята воля, на своя ум и на своето сърце. Да се грижи човек за Божественото цяло, това значи, да има предвид интереса на своята душа и на своя дух.

Хиромантиците се интересуват главно от човешката ръка: формата и големината, устройството, големината и формата на пръстите и т.н.

Като изучавате положението на пръстите на ръката, виждате, че трите средни пръста имат фронт и тил, а крайните - палецът и малкият, имат само фронт, нямат тил. Средният пръст има отношение към показалеца и към безименния, някога повече към показалеца, някога - към безименния. Ако отношението му към безименния е по-голямо, той се наклонява към него; ако отношението му към показалеца е по-голямо, той се наклонява към него. Понеже малкият пръст е лишен от тил, т.е. няма кой да го крепи, често полегва и се изкривява. Обаче, ако следва законите на безименния пръст, той е справедлив. Понякога и показалецът полегва. Затова се явява спор, кой от двата пръста лъже повече. За това на малките деца съединяват показалеца с малкия пръст, над средния и безименния. Показалецът казва на малкия пръст: Ти трябва да знаеш, че аз съм те учил да говориш, затова ще ми отстъпваш. Пред каквато опасност да се намери показалецът, положението му не е много страшно. - Защо? - Тил има той - палецът. Наистина, далеч е тилът на показалеца, но все пак има тил. Показалецът представя човека, който работи за своето изправяне. Да се изправи човек, това значи, да събуди Божественото в себе си, т.е. да повика своя палец на

помощ.

Всеки пръст от човешката ръка е свързан с известен център или орган на мозъка. Всеки орган е свързан със специфични сили. Тия сили пък са свързани с разумни области и светове. Достатъчно е човек да повдигне един от пръстите си, за да се свърже със съответния орган, през който текат енергии от разумния свят. Всеки пръст на ръката представя част от човека. Хванете ли един от пръстите на човека, вие се свързвате с някои негови прояви. Чрез движението на пръстите си, човек изявява своята разумност. Ако поставите показалеца си на някоя част от челото, вие събуждате в себе си мисъл.

Следователно, като знаете, че през всеки пръст минават съответни сили, които предизвикват различни мисли в ума ви, вие трябва да реформирате пръстите си. Които не знаят това, чрез много работа, или от голяма леност осакатяват пръстите си. Разумният знае това и работи толкова, колкото е нужно. През всеки пръст трябва да минава толкова енергия, колкото е необходимо за развитието на човека. Значи, пръстите възприемат енергията, която иде от възвишения свят. Понеже всичко в Природата е точно определено, всеки пръст, всяка ръка трябва да приеме толкова енергия, колкото е предвидено. Вземе ли повече, отколкото трябва, тя ще ви застави да платите. Как ще върнете излишната енергия, която сте приели от Природата? Чрез болести, чрез кризи, чрез изпитания. Природата не търпи никакви лъжи, никакви хитрини. Досега никой човек не е могъл да надхитри Природата. Колкото и да умува, в края на краищата, човек трябва да върне на Природата това, което е надвзел от нея.

Съвременните хора приличат на деца. Те мислят, че ще надхитрят Природата, но остават излъгани. Природата ги хваща за ухото и ги разтърсва добре. Така постъпват майките с малките си деца, когато ги кърмят. Децата обичат да хапят, но майките им ги хващат за ухото и ги разтърсват. Така се отвикват децата от хапане. Всеки човек има в себе си по няколко немирни, своеобразни деца, които трябва да възпитава. Вие трябва, от време на време, да ги хващате за ухото да не ви хапят. Мнозина се отнасят снизходително към своите своеобразни деца, т.е. към своите недостатъци и казват: Човек съм, не съм божество, все ще направя някаква погрешка. Кой човек не греши? Не е така. Всеки човек греши, но той трябва да изправя погрешките си, а не да ги глади и маже и да се прави, че не ги вижда. Всеки недостатък е незаконородено дете, което трябва да се възпитава. Ако можете да го възпитате, работете върху него; ако не можете, пратете го да си отиде, откъдето е дошло. Колкото по-рано се освободите от него, толкова по-добре за вас. Не го ли изпъдите, ще го

храните 20-30 години наред и, освен че няма да ви принесе някаква полза, ще ви причини ред пакости.

Като ученици, вие трябва да изучавате проявите на Природата и да постъпвате като нея. Колкото нежна и внимателна е Природата към благородните и разумни хора, толкова е строга и взискателна към неблагородните и своеобразните. Тя изпълнява стиха, който Христос е казал: "Всяко дърво, което не дава плод, се отсича." Тя отсича безплодните дървета и ги хвърля в огъня. Това наричаме ние "процес на чистене". Когато градинарят види, че някое дърво не дава плод, той си казва: "Нека остане още една година. Ще го разкопаваме, ще го поливаме, ще го торим и, ако не даде плод, ще го отсечем." Какво трябва да правите, за да живеете добре? Човек трябва да се освободи от всички анормални черти, които носи в себе си от далечното минало. Човек носи в себе си четири категории наследствени черти, добри или лоши: лични, семейни, обществени или народни и последната категория - чертите на цялото човечество. Задачата на човека е да се справи с лошите черти и да усили и развие добрите.

Каква е ролята на ръката на физическия свят? Ще кажете, че ролята на ръката е да работи. Това е едната страна. Другата роля на ръката е да бъде справочна книга. Пред каквато мъчнотия да изпадне, човек трябва да спре вниманието си на ръката, да разгледа всичките пръсти, да концентрира вниманието си върху всеки един поотделно, на лявата и на дясната ръка отделно и след това да вади заключения. Пръстите и ръцете на човека са големи майстори. Те са вложили в себе си отлична скулптура. Не е достатъчно да знаете, че те са работили; но важно е да знаете, каква скулптура са създали.

Като говорим за ръката, ние разглеждаме нормалната, здрава ръка, а не анормалната, болна, патологическа ръка. Като изучавате всеки пръст поотделно, както и в зависимост от цялата ръка, виждате, че съществуват известни математически отношения, които показват, дали ръката е нормална. Ако ръката е нормална, човек е до известна степен правилно развит. От големината на пръстите съдим за силите, които действуват в тях. Най-големия пръст е свързан с Божествения свят. Той се управлява от богинята на любовта, затова е най-силен. Наистина, няма по-голяма сила от любовта. Показалецът се намира под влиянието на Юпитер. Чрез него се проявява човешкото честолюбие и достойнство. Достатъчно е да засегнете честолюбието на човека, за да ви каже: Как смееш да ме пипаш? Знаеш ли, кой съм аз? Средният, сатурновият пръст определя човешката справедливост. Чрез него човек се произнася за справедливите и несправедливи неща в живота. Безименният пръст определя човешките радости и постижения в областта на науката, на изкуството и на музиката.

Ако отрежете безименния пръст на човека, той изпада в голяма меланхолия и голямо отчаяние. Когато енергиите на този пръст не текат правилно, човек лесно се обезнадеждва.

При изучаване на ръката, трябва да знаете нормалната големина на ръката, на пръстите и оттам да съдите за аномалиите, които се явяват в различни ръце. За пример, ако показалецът на дадена ръка е 9 см, безименният трябва да бъде десет, а средният - 11.5 см. Ако безименният пръст е по-дълъг от средния, т.е. сатурновия, с такъв човек не връзвай приятелство, нито за учител го вземай, нито съдружник го прави. - Защо? - Защото намисли ли да прави нещо, никой не може да му въздейства да не го прави. Той е голямо божество. Никой не може да му повлияе в нещо.

Изобщо, дългите пръсти показват, че тия хора се спират върху подробностите. На тях са дадени повече енергии, отколкото те могат да използуват. Ако показалецът е по-дълъг от другите пръсти, такъв човек има силно развити лични чувства. Няма нищо лошо в това, но едновременно трябва да са развити и моралните чувства. Обикновено моралните чувства регулират личните. Обаче, ако моралните чувства на човека не са добре развити, а личните са чрезмерно развити, той става неврастеник: където отиде, все обиден се връща. Ако е учител, ще се вглежда в учениците си, защо не го поздравили, защо не се отнесли с уважение към него; ако е чиновник, ще разглежда отношенията си с колегите си и т.н. Ако показалецът е по-къс от средния, човек не е толкова взискателен. Макар и да му липсва нещо, той минава за демократ. Следователно, човек трябва да работи много върху себе си, за да създаде нормална ръка. Ръката на човека още не е завършена. Даже и най-хубавата ръка има известни недостатъци. Хора, които имат заострени пръсти, така говорят, че не можете да разберете, кое е истина и кое не. Благодарение на това, те лесно се изплъзват, мъчно можете да ги подведете под отговорност.

Като ученици, вие трябва да изучавате ръката си, както и нейните движения. Мнозина не знаят, къде и как да държат ръцете си. Това се забелязва особено в ораторите. Гледате някой оратор, как движи ръцете си. Той ту ги сваля, ту ги вдига, разтваря ги настрана - не знае, къде да ги постави. Когато е гневен, човек също не знае, къде да държи ръцете си. В същност, тогава той трябва да постави ръцете си на такова място, че да ограничи гнева. Някой човек често хваща малкия пръст на ръката си. - Защо? - Понеже малкият пръст обича да послъгва, и той несъзнателно го хваща, пази го от лъжата. Ръката му представя тил на малкия пръст, с което го предпазва от лъжа. Като наблюдавате хората, как държат ръцете си, ще видите, че те несъзнателно изнасят това, което се крие в тях.

Професор по математика преподава лекцията си: с едната ръка пише на дъската, а другата държи отзад, свита на юмрук. Юмрукът показва, че той пази енергията си, страхува се да не се демагнетизира. Същевременно казва на студентите си: Аз преподавам, но който не знае, как да отговаря на зададените въпроси, ще опита юмрука. Щом свърши лекцията си, професорът отваря ръката си. Човек трябва да знае, кога да отваря и кога да затваря ръката си. Когато иска да се успокои, човек спуща ръцете си надолу. При това положение, пръстите на ръката трябва да бъдат отворени. Тази поза показва, че човек може да бъде във война със земята. За предпочитане е да бъдеш във война със земята, отколкото с Небето. Никога не вдигайте ръцете си нагоре, с пръсти към небето. Това положение означава оплакване към Бога. Ти казваш: Господи, помогни ми! Целият свят е въстанал против мене. Това не е вярно. Невъзможно е целият свят да въстане против един човек. Все ще се намерят няколко души, които да не са против него. Такава молитва не се приема. Така не трябва да се моли човек.

Като ученици, вие трябва да обръщате внимание на движенията, които правите. Всяко движение, направено на време и на място, е разумно. Мнозина отричат движенията и упражненията и казват, че и без тях може. Без много неща може, но има неща, без които абсолютно не може. Без глава и без опашка не може. Главата и опашката представят началото и края на нещата. Главата на човека е началото, а стомахът - краят. Каквото главата мисли, стомахът го реализира. Като обработи материалите, стомахът ги изпраща в главата на проверка. Дробовете пък представят междулинието, където се трансформира човешката енергия. Който знае астрологията, намира главата, дробовете и стомаха в човешката ръка. Като погледне ръката на човека, той намира главата, т.е. ума му, в средата на ръката, където е умствената линия; дробовете се намират във венерината област, а стомахът - между Марс и Луната. Когато главата, дробовете и стомахът на човека са добре развити, и съответните области са добре развити.

Забелязано е също, че между дължината на главата и на ръката има известно съответствие; между широчината на ръката и широчината на мозъка също има съответствие. Колкото по-активен е човек, толкова по-дълго е лицето му. Когато лицето стане по-дълго от дължината на мозъка, това показва, че той изразходва повече енергия, отколкото трябва. Вследствие на чрезмерно изразходване на умствена енергия, такива хора са предразположени към неврастения. Тъй щото, като се изучавате, трябва да обърнете внимание на съотношението между лицето и ръката от една страна, и лицето, ръката и тялото - от друга страна. По големина лицето представя една десета част от цялото тяло.

Следователно, човек трябва да знае числата, които определят нормалното отношение на частите на неговото тяло. Тези числа са динамически и органически, не са мъртви числа. Природата си служи, именно, с живи числа, а не със статически. Понякога човек има дълго, или кръгло лице, дълги, или къси пръсти на ръката си по наследство, а понякога ги е придобил чрез усилена работа. Когато говорим за правилното съотношение между удовете на тялото, имаме предвид добре организирана глава, добре организирани ръце и добре устроено тяло. Ако ръката е добре оформена, и порите на кожата ѝ са правилни. Наблюдавайте порите на кожата, да видите, каква форма имат. Едни от тях са четириъгълни, други - петоъгълни, шестоъгълни и т.н.

Като ученици, вие трябва да изучавате ръката си, като едно от великите блага на физическия свят. За да се проявявате правилно, като разумно същество, вие трябва да държите ръката си в изправност. Вглеждайте се в движенията, които ръката прави. Не се позволява на ученика да прави неестествени движения с ръката. Всяко движение на ръката трябва да бъде съзнателно, под контрол на човешката воля. Ако движенията на ръцете са съзнателни, човек се намира в правилни отношения към Природата и може да се разговаря с нея. Ръцете на този човек са добре оформени, пръстите - прави, красиво поставени. Пръстите на ръката са антени, чрез които човек се съобщава с разумния свят. Ако пръстите са криви и безформени, мъчно можете да влезете в разумния свят. И да възприемете някаква мисъл, не знаете отде иде тя, не разбирате смисъла и. Обаче, ако пръстите са прави, добре оформени, лесно ще възприемете мислите от разумния свят и ще ги разбирате. В това отношение са правени опити. За пример, някой човек от Лондон изпраща една мисъл до приятеля си в Ню Йорк. Той написва мисълта на един лист, затваря я в плик, и писмото изпраща до приятеля си. Обаче, преди да получи писмото, той възприема мисълта на приятеля си, написва я точно, както я приел, и я изпраща в Лондон. Когато отворят двата плика, и на двете места е написана една и съща мисъл.

Всички хора трябва да се стремят към това, именно, правилно да възприемат мислите, които идват от възвишения свят. Ако постигнат това, те ще възприемат и своите мисли, и добре ще се разбират. Днес хората не се разбират, защото се намират на поле, където мислите им се кръстосват. Вместо да приемат мисълта, която е отправена към тях, те приемат чужди мисли, вследствие на което се натъкват на противоречия. Следователно, всяко противоречие се дължи на неестественото състояние, в което се намират удовете на човешкия организъм. Всякаква анормалност в един от удовете на организма води към криво възприемане на нещата. Ако

радиото, с което хората си служат, е добър предавател и възприемател на звуковите вълни, колко по-добър предавател и възприемател може да бъде човек. Като по-сложна машина от всякакво физическо радио, човек трябва да държи в изправност всички свои органи, да може правилно да възприема и предава.

Като изучавате ръката си, ще разберете, че палецът определя разумността на човека. Останалите четири пръста определят възможностите и способностите, които се крият в човека. Които не познават науката на ръката, казват, че човек е създаден по образ и подобие Божие, и нищо повече не ги интересува. Какво ще кажете за човека, който проявява неразумност, подозрение, безлюбие, безверие? Можете ли да кажете, че е създаден по образ и по добие Божие? В Бога нещата са точно определени. Който е създаден по образ и подобие на Бога, той все прилича по нещо на Него. Образът представя човешкото лице, а подобието - неговата ръка. Ръката е израз на Божията разумност в човека. По ръката се познава, какво може да излезе от даден човек. Образът, т.е. лицето, показва, с какъв капитал разполага човек, за да вземе участие в предприятието, което ръката има предвид. Следователно, ако искате да знаете, какъв е умът на човека, гледайте ръката му; ако искате да знаете, какъв капитал е вложен в него, гледайте лицето му; ако искате да знаете, какъв е неговият произход, гледайте главата му. Сега, ще оставим настрана лицето и главата, ще спрем вниманието си върху ръката. По ръката, специално по дължината и формата на ставите на пръстите, може да се определи, кой човек е добродетелен, и кой - не. Между ставите на пръстите има известно математическо съотношение. Ако това съотношение не е правилно, в характера и проявите на човека има нещо ненормално. Ако отношението между ставите на средния пръст е правилно, човек е съвестен. Този човек има един ключ в живота си, който прилага на място. Ръката на човека расте и се изменя до 30 годишна възраст. От 30 годишна възраст нататък пак се изменя, но едва забележимо.

Като изучавате ръката на човека, виждате, че има разлика не само в големината на пръстите и техните стави, но и във формата им. Има пръсти с коническа и цилиндрична форма. Ако пръстите в основата си са широки, а на върха се заострят, като конус, тези хора имат добре развита стомашна система и обичат повече да си похапват. Хората, на които пръстите са тънки, дълги и цилиндрични, имат слаб стомах. Те търсят начин, как да кредитират стомаха си, да работи по-добре. Откаже ли се стомахът да работи, предприятието им се разпада. За да кредитира стомаха си, човек трябва да усили вярата си. - Къде е мястото на вярата в ръката? - В Юпитеровия пръст. Средният пръст трябва да бъде по-дълъг от показалеца, за да привлече слънчевите енергии към него. Слънчевите

енергии указват влияние върху стомаха. Те събуждат неговата активност. Физически слабите хора трябва да развият средния си пръст. Само по този начин те могат да продължат живота си. В различните възрасти пръстите имат различна дължина. Обаче, в човек на средна възраст, палецът е дълъг средно 5-7 сантиметра. Ако малкият пръст е дълъг също 7 см, този човек е много практичен. Ако е борец, той никога няма да се остави да го повалят на земята. Той никога не пада на гърба си. Изобщо, при изучаване ръката и пръстите на ръката, добре е да имате предвид и отношенията на всеки пръст към палеца. Каквито познания да имате за ръката, вие трябва да бъдете предпазливи, да не вадите бързи заключения. Едно предсказание е вярно само тогава, когато има белези на три места: на лицето, на главата и на ръката. При това положение предсказанието е сто на сто вярно. Ако имате белег за известно качество само на ръката си, а на главата и на лицето няма никакви белези, предсказанието е вярно една трета на сто, а две трети не е вярно.

Задачата ви като ученици се заключава не толкова върху изучаване на ръката, колкото върху наблюдения на ръката. Обширна е науката за ръката, много е писано за нея. Вашата задача, обаче, е да правите наблюдения върху ръката и от наблюденията да вадите заключения. Като наблюдавате ръката, спирайте вниманието си и върху горната, и върху долната и част. Горната част на ръката е мъжът в човека, а долната - жената. Следователно, ако искате да усилите мъжеството си, гледайте повече горната част на ръката си; ако искате да развивате нещо нежно, благородно в характера си, гледайте долната част на ръката си. Ръката има две лица: горно - космато, мъжко и долно - гладко, нежно, женско. Значи, жената се е освободила вече от космите си. Един ден, когато и мъжът се освободи от космите, ръката ще бъде гладка и отгоре, и отдолу. Като живяла известно време на земята, жената минавала през големи страдания, вследствие на което е придобила по-големи опитности от мъжа.

Хората на бъдещата раса ще се отличават от сегашните. Те ще имат нов тип ръка, която ще отговаря на характера им. - Каква трябва да бъде ръката на пипане? - Нито много мека, нито много твърда; нито много суха, нито много влажна; нито много гореща, нито много студена. Значи, по топлина и по мекота ръката трябва да бъде умерена. Като пипнете ръката, трябва да усетите мека, приятна топлина, която да изтича от самия човек. Такава ръка наричаме магнетична. Ако разгледате ръката на човека като ясновидец, около нея ще забележите една светла, подвижна ръка, която представя двойник на физическата. Докато двойникът на човешката ръка действува правилно, и физическата ръка е нормална. Осакати ли се нещо двойникът, и физическата ръка се осакатява. Не само ръката, но цялото

тяло на човека има специфичен двойник. Ако двойникът изцяло, или отчасти се отдели преждевременно от физическия човек, явяват се различни осакатявания, болести и т.н. За пример, общата или частична парализа се дължи, именно, на преждевременното отделяне на двойника от физическото тяло на човека. Преждевременното отделяне на двойника се дължи на неправилно преминаване на природните енергии чрез ръцете и краката. Човек възприема умствена енергия от пространството, по което се отличава от животните. Последните възприемат главно енергия от земята, чрез четирите си крака. Човек пък приема енергия чрез краката, ръцете и главата си. За да приема енергия от пространството, с която да пресъздава своята глава, своя умствен свят, в помощ му иде самото положение, а именно, че е изправен на два крака. Благословение е за човека това, че ръцете му са свободни от влиянието на земята.

В бъдеще човешките ръце ще заемат друго положение. Днес, при различни състояния, човек държи ръцете си в различни положения. За пример, когато е неразположен, с понижено състояние на духа, човек отпуща ръцете си надолу. Когато се насърчи, и мисълта му започне да работи, той вдига ръцете си нагоре, или ги разтваря настрана. Значи, ръцете заемат едно или друго положение, според вътрешния или психически живот на човека. Щом изпаднете в лошо настроение, променете положението на ръцете си и си кажете: Аз съм човек, който мисли. Щом мисля, аз стоя по-високо от своите настроения и лесно се справям с тях. Повторете тази мисъл няколко пъти, докато настроението ви се повдигне.

Това е един от практическите методи за самовъзпитание. Първата задача на ученика е да възпитава ръката си, за да може правилно да възприема и предава енергиите на Природата. Като възприема и предава правилно тия енергии, той трябва да благодари на Провидението, че му са дадени ръце, чрез които може да хваща предметите и да работи. Може ли след всичко това да се оплаква някой, че е гладен? Щом има ръце, с които работи, и глава, с която мисли, човек никога не може да бъде гладен. Докато мозъкът е активен, ръцете и краката са в постоянно движение. Ръцете играят важна роля в човешкия живот. Като знаете това, възпитавайте ръцете си да действуват правилно.

Бъдещето възпитание ще започне, именно, от ръцете. В бъдеще майките и учителите ще обръщат особено внимание върху ръцете, върху тяхната чистота. Ноктите също трябва да бъдат чисти. Като се постигне външна чистота, вниманието на родителите и на учителите ще се спре върху хармоничните движения, които човек прави с ръцете си. Също така по ноктите не трябва да има никакви петна, бели или черни. Белите петна по

ноктите показват анормалност в нервната система. Щом се махнат белите петна, състоянието на нервната система се подобрява. Белите петна по ноктите са подобни на петната на слънцето. Колкото повече петна има на слънцето, толкова повече енергия, толкова по-голямо изобилие съществува в Природата. Същото става и с човека, който има бели петна по ноктите. Той е крайно активен, отделя повече енергия от себе си, вследствие на което чрезмерно се изтощава. За да се освободи от тия петна, човек трябва да съсредоточи ума си към известна мисъл. В продължение на два-три месеца той може да махне петната от ноктите.

- Само светлият път на мъдростта води към истината.
- В истината е скрит животът.

28. *Лекция от Учителя, държана на*
23 март, 1930 г. София – Изгрев.

Книги:
* Възпитание чрез ръцете
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). София, 2004)
48 беседи от 30 август 1929 г. до 15 август 1930 г.
* Възпитателни методи
Закони на доброто (София, 1998)
24 беседи от 28 февруари 1930 г. до 15 август 1930 г.
Начало: 07:00

1930_03_26 Съзнателният живот
лекция пред общия окултен клас

СЪЗНАТЕЛНИЯТ ЖИВОТ

Размишление върху съзнателния живот.

За какво страда човек? Човек страда за това, което е изгубил. Какво най-много цени човек в живота си? На този въпрос мъчно може да се даде отговор. Защо? Защото в различни случаи човек цени различни неща. Ако е отишъл на концерта, да слуша някой цигулар, човек може да цени цигуларя, свиренето или цигулката. Като изучава тоновете при свирене на различни музиканти, специално цигулари, човек вижда, че тонът трябва да има освен чистота, още и мекота, сила, и да произвежда мисъл. Всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка представят тонове на цигулката, или на какъв да е инструмент, по който се определя човешкият характер. В музиката се говори за чисти, правилни тонове, а в живота – за хармонични и нехармонични действия. Дето има хармония, там има право. Същевременно всяка правилна форма съдържа в себе си известен морал.

Днес всички говорят за морал, но малцина го имат в себе си. Да имаш морал, това значи да виждаш нещата правилно. Сегашните хора не виждат правилно, вследствие на което се натъкват на ред противоречия. Например, слушате бащата и майката да казват за сина си: „Голям нехранимайко е нашият син! Няма да излезе човек от него“. Младата мома казва за същия момък, че е отличен човек. Професорът казва, че е даровит, способен момък. Кой от тримата е най-прав: бащата, младата мома или професорът? Всички имат право, но най-голямото право се пада на бащата. Той разбира сина си най-добре. Пък и човек сам се определя от своите мисли, чувства и постъпки. Ако не постъпва добре със себе си, човек не може да постъпва добре и с другите. При това положение човек не може да има никакво верую.

Ще каже някой, че има достойнство, че не иска да го тъпчат. Който има достойнство, той трябва да се отнася правилно с всички разумни същества. Какви трябва да бъдат отношенията между две разумни същества? Първото нещо, което се изисква в отношенията им, е искреността. Щом са искрени помежду си, отношенията им всякога ще бъдат правилни. Освен това, те трябва да имат поне три допирни точки помежду си. И тогава, като говорят, те лесно ще се разбират. Докато са на земята, те разглеждат и изучават нещата по един начин. Отидат ли в духовния свят, там ги изучават по друг начин. Докато е на земята, човек трябва да учи много, за да се домогне до известно знание. В духовния свят, обаче, в малко време той придобива много знания. Там светлината е голяма, вследствие на което

изведнъж вижда всичко. Там лесно се придобиват знания, но лесно се губят. Разумните същества знаят разликата между двата свята и лесно се ориентират. Тази е причината, поради която лесно се разбират. Между тях не произлизат такива противоречия, каквито между обикновените хора.

Следователно, щом сте дошли на земята, вие трябва да работите, да се ориентирате в духовния свят, защото той направлява физическия. Отношението между духовния и физическия свят е такова, каквото между клоните и корените на дървото. От състоянието на клоните ще познаете състоянието на корените. И обратно: от корените ще познаете състоянието на клоните. Ако корените се повредят, и клоните ще започнат да страдат. Често в човека се явява желание да отиде в духовния свят. Това е невъзможно. Защо? Защото човек е корен. За да отиде в духовния свят, коренът трябва да измени естеството си, да стане клон. И обратно: ако някое същество от духовния свят пожелае да слезе на земята, също така трябва да измени състоянието си, да стане корен. Какво ще стане с дървото, ако коренът му пожелае да посети клоните? Дървото ще изсъхне. Или какво ще стане с дървото, ако клоните пожелаят да посетят корена? Ще изсъхне. Искат ли да останат на мястото на корена, клоните трябва да претърпят видоизменение, да се превърнат на корени.

Религиозните хора се стремят да влязат в духовния свят, с цел да видят онова, което на земята не са могли да видят. От друга страна, те се стремят да станат любимци на Бога. И това е възможно, но при следното условие: от деня на раждането до деня на заминаването си човек да не е отправил нито една лоша мисъл, нито едно лошо чувство и нито една лоша постъпка към кое да е същество, създадено от Бога. Това не значи, че Бог не обича човека. Казано е в Писанието: „Възлюбил Си Истината в човека“. Значи Бог обича човека, но не специално, както той изисква, да се занимава изключително с него. Колко животни, колко хора човек е пренебрегнал! Като мине покрай някоя жаба, той я подритне и смаже. Като види змия, дигне тояга и я убие. Види ли вълк, насочи пушката си и го застреля. Защо убива вълка? Защото нападал овцете. Защо убива лисицата? Защото нападала кокошките. Какво ще кажете за човека, който напада и овцете, и кокошките? Трябва ли да дойде някой по-силен от него да го убие? Като говори и върши някои неща, човек трябва да бъде справедлив. Ако той има нужда от храна, и вълкът, и лисицата се нуждаят от същото.

Като се намерят в затруднения и противоречия, като падат и стават, мнозина се утешават с това, че последният момент определя тяхното бъдеще. Не, човек определя бъдещето си от първия и последния момент на своя живот. Като съедините тия два момента, ще образувате кръга, в

който той се е движил. Този кръг представя част от неговия живот. Защо? Защото целият живот на човека е съставен от много първи и последни моменти. Човек се ражда много пъти, а не само един път. Той се ражда всяка година, всеки месец, всяка седмица, всеки ден, всеки час и всяка минута. Това показва, че човек се е родил, но окончателно не се е родил. Промените, през които той минава, показват тъкмо това, че човек не е завършил още процеса на своето раждане. Само по себе си раждането е завършен процес, в който не стават никакви промени. Като излезе из утробата на майка си, детето минава през всички радости и страдания, каквито майката е преживяла през периода на своята бременност.

Промените в живота на човека са неизбежни. Той трябва постоянно да се ражда, докато дойде до положение, при което да стават промени, без да се изменя. Днес всички хора са бременни и трябва да родят. Казваме, че човек трябва да живее. За кого? За детето в себе си. Няма човек на земята, който да не е бременен. Намерите ли един човек, който да не е бременен, ще знаете, че нож виси над главата му. Защо колят яловата крава? Защото не може да се тели. В преносен смисъл на думата ялов човек разбираме онзи, който няма никаква мисъл, никакво чувство, никакво желание в себе си. Този човек не е бременен.

Като ученици, вие трябва да имате широки възгледи за живота, да се освободите от дребнавостите. Кой какво направил, това не е ваша работа. Стремете се към възвишеното в света, към отношения, каквито разумните същества имат помежду си. Гледайте на земния живот като на преходен. Докато сте на земята, ще учите, ще вярвате, да изработите нещо ценно, което да занесете със себе си на онзи свят. – „Съществува ли онзи свят?“ – Сами ще проверите. Много хора са виждали своите близки покойници, но едни от тях вярват на очите си, други не вярват. Който вярва, той може да се ползва. Който не вярва, той ще провери нещата в бъдеще.

Съвременните хора вярват в много неща, но не вярват, че животът не се прекъсва. Живот има и на земята, и на другия свят. Вярата на съвременните хора е лишена от обекта, който може да ги ориентира в живота. Те знаят само, че са страдали много, че главите им побелели от страдания. Какво от това, че са страдали? Поумнели ли са от страданията? Ако човек страда и поумнява, страданията са на място. Като поумнее, човек трябва да приложи Любовта. Само разумният знае как да люби. Когато люби, глупавият върши ред грешки, за които после съжалява. Любовта дава и никога не съжалява. Проявява ли Любовта си, човек трябва да бъде чистосърдечен, искрен към себе си и към ближните си, да бъде готов всякога да изправя грешките си. Щом е искрен, той вижда грешките си и лесно ги изправя. Защо сте грешили, не питайте. Кой е причината да

грешите, също не питайте. Защо? Защото причините на нещата се крият в далечното минало, дето човек не може лесно да проникне. Като греши, човек разполага с възможности да се изправя и да учи. Ако греши в Любовта, човек има възможност да я разбере по-добре. Иначе той не би могъл да я разбере. Колкото по-нагоре се качва човек, толкова по-малко ще греши и ще изучава причините на нещата. Като дойде до причинния свят, той ще види грешките си и ще се усмихне на себе си, че е бил толкова глупав да страда за нищо и никакво.

Казано е в Евангелието, че Бог е огън всепояждащ. Това е крив превод. Бог е огън, наистина, но огън, който носи живот в себе си. Сам по себе си Божественият огън не разрушава. Човешкият огън гори, разрушава нещата. Понеже хората не познават Божествения огън, те приписват на Бога качества, които не притежава. Невъзможно е огънят на Божествения свят да изгаря нещата. Този огън чисти, възраства и съгражда. Този огън е всепояждащ за онзи, който се противи. Казва се още, че този огън ще дойде от облаците някъде. Не, той ще се яви в умовете на хората, в техните мисли. Ако Христос не влезе в умовете на хората, хиляди години още могат да Го чакат, но Той няма да се яви. В 1845 г. американците очакваха явяването на Христа. Милиони вярващи бяха облечени в бели дрехи и рано сутринта, преди изгрев на слънцето, те очакваха Христа да дойде на земята. Така са предсказали тогавашните пророци, но предсказанието им претърпя крах. Впрочем, Христос дойде и тогава, но не в плът, а като идея. Той влезе в умовете на хората, след което спиритизмът се яви в света.

В 1915 г. религиозните пак очакваха слизането на Христа на земята, но Той не дойде, както Го очакваха. Той дойде във форма на нови идеи, които се зародиха в умовете на управници, учени и философи, но пак не Го разбраха. Ако умовете на цялото духовенство, на всички учени, философи се съединят в едно, те ще възприемат новите идеи и ще отворят пътя на Христа към земята. Той ще дойде на земята и славно ще бъде Неговото посрещане: учени и прости, богати и сиромаси, млади и стари ще си подадат ръка и ще се възлюбят. Духовенството ще хвърли своите стари, черни дрехи и ще се облече в нови бели дрехи. Царете и князете ще отварят дворците си, всички да влизат свободно, да ги посещават. Професорите ще отворят широко вратите си, безпрепятствено да влиза всеки, който търси светлина. Търговците ще отворят магазините си и даром ще дават. Кой каквото има, даром ще дава. Няма човек в света, който да не отвори сърцето и ума си при идването на Христа на земята.

Съвременните хора не могат още да отворят сърцата и умовете си, защото единият или двата им крака са изкълчени. Някой изкълчил крака си, а близките му казват да върви право. – „Не мога, кракът ми е изкълчен.“ –

Намести го. – „Не мога сам.“ – Прав е човекът, не може сам да намести крака си. Ако искаш да ходи право, помогни му. Наместиш ли крака му, той ще върви право, стройно като войник. Изкълчените крака на много от съвременните хора представят техните изкривени идеи. С такива идеи не може да се върви напред. Те трябва да се изправят. Изправят ли се идеите на човека, и ходът му се изправя. Новото учение има задача да намести изкълчените крака на хората, т.е. да изправи идеите им. Новото учение е несъвместимо със стария ред и порядък на нещата. Царството Божие не може да дойде при стария ред и порядък на живота.

Днес всички хора се оплакват от страданията си, защото не разбират техния смисъл. Те не знаят, че в страданията се крият блага, каквито другаде мъчно могат да се намерят. За да извлече благата, които се съдържат в страданията, човек трябва да бъде маг. Разумното страдание не е нищо друго, освен пръчица в ръката на любящия баща, на добрия учител. Тази пръчица прави човека истински човек. Който е опитал тази пръчица върху гърба си, той е станал човек. Който не я е опитал, той е останал глупец. За да поумнее, от време на време пръчицата трябва да играе върху неговия гръб. Като съзнаете значението на тази пръчица, вие трябва да благодарите на всеки, който си е послужил разумно с нея, а не да се оплаквате, че са ви измъчвали. Човек трябва да благодари, че е минавал и минава през страдания, защото те представят перо, с което той пише придобитите знания и опитности. Без страдания няма наука, няма знания и опитности, няма живот.

Казано е в Писанието: „Блажени нажалените, защото те ще се утешат“. Значи не може човек да се утеши, докато не е страдал, докато не се нажали. Привилегия е човек да страда. Ще каже някой, че не иска да бъде жена, не иска да ражда, да отглежда деца, да страда. Едно трябва да знаете: Човек ще страда и като мъж, и като жена. Страданията са неизбежни. Щом е жена, ще ражда. Не ражда ли, ще бъде ялова крава, над главата на която ножът ще виси всеки момент. Щом си мъж, непременно ще градиш и твориш. Не твориш ли, ножът ще виси и върху твоята глава. С други думи казано: Сърцето ще ражда, ще приготвя материал, а умът ще гради, ще обработва този материал. Ако мъжът и жената, ако умът и сърцето не изпълняват великите Божии закони, те ще се превърнат в пустини, в безводни планини и неплодородни полета. Като живее на земята, човек трябва да бъде герой. Като страда и като се радва, като се обезсърчава и насърчава, като губи и печели, той еднакво трябва да е доволен. Светът се нуждае от герои. И ученикът трябва да бъде герой.

Да бъде човек герой, това подразбира да понася всичко с Любов. Любовта е сила, която осмисля нещата. Който носи Любовта в себе си, той е готов да

целуне ръка на онзи, който му е ударил една плесница. Един мъж ударил плесница на жена си. В този момент тя се обърнала към него и целунала ръката му. Изненадан от тази постъпка, мъжът се трогнал и започнал да иска извинение от нея. Плесницата била предизвикана от някакво малко недоразумение между мъжа и жената, но ефектът от нея бил отличен. Жената се готвела да разстрои една добра работа, но от плесницата съзнанието ѝ се пробудило и тя се отказала от намерението си. Ако ръката на твоя ближен е проводник на Божествената Любов, целуни тази ръка, която те е ударила. Тази плесница е на място. Тя ще събуди съзнанието ти и ще те върне от опасния път, по който си тръгнал. В този смисъл разумните страдания не са нищо друго, освен Божествени плесници, които имат предвид да върнат човека от опасния път на злото, към който е тръгнал. Върнеш ли се от пътя на злото, целуни ръката на този, който те е ударил. Който разбира вътрешния смисъл на страданията, той понася геройски всички мъчнотии и страдания. Мнозина не успяват, защото очакват благоприятни условия. Те приличат на онези ученици, които разчитат на учителите си, те да ги спасят и извадят от безизходното положение. Добрите учители ще дойдат, но те искат способни ученици, добре да разбират и прилагат учението им. Нима Христос, един от Великите Учители, не дойде преди 2,000 години на земята? Нима Той не донесе най-великото учение на света? Приложи ли се това учение? Христовото учение и до днес още не е приложено. Защо? Хората не са готови още за това учение. Някои са го приложили, но това не е достатъчно. Всички, които се наричат християни, трябва да приложат учението на Христа в живота си. Не желаят ли да го приложат, колкото пъти да дохожда Христос на земята, учението Му ще остане неприложено. Преди всичко вие трябва да се освободите от своя вътрешен страх. За това ще ви помогне Любовта. Казано е в Писанието, че Любовта изпъжда страха вън от човека. Страхливият не може да влезе в Царството Божие, в царството на Любовта. Да любиш, това значи да се примириш с Бога, с всички живи същества. Който люби, той вижда и външната, и вътрешната страна на живота. Който не е приел Любовта в себе си, той вижда само външната страна на живота, вследствие на което се натъква на големи противоречия.

Като ученици, вие трябва да имате взаимно уважение и почитание помежду си. Не може да бъде ученик онзи, който няма нужното уважение и почитание към своя ближен. Не може да бъде приет за ученик в окултна школа онзи, който не е в състояние да превърне желязото в злато и обикновения камък в диамант. Това са изпити, през които всеки човек неизбежно трябва да мине. Чрез изпитанията човек придобива търпение, което му е необходимо да преодолява мъчнотиите в живота си. За да бъде приет като ученик в Божествената Школа, т.е. в школата на Великия

живот, човек се изпитва в търпение, милосърдие, любов и знание. Като изпитва човека, невидимият свят проверява какво може да излезе от него. От успеха, който човек е показал при изпитите си, зависи неговото място в света. Както вие определяте мястото на всяко животно, така и невидимият свят определи мястото на всеки човек в живота. Вие туряте кокошката в курник, свинята – в свинарник, коня – в конюшна и т.н. Мястото на човека се определя от неговата мисъл. Когато говорим за рая, ние разбираме общество на хора с висока мисъл и просветено съзнание. Следователно всеки човек, който има възвишена мисъл и пробудено съзнание, ще живее в рая. Иска ли да влезе в рая, първият изпит, на който подлагат човека, е да изсвири или изпее едно класическо парче. Вторият предмет, по който ще го поставят на изпит, е да напише едно стихотворение. Не може ли да издържи изпитите си, ще му кажат, че като се приготви добре, тогава ще го приемат в рая.

Съвременните хора не успяват в живота си, защото живеят повече за себе си. За да имат успеха в живота си, те трябва взаимно да си помагат. Видят ли някой болен, те трябва да му се притекат на помощ, кой с каквото може: един ще му помогне с пари, друг ще му направи някакъв компрес, трети ще му прислужва в приготвяне на храната и т.н. Ако пък някой е слаб в уроците си, ще му изпращате своите добри пожелания, да се насърчи. Каквото правите, ръководете се от принципа: Който дава, и на него се дава. Който помага, и на него се помага. Като е дошъл на земята, човек трябва да разчита първо на себе си, а после на другите. Ако не знаете къде има чиста, изворна вода, ближният ще ви покаже, но вие сами трябва да си донесете чаша и да си гребнете, колкото искате. Учителят ще ви даде светлина, но вие сами трябва да я използвате, да придобиете знание. В това се заключава новото учение.

И тъй, искате ли да успявате, разглеждайте живота от неговата добра страна, чрез която Бог се проявява. Ако чувалът ви е празен, не се обезсърчавайте. Потърсете онзи хамбар, в който житото е в изобилие. Този хамбар е Божествен. От него всичко излиза даром. – „Как ще го намеря?“ – Запали свещта си. Запалената свещ представя човешкия ум, който трябва да се приложи в действие. Търсете изобилие в Бога, а не в човека. Дърветата, които Бог е посадил, дават изобилно. Взимайте от техните плодове и благодарете за всичко, което получавате. Как ще изкажете благодарността си? Като полеете дървото и посадите семките му. Човек трябва да дойде до съзнание да благодари за всичко. Дойде ли до това съзнание, той се е подигнал над обикновения живот, над обикновените условия.

Днес от всички хора се изисква права, чиста мисъл. Каквото да се случи в

живота им, те трябва да имат будно съзнание, да пазят чистотата на своята мисъл. Като живее на земята, човек неизбежно ще се натъква на лоши мисли, които идат отвън или пък се зараждат в самия него, но ако съзнанието му е будно, той лесно може да се справя с тях. Не е въпрос да пъди нечистите мисли от себе си, но да им даде нещо, с което да ги задоволи. Щом ги задоволи, те сами ще си отидат. Христос изпъждаше лошите духове от хората с Любов, а не с насилие. Приложите ли насилието по отношение на лошите мисли и чувства в себе си, вместо да се освободите от тях, те ще се стремят повече да се закрепват. Насилието ражда насилие. Като знаете този закон, служете си с Любов. Любовта е единствената сила, която може да освободи човека от всички противоречия и ограничения.

Чиста мисъл е нужна на човека. Щом мисълта е чиста, и чувствата му ще бъдат чисти. Щом мислите и чувствата са чисти, и постъпките му ще бъдат чисти.

Божията Любов носи пълния живот.

Лекция от Учителя, държана на
26 март 1930 г., София, Изгрев

1930_03_28 Органична и неорганчна материя
лекция пред специалния клас

ОРГАНИЧНА И НЕОРГАНЧНА МАТЕРИЯ

- Само светлият път на мъдростта води към истината.
- В истината е скрит животът.

Сега ще ви задам няколко въпроса: Какво разбирате под думите "убеден" и "убеждение"? Всеки, който яде, може ли да се нарече герой? Всяка пукната стомна, от която водата тече, река ли е?

Сегашните хора се оплакват от противоречията на живота. На какво се дължат противоречията? Ще кажете, че някои от противоречията са кармически. - Какво разбирате под думата "карма"? - Кармата е закон на причини и последствия. - Какво разбирате под понятията "добро и зло"? Според някои, доброто и злото са сили, които работят в света. Едни хора вярват в доброто, а други - в злото. Като вярват в доброто и в злото, хората все трябва да придобият нещо. Който вярва в доброто, рано или късно, ще придобие нещо. Но и в злото да вярва, пак ще придобие нещо. Например, някой има да взема хиляда лева от съседа си. Обаче, съседът му постоянно се извинява, че няма пари, не може да плати дълга си. Най-после кредиторът казва: Тази работа с добро не става, но аз ще приложа злото. Той дава съседа си под съд и го осъжда да му плати хиляда лева в три дни, заедно с разноските по делото.

Като сте дошли на земята, вие трябва да знаете, че за всяко неизпълнение на законите, трябва да плащате глоби. Не само това, но трябва да знаете, при всички случаи, какви глоби ще плащате. За всяко неразположение, за всяка тревога човек плаща известна глоба. Лошо нещо е глобата, защото взема от човека. Където няма глоба, там е доброто. На същото основание и хората се делят на добри и лоши. Добър е този, който дава, лош е този, който взема.

Следователно, добро е онова, което дава нещо на живота; зло е онова, което отнема нещо от живота. Както в Природата съществуват доброто и злото като сили, така те се преплитат и в човека и вършат своята работа. Доброто и злото се различават по материята, с която работят. Материята, с която злото работи, е несъзнателна, мъртва и без всякаква интелигентност. Тази материя наричаме неорганическа. Който уповава само на нея, свършва със смърт. - Защо? - Защото тя отнема нещо съществено от живота. Доброто работи със съзнателна, интелигентна, жива материя, наречена органическа. Тази материя носи мисълта и

живота. Неорганическата материя е дадена на човека за употреба, да я обработи и да се ползва от нея. Някой казва, че животът трябва да се използва. Не, животът не може да се използва, защото Бог е живот.

Човек може да бъде проводник на живота, но в никой случай не може да го използва, т.е. да го употреби за нещо. - Защо? - Защото животът е неделим. Само частите могат да се използват, а Цялото не може. Докато понятията на човека за живота са частични, той всякога ще мисли, че може да го използва. Частите, в които се крият и доброто, и злото, могат да се употребят. Не употребите ли материята на злото и на доброто, вие ще създадете още по-голямо зло. Например, добре е да си хапнете, но още по-добре е, ако разделите яденето си с някой беден човек. Ако не разделите яденето си с бедния, една част от него ще остане за другия ден и ще се развали. Значи, ако не употребите материята на доброто за добро, злото ще дойде. И ако не употребите материята на злото за добро, злото ще се прояви с по-голяма сила. Злото, като мъртва материя, трябва да се обработва, да се одухотвори. Например, ако спите няколко нощи върху камъни, колкото и да сте силни, те ще изтеглят нещо от тялото ви. Те ще отнемат част от силите на вашия организъм. Като знаете това, избягвайте да спите на камъните, за да не платите с живота си. Избягвайте онези хора, в които мъртвата материя е взела надмощие над живата. Влезете ли в близко отношение с тях, вие непременно ще платите с живота си.

Най-ценното нещо, което е дадено на човека, е животът. За да запази живота си, той трябва да има будно съзнание. Когато съзнанието на човека е будно, животът му е красив и смислен. Животът не се заключава нито в богатството, нито в удобствата, нито в храната. Някой обича да яде агнета, кокошки, но не може да използва храната си така, както разумният и съзнателен човек. Разумният може да употреби само сто грама хляб на ден, но знае как да го използва. Всичко се крие в мисълта на човека. Умът е проводник на живота. Колкото по-съзнателно и право мислите, толкова повече се ползвате от живота. Не е въпрос до трупане на богатства и сили, но до организиране на тези сили. Здравият човек се отличава по това, че е организирал силите на своето тяло. Ако мисълта на човека не е организирана, и тялото му не е организирано. Ако някой свири, но силите на организма му не са хармонично съчетани, той не е талантлив музикант. За да бъде човек музикант, външните и вътрешните тонове в него трябва да си хармонират.

Как ще изразите "доброто" музикално? Когато музикантът свири, лесно може да изрази весело, игриво настроение. Също така той изразява лесно и гнева. Като удари силно с лъка си, цигуларят изразява своя гняв, своето неразположение. Пианистът пък удря силно върху клавишите на пианото.

Когато искат да изразят тихо, спокойно състояние, те свирят пианисимо. Обаче, как ще изразите "доброто" музикално?

Представете си, че двама души - кредитор и длъжник, се срещат. Длъжникът решил да плати дълга си с лихвите даже, заради което има добро разположение. Кредиторът, обаче, решил да прости задължението на длъжника си, вследствие на което е изпълнен с приятно, топло чувство. И двамата са проникнати от доброто. И двамата имат разположение да пеят и да свирят. Ако мълчат, ако нямат разположение за пеене, те са попаднали на музикални паузи. Колкото повече мълчи вашият кредитор, толкова по-големи са паузите в музикалната пиеса. Щом мълчи дълго време, длъжникът трябва да се готви да плаща. Започне ли кредиторът да пее и да свири, това е признак, че е готов да прости на длъжника си, или целия дълг, или 50 на сто от дълга му. Истинският музикант трябва да познава тона на доброто и да го предаде чрез инструмента си. Всяко чувство, всяка мисъл има свой специфичен тон. Може ли да попадне на тези тонове, музикантът не само свири, но и говори чрез инструмента си. Неговата музика действа благотворно върху слушателите му.

И така, задачата на човек е да бъде проводник на великия живот. За да постигне това, той трябва да дава достъп на добри чувства в сърцето си и на добри мисли в ума си. Добрите мисли и чувства съставят разумността в човека, чрез която животът идва. За да придобие тази разумност, човек трябва да се свърже със съзнателната Природа и да се подчинява на нейните закони. Ние не говорим за мъртвата природа, която иска да владее човека. Що се отнася до тази природа, човек ще я организира в себе си. С други думи казано: човек ще организира мъртвата материя, а на живота и разумна материя ще се подчини. В това именно, седи истинското възпитание и самовъзпитание. В разумната, жива Природа всички неща са еднакви. Там всички същества имат еднакво разбиране за доброто, за морала, за живота и т.н. Какво нещо е доброто? Добро е това, което отваря път към живота. Добро е това, което носи светлина и топлина за човека. Злото пък отнема светлината и топлината. Без светлина и топлина животът не се проявява. На физическия свят светлината е едно нещо, а в духовния - друго. Колкото по-високо се качвате, понятието ви за светлината се разширява.

Хората се делят на светски и духовни. - Кой е духовен човек? Духовният човек има правилни разбирания за разумността в Природата. Той вижда разумността, проявена в цялата Природа, както и в живота, вследствие на което не се пита, съществува ли Бог, или не съществува. Той знае, какво нещо са работата, трудът и мъчението. Той знае, кой човек е млад и кой - стар. Защо човек остарява, и това знае. Духовният човек знае, че работата е

от Бога, трудът - от човека, а мъчението - от дявола. Значи, когато работиш, Бог е с тебе; когато се трудиш, човекът е с тебе; когато се мъчиш, дяволът е с тебе. Където е мъчението, там е смъртта. И обратно: където е смъртта, там е мъчението. Който е минал през мъчението, все е умрял за нещо. Дойде ли страданието, човек има възможност да се повдигне. При мъчението човек губи материята на злото, т.е. мъртвата материя в себе си, но запазва живота си. Дали отива на онзи свят, или остава на земята, не е важно. Важно е човек да запази живота си. Като заминава за онзи свят, праведният оставя мъртвата и непотребна материя на земята, а със себе си взема само живата.

Малцина вярват в онзи свят, но в края на краищата всички го опитват. - Къде отива човек след смъртта си? - На различни места. Неорганическата материя остава при неорганическата, органическата - при органическата, а животът - при живота. Това е, което наричаме разлагане. Под понятието "разлагане" разбираме сортиране на материята и на силите в Природата. Който е живял в света на доброто, последното ще го посрещне, ще го облече, нахрани и ще му отвори път към Великия живот. Който е живял в света на злото, ще бъде посрещнат от злото. - Какво иска злото от човека? - Да отнеме живота му. Какво иска вълкът от овцата? Животът ѝ. Като я види, ще я сграбчи и изяде. Има овце, които вълкът не може да яде. Той може да яде само мъртвата материя, но до живата им не се докосва.

Следователно, искате ли да ви посрещне доброто, правете добро. Който няма желание да прави добро, сам се осъжда на смърт. Да правиш добро, това значи, да даваш нещо от себе си. - Който дава, и на него дават; щом спре да дава, човек престава да получава. Като знаете това, правете добро, за да имате живот в себе си. Една от причините, да не прави човек добро, се крие в неговия егоизъм. Той трябва да ликвидира с егоизма си съзнателно и доброволно. Не направи ли това сам, ще дойдат страдания върху него. Страданията стопяват коравото, жестоко, егоистично естество на човека. За да не дойдат непосилните страдания върху вас, станете господари на своя егоизъм.

Като се говори за доброто, мнозина казват, че то е празна дума. Те подразбират идеята, че животът и щастието се заключават в ядене и пиене. Значи, всичко е в стомаха на човека. Не е така. Яденето има смисъл, когато човек е добър. Ако не е добър, каквато храна да употребява, той не изпитва голяма приятност. Той се намира в положението на болния. Каквото хапне, все му горчи. За да бъде доволен от яденето си, човек трябва да бъде здрав. Какво удоволствие изпитва при храненето онзи, на когото стомахът е разстроен? Каквото тури в стомаха си, ще го върне назад. Стомахът на човека трябва да бъде здрав, да споделя желанието му да яде. Това значи,

правилна връзка между главата, гърдите и стомаха на човека.

Следователно, ако искате да се свържете с някое разумно същество, вие трябва да споделяте неговите възгледи. Ако искате да имате приятел, трябва да споделяте неговите възгледи. И той ще ви бъде приятел, ако споделя вашите възгледи. Всяка душа иска да бъде разбрана от хората. Това значи, да споделяте нейните мисли и чувства. Възвишените мисли и чувства не са нищо друго, освен проява на човешката душа. Любовта в човека пък не е нищо друго, освен извор на неговия живот. Ако не даде възможност на любовта в себе си да се прояви, човек не би могъл да придобие живота. Любовта е свързана с живота. Без любов животът не може да се прояви. Любов и живот са неразривно свързани. Животът е проява на любовта. Значи, първо се проявява любовта, а после - животът. След всичко това, ще се намерят хора да казват, че любовта е празна работа, че човек не трябва да люби и т.н. Това, което хората наричат любов, е чувствания, подобни на тези, които пияницата изпитва. Любовта подразбира жертва, даване. Може да се жертва и да дава само богатият човек.

И така, когато изучавате Природата и живота, преди всичко трябва да познавате проявите на любовта. Който има любов, той може да бъде истински учен и разумен човек. Любовта увеличава разумността, дарбите и способностите на човека. Ако някой казва, че люби, а същевременно оглупява, той живее с любовта и желанията на света. Те са от друг характер, не приличат на желанията, които великата любов внася в човека. Има желания, които причиняват вреда на човека; има желания, които му причиняват полза. Обаче, когато се каже нещо за любовта, ние разбираме онази любов, която носи живот. Ще кажете, че животът е борба, страдание и др. Това са криви разбирания. Животът е най-великото и красиво нещо, което е дадено на човека. Има страдания в живота, но те идват като резултат на намаляване, на спиране или на отнемане на силите на живота. Ако се отнеме живота на човека абсолютно, тогава идва смъртта. За да се освободи от страданията и от смъртта, човек се стреми да премахне всички бентове на живота, да пусне силите му свободно да текат. Засега животът на човека носи радости и страдания. Един ден страданията ще изчезнат, и животът ще носи само радости. - Кога ще бъде това? - Когато любовта вземе надмощие в живота, а разумността стане условие за нейните прояви.

Сегашните хора са дошли до заключение, че без страдания не може. Те са прави в едно отношение само. Докато разумността не вземе надмощие в постъпките на хората, без страдания не може. Обаче, когато разумността управлява човека, и без страдания може. Достатъчно е разумният човек отдалеч още да види страданието, за да вземе мерки да го избегне. Ако има

да дава пари на някого, достатъчно е кредиторът му да го погледне малко строго, за да си изплати веднага дълга. Има ли смисъл при това положение кредиторът му да го дава под съд, да му причинява излишни страдания? Неразумният взема пари на заем, купува си дрехи, тютюн, иска да се покаже пред момите. Видите ли момък, който мисли само за обличане, ще знаете, че зад него седи бащата. Той не е още от съвършените хора. Докато пуши, човек не е дошъл още до съзнание, да различава доброто от злото. Освен физическо пушене има и психическо. Като пуши, човек задръства порите си и не може да диша добре; щом не диша правилно, той не може и да мисли правилно. Пазете се от неща, които подпушват чувствата. Пазете се от мисли, които внасят раздвояване.

Кога човек се раздвоява? - Когато не говори истината. Ако знае истината и не я казва, човек се раздвоява. Щом каже истината, той се успокоява - раздвояването изчезва. Човек се раздвоява и когато изгуби нещо ценно. Щом намери изгубената вещ, той се успокоява. Колкото повече се приближавате до изгубеният предмет, толкова повече се успокоявате. Дойдете ли близо до изгубеното, вие се успокоявате съвършено. Този закон е верен и по отношение на работата, която вършите. Ако пишете нещо - поезия, проза или музикална творба, в първо време вие сте доволни от себе си. Колкото повече се отдалечавате от работата си, недоволството ви расте. Вие четете няколко пъти написаното от вас, но сам се произнасяте, че сте зелен още. Може да не сте зелен, но не сте се изказали, както трябва. Човек е проводник на разумна реч, но той не е самата разумност. Разумното Слово съществува в света, а човек само го възприема и предава. Затова е казано в Писанието: "В начало бе Словото, и Словото бе Бог. Всичко чрез Него стана, и което е станало, нищо без Него не стана." На човека не остава нищо друго, освен да бъде израз на разумното Слово.

Съвременните хора страдат не по нямане на прави възгледи за нещата, но по това, че не се вслушват в своя вътрешен глас и не се подчиняват на стремежа на своята душа. Душата се стреми към доброто и възвишеното. Щом е така, дайте път на всяка добра и възвишена мисъл, колкото да е малка. Дойде ли в ума ви една добра мисъл, а в сърцето ви едно добро чувство, каквато работа и да имате, прекратете я. Дайте ход на добрата мисъл и на доброто чувство в себе си. Щом реализирате доброто, вие ще се повдигнете и укрепнете. Следователно, искате ли да растете, да укрепвате и да се повдигате, реализирайте доброто в себе си. Това растене е малко, но крие в себе си грамадна енергия. Малките придобивки на физическия свят представят грамадни енергии в разумния свят. Ако на земята израстеш само една десета част от милиметъра, в разумния свят си придобил голям капитал. Малките придобивки в главата водят към големи придобивки на физическия свят. Като знаете това, не

пренебрегвайте малките величини и придобивки. От разумността на човека зависи, как ще използва тези придобивки. Проявите на Божествените мисли са малки, но резултатите им са грамадни. Дръжте се за Божественото. Уповавайте на Бога, защото Той живее вечно. Той носи в себе си вечния живот. Търсите ли мощното, великото, красивото, доброто, в Бог ще го намерите.

Днес хората не виждат Бог, не Го разбират и познават, защото в съзнанието им се е натрупала органическа или полуорганическа материя, която пречи на тяхното слънце да изгрее. Облаците в човешкото съзнание трябва да се разпръснат, да проникне светлина в него, да виждат нещата ясно. Бог не е нито на слънцето, нито на звездите. Той е извън времето и пространството, извън този свят. Докато живеете във времето и пространството, нещата постоянно се изменят. Щом излезете от този свят, нещата само се осмислят. Поне за момент всеки човек е могъл да влезе в света вън от времето и пространството, да изпита неговата красота. Тя не е външна красота, вследствие на което не се поддава на описание. Например, навън е студено, бурно време, вътре - също студ, мрак, лишения, но вие се чувствувате разположен, доволен и щастлив. - Защо? - Влезли сте в света, който е вън от времето и пространството. Този свят няма никакво отношение към физическия. Ние наричаме този свят "свят на чистата мисъл", или непроявен свят. Физическият свят пък представя проявения свят. За да мине от проявения в непроявения свят, човек трябва да бъде смел, без никакъв страх.

Какво прави човек, когато минава през някаква опасност? Той затваря очите си - страх го е да гледа. Когато минава от едно състояние в друго, човек трябва да бъде с отворени очи, от нищо да не се страхува. Само така страхът ще го напусне. Където влезе животът, страхът отстъпва. Когато противоречията изчезнат, страхът отстъпва мястото си на любовта. Щом си отиде любовта, страхът заема мястото ѝ. Страхът показва, че в човешкия живот има някаква дисхармония. Страхът показва още отклоняването на човека от правия път. Колкото по-голям е страхът, толкова по-голямо е отклоняването на човека. Престъпниците са крайно страхливи, но се показват смели. Всъщност те имат голям вътрешен страх.

Страхът е общ за всички хора, за всички живи същества. Няма човек в света, който да не изпитва страх: апашът краде, но страх го е; учителят преподава, но се страхува да не направи някаква грешка. Малко или много, всички хора се страхуват. Когато някой казва, че не е страхлив, това значи, че е разумен. И разумният е страхлив, но понеже дава предимство на разумността, страхът остава на последно място.

Следователно, когато доброто вземе надмощие в човека, страхът отстъпва. На мястото на страха идва любовта. Където е любовта, там е животът. Където е животът, там се проявяват интелигентността, благородството, знанието и т.н. Стремете се към живота, за да придобиете всичко, което душата ви желае.

- Само светлият път на мъдростта води към истината.
- В истината е скрит животът.

29. Лекция от Учителя, държана на
28-ми март, 1930 г., София – Изгрев.

Книги:
* Границата между органическата и неорганическата материя
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). София, 2004)
48 беседи от 30 август 1929 г. до 15 август 1930 г.
* Органична и неорганична материя
Закони на доброто (София, 1998)
24 беседи от 28 февруари 1930 г. до 15 август 1930 г.
Начало: 06:00

1930_03_30 В сила
неделна беседа

В СИЛА

„Царството Божие дошло в сила"
Марка 9:1

Една от големите илюзии, в която изпадат съвременните хора, е следната: те мислят, че като имат пари, са осигурени; като имат знания, са учени и като са физически силни, едновременно са и духовно силни. Благодарение на тази илюзия, те изпадат в трагикомично положение. Доколко са осигурени, виждаме при едно голямо земетресение: много къщи се събарят, и хората, които са мислили, че са осигурени, се намират на пътя, без подслон. При една финансова криза, големите милионери пропадат и дохождат в положението на последни просяци. Много американски милионери са пропаднали по такъв начин, но като хладнокръвни хора, не се отчайват. Те се събират заедно, устройват си общ банкет, да се посмеят на скъсаните си дрехи и обуща и, в края на краищата, казват: Какво да се прави? Живот е това! Учени, които са разчитали на знанията си, в един ден заболяват така, че изгубват паметта си. С паметта заедно всичкото им знание изчезва.

Съвременните хора се намират в положението на пропаднали милионери, които ходят бедно облечени, със скъсани дрехи и съжаляват за изгубеното богатство. Грешниците също така са пропаднали милионери и кой дето ги срещне, проповядва им да се покаят. Според мене, повечето хора са финансово пропаднали – нищо повече. Много естествено! Те разчитат на своя детински мироглед, който не издържа на големите изпитания. Вярванията на тия хора са толкова солидни, колкото и думите на майката, с които залъгва разплаканото си дете. Когато пък искат да задоволят любопитството на недораслото си още дете, от де е дошло по-малкото му братче, майката казва, че бабата го донесла от реката. Детето вярва на думите на майка си. И някои от съвременните хора вярват на подобни твърдения за произхода на живота и мислят, че са учени. Според някои учени човек е произлязъл от клетка, която постепенно се е развивала, докато достигнала до формата, наречена „човек". Това показва, че хората вярват в невъзможни неща и разчитат на тия вярвания. Възможно ли е от малката клетка да излезе разумният човек? Някои религиозни пък твърдят, че Бог е създал света от нищо. Ако това е възможно, ние казваме, че и религията е нищо. Не, колкото и да е всесилен и велик Бог, нищото си остава нищо, не може да се превърне в нещо. От нищото не може да стане нещо. Ако, наистина, светът е създаден от нищо, всичко ще бъде нищо: и

религия, и наука, и морал, и живот. Какъв морал, например, е този, който е създаден от нищо? „Нищото” е отвлечено понятие. Като говорим за него, трябва да си представим пространството без никаква субстанция. Това е невъзможно. Можете ли да осолите боба без сол? След всичко това, можете ли да вярвате в обясненията на тия хора за духовния свят, за създаването на света и на човека, за морала и т. н.? Ако говорим за морал, ние разбираме такъв морал, който да е валиден за всички хора – млади и стари, за всички времена и епохи.

Мнозина, светски хора и религиозни, твърдят, че религията е само за старите, а не за млади. От това твърдение аз вадя заключението: високите планински върхове са за старите хора, а не и за младите. Всъщност така ли е? По високите планински върхове се качват обикновено млади хора. Старите хора не предприемат такива екскурзии. Значи, високите върхове са за младите, а долините за старите. Поддържате ли мисълта, че религията е за старите хора, ще ви отговорим с пословицата: „Трай, коньо, за зелена трева”. Как ще обърнете стария човек към Бога, когато той е материалист? И да стане религиозен, той по форма само ще вярва в Бога. Дълбоко в себе си, вътрешно, той е материалист и вярва на парите. Младият е вътрешно идеалист. Ако накарате стария човек да донесе вода от чешмата, той ще почне да се оглежда, да намери някое от внучетата си и ще му каже: Иди, дядовото, за вода. Не ме държат краката, не мога да ходя. Младият веднага взима стомните и отива за вода. Тогава, кой може да изпълни волята Божия: младият, или старият? Когато момъкът и момата отиват на хорото, с какви дрехи се обличат: с нови, или със старите си дрехи? – С новите, разбира се. Ако се облекат със старите дрехи, никой няма да се хване на хорото до тях. Новата дреха е символ на нова идея. Който е готов да приеме една нова идея в себе си, той е млад човек. Той има условия да расте и да се развива. Който се облича със стари дрехи, той е стар човек и неспособен за никаква култура. Нека младата мома се облече със старите си дрехи и отиде на хорото, да види, как всички момци ще я избягват. Обикновено момите се обличат с нови дрехи за хорото. Като се оженят, хвърлят новите дрехи, обличат старите и така се явяват пред своите възлюбени. Обаче, като облекат старите си дрехи, животът им се разваля. В това отношение, мъжът сам разваля живота си. Като се страхува, друг мъж да не хареса възлюбената му, той казва: Можеш да се обличаш и със старите си дрехи, не е нужно все с нови дрехи да бъдеш – няма кой повече да те харесва. Това е криво разбиране, което показва, че хората нямат доверие помежду си.

Какъв е този Господ, в Когото хората вярват, на когото свещи палят и се молят, а нямат доверие един на друг? Мъжът не вярва на жена си, жената – на мъжа си, приятелят – на приятеля си, учениците – на учителя си и т. н.

Какъв е този Господ, който не може да обедини хората? Защо ми е такова знание, което в трудни моменти на живота ми не може да ми помогне? Защо ми е такова богатство, което, вместо полза, ми принася вреда? Защо ми е такава религия, която ме отдалечава от Бога?

„Царството Божие дошло в сила". За да разберете смисъла на този стих, вие трябва да имате дълбоко вътрешно разбиране за живота, както и за самите себе си. Вие трябва да знаете, че физическото тяло разполага не само с физически органи, които са необходими за физическия свят, но и с други органи, необходими за другите светове. Ето защо, като работи за развиване на физическите си органи, едновременно човек трябва да работи за развиване на умствените и на духовните си органи. Иначе, той ще бъде годен само за физическия свят. Натъкне ли се на духовния свят, той ще бъде в положението на новородено дете, което се нуждае от помощта на своите близки. Поради това, някои хора са ориентирани във физическия свят, а неориентирани за духовния. Някои хора се справят само с днешния ден, а за утрешния нищо не могат да предвидят. Който знае нещата, само той вижда. Който знае законите на живота, той предвижда последствията на своите дела. Който знае и предвижда нещата, той гледа и на Царството Божие като на разумно начало, което е в самия човек. За да даде ход на разумното начало, човек трябва да бъде във връзка с разумните същества, които ще бъдат притоци на неговия живот. Сам по себе си човек не може да бъде разумен. Ако не е свързан с учените хора, човек не може да бъде учен. С една капка извор не става. С една мисъл умът не може да се нахрани. Една мисъл е условие за проява на ума. Безброй мисли трябва да влязат в човешката глава, за да се повдигне човек.

Ние не проповядваме отвлечени работи, които нямат нищо общо със съзнанието на хората, както и с тяхната творческа мисъл. Ние говорим и проповядваме за Бога, защото тази идея ще внесе безсмъртието в живота; тази идея ще направи хората богати и щастливи, в пълния смисъл на думата; тази идея ще внесе мир, радост, съгласие и любов между хората; тази идея ще внесе поезия, музика и хармония в живота. Ако човек има някаква идея за Бога, но, въпреки това, се оплаква от болести и страдания, от безлюбие, безверие и несъгласие с близките си, неговата идея е крива. Ако казвате, че Бог е създал света, трябва да знаете, защо го е създал. Ако някой княз или цар ви покани на угощение, сложи пред вас богата трапеза и ви каже, че нямате право да ядете, какво мнение ще си съставите за него? Вие можете да си съставите две мнения за него: или че той е решил да изпита гостите си, да види, какво мислят за него, или ще кажете, че той е глупав човек. На същото основание казвам: Какво мнение имате за Бога, ако казвате, че Той е създал света, а, въпреки това, живеете в сиромашия, лишение и глад? Едно от двете е вярно: или Бог е решил да ви изпита, как

понасяте страданията и лишенията, или вие сте неразумни и не можете да се ползвате от благата на живота.

Който не разбира живота, казва: Аз не искам да бъда много богат, но и сиромах не искам да бъда; не искам да бъда много умен, но и глупав не искам да бъда. – Кой създаде разумността, доброто, богатството, силата? – Бог. – Кой създаде глупостта, злото, сиромашията и безсилието? – Човек.

Два свята съществуват: реален и нереален или преходен. Реалният свят носи вечния живот, а нереалният – смъртта. Докато живее в света на промените, човек не може да очаква никакво щастие. Ако знаехте, какво ви очаква в продължение на 20 години, главите ви биха побелели преждевременно. Сегашният свят ще мине през големи преобразования, които ще произведат силни сътресения в съзнанието на хората, да разберат най-после, че те трябва да бъдат разумни, да изпълняват волята Божия, а не своята. Човек не е създаден да страда, да се измъчва, да умира. Човек не е създаден и да властва над слабия и да го малтретира. Човек е създаден за красиви и велики работи. Човек е създаден да бъде герой, да проявява Божията Любов и Мъдрост. Човек е създаден да носи Божията Истина в света.

„Царството Божие дошло в сила”. Да изявим Царството Божие на земята в Неговата пълнота и сила, това е идеалът, към който човек трябва да се стреми. Ако имате ясна представа за Бога, а не се стремите към приложение на волята Божия, Царството Божие е далеч от вас. Ще кажете, че поне един път сте изпълнили волята Божия. Това не е достатъчно. Постоянно трябва да изпълнявате волята Божия. Можете ли да наречете приятел онзи, който само един път ви е услужил? Всякога трябва да разчитате на приятеля си, но и приятелят ви трябва всякога да разчита на вас. Да имаш познанство с един банкер е едно нещо; да имаш приятелство с банкера е друго нещо. Банкерите имат много познати, но като отидат при тях да искат пари, те дигат рамене и казват: Не мога да ви услужа, финансова криза има сега. Обаче, ако отидете при банкера, като приятел, той ще отвори своята вътрешна каса и ще ви каже: Давам ти от това, което съм отделил за себе си. Следователно, ако се молите на Бога само като на познат, молитвата ви ще остане без последствие. Ако се молите на Бога като на ваш приятел, Той веднага ще отговори на молитвата ви.

Днес всички хора са подложени на изпит, да се провери вярата и любовта им. Това се отнася до ония, които минават за вярващи. Безверниците се намират при други условия. Вярващите се изпитват по един начин, безверниците – по друг. Каже ли някой, че вярва в Бога, веднага пред него ще се изпречи един беден човек, да му помогне. Щом си вярващ, ти

можеш да му помогнеш. – Ама нямам пари. – Помощта не се състои само в пари. Когато дойде при мене някой беден, аз ще го питам, какъв занаят има. Ако се окаже, че бедният човек е рибар, ще му дам мрежа, ще го пратя на морето да лови риба. Ще му кажа, че още при първото хвърляне на мрежата ще улови една риба, в устата на която е заклещена една златна монета. Като отиде на морето и направи това, което му казвам, ще провери, доколко думите ми са верни.

В една английска книга се разправя за чудесата, които един европеец видял между индусите в Индия. Европеецът се намирал под ръководството на един от индусите, с когото често пътувал из пустинята. При едно такова пътуване те останали без хляб и трябвало да гладуват няколко дена. В това време индусът запитал европееца: Какъв хляб искаш в този момент, бял или черен? Европеецът си помислил за бял, хубав хляб. Индусът веднага се концентрирал и не се минали 15–20 минути, когато пред тях се явил бял, пресен, добре опечен хляб. Ще кажете, че това се дължи на някакви фокуси. Не, голяма разлика има между фокусничеството и реалността. Това е реален опит, който се дължи на силата на мисълта. Фокусите отнемат силата на човека, когато истината го прави по-силен. Който лъже, осиромашава; който говори истината, забогатява. Ако умът на човека укрепва, а способностите му се увеличават, той се храни с истината. Ако оглупява, човек се храни с лъжата. Някои религиозни се чудят, защо едно време са имали полет, въодушевявали се, работите им вървели добре, а колкото повече навлизат в духовния живот, постепенно губят. Много просто. Щом работите им отиват назад, това показва, че те вървят в крив път. Невъзможно е човек да върви в Божествения път, а работите му да остават назад. Ако служите на Бога, а същевременно оглупявате, осиромашавате и боледувате, вашият Бог е лъжлив. Изхвърлете от сърцата си божеството, което сами сте си създали. Какъв е този Бог, който не се трогва от страданията на вашите ближни? Какъв е вашият Бог, който ви оставя да живеете в сиромашия и невежество? Ако служите на Единния и Истинен Бог, достатъчно е да тропнете с тояжката си, за да имате, каквото искате. Обаче, който служи на Единния, никога не злоупотребява. Той взима само толкова, колкото му е нужно да се нахрани в даден случай. Той не мисли за осигуряване.

Като говоря за магическата тояжка, не ви съветвам да изкарвате прехраната си по този начин. Това не е наука, нито изкуство. Аз съм дошъл да ви науча, как да любите. Всяка наука без любов е страдание и мъчение за човечеството. Сегашното човечество разполага със сила, със знание, но едно му липсва – любов. Никога в света не е имало толкова учени, богати, силни хора, както днес; въпреки това, всички страдат – Защо? – Любов им липсва. Чувства имат, но разумната любов отсъства. Ще кажете, че

егоизмът е причина за страданията на човечеството. Ще кажете, че еди-кой си народ е по-егоистичен от друг някой. Не е въпрос за степента на егоизма. Важно е, че всички хора, всички народи служат още на егоизма. Те трябва да внесат любовта като основа на своя живот, за да се освободят от егоизма. Когато приеме любовта, човек минава от страданията към радостите, дето може правилно да се развива. Това не значи, че той трябва да избягва страданията. Разумните страдания са благо за човека. Те правят човека по-учен, по-добър. Той използва енергията, която се крие в тях, за свое лично благо, както и за благото на своите ближни. Страданията носят в себе си тъй наречената „мъртва материя". Който страда съзнателно, той оживява тази материя, като извлича от нея соковете на доброто.

Следователно, съвременните хора трябва да вземат от възвишения свят онази материя и сила, която може да ги направи добри. Чрез тази материя и сила те ще изработят необходимите органи за новата култура. Без тях те не могат да направят стъпка напред. Не е въпрос от страх да бъде човек честен и добър. С помощта на закони и правила сегашните хора спазват известен ред в света, но това не е естествен живот. Интересно е да видим, как ще се прояви човек без закони и правилници. Добре е, всяка държава да направи опит само за 24 часа, да се откаже от съдии, пристави, стражари, за да види, каква честност и какъв морал носи нейният гражданин. При законите и правилниците, които държавите налагат на поданиците си, ние не знаем, доколко хората са честни и морални. Не само държавите, но и всеки човек отделно може да направи този опит, да види, доколко неговите близки и съседи са честни хора. Нека всеки от вас остави къщата си за 24 часа отворена, да изпита своите съседи. Ще видите, през това време липсва ли нещо от къщата ви и какво именно. Не казвам, че хората не са честни, но всички не са изпитани. Човек сам не се познава. По линиите на ръцете, на лицето и на главата можете да четете, кой е честен и кой не. Изобщо, няма скрито-покрито в живота. Ако аз чета по тия линии, и вие можете да четете. За онзи, който вижда и знае нещата, лъжа не съществува.

Сега аз проповядвам на хората. Какво им проповядвам? Да вярват в Бога? Вярата не се налага, нито може да се проповядва за нея. Да любите Бога? И това не мога да проповядвам. Бог сам е Любов. Според мене, да проповядвам, това значи, да светя на хората. Да светя, това значи, да им покажа пътя към Бога и начина, по който да изпълняват волята Божия. Бог е Любов, аз живея в света на Бога и желая да изпълня Неговата воля. Това желая и на вас. Аз съм една ръка, на която Бог заповядва: Простри се напред! – аз се простирам. – Свий се! – аз се свивам. – Направи това! – и аз го правя. Ще кажете, че това е ограничение, отсъствие на свобода. – Това е изпълнение на волята Божия. А в изпълнението на волята Божия се крие

свободата на човешката душа. Каквото Бог върши, това върша и аз. При това, аз съм свободен да простра или да не простирам ръката си. Аз съм свободен дотогава, докато простирам и свивам ръката си, докато имам избор да направя едното или другото. Дойде ли друг някой да ми простира или свива ръката, аз нямам никаква свобода.

Ако някой ме застави да взема пари от касата на своя ближен, той ме ограничава, той си служи с насилие. Ще кажете, че златото е ценност, за която заслужава човек да се поддаде на изкушение. Днес златото е ценност, за която хората се убиват. Обаче, за предпочитане е животът на един човек, отколкото десет торби пълни със злато. Днес брат брата убива за един метър земя. За предпочитане е любовта на брата ти, отколкото хиляди декара земя. Велико благо е да имаш любовта на един човек! Любовта на ближния е любовта на Бога. Това значи, да имаш тил, на който да разчиташ при всички условия.

И тъй, да имате любовта на Бога, това значи, зад вас да стои крепост, на която да разчитате и в настоящето, и в бъдещето. Любовта разкрива всички възможности за човека. Тя му отваря вратите за всички разумни светове. Който се е домогнал до Божията Любов, той има достъп не само до разумните същества, но и до ангелите и архангелите. – Къде са те? – Навсякъде. Дето и да се обърнете, ако любовта е във вас, вие можете да срещнете ангели. Ангелът се познава по строеж, по организираме на силите в себе си. Дали вярвате, че има ангели на земята, или не вярвате, не е важно. Това важи за мене. За банкера е важно да знае, колко злато има в касата си. Ако касата му е пълна със злато, той е доволен; ако касата му е празна, той е недоволен. Следователно, аз съм доволен за знанието, което имам. Дали другите са доволни от моето знание, не е важно. Истинското знание е капитал, на който човек всякога може да разчита. Например, някои учени имат много знания, но едно не знаят: съществува ли Бог, или не. Половината мъже и жени от цялото човечество знаят, съществува ли Бог, или не, а другата половина не знаят.

Съвременното човечество, по отношение на въпроса за съществуването на Бога, може да се уподоби на положението на човек, който е застанал между две огледала – едното на север, другото на юг. При това положение, лицето му се отразява в едното огледало, а гърбът – в другото. – Къде е истинският човек? – Нито в едното огледало, нито в другото. Истинският човек е този, който е застанал между двете огледала. Ето защо, ние считаме за вярващи ония хора, които виждат лицето на човека в огледалото, а за безверници – ония, които виждат гърба на човека. Първите казват: Видяхме лицето на Бога. Значи, за тях Бог съществува. Другите казват: Не виждаме лицето на Бога, затова Той не съществува. Обаче, Бог не е нито в

лицето, което виждате в огледалото, нито в гърба. Това са отражения на истинския образ. Бог е застанал между двете огледала и може да Го види само онзи, който има любов. Бог не е нито между вярващите, нито между безверниците. Той не живее нито между вегетарианците, нито между месоядците. – Къде е Бог? – Между любещите души.

Един ден Мойсей отивал на Синайската гора, да се помоли на Господа. По пътя към планината той видял, че един овчар работел нещо усилено – огън кладял. – Какво правиш, овчарю? – Кладя огън, на който ще опека едно от младите си агнета. – За кого? – За Господа. Той каза, че ще ме посети. – Лъжеш се, братко. Преди всичко, Господ не яде печени агнета. Напразно ще очакваш. Овчарят се замислил, изпаднал в голямо обезсърчение и спрял работата си. Мойсей не забелязал, нито почувствал действието на своите думи върху чистосърдечния овчар и продължил пътя си към Синайската гора. По едно време той чул тих глас: Знаеш ли, какво направи с простодушния овчар? Ти уби нещо красиво и велико в неговата душа. Върни се назад да изправиш погрешката си. Кажи на овчаря, че ще го посетя. Върнал се Мойсей от пътя си, приближил се към овчаря и казал: Слушай, братко, направи, каквото си намислил. Бог, наистина, ще те посети. Приготви се да Го приемеш. След това Мойсей се скрил зад храстите, да гледа, как Бог ще посети овчаря. Какво видял? Огън слязъл от небето и изгорил агнето на овчаря, който през това време сладко дрямал. Като се събудил и видял, че агнето го нямало, овчарят се зарадвал, благодарил на Бога за посещението, което му направил, и продължил работата си.

Следователно, ще знаете, че има начин, по който и Бог може да яде. Има един огън, от който хората изгарят, но има един огън, в който душите горят и не изгарят. В този огън са горели мъчениците и праведните хора. Този огън наричаме „огън на любовта". Той носи в себе си знанието, от което всеки човек се нуждае. Силата на човека се крие в знанието, с което разполага. От знанието пък той може да разбере, какво е постигнал и до каква степен на развитие се намира. Всеки човек трябва да знае, с какво разполага, за да не изпада в заблуждения.

Един ден Диоген, който поучавал хората, решил да се уедини в гората, далеч от шума, да си почине малко. Както намислил, така постъпил. Той се уединил в гората и седнал под една сенчеста круша, да почива и размишлява. Един селянин го съгледал отдалеч и веднага се отправил към него, да му иска някакъв съвет. Като видял, че и тук не го оставят спокоен, Диоген се ядосал на селянина и мислил да му се скари и да го върне назад. Въпреки това той се въздържал, приел селянина, изслушал го, дал му съвет и, след като се сбогувал с него, казал си: Какво направи, Диогене? От

толкова години учиш хората, как да живеят, как да се отнасят помежду си, а в един момент си готов да развалиш това, което си направил. Виновен ли е този човек, че му се сърдиш? Ако искаше никой да не те смущава, ти трябваше да съобщиш, че днес не приемаш гости. Вместо да се сърдиш, ти трябваше да поканиш селянина да седне при тебе, да се разговаряте приятелски и да си хапнете заедно. Така се разговарял Диоген със себе си и се осъждал за неправилната си постъпка. Той трябвало да приема хората, без да се гневи.

Често и съвременните хора постъпват като Диоген. Те нареждат свои планове и, ако някой се осмели да ги развали, сърдят се. Така постъпва и младата мома, когато, в очакване на възлюбения си, друг някой момък дойде при нея. Защо се сърди? Защо не бъде искрена да му каже, че чака някого? Този момък не знае, че момата очаква някого. Като познат, той се осмелява да седне при нея и да се разговарят. Тя отговаря на зададените от него въпроси, но всеки момент иска той да се махне, да дойде нейният възлюбен. Момата не знае, че нейният възлюбен, когото очаква с нетърпение, е голям нехранимайко, ще я направи нещастна. Обаче, онзи, от когото иска по-скоро да се освободи, е добър и честен момък. Ако се ожени за него, тя ще бъде щастлива.

Съвременните хора страдат от неразбиране на любовта и на живота. Тази е причината, поради която те са внесли в живота и в отношенията си нещо неестествено. Те гледат и не виждат. На лицето на човека е написано всичко. Достатъчно е хората да имат очи и знание, за да четат по лицата на човека всичко онова, което е скрито в тях. Няма защо да питате, дали даден човек е честен или нечестен. Погледнете лицето му и ще разберете, какъв е той. Всеки човек може да преобрази лицето си. Това се постига чрез съзнателна работа върху мисълта. Като мисли право, човек помага на себе си, на ближните си и на цялото човечество.

„Царството Божие дошло в сила”. Царството Божие подразбира царството на любовта. Човек може да влезе в това царство, когато се освободи от вековните заблуждения в себе си. Да се освободи човек от заблужденията си, това значи, да се проникне от Божията Любов, да признае всички хора за свои братя, да им подаде ръка за обща работа. Хиляди добри хора съществуват в света, които са готови да изпълнят Божията воля. Който изпълнява тази воля, той може да подобри здравето си, да укрепи ума и сърцето си, да стане гражданин на Царството Божие. Ще кажете, че хората са лоши, не може да се работи между тях. Това не оправдава никого. Силата и властта не е в ръцете на лошите хора. Христос казва: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята”. Щом властта и силата са в ръцете на Христа, следвайте Неговия път. Христос казва на учениците си: „Идете и

проповядвайте в света, и аз ще бъда с вас до окончанието на века". Каква по-голяма сигурност от тази може да очаква човек? Достатъчно е да проповядва Словото Божие с Любов, за да бъде с Христа до окончанието на века.

Тъй щото, не се страхувайте от лошите хора. Срещнете ли някой човек, вие трябва да знаете добър ли е, или лош. Лошият човек мирише лошо, а добрият разнася своето благоухание надалеч. Той знае, какво значи, да живее за Бога. Той работи изключително за Него, без да говори за себе си, за своята вяра. Започне ли човек много да говори за вярата си, за познаването на Бога, той скоро изпада в противоречие. Чувате го да говори, че Бог е велик, всесилен, всеблаг, докато изведнъж се запитва, защо съществува злото. Той мисли, че Бог допуска злото за изпитание и за наказание на хората. Значи, той вярва повече в злото, отколкото в доброто. Аз пък не вярвам в злото, в безлюбието, в глупостите, в заблужденията и т. н. В този смисъл, вярата не е на място, а безверието е на място. Светът се нуждае от безверници в злото и от вярващи в доброто. Тия две категории хора трябва да си подадат ръка, за да се оправи светът. Щом си подадат ръка, те ще кажат: „Царството Божие е дошло в сила".

Казано е в Писанието, че когато хората чуят гласа на Господа, ще оживеят. Това оживяване не е физически процес, но психически. Да оживееш, това значи, да си готов да простиш на онзи, който ти е направил най-голямата пакост. Ако си слуга, и господарят ти те е ощетил, отнел е силите ти, прости му. Ако му простиш, той ще бъде готов да раздели богатството си с тебе и да те приеме като свой брат. След това и двамата ще тръгнат да проповядват. Ще кажете, че това е невъзможно. За онези, на които съзнанието не е пробудено, това е невъзможно. Ако искат насила да изпълнят този закон, те ще се намерят пред закона за „военната повинност", дето всеки е задължен да служи на държавата. Обаче, който е готов да прости на ближния си от любов, доброволно, той е човек с пробудено съзнание, носител на новото. За мнозина е невъзможно човек да прости на врага си и да го възлюби, затова се пита, кога ще стане това. Някога ще стане. Това „някога" не е далеч. Днес ще стане спасението на човека. За мене съществува само един ден, от изгряването на слънцето до залязването му. Този ден е дълъг, трае хиляди и милиони години – нарича се Божествен ден. Свърши ли се този ден, всичко в света ще се свърши. Колкото по-дълъг е този ден, толкова по-големи възможности и условия се разкриват пред човека. Само така той може да расте и да се развива.

„Истината ще ви направи свободни". Значи, свободата заставя човека да търси истината. Като не знаят, как да я намерят, всеки търси някакъв начин, да я прелее от едно шише в друго. Обаче, преливането е физически

процес, без никакво съдържание. Като дойдете при истината, вие не трябва да бъдете съвършено сухи, да не се запалите и изгорите. Ако пък се запалите, не се страхувайте, няма да изгорите. Отоплявайте се с този огън, осветявайте се с него, за да се запазите от големите зимни студове и опасни крадци. Носите ли този огън със себе си, дето и да влезете с него, всичко се нарежда добре: плодовете започват да зреят, хората възстановяват своя вътрешен мир и се залавят за обща работа. Запали ли се този огън веднъж, никога не изгасва. Пред такъв огън се намери Мойсей в пустинята, дето чу глас: „Събуй обущата си, защото мястото, на което стоиш, е свето”. Ангел се яви на Мойсея и му каза, че заради убийството, което направи, не му се позволява да се приближи при огъня, докато не събуе обущата си. Като събу обущата си, Бог му показа начин, как да живее, как да ръководи израелския народ. Мойсей написа добри закони, но последователите му ги изопачиха. И Христос проповядваше великите Божии закони, но и Неговите последователи не знаеха, как да ги приложат, и изопачиха учението Му.

Днес Христос е слязъл между хората и работи със своя жезъл. Той току вдига и слага жезъла си и гори всичко, каквото срещне на пътя си. Лъжците, крадците и престъпниците ще изгорят, а добрите, истинолюбивите и честните хора ще минат през огъня, без да изгорят. Те ще се пречистят и светнат. Който мине през огъня и се пречисти, ще намери истината. Който намери истината, той ще познае Бога, ще Го признае за свой Баща, Който всякога помага на сирачета, на вдовици и на старци. Като срещне някой страдащ, Бог ще го извика при себе си и ще му каже: Ела при мене и бъди благословен! Ти ще минеш от страданието в радостта и ще се ползваш от благата на живота. Така ще каже Бог на старите и на утрудените и ще ги подмлади и ободри.

И тъй, стремете се към новото учение, което носи знание, светлина и радост за всички – за млади и за стари. Старите трябва да станат млади, а младите – да не остаряват. Младостта не е външно качество, но вътрешно. Светият човек е всякога млад. Добрият и свят човек никога не остарява. – Защо? - Защото той никога не губи смисъла на нещата. Светът се нуждае от добри и свети хора, които са готови за работа и за всякаква жертва. Светът се нуждае от нови хора, от хора на любовта.

Как познавате новия човек? Когато новият човек влезе между болни, те оздравяват. Когато влезе в дом, дето членовете не живеят добре, той внася мир и радост между тях. Ако само с присъствието си човек може да лекува болни и да внася мир и радост в човешките души, казваме, че той е служител на новото учение. И ако болните оздравяват в негово присъствие, а разгневените се успокояват, ние казваме, че това са хора, готови да

служат на новото. Стремете се да служите на новото, да го прилагате във всички прояви на живота, за да се радвате и вие, и окръжаващите. Казано е в Писанието: „По плодовете им ще ги познаете”. Наистина, по плодовете на живота ще познаете служителя на новото учение, но по плодовете ще познаете и обикновения човек. Следователно, ако нямате постиженията на новия човек, по-добре мълчете. За предпочитане е човек да мълчи, отколкото да говори, без да може да реализира това, за което говори.

„Царството Божие дошло в сила”. Мнозина се представят за силни, без да са такива. Човек трябва да бъде силен, без да говори за силата си. Апостол Павел казва за себе си: „Когато съм слаб, тогава съм силен”! – Какво означават тия думи? – Това значи: когато съм слаб в човешкото, в преходното, тогава съм силен в Божественото и във вечното. За предпочитане, следователно, е човек да има общение с Бога, със светлите и разумни същества, отколкото със силните хора на земята. Казано е в Господнята молитва: „Да бъде волята Твоя, както на небето, така и на земята”. Значи, който е свързан с Бога, той се намира под Неговото крило и на земята, и на небето. Ако мислите, че Бог живее само на небето, как разбирате стиха, в който е казано, че Бог ще се всели между хората и ще си направи жилище между тях? Като не размишляват дълбоко върху този стих, някои търсят Бога само на небето и, ако не Го намерят, обезсърчават се и казват: Бог не съществува. Какво прави младият момък, когато сърцето му трепне за любов? Той тръгва да търси любовта по целия свят и, като я намери, казва: Ето я! Търсете и вие Бога по същия начин. Като Го намерите, кажете: Ето Го! Когато учениците срещнаха Христа, казаха: Учителю благи! – и тръгнаха след Него.

Сега и на вас, като на ученици, казвам: Откажете се от своите стари възгледи, които ви измъчват. Приемете новото, което може да ви освободи от заблужденията и нещастията. Новото подразбира новата, права мисъл. Човек съдържа в себе си твърда, течна и въздухообразна материя, но не трябва да бъде нито твърд, нито течен, нито въздухообразен. Той трябва да превърне всичко, което носи в себе си в чиста, светла, права мисъл, на която се подчиняват и чувствата, и постъпките му. Мисълта е разумното начало в човека. Тя е единствената сила, която държи човека в равновесие. Каквото представя земната притегателна сила за земята, такова нещо е човешката мисъл за самия човек. Чрез своята права мисъл човек е господар на себе си. Поддаде ли се на своите низки страсти и желания, той губи свободата си и става роб. Той се намира в положението на вола, който всеки ден впрягат и завеждат на нивата. Време е вече човек да се освободи от низшето в себе си и да се определи като служител на Бога. – Кога ще стане това? – Когато чуе Божия глас да му нашепва: Стани! Когато Самуил служеше в храма, чу глас, който му казваше: Самуиле, стани! Самуил

помисли, че свещеникът, при когото служи, го вика, но не излезе така. След като гласът се повтори и потрети, Самуил разбра, че Бог го вика, и веднага стана. Каквото Бог му каза, всичко се сбъдна. Един ден Бог ще проговори на всяка душа и ще я пита: Докога ще лежиш в гроба? Докога ще бъдеш в робство? Излез вън! Който чуе гласа Му и повярва, ще излезе от гроба и ще възкръсне. Който чуе и не повярва, ще остане да лежи в гроба. Следователно, ако искате да излезете от гроба, да се освободите от смъртта и да възкръснете, вярвайте в Онзи, Който ви е дал живот и свобода.

Съвременните хора слушат различни проповеди, но въпреки това търсят начин, как по-добре да се осигурят. Има един начин за осигуряване. Той се заключава в служенето на Бога. Ако станете проводници на Божията Любов, вие ще се осигурите Ако станете проводници на великата любов, всички противоречия ще се разрешат, всички ваши неприятели и врагове ще ви напуснат. – Кога ще стане това? – Когато се свържете с Бога. – Яма аз не вярвам вече в любовта, всички хора са ми изневерили. – Прави сте, хората са изневерили на любовта си към вас, но преди тях вие сте изневерили на Бога. Кой момък и коя мома не са изневерили на любовта си към Бога? Кой баща и коя майка не са изневерили на своята честна дума, дадена пред Бога, да бъдат верни на своя дълг? Кой учен, кой проповедник са издържали на обещанието си, дадено на Бога пред великия олтар на служенето и на жертвата?

Ще кажете, че еди-кой си човек е светия. Светостта е въпрос извън времето и пространството. Човек в един момент може да стане свят, и в един момент може да изгуби светостта си. Не е важно да търсите свети хора, но стремете се във всеки човек да намерите нещо ценно. Сама по себе си душата на човека е ценна. Човек живее заради доброто, което се крие в душата му. За това, именно, Христос казва: „Който изгуби душата си, нищо не струва". Запази ли душата си, човек има възможност да придобие всички блага, които природата дава. Какво ще придобие човек и какъв може да стане, това зависи от него. Никой не може да застави човека да прави това, което той не иска, нито може насила да го накара да стане това, което не желае. Всяко положение и всяка форма, през които човек минава, са временни. Като изпълни задачата си, той може да вземе друга форма, по-висока от сегашната. Ако формите на животните са временни, колко повече това се отнася до хората. На земята има вече хора, преобразени на ангели. Идете в бедните квартали на София, там непременно ще намерите поне по един ангел. Като изучавате хората, ще познаете ангела; той се различава от обикновения човек. Ако не вярвате, можете да проверите. Добре е да бъдете реалисти, всеки да вярва на това, което е видял и опитал. Като мине през очите на бръмбара, светлината ще се отрази по един

начин; като мине през очите на човека, тя ще се отрази по друг начин. Всеки възприема нещата според светлината, която има в себе си.

Съвременните хора трябва да възприемат нещата правилно, да не изпадат в заблуждения. Например, заблуждение е, когато делите хората на праведни и грешни, само поради това, че едните се молят по няколко пъти на ден, а другите не се молят. Външното молене не определя човека като праведен. На земята ще срещнете малко хора праведни. При това, по естество човек има две страни: светла и тъмна, лице и опако. Какво ще кажете за човека, ако днес видите светлата му страна, а на другия ден – тъмната? Може ли той едновременно да бъде и светъл, и тъмен? И конят е добър, но ако застанете зад него, ще опитате силата на неговия ритник. На същото основание, човек носи в себе си мисли и чувства, с които удря хората, както конят ги удря с петалата си. Това се дължи на лоши наследени черти в човека, от които някога ще се освободи. Достатъчно е човек да бъде искрен към себе си, за да се освободи от лошите наследени черти. Сегашният човек е изпаднал в безверие, в безлюбие, в користолюбие, вследствие на което той сам със спъва. Днес напише нещо хубаво, на другия ден вече сам се съмнява в написаното и се пита: Вярно ли е това, което съм писал, или не е вярно? Едно ще знаете: Верни неща са тези, които човек сам е изпитал и проверил. Щом имате опитност, трябва ли да питате, дали известен факт е верен, или не?

„Царството Божие дошло в сила". Сега и вие трябва да проявите силата си, да търсите Бога, да търсите истинските си братя и сестри, да изработите свое верую, свои възгледи за живота. Днес вие минавате за православни, но знаете ли, къде е онзи свят? Знаете ли, къде ще отидете, като заминете за другия свят? Един евангелски проповедник, след като проповядвал 30 години на земята, заминал за онзи свят и се видял в чудо. По някакъв начин той съобщил на близките си, че положението му не е добро, не излязло така, както очаквал. Той си представял онзи свят другояче, а не както го видял. Сега разбрал, че не живял, както Бог изисква.

Следователно, за да бъде добре и на този, и на онзи свят, човек трябва да се откаже от старите си разбирания, от заблужденията, които го спъват. Онзи свят е свят на нов ред и порядък, на нови разбирания За да бъдете добре приети в онзи свят, мислите, чувствата и желанията ви трябва да бъдат абсолютно чисти. Това не трябва да ви плаши. Вие живеете в Бога и за Него работите. Като осъзнаете това, ще изправите погрешките си, ще изправите кривите си разбирания. Как можете да работите за Бога, ако не сте готови да прощавате? Това не значи, да вървите в пътя на грешните, но да прощавате прегрешенията им. Така е казано и в Господнята молитва: „Прости ни дълговете наши, както и ние прощаваме на нашите

длъжници". Ще кажете, че Бог е милостив, всепрощаващ. – Щом Бог прощава, и вие трябва да прощавате. За да не се натъквате на ненужни страдания, вие трябва да се пазите от преувеличаване на нещата. Докато не дойдат любовта и истината във вас, като мярка на нещата, вие не можете да имате точна представа за това, което става с вас и с окръжаващите. Ето защо, бъдете искрени, да предавате нещата, както са в действителност – нито да преувеличавате, нито да намалявате. Когато любовта посети човека отваря сърцето му, просвещава ума му и преустройва тялото му. Дето е любовта, там омразата, неправдата, ограничението отсъстват.

„Царството Божие дошло в сила". Когато Царството Божие дойде на земята в пълнота и сила, хората ще бъдат носители на новото, на Божественото учение. Само така ще се реализират Христовите идеи. Който възприеме Христовите идеи и ги реализира, той ще бъде пълноправен гражданин на Царството Божие. Има хора в света, готови за тези идеи. От какви течения са те, какви възгледи имат, не е важно. Те са готови да работят в името на Бога, в силата на Неговия Дух, за да донесат мир и свобода, както на отделните индивиди, така и на народите. Всички народи трябва да се обединят, да се опознаят, за да бъдат служители на Божественото. Така те ще разберат, че Божият Дух работи във всички прояви на живота: материални, политически, духовни и умствени. Стремежът на всички хора и народи към свобода, към повдигане е резултат на Духа, Който работи между тях. Не мислете, че само религиозните и духовни хора имат право да говорят, да мислят, да работят за свободата и за обединението на народите. Тази идея е Божествена. Следователно, който я възприеме и работи за нея, той се свързва с Божия Дух. На пръв план седи идеята за свободата на човешката душа, а след нея идат методите за реализирането ѝ. Възприеме ли тази идея, човек трябва да бъде силен, да устои на всички мъчнотии, които се изпречват на пътя му. Работете с любов и съзнание за освобождаването си, за да кажат хората един ден за вас: Ето човекът, създаден по образ и подобие Божие! Адам и Ева бяха създадени по образ и подобие Божие, но понеже пожелаха да станат като Бога, сгрешиха. И после, вместо да признаят погрешката си, те се оправдаваха, че били излъгани. Адам каза, че Ева го излъгала, а Ева се оправда със змията. И до днес още хората грешат и търсят виновниците за погрешките си вън от себе си. Човек няма да се оправи, докато не признае, че той сам е виновен за своите погрешни, за своите неразбирания и заблуждения.

„Царството Божие дошло в сила". За да влезе в това Царство, човек трябва да разбере, какви са отношенията му към самия себе, към ближния му и към Бога. Дойде ли до това разбиране, той определя вече своето бъдеще. Бъдещето на човечеството води към реализиране на любовта. Ще дойде

ден, когато любовта ще се всели в сърцата и душите на хората и ще им донесе мир и свобода.

31. Беседа от Учителя, държана на
30 март, 1930 г. София – Изгрев.

1930_04_04 Огънатата плоскост
лекция пред специалния клас

ОГЪНАТАТА ПЛОСКОСТ

Размишление.

Представете си, че виждате един човек, направен от захар. Какво ще бъде положението на този човек, ако живее в свят, където няма никак вода? Този човек ще бъде устойчив, няма да знае, какво нещо е смърт. Обаче, достатъчно е да се направи една малка дупка на захарта и да се пусне вода през нея, за да стане вглъбяване в захарта. Ако водата минава по-дълго време през захарта, най-после тя ще се стопи. Този човек, направен от захар, съвсем ще изчезне. - Какво ще кажат учените хора за това явление? - Те ще кажат, че водата е опасна за захарта, както и за всички предмети, направени от захар. - Защо едни вещества са сладки, а други - горчиви? - На този въпрос може да се отговори толкова, колкото и на въпроса, защо едни хора са добри, а други - лоши?

Представете си една плоскост, на двата края на която поставяте две тела. - В какво състояние ще се намират тези тела? - В покой. - Докога? - Докато плоскостта е в покой. Ако плоскостта, под действието на някаква външна сила се огъне в средата, двете тела ще излязат от състоянието на покой и ще се стремят към средата на плоскостта, където е станало огъването. Колко по-голямо е огъването, толкова по-силно ще се стремят телата към центъра на плоскостта. Същевременно тези тела ще се блъскат и отскачат едно от друго, понеже частиците на плоскостта претърпяват вътрешно сътресение.

Като се говори за сътресенията на телата и на частиците на плоскостта, лесно се философства. Обаче, когато става въпрос за сътресения, които човек преживява, положението е сериозно. Човек минава през физически и морални сътресения. Не е лесно да преживееш едно морално сътресение. То не е като вятъра. Някои морални сътресения са толкова големи, че могат да съборят човека на земята. Те предизвикват разрив на сърцето. Понякога сътресението се отразява върху нервната система. Какво трябва да се прави, за да се избегнат моралните сътресения? За да се избегнат моралните сътресения, човек трябва да познава почвата, върху която живее, както и дадените му условия и възможности. Ако не знае тези неща, той мисли, както двете тела върху плоскостта, че почвата им е устойчива. Така мислят младите хора. Докато е млад, човек мисли, че може да устои на всичко. Моралистът мисли, че с морала си може да преодолее на всички изпитания и мъчнотии. И младият, и старият са на крив път. Те познават устойчивостта на своята плоскост, само когато тя е в

покой. Обаче, когато някоя външна сила действа върху плоскостта, тя непременно ще се огъне. И човешкият характер се огъва под влияние на външните сили.

Мнозина казват, че могат да правят, каквото искат. Не е така. Те не могат да правят, каквото искат, защото се намират под влиянието на сили, външни и вътрешни, на които малцина издържат. Няма човек в света, който може да направи нещо самостоятелно, независимо от участието на други сили. Ако и вие правите това, което вашите деди са правили, не сте свободни хора. Както е ял дядо ви, така и вие ядете. Както е спал, така и вие спите. При това ядете, когато сте гладен, а не когато искате. Човек не е свободен даже и в мисълта си. Той е заставен да мисли, както му се заповядва, а не както и когато сам иска. Малко хора са свободни в мислите и в чувствата си. Изобщо, човек се стреми към свобода, но още не е свободен.

Когато се говори за свобода, ние имаме предвид свободата на други същества, а не нашата. Ние се стремим към свободата на висшите същества, но до нас тази свобода още не е дошла. Ние говорим и за безсмъртието на човека, но въпреки това виждаме, че хората около нас умират. Значи, ние говорим за безсмъртието на същества, които живеят извън времето и пространството. Ние говорим и за съвършен морал, но той още не е проявен на земята. Той е достояние на възвишените същества. Така че, свободата, безсмъртието, моралът са идеали, към които човешката душа се стреми. Ще дойде ден, когато човек ще постигне идеалите на своята душа. Какви идеи поддържат учените, това не трябва да ви смущава. Вслушвайте се в копнежите на своята душа. Ако се спирате върху това, кой какво поддържал, дохождате до Калвин, който казвал, че всичко в живота е предопределено, т.е. че човек няма свободна воля. Прав ли е Калвин? Той се основавал на думите на Павел, който казва, че едни съдове са направени за почест, а други - за безчестие. Обаче, Цвингли се противопоставил на Калвин. Той поддържал мисълта, че човек има свободна воля.

Представете си, че някой човек живее в кофа, в която събират нечиста вода. Той намира нещо за ядене в кофата и остава в нея. Като се напълни кофата, слугинята излива водата навън, измива кофата и я внася в къщи, където отново я пълни с нечиста вода. Като остане навън, човек се чуди, какво иска слугинята от него, че го изхвърля така безмилостно. Той тръгва след нея, намира същата кофа и влиза вътре да си хапне нещо. На сутринта слугинята пак излива водата навън, а с нея заедно и онзи, който е вътре. В случая слугинята е съдбата, която хвърля човека навън, при лошите условия. Човек се чуди, какво има съдбата против него, че го

наказва толкова строго. Съдбата даже не подозира, че в кофата с нечистата вода е влязло същество, подобно на жабата, да живее там. Ще кажете, че това е предопределение на съдбата. Видите ли, че съдбата няколко пъти наред ви хвърля от едно и също място, не се връщайте повече там. Тя не ви е сложила в нечистата кофа. Излезте навън, на чист въздух, на свобода. Щом приемете новите условия, ще бъдете чист съд, за почести.

Ще приведа един анекдот за две учени жаби. Те живели в дома на един чифликчия. Често слушали разговорите между чифликчията и жена му. Един ден чифликчията казал на жена си: Много богат е станал нашият съсед. Има крави, овце, които дои, вади много мляко. От млякото, прави масло, сирене и го продава. Много пари печели. Жабите чули, че се говори за съседа и си казали: Хайде да отидем в неговата къща, да видим, какви са тия особени неща, които нашият господар няма. Преместили се в къщата на съседа. Още първата вечер те видели, че съседът внесъл един голям съд, с някаква бяла течност. Те си казали: Я да влезем вътре, да опитаме свойствата на бялата течност. Като любознателни, и двете жаби влезли заедно. Каква била изненадата им, като видели, че тази течност не е като водата, не може да се живее там. Те започнали да се катерят по стените, да излязат навън, но бреговете се оказали много стръмни. Няма какво, започнали да обикалят по бреговете. По едно време една от жабите казала: Уморих се вече, не мога да обикалям, сили нямам, ще сляза долу. Слязла долу, но вече не излязла.

Втората жаба имала още сили. Като обикаляла нагоре-надолу, без да знае, какво е станало, тя видяла една бучка масло в средата на млякото. Качила се на бучката и излязла вън. Като се видяла свободна, тя си въздъхнала и казала: Втори път не отивам да изследвам непознати области. Ето, за нашата голяма любознателност дадохме една жертва. Като дошъл съседът, почудил се, как е влязла жабата в млякото. Вие пък ще се чудите, наистина ли съществуват учени жаби, които умират по този начин. Жабата е символ на материализма. Значи, има учени материалисти, които умират при своите научни изследвания в чужди за тях области и полета.

Като наблюдавам как живеят хората, какъв морал имат, виждам, че никога не могат да придобият свободата, която желаят. Те постоянно грешат, постоянно падат и стават, и след всичко това им се проповядва разкаяние. Днес се разкаят, утре пак грешат, пак чупят главите си. Главите на повечето хора са пукнати, пълни с рани. Щом пукнете главата си, веднага се разкайвате. Едва започне да оздравява главата ви, вие пак сгрешите, и отново я пукнете. Един ден главата ви се счупи, и вие заминавате за онзи свят, както учената жаба в млякото.

Не е въпрос до погрешките и до разкаянието. Човек трябва да дойде до положение да не греши и да не се разкайва. Това значи, придобиване на опитности. Като сгреши един път, повече да не греши. Щом греши, той е направен от захар. Като го полеят с вода, ще се стопи. Слушали сте някой да казва: Стопих се! - От какво се стопил? - От мъка, от гняв, от неразположение и т.н. Който се топи, той е направен от захар. Ако мине край вода, непременно ще се стопи. Захарните неща се топят. След стопяването си те стават горчиви. Наистина, като се топи човек отвън, отвътре става недоволен, горчив, че изгубил формата си. Щом изгуби нещо, човек е недоволен и горчив за загубата, която претърпява.

Сега, да дойдем до философската страна на въпроса. Всички хора грешат ли? Има ли човек, който да не е грешил и да не греши? Докато живее със заблуждения и с криви разбирания за живота, човек всякога ще греши. От осем хиляди години насам на хората се проповядва все един и същи морал: като сгреши, да се разкае. Какво придобива човек с разкаянието? Ако само се разкайва и продължава да греши, той е избрал едно палеативно средство, което нищо не ползува. Да грешиш, да се разкайваш и пак да грешиш, това е положение на пияницата, който седи до сред нощ в кръчмата. Кръчмарят го подсеща веднъж, два, три пъти да си отива, но той не мърда. Най-после кръчмарят го набива, изтласква го навън и затваря вратата. Честолюбив е пияницата, но желанието му да пие е по-силно от неговото честолюбие. Като се наспи, на другия ден той пак отива в кръчмата и казва на кръчмаря: Ти снощи ме би, но дай сега половин кило вино, да се примирим. Примирят се и пак започва да пие до забрава, докато кръчмарят повтори същото - набие го и го изтласка навън. Ще кажете, че и на това нещо има край. Има край, но когато бъчвите се изпразнят. Изкуство е, да се откаже човек да пие при пълни бъчви. Изкуство е да престане човек да греши при изпитания и изкушения.

Синът на един турски бей бил голям пияница. Бащата го съветвал по един, по друг начин да не пие, но той си продължавал своя занаят. Един ден ходжата намислил да го уплаши и му казал: Синко, знаеш ли, какво те очаква на онзи свят? - Не зная. - Като заминеш на онзи свят, ще те турят в ада и на врата ти ще закачат всички бъчви, които си изпил. - Пълни ли ще бъдат или празни? - Пълни, разбира се. - Щом е тъй, радвам се, че там ще мога да пия. Когато бъчвите се изпразнят, и аз ще престана да пия. Както виждате, със заплашване грешките не се поправят. Трябва да се намери начин, по който бъчвите или да се изпразват, или да се напълват със сладко вино, което да не упоява.

Човек трябва да живее разумно, да премахне всички съблазни от пътя си. Каквото и да прави, съблазънта неизбежно ще дойде, но той трябва да

бъде внимателен, да не налети на нея. Налети ли на някоя съблазън, човек може да счупи крака си, или да извади окото си.

Един млад момък обичал да гледа през дупките на прозорците, където момите се събирали на седенки, да види, кои моми са там и какво правят. Една вечер, като били събрани на седянка, една шеговита мома пъхнала в една от дупките на прозорците един гвоздей. По стар навик, момъкът и тази вечер дошъл да надзърне през дупчицата, да види какво правят. Още отдалеч той забелязал, че през дупчицата не свети. Помислил си, че огънят е изгасен и решил да се наведе към дупчицата, дано разбере, какво правят момите на седянката. Като се навел близо до дупчицата, той извикал от болка - ударил окото си в гвоздея. Трябваше ли момата да се шегува по такъв начин? Не е добре, че момъкът надзърта през дупчицата, но момата не трябваше да се шегува така. Хората не обичат да ги гледат, какво правят у дома си. Обича ли апашът да го наблюдават, когато е влязъл в някоя къща да краде? Обаче, момъкът пак не се отказал от навика си да надзърта през прозорците. След като имал опитността с гвоздея, той станал по-внимателен. Пак надзъртал през прозорците, но предварително опитвал с ръката си, да няма гвоздей, или друго нещо, което да му причини някаква болка. Шегата, с която си послужила момата, била палеативно средство, което не могло да възпита момъка.

Следователно, който мисли, че ще се домогне до истината, като надзърта през дупките на прозорците, е на крив път. От гледането през дупките е произлязъл шпионажът. Всеки, който гледа през дупки, да види, какво правят хората, може да стане шпионин.

Сега, да се върнем към въпроса за плоскостта. Докато плоскостта е в покой, и телата, които са върху нея, са в покой. Щом плоскостта се огъне, телата започват да се търкалят, да се блъскат едно в друго. - Защо се блъскат? - Интересите им се различават. Всички знаете, че земята е валчеста. Защо Провидението не я направи вдлъбната? Коя от двете форми щеше да бъде по-добра: валчестата, както е сега, или вдлъбната? Ако е въпрос за вдлъбнатина, донякъде ние имаме представа за такъв живот. Например, в морално отношение хората живеят в огънат, т.е. във вдлъбнат свят. Тази е причината, поради която хората не са свободни, нито пък могат да издържат на възвишен морал.

Представете си, че някой човек е гладувал осем дена и трябва да мине през няколко фурни. Хлябовете се виждат отвън, отдалеч миришат, току-що са извадени, но фурнаджиите отсъстват. Може ли гладният човек да мине покрай фурната и да не си вземе един хляб? Ако може да издържи да мине спокойно през първата фурна, през втората няма да издържи. Ако има

силен характер и устойчивост, може да мине и втората, и третата, и четвъртата фурна. Дойде ли, обаче, до петата, той ще влезе вътре, ще вземе един хляб и ще каже: Не мога повече да издържам. Макар че фурнаджията го няма, без позволение ще си взема хляб. Гладен съм, осем дена не съм ял! Ако искаше да не вземат хлябовете му без позволение, той трябваше да бъде във фурната си. Той трябва да има човещина, да не ме преследва. Ако го чакам да дойде, ще умра от глад. Явява се въпросът: има ли право гладният човек да вземе хляб без позволение на фурнаджията? - Има право, разбира се. Той няма право да извърши това престъпление само когато се намира на плоскост, която е в покой. Обаче, щом плоскостта се огъне, без да иска вече, той е принуден да върши престъпления. Колкото повече се огъва плоскостта, толкова по-голямо право имат хората да вършат това, което онези на неогънатата плоскост не си позволяват.

Сегашният живот, в който хората създават закони, прилича на огънатата плоскост. От ден на ден плоскостта повече се огъва, въпреки това хората искат да запазят едни и същи отношения. Това е невъзможно. Всеки говори за морал, а огъва плоскостта, на която стои. Искате ли да имате морал, не огъвайте плоскостта. Моралът е ценен само при неогънатата плоскост. Огънеш ли плоскостта си, каквото да правиш, не можеш да не си причиниш някаква пакост. При огънатата плоскост главата ти непременно ще бъде пукната някъде.

Мнозина мислят, че човек е свободен. Който мисли така и се чувства свободен, той се намира на неогънатата плоскост на своя живот. Той живее при благоприятни условия, не знае какво представят неблагоприятните условия на живота. Един ден и неговата плоскост ще се огъне, условията му ще се влошат и той ще разбере, че не е свободен. При тези условия на живота, невъзможно е да се говори за висок морал. Да изучавате характера на човека това значи, да изучите огънатите плоскости в него. Едни от огънатите плоскости на човека представят неговите мисли и чувства. Колкото по-огънати са плоскостите на човешките мисли и чувства, толкова по-мъчно той се владее. Видите ли човек с неустойчив характер, ще знаете, че една от плоскостите на неговия живот е огъната. Който е огънал плоскостта на своите мисли, той не може да разсъждава правилно. Крадецът, разбойникът отказват, че са извършили някакво престъпление. Колкото повече се оправдават, толкова повече огъват плоскостта на своите мисли и чувства. Някой казва, че някога вярвал в нещо, а сега не вярва. - Защо сега не вярва? Друго убеждение ли има? - Няма друго убеждение, но плоскостта, на която стои, се огънала.

Сега, да видим, какво трябва да прави човек, да не огъва своята плоскост. Той трябва да се вглъби в себе си, да обърне вниманието си върху

възможностите, които му са дадени. Условията на човека са вън от него, а възможностите, чрез които може да използва условията, са в самия него. Следователно, задачата на всеки човек е да използва дадените условия чрез вътрешните си възможности. Само при това положение той може да бъде господар на последствията в своя живот. Причините на нещата са в причинния свят, а последствията - на земята. Значи, хората живеят в последствията. Казвате, че всяко нещо има причина и последствие.

Два момъка се сбиват и в борбата единият убива другия. - Коя е причината за това убийство? - Някоя мома. Момата има отношения и с двамата, чрез което събужда тяхната ревност. Момъкът, който остава на земята, се оженва за момата. Другият заминава за онзи свят. Ако не беше заминал за онзи свят, другарят му нямаше да се ожени. - Как ще се примири убитият? - Като се пероди. Той ще се роди в дома на младите. Значи, детето, което родят, ще бъде убитият момък. Ще кажете, че те не го искат. Това не зависи от тях. Който отнема живота на някого, той му дължи друг живот. Засега човек не е свободен. И като се жени не е свободен, и като ражда, пак не е свободен. Никой не се жени по свобода. Или майка му ще го ожени, или баща му, или приятелите му или обществото. Мойсей, който беше велик адепт, трябваше да се ожени, за да се пероди чрез него убитият египтянин. Той отне живот и трябваше да плати пак с живот.

Животът на съвременните хора е живот на последствия. Каквото са сяли някога, това жънат. За да разберат последствията, те трябва да знаят причините на нещата. Някой момък иска да се ожени за една мома, само затова, че я обичал. Обичта е последствие на някаква причина. Ако знаеше причината за обичта си към момата, той не би се оженил за нея. Щом се ожени, любовта му ще изчезне. Щом се оженят ще изгубят свободата си. - Ама срещнали се. - Това нищо не значи. Като дойдат в близко съприкосновение, те се сблъскват; щом се сблъскат, изгубват също свободата си. Ще кажете, че това е теория. То е друг въпрос. Ако теорията се потвърждава в живота, тя става практика. Дали е вярно това, което говоря, или не, резултатите показват. - Защо умират хората? - Защото живеят неразумно. Неразумният живот всякога свършва със смърт. В разумния живот няма спор, няма недоразумения, няма смърт. В неразумния живот всякога има стълкновения, които говорят за дисхармония между съществата в този живот. Колкото пъти да се жениш в този живот, в края на краищата жената ти няма да остане при тебе - по някакъв начин ще я изгубиш. - Ама аз я обичам. - Щом обичаш, ти не можеш да ограничаваш, но и тебе не могат да ограничават.

Под понятието "женитба" ние разбираме идеални отношения между разумни същества. Ако две реки се съединят и образуват по-голяма река,

това показва, че отношенията между тях са разумни. Така ли става с хората, които се женят? Сливат ли се мъжът и жената? Образуват ли един човек, по-голям, по-пълноводен, с повече живот? Ако това не става, хората имат механическо разбиране за женитбата. Ако мъжът бие жена си, или жената бие мъжа си, това женитба ли е? Ако учителят немилостиво бие учениците си, учение ли е това? Боят е допуснат, но той няма нищо общо с любовта. Женитба, която не се основава на любов, няма нищо общо с разумното отношение между душите. Знание, което не се предава и приема с любов, няма отношение към истинското знание.

Следователно, докато мислите и чувствата са огънати, човек всякога ще бъде изложен на страдания. Страдате ли, ще знаете, че плоскостта ви някъде е огъната. Птиците отчасти разрешиха въпроса на огънатата плоскост. Те си направиха крила, с които избягват стълкновенията и сблъскванията в живота. Щом плоскостта им се огъне, те веднага се повдигат нагоре. Обаче, и при това положение може да стане частично сблъскване, но в редки случаи. - Какво да прави човек, като няма крила? - Той няма крила, но ум има. Щом се сблъска, той трябва да мисли. Мисълта повдига човека нагоре, както крилата повдигат птицата.

Мнозина поддържат мисълта, че човек трябва да бъде морален. Те говорят за морал, а подразбират сила. Някой седи пред торбата си с пари и мисли, какво да прави с това богатство. Край него минава един човек, взема торбата му и бяга. Обаче, собственикът на торбата е по-силен, настига апаша, взема торбата си и го набива. Апашът казва, че торбата е негова. Случаен свидетел настоява, че торбата е на апаша, но собственикът туря торбата си на рамо и я занася у дома си. Къде е моралът тук? Ние виждаме силата на човека, но не морала му. Случва се някога, че апашът е по-силен. Той удря няколко плесници на собственика, събаря го на земята и бяга. Къде е моралът? И тук няма морал. Моралът се заключава в разумността на човека. Щом имаш торба, пълна със скъпоценности, не я носи със себе си. За да не изкушаваш другите, скрий касата си със златото, никой да не я вижда. Морална постъпка е онази, която не изкушава хората.

Всеки човек носи в себе си мисли, чувства и впечатления, които са от такъв характер, че щом се проявят, той сам може да се изкуси от тях. Те представляват слабата страна на човека. Всеки човек има поне една слаба страна, която в даден момент може да го подхлъзне. От гледището на астрологията, ако направите хороскоп на някой човек, можете да определите точно годината, деня и часа, когато ще се случи някое важно събитие в живота му, което да има съдбоносно значение за него. Ако е разумен, той може да избегне това събитие. На това именно, се основава упованието ни в Божията милост и снизхождение. Понеже Бог знае, че ние

живеем в огънат свят, където изкушенията са неизбежни, затова е готов всякога да прощава.

Когато се запитвате, защо трябва да прощавате, отговорете си: Аз трябва да прощавам на всеки, който живее върху огънатата плоскост. Който попадне в такава плоскост, непременно ще греши. Който греши, сам се пита, защо е трябвало да попадне при условия да греши. Много естествено. Като си влязъл в огънатата плоскост, ще грешиш, ще опитваш горчивините на живота, ще се изкушаваш, ще падаш и ставаш. Например, някой се дави във вода. - Защо? - Попаднал е в огънатата плоскост. Щом го извадят от водата, той е стъпил на равнина. Който и да е, щом попадне в огънатата плоскост, където много вода се е събрала, не може да не се дави. Ако земята представляваше равнина, нямаше да има вода по нея. Понеже земята е огънатата плоскост, много вода се събира в вдлъбнатините ѝ. Без да искат, хората попадат в дълбоките води на земята и се давят. Дойде ли някой да ги спаси, те благодарят за доброто, което им е направено. Няма човек в света, който да е спасен от удавяне и да не е признателен и благодарен на своя спасител.

Като разглеждаме въпроса за огънатата и неогънатата плоскост, ние делим хората на две категории: първата категория хора са онези, които са майстори да превръщат неогънатите плоскости в огънати; втората категория хора са онези, които са майстори да изправят огънатите плоскости. Значи, хората сами създават огънатите плоскости, в които се давят и грешат. С други думи казано: хората сами опетниха живота си. Сегашният ред и порядък в света е ред и порядък на огънатите плоскости. При такъв ред и порядък грешките са неизбежни. Тази е причината, поради която днес на земята има повече грешни хора, а по-малко праведни. Задачата на сегашните учени, вярващи, моралисти, е да поставят гладния, жадния, недоспалия се на такова място, че да не грешат. Обаче, само при огънатата плоскост човек може да изучи своето вътрешно естество. Само при огънатата плоскост човек има възможност да греши, да страда и да се изправя. Докато е на равнина, той винаги минава за праведен и чист. Като страда, човек се учи как да живее. Чрез страдания той придобива опитности, които го правят разумен. Само разумният може да се освободи от страданията. Христос казва: "Аз съм живият хляб, който е слязъл от Небето. Аз съм живата вода." Може ли да огладнее онзи, който носи в себе си живия хляб? Може ли да ожаднее онзи, който носи в себе си живата вода? Когато носи живия хляб и живата вода в себе си, човек не може да греши. Той е задоволен и от хляб и от вода, защото живее в изобилие. - Как може да придобие човек живия хляб и живата вода? - Като се домогне до любовта. Любовта е единствената сила в света, която освобождава човека от грешки и престъпления. - Когато любовта

влезе в човешкото сърце, мъдростта - в човешкия ум, а истината - в човешкото тяло, човек е в състояние вече да изправи огънатите плоскости, да преобрази своето естество.

Следователно, търсите ли разрешаване на въпросите, търсете ги в любовта. Любовта разрешава всичко. Тя изключва всякакви закони и ограничения. Как ще кажете на човека на любовта да не греши, когато любовта сама изключва всички грешки и престъпления. Любовта се движи по равнина. Обаче, дойдете ли до безлюбието, въпросът е поставен по-особено. Безлюбието се движи изключително по огънати плоскости. Някой казва, че страда от любов. - Това е невъзможно. Той страда от някакво непостигнато желание, а не от любов. Като люби, човек има на разположение всичко. Щом има всичко, той не може да страда. Човекът на любовта живее в Цялото. Където е Цялото, там никакви противоречия не съществуват. Когато организмът на човека е здрав, всички негови удове са в пълна хармония. Когато организмът заболее, хармонията между отделните органи се нарушава. Щом органите на човешкото тяло изгубят правилните отношения помежду си, клетките им се индивидуализират, и в целия организъм настава борба. Това значи нарушаване на връзката между частите на Цялото. Когато не може да изпълни своето предназначение като душа, човек нарушава единството си с Бог.

Казва се, че човек трябва да вярва. - За каква вяра се говори? - Има смисъл човек да вярва, но така, че да държи връзката си с Цялото, като част от Него. Само тази вяра спасява човека и осмисля неговия живот. Ако връзката се скъса, и човек остане вън от Цялото, той е изложен на големи опасности. Много естествено. Щом човек е вън от Цялото, То не може да се грижи за него, да го контролира. Ако синът живее далеч от родителите си, няма никаква връзка с тях и прави грешки, родителите му не могат да го спасят. Колкото и да страдат за него, колкото и да искат да му помогнат, те са безпомощни. Синът е вън от тях, като цяло, вследствие на което те не могат да му помогнат. - Защо не могат да му помогнат? - Защото и те са скъсали връзката си с Цялото. - Коя е причината за скъсване на тази връзка? - Непослушанието. То води към грешки и престъпления.

Човек не се е освободил още от греха на първите човеци. Затова е казано, че малко са праведните хора на земята. - Какво трябва да стане с човека, за да се освободи от грешния живот? - Да се роди отново, не от майка и от баща, но от вода и от Дух. Докато се ражда от майка и от баща, човек всякога ще греши. Христос казва: "Роденото от плътта, плът е; роденото от Духа, дух е." Докато се раждат от плът, хората всякога ще грешат, ще остаряват, ще умират, ще ги погребват, костите им ще се разхвърлят по лицето на земята. След всичко това се проповядва, че като умре, човек

отива на онзи свят. Всички хора ги изпращат на онзи свят, но никой няма опитности от онзи свят. Чудно нещо! Всеки слиза от онзи свят, но никакви спомени не носи за него.

Сега аз развивам различни теории пред вас, защото искам да ви предпазя от страдания. Всеки от вас се намира в една малка лодка, с която може да пътува край брега на морето. Влезете ли във вътрешността, при големите дълбочини, нищо няма да остане от вас. Вие не сте влезли още в онзи грамаден параход, който спокойно пътува през океана на живота. Лодката, с която пътувате, представя сегашните ви разбирания. С тези разбирания вие не можете да издържите на изпитанията в живота. Нови разбирания, нов морал са нужни за вас, за да преминете океана на живота. Това значи герои. Вие сте минали през малки изпитания, но не сте дошли още до другия бряг на живота. Един ден, когато минете от единия край на живота до другия, вие ще бъдете истински герои. Тогава ще минете свободно и по огънатата плоскост без никакви пертурбации. Докато не е станал герой, човек носи по-малка отговорност. Че огънал плоскостта, че паднал в нея, отговорността му е малка. - Ама защо паднал? Как стана това падане?

Един ден Настрадин Ходжа покривал къщата си и по невнимание, паднал и навехнал крака си. Който го срещнал, все го питал: Как падна, Настрадин Ходжа? Не можа ли да бъдеш по-внимателен? На всички той обяснявал как паднал, как навехнал крака си. Най-после се отегчил да дава обяснения за падането си и като дошъл стотният със същия въпрос, той го запитал: Чудно нещо! Не се ли намери досега поне един човек, който да е падал и да знае, как се пада? Бях невнимателен, паднах, навехнах крака си. Няма ли човек, който може да ми поправи крака? - Това не е наша работа, отговаряли всички и продължавали пътя си. Когато пита за нещо, човек трябва да е готов да даде съвет или мнение по този въпрос, да се изправи извършената грешка.

Днес всички хора считат, че имат право да се интересуват, кой как паднал, как навехнал крака си, а нямат право да му се притекат на помощ. Това е криво разбиране на свободата. Щом имаш право да питаш някого, защо и как е паднал, та си изкълчил или счупил крака още по-голямо право имаш да му наместиш крака. Вследствие на криворазбраната свобода, хората сами си създават ненужни страдания и изкушения. Ще знаете, че колкото по-огъната е плоскостта, на която живеете, толкова по-големи ще бъдат и страданията ви. - Кой е изходният път за освобождаване от ненужните страдания? - Знанието. Ще знаете, че със сегашния морал и със сегашните си разбирания нищо не можете да постигнете. Вие се нуждаете от морал, на който да разчитате във всички времена и епохи.

Сега, като говоря за огънатата плоскост, вие не трябва да се плашите. Каквото и да правите, щом сте в огънатата плоскост, неизбежно ще грешите. Обаче, вината не е във вас, но в онзи, който е бил на равнината и там извършил престъпление, с което станал причина да се огъне плоскостта. Когато човек се намира на плоскостта и няма желание да обсеби нещата, тя остава равна. Обаче, яви ли се в него желание за обсебване, плоскостта започва да се огъва. Като знаете това, пазете се от онези желания за обсебване, които огъват моралната плоскост на човека. Често хората несъзнателно огъват своята морална плоскост, но въпреки това, се натъкват на големи морални сътресения. Понеже всеки сам е огънал своята морална плоскост, сам ще я изправи. Ако не може да я изправи, той няма условия за развитие. Новият морал има за задача да научи човека, как да оправя огънатата плоскост на своя морален живот. Докато плоскостта на вашия морален живот е огъната, вие не можете да използвате нито условията, нито възможностите, които ви са дадени.

Следователно, когато механическите закони в човешкия живот се предават с езика на новия морал и станат приложими в новия живот, огънатите плоскости могат да се изправят. Представете си, че един знаменит лекар, капацитет по всички болести, тръгне да пътува инкогнито по света, без пет пари в джоба си. Знания има, но никой не го търси, никой не знае за неговата известност. След като гладувал осем дена, той се научава, че в града, в който е слязъл, дъщерята на един голям милионер-банкер е на смъртно легло. Десет души лекари я лекуват, но не могат да ѝ помогнат. Видният лекар, който е влязъл в огънатата плоскост на своя живот, отива при бащата на болното момиче и казва: Аз мога да излекувам дъщеря ви. - Колко искаш? - Един милион. - Ще ти дам, но да я излекуваш. - Ако не я излекувам, нищо няма да взема. Милионерът е условие да се прояви знанието на знаменития лекар и неговите възможности, чрез които да изправи своята огъната плоскост.

Следователно, за да изправи своята огъната плоскост, човек трябва да разполага със знание, с изкуство, с музика. Способностите и силите, с които разполагате, трябва да приложите, както за ваша полза, така и за полза на ближните си. Ще кажете, че цигуларят свири за свое удоволствие. Той не свири само за удоволствие, но и да се прехрани. Той е гладувал няколко дена и събрал около себе си моми и момци да играят, но същевременно да им покаже, че човек трябва да има някакво знание или изкуство, на което да разчита във всички трудни моменти на живота си. Ако не знаеше да свири, да събира момите и момците на хоро, гладен щеше да ходи.

И така, знанието е необходимо за разбиране на живота и на отношенията,

които съществуват между живите същества. Щом е така, не казвайте, че условията са лоши, или че животът е лош. Лоши условия и лош живот съществуват само за невежите. Добри условия и добър живот съществуват за онези, които знаят Законите на живота и на Природата и ги прилагат правилно.

Новото възпитание се стреми да помогне на хората да проявят доброто, силата в себе си. Да бъде човек добър, това значи, да се движи по плоскостта, без да я огъва. Да бъде силен, това значи, да изправя огънатата плоскост на своя живот. Силен човек е онзи, който е придобил истината. Като има вътрешна сила, човек може да изправи всички навици от миналото и да тръгне по неогънатата плоскост. Например, ако има вътрешна сила и познава истината, клептоманът може да се справи със своя лош навик да краде. Той краде несъзнателно и после се чуди, защо му трябват тези предмети. Плюшкин, един от героите на "Мъртвите души" от Гогол, събира, каквото намери по улиците, по чешмите: петала, гвоздеи, стомни и др. Той ги събира у дома си, трупа ги на едно място, без да знае, защо му са. Мнозина представляват типове, подобни на Плюшкин. Домът им е пълен със стари вещи, останали от миналото. Обаче, всичко това трябва да се изхвърли навън, и в човека да остане само същественото. Човек трябва да се освободи от всички лоши навици, наследени от миналото, и да остане с онази първична чистота в себе си, която създава неговия характер. И отделният човек трябва да се пречисти, но и обществото трябва да се пречисти и нагоди според Законите на разумната природа.

Огънатите плоскости трябва да се изправят. Само тогава хората ще могат да живеят разумно и свободно. Само по този начин ще се избягнат изкушенията. Докато има бедни, онеправдани, гладни, всякога ще има изкушения. Изкушенията пък ще създават условия за грешки и престъпления. Казвате, че Господ ще промисли за гладните, за бедните, за онеправданите. Господ е промислил и непрестанно мисли за тях, но и богатите трябва да мислят. - Защо? - Защото Бог дава изобилно храна и блага за всички хора, но някои заграбват тези блага, складират ги и се осигуряват. Бог дава, а хората заграбват благата и не дават на бедните. Постоянно слушате да морализират бедния: Не кради, не убивай, не пожелавай чуждото! Добър е този морал, но той се отнася еднакво до всички хора - богати и бедни, силни и слаби. Истинският морал подразбира да се проповядва истината еднакво на всички. Всеки трябва да отвори ушите си за истината и да слуша, какво тя му говори. Възпитайте себе си, да не си създавате затвори. Всяка грешка, всяко престъпление представлява затвор, в който човек сам се огражда и ограничава. Човек сам е направил затвор, сам ще го разруши. Той сам може да се освободи от

недъзите; сам може да отвори вратата на затвора и да си каже: Излез на свобода и живей по нов начин!

- Само проявената Божия Любов носи пълния живот.

30. Лекция от Учителя, държана на
4-ти април, 1930 г., София – Изгрев.

1930_04_06 И рече Исус
неделна беседа

И РЕЧЕ ИСУС

„И рече Исус на стотника."
Матея 8:13

Това, което днес ще кажа, не се намира в цитирания стих. Стихът представя подкваса, с която жените подквасват млякото. Какво може да направи само подкваса, ако няма мляко?

Всички хора говорят за човека, изучават го, но какво в същност е човекът, не знаят. Някои казват, че човек е същество, което мисли. Това е право. Човек се отличава от другите същества по способността си да мисли. Той се отличава от животните и по друго нещо: има способност да възприема Божествените енергии, т. е. енергиите на разумната природа и правилно да ги използува. Растенията приемат необходимите енергии за живота си от земята, т. е. отдолу; животните ги приемат от повърхността на земята, а човек – от центъра на слънцето. Растенията са обърнати с главата надолу, животните се движат в посока на земята, а човек е изправен на краката си, той се намира в положение, перпендикулярно на земята. Като си представим земната ос във вид на отвесна линия, човек се намира и от растенията, и от животните на разстояние, равно на един ъгъл от 90 до 180. Какво е това разстояние, не знаете. За онзи, който разбира величината на един земен градус, 90-те градуса представят грамадна величина. За здравия човек един градус топлина не е страшна, но вижте, какво е положението на болния, който е дошъл вече до 40° температура; увеличи ли се температурата му още с един градус, трябва да се простите с него – дават му билет за онзи свят. Дойде ли до 42° топлина, човек умира. – Защо? – Частиците на тази топлина са толкова едри, че като минават през частиците на материята, от която е направен човешкият организъм, те ги разрушават.

Същите резултати са забелязани и при действието на електрическия ток. Например, ако човек се подложи на действието на електрически ток от две хиляди волта, той ще умре. Обаче, ако се подложи на действието на ток от 20 хиляди волта и нагоре, той ще се обнови и пречисти, без да изгори. Физиците обясняват това явление с големината на молекулите на електрическия ток. Те казват: Молекулите на тока от две хиляди волта са толкова големи, че като минават през тъканите на човешкото тяло, те ги разрушават и убиват човека. Молекулите на тока от 20-50 хиляди волта са крайно малки, вследствие на което минават свободно през тъканите на

човешкия организъм, масажират ги и вместо да причинят вреда на човека, те го обновяват и пречистват. Значи, има няколко вида топлинна, светлинна и електрическа енергия, която се отразява различно върху организмите. Колкото по-дребни са частиците на тези енергии, толкова по-благотворно се отразяват върху човешкия организъм. Те обновяват, пречистват и съграждат материята. Физическата топлина изгаря, но топлината и светлината, която се образува от човешките чувства и мисли, се отразяват или благоприятно върху организма, или разрушително. Това зависи от техните трептения. Колкото по-високи и многобройни са техните трептения, толкова по-благотворно е действието им върху човешкия организъм. Много хора заболяват от неврастения, благодарение на топлината, която известен род чувства произвеждат в задната част на мозъка. Тази топлина се отразява вредно и върху стомашната система, както и върху дробовете. Лекуването на тези хора става чрез превръщане на топлинната енергия в магнетизъм, който повдига жизнената сила на организма. Има лекари-магнетизатори, които освобождават човека от вредната за организма топлина. Водата, взета в хомеопатическа доза, играе важна роля в това лекуване. Влезе ли по този начин в мозъка, тя намалява горенето, и болният оздравява. Обаче, лекарят, който лекува, трябва да бъде разположен. Това се постига с добрите мисли и чувства, които той отправя към болния. Всеки човек не може да бъде лекар. И всеки лекар не може да лекува. За да има успех в лекуването си, лекарят трябва да притежава освен диплом от медицинския факултет, но и от живата природа. Последният диплом той носи в себе си, благодарение на правилното съчетание на силите в своя организъм и хармонията между тези сили и силите на разумната природа. За такива лекари казваме, че са родени лекари.

Следователно, истински лекар е онзи, който се е родил лекар. Истински учен е този, който се е родил да бъде учен. Истински проповедник, истинска майка, истински баща са тези, които са родени за своето предназначение. Всеки човек е роден, за да свърши известна мисия; всеки човек има свое предназначение. Ако се заеме за работа, която природата не му е определила, той може да причини пакости не само на себе си и на окръжаващите, но и на цялото човечество. Това са хората, които наричаме вредни за човечеството.

Мнозина страдат от неразбиране на живота. Те мислят, че е безразлично, какво положение заемат в света и какви мисли и чувства ги вълнуват. Има чувства и мисли, които по естество са фалшиви и не водят на добър край. Например, някой казва, че сърцето му гори от любов. Това е крива мисъл. Ако, наистина, сърцето гори от любов, един ден ще прегори и ще изстине. После ще се яви една студенина, която наричаме омраза. Омразата е

инертно, пасивно състояние на материята. Който попадне под закона на омразата, смърт го очаква. За да не умре, човек трябва да превърне омразата, като инертно състояние на материята, в любов – активно състояние на материята, което произвежда топлина. Затова казваме, че любовта ражда живота, в който растат чувствата и мислите като семена. Ние не говорим за обикновената светлина и топлина, които излизат от слънцето. Ако се изложите на слънчевата светлина и топлина не на време, те могат да ви убият. Един слънчев удар е в състояние да умъртви човека. Ние говорим за светлината на мъдростта и топлината на любовта, които възрастват и възкресяват човека.

Съвременните хора трябва да изучават живота по особен начин, а не както досега са го изучавали. Това означава вътрешно изучаване на живота, а не само външно, физическо изучаване. Ще каже някой, че животът има смисъл, докато хората се размножават. Това е неразбиране на законите. Размножаването не става произволно. Точно определено е, колко души трябва да се родят и колко да умрат не само през течение на една година, в целия свят, но даже и в една минута. Изчислено е, че годишно се раждат около 40 милиона хора и почти толкова умират. Това е само по отношение на хората. Към това число прибавете и числото на родените и умрели животни, за да имате ясна представа за земята. В това отношение повърхността на земята не е нищо друго, освен гробница. Ние живеем върху костите на нашите предшественици. Такова нещо представя твърдата материя, върху която ние живеем и градим своето бъдеще. За да пречисти човек тази материя, в помощ му идат неговите мисли и чувства. Те представят филтър, чрез който окървавената и отрупана с кости земя трябва да се пречисти.

Помнете: бъдещето на човека се определя от храната, която употребява. Колкото по-чиста и по-здравословна храна употребява, толкова по-велико и светло бъдеще си приготвя той. Ето защо, за да се очисти храната от отровите, които идат от земята, от една страна, и от самите животни – от друга страна, тя трябва да се пречисти. Никакъв физически или химически начин не е в състояние да пречисти храната от психическите отрови, освен мислите и чувствата на човека. Най-много психически отрови се съдържат в месната храна. Страхът и отвращението, което животните изпитват, когато ги колят, внасят в организма им тия отрови. Като употребяват месото, хората възприемат тия отрови и се разстройват. Тази е причината за заболяването на хората от неврастения. Голямо е желанието на животните за живот. Засега най-чиста и хигиенична храна е растителната. Ще дойде ден, когато и растенията, в стремежа да запазят живота си, ще започнат да отделят от себе си отрови, с които ще пакостят на хората И днес има растения, които отделят вещества вредни за човешкия

организъм. Например, хининовото дърво, враненото око и т. н. Хората употребяват тия отрови в ограничено количества, като лекарства

И рече стотникът на Христа: „Кажи само реч!"

Стотникът постъпва като англичанин. Той цени времето и затова казва на Христа: „Учителю, кажи само реч, и момчето ми ще оздравее". Той намира, че не е нужно Христос да дохожда в дома му, да губи времето си, нито да му говори много, но само с няколко думи да обясни положението, в което се намира момчето. Същевременно, той разбираше законите на живота и каза на Христа: И аз имам подчинени, които изпълняват заповедите ми. На едного казвам: „Иди там! – и той отива. На друг казвам: Направи това! – и той го прави. Както те ме слушат и разбират, така и Ти можеш да заповядаш на болестта да си отиде. Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее".

Сегашните хора гледат на болестите като на нещо, което няма никакво отношение към тях. Наистина, болестите се предизвикват от инертната материя в човека, но зад тази материя се крие едно разумно същество, добро или лошо. Някои болести разрушават човешкия организъм, а някои го пречистват. Ще кажете, че не виждате разумното същество, което се крие зад инертната материя. Това е друг въпрос. Вие виждате, че някой човек е прободен с нож и пада на земята. Ножът е инертната материя, но зад нея се крие ръката на разумното същество, което направлява ножа. Значи, и зад микробите, които причиняват различни болести, се крият разумни същества, които действат върху човека така, че създават условия, при които бактериите се развиват. За да познаете, коя храна е чиста и здравословна, следете, как се отразява върху мислите, чувствата и постъпките ви. Ако храната внася. известно понижаване в умствения живот на човека, тя не е хигиенична. например, хората обичат свинското месо, ядат го с особено разположение, но то внася такива мисли, чувства и настроения, от които човек мъчно може да се освободи. Храната указва влияние главно върху слабите хора, с неорганизирани сили. На разумните храната не може да указва силно въздействие, те сами знаят, каква храна да употребяват. Докато дойде до това състояние, човек минава през различни опитности.

Един свещеник, добър и благочестив човек, разправяше една своя опитност – за влиянието на свинското месо върху организма му. Много пъти вече се заричал да не употребява свинско месо, но въпреки това, когато наближавало Коледа, той се настройвал за ядене, апетитът му се събуждал и заедно с всички, хапвал малко от печеното прасе. Веднага след това стомахът му се разстройвал и трябвало да мине цяла седмица, докато

здравословното му състояние се възстанови. Като мине известно време, той забравял болките и пак се решавал да си хапне поне малко свинско. Обаче, разстройството пак дохождало. При всяко разстройство той се самоосъждал, бил недоволен от себе си, от своята слаба воля. Той се чудел, как е възможно човек, който служи на Бога, да не може да устои пред едно изкушение.

Някои хора казват, че всичко е създадено от Бога. Следователно, щом животните са създадени от Бога, те носят благословение за човека. Днешните животни не са първичните, които никога Бог създал. Днешните вълци, мечки, овце, кози, крави стоят далеч от първичните. Те заедно с първия човек, са попаднали в областта на смъртта, вследствие на което не носят благословение за хората.

И тъй, който иска да придобие безсмъртния живот, той трябва да се свърже с възвишените същества, да живее, да мисли и чувствува като тях. Сегашните хора говорят за безсмъртие, а не могат да се откажат от месната храна, която внася отрова в организма. Не е въпрос да станат хората вегетарианци, но те трябва да мислят, да чувстват и да действат правилно. Правата и чиста мисъл внася елементите на безсмъртието. Ще кажете, че при сегашните условия на живота не е лесно човек да употребява чиста храна, да изправя мисълта си. Чудно нещо, мъчно било за човека да издържа на условията! Какво ще кажете тогава за гълъба, който от хиляди години е все вегетарианец? И за него условията на живота са били тежки, но въпреки това, той и до днес не е изменил на убеждението си. Кое заставило гълъба да се храни само с зрънца? Ако той е могъл да издържи на тежките условия, без да измени начина на храненето си, колко повече човек може да издържа на неблагоприятните условия. След всичко това хората казват, че човек за човека е вълк. Какво благо е допринесъл вълкът за себе си, или за човека? Каквото е допринесъл вълкът за себе си, това ще допринесе всеки човек за ближните и за себе си, ако характерът му е вълчи.

Като изучавате човека, виждате неговото трояко естество: Божествено, човешко и животинско. Животът му зависи от това, на кое от трите естества ще даде ход. Ако даде ход на Божественото начало в себе си, той ще се радва на добър и смислен живот; ако даде ход на човешкото в себе си, животът му ще бъде сносен; ако даде ход на животинското, той ще бъде нещастен. След всичко това чувате някой да казва, че волята Божия била такава. Общественикът пък казва: Няма какво да се прави, Бог е създал обществото, ще търпим. Вие не сте доволни от обществото, но ще знаете, че Бог не го е създал. – Ама ние носим последствията на лошите условия. – За кои условия говорите? Ако е за външните условия, вие не можете да ги

измените. Външните условия зависят от вътрешните възможности на човека. Да мислите, че волята Божия има отношение към всички добри и лоши условия в живота, това значи, да вържат коня с въже и да го оставят в това положение. Той ще мисли, че волята Божия е такава, и няма да се мръдне от мястото си. Обаче, ако вържете с въже едно куче, последното ще направи всичко възможно, да прегризе въжето и да се освободи.

Питам: Трябва ли и хората, по същия начин, да се връзват с мъчнотиите си, като с въжета, и ако не могат да се развържат да казват, че обществото е лошо, че хората са жестоки? Наистина, има жестоки хора, има криви теории в света, има и лоши общества, но всичко това се дължи на кривите разбирания на отделните хора. Мнозина съжаляват, че са вързани, понеже не могат да си поживеят свободно. Добре е човек да си поживее, но как трябва да живее онзи, който иска да разбере живота си и да го осмисли? Ето, когато стотникът поиска от Христа нещо разумно, Христос му отговори: „Да бъде според вярата ти!" Стотникът повярва, и момчето му оздрави. Неговата вяра не беше сляпа, тя почиваше на знания. Вярата се обуславя от науката, от знанието. Истински учените хора са вярващи.

Астрономът, който опитно добива знания, има вяра; писателят пише с перото си, знае неговата сила, и той има вяра; военният, който познава силата на оръжието си, също има вяра; банкерът знае цената на парите, и живее с вяра; орачът дълбае земята с ралото си, но и той вярва на нещо велико извън обикновените условия на живота. Казвате, че човек не трябва да втурва, да се заблуждава. Не е така. Човек не трябва да бъде суеверен, но трябва да бъде вярващ. Ние говорим за онази вяра, която е резултат на знанието. Например, човек вярва, че пролетта пак ще дойде, защото знае, че и миналата година имало пролет. Той вярва, че пролетта ще дойде и следната година.

Като знае, че съществува пролет в природата, човек вярва, че съществува пролет и в неговите мисли, чувства и действия. Следователно, всеки трябва да очаква времето на пролетта в неговия живот. Това време не съвпада с физическата пролет. Обаче, не се заблуждавайте от настроенията си, да мислите, че добрите настроения са пролетта, за която говорим. Настроенията са временни състояния, които ту повдигат, ту понижават вашата психическа температура. Те нямат нищо общо с пролетните състояния на духа и на душата. Що се отнася до неразположенията и до лошите ви настроения, те се дължат на вътрешни условия, при които се намирате, а не на външните. За добрия ученик всичко е добро: и учителите, и програмата, и училището, и приятелите му. За лошия и неспособен ученик всичко е лошо. Най-после той казва, че и баща му не е добър, не му изпраща на време пари.

Трима бедни младежи, добри приятели, заминали за Русия, там да учат. Обаче, те имали само един нов костюм, с който и тримата се ползвали. Когато единият отивал в университета да слуша лекции или да държи изпити, двамата оставали в къщи да учат. После вторият обличал костюма и отивал на изпит. Така се редували тримата и могли да свършат университета с един костюм. Вечер, когато нямало осветление, те излизали на улицата и там учили, на светлината на фенерите. Така минали през големи мъчнотии, но издържали, понеже желанието им за учене било силно. Като свършили университета, върнали се в България, дето заели високи постове. Следователно, когато желанието на човека за учене е силно, той учи при всякакви условия и гледа на всичко от добрата страна.

В същото време там се учили и други двама българи студенти. Те живели в съседни къщи, срещали се често и разговаряли за мъчнотиите си. Към края на учебната година единият учил за изпити, но се оплаквал на приятеля си, че не може да чете, защото над неговата стая живеела хазяйката му, която имала дъщеря в музикалната академия. Дъщерята свирела по цели дни и безпокояла студента, пречила му да учи. – Не зная, какво да правя, времето върви, аз не мога да уча и се безпокоя да не пропадна на изпит. При това, дадох вече предплата за месеца, не мога да напусна квартирата, нямам пари. – Лесна работа, ще наредим и твоята. – Как? – Ще извикаме един гайдарджия да ни свири. Ще видиш, че хазяйката ще бъде готова и наема да върне, а отгоре да ти даде нещо от себе си. Извикали един гайдарджия, който започнал да свири. Те пели, играли и по този начин заставили хазяйката да влезе в стаята на своя квартирант и да пита, каква е тази веселба. – В България има голяма радост, та и ние решихме да се повеселим. – Ще ви моля да спрете веселието си. – Не може така лесно да прекъснем, поне два – три деня ще се веселим. – Тогава, освободете квартирата ми. Връщам наема ви, давам ви отгоре една сума за пренасяне, но час по-скоро ни освободете от вашите радости и веселби. Ще кажете, че те си послужили с хитрост. Не, те излезли съобразителни. Понеже дъщерята на хазяйката нямала намерение да престане да свири, студентът не могъл да учи и рискувал да изгуби семестъра. Щом пианото не млъква, гайдата насила ще го застави да спре.

Какво представят гайдата и пианото? Те са израз на неблагородните и невъзпитани мисли и чувства на човека, които препятстват за развитието му. Между мислите и чувствата съществува известно съответствие: добрите мисли раждат добри чувства, а лошите мисли – лоши чувства. Добрите мисли и чувства, пък раждат добри постъпки.

Задача на съвременния човек е да възпита мислите и чувствата си, но не

така, както едно време учителите са възпитавали учениците. Днес нито фалагата е на място, нито седенето на колене, нито удрянето с пръчка по ръцете. Това са отживели методи на възпитание, които не могат вече да се приложат. За да се възпита младото поколение, преди всичко трябва да се възпитат родителите. Майки, бащи, учители, свещеници, управници – всички трябва да се превъзпитат. Цялото човечество трябва да се превъзпита, да преобрази своята мисъл. Мисълта пък ще преобрази чувствата, а те заедно ще преобразят постъпките.

Ще кажете, че мъчно се постига превъзпитаване на човечеството. Мъчно е, наистина, но не е невъзможно. Може ли да се превъзпита, човек е намерил философския камък, чрез който алхимиците търсиха начин да превръщат неблагородните метали в благородни. – Възможно ли е това? – Възможно е. Човек може да превърне неблагоприятните условия на своя живот в благоприятни. Когато волята на човека е свързана с неговите разумни мисли и чувства, в нея се крие грамадна сила. На тази сила, именно, се подчиняват всички външни условия, при което лошите се превръщат в добри.

Един англичанин от Индия правил опити за концентриране на мисълта си и постигнал чудни резултати. Със своята чиста, светла и мощна мисъл той бил неуязвим: седял на голям камък в гората, дето прекарвал по цели часове. В това време край него минавали лъвове, тигри, вълци, без да му причиняват пакости. Той бил спокоен, тих, с пълна вяра в мисълта и самообладанието си. Ако за един момент само би се разколебал в мисълта си, всичко с него щеше да се свърши. Той прилагал едновременно своите светли и чисти мисли и чувства и не се страхувал даже от най-свирепите зверове.

Следователно, ако искате да измените своите лоши условия в добри, приложете светлата си и чиста мисъл. Да изработи светли и възвишени мисли, това е задача на всеки човек. – Ама Бог ще ни помогне. – Бог ще ви помогне, но преди всичко, вие сами трябва да свършите работата, която разумният свят ви възложил. Много от съвременните религиозни хора проповядват Христовото учение, но очакват Христос да им свърши работата. Ако Христос дойде днес на земята, какво ще намери? Той ще намери навсякъде затвори, бесилки, болници и т. н. И това се среща между християнски народи. Ще кажете, че много от съвременните държави са отменили смъртната присъда. И това не е достатъчно. Престъпниците трябва да излязат от затворите, да се изпратят в някой ненаселен остров, да им се дадат оръдия, семена и да ги заставят да орат и сеят. В малко време трудът им ще даде добри резултати. Тези хора са способни, пълни с енергия и готовност за работа. Те предпочитат, макар и да работят, но да

са под открито небе, на слънце, на чист въздух, отколкото да гният в тъмни и студени зандани.

Сега да оставим този въпрос настрана. Той се отнася до политическите лица. Той има отношение към външната страна на живота, която не ни интересува. Ние не се занимаваме със счупени коли, с разрушени къщи, с болници, нито със сиромашията. Ние искаме да покажем на хората, къде се крие причината на отрицателните явления в живота. Злото се крие в главата на всяко нещо... Ето защо, когато иска да се освободи от злото, преди всичко, човек трябва да лекува главата си. Реши ли веднъж да прави добро, той се излекувал от злото в себе си. Той е готов да прави добро, но трябва да знае, че само с едно добро, т. е. с едно нахранване нищо не се постига. Днес ще нахраниш човека, на другия ден пак ще бъде гладен. За предпочитане е да покажете на човека, как трябва да живее правилно, отколкото да го нахраните един – два пъти. Щом е дошъл на земята, човек трябва да мисли право. Така той ще видоизмени условията си, ще промени средата си. Както рибите са напуснали средата си и станали птици, а птиците – бозайници. Време е вече човек да промени средата си да се издигне на по-високо стъпало, дето въздухът е чист и рядък. Ще дойде ден, когато човек ще стане господар на земята и ще каже: Дошло е вече Царството Божие. Тогава хората ще бъдат истински братя помежду си, ще живеят в пълно разбирателство и любов. Всичко старо, всичко отрицателно ще изчезне и ще се замести с новото и положителното.

„Кажи само реч!" И отговори Исус на стотника: „Да бъде според вярата ти!" Въпреки всичко, хората и до днес още се запитват, да вярват ли в Христа, или да не вярват. Не е въпрос във вярата, но в приложението на Христовото учение. За вас е важно да знаете, дали това, което ви говоря, има приложение. Много неща мога да говоря, но всички няма да ви ползват. Какво ще придобиете, например, ако знаете, преди колко хиляди години паякът научил изкуството да преде своята паяжина? Като учите за паяците, за вълците и дойдете до храненето им, ще кажете, че не е право паяците да смучат кръвта на мухите, а вълците да нападат овцете. Право е да се възмущавате, но преди да се възмущава от външните паяци и вълци, човек трябва да възпита тия, които живеят в него. Чрез мисълта си той трябва да облагороди низшето в себе си, да се повдигне на по-високо стъпало.

Съвременните хора спорят върху въпроса, кое да поставят на първо място: науката, или религията. Днес нито науката, нито религията може да заеме първо място. Каква наука е тази, която прилага своите открития за избиване на човечеството? Каква религия е тази, която разделя хората? – Истинска наука е тази, която прилага откритията си за благото на всички

хора. Истинска религия е тази, която има за основа любовта. При това положение религията и науката ще работят заедно, една до друга, без да се борят за надмощие. Тогава човек за човека ще бъде брат, а не вълк. Щом дойде братството в света, убийството ще изчезне. Който убива, той е дал ход на животинското в себе си. Ще кажете, че престъпникът се родил такъв, не може да избегне съдбата си. Не е така. И най-големият престъпник може да се възпита, но докато е още в утробата на майка си. Ето защо, бременната жена трябва да се храни със специфична храна: с чисти и възвишени мисли, чувства и постъпки. Само по този начин тя може да помогне на детето си, ако то носи в себе си някакви лоши наклонности. Тъй както днес се хранят, отглеждат и възпитават децата, не може много да се очаква от тях. И днес още положението на жената не е завидно. Например, Мойсей е казал: „Не убий!", Христос изказал същия закон с още по-високоморално съдържание, а именно: „Ако те ударят по едната страна, дай и другата". Това подразбира пълно въздържане от прилагане на грубата сила. Ръката е носител на известни сили, но ако мисълта на човека, когото са ударили, е силна, от лицето му излиза такава светлина, която заставя виновника да осъзнае погрешката си и да не вдига ръка против ближния си.

Един българин, добър и благочестив човек, но сприхав по характер, разправял една интересна опитност, която имал с жена си. И жена му била добра, разумна, със силно желание да живее добре с ближните си, да приложи Христовото учение. Един ден той накарал жена си да свърши никаква работа, но понеже не могла да го задоволи, той ѝ ударил една плесница, от която тя паднала на земята. Щом дошла в съзнание, жена му станала и продължила работата си, без да каже дума за случилото се. Като я погледнал, мъжът ѝ почувствувал, че някаква особена светлина излязла от лицето ѝ, която се отразила като огън върху него. През целия ден той не могъл да се успокои. Дето отивал, все му било притеснено. Да сподели с никого състоянието си, не се решавал – гордостта не му позволявала. Той си мислел: Как можах, такъв човек, почтен и уважаван, да се подам на едно настроение. Обаче, както и да се успокоявал, никъде не могъл да намери мир. Най-после решил да отиде при жена си и да се извини за лошата си постъпка. Когато се извинил за погрешката си и твърдо решил в себе си да не вдига втори път ръка върху жена си, той се успокоил. Жена му го простила, но и той издържал на обещанието си: никога вече не вдигнал ръка върху нея.

Ще кажете, че много мъже бият жените си, че и до днес още те практикуват това изкуство. Значи, не е дошъл още денят, когато жената ще се застъпи за себе си, не чрез насилие или грубост, но със силата на своите чисти мисли, чувства и постъпки. Ако тя е духовно силна, нека мъжът се

опита да й удари една плесница. Той може да удари и една, и две плесници, но скъпо ще плати за това. Какво коства на жената, когато мъжът й удари една плесница, да обърне тя и другата си страна към него и да каже да й удари още една плесница? Мислите ли, че при това положение той би се осмелил втори път да вдигне ръка против нея? – Коя жена може да постъпи така? – Само разумната и любеща. Още когато мъжът вдигне дясната или лявата ръка да бие, тя знае какво означава дясната и какво лявата ръка. Когато човек вдига дясната си ръка да бие, той изисква от своя ближък да бъде умен, интелигентен, да мисли добре. Когато вдига лявата си ръка, той изисква от своя ближък да чувствува правилно, да храни сърцето си с чисти и благородни чувства. Боят е педагогически метод, който е отживял вече времето си.

„Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее”. Стотникът се обърна към Христа, с молба да го избави от едно нещастие. Той искрено и от сърце се помоли на Христа, и Христос отговори на молбата му. Защо всеки не постъпва така? Защо и вие не се помолите на Христа по същия начин, да ви избави от някакъв недостатък, или да внесе светлина в ума ви? Не е важно само, човек да бъде млад, красив, богат. Той трябва да пожелае да разбере Христовата мисъл и да я приложи. На едно място Христос казва: „Каквото попросите в мое име, ще ви се даде”. Който не разбира вътрешния смисъл на този стих, мисли, че щом пожелае нещо в името на Христа, трябва да го получи. Христос помага за реализирането на разумните желания, а не за глупавите. Разумно ще хлопаш и разумно ще искаш. Как постъпват съвременните техници? Когато искат да направят нещо, те прилагат разумните закони на природата. Не спазват ли тия закони, работата им в един ден ще се разруши.

Следователно, само онзи човек може да успява, който изучава законите на Христовото учение, които са закони и на разумната природа, и ги прилага. Ако изучавате мозъка, ще видите, че целият мозък не взима участие в проявата на мисълта. Най-важно е сивото вещество, което е на повърхността на мозъка. Що се отнася до растенията, най-важно е семето им, а след това идат коренът, стъблото и цветът. Значи, много закони съществуват в природата, но на първо място стоят разумните, т.е. съзнателните. След тях идат механическите закони. И кожата на човека е важна, но на първо място стои сивото вещество на мозъка. Ако не държи в изправност мозъка и кожата на тялото си, човек сам се излага на големи страдания и нещастия. При това положение, и цар да е, и княз, и министър, нищо не може да му помогне. Ще кажете, че молитвата спасява човека. Вярно е, че молитвата е сила, но човек трябва да знае, как да се моли. Между молитвата и мисълта има известна връзка. Те трябва да притежават сила и дълбочина. Ако нямат тези качества, не могат да

помогнат на човека. Нечистата мисъл нищо не допринася. Зло може да причини, но не и добро. Мисълта трябва да бъде абсолютно чиста. Тази мисъл прави човека талантлив, тя изпъжда страха вън от него. Чистотата е най-доброто оръжие против страха. Чистият човек е свободен. Казано е, че истината прави човека свободен. Свободният човек, в правия смисъл на думата, е безкористен. И кокошката е безкористна, но не е свободна. – Защо? – Защото не е разумна. Тя раздава повече, отколкото трябва. Цяла крина жито да ѝ дадат, тя ще го разпилее, с желание да има за всички кокошки. Катеричката пък ще постъпи точно обратно: ще хапне, колкото е нежно, а останалото ще складира някъде. Тя казва: Нека остане и за друг път. В случая, човек може да се учи и от кокошката, и от катеричката, без да ги подражава. Природата е създала много блага, от които човек свободно може да се ползува, без да се стреми да се осигурява.

Задачата на човека, като ученик в живота, не се заключава в осигуряването му, но в съзнателната физическа и духовна работа. За да има просветени хора, преди всичко, майката трябва да бъде просветена. Понеже носи отговорност за възпитанието на детето си, тя трябва да започне да го възпитава, докато е още в утробата ѝ. Като се роди детето, грижите върху възпитанието му стават още по-големи. Като го къпе всеки ден, тя трябва да има пред вид чистотата на кожата. Порите на кожата трябва да бъдат отворени, да става дишането пълно. Пълното дишане разбира едновременно дишане с дробовете и с кожата. Когато дишането е правилно, и състоянието на мозъка е добро. Като погледнете лицето на човека, познавате, какво е състоянието на мозъчната, дихателната и стомашната системи. По лицето се чете и психическото състояние, в което човек се намира. Затова е казано, че лицето е свидетелство на човека. Достатъчно е да спрете вниманието си върху лицето, челото и главата на човека, за да разберете, какъв е неговият умствен и морален живот. Като работи умствено, човек чертае правилни и красиви линии на лицето си. В това отношение той вае сам себе си. Гениалните хора имат специфични линии на лицето, на челото си, по което се отличават от обикновените хора. Челата, лицата и главите на много хора са деформирани. Това показва, че те са живели неправилно. Изобщо, между главата, лицето и ръцете на човека има известно съответствие. Главата представя общия капитал, даден на разположение на човека; лицето представя капитала, с който е работил в миналото, както и този, с който днес разполага, а ръцете, това е капиталът в обръщение. Следователно, ако не знае да управлява своя капитал, т. е. ако не може да контролира мисълта, чувствата и действията си, човек не е господар на положението. Може ли себе си да управлява, човек ще управлява и другите. Той работи неуморно, с любов и прилежание.

Много от неуспехите на съвременните хора се дължат на това, че те очакват на другите. Те мислят, че както майките им са работили и работят за тях, така и другите хора трябва да имат пред вид тяхното благо. Това е отживяло времето си. Днес всеки трябва да работи, както за себе си, така и за другите. Христос казва: „Отец ми работи, и аз ще работя.” Христовото учение не е анатомия. Сегашната анатомия изучава мъртвия човек. Тя го простира на масата и започва да реже и да записва: мозъкът е такъв, дробовете и стомахът такива и т. н. Христовото учение работи с живата анатомия. Това значи, ако изучаваш човека, ще го изучаваш, докато е жив, докато всички органи функционират в него. Изучавайте действията на живия човек, на живата природа. Видите ли, че някой човек е неразположен, потърсете причините на неразположението и му помогнете. Причината се дължи на никакво разстройство или в мозъчната система, или в дихателната, или в стомашната. Дето и да се намира това разстройство, то се отразява и върху психиката на човека.

Казано е в Битието, че човек е създаден по образ и подобие на Бога. Това не подразбира физическо подобие на човека с Бога. По форма Бог не е човек. – Какво в същност е Бог? – Вие не познавате още себе си, т. е. човека, а питате за същността на Бога. Под думата „образ” разбираме физическия човек, а под „подобие” – духовния. Човек не познава още своето физическо естество, а се стреми към познаване на своите духовни прояви. Човек е неразположен физически и не може да намери причината на неразположението си, а мисли, че може да намери причината на своето психическо неразположение. Докато не знае причината за своето физическо, умствено или сърдечно неразположение, човек всякога ще бъде играчка в ръцете на условията. При това положение всеки може да му причини радост, но всеки може да му причини и скръб. За да бъде неуязвим към условията, човек трябва да развива своите вътрешни чувства и способности, чрез които да предвижда нещата. Кой разбойник може да излезе срещу онзи, който вижда отдалеч? Преди да срещне разбойника, той го вижда и взима мерки. Той се отбива от пътя му и се спасява. И той носи оръжие, но в своя ум. Умният човек има силна мисъл. Отдалеч още той изпраща вълните на своята мисъл срещу разбойниците и ги отбива от пътя им. Той мислено им изпраща своя съвет, коя посока да поемат. Това значи, да бъде човек ясновидец. Глупавият човек, обаче, разчита на своето оръжие. Като тури револвера в джоба си, той мисли.че е сигурен не подозира даже, че разбойникът носи два револвера.

Сегашните хора, особено християните, разчитат главно на Христа, Той да ги пази. Въпреки това, те не могат да устояват на злото. Питам: Какво християнство е това, което не може да се справи със злото? Къде е силата на християнина, който не може да бъде господар на условията? Всеки

човек се намира пред своя противник – злото. – Къде е злото? – В самия човек, във вътрешните условия. Като не разбрал законите на живота, човек се отклонил от своя път и сам отворил вратата си на злото. Много време трябва да работи той върху себе си, за да се върне в пътя, от който се отклонил. Дали иска да работи, или не, това не е важно. Когато страданията, болестите, нещастията го налегнат, той ще започне да търси път за освобождаване. Единственият път, който води към освобождаване, е пътят към доброто. Приеме ли пътя на доброто, човек естествено се отказва от злото. Човек сам си създал болести, сам трябва да се излекува. Като се освободи от всички отрицателни желания, лекуването става естествено. Причината на болестите се крие в чувствения и психически живот на човека. Щом изправи погрешките на чувствения и на психическия си живот, човек изправя и последствията на причините. Болестите са резултат на нещо. Като намерите причините и ги премахнете, резултатите сами по себе си ще изчезнат. Например, една от причините за артериосклерозата е алчността. Като раздаде човек всичко, което е събрал, болестта ще го напусне. И затлъстяването се лекува по същия начин.

Съвременните хора търсят начин да изменят условията си, т. е. да ги подобрят. Не е само да се изменят условията, но те трябва да се използуват. Да използува човек условията, това значи, да внесе любовта в сърцето си и мъдростта в ума си. Любовта и мъдростта са мощни сили, които ако внесе човек в себе си, външните и вътрешните условия сами по себе си се изменят. Един декар земя, обработена с любов, дава двойно повече плодове, отколкото ако е изработена без любов. Любовта облагородява човека и подобрява условията. Ето защо, каквото прави човек, трябва да го прави с любов. Облича ли се, яде ли, учи ли, всичко трябва да бъде направено с любов. И най-хубавото облекло да турите, ако е без любов, нищо не струва. Облечете се с дрехата на любовта и така работете. Без любов няма успех. Който отрича любовта, той влиза в съгласие със злото. Дето е злото, там има само разрушения и болести.

Сега, както и да говоря по тези въпроси, колкото да откривам причините и последствията на нещата, вие малко ще се ползвате. – Защо? – Сами трябва да опитате тези неща. Животът е опитна наука. Като живее, човек сам проверява нещата. – Ама съществува ли Бог, или не? – И това сами ще проверите. Кой създаде света? – И на този въпрос сами ще си отговорите. На този въпрос аз отговарям по следния начин: Бог създаде света за хората, да живеят разумно, да се обичат, да се разговарят любовно, да ядат сладко и с благодарност и т. н. След всичко това, трябва ли да питате, къде е Господ? Учените казват, че Бог е навсякъде. Наистина, Бог е навсякъде: в светлината и топлината, във въздуха и водата, във всяка добра мисъл, във всяко добро чувство и във всяка благородна постъпка. Когато ви спасява

някой, това е Божията ръка.

Следователно, като се запитвате, защо е създаден светът, ще знаете, че светът е създаден за хората, да живеят добре и разумно. Това не значи, че животът на хората може да се подобри в един ден. Не е лесно да убедите банкера, че трябва да бъде щедър, да раздаде всичкото си богатство на бедните. Опитайте се да убедите един богаташ, който се намира на смъртно легло, да пожертвува богатството си за благото на своите ближни. Колкото и да иска да живее, да възстанови здравето си, той ще прави пазарлък, да даде само една част от богатството си, а не цялото. Който се осмели да му предложи да раздаде всичкото си имане, той ще го нарече користолюбив, жесток човек и т. н. Пък ние знаем, че за да възстанови здравето си, за да изкупи греховете си, човек трябва да пожертвува всичко – и богатство, и живот. Той трябва да посвети живота си в служене на Бога, както и на своите ближни. Искате ли да се излекувате от своите физически и психически недъзи, трябва да се отречете от себе си. Така е казал Христос на богатия, който искал да наследи вечния живот.

И рече Исус на стотника: „Да бъде според вярата ти!" Христос говори за разумната вяра, която има отношение към знанието и мисълта. – В мисълта ли е Бог? – Бог се проявява чрез чистите умове и сърца. Следователно, искате ли да имате ясна представа за Бога, търсете Го в чистите прояви на човека. Който е дал място на Бога в себе си, само той може да постигне своите желания: ако е момък и желае да се ожени, ще намери добра и благородна мома. Децата му ще бъдат послушни и добри, ще му създават радост в дома. Дръжте връзката си с Бога, за да изпълните добре своето предназначение. Когато се говори за мъжа и за жената, мнозина се произнасят, че всичко зависи от жената: ако е добра, домът ще оцелее. Аз пък казвам: И мъжът, и жената трябва да изпълняват разумно своето предназначение. И двамата трябва да бъдат благородни и възвишени, да се стремят към реализиране на своя идеал, който ги прави силни. Ако мъжът е слаб, той не е мъж; и ако жената е слаба, не е жена. Истински мъж и истинска жена са тези, които са господари на своите мисли и чувства. Дайте предимство на Божественото в себе си, за да подобрите живота си. В един ден, в една вечер човек може да преобрази живота си. – Възможно ли е?– Ако главата на човека може да побелее в една нощ, защо в една нощ да не може да преобрази живота си? Ако човек може да си внушава отрицателни мисли и да им се подава, защо да не си внушава положителни мисли, които повдигат духа?

Един чиновник, млад човек, отишъл на работа. Няколко негови другари намислили да устроят една шега с него. Същевременно, те искали да проверят, как действува законът на внушението. Те се наговорили да го

чакат при влизането му в учреждението и да го запитат, защо е толкова бледен и слаб. Когато другарят им влязъл в коридора на първия етаж, един от шегаджиите го запитал: Какво ти е? Изглеждаш някак уморен, блед. – Нищо не ми е, добре съм – и продължил пътя си. На втория етаж го срещнал още един от шегаджиите и му задал същия въпрос. На третия етаж го запитали същото. Той отговорил на колегите си, че е добре, но тяхната мисъл започнала да работи в ума му и, докато влезе в стаята си, той решил да иска отпуск от началника си поне за една седмица, понеже не се чувствал добре. Началникът му дал отпуск, но задължил другарите му да го заместват.

И тъй, ако човек може лесно да се подаде на закона на внушението или на самовнушението и в няколко часа да се разболее, защо не може по силата на този закон в няколко часа да оздравее? Защо, като срещнете един свой приятел, не му кажете, че е добър, способен, силен, разумен? Защо майките не прилагат този закон при възпитанието на своите деца? Когато родителите внушават на децата си добри, положителни мисли, същевременно трябва да ги напътват да реализират доброто. – Как можем да говорим на човека, че е добър, когато в същност не е добър? – Вие ще говорите на доброто в него, а не на лошото. Доброто се усилва от добри и положителни сили. Когато доброто израсте и укрепне, злото попада под негово влияние и се възпитава. Доброто е в сила да преобрази и организира злото. Инертната, мъртва материя може да се преобрази.

И рече му Исус: „Да бъде според волята ти!" Бъдете и вие умни като стотника, да повярвате на Христовите думи. Дръжте в ума си някаква положителна мисъл, с която да се лекувате. Един наш приятел направил опит да се лекува с мисълта си, но опитът му излязъл несполучлив. Той поддържал в ума си мисълта, че е здрав, но нямал резултат. Ако някой от вас страда от треска, нека направи следния опит: да отиде мислено в някоя аптека, да купи няколко сантиграма хинин, според възрастта си, и да се върне у дома си. След това да вземе една чаша вода, в която да изсипе хинина и да изпие разтвора с мисълта, че треската ще изчезне. Ако опитът излезе несполучлив, нека го направи още осем пъти. На деветия път той непременно ще има резултат. Само по този начин ще опитате силата на мисълта. Като се убедите в лекуването с мисъл, ще помагате и на близките си.

Помнете: Един закон съществува в света, който регулира живота и отношенията между живите същества. Един език съществува в света – езикът на разумната природа, езикът на Бога. Всички трябва да знаят този език – от най-малки до най-големи. Който не знае този език, нищо не може да постигне. Този език лекува човека, повдига го и го възкресява. Без

него няма напредък. Свещен е езикът на природата. Всяка дума от него крие в себе си мощна, динамическа сила. Каквото кажете, става. Каквото пожелаете, веднага се реализира. Моисей, който прекара 40 години в пустинята, знаеше отчасти този език. Когато изведе евреите от Египет, той стигна до Червеното море. За да минат морето, Моисей вдигна жезъла си и раздели водата на две. Евреите минаха като по суша и когато всички бяха вън от морето, Моисей пак вдигна жезъла си, да съедини водата. Докато Моисей държеше в ума си мисълта, че всички чудеса, които ставаха чрез него, стават по волята Божия, той успяваше. Обаче, щом помисли, че сам върши чудесата, той изгуби силата си. В чиито ръце и да попадне магическата пръчица, тя действува еднакво. Обаче, детето ще я употреби по един начин, а възрастният и разумен човек по друг начин. С други думи казано, кибритената клечка гори и в ръката на детето, както и в ръката на възрастния. Обаче, детето може да произведе пожар, а възрастният ще наклади огън, на който всички хора могат да си сготвят топло, вкусно ядене. Който не владее магическата пръчица, той е изложен на болести, страдания и мъчнотии. Който я владее, достатъчно е само да махне с нея, за да се освободи от всички болести, от всички мъчнотии и страдания.

Питате: Как трябва да действаме с магическата пръчица? По този въпрос не може да се пита нищо. Взимате пръчицата в ръка и започвате да я движите. Щом е дошла в ръката ви, това показва, че вие сте достойни за нея и знаете, как да я движите. – Ама да помислим малко. – Няма какво да мислите. Мислите ли, как трябва да възприемете светлината? Достатъчно е да отворите очите си, и светлината, сама по себе си, ще дойде. Всичко е дадено наготово. На вас не остава нищо друго, освен да седнете пред трапезата, да ядете разумно и да благодарите на Великия Промисъл, Който е предвидил и наредил всичко. Какво остава на вас? Нищо друго, освен да работите върху своите мисли, чувства и действия.

32. Беседа от Учителя, държана на
6 април, 1930 г. София. – Изгрев.

1930_04_09 Значение на числата
лекция пред общия окултен клас

ЗНАЧЕНИЕ НА ЧИСЛАТА

Размишление

Съвременните хора се стремят повече към големи работи, отколкото към малки. Големите работи представят големи числа – хиляди, милиони, а малките работи – малки числа, повече дробни. Всеки човек има свои любими числа, с които работи в живота си. Същевременно човек има и свои любими работи. Например, някой обича да яде повече плодове, да се облича със светли дрехи, а друг обича повече месни храни, пъстри дрехи и т.н. И Любовта има нещо любимо. Това е човешката уста. Любовта обича човешката уста, защото чрез нея се проявява. Достатъчно е човек да отвори устата си, да каже една дума, за да разберете живее ли в него Любовта, или не. Устата е орган, отдето излизат сладки, благи неща. Тя представя човешката разумност. Понякога от устата излизат горчиви думи, но това не е в реда на нещата. Това показва, че устата се отклонила от истинското си предназначение.

Като е дошъл на земята, човек трябва да знае конкретно какво обича и какво не обича. Каже ли веднъж в себе си, че обича нещо, той не трябва да го разлюбва. Дъщерята обича майка си, синът обича баща си, но след известно време дъщерята престава да обича майка си и синът престава да обича баща си. Защо? Защото са влюбени в друг човек: дъщерята обикнала някой момък, а синът – някоя мома. Те не са на прав път. Защо? Да обичаш някого, това значи да го облечеш с дреха, изтъкана от твоите най-хубави мисли и чувства. Да разлюбиш този човек, това значи да съблечеш тази дреха от него и да я дадеш на друг. Правилно ли е това? Защо не оставиш дрехата на гърба на първия, а трябва да го съблечеш? Щом обичаш друг някой, облечи и него с нова дреха. Който иска да обича едновременно няколко души, той трябва да има богато сърце, да облича своите възлюбени с дрехи, изтъкани от мислите и чувствата му. В колкото хора се влюбиш, толкова нови дрехи трябва да изработиш. А така, да съблечеш едного, за да облечеш друг, това е неразбиране на Любовта. Това е влюбване, а не Любов. Влюбването е непостоянен процес – процес на прекъсване. Когато се влюбва, човек слага образа на своя възлюбен близо до очите си, вследствие на което не вижда другите образи и предмети. Като не вижда нищо друго, освен един образ, той прекъсва връзката си с хора, които по-рано е виждал и обичал.

Казано е в Писанието: „И направи Бог човека по образ и подобие Свое“. В този стих се говори за образ и подобие. Кой е образът и кое – подобието?

Човек, който се намира под ръководството на Божията Мъдрост, е образът Божий. Човек, който се намира под влиянието на Любовта, е подобието на Бога. По лицето на човека виждате какво е състоянието му, дали е радостен или скърбен. Радостта иде от Любовта, а красотата – от Мъдростта. Видите ли истински красив човек, ще знаете, че той живее с Мъдростта. Само мъдрите хора могат да бъдат красиви. Тяхната красота е пластична, подвижна, а не статическа. Всички велики Учители, Които са дохождали на земята, са били красиви. Формите, които природата създава, са красиви, но човек трябва да знае как да гледа. Когато гледате човека, също трябва да знаете къде да гледате. Ако го гледате право в очите, във веждите, в устата или в брадата, той ще се безпокои. Има едно място на човешкото лице, дето можете свободно да гледате човека, без да се безпокои. Кое е това място, вие сами ще го намерите. Каже ли ви се наготово, вие няма да го научите. Лесно се изучават ония неща, до които човек сам се домогва. Очаква ли да научите нещата наготово, човек става ленив. Какви деца са тези, които очакват да получат вода от майка си и баща си? Разумните родители оставят децата сами да си взимат вода. Бог е дал и дава деца на хората, но те трябва да знаят как да ги възпитават.

Кое число в дома играе важна роля при възпитанието на детето? Майката и бащата оставят детето в къщи, да играе, да скача, а те излизат на разходка. В стаята, дето детето играе, има един долап, пълен със сладка, но добре затворен, да не може лесно да се отваря. На една от стените на стаята бащата закача една пръчица. Като излизат, бащата казва на детето: „Ще те оставим да играеш свободно, но да не пипаш в долапа. Бутнеш ли без позволение, ще знаеш, че пръчицата ще играе по гърба ти“. Докато детето е малко, от 1- до 7-годишна възраст, те прилагат върху него закона на единицата, т.е. пръчицата. От 7- до 14-годишна възраст те прилагат друг закон. От 14- до 21-годишна възраст прилагат трети закон. Когато бащата остарее, синът му отговаря със същото. И той затваря долапите от баща си и му казва, че няма право да бута без позволение. Сега бащата опитва закона върху себе си. Защо? Защото законите, които родителите създават, трябва да бъдат еднакви – и за децата, и за тях. Те нямат право да поставят децата си на изкушения и след това да ги наказват. Стаята, в която децата играят, трябва да бъде съвършено празна, без никакви долапи, пълни с изкушения. Иначе какъвто закон създават, след време те сами ще го опитат върху гърба си. Какво трябва да прави човек, за да не опита закона върху себе си? Той трябва да го промени, преди да е дошло времето да го опита върху себе си.

За да разберете значението на числата, вижте с кои числа природата си служи. Ония числа, с които природата най-много си служи, това са нейните любими числа. Тя е поставила единицата на човешкото лице –

една уста. Двойката е поставила като горни и долни членове на тялото му: две ръце и два крака. Двойката е творческо число. Когато двама души искат да станат приятели, те се ръкуват с десните си ръце. Единият дава своите 5 пръста, и другият – своите 5, и се образува числото 10 – число на приятелство.

Като ученици, вие трябва да се ползвате разумно от числата, с които природата е писала върху тялото ви. Който иска да придобие знание и Мъдрост, той трябва да разбира значението на числата. За да се ползва от силите на своя организъм, човек трябва да знае значението поне на тия числа, с които природата е писала върху неговото тяло. Природата е турила по 10 пръста на ръцете и на краката му, но той и до днес още не знае значение на числото 10. Числата са живи величини. Всяко число е свързано с известни разумни сили. Същевременно на всяко живо число отговаря едно разумно същество. В този смисъл няма свободни числа в природата. Големите числа може да са свободни, но числата от милион надолу не са свободни. Човек работи повече с малките числа. Като работи с тях, той трябва да знае как да се ползва от техните сили. Например, ако човек работи с числото 100 и допусне в ума си една нечиста мисъл, ще се натъкне на някакво нещастие. Без да иска, той ще предизвика известно сътресение в невидимия свят. Всички сили, които са свързани с числото 100, ще се раздвижат. Ако е разумен, човек може да се справи с тия сили; ако не е разумен, той ще се намери в чудо и ще търси външна помощ.

Това, което говоря, прилича малко на приказките от „Хиляда и една нощ“. Един пътник седнал край един извор да си почине и изпъшкал, казал „ох“. В този момент от извора излязло едно същество и попитало пътника: „Защо ме викаш?“ – „Не те викам. Аз седнах тук да си почина, а ти кой си, не те познавам.“ – „Аз се казвам „Ох“ и ти ме извика.“ – „Друг път ще зная, да не пъшкам, като сядам при извори.“

Следователно човек трябва да се научи да не пъшка, нито да се оплаква. Някой се влюби в една мома и постоянно пъшка и охка. Щом охка от любовта, той се оплаква от Бога. За да се научи да не охка, Бог ще го направи жена. Ако пък жената охка от мъжа, Бог ще я направи мъж. Човек трябва да дойде до съзнание да не се оплаква от това, което Бог е създал. Чрез жената ще изучавате Любовта, а чрез мъжа – Мъдростта, без да се оплаквате, без да се произнасяте за тях. Който ги е създал, само той има право да се произнася за тях. Защо човек не трябва да се произнася за мъжа и за жената? Защото той няма същинска мярка за доброто и за злото. Това, което той счита зло, не е зло за природата, за целокупния живот. Например, за дървото, което изгаря, огънят е зло, но за хората, които се топлят, огънят е голямо благо.

За да дойдат до абсолютни знания и разбирания за живота, хората трябва да се освободят от всички подозрения. Те трябва да работят усилено върху себе си, да гледат на всичко, което става, чисто, без никакви подозрения. Искат ли да се освободят от подозрението, те трябва да обърнат вниманието си към себе си, да започнат да се изучават. Човек има една уста и не знае колко е голяма, какви са устните му, дебели или тънки, какво устройство имат и т.н. Днес хората виждат само големината на устата и казват, че е голяма или малка, но какво е значението на голямата и на малката уста, не знаят. Ако чешмата има малко отвърстие, малко вода ще дава. Ако отвърстието ѝ е голямо, много вода ще дава. Същото се отнася и до устата. От малката уста излиза малко енергия, от голямата – много енергия. Ако от малката уста излиза много енергия, има опасност да стане някакво пропукване. Ето защо, между количеството на енергията и големината на формата, през която енергията минава, трябва да има известно съответствие. Ако пияницата види крана на бурето отворен, той познава, че бурето е празно, и е недоволен. Дето има отвърстие, човек очаква нещо от него. Не излиза ли нещо от него, отвърстието е безпредметно.

Един стар турчин срещнал един млад, пиян момък и му казал: „Синко, нали знаеш, че Коранът забранява пиене на вино и ракия? Ако продължаваш да пиеш, знай, че ще бъдеш в ада. Там ще окачат на врата ти много бъчви и ти постоянно ще ги носиш със себе си“. – „Какви ще бъдат бъчвите, празни или пълни?“ – „Пълни, разбира се, да тежат.“ – „Щом са пълни, аз съм доволен, цял живот ще пия.“

По аналогия на това, казваме, че и устата на човека трябва да е пълна, т.е. да има какво да изтича от нея. Това не значи, че устата трябва постоянно да дава. Колкото е правилно непрекъснато да дава, толкова е правилно никак да не се дава. Ако на физическия свят нищо не дава, в умствения свят дава много. Наистина, срещнете ли човек, който говори малко, ще знаете, че той мисли много. Устата, като единица, може да изрази творчеството на духа в човека. Тази единица е поставена в хоризонтално положение, като преграда. Докато духът не е свършил работата си, устата трябва да мълчи. Щом духът свърши работата си, устата се отваря и единицата, т.е. преградата на мълчанието, се дига. Щом устата се отвори, ние казваме, че човек говори. Отворената уста има форма на кръг. От горната устна се познава много ли ще говори човек, или малко. От дебелината на устните съдят за силите, за теченията, които минават през човека. Ако някой държи устата си малко отворена, казват за него, че е смахнат. Ако държи устата си затворена казват, че този човек е мъдър. Човек не трябва да държи устата си много отворена или много затворена. Това са крайности.

Човек трябва едва да докосва устните си, но не непрекъснато. От време на време той трябва ту да отваря, ту да затваря устата си, със слабо докосване на устните си. Само по този начин теченията на организма стават правилно.

Който държи устата си дълго време затворена, той си причинява известно болезнено състояние, което мъчно се лекува. Не иска ли да боледува, човек трябва да държи устата си в естествено положение, с едва докосващи се устни, за да могат теченията в организма да стават правилно. Езикът може да контролира движението на единицата, т.е. на човешката уста. Природата е създала правата линия, а човек е поставил две прави линии в перпендикулярно положение една на друга, и по този начин създал кръста – знак на противоречие. За да се справи с известно противоречие, човек трябва да знае как да поставя устата си. Някой може да е философ, учен, писател и поет, но ако не знае как да отваря и затваря устата си, как да я поставя, може сам да си създаде големи мъчнотии. Както да отваря и затваря устата си, щом движенията не са правилни, човек не може да разреши своите мъчнотии.

Като наблюдавате хората, виждате, че те правят неестествени движения ту с главата, ту с ръцете си. Щом са неестествени, движенията не са красиви. Не само това, но като повтаря тия движения, най-после човек си създава лоши навици, от които мъчно се освобождава. Срещате един човек, който държи главата си наклонена надясно, друг – наляво. Това се дължи на факта, че тия хора много пъти са наклонявали главата си надясно или наляво, вследствие на което са придобили навик да държат главата си в неестествено положение. Кога човек наклонява главата си надясно? Когато се учудва на нещо. Някой се учудва на богатството, на хитрината на хората и наклонява главата си надясно. Когато пък съжалява някого, той наклонява главата си наляво. Няма защо човек да се учудва на богатството на хората. Види ли някой богат човек, по-добре нека се запита как е спечелил това богатство. Като разбере, че богатството е спечелено с труд и работа, той трябва да се зарадва и усмихне само с очите си. Тази лека усмивка придава на лицето красота и приятност. Ако съжалява някого, пак няма нужда да наклонява главата си наляво, да си създава лош навик. Достатъчно е вътрешно да изпрати своето съчувствие към пострадалия, за да изкаже онова, което е преживял. Това вътрешно съчувствие към ближния придава на човешкото лице мекота и благородство. Да знае човек какви движения да прави, това е наука, до която може да се домогне чрез ред упражнения и работа. Мнозина искат знания, но да ги придобият без усилия и работа, по механически начин. Това е невъзможно. Мнозина искат да придобият сила, богатство, но да не се мъчат, да не страдат, на ръце да ги носят. И това е невъзможно. Майката носи детето си на ръце,

защото го обича. Като го носи, тя изпитва известна трудност и мъчнотия. Всичко това тя понася от Любов към детето си, с надежда, че един ден и то ще ѝ отговори с Любов. На какво отгоре възрастният изисква същото от ближните си? Защо той сам не иска да страда, а създава страдания на другите? Да носиш голям човек на ръце, това е голямо страдание. При това, може ли един ден и той да отговори със същото на онзи, който го е носил, или на друг някой? Защо този човек не уповава на собствените си крака, а уповава на другите? Когато е създавала човека, природата не е предвиждала други съобщителни средства, освен краката. Всичко това, с което хората днес си служат – файтони, автомобили, тренове, параходи, аероплани, са човешки изобретения. Разчитайте на изобретенията на разумната природа, а не на човешките.

И тъй, що се отнася до човешките изобретения – съобщителни и разменни средства, дръжте ги далеч от ума си. Ползвайте се от тях, когато трябва, но не ги дръжте в ума си. Парите ще държите в касата си, а не в своя ум. Те са зараза, която причинява ред болезнени състояния. – „Ама искам да бъда богат.“ – Ти искаш да си богат, за да се разхождаш с файтон, с автомобил, слуги да ти услужват. Това иска и болният. Щом е така, можем да извадим заключение, че богатият и болният си приличат. И двамата са взискателни към храната, искат другите да им услужват, не обичат да работят. Ръцете и на двамата са меки, гладки. Има смисъл човек да бъде богат, но ако знае как да се ползва от богатството. Богатството трябва да направи човека здрав, силен, учен. Изнежва ли го, губи ли силата и знанието си, това богатство не е на място. Ръката на човека трябва да бъде мека, пластична, пъргава, способна за работа. Такава е ръката на добрия, на щедрия, на любещия човек. Който носи Любовта в сърцето си, той е здрав човек. Казано е, че Бог е Любов. Невъзможно е Любовта да мине през човека и той да остане болен. Любовта носи със себе си живот, сила, здраве, радост, мир и веселие в човека.

Сегашните хора страдат, мъчат се, боледуват, защото не разбират Любовта. Някой казва, че обича някого, но намира, че той не заслужава любовта му. Ако ти вярваш, че Бог е Любов, как можеш тъй авторитетно да се произнасяш, че този човек не заслужава твоята любов? Ако някой казва, че неговият възлюбен не заслужава любовта му, друг ще каже същото за него. В заключение ще излезе, че никой човек не заслужава Любовта. За кого е тогава Любовта? Любовта се дава на всеки, който я заслужава. Следователно, щом обичате някого, той заслужава вашата любов. Той има нужда от Любовта. На кого дават пари? На сиромасите. На банкерите, на милиардерите давате ли пари? И на тях можете да дадете пари, но те не се нуждаят. Значи Любовта е за бедните, за страдащите, за немощните, за слабите, за грешните. Праведните носят Любовта в себе си, те не се

нуждаят от външна любов. Праведният живее в Любовта, а грешникът я търси отвън. Щом е така, грешникът има право да се топли на огъня и да се грее на слънцето, както и праведният. Грешникът и без това е измръзнал. Не се ли грее на огъня, той съвсем ще измръзне. И да не се грее, праведният пак е топъл. Той не е изложен на такива опасности, на каквито грешникът е изложен. Като слушат тия работи, някои искат магическата тояжка, като ударят с нея, да получат, каквото желаят. Добре е да придобие човек магическата тояжка, но за да се ползва от нея, той трябва да бъде разумен. Не е ли разумен, той ще направи ред пакости, за които един ден ще съжалява.

В древността някога живели цар и царица. Царицата била много красива, но горда и тщеславна жена. Един ден тя настояла пред мъжа си да ѝ даде царството си, да управлява известно време. Това желание на царицата показва, че тя не обичала мъжа си. Царят се съгласил, дал ѝ власт да управлява царството му 3 дена. Като поела властта в ръцете си, още на първия ден царицата заповядала да арестуват царя. На третия ден тя заповядала да го освободят и след това предала царството отново на мъжа си. Така управлява всяко същество, което живее само в плътта, а не в духа. На такива същества власт не се дава. Власт може да има само Духа, само Бог. Човек може и трябва да се подчинява на Онзи, в чиито ръце е властта. Ще кажете, че не искате да бъдете слуги. Ако сте слуга на Господа, вие заемате най-почетното място в света. Ето защо, слугувате ли на някого, знайте, че слугувате на Господа. Той ви изпитва как ще свършите работата си.

Кой човек е богат? Богат човек е онзи, в сърцето на когото Любовта живее. Богат е онзи, в ума на когото Мъдростта живее. Богат е онзи, в постъпките на когото Бог живее.

Проявената Божия Любов носи пълния живот.

Лекция от Учителя, държана на
9 април 1930 г., София, Изгрев.

1930_04_11 Хармоничен избор
лекция пред специалния клас

ХАРМОНИЧЕН ИЗБОР

Напишете на дъската следните думи: благост, носи, душа, живот, младост, пълна, добрини, радост.

Опитайте се да съчетаете тези думи така, че да образувате едно смислено изречение. Можете да си послужите със съюзи и предлози. Ако ви кажат, че от съчетанието на тия думи зависи благото на вашия живот, вие ще употребите всичкото си внимание и знание, да излезе изречението по-смислено. Прочетете някои от написаните изречения.

Четоха се изреченията: Душа, пълна с благост и добрини, носи живот, младост и радост. Благостта носи живот на душата, а добрините пълнят младостта с радост.

Кои думи наричаме производни? - Производни думи са тези, които имат еднакъв корен с дадена дума, но се различават само чрез представките и наставките. - Как мислите, отде произлиза благостта? - От Бога. - А душата? - Пак от Бога. - Обаче, за да се роди нещо, трябва да се съединят два полюса. В случая, за да се роди душата, любовта и мъдростта се съединили и образували едно цяло. Душата пък се проявила на земята чрез човека. Душата е съд, чрез който животът се проявява. Ако извадите любовта и мъдростта от душата, тя ще се разпадне. Първа слиза душата, а след нея - животът. - Какво носи животът? - Младост? - А младостта? - Добрини и радост. Значи, душата е пълна с добрини и радост.

Сега можете да направите още няколко опита, да наредите думите в логическа последователност. Каква разлика намирате между думите "душа" и "дух"? Те са два клона от едно и също дърво. Душата носи това, което излиза от любовта, а духът - това, което излиза от мъдростта. Любовта създава един свят, а мъдростта - друг, съвършено различен от първия. Някои казват, че благостта излиза от душата. Ако е така, защо хората не са благи? Едно от изреченията, което съчетахте от дадените думи, беше следното: Благостта носи добрини и радост и пълни душата с живот и младост. Опитайте се да предадете на това изречение поетична форма. Благостта, наистина, носи младост и радост, но казано е в Писанието, че благ е само Бог. Благостта е външна проява на Бога. Той първо е Любов и Мъдрост, а после е благ. - Към кого проявява благостта? - Към съществата, които са излезли от Него. Преди да роди деца, бащата е любов и мъдрост. Щом роди, той проявява благост към тях. Човек може да

се отнесе благо само към същество, подобно на себе си. При това, благостта се проявява само чрез човек, в когото душата е изявена.

Представете си, че наредите дадените думи на пет полички, поставени на известно разстояние една от друга. Ако на първата поличка поставите думата радост, на втората - пълни и добрини, на третата - живот и младост, на четвъртата - благост и носи, а на петата - душа. Около поличките обикалят хора на различни възрасти и височини, всеки иска да вземе по една дума. На седемгодишното дете, което едва достига първата поличка, ще се падне думата "радост"; на 14-годишния юноша ще се паднат думите "пълни и добрини"; на 21-годишния младеж ще се паднат думите "живот и младост"; на 28-годишния ще се паднат думите "благост и носи", а на 35-годишния - думата "душа". Значи, всеки ще си вземе думите, които са поставени на определената за него поличка. Това показва, че всички неща са поставени на местата си, и всеки попада на тия от тях, за които съзнанието му е будно. За пример, съзнанието на детето е будно само за първата поличка. В този смисъл, казваме, че за всеки човек е важна онази дума, която в даден момент първа достига до съзнанието му. - Коя дума е най-важна за вас днес? - Живот. - Човек трябва да разбира живота, за да използува разумно благата, които той носи. Животът носи радости, но същевременно носи и страдания. Ако разбира живота, човек се ползва еднакво и от радостите, и от страданията, като необходими условия за развитието му. Най-стара дума е душата, затова всички и се подчиняват. Тя се скрива някъде и мълчи, слуша, какво говорят. Тя всякога заема последно място, но всички и служат, като на царска дъщеря. Дето спре, веднага става център, всички се събират около нея. - Кое е отличителното качество на душата? - Младостта. Да бъдеш вечно млад, каквато е душата, това значи, да носиш в себе си всички възможности за постигане на своите идеали. Да бъдеш млад, това значи, да използваш условията, които ти са дадени за растене и развитие. Човек се е развивал и продължава да се развива, но това не значи, че е започнал от най-малките форми в растителното и животинското царства.

Ще обясня тази мисъл със следния пример. Представете си, че имате дете, което започвате да фотографирате от първия ден на живота му и го фотографирате всеки ден, до края на неговия живот. Ако това дете расте, развива се и дойде до 50 годишна възраст, вие ще имате от този човек много фотографии. Като наредите всички фотографии една до друга, виждате, как постепенно той се е изменял. Фотографиите ли го измениха, те ли го създадоха, или той ги създаде? От гледището на еволюцията, ние можем да видим всички форми, през които душата е минала. Всъщност, формата ли е дала нещо на човека, или човека - на формата? Като е минавал през различни форми, човек е дал нещо от себе си на всяка

форма, но формите не са дали нещо на човека. От значение, както за човека, така и за формата, през която минал, е усилието, което той е правил, за да мине от едно състояние в друго. Ще знаете, че усилието, което човек употребява за създаване на формите, го определя като човек, а не формите. В обикновения език се казва, че формите създават човека, но това не е вярно. Не може низшето да създаде висшето.

Правете опити да нареждате дадените думи, докато образувате от тях нещо хармонично. Ако ги наредите по законите на хармонията, ще постигнете, каквото желаете. Те представят математическа формула, която можете да прилагате навсякъде. Колкото повече и различни комбинации дадете на тия думи, толкова повече ключове ще имате на разположение, с които да отваряте и затваряте. С един ключ ще имате едно постижение, с много ключове - много постижения. Като нареждате думите в различни съчетания, вие можете да се лекувате от различни болести, да усилвате паметта си и т.н. Като работите с тия думи, можете да прибавяте към тях нови, но такива, които да образуват нещо красиво и стройно. Ако не можете да постигнете това, по-добре работете само с дадените думи.

И тъй, всяка дума е част от едно цяло. Ако намерите цялото, вие сте постигнали нещо. Когато говорим за частите и за цялото, натъкваме се на два важни закона. Първият закон: частта никога не може да бъде по-голяма от цялото; цялото всякога може да бъде по-голямо от всяка своя част и равно на сбора на всички негови части. Вторият закон: всяко цяло може да бъде толкова малко, колкото е сборът на неговите части, но никога не може да бъде по-малко от тях. Цялото никога не може да бъде по-малко от своята част. Неделимото представя най-малката величина в света. От единицата, като неделима, не може да има по-малка величина.

Ние можем да пренесем тия закони и към Бога и да кажем: Никое същество не може да знае повече от Бога. И обратно: Бог никога не може да знае по-малко от своите части - живите същества. С други думи казано: Божественото в човека никога не може да бъде по-невежо от самия човек. Божественото в човека е неговият дух, в по-висок свят, и неговият ум, проявен на физическия свят. Когато намисли нещо да направи, човек трябва да почувствува това нещо и, ако умът и сърцето се убедят, че намисленото е право, тогава волята иде да го реализира. Значи, волята не може да се прояви без ума и без сърцето. Двигател на волята е сърцето, а умът я направлява. Разумната воля изявява правата мисъл и правото чувство на човека. Разумността и волята вървят заедно. Най-високата проява на ума е разумността, а на сърцето - волята. И разбирането не може да се изяви без воля. Без воля и без разбиране умът не може да се прояви. Те са негови органи.

Следователно, когато някой казва, че няма воля, това подразбира нежеланието му да прояви ума и духа си. Каже ли някой, че умът му не може да разбере известна работа, той не е прав. По-скоро той не може да разбере ума си, отколкото умът му да не разбира някоя работа. Достатъчно е човек да отправи силите на ума си в известно направление, за да разбере и проучи тази работа. Човек трябва да знае, как да намества и размества мислите си. Мислите вървят по строго определен път. Всяка проява на мисълта не е нищо друго, освен раждане. Като мисли, човек все трябва да роди нещо. Като чувствува, също трябва да роди нещо. Това показва, че и душата, и умът, и сърцето на човека раждат. Кое е първото родено дете от душата? Как се изявило първото и дете?

Ако се зададе този въпрос на майките и на бащите, все могат да отговорят нещо. Първата проява на новороденото дете е дишането. Докато е било в утробата на майка си, то не е дишало. Щом излезе на бял свят, детето веднага започва да диша. Дишането се придружава с плач - гласът на волята. С плача детето показва, че има нужда от нещо. Само майката разбира нуждите на детето. Първият звук, който детето издава със заплакването си, е звукът "ва". Всички се радват на плача на детето и казват: Заплака! Значи, детето е живо. Ако не заплаче, окръжаващите ще плачат. Щом заплаче, веднага задоволяват желанието му. То започва да се храни, без да го е учил някой. То иде готово, с познания за храненето, за което го поставят на изпит. След всичко това, казват, че детето било невежа. Колко учени хора, инженери, физици са търсили начин да извличат вода от земята и най-после са изнамерили помпата. А детето, без да мисли много, без никаква предварителна школа, носи в себе си изкуството да се храни.

Всеки човек носи в себе си знания и опитности, придобити от миналото. Във всеки човек са вложени инстинкти за запазване на живота. Това виждаме от новороденото дете. Едва дало признак на живот, детето е готово вече да яде. Достатъчно е майката да постави устата му на място, и първият опит още излиза сполучлив. Първият звук "ва" показва, че дихателната система е започнала да действува, а с нея заедно и умът се проявява - мисли. Значи, дишането е свързано с мисленето. Когато започне да диша, да се храни и да мисли, детето е здраво. Когато решава задачите си правилно, човек мисли право. Следователно, той е здрав. Ако не може да решава задачите си, той не е здрав. Същият закон се отнася и към доброто. Ако е готов всякога да прави добро, човек е здрав. Не може ли да прави добро, той не е буден за него. За такъв човек казваме, че е болен.

Новият живот изисква хора, които са готови да правят добро. Стане ли

нужда да направят едно добро, те всякога казват: Мога да направя това добро. Щом може да прави добро, човек е здрав и силен. Чувате ли някой да казва, че не може да прави добро, той е слаб и болен човек. Дойдете ли до доброто, за предпочитане е да казвате "мога", отколкото "не мога." Буквата "М" прави човека по-силен от онзи, който започва работите си с буквата "Н", която е носител на отрицателното в света. - Защо не може да мисли човек? - Има причини за това. Може ли тревата да расте, ако върху нея е поставен голям, тежък камък? Щом камъкът се отстрани, тревата започва свободно да расте. Ако върху светла мисъл поставите едно тежко, низко желание, мисълта спира растенето и се осакатява. Какво трябва да правите, за да расте възвишената мисъл? Искате ли мисълта ви свободно да расте и да се проявява, махнете тежките и груби желания, които са я затиснали. Добри работи има в психологията и във възпитанието, но много от тях са механически, не могат да се приложат в психическия живот на човека.

Новото възпитание изисква нови методи за работа. И старото възпитание има добри методи, но приложението им е слабо. Тази е причината, поради която, при големи усилия, се получават слаби резултати. Днес нещата се налагат със закони, а където работи законът, там резултатите са малки. Човек трябва да върши нещата с любов, а не чрез закони и правила. Където управляват законите, там всякога се раждат противоречия. Като прилагат законите отвън, хората са дошли до положение да се изнасилват, да се измъчват, да се борят със себе си. Тия методи не допринасят нищо. Да се бори човек със себе си, докато се победи, това значи, сам да се обезсили, да се самоунищожи. Не казвайте, че човек трябва да победи себе си, но кажете си: Като човек, аз трябва да се повдигна. Аз трябва да се освободя от вътрешното робство, да се повдигна и застана в положението на истински човек.

И тъй, първата задача на човека е да се научи да се храни съзнателно. Каже ли, че не може да направи това, той е болен човек. Как може новороденото дете да се храни, а възрастният човек не може? Щом заплаче детето и каже "ва", майката веднага поставя пред устата му естествената бутилка. То започва да сучи млякото, и всички около него се радват, че опитът излиза сполучлив. Радвайте се и оценявайте най-малкото благо, което ви е дадено. По този начин само можете да възприемете живота и да растете. Щом приемате малкото благо с благодарност, след него иде любовта, а после - правата мисъл. Щом умът работи, и сърцето работи. Ум без сърце е подобен на човек без ръце, без крака и без очи. Какъв човек е той? Сърцето носи пълнотата на живота. От него излиза кръвта и се разпространява по цялото тяло. Сърцето храни и мозъка. Без сърце умът не може да мисли. Ние се радваме на топлина, на светлина, на знание и на красота,

благодарение на ума, на сърцето, на живота в себе си. Животът е в кръвта. Кръвта пък излиза от сърцето. Значи, животът иде от сърцето. Като знаете това, не намалявайте топлината на сърцето си. Ако нашият свят е лишен от топлина, все едно, че живеем на месечината. Да живеете в света със светлина, но без топлина, това значи, да живеете на полюсите, при вечния лед, където никаква зеленина не съществува. Да имате знания само, без добродетели, това значи, да сте на полюсите. Знанието трябва да почива на любовта, т.е. на живота, който излиза от сърцето.

Сега ще ви дам една задача - да работите върху себе си, т.е. върху кръвообращението си, да направите устните си червени, а лицето - розово. Устните и лицето не трябва да бъдат бледи, но да имат малко червенина. В природата съществуват два основни цвята - белият и червеният. От тези два цвята произлизат всички останали. Червеният цвят е на любовта, а белият - на светлината. Щом станете сутрин от сън, погледнете се в огледалото. Ако устните ви не са червени, а лицето - розово, кръвообращението ви е слабо. Като забележите това, започнете да работите върху кръвообращението си, да го усилите. За да усилите кръвообращението си, внасяйте в ума си светли мисли, а в сърцето си възвишени чувства. Правете опити в това направление, да видите, дали ще подобрите кръвообращението си. Всеки е забелязал действието на тревожните мисли върху себе си и това на радостните и приятни чувства. Например, ако ненадейно чуете, че вашият добър приятел, от когото сте очаквали подкрепа, се е поминал, вие веднага ще се стреснете и ще побледнеете. Ако пък ви съобщят, че баща ви, когото отдавна очаквате, пристига, лицето ви ще светне от радост. Светлите мисли и възвишени чувства разширяват човека. Това се отразява върху пулса на сърцето, а оттам и върху кръвообращението. Когато сърцето работи добре и дишането е правилно. Забелязано е, че при различни състояния на сърцето и на ума, възходящи и низходящи, пулсът е различен. Когато любовта работи в човека, пулсът му е нормален, кръвообращението - правилно и дишането - дълбоко. Следователно, за да регулира кръвообращението си, човек трябва да хармонизира мислите и чувствата си, да се освободи от всякакво противоречие. Като прилагате това, всеки сам може да се лекува. Светлите мисли и възвишените чувства регулират нервната система, кръвообращението, дишането, а оттам и храносмилането.

Като ученици, пазете следното: не се гневете, нито се смущавайте. Кой какво прави, това не е ваша работа. Този не заслужавал уважение, онзи не бил достоен за вашата любов, и за това не се произнасяйте. Всеки човек има своя задача и предназначение. Има кой да се произнася за неговите работи. Друг ще му даде оценка, а не вие. С една дума казано: Не се

произнасяйте за Божиите работи. Не се заблуждавайте от външността на нещата. Какво представлява човек отвън, това е едно нещо. Важно е, какво е съдържанието му. Външно човек е една кутия, с различна форма, но вътрешно той представлява скъпоценен камък, който с милион не може да се купи. Като знаете това, не се произнасяйте за човека, защото вие не сте още от ония учени, които познават, какво се крие в затворената кутия. Ако плъхът познава, къде има сладко, човек не е ли по-умен от него? Плъхът не бърза, първо изпитва нещата и после се произнася. Бъдете тогава като плъха, първо изпитвайте нещата и после се произнасяйте. Погрешките на хората се заключават главно в бързането. Ако не бързат, погрешките им ще бъдат по-малко. Работете съзнателно върху себе си, да придобиете правилна оценка на нещата, за да не ги подценявате или надценявате. Изчистете съзнанието си от всички наслоявания на миналото, за да разберете истинската стойност, както на вашите мисли и чувства, така и тия на вашите ближни.

Задача: Всеки от вас да се опита да състави от дадените думи една поезия. След това ще изберете помежду си няколко души, да прегледат работите на всички, да отделят най-хубавите настрана, за да съставим от тях една нова песен.

- Само проявената Божия Любов носи пълния живот.

31. Лекция от Учителя, държана на
11 април, 1930 г. София – Изгрев.

Книги:
* Първата задача
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). София, 2004)
48 беседи от 30 август 1929 г. до 15 август 1930 г.
* Хармоничен избор
Закони на доброто (София, 1998)
24 беседи от 28 февруари 1930 г. до 15 август 1930 г.
Начало: 06:00

1930_04_13 Господар на съдбата
неделна беседа

ГОСПОДАР НА СЪБОТАТА

„И казваше им, че Син Человечески е господар и ма съботата"
Лука 6:5

Ние ще разгледаме този стих в преносен смисъл. Зачитането на съботата се отнася към Мойсеевите закони. Ако някой се осмеляваше да не празнува съботата, наказваше се със смърт – животът му се отнемаше. По това време имаше строги закони. Тежко на онзи, който се осмеляваше да каже нещо против държавата и нейните закони!; Обаче, Христос казваше, кой е Син Человечески. Значи, по това време и съботата имала господар. Щом имала господар, ще излезе, че съботата била слугиня. Следователно, който не се подчинява на тази слугиня, плаща с живота си. Трябвало той да стане жертва на слугинята. Смешно е тогава да поставяте слугинята на мястото на една царица или княгиня.

„Син Человечески е господар и на съботата". – Защо Син Человечески може да бъде господар на съботата? – Защото е разумен. Само разумният човек може да бъде господар. Преди всичко господарят трябва да бъде умен, волев човек. Волев човек е този който има любов. Воля без любов не може да се прояви. Дето има любов, там може да има воля; дето няма любов, никаква воля не може да има. Дето е безлюбието, там се проявява своеволие, а не воля. Дето се проявява инстинктът, там е своеволието. Ако своеволието, инстинктът и нагонът наричате воля, такава воля имат всички животни: и лъвът, и тигърът, и мечката, и вълкът. Своеволие има и канарата, която се спуща от някой планински връх; своеволие има и водопадът, който се спуща с шум и бучене от някоя планинска канара; своеволие има и вятърът, който изкоренява дървета, събаря камъни, завлича хора и говеда. Това не е воля, но своеволие, а своеволието показва, че животът е неразбран.

След всичко това чувате да казват за някого, че е волев човек.– Защо е волев?–Защото бил смел, излязъл срещу врага си и го убил. И това е своеволие, а не воля. Каква воля е тази, чрез която човек в един момент може да разруши великото и красивото, което Бог е създал в продължение на милиони и милиарди години? Каква воля е тази, която взима чука в ръка и разрушава красивата статуя на един виден художник? Каква воля е тази, която изгаря съчинението на един виден писател или поет? Каква воля е тази, която унищожава съчинението на един велик учен, което има

за цел да подобри състоянието на цялото човечество? Това не е воля. Положителната, истинската воля преди всичко включва в себе си разумността. Ние говорим за разумната, творческа воля, а не за онази, която руши и унищожава нещата.

Съвременните хора се мъчат и страдат. – Защо? – Не са доволни от живота си. Ако се вгледате в живота, ще видите, че във всички негови прояви, във всички области, между всички общества и народи, отсъства истината. Навсякъде се носят неверни съобщения. Като се натъкват на неверни слухове, хората се оправдават с думите: Няма нищо, това са, бели лъжи. Значи, белите лъжи са невинни, оправдават се. Какво ще кажете, тогава, за черните лъжи? По какво се различават белите от черните лъжи? Опашките на белите лъжи се виждат, а на черните не се виждат. Белите лъжи се допускат, понеже са извън законите на морала. Тях не ги хваща законът. Според мене, моралът представя онова разумно начало, което действува в света и се прилага еднакво към всички живи същества. Следователно, този закон обхваща еднакво и растенията,, и рибите и птиците, и млекопитаещите, и хората. Великият морален закон засяга всички същества и еднакво ги държи отговорни. Като изучавате живота, ще видите, че този закон действа навсякъде.

В едно габровско село се случило следното нещо: Една майка имала едно момченце, доста немирно. То често се катерило по дърветата, разваляло гнездата на птичките, взимало яйчицата им. Ако пък имало малки, взимало ги да си играе с тях. Един ден то взело пет малки лястовички от едно гнезда и им отрязало езичетата, след което ги захвърлило. Майката видяла това и, вместо да се скара на детето, да го посъветва, втори път да не постъпва така с малките птиченца, тя започнала да разправя на съседките си, какво направил нейният Иванчо. Какво се случило след това? Иванчо порастнал, станал голям и се оженил. Родили му се пет деца едно след друго, но всички били неми.

Ще кажете, че това е някакво съвпадение. Това е възмездие за нарушаване на великия морал. Никой няма право да отнема от човека или от живите същества това, което не може сам да направи или да им го върне.

Друг случай. Един касапин искал да заколи един вол. Обаче, волът не се давал. След като се борил цял час с вола, касапинът дошъл до една хитрост: съборил вола на земята, извадил едното му око и, като го обезсилил, заклал го. След две седмици касапинът получил наказанието си. Един вол го мушнал в едното око и го ослепил. Голяма била изненадата му, когато видял, че пострадал тъкмо с това око, което той извадил на вола. И това ли е съвпадение?

Каквито примери и да се изнасят на хората, те са готови да отрекат всичко. Прави са, има неща, които могат да се отричат, но има такива неща, които по никой начин не могат да се отричат. Всичко, което може да се отрече, почива на фалшива основа. То е създадено от хората и се отличава със своя временен, преходен характер. Обаче, има неща, които са от Божествен ред и порядък и не могат да се отричат. На тях се подчиняват всички хора, всички общества и народи, както и всички възвишени същества.

„Син Човечески е господар и на съботата”. Законът за зачитане на съботата, който се даде на евреите, има отношение към закона на жертвата. Чрез този закон те трябваше да дойдат до понятието на абсолютната чистота – жертва в най-чиста форма. Обаче, евреите приложиха закона за съботата в буквален смисъл, вследствие на което проявиха голям фанатизъм. След Моисей трябваше да дойде Христос, да замести този закон с любовта и да каже, че Син Човечески, т. е. законът на любовта е господар и на съботата. Когато всички вярвания, всички религии се застъпят за съботата, казвам: Любовта е господарка на всички религии, на всички вярвания, на всички човешки наредби. Любовта мълчи, не вдига гласа си, но не от слабост. Силният човек минава за слаб, не иска да покаже силата и знанието си. Слабият постъпва точно обратно: той се представя за силен и дава вид, че всичко знае. Умният човек минава за невежа, а невежият – за учен, за всезнаещ. Той иска да се представи, че всичко е видял и всичко знае. Да се стреми човек към знания, това е в реда на нещата, но да мисли, че всичко знае, това не е правилно. При днешното развитие на човека невъзможно е той да знае всичко. Човешкият мозък е така устроен, че не може да понесе тежестите на знанието, което съществува в света. При това, човек не е проявил още всички свои умствени способности. със сегашния си мозък човек не може да обхване вселената. Много неща му предстоят още за изучаване.

Мнозина се запитват, какво ще правят на земята, като изучат всичкото земно знание. Докато е в сегашната си форма, човек има още много да учи, но когато завърши развитието си, той ще дойде в друга форма, по-съвършена, по-красива. Всяка нова форма представя нови условия за учение и работа. При това, колкото по-съвършена е формата, толкова повече има да учи. Например, човек, който стои по-високо от млекопитаещите, има големи знания, в сравнение с тях, но не може още да се нарече съвършен. Говедото има външна опашка, но и човек още не е освободен от своята опашка. Невидима е неговата опашка, но все още съществува. Например, грехът не е нищо друго, освен опашката на съвременното човечество, която постоянно се маха. Срещате някого, той ви сграбчва в обятията си, както маймуната се хваща с опашката си за някое

дърво. Така тя се прехвърля от дърво на дърво, подскача и се мисли за много умна и учена. – В какво се заключава нейната ученост? – Че знае да скача. Обаче, маймуната, която мисли, че много знае, е крайно страхлива. Тя се страхува особено много от змията. Опашката на маймуната, която постоянно се движи, напомня змията. Понякога и човек, като маймуната, си представя, че знае повече, отколкото в действителност. Натъкне ли се на нещо страшно, което не може да си обясни, той изпитва страх и забравя и това, което знае. Тогава само той разбира, че почти нищо не знае, или, ако има никакво знание, не може да го използва.

„Син Човечески е господар и на съботата."– Какво представя съботата? – Нищо друго, освен онези традиции, които човек носи в ума си, като наследени черти от свои деди и прадеди. Срещна ли човек с традиции в живота си, казвам, че той носи съботата в себе си. Някой е сприхав, нервен. Той се оправдава, че така е роден. Той носи съботата в себе си. Друг някой казва за себе си, че е положителен човек, не може да вярва в каквото и да е. – Съботата носи в себе си. – Ама аз обичам удобствата, обичам богата храна, хубаво облекло. – Ти носиш съботата в себе си. Според начина, по който живеят, хората се делят на богати и на бедни. Богатият обича пищна храна, меко и удобно легло, лека работа, за да запази кожата на ръцете си мека и нежна. Каквото пожелае, природата му дава, но го оставя да носи последствията на своите желания. В края на краищата, ще видите богатия в легло, оплаква се от страшна болест. Наистина, ако се вгледате в живота, ще видите, че богатите страдат от страшни болести. Те страдат от неразбиране на законите. Боледуват не само богатите, но и бедните. Ако проследят далечното си минало, те ще видят, че никога са били богати, които само са яли и пили. Днес, макар и бедни, те носят последствията на своето минало. Ако някой човек и в миналото, както в настоящето си, се отличава с добър и редовен живот, съгласен със законите на разумната природа, той се радва на отлично здраве. Добрият живот води към добри последствия.

Като изучавате закона на наследствеността, виждате, че всички хора страдат все от неразбиране закона на съботата. Когато изведе евреите от Египет, Моисей прекара с тях цели 40 години. те се хранеха с манна, която падаше от небето. Моисей ги съветваше да събират манна само за един ден, да не се разваля.–Добър е Бог, ще се погрижи за утрешния ден, – казваше им той. Обаче, те не го слушаха и му казваха: Ние знаем, какво да правим, няма защо ти да ни учиш. Като практичен народ, евреите събираха манна за няколко дена, да се осигурят, но тя се разваляше. Всеки ден те имаха прясна манна. Само в петък, по закон, те трябваше да събират манна за два дена, да не се грижат за храна за събота, която беше определена за служене на Бога и за почивка. Този ден те се освобождаваха

от всички грижи и терзания, които им създаваха традициите. През този ден търговците затваряха дюкяните си; кой каквато работа имаше, преустановяваше я. Ако някой е обиден от някого, не трябва да мисли за обидата; ако има да учи, не трябва да мисли за учене. Този ден всички трябва да бъдат радостни и весели, чисти по сърце, да не мислят за нищо, да се чувстват като новородени деца. Кой на кого има да дава, кой от кого има да взима, всичко това трябва да се забрави. Това означава законът на съботата.

Какво правят сегашните хора, като дойде съботата или неделята – определеният ден за почивка. Те правят точно обратното на закона. Ако шест дена са яли постна храна, за неделя ще заколят кокошка или агне, ще направят баница, да заблудят съботата или неделята. Тогава ще ядат и пият най-много. И след всичко това искат да турят ред и порядък в живота. Това е невъзможно. Бог е дал живота, а хората искат чрез един или друг закон да го поддържат. Какво се постигна със закона на съботата? Можаха ли хората да задържат живота? Дето е законът, там е смъртта. Когато законът престане да действува, тогава ще дойде вечният живот. Животът не може да се изправя и ръководи от закона. Законът за живота не трябва да излиза от хората. Човек не е в състояние да създава закони. Ако рече да се заеме с тази работа, той ще създаде закон, подобен на себе си. Друг е въпросът, ако човек създава закони за ръководене на своите ближни и на себе си. Обаче, само онзи, може да управлява живота, който го е създал.

Често бащата и майката създават закони за децата си и следят за тяхното изпълнение. Майката свари сладко, иска да го скрие от непослушното си дете. Бащата ще направи един шкаф с ключове, дето ще заключат сладкото. Същевременно бащата закачва една пръчица на стената и казва на детето си: Слушай, виждаш ли тази пръчица? Ако си позволиш, без разрешение, да взимаш сладко, ще опиташ пръчицата на гърба си. Детето не смее да пипа без позволение. Обаче, когато порасне, стане момък или мома на 21 година, свободно може да си взима сладко, когато пожелае. Значи, законът за малкото дете не е валиден за младия момък. Когато бащата остарее, синът закачва също такава пръчица на стената и казва на баща си: Татко, ако си позволиш да взимаш нещо без разрешение от мене, ще опиташ пръчицата. Стар ли пипа или млад, все едно. И старият не трябва да пипа, без разрешение, за да не опита пръчицата на гърба си.

Сега вие мислите, че за децата съществува един закон, а за възрастните – друг. Не, и за децата, и за възрастните трябва да съществува един закон. За да се прилага еднакво закона и за децата, и за възрастните, не прави шкаф, в който да криеш сладкото. Свали закона – пръчицата, от стената. Когато говориш, винаги казвай истината. Всякога давай добър пример на децата.

Не изисквай от тях повече работа от тази, която те могат да свършат. Искаш ли от децата повече работа, ще се намериш в противоречие.

Ще приведа един пример от руския живот. Бащата на някоя княгиня, Матилда Богачевска, млада, високо интелигентна, благородна и даровита мома, решил да я ожени за един млад княз, с когото се запознал в последно време. Бащите на младите дошли до убеждение, че може да се сродят. Като чул разговора на баща си, синът се обнадеждил и решил да се срещне с младата княгиня, да се запознаят. В дена, определен за срещата, княгинята намислила да устрои на княза една изненада. Тя била духовита, съобразителна, искала да изпита княза, да разбере, какво го заставя да се жени. Тя имала една добра слугиня, наречена Соня. Извикала при себе си слугинята и казала: Днес ние ще разменим ролите си. Ти ще заемеш моето място, а аз – твоето, ще работя, каквото ти работиш. Княз Мерик Мелизовски ще ни посети, но и пред него ще играеш ролята си. Слугинята изпълнила желанието на своята господарка, която веднага поела работата на Соня. След малко пристигнал князът. Запознал се със Соня, която замествала княгинята. Той поглеждал ту към Соня, ту към Матилда и след един час се обърнал към Матилда и казал: Имам една молба към вас. Досега никога не съм слугувал. Заемал съм високо положение, на мене са слугували много хора, но аз – на никого. Ще ми позволите днес да стана слуга на княгинята и на вас. Каквото ми заповядате, ще направя. Като получил съгласието на двете жени, той съблякъл своите дрехи, облякъл се като слуга и очаквал заповеди. Княгинята го накарала да отиде на реката, да опере всички нечисти чували. Като изпрал чувалите, накарали го да очисти обора на конете. Най-после го изпратили на лозето да копае. Той свършил всичката работа отлично, и вечерта тръгнал да си отива. Като отишъл у дома си той си казал: Аз няма да се оженя за княгинята, не ми харесва. Ако е въпрос за харесване, сърцето ми трепна за слугинята. Тя е умна, благородна мома. Обаче, като княз не ми е позволено да взема мома от простолюдието. Предпочитам да не се женя, отколкото да ми натрапят княгинята, която не харесвам. Така, той решил да не се жени. Или за слугинята, или за никоя друга.

Слугинята представя закона. На каквото място и да го турите, каквото име и да му дадете, Соня си остава Соня, т. е. слугинята си остава слугиня. Същото се отнася и до княгинята: колкото низко и да я поставите, княгинята си остава княгиня. Княгинята пък представя любовта. Дето и да я турите, любовта си остава любов. Тя носи светлина навсякъде.

Любовта е единствената сила, която постъпва абсолютно безпристрастно. – Защо? – Защото тя произлиза от Бога. Казано е в Писанието: „Бог е Любов”. Сърцето е единственият орган в човека, който не се подчинява на

неговата воля. То има определен ритъм, с определено число удари в минута, които се определят от степента на човешкото развитие, т. е. от мястото, до което човек е стигнал в своето развитие. Като се изследва пулса на човека, може да се разбере, какво го очаква в бъдеще. По пулса на човека познавате, какво положение ще заема той: професор, министър, музикант, майка, баща и т.н. Ако пипнете пулса на новородено дете, познавате, ще живее ли то, или скоро ще замине за другия свят. Изобщо сърцето не се подчинява на човешки закони. Когато сърцето спре, спира и цялата дейност на човека. Дейността на човешкия ум се направлява от сърцето, както и от симпатичната нервна система, която също не се подчинява на човешката воля.

Мнозина се оплакват от неуспехи в живота си. – Защо не успяват?– Защото са влезли в разрез със сърцето си и искат да го подчинят на волята си. Ако човек проявява своята разумна воля, защо трябва да подчини сърцето си? В разумната воля действува любовта, а в любовта е Бог. Щом е така, трябва ли да подчините или да победите сърцето си? Какво печели човек, ако победи себе си? Да победиш себе си, това значи, да победиш Бога. – Ама трябва да се възпитаваме. – По естество човек е добър, следователно, няма защо да се възпитава. Как можете да възпитате доброто? Човек трябва да запази доброто в себе си, т.е. своето естествено възпитание. Поставете човека на естественото му положение и ще видите, че в него ще се проявят всички благородни качества. За да се убедите в истинността на моите думи, направете следния опит: предайте едно дете в ръцете на видни педагози, а друго оставете да се развива свободно, без никакви педагогически правила. Първото дете ще се възпитава под строгия надзор и морал на педагозите, а второто – под влиянието на добрите примери в живота. Резултатите от възпитанието на двете деца ще бъдат различни. В повечето случаи, при свободното възпитание излизат по-добри деца, отколкото тези, които са расли при ограничения и строг надзор. Хора, които са излезли от калта на живота, проявяват по-голямо благородство, отколкото тези, които са израсли в благородна среда, обиколени от внимание и грижи на окръжаващите. И едните, и другите примери са ценни дотолкова, доколкото ни убеждават в силата на доброто, вложено в човека. Ето защо, задачата на съвременните педагози се свежда към това, именно, да се даде възможност и условия на детето да прояви доброто в себе си. Щом прояви доброто, детето се намира в безопасност; то се намира на прав път. В природата, т.е. в естеството на всеки човек е вложено нещо добро и разумно.

Днес всички говорят за възпитанието на младото поколение и вярват, че чрез него могат да постигнат всичко, каквото желаят. Истинското възпитание подразбира познаване на законите на сърцето и на ума. Като

познава законите на ума, човек вижда, че единственото нещо, на което може да разчита, е неговият ум, вследствие на което той може да прави различни опити с него. Дойде ли до сърцето, до света на желанията, там опити не се позволяват. Значи, Бог иска от човека сърцето, а не ума му. Сърцето е за Бога, а умът – за самия човек. Следователно, ако човек не даде място на Бога в сърцето си, сам затваря пътя си в живота. – Защо? – Защото животът излиза от Бога. – Къде е Бог? – Дето е животът. – Къде е Бог? — Дето е мисълта. – Къде е Бог? – Дето е разумността и законността. – Къде е Бог? – В добрия, здравия и благороден човек. И обратно: дойдете ли до ада, дето е мъчението, нещастието, болестите – там Бог не съществува. – Ама аз вярвам в Бога! — Здрав ли си?–Не съм здрав.– Щом боледуваш, първата ти работа е да се примириш с Бога, да изправиш живота си. Истински вярващ е само здравият, понеже животът му излиза от Бога. Затова е казано: От здрав баща и от здрава майка всякога се раждат здрави деца. Това е закон, в който няма изключения. Невъзможно е здрави родители да родят болни деца. Ако родителите са болни, и децата им ще бъдат болни. Даровитите родители всякога раждат даровити деца, а бездарните родители – бездарни деца. Затова е казано, че дървото се познава от плодовете.

Казвате, че човек не може да не греши, не може да бъде даровете, но когато Духът го посети, всичко ще се изправи. Така не се разсъждава. Ако остане на човека отсега нататък да се изправя, да стане умен и даровит, всичко е свършено с него. Ако отсега нататък Духът трябва да го посещава всичко за него е изгубено. При това, човек не трябва да очаква наготово да го посети Духът и да работи за него. Той трябва да работи над себе си, да приготви условия за посещението на Духа. Светът е създаден разумно. От човека се изисква да разбере тази вътрешна разумност. Мнозина искат да знаят, къде е онзи свят и какъв е той. Това не може да се разказва, нито описва. Представете си, че получите едно писмо. Първо, вие обръщате внимание на плика, как е надписан; после отваряте писмото и четете написаното. Най-после казвате, че писмото е любовно, т. е. написано с любов. Като го прочетете, сърцето ви се запалва от любов. Питам: любовта в писмото ли беше?. Ако дадете същото писмо на друг някой да го прочете, той ще го обърне натук – натам и ще каже: Нищо особено няма в това писмо – обикновено писмо. Друг пък може да каже, че е глупаво написано. Питайте, обаче, онзи, до когото се отнася писмото, как той ще се произнесе. Той ще каже: Чудесно писмо! Подобно писмо никога не съм получавал.

Следователно, има една истина в света, която не заема никакво пространство и не се проявява в никакво време. Тя е извън времето и пространството. Тази истина, именно, регулира живота. Всеки може да

направи опита, да види, как истината регулира живота. Например, достатъчно е при най-голямата си тъга човек да помисли, че някой го обича, за да стане радостен. Обичта и любовта в света имат отношение към истината. Прояви ли се любовта, проявява се и истината. Могат ли скръбта и страданието да устоят на любовта и на истината? И обратното е вярно: достатъчно е човек да помисли, че никой не го обича, за да изгуби радостта си. Щом радостта го напуща, на нейно място иде страданието. Страданието е признак на обезверяването на човека. Той мисли, че никой не го обича. Мъчението пък иде, когато човек помисли, че няма кого да обича. Обаче, когато намериш човек, когото обичаш и който те обича, ти си намерил вътрешния смисъл на живота. Единственото същество, което може да прояви любовта си чрез нашите близки, братя и сестри, е Бог. Казано е, че Бог е Любов следователно, ако някой ви обича, или ако вие обичате, това е Бог, Който се проявява чрез вас. Сам Бог никога не може да се прояви в своята целокупност. Как може Великото да се прояви в малкото? Обаче, частично проявление на Бога е възможно. Проявяването на Бога в цялото човечество пак не изявява Неговата целокупност. Бъдещето носи по-големи условия за проявите на Бога. Както и да се проявява Той всякога ще остане нещо не проявено. Тази е причината, дето хората имат ограничено, непълно, смътно понятие за Бога. Ако се сравнят с ангелите, тогава само може да се види грамадната разлика между човека и ангела. Ангелите са същества, които са завършили своето развитие на земята. Мъчението и страданието на човека са радост и щастие за ангела. Това, което измъчва човека, радва ангела. Това, в което човек вижда някакъв смисъл, ангелът не намира нищо смислено.

Христос казва: „Син Человъчески е господар и на съботата". Всеки човек трябва да стане господар на своята събота. Ако се оплаквате от неуспехи в живота си, това се дължи на вашите разбирания за съботата. Ако не измените понятието си за съботата, дълго време още ще носите ярема на живота. И вие трябва да кажете като Христа, че сте господари на съботата. Кой е Син Человечески: който впряга воловете, или който ги разпряга? Кой е Син Человечески: който носи богатството, знанието и здравето, или който носи сиромашията, невежеството и болестите? Това са въпроси, на които съвременните хора трябва да отговорят. Казвате, че първата задача на човека е да уреди живота си. А затова той трябва да знае, че е част от един велик организъм и да намери мястото си в него. Като част от цялото, той трябва да знае, какво е отношението му към него. Докато не си създаде положителен възглед за Бога, за отношенията си към Него, към своя ближен и към себе си, човек не може да уреди живота си, нито да определи мястото си във великата природа.

Задача на всеки човек е да познава душата и духа си. Като невидими

величини, той не може да ги изучи, докато не излезе от нещо видимо, разбрано, близко до неговото съзнание. Това са умът и сърцето му. Те са величини от първа необходимост за неговото развитие. – Как да вярваме в духа и душата, като не ги виждаме? – И да не ги виждате, трябва да вярвате в тях. Има неща, в които човек непременно трябва да вярва. Ако не вярва, не може да живее. Например, ако не вярва, че може да живее разумно, човек ще бъде нещастен. Ти трябва да вярваш в разумния живот; ти трябва да вярваш, че положението ти ще се подобри; ти трябва да вярваш, че от тебе човек ще излезе. Защо трябва да се обезсърчаваш? Какво ти пречи да вярваш? Трябва ли капитанът на парахода да се отчайва, че е попаднал в бурното море? Той вярва, че ще излезе благополучно от вълните и ще изкара парахода на тихото пристанище. Той взима предпазни мерки и спасява парахода и пасажерите от катастрофа.

Съвременните хора се намират на един голям параход сред океана. Капитанът на парахода е опитен, знае посоките на движението и условията, при които пътува. Защо трябва да се плашите тогава? Освен това, сегашните параходи са снабдени с различни уреди, с които дават сигнал за помощ. Какво правите вие? Като се намерите пред някаква мъчнотия, спирате сред пътя, вдигате ръце и казвате: Не мога да живея повече! Не, капитанът трябва да изведе парахода на пристанището, да го остави в безопасност. След това той може да се откаже от поста си. Обаче, да остави парахода сред океана, да изложи живота на хиляди хора на опасност, това е безумие. Когато човек иска да посегне на живота си, има право да стори това, но ако е извън океана. Но, докато е сред океана, той няма право да посяга на живота си. Ако се бесиш, не обесвай и другите хора със себе си. В турско време, като са хващали някой българин, заставяли го да изкаже другарите си. Ще го бият, ще го заплашват с обесване, докато най-после издаде другарите си. За да не го обесят, той издава другарите си. Щом са те хванали, нека те обесят, но ти не трябва да издаваш другарите си. Той се плаши и, за да не го обесят, изказва останалите. След това минава за герой. И днес съществуват такива герои. По-добре да обесят един, отколкото всички. Ти разполагаш със своя живот, можеш да се оставиш да те обесят, но нямаш право да издаваш другарите си.

Често се задава въпросът: Има ли право човек да се самоубие?–Понеже човек е свободен, може да го направи, но няма право да дава лош пример на другите. Какво става с тебе, другите не трябва да знаят. Защо ще даваш лош пример? Защо ще даваш възможност на тщеславието в тебе да се шири? Ще се хвърлиш от някоя канара, или ще се обесиш и ще оставиш писмо до близките си, че не си могъл да издържиш страданията и изпитанията в живота си. Значи, радостите издържаш, а страданията не

издържаш. Това не е геройство. Светът се нуждае от герои, които носят еднакво и радостите, и скърбите.

Сега, да дойдем до другата страна на въпроса: отговорно ли е обществото за самоубийството на неговите членове? Никога обществото не трябва да позволява на някой от своите членове да посегне на живота си. Обществото носи отговорност за своите членове. Не е достатъчно да пишат във вестниците, че еди-кой си се убил или обесил и да съжаляват хората за случилото се нещастие. Важно е да се предотврати това нещастие. Срещнете ли отчаян човек, който е решил да се самоубие, спрете го, поговорете с него и го питайте, защо е отчаян. Ако той ви каже, че е гладен, че не е ял няколко дена и няма възможност да изкара хляба си, осигурете го за цял месец. Защо да не отвори човек сърцето си за своя ближен? Какво струва на обществото да има на разположение няколко агенти, на които да възложи задачата да обикалят града, да следят и да откриват отчаяни от живота хора? Срещнат ли такъв човек, те трябва да го спрат, да го предразположат да се изкаже. Ако видят, че, е годен за работа, да му намерят такава; ако е неспособен за работа, да му помогнат по някакъв начин. Обществото разполага с повече начини и средства за подпомагане, отколкото отделният човек. В това отношение индивидът, семейството, обществото трябва да бъдат готови да изпълняват волята Божия.

Днес разумният свят изпитва любовта на всички хора. Видите ли, че пред очите ви се върши престъпление, не казвайте, че волята Божия е такава и с това да измиете ръцете си, но опитайте се да помогнете по някакъв начин. Ако днес волята Божия е такава за едного, утре ще бъде такава за другиго, но същата воля Божия ще се приложи и към тебе. – Какво ще стане тогава с хората? – Всички хора ще падат преждевременно, както окапват плодовете от дърветата. Казвате, че ще дойде ден, когато животът естествено ще се подобри. – Ще дойде този ден, но много хора ще станат жертва, а ние можем да подобрим нашия живот още днес. Да подобриш живота си, това не значи, че можеш да подобриш целокупния живот. От тебе, като единица, се изисква следното: ако видиш, или. разбереш, че някой човек мисли да се самоубие, ти трябва да се противопоставиш на неговото намерение. В твое присъствие не трябва да позволяваш да се върши какво и да е престъпление. Изобщо, не се позволява на човека да допуска в ума си нечисти и лукави мисли. Те могат да минават през ума му, но той трябва да постави на пътя им добри, възвишени мисли, чрез които да ги неутрализира. Човек трябва да спира всяка престъпна мисъл, всяко престъпно чувство на пътя им, да се поразговори с тях, да ги застави да изменят намерението си. Има малки, но има и големи престъпления и погрешки. Важно е, че човек трябва да се чисти и от малките, и от

големите престъпления, които минават през ума, сърцето и волята му.

Сегашните хора се страхуват от мнението на близките си, на обществото и старателно прикриват своите престъпни мисли, чувства и постъпки. Те не подозират, че скритото престъпление е по-страшно от онова, което се е проявило вече. Който крие своето безверие, безлюбие, невежество, той е по-страшен от онзи, който открито показва безверието, безлюбието и невежеството си. Искреният човек, макар и безверник, е на по-прав път от онзи, който седи на два стола. Последният казва: Може да съществува Бог, но може и да не съществува. Ако съществува, ще спечеля; ако не съществува, поне нищо не губя. Тази философия не може да изкара човека на добър край. Кажете ли, че или съществува Бог, или не съществува, това е механическо гледане на въпроса. Не е безразлично, дали Бог съществува, или не. Голяма е загубата за човека, ако Бог не съществува; голяма е печалбата му, ако Бог съществува. Разумният човек не може да разсъждава така. Той не може да си задава въпроса, съществува ли животът, или не; той не може да каже, че това знаят родителите му. – Защо само родителите му да знаят, той да не знае? – Родителите му го родиха. – Ами тях кой роди? – Техните родители. – Така не се разсъждава. Вие посаждате едно семе в земята, и то пораства. От къде взима живот семето? Ще кажете, че от земята, от светлината и топлината, от влагата. Не, семето носи живота в себе си; почвата, влагата, светлината и топлината с условия за проявяване и за диференциране на живота, който е вложен в семето.

И тъй, както животът в семето дава подтик за растене, така и животът, вложен в човека, дава потил, импулс за работа. Животът на човека се проявява чрез неговите мисли и чувства. Ако престане да мисли и чувствува, човек прекъсва връзката си с живота. Значи, животът се проявява чрез правите мисли и правите чувства на човека. Наруши ли отношението между правите мисли и чувства, човек внася в себе си условия за болестите,. които го лишават от живота. Каквито физиологически обяснения да се дават за живота, в същност, той е проява на мисли и на чувства. Ако няма мисъл и чувство, и живот няма.

Днес всички говорят за новото възпитание на младежта. Ново възпитание е онова, което може да внесе здраве, веселие и бодрост в човека, да се справя лесно с мъчнотиите на живота си. Това е науката, която старите алхимици са изучавали. Тази наука подразбира познаване на законите на сърцето и на ума. Който познава тези закони, той е господар на своя живот. Някои казват, че познават законите на ума и на сърцето си, а при това отричат концентрацията на ума и молитвата като методи за работа и за постигане на желанията си. Онези пък, които не отричат концентрацията и молитвата, са дошли до механизиране на нещата. Те се

концентрират, молят се, но механически. Молитвата, например, е метод, чрез който човек се свързва с природата, както химикът с химическите действия. Вие не можете да се свържете с природата, ако нямате в себе си онзи непрекъснат молитвен дух. И химикът не може да се свърже с химическите реакции, ако няма лампичка, с която постоянно да нагрява веществата. В този смисъл, молитвата представя светлина и топлина, необходими за свързване на човешката душа с Бога, с разумната природа. Наистина, ако не направиш връзка с природата, с всички разумни същества и с всичко разумно в света, ти нищо не можеш да постигнеш.

Следователно, който иска да постигне своите идеали, преди всичко, трябва да има вяра във великото, абсолютно начало, а после и в себе си, като част от това начало. Ще каже някой, че вярва в обществото. – Какво представя обществото? – Сбор от много хора. Щом е така, човек може да вярва в обществото дотолкова, доколкото и в себе си. Колкото е добър отделният човек, толкова може да бъде добро и обществото. Колкото е добър проявеният човек, толкова добър ще бъде и онзи, който ще се прояви в бъдеще. Затова Христос казва: „Достатъчно е ученикът да бъде като учителя си". И ученикът може да бъде толкова способен, колкото учителя си, но никога учителят не може да бъде по-долу от ученика. Колкото него може да бъде, но не и по-долен от него.

Ако науката, към която се стремим, стане основа на нашия живот и не може да ни преобрази, каква наука е тя? Каква наука е тази, която не може да свърже личния, семейния и обществения живот в едно цяло? Каква наука е тази, която не може да свърже живота на ума, на сърцето, на душата и на духа в едно цяло? Някои се опитват да говорят за душата, разглеждат състава ѝ, но не знаят, какво в същност представя тя. Душата е съединение на два Божествени принципа: любовта и мъдростта. те служат за основа на душата. Казано е в Писанието: „И вдъхна Бог дихание в ноздрите на човека, и стана той жива душа". Това дихание, именно, представя съединяване на двата принципа в човека – любовта и мъдростта. Докато се държиш здраво за тези принципи, ти си човек, ти си жива душа. Вън от тези принципи човек не съществува като разумна, съзнателна душа. Какво представя човек, ако извади от себе си любовта и мъдростта? Какво остава от човека, като извадите мислите, чувствата и постъпките му? Какво става с шишето, ако извадите водата от него? Шишето е важно, докато има вода. Без вода то губи цената си. Водата е важна като елемент, който утолява жаждата на човека. Дали е в шишето, или вън от него, водата не губи значението си. Обаче, въпросът с шишето не е същ. Шишето е ценно, докато има вода в него; изгуби ли водата си, то се обезценява.

Много от сегашните християни се разочароват в Бога, понеже не отговаря

на молитвите им. Коя мома, или кой момък отговарят на молитвите си? Докато момъкът не коленичи пред момата и не й обещае, че е готов на всички жертви за нея, тя не го поглежда. Щом коленичи пред нея и каже, че е готов да й служи, да й стане роб, момата поглежда благосклонно към него и му се усмихва. Не прави ли същото и момата? Когато иска да постигне желанието си, тя обещава на момъка, че е готова да се пожертвува за него, да му служи. Едва тогава момъкът спира вниманието си върху момата. Обаче, ако те не са готови да обещаят, че ще се жертват взаимно, те ще останат далеч един от друг. Ако момъкът и момата не са готови да се жертват един за друг, любовта никога няма да им се разкрие. Думата „коленичене" подразбира даване нещо от себе си. На същото основание питам: Мислите ли, че ще познаете любовта, ако не сте готови да коленичите пред Бога и да обещаете, че сте готови да Му служите? Чудни са хората! Без да дадат нещо от себе си, те искат даже да заповядват на Бога. Молитвите им не съответстват на човек, който люби Бога и иска да Му служи, но са на господар, който знае само да заповядва.

Хората, религиозни и светски, не са доволни от живота си, искат нещо друго, и затова често се запитват: Какво, наистина, е Бог? Много лесно може да се отговори на този въпрос. Бог е Онзи, Който те е създал, Който ти е дал живот. А ти, който не можеш да създадеш Бога, нито си създал живота, се осмеляваш да Го отричаш, да се питаш, какво представя Той. Следователно, ти нямаш право да бъдеш господар на своя Създател. Той ти е дал ум и сърце да Му служиш. След това четете индуската религиозна философия, в която се казва: „Убий всяко желание в себе си". Желанията са храна на сърцето. Да убиеш желанията си, значи, да унищожиш сърцето си. Тази философия не търпи критика, затова, именно, пропадна. Онези, които разбраха криво тази философия, изпаднаха в крайност. Много от Христовите последователи също така разбраха криво мисълта на Христа за самоотричането. Според тях, самоотричането подразбира отричане от живота, от желанията си. Под думата „самоотричане" Христос разбира отричане на човека от всички свои глупости и беззакония, от лъжата, от безверието, малодушието недоволството, болестите, от всички лоши наследствени черти. С други думи казано: Човек трябва да се отрече от всичко животинско в себе си, от лошите черти на вълка, на мечката, на тигъра, на змията, на комара, на паяка и т.н. А да се отрече човек от живота който Бог му е дал, това не е подразбирал Христос. Напротив, Христос говори в един стих за придобиване на вечния живот. Той казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си проводил на земята". Значи, една от задачите на човека е да познае Бога във всичките Му прояви. – Къде ще Го познае? – В живота. Изучавайте, живота във всички живи същества – в човека, в коня, в овцата, във вола и подражавайте на добрите черти. Бъдете търпеливи, като вола,

да ви впрягат и да мълчите; бъдете пожертвователни като овцата, да взимат млекото, вълната ви и да не роптаете; бъдете като коня, всеки момент готови за работа – да ви яздят, да ви впрягат в кола и т. н.

Човек трябва да си състави ясна представа за вътрешния смисъл на живота, а не да се задоволява само с разглеждането му от социално становище. Социалното гледище за живота представя външно гледане, което не води към онези практически резултати, нежни за едно здраво, положително възпитание. Големи са постиженията на съвременната наука, но жалко е, че много от нейните изобретения се прилагат за унищожаване на човечеството. Днес са изнамерени такива електрически лъчи, които могат не само да изгарят телата, но и да топят мъчнотопимите метали. Това още не е истинска наука. Ние наричаме истинска, положителна наука онази, която прилага откритията си за благото, както на отделния човек, така и на всички народи, на цялото човечество. Наука, която унищожава човека, своя изобретател, носи повече регрес, отколкото прогрес. Тя спъва главно духовното развитие на човека.

В древността живели двама адепти, които имали големи постижения. Един ден те решили, всеки от тях да направи някакъв опит, да покаже, докъде е достигнал във възможностите си. Първият турил в чутура един човек и го счукал. Не се минало много време, вместо живия човек, от чутурата адептът извадил злато. Значи, той превърнал човека в злато. След това вторият адепт пристъпил към опита си. Той взел също така един човек, но стар, прегърбен, немощен. Турил го в чутурата и го сгрухал. След малко той извадил от чутурата пак жив човек, но подмладен. Той превърнал стария човек в здрав, жизнерадостен младеж, способен за работа. Големи са постиженията и на двамата адепти, но за предпочитане е да превърнеш стария човек в млад, отколкото да превърнеш човека в злато. И златото е ценно, но човек е несравнено по-ценен от златото. Защо ви е златото, ако човек изчезне?

Какви са постиженията на съвременната материалистична наука? Тя сгрухва човека и го превръща в злато, като казва: Ние се нуждаем от пари, от злато. Злато, злато искаме ние! Този стремеж отжива времето си. Днес всички хора търсят науката на втория адепт, да сгрухат човека, но да го подмладят, да го направят способен да възприема новите идеи и да ги прилага.

Съвременните християни очакват да дойде Христос на земята по чуден начин, да слезе от облаците, придружен с множество ангели. Наистина, Христос ще се яви на хората, мнозина ще Го видят, но не в облаците, както Го очакват. Как иде любовта между хората? С колесница ли, или по друг

начин? Любовта иде по особен, невидим начин. Кога е дошла любовта на земята и по какъв начин, това никой не знае. Когато слезе на земята, в своята пълнота, тя ще запали сърцата на всички хора, ще просвети умовете им. Те ще бъдат един ум и едно сърце и ще кажат: Отричаме се от досегашния си живот, отричаме се от всички заблуждения и погрешки, от всички глупости и недоразумения. Това значи, че Бог е слязъл на земята: В който момент хората се обикнат, заживеят помежду си братски и са готови да споделят всички блага без насилие, ние казваме, че Бог е дошъл на земята. Друг начин за дохождането на Бога между хората не съществува. Само по този начин хората могат да очакват въдворяване на Царството Божие на земята. Не е лошо, че хората създават закони, но те трябва да бъдат разумни; не е лошо, че има църкви и училища на земята, но те трябва да се изменят, да поставят любовта за основа на своята работа; не е лошо, че хората се женят, стават майки и бащи, раждат деца, но, преди всичко, те сами трябва да се възпитат, да приемат новите идеи, като основа на своя живот. Новите идеи подразбират приложение на великите Божии закони; не е лошо, че в света има господари и слуги, но базата на техните отношения трябва да се измени. Нов ред и порядък трябва да се постави в света.

Мнозина се съмняват в приложението на нов ред и порядък в света. Доброто е възможно, когато човек го желае. Достатъчно е човек да отвори сърцето си за Божествените чувства и ума си – за Божествените мисли, за да постигне, каквото желае. Може ли такъв човек да реагира срещу Божественото? Той не само че няма да се противопоставя на Божественото, но става извор, от който започва да тече чиста планинска вода. – Колко вода ще извира от него? – Колкото е вложено.

Следователно, дойдете ли до любовта, няма да казвате, че някого обичате повече, а някого – по-малко. Ще обичате толкова, колкото любов излиза от сърцето ви. В любовта няма закон, с който да определяте, колко да обичате, или колко да не обичате. Ако мислите, че обичате едного повече, а другиго по-малко, вие се самозаблуждавате. Даже и когато мислите, че не обичате някого, при известен случай вие го обиквате. Представете си, че по невнимание вие падате в една дълбока река и започвате да се давите. В този момент край реката минава онзи, когото вие не обичате. Той се хвърля в реката и ви спасява. Няма ли да го обикнете след това? До този момент вие не сте го обичали, защото не сте му дали възможност да се приближи до вас. За да се прояви любовта между хората, непременно трябва да се създадат благоприятни моменти. Тъй щото, когато казвате, че не обичате никого, в същност, вие не знаете още, дали не го обичате. Обичайте всички хора, които Бог обича.

„Син Човечески е господар и на съботата". От този стих разбираме, че съботата е стар закон. Моисей създаде закона на съботата, а Христос каза, че човек трябва да стане господар на този закон. Това не значи, че трябва да изхвърлим съботата, но да й станем господари. Време е вече съвременните хора да станат господари на закона, а не законът на тях. Докато законът е господар на хората, те няма да видят добро. – Кога човек може да стане господар на закона? – Когато престане да греши. Праведният не греши, защото е господар на закона. Хване ли го, законът му казва: Знаеш ли, кой съм? Знаеш ли, че мога да те накажа? Праведният отговаря: Ти си закон, аз съм разумност. Както си ме хванал, така ще ме пуснеш. Законът отстъпва пред разумността. Дето е разумността, там няма закон. И обратно: дето е законът, там разумността отсъства.

Христос казва: „Син Човечески е господар и на съботата." Когато стане господар на съботата, човек придобива вътрешно спокойствие, вътрешен мир. До това време той постоянно се натъква на противоречия. Тази е причината, дето днес синовете и дъщерите, майките и бащите, учителите и учениците, съдиите, свещениците се намират в противоречия помежду си. Когото срещнете днес, все е недоволен от нещо: или го погледнали криво, или му казали нещо обидно. Мъжът е недоволен от жената, жената – от мъжа и т.н. Жената се оплаква, че някой мъж я погледнал двусмислено, внесъл нещо лошо в нея. Така може да гледа и жената. Това показва, че хората не са свободни още от животинското си естество. Ако до днес те още се използуват едни други, къде остава тяхната човещина? Какъв лекар е този, който мисли само, как по-лесно да използува своите клиенти? Какъв духовник или проповедник е този, който използува своите пасоми? Когато хората се поставят във взаимна нужда един от друг, природата има пред вид тяхното опознаване. Като не мислят за това, хората искат да намерят начин, да прекарат по-лесно живота си. Чувате някой да казва: Да прекараме живота си, както и да е, да не мислим много. – Не е така, животът има цел, смисъл, не е само да си поживее човек.

Старите възгледи за живота са отживели времето си. Сегашните хора се намират в нова фаза на живота, дето възвишеното и благородното взимат надмощие. Няма по-красиво състояние за човека от това, да бъде чист пред себе си. Погледне ли никого, каже ли му нещо, от него да блика чистота и искреност. Чистият човек лесно мери нещата. Достатъчно е да погледне някого, за да го прецени. По главата, по челото, по линиите на лицето, по очите, по веждите и по брадата му той чете всичко, което сам е написал. Той познава добрия и лошия човек, познава, доколко е устойчив, честен, справедлив и т. н. Не можете да припишете на човека качества, които не са отбелязани на главата, на лицето и на ръцете му. Кажете ли, че някой е светия, той трябва да има качествата на светията. Всеки носи

свидетелството си със себе си. Ако тялото на човека не е съградено от фина, чиста материя, той не може да бъде нито способен, нито добродетелен; ако мускулите и костите му не са изработени от фина материя, той не може да има здраво, издръжливо тяло. Не се заблуждавайте от външната форма на нещата. Не е ли здрав човек, не е ли изработен от устойчива и здрава материя, и цар да го направят, пак няма да издържи на външните условия и на вътрешните бури. Щастието на човека се обуславя от неговите вътрешни условия.

„Син Человечески е господар и на съботата". – На какво може да бъде господар обикновеният човек? – На съдбата си и на своите задачи. Не оставяйте другите хора да решават задачите ви. Какво ще правят учениците, ако учителите решават задачите и ако учат уроците им вместо тях? Заслужават ли те да носят името ученици? Ако ученикът иска да стане учен, сам трябва да учи. Следователно, човек сам трябва да решава мъчнотиите си. Дойде ли сиромашията на гости в дома ви, не се молете на Бога да ви освободи от нея, но молете се, да ви покаже начин, да я впрегнете на работа. По-добра учителка от сиромашията няма. Обаче, ако човек не знае езика и на богатството, и на сиромашията, те ще му причинят скърби и мъчнотии. Ако гледате на богатството като на механически процес, вие ще започнете да изнудвате слугите си, вследствие на което те ще ви мразят. Ако и на сиромашията гледате по същия начин, постоянно ще роптаете и ще се оплаквате. Това е неразбиране на нещата. Дали сте сиромах, или богат, бъдете радостни и благодарете на Бога. Какво по-голямо благо може да очаква човек от това, да бъде слуга и съзнателно да изпълнява службата си? Нали така постъпи младият княжески син? Той доброволно стана слуга на младата княгиня и слугинята ѝ, като изпълняваше добросъвестно заповедите им. Обаче, и княгинята слъже от висотата на своето положение да слугува, да изпита княжеския син, а същевременно да изпита и себе си. Ако и вие, като младия княз и младата княгиня, не можете да слезете от положението, в което се намирате, и поне един ден да слугувате, нищо не можете да постигнете.

„Син Человечески е господар и на съботата." Желая и на вас да станете господари на вашата събота, да поставите като основа в живота си закона на любовта, с който да унищожите всички закони, от които страдат вашите поданици. „Любов и свобода" да бъде девизът на вашия живот. Когато вие дадете свобода на вашите поданици, и на вас ще дадат свобода.

33. Беседа от Учителя, държана на
13 април, 1930 г. София. – Изгрев.

1930_04_16 Хваление
лекция пред общия окултен клас

ХВАЛЕНИЕ

Размишление

Сега ще прочета 147-ми Псалом.

Като четете Свещената книга, вие не разбирате всичко, което е писано в нея. Неразбирането се дължи на известно прекъсване на съзнанието. Прекъсване на съзнанието става в човешкия живот, но не и в Божествения. Прекъсване на съзнанието става в живота на стария, но не и в живота на младия. Аз взимам думите „млад“ и „стар“ в този смисъл, както хората ги разбират, но не и в Божествен смисъл. Ако разглеждаме младия и стария в Божествен смисъл, съзнанието не се прекъсва нито на младия, нито на стария. Под думата „младост“ ние разбираме още и начало на всяка съзнателна епоха, а старост – край на тази епоха. Страстта приготвя плодове за нова епоха. Като не разбират младостта и старостта, някои хора преждевременно се товарят със законите на старостта и мислят, че имат големи знания и опитности. Обаче ако рекат да използват своите знания и опитности, едва ли ще могат да си приготвят от тях ядене за един обяд.

„Хвалете Господа, защото е добро да пеем на Бога нашего.“ (– 1-ви стих.) – Защо трябва да се пее на Господа? Зададе ли се този въпрос, следва въпросът: Защо човек трябва да скърби?

„Защото е приятно; хвалата е прилично нещо.“ (– 2-ри стих.) Много неща са приятни на човека. Например, приятно е на човека да яде, да пие, да се облича добре, да се разхожда, да учи. – Защо тогава не му е приятно да хвали Господа?

„Господ гради Ерусалим.“ – Защо са нужни градове на Господа? – Защо са нужни дрехи на хората? Не могат ли да ходят голи? „Изцелява съкрушените в сърце и обвързва раните им.“ (– 3-ти стих.) Сърцето на човека трябва да бъде здраво, защото е източник на живот. Заболее ли сърцето, веднага търсите лекари да ви помагат. Сърцето на човека не трябва да боледува. Мнозина се оплакват, че нямат сърце. Чудна работа! Бог е дал сърце на хората, а те казват, че нямат сърце, други пък се оплакват, че нямат ум. И това е чудно. Бог им е дал ум, а те го отричат. След като имат сърце, ум, тяло, хората отричат тия неща и създават в умовете си една философска каша. Добре е човек да прави каши, но от прясно и доброкачествено брашно и масло. Направи ли каша от горчиво брашно и гранясало масло, той пръв ще разстрои стомаха си. Мнозина

имат такива гранясали мисли, горчиви чувства, вследствие на което разстройват стомасите си и страдат. Започнат ли да страдат от своите мисли и чувства, те трябва да вземат очистително, да се освободят от тях. За да не страда, човек трябва да се храни само с чисти мисли и чувства.

„Брои множеството на звездите; нарича ги всички по име.“ (– 4-ти стих.) Под думата „звезда“ ние разбираме разумното в света. В Божествения свят всеки разумен човек представя звезда. Всяка звезда носи специално име.

„Приготвя дъжд за земята.“ (– 8-ми стих.) Значи Бог се интересува за облаците и за дъжда.

„Господ благоволява в онези, които Му се боят; и на онези, които се надеят на Неговата милост.“ (– 11-ти стих.) С други думи казано: Бог благоволява в онези, които Го любят. Божията милост пак е закон, върху който почива еволюцията на човека. Единственото нещо, на което можем да разчитаме и в което можем да призоваваме Бога, това е Неговата милост, а не Любовта Му. Защо? Защото Любовта, сама по себе си, е непрекъсната. Освен това Любовта е за здравите, а не за болните хора. Болният постоянно се съмнява. Каквото да му се говори, той постоянно роптае, съмнява се в истинността на думите. Трябва ли човек да се съмнява в задачата, която решава? Щом я реши правилно, щом резултатът е верен, той няма право да се съмнява. За да не съмнява, човек трябва да има мярка за нещата, както бакалинът има везни, с които точно мери. Тури ли мярката на едното блюдо и стоката на другото, той гледа да ги уравновеси. Щом ги уравновеси, той не се съмнява дали е дал повече или по-малко.

И тъй, иска ли човек да има вярна преценка за нещата, да не се съмнява в тях, той трябва да се ръководи от това, което носи живот, светлина и свобода в себе си. Дето е животът, светлината и свободата, там е разумният живот. Ако една мисъл съдържа живот, светлина и свобода в себе си, приемете я. Ако едно чувство носи живот, светлина и свобода в себе си, приемете го. Чувство без мисъл, без светлина внася мрак в съзнанието на човека. Изпадне ли в това състояние, той започва да се спъва. Искате ли да помогнете на този човек, внесете светлина в съзнанието му. Чувство без мисъл води човека в крив път. Докато не познава законите на разумния живот, човек не познава и себе си. Той мисли, че знае много неща, че мисли и чувства правилно, че разбира от музика, от изкуство и т.н. Какво разбиране е това, когато същият човек се оплаква от неразположение и постоянно е недоволен? Карате го да изпее нещо, но той казва, че е неразположен, не може да пее. Истински гениален музикант пее и свири на всяко време. Той не се оправдава с неразположение. Същият закон се отнася и до молитвата. Човек не може да каже, че е неразположен да се

моли. Молитвата е непрекъснат процес. И като скърби, и като се радва, човек трябва да е готов да се моли. Молитвата, ученето, Любовта са непрекъснати процеси. Не може днес да обичате някого, а на другия ден да не го обичате.

Днес всички хора говорят за любов, за обич, но как изразяват любовта си? Това, което те наричат любов, не е истинска Любов. Никъде в природата няма да срещнете такава любов. Хората наричат любов много от изопачените си чувства, но се разочароват от своята любов. Човешката любов се изявява чрез прегръдки и целувки, но това не е Любов. Това са човешки изобретения. Истинската Любов носи всички блага в живота. Докато обича, човек е радостен, вдъхновен; престане ли да обича, всичко се обезсмисля за него. С изгубване на любовта си човек престава да живее. Той ходи, яде, говори, но всичко му е празно. Някой се оплаква, че хората не го обичат. Той не говори истината. За да не го обича никой, причината е той сам. Той е затворил сърцето си, не пропуща един слънчев лъч в него. Щом отвори сърцето си, много слънчеви лъчи ще проникнат в него. При това положение мнозина ще го обикнат. Дето е светлината, там е и Любовта. Както музикантът знае как и къде да поставя пръстите си на пианото или на цигулката, така всеки човек трябва да знае как да разтваря сърцето си за слънчевите лъчи.

Като ученици, вие трябва да изучавате съзнанието си, да можете лесно да се справяте с всички свои прояви. Какво представя съзнанието? Ние уподобяваме съзнанието на един от най-мощните, сложни и големи инструменти, какъвто досега не е изнамерен. Веднъж има този инструмент, човек трябва да го изучава, да знае кога какъв клавиш да натисне. Какъвто клавиш бутне, това ще се прояви. Ако бутне клавиша на съмнението, човек започва да се съмнява, дето трябва и не трябва. Като клавиш на съзнанието, съмнението е необходимо, но човек трябва да знае кога да го натисне. Не го ли натисне навреме, съзнанието му потъмнява. След това той трябва да натисне клавиша на вярата, за да дойде отново светлина. Клавишите на съзнанието са ред възможности, които човек трябва от време на време да натиска, за да възприеме впечатления и образи от външния и вътрешния светове. Изгуби ли този инструмент, човек сам се ограничава. Такова ограничаване настава, когато човек изгуби един от своите удове: ръка, крак, око, ухо и т.н. Ако всички удове на човешкия организъм се откажат да служат, човек се ограничава напълно. Къде е тогава човекът?

Сега става ли въпрос за Любовта, не очаквайте хората да ви обичат, но вие обичайте. Бъдете проводници на Божията Любов. Ако всеки очаква да бъде обичан, светът би се обърнал на мъртвило. Когато сте били малки,

майките са ви къпели, обличали и събличали, носели на ръце, но днес, когато сте станали на 21 година, трябва ли да изисквате същото? Щом сте станали пълнолетни, сега вие ще помагате на майка си, вие ще проявите любовта си към нея. Щом сте израсли, щом съзнанието ви се е пробудило, вие не трябва да очаквате другите да ви обичат, да ви носят на ръце, но сами трябва да се грижите за себе си.

Като се натъкват на противоречия, хората се запитват кое е правото в света. Ако е въпрос за личното право на човека, в света съществуват толкова лични права, колкото са хората на земята. Всеки има специфично разбиране на правото, обаче правото на едного не е право на всички хора. Търси ли човек абсолютното право в света, това е правото, което изтича от Бога. То е единствено и абсолютно право. Това право не предизвиква никакви противоречия и недоразумения между хората. Който живее според Божественото право, той лесно решава задачите си. Който живее според човешкото право, той всякога остава недоволен.

Трима мъдреци, които боравили с човешкото право, се събрали заедно пред една печена кокошка и започнали да философстват как трябва да се раздели кокошката. След дълги разисквания те дошли до заключение, че кокошката не трябва да се дели, но да се изяде цялата. Сега се явил въпросът, кой от тримата трябва да я изяде. За тази цел те решили да заспят и като се събудят, всеки да разкаже съня си. Чийто сън се укаже най-чуден и интересен, той сам ще изяде кокошката. И тримата легнали да спят. Двамата заспали веднага, а третият не могъл да заспи. Като нямал какво да прави, той се приближил тихо до кокошката и я изял. След малко двамата мъдреци се събудили от сън и започнали да разправят съня си. Първият казал, че в съня си се подигнал високо в пространството, дето видял необикновени неща. Като се разхождал известно време в пространството, най-после разбрал, че бил на небето. Вторият казал, че бил дълбоко в земята, към центъра някъде, дето видял небивали работи. – „Ами ти какво сънува?“ – запитали третия си другар. – „Едва се унесох и видях, че единият от вас отива на небето, другият – към центъра на земята. Веднага се стреснах и не можах повече да заспя. Останах сам да ви чакам. След много чакане разбрах, че вие няма да се върнете скоро, затова реших да изям кокошката.“

Една българска поговорка казва: „Докато мъдрите се намъдруват, лудите се налудуват“. Значи, докато единият мъдрец се разхождал по небето, вторият – към центъра на земята, третият се приближил към кокошката и я изял. Право ли са разрешили задачата тримата мъдреци? Не са я разрешили право. Те трябваше да оставят кокошката да живее, да снася яйца. Като снася яйца, и тримата мъдреци щяха да се ползват от нея.

Според мене, възникне ли въпрос за делене на кокошката, най-правилното разрешение на въпроса е да оставят кокошката жива. Щом е жива, тя ще може да снася яйца, от които мнозина ще се ползват. Разумният човек оставя своята мъдрост на свобода, за да произвежда все по-нови и нови форми. Разумният човек не поставя на разрешение въпроса какво нещо е Бог. Този въпрос е неразрешим, т.е. неделим.

Казано е в Писанието: „И създаде Бог човека по образ и подобие свое“. Има нещо, по което човек е подобен на Бога, но поради отклонението си от правия път човек значително е загубил подобието си с Бога. Например, човек се съмнява в своя Създател, а Бог никога не се съмнява в своите създания. Той знае, че рано или късно човек ще се върне в пътя на своето отклонение. Като знае това, Бог е готов всякога да помага. Той дава изобилно от своите блага на всички същества, без да си задава въпроса, заслужават ли те, или не. Няма същество на земята, на което да не е дадено изобилно от благата на живота. И ако при това положение човек се счита сиромах, причината е в самия него. Той не е готов да възприеме и обработи получените блага, вследствие на което си остава сиромах. Всеки цвят, който се отваря, възприема Божиите блага. Не се ли отваря, нищо не може да възприеме. Следователно достатъчно е човек да излезе вън, да направи усилие да отвори устата си и да започне да говори, за да получи нещо. Не може ли да отвори устата си, нищо не може да се получи. При всяко вдишване човек поглъща въздух – 20 вдишки в минута. Значи за една минута той получава 20 подаръка. Като издишва погълнатия въздух, човек се освобождава от непотребните вещества в дробовете си. При всяко вдишване човек приема нещо; като издишва, той дава и на другите от това, което е получил. По този начин човек приема и изявява любовта си. Любов, която се изявява само с взимане, без даване, не е истинска Любов.

В едно предание се разправя за любовта на комарите към една царска дъщеря. Комарите се влюбили в нея и един след друг започнали да я посещават, да взимат нещо от нея за спомен. Като се изредили десетки комари, всички кацали на лицето ѝ и взимали по малко кръвчица. Като се погледнала в огледалото, царската дъщеря се ужасила: лицето ѝ било надупчено от комарите. Кой би желал да има такава любов? Най-после, дошло друго същество, кацнало на лицето на царската дъщеря и загладило всичките ѝ рани. Ако със своята любов ти не можеш да загладиш раните на своя брат, това не е Любов. Любовта внася живот в човека. Влезе ли някъде, Любовта трябва да заличи поне най-малката рана. Всеки, който те обича, трябва да даде нещо живо от себе си. И ако си бил болен, слаб, недъгав, ти непременно ще оздравееш и ще се засилиш. Това е реалната придобивка от Любовта.

Мнозина се интересуват от въпроса какво представя Бог, какви са Неговите атрибути. Колкото да разискват по тия въпроси, те няма да дойдат до никакви заключения. Защо? Отвлечени въпроси са това. Важен въпрос е този за Любовта, за да можете още днес да се ползвате от нея. Ако на гладния човек предложите една прясна пита със сирене и един чек за няколко хиляди лева, кое от двете неща ще предпочете? Гладният ще предпочете прясната пита със сирене пред парите, които ще получи в бъдеще. Важно е семето, което сега се сее. Любовта трябва да се опита сега, в момента още, а не в далечното бъдеще. Остане ли да чакаш обещания, нищо няма да постигнеш. Любовта действа в настоящето и прави човека щастлив. Но Любов без Мъдрост не може да се прояви. Те вървят заедно. Любещия човек е същевременно и разумен. Дето е Любовта, там е и Мъдростта. Съединят ли се, те раждат Истината. Истината върви по мъжка линия, затова е казано, че Истината ще ни направи свободни. Истината иска да освободи човека от ненужния товар, а той седи, разисква въпроса кой го обича и кой не, дали ще бъде щастлив и т.н. Когато пожелае, човек може да бъде щастлив. От него зависи да бъде щастлив или нещастен.

Нещастието на хората произтича от факта, че те искат сами да наредят живота си и мислят, че могат да направят това. Те се заблуждават. Никой не може сам да нареди живота си. Преди да се явил човек, Бог е съществувал. Христос казва: „Преди Аврама, аз бях“. Това е красивото, именно, че Бог е съществувал отначало и като Любов, и като Мъдрост. Следователно, като се появява в Любовта и в Мъдростта на Бога, човек не трябва да се плаши, че ще бъде нещастен. Може ли при това положение да се говори за нещастия, за болести, за сиромашия? – „Ама не мога да се примиря с мъчнотиите си.“ – Ако доброволно не се примириш, насила ще те заставят.

През време на европейската война руските параходи бомбардираха Варна. Една голяма бомба се пръсна близо до църквата. Всички богомолци, заедно със свещеника, избягали навън и всеки поел, накъдето очите му виждали. Свещеникът разправя своята опитност. Той бил слаб, болнав, едва отивал до църква, да изпълнява службата си. Обаче като чул гърба от бомбата, той се изплашил много и в страха си ударил на бяг. Като се успокоил, той спрял да си почине. Каква била изненадата му, като видял, че се намира на няколко километра вън от града. До този момент той се чувствал слаб, немощен, не могъл да ходи, а под влиянието на страха той могъл да извърви няколко километра път с тичане. След това той се окуражил, разбрал, че не е толкова слаб, колкото си мислил. Една граната го заставила да излезе вън от града. Той си мислил: „Чудно нещо! Защо не направих опит, да изляза вън от града без тази граната?“

Какво представя гранатата? Гранатата, бомбата не е нищо друго, освен страданието, от което хората се оплакват. Като дойде голямото страдание, човек стъпва на краката си и бяга вън от дома си. Ако е въпрос човек да излезе вън на открито, далеч от ограничителните условия на живота, защо трябва да дойде страданието, да го застави да направи това? Не може ли и без страдание да излезе вън, на свобода? Станеш ли от сън, съблечи старите дрехи на недоволството, благодари на Бога, че живееш, и излез вън. – „Ама нямам достатъчно знания." – Не ти трябва повече товар. За днес ти имаш точно толкова, колкото е потребно. Всеки човек има известни дарби и способности, но иска нещо повече. Всеки иска да бъде виден музикант, художник, учен, философ, да говорят всички хора за него. Ако работи за развиване на своите дарби, той ще постигне това. Всеки човек е бил виден, знаменит артист или учен, но ако днес не е такъв, той е на почивка. Когато някой голям артист даде няколко концерта, той се отделя някъде на уединение, да си почине. Във време на почивката той замисля нови планове, които след време ще постигне.

Следователно всеки човек, който не се е проявил още, трябва да знае, че е на почивка някъде, дето замисля известен план. След време той ще реализира своя план, но работа се изисква. Видните музиканти, от които днес се възхищаваме, са свирили с часове. Те са работили усилено върху своя инструмент, по 7–8 часа на ден, а понякога и повече. Дали човек ще работи за развиване на своите способности или добродетели, той трябва да знае, че работа, усилия се искат от него. Например, за да бъде добър, човек е работил върху ума и сърцето си с хиляди години наред. Казваме, че човек се е родил добър. Защо? Защото е работил върху доброто. В един ден човек не може да стане добър.

И тъй за да развие доброто в себе си, човек трябва да живее добре. Добрият живот пък е основа за развиване на човешкото сърце и на човешкия ум с всички негови способности. Като се говори за дарби и способности на човека, мнозина се запитват какво представя човек. Като не могат да си отговорят на въпроса, те казват, че човешкият живот има смисъл, докато сърцето бие. Спре ли биенето на сърцето, човек изгнива. Не, това, което гние, не е човекът. Това е неговата дреха, с която се е облякъл. Дрехата не е човекът. Истинският човек живее на друго място. Това, в което човек живее, не гние, нито умира. Клетките на тялото са живи, затова, като съблече човек дрехата си, клетките се освобождават и всяка отива на своето място. Докато клетките се разпръснат извън пространството, тялото минава през процеса гниене, който показва, че човек плаща дълговете си. Докато не плати дълговете си, докато не разреши въпросите на взимане и даване, гниенето не престава. Щом разреши тия въпроси, гниенето спира. Човек пък, заедно с духовното си

тяло, излиза от стария живот, съблича старата си дреха и влиза в Божествения свят, да ремонтира съзнанието си. В този смисъл смъртта не е нищо друго, освен ремонтиране на човешкото тяло. Къде ще го ремонтират, това зависи от човека: тялото на едни хора се ремонтира в ада, на други – на небето, а на трети – на земята, дето се дошли да живеят.

И тъй, който иска да умре, той трябва да си вземе билет за ада, дето мъчението ще бъде неговото възнаграждение. Който иска да живее, той трябва да остане на земята, дето скръбта ще бъде неговото възнаграждение. Който иска да възкръсне, той ще отиде на небето, дето го очаква радост и веселие.

Следователно, ако искаш да изследваш мъчнотиите, трябва да умреш, да отидеш в ада. Ако искаш да изследваш скръбта, трябва да останеш на земята, между хората. Ако искаш да изследваш радостта, трябва да възкръснеш, да отидеш на небето. С други думи казано: ако не се мъчиш, не можеш да разбереш ада. Ако не скърбиш, не можеш да разбереш хората. Ако не се радваш, не можеш да разбереш ангелите. Мъчението подразбира лошите условия на живота – ада. Скръбта подразбира условията на земята, а радостта – условията на небето. Каже ли някой, че не иска да живее, той не говори истината. Щом е дошъл на земята, човек ще живее, ще се храни и облича, ще учи. Друг някой казва, че не иска да бъде жена. Трети не иска да бъде мъж. И жена ще бъде, и мъж ще бъде, докато стане едно цяло, единица, в която мъжът и жената живеят заедно. В този човек Любовта и Мъдростта се проявяват правилно. Той може да се нарече човек, в пълния смисъл на думата.

Сега, пазете съзнанието си будно, да не се раздвоявате, да не се запитвате защо някои от вас са жени, а други – мъже. За вас е важно да знаете, като сте жени и мъже, с какво трябва да се занимавате. Ако сте жени, ще се занимавате със сърцето си; ако сте мъже, ще се занимавате с главата си, със своя ум. Когато жените престанат да се занимават със сърцето си, а мъжете – с ума си, всичко е изгубено. Българите често употребяват поговорката: „Къща без жена и мъж без пари, огън да ги гори!“ Ние правим следния превод на тази поговорка: „Жена без сърце и мъж без ум, огън да ги гори“. Жената трябва да урежда сърцето си, а мъжът – ума си. Иде време, когато мъжът и жената трябва да гледат по друг начин на живота, на отношенията помежду си. Докато не обичаш човека, ти мислиш по един начин за него; щом го обикнеш, ти мислиш вече другояче за него. Докато си вън от светлината, ти виждаш нещата по един начин; щом влезеш в областта на светлината, ти ги виждаш по друг начин. За да дойде до правилно разбиране на живота, човек трябва да се вглъби в себе си, да бъде доволен и разумен при всички условия на живота си – добри или лоши.

Какво трябва да прави човек, докато дойде до това положение? Той трябва да прилага музиката като метод за тониране. Ще каже някой, че не може да пее или да свири. Колкото и каквото може, той трябва да прилага пеенето. Силният човек се познава по това, че и при най-голямата скръб пее. Може ли при скръбта и недоволството си да пее, той е силен човек. Ако във време на болестта си тежкоболният може да пее, той непременно ще оздравее. Не може ли да пее, оздравяването му е проблематично. Следователно, дето ходите, каквото правите, каквито скърби да имате, пейте в себе си и хвалете Господа. Да пее човек, това не значи да бъде певец. Всеки ще пее, както и колкото може. Никога в света не е имало и толкова много певци и музиканти, както днес. Това е добър признак. Това говори за съзнанието на човечеството. Пеенето и свиренето не е достигнало още до онази степен на развитие, до която трябва да дойде, но постепенно се развива, върви напред.

Съвременните хора се натъкват на старите навици, които ги спъват и в пеенето, и в науката. Например, те мислят че трябва да пеят, да свирят само ако са добри певци или музиканти. Не са ли добри певци, не се решават да пеят. В това отношение те са на крив път. Всички хора не могат да бъдат добри певци. Когато един пее, другите трябва да бъдат готови да слушат. Ако няма кой да го слуша, той не може да пее. Ако не мисли за някое живо същество, човек не може да пее. Пеенето подразбира реализиране на нещо. Иначе пеенето е безсмислено. Когато хората наредят работите си, те си хапват, пийват и пеят.

Пеенето и мисълта са два процеса, които вървят паралелно. Който мисли, той може да пее. И който пее, той може да мисли. Музиката крие в себе си магическа сила, която трябва да се използва разумно. Колкото по-съзнателно човек пее, толкова повече може да се ползва от магическата сила на музиката. Без да подозира, той се свързва с всички разумни, възвишени същества, които му се притичват на помощ. Те се интересуват от музиката и взимат участие в пеенето или свиренето на певеца или музиканта. За да се свърже с разумния свят, човек трябва да пее с разположение и да съзнава, че не пее само той – цялата природа пее.

„Хвалете Господа, защото е добро да пеем на Бога нашего.“

Лекция от Учителя, държана на
16 април 1930 г., София, Изгрев.

1930_04_18 Направления в живота
лекция пред специалния клас

НАПРАВЛЕНИЯ В ЖИВОТА

Размишление

Четоха се изреченията, съставени от дадените думи в миналата лекция.

Една от причините за неуспеха на младите се дължи на това, че те събират знания, без да ги прилагат. По този начин те не постигат целта, която е поставена в училището. Знанието трябва да носи в себе си доброто. То трябва да бъде спомагателна сила - филтър. Ако знанието не може да облагороди човешкия характер, да го превърне в съзнателна сила, да работи в съгласие с Природата, то е товар. Истинското знание, на време придобито и приложено, ръководи човека в пътя на истината.

Като чуят думата "истина", хората казват, че истината е горчива. Не, истината не е горчива. Ако има нещо горчиво, ще знаете, че истината не е там. Горчивината е в самия човек. Ако кажете на болния, че е болен, и му стане горчиво, къде е причината за горчивината: в думите, които сте му казали, или в самия него? За да не му става горчиво, болният трябва да се справи с болестта си. Щом оздравее, каквото и да му кажат, няма да му става горчиво. Следователно, за да не става горчиво на хората, всички трябва да се справят със състоянията, в които се намират: сиромахът - със своята сиромашия, богатият - със своето богатство, невежият - със своето невежество, неразумният - със своята неразумност, глупавият - със своята глупост. - Кой човек е глупав? - Всеки, който се стреми да реализира някое непостижимо желание, е глупав.

Като ученици, вие трябва да се откажете от глупостта, от пороците си. Щом се очистите веднъж, пазете се пак да не се окаляте. Ако детето постоянно се каля, най-после майката ще го изостави. Трябва ли детето да се обезсърчава от това? Майката го мие, чисти, облича, говори му, съветва го, как да живее, но то не слуша. Кой е виновен: майката, или детето? Ако детето слуша майка си, а ученикът - учителя си, никакво обезсърчение не може да съществува. Който ходи по Божия път, не се обезсърчава. Здравото дете не трябва да очаква само на родителите си. Очаква ли само на родителите си, то става инвалид. Способният и даровит ученик не трябва да очаква само от учителите си. Ако сам не учи и не работи, той ще атрофира способностите си, ще изгуби това, което Природата му е дала. Ученик е онзи, който има убеждение. Щом няма убеждение, той не може да бъде ученик. Който се съмнява, не може да бъде ученик. - Защо съм дошъл на земята? - На този въпрос всеки сам може да си отговори. Ако ви

пращат да свършите някаква работа, ще ви дадат акредитивно писмо. Къде е вашето акредитивно писмо? Щом сте изпратени на земята, дадени ви са акредитивни писма. Ако сте забравили, къде сте ги турили, потърсете ги; ако сте ги изгубили, намерете ги. Не е достатъчно да кажеш, че живееш, но като живееш, трябва да знаеш, защо си дошъл и какво трябва да правиш.

Истински ученик е онзи, който знае, защо е дошъл на земята и как трябва да живее. Като живее съзнателно, той изучава всичките действия - събиране, изваждане, умножаване и деление и ги прилага. Той прави разлика между количественото събиране на числата, като мъртви величини, и количествено събиране на живи числа. В това отношение той никога не се лъже. Ученикът не се лъже в знанието си, а учителят - никак. Ако учителят не е сигурен в знанията си и се заблуждава, ученикът изпада в по-големи заблуждения. С една дума: между учителя и ученика трябва да съществуват отношения на любов и пълно доверие. Не поставяйте в сърцето си желания, които не могат да ви ползуват. Хората правят погрешки, поради това, че на първо място турят такива желания, които нямат нищо общо с желанията на душата им. За пример, каква връзка има между вола и човека? Какво ще каже волът, ако го поканите в стаята си, турите го на стол до вас и започнете да ядете заедно? Волът не може да оцени мястото, което сте му дали, вследствие на което не може да ви благодари. Следователно, допущайте в ума си такива мисли, и в сърцето си такива желания, които са близки на душата ви, за да могат един ден да ви оценят и благодарят.

Като ученици, вие трябва да водите чист, непокварен живот. Никаква нечистота не се позволява на ученика. Ние имаме предвид вътрешната чистота. Когато човек е вътрешно чист, и външно ще бъде чист. Ако вътрешно не е чист, а външно - чист, той ще изпада в заблуждения. Той ще се самоизлъгва и ще туря нови табели на живота си, а съдържанието ще си остане старо. Никаква погрешка не се позволява на ученика. С други думи казано: Всяка погрешка трябва да се изправя навреме. Не се ли изправи навреме и на място, тя води към лоши последствия. Има случаи, когато някоя малка погрешка причинява големи страдания. Ако капитанът на парахода направи една малка погрешка, която не изправи навреме, от неговата погрешка ще пострадат много хора. Капитанът на парахода няма право да се забавлява. Докато параходът е в движение, капитанът трябва да стои на поста си. Всеки човек е капитан на своя параход и, докато е на работа, той няма право да яде и да пие, да спи и да си почива. Когато слезе на сушата, капитанът има право да яде и да пие, да си почива. Обаче, докато е в бурното море, той трябва да стои на капитанския си пост. Човешкото тяло е голям параход, пуснат в житейското море. Капитанът

му трябва да бъде разумен, да не го излага на опасности, защото трябва да плаща за всяка негова повреда. Скъпо струва този параход! Ако слезете на брега с повреден параход, компанията ще ви държи отговорни и за най-малката загуба. Колкото по-голяма е повредата, толкова по-голяма е отговорността.

Щом става въпрос за плащане и за отговорности, религиозните казват: Бог е милостив, ще прости задълженията ни. - Така не се разсъждава. Прощава се само на човека на любовта. Сама по себе си любовта плаща. В плащането се заключава прощаването. Като платиш дълга си, естествено, че ще ти се прости. Хората са изгубили понятията си за този и за онзи свят, вследствие на което изпадат в противоречия. Те говорят за живота на земята, без да разбират законите му. Те говорят за онзи свят, без да имат някакъв спомен от него. Художниците рисуват ангелите с криле, като птиците, с ръце и крака, като хората, без да са опитали силата им. Те рисуват, как ангел благославя човека, без да подозират, каква динамическа сила се крие в ръката му. Сега ще ви дам едно правило за успяване в живота. Ако искате да успявате в работите си, вие трябва да имате абсолютна любов към Бога и абсолютно уважение към себе си и към своя ближен. Да имате любов към Бога, уважение към себе си и към ближния си, това значи, да имате знание, не само теоретическо, но опитано и проверено. Истинското знание е живо. Ако дойдете, за пример, до положителната геометрия, там всички линии, всички ъгли, фигури и тела са живи. В Питагоровата теорема, която гласи, че квадратът, построен върху хипотенузата на правоъгълния триъгълник, е равен на сбора от квадратите, построени върху двата катета на същия триъгълник, страните на този триъгълник са живи, а оттам и квадратите са живи. Катетите на правоъгълния триъгълник представят бащата и майката, а хипотенузата - тяхното дете. Въз основа на Питагоровата теорема, можем ли да кажем, че детето съдържа всички качества на баща си и на майка си? То носи живота на баща си и на майка си в себе си, но не съдържа всички специфични качества на баща си и на майка си. Ако детето съдържа всички качества на родителите си, щеше да има повторение на индивидите. А ние знаем, че никъде в Природата не съществуват две еднакви форми. Вие сте изучавали геометрия, знаете, в какво отношение квадратите на хипотенузата е равен на сбора от квадратите на двата катета. Обаче, в дадения момент това не ни интересува. Ние правим само известна аналогия между Питагоровата теорема и отношението, което съществува между родителите и тяхното дете.

Правоъгълният триъгълник на Питагора се среща и в човека: хипотенузата е гръбначният му стълб, а двата катета се намират в мозъка. Обаче, функциите на тялото се различават от функциите на мозъка. Доказано е

при това, че колкото по-силна е главата, толкова по-силно е тялото. И обратно: колкото по-слаба е главата, толкова по-слабо е тялото. Освен това, височината и широчината на тялото се определят от интензивността на мозъка. Между широчината на раменете и широчината на мозъка има известно съответствие; между дължината на лицето, на тялото и на мозъка също има известно съответствие. Днес тези данни нямат особено приложение. Хората не се интересуват от тия въпроси. В миналото, обаче, съществували много школи, в които са правени тънки наблюдения и изучавания по тия въпроси. В тези школи са работили мъдреци и адепти, които могли по размерите на тялото, на лицето и на главата точно да определят, какъв ще бъде животът на даден човек. Това наричаме ние жива геометрия. Не само мъдреците на земята се занимават с тия изчисления, но и ония, които живеят в невидимия свят. Когато една душа напусне земята, тя прекарва около 45 години в невидимия свят, където и се правят подробни изчисления и измервания, т.е. определят и хороскопа. Когато решат тази задача, те я пращат на земята, да реализира своя хороскоп. За мнозина това са невероятни работи, но за онези, които разбират нещата, това е велика наука.

Като се говори за живота, мнозина мислят, че лесно се живее, лесно се придобиват блага и лесно се развиват таланти. За да се придобие едно благо, човек трябва да е работил дълго време. За да се развие един талант, много поколения трябва да са работили усилено върху него. Най-после тези поколения предават изработения талант на някой човек. Обаче, ако и той не работи върху дадения талант, последният заглъхва. Талантът не е резултат на един човек. Множество разумни същества са работили за развиване на един талант, но талантът се проявява чрез един човек, който излиза на чело. Зад него стои цяло съдружие. Онзи, чрез когото талантът се проявява, трябва да е готов да дели печалбите си с всички ония, които преди него са работили за развитието на дадения талант. Например, някой певец пее на сцената и получава голяма сума и много букети за концерта си. Като получи тия неща, той върви горд, напет, да го видят всички, да знаят за неговата слава. Той забравя, че успехът му се дължи на много същества, които са работили преди него. Виждате някой генерал, накичен с медали в знак на победа, но тази победа не е само негова. Хиляди войници са взели участие във войната, много от които са оставили костите си на бойното поле. Ако и вашите таланти се дължат на работата и на усилията на много войници, вие трябва да делите с тях печалбите, радостите и славата си.

Като ученици, съветвам ви да учите, да придобивате знания, като условия за вашето развитие, без да се осолявате с него. Който се осоли с придобитото си знание, неговата работа няма да върви напред. - Ако

искам да се оженя. - Щом искаш да се жениш преждевременно, ти си се осолил вече. - Искам да стана милионер. - Ти си солена риба. - Искам да стана проповедник. - Ти си солена риба. - Искам да бъда гениален човек. - Ти си солена риба. - Искам да стана добър човек. - Ти си солена риба. Да стане човек министър, проповедник, гениален и добър, това са временни положения в живота. Знанието е сила, която е ценна, когато се прилага. Иначе, то остава като външно украшение, което нищо не допринася. На истинското знание и учителят се подчинява така, както и учениците. Например, дойдете ли до науката на храненето, и учителите, и учениците я прилагат еднакво. Разликата се заключава само в начина на дъвченето и на асимилирането на храната. Дали сте учител, или ученик, вие трябва да знаете, защо ядете и как ядете; защо учите и как учите; защо живеете и как живеете. Човек е дошъл на земята да се учи, да познае себе си и своя ближен. На земята той се проявява като физически човек; в духовния свят - като духовен; в Божествения свят - като Божествен. Значи, човек е трояко същество. На земята той разполага с известен капитал, който му е даден от другите два свята - от духовния и от Божествения. Щом е така, човек трябва да живее правилно. Всички хора искат да живеят добре, да бъдат красиви, да имат хубави очи, но, въпреки това, нито живеят добре, нито са красиви. Кое е характерното за красивите очи? Някои поети наричат красивите очи бездънни. Ние пък казваме, че красиви очи са ония, които са подобни на слънцето.

Енергията, която излиза от мозъка, трябва да се отразява в очите. Красиви очи са ония, в които се отразяват проявите на човешкия дух и на човешката душа. - Какво представят душата и духът? - Душата е човекът, който се проявява в духовния свят, между ангелите. Духът е човекът, който се проявява в Божествения свят, между разумните и мислещи същества. Тъй щото, умът се проявява между хората, душата - между ангелите, а духът - при Бога. За да се прояви в своята пълнота, човек трябва да обедини своя ум, своята душа и своя дух в едно цяло. Като се изучава, човек вижда някои отрицателни черти и недъзи в себе си, остатъци от миналото. Ако чрез ума си не може да се справи със своите недъзи, какъв ученик ще бъде той? Всяка погрешка, която учителят прави, сам може да я изправи; всяка погрешка, която ученикът някога е направил, днес сам може да я изправи. Погрешката, която човек прави, понякога е толкова малка, че се равнява на косъм, паднал от главата на човека, или на косъм, турен на главата на човека. Ще кажете, че косъмът може естествено да е паднал от главата на човека. Ако иска да се освободи от него, той трябва да свали дрехата си, да го хване с пръстите си, да го тури в огъня, или да го посади някъде, да изникне. Учете се да се справяте с недъзите си, за да се ползувате от добродетелите си. Много добродетели има човек, но само с една погрешка, той може да развали някои от тях. Ако отрежат главата на

човека, какво струва само тялото му? Или, ако отнемат тялото му, къде ще се прояви главата сама? Човек трябва да се моли за две неща: главата му всякога да бъде на мястото си и тялото - всякога да изпълнява заповедите на своята глава. Когато главата и тялото на човека са на мястото си, всички органи изпълняват своята служба правилно.

Като ставате и лягате, молете се за вашите органи, да бъдат в изправност, да изпълняват навреме и на място своите функции. Само при това положение можете да бъдете доволни от живота си. Помнете всичко, което ви говоря, за да се ползвате от него. Вие ще минавате през големи изпитания, ще падате и ставате, докато се убедите в истинността на думите ми. Един ден, когато завърши развитието си на земята, човек ще прегледа целия си живот като на филм и ще получи диплом за свършен курс по усъвършенстване. Този филм ще бъде говорещ, жив филм. На този филм ще видите най-лоши и противоречиви неща, както и най-красиви. На филма е отпечатана вашата любов, проявена във всички животи. Като дойдете до любовта, ще видите, че сте започвали добре, а сте свършвали зле. Ако някой не е ценил любовта ви, вие сте започвали да го мразите и сте търсили начин да му отмъстите. В любовта на хората има и идеални прояви: започват добре и свършват добре. Стремете се и вие в този живот, да започвате добре и да свършвате добре.

Всички хора искат да имат успех в живота си. Успехът им зависи от тяхната вярност и искреност. Щом се стремят към истината, те трябва да бъдат верни и готови да се жертвуват за нея. Стремете се да придобиете истината, без да говорите за нея. За истината се говори последният момент. Каквото и да ви питат, мълчете. - Какво мислиш за Бога? - Още нищо не мисля. Този въпрос съм оставил за най-после. Сега се занимавам с дребни работи, с пеперудки, насекоми и бръмбарчета. Един ден, когато порасна, тогава ще се занимавам с големите въпроси. - Какво нещо е религията? - И по този въпрос още не съм мислил. Като отговаряте по такъв начин, това не значи, че нищо не знаете, но тези въпроси предстоят на развитие. Вие не сте дошли още до крайното им разрешение. Днес мислите по един начин, на другия ден мислите по друг начин.

Едно мнение за религията, например, е това, че който стане религиозен, той се оженва вече. Значи, религията, науката представляват женитба, т.е. свързване на човека с нещо. И наистина, проследете живота на истински религиозните и учени хора и ще видите, че те са толкова увлечени в своите идеи, че за тях не съществува личен живот. Идеите, желанията на човека в известна област, представляват негови деца. Той отглежда децата си като майка, кърми ги, възпитава ги, но случи се, че някое от тях умре. Той се чуди със себе си, какво е станало, че не се интересува вече от известни

въпроси. Например, срещате учени хора, които не се интересуват повече от науката. - Защо? - Умрели са децата им. Има учени, които остават верни на своите идеи и желания. - Защо? - Децата им са живи. Когато един американски учен, който се занимавал с изучаване на неопределения член в гръцки език, умирал, той казал пред своите близки: Съжалявам, че не поживях още 20 години, да поработя върху неопределения член в гръцкия език.

Следователно, искате ли да станете учени, приложете знанието, което ви е дадено. Колкото лекции сте слушали досега, прегледайте ги, извадете основните мисли от тях и вижте, кои са за приложение. Това значи, свийте ръката си на юмрук и започнете да работите. Юмрукът крие в себе си сила, която трябва да се приложи. Като работите, вие ще се натъкнете на отрицателните качества в себе си, но ще имате сила да се борите. Знанието е сила, която ще ви помогне в борбата. Ще кажете, че отрицателните прояви представят съдбата на човека. - Такава съдба не съществува. Човек сам е създал съдбата си и сам трябва да се справи с нея. Бог ви изпратил на земята да живеете добре, а не да се съдите. От човека зависи да бъде добър или лош, учен или прост, здрав или болен.

Всеки човек е такъв, какъвто иска да бъде. Който мисли, че е създаден по образ и подобие Божие, той може да бъде като своя Създател. Значи, човек може да бъде добър, разумен, силен, здрав, учен. Не е ли такъв, той или не се е ползувал от силите, които му са дадени, или не ги използувал за добро. Който греши, е глупав. Който не греши, е умен. Някой казва, че Провидението го пази от погрешки. Когато Провидението пази човека от погрешки, това показва, че той се ползува с доверието му. Провидението вярва, че, като го запази един път, и да го изостави по-нататък, той няма да сгреши. Кой е виновен, че пияницата пие и обикаля кръчмите една след друга? Той знае, че пиянството е вредно за здравето му, но, въпреки това, пие. Вината е в него. Той не трябва да очаква, да слезе Бог отгоре и да го извади от кръчмата. Много пъти му е казвано да не пие, но той не е слушал.

Като изнасям тези неща, вие не трябва да се обезсърчавате, да мислите, че не можете да постигнете желанията си. Помнете, че на човека е определено да стане ангел. От него зависи, кога ще стане такъв. Той може да стане ангел в един ден, или в една година; той може да стане ангел в един живот, а може и в десет живота. Хората грешат, понеже не знаят, какво да правят. Например, мнозина отиват в света и очакват да получат там това, което не съществува. За да не изпаднете в такива погрешки, вижте, какво правят пчелите. Пчелата влиза само в този цвят, в който друга пчела не е влизала. Значи, пчелата влиза само в такъв цвят, в който

има мед. В празен цвят тя никога не влиза. В това отношение пчелата е по-умна от човека. Тя знае, отде да черпи сокове. Като влезе в света, човек не прави избор. Той отива при всички хора, от всички очаква да получи нещо и, ако не успее, разочарова се. Какво ще намерите при грешните хора? Те са празни цветове. Пеперудите и пчелите отдавна са изсмукали соковете им, вследствие на което те нищо не могат да ви дадат. Кръчмарят, който е продал всичкото си вино, е доволен от положението си. Много естествено. Той е доволен, защото джобът му е пълен с пари, но доволството му е временно. Бъдещето ще говори за неговото доволство.

И тъй, не се радвайте, когато сте празни и не можете да дадете нещо на вашия ближен. Човек трябва да бъде извор: постоянно да дава и да възприема. Не е позволено на човека да бъде кръчмарска бъчва, нито щерна* [щерна - цистерна (от р. ез.),бележка на коректора]. Ще кажете, че кръчмарят забогатява. Не се стремете към такова богатство. Животът не е кръчма. Науката не е кръчма. Който иска да се ползува разумно от живота, от света, от науката, трябва да бъде организиран. За да се организира, човек трябва да учи, да има съзнание, че е дошъл на земята да работи. - Ама кой го изпратил на земята? - Или сам е дошъл, или близките му го пратили, или Бог го изпратил. В трите случая той има различни отговорности. Ако е дошъл сам, отговорността му е една; ако е изпратен от близките си, отговорността му е друга. Ако е пратен от Бога, въпрос става не за отговорност, но за благословение. Велико благословение е дадено на човека, когото Бог изпраща на земята да се учи и да работи.

Как се познава, кой човек е изпратен от Бога? - Онзи, който е изпратен от Бога, има любов към Него. Следователно, приложете това правило към себе си и си отговорете, кой ви е изпратил на земята. Ако имате любов към Бога, Той ви изпратил. Ако нямате любов към Бога, друг ви изпратил. Обаче, ако настоявате, че сте изпратени от Бога, тогава вие сте се отклонили някъде от пътя си, вследствие на което сте забравили, отде идете, кой ви изпратил и защо. За да си отговорите на тия въпроси, преди всичко трябва да обикнете Бога. Това значи, да се върнете там, откъдето сте се отклонили, и да влезете в правия път.

Като ученици, вие трябва да имате ясна представа за положението, в което се намирате, и за работата, която се иска от вас. Първото нещо, което се иска от вас, е да възстановите връзката си с Първата Причина на нещата, да чуете гласа на Онзи, Който ви изпратил. Ще кажете като евреите, че този глас е страшен. Евреите се уплашиха от гласа на Господа и пожелаха Мойсей да се разговаря с Него и да предаде думите Му. Те не искаха да бъдат направо свързани с Бога, затова си послужиха с посредник. Като не пожелаха да слушат направо гласа на Бога, евреите не послушаха и

Мойсея, вследствие на което и до днес страдат.

Сега и на вас казвам: Бъдете смели! Бъдете готови да слушате гласа на Онзи, Който от създаването на света досега е мислил за вас, грижил се за вашето добро, уреждал е вашите работи. Той е мислил и продължава да мисли за вас. Той ви е дал живот и поддържа живота ви. Ако Него не слушате, никого не можете да слушате. Ако не сте благодарни на Него, на никого не можете да благодарите. Ако човек няма любов към Бога и не е благодарен за всички блага, които му са дадени от Него, той не може да има правилни отношения и към хората. Без любов към Бога нищо не можете да постигнете. Имате ли любов към Бога, вие ще придобиете и знание, и сила, и светлина, да разбирате живота и Природата в техните положителни прояви. Каква наука е тази, която изучава патологическата страна на човека? Сам по себе си, по естество, човек не е лош. Лоши са някои негови прояви, но по естество човек е добър. В желанието си да придобие повече знания, богатства, сила, човек се изопачил. Обаче, той може да се изправи, да се върне към своето първично естество.

Като ученици, вие трябва да бъдете самостоятелни, но не своенравни и анархисти. Бъдете свободни и искрени в отношенията си. Вие трябва да си помагате взаимно. Вижте, как постъпват отделните удове на вашия организъм. Например, пръстите на ръцете ви са свободни, но всеки от тях е готов да помага на другите. Имайте и вие тази свобода и готовност. Каже ли някой, че не може да помага на другите, той е болен. Само болният пръст не може да помага на здравите. Обаче, здравият всякога е готов да помага. Щом помагате, ще се радвате, че сте дали нещо от себе си на своите ближни. И пръстът, който помага, се радва. - Защо? - Защото е жив. Всичко в света е материя и съзнание. - Кога? - Когато материята е одухотворена, т.е. жива. Където е животът, там е радостта.

Т. м.

32. Лекция от Учителя, държана на
18 април, 1930 г. София – Изгрев.

1930_04_20 Аз и Отец едно сме
неделна беседа

АЗ И ОТЕЦ ЕДНО СМЕ

„Аз и Отец едно сме“
(Йоан, 10:30)

Великото в разумния живот, великото в природата, великото в света, великото в Бога се съдържа и в малкото. Когато животът е неразбран за хората, причината на това се крие в тяхното схващане. Те мислят, че трябва да вървят от великото към малкото, а не обратно. Всъщност, правият път на движение е онзи, който води от малкото към голямото. Като върви по този път, човек трябва да спазва три неща: да придобива, да пази придобитото и да го развива. Като придобива, човек разполага със сила да разкрива нещата. В този случай той се проявява като изследовател. Когато запазва нещата, той ги туря в ред и порядък. Да развива нещата, това пък е качество само на разумния, благородния и възвишения човек. Развитието на човека е благо, както за самия него, така и за ближните му.

“Аз и Отец едно сме”. — В какво? — В любовта. Ако всички хора имат любовта и мъдростта в себе си, едно са с Отца. — За коя любов се говори? — За Божията. Любовта е една, но се проявява в три свята, т.е. в три степени: физическа, духовна и Божествена. Който търси физическата любов, трябва да знае, че ще мине през големи промени, ще се движи от едно състояние в друго: от радост в скръб и от скръб в радост. Например, когато се роди дете, майката се радва; ако детето ѝ заболее, тя страда; ако умре, още повече страда. Тя изпада в противоречие: защо роди и защо детето ѝ умря? Откъде дойде това дете и къде отиде? Защо трябваше да се радва и защо — да страда? Тя се чуди, защо всичко, което става с нея и около нея е толкова неопределено. Много естествено. Тя живее на физическия свят, дето човек неизбежно се движи между полюси: от една страна гради, от друга руши. Най-после той казва: Ще ям и ще пия, ще преживея един живот. Важно е пари да имам, те движат света. Така мислят материалистите. Ако отидете в Турция, турчинът казва, че без пари не може, парите управляват. Американецът не казва, че Бог е всесилен, но намира, че силата е в долара. Така мислят всички народи, всички хора, които считат, че животът е само на земята.

Следователно, докато живеете с разбирането на материалиста, вие признавате парата за божество. Тя е всесилният Бог. Като завърже няколко наполеона в кърпата си, или като внесе няколко десетки или стотици хиляди лева в банката, човек се намира под закрилата на своя всесилен Бог

и вярва, че се е осигурил. Без този Бог няма ядене и пиене, няма угощения, веселби и тържества, няма сватби, няма градеж на къщи. Щом дойде всесилният, паниците започват да тракат, чуковете се вдигат и слагат, всеки върши някаква работа: учителят учи децата, свещеникът служи, лекарят лекува. — Защо става това? — Защото всесилният заповядва. Когато всесилният влезе в джоба на момъка и на момата, те започват да се обличат добре, за да се харесат един на друг. Някой религиозен казва, че човек не трябва да мисли за обличане, може да ходи просто облечен, даже и окъсан. Това е криво разбиране. Вижте, как природата облича своите форми. Растенията, птиците, животните са гиздави, добре накичени. Защо и човек да не се облече добре? Не е нужно да мисли само за дрехи, но той трябва да бъде добре облечен, винаги спретнат. Окъсаните дрехи подразбират греховност. Когато греши, човек вече е окъсан. Обаче, праведният е всякога добре облечен. Стремете се и вие да бъдете праведни, да не късате дрехите си. Като видят беден, окъсан човек, хората го съжаляват. Трябва ли да се запуснете, да ви жалят хората? Когато е в съгласие със законите на природата, човек е здрав, богат, силен. Щом нарушава законите ѝ, природата го туря далеч от себе си, оставя го гол, не се грижи вече за него. Ден след ден той обеднява, обезсилва се и изгубва здравето си. Не правят ли същото и родителите? Ако детето им е послушно, те го обличат добре, пращат го на училище. Започне ли да бяга от училище, да лъже, да скита по улиците, родителите се отказват от него. Щом остане на пътя, детето изгубва всички добри условия и пропада.

Съвременните хора се нуждаят от нови, положителни възгледи за живота. Мина времето на старите философски разбирания, според които, за да развива ума и сърцето си, човек трябва да пренебрегне тялото си, да се запусне, да ходи гол и окъсан. Тялото е свещено нещо, ще го поддържаш така, както искаш да работиш с него. То е инструмент, чрез който сърцето и умът се проявяват. Скъсаните дрехи не правят човека смирен.

Във времето на Сократа, един от неговите ученици го посетил, с желание, да покаже, че е готов да води скромен, смирен живот. За тази цел той облякъл старите си скъсани дрехи. Като го видял в този просешки вид, Сократ се приближил до него и тихо му пошепнал: Твоята гордост се вижда и през скъсаните ти дрехи. — Какво искал да каже Сократ с тези думи? — Колкото богатият може да се гордее със своето богатство, толкова и сиромахът може да бъде горделив във своята сиромашия.

Повечето от сегашните хора се намират в положение на неизмътени яйца. Срещате някого, виждате, че външно има вид на светия. Той се движи спокойно, равномерно, никого не поглежда, дава вид, че е готов да направи път и на мравката. Това е неизмътено змийско яйце. Дайте му условия да

се измъти и ще видите, че то поглъща всичко, каквото срещне на пътя си. — Защо се измени този човек? — Не се е изменил, естеството му е такова. Преди да се измъти, и той не се е познавал. Сега, като се измъти, той видя, какво се крие в него. Сврачето и гълъбовото яйце си приличат, но като се излюпят, сврачето яйце ще прояви своето специфично естество, гълъбовото — своето. Но никога свраката няма да прояви естеството на гълъба, и гълъбът — естеството на свраката. Ето защо, искате ли да познаете човека, поставете го при условия да се прояви, да видите, какво е неговото естество. Когато се измъти яйцето му, той ще познае и себе си, но и окръжаващите ще го познаят. Ако се прояви лошото естество на човека, това не значи, че той е абсолютно лош. Човек проявява своята тъмна страна, когато не е осветен от слънцето, когато му липсва светлина. Обаче, щом се освети и тъмната му половина, виждаме истинската проява на човека, т.е. доброто, което Бог е вложил в него.

И тъй, когато говорим за човека, трябва да различаваме същината му от неговите прояви. По същина човек е добър, защото Бог живее в него. Понякога той дава път на злото в себе си. — Защо? — Защото не разбира великите закони на Битието. Благодарение на това, хората изпадат в тъмнина и правят погрешки. Стремят се към придобиване на богатства, употребяват голям труд и усилия и, вместо да се издигнат, пропадат. Много естествено. Богатството е свързано със знанието. Истински богат е ученият, мъдрият, любящият. Няма ли знание, любов и мъдрост, каквото богатство и да има, човек лесно ще го изгуби. Сегашните хора живеят повече материален живот, малко мислят за духовното, вследствие на което искат да бъдат богати, да въдворят Царството Божие на земята по материален начин. Това е невъзможно. По механически начин Царството Божие не може да дойде. Материята на физическия свят не е още организирана. Докато се организира, с нея заедно и човек минава през различни промени, които ще нарушат щастието му. Това не трябва да ви обезсърчава. Щастие, което се губи и отново се явява, не е истинско. Човек неизбежно минава през различни промени, за да се издигне на по-високо стъпало, т.е. да влезе в духовния живот. Духовният живот не е нищо друго, освен разширяване на физическия, а Божественият е разширяване на духовния. Значи, човек трябва постоянно да се разширява, да стане господар на вътрешните възможности в себе си и на външните условия. Който постигне това, той владее магическата пръчица.

Какво представя магическата пръчка? Тя е особена сила, която действа на близки и на далечни разстояния. Ето, от хиляди километри разстояние Маркони пали лампите на целия свят. Знание има той, но и това знание още не е истинско. То е начатък на истинското знание. Ще дойде ден, когато всички хора ще притежават по една магическа пръчица. Тя е ключ,

с който се запалват и загасват всички лампи по света. Велико изкуство е да владее човек този ключ, но затова се иска познаване на разумните природни закони. Който притежава магическата тояжка, всичко може да постигне: ако е болен, с едно повдигане на тояжката, болестта ще го напусне; ако е в затвор, вратите на затвора ще се отворят, и той свободно ще излезе; ако е беден, без пет пари в джоба си, изпаднал в чужда страна, веднага ще му се притекат на помощ. — Възможно ли е това? — Както е възможно от 14000 км. разстояние Маркони да пали лампите по целия свят, така с магическата тояжка човек може да постигне всичко, каквото желае.

"Едно сме." — С кого? — С Първата Причина, с Бога, с Великия живот. — Кога ще бъдем едно с Бога? — Когато се откажем от старата философия, която е внесла всички криви и изопачени разбирания, всички погрешки и заблуждения. Всичко това е създадено в името на Бога. И това не е лошо. Така се изпитват хората, да се познае тяхната любов, мъдрост и сила. Любящият, мъдрият, силният никога не се съблазнява. Той не може да се съблазни от богатството, от положението, от силата на човека. — Защо? — Той знае, че всички хора имат любов, сила, богатство, знание. Според него няма бедни хора в света, няма невежи, нито слаби. Човек се ражда с възможности, да развива скритите сили в себе си. И аз казвам, че няма бедни хора в света. Човек е обеднял, когато се е отклонил от правия път, когато е престанал да работи. Засега са открити 11 планети има още една, която ще се открие в бъдеще. Който е сиромах, нека даде кандидатурата си за тази планета, да стане неин жител, да се ползва от богатството ѝ. Ще кажете, че това е забава, не е сериозна работа. Има забави в света, но сериозни. Приятно е човек да се занимава с такива забави. Днес всички хора се забавляват: и праведният, и грешникът; и мъдрецът, и глупецът; и ученият, и невежият; и добрият, и лошият. Обаче, забавленията на едните се различават от забавленията на другите. Човекът на положителното се забавлява и расте, а човекът на отрицателното се забавлява и постепенно чезне. Не е все едно, дали човек се занимава със светлината и топлината на слънцето, или с живата светлина и топлина, които идат от Великия Източник на живота. Да се занимава човек с живата светлина и топлина, това значи, да придобие истинското знание, да придобие нужното разширяване. Ако има знания, човек се разширява от живата топлина; ако няма знания, топлината го стопява. Който знае законите на топлината, той се освобождава от греха и от смъртта. Живата светлина също има две качества: от една страна осветява пътя на човека, а от друга го ослепява. Който познава законите ѝ, той е намерил пътя си, открил е възможностите, които са вложени в него. Срещне ли човек, който не познава законите ѝ, светлината го ослепява. Той изпада в тъмнина и загубва пътя си.

Следователно, който знае законите на живата светлина и топлина, той никога не се обърква. Във времето на Соломона, един от най-мъдрите еврейски царе, се явили две жени да искат от него справедлива присъда. Двете жени живеели заедно, в една стая. Случило се, че и двете родили почти в едно и също време. Една вечер, по невнимание, едната майка задушила детето си и, като се събудила сутринта, намерила го мъртво. Бързо тя сменила децата: взела живото дете на другарката си, а на мястото му турила своето мъртво дете. Като се събудила другарката й от сън и видяла мъртвото дете до себе си, веднага познала, че не е нейното, и разбрала, че е станала някаква измама. Тя казала, че това дете не е нейно и настоявала да вземе своето от ръцете на измамницата. Последната настоявала, че живото дете е нейно, и не го давала на истинската му майка. Най-после двете жени решили да отидат при Соломона, той да разреши възникналия между тях спор. Те му разправили цялата случка, и всяка настоявала, че живото дете е нейно. Понеже познавал добре човешкото сърце, Соломон издал следната присъда: да се разсече живото дете и на всяка майка да се даде по една част. Като чула тази присъда, измамницата казала: Доволна съм от присъдата. Нека детето се разсече, и всяка от нас да вземе по една част. Обаче, истинската майка се ужасила от тази присъда и извикала: Царю честити, не давам детето си, не искам да се реже. По-добре нека го вземе другарката ми, но да остане живо, отколкото да имаме и двете по една част от него, но мъртво. Така, именно, Соломон разбрал, коя е истинската майка на живото дете, и го дал на нея.

Щом излезли от съда, майката на умрялото дете започнала да упреква Соломона в лицеприятие. Като доловил мисълта й, Соломон върнал и двете жени назад и казал на недоволната: Виж, какъв знак има умрялото дете под дясната мишца. Майката погледнала под мишцата на детето и видяла едно черно петно, каквото имала и тя на същото място. Засрамена пред себе си за кривите мисли, които отправила към Соломона, жената млъкнала и се отдалечила няколко стъпки назад. След това той извикал майката на живото дете и казал: Виж, какъв знак има детето ти под лявата мишца. Майката погледнала под мишцата на детето си и видяла един червен белег, признак на живот и добро здраве. Същият белег притежавала и тя. Показала белега на своята другарка, да я увери още повече в справедливата присъда. Впрочем, това даже не било нужно, понеже майката на умрялото дете знаела истината.

Трябва ли и вие, като майката на умрялото дете, да обвинявате Бога и да казвате, че не постъпва справедливо? Законът за наследствеността открива истината. Той казва на човека: Вдигни ръката си и виж, какъв белег имаш под мишцата. Ще видиш, че и ти носиш същия знак, какъвто има онзи,

който те е родил.

“Аз и Отец едно сме”. Така е казал Христос преди две хиляди години. Кажете и вие като Него: Едно сме с Бога, с Христа, с разумните същества. Ще кажете, че човек се е родил, за да живее. Да живеем, това е най-голямото изкуство. Да бъдем щастливи, това е смисълът на земния живот. Да бъдем богати, това е необходимост. Да бъдем здрави, това е едно от важните условия за нашето развитие. Да имаме среда, в която да се движим, това значи, да пазим известен ред и порядък в света. В заключение на всичко, казваме: Да бъдем едно с Отца! Какъв ще бъде животът ни, ако не сме едно с Отца? Какъв смисъл има животът, ако между човешките души няма връзка? Ще кажете, че не вярвате в душата. — Това е друг въпрос. Който не вярва в душата, в духа и в ума на човека, много неща не може да разбере. Човешката душа и човешкият дух са невидими, но резултатите им са видими. Невидим е и човешкият ум, но, понеже се проектира във физическия свят, резултатите му са видими, както картините на художника. От картините на художника можете да начертаете пътя, по който той е вървял. В това отношение всеки човек е художник за себе си. Лицето му е една от картините на неговия живот. Той сам е рисувал своята картина, която днес излага пред света. Лицето на човека представя незавършена картина на неговия живот. Още много има да работи върху нея, докато изкара нещо гениално, завършено и съвършено. Умът е художникът, а лицето — картината, която той рисува. Затова е казано, че съдбата на човека се определя от неговия ум. Какъвто е умът на човека, такъв ще бъде и неговият живот; животът му пък определя неговата съдба. Следователно, от човека зависи да бъде богат или беден, здрав или болен, щастлив или нещастен. Понеже всички хора не се намират на еднаква степен на развитие, не разполагат с еднакви знания, те не прилагат еднакво любовта. Щом не прилагат еднакво любовта, и резултатите на живота им не са еднакви.

Какво значи, да прилага човек любовта? Някои мислят, че сладките думи са израз на любовта. Не всякога сладките думи произтичат от любов. Любовните думи имат съдържание, което може да се приложи още в момента. Кажеш ли една дума в името на любовта, трябва да си готов да я приложиш. Някой казва, че обича едного, но се страхува да направи нещо за него. Любов, в която има страх, не е истинска. Единствената сила в света, която не познава страха, е любовта. Когато любовта е вътре в човека, а страхът — отвън, той е в правия път на живота. И обратно: ако страхът е вътре в него, а любовта — отвън, той се отклонява от правия път. Този закон се отнася до всички хора: майки и бащи, проповедници и учители, управници и управляеми, господари и слуги и т.н.

Христос казва: “Аз и Отец едно сме.” На друго място Христос казва: “Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм и аз.” И до днес хората продължават да се събират на малки и на големи групи, в общества и в организации, но ако любовта не ги свързва, те ще се разпаднат. Всичко, каквото природата е създала, почива на закона на любовта. Например, човешкият организъм представя грамадна държава, на която поданниците са обединени в името на любовта. Тя е употребила милиони години, за да организира всички клетки в едно цяло, да вършат обща работа. Който съзнава това и може да запази великата хармония, която съществува в неговия организъм, той се радва на добро здраве и на щастлив живот. Обаче, най-малкото нарушаване на тази хармония разколебава единството между клетките, внася известна дисхармония в организма, и човек заболява. Докато мисли, човек знае мястото на всяка дума и никога не петни езика си. Щом езикът му е чист, и тялото му ще бъде здраво. Внесе ли една нечиста дума в езика си, той петни мисълта си. Щом мисълта му е опетнена, той внася отрова в организма си и след време заболява.

Когато се казва, че човек трябва да владее езика си, някои искат да знаят, как се отразява техният език върху близките им. Други пък искат да знаят недостатъците си и запитват този — онзи, да им каже нещо, да им ги посочи. Според мене, всеки сам трябва да се вглежда в недостатъците си, да не очаква на хората, те да го изправят. Първата задача на човека е да се занимава със своите положителни черти, а покрай тях — да изправя недостатъците си. Гениалните, великите хора се занимават с положителното в живота, затова са развили своите дарби и способности, те не се спират върху отрицателните прояви на хората. — Ама три деня не съм ял! — Извади тояжката си, и хлябът ще дойде. Как ще дойде? — Тропни с тояжката си, и пред тебе ще се яви трапеза, богато наредена, с хляб и плодове. — Ама сгреших, грешен човек съм. — Щом съзнаваш погрешката си, сам ще я изправиш. Например, взел си една сума от приятеля си, без негово знание и позволение. Ще вземеш сумата, ще я занесеш на приятеля си и ще му кажеш: Приятелю, взех от тебе една сума, да посрещна нуждите си, обаче, не съм спокоен, постоянно съм в борба. Не ме съди, човещина е това, но Божественото в мене не ми дава покой. Ето, вземи парите, които взех от тебе. Сега съм доволен, че освободих съвестта си от товара и ще се старая по честен начин да задоволя нуждите си.

Един беден американец, силно вярващ човек, постоянно се молел на Бога, да му помогне по някакъв начин, да подобри материалното си положение. Един ден, като се връщал от черква, минал край дома на един от богатите банкери и видял на отворения прозорец торба със златни монети. Веднага си казал: Ето, Бог отговаря на молитвата ми. Повдигнал ръката си нагоре и взел торбата с парите. Връщайки се вкъщи, той размишлявал: Всичкото

богатство в света е Божие, следователно, Бог е господар и на тази торба. Аз се молех да ми помогне да изляза от сиромашията и, ето, той ми помага днес. Банкерът забравил торбата с парите на прозореца, за да се възползвам аз от нея. Като влязъл в колибата си, бедният човек започнал молитва, с която отправял благодарността си към Бога за торбата със злато, която така неочаквано, дошла в ръцете му. Какво било учудването му, когато още при първите думи, торбата се изпречила пред него и му препятствала да се моли. Той скрил торбата в един сандък и пак започнал да се моли. Торбата отново се изпречила пред него. Така минали два—три дена, но той все не могъл да се моли. Скривал торбата на едно, на друго място, но, щом започвал да се моли, торбата се изпречвала пред него. Като се видял в невъзможност да мисли и да се моли, той взел торбата, занесъл я на собственика ѝ и казал: Братко, взех торбата с парите, която ти случайно си забравил на прозореца. Мислех, че Бог ми я праща, като отговор на молитвата ми. Обаче, от деня, в който я занесох в дома си, изгубих най-голямото си богатство: способността си да мисля и да се моля. Пред вид на това, за да възстановя вътрешния си мир, да мисля свободно и да отправям молитвата си към Бога, вземи торбата си, тя не е моя.

И тъй, няма по-велико нещо за човека от възможността му да мисли право и да се моли. Молитвата е вътрешно общение на човека с Бога. За да може молитвата да отива направо до Бога, човек не трябва да поставя препятствие между Бога и своята душа. Ще кажете, че торбата с парите е малка, не може да прекъсне връзката на човешката душа с Първата Причина. Колкото и да е малък предметът, щом не е в съгласие с волята Божия, той хвърля сянка върху чистото платно на душата. Пазете се от торби, които закриват светлината, към която се стремите. Кой човек не е държал в ума си такава торба? Изправите се на молитва и започвате да мърморите, защо сте бедни, защо никой не ви помага. Вечер, като си лягате, пак се оплаквате, че не получавате отговор на молитвите си. По три пъти на ден се молите и въпреки това, нищо не получавате. Защо не получавате отговор на молитвите си? — Защото не са прави. Бог ви е дал здраве, сила, ум, да работите, да учите, да придобивате богатства и знания. Трябва ли след всичко това да просите от Бога подаяние? Защо не работите и не учите? Само онзи има право да хлопа на вратата на Бога, който работи, учи, развива и прилага своите дарби и нищо не получава. Обаче, това е невъзможно. Невъзможно е човек да работи и да бъде сиромах.

Разумният свят не се занимава със сиромашията на хората. Това е работа на самия човек. Щом е млад, щом иска да се развива правилно човек неизбежно ще работи, да се справи със сиромашията и с недоимъка в живота си. Щом забогатее, той остарява и казва: Няма защо повече да

работя, няма какво да уча. Каже ли човек така, той сам подписва смъртната си присъда — всичко с него е свършено. Ето защо, радвайте се, докато сте бедни, докато има какво да учите и придобивате. Като знаете това, стремете се към богатство, което ви подтиква към работа и учене, което дава условия за развитие, а не към богатство, което спъва човешкото развитие. Ако се стремите към богатството, като условие за щастлив живот, вие не разбирате смисъла на живота. Щастието на човека се крие в работата му за ближните. Ако си разумен и се грижиш за благото на своите ближни така, както за своето благо, всички ще те обичат: домашните, приятелите ти, обществото и т.н. Какво по-голямо щастие може да очакваш? Същият закон се отнася до обществата и до държавите. Ако едно общество или една държава внася навсякъде ред и законност, всички нейни членове и поданници ще им се радват, ще ги обичат и ще работят за тяхното повдигане. Дето е любовта и разумността, там е щастието.

Ние не говорим за любовта, която се изказва само с думи, но за любовта, която се прилага в живота. Щом е така, трябва да знаем, по какъв начин се прилага любовта, т.е. какви са нейните прояви. Един учител имал в отделението си по еднакво число богати и бедни ученици, сирачета, лишени от родители, от братя и сестри — самотници в живота. Той имал обичай, сутрин, когато децата влизали в класната стая, да целува бедните и сирачетата, а богатите само поздравявал. Богатите деца не разбирали, защо учителят им прави разлика между тях и бедните деца, и един ден те го запитали: Учителю, защо не целуваш и нас, както целуваш бедните ни другарчета? Учителят им отговорил: Вие сте богати, имате майки и бащи. Ако ви целувам, майките и бащите ви ще умрат. Като целувам бедните ви другарчета, които са без майки и бащи, по този начин родителите им ще възкръснат. Не постъпвам ли справедливо? Нека и техните майки и бащи оживеят, да им се радват, както и на вас се радват. Закон е: искате ли да проявите любовта си, целувайте онези, които нямат майки, бащи, братя и сестри.

И тъй, когато детето влиза в нова фаза на посвещение, майка му непременно трябва да го целуне. В този смисъл, целувката служи като проводник на онези енергии, необходими за посвещението на човека. Целувката не е само физически процес, но и духовен. Истинската, чиста и възвишена целувка, внася нов елемент в човека. Ние говорим за онази целувка, която има за основа любовта и мъдростта. Няма ли такава основа, целувката не се приема. Тази е причината, дето много деца не позволяват да ги целуват. Опита ли се някой да ги целуне, те се дърпат, викат, недоволни са. — Защо? — Защото такава целувка не дава нищо, а отнема. В това отношение, детето прилича на млада булка, която само даряват. В

първо време булката само получава, а после и тя започва да дава. За всеки дар, колкото и да е малък, тя трябва да се отблагодари с нещо, да покаже, че е щедра, внимателна и благородна.

Този закон има приложение в цялата природа, а именно: когато ще се роди едно същество, всички, от най-низките до най-високите същества, се радват и даряват с нещо новороденото. Благодарение на тези подаръци то се облича в плът, придобива известни качества и дарби и започва нов живот. По-нататък, то започва да расте и да се развива, като се ползва от благата на природата и живота. След всичко това, има ли право съвременният човек, който живее от подаръците и благата на цялата природа, да казва, че животът няма смисъл? Има ли право той да отрича Бога, или, ако Го признава, да Го търси вън от себе си, или по църквите? Казано е в Писанието: “Аз и Отец едно сме”. Значи, едно сме с Бога. Той живее в съзнанието на човека, и човек е едно с Него. Докато човек е в хармония с Бога, едно е с Него. И когато е в дисхармония с Бога, пак е едно с Него. — Защо и в този случай е едно с Отца си? — Защото Божията мисъл е вложена в човешката като правило, по което той определя постъпките си като прави и криви.

Христос казва: “Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесни”. Това не значи, че човек може изведнъж да стане съвършен. Кое дете, като постъпи в първо отделение, може изведнъж да напише буквата А правилно? Много пъти трябва то да пише буквата А, докато най-после се научи правилно да я пише. Като изучавате графологията, виждате, че почеркът на всеки човек отговаря на характера му. Например, немарливият и небрежен човек има небрежен, сбутан почерк. За свое оправдание, той казва: Не е важна външността на писмото ми, нито почерка ми; важен е смисълът. Колкото е важен смисълът, толкова е важна и формата. Формата трябва да отговаря на вътрешния живот, на съдържанието, което човек носи в себе си. Всяко нещо е ценно, когато има форма, съдържание и смисъл, които хармонират помежду си. Може ли да хармонизира силите в своя организъм, човек разполага с магическата тояжка. Това е нужно на съвременния човек. Някой казва, че ако на земята не може да реализира желанията си, ще ги реализира в другия свят. Обаче, той не подозира, че онзи и този свят са на едно място. Те се намират в съзнанието на човека. Когато съзнанието на човека се пробуди, той вижда, че онзи свят е в този свят. Когато съзнанието на Маркони се пробуди, той можа от яхтата си да запали хиляди лампи на хиляди километра разстояние. — Кой запали нашето слънце? Кой запали всички слънца във вселената? — Някое висше съзнание. То слезе от разумния, т.е. от Божествения свят и с помощта на ключ, подобен на този на електрическата лампа, запали всички слънца. Онези слънца, които носят

живот в себе си, светят с червена светлина, а онези, които носят знание и мъдрост, светят с бяла или бледо-жълта светлина.

Съвременните учени дават съвършено различни обяснения за създаването на света и за образуване на планетите. Според тях, планетите са се създали от въртенето на някакви мъглявини. И тази теория е вярна. Дълго време се върти младата мома на хорото, докато оплете момъка и се ожени за него, но сърцето и умът на момата и на момъка бяха запалени преди въртенето им на хорото. Има движение в живота, но то зависи от вярата и любовта. За да живее добре, човек трябва да вярва и да люби. И без вяра, и без любов има живот, но отрицателен, пълен с мъчнотии, страдания и нещастия. Човек може да вярва и в положителното, и в отрицателното, но в първия случай придобива нещо, а във втория — губи. Ти вярваш, че можеш да постигнеш нещо, да станеш богат, но вярваш, че и нищо не можеш да постигнеш. И едното, и другото е вяра, но с два различни резултата. От посоката на вярата зависи да бъдеш богат или сиромах. В каквато посока и да попадне, човек трябва да бъде разумен, да превърне всичко в добро. Дали е в областта на страданието, или радостта, той трябва разумно да ги използва. Ако се бори със страданието, човек дохожда до смъртта. Не се бори със страданието, но го приеми с благодарност. То носи в себе си велико благо. Ако използваш благото на страданието, ще влезеш в радостта. Не можеш ли да го използваш, ти сам се лишаваш от благата на живота, а заедно с това и от самия живот.

Ще кажете, че човек трябва да има знания, за да се ползва от страданията, както от радостите. Кога човечеството не е разполагало със знания? Няма епоха, през която човек да е бил лишен абсолютно от знания. И пещерният човек даже се е отличавал по нещо от животните. Ако се върнем във времето на предисторическия период, и тогава човек е разполагал с някакви теории за създаването на света, на човека, за съществуването на Бога. Ако се върнете две хиляди години назад, във времето на сирийското и вавилонско царство, във времето на римската империя, и тогава хората са разполагали с известни знания по различни въпроси. Ще кажете, че научните теории на миналото представят нещо детинско в сравнение със сегашните теории. Какво ще бъде положението на сегашната наука след хиляда години? Ако се пренесете в това време, ще видите, че сегашните знания пред бъдещите могат да се уподобят на детски играчки. И днес някои теории са верни, а някои — неверни. В бъдеще едни теории ще се приемат за верни, а други — за неверни. И днес още срещате вярващи, религиозни, които говорят за Бога и за Христа, но всеки момент са готови да бръкнат в кесията на банкера и да извадят нещо за себе си. Действителна ли е тяхната вяра? Фиктивна, въображаема е вярата им. Може ли княжеският син, който с години е търсил своята

възлюбена, като срещне в гората нейната майка или нейният баща, да вдигне нож срещу тях? Не само, че няма да вдигне нож срещу тях, но заради любовта към своята възлюбена, той е в състояние да обикне и нейните близки. Следователно, ако днес човек проповядва равновесие, единство и съгласие между всички хора, на какво основание прави това? Внесъл ли е той в своя организъм нужното равновесие? Не виждате ли, как човек изнасилва себе си, вследствие на което някой уд от организма му заболява? Щом заболее един от неговите органи, целият организъм страда. Къде остава равновесието, единството и съгласието в целия организъм? Може да се проповядва равновесие само тогава, когато всички органи са здрави и задоволени. Това показва, че човек има еднакво разположение към всичките си органи, защото всички му служат.

Тъй щото, истински вярващ, истински християнин е онзи, който гледа на всеки свой орган като част от един велик организъм; истински християнин е онзи, който гледа на всеки човек като орган на Великия Божествен организъм. И най-после казваме, че истински християнин е онзи, който е абсолютно здрав и красив. Устните му трябва да бъдат аленочервени, а не тъмночервени, като керемиди; очите му трябва да бъдат светли и леко влажни, а веждите — с правилна, красива форма. Правата мисъл се определя от веждите. От наклона на веждите, надолу или нагоре, зависи посоката на човешките мисли. Веждите са особен род антени, чрез които се възприемат мислите. От дължината на антената зависи правилното предаване на мислите. Значи, и тук имаме къси, дълги и средни вълни, както при радиото.

Като ученици, вие трябва да работите съзнателно върху себе си, да изправите линиите на лицето, на веждите, на очите, на носа си, а същевременно да следите и движенията си. Едно нехармонично движение на устата е в състояние да развали отношенията ви с някои ваши приятели. В дисхармоничното движение на устата ви, някой ще схване неискреност и ще каже, че пред него имате едни отношения, а зад него — други. Има движения на греха, на престъпленията, които човек може да направи с очите, с носа, с веждите си и да внесе дисхармония в целия си живот. Също така има и мисли, чувства и постъпки на греха и на престъпленията. За да се освободите от тях, подреждайте мислите, чувствата и постъпките си, да знаете, с какъв капитал разполагате. Подреждането иде с изправяне на недостатъците и кривите прояви. Започнете тази работа още днес, без да очаквате да дойдат хора отвън да ви проповядват, или да отидете на онзи свят — там да се изправите. Много пъти човек е ходил на онзи свят и се е връщал, без да се изправи. Той даже е забравил и това, което е знаел. Ако човек само ходи на онзи свят и се връща оттам, без да помни това, което е учил, каква култура ще носи със себе си?

Христос казва: "Който има уши да слуша, нека слуша". Днес и аз говоря на разумните хора, които имат очи да виждат, уши — да слушат, език — да говорят и глава — да мислят. Обаче, онези, които не виждат и не чуват, нека само слушат. Някои казват, че вярват в Бога, молят се, работят в духовния свят. Добре е това, но работата им трябва да има резултат. Това не значи, че резултатът ще дойде изведнъж, но, макар и късно, тя трябва да даде плод на човека. Нямате ли плодове, нищо не сте направили. Вярващият и духовният човек казват и правят. Ако остане само на думи, нищо не се постига. С думи само не можете да убедите човека в реалността на нещата. Достатъчно е човек да се вгледа в това, което го заобикаля, за да разбере, че е потопен в реалността. Слънцето, което изгрява и залязва; звездите, които светят вечер; водите, които текат — всичко това е създадено за човека — да се учи, да расте и да се развива. — Възможно ли е това? — Възможно е. Ако човек е най-високата форма, създадена от Бога, защо да не приемете, че светът е създаден за него? Като изучава тия форми, човек се свързва със силата, която ги управлява. Това значи, да прониква човек в разумността на природата. Разумното се отличава с това, че както тоновете, има свой отзвук. При това, като излиза от своя източник, движи се из пространството, докато един ден пак се връща в източника си. В пътя на движението му, всеки се ползва от него дотолкова, доколкото може да го възприеме. Който е готов да възприема разумността, той я вижда навсякъде. Погледне ли към звездите, той се разговаря с тях като с разумни същества.

Мнозина се чудят, как може човек да говори със звездите. Както се разговаря с хората, така може да се разговаря и със звездите. Всяка звезда представя разумно същество, което е завършило развитието си на Земята. Небето пък не е нищо друго, освен съвкупност от разумни същества, които изпълняват волята Божия. Някои от звездите са се проявили, а някои още не са проявени. Астрономите виждат само проявените звезди. Обаче, мъдреците, т.е. хората на великите добродетели, виждат без телескоп и непроявените звезди. Следователно, ако искате да оправите живота си, да излезете от света на заблужденията, достатъчно е да се свържете със светлината на една от тия звезди.

Преди години срещнах един млад, учен човек, който изучавал старата и модерната философия и дошъл до убеждението, че животът е илюзия. Той се разочаровал във възвишеното и красивото, вследствие на което отрича всичко. Без да го убеждавам в противното, аз го запитах: Какво ще кажеш, ако Провидението постави на пътя ти една млада, красива и разумна мома? — Ще повярвам в Бога, ще повярвам в живота. Значи, този човек отрича живота, защото нямало в кого да вярва — липсвало му нещо.

Понеже красивата мома е отражение на Бога, той е готов да повярва в Него. Не само красивата мома и красивият момък са отражение на Бога, но и всичко, което ни обикаля: камъните, растенията, животните, хората, звездите — цялата вселена. При това гледане на нещата, човек осмисля живота си.

В кантората на един голям банкер влиза един беден човек и му казва: Братко, в името на Господа Исуса Христа, помогни ми с нещо! — Махай се оттук, не признавам никакъв Бог, нищо не мога да ти дам — отговорил банкерът. Бедният човек се отдалечил, дълбоко въздъхнал и продължил пътя си. Бог видял постъпката на банкера и решил за назидание да му даде добър урок. Един ден банкерът излязъл на разходка в близката гора. Увлечен в красотата на природата, той навлязъл навътре в гората, където се натъкнал на един разбойник. — Горе ръцете! — извикал разбойникът и започнал да изпразва джобовете му. Като взел всичките му пари, разбойникът казал на банкера: Хайде, иди си сега, свободен си вече. Като се почувствал вън от всякаква опасност, банкерът си казал: Слава Богу, че не ме уби. Той бил доволен, че запазил живота си. Ние пък казваме, че разбойникът разполагал със силата на магическата пръчица, поради което, в един момент могъл да отнеме от банкера толкова пари, колкото сто просяка в една година едва биха могли да получат. С обира на парите разбойникът искал да каже на банкера: И ти не знаеш, как се служи на Бога, и аз не зная, но като те обера ще те Заставя да мислиш, как трябва да отвориш сърцето си за бедните и страдащите. Разбойникът дал един нагледен урок на банкера, с който насила го заставил да даде нещо от себе си. Трябва ли човек да се застави насилствено да дава? За да не дойде насилието върху вас, бъдете любящи и разумни. Всеки разбойник и крадец е предметно учение, чрез което хората се възпитават. Когато бащата и майката не прилагат Божиите закони, децата им ще станат техни учители. Те ще помагат на своите бедни другари и другарки, ще взимат от богатството на родителите си. Давайте доброволно, за да не ви заставят насила да давате. Ако родителите не дават и не помагат на бедни, децата им ще направят това; ако и децата им не изпълнят волята Божия, ще дойдат крадци и разбойници отвън, които ще ги заставят да изпълнят закона насила.

Ако питате богатия, в какво се заключава смисълът на живота, той ще ви отговори, че смисълът на всичко се крие в богатството. Ученият пък казва, че смисълът на живота се крие в знанието. Какво богатство е това, което е създадено от кожите на млекопитаещите? Или какво е това знание, чиито изобретения служат за унищожаване на човечеството? Истинско богатство е онова, което се влива като мощна сила в човешкия организъм, а оттам и в неговия живот. Например, житото, царевицата, плодовете представят

онзи капитал, от който човек черпи истинско богатство. Значи, истинското богатство отива на своето място, а истинското знание осмисля нещата.

Днес говоря на разумните хора, които слушат и разбират. Само те живеят, растат и се развиват. За неразумното пък казваме, че гние и се разлага. Следователно, всяко нещо има своето място. И разумният, и неразумният са на местата си. Като заеме мястото си, разумният има пред вид своето предназначение: да бъде носител на новите и възвишени идеи. Приятно е да срещнете човек, носител на някаква нова идея: приятно е да срещнете човек, който носи идеята да намали страданията на животните, за което е станал вегетарианец; приятно е да срещнете човек, който помага на страдащите и бедните; приятно е да срещнете човек, който изучава болестите и начина, по който се лекуват, с единствената цел, да облекчава болките на хората; приятно е да срещнете свещеник, който се е предал в служене на Бога от любов, за да помага на хората, да ги извежда от кръстопътя, на който са попаднали, приятно е да срещнете човек с велика идея, с велико верую, с велика любов.

Много хора днес искат да служат на Бога, но преди това очакват доказателства за съществуването на Бога. Какво доказателство може да ви се даде за това, освен възможността да се свържете с онзи център, който се намира на горната част на главата. Това е центърът, който доказва на човека, че съществува една любов в света — любов към Бога. Идете у дома си, затворете се в стаята си и отключете този център, да видите, какво е написано на него. Щом прочетете написаното, затворете бързо вратата на този център. Мъчно е наистина, да пренесе човек една мисъл от едно място на друго, в нейната същина. Например, някой заболее и вика лекар. Ако лекарят успее да пренесе мисълта на болния от главата му на друго някое място, той веднага може да се излекува. Ако не може да направи това, той ще си послужи с един от двата метода: хомеопатичен — със слаби дози, или алеопатичен — със силни дози. Има и друг начин за лекуване: да се остави болестта да дойде до своята криза и оттам да започне слизането ѝ, т.е. изчезването. Във всеки човек има скрити сили, които трябва да се събудят. Можете ли да събудите тези сили, положението на болния се подобрява естествено. Опасно е, когато силите на организма не могат да се събудят. Ако скритите сили в организма не могат да се събудят естествено, чрез изпотявания, чрез екскурзии, чрез бани, лекарите прибягват до лекарства в малки или в по-големи дози. Има случаи, когато лекарят дава лекарства в по-голяма доза, отколкото трябва и, вместо да предизвика дейността на скритите сили, той ги спира. Тогава настъпва пълна инертност или недейност на организма, и човек умира.

В ново време, почти във всички европейски държави съществуват

лечебници, които прилагат електричеството и магнетизма като методи за лекуване. Чрез тези методи те искат да събудят в човека съответните сили на организма, които повдигат трептенията му. Щом трептенията на организма се повдигнат, човек оздравява. По този начин се лекуват даже и най-мъчно лечими болести, каквито са ракът, туберкулозата и др. При това лекуване болният минава през големи кризи. Мине ли кризите, положението му се подобрява. Ако издържи първата криза, последните лесно минават. Те постепенно отслабват, докато най-после окончателно се прекратяват, и болният оздравява. Чрез кризите организмът се чисти от вредните и отровни елементи в него. Само така човек може да освежава мислите и чувствата си. Нови мисли и чувства трябва да вълнуват човека. Ако туберкулозният може да се освободи от страха и подозрението, болестта му ще го напусне. — Защо? — Защото туберкулозата е болест главно на чувствата. Докато човек държи в себе си страха и подозрението, дробовете и сърцето му постоянно ще се свиват. Всяко неестествено свиване причинява болезнени състояния. Когато се влюби в нещо и загуби любовта си, човек заболява главно от сърце или от някаква гръдна болест. Ето защо, когато лекувате такъв болен, първата ви работа е да внесете в сърцето му повече любов, а в ума — повече светлина. Като велика, мощна сила, любовта веднага възстановява нарушеното равновесие между силите на организма. Ако с едно махване на ръката си, Христос лекуваше прокажени, защо и туберкулозата да не може да се лекува по този начин? Махването на ръката на Христа подразбира изхвърляне на старото навън и заместването му с нови елементи.

Когато лекарят лекува болния по магнетичен начин, преди всичко, той трябва да бъде силен, да не се подава на състоянията на болния. Ако е слаб, той ще възприеме състоянието на болния толкова близо до себе си, като че сам боледува; ще чувства отслабване на краката, болки в гърдите и плешките и т.н. Същевременно, болният ще вземе част от енергиите на лекаря, като здрав човек, след което в организма му настава известна борба, краят на която завършва с пробуждане на съзнателен живот в клетките на организма. После, като получат нужния материал за градеж, клетките започват да заваряват болните места в дробовете. Няма да мине много време, и болният започва да оздравява. Ще кажете, че туберкулозата е страшна и неизлечима болест. Страшна е туберкулозата, но има по-страшни болести и от нея. Например грехът, престъплението, лицемерието, лъжата, омразата, безверието са най-страшните болести в света. Изобщо, всички отрицателни състояния са страшни, защото причиняват такива болезнени състояния на организма, от които човек мъчно оздравява.

“Едно сме”. Едно трябва да станем с Бога, с Неговата Любов и Мъдрост, да

чуваме Словото Му и да Го прилагаме. Стане ли сутрин от сън, човек трябва да чува гласа на Бога в цялата природа, във всички живи и разумни същества, да възприема тяхната радост и да им отговаря с радост. Само по този начин хората могат да внесат нова, светла струя в живота. Природата разполага с много сили, с много храна, изобилни блага, с които спасява човечеството от тежките условия, в които само е попаднало.

Казано е в Писанието, че Бог спасява света. Това не става чрез външни закони, а чрез вътрешни. Любовта ще спаси света. Мъдростта ще спаси света. Истината ще спаси света. Светлината ще спаси света, но не тази светлина, която помрачава, нито онази, която ослепява. Топлината ще спаси света, но не тази топлина, която топи нещата и ги разширява. Има особена светлина и топлина, които носят живот и то преизобилно. За тях, именно, Христос говори: "Аз дойдох да им дам живот и то преизобилно". За да придобият живот изобилно, хората трябва да разбират основните закони на Битието. Като ги разберат, те трябва същевременно и да ги прилагат. Съвременните християни говорят за Божиите закони, за Божия Промисъл, но като се намерят пред някаква мъчнотия, или когато искат да помогнат на бедни и на страдащи, тръгват от къща на къща да събират помощи. Това е особен род просия, която не е позволена за християнина. Истинският християнин трябва да бъде господар на магическата пръчица. Пожелае ли нещо, той трябва да тропне с нея, за да постигне желанието си. Ако има нужда от пари, ще отиде на мястото, където са заровени, и ще тропне с пръчицата си. Парите веднага ще се явят пред него. Обаче, той няма право да вади пари за дребни случаи. Само за съществени нужди той има право да прилага магическата пръчица. Сегашните българи се нуждаят от човек като Маркони, да тропне с тояжката си и да им отвори умовете и сърцата, да придобият повече светлина, да започнат да дават. Българинът трябва да работи върху сърцето си, да стане по-щедър.

Културните хора гледат на новите идеи, като на нещо разрушително. Те мислят, че новите идеи разрушават обществения строй. Това е неразбиране на нещата. Христос дойде на земята, донесе нови идеи, но Той нямаше предвид да разрушава тогавашния строй. Той нямаше предвид разрушаването на Мойсеевия закон, нито на Римската империя. Ако римляните бяха приели Христовото учение, Римската империя и до днес щеше да съществува. Ако евреите бяха приели и приложили Христовото учение, те щяха да бъдат велик народ, със своя държава. Понеже не приеха Христа, и до днес още те са разпръснати из целия свят. За да бъде една държава велика, тя трябва да прилага Божията Любов и Божията Мъдрост справедливо, по отношение на всички свои поданници. За да се приложи Христовото учение, всеки човек трябва да заема службата си на място. Дали ще бъдеш началник, или слуга, ти трябва да изпълняваш работата си

с любов. Ако си надзирател в затвора, трябва да бъдеш разумен, да постъпваш справедливо. Ето и до днес Христос държи ключовете на Ада и най-внимателно проверява, кой влиза и кой излиза. Там може да влезе само онзи, който е минал през ръцете на Христа. Види ли, че някой не е за там, Христос го оставя отвън, да чака времето за влизането си. Христос обръща внимание на този, който влиза в Рая, а не на онзи, който излиза. Апостол Петър, който държи ключовете на Рая, обръща внимание на онзи, който излиза от Рая, а не на този, който влиза. Значи, ключовете на Ада са в ръцете на Бога, а ключовете на Рая — в ръцете на човека. Следователно, когато умре, човек отива при Христа, пред вратата на Ада, и започва да се разговаря с Него, да му обяснява, кои са причините за идването му в Ада. Обаче, когато възкръсне, човек отива направо в Рая.

"Едно сме". Когато стане едно с Бога, човек познава себе си, разбира какви мощни сили се крият в него, с които може да бъде полезен и на себе си, и на своите ближни. Който не се е свързал с Бога, той не може да се ползва от своите сили. Той казва: Какво мога да направя аз, сам човек? — Ако се свържеш с Бога, много нещо можеш да направиш. Свърже ли се с Бога, човек може да си служи с магическата пръчица, т.е. със своя ум. Вложете ума си в работа. Само мисълта е в състояние да разреши всички противоречия. Дръжте в ума си мисълта, че Бог е Любов. Приложете любовта в живота си, за да се справите с мъчнотиите във физическия и в духовния свят. Вложете Божията Любов в мозъка си, ангелската любов — в гърдите си, а човешката — в стомаха си. Докато яде и пие, човек е във физическата любов; докато чувства и пречиства кръвта си, човек е в духовната любов; докато мисли, човек е в Божествената любов. Следователно, ще ядете правилно, ще дишате правилно и ще мислите правилно. За да ядете, да дишате и да мислите правилно, вие трябва да се свържете с Бога, да станете едно с Него.

И тъй, правете опити, всеки момент да се свързвате с Бога. Както човек мисли за здравето си, така трябва да мисли и за връзката си с Бога. Не мисли ли за здравето си, той често ще боледува. Не мисли ли за връзката си с Бога, той постоянно ще се оплаква, че е нещастен, че има страдания. Човек сам си причинява страдания и нещастия.

Един английски офицер предприел една малка екскурзия някъде в Шотландия. За да не бъде сам, той взел със себе си и своята сестра. Понеже обичал да посещава пещери, той завел сестра си в една голяма и дълбока пещера, да я разгледат, да видят, какво има в нея. Братът носел в джоба си една свещ и една клечка кибрит, само за едно запалване на свещта. При влизането си в пещерата, той запалил свещта и осветил пътя и на двамата. По невнимание, той паднал на земята, и свещта изгаснала. Като се

намерили на тъмно, със загаснала свещ в ръка, без клечка кибрит, те се ужасили. Положението им било тежко. В тъмнината те объркали пътя си. Цяла нощ се лутали в тъмната пещера, докато най-после дошли другари да им помогнат. Те ги извадили от пещерата почти в безсъзнание.

Ето защо, като отивате в света, внимавайте да не се спънете и да изгасите свещта си. Светът представя дълбока, обширна пещера, в която човек се забърква и изгубва пътя си. За да излезе благополучно оттам, той трябва да запали свещта си и никога да не я изгася. Мнозина мислят, че и без свещ може, т.е. без Бога, затова Го отричат. Така говорят само онези хора, които са изгасили своята свещ. Щом е дошъл на земята, човек трябва да живее за някого: или за себе си, или за дома си, или за обществото, или за народа си, или за цялото човечество. С други думи казано: човек трябва да живее или за стомаха, или за сърцето, или за ума си. Така са живели и неговите дядо и баба, баща и майка, и свещта им е горяла. Живей за нещо или за някого, за да не изгасне свещта ти. За предпочитане е да живееш за нещо, но свещта ти да гори, отколкото да паднеш в пещерата, да изгасне свещта ти и да дойдат отвън хора да те търсят и спасяват. Колкото и да е малка свещта ти, пази я да не изгасне.

“Едно сме”. Бъдете едно с Бога, да придобиете истинското, положително знание. Това не значи, че нямате никакво знание, но то не е в състояние да ви спаси. Силата, която имате, не е достатъчна да изправи живота ви. Затова именно, Христос казва: “Когато Син Человечески дойде на земята, ще намери ли достатъчно вяра, достатъчно знание и сила в хората да разберат, възприемат и приложат истината?” Ще кажете, че Христовото учение е неприложимо. Христовото учение е приложимо дотолкова, доколкото отделният човек може да го възприеме в себе си и да го приложи в целокупния живот. Това учение трябва да се приложи така, че да внесе радост и веселие навсякъде: в индивидуалния живот на човека, в семейния, в обществения, а най-после и в цялото човечество. Велики са Христовите идеи, защото засягат целокупния живот. Те обединяват всички хора в едно цяло; те свързват човека с Бога. Затова Христос казва: “Аз и Отец едно сме.” Можете ли и вие да кажете така? Който се е слял с Бога, той е постигнал възкресението. Всеки може да възкръсне. — Кога? — Когато е дал място на любовта в себе си. Където е любовта, там има възкресение. Да възкръсне човек, това значи, да заработи в него Божията, ангелската и човешката любов и мъдрост.

“Едно сме”. Желая ви днес да кажете: “Едно сме с Божията Любов и сила.” Кажете така и повярвайте на думите си. Ако лекарят вярва в тия думи, с едно поставяне на ръката си върху главата на болния, последният ще стане от леглото си и ще оздравее. Ако болният вярва на тези думи, ще оздравее

веднага. И лекарят, и болният, които вярват в думите на Христа, са учени хора. Христос отправя думите "едно сме" към страдащите, болните, измъчените и поставя ръката си върху тях. Вярата им в Христовите думи не е нищо друго, освен благословение, което внася имунитет в човека, прави го неуязвим към болести, нещастия, престъпления, грехове и т.н. С идването си на Земята, Христос искаше да освободи хората от всички слабости и недъзи, да внесе в сърцата им радост и веселие, да ги направи щастливи. Щом изгуби благословението на Господа, т.е. имунитета срещу злото и нещастието, човек отслабва и умира. Придобие ли го, отново възкръсва, докато придобие вечния живот. Това показва, че възкресението не е еднократен, но многократен процес. Също така и животът, любовта, мъдростта, истината не са еднократни, но многократни процеси. Дръжте в ума си тази идея и не се смущавайте. Каквито противоречия и да изпъкнат в ума ви, дръжте в себе си идеята, че Бог е съвършен. Следователно, и отношенията Му към вас са съвършени. Той има предвид нуждите на всички живи същества и ги задоволява. Така постъпват всички разумни и възвишени същества, които работят в Негово име. В света живеят множество възвишени и напреднали същества, които помагат на човечеството и работят за неговото добро. Трябва ли тогава човек да се смущава и безпокои, как ще прекара живота си?

Въпреки големите блага и благословения, дадени на човечеството, мнозина се запитват, на кого да вярват и на кого да не вярват; кои неща са верни и кои — не. Това са въпроси, за които не трябва да се пита. Всеки човек знае, кое е горчиво и кое — сладко; кой цвят е син и кой — червен, зелен, жълт и т.н. Достатъчно е да тури едно парче захар в устата си, за да каже, че е сладко; или да тури малко пелин в устата си, за да каже, че е горчив. Достатъчно е да погледне към едно цвете, за да каже, дали е синьо, червено, зелено или жълто. Както разбира тези неща, той може също да каже, кои неща са верни и кои — не. Истината включва всички верни неща в себе си, а неверните изключва. Следователно, ако човек е влязъл в пътя на истината и още се колебае, дали е на прав път, или не, той се намира в хипнотично състояние. Днес повечето хора се намират в състояние на хипноза, вследствие на което казват, че това или онова не могат да направят. Който работи за Бога, не трябва да мисли, че не може да направи това или онова. Щом за Бога не може да направи нещо, за човека пък нищо не може да направи. Ако човек не вярва в Бога, като в Учител, който отваря пътя му към знание и свобода, в никого не може да вярва. Ако не вярвате във великата разумност на живота, в какво друго ще вярвате? Ако не вярвате в Онзи, Който възкресява мъртвите, Който повдига падналите и угнетените. Който повелява на слънцето да изгрява и залязва, на вятъра и на бурите да утихват, в кого ще вярвате? Ако не вярвате в живота, в какво друго ще вярвате? Ако не вярвате в Христа,

Който дойде на земята и се пожертва за човечеството, в кого ще вярвате?

Сега аз говоря за явяването на Христа между хората като многократен процес, а не като еднократен. Той се явил между хората в миналото, явява се в настоящето, ще се яви и в бъдещето. Благодарение на това, Христос обхваща всичко в себе си. Мнозина имат опитността да им се явява Христос по няколко пъти. Някои религиозни мислят, че от деня на възкресението досега, Христос е на небето, отдясно на Отца. Те Го очакват да дойде отново на земята. Ще кажете, че Христос може да дохожда много пъти на земята, понеже е Син Божи. Наистина, Христос е Син Божи, но Неговият Божествен произход се вижда в съзнанието Му, че Той и Отец едно са. На друго място Христос казва: "Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас". Значи, доколкото Христос живее в нас, дотолкова и ние — в Него. Доколкото Любовта и Мъдростта на Бога са в нас, дотолкова и ние сме едно с Него.

"Едно сме". Да стане човек едно с Бога, това значи, да приложи любовта в живота си като магическа тояжка. Желая ви да си служите с тази тояжка при всички мъчнотии и противоречия на ума и на сърцето. Ако умът и сърцето ви се разклатят, вие не сте хора на любовта и на мъдростта. За да не се разколебавате, не изгасяйте свещта на вашия ум и на вашето сърце. Не изгасяйте всички възвишени и благородни пориви на вашите мисли и чувства, да не станете преждевременно инвалиди. Не заробвайте ума и сърцето си. Те са автономни, свободни жилища. Само Бог може да живее в тях. Като спира проявите на благородните и възвишени мисли и чувства, човек постепенно се деформира и дава ход на отрицателните прояви: гняв, омраза, лицемерие, съмнение, подозрение и т.н. След всичко това той казва: "Човек за човека е вълк". Ние пък казваме: "Човек за човека е брат".

"Едно сме". Смисълът на живота се заключава именно в това, да станем едно с Бога, да се потопим в любовта Му и да започнем да работим със съдействието на възвишените същества, които са завършили своето развитие. Без съдействието на тези същества човек нищо не може да направи. Като се свърже с тях, той работи съзнателно върху себе си, без страх, дали ще мине за учен или невежа, за богат или сиромах. Той предпочита да мине за невежа, отколкото да изгуби смисъла на живота. Дали човек е учен, или невежа, това са относителни понятия. Има смисъл да бъдеш невежа по отношение на възвишеното, но не и по отношение на обикновената наука. Не е учен онзи, който не може да издържи най-малкото изпитание и се отчайва; не е учен, нито разумен този, който при най-малката обида е готов да обяви война на своя ближен. Истински ученият е едновременно и разумен човек. Той има право разбиране за живота. Където влезе, в дом или в някое общество, той примирява всички

хора. Ученият човек има едно верую, едно убеждение. Всички окръжаващи познават, че той има вяра в Христа и разчитат на него. Кокошките, овцете и воловете му се разхождат свободно по двора, без страх от ножа. Сиромасите разчитат на него, знаят, че той има предвид и техните нужди. Разумният и учен човек е дал място на Бога в себе си и постъпва като Него. Едно от качествата на Бога е, че Той има предвид нуждите на всички същества, от най-малките до най-големите.

“Едно сме”. Желая ви да станете едно с Бога, да станете съработници с Него.

34. Беседа от Учителя, държана на
20-ти април, 1930 г. София - Изгрев.

1930_04_23 Доброто оръжие
лекция пред общия окултен клас

ДОБРОТО ОРЪЖИЕ

Размишление върху мира.
Ще прочета 75 Псалом.
Не възвишавайте рог. (- 4 ст.).
Не подигайте нависоко рога си. (- 5 ст.).
Какво представя рогът в цитираните стихове? Рогът е средство за защита. Волът знае цената на рога повече от човека. Що се отнася до рога, волът има думата. Човек за какво има думата? Човек трябва да познава любовта, а всъщност той едва е започнал да я изучава.
Съвременните хора говорят за любовта, за мъдростта, за истината, за доброто, без да са проникнали в дълбочината на тия понятия. Да познава човек любовта, това значи да знае, че има майка, която го е родила. Да познава човек мъдростта, това значи да знае, че има баща, който е работил за него, да го отгледа и изучи. Да познава човек доброто в света, това значи да знае, че има основа в живота си, върху която може да стъпва. Доброто е начало на живота, т.е. раждане. Ако не развива доброто в себе си, човек не може да прояви любовта си, защото майката на живота е вложила качествата си в доброто. И мъдростта, т.е. бащата на живота е вложил своите качества в доброто.
Следователно, докато не се роди, човек не може да говори нито за любовта, нито за мъдростта. Дойде ли до истината, човек трябва да гледа на нея като на свой брат. Истината, братът на човечеството, иде да го освободи от заблужденията му. Без истината човек остава в ограничителните условия на живота. Тъй щото, ако човек в любовта не намери своята майка, в мъдростта – своя баща, в истината – своя брат и в доброто – своята сестра, той не е разбрал смисъла на живота. Като не разбира смисъла на живота, човек казва, че щом се е родил на земята, нищо друго не му остава, освен да умре. Това е неразбиране на живота, на принципите, които действуват в него. Който е роден в доброто, той никога не умира. Щом излезе от закона на доброто, той непременно ще умре. Да изгуби човек доброто в себе си, това значи, да се изложи на закона на смъртта, т.е. на закона на промените.
Като влиза в живота, човек се натъква на числата и започва да брои: едно, две, три и т.н. Какво представя единицата? Проста величина ли е единицата или сложна? От колко части е съставена тя? Това точно не може да се определи. За пример, пръстът като единица е съставен от три части, от три фаланги. Ако говорите за ръката като единица, тя е съставена от няколко части: пет пръста по три единици, правят 15 части. Числото 15 е число на промени, на разклащане, на разколебаване основите на нещата. Когато пияницата попадне в числото 15, основите на неговото пиянство

започват да се разколебават. Много причини са действували в живота му, за да стане пияница. Кои са тия причини? Като погледне към червения цвят на виното, очите му стават причина да се събуди желание в него да пие. След това на помощ иде дясната ръка, която подава чашата да се напълни. След това иде разсъждението: Червеният цвят е цвят на живот и сила. Ще възприема този цвят в себе си, да стана смел и решителен. Наистина, като изгуби разположението на духа си, човек започва да се стреми към чаша, пълна с вино. Щом изпие една – две чаши, разположението му се възстановява. Ако пие повече, главата му увисва надолу, като узрял плод, след което заспива. Кога заспива човек? Когато не може да преодолее известно напрежение. Кой не е изпитвал напрежение? Да заспи човек, това не значи, че е пил. Заспиването е процес, подобен на изгубване на съзнание. Когато известно преживяване или болезнено състояние стане много тежко, човек трябва да заспи или да изгуби съзнанието си, да понася по-лесно.
И тъй, като говорим за числата, ние ги разглеждаме като цели и дробни. Дробните числа се получават при деление на единицата на десет или на произволно число равни части. Ако единицата се дели на десет равни части, получаваме десетични дроби. Ако я делим на повече или на по-малко части от десет, получаваме прости дроби. Всеки пръст, например, е разделен на три части. Едната част представя Божествения свят, втората – духовния, а третата – физическия. С други думи казано: едната фаланга представя света на формите, втората – съдържанието на нещата, а третата – техния смисъл. Ако познава формата, съдържанието и смисъла на нещата, човек никога не би си позволил да критикува. Щом не критикува, той ще бъде свободен от всякакви противоречия. Човек има право да критикува, да разглежда нещата и да се произнася за тях, ако са човешки. Дойде ли до Божественото, той няма думата. Ако си позволи да критикува Божественото, преди всичко той критикува себе си. При това положение той нищо не може да постигне.
Сега, да се върнем към числата. Всяко число представя форма, съдържание и смисъл на нещо. Искаш ли да се ползуваш от известно число, ти трябва да знаеш каква е неговата форма, какво е съдържанието му и какъв смисъл крие в себе си. Не знае ли скритите сили на числата, човек може да си създаде ред нещастия. Например, ако някой не знае каква сила се крие в старото вино, може да пие от него и да се напие. Като го пие често, той може да си създаде лош навик, с който мъчно ще се справи. Не е лесно човек да се освободи от силата, която се крие в лошите навици. Срещате някой човек, казвате му една дума, която веднага произвежда силна реакция в него. Защо? Този човек има взривни вещества в себе си, които лесно експлодират. Той е избухлив човек. Той не е виновен за това – такова число съдържа в себе си. Достатъчно е да драснете клечка кибрит, за да се възпламени избухливото вещество в него, а заедно с това и вие да

хвръкнете във въздуха.
Разумният човек, който има будно съзнание, никога не предизвиква ненавременни реакции. Той знае как и кога да бута. Ако има предвид да произвежда реакция, той ще я произведе тогава, когато може да я използува за свършването на някаква разумна работа. Езикът на човека е склад от експлозиви. Драсне ли невнимателно клечката, подхвърли ли я небрежно някъде, човек се натъква на големи нещастия. Кибритените клечки не са нищо друго, освен думи, с които човек си служи. Едни от тях лесно се запалват и произвеждат взрив. Други пък не се палят лесно, вследствие на което не произвеждат никаква реакция в човека. Трети вид клечки са тия, които по естество са незапалими. Като знаете силата на словото, вие трябва да бъдете внимателни, да избирате думите, с които си служите. Някоя майка е недоволна от детето си и постоянно му се кара, заканва му се и най-после го проклина.
Не се минава много време, и клетвата постига детето. Като знае това, човек трябва да бъде внимателен и в думите, и в мислите, и в чувствата с които си служи. Благодарете, че всяка дума, всяка мисъл и всяко чувство не се хващат. Благодарете, че всяка клечка кибрит не се запалва. Ако всяка клечка кибрит би могла да се запали, светът би се унищожил. Дойде ли това време, ние казваме, че е дошъл краят на света. Ако човек пали по сто клечки на ден, знаете ли, каква енергия би произвел в себе си? Изобщо, ако всеки ден човек драска по една клечка в мозъка си, за да произведе светлина, в една година той би произвел грамадно количество енергия. Съвременните хора се разрушават от чрезмерно палене на клечки. Не знаете ли по колко клечки трябва всеки момент да палите, съдебният пристав ще дойде да ви глоби.Ще кажете, че сте свободни да палите, колкото клечки искате. Дали сте свободни, или не, това е друг въпрос. Важно е, че за всеки даден случай човек трябва да пали само толкова клечки, колкото е необходимо. Каквото прави, човек трябва да бъде отговорен за делата си. В ума на някой човек влезе едно малко съмнение, и той бърза да запали всички мозъчни клетки, да вижда добре. Не е позволено да се изразходва много енергия за едно малко съмнение. Ако срещнете един ангел, заслужава да направите голямо осветление, да го разгледате от всички страни. Но за едно съмнение, за една дреболия не е позволено да се изразходват грамадни количества енергия.
Следователно, иска ли да хармонизира силите на своя мозък, човек трябва да допуска в ума си само възвишени и чисти мисли. За такива мисли заслужава човек да изразходва енергия. Те повдигат духа му и го правят мощен, Като живее по този начин, човек дава възможност на всички клетки в себе си да се развиват добре. Като живее, той трябва да се отнася с уважение и почитание към клетките си , като към разумни същества. Спазва ли това правило, той ще бъде вътрешно силен. Светът днес се нуждае от силни и разумни хора. За да бъде разумен и силен , човек трябва

да се ръководи в живота си от принципите на любовта, на мъдростта, на истината, на правдата и на добродетелта. Тези принципи трябва да служат на човека за оръжия, с които да се защищава. На което поле да се намира, човек се нуждае от отбранителни средства. Когато изпраща своите поданици на бойното поле, държавата ги въоръжава с пушки и топове. Войниците насочват тия оръжия срещу своите неприятели, да се бранят от тях. Ако на стария човек дадат пушка в ръка, той ще се откаже от нея, под предлог, че е неспособен за война. Ако на младия дадат пушка в ръка, той ще я вземе. Какво ще каже старият, ако в ръцете му турят основните принципи на живота и го заставят да се брани с тях? Трябва ли пак да се оправдава със своята старост? Дали е стар, или млад, човек трябва да бъде смел, да се сражава със злото. Дойде ли злото срещу вас, не го нападайте, но само се отбранявайте. За да се пазите от злото, да не ви побеждава, вие трябва да държите в ръцете си мощно оръжие.
Кое е мощното оръжие срещу злото? Казано е в Писанието: „Възлюбил си истината в човека”. Значи, истината се намира в човека. Ето защо, нападне ли ви зло, кажете си следната формула: „Бог е любов. Бог е мъдрост. Аз съм добро. Аз съм истина”. Тази формула ще ви послужи при всички нещастия, противоречия и злини в живота ви. Доброто е една от проявите на Битието, с която можете да се защищавате от всякакво зло. Злото носи в себе си сили противоположни на любовта, мъдростта, на истината и на доброто, вследствие на което става неутрализиране на тези сили. Човек може да живее съзнателно дотолкова, доколкото проявява доброто и истината, които са вложени в него.
Какво представят доброто и злото в света? Доброто и злото са два ключа с различни служби. Доброто е ключ, който отваря всички врати към чистия, светъл и възвишен живот. Злото е ключ, който затваря всички врати към възвишения, светъл живот. Доброто внася светлина в човешкото съзнание, а злото води към тъмница. Следователно, който не ходи в доброто и истината, той е в тъмнина. Защо? Защото е изгубил ключа на светлината.Дето е светлината, там е животът, там е знанието.Дето е животът там е и любовта. Без любов животът няма смисъл. Който има любов в себе си, той проявява волята си, благодарение на което може да постигне всичко, което желае. Човек е направил и прави най-велики и славни подвизи в любовта. Изгуби ли любовта си, той нищо не може да постигне.Любовта дава импулс, подтик в живота на човека. Любовта е колективен акт, а не единичен.Цялата природа взима участие в любовта. Като се влюби в някого, човек мисли, че само той изявява любовта си. Той не подозира, че всички живи същества отправят любовта си към неговия възлюбен, или към неговата възлюбена. Когато се влюби в някой ангел, човек пожелава да отиде при него. Да отиде при ангела, т.е. при своя възлюбен, това значи да замине за другия свят. Като не знаят, защо е заминал за другия свят, хората казват, че този човек е умрял. Когато

видите, че някой човек заминава за другия свят доброволно, ще знаете, че той отива при своя възлюбен, в другия свят. Не умира ли доброволно, ще знаете, че възлюбеният му е на земята. Той временно се разделя с него, вследствие на което страда.
И тъй, говорите ли за любовта, ще знаете, че тя е творчески акт, в който цялата природа взема участие. Който истински люби, той излива любовта си в песен и музика. Ако някой люби и плаче, ще знаете, че той не е намерил своя възлюбен, или своята възлюбена. Той е попаднал на слугата, или на слугинята на любовта, вследствие на което е останал много изненадан и огорчен. Като слиза на земята, човешкият дух иска да намери своята възлюбена, но остава излъган. Защо? Защото се вижда облечен и заробен от материята. Материята го обгръща добре в себе си, като в дреха, и му казва: Сега ще влезеш в живота на земята да учиш. Изненадан от условията, човек започва да плаче. Тази е причината, поради която при раждането си още детето заплаква. Добре е човек вечно да търси своя възлюбен. Съвременните хора наричат влюбените смахнати, но те се лъжат. Истински влюбени са светията, мистикът, ученият, богатият. Те са концентрирани в мисълта си и непрестанно се стремят да постигнат своя възвишен идеал.
Съвременните хора говорят за любовта, стремят се към нея, но, като я придобият, не могат да я задържат за дълго време. Защо? Защото любовта вирее само в чистота. Наруши ли човек чистотата на своите мисли, чувства и действия, любовта моментално го напуска. Дойде ли някакво изкушение, за да запазите любовта си, изговорете тихо в себе си формулата: Бог е Любов. Бог е Мъдрост. Аз съм добро. Аз съм истина. Затова е казано в Писанието: Побеждавайте злото с добро, а лъжата с истина. Дайте път на Бога в себе си, Той да прояви своята Любов и Мъдрост. Не дадете ли път на великата Любов в себе си, ще видите, че това, което наричате любов, не е нищо друго, освен любовна каша. Любовната каша на хората е старият живот, а великата Любов е новият живот. Човек не трябва да прави компромис с новото. Той трябва да постави старото за почва, а с новото да гради. Новият живот е живот на изобилие. Любовта ражда изобилието. Да живеете в изобилие, това значи, да живеете при Вечния Извор, отдето можете да черпите, колкото искате.
Като ученици вие трябва да имате права мисъл, прави чувства и прави действия. Какво сте били в миналото, какви ще сте в бъдеще, това не е важно. Какво сте в настоящия момент, това е важно. Щом се намерите в известно противоречие, кажете си: Аз съм добро. Аз съм истина. Щом сте добро и истина, вие трябва да проявявате живота на доброто и на истината. Като съзнавате това, вие всякога ще можете да палите своя огън, както и огъня на своите ближни. Достатъчно е да запалите една от своите клечки, за да запалите своя огън. Така постъпват и ангелите. Със своята любов, със своята светла мисъл те палят слънцето, на чиито лъчи ние се

греем. Ако ангелите не палят слънцето, хората щяха да живеят във вечен мрак. Тогава те щяха да разберат какво представя тяхната мисъл. Мисъл, която не може да осветява пътя на човека, не е още истинска мисъл. Някога и земята е била светла като слънцето, но като я населили, със своя живот хората постепенно я изгасвали, докато най-после я обърнали в тъмно тяло. Разликата между ангела и човека се заключава в това, че ангелът пали огъня, а човек го гаси. Кой човек не се оплаква, че е загасил своите светли мисли? Мине ли някоя светла мисъл през ума му или някое светло чувство през сърцето му, той казва: Не е време сега за светли мисли и чувства. Не е време още за светли и благородни постъпки. Днес изгаси една светла мисъл в ума си, утре изгаси едно светло чувство в сърцето си, докато най-после стане тъмен като земята и започне да страда за изгубеното щастие.
Това са фигури на речта, които трябва да превеждате, да ви станат ясни. Настанало е време, когато всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка трябва да се превърнат в запалена свещ, която никога да не изгаря. Когато дойде това време, светлината на слънцето ще стане седем пъти по-ярка от сегашната. Причината за това ще се крие в мислите на бъдещите хора. Със светлината на своите мисли те ще увеличават светлината на слънцето. Който погледне към земята, ще види, че тя свети, като слънце. Отдалеч ще изглежда, че земята гори. Невидимият свят се интересува от хората дотолкова, доколкото излиза светлина от умовете им. Колкото по-силна е светлината им, толкова по-голям е интересът на разумните същества към тях. Дето има мисъл, там има светлина. При това положение виждаме, че животът на хората заслужава интерес и внимание.
И тъй, искате ли да се справяте с мъчнотиите, нещастията и противоречията в живота си, прилагайте дадената ви формула, било в единствено, било в множествено число. Кажете си: Бог е Любов. Бог е Мъдрост. Ние сме добро. Ние сме истина. Произнасяйте формулата съзнателно и следете да видите какви резултати ще имате. Дали сте гладен, болен, слаб, произнасяйте формулата смело, без колебание. Дето минавате, произнасяйте формулата и мислете върху съдържанието и смисъла и. Мисли за Бога, за ближния си и ще намериш своето благо. Мислиш ли първо за своето лично благо, ти ще станеш нещастен. Бог е предвидил твоето благо, няма защо да мислиш за себе си. Когато ви канят на гости, в дома на някой граф или княз, трябва ли вие да носите хляба си? Той е предвидил всичко, което е необходимо за вашето гостуване при него. Следователно, отидете ли при Бога, ще се облечете с най-хубавите си дрехи, но хляб няма да носите. Бог е предвидил всичко което е нужно за вас. Докато мисли, какво ще яде, как ще се облича, как ще свърши живота си, човек е роб на условията. Едно се иска от човека – работа. Като работи, всичко ще му се даде.
Ползвайте се от формулата, която днес ви дадох, при всички трудни

случаи на живота си. Произнасяйте я с всичкото уважение и почитание. Дръжте тази формула в ума си като добро оръжие, с което можете да се защищавате. Ако държите оръжието си чисто, каквото желаете, можете да постигнете. Оставите ли го да ръждяса, други ще го вземат от ръцете ви. Щом изгубите оръжието си, с него заедно ще изгубите и свободата си. Човек е дотолкова свободен, доколкото носи в себе си оръжие, на което разчита при всички трудни моменти в живота си. Свободен човек е онзи, който признава Бога за Любов, за Мъдрост, а себе си за добро, за истина. Дойде ли до това съзнание, човек е придобил онази свобода, която търси.

Бог е Любов. Бог е Мъдрост. Ние сме добро. Ние сме истина.

35. Лекция от Учителя, държана на
23 април, 1930 г. София – Изгрев.

1930_04_25 Светлина и знание
лекция пред специалния клас

СВЕТЛИНА И ЗНАНИЕ

Размишление.

Ако запитате медика, какво представя медицината, той ще отговори нещо на зададения въпрос. Ако запитате гимнастика, какво представя гимнастиката, той ще отговори нещо по този въпрос. Ако запитате учителя по математика или по рисуване, какво представя учителството, и той ще отговори нещо. Ако запитат вас, какво представя специалният клас, който от десетина години насам посещавате, какво ще отговорите? Като ученици на специалния клас, вие трябва да си отговорите, какво представя този клас и защо сте влезли в него. Не е достатъчно богословът да каже само, че е свършил по богословие и знае всичко, което се отнася до неговата област. Богословът и теологът ще кажат, че са учили за Бога, а всъщност не знаят, какво нещо е Бог, нито са Го видели, нито Го познават. Това е все едно слепият да изучава слънцето, да знае състава му, неговата форма, разстоянието му от земята, без да го е виждал. Има хора, които без да са изучавали теология, познават Бога, опитали са Го. Има смисъл, да изучава човек един предмет, но да е влязъл в близко съприкосновение с него.

Тъй щото, като ви задавам въпроса, какво представя специалният клас, искам всеки от вас да си отговори, защо е дошъл в класа и дали мястото му е тук. Някой влязъл в класа, но постоянно плаче, като малко дете. Мястото му не е в класа. Друг влязъл в класа, но живее в постоянни съмнения. И неговото място не е в класа. Който влезе в специалния клас, трябва да работи, да учи, да се занимава с предметите, които се разискват тук. Ученикът трябва да е дисциплинирал ума, сърцето и волята си.

Какво означава думата "дисциплина"? - Подчиняване на известен ред и порядък. Ако редът и порядъкът е разумен, дисциплината е разумна; ако редът и порядъкът е неразумен, дисциплината е неразумна. Каква дисциплина представя подчиняването на обръчите в бъчвата на известен ред и порядък? Дъските на бъчвата са стегнати в обръчи. Те се подчиняват на техния ред, но тази дисциплина е механическа. - Защо? - Защото нито дъските, нито обръчите са съзнателни. Обаче, учениците, като живи, съзнателни същества, се подчиняват на учителя си. Тази дисциплина е разумна. Между учителя и учениците има известно съотношение. Учителят преподава, а учениците придобиват знания. Когато учителят разбира предмета си, а учениците учат добре, тогава дисциплината в класа е естествена и разумна. Тя съществува сама по себе си, по любов, а не чрез

насилие. Обаче, каква дисциплина може да съществува в един клас, когато учителят по музика не може да научи учениците си да пеят правилно? Или, каква дисциплина ще има в класа, когато учителят по математика не разбира вътрешния смисъл на числата от 1-10? Каква дисциплина може да съществува в едно училище, ако учениците не знаят защо са дошли и не обичат да учат?

Кои са принципите или основните положения в специалния клас? Ако не знаете това, можете ли да се наречете ученици на специалния клас? Да сте ученик в специалния клас и да не знаете, защо сте такъв, това значи, да сте българин, без да знаете отличителната черта на българина. Ще кажете, че отличителното за българина е българският език, с който той си служи. В Природата съществува ли български език? Ще кажете, че българският език се отнася към славянските. Съществува ли славянски език в Природата? Много езици има в Природата. Всеки, който говори български език, българин ли е? Ако някой французин говори български език, става ли българин. Значи, българският език не прави човека българин, нито френският - прави човека французин. Българинът има някаква отличителна черта в кръвта си, която през никакви времена и епохи не може да изчезне. Тази черта при никакви условия не се заличава. Това се отнася до англичанина, до германеца, до французина, до всички народности.

Следователно, и вие, като ученици на специалния клас, трябва да имате поне една специфична черта, която да ви определя като такива. Щом е така, всеки трябва да проникне в себе си, да намери тази черта и да си отговори, ученик ли е на специалния клас, или не. Много ученици влизат в този клас, но малко от тях са истински ученици. Те приличат на ония деца, родени от едни родители, а осиновени от други. Някое дете е родено българче, майка му и баща му умират. Едно английско семейство го взима, завежда го в Англия, осиновява го, дава му образование. Той става голям, възрастен човек - цял англичанин. Говори изключително английски, не знае матерния си език, не познава България и т.н. В същност, англичанин ли е той? Никакъв англичанин не е. Макар, че не знае български, не познава България, той е чист българин. - Къде се крие българското в този човек? - В кръвта му.

Следователно, като говорим за специалния клас, ще знаете, че и той се отличава по нещо, и той има свои характерни положения. Коя е характерната черта на специалния клас, ще се разбере от проявите на учениците. По какво се отличава специалния клас от общия, и това ще се види по делата и проявите на учениците. Ако чуете някой ученик да говори за уроците си, по тях, именно, ще познаете, в кой клас на

гимназията следва той. Значи, по уроците познавате ученика от обикновените училища, а по делата - ученика от специалния клас. Какво особено е придобил ученикът от специалния клас? Какво особено има в неговите дела? По тези въпроси имат думата само онези ученици, които влизат в специалния клас, които са родени в него. Слушателите, обаче, които знаят само езика на специалния клас, нямат думата. Те трябва само да слушат и да мълчат.

Учениците на специалния клас трябва да учат, да прилагат, без да мислят, как ще свършат училището, как ще наредят живота си и т.н. Ако по цели дни човек мисли, как да нареди живота си, нищо няма да постигне. И ако ученикът постоянно се безпокои, как ще свърши училището, нищо няма да постигне. Някой учи, следва гимназия, университет и си казва: Какво ще придобия като свърша университет? Рога няма да ми пораснат. - Ние не сме за такива науки, от които да растат рога на учениците. Ние поддържаме точно обратното: изучавайте такива науки, от които да падат рогата на хората. Човек не е животно, да има рога. Българинът е практичен човек. Когато някой се хвали със знанието си, българинът казва: Турете букаи на краката му, завържете ръцете му с дебело въже и го оставете. Ако той може да счупи букаите и да скъса въжето, наистина, има знание. Не може ли да направи това, никакво знание няма.

Какво представят букаите и дебелите въжета в човешкия живот? - Това са мъчнотиите, през които човек минава. Това са задачи за разрешаване. Който може да разреши мъчнотиите си правилно, да скъса връзките на ръцете и на краката си, той има знания, той живее в светлина. Ако няма знания, човек живее в тъмнина. Не е въпрос в много знания. Малко знания, но добре обработени и приложени, улесняват пътя на човека. Любовта е подтик, сила, а знанието - светлина, която направлява движението на тази сила. Ако няма сила и светлина, човек е подобен на слепец. Любовта и знанието са мощни сили, които направляват човешкия живот. Без тях няма живот, няма никакви постижения. Сега ние говорим за любовта, като основа на знанието. Щом имате знание, можете да проявите любовта си правилно. Знанието е светлина, слънце за вашия живот. - Какво ще стане с човека, ако слънцето престане да грее? - Ще замръзне. Замръзването не подразбира умиране. Замръзването е спиране действието на силите. Щом силите в човека престанат да действат, той трябва да чака дълго време, докато слънцето изгрее отново и го стопли. Топлината движи телата, светлината определя посоката им, а любовта ги подтиква.

Да се върнем към въпроса за отличителната черта на специалния клас. Все трябва да има една черта, по която специалният клас се отличава от общия. Който влезе в специалния клас, трябва да бъде неженен - външно и

вътрешно. Външно неженен, това подразбира да бъде свободен от задълженията, които семейният живот налага. Вътрешно неженен, това значи, да е свободен от задълженията и изискванията на света. Всеки може да избегне женитбата със света. Който е женен за света, по никой начин не може да влезе в специалния клас. Светът е грамадна лаборатория, в която се правят опити. Едни от опитите излизат сполучливи, а други - несполучливи. Що се отнася до опитите, вие можете да се ползвате от тях, като от готови знания, без да взимате участие в тях. Това значи: помагайте на хората в света, без да се свързвате с тях. Обичайте ги, без да се свързвате с погрешките им.

Който влиза съзнателно в класа, той не мисли да се жени нито за мъж или за жена, нито за света. Това е много естествено. Какъв ученик ще бъде този, който едва постъпва в училището, а мисли за женене? Докато не свърши гимназия и университет, ученикът не може да мисли за женене. Същото се отнася и до учениците от специалния клас. Докато не свършите курса на специалния клас, вие не можете да се жените. Ако умът, сърцето и волята на човека не са свободни, все едно, че е женен. Жененият не може да учи, както нежененият. Той е вързан, не може да върши специална работа. Каква работа ще свърши параходът, който е вързан? Витлото на парахода може да се върти, коминът - да пуши, но никаква работа не се върши. Важно е, че параходът е спуснал котва и не може да се мръдне.

Много от сегашните хора се намират в положение на вързания параход: витлото им се върти, коминът - пуши, но никакво движение в тях не става. Те не могат да прогресират. Тази е причината, поради която хората се оплакват, че въпреки усилията, които правят, не напредват много. - Кога напредва параходът? - Когато изминава известен път. Следователно, когато човек върви напред, ние казваме, че той "еволюира". Обаче, в който момент параходът престане да се движи, той не може да напредва. Същото се отнася и до човека: когато сърцето и умът на човека престанат да се развиват, и той спира своя път. Колкото е важен изминатият път за парахода, толкова е от значение и пътят, който човек изминава в живота си. - Кое беше първото пристанище, от което излязохте с парахода си? Като ученици на специалния клас, вие излязохте от едно и също пристанище - на девствеността, т.е. на младостта. Сега всички отиват към едно и също пристанище - на възмъжаването и на старостта. Много време ще мине, докато стигнете на това пристанище.

Каква е целта на специалния клас? - Да ви върне към първоначалната чистота и девственост. Всички имате елементарни разбирания за живота, но това не е достатъчно. Трябва да разберете понятието "девственост" в широк смисъл. Това разбиране се постига чрез дълбока мисъл и

възвишени чувствания. Да живее човек, да се жени, да има деца, да пуши коминът му, това са елементарни работи, с които хората се занимават. Човекът трябва да се издигне по-високо, да заживее по нов начин, да разбере вътрешната страна на живота. Като изучавате живота, вие се запитвате, какво в същност е женитбата. Когато двама души се съберат на едно място, да живеят заедно, това още не е женитба. Събирането на учителя и на ученика на едно място не е женитба. - Защо се събират двама души? - Да придобият знание. Следователно, ако не придобият никакво знание, женитбата им не е на място. Колкото по-голяма е връзката между ума на учителя и на ученика, толкова по-добри условия и възможности съществуват между тях. Връзката е невидима, но силна. Когато връзката е силна, учителят и ученикът се намират в правилни отношения. Ако ученикът възприема правилно, а учителят предава с любов, отношенията им са нормални. Само при хармонични отношения, ученикът минава от един клас в друг, докато най-после свърши университет. Както свършите гимназия и университет, така можете да свършите и специалния клас. Мнозина влизат в специалния клас, но и мнозина излизат от него преждевременно. Те отиват в странство да учат, докато се приготвят за специалния клас. До това време те отказват даже, че са били в специалния клас. - Кога се отказва ученикът от един предмет? -Когато не е готов за него. Много предмети и науки има, които не са за всеки човек. Те са специални предмети, които се дават на способни и даровити ученици, родени за тази специална наука.

Сега моята задача е да обърна вниманието ви върху специалния клас, да знаете, какво представя той. Не е достатъчно само да се събирате, да дохождате и да се връщате, без да знаете, какво представя класът, в който влизате. Така се събират хористи, музиканти, да образуват нещо цяло. Колкото по-сериозно се отнасят към работата си, толкова по-хармонични са помежду си.

И тъй, да бъдете ученици от специалния клас, това значи, да издавате специални тонове. Както всяка цигулка има свой специфичен тон, по който се отличава от другите цигулки, така и ученикът от специалния клас трябва да се отличава от другите по своя особен тон. В какво се заключава особеността на един тон? - В неговата чистота, мекота и сила. Ако една цигулка не може да препоръча майстора си, тя нищо не допринася нито за майстора, нито за фирмата, където е правена. Ако ученикът от специалния клас не разнася светлина по целия свят, какво е придобил с учението си? Ученикът трябва да се учи добре. Ако цигулката не издава красиви и чисти тонове, и ако ученикът не носи светлина на хората, те нямат никаква стойност.

Специалният клас дава възможност на ученика да разбере Законите, които управлява ума, сърцето и волята му, за да се справят с мъчнотиите и страданията в живота си. Това значи, да има човек отворени очи, да вижда. И слепият се справя с мъчнотиите си, но чрез пипане. Едно нещо е да пипаш, а съвсем друго - да виждаш. Едно нещо е да изучаваш нещата чрез пипане; друго нещо е да изучаваш нещата чрез виждане, чрез четене и непосредствено откриване на законите и пътищата на Природата. Да се домогне човек до Законите на своя ум, на своето сърце и на своята воля чрез очите си, по пътя на виждането, това значи, да е придобил положителната наука на живота. Докато не научи Законите на ума, на сърцето и на волята си, като сонди, чрез които да извлича вода от дълбочината на земята, човек не би могъл да пробие непреривния кръг на живота, в който текат енергиите на знанието. За да влезете в един затворен кръг, непременно трябва да направите някъде поне един процеп. Обаче, само онзи може да прави процепи, който знае Законите.

Много работа е дадена на ученика от специалния клас, която той трябва да свърши. Колкото по-съзнателно работи, толкова по-скоро ще я свърши. Ще кажете, че не е много работа да изучи човек Законите на ума, на сърцето и на волята си. - Не е много за онзи, който работи съзнателно и интензивно. За онзи, който не работи, не е лесно. Да познава законите на своя ум, човек трябва да е минал през мислите си; да познава Законите на сърцето си, човек трябва да е минал през чувствата си; да познава законите на волята си, това значи, да е минал през силите на своя организъм. Не е ли минал по тези пътища, човек може само да си въобразява, че знае нещо, а в същност не е дошъл до истинското, положителното знание. Който е придобил това знание, само той различава обикновения учител от Великия Учител. Само той знае, кой човек е талантлив, кой - гениален, кой - светия и кой - мистик. Разликата не е външна.

Обикновеният и гениалният човек външно могат да си приличат, но вътрешно се различават по устройството на клетките, на тъканите, по състава на кръвта и т.н.

Като ученици от специалния клас, вие трябва да изучавате Законите, с които да направите мисълта си пластична, а чувствата си - устойчиви. Това се постига чрез регулиране на нервната система и подобряване на кръвообращението. Ученикът трябва да работи върху себе си, да стане господар на своите мисли и чувства. Това значи, да е придобил правата мисъл. Когато мисълта на ученика е права, той може сам да проверява нещата. Иначе, ще слуша да се говорят много неща, които той не може да провери. За пример, слушате да се говори за адепти, за невидим свят, за шестата раса, но вие не знаете, доколко тия неща са верни. Те могат да

бъдат верни, могат да бъдат и неверни. Виждали ли сте адепти? Били ли сте в невидимия свят? Срещали ли сте хора от шестата раса? Вие знаете, че хората от шестата раса ще се различават от тия на петата раса, но по какво, не знаете. Както светията се отличава от гениалния, гениалният - от талантливия и талантливият - от обикновения, така и човекът на шестата раса ще се отличава от човека на петата раса.

Който разбира френология, физиогномия, ще види, че човекът на шестата раса има особено лице, особени ръце. Всички негови органи отговарят на нормалните мерки, определени от Природата. Човекът на шестата раса има такова знание, което човекът на петата раса не може да носи. Когато прави усилие да постигне известно знание, за което още не е готов, човек се отегчава и казва: Знанието е бреме. - Не е така. Неприложеното знание е бреме. Когато умът на човека не може да се нагоди към известно знание, тогава то е бреме. Обаче, всяко знание, към което умът се нагажда и може да го приложи, носи благословение за човека.

Сега, като сте влезли в този клас, вашата задача е да се научите да мислите и да чувствате право. Да мислите и да чувствате право, това значи, да живеете добре. Следователно, да живее човек добре, това е задача не само на учениците от специалния клас, но на всички хора. В този смисъл, всички хора са ученици на специалния клас, който е в самия живот. Животът учи човека да се изявява правилно. Както певецът се учи да пее, като се упражнява в пеенето, художникът - да рисува, също чрез упражнения, така и човек се учи да живее правилно - от самия живот - неговият неразделен учител.

И тъй, за да живеете добре, пазете следното правило: Никога не разваляйте отношенията си с Първата Причина, т.е. със Слънцето на вашата душа. Ако отношенията ви към Слънцето са правилни, ще бъдат правилни и към всички живи същества на земята. Сутрин, когато ставате от сън, първата ви работа е да изправите отношенията си към Първата Причина. Ако са правилни, работите ви ще вървят добре. Ако не са правилни, изправете ги и тогава започнете да работите. Казвате, че обичате Бога, а връзката и отношенията ви към Него не са правилни. Това не е обич. Когато обичате една песен, вие я пеете правилно. Колкото по-правилно я пеете, толкова повече я обичате. Ако не можете да я пеете правилно, не я обичате. Колкото по-правилно и с любов се пее една песен, толкова по-приятно се слуша. Ние уподобяваме любовта на песен, която се пее с разположение. Следователно, когато казвате, че обичате някого, това подразбира пеенето на някаква класическа песен, от която се възхищавате не само вие, но и всички, които ви слушат. Някои хора пеят свободно, не се стесняват. Значи, те не се стесняват да изявят любовта си пред хората.

Други пък не са свободни в пеенето си, както и в изявяване на чувствата си.

Защо едни хора изявяват любовта си, а други не я изявяват? Ония, които не изявяват любовта си, са подобни на богатите хора, които не смеят да кажат, че са богати. Те се крият, казват, че нямат пет пари в джоба си. За да се крият, те имат съображения. Те са обиколени от хора, които не ги обичат и са готови всеки момент да ги оберат. Обаче, ако са обиколени от хора, които ги обичат, те свободно ще извадят кесията си и ще покажат, какво има в нея. Ония пък, които изявяват любовта си, са подобни на богати хора, които не крият богатството си. Те не искат да знаят, как ще погледнат окръжаващите на тях - приятели или неприятели. Изобщо, любовта не може да се скрие. Христос казва, че запалената свещ не може да се тури под шиник. Щом се запали, свещта трябва да се постави над шиник. Някои казват, че са принудени да крият любовта си, защото хората не я приемат. - Кога не се приема любовта? - Когато не минава през разумността. При това положение тя отделя много сажди, много дим. В тази любов горението е непълно. Естествено е тогава хората да бягат от къщи, лишени от комин. Всяка къща трябва да има комин, който да тегли добре, да става пълно горение.

Основната мисъл на лекцията е, че човек трябва да знае законите на своята мисъл, на своите чувства и на своите действия. С други думи казано: човек трябва да познава законите, които управляват неговия ум, неговото сърце и неговата воля. Всеки се стреми към това знание, но то не се придобива лесно. Ако някой го придобие преждевременно, ще се натъкне на големи противоречия. Какви по-големи противоречия можете да очаквате от силната светлина и голямата сладост? Силната светлина е в състояние да ослепи човека, а голямата сладост, като тази на захарина, може да разстрои стомаха му. За да се избегнат тия неестествени положения, хората, които ръководят човечеството, са създали известни правила за живеене. Учениците, като не разбирали тези правила, превърнали ги на букаи за собствените си ръце и крака. Техният ум е стеснил тези правила до такава степен, че те се намират като в затвор.

Сега, като разглеждам живота на съвременните хора, виждам, че са оковани с букаи и слушам дрънкането на тия букаи. Хората ходят навсякъде, но сами не чуват дрънкането на букаите си. Те са в положението на затворници, без да подозират това. Един ден ще се убедят в това и ще търсят начин да се освободят. Противоречията на ума, на сърцето и на волята не са нищо друго, освен вътрешни букаи. - Какво е нужно днес, за да се освободят хората от своите букаи? - Огън. Когато огънят дойде в света, като съзнателна сила, той ще стопи оковите, и хората ще бъдат свободни. Достатъчно е този огън да се докосне до букаите, за да ги разтопи.

За да се справи с ограниченията и противоречията в живота, човек трябва да има съзнание за Божествено начало в себе си. Формулата, която ви дадох "Аз съм доброто, аз съм истината", има отношение към Божественото в човека, към разумното, великото начало в него, което е произлязло от Бога. Тъй щото, кажете ли "аз", разбирайте Божественото в себе си. Само Божественото включва доброто, което произлиза от любовта, и истината, която произлиза от мъдростта. Който носи доброто и истината в себе си, той е богат човек. Като съзнава богатството си, той не може да го отрече. Да даде човек път на Божественото в себе си, това значи, да е придобил такова богатство, в което да не се съмнява. - Ама искам да зная мнението на философите по този въпрос. - Ти трябва да знаеш мнението на Природата, а не мнението на философите. Ученикът трябва да прави преводи от езика на Природата към езика на своите разбирания и обратно - от езика на своите разбирания към езика на Природата. Като може да превежда от един език на друг, човек увеличава знанията си. Колкото повече знания има, толкова по-силен е той.

Сега, не е въпрос да мислите, много ли знаете, или малко. Знанието е относително. Ако се сравнявате с бръмбарите, с насекомите, вие сте гении. По отношение на цялото животинско царство, вие сте гении, но и това знание не е достатъчно. Човек е поставен при условия, всеки ден да придобива по малко знания, да увеличава склада на своя умствен живот. Обаче, като придобива знание, той трябва да го прилага, да не се товари с излишен багаж. Прилагайте знанието си, да се ползвате от него и вие, и вашите ближни. Като прилагате това, което знаете, имате възможност да се учите. От добрите и напреднали хора ще взимате, а от лошите и изостанали ще се поучавате само, да не изпадате в погрешките, които те правят.

Като ученици на специалния клас, вашата задача в живота е да отстоявате, да не отстъпвате назад. В това отношение вие сте фронт, а общият клас - тил. Ако вие не отстъпите, и тилът ще ви следва; ако отстъпите, и тилът ще отстъпи. Следователно, каквито мъчнотии и противоречия да срещате, вървете напред. Ще кажете, че имате разбирания, които ви диктуват да постъпите по известен начин. Ако разбиранията ви са само за днес, постъпката ви е права. Обаче, всеки нов ден изисква нови разбирания. Животът е многократен процес, а не еднократен. Ученикът живее в многократните процеси.

Какво разбирате под думите "еднократен и многократен процес"? Еднократният процес подразбира действие, което става само за един път; многократният процес обхваща всички действия, които се извършват

много пъти. Да учиш, да придобиваш знания, да се развиваш, да работиш, това са все многократни процеси. Само в многократните процеси човек расте и се развива. - Защо? - Защото в тях всякога има нещо ново. И напредналите същества се учат от тия процеси. И за тях има нещо ново, което не знаят, как ще стане. Те говорят за това, което знаят как ще стане. За това, което не знаят, те мълчат. Мълчанието е вътрешен процес. Напредналите същества външно мълчат, а вътрешно говорят. Обикновените хора постъпват точно обратно: отвън говорят, а отвътре мълчат.

Стремете се към многократните процеси. Не се спирайте на миналото. Как са живели хората в миналото, не е важно за вас. Миналото се отнася към еднократните процеси. За вас е важно, как живеят хората днес, как живеят всеки нов ден. - Ама разбиранията ми са такива. - Разбиранията на човека са ценни, ако всеки ден се прибавя нещо ново към тях. На времето си Мойсей беше напреднал, но ако днес дойде между хората, той трябва да носи ново знание и разбиране. Неговият закон на жертвата сега не може да се приложи. Сегашните хора са християни. Те имат друго разбиране за жертвата. Ще кажете, че Мойсей говорил с Бога. Навремето Бог говорил на Мойсей по един начин, днес ще му говори по друг начин. Не се знае, може днес даже да не му говори. Не е лесно да говори човек с Бога и да Го види, но и мъчно не е. Много условия определят срещата на човека с Бога. Има напреднали същества, които с хиляди години очакват да чуят гласа на Бога ида Го видят, но не могат. Въпреки това, те все повече се развиват и усъвършенстват. Други пък с малко усилия успяват да Го видят и чуят, но още не са придобили съвършенство.

Сега, като говоря по този начин, не искам да смутя духа ви, но казвам, че Божиите закони са необятни, неизследими са Неговите пътища. Не мислите, че противоречията ще изчезнат от света. Каквото и да правите, не можете да ги избегнете. Докато човек не се роди от Дух и от вода, той не може да разбере истината. Щом не е придобил истината, той не може да се освободи от противоречията. Днес хората наричат фактите истина. Истината носи свобода, а пък фактите не освобождават човека. Докато не изучава нещата външно и вътрешно, докато не живее в душата си, човек не може да влезе в правия път. Докато не излезе от своя пашкул, той не може да се развива. Докато не влезе в училището, не може да се учи. Под думата "училище" ние разбираме училището на Природата - Божественото училище. Молете се, Природата да отвори вратата си за вас, да ви говори и да и отговаряте; да я слушате и да ви слуша. Това значи, да работите с многократния процес на знанието.

Сега, като ви говорих, аз ви заведох много далеч, показах ви върховете на

това, което ще постигнете в бъдеще. Днес върховете са далеч, в бъдеще ще се приближите към тях. Обаче, големи усилия се изискват за това. Лесно ли се достигат Хималаите? Големи усилия се правят, но никой още не е стигнал до върха.

Да се върнем към вашата задача - предназначението на специалния клас. Мислете по този въпрос, защото ще бъдете поставени на изпит. Специалният клас има отношение към ония, които вътрешно влизат в него. Само те ще бъдат поставени на изпит. - Как ще познаем, кои влизат в класа? - Много лесно. Овцата знае, че е овца, и отива при овцете. Вълкът знае, че е вълк, и отива при вълците. Човек знае, че е човек, и отива при човеците. Всеки сам се определя. Кой където отива, такъв е. Ако отидеш при светлината, светлина си. Жената отива при жените, мъжът - при мъжете. Ако отидеш при болния и станеш болен, болен си бил. Ако отидеш при здравия и станеш здрав, здрав си бил. Човек не може да бъде едновременно и овца, и вълк, и жена и мъж. Ако се мени, той е хамелеон. Ако запази естеството си и се прояви такъв, какъвто е, той е мъдрец.

Изучавайте себе си, изучавайте проявите на Бога в себе си и в своя ближен, да станете мъдреци.

- Само проявената Божия Любов, само проявената Божия Мъдрост и само проявената Божия Истина носят пълния живот.

33. Лекция от Учителя, държана на
25 април, 1930 г. София – Изгрев.

1930_04_27 Доведете ми го тук
неделна беседа

ДОВЕДЕТЕ МИ ГО ТУК

„Доведете ми го тук"
Матея 17:17

Това е едно изречение, което мнозина употребяват в живота си. Бащата казва за детето си: Доведете ми го тук. Учителят казва за ученика си: Доведете ми го тук. Съдията казва за подсъдимия: Доведете ми го тук. На онзи, който е направил нещо, за което трябва да отговаря, също се казва: Доведете ми го тук.

Мнозина се занимават с житейските въпроси, но ги изнасят по различен начин, вследствие на което някои въпроси стават ясни, а други – остават в тъмнина. – Защо? – Защото не е намерен начин, по който могат да се изнесат. Не е достатъчно да се каже, че човек трябва да учи; важно е да се покаже начин, как да се учи. Не е достатъчно да се каже, че човек трябва да яде, да печели пари, но важно е да знае, как да яде, как да печели пари. В пълния смисъл на думата, философията подразбира осмисляне на великия път на живота. Ако ние поддържаме една философия за живота и след десетина години изчезнем от земята, без да остане помен от нас, каква философия е тази? Аз не виждам никаква философия в топенето на снега и на леда, в цъфтенето и прецъфтяването на цветята, в бръмченето на пчелите, в бученето на вятъра и на циклоните, в потъването на параходите, в разрушаването на къщите, в раждането и в умирането, в оглупяването, в остаряването и т.н. Къде са старите култури на Египет, Асирия и Вавилония? Къде са величествените египетски пирамиди?

Сега аз говоря на разумните, които искат да живеят добре. Животът има смисъл, когато се разглежда философски, като многократен, а не еднократен процес. Тази е причината, според която природата е определила отношението на човека, както и на всички живи същества към живота, според тяхното разбиране. Благодарение на своите разбирания, понякога човек мисли, че е много умен, а някога, че е много глупав. В друг случай той си мисли, че на сегашната епоха няма подобна. Това отчасти е вярно, защото природата никога не е повтаряла процесите си. Като сегашната епоха, като сегашната раса и като сегашните народи, подобни не е имало и няма да има. Всяка раса, всеки народ, всяка епоха носят нещо ново, различно от това, което миналите епохи са носели. Бъдещите раси, народи и епохи ще носят друго нещо, съвършено различно от това на миналите и настоящи епохи, раси и народи. Например, в

предисторически времена народите не са имали такива имена, каквито имат днес. Ние делим днес народите на англичани, французи, германци, италианци, руснаци, българи, сърби и т. н. Човек трябва да разбира живота, да знае, защо се е родил на земята и каква работа трябва да свърши.

Един от видните философи на християнството се обезсърчил от живота, не намирал никакъв смисъл в него и решил да се самоубие. Той тръгнал по света да търси място, дето да се самоубие и да намери оправдание на решението си. Като скитал по света, срещнал го един от видните князе на небето, архангел Михаил, престорен на човек, и го запитал: Братко, къде отиваш? – Дотегна ми живота. Имам една философия, която хората не приемат и, според нея, минавам за посмешище пред тях. Всички ми се смеят и ме подиграват, считат ме смахнат. Исках да се прочуя, да стана виден философ, но като не можах да постигна това, отчаях се и реших да се самоубия. Искам да отстъпя мястото си на друг някой. – Ела с мене, казал архангелът, ще те науча на едно изкуство, с което ще се прочуеш толкова много, че и царе ще те търсят. – Да не се подиграваш и ти с мене, да ме считаш смахнат? – Не се шегувам, ела с мене, ще направим първия опит. Ще те науча да лекуваш хората по най-нов начин. Като отидеш в някой дом и намериш, че там има болен, ще кажеш, че можеш да лекуваш. Ще влезеш при болния и ще погледнеш, къде стоя аз. Ако съм при краката на болния, ще се наемеш да го лекуваш. Той непременно ще оздравее. Ще му говориш за Бога, и по този начин ще събудиш жизнените му сили. Ако видиш, че съм при главата на болния, ще знаеш, че не може да се лекува. Тогава ще кажеш, че трябва да отидеш у дома си, да проучиш положението на болния, понеже е сериозно. Щом излезеш, аз ще го задигна. Като се върнеш и разбереш, че е умрял, ще изкажеш съжалението си, че не си могъл да гоувариш още жив, да му помогнеш.

Като научил изкуството да лекува, философът се насърчил и тръгнал по света с нова идея. Случило се, че трябвало да приложи първия опит върху един княз. Като влязъл при него и видял архангел Михаил при краката му, той се насърчил и се наел да го лекува. От този момент той се прочул като виден лекар в цялата държава и започнали да го канят навсякъде, да му дават банкети и угощения.

Дошъл денят и на неговото заминаване. Той заболял сериозно и останал учуден, когато видял при главата си архангел Михаил. Като разбрал, защо е дошъл, той започнал да се върти в леглото си, дано архангел Михаил застане до краката му. Така той се въртел в леглото си цели три деня, но както и да се обръщал, архангелът заставал все при главата му. Най-после архангел Михаил казал на философа: Слушай, аз исках да те изпитам.

Стани от леглото си да отидем на разходка. – Да не си играеш с мене, де ме задигнеш на онзи свят? – Не се шегувам, ела с мене на разходка. Философът станал от леглото си, облякъл се и тръгнал с архангела да се разходят. Стигнали до една хубава, мраморна чешма. – Хубава ли е водата на тази чешма? – запитал философът. – Опитай я. Като се навел да пие, архангел Михаил застанал при главата му и го задигнал за онзи свят, като оставил тялото му при чешмата. След това те продължили пътя си, но вече в астралния свят. Философът не разбрал, какво става с него, и казал на архангела: Ти не можеш да постъпваш с мене, както с обикновените хора – по друг начин трябва да постъпиш. – По друг начин, именно, постъпих аз. Ти не си вече между живите хора на земята. – Да не се шегуваш пак с мене? – Не се шегувам. Ако искаш да те заведа при тялото ти, да се увериш, че си излязъл от него. Той го завел при чешмата и му по-казал тялото. – Ето твоето тяло; ако искаш, можеш да влезеш в него. – Не искам, тъмно е вътре. Води ме в пътя, по който сме тръгнали. Аз разбирам вече заблуждението, в което съм се намирал.

Съвременните хора имат слабост към тих и спокоен живот. Те искат да минават без мъчнотии и страдания. За обикновените хора това е възможно; обаче, за онези, които се стремят към развиване на своите дарби и способности, които искат да бъдат гениални, това е невъзможно. Не може гениалният да мине без мъчнотии. Колкото по-велик и гениален е човек, толкова по-големи са изпитанията му. Светът се нуждае, именно, от велики, от гениални хора, които са минали през големи страдания. Докато хората не станат гениални, светът няма да се оправи. Простите хора не могат да оправят света. Те не могат даже да разбират гениите, светиите, поради което остават чужди за техните идеи. Тази е причината, дето светът днес се развива по обикновен, прост начин.

Христос им каза: „Доведете ми го тук". – За кого се отнасят тези думи? – За един болен, когото Христовите ученици не можаха да излекуват. С едно махване на ръка, с една дума, Христос изгони беса от болното момче, което веднага оздравя. – Защо ние не можахме да го изгоним? – запитаха учениците Христа. – Заради неверството ваше – отговори Исус. С други думи казано: Вие не можахте да излекувате болния, защото не приехте учението ми напълно. – Кога боледува човек? – Когато кръвта му е нечиста. Когато венозната кръв в организма на човека се пречисти и стане артериална, той престава да боледува. Кръвта на човека трябва да бъде абсолютно чиста, да не съдържа никакви примеси, никакви чужди елементи, които са в състояние да изменят пътя на неговите мисли и чувства. Ако в кръвта преобладава желязо, то произвежда един род мисли; ако преобладава мед, тя произвежда друг род мисли. Изобщо, всеки елемент – желязо, мед, калай, олово, сребро, злато, произвеждат

специфично влияние върху мислите и чувствата на човека. В зависимост от това, какви елементи преобладават в човека, от астрологическо гледище хората се делят на различни типове: земен тип, юпитеров, меркуриев, сатурнов, венерин и т. н. Всеки тип е представител на известни сили, които се съдържат в човека. Колкото по-прост е човек, толкова по-малко планети му влияят. Великите и гениални хора са обикновено смесени типове, т. е. намират се под влиянието на много планети. Те са многостранчиви и широкогръди хора. Всички органи – мозък, дробове, сърце, стомах са съразмерно развити. Съотношението между тях е нормално. Гениалността или светостта на човека зависи от правилното и нормално съотношение между мозъка, дробовете и стомаха му. Мозъкът, дробовете и стомахът са съставени от милиарди клетки, които съзнателно изпълняват своята работа. По отношение на своята служба, те представят химиците в човешкия организъм. Ако човек не се меси в работата им, те биха изпълнили предназначението си по-добре и от най- опитния химик. Не се месете в работата на своите органи, както се месил философът, при когото дошъл архангел Михаил да му вземе душата. Като се въртял ту на едната, ту на другата страна в леглото си, той пак не могъл да избегне от смъртта. Не е лошо да се върти човек, но трябва разумно да го прави. Който свири на латерна, и той върти дръжката ѝ, но равномерно. Има мисли, които приличат на латерни. По стойност те не се различават от самата латерна. Колкото по-музикална е мисълта, толкова по-ценна е тя.

Следователно, който иска да разбира мислите си, трябва да разбира музиката. Музиката взима участие в организирането на човешката мисъл, а оттам и в организиране на неговото тяло. В живота музиката играе роля като лечебно средство и като средство за спояване на частите в едно цяло. В това отношение можете да направите следния опит. Поставете двама болни при различни условия: единият под грижите и надзора на лекари, а другият – сам на себе си, като го съветвате да пее по няколко пъти на ден. Вторият болен ще се излекува по-скоро от първия. Музиката повдига вибрациите на човешкия организъм, а от друга страна събужда жизнените сили. Като знае силата и действието на музиката върху организма, човек трябва да пее при всички условия на живота – като болен или здрав, при мъчнотии, изпитания, страдания. Престане ли да пее, човек е осъден на мъчнотии, страдания и смърт. Животът започва с музика и свършва с прекратяване на музиката. Някой пита: защо трябва да пея?– За да живееш. – Какво ще стане, ако не пея? – Ще умреш. За да не умре, за да бъде здрав, разположен и работоспособен, човек трябва да пее. Мнозина мислят, че само младите моми и момци трябва да пеят. Съгласен съм, че младите трябва да пеят, но какво ще кажете за свещениците, които пеят в църква? Какво ще кажете за войниците, които пеят?

Значи, пеенето е необходимо за всички хора, млади и стари, здрави и болни. Музиката е храна за душата.

Ако със ставането си от сън човек вземе правилен тон в съзнанието, самосъзнанието, подсъзнанието и свръхсъзнанието си, всичките му работи ще вървят добре. Не може ли да вземе правилен тон, всичките му работи се спъват. Това се отнася и до обикновения човек, и до писателя, и до поета, и до учения, и до философа . Ако работата на писателя не върви добре, той търси вината в хартията, в перото, в мастилото, в ред външни условия. Не, вината се заключава в неправилния тон, който човек е взел още със ставането си от сън.

Сега, като говоря за музиката, имам пред вид разумните същества, които се ползват от нейните сили, за да управляват света. Като разглеждам музиката като условие за справяне с мъчнотиите, виждам, че на най-големи нещастия се натъкват онези същества, които не пеят и не свирят. Например, млекопитаещите са изложени на големи нещастия, понеже са лишени от способността да пеят. Оттук вадим заключението: колкото по-тежки и непоносими са страданията на даден човек, толкова по-малко пее той. Ако започне да пее всеки ден, съзнателно и с любов, страданията му ще се намалят. Ако можете да внесете в ума на страдащия една светла идея, животът му ще се осмисли, и страданията ще изчезнат. Не приеме ли светлата идея в ума си, колкото и да му говорите за нея, той ще каже, че всичко е празна работа. Лесно е да се каже, че това е празна работа, онова е празна работа, но нека каже този човек, какъв е смисълът на живота. Той мисли, че знае много, а като го питат, какъв е смисълът на живота, нищо не може да отговори; какъв е смисълът за съществуването на човешката душа, на човешкия дух, на човешкия ум и на човешкото сърце, и това не знае. Много неща не знаят хората, но, въпреки това, учените правят изчисления, след колко милиони години слънцето ще изгасне; след колко милиони години земята ще изгуби своята енергия, и животът на нея ще се прекрати. Същевременно те доказват, че на луната няма живот. – Отде знаят всичко това? – По известни предположения. Някои учени по-държат, че на месечината има живот. Те съдят това по никакви промени, които ставали там. Тези разногласия във възгледите стават причина за научни спорове. Човек не трябва да спори, но да разглежда планетите като разумни същества, на които има живот. Ако са разумни същества, има живот на тях; ако не са разумни, няма живот.

Това са твърдения, които нито отричаме, нито доказваме. Едно трябва да се знае: ако има живот на планетите, например, на Луната, на Венера, на Марс, на Юпитер, животът на всяка планета ще се различава коренно от живота на Земята. Във всички планети, като отделни организми,

съществува голямо разнообразие. Според някои учени, жителите на Марс са били с по-низка култура от хората на Земята. Дали е вярно това, не знаем. Обаче, известно е, че марсианците са войнствени същества. На тях се дължат войните, които стават на земята. Значи, Марс влияе върху Земята така, че предизвиква войните. Всяка планета указва специфично влияние върху Земята и върху отделните личности, вследствие на което се дължи голямото разнообразие между хората.

Сега ние ви навеждаме тези мисли, за да видите, как хората се смущават от някои мисли, които нямат нищо общо с техния живот. Например, някои се смущават от мисълта, че някога планетите ще воюват помежду си, и земята ще бъде победена. Да се смущават от тези мисли, това е все едно, да се безпокои човек, как ще се нареди животът му на старини, или какво ще стане с него след 20– 30 години. Ако от изгряването на слънцето до залязването му ти прекарваш деня добре, отнасяш се с всички хора и животни правилно, и следният ден ще бъде за тебе добър. Ако предният ден не си живял добре, и следният няма да живееш добре. От тебе зависи да си създадеш добро или лошо бъдеще. Затова, именно, казват, че човек сам кове съдбата си.

Като изучава законите на природата, човек дохожда до положение да различава разумните закони от неразумните. Значи, има разумни и неразумни закони, на които се дължат различните явления в природата. Например, съвременните учени са забелязали, че и земята, както всички живи същества, диша. Земната кора се повдига и спада на височина 25 см., т. е. става дълбоко дишане. Значи, един велик, разумен закон регулира дишането на земята и на всички живи същества, които живеят на нея. При това, ако ритмусът в дишането на хората съвпада с ритмуса при дишането на земята, в техния живот настава пълна хармония. Ако ритмусът при дишането на хората не се съвпада с ритмуса на земята, явява се дисхармония в целия живот. И слънцето диша. Това, което учените наричат бури на Слънцето, не са никакви бури, но дишане. Повърхността на Слънцето се вдига и слага, както кората на Земята. Дишането на Земята и на Слънцето е свързано с разумни закони, вследствие на което не може да се обясни по механически начин. Съществуват и органически процеси, които също са разумни, но те се различават от дишането на Земята и на Слънцето, което се управлява от друг род разумни закони.

Сега, не е нужно човек само да вярва, защото, ако вярва в това, което не съществува, той изпада в заблуждения. Друго нещо е, ако той вярва в това, което съществува. Това значи, да се домогне човек до истината. Който не възприема истината, дохожда до положение да вярва в това, което сам отрича. Без вяра в нещо, положително или отрицателно, човек не може да

живее. Някои казват, че не вярват в съществуването на Бога. Значи, вярват в несъществуването Му, т. е. те вярват в отричането на нещо. Каква вяра е тази? Каква философия има в отхвърлянето на Бога или в отричането Му? Да отхвърлите Бога, това значи, да отхвърлите Великия или Тихия океан от земята. Можете ли да го отхвърлите? Не можете. На кое място на земята ще го поставите? Следователно, Бог е такава величина, която никой не може нито да премести, нито да отхвърли. Ние живеем в Него, потопени сме в Него и, каквото и да правим, не можем да излезем вън от сферите на Неговото влияние. Смешно е, когато слушате някой да философства, какво представя Бог. Това е все едно, малкото дете да разисква върху въпроса, какво представя неговата майка и какво нещо е любовта ѝ. Вижда ли детето любовта на майка си? То не вижда любовта, а вижда само проявите ѝ. И това не може да даде представа на човека за любовта. – Защо? – Това, което за едного е любов, за другиго не е. Някой вижда гениалността в даден човек, а друг нищо не вижда. Хора, които се водят от чувствата си, дохождат до различни мисли, до различни възгледи в живота. Обаче, има положения в природата, когато всички хора мислят и чувстват еднакво. Ако няколко души повдигнат една златна топка, която тежи един килограм, не всички ще кажат, че тя тежи точно един килограм: някои ще кажат, че тежи по-малко, други – повече – ще имат различни усещания. Обаче, ако нагорещите тази топка до 1200° топлина, всички хора и животни ще се отдалечат от нея, всички ще имат еднакво мнение. Даже и най-силното животно – слонът, като се приближи до нагорещената топка, веднага ще отскочи настрана.

Христос казва: „Доведете ми го тук”. Сега и на вас казвам: Ако вие не можете да доведете фактите в съзнанието си така, да бъдете искрени пред себе си, да имате ясна представа за нещата, нищо не можете да постигнете. По отношение на това, как възприемат нещата в съзнанието си, хората се делят на три категории: първата категория възприема фактите изведнъж, без да са убедени в тях; втората категория отрича всичко а третата – първо обмисля нещата и, след като се убеди в тях, тогава ги приема.

На първата и на втората категория хора не може да се разчита, защото те са готови да приемат и да отричат всичко. С всичко се съгласяват и на всичко се противопоставят. Дойдете ли до третата категория, на тях може напълно да се разчита. Те се занимават с реалността на нещата. Наблюдават, изучават, съпоставят нещата и тогава ги изнасят пред хората. Каквото каже този човек, казаното се съвпада с действителността.

Днес всички хора искат да бъдат богати, учени, силни, да пеят и свирят добре – с една дума, да бъдат щастливи. Всички хора искат да владеят някакво изкуство, с което да се прочуят. Да владее човек известно изкуство,

това значи да прилага известни разумни закони. Всеки е роден за някаква работа; всеки има известно предназначение, което трябва да изпълни.

Сега, като говорим за човека и за неговото предназначение, трябва да го разглеждаме като част от целокупния живот, а не като нещо цяло, независимо от другите живи същества. Ако счупите едно шише, всяко парче е ценно като част от цялото, а не като самостоятелна единица. Щом знаете цената му като част от цялото, вие ще го цените и като самостоятелна единица. Човек е ценен още дотолкова, доколкото е свързан с окръжаващите, както и с цялото човечество. Ще кажете, че вие не виждате съществата, с които сте свързани. Това нищо не значи. Ако не виждате някои неща, това не значи, че те не съществуват. Тъй както сме създадени, някои хора виждат по-далеч, а други – по-близо. Има хора, които виждат и отзад, отпред и отстрани. За тях няма преграда, няма ограничения. Тези хора наричаме ясновидци, т. е. хора с ясно, силно зрение. те виждат и зад преградите.

Един професор по музика правил своите научни опити с една своя ученичка. Това било някъде в Америка. Когато ѝ преподавал, тя виждала всичко, каквото ставало на улицата: какви хора минавали, как били облечени, кой с кого се разговарял и т. н. Щом излизала от стаята на професора, тя нищо не виждала. Ще кажете, че стаята била обърната към улицата. Не, стаята била вътрешна, далеч от улицата, за да не се отвлича вниманието на учениците, когато професорът им преподавал. Значи, когато професорът съсредоточавал ума си, неговата ученичка ставала ясновидка. Щом се отдалечавала от него, тя губела ясновидството си. Значи, професорът и неговата ученичка имали еднакъв фокус на зрението.

Онези, които не разбират законите, ще кажат, че това не е нищо друго, освен халюцинация, или никакво хипнотично състояние. В халюцинацията нещата се преувеличават, не отговарят точно на действителността. Ето защо, за да разберете, доколко фактите са действителни, трябва да ги превеждате. Например, ако разглеждате бълхата под микроскоп, ще я видите крайно увеличена. Това не значи, че тя не съществува. Разликата между бълхата, гледана с просто око и с микроскоп, се състои главно в размерите. Много хора имат способността да преувеличават нещата. Това се дължи на чувството на преувеличаване, което в тях е особено силно развито.

Един българин отишъл в гората да сече дърва. По едно време той чул никакво шумолене между дърветата и като помислил, че това са мечки, веднага се върнал у дома си с празна кола. – Защо не докара дърва? – запитала го жена му. – Остави се, 60 мечки излязоха срещу мене. Като ги

видях, уплаших се и се върнах назад. – Не вярвам да са били 60 мечки.– Е, ако не бяха 60, поне 50 бяха. – И това е невъзможно. – Слушай, жена, 40 мечки трябва да бяха. – Не говори такива работи! – Поне 30 бяха. – Пак не ти вярвам. Той намалявал, намалявал, докато стигнал до една мечка. Най-после казал: Да ти кажа истината, никаква мечка не видях, но нещо зашумя между дърветата, и аз се уплаших, като помислих, че е мечка и се върнах назад.

Питам: каква философия може да има при такова преувеличаване на фактите? Каква философия може да съществува при страха, на който хората се подават? Благодарение на големия страх, мнозина заболяват от неврастения. Някой се страхува да остане сам в къщата си. Друг се страхува да мине през някой мост. Трети се страхува от това, че кокошката пропяла, та означавало нещо съдбоносно. Някои пък се страхуват, че тяхното верую не е право, не е съгласно с веруюто на православната църква. Не е важно, какво е вашето верую, но идете в някоя държава, на която веруюто е най-право и посетете затворите, съдилищата, полицията, да видите каква законност, какъв ред и порядък съществува там. Идете в училищата им, да видите, каква култура съществува между образованите хора. Обиколете целия свят, да видите, в какво се заключава правотата на тяхното верую, както и висотата на тяхната култура. Като обикаляте света, вие се натъквате на различни култури, на различни убеждения и отношения. Например, ако отидете в Англия, ще видите, че англичаните са големи скъперници по отношение на времето. Като им дойде някой гост, ако са заети с никаква работа, или са дали на някого среща, те изваждат часовника си, извиняват се на госта и го напущат. Те ценят времето си, затова казват, че времето е пари. Българинът, обаче, пилее времето си. Това показва, че той разполага с много време.

Христос каза на учениците си: „Доведете ми го тук”. С едно поставяне на ръцете си върху болния, Христос направи това, което учениците Му не можаха да направят. По този начин, именно, Христос възстанови авторитета на учението си, което учениците не можаха да направят. Мнозина се бяха разколебали от неуспеха на учениците, но разбраха, че трябва пост и молитва от една, страна, и вяра – от друга, за да могат да изпъдят лошия дух от болното момче.

Днес всички Христови последователи са пръснати по целия свят, в църквите и вън от църквите, но не могат да пъдят лошите духове, не могат да лекуват всички болести. Днес съществуват хиляди лекари в света, определят диагнозата на болните, правят различни операции, но малка част от болните оздравяват. Като правят операции казват, че всичко е свършено добре. Обаче, два-три деня след операцията се явява някакво

усложнение, и болният заминава за другия свят. Така постъпват и много проповедници. Те проповядват тук-там, обръщат хората към Бога, но щом дойде известно изпитание, обърнатите се отказват от Бога. – Защо? – Някакво усложнение се явило. Значи, не е достатъчно да вярваш в Бога, но трябва да придобиеш изкуство, с което да си служиш при всички изпитания и мъчнотии. Истински вярващите и духовни хора са реалисти. Каквото знаят, те го прилагат. Затова, именно, казваме: „За предпочитане е да имаш един заек в кошарата, отколкото много зайци в гората". Единият заек в гората представя онова верую, което внася в ума на човека една светла мисъл, в сърцето му – светло чувство и във волята му – сила, чрез която може да направи едно добро за себе си и за окръжаващите. Това значи, да има човек свещено верую, което може да го крепи във всички случаи на живота.

И тъй, ако искате да изработите едно свещено верую, вие трябва да се откажете от стария живот и от погрешките, които са ви спъвали досега. Погрешките ви представят старите дрехи, които трябва да съблечете. Щом ги съблечете, ще видите, че те нямат нищо общо с вас. Освободите ли се от погрешките си, спрете се върху същественото и неизменното в себе си. Не се спирайте върху това, какво представяте, когато сте между хората, но когато сте сам, и вижте тогава, как мислите, чувствате и постъпвате. Човек може да се познае отчасти, когато остане сам, свободен от влиянието на хората. Не е лошо влиянието на хората, но понякога то е добро за другите, не и за тебе. Ако гласът на една певица обхваща три октави, това е добре за нея. С това тя може да влияе и на другите, да събуди импулс за работа в тях. Обаче, това още не значи, че които я слушат, могат да станат добри певци. Друг е въпросът, ако между тоновете на всички певци има известно съответствие. При това положение, ако всички вземат тона до, ще се чува, като че само един пее. Тъй щото, влиянието между хората е ценно само тогава, когато те си хармонират. Няма ли хармония между тях, те се натъкват на големи мъчнотии.

И тъй, за да поддържате хармонията на живота, вие трябва да избягвате еднообразието. Хармоничният живот е подобен на хармонията в музиката. От гледището на тази аналогия, тонът до, от първата гама представя физическия живот; тонът до от втората гама представя духовния живот; тонът до от третата гама представя Божествения живот. Между тези тонове има известно съотношение. Ето защо, ако човек вземе правилно долно до той ще вземе правилно същите тонове и от по-горните гами. Затова казваме, че ако човек живее добре на физическия свят, ще живее добре и в духовния, и в Божествения. И обратно: ако не живее добре на физическия свят, не може да живее добре и в останалите два свята. С други думи казано: ако човек живее добре на земята, ще живее добре и на небето. И

обратно: ако живее добре на небето, ще живее добре и на земята. Някои казват, че могат да живеят добре на небето, но не и на земята. В това отношение те приличат на онзи турчин от Багдат, който се хвалил, че като бил в родния си град, прескачал трапове, широки 20 метра. Някои му казали: Ето, и тук има такива трапове, опитай се да прескочиш един от тях. – Не, само в Багдат мога да прескачам такива трапове. – Какъвто си тук, такъв си бил и в Багдат, отговорили присъстващите.

Мнозина запитват, какво са били в миналото. На всеки, който ми задава такъв въпрос, отговарям: Какъвто си сега, такъв си бил и в миналото. Някой не познава поезията, не знае никакво изкуство, а си въобразява, че в миналото бил княз, философ, учен, поет, или патриарх. Невъзможно е човек да е минал през високо положение, без да запази нещо от това, което е носел в миналото.

„Доведете ми го тук”. Това значи: Доведете всички мисли, чувства и разбирания до съзнанието си, да разберете добре сегашния си живот и да си го обясните. Ще кажете, че познавате човека по неговата външност, по лицето му, по израза на неговите очи. Оттук казвате, че познавате живота по проявите на хората. Нито едното е вярно, нито другото. Човек не може да се познае отвън, нито животът може да се разбере от проявите на хората. Ако искате да разберете човека, да знаете какъв капитал носи, обърнете внимание на неговия мозък. Има една наука, която хората още не познават, тя е тъй наречената „наука за мозъка”. Ако отворите мозъка и наблюдавате промените, които стават с пирамидалните клетки на мозъка и със сивото вещество, ще забележите, че в различните хора – поети, учени, философи, добродетелни и праведни, промените са различни. Мозъкът на всички хора не е еднакво организиран, поради което те се проявяват различно. Изобщо, мозъчните клетки, както и клетките на нервната система на праведния човек се различават от клетките на обикновените хора. Ако тия клетки дойдат до крайно изтощаване, човек се прощава с живота. Задачата на религията и на науката от древността до днес е да научи хората да живеят съобразно разумните закони на природата. Първоначално човек следва тия закони неотклонно, докато дойде до положение да се откаже от тях и взима крива посока в живота. Какво верую, каква наука е тази, от която човек в един ден може да се откаже? Щом може така лесно да се откаже от убежденията си, две неща могат да се предполагат: или убежденията му не са реални, или той не ги разбира.

Едно е нужно на човека: да бъде устойчив в своите възгледи и убеждения. Такива са просветените хора, били те българи, руси, германци, англичани, французи и др. Ще кажете, че просветените хора минават за еретици. Това

е криво разбиране. Според нас, еретик е този, който не вярва в законите на великите добродетели – на любовта, мъдростта, истината, правдата и добродетелта. Всеки, който вярва във великите добродетели и живее според техните закони, той е просветен, той е правоверен. Само просветеният, правоверният може да направи всичко, каквото пожелае. Който не може да направи това, което говори, той е еретик, той не е правоверен. Ще кажете, че еретик е онзи, който се отеля от общото вярване. Ако общото вярване е правилно, съгласен съм с вашето твърдение, но ако не е правилно, не съм съгласен. Общото верую подразбира един Бог. Ако всички хора вярваха в един и същ Бог, между тях нямаше да съществуват никакви противоречия. Така ли е всъщност? Следователно, щом между хората съществуват противоречия и недоразумения, това показва, че те служат на много богове. Значи, хората са многобожници. Ако всички си служат с една и съща мърка, никакви разногласия няма да се явят между тях.

Съвременните хора се нуждаят от такова разбиране, в което да имат права мярка, с която да определят нещата. Имат ли тази мярка, те могат да чистят и ума, и сърцето си от всички криви мисли и чувства. Ако нямат тази мярка, те се плашат как ще прекарат живота си. Че хората още не са живели, както трябва. Те не са опитали още нито своята любов, нито любовта на своята майка или на своя баща. Те не са опитали още любовта на своя приятел. Те не са опитали любовта и на своя народ. Попитайте великите хора, разбира ли ги някой? Кой народ е разбрал своя пророк, пратеник от Бога? Кой народ разбра великите хора, които се родиха всред него? След смъртта им започват по малко да ги разбират, но докато са живи, никой не ги разбира. Вие се ръкувате с един човек, гледате го в лицето, виждате, че се мръщи или се смее, но не знаете защо прави това, не го разбирате. Аз имам две обяснения за това. Казвам: Този човек се мръщи, гърчи лицето си, защото има болка някъде – болен е. Без да зная това, аз му причинявам болка. Като видя, че някой се засмее, зная, че този човек е здрав, приятно му е, че се ръкувам с него. Следователно, здравият човек е весел и засмян, а болният – тъжен и в повечето случаи намръщен. Човек трябва да наблюдава нещата, да се учи. Един ден дойде при мене един калугер. Аз го погледнах и му казах: Като те гледам сега, мога да ти кажа, колко време се молиш, по колко поклони правиш на ден. – Отде знаеш това, да не си ясновидец? – Не е важно, отде го зная, но мога да ти кажа. По мазолите на пръстите ти познавам, колко поклони правиш. Аз зная, при колко поклони могат да се образуват мазоли, т. е. надебелявания на пръстите. Изобщо, всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка, от какъвто характер и да са, хвърлят отпечатък върху лицето на човека. Който разбира тези отпечатъци, може свободно да чете по тях.

Сега ще приведа един митически разказ. В древността Бог изпратил един ангел, на име Израел, при една от царските дъщери, да й занесе една книга, по която да учи, как да се върне при Бога. Дълго време тя се молила, да й даде Бог тази възможност, да се просвети и тръгне в правия път. Като дошъл при царската дъщеря, ангелът започнал да я учи, но се влюбил в нея и не могъл да се върне на определеното време на небето, да даде отчет за работата, която свършил. За наказание, другарите му решили да го превърнат в славей и да го оставят на земята още десет хиляди години, да научи урока си. Като прекарвал в гората, славеят пеел, скачал от дърво на дърво, докато един ден срещнал една птичка, подобна на себе си. Той се влюбил в нея, оженили се и си направили гнездо, дето женската снасяла яйчицата си, от които се излюпили малки славейчета. Те заедно отглеждали малките си и ходели да им търсят храна.

Един ден друга женска птичка срещнала славея, влюбила се в него и пожелала да дойде в гнездото му. – Не мога да те приема при мене, жена ми е ревнива, ще се разсърди. – Аз няма да се явявам пред лицето й. Ще дохождам в гнездото ви, когато тя отива да търси храна. Докато се върне майката на малките пиленца, аз ще се грижа за тях, да не бъдат самички. – Не мога да те приема при мене, повторил ангелът. Преди десет хиляди години ме изпратиха на земята, като ангел, при една царска дъщеря, да я уча, а аз се влюбих в нея и останах тук. Веднъж направих една погрешка, повече погрешки не искам да правя. – Толкова погрешки си направил, направи още една за мене. – В такъв случай, ще бъда осъден да остана още десет хиляди години на земята. Щом е така, не прави нови погрешки, но аз ще отглеждам малките, когато жена ти отсъства. Като се върне тя, аз ще се скрия. Значи, две жени отглеждали децата.

Питам: могат ли две жени да живеят при един мъж? – Могат. – Кога? – Когато едната се самоотрече в полза на другата. Втората жена носела червейчета и отглеждала малките в отсъствие на майка им. Като свършила работата си, тя казала на своя възлюбен: Радвам се, че живеете добре. Гледай този път да издържиш изпита си. Втората птичка, която се явила като втора другарка, била също така ангел, който дошъл да изпита славея, научил ли е урокът си, лъже ли се още по жени. Голямото падение на човека се дължи на жената. Пред това изкушение падат и философи, и поети, и писатели, и учени, и проповедници и бащи.

Следователно, две жени могат да обичат един мъж, но при условие, да се занимават с отглеждане на децата му, а не с него. С други думи казано: Отхранвайте мислите на поета, но не се занимавайте с него. Отхранвайте мислите на философа, но не се занимавайте с него. Поддържайте правите възгледи на съдията, но не се занимавайте с него. Възприемайте великите и

възвишени идеи на видните и знаменити хора, но не се занимавайте с тях.

Христос казва: „Доведете ми го тук”. След като е живял няколко години на земята, човек казва: Дотегна ми вече да живея. – Защо му дотегнало? – Защото не издържал изпитите си. Срещнала го една птичка, възлюбила го и пожелала да остане при него. Той я погледнал, но в очите й се виждало друго нещо – жената. Когато иска нещо, жената дава вид, че е честна, морална. Тя иска да каже, че няма лоши намерения. Така постъпват обикновените хора, но който иска да разбере живота, трябва да знае, че ако лъже, и него ще лъжат – нищо повече. Ако постъпват нечестно, и към тебе ще постъпват нечестно. Всеки, който прилага лъжата в живота си, сам ще се натъкне на нея. Всеки човек трябва да обича, това е в реда на нещата. Ако носите любовта в себе си и погледнете един болен, той трябва да стане от леглото си и да оздравее. Какво правят момците? Погледнат една здрава мома, но след време тя заболява. – Защо заболява? – Погледът им не е чист. Те носят отрова в себе си. Днес мъже и жени се женят, но след време се разболяват. – Защо? – Има нещо дисхармонично между тях. Единият или другият не е определен да се жени. Когато момъкът или момата са дали обещание в някое светилище да не се женят, не трябва да нарушават обещанието си. Който наруши обещанието, наказва се със смърт. За всяко нарушаване на обещания, дадени пред Бога, следва смъртно наказание.

Като слушате примера за ангела, който влязъл да живее в славея, ще кажете, че това е невъзможно. Наистина, всяко нещо, което науката не може да обясни, минава за невероятно. В такъв случай, много неща минават за невъзможни, обаче, това са факти. В Казанлък една баба, около 85 – 90 годишна, разправя една своя опитност, която имала на младини. Когато била мома още, в нея се влюбил един млад момък, когото наричали змей. Обаче, тя се влюбила в друг и се оженила за него. Змеят не могъл да я забрави и да се откаже от нея и решил да замине за Херцеговина, дето наскоро се обявило въстание. Преди това, той я срещнал, спрял я и й казал: Слушай, не мога още да се помиря с положението си, но не искам да убия мъжа ти, да направя престъпление, затова заминавам в Херцеговина. На края на града има едно изворче, по него ти ще познаеш, жив ли ще се върна, или ще бъда убит: докато изворчето тече, аз ще бъда жив. В който ден изворчето пресъхне, ще знаеш, че аз съм убит. Както казал, така станало. Известно време изворчето текло. Обаче, един ден тя видела, че пресъхнало. Тогава тя си казала: Отиде един живот!

Това са явления, които могат да се обяснят по психически начин. Те нямат нищо общо с физическите или механически явления. Когато хората се справят със своя вътрешен страх, те ще могат да обяснят тези явления. Днес те се страхуват да не излязат вън от рамките на науката и признават

само тези явления, които науката може да обясни. Щом не може да обясни известни явления, те ги отхвърлят.

„Доведете ми го тук!" – Защо Христос поиска да доведат болното момче при Него? – За да го излекува в името Божие и да покаже на хората, какво значи вяра в Бога. Да вярвате в Бога, това значи, да живеете така, както Той живее, да любите така, както Той люби. За такива хора, именно, Христос казва: „Доведете ми ги тук!" Следователно, всеки човек, когото Бог е изпратил до тебе, това е една овца, която ти трябва да учиш. Ако приложиш истината по отношение на нея, ти се повдигаш; ако приложиш лъжата, ти сам се унижаваш. Най-великото и красиво нещо е човек да говори истината. И когато говори, и когато мълчи, той може да прилага истината. Това е истинският човек: и като говори, и като мълчи; и когато спи, и когато е буден, всякога трябва да говори истината. Като правех своите френологически изследвания, аз веднага познавах, кой човек говори истината, и кой не говори истината. По движенията на ръцете и на краката, по движенията на мускулите на лицето, на устата, на очите се познаваше, кой човек е добър и кой – лош. Мускулите на лицето на добрия човек са меки, спокойни. Той е всякога усмихнат, доволен, благодарен, че живее на земята. Каквото и да му кажете, не се обижда. Христос казва: „Доведете ми го тук!" Ако сегашните хора отидат при Христа, на небето, те ще искат от Него да им определи диагнозата, за какво са способни, какво могат да направят. Не, който отиде на небето, трябва да занесе нещо готово, което е изработил на земята: ако е поет, трябва да напише едно хубаво стихотворение; ако е музикант, трябва да изсвири едно хубаво музикално парче; ако е архитект, трябва да изработи един хубав модел. Изобщо, всеки трябва да занесе нещо изработено, и то оригинално, да се отличава от работите на всички хора. Ще кажете, че обичате Бога. Като Го обичате, трябва да занесете нещо от това, което сте работили на земята.

Сегашните хора изразяват любовта си с откъснати цветя. Когато искат да покажат, че обичат някого, че са доволни от него и му благодарят за нещо, те му носят откъснати цветя. Значи, сегашната любов е любов на откъснатите цветя. Тази любов е безплодна, нищо не ражда. Ако момъкът занесе на момата букет от откъснати цветя, тя има право да върне този подарък като лош символ и да му каже да го замести с една саксийка с живо цвете, което има условие да расте и да се развива. Не е добре да късате цветята. Не е добре да режете живите клончета на дърветата. По този начин вие осакатявате дихателната им система. Ако искате да режете клончета, режете сухите, а не живите. Това не значи, че дървото трябва да расте нависоко, но да има повече листа и клончета. Колкото повече листа и клончета има едно дърво, толкова по-добре за него. Колкото повече идеи има човек, толкова по-добре за него. Англичаните казват, че човек трябва

да има само една свещена идея. Право е, човек трябва да има само една основна, свещена идея, но същевременно трябва да има още много идеи, които да се движат около основната, да я допълват. Човек трябва да се интересува от всичко. Който иска да се развива, трябва да се интересува от всичко.

Сегашните възпитатели искат да повдигнат младото поколение, но си служат с отрицателни методи. Те казват: Това не правете, онова не правете, не пийте, не се смейте, не играйте, не говорете много и т. н. След всичко това се чудят, защо нямат добри резултати. Ние прилагаме положителни методи при възпитанието и казваме на хората, какво да правят, а не какво да не правят. Ние им казваме да пият, колкото искат, но от най-хубавата, планинска вода; да ядат, когато са гладни, но сами да си готвят, да не измъчват окръжаващите; да говорят, колкото искат, но разумно и на място; да пеят, да играят, да се смеят, да скачат, да се радват, когато са проявили доброто. Някой ще седне да яде и да пие за сметка на другите и ще каже, че всички хора са братя. Какво братство и равенство е това, когато един взима всичкото имане на баща си, а на другите нищо не остава? Братство и равенство подразбира, всички да вземат участие в благата, на всеки да се даде припадащата част, и след това всички да се впрегнат на работа Това наричаме ние братство, това наричаме култура.

Някои казват, че ще преживеят, както и да е, на земята, та като отидат на небето, тогава ще мислят. Не е така. Бог е навсякъде – и на небето, и на земята. Следователно, както живеем на земята, така ще живеем и на небето. Животът е един и същ навсякъде, само че онези, които имат пред вид целокупния живот, трябва да живеят по един и същ начин и между хората, и между ангелите. Хората слизат на земята, качват се на небето, да научат нещо ново. Добре е, когато човек съзнателно слиза и се качва, но страшно е, когато пада. Първото наричаме слизане и възлизане, а второто – смърт и раждане. Човек може да се ражда и на небето, и на земята; също така той може да умира и на небето, и на земята. Докато живее разумно, човек се ползува от благата на Божествения живот. Той живее в Божията Любов, Мъдрост и Истина, и за него няма смърт, но възкресение.

И тъй, който иска да се развива правилно, трябва да се въодушевява от светлата идея, че Бог е Любов и живее навсякъде. Той трябва да държи в ума си мисълта, че човек може да има чисти и възвишени мисли и чувства и да се подтиква от своята разумна воля, да постъпва всякога право. Който е господар на своите мисли и чувства и може да служи на своята разумна воля, той е истинският човек; той е човекът, който ще се роди в бъдеще и ще носи светлата идея за братство и равенство между хората. Сегашните хора пък трябва да се съблекат от своите стари възгледи и разбирания и да

приемат новото. Те трябва да се освободят от досегашния си морал. Ако не са готови да приемат новия морал, поне да проявят човещината си. Думата „човещина" е по-силна от сегашното понятие за морал. В сегашния морал влиза и лъжата, а човещината изключва всякаква лъжа. Обаче, новият морал изключва всякаква лъжа, бяла или черна. Той подразбира жертва, направена от любов и високо съзнание.

„Доведете ми го тук". Това значи: Възстановете в себе си онова верую, да можете да докажете пред всички, че вярвате в Бога, че имате Неговата Любов, Мъдрост и Истина. Ще кажете, че Христос може да направи всичко. Не е важно, какво може Христос да направи; важно е, какво вие можете да направите. Христос лесно може да оправи света. Важно е, как ние можем да го оправим. Докато хората не станат едно с Христа, т.е. докато не станат по мисли, чувства и дела едно с Него, светът няма да се оправи. Станат ли едно с Бога и с Христа, те ще станат нов народ, между който ще се възцари Божията Любов, Мъдрост и Божията Истина. Тогава ще дойдат новите учители, новите майки и бащи, новите управници, новите господари и слуги.

Новото ще дойде в света по естествен път.

„Доведете ми го тук!"

35. Беседа от Учителя, държана на
27. април, 1930 г. София. – Изгрев.

1930_04_30 Положително знание
лекция пред общия окултен клас

ПОЛОЖИТЕЛНО ЗНАНИЕ

Ще прочета част от началото и края на 119 Псалом.
Блажени, които са непорочни в пътя си. /Алеф – 1 ст./. Всяко нещо в началото си е непорочно.
„Които ходят в закона на Господа." /- 1 ст./.
„Блажени, които пазят свидетелствата Му, и търсят Го с все сърце." /- 5 ст./. В първо време човек търси знанието, но като го намери, престава да търси.Така и децата, в първо време търсят знанието, но като станат възрастни, престават да го ценят и, вместо да се подигнат от него, те се възгордяват. Ако не може да използва знанието, както трябва, човек се възгордява, а гордостта покваря човешката душа.
„Тогаз няма да се посрамя, когато погледна всичките Твои заповеди." /- 6 ст./. Кога човек се срамува? Когато е нарушил нещо. Щом изпълнява Божиите заповеди, той не се срамува.
Да приближи викането ми пред Тебе Господи /Тав. – 169 ст./. Днес всички хора викат към Господа; децата викат пред Господа; генералът, който води стотици хора на полесражението, вика към Господа. Докато не е влязъл в сражение, генералът заповядва, обикаля фронта. Щом преживее някаква авария, всички започват да бягат. Мине ли катастрофата, ново настъпление, ново викане пред Господа.
Избави ме според Словото Си. /- 170 ст./. Всички хора, грешни и праведни, искат избавление. Защо и праведният вика към Господа за избавление? Защото не е много силен. Има нещо страшно в света, от което и праведният иска да се избави. Той се обръща към Господа да го избави. Защо идат страданията в света? Страданията се явяват като метод за развиване на мекота в човека. В човешкото естество има нещо грубо, което трябва да се смекчи. Колкото рязка и груба да е гамата, в която даден човек живее, тя е необходима за самия него; влезе ли в отношение с хората, този човек трябва да прояви известна мекота. За да прояви мекотата си, нужни са страдания. Той трябва да прави ред отстъпления в себе си, докато прояви онази мекота, свойствена на Божествената любов. Само при големи страдания човек може да прояви мощта на своя дух.
Съвременните хора, мъже и жени, са силни в мъжкия принцип. Колкото повече се засилва мъжкият, грубият принцип в човека, толкова повече лицето му се покрива с косми. Космите, с които е покрито тялото на животните, говорят за голямата им грубост. Чрез страданието космите постепенно отпадат, за да се прояви мекият принцип. Някои хора се показват външно меки, разположени, усмихнати, но зад усмивката им се крие нещо кисело и горчиво. Достатъчно е да ги засегнете малко, за да се

прояви тяхната грубост. Киселият, горчивият елемент не влиза в човешкото съзнание. Той е външен дисонанс, какъвто срещаме при съчетанието на известни тонове. Ако двама души изпеят тона do, непременно ще има известно различие в тембъра, в силата, в чистотата. Изобщо, тоновете се различават един от друг по броя на трептенията. Както тоновете се различават по броя на трептенията, така и числата се различават по енергията.
Представете си, че получавате от трима души по четири лева, или от двама души по шест лева. В двата случая получавате числото 12, но от различни числа. Числото три е пасивно число, число на равновесие, а четири е активно число. Тройката представя детето – синът или дъщерята, а четворката – майката или бащата. Ако синът и бащата, или дъщерята и майката работят заедно, какво ще създадат? Ако умножите числата 2x3=6, ще имате двойката – бабата и тройката – внукът. Когато бабата и внукът работят заедно, ще се получи числото шест – произведение. Коя работа ще бъде по резултатна, тази на бабата и внука, или на бащата и сина? Кой резултат ще бъде по-мощен: този, който се получава от 3x4 или от 2x6? Мислете върху съчетанията на числата, да проникнете в техния смисъл, в тяхната философия. Както външният и вътрешният живот на човека предполагат известна философия, така и в отношенията на числата има известна философия, която трябва да се изучава.
Следователно, дойде ли до философията на своят вътрешен живот, човек трябва да наблюдава, какви са мислите и чувствата му през различните часове на деня, в зависимост от изгряването и залязването на слънцето. Ако следи мислите и чувствата си, човек ще забележи, че сутрин те имат един характер; на обяд, когато слънцето се намира в зенита – друг характер и вечер – при залязване на слънцето – трети. Изгревът внася в човека едно нещо, а залезът – друго. При изгрев слънце човек изпитва радост; при залез слънце – скръб. Изгревът може да се уподоби на радост, залезът – на скръб. Кои са причините, поради които изгряването на слънцето прави човека радостен, а залязването – скърбен? Когато се качва по планински върхове, човек става радостен; когато слиза в долини, той става скърбен. Човек е подложен на различни промени, резултат на различни причини. Не само човек, но всички тела претърпяват промени. Ако вземете прясно, току-що издоено мляко, и започнете да го удряте, след половин час то ще се превърне на масло. Като отделите маслото, ще остане мътеница. Мътеницата е мляко, от което е отнето маслото. Когато човек се оплаква, че е изгубил нещо от себе си, той мяза на мляко, от което е извадено маслото. Кой вади маслото от човека? Страданията. Те не са нищо друго, освен буталката, с която бият млякото, докато извадят маслото от него. Ако остане само мътеницата, човек започва да страда, че е изгубил любовта, радостта, разположението на духа си и т.н. Срещате един човек разположен, любезен. На другия ден го виждате неразположен, скърбен.

Защо? Очукали го, обрали маслото му и оставили само мътеницата. В това отношение някои хора приличат на скъперника на Молиера, който се оплаквал, че го обрали. Кой го обрал? Всички хора, целият свят го е обрал. Мнозина казват, че всички хора са лоши, че целият свят е лош. Това са разсъжденията на Молиеровия скъперник. С такива разсъждения нищо не се постига. Като живее, човек трябва да знае определено, защо се радва и защо скърби, защо обича и защо мрази, кой го обича и кой не го обича. Само по този начин той ще дойде до вътрешната наука на живота.
За да се домогне до вътрешната наука на живота, човек трябва да бъде свободен. Може ли да се нарече свободно магарето, което има юлар на главата си, и господарят му всеки момент го тегли за юлара? Колкото е свободно магарето от юларя си, толкова е свободен и човек. Седи човек и мисли, какво да направи, как да се прояви, да се прочуе, да стане знатен. Обаче, като рече да се прояви, вижда, че не е свободен. Защо? Юлар има на главата си, не може да се освободи от него. Силен човек е онзи, който няма юлар на главата си, т.е. който не е вързан. Вържат ли го веднъж, той е изгубил свободата си. Като вързан, нищо друго не му остава, освен да учи. За да се освободи от юлара си, човек трябва да приложи закона на смаляването.
Веднъж Буда направил една погрешка, за която се измъчил много. Той имал будно съзнание, вследствие на което виждал и най-малките си погрешки. Един ден, когато бил в добро разположение на духа, той легнал под едно дърво да си почине. В това време голямата змия на света се увила около ребрата му и започнала да го души. Той не се борил с нея, но започнал да се смалява и се смалил толкова много, че се освободил от веригите на змията. Ако обикновен човек попадне във веригите на змията, ще се напъва, ще се бори с нея, да я победи. Змията на света представя злото. Не е лесно човек да се бори със злото. Няма човек в света, който да не е бит от злото и да не е опитал неговата сила. Като знаете силата на злото, не се подавайте на него, не ставайте негов проводник. Станете ли проводник на злото, няма да мине много време, ще го опитате върху гърба си. Даде ли път на злото в себе си, човек разваля отношенията си със своите близки. Често виждате, как двама приятели, или две приятелки се сбиват за нищо и никакво. Боят между приятелите не е нищо друго, освен игра на билярд, дето топките се удрят една в друга. Като разсъждавате по този начин, вие ще се домогнете до истината.
Две деца играят с пясък, правят си къщички. Едното взима пясък и хвърля в очите на другото. Разсърдено и недоволно, и второто дете прави същото. В резултат и двете деца се разплакват и отиват при майките си. Майките се скарват помежду си и разправят случката на мъжете си. И двете семейства взимат участие в разправията на децата и се скарват. Трябва ли възрастните хора да вървят по ума на децата? Като не могат да разрешават въпросите правилно, хората дохождат до големи противоречия и казват:

Животът е лош, светът не е добре създаден и т.н. Питам: Бог ли е виновен за изопачения човешки живот? Бог ли създаде този свят, пълен с недоразумения и противоречия? Някой пътник минава през една местност и в крака му се забива трън. Кой е виновен за това: човекът, или трънът? Трънът е влязъл в крака на човека, защото, или е бил бос, или обущата му са били тънки. Като е знаел това, пътникът е трябвало да бъде внимателен, да гледа, къде стъпва. Колкото да философствува, защо са тръните в света, защо бодат, човек нищо няма да разреши. Какво трябва да прави, ако се е убол? Той трябва да вземе игла, да бодне с нея в крака, дето е влязъл трънът, и внимателно да го извади.
Какво представя трънът? Трънът е злото в света, с което човек мъчно може да се справи. – Защо е дошло злото в света, не питай. Кажи си: „Да спи зло под камък!" Продължаваш ли да се запитваш много, ще те дадат под съд и ще те осъдят, как си могъл, без позволение да нарушиш цялостта на тръна. Ти си взел нещо от него. Следователно, нищо друго не ти остава, освен да се примириш с тръна, т.е. със злото в света. Както доброто съществува, така и злото има право на съществуване. Като се убожда на тръна, с това човек нарушава неговото спокойствие. Трънът не е нищо друго, освен бодлив тел, поставен на пътя му. Бодливият тел показва, че хората живеят във военни времена. Те не са толкова добри, колкото си представят, вследствие на което навсякъде се натъкват на бодлив тел, чрез който се възпитават.
Като изучават ботаника, естествена история, мнозина считат тръна за болезнено растение. Други, обаче, казват, че трънът е толкова необходим, колкото и ябълката. И трънът може да се използва за нещо добро, както и плодните дървета. Мисли или чувства от рода на тръна някога могат да изиграят по-важна роля от мисли и чувства от характера на ябълката. В този смисъл понякога светският човек може да контролира мисълта си повече от духовния. Слушате някой духовен да казва, че Бог ще промисли за всичко, и оставя работите си на Него, Той да ги нарежда. Той казва: Достатъчно е, че се моля на Бога. От мене повече не се иска. Този човек не разсъждава право. Той трябва да се моли, но и да работи, да разчита на себе си. Ако не разсъждава правилно, човек изпада в заблуждение. Запример, някой се чуди, защо работите на грешните хора се уреждат, а на праведните не вървят добре. Работите на грешните хора се нареждат толкова, колкото и на забитите колци. Има случаи, когато един забит кол, от голямата влага, може да изкара няколко листа, но в никой случай той не може да цъфне, да даде плод, и плодът му да узрее. Дойде ли сушата, покаралите листенца изсъхват, и колът си остава пак кол. Другояче се нареждат работите на праведните. Работите на праведния се нареждат, както върви развитието на зеленото дърво. Посадите ли едно дърво в земята, то пуща листа, клончета, започва да цъфти, да връзва плодове. Бавен е процесът на развитието на зеленото дърво, но сигурен. Посади ли

се веднъж, то се закрепва здраво в земята, от която черпи храна, и издържа на всички условия. При това, животът на това растение или дърво не е кратковременен.
Съвременните хора се нуждаят от положителни знания и разбирания за живота. Като не разбират нещата правилно, мнозина се запитват, защо понякога природата изменя отношенията си към тях, а не се запитват, защо те изменят отношенията си към природата. Къде е причината за промяната на тия отношения: в човека, или в природата? Ако времето се изменя, кой е виновен за това? Трябва ли да мислите, че времето е лошо разположено към вас, защото вятърът духал, или дъжд валял? И вятърът, и дъждът, и слънцето имат своите добри страни. Някой се оплаква, че хората не го обичат. Ако вятърът духа, той пак се оплаква. Когато вятърът духа, благодарете, че се е намерило същество, което ви милва, което глади косите ви. Когато дъждът ви мокри, благодарете на естествената баня, която природата ви създава. Ако слънцето грее силно и се изпотявате, благодарете на хубавите потни бани, които правите. Когато някой се оплаква, че изгорял от слънцето, той не разбира законите. Невъзможно е слънцето, което стои на милиони километри от човека, да изгаря. Почерняването не става от слънцето. Чернотата се дължи на лошото, което се крие в самия човек. Слънцето изтегля нечистото, лошото, което е скрито в човека. Ако то не излезе навън, човек ще се изложи на големи страдания и нещастия. Когато почернява, човек трябва да се радва, защото слънцето го лекува. Хора, които не почерняват, не могат да се лекуват от слънцето. Мнозина се оплакват от слънцето, но те се лъжат. Слънцето не причинява никакви повреди. Казват, че някой пострадал от слънчев удар. Слънчевият удар се дължи на известна дисхармония между човека и земята. Когато се движи, човек трябва да регулира своя ход с движението на земята. Щом се хармонизира със земята, той ще се хармонизира и със слънцето, защото между слънцето и земята има известно отношение. При това положение човек никога няма да пострада от слънчев удар.
Човек трябва да знае, че материята на неговото тяло може да се уподоби на материята, от която земята е направена. Всяка частица от човешкото тяло има свойствата на материята на земята. Следователно, ако не може да се хармонизира с материята на земята, човек усеща едно бълникане, колебание между частиците на тялото си. И в резултат на това колебание или бълникане той се усеща физически неразположен. При това положение той не може да мисли, да чувствува и да постъпва добре. За да се хармонизира с материята на земята, човек трябва да спре движението си за една-две минути. Това спиране ще му помогне така, че работите му през целия ден ще вървят добре. За да се справи със силите и теченията на природата, човек трябва да познава себе си, но трябва да изучава и земята, с всички нейни сили и закони, които я управляват. Като се изучава, човек забелязва, че между промените, които стават в природата, и тия, които

стават в него, има известно съотношение.
Съвременните хора работят много, а придобиват малко, защото разглеждат въпросите от тяхната анормална страна. Ако се произнасят върху мислите, чувствата и постъпките на човека, те ги разглеждат така, както днес се проявяват без да изключват анормалните прояви. Всяко нещо трябва да се разглежда в неговото здравословно състояние и след това да се вади заключение. При това, преценката на хората още не е абсолютно вярна. Например, това, което за един човек е добро, за друг е зло. Човек трябва да познава доброто и злото като основни мерки в живота. Само при това положение човек може правилно да расте и да се развива. Само при това положение невидимият свят може да разкрие на човека ония скрити закони на Битието, към които душата му се стреми. Само при това положение човек може да разбере смисъла на числата. Вие пишете числото 12, но не знаете, какво е значението на това число. Ако вземете числото 12 във втора степен, ще получите число, което представя важна формула. С тази формула вие можете да разрешавате важни въпроси. Дойдете ли до числото 13, вие се натъквате на някакво нещастие, или на някаква изненада.
Разправят следния случай за един герой. С един нож той убил 12 души. След това той турил ножа в ножницата си. Като намислил да убие 13 човека, той посегнал към ножа си, но останал изненадан – ножът ръждясал. Значи, след 12 убийства, той се натъкнал на последствията на своите дела. За да избегне лошите последствия на делата си, човек трябва да бъде внимателен, да знае, какво прави. При най-малкото невнимание, човек може да изгуби своето добро разположение. Ако е невнимателен в храненето, в мислите, в чувствата, в постъпките си, той непременно ще пострада. Приеме ли една мисъл, или едно чувство не навреме, той непременно ще разстрои своята нервна система. Същият закон се отнася и към храненето. Например, краставицата действува благотворно върху нервната система, но да се яде сутрин и на обяд. Яде ли се вечер, тя се отразява зле върху стомаха. Вечер краставица не трябва да се яде. Изобщо, вечер човек трябва да се храни преди залез слънце. Не е ли ял до това време, по-добре да не яде. Нека пие една чаша гореща вода или чай и да си легне с празен стомах. Така ще спи леко и приятно.
Каквито разстройства преживява светският човек, през такива минава и религиозният, и духовният, само че в други области. Светският човек разстройва стомаха си, а религиозният – мисълта си. Докато дойде до истинското разбиране на живота, той минава през ред заблуждения. Той мисли, че като вярва в Бога, изведнъж ще стане чист и свят човек. Не се постига лесно чистота и святост. При това, мъчно се познава, кой човек е свят. Светият човек външно не може да се познае. Той е естествен в отношенията си, смирен, минава незабелязано. Макар че се храни със специална храна, никога няма да разберете, какво яде. Ако го поканите с

храна, каквато не яде, той никога няма да ви каже, че това или онова не яде, но деликатно ще се извини, че се е хранил, и ще вземе само няколко хапки хляб, да не откаже на поканата ви. Влезе ли в някой дом, той не се взира, как е наредено, но се занимава с мисълта си. Стане ли въпрос за отношенията между мъжа и жената в този дом, каквото да види, той го разглежда от красивата страна. И ако го питат, какви са впечатленията му за характерите им, той ще каже че и двамата са добри хора, на които са дадени известни въпроси за разрешаване. Той ще им пожелае Бог да ги благослови, да решават правилно задачите си.
Светият човек вижда всичко, но в ума и в сърцето си задържа само хубавите неща. Докато не се научи да вижда само красивите неща в живота, да чува само хармоничните тонове и да яде чиста и здравословна храна, човек никога не може да стане свет. Това значи да живее човек в правия път – в пътя на любовта, в пътя на Христа. Тесен е пътят на любовта, но разнообразен. Някои мислят, че тесният път е път на страдания. Не, тесният път е път на учене, на придобиване знания. Само в тесния път човек познава себе си, ближния си и Бога. Само в тесния път човек разбира, отде е дошъл, защо е дошъл и как трябва да живее.
Да се върнем към числата. Какво число ще получите, като подигнете 12 във втора степен? 122 = 144. Като съберете цифрите на числото 144, ще получите числото девет. Като работите с числата, ще забележите, че при умножаване на девет с кое да е число, винаги сборът от цифрите на полученото число дава пак девет. Например, 2x9 = 18 = 1+8 = 9; 3x9 = 27 = 2+7 = 9; 4x9 = 36 = 3+6 = 9; 5x9 = 45 = 4+5 = 9; 6x9 = 54 = 5+4 = 9; 7x9 = 63 = 6+3 = 9; 8x9 = 72 = 7+2 = 9; 9x9 = 81 = 8+1 = 9; 144 = 1+4+4 = 9; 1296 = 1+2+9+6 = 18 = 1+8 = 9. Какво заключение можете да извадите от това съчетание на числата? Оттук можем да извадим следния закон: благоприятните условия всякога дават добри резултати. Земеделецът знае този закон и се съобразява с него. Той знае, кога и при какви условия, какви семена да сее. Това подразбира благоприятни условия. С този закон се обяснява, защо едни хора са богати а други – бедни. Богатият е роден при условия да стане богат – при благоприятни условия. Бедният е роден при неблагоприятни условия, затова не може да стане богат. Каквото да правите, вие не можете да станете богати, ако сте родени при бедни, неблагоприятни условия. Някой се ражда в бедно семейство, но условията на раждането му са благоприятни. Не се минава много време, случва се, че неговият богат чичо умира и му остава всичкото си наследство. Друг някой се ражда в богато семейство, но случва се, че бащата изгубва всичкото си богатство, и синът, вместо да наследи нещо от баща си, нагърбва се да изплаща дълговете му. Като живее на земята, човек минава от благоприятни в неблагоприятни условия и обратно – от неблагоприятни в благоприятни – да се учи. Иосиф беше продаден, след това лежа в затвор две години и най-после зае високо място в двореца на фараона. Добра беше зодията на Иосифа. Каквото да

прави, човек трябва да мине през противоречията на живота, да мине от едни условия в други. На окултен език казано: за да подобри съдбата си, човек трябва да се роди отново. Може ли отново, човек може да измени условията на живота си. Не може ли да се новороди, той ще остане при старите условия, дето ще се мъчи, ще страда, ще пада и става и, в края на краищата, нищо особено няма да постигне.
Казано е в Писанието: „Ако не се родите изново, не можете да влезете в Царството Божие." Следователно, ако не се родите изново, сиромашията, грехът, мъчението, страданието ще вървят след вас. Родите ли се изново, вие ще се съблечете от всички несгоди, както змията съблича кожата си. Не може ли да се освободи от несгодите на живота, човек ще остане в стария живот. Мнозина искат да знаят, родени ли са изново, или не. Това те сами знаят. Някои са едва заченати, и трябва да прекарат цели девет месеца при неблагоприятни условия – в утробата на майка си. Те са изложени и на помятане. Ако майка им е разумна, ще ги роди, ще им даде условия за нов живот. Ако е неразумна, може да ги пометне. Когато се зачене, човек трябва да се моли, да не го пометне майка му, но да го роди благополучно. И Христос прекара три неблагоприятни, тежки дни в утробата на земята, но след това възкръсна, роди се изново.
Какво представя помятането? Човек може да бъде пометнат от утробата на майка си, но може да изскочи и от файтон, от трен, от аероплан, от прозорец и т.н. И това е помятане. За да не бъде пометнат, човек трябва постоянно да се моли. Но той трябва да знае, как да се моли. Понякога една дума може да произведе такъв резултат, какъвто произвеждат сто думи – зависи, как е казана. Някой се моли по цели часове, и молитвата му не се приема. Друг се моли десетина минути, и молитвата му се приема. Една светла мисъл може да даде по-големи резултати от най-дългите молитви, но при условие, човек да прилага законите на любовта, на мъдростта, на истината, на доброто. Който работи по този начин, той има помощта на разумния свят, на всички възвишени същества. Дали тази помощ ще дойде отвън, или отвътре, не е важно. Важно е, човек да я използва. Малка ли ще бъде помощта, или голяма, и това не е важно. Важно е да е дадена от любов. Колкото малка да е, щом е дадена от любов, тя е благословена.
Мнозина обичат да обобщават нещата, и като им се говори, казват, че знаят и разбират всичко. Щом разбират всичко, нека кажат, какво знаят за Божията Любов. Всички говорят за любовта, но въпреки това тя остава неразбрана. Казано е, че любовта ражда живота. За да разбере любовта, човек трябва да разбере живота във всички негови прояви. Божията Мъдрост пък създава условия за растене и развиване на всички живи същества. Животът и условията, които са дадени на човека, представят торба, пълна със злато, която той не е използвал. Някои хора съзнават, че носят в ръцете си торба, пълна със злато, и съжаляват, че не могат да я

използват, не знаят, как и къде да приложат това злато. Други пък, даже не подозират, че носят злато в торбата си. Малцина са тия, които съзнават, какво богатство им е дадено, и разумно го използват. Всеки човек носи в ръцете си книгата на живота, но не може да чете от нея. Той я отваря и затваря, без да знае, какво съдържа. Един ден, когато мъдростта го посети, той ще отвори книгата и ще чете, ще разбира написаното в нея.

И тъй, когато се домогне до истинската наука, човек ще разбере нещата и ще ги приложи. Пише ли книга, той ще я пише с чистотата на своята мисъл. Шие ли дреха, той ще я шие с чистотата на своето сърце. Каквато работа вземе, човек трябва да я изработи с чистотата на своя ум и на своето сърце. Който се докосне до тази работа, той ще усети чистотата, която е вложена в нея. От всяка нейна клетка ще лъха радост и веселие. Не работят ли с любов и чистота, хората създават около себе си голяма дисхармония. Тази дисхармония се дължи на тяхното неразбиране.

Често хората се запитват, защо не успяват в живота си. Много естествено – те сами влизат в ограничителните условия на живота. Щом условията ограничават човека, той никога не може да успява. Иска ли да успява, казвам: Не приемай условия, които могат да те ограничат. Не се подавай на мисли, чувства и постъпки, които ограничават. За да успява в живота си, човек трябва да разбира свойствата на материята ,с която работи. Същевременно той трябва да разбира и законите на ума и на сърцето си, както и ритмуса, на който те се подчиняват. Човек не може да успява, ако не познава всички закони, на които се подчиняват неговото физическо, духовно и умствено тяло. Той трябва да знае, че до голяма степен успехът му се дължи на неговата чиста кръв.

Сега вие сте влезли в практическата школа на живота, която изисква от всички хора знания. Да говорите за нещата, това още не е знание. Истинското знание е това, което е приложено. Знанието подразбира приложение. Кажеш ли, че трябва да бъдеш добър, веднага прояви добротата си. Кажеш ли, че трябва да бъдеш красив, веднага стани красив. Човек не може да бъде добър, красив и разумен, ако още не е роден. За да се одухотвори, мъртвата материя трябва да мине от едно състояние в друго, т.е. да се новороди, да се внесе живот в нея. Мъртвата материя е изгубила живота си, вследствие на което се нуждае от нов живот. Ако не може да придобие живот в себе си, мъртвата материя ще произведе голям дисонанс в разумната природа. Тази е причината, поради която човек прави големи усилия да мине от смърт в живот.

Бог е Любов. Бог е Мъдрост. Аз съм добро. Аз съм истина.

36. Лекция от Учителя, държана на

30 април, 1930 г. София – Изгрев.

1930_05_02 Показване
Демонстрация
лекция пред специалния клас

ПОКАЗВАНЕ

Какво разбирате под думата "показване"? Да покажеш нещо на човека, това значи, да го изнесеш пред него и да го заставиш, да даде мнението си по това, което вижда. Целта на показването на нещо е да заставиш човека да мисли. Така постъпва Природата. Тя облича своите думи в символи и загадки и кара човека да мисли и разгадава нещата. Сега аз искам да ви покажа нещо, за да разберете, че имате известни дарби, които трябва да се развиват. Ето, тук има два пакета, в които съм завил нещо. Какво има в първия пакет? - Козунак. - Как познахте? - По формата. - Значи, макар и завит в книга, по формата на пакета познахте, че вътре има козунак. - Книгата, в която е завит козунакът, е тънка. - Както виждате, вие имате дарба, да познавате нещата и през книга. Ако работите в това направление, можете да развиете дарбата си още повече. Съмнява ли се някой, че в пакета има козунак? - Никой не се съмнява. Сто на сто всички сме уверени в предсказанието си. - Какво има във втория пакет? - Бонбони. - Ябълки. - Круши. - Портокал. - Колко предмети има във втория пакет? - Три. - Еднородни или разнородни? - Еднородни. - Сега ще развием първия пакет. Както виждате, познахте, че в пакета има козунак. Всички излязохте ясновидци. Обаче, за втория пакет не познахте. В него има един голям лимон, един малък и един портокал. Двата предмета са еднородни, а единият - от друг род. Какво можем да направим с козунака? - Да го разделим. - Както е направен, той има 17 бразди. Значи, според браздите, може да се раздели на 17 души. Понеже вие сте повече, ще го разделим на повече парчета. Козунакът, като хляб, има отношение към физическия свят. Значи, вие можете да бъдете ясновидци на физическия свят. Що се отнася до умствения свят, там ясновидството ви още не е развито.

Какво символизира хлябът? - Словото. На физическия свят хлябът е от първа необходимост. Обаче, хлебарят, който бил в затвор, заедно с Йосифа, сънувал, че носи на главата си кошница, пълна с хляб, а птиците небесни слизали отгоре и кълвали хляба. Йосиф изтълкувал съня на хлебаря, че след три дена фараонът ще заповяда да го екзекутират. И така станало. Виночерпецът пък сънувал, че го освободили от затвора и отново бил поставен на служба при фараона, като виночерпец. Йосиф казал, че сънят му ще се сбъдне, както го видял. Наистина, след три дена той бил освободен от затвора и заел първата си служба - виночерпецът на фараона. Следователно, ако сънувате, че носите хляб на главата си, и птиците го

кълват, ще ви сполети някакво нещастие. Ако сънувате, че черпите някого с вино, ще ви назначат на добра служба.

Съвременните хора страдат и се питат, защо Природата е допуснала страданията. Ние пък задаваме въпроса: Природата ли допусна страданията, или човек сам ги създаде? Понякога причината за страданията на хората е толкова малка, че не заслужава да страдат. За пример, в един клас има два еднакво способни ученици, обаче, учителят пише на единия шесторка, а на другия - петорка. Този, който има петорка, страда, недоволен е от преценката си. Трябва ли да страда за една единица? След време учителят ще му пише шесторка. Тогава ученикът ще се радва. Човек трябва да се учи от малките и от големите страдания, да наблюдава промените, които стават в него. От промените се съди за устойчивостта на човешкия характер. За да не изпада в противоречия, които да причиняват страдания, човек трябва да бъде здрав и способен. Способността на човека не се оценява от бележката, която му е дадена, но от работата, която върши. Всички хора търсят здрав и способен работник. Той е добре възнаграден. Дойдат ли до някой слаб и неспособен, всички го отбягват, вследствие на което той се натъква на противоречие. Как ще премахнете противоречието между двамата работника? Или като дадете и на него сто лева, или като разделите стоте лева на половина. Тогава ще се паднат 50 лева на здравия и 50 лева на слабия. Здравето се отнася към многократните процеси, а резултатът от нея процеси - получаването на пари към еднократните.

Коя е отличителната черта на еднократния от многократния процес? В еднократния процес става деление, намаляване, а в многократния - умножаване, увеличаване. Водата в шишето се отнася към еднократните процеси, поради което тя може да се раздели на равни части. От едно кило вода вие можете да напълните две по-малки шишета, с по 500 грама вместимост. Обаче, ако в шишето тече вода отвън, вие не можете да я разделите правилно. Течащата вода представя многократен процес.

Следователно, числата, които не се делят без остатък, спадат към имагинерните или въображаемите числа, т.е. към непрекъснатите процеси в Природата. Ще знаете, че когато попаднете пред някой неразрешен въпрос, или когато не можете да разделите някоя величина правилно, вие сте в областта на многократните процеси. Тогава казвам: Не съжалявайте, когато не можете да решите някой въпрос правилно. Красиво е понякога, човек да се натъкне на някоя трудна задача, която не може да реши. Представете си, че пред вас се извива шосе, дълго хиляда километра. Вие сте в началото на пътя, знаете го, но краят му знаете ли? За да имате представа за края на шосето, трябва да го извървите. Значи, Това, което по-

рано не ви беше известно, след време стана известно. Това показва, че неразрешимите задачи днес, ще бъдат разрешими след известно време. Колко е дълга една линия, ще знаете, след като я извървите. Казвате, че някой човек има линия на поведение. - Дълга ли е линията на поведението, или къса? - Дълга. Много време трябва да се върви по нея, за да се види краят ѝ. - Какъв ще бъде краят на тази линия? - Каквото е било началото. - Защо? - Защото линията на поведението се отнася към многократните процеси. Има закон в Природата, според който, каквото е началото на еднократните и многократните процеси, такъв ще бъде и техния край.

Като ученици, вие трябва да изучавате Природата, да се учите да правите преводи. Виждате, за пример, кокиче и минзухар. Това са символи, чрез които Природата говори. И кокичето, и минзухарът цъфтят пролет, но означават две различни неща. Кокичето е бяло и с увиснало надолу глава, а минзухарът - жълт и с глава, отправена нагоре. Щом ги изучавате като символи, ще видите, че те говорят на два различни езика. Някой казва, че сънувал червен кон. Да яздиш на сън червен кон, това показва, че, ако си болен, ще оздравееш. Ако яздиш бял кон, ще придобиеш някаква опитност. Червеният кон показва, че трябва да цениш живота и благата, които ти са дадени. Белият кон показва, че трябва да подобриш отношенията си с окръжаващата среда, да живееш по Законите на Природата - по нейната хигиена.

Белият цвят е крайният предел на живота. Зад него е черният цвят. Най-високите върхове са всякога бели. Зад високите върхове изпъква тъмна линия - линията на сливане. Казваме, че светлината е бяла, водата - също, кокичето - също, но тия бели цветове се различават един от друг. От поетична гледна точка, кокичето символизира чистотата. То представя философ, който постоянно мисли. Жълтата дрешка на минзухарчето символизира мъдростта. То представя духовен, религиозен човек, който отправя погледа си нагоре. Кокичето е завършило образованието си и държи матура, а минзухарчето е дете, което едва влиза в училището. То гледа нагоре, дано му се даде нещо. Когато се намери пред някой труден въпрос, човек започва да мисли, и главата му увисва надолу, като на кокичето. Щом разреши въпроса, човек изправя главата си, очаква да му падне нещо отгоре. Какво очаква? - Плода на разрешения въпрос.

Като изучава символите в Природата, човек ги прилага в живота си. Тази е причината, поради която хората не си служат с оригинали, но с копия. Много естествено. Сам човек е копие, а не оригинал. Казано е в Писанието, че човек е създаден по образ и подобие на Бога. Значи, човек е копие, подобие на нещо. Оригиналът е скрит някъде, вследствие на което човек се стреми към своя оригинал. Той иска да види оригинала си и да го познае.

Цигуларят свири на цигулка - копие на самия човек. Разгледайте цигулката, за да видите, че наистина е копие на човека. Тя има глава, дръжка или шийка, труп - резонансът на цигулката и крачка, които са много скъсени. Струнникът на цигулката е свързан с крачката ѝ. Значи, това което излиза от разумната и права мисъл, трябва да е свързано с краката. Магарето на цигулката показва, че човек трябва да има търпение и достойнство. Всичкият прах от лъка пада върху магарето, но цигуларят не мисли за това. Той свири и не обръща внимание на магарето. Добрият цигулар разбира инструмента си и знае, какви трябва да бъдат размерите на неговите части. Магарето на цигулката не трябва да бъде много голямо, нито много ниско. Понеже магарето е символ на човешката твърдост, трябва да бъде толкова голямо, колкото да произвежда правилни тонове. Значи, твърдостта е на място, когато произвежда правилни тонове. Като е дошъл на земята да учи, човек трябва да се познава, както цигуларят познава цигулката си. Човек е един от най-съвършените инструменти, направен от Природата. Ако не познавате добре този инструмент, изучавайте го. Първата ви работа е да изучавате мозъка си. След това ще слизате надолу, да изучавате всички външни и вътрешни органи, тяхната служба и законите, които ги управляват. Ако човек не познава устройството на своя организъм, как ще знае по-сложните работи?

Като изучавате човека, вие дохождате до талантливия, до гениалния и се питате, на какво се дължи различието между тях и обикновения човек. Гениалният човек владее принципите на живота, талантливият - някои от своите дарби и способности, а обикновеният едва сега започва да учи Законите, които управляват живота и Природата. Светията познава Законите и принципите на живота и ги прилага, а гениалният живее повече в умствения свят. Геният всякога се нуждае от светията. - Защо? - Защото светията прави цигулката и свири с нея, гениалният свири само, без да разбира изкуството да прави цигулки. Светията прави това, което геният не може.

Мнозина казват: Трябва да се живее. - Това не е достатъчно. То е все едно, цигуларят да каже, че трябва да свири. Важно е, как трябва да се живее и как трябва да се свири. Когато свири, цигуларят туря подбрадника под врата си и започва да тегли лъка по струните. Така поставена цигулката, тя показва, че първо волята взима участие в свиренето. Самият цигулар е умът, с неговите способности. Цигулката пък представя сърцето на човека. Когато цигуларят свири, цигулката излива неговите чувства. Откъде идат чувствата на човека: от сърцето, или отвън някъде? Отде иде тонът на цигулката: от струните, или отвън някъде? Откъде иде сладостта на плода: от самия плод, или отвън някъде? Струната произвежда тона, но тя е взета от някое живо същество. Следователно, и тонът е живо нещо. Който знае

законите на музиката, той сам може да произвежда тоновете. Когато казваме, че някой цигулар свири с вдъхновение, ние имаме предвид, че той е свързан с Разумната Природа, откъдето взима тоновете и ги произвежда на цигулката си. Има нещо в човека, което го прави музикант, поет, учен, художник, добър и т.н. Щом това нещо напусне човека, той става обикновен. Това значи, да изгуби човека вдъхновението си. Всички хора търсят вдъхновението, но не знаят, отде иде то. Да се вдъхнови човек, това значи, да намери основният тон на живота. - Къде ще го намери? - Навсякъде. Когато слушате музика, пеене, или някоя беседа или проповед, трябва да намерите основния тон на живота. Вие не знаете, как да го намерите. - Кой е основният тон на живота? - Червеният цвят. Ако не знаете, отде извира този тон, не можете да разберете живота. Крайният предел на червения цвят е белият. Ако не разбирате червения и белия цвят, като крайности, с които Природата си служи, никога не можете да разберете живота. Младост и старост, светлина и тъмнина, бял и червен цвят са крайности, полюси, с които Природата си служи. Като контраст на белия цвят, хората поставят черния, но това е анормално съчетание на цветовете. Правилно е да съчетават белия цвят с червения. Белият цвят е символ на радост, на постигане на нещо. Червеният цвят е животът. Знаем, че животът произвежда радостта. Всичко, което желаете да постигнете, се крие между червения и белия цвят. Всички възможности на ума, на сърцето и на волята се движат между червения и белия цвят. Черният цвят съдържа възможности за изгубване на онова, което човек е постигнал. Когато изгуби всичко, което е придобил, човек почернява. Щом почернее, той не може повече да се развива и да върви напред. Сега, ако искате да се развивате правилно, работете с музиката. Пейте, свирете, да трансформирате състоянието си. Правете опити, като пеете, да задържате тоновете дълго време. Следете по часовник, колко време можете да издържате. Колкото повече издържате, толкова по-здрави сте. Колкото повече издържа човек, толкова по-дълбоко диша. Дълбокото дишане пък е във връзка с мисълта. Когато сте свободни, взимайте различни тонове и правете опити, да видите, доколко най-много издържате. Ако всеки ден увеличавате задържането на тона, вие придобивате по нещо. Работите с музиката, като нещо от първа необходимост в живота ви. Всички истински учени, художници, поети, философи, духовни хора са били музикални. Преди да започвали някаква работа, те се нагласявали музикално. Ако не можете да се нагласите музикално, работите ви не могат да се наредят.

Често се говори, че животът е тежък. Това не е вярно. Сам по себе си, животът няма тегло. Следователно, той не може да бъде тежък. Това, за което хората казват, че е тежко, са условията на живота. Те могат да бъдат леки и тежки, благоприятни и неблагоприятни, но не и животът.

Сега, опитайте се да изпеете по някакъв начин думите: "Пълен е животът със светлина и радост", или "пълен е животът, който носи светлина и радост". Обикновено хората наричат пълен живот, когато имат пари, здраве. Нямат ли здраве, богатство и сила, животът им е празен. - Защо богатството прави живота пълен? - Защото човек има пари да си купи кибрит, да запали лампата си, да си купи дърва за огъня. Тогава около него ще бъде и светло, и топло. Когато е светло и топло на човека, той може да мисли, да чете, да пише и да работи. Като чете, учи и пее дълго време, най-после човек става учен, започва да мисли добре и да пее правилно. Изведнъж човек не може да стане добър певец, да пее безпогрешно. Като сгреши няколко пъти, той ще изправи погрешката си и ще пее добре. За да пее добре, човек трябва да бъде разположен. - Какво трябва да правим, когато не сме разположени? - Ще изхвърлите частицата "не" и ще станете разположени. Някой казва, че е неразположен да пее, но като му обещаят хиляда английски лири, той започва да пее. За да пее, човек трябва да прояви детинското си състояние, да вярва, че може да пее. Никога не казвайте "не мога". Добре ли ще пеете, или лошо, пейте. Природата възнаграждава еднакво и способните, и неспособните, които я слушат и са готови да работят за нея. Разликата се заключава само в преценката на нещата. Даровитият оценява това, което Природата му дава, и го използува разумно. Който не е даровит, получава, но не оценява и не използува онова, което е получил.

В музиката съществуват ниски и високи тонове. Ниските тонове са за земята. Те показват, че човек има много още да върви, докато мине определения от Природата път. Високите тонове пък са за Небето. Ако човек не може да взима ниските тонове правилно, високите съвсем не може да взима. При какви случаи човек може да си служи с ниските тонове? - Когато е болен. Болестите са музикални, обичат да им пеят. Ето защо, когато някой заболее, нека пее на болестта. Пейте и се разговаряйте с болестта. Питайте я, защо е дошла, докога мисли да остане при вас. Като й попеете, тя ще се задоволи и ще ви напусне. Тя иска нещо от вас. Щом получи това, което желае, напуща ви и отива на друго място. Слушали ли сте, как болен пее на болестта си, и тя му приглася? Да пее човек на болестта си, това значи, да превърне своята потенциална енергия в кинетическа. Здравословното състояние на човека е кинетическо, а болезненото - потенциално. Като не може да направи нещо, както трябва, или не знае, как да постигне нещо, човек се разболява. Повечето болести се дължат на непостигнати блага и желания. Дайте възможност на болния да постигне своите желания, и той ще оздравее. И обратно: ако на здравия човек отнемете възможността да придобие някакво благо, без което не може, той ще се разболее. В бъдеще лекарите ще лекуват хората по духовен начин, а не с лекарства, както правят днес.

Следователно, искате ли да бъдете здрави, научете се да не виждате отрицателните и криви прояви на хората. Затворете очите си за всичко, което ви се вижда неправилно, било в Природата, или в живота. И да виждате кривите неща, не ги критикувайте. Знайте, че Природата е разумна. Защо някои неща изглеждат несъответни на тази разумност, това не е ваша работа. Един ден, когато завършите развитието си на земята, ще разберете, защо някои неща са криви, защо съществуват отрицателни сили в Природата. Защо хората правят погрешки, и това не е ваша работа. Учете се от погрешките на другите, ползувайте се от тях, за да не правите и вие същите. Не питайте, защо някой човек е беден, а друг - богат. Природата компенсира своите енергии. Представете си, че трима младежи, свършили успешно университет, се явяват на изпит за една и съща професорска катедра. Двамата от тях са богатски синове, по цели дни се разхождат с автомобили, ядат и пият и не учат. Третият младеж е болен и сериозен. Той не търси другари за развлечение и по цели часове учи. Като се явят на изпит, двамата пропадат, а третият - бедният, свършва изпита си с успех и заема професорско място. Трябва ли да критикувате двамата кандидати, защо не учат и търсят развлечения? Ако не живееха безгрижно и леко, бедният кандидат нямаше да успее. Той щеше да има двама силни конкуренти. Значи, погрешките на едного носят известно благо за другиго. Богатските синове нямат нужда за професорска служба, затова Провидението помогна на бедния, той да заеме свободното място.

Тъй щото, когато някой се оплаква, че пропаднал на изпит, казвам: Той е богатски син. Чувате ли някой да се оплаква от някаква болест, ще знаете, че той е богатски син. Само богатите хора боледуват. Значи, болестите са за богатите, а здравето - за сиромасите. Под думите "богат" и "сиромах" ние не разбираме външно богатите и сиромасите, но вътрешно богати и сиромаси. Когато човек е вътрешно богат със заблуждения и слабости, той непременно ще боледува. Като дойде болестта със своя огън, тя изгаря непотребното и нечисто в организма на човека, и той започва да мисли право. Нова философия, нови разбирания са нужни на хората. Докато мисли неправилно, човек всякога ще боледува, всякога ще се натъква на мъчнотии и нещастия. Щом измени мисълта си, страданията и нещастията го напущат. Дръжте съзнанието си будно, да не грешите. Ако грешите, не търсете вината вън от себе си, но завъртете ключа на цигулката си, нагласете струните ѝ да взимате правилни тонове.

Всички хора, млади и стари, се нуждаят от нови разбирания, от ново възпитание. Ако още се държат за старото, ще имат резултатите на обикновения живот. Старият живот започва с радост, свършва със страдания, болести и смърт. При сегашните условия на живота,

Природата ще остане затворена. - Защо? - Защото хората не са готови още да разбират нейните тайни. Те са огън, който ще ги изгори. Можете ли да носите в ръцете си предмет, нагорещен до две хиляди градуса? Можете ли да носите в ума си мисли, които произвеждат ослепителна светлина? Можете ли да носите в сърцето си желания, които произвеждат голямо разширяване? От голямо разширяване сърцето на човека може да се пръсне. При сегашните условия човек не може да даде широк замах и на способностите си. Те могат да го изкарат от релсите на неговия живот. Има закон, който определя възможностите на човека. Наруши ли се законът, нарушава се хармонията на силите в човешкия организъм. За всяка епоха са определени възможностите, до които тя може да достигне. Същото се отнася и до човека. За всеки човек е определено, какви най-големи постижения може да има.

И тъй, не е важно човек да има чрезмерни постижения. Важно е да има прави мисли и чувства, чрез които да се прояви неговата разумна воля. Значи, разумната воля подразбира права мисъл и право чувство. При това положение само мисълта може да се реализира, да даде плод. Щом волята е разумна, мисълта ще се прояви навреме, за да може навреме да узрее. Не желайте нещата да стават преждевременно, да търсите цветарник, където да цъфтят и зреят. Плодът е сладък, когато зрее под непосредствените слънчеви лъчи. За да узрее плодът естествено, трябва да мине през полюсите на живота. С други думи казано: една мисъл може да се реализира, когато мине през съответното чувство; едно чувство може да се прояви, когато мине през съответната мисъл. Мисълта дава форма на плода, а чувството - неговото съдържание. Ако нямате форма, не можете да имате съдържание. Къде ще налеете водата, ако нямате шише? Изнесете формата, т.е. мисълта си, влейте в нея съдържание - чувството, за да имате плод, от който да се ползувате. За да дойдете до плода, трябва да работите. Бъдете разумни търговци, че като произвеждате стока, да сте осигурили пазара ѝ, да се пласира. Кой е пазарът за вашите плодове? - Приятелите ви. Ако връзката между двама приятели е правилна, те ще се обичат. И двамата ще дават и възприемат правилно. Обмяната между тях е правилна. Щом се наруши хармонията в отношенията им, стоката им се разваля. Те търсят нови приятели, да пласират производството си. Този закон има приложение и във физическия, и в сърдечния, и в умствения живот на човека. Във всички области на живота трябва да съществува правилна обмяна.

Като знаете закона за правилната обмяна, не се спирайте върху отрицателните черти на човека. Срещнеш ли някой свой приятел, спри вниманието си върху една от неговите добри черти и я дръж постоянно в ума си. Колкото пъти си спомниш за него, мисли само доброто му. Ще

кажете, че носът му е крив, не можете да мислите добре за него. Той не е виновен за кривия нос. Поколенията преди него са започнали да го изкривяват. Понеже е съзнал погрешката на миналите поколения, на които дължи нещо, днес той започва да работи за изправянето на носа си. Трябва ли след това и вие постоянно да носите в ума си неговата погрешка? За да си въздействувате благоприятно, дръжте в ума и в съзнанието си добрите качества на близките си. Не се спирайте върху отрицателните страни и прояви на живота. Новата философия, новият живот изискват това от всеки човек.

Една задача е дадена на всички хора: да изменят, да преустроят телата си. Павел казва: "Ние няма да умрем, но ще се изменим." Да мислите, че ще се измените след смъртта си, това е криво разбиране. Човек трябва всеки ден да умира и всеки ден да възкръсва. Докато не дойде до състояние на вечен живот, човек постоянно ще умира и ще възкръсва. Вечният живот подразбира състояние, при което човек живее съзнателно при всички условия - благоприятни и неблагоприятни. Когато страда, човек умира; когато се радва, възкръсва. Страданието ограничава човека, а радостта го освобождава. Един ден, когато се издигне над радостите и страданията, човек нито ще умира, нито ще възкръсва.

Мнозина говорят и проповядват за вечния живот, но никой не е готов за него. Всички хора седят на едно място и чакат да мине някой, да им даде нещо за ядене. Вечният живот няма близко отношение до съзнанието на хората. Вашата близка задача е да работите върху себе си, да станете господари на своята материя, т.е. на тялото си. Може ли да се нарече учен този, който не е господар на ръцете, на краката си, на дробовете, на стомаха, на червата си? Работете съзнателно, да станете господари на своите органи, да не се поддавате на чужди влияния. Това значи, да се свържете с разумната Природа и да изпълнявате нейните закони.

- Само светлият път на мъдростта води към истината.
- В истината е скрит животът.

34. Лекция от Учителя, държана на
2 май, 1930 г. София – Изгрев.

Книги:
 * Демонстрация
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). София, 2004)

48 беседи от 30 август 1929 г. до 15 август 1930 г.
* Показване
Закони на доброто (София, 1998)
24 беседи от 28 февруари 1930 г. до 15 август 1930 г.
Начало: 06:00

1930_05_04 На видело
неделна беседа

НА ВИДЕЛО

„Което ви говоря в тъмнината, кажете го на видело.“
Матея 10: 27

„Кажете го на видело”. – Кое трябва да се каже на видело? – Което се говори. – Кой може да говори? – Само разумните същества говорят. Значи, говорът е метод, с който си служат разумните същества. При това, те се стремят да говорят правилно. За да говори правилно, човек се нуждае от виделина. Щом има виделина, между думите и мислите му има тясна връзка. Ако не са свързани, те произвеждат шум, бучене. Например, силният вятър, буйните води, падащите камъни произвеждат бучене. Пъшкането, стененето на болния също не е говор.

„Кажете го на видело”. Сега и аз говоря на учениците, на които съзнанието е будно и живеят във виделина. Ученик е онзи, който учи и разбира това, което учи. Той не си въобразява, че знае много, че е силен. Каквото знае, той го прилага. Какъв смисъл има знанието, ако човек се дави и не може да си помогне? Какъв смисъл има знанието, ако те нападнат разбойници, а ти не можеш да им кажеш една дума, с която да се освободиш от тях. Разбойниците никога не обират умния човек. – Защо? – Той знае, как да се справя с тях. И жената никога не търси глупав мъж. Като дойде време да избира мъж, тя търси умен. Ако попадне на глупав мъж, тогава тя иска да бъде богат. И Христос слязъл на земята да изучава хората. Той се интересувал от техния ум и от тяхното сърце, като от богатство, което имало отношение, както към тогавашния му живот, така и към бъдещия. Христос имал отношение към хората като към души, които никога не губят цената си. Той знаел, че каквато е нуждата на хората от виделината, която им донесе, такава е и Неговата нужда от тях. Затова, именно, Христос не мечтаел за земно богатство и слава, но печелел души. Стремете се и вие към същото. Да спечелиш една душа, това значи, да си придобил богатството на целия свят.

„Каквото ви говоря в тъмнината, кажете го на видело”. Това значи: каквото сте научили в тайната си стаичка, изнесете го на видело. Само по този начин ще придобиете дълбоко разбиране за същината на живота. Мнозина казват, че като има ред в живота, има и цел. Отчасти това е вярно, обаче, в живота има и безредие. Трябва ли тогава да мислите, че животът няма смисъл? Разумният знае, че неговият живот има цел, има смисъл, а глупавият не знае това и казва, че животът, изобщо, няма смисъл. Това е

субективно схващане за живота. Глупавият не може да се произнася за живота, както и онзи, който има цигулка и не знае да свири, не може да се произнася за музиката. Само онзи може да се произнася за смисъла на живота, който е обходил и долините, и върховете му. Той има пълна представа за всички негови прояви. Когато великият цигулар вземе цигулката в ръка и започне да свири, всички се унасят в свиренето и казват: И музиката има смисъл, и животът има смисъл. Тъй щото, искате ли да намерите смисъла на живота, търсете го в себе си. Искате ли да намерите Бога, търсете го в себе си, а не отвън. Следователно, не отричайте Божественото нито в себе си, нито в своите ближни. Ако отречеш Божественото в себе си, ти отричаш и Бога в себе си, но това не значи, че в другите Той не съществува. Ако изгубиш всичкото си имане, ти ставаш сиромах, но не и другите хора; ако изгубиш властта си, ти ставаш слаб, но не и обкръжаващите; ако изгубиш дарбите и способностите си, ти ставаш нещастен, а не всички хора. Разумният има широко схващане за нещата. Той знае, че това, което е право за него, за всички останали е право. Благото, което е необходимо за неговата душа, също така е необходимо за всички хора. Например, всички същества възприемат светлината по свой начин, но всички не я използуват еднакво, нито я разбират еднакво.

„Кажете го на видело”. Човек трябва да говори на видело, защото виделината има отношение първо към него, а после към останалите. Човек трябва да говори първо на себе си, а после на хората. Ако и в двата случая той не говори на видело, това показва, че не е приложил метода, с който природата работи, поради което между него и близките му няма никакво разбирателство. Някой говори с часове на хората и после ги запитва, дали е прав. Няма защо да задаваш такъв въпрос. Ако говориш и сам не си убеден в правотата на думите си, слушателите ти още по-малко ще бъдат убедени в твоята правота. Най-малкото съмнение, което човек има в мислите и в чувствата си, се предава и на околните. Невъзможно е да се съмняваш в себе си, а хората да ти вярват. Хората са се заблуждавали в миналото, заблуждават се и днес по единствената причина, че сами не вярват в това, което поддържат. Заблуждението показва, че в мисълта им има нещо криво. Колкото и да е малка кривината, тя е подобна на семенцата на пеперудата, снесени в отворения цвят. Семенцето на пеперудата ще се развие и от него ще излезе червей, който ще прояде плода. И микроскопическата кривина в мисълта е червей, който, ако не днес, в близкото или далечно бъдеще, ще прояде плода, и ти ще съжаляваш. Това подразбира стиха от Евангелието, че няма нищо скрито покрито. Ти можеш да минаваш за праведен човек, но един ден кривата мисъл ще разруши живота ти, и ти ще понесеш последствията на своите заблуждения. – Защо става така? – Защото не си спазил закона, да си кажеш на видело всичко, което Бог е говорил на душата ти и написал в

сърцето ти.

Днес всички спорове, недоразумения, заблуждения между хората се дължат на тяхното материалистично схващане за Бога. Днес думата „Бог" се е обезсолила. Всъщност, тя е единствената мощна дума във всички езици, но хората са я изгубили и не могат да я намерят. Тя е превод от истинската дума, от която почти нищо не е останало. Че думата „Бог" е далечен превод от оригинала си, познаваме по нейното безсилие. Всички употребяват думата „Бог", но никой не чувства нейната сила. Тази е причината, задето, въпреки изговарянето името на Бога, става нужда да изреждаме Неговите качества: Бог е любов, мъдрост, светлина, чистота, сила, живот и т. н. Можеш ли, като изговориш и напишеш думата „Бог", да получиш срещу нея всичко, каквото желаеш? Обаче, достатъчно е да имате подписа на някой цар или крал, за да получите срещу него това, което желаете. Ще кажете, че вярвате в Бога. Щом е така, напиши това на един лист и иди в някоя банка да получиш сумата, от която се нуждаеш. Не само че нищо няма да получиш, но ще ти се смеят. Може да се намери някой човек да ти даде някаква сума за твоята вяра, но тя ще бъде малка, няма да задоволи твоите нужди. Ти вярваш в Бога, но заболяваш и не можеш да си помогнеш сам, търсиш помощ отвън. Викаш един-двама лекари, но положението ти се влошава. Каква полза имаш от твоята вяра?

Сега ние говорим за непостигнати желания. Желаеш едно, не можеш да го постигнеш; желаеш друго, също не можеш да го постигнеш. Най-после се обезсърчаваш, губиш вяра в живота, в себе си, в своите ближни. Имаш син, дъщеря, заминали за другия свят; плачеш, не знаеш, къде са, не можеш да влезеш във връзка с тях. Питаш се, защо не останаха на земята. И на тези въпроси не можеш да си отговориш. Не съжалявайте, че не можете да си отговорите на въпросите, но признайте в себе си, че ви липсва нещо. Много трябва да работи човек върху себе си, за да си създаде положителни възгледи за живота, положително верую за Бога и за своята душа.

Вярванията и възгледите на съвременните хора са подобни на къщите, които си правят. Като си направи нова къща, човек се радва на нея и разчита, че тя ще му помогне, когато изпадне в трудно положение. Наистина, като изпадне в някаква мъчнотия, той си казва: Ще заложа къщата си. – Колко пъти можеш да я заложиш? – Един път. Получиш ли за нея 20-30 хиляди лева, втори път не можеш да я залагаш. При това, ако не я откупиш, тя остава на разположение на банката, в която си я заложил. В този смисъл, едно верую, един възглед е прав само тогава, когато може да разреши всички кризи и мъчнотии в живота. Щом разрешава само една криза, този възглед е преходен. Кризите, които човек преживява, не са нищо друго, освен израз на вътрешните процеси, които стават в него. – Как

се разрешават кризите правилно? – Чрез новото, което иде вече в света. Новото се отличава от старото по това, че прави връзка между любовта и мъдростта. Досега са съществували само допирни точки между любовта и мъдростта, но сега се прави вече връзка, каквато съществува между доброто и истината. Без тези две връзки, никакви нови идеи не могат да се възприемат. Новите идеи подразбират минаване от Стария в Новия Завет не само на думи и на книга, но и на приложение. Като дойдете до старото, оставете го настрана, не правете връзка с него. Между старото и новото може да има допирни точки, но никаква връзка не се позволява между тях.

Мнозина поддържат идеите на старите философи, като се основават на това, че и те са вярвали в Бога. Вярвали са те, но възгледите им за Бога не са били абсолютни, поради което и в тяхно време е имало толкова нещастия, недоразумения, мъчнотии, колкото има и днес. Какви вярващи са тия, които постоянно спорят помежду си? Ще кажете, че някои вярват в старите философски школи, а другите – в новите. – Защо спорят? Нали са вярващи? – Щом спорят, това показва, че те нямат връзка помежду си, поради което започват едни други да се обиждат. Хората могат да спорят, но да не се обиждат. Започнат ли да се обиждат, те приличат на деца, които си казват едно на друго: Ти нямаш право да мислиш така. Що се отнася до мисълта, всеки има право да мисли свободно, според строежа на своята мисъл, но между мисълта на всички хора трябва да има връзка. Има ли право ябълката да се сърди на крушата, че си е създала такава форма? Има ли право сливата да се сърди за същото на дрянката? Формите на мислите могат да бъдат различни, но да съществува връзка между тях. Красотата е в разнообразието на формите, а не в тяхното еднообразие. Всяко растение, всеки плод може да цъфти и връзва, както иска, това е негово право, но не може да се налага на другите, да изисква от тях да имат цвят и плод като неговите. Ще кажете, че вашите вярвания и възгледи са свещени. За вас са свещени, но не за всички хора. Те са верни и свещени дотолкова, доколкото могат да ви избавят от вашите нещастия и мъчнотии. Обаче, намерите ли се пред мъчнотии, които не можете да разрешите с вашите вярвания, те сами по себе си пропадат. Тогава започвате да търсите помощ отвън. Искате да дойде някое съвършено, напреднало същество да ви помогне. Понякога и тия същества, които имат големи знания, слизат при вас, но не могат да ви помогнат. – Защо не могат да помогнат? – Нямат такава опитност, от която да се ползват. В края на краищата, все ще се намери някое напреднало същество, което може да ви помогне.

Като знаете това, пазете се от заблуждението да мислите, че всичко знаете, или че много знаете и като заминете за другия свят, ще ви посрещнат с венци, музики и песни. Такъв прием се устройва само на онзи, който още

на земята се е научил да пее и да свири. – На какво може да свири всеки човек?– На сърцето си. Най-усъвършенстваният инструмент на земята е човешкото сърце. Следователно, ако човек не се е научил да свири на своя собствен инструмент – сърцето си, мъчно може да разбира и да управлява външните инструменти. Който не знае да свири на сърцето си, е нещастен; който знае да свири, е щастлив. Ако не знае да свири добре на цигулка, човек не може добре да я настройва и постоянно вика този-онзи да му я настройват: един му скъсва струните; друг – развие лъка повече, отколкото трябва; трети – пукне някъде цигулката. След това всички се произнасят, че цигулката не свири, нищо не струва. Казвам: Не давайте цигулката си на другите хора, да правят опити с нея. Това значи: не давайте сърцето си на хората, да правят опити с него. Само вие имате право да настройвате сърцето си и да свирите на него.

Когато се намерят пред мъчнотии, които не могат сами да разрешат, хората се запитват: Защо Бог създаде света така? – Как е създаден светът? – Както е писано в книгите на пророците, на учените, на философите. Питам: Тези хора бяха ли във времето, когато светът се създаваше? Ще кажете, че те са били видни хора, говорили са с Бога. – Това са човешки твърдения. Има верни неща, казани от пророци и учени, но има и много, които не са верни. Някой пророк казвал, че говорил с Бога, че това и това му казал, а след него иде друг, който също казва, че е говорил с Бога, но изнася неща съвършено противоположни на първия. Кого от двамата ще слушате? Човек трябва да бъде разумен, да се пази от заблуждения. Задачата на всеки пророк, учен, философ се заключава, преди всичко, в това, да научи хората да мислят, да чувстват и да постъпват правилно. Щом имат права мисъл и прави чувства, те сами могат да се произнасят, добре ли е създаден светът, или не.

И тъй, на всеки човек е дадена работа: да се справи с материята, от която е направен. Милиарди клетки има той в своя организъм, които трябва съзнателно и разумно да управлява. Всяка клетка има свое разбиране, и човек трябва да съгласува живота на всички, да ги организира, за да се подчиняват на една обща, велика, разумна воля. Докато се организират, някои клетки се проявяват толкова самостоятелно, че никого не слушат. Човек се вижда в чудо, как да ги укроти, да ги застави да изпълняват службата си. Тогава той вика на помощ известни сили в себе си, да спрат вътрешната революция. Някога успява, а някога не успява и в човека настава вътрешен разгром и разединяване. Тогава около него се събират близките, приятелите му и казват: Бог да го прости! Такава е била волята Божия. Бог го извикал при себе си. Докато човек е живял на земята, Бог не е ли бил в него? Дали е на земята, или на небето, човек всякога може да бъде при Бога – от него зависи, да бъде близо или далеч от Бога. Ако

думите ми не са истинни, не можете да разберете това, което Павел е казал: „Движа се, живея и съществувам в Бога”. Това е вътрешен процес, а не външен, както мнозина мислят. Не е нужно човек да седне отдясно или отляво на Отца, за да каже, че живее в Бога и Бог – в него.

В една английска църква проповедникът говори на слушателите си за онзи свят и за жителите му. Той казва, че всички заминаващи от този свят отиват на небето при Бога. Един от богатите членове на църквата, на когото дъщерята заминала за онзи свят преди няколко месеца, запитал проповедника: Можете ли да ми кажете, къде е моята дъщеря? – При Бога, отговорил проповедникът. В това време, един от присъстващите членове на църквата се обърнал към отчаяния баща с думите: Господине, вашата дъщеря е тук, заедно с вас се моли. – Възможно ли е това? Как ще ми докажете, че дъщеря ми е при мене? – Ще опиша дъщеря ви: тя е среден ръст, руса, със сини очи, правилни черти на лицето, свършила е колеж, интелигентна физиономия. Бащата слушал и се учудвал на точното описание. Някои ще кажат, че този господин е познавал дъщеря му, затова я описва толкова точно. Господинът продължил: Ще ви кажа друг факт, който не можете да откажете. Дъщеря ви иска да ви помогне, да изправите една своя погрешка. Преди години баща ви се поминал и оставил голямо наследство на вас и на брата ви. Обаче, вие сте използвали положението си, като по-голям брат, и сте взели по-голяма част от наследството, поради което брат ви и досега не се е примирил. Дъщеря ви моли да изправите погрешката си и да се помирите с брат си. Вярно ли е това? – Вярно е. – Както виждате, това е факт, който само вие знаете. След това ясновидецът се обърнал към друг господин, пак член от църквата, който го запитал да каже нещо за сина му. – Вашият син е добре, често ви обикаля, съветва ви да изправите погрешката си към един от своите слуги, когото сте онеправдали и изпъдили от дома си. Ако не намерите слугата си и не изправите погрешката си към него, ще ви сполетят нещастия. Като чули тези думи, присъстващите останали учудени, как може да се кажат неща, които никой, освен домашните знаят. Не е важно, как се знаят тези работи; важно е, че са факти.

Колкото и да се изнасят факти от невидимия свят, мнозина ги отричат. Те казват: За да повярваме в тия неща, ние искаме доказателства. Това е лесно. Верните неща, истинните факти всякога могат да се докажат. Казано е в Писанието, че свидетелството на двама души е истинско. Как ще докажете музикалността на човека? Как ще докажете, че даден човек е голям музикант и виртуоз? Трябва ли с думи да убеждавате хората, че пред вас стои велик цигулар? Достатъчно е да отвори нотите си, да вземе цигулката си в ръце и да ви докаже своите знания. Не свири ли, колкото и да ви убеждава в своите дарби и способности, не можете да вярвате.

Следователно, и до днес още истината се проповядва на хората, но те казват, че не я разбират, затова нека се отложи за друг живот. Действително, ако истината само се говори, без да се прилага, човек не може нищо да постигне, нито може да се усъвършенства. Помнете: има неща, които могат да се научат и придобият само на земята. В този смисъл, колкото и да е велика истината, тя се придобива на земята. Не я ли придобиете на земята, никъде не можете да я постигнете. Въпреки това, между съзнанието на земните жители и съзнанието на напредналите същества има известна връзка, известно съответствие. Ако не влезете във връзка с напредналите същества на земята, никаква връзка не е възможна на небето. Ако не научите тези неща на земята още в сегашния си живот, кога и да е, пак ще слезете на земята да ги учите.

Често хората запитват, защо светът е създаден така, а не по друг начин. На този въпрос не може да се отговори. Да се задава такъв въпрос, това е все едно, да питате, защо един трен минава през балкана, а не по друг път. Не е важно през какъв път минава тренът. За вас е важно да си купите билет, да се качите на трена, за да ви заведе до целта. Отде ще мине той, за вас е безразлично. Пътят, през който минава тренът, е определен от комисия, съставена от вещи лица, а не от невежи хора. В природата съществуват закони, които трябва да се спазват. – Защо този закон е толкова строг? – Качи се на трена и не питай, защо минава по този, а не по друг път. Ти нямаш право да разискваш върху неща, които не знаеш и не можеш да направиш.

Мнозина очакват първо светът да се подобри, а след това и те самите. Това е особено разбиране. Защо трябва човек да очаква на другите хора? Всеки поотделно трябва да мисли за своето оправяне. Щом се изправят частите, и цялото ще бъде изправено. Нито частите могат без цялото, нито цялото – без частите. В природата съществува закон на единство, който трябва да се спазва. Като имате пред вид това, не питайте, защо съществуват противоречията и злото. Те са в самия човек. Ако минавате по пътя и се натъкнете на десетки и стотици здрави шишета, вие ще минете покрай тях, без да ви причинят някаква пакост. Обаче, представете си, че тези шишета са начупени на ситно и пръснати по целия път. Който е бос, ще се набоде и ще нарани краката си. Целият свят е пълен с надробени мисли и чувства, които причиняват безброй страдания. Когато страданията станат непоносими, хората отправят зов към Бога, да им помогне. Как могат да очакват помощ от Бога, когато двама братя помежду си се онеправдават и не могат да се разберат? Единият е господар, другият – слуга. Господарят се държи надменно със слугата си, не съзнава, че и двамата са братя. В служенето човек придобива един род знания, а в господаруването – друг.

Да господаруваш, или да слугуваш, това са два метода, чрез които природата си служи, като методи за възпитание на човека. Като го направи господар, тя го възпитава по един начин; като го направи слуга – по друг начин. Не може ли да се ползва от положението, което заема, вместо да придобива опитности и знания, той се натъква на изпитания и страдания. Ако разбира положението си, човек може да се ползва еднакво и от слугуването, и от господаруването си. Ако не го разбира и не може да го използва, той е нещастен и в двата случая.

Като е дошъл на земята, човек трябва да работи във всички области на живота, да развива умствените си способности във всяко направление. Рече ли да се поддаде на своята инертна природа, той става крайно пасивен. Вместо да оформя главата си, той я деформира. Крайно пасивните хора имат дълги и тесни глави, като краставица. Обаче, ако е крайно активен, той разширява главата си. Главата на човека не трябва да бъде нито много дълга, нито много къса, нито много тясна, нито много широка. Като работи съзнателно върху себе си, човек развива главата си правилно, да отговаря на онзи първичен образ, който природата е създала. Сегашният човек още не е дошъл до онзи образ, до онази красота, която някога е имал. Днес човек е облечен в скромна дреха; тя не отговаря на тази, която Бог му е определил. Красивото в съвременния човек се крие в неговата мисъл. Който вижда мисълта му, вижда и красотата му. Следователно, искате ли да видите красивото и великото, което Бог е вложил в човека, ще го намерите в неговите възвишени мисли, чувства и постъпки. Срещнете ли такъв човек, той е готов да ви помогне. В неговото лице виждате истински брат, който е готов да се отзове на вашите нужди. Това е човек, чрез когото Великият се проявява. Няма отзивчива душа в света, чрез която Бог да не се проявява и да успокоява огорчените, страдащи и измъчени хора. Бог казва на всички страдащи: Не се смущавайте, всичко ще се оправи. – Лоши закони има. – Всичко ще се оправи. – Войни има.– И тази работа ще се оправи. – Безредие е настанало в света. – И това ще мине. – Голяма сиромашия ни е налегнала. – И тази работа ще се оправи, ще срещнете богати хора, банкери, които ще ви помогнат. Вярвайте във Великото Начало на живота, и работите ви ще се оправят.

Желая ви да срещнете този човек, който може да ви се усмихне, да ви насърчи и помогне. Като срещне майката на някои деца, той й казва: Гледай добре децата си, направи от тях човеци, за да кажеш един ден, че си изпълнила добре предназначението си. Като срещне професора, и на него казва: Работи добре със студентите си, да ги повдигнеш в живота. Когото срещне, на всеки казва по една сладка дума. Това значи, да говори човек на видело.

И тъй, изявяването на Бога между хората не подразбира само физическа промяна. Те се променят и физически, и духовно, и умствено, и между тях се създават правилни връзки. Такива връзки съществуват само между добри и разумни хора. Не можеш да обичаш глупав човек, нито глупав може да те обича. Любовта се проявява само между разумни същества. Задачата на всеки човек е да направи връзка между духа и душата си от една страна, и между ума и духа си, от друга. Само при това положение той може да възприема и предава правилно любовта. Като знаете това, работете усилено, да се свържете с Бога като Любов, Мъдрост и Истина, за да влезете в новия живот, който иде вече в света. Не влезете ли в новия живот, противоречията ще ви следват навсякъде. Като не знаят причините за противоречията, хората се мъчат, страдат и, вместо да се учат от тях, те повече се объркват.

В царството на Соломон–Ра живели трима видни мъже, прочути със своите произведения. Единият бил скулптор, наричал се Бенур Азри. Вторият бил прочут съдия – Бару Махилма, а третият – прочут поет, на име Бентам Мазру. Скулпторът Бенур Азри изработил една хубава статуя, която изобразявала великия човек. За да я видят видните хора в царството, той я изложил на такова място, че всеки да я разгледа добре и да даде мнението си за нея. От двете страни на статуята си той поставил по един голям пергаментен лист, на който всеки да предаде мнението си за статуята писмено. Той искал да знае мнението на видните хора в царството, а не и на обикновените, които нищо не разбират от изкуство. Пръв видял статуята прочутият съдия Бару Махилма. Като я разглеждал, дошли при него няколко души да му съобщят, че видели един мъж и една жена да се целуват. Според тогавашните закони, не се позволявало на мъже и жени да се целуват, даже и законни съпрузи, освен на баща и дъщеря. Съдията изслушал възмущението на обвинителите и побързал да издаде строгата си присъда. Потърсил в джобовете си лист, върху който да напише присъдата, но не могъл да намери. Погледнал към двата пергаментни листа и решил на единия да напише присъдата на провинилите се, които веднага турили в затвор. След съдията дошъл прочутият поет Бентам Мазру, да види статуята и да даде мнението си за нея. В това време покрай него минала една красива жена, която спряла вниманието му. Той се вдъхновил толкова много, че почувствал нужда да се излее, да напише едно стихотворение, в което да я възпее като душа, създадена по образ и подобие на Бога. Понеже нямал лист, на който да напише стихотворението си, той използувал втория пергаментен лист пред статуята и бързо го написал и го предал на красивата мома. Значи, в бързината си и съдията, и поетът си послужили с пергаментните листа, оставени около статуята за друга цел, а не за тази, за която те ги използвали. След тях дошли много видни хора, учени, които искали да

напишат мнението си за статуята, но, по нямане на листа, те започнали да пишат върху самата статуя. В скоро време статуята била изписана от краката до главата и почти не се виждала.

Един ден царят, Соломон-Ра, отишъл да види статуята, но останал изненадан от вида ѝ. Той искал да отиде последен да я види, за да прочете мненията на видните хора в царството си за прочутата статуя. Възмутен от вида на статуята, която била зацапана от писаното върху нея, той веднага заповядал да извикат скулптора. Като го запитал, защо допуснал да пишат върху статуята му, скулпторът казал, че нищо не знае за това. Той оставил два пергаментни листа за написване на мненията, но сам не знаел, къде са листата. Веднага царят издал заповед да намерят виновниците. Пръв дошъл съдията и, на въпроса, къде е листът, той отговорил: Царю честити, трябваше да издам бърза присъжда за двама души, които нарушили един от законите на царството ти, и по нямане на лист, използвах пергамента. – Добре си постъпил, че си издал присъдата, но не трябваше да бързаш толкова много. В бързината ти не си проучил въпроса и си наказал не мъж и жена, но баща и дъщеря. Сега аз ще издам решение да ги пуснат на свобода. След това дошъл поетът и обяснил, защо си послужил с втория пергамент. Като го изслушал, царят му казал: Добре е, че си възпял красотата, добре е да среща човек хора, създадени по образ и подобие на Бога, но, преди всичко, той трябва да ги изучи, да разбере, наистина ли те отговарят на онези качества, които им се приписват. Тази мома, не само че не е създадена по образ и подобие на Бога, но нищо не знае за Него, нито Го признава за свой Създател. Тя стои далеч от идеала, който ти носиш в душата си.

И тъй, една от причините за противоречията, на които се натъкват хората, се дължи на бързането им. Те бързат в заключенията си, в мненията си за хората, в присъдите, които подписват. Като видят някой човек, веднага се произнасят, че е светец, морален човек. Не се минава много време, те се разочароват, не виждат никаква святост в него. – Защо бърза човек в заключенията си? – Защото носи някакъв недостатък в характера или в мисълта си, остатък от миналото, или наследен от деди и баби. Някой се отличава с голяма подозрителност. Когото срещне, все ще се усъмни, ще започне да го подозира в нещо. За да се справите със своята подозрителност, не трябва да бързате. Затова, именно, българската поговорка казва: „Два пъти мери, веднъж крой”. Човек трябва добре да обмисля нещата и тогава да пристъпва към действие. Само така той може да се справя с мъчнотиите си.

Често съвременните хора се запитват, какво да правят, за да подобрят живота си. Едно се иска от всеки човек: да приеме любовта и да я приложи

между ближните си. Да приложите любовта помежду си, това значи, да се запалите всички и да светнете. Днес хората не светят, но димят. Дето има дим, горенето е непълно, отделя се отровният газ въглероден окис. – Какво да правим с младото поколение, за да го освободим от този отровен газ? – Преди да помогнете на младото поколение, помогнете на себе си. Всеки трябва да се замисли, как да си помогне. Щом помогнете на себе си, вие ще бъдете в състояние да помогнете и на другите. Само онзи може да си помогне, който има прави възгледи за живота и за отношенията между ближните си.

„Кажете го на видело!" Всеки трябва сам да си каже истината и то на видело. Това не значи, че човек живее само с криви възгледи. Много от възгледите на хората са прави, но все пак трябва да се преобразят. Казано е в Евангелието: „Ако житното зърно не падне на земята и не израсте, само остава." Следователно, ако вашите мисли, чувства и постъпки не паднат на земята и не израстат, сами остават. Ако човек отиде на небето и живее със същите противоречия, с които живял и на земята, нищо не е постигнал. Като се намери в това положение, той ще пожелае отново да слезе на земята. Щом слезе на земята, ще започне да мечтае за небето. И така, той ще се качва и слиза, без да разбере смисъла на слизането и на качването, като неизбежни процеси в човешкия живот. Обаче, слизането и качването имат смисъл, ако човек придобие истината. Щом придобие истината, той може вече да изправи погрешките на миналото си, да се ползва от настоящето и да гради своето бъдеще.

„Кажете го на видело." Всеки сам трябва да си каже, че е дошло време да направи вътрешна връзка с любовта, мъдростта и истината. Свържете душата си с любовта, сърцето си – с доброто и истината, умът си – със светлината и знанието. Направите ли тази връзка, всичко можете да си кажете на видело. Каквото кажете на себе си, можете да кажете и на другите.

„Кажете го на видело".

35. Беседа от Учителя, държана на
4. май, 1930 г. София. – Изгрев.

1930_05_07 Претръпване и претъпяване
лекция пред общия окултен клас

ПРЕТРЪПВАНЕ И ПРИТЪПЯВАНЕ

Размишление.

Често хората се натъкват на особени психични състояния – претръпване и притъпяване. Например, когато изпитанията се трупат върху някой човек едно след друго, в първо време той страда, но после претръпва или изтръпва. Каквито страдания и изпитания да му се случват, той стои като изтръпнал, като че нищо не чувствува. Ако пък човек повтаря едни и същи мисли по няколко пъти наред, най-после той се механизира и дохожда до състояние на притъпяване – нищо не помни. Притъпяването показва, че човек е преминал предела до който нервната система може да понася. Щом мине този предел, настава претръпване. Преди да дойде до този предел, човек трябва да измени посоката на своето движение. Ще кажете, че човек трябва да се движи по права линия, да върви в правия път. Това е човешко разбиране. Разбирането на разумната природа не е такова. Според нея правият път не означава права линия.

Влезете ли в някое религиозно общество, там ще чуете да се разисква върху въпросите: Кой път е прав? Какво представя любовта? Какво може да направи тя за човека? От човека зависи, какво може да направи любовта за него. Какво може да направи един човек, като влезе в бакалницата? Той може да извади кесията си и да купува. От кесията му зависи, много или малко неща ще купи. Обаче, отношенията между бакалина и клиента са още механически. Те подразбират условно отношение на взимане и даване. Дойдете ли до любовта, и там има отношения на взимане и даване, само че всичко става доброволно: който дава, не мисли да взима; който взима, мисли да дава. Говори ли за любовта, човек трябва да я разбира в нейните тънки прояви. Говори ли за музиката, човек трябва да я чувствува вътрешно.

За да разбира нещата правилно, човек трябва да ги схваща и външно, и вътрешно. Външното разбиране е едно, а вътрешното – друго. Тъй щото, не е достатъчно само да кажем, че трябва да обичаме, или трябва да пеем и да свирим, но да дадем дълбок, вътрешен израз на любовта, на музиката и на пеенето. И природата започва с музика и пеене. И природата започва с любов и с живот. Тя е жива, разумна, но човек трябва да я разбира вътрешно и външно. Много музиканти и певци има в света, но повечето свирят и пеят механически. Истински музикант е онзи, на когото тоновете изразяват нещо; всяко движение на този музикант е свързано с движенията на разумната природа. Всеки негов тон, всяко движение изразява известна идея. Всяко нещо, което събужда някаква идея в човека, е живо. Например, щом видите един портокал, в ума ви веднага се ражда

някаква идея: да го посадите, или да изтискате сока му. Каквото да направите с портокала, все ще придобиете нещо. Ако изпиете сока на портокала, ще имате един резултат; ако посадите портокала, ще имате друг резултат. Ценни са резултатите, ако в тях има движение. Дето има движение, там всякога има растене.
Следователно, и животът, като движение, е подложен на растене. Растенето пък се поддържа от идеите, били те умствени или сърдечни. Умствените идеи имат отношение към мислите на човека, а сърдечните – към чувствата му. Дето има чувства, там има религия. Религията, в тесен смисъл на думата, е свързана с чувствата. Обаче, ако умът не взима участие в религията, човек е изложен на големи опасности. Остане ли само с чувствата си, човек изпада в гъста среда, в тежка атмосфера, която причинява болезнени състояния. Големи промени, добри и лоши, стават с човека, когато влезе в духовния свят. Физическият и духовният свят са противоположни един на друг. Докато се нагоди към условията на духовния свят, човек минава през големи изпитания. Той влиза в идеен свят, но като не е готов да реализира тия идеи, започва да страда. Където да е човек, на физическия, или в духовния свят, той все ще има страдания. И ловецът, който е нарамил пушката си, страда. Защо? Че не е могъл да убие заек, или друг някакъв дивеч. Всички хора, светски и духовни, са въоръжени. Всеки носи пушка на рамо, иска да вземе нещо. Не е лошо да бъде човек въоръжен, но да не си служи с насилие. В който свят и да влезете, вие трябва да спазвате неговия ред и порядък, неговите правила. Не спазвате ли реда в света, в който влизате, не очаквайте никакви постижения. Като влезете в умствения свят, за да придобиете някаква идея, не е нужно да прилагате насилието, чрез което да нарушите реда и порядъка в този свят. Достатъчно е да попаднете в тона на дадена идея, за да я възприемете. Приложите ли насилието, вие не сте готови за този свят.
Същият закон се отнася и до света на чувствата, до духовния свят. Искате ли да постигнете някакво чувство, вие трябва да попаднете в линията на неговото движение, т.е. в неговия тон. Чувствата и мислите в човека растат, цъфтят, дават плод, както и растенията. Всяко добро разположение е плод на някакво чувство в човека. Колкото по-съзнателно работи човек върху себе си, толкова по-доброкачествени плодове раждат неговите мисли и чувства. Ще кажете, че имате достатъчно знания. Знания, които не се прилагат, представят стока, която пълни магазина само, без да допринася нещо. Стоката трябва да се превърне в звонкови монети. Ако човек не впрегне природната сила на работа, той нищо не е придобил. Какво ще се ползва от това, че знае законите и силите, които действуват в природата? Щом знае нещо, той трябва да го приложи. Едно време, когато нямаше електрическо осветление, хората осветяваха домовете си с малки газени лампички – газеничета. Като ставаха сутрин от сън, дълго време трябваше

да кашлят, да очистят дробовете си от саждите на своите газеничета. Много от мислите и чувствата на съвременните хора представят такива, именно, газеничета, които дават малка светлина и малко сажди. Всяко недоволство, всяко неразбиране в човека, не е нищо друго, освен малкото газениче, с което той си служи.
И тъй, иска ли да се справи с недоволството си, човек трябва да се свърже с разумната природа, да придобие широки, правилни разбирания за нещата. За да постигне това, той се нуждае от повече мисъл. Какво е нужно на газеничето, за да свети по-силно и с по-малко дим? Да преустроите формата му и да вкарате повече въздух. Въздухът ще помогне на саждите да изгорят, да се превърнат във въздухообразно тяло, което ще излети. Вложете и вие повече светлина в мислите си и повече топлина в чувствата си, за да се освободите от недоволството. Дето има недоволство, там има тъмнина и дим. Гледайте широко на света, на всичко, което става около вас. Не мислете, че вашите разбирания са най-прави. Не се стремете да обърнете хората, да мислят като вас. Не е нужно всички хора да мислят по един и същ начин. Вложете в човека импулс, да се свърже с разумната природа, която носи принципите и законите на вечността. Стремете се към великите закони на Битието, а не към личните разбирания на хората. Стремете се към великата доброта, а не към добротата на човека, която ту се намалява, ту се увеличава. Истински добрият човек остава верен на себе си. Той не се подава на външните условия.
Един от учениците на древните окултни школи отишъл при своя Учител да го пита, какво представя животът и какви закони го управляват. Учителят не отговорил направо на зададения въпрос, но казал на ученика си: Иди в света, дето ще срещнеш трима души – военен, брамин и адепт. И на тримата ще удариш по една плесница. След това ще се върнеш при мене. Ученикът срещнал военния, ударил му една плесница, но докато се готвел да се отдалечи, военният му ударил две плесници и го повалил на земята. След това той срещнал един брамин, който се молел на Бога. Ученикът се приближил към него и му ударил една плесница. В първия момент браминът дигнал ръката си, с намерение да го удари, но веднага я свалил долу и продължил молитвата си. Най-после ученикът срещнал адепта, на когото също ударил плесница. Адептът бил толкова вглъбен в мисълта си, че даже не усетил плесницата. Нито един мускул на лицето му не трепнал.
Ученикът се върнал при Учителя си и разказал своята опитност от дадената задача. Тогава учителят му отговорил: Военният представя закона, който действува с две срещу едно. Браминът представя разумното сърце в човека, което не търси правото си. То се стреми към разрешаване на въпросите по нов начин. Адептът представя любовта, която не се смущава от нищо. Който живее в областта на любовта, той не се смущава от външните условия, от преходните отношения. Той живее в чистата и

възвишена мисъл, в която няма никакви сенки, никакви облаци.
Като се говори за духовния живот на хората, в ума ни изпъква идеята за музика, песен и танци, т.е. за движения. Всяка песен подразбира движение. Ако човек не може да изрази движението правилно, и тона на песента не може да вземе правилно. Значи на всеки тон отговаря съответно движение. Човек не може да се настрои духовно, ако няма антена, чрез която да възприема движенията, т.е. трептенията от духовния свят. Истински духовен човек е онзи, който разбира трептенията на духовния свят и правилно ги възприема. Не може ли да приема тия трептения, той не може да възприема и картините на духовния свят. Щом не може да възприема тия картини, той не разбира езика на духовния свят. Духовният свят си служи с образи, с картини. Ако не можеш да възприемеш и разбираш образите на духовния свят, ти не можеш да чувствуваш. Ако двама приятели не могат да се разговарят и разбират, те не са приятели. Да бъдеш приятел на някого, това подразбира да имате пълно вътрешно разбиране по мисли и по чувства. Да се разбирате с един човек, това значи, в негово присъствие да се чувствате свободен да изказвате своите мисли и чувства. Това не значи, че и той трябва да мисли и чувствува като вас. В присъствие на приятеля си всички тревоги и безпокойства изчезват. В присъствие на приятеля всички смущения изчезват.
Днес всички хора – светски и религиозни, учени и прости, се смущават. Защо се смущават? Липсва им нещо. Каквото и да правят, докато не придобият вътрешна хармония, те нищо не могат да постигнат. Ще слушат да им се говори върху различни въпроси, ще правят опити, но резултатите им ще бъдат слаби. За да постигне нещо, човек трябва да се проникне от силно желание към това нещо. И тогава, ако влезе в някое духовно, или научно общество, той ще се приобщи към средата, ще придобие нещо и ще излезе обновен, тъй както планината обновява човека. Качи ли се на планината, човек се обновява от чистия въздух, от светлината и топлината на планинското слънце. И религията, и науката са в състояние да обновят човека, да внесат в него радост и веселие, да му дадат подтик към великото и красивото в света. По този начин само човек ще осмисли живота си, ще го направи разумен. Кой каквото може да направи, да се заеме да го направи: дали ще свири, пее, учи, това не е важно. От човека се иска работа. Някои религиозни четат Библията по два-три пъти в годината и са дошли до големи постижения. Като чете Библията, човек трябва да я разбира. Иначе, той дохожда до механизиране на нещата. Една 90 годишна американка прочела Библията 90 пъти. Ако четете живота на пророците, на апостолите и светиите, вие трябва да се свържете с тях, да разберете техните опитности. Йезекил, Данаил, Иоан, както и всички останали пророци и апостоли, са имали големи постижения, заради което заслужават да се изучават.
Мнозина казват, че не се интересуват от стари неща. Днес има много нови

неща и постижения, които заслужават по-голямо внимание. Наистина, много нови неща има днес, но в духовно отношение човек не е много напреднал. Има хора, които не знаят нищо за духовния свят. Те даже не признават съществуването на друг свят, освен физическия, и на други същества, освен човека. Какво представя човек? Същество, чрез което разумността се проявява. Разумността обхваща цялата природа. Следователно, ние не можем да отделим човека от природата, от великата разумност, която обхваща всички живи същества, от най-малките до най-големите. Над човека, като разумно същество, живеят други същества, с по-голяма разумност и интелигентност. Един ден и те ще се проявят в своите форми, ще станат видими за човека. Ако човешката форма не подлежи на развитие и усъвършенствуване, животът на земята се обезсмисля. Съзнателно или несъзнателно, човек се стреми към нещо велико. При това, той има желание, каквото постигне, да го предаде на ония, които остават след него. Докато е на земята, човек трябва да работи усилено, да постигне нещо, че като замине за другия свят, да бъде готов за работа. И там има нужда от добри работници. Небето не е място за удоволствие и почивка. На земята ще учите, ще пеете, ще свирите, а на небето ще прилагате наученото. Който не може да свири, поне да мисли. Всеки може да мисли. Ако всички хора не могат да бъдат художници, архитекти, всеки може да работи поне върху себе си. Всеки може да чука и вае върху себе си, да изработи красива статуя. Човек има много необработени и неприложени идеи, които чакат своето време. След всичко това, той се чуди, какво да работи.

Религиозните и вярващите съзнават, че трябва да проповядват Словото Божие. Добра е тази идея, но какво ще проповядват. Не е достатъчно само желание да проповядват, но приложение се иска. Да проповядваш, това значи, да си родил дете, но това дете трябва да се отглeда. Колко безсънни нощи, колко грижи и тревоги е прекарала майката, докато отглeда детето си! Но и с това не се свършва. След като порасне, майката и бащата се намират пред нови грижи и задължения: да го възпитат, да го изучат. Едва след 20 годишен труд и работа върху детето, те могат да кажат, че донякъде са свършили задачата си. Не само родителите работят върху детето си, но и то работи върху себе си.

Като работи върху себе си и върху близките си, човек всеки ден трябва да прибавя по нещо ново в живота си, да се освобождава от старите си разбирания. Казвате, че има неморални работи в живота. Неморални неща са тия, които спират развитието на човека. Всяко чувство, всяка мисъл, всяка постъпка, които спират човешкото развитие, са неморални. Щом е дошъл на земята, човек трябва да се развива. Всяко нещо, което дава подтик на човека към развитие, е морално. Ние заместваме думите „морално и неморално” с „разумно и неразумно”. Всяка храна – физическа или духовна, която не внася подтик в човека, трябва де се тури

настрана. Като дойде до чувствата си, които също са храна, човек вижда, че освен качване, предстои и слизане. Той трябва да познава законите на слизането, да може правилно да слиза, без големи сътресения. Като слиза и се качва, човек се обогатява, придобива големи опитности и преживявания. Подтикът, който иде отвън, е запалка, но тази запалка се нуждае от материал, който може да гори, да развива светлина и топлина. Хлебарят меси и пече хляб, но знанието си не влага в него. Като ядете хляб, вие сами трябва да вадите от него това, което природата е вложила. Тогава ще разберете стиха, в който Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който ме яде, той има живот в себе си." Ако можете да влезете в съприкосновение с този хляб и да извадите от него това, което Бог е вложил, вие ще станете едно с него, и той – едно с вас. Един ден и вас ще опекат и изядат, както вие ядете хляба. Изяждането на човека не е нищо друго, освен умиране.

Какво представя смъртта? Смъртта представя преливане на един живот в друг, преминаване на едно съзнание в друго. Обикновено низшият живот се прелива във висшия, низшето съзнание – във висшето. Заслужава човек да умре, за да мине в по-висок живот от обикновения. За предпочитане е хлябът да влезе в човешкия стомах, отколкото да се подмята във фурната. За предпочитане е човек да живее в свещената стая на някое възвишено същество, отколкото да остане при обикновените условия на живота, да го подмятат на една и на друга страна.

Като ученици, вие трябва да чистите мислите и чувствата си, да се освободите от всички външни примеси. Какво нещо е любовта, не говорете. Колкото по-малко говорите за нея, толкова по-добре. Вие разбирате живота по-добре от любовта. Любовта подразбира вътрешен стремеж към Бога. Следователно, докато не обича Бога, човек не може да обича хората. Въздухът в стаята има отношение към външния въздух. Не можеш да обичаш хората, докато не си обикнал Бога. Ако внесеш някакъв нечист елемент в любовта си към Бога, ти трябва или да го изхвърлиш навън, или да го обработиш по някакъв начин. Когато количеството на въглеродния двуокис във въздуха се увеличи повече, отколкото трябва, въздухът става вреден. Какво трябва да направиш? Или да пречистиш въздуха, или да обработиш въглеродния двуокис. За да го обработиш, ти трябва да придобиеш свойствата на растенията. Когато казвам, че човек трябва да се приспособи към лошите условия, имам предвид да намери начин да ги трансформира. Хората заспиват от въглеродния двуокис, както и от страданията. Щом дойдат страданията, за да не заспиват, хората трябва да се обърнат за помощ към растителното царство в себе си, да заставят растенията да обработят излишния въглероден двуокис. При процеса асимилация или хранене, растенията приемат въглеродния двуокис и го обработват в сложни органически съединения, от които се ползват и хората. Като понася страданията разумно, човек се усилва, става

по-здрав.
Следователно, здрав е онзи човек, който носи страданията с благодарност. Страданията определят силата на човешката душа, а радостите – нейните възможности. С други думи казано: чрез страданията се изпитва силата на човека, а чрез радостите – това, което той може да направи. Страданията и скърбите са пробният камък за човека. Чрез тях той се изпитва. И обикновените, и великите хора страдат. И Христос, Който казваше, че с вяра могат гори да се преместват, като се намери в големи страдания, отиде да се моли на Господа, ако е възможно, да отмени тази чаша. Като видя, че не може да с е отмени чашата, Той разбра, че трябва да преживее страданията, да се опита силата му и каза: „Господи, в Твоите ръце предавам Духа си. Аз дойдох да изпълня Твоята воля, а не моята." Силата на Христа се вижда в търпението, с което издържа страданията.
И тъй, намерите ли се пред мъчнотии и страдания, вие трябва да се молите, но да знаете, как да се молите. Ще получите ли отговор на молитвата си, това не е важно – вие трябва да се молите, да бъдете във връзка с разумния свят. Христос се моли, но не получи отговор на молитвата си. Господ наложи на Христа големи страдания, срещу които получи голямо благословение – възкресението. Отговорът на Христовата молитва донесе възкресението Му. Като знаете това, не се стремете да избягвате страданията, но понасяйте ги с благодарност, да получите възкресението. Това е красивото и великото, което всеки човек очаква. Всички ще минете през страдания. Най-страшното страдание – смъртта, ще дойде за всички. Рано или късно, всеки човек ще мине през смъртта. Кога ще дойде тя, не е важно. За човека е важно да бъде готов да я посрещне, че като дойде, да мине през нея и да придобие вечния живот. Смъртта представя минаване на човека от един свят в друг. Младата булка не минава ли от едни условия в други. Щом облече булчинската си рокля, тя е готова вече, с радост очаква момента да излезе от бащината си къща и да отиде в дома на онзи, когото обича. Тя се радва, но не знае, че я очакват по-лоши условия. Бащиният дом е раят за момата, но тя го напуща и отива във външния свят. Щом се ожени, човек отива да оре, да копае и да сее. Значи женитбата не е нищо друго, освен излизане на човека от рая. Когато казват за някоя мома, че трябва да се ожени, това, значи, че дошло е времето да я изпъдят от рая. Това е физическото разбиране на женитбата. Духовното разбиране на женитбата е противоположно на физическото: излизане от света и влизане в рая, в Бащиния дом. Тъй щото, не е въпрос да не се жени човек, но като се жени той трябва да излезе от света и да се върне в рая, отдето някога е излязъл. Христос е изказал идеята за духовната женитба в притчата за блудния син, който, разкаян и смирен, се върна при баща си, да направи с него нова, здрава връзка. Като чуят думата „духовен", някои хора я разбират криво. Под „духовен живот" те разбират еднообразен живот, т.е. отричане от всичко външно. Думата

„духовен" е изгубила своето първично значение. Духовният живот е най-красивият и разнообразен по форма, по съдържание и по смисъл.
За да дойдете до духовното начало на нещата, вие трябва да мислите и да чувствувате по нов начин. Каквото предприемете, във всичко влагайте нов елемент. Ако четете Свещената книга, или беседите, вложете ново разбиране. Гледайте на всяка притча, на всеки пример, като на особена формула, която трябва да разберете и приложите. Човек се мъчи и страда, докато живее с физически, земни разбирания за нещата. В тези разбирания влизат съмнение, подозрение, които спъват човека. Дойде ли до Божествените разбирания, работите се нареждат добре.
Сега, колкото да се говори на хората, не може да им се помогне, докато всеки не започне да работи върху себе си. Малко хора могат да работят, както трябва. Като поработят половин или един час, те мислят, че много са работили. Някой вярващ се моли половин, или един час и мисли, че много се е молил. Казано е в Писанието: „Непрестанно се молете". Каквото да работи, където да ходи, човек трябва да държи съзнанието си будно, да бъде непрестанно свързан с разумния свят. Това значи молитва. Ако човек мисли, че за да се моли, трябва да се изправи на крака и с часове да шепне молитви, това е механическа молитва, която не дава никакви резултати. Духовността в човека не е външно качество. Истински духовният е духовен и в клетките си.
Следователно, казвам: Непрестанно се молете, да не прекъсвате връзката си с възвишения свят. Щом сте свързани с този свят, вие постоянно ще се обновявате. Непрестанно се радвайте, да разкривате възможностите на своята душа. Колкото малка да е радостта, тя всякога допринася нещо ценно на човека.
Т. м.

37. Лекция от Учителя, държана на
7 май, 1930 г. София – Изгрев.

1930_05_09 Състояние на материята
лекция пред специалния клас

СЪСТОЯНИЕ НА МАТЕРИЯТА

- Само светлият път на мъдростта води към истината.
- В истината е скрит животът.

Като ученици, от всички се изисква точност и работа. Ако не работите и не сте точни, нищо не можете да постигнете. Който не иска да работи и не може да бъде точен, той е мъртъв. Той няма отношение към живите. Следователно, живите трябва да работят и да бъдат точни в задълженията си.

Съвременните хора се нуждаят от нова философия, нови разбирания, а не като тия на Дон Кихот и Санчо Панса. Ако разбира живота правилно, човек е дошъл вече до познаване на материята. Той знае, че животът не може да се изрази нито с едно от състоянията на материята. Животът не е нито в твърдата, нито в течната, нито във въздухообразната, нито в лъчистата материя. Животът е вън от състоянията на материята. Каква е разликата между четирите състояния на материята? Твърдата материя се отличава с голямо сцепление между частиците си, вследствие на което формата на твърдите тела не се изменя при обикновени условия. Течната материя има по-слабо сцепление между частиците си, затова няма определена форма. Ако поставят вода върху дадена плоскост, тя веднага се разлива, заема голямо пространство. Ако плоскостта има известен наклон, водата усилва движението си и започва да тече надолу. Въздухообразната материя пък има още по-малко сцепление между частиците си, вследствие на което няма своя форма и обем. Твърдите тела предизвикват налягане, главно в една точка на подпората, течните - главно на дъното и отстрани, а въздухообразните - по всички посоки. Първите три състояния на материята са известни на всички, но какво знаете за лъчистата материя?

Като изучавате състоянията на материята, спрете вниманието си върху подвижността на частиците ѝ. Колкото по-подвижни са частиците ѝ, толкова по-високо е съзнанието ѝ. Следователно, колкото по-подвижни са умът, сърцето и тялото на човека, толкова по-високо е съзнанието му. Подвижността определя човешката воля. Който е способен да тича и да се движи бързо, е волев човек. Ще кажете, че заекът е волево същество. Заекът има воля. Понеже живее при неблагоприятни условия, той прилага в действие краката си - бяга и се крие от опасностите. По този начин той развива разумността си. По аналогия на това, казваме: Всеки човек, който лесно се справя със страданията, е разумен. В този смисъл, волята

представя разумно сцепление между частиците на онази материя, с която съзнанието работи. Една от помощните сили на съзнанието е волята.

Като упражнява волята си, човек може да постигне всички свои желания. Волевият човек може да бъде музикант, певец, поет, учен и др. Искате ли да развивате волята си, започнете от най-малките величини. Не се отказвайте от малките идеи, от малките желания. Вижте, какво правят учените. Някой учен посвещава десет години от живота си за изследване на някои бръмбари или пеперуди. Някой учен се занимава с росната капка, измерва теглото ѝ по отношение на въздуха и намира, че тя е около 700 пъти по-тежка от него. Чрез изчисления и опити учените са приели водата като единица мярка за определяне гъстотата на течните и твърди тела. Където има вода, там виреят и растенията, и животните, и хората. Значи, водата е носител на живота. Както водата е единица мярка за определяне гъстотата на течните тела, така и животът е взет за единица мярка.

Като знаете свойствата на материята, вие трябва да прилагате това знание към вашите мисли и чувства, да ги трансформирате. Има мисли и чувства, които по състояние проявяват свойствата на твърдата, на течната, на въздухообразната и на лъчистата материя. Когато в ума ви влезе една твърда мисъл, или в сърцето ви едно твърдо чувство, които ви измъчват, вие трябва да знаете, по какъв начин да ги превърнете в течни, или въздухообразни, да се облекчите. Казват, че някой човек, има твърди чувства. Колкото и да са твърди чувствата му, достатъчно е да ги подложат на 1000-2000 градуса топлина, за да се стопят. Пред огъня и най-твърдите тела отстъпват. Какво е приложението на различните състояния на материята в живота? Първото приложение на материята е за приготвяне на хляб. От твърдата материя правят воденичното колело, което кара водата и мели житото. Без вода колелото не може да се върти. В бъдеще, когато можете да прилагате закона за трансформиране на енергията, ще превръщате водата от въздухообразна в лъчиста материя и ще се ползувате от нея. Понеже не знаете още този закон, вие се ползувате главно от течното състояние на водата. Висшето космическо съзнание работи чрез твърдата, течната и въздухообразната материя, като среди за своето проявяване. Чрез понижаване на температурата това съзнание сгъстява водните пари във въздуха и, като вода, ги връща отново в океаните и моретата. Оттам, чрез раздвижване на въздуха във вид на ветрове и бури, част от водата се изпарява и отива в пространството.

Като ученици, вие трябва да знаете свойствата на четирите състояния на материята, да се ползувате от тях, когато ви потрябват. Всичко, което става по разумното и доброволно желание на човека, може да го ползува.

Следователно, когато известни идеи влизат в човека по негово желание, той живее; когато влизат насилствено, той страда и умира. Ето защо, когато се мъчите и страдате, ще знаете, че някои мисли, чувства или желания са влезли във вас без вашата воля, но все пак вие сте дали повод за това. Докато в човека няма условия за влизане на нещо нечисто, то не може да го обсеби. Опитният плувец казва на учащия се: водата може да дойде най-малко до брадата ти. Мине ли тази мярка, ти се излагаш на опасност. - Защо? - Защото гъстотата на средата се увеличава, и той не може да издържи. Той губи равновесие и потъва. Значи, когато някои мисли и чувства влязат в човека без негово желание, той се намира в положението на давещия. - Как спасяват давещия? - Изваждат го от водата и го обръщат с главата надолу, да изтече погълнатата вода. След това правят изкуствено дишане, да се възстановят кръвообращението и животът на сърцето. Когато започва да се дави, сърцето бие усилено и след това спира. Докато умът контролира движението на сърцето, последното бие равномерно. Щом умът престане да го контролира, то спира движението си. На същото основание, казвам: За да не дойде човек до положението на давещия, той трябва да има будно съзнание, да контролира ума и сърцето си, да не допуща в тях чужди, неканени гости.

И тъй, когато говорим за сърцето, ние имаме предвид главната двигателна машина, която движи живота. Щом машината спре движението си, животът спира. Казваме, че човек умира. Смъртта подразбира изгубване на живота за дадени условия само; при други условия животът продължава. Докато клетките живеят, смърт не съществува. В този смисъл, всички тела, в които действува сцеплението между частиците, са живи. Даже и при отсъствие на сцепление, клетките още живеят.

Двама търговци се сдружават, внасят по сто хиляди лева капитал и започват обща работа. Докато са в отношения, те са живи един за друг, поддържат връзките си. Един ден те се разделят: единият отива на една страна, другият - на друга. Те се считат умрели един за друг. - Защо? - Връзката им се прекъсва. Докато капиталите им били общи, те се интересували един от друг. Щом разделят капиталите си, връзката им сама по себе си пада. Често хората се запитват, какво става между тях, че се разделят. Много просто - връзката им се прекъсва. - Каква е била тази връзка? - Материална. Когато материалните връзки се прекъсват, отношенията между хората изчезват. По-силни са връзките, когато имат за основа някаква идея. Значи, духовните връзки са по-силни от материалните. Докато хората мислят един за друг, те са свързани. Щом престанат да мислят, връзката им изчезва. Представете си два ученика, които от първия до последния клас на гимназията са били приятели. Щом свършат гимназия, те се разделят, всеки поема своя път в живота. След

десетгодишна раздяла те си спомнят един за друг и един ден се срещат. Още при първата среща приятелските им отношения се възстановяват. В паметта им изпъкват всички спомени от ученичеството. Не става ли същото в живота на всички хора? Те се събират в различни общества, създават връзки между си, по-близки или по-далечни, и започват да си спомнят, че някога, в далечното минало, те пак са били заедно, свързани с приятелски или роднински връзки. Не един път в живота си човек среща своите приятели.

Като ученици, вашата задача е да изучавате мислите, чувствата и постъпките си, да знаете, кои от тях отговарят на твърдата материя, кои - на течната, на въздухообразната и на лъчистата, изявени като светлина и топлина. Както постъпвате с различните състояния на материята, така ще постъпвате и със съответните на тях мисли и чувства. Как постъпвате със светлината? Отваряте очите си и я възприемате. Щом приемете известно количество светлина, затваряте очите си. Светлината влиза и излиза свободно през очите ви, но, за да имате резултат, непременно трябва да става временно прекъсване. Ако светлината непрекъснато влиза през очите на човека, вместо полза, ще причини някаква вреда. Всяко благо се приема с мярка. Следователно, и светлината, като необходимо благо за живота, се приема с мярка. Клепачите приемат заповед да се отварят и затварят, според мярката, дадена от висшата инстанция в човека. Клепачите са везните, а ресните на клепачите - грамовете, които определят, колко светлина може да приеме човек в даден момент.

Природата държи точна сметка, кой колко светлина е приел, и на края на годината представя разписка за плащане. Няма благо в света, което човек получава даром. Когато бирникът на Природата дойде при вас с разписка да платите за благата, от които сте се ползували, вие трябва да благодарите, да кажете, как сте използували това благо и да му дадете един от изработените плодове. Искрената благодарност и признателност на човека към Природата и към Бога е плащане за получените блага. Който не благодари, който не е доволен, той плаща глоби. - Какво представляват глобите? - Страдания.

Следователно, който иска да се освободи от страданията, трябва да благодари на Бога за всичко, което му се дава. Благодарността е еквивалентна на плащането. Благодарността е особен род лъчиста материя, която човек отправя към разумния свят. В замяна на тази материя разумният свят изпраща духовна светлина, която осветява пътя му. Без благодарност не може да става правилна обмяна между хората на земята и възвишените същества в разумния сват. Както между корените и клоните на дървото става правилна обмяна, така и между съществата на

физическия и на духовния свят, трябва да съществува съзнателна, непрекъсната връзка.

Като ученици на Велика Школа, вие трябва да притежавате две ценни качества: работоспособност и точност. Работоспособността на човека има отношение към неговия морал. Колкото по-работлив е той, толкова е по-морален. Точността пък има отношение към задълженията на човека. Христос казва: "Отец ми работи, и аз работя." Ако Бог работи, какво остава за човека? Всички живи същества трябва да работят. Който не работи, не е жив. Той не може да се ползува от благата на живите хора. Човек още не е работил, както трябва. Дръжте в ума си мисълта, която Христос изнесъл: "Отец ми работи, и аз работя." Казвайте и вие: "Щом Бог работи, и аз ще работя."

Какво разбирате под думата "работа"? Да работи човек, това значи, да твори. И работникът, който копае, върши нещо; и писателят върши нещо. И двамата дигат и слагат ръката си. Първият вдига лопата и мотика, а вторият - перото. По натрупаната пръст нищо не се чете, но по написаните редове се чете нещо хубаво. Значи, работата на първия не е съзнателна, а на втория - съзнателна и разумна. И децата, които се учат да пишат, вдигат и слагат перото, но никой не се ползува от написаното.

Всеки човек има в себе си едно перо - езикът, с който постоянно пише. То отварят и затваря пътя му. Човек потапя перото в мастилницата, от която вади думи и ги нарежда една след друга. Ако знае, как да нарежда думите, написаното е разумно и съзнателно. С това писмо той си пробива път в живота. Ако само вади думи, които не знае, как да нарежда, написаното е разхвърляно и неразумно. Който го прочете, остава недоволен. Като знаете това, пишете разумно. Четете разумните слова на великите хора, да се поучавате от тях, да растете и да се развивате. Каквото знание придобивате, превръщайте го в такива формули, от които можете да се ползувате. - В каква формула можете да превърнете даден квадрат? - В формулата А2. Квадратът (фиг. 1) представя силовите линии, които действуват в човека. Правата АВ представя силите на ума, СД - силите на сърцето, АД - волевите сили, а ВС е връзката на дадения квадрат с друг някой, т.е. с друго съзнание. Квадратът, сам за себе си, не съществува. Той е свързан с четири свята, през които душата на човека минава: физическият - АД, астралният - ДС, умственият - АВ и причинният - ВС. Тези светове са свързани със състоянията на материята: физическият - с твърдата материя, астралният - с течната, умственият - с въздухообразната и причинният - с лъчистата, т.е. със светлинната и топлинна енергия.

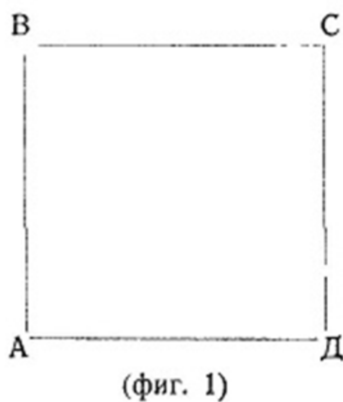

(фиг. 1)

Съвременните учени не изучават светлината и топлината, както трябва. Един ден, когато изучават законите на светлината и на топлината, хората ще лекуват всички болести със светлинната и топлинна енергия. Няма да остане болест, която да е неизлечима. Водата и твърдата храна влизат в човека, от една страна да поддържат живота му, а от друга да изпитва състоянието на вътрешните му органи. (Виж фигура 1)

Въздухът изпитва състоянието на дробовете му, а светлината - състоянието на неговия мозък. Искате ли да знаете, какъв е даден човек, вижте, как яде, как пие вода, как диша и как приема светлината. Когато човек мига бързо, нервната му система е разстроена. Волята му е слаба, вследствие на което не може да владее очите си. Както слабогърдният диша бързо и неравномерно, така и нервният мига често и бързо. Определено е, колко пъти трябва да мига човек в минута, както е определен броят на пулса и на дишането. Сърцето бие 72 пъти в минута: 7 +2 =9 - число на завършен процес. Броят на вдишките в минута е 20. Числото две е число на противоречие. То показва, че процесът на дишането не е завършен. Колкото по-голям е броят на вдишките, толкова по-зле за човека. Ускореното дишане води към разстройство на организма. Броят на пулса и на вдишките на човека се определят от неговите мисли и чувства. Между дишането и пулса на сърцето има известно съответствие. И храненето има отношение към умствения и сърдечния живот на човека. Изобщо, между всички функции на органите има известна връзка. Наруши ли се функцията на един от тях, отразява се и върху останалите.

Правете упражнения да дишате дълбоко и да задържате въздуха известно време в дробовете си. Колкото повече го задържате, толкова по-добре ще се чувствувате. Чрез дълбоко дишане можете да урегулирате нервната си система. Когато нервната система е в изправност, организмът е здрав.

- Само светлият път на мъдростта води към истината.
- В истината е скрит животът.

35. Лекция от Учителя, държана на
9 май, 1930 г. София – Изгрев.

Книги:
* Четирите състояния на материята. Точност и работа
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). София, 2004)
48 беседи от 30 август 1929 г. до 15 август 1930 г.
* Състояние на материята
Закони на доброто (София, 1998)
24 беседи от 28 февруари 1930 г. до 15 август 1930 г.
Начало: 06:00

1930_05_11 Да влезеш
неделна беседа

ДА ВЛЕЗЕШ

„Отговори стотникът и рече Му: „Господи, не съм достоен да влезеш под стряхата ми; но речи само реч, и ще оздравее момчето ми.“
Матей, 8:8

Този стих, както и всички стихове от Евангелието, могат да се разглеждат двояко: в преносен и в буквален смисъл. Ако разглеждате въпросите в преносен смисъл, вадите едно заключение; ако ги разглеждате по буква, дохождате до друго заключение. Както и да разглеждате този стих, в него няма особена философия. Кой човек, на когото баща му, майка му, брат му или сестра му са болни, не търси лекар да ги излекува? И желанието на стотника било същото: да намери лекар, който да изцери момчето му. Той видял този лекар в лицето на Христа. Понеже вярата му била голяма, той казал на Христа: Няма нужда да дохождаш в дома ми, но достатъчно е да кажеш само една дума, и момчето ми ще оздравее. Стотникът се считал недостоен да дойде Христос под неговата стряха. Това е буквалният смисъл на стиха — прост разговор между Христа и един стотник, който бил езичник, а не като евреите — правоверен.

Дойдете ли до вътрешния смисъл на стиха, вие се спирате върху стотника, като езичник, представител на една стара култура, която се е различавала от тогавашната еврейска култура. Евреите по това време минавали за правоверни и за избран народ от Бога. Те минавали за духовни хора, за аристократи, а езичниците — за обикновени. Стотникът беше разумен човек, разбираше, че Христос носеше нова култура, нови възгледи за човечеството. Той съзнаваше положението си, като човек на старата култура, затова се обърна към Христа с думите: „Не съм достоен да влезеш под стряхата ми. Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее.” Докато живея със старите възгледи, възприети от деди и прадеди, сам нищо не мога да направя.

Мнозина се чудят, откъде се взимат толкова различни тълкувания по въпросите, които интересуват хората. Това е лесно обяснимо. Когато иска да постигне нещо, човек все ще намери начин да се домогне до своето желание. Същото се отнася и до тълкуванията, дадени по различни въпроси. Вие знаете баснята „Вълк и агне”. Желанието на вълка е да яде овце. Където срещне овца, все ще търси начин, как да я хване. В баснята за вълка и агнето се казва, че едно младо неопитно агне отишло на един

извор да пие вода. Отдалеч още един вълк видял, че агнето отива към извора и го последвал. Той се приближил до него и му казал: Защо ми мътиш водата? Агнето се почудило, как може да мъти водата на вълка, който спрял да пие вода на горната част на извора, над мястото, където то пие. При това, изворът има и горно, и долно течение. Следователно, докато изворът тече, никой не може да размътва водата му. Вълкът искал да нападне агнето и търсил основание за това. В същност, той напада овцете без никакво основание. После вълкът запитал агнето: Защо миналата година ме обиди? Агнето останало още по-учудено, как може да е обидило вълка, когато миналата година не е било още родено. Най-после той казал: Не е важно, дали мътиш водата ми, нито обидните думи, които ми каза, но аз искам да те изям. И човек постъпва като вълка: когато иска да направи нещо, все ще намери някаква причина, с която да се оправдае. Каква е причината, алтруистична или егоистична, не е важно. За човека е важно да постигне своята цел.

Често хората се спират върху проявите на живота, върху явленията в природата и се запитват, защо Бог е създал света така, защо е допуснал злото заедно с доброто. Същият въпрос бил зададен на Хермеса, но той стиснал само устните си и нищо не отговорил. Значи, един от великите светила на стария Египет затворил устата си и дума не казал на зададения от учениците му въпрос. След този отговор, обикновените хора продължават още да питат, защо Бог е създал света по този начин. Ако продължават още да задават този въпрос, светът не само че няма да се оправи, но още повече ще се влоши. Като говорим за света, ние имаме пред вид човешкия свят. Не трябва да се задава въпрос, защо Бог е създал света така, а не по друг начин, но всеки сам трябва да се запита: Живея ли в съгласие с Божиите закони и със законите на разумната природа? Ако е искрен в себе си, човек ще види, че между него и разумната природа съществува известна дисхармония. След това той трябва да търси причината на тази дисхармония. Като се вглежда в своите прояви, човек забелязва, че в него има желание да живее добре, да бъде щастлив, да не страда. Добро е това желание, но същевременно той трябва да обръща внимание и на другите хора, живеят ли и те добре, щастливи ли са и т.н. Следователно, докато мисли само за себе си, човек е пуснал злото в своя живот. Егоизмът е начало на злото. Значи, доброто включва целия живот в себе си, а злото — само част от живота. Кой вълк не би обиколил 20 кошари в една нощ, за да хване поне една овца, с която да нахрани своите малки? Коя птичка не би убила десетки червейчета, за да нахрани малките си? Кой баща и коя майка не биха унищожили килограми жито, плодове и зеленчуци, за да изхранят децата си? Добре е на вълка, когато улови една овца, но на овцата не е добре. Добре е на птичките, когато майка им носи червейчета на малките си, но на червейчетата не е добре. Следователно,

стремете се към онова добро, което има пред вид живота на всички същества.

И тъй, когато хората виждат само едната страна на нещата, едни казват, че светът е добре и разумно създаден; други казват, че не е добре създаден — зависи, какви са разбиранията на хората. Един проповедник казвал на децата си: Деца, вижте, колко разумно е създал Бог света. Достатъчно е да видите дългия клюн и дългите крака на щъркела, за да разберете, защо му са дадени те. Бог имал предвид, че ще яде жаби, затова му трябва дълъг клюн и дълги крака. — Татко, добър е светът за щъркела, но не и за жабите. — Прави са децата. Добър свят е онзи, който носи блага за всички същества, а не само за някои. Когато се явил пред Бога, щъркелът Го помолил да му даде дълъг клюн, с който да пише хубави стихове, и дълги крака, с които да ги разнася по целия свят, да се ползват хората от тях. Бог чул молбата му и я изпълнил. От това време, именно, щъркелът символизира щастието. Обаче, като слязъл на земята, той забравил обещанието си и използвал дългия си клюн и дългите си крака за хващане на змии и жаби. — Вярно ли е всичко това? — То е толкова вярно, колкото е вярно, че щъркелът има дълъг клюн и дълги крака. Можете ли да отречете факта, че щъркелът има дълъг клюн и дълги крака?

Съвременните учени не се задоволяват само с външната страна на нещата, но те търсят причините на явленията. Наистина, зад всяко явление се крие някаква причина. Например, срещате едно дете, което заеква. Търсите причината на заекването и не можете да я намерите. Причината се крие в майката. Като бременна, в четвъртия или петия месец, тя срещнала една жена, която заеквала. Още като я видяла, образът и говорът ѝ направили силно впечатление, от което дълго време не могла да се освободи. Без да подозира, тя предала този недостатък на детето си. Във време на бременността си, жената е крайно впечатлителна, поради което всичко се отразява върху детето. Като знае това, тя трябва да отбягва срещи с хора, които имат физически или психически недостатъци. Особено лесно се предава лъжата. Затова бременната жена трябва да избягва срещи с хора, които обичат да лъжат. Това не значи, че хората лъжат съзнателно. Някои си служат с лъжата, и сами вярват в нея. Други пък обичат да полъгват и знаят, че не говорят истината.

Един проповедник запитал един актьор: Коя е причината, че вие изнасяте на сцената неверни неща, а хората ги приемат за истинни и плачат? Ние им проповядваме верни неща, но не можем да ги разплачем. Актьорът отговорил: Ние изнасяме на сцената неверни неща, но сами вярваме в тях. Вие пък проповядвате на хората истини, в които сами не вярвате. Често духовните и религиозни хора, които вярват в Бога, живеят по-лошо от

светските, които минават за безверници. Изкуство е да знае човек, как да живее. За да живее правилно, той трябва да бъде разумен.

Всички хора говорят за добър, за морален живот, но коя е мярката, която определя нещата като морални и неморални? Преди всичко, човек трябва да изхожда от едно общо положение, с което да определя нещата. Само тогава можем да кажем, че истински морал е онзи, който засяга всички хора еднакво. Моралът подразбира еднакви отношения към всички живи същества. Според този морал всички същества имат право да дишат, понеже са потопени във въздуха; всички същества имат право да се ползват от светлината, защото тя прониква навсякъде и обхваща цялата природа; всички същества имат право да се ползват от водата и от твърдата храна. Следователно, който се осмели да отнеме едно от тия права на кое и да е живо същество, той постъпва по отношение на него неморално. Никой няма право да лишава съществата от правата, които природата им е дала. Всяко живо същество има право да се ползва от благата на природата, за да става правилна обмяна между външния и вътрешния свят. И най-малките същества искат да живеят. Животът на съществата се определя от степента на тяхното съзнание. Съзнанието им определя и техните блага. Колкото по-високо стои едно същество, толкова повече блага има на разположение и толкова по-разумно ги използва. Като знаете това, благодарете и на най-малкото благо. Микроскопичното благо, добре използвано, струва повече от най-голямото благо, неизползувано или неразумно използвано.

И тъй, не се стремете към големи богатства, към голяма сила, към много знания. Всички хора не могат да бъдат еднакво богати, силни, учени, но всички могат да имат поне едно благо, което да използват добре и да се радват на неговите плодове.

Няма сила в света, която може да отнеме микроскопичното благо на човека. Цялото небе ще се бори за това благо, но няма да допусне да му го отнемат.

Що се отнася до големите блага, въпросът е поставен другояче. За големите блага човек сам трябва да се бори, да ги пази. Ако е разумен, ще ги опази; ако е неразумен, всичко ще изгуби. Който е доволен от малкото, ще постигне и голямото. Тъй щото, искате ли големи постижения, не пренебрегвайте малките блага. Дойде ли в ума ви една малка мисъл, не я пренебрегвайте. Тя носи в себе си велики възможности. Ако я отхвърлите, вие се натъквате на големи нещастия, които разрушават живота.

Съвременното човечество се нуждае от ново схващане на живота. Като

дойдат до въпроса за живота, мнозина разбират материалната страна и започват да говорят за богатството, като добро условие, и за сиромашията, като неблагоприятно условие. Богатството и сиромашията не определят същината на живота. Те са средства в живота, които крият причините си далеч някъде, а не във външния живот. В природата няма богати и сиромаси. Ако разгледате, какво става със съществата в природата, виждате, че едни се раждат, а други умират. Онези същества, които изпълняват законите на природата, живеят; онези, които нарушават законите ѝ, страдат, мъчат се и умират. Природата е вложила смъртта в живота, за да освободи съществата от страданията. Колкото по-големи са страданията им, толкова по-желана се явява смъртта за тях. — Може ли без страдания? — Може и без страдания, и без смърт, но само тогава, когато човек спазва разумните закони на Битието и на природата. Докато е в стълкновение с тези закони, той неизбежно ще страда.

Днес всички хора страдат и се питат, защо идат страданията. Много естествено. Всеки човек има своя индивидуална философия, която поставя над всички философии. Бог го оставя да живее според нея, да опита резултатите ѝ. — Тежък е животът ми. — Ти си го направил такъв, от тебе зависи да бъде лек. И религията на хората не може да им донесе щастие. Според християните, преди две хиляди години е съществувал един Учител, Когото нарекли Син Божи, но между хората по това време се явил спор, дали е наистина Син Божи, трябва ли да Го приемат. Най-после те започнаха да кроят планове, да Го задигнат от земята. Задигнаха Го те, но механически, защото не можаха да задигнат това, за което Той дойде на земята. Ако всички хора бяха Христови последователи, ако вярваха, че те са братя и излизат от един Баща, ако изпълняваха Неговите закони. Царството Божие би дошло вече на земята. Не беше лесно хората да приемат Христа, защото по това време те имаха много богове. На кой бог по-рано да послужат и кого да приемат? И до днес още хората служат на много богове, видими и невидими, затова не могат да приемат Единния, Истинския Бог и на Него да служат. Тази е причината за днешните спорове, недоразумения и войни между хората. Войните са естествени последствия на неразбрания живот на хората, но не са оправдани. Когато слугите на много господари се бият, това донякъде е естествено, но когато слугите на един и същ господар се бият, това е странно. Когато децата на една и съща майка и на един и същ баща се бият, това е странно. Тогава ние вадим заключението: когато се бият братя помежду си, те не са от един баща. Там, дето съществува спор, децата са от различни бащи и майки.

Казано е, обаче, че човек е създаден по образ и подобие Божие. Това се отнася само за онзи, който съзнава и зачита, както своето право, така и правото на всички същества. Обаче, в който момент наруши правото на

другите същества, той се отклонява вече от истинския образ и живее по свой план и свои разбирания. От хиляди години насам човек се е отклонил от този образ, оцапал го е, поради което не познава нито себе си, нито ближния си, нито Бога. Днес той иде на земята с определена задача, да изчисти този образ и така, да се яви при своя Създател. Казва се, че днес е краят на века, съдният ден, когато Бог ще съди хората. — Каква ще бъде съдбата? — Бог ще извика всеки едного при себе си и ще го пита: Защо оцапа моя образ? Защо не го изчисти? Защо не използва условията, които ти се дадоха?

Днес на всички хора се задава въпроса, защо изопачиха и опетниха образа на Бога в себе си. Ще кажете, че условията са виновни за това, или че обществото е лошо. Колкото е лошо обществото, толкова е лош и човека. Те са едно и също нещо. Човека има отношение и към обществото, и към цялото човечество, понеже в тях се крият възможностите и условията за неговото развитие. Човечеството пък е произлязло само от една двойка. На нея се дължи сегашният живот. Време е вече човек да прояви доблестта на стотника, който беше готов да възприеме новото, и затова каза на Христа: „Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее". Срещате някой отчаян, обезсърчен човек, който не вярва във Великото в света, а очаква помощ от обществото. Как ще му помогне обществото, когато всеки член от това общество мисли само за себе си? Ето, има богати търговци, членове на обществото, но те мислят само за себе си. От сутрин до вечер те мислят за своите деца, за жена си, да ги осигурят добре и най-после, ако им остане някакъв излишък, тогава могат да помогнат на бедните. За такива случаи българската поговорка казва: „Трай, коньо, за зелена трева". Управляващият първо иска да тури ред и порядък в държавата, да нареди своя живот и след това мисли за своя ближен. Ученият прави усилия да стане по-учен, да си подобри живота. Проповедникът проповядва на хората, но на първо място има предвид себе си. Лекарят лекува хората, но пак себе си има предвид. Даже и майката, като ражда, пак си казва: Дано това дете ме гледа на стари години. Всички майки не мислят така, но и те се изкушават, и те очакват от децата си. Малко хора се ръководят от една свещена идея в живота си. Нови хора са нужни сега, с нови разбирания. Светът се нуждае от нови майки и нови бащи, които да се жертват от любов. Живеят ли по стария начин, и родителите, и децата ще се разочароват.

Един баща запитал сина си: Синко, ще ме гледаш ли? — Ще те гледам, татко. — Как ще ме гледаш? — Ще пробия дупка на тавана и оттам ще те гледам. Наистина, повечето от съвременните хора така гледат родителите си. Те пробиват дупки на тавана и отгоре ги гледат. Бащата или майката могат да умират от глад, а синовете и дъщерите ги гледат отвисоко. От това

място те не виждат нуждите им и не ги разбират.

На какво се дължат неправилните отношения между родители и деца, между братя и сестри, между мъже и жени? — На известни слабости, които всички хора имат. Всеки човек има някакви вътрешни недъзи, които представят задачи за разрешаване. Нещастието на човека не се заключава в недъзите му, но в неизправянето им. Всеки човек има външни или вътрешни недъзи, които трябва да изправя. Защо са допуснати недъзите, защо е допуснато злото в света? — За да се допуснат тези неща, природата има предвид нещо, което малцина знаят. Каква е целта на природата, поради която е допуснала злото и греха, не знаем; обаче, вярваме, че целта ѝ е добра и разумна.

В древността, един от учениците на мистицизма се разгневил на своя Учител и решил да му причини някаква пакост. Той надигнал един голям камък и го турил пред вратата на своя Учител, да не може да излиза навън. Като видял камъка, Учителят се зарадвал и веднага го използвал за стъпало на къщата си. Колкото пъти поглеждал към това стъпало, всякога благодарил на онзи, който поставил пред вратата му този хубав мраморен камък.

Следователно, всички криви мисли, чувства и постъпки на човека не са нищо друго, освен мраморни камъни, които невежите поставят на пътя му като камъни на препъване. Обаче, разумният може да превърне тези камъни в стъпала на къщата си. Те са въглища, които невидимият свят превръща в скъпоценни камъни. Докато се постигне това, много гърбове на хората ще се ожулят.

Един овен казал на една овца: Скоро ще дойде Царството Божие и за нас. — Как? — Ще дойде един пратеник от Бога, който ще ни спаси. Една стара овца възразила: Ще дойде и за нас спасител, но докато дойде, много кожи ще ни одерат.

Това е външната страна на живота, но той има и вътрешна страна, която трябва да се разбира. За да разбере вътрешната страна на живота, човек трябва да бъде оптимист. Само по този начин човек може да се справя със страданията. Щом се натъкнете на известни страдания, не трябва да се питате, защо идат и каква цел се гони чрез тях, но да се стремите да бъдете здрави и да живеете разумно. Какъвто и да е животът ви, първо трябва да го осмислите. Животът се осмисля само тогава, когато човек разбере великите Божии закони. Щом разбере тези закони, човек мисли вече право, а правата мисъл е връзка между мислите и желанията му. Човек трябва да разбира произхода на своите мисли, чувства и постъпки, да знае,

при какви условия могат да растат и да се реализират. Те растат и се развиват, както плодните дървета. Ако не спазвате условията за узряването им, те не могат да бъдат полезни.

Христос казва: „Ако имате вяра, колкото едно синапово зърно, големи чудеса ще правите”. Съвременните религиозни минават за вярващи, но не могат да правят чудеса. — Защо? — Защото не разбират законите, по които се проявяват мислите, чувствата и постъпките. С други думи казано: Ако човек не може да бъде господар на своите мисли, чувства и постъпки, т.е. ако не ги владее, той не може да приложи закона на вярата. Законът на вярата е път, съединителна нишка, по която мислите и чувствата слизат от Божествения свят, за да се реализират на земята. Не прилага ли вярата си, човек сам си затваря пътя, по който Божествените мисли и чувства слизат до неговия ум и до неговото сърце. Каквото са слънчевите лъчи за човека на Земята, такова нещо представляват Божествените мисли и чувства за ума и за сърцето му. Ако слънчевите лъчи не проникват в човешкото тяло, човек не може да прояви никаква разумна дейност. Слънчевата светлина и топлина крият в себе си висша разумност, от която съзнанието се развива. Когато се казва, че човек може да се лекува чрез светлина, ние имаме пред вид разумността, която тя носи в себе си. Затова, именно, казваме, че чрез светлина човек може да реализира всички свои желания.

И тъй, приемайте светлината, въздуха, водата и храната съзнателно и с любов, за да се ползвате от тях, да имате добри резултати. Приемате ли ги само като механически блага, вие ще имате слаби резултати. Като дишате, мислете, че във въздуха, освен кислород и азот, има нещо друго, което носи живот. Като пиете вода, мислете, че и в нея, освен водород и кислород, има нещо друго, което носи живот. Изобщо, всяко съединение, всеки плод носят живот в себе си. Щом вземете един плод, първо изяждате месестата му част. Дойдете ли до костилката, вие или я хвърляте, или счупвате и изяждате съдържанието ѝ. Обаче, това не се позволява. Дойдете ли до костилките на плода, природата не позволява да ги ядете. Тя съветва всеки човек да изяде месестата част на плода, а костилката да посади в земята. На същото основание казваме: Природата позволява да се ползвате от външната, месеста част на своите мисли и чувства, но костилките им, т.е. същината, да посаждате. Само по този начин ще опитвате плода на своите мисли и чувства.

Следователно, искате ли да имате ясна представа за живота, да го разбирате, посаждайте неговите семена в умовете и в сърцата си, да знаете, с какви плодове, като със свои елементи, работи той. Някои казват, че Бог е направил всичко, че Той е създал цялата вселена и въпреки това не са доволни от живота. Ние пък се чудим, как е възможно Бог, най-разумното

същество в света, да създаде толкова своенравни и упорити същества, каквито са хората. Едно трябва да знаем: Първият човек, Когото наричаме Син Божи, е създаден от Бога, преди вековете, но всички хора не произлизат от този човек. Всички хора не са създадени от Бога. Невъзможно е някой изобретател да направи една машина, която да не се подчинява на неговата воля. Има машини, които се движат леко, без никакъв шум. Ако един изобретател, който не е нищо друго, освен човек, може да направи една машина, която да работи и да се движи без никакъв шум, колко повече Божиите творения трябва да бъдат съвършени. Какво ще кажете тогава за човека, който вдига шум и врява около себе си? Кой е създал този човек? Казано е, въпреки това, че Бог е създал човека, но първият човек, създаден по образ и подобие на Бога, е представял съвършена машина, която се е движела тихо, спокойно, без шум. Впоследствие хората са се намесили в тази машина, внесли са в устройството й особени елементи, които я заставят да вдига шум.

Значи, хората са успели чрез насилие да се вмъкнат в Божиите работи, да завладеят мозъка, стомаха, почти всичките си органи. Те правят усилие да завладеят и сърцето си и по този начин съвсем да изпъдят Бога от себе си. Във всички опити Бог ги остави свободни, но в последния опит ще им се противопостави. Всички хора се стремят към това, именно, да станат пълни господари на себе си, т.е. да се освободят от властта на Първата Причина. Продължават ли още да правят усилия в това направление, Бог ще вземе сърцето им в себе си и ще ги остави господари само на мозъка и на стомаха, без никаква връзка между тях. Сърцето свързва дейността на мозъка и на стомаха. Какво ще стане с човека, ако се отнеме сърцето му? Божествените чувства свързват човешките мисли, чувства и постъпки. Отнеме ли се сърцето на човека, като орган, който възприема и предава Божествените чувства, с него всичко е свършено. Божествените чувства нашепват на човека, кое е право и кое не. Те го ориентират в областта на възвишения морал, който го прави здрав и силен, да устоява на всички бури и изпитания. Човек се калява чрез възвишения морал. Този морал го прави устойчив, със здрав гръбнак.

„Не съм достоен да влезеш под стряхата ми, но кажи само реч, и момчето ми ще оздравее." Езичникът се моли за момчето си, защото познава силата на Христа. Той знае, че Христос е в състояние не само да лекува, но и да въведе човека в нов живот, в живота на неговите младенчески години. Това разбираме под думата „момчето ми". Младият трябва да се занимава с младенческия живот, а старият — със стария живот. Трябва ли младият да мисли само за игри и весело прекарване? Това не е младост. Трябва ли старият да мисли само за смъртта и постоянно да охка и плаче? Това не е старост. Младият трябва да върви правилно по своя път, да стане гениален

човек.

В света съществуват пет категории хора: обикновени, талантливи, гениални, светии и учители. Обикновените хора представят обществата и народите. Пред тях се разкрива велико бъдеще. Всяка категория върви по особен път. Най-високото положение заемат Учителите. На каквото стъпало на развитие и да се намира, човек непременно трябва да се стреми към най-високото положение. Няма ли този стремеж, той не може да се развива правилно. Петте категории представят пътища за развитие. По тези пътища, именно, се създават великите хора. Всеки път от своя страна представя прекрасен свят, пълен с възможности за постигане на велики цели и идеали.

Когато се говори за мислите и чувствата на човека, подразбираме обикновения живот, т.е. живота на обикновените хора. Обикновените мисли създават мислите на талантливите; талантливите хора създават мислите на гениалните; гениалните създават мислите на светиите, а светиите — мислите на Учителите. Този е пътят, по който човек трябва да върви, за да дойде до новия живот. Който мисли, че може по друг начин да се домогне до новия живот, той е на крив път. Новият живот подразбира нова мисъл, ново знание. Който е придобил новия живот, той има вече вътрешно прозрение към нещата. Като напише едно число, той разбира неговия смисъл. Ако има две зрънца, той не ги разглежда само количествено, но прониква в техния вътрешен смисъл. С това знание той може да посещава всички планети. Ако няма дълбоко разбиране за числата, човек лесно пише десетиците, стотиците, хилядите, милионите и т.н. Като видите тези големи числа, вие се учудвате, че еди — кой си разбира математика. Да пишеш числата правилно и да извършваш с тях различни действия, това не е истинска математика. Да разбираш числото две, това значи, да разбираш дълбочината на женското сърце и на мъжкия ум. Който разбира числото две, той знае причините за създаването на света, както и на живота. Който не разбира дълбокия смисъл на числото две, той се натъква на злото. Когато се събират двама души — мъж и жена, две приятелки или двама приятели, които не разбират смисъла на числото две, те непременно ще се скарат. Ако две деца си играят добре, за една ябълка само те могат да се сбият. За да не се дохожда до бой, дайте и на двете по една ябълка. Като задоволите и двете, между тях ще има мир. Не само децата се карат и бият помежду си, но и възрастните. Като се сблъскат интересите им, те са готови да се нахвърлят един върху друг, да си оскубят косите.

„Не съм достоен да влезеш под стряхата ми, но кажи само реч, и момчето ми ще оздравее." — Защо не е достоен да приеме Христа в дома си? —

Защото съзнава, че е човек от старата култура, че е виновен за болестта на детето си и, ако Христос му каже само една дума, той ще измени живота си. Щом промени живота си, момчето му ще оздравее. Такова съзнание, именно, трябва да имат всички хора — да изменят живота си и да повярват в Бога. Нека всеки направи опит, да види, вярва ли в Бога и доколко разбира живота. Ако при най-малкото изпитание ти се смутиш, изгубиш разположението си, това показва, че вярата ти е слаба. Ти имаш верую, което сам си създал. При това, изпитанието, което ти е дадено, не показва, че Провидението има нещо против теб. Изпитанията на съвременните хора не са нищо друго, освен игра на бащата с детето. Както бащата играе с детето си, подхвърля го във въздуха ту с едната, ту с другата си ръка, така и Бог си играе с човека, подхвърля го нагоре, но не го оставя да падне на земята. Силна е Божията ръка. Щастлив е онзи, който попадне в Неговата мощна и крепка ръка. Като те подхвърли няколко пъти във въздуха, най-после Той те поставя на земята да си починеш. Като не знаеш, какво е станало с тебе, ти казваш: Голямо изпитание прекарах. Някой пътува по планината и се оглежда, да не падне някоя канара върху него. Случва се някоя канара да падне след него. Като чуе трясъка и шума от падането й, той се обръща назад и си казва: Добре, че не падна върху мене, щеше да ме смаже. Радвайте се, че такива канари се изпречват на пътя ви и не позволяват да влизате в порочния живот. Ако насилвате да влезете в този живот, канарата ще падне върху вас и ще ви смаже. Помнете: всичко, което се случва в живота ви, има за цел да ви убеди в съществуването на велик Промисъл в света, който води към постижения, към укрепване на характера ви, за да ви направи сработници с Великата разумна природа. Докато не станете сработници с природата, не можете да разберете Божия Промисъл, който работи над вас. Докато не се свърже с природата, човек остава за вечни времена в своя личен живот.

Човек минава през няколко фази на живота, докато стане в положение да включва всичко в себе си. Първата фаза на човешкия живот е личният или материалистическият живот, когато той живее само за себе си. Втората фаза е общественият или духовният живот, когато човек живее за дома, за обществото, за народа си. Третата фаза на живота е общочовешкият или Божественият, когато човек живее за Цялото. Не е лошо да живее човек за себе си, но той трябва да преработи своята инертна материя. Това се постига само чрез възвишения живот, който се ръководи от Разумното Начало в света. Само разумността е в състояние да преобрази, раздвижи и преработи инертната материя.

И тъй, личният живот има отношение към материята, общественият — към силите, общочовешкият — към Божествените мисли, които направляват целия живот. Всеки човек трябва да се стреми към

общочовешкия живот, да оформи и развие ума и сърцето си, да даде простор на духа и на душата си. Този е правият път към самовъзпитание. Да живее човек за цялото, не значи, че не трябва да живее за себе си. Религиозните казват, че човек трябва да живее само за Бога. Това е ограничено разбиране на живота. Човек трябва да живее за Бога, за ближния си и за себе си. Отношенията на Бога към човека са както отношенията на бащата към сина. Какви трябва да бъдат нашите отношения към Бога? — Синовни. Нарушат ли се синовните отношения, и животът на човека се разрушава. Животът на хората не се развива добре, понеже отношенията им към Бога са както тия на слугата към господаря или на чиновника към началника. Това са механически отношения. Докато поддържа тези отношения, човек всякога ще се натъква на противоречия. Влезе ли в областта на общочовешкия живот, човек се свързва с цялото, в което влизат всички същества, от най-малките до най-големите. При това положение човек започва да гледа еднакво и на растенията, и на животните, и на хората. Видите ли едно дърво, растение или животно, бъдете готови и на него да направите едно добро, както и на човека. Затова казвам да не чупите клоните на дърветата, да не ги брулите. Българите имат обичай да режат лозата. Те казват, че лозата плаче като я режат. И лозата плаче, и другите растения плачат, когато хората се отнасят към тях жестоко. Сегашните хора са изопачили лозата, понеже искат да получават от нея повече плод, отколкото трябва.

Съвременните хора искат да бъдат щастливи. Това е естествено желание, но запитвали ли са се, какви възгледи и разбирания трябва да имат, за да придобият щастието? Ние не сме за старите вярвания и разбирания, но поддържаме новите, Божествените идеи, които носят живот. Всички стари идеи и вярвания, които са спъвали човечеството, трябва да се преработят, да станат общочовешки. Това не може да се постигне в един ден, но като работи в това направление, човек разширява съзнанието си и става годен за нов живот. Божественото ще се наложи навсякъде, във всички области на живота. Не чакайте да се наложи то насила, но приемете го доброволно, със съзнание. Ако не изпълните волята Божия с любов и съзнателно, страданията сами по себе си ще дойдат. Време е вече хората да си създадат нова, правилна философия, да се ползват от всички методи на миналото и от тях да изработят свой специфичен метод.

И тъй, като използва методите на растенията, на рибите, на птиците, на млекопитаещите, най-после човек трябва да приложи методите на мисълта, като мощна сила в природата. Животните са развивали своите чувствания, поради което и до днес съществува голяма борба между тях. Ако не впряга мисълта си на работа, човек несъзнателно взима участие в тази борба и се свързва с животните. Като проследите живота на всички

същества, от най-малките до най-големите, виждате, че навсякъде съществува насилие. Два мравуняка воюват един с друг. Единият мравуняк напада другия, иска да му открадне яйцата. Не само между животните, но и между хората съществува голямо насилие. В който дом и да влезете, ще видите, че всички си служат с насилие: някъде родителите упражняват насилие върху децата си, някъде децата върху родителите си. В бъдеще бременната жена трябва да се пази от лоши влияния, ако иска да създаде добро и здраво поколение. Тъй както живее днес, тя се намира под непосредственото влияние на външния свят, поради което не може да се освободи, както от добрите, така и от лошите влияния.

„Не съм достоен да влезеш под стряхата ми, но кажи само реч." Това значи: докато съм в старото учение, не съм достоен да влезеш под стряхата ми, но кажи само реч, и аз ще приложа Твоето учение. За да приложи Христовото учение, човек трябва да има нови възгледи за природата, за живота, за религията, за науката. Каква религия е тази, която за основа не е поставила любовта? Каква наука е тази, която не носи светлина за човешкия ум? Каква религия е тази, която не може да смекчи сърцата на хората? Каква наука е тази, която не може да освободи умовете на хората от противоречията им? Бъдещата наука трябва да вземе друга посока, да се внесат в нея нови елементи. И съвременната наука е допринесла много за човечеството, но има нещо, което ѝ липсва.

Съвременните религиозни и светски хора имат достатъчно знания и вяра, но работят с малко капитал. Какво може да се постигне с този капитал? Той не може да бъде много полезен нито на окръжаващите, нито на себе си. Въпреки това, всеки човек има желание да расте и да се развива, а не да остане на едно и също място. Затова именно, човек се стреми към придобиване на по-високи знания, на нещо положително, с което да ускори еволюцията си. Човек трябва да мине от еволюцията на обикновения живот към еволюцията на талантливите, гениалните, светиите и най-после да дойде до еволюцията на Учителите. Учителят иде от особена система, от друго слънце, което го поставя по-високо от всички хора.

Сега, като се говори за други системи и слънца, освен за Слънчевата система и за Слънцето, мнозина отричат тяхното съществуване, понеже са невидими. Те казват, че признават за съществуващи само онези неща, които виждат с очите си. Това не е логически вярно. Кой е видял човека? Вие виждате само външната форма на човека, неговото тяло, но самия човек не виждате. Човекът е скрит в ума, в сърцето и във волята си, които са невидими. Чрез тях той се проявява, но остава невидим. Казват за някого, че е интелигентен и благороден, но никой не е виждал

интелигентността на неговия ум и благородството на неговото сърце. Тъй щото, хората виждат само външната страна на човека, без да знаят, какво представя мъжа и какво жената. Вие говорите за идеала на мъжа и на жената, без да ги познавате, без да разбирате тяхната същина. — Какъв е идеалът на мъжа? Много идеали има мъжът, но един от тях е изявен по отношение към жената. Той е следният: Мъжът обича жената да му прави добро, без да му се изяви. И жената има един идеал по отношение на мъжа. Тя обича мъжа да ѝ прави добро, но да не я ограничава, да я остави свободна. Наистина, какво по-голямо добро може да направи майката за своя син от това, че го е родила? Тя му е дала живот, без той да знае това. В този смисъл, колкото по-неизвестно е за сина доброто, което майката е направила за него, толкова по-любима му е тя, толкова по-свещен е нейният образ. Като говори за майка си, той казва: Всичко красиво и добро в мене е от майка ми.

Сега и на вас желая да правите добро, без да ограничавате човека. Да любите, без да ви знаят, че любите. Не ограничавайте доброто и не изявявайте любовта си. Това е идеалът на момите и на момците.

„Който има уши да слуша, нека слуша".

37. Беседа от Учителя, държана на
11-ти май, 1930 г. София — Изгрев.

1930_05_14 Добрият ден
лекция пред общия окултен клас

ДОБРИЯТ ДЕН

Божията Любов и Божията Мъдрост носят пълния живот.

Всички хора се стремят към нов живот, към нов морал. За да постигнат своите стремежи, те се нуждаят от няколко основни идеи, които да прилагат във всекидневния си живот. Ако продължават да живеят по стар начин, със стари разбирания, те нищо няма да постигнат. Реката тече в посока, каквато и е дадена; заекът бяга според устройството на тялото си; птицата хвърчи според условията, които и са дадени. Обаче, човек, който е подложен на развитие, не може да живее по един и същи начин. Животът му е подложен на постоянни промени. Докато детето е малко, родителите му го носят на ръце. После то започва да пълзи, пристъпва бавно, докато един ден се изправя на краката си и започва свободно да ходи. Човек минава през същите фази и в духовния си живот: в първо време го носят на ръце, после започва да пълзи, и щом краката му заякнат, той ходи вече самостоятелно. За да запази своята самостоятелност и устойчивост, човек трябва да има една опорна точка, отдето да започне. Опорната точка в човека представя Божественото начало. Едно отличително свойство на това начало е неговата неизменност. Изгуби ли Божественото в себе си, човек всичко губи. Докато се държи за Божественото, като за център, човек представя кръг. Изгуби ли този център, в него става особена промяна, удължаване, вследствие на което той придобива два центъра и се превръща в елипса. Сегашният човек представя елипса, същество с два центъра, т.е. с два морала, с две посоки на живота – нагоре към Бога и надолу към земята. Когато Божественото начало в човека вземе надмощие, животът му постепенно се изменя, елипсата се приближава към кръга. Да премине човек от елипса в кръг, това значи, постепенно да реализира възможностите на Божественото начало в себе си. Всяка точка от неговия живот има право отношение към Божественото, като към централна точка, еднакво отдалечена от всички точки на окръжността. Точките на окръжността са еднакво отдалечени от центъра на кръга, но те се различават по интензивност и по възможности, които са вложени в тях. Ако разгледате тази идея от положението на геометрията ,това е невъзможно, защото, като механически, всички точки на окръжността са еднакви. Обаче, ако всяка точка на окръжността е жива и представя човек, тогава те се различават, както се различават всички хора. Ако си представите дължината на окръжността толкова голяма, че на всяка нейна точка да застане по един човек, тя ще бъде съставена от два милиарда

точки. Божественото начало в Битието ще бъде център на този голям кръг. При това положение, наистина, всяка точка на окръжността ще се отличава с различни възможности и с различна интензивност. Това виждаме навсякъде в живота: всички хора се проявяват и развиват различно. Всеки човек забелязва промяната, която става с него, но сам не може да си обясни, защо става тази промяна. Докато мисли, че е самостоятелен, независим, човек вижда, че е изложен на постоянни промени. Не е лошо, че се мени човек, но всеки ден той трябва да придобива по нещо ново и красиво. Човек може да бъде самостоятелен дотолкова, доколкото спазва отношенията си към Божественото. Наруши ли тия отношения, всяка самостоятелност изчезва. Ако човек измени отношенията си към Божественото, и Божественото изменя своите отношения към него. Не е достатъчно човек да мисли, но мисълта му трябва да бъде права. Права мисъл е тази, която се отразява върху сърцето. Всяка мисъл, която не се отразява добре върху сърцето, не е права. Сърцето е мярка за ума, а умът – за сърцето.
Като изучавате човешкия организъм, виждате четири важни уда, които го управляват: мозък, дробове, сърце и стомах. Най-тясно свързан с физическия свят е стомахът. За да поддържа своя живот, той се нуждае от човека. Човек трябва да работи и с главата, и с ръцете, и с краката си, за да го изхрани. Но и човек е в зависимост от стомаха. Ако стомахът се откаже да работи, човек ще фалира. Колкото по-горе отиваме, толкова тази зависимост се намалява. И дробовете се нуждаят от човека, но по-малко. Като диша и издиша човек, дробовете се пълнят и празнят. Средата, в която живее човек, е готова храна за дробовете. Като приемат въздуха, дробовете хранят и мозъка. Тъй щото, пряката зависимост на мозъка от човека се намалява. Но все пак, ако човек не диша, ако не приема въздух, деятелността на дробовете и на мозъка се прекратява. Сърцето, обаче, в своята деятелност е съвършено независимо от човека. То има автономно управление. Понеже е представител на Божественото начало в човека, сърцето представя държава, напълно независима и свободна. Божествените закони са написани на човешкото сърце, благодарение на което умственият и физическият свят имат отношение към него. Ако спазва тия закони, човек ще живее така, както Бог изисква. Обаче, в желанието си да завладее сърцето си, човек се е отклонил от своя нормален път на развитие. Днес всички хора се стремят към завладяване: майката и бащата искат да завладеят сърцето на децата си: момата иска да завладее сърцето на момъка; момъкът иска да завладее сърцето на момата; свещеникът иска да завладее сърцата на своите пасоми, професорът – на студентите си и т.н. Всеки иска да завладява, да печели последователи. Човек не е дошъл на земята на завладява, но е дошъл да създава правилни отношения с умовете и сърцата, с дробовете и стомаха на хората. Срещнеш ли някой гладен човек – нахрани го. Така ще си създадеш добри

отношения с него на физическия свят. Ако го нахраниш с цел да го привържеш към себе си, ти си на крив път.
Значи сърцето остава автономно при всички случаи на живота. Всеки който се е опитал да завладее сърцето, т.е. Божественото в човека, се е разрушил и развратил. Тази е причината, задето и млади, и стари хора се развращават. Всеки който се е опитвал да завладее сърцето на своя ближен, е пострадвал заедно с ближния си: единият ставал на каша, а другият – на въглен. За да не изгаряте и да не ставате въглен, не се занимавайте със сърцето си. Дайте сърцата си на разположение на Бога. Той се занимава с тях. Ако искате работа, занимавайте се с умовете си, с ушите си, с очите си, с ръцете си, с краката си, с всичко, каквото пожелаете, но не и със сърцето си. Оставете сърцето си свободно! Не се месете в Божиите работи!
Съвременните хора искат да бъдат обичани. Това не е тяхна работа. Ученикът отива на училище да учи, а не да бъде обичан. Ако учи добре, учителят непременно ще го обича. Любовта е резултат. Ученикът е длъжен да учи, да възприема и обработва уроците и, щом ги обработи и приложи, учителят ще бъде доволен от него и ще го обича. Бог държи сърцето на човека в ръцете си. Той държи източниците на живота в ръцете си, защото в тях се крият тайните на Битието. В сърцето се крият източниците на живота. Ако Бог би оставил сърцето в ръцете на човека, всичко би било разрушено. Ако светът не е разрушен, причината за това е, че Бог държи сърцето на човека в ръцете си. Хората смесват любовта с чувствата. Това са две различни неща, два различни свята. Бог е господар на любовта, човек – на чувствата, а животното – на страстите. Следователно, ако оставиш да се проявяват страстите, ти си дал ход на животинското в себе си; ако проявяваш чувства, ти си дал ход на човешкото; ако проявяваш любов, ти си дал път на Бога в себе си. Той да се проявява. Любовта съдържа и мислите, и чувствата, но не е нито мисъл, нито чувство. Тя се проявява независимо от тях.
Като не се познават, хората искат да управляват сърцето си и казват, че могат да бъдат негови господари. Мислят ли така, те създават злото. Това е криво разбиране. Човек не се е научил да управлява ума си, че сърцето си ще управлява! Ако момата даде сърцето си на един момък, или момъкът даде сърцето си на една мома, ще видят, какво ще стане след една – две години. Каквото прави малкото дете с цветето, това ще направят момата и момъкът със своите сърца. Като вземе едно цвете, детето първо го мирише, радва му се, докато най-после го скъса и захвърля настрана. Какво се постига със скъсването на цветето? Нищо не се постига. Детето не знае, какъв труд, усилия и енергия е употребено за създаване на едно цветенце. Дайте една книга в ръката на детето и вижте, какво ще стане с нея. В първо време детето ще я разлиства, ще я гледа, докато започне да къса листата и един след друг. Вижте, какво прави вълкът с овцата. Първо започва да я

души, после я тегли, дърпа, докато я изяде. Какво печели от това? Не само че нищо не печели, но той си създава карма с овцата, която и след хиляди години не може да изплати. Страшно е днес да наречете някого вълк! Лошо име си е създал вълкът.

И тъй, не правете опит да владеете сърцето – нито вашето, нито това на вашите ближни. Стане ли въпрос за любовта, не се занимавайте нито с вашата любов, нито с любовта на своите ближни. Любовта сама ще уреди работите си, няма защо вие да уреждате нейните работи. Трябва ли като отидете при някой цигулар, да уреждате въпроса за неговото свирене? Щом знае да свири, той взима цигулката и свири – нищо повече. Който знае да копае, той сам ще уреди работите си. Той ще вземе мотиката и ще отиде да копае. Всеки човек е център в своята работа. Следователно, любовта, като център във великия кръг на живота, урежда не само своите работи, но тя урежда работите на всички хора. Вън от този център човек не може да придобие нищо. Ще кажете, че искате да бъдете самостоятелни. Да бъдете самостоятелни, това значи, да си създадете своя вселена. Какво ще спечелите от тази вселена? Няма самостоятелни хора в света. Ако философът мисли, че е самостоятелен, той се лъже. Каква самостоятелност е тази, при която той търси друг философ, да каже няколко похвални думи за него? Някой музикант минава за самостоятелен, но и той разчита на публиката, да чуе нейното мнение. Днес светът е пълен с учени – недоучени хора, които развалят всичко. Обикновените хора са хората от народа, които не мислят, че знаят много. Обаче има талантливи хора, които постоянно живеят в спорове, в тщеславие и гордост. Понеже са културни хора, те мислят, че знаят всичко, но се лъжат. Единствената заслуга на талантливите се заключава в това, че приготвят почвата за гениалните хора. Шестата раса ще бъде раса на гениите. Седмата раса е раса на светиите. След светиите иде вече расата на Учителите. Когато мине през фазата на Учителите, човек напуща земята, напуща слънчевата система, понеже минава в друга еволюция.

Съществуват четири категории хора: обикновени, талантливи, гениални и светии. Обикновените и талантливите са познати на всички. Те се срещат много. Обаче, малко са гениалните и светиите, а още по-малко – Учителите. Обикновените хора възпроизвеждат онова, което гениалните и светиите казват и правят. Талантливите се отличават от обикновените по това, че дават коментарии на всичко, което са направили гениалните и светиите. Докато възпроизвеждат нещата, можете да ги слушате. Започнат ли да дават свои коментарии, стойте настрана. Гениалните хора и светиите се отличават по това, че сами творят. Талантливите са недоволните хора, а гениите и светиите са се справили с недоволството. Талантливият трябва да използва недоволството като подтик, да излезе от положението, в което се намира, да мине във фазата на гения. Той трябва да запази талантите си и да ги изяви в творчество, а не само в изпълнение.

Като ученици, вие трябва да определите отношенията си към Бога. За да направите това, вие трябва да гледате на тялото си като на уд от Божествения организъм. Гледате ли на него по този начин, вие ще го запазите от ония разрушения, на които днес е подложено. Как ще почиташ човека, ако не почиташ тялото му, т.е. къщата му, в която той живее? Какво ще кажете за онзи човек, която взима тесла и удря с нея върху добре построената, измазана и изчистена къща на своя ближен? Като разрушава къщата му, той нарушава хармонията във вътрешния живот на своя брат. Това, което той прави, не е почтено. Трябва ли да драскате върху произведенията на някой писател и да правите свои бележки и коментарии? Ако има нещо в неговите произведения, с което не сте съгласни, напишете вие нещо самостоятелно, по-хубаво от неговото, но не драскайте върху работите му.
Следователно, срещнете ли някой човек, погледнете на него, като на нещо ценно, върху което Бог е работил и продължава още да работи. Сегашният човек не е съвършен още. Той е суров материал, от който великият майстор ще изработи нещо съвършено, на което ще отдадете своето уважение и почитание. Докато Бог работи, стойте настрана. Внимавайте и учете се от Неговата работа, без никаква критика. Уважавайте тялото на човека, за да уважават и вашето. Когато хората дойдат до съзнание да уважават телата си, войните ще изчезнат. След това вече може да се очаква уважението и на сърцето на човека. Като почитате тялото на човека, което Бог е създал, вие ще почитате всичко, което Бог е създал, вие ще почитате всичко, което живее в това тяло. Хората не дават още нужната цена на Божественото. Те си играят с него, вследствие на което го развалят. Какво ще стане със статуята на великия скулптор, ако всеки, който мине край нея, си отчупи парченце за спомен? Сегашните хора – мъже и жени, нямат правилно отношение към Божественото ,поради което сами себе си рушат. Щом разрушават себе си, те разрушават и своите близки. Когото срещнете днес, виждате, че преждевременно е остарял и огрубял. Човек е изгубил онази първична девственост, с която е излязъл от рая.
За да се оправдаят, хората казват: Човек трябва да има чисто сърце. Оставете този въпрос настрана. Чистотата е Божествено качество. Само Бог може да чисти човешките сърца. Що се отнася до чистене на сърцето, никой човек досега не е могъл да го очисти. Кой чисти извора? Сам се чисти. Ще кажете, че трябва да бъдете внимателни, да не цапате извора. Не се смущавайте. Идете при извора с всичкото си уважение и почитание, напийте се от водата му, благодарете и продължете пътя си. Ще кажете, че сърцето ви е нечисто. Не говорете против Божественото. Само по себе си, по произход сърцето е чисто, но от усилията на човешкия ум да го завладее, сърцето се е наслоило. Сега то трябва да се освободи от тия външни наслоявания и примеси. Понеже сърцето принадлежи на Бога, никой не може да го завладее. Казано е в Писанието: „Сине мой, дай ми

сърцето си!" Всяко завладяване на чуждото води към смърт.
Като говоря за завладяване, аз нямам желание да морализирам никого, но казвам, че трябва да мислите правилно. По какво познавате правата мисъл? Правата мисъл внася живот и обновяване в човека. Христос казва: „Аз дойдох да дам живот, и то преизобилно." Значи, любовта носи живот. Бог е Любов. Като Любов, Бог внася живот във всички живи същества. Ангелите внасят интелигентност в чувствата. Хората внасят желанията в света, а животните – страстите. Тъй щото, животът, интелигентността, желанията и страстите представят стъпала на целокупния живот.
Колкото да се говори на съвременните хора, в края на краищата те казват: Човек е грешен и непоправим, защото в грях е заченат. Да мисли човек така, това се дължи на неговите стари разбирания, на неговото непослушание. Бог каза на човека да не яде от плодовете на дървото за познаване на доброто и злото. Защо не трябваше да яде от това дърво? Защото в него имаше нещо нечисто, което се предава на кръвта, която пък петни сърцето. Така, именно, стана. Първите хора ядоха от плодовете на забраненото дърво и опетниха сърцето си. Каквото е храната на човека, такива ще бъдат и резултатите. Затова е казано на човека да се храни с чисти мисли и чисти чувства, за да не поквари ума и сърцето си, а оттам и цялото си тяло. От храната на човека можете да съдите за неговата мисъл. Видите ли, че някой учен яде по няколко пъти на ден свинско месо, предварително можете да знаете, каква ще бъде неговата ученост. Храната, която човек употребява, трябва да отговаря на неговата мисъл. Между човека и храната, която той употребява, трябва да има известно отношение. Той трябва да обича храната, която употребява, но и храната трябва да има разположение към него. Това наричаме ние жива храна, жив хляб. Христос казва: Аз съм живият хляб. Вие ще намерите този хляб във всички храни и плодове. Търсите ли Божественото ще го намерите и в храните и в плодовете. За да се свърже с Божественото в храната, човек трябва да яде всичко с благодарност и любов. В това се крие философията на храненето. Който е могъл само един път в живота си да яде с любов и благодарност, той е разбрал смисъла на храненето. Не е въпрос да яде човек разнообразна храна, но той трябва да яде с любов и да благодари на Бога за великото благо ,което му е дал. Тогава и най-простата храна е благословена.
Съвременните хора искат да знаят истината. Във всичко, каквото им се говори, те търсят истината. За да говори истината, човек трябва да бъде прям. Истината се изразява не само с говор, но и с движение. Всяко движение съдържа истината в себе си. Който разбира смисъла на движенията, той може да чете по тях. Като играе на хорото, младата мома има предвид някой момък. Тя тропа, върти се на една и друга страна,но има предвид момъка. Като се ожени за него, тя навежда глава, замисля се, вижда, че работата не е излязла, както очаквала. Тя е недоволна, че е

тропала на хорото. Защо е недоволна? Че не е могла да реализира желанието си, както мислила.

Значи, всеки поглед, всяка усмивка, всяка сладка дума представят части от едно желание, от една определена идея. Желанието или идеята могат да бъдат благородни или неблагородни. Като съберете всички желания и идеи на човека на едно място и ги свържете в последователен ред, виждате, че те представят съзнателното или несъзнателно стремление на човека да се приближи към Цялото, към Бога. Има ли човек тази цел предвид, всичките му постъпки и отношения ще бъдат правилни Ако отношенията на човека не са правилни към Цялото, те няма да бъдат правилни и към частите. За да бъда изправен към Цялото, човек трябва да бъде благодарен за всичко, което му е дадено. Дали е болен или здрав, беден или богат, той трябва да благодари за всичко. Като благодари и за несгодите, и за неблагоприятните условия, той всеки ден ще получава по нещо ново, всеки ден ще се обновява. Ако не благодари за несгодите, той ще може да благодари и за добрите условия, които ще му се дадат. От човека се изисква да благодари още сега, в момента, а не в бъдеще. Всеки иска да бъде красив, но той трябва да отговаря на изискванията на красотата. Всеки иска да бъде обичан, но той трябва да отговаря на известни условия. Какво иска господарят от слугата? Работата. Като му работи добре, той ще го обича. Какво изисква слугата от господаря си? Да му плаща редовно. Щом му плаща редовно, той ще го обича. Любовта се явява като резултат на известни отношения.

Като ученици на Велика Школа, вие искате да работите върху себе си, да имате нови постижения. Щом е така, изберете си един ден през седмицата, през който да работите изключително с любов. Когото срещнете на пътя си, помолете се за него, поздравете го вътрешно за това, което до този момент има. Благодарете мислено на Бога за работата, която е приложил върху него. Ако видите някакъв дефект, не го съдете, защото той още не е завършена статуя. Много още има да се работи върху него. Когато не е доволен от ученика си, учителят му туря долна бележка, с което иска да му каже, че не е съвършен още. Тури ли му шесторка, учителят показва на ученика, че е доволен от него. Слабите бележки показват, че учениците вървят по стария път.

Когато се намерят пред мъчнотии, хората казват: Нашата работа се свърши вече, но да помислим за възпитанието на бъдещото поколение. Не е въпрос за бъдещото поколение. Докато живее, човек непрестанно трябва да работи. Друг някой казва, че ако в този живот не може да постигне нещо, поне в друг живот да го постигне. Щом е дошъл на земята, човек трябва още в този живот да изпълни програмата, която му е дадена. Всеки момент носи своя програма и задача. Като знаете това, не отлагайте днешната работа за утрешния ден. Ще кажете, че трябва да обмислите работата добре, да не направите някаква погрешка. И като я обмислите,

пак можете да сгрешите. Кой човек не греши? Като сгрешите, ще поправите грешката си. Само Бог не греши. Единственото същество, което не греши, това е Бог. Като казвам, че човек не може без погрешки, аз не поощрявам грешките, но обръщам внимание на това, че човек не е дошъл още до съвършенството, което изключва грешките. Например, някой казва: Днес ходих с кобилица за вода. Това изречение не е пълно – котлите липсват, но се подразбират. Кобилица без котли не може да носи вода. Както виждате ,човек говори понякога непълно, но се подразбира. От гледище на точния израз, той прави погрешки. Значи, от гледището на обикновените разбирания една човешка постъпка е права, но от по-високо гледище в нея има нещо криво, неправилно.
И тъй, колкото по-неразумен е човек, толкова повече греши. Разумният човек е досетлив, лесно се ориентира. Будно е съзнанието на разумния. Погледнете ли го само, той разбира вече, какво трябва да прави и как да го направи. Казваме за този човек, че има разумно сърце. Неговият ум се ръководи от сърцето му. Наистина, ние виждаме, че човек учи с удоволствие това, което обича. Щом не обича нещо, не може да го изучава. Значи, сърцето подтиква ума. Колкото по-разумно е сърцето, толкова по-велики са проявите на ума.
Сега, като говоря за Божественото начало в човека, нямам намерение да влагам нещо ново във вас, но обръщам вниманието ви върху това, което е вложено вече. Божественото е вложено във всеки човек. Негова задача е да работи върху себе си, да Го събуди и да се ползва от онова, което То носи в себе си. Работете върху себе си, за да се прояви у вас онова, което Бог е вложил още от създаването на човека. Дошло е време вече да го проявите. Знайте, че днешният ден е най-добрият ден за работа. Не отлагайте за друг ден. Дошло е време вече за правилно разбиране. Затова казвам: Почитайте ума на своя ближен, почитайте тялото му, благоговейте пред неговото сърце, защото Бог е в него. Щом гледате на човека така, вие ще взимате участие във всички радости и скърби. Когато някой плаче пред вас, не плачете заедно с него, но вижте, от какво се нуждае, и му помогнете. Плачът е дъждът в човека. Без дъжд няма растене. Значи, дъждът е в реда на нещата. Когато някой въздиша, не въздишайте и вие с него. Влезте в положението му и му помогнете. И въздишките са на място. Когато въздиша, човек уравновесява силите на своя организъм.
Въздишането е свързано с дълбокото дишане. Докато диша, човек живее. Престане ли да диша, той умира. Когато въздиша, човек има някаква неопределена идея. Той копнее за нещо, което не може да постигне. Той копнее за някакъв далечен идеал. Ще кажете, че въздишането е присъщо на влюбения човек. Това са стари разбирания. Когато някой чете с разположение една книга, влюбен ли е в книгата? Ще кажете, че е влюбен в автора на книгата. Авторът не е между живите хора. Тогава, как може да бъде влюбен в него? Всеки човек е книга, върху която Бог е писал и

продължава да пише. Като изразява написаното, човек изявява Бога в себе си. Не трябва ли тогава да уважаваме, почитаме и обичаме човека заради свещените мисли, чувства и постъпки, които Свещеният е вложил в него? Тъй щото, като любиш човека, ти любиш Онзи, Който е скрит в него. Ако не любиш Бога, по никой начин не можеш да любиш човека. При това, вие не знаете, защо обичате един човек повече от друг. Ако бихте могли да дигнете завесата на миналото, щяхте да разберете причината на отношенията между хората.

Щом се породят известни отношения между двама души, хората наричат това любов. Те говорят за любовта, без да я познават. Колкото да се говори за любовта, никой не може да си представи, какво нещо е тя, какъв е светът, в който тя царува. Казано е в Писанието: Ние няма да умрем, но ще се изменим. Кога ще се измени човек? Когато любовта дойде в света. Тогава и умовете, и сърцата и хората ще се изменят. Нови отношения ще съществуват между тях – отношения на любов.

Сега, ще ви дам една задача на добра обхода. В продължение на три седмици определям по един ден за добра обхода към всички, които срещате. Първият ден от първата седмица ще бъде неделя. Вторият ден от втората седмица – сряда. Третият ден от третата седмица – петък. През тези три дни ще бъдете особено внимателни, с нищо да не нарушите добрата и идеална обхода. Каквото живо същество срещнете този ден на пътя си – цвете, дърво, буболечка, птица, животно, човек, ще го поздравите вътрешно, ще му отстъпите, то да мине първо, и ще го благословите в себе си, като Божие творение. Ще се стремите поне един ден през седмицата да благословите името Божие по нов начин. Този ден наричам добрият ден. Този ден трябва да бъде за вас свещен ден. Никаква критика, никакво мнение не се позволява за този ден. Само Бог има право да се произнася за този ден. Вие ще бъдете като войници, които изпълняват своята длъжност, без да казвате мнението си. Този ден е най-добрият ден през живота ви. За да изпълните задачата си добре, вие трябва да бъдете като новородено дете, което не мисли за нищо. То се е родило в един дом, дето бащата и майката се грижат за всичко. За него всичко е наредено и предвидено. Следователно, този ден ще станете рано, преди изгряването на слънцето, и ще започнете работата си. От вас не се изисква нищо друго, освен будно съзнание, да не пропуснете някои моменти от дадената ви работа.

Проявената Божия Любов и проявената Божия Мъдрост носят пълния живот.

38. Лекция от Учителя, държана на
14 май, 1930 г. София – Изгрев.

1930_05_16 *Линията на живота*
лекция пред специалния клас

ЛИНИЯТА НА ЖИВОТА

Само светлият път на мъдростта води към истината.
В истината е скрит животът.

Коя е най-късата линия в Природата? - Правата. - Коя е най-дългата линия? - Кривата. - Какво представя кривата линия? - Сбор от прави линии. - Можете ли да съедините двата края на правата линия? - Не можем. - С какво започва началото на нещата? - С права линия. - С какво свършва краят на нещата? - Пак с права линия. Тази е причината, поради която не можем да съединим двата края на правата линия. Най-малкият опит, който има за цел да съедини двата края на правата линия, изменя нейното естество. Тя се огъва и става крива линия. Правата линия е най-късото разстояние между двете точки. Това показва, че тя няма място, къде да се огъне. Щом се огъне една линия, тя има на разположение място за огъване. Въз основа на тия твърдения, казваме, че има постъпки в живота, при които човек не може да се измени. Такива постъпки наричаме "морални". Постъпва ли морално, и да иска, човек не може да се измени. Обаче, ако сакатият не може да краде, това още не е морална постъпка. Той не може да краде, защото е лишен от ръце. Той не краде външно, но вътрешно, т.е. има желание да краде. Изкуство е човек да има ръце и да не краде. Ако човек има желание да краде, а може да заповядва на желанието си, ние го наричаме възпитан. Той е господар на своите желания. И тъй, морален и възпитан човек наричаме този, който може да вдига и слага една тежест по свое желание. Вдигането и слагането на тежестта се намира под негов контрол. При това, той не може да сложи една тежест на земята, ако някога не я вдигал. Законът е: човек не може да извърши една морална постъпка, ако не е в състояние да я вдигне от земята. С други думи казано: човек не може да вдигне една тежест, ако не е в сила да я сложи на земята. И обратно: това, което не можеш да сложиш на земята, не можеш и да го вдигнеш. Опитвайте се да вдигате чували с различни тежести, за да имате представа за своята сила. Като се опитвате няколко пъти, ще знаете, каква тежест можете да вдигате и да слагате на земята. Който не се е опитал да вдига тежести от земята, не знае, как и къде да ги туря.

Какво представя свалянето на тежести? - Изправяне на погрешки. За да изправиш една погрешка, не е достатъчно само да свалиш една тежест. Първо, трябва да се опиташ да вдигнеш тежестта нависоко, да я туриш някъде; после трябва да я снемеш. Ако и едното, и другото направиш добре, ти можеш да изправяш погрешките си. Това е закон. Който иска да

се възпитава, да развива моралните си чувства, трябва да прилага този закон. Някои престъпват важни закони и след това се питат, защо не могат да изправят погрешките си. Погрешката, която човек прави, подразбира вдигане на известна тежест нависоко. Щом е могъл да я вдигне, нищо друго не му остава, освен да я свали на земята, т.е. да изправи погрешката си. Ако някой се опита да свали една тежест, без да я вдигал сам, той губи вяра в себе си. По какъв начин може да се издигне една тежест нагоре? - По наклонена плоскост, т.е. по права линия. Понеже е мъчноогъваема и устойчива, правата линия е основа на всички машини. И обратно: всяка машина, която се основава на правата линия, е устойчива. Когато правата линия се отклони от пътя си и образува счупена, в нея често стават експлозии. Всичко, което се основава на правата линия, не търпи никакъв крах, никаква катастрофа.

Следователно, правата линия е неизменна. Вие можете да закачите на правата линия цялата земя, без тя да се огъне. Колкото и да е тънка тази линия, щом съдържа качествата на правата, тя никога не се огъва. Цялата земя да окачите на нея, тя не мръдва. Обаче, ако линията е крива, колкото дебела да е тя не може да издържа на най-големи тежести - земята. И тъй, правата линия не е нищо друго, освен Божественото начало, което никога не се изменя. При правата линия всички тежести се разлагат, поляризират се, вследствие на което губят своята тежест. Като погледнете правата линия с окото на ясновидеца, виждате, че към нея се насочват тежести от всички страни. Понеже силите, които излизат от правата линия, и предават елипсовидна форма, тя е двуцентрова. В тия два центъра, именно, се уравновесяват всички тежести. Човешкият живот е построен върху правата линия. Докато не разберете законите на правата линия, вие не можете да говорите за морален живот. Щом се отклони от законите на правата линия, човек влиза в законите на кривата линия, където съществуват умствени смущения и противоречия. За да излезе от това положение, той трябва да се върне пак към правата линия, да знае, че това е единственото място, което не може да се огъне. В правата линия има само един начин за разрешаване на въпросите. Явяват ли се много начини, вие сте влезли в кривата линия. Тъй щото, когато човек каже, че може да живее по много начини, това показва, че се е отклонил от правата линия. Можеш да живееш по много начини, но ще носиш последствията на тия начини. Искаш ли да бъдеш свободен от последствия, влез в законите на правата линия, където задачите се решават само по един начин.

Мнозина избягват правата линия съзнателно, като живот на еднообразието. Те търсят кривата линия, като живот на разнообразието. Наистина, голямо е разнообразието на кривата линия, но тя води към разнообразие на нещастието. Правата линия пък води към еднообразие на

щастието. Кое бихте предпочели: да живеете в еднообразието на щастието, или в разнообразието на нещастието? Щастието на кривата линия се крие само в едно - да я превърнете в права. Нещастието на правата линия се заключава само в едно - да я превърнете в крива. Като поддържате живота на правата линия, вие можете да я разнообразите, да внесете разнообразие в щастието, без да я изкривите.

За да разберете идеите, които изнасям, вие трябва да се освободите от стария живот и старите си разбирания. Не мислете, че вашите разбирания за Природата и за живота са меродавни. Мислите ли, че идеите, които хората имат, са над всичко в света? Ангелите имат идеи, които стоят по-високо от човешките и които хората още не познават. Следователно, това, което за хората не съществува, за други същества е известно. Ще питате, защо хората не знаят това, което ангелите знаят? Много просто. Човек е малък съд с вода, в който влизат няколко риби. Могат ли всичките риби от океана да влязат в малкия съд с вода? С други думи казано:възможностите на светията не са възможности на гения; възможностите на гения не са възможности на талантливия; възможностите на талантливия не са възможности на обикновения човек. Това, което големият човек си позволява, малкият не може да си позволи. Големият може да носи такъв товар, какъвто малкият не може да си представи. За идейния човек не остава нищо друго, освен да се стреми към големия, т.е. към космичния човек, създаден по образ Божи, и да работи съзнателно върху себе си. Стремете се към живота на правата линия, която носи в себе си истинския морал.

Коя постъпка наричаме морална? Ако дадете на един човек бучка захар, а на друг - малко хинин, или друга някаква отрова, еднакви ли са и двете прояви? Първата проява наричаме морална, защото внася нещо добро в човека, а втората - неморална, защото руши човешкия организъм. Следователно, всяко нещо, което съгражда и хармонизира силите на човека, е морално. Всяко нещо, което руши и внася дисхармония в човека, е неморално. Ако разтворите захарта на някого във вода и го лишите от възможността да я изяде, неморално ли сте постъпили? Според едни, постъпката ви е неморална, според други - морална. За да има ясна представа за нещата, човек трябва да има нови разбирания.

Новото не се съгласява със старото. Мойсей казва: "Око за око, зъб за зъб." Христос, обаче, казва точно противното: "Ако те ударят по дясната страна, обърни и лявата." Със слизането на Христос на земята, Мойсеевият закон трябваше да отстъпи. Буквално ли трябва да разбирате Христовите думи? Ако ги разбирате буквално, ще излезе, че който се съблазни, трябва да извади окото си, да отсече ръката си и т.н. Тогава ще имаме свят, пълен със

сакати хора. Не, думите на Христа са иносказателни. Да обърнеш и другата си страна на онзи, който те ударил, това значи, да запазиш присъствие на духа си, да не отговаряш със същата мярка. Това значи възпитана воля. Ако можеш да проявиш самообладание, ти си издържал изпита си. Като станеш тих и спокоен, като че нищо не се е случило, кажи на този, който те ударил: Аз издържах изпита си; да видим сега, как ти ще издържиш твоя. Каквото и да правите, вие не можете да избегнете от участта си, да вдигнете тежкия чувал на полицата и след това да го свалите долу.

Защо хората се противопоставят на онзи, който се осмелява да им удари плесница? - Защото считат, че достойнството им е накърнено. Когато господарят бие слугата си, последният не възразява. Всички считат това в реда на нещата. Обаче, ако слугата се осмели да бие господаря си, последният се възмущава и бърза да му отмъсти. Той казва: Как смее слугата да ме бие? Накърнено е неговото достойнство. От морално гледище, каква разлика има между господаря и слугата? Какво предимство има господарят над слугата, че си позволява да го бие? Като господар, само той ли има право да бие?

Представете си, че един разумен господар има разумен слуга. Един ден слугата се нахвърля върху господаря си и му удря една плесница. Като разумен човек, господарят запазва присъствие на духа си и обръща и другата страна към слугата си, да му удари още една плесница. След това пък така тихо и спокойно дава на слугата си две златни монети и му казва: Иди сега при друг господар и му удари, като на мене, две плесници. Знаете ли, какво впечатление ще произведе този педагогически метод на господаря? Това значи, да се отнася човек философски към мъчнотиите и изпитанията в живота си. Господарят не постъпва така, защото счита за унижение слуга да го бие. Според мене, унижението се заключава в неиздържането на изпита. Ако господарят издържи изпита си, унижението отива към страната на слугата. Когато издържи изпитите си добре, човек става господар на положението си. Ако свършва изпитите си добре, човек се движи по законите на правата линия. Не може ли да издържи на изпитанията си, човек върви по законите на кривата линия. Който може да се владее и издържа на изпитания, той е господар. Не може ли да се владее, не може ли да издържа на изпитания, той е слуга.

Тъй щото, когато слугата разбере, че господарят му заема мястото си справедливо, той отстъпва пред него и му се подчинява с любов. Когато господарят разбере, че слугата му е готов на всички отстъпки, той го признава за равен на себе си и го нарича свой приятел. Ако господарят прилага силата си, а слугата - любовта, господарят ще съзнае грешката си и ще се изправи. И обратно, ако слугата прилага силата си, а господарят -

любовта, в края на краищата отношенията им ще станат братски. Няма човек в света, когото слугата му да не е бил. Когато болестта ви сложи на легло, мислите ли, че сте господар? Болестта слага човека на легло и го заставя да работи на общо основание. Тя е неговият слуга, който го кара да се движи, да прави упражнения, да се моли. Пред болестта и най-големият господар става слуга.

И тъй, ще знаете, че постиженията се основават на законите на правата линия. Не можете ли да постигнете нещо, вие сте огънали правата линия. Като изправите линията си, ще постигнете всичко, което желаете. Когато успявате, радвайте се, че сте в правия път. Когато губите, не търсете вината вън от себе си, но изправете линията, на която сте стъпили. Ако правите погрешки, ще знаете, че причината сте пак вие. Искате да снемете чувала, който някой е сложил нависоко някъде и като не можете, той пада върху вас, или право на земята. Ако бяхте вдигнали този чувал, щяхте да знаете, колко тежи и щяхте да го свалите. Човек може да вдигне само това, което сам е свалил. И обратно: той може да свали само това, което е вдигал. Другояче казано: всеки човек може сам да изправи погрешките си най-добре. Той сам е правил погрешки, сам ще ги изправи. Като ученици на новото, вие трябва да измените своите стари възгледи, да се приготвите за новото, което иде в света. За тази цел изучавайте първо физическия свят, понеже и той ще претърпи изменения. Като знаете законите, които управляват физическия свят, ще се нагласите за новото, което иде вече. Ако не приемете новото със съзнание и разбиране, ще се натъкнете на по-големи мъчнотии и противоречия от сегашните. Това значи, да се наеме човек с работа, която не е по силите му. Тази работа може да го осакати. Някои учени и философи се занимават с отвлечени идеи, които не са за техния ум, вследствие на което са осакатили мозъка си. Всяка идея, която човек не е готов да асимилира, произвежда голямо налягане върху неговия мозък. За да се приготвят за новите идеи, хората минават през страдания, които укрепват нервната им система. Така подготвени, те възприемат новите идеи, асимилират ги добре и се радват на резултатите от тях. Ще каже някой, че много е страдал, докато се нагоди към новите идеи. - Много е страдал, но и много ще се радва. На всяка скръб отговаря по една радост. Ако някой казва, че не е страдал, ние знаем, че той не се е радвал. Не може да се радва човек, докато не е страдал. Казвате, че праведните са имали големи изпитания. - Щом са минали през изпитания, ще минат и през големи радости. - Защото идат страданията? - Защото искате радости. - Не може ли без страдания? - Ако искате живот без радости, може да минете без страдания. Страданията предшестват радостите. Едно време радостите са предшествали страданията, но сега обратно: първо идат страданията, а после - радостите.

Казвам: Няма нищо страшно в страданията, но човек трябва да бъде силен, да ги понася разумно. Силен човек е онзи, който е свързан с Първата Причина на нещата. Той има знания и може да постигне, каквото желае. Обаче, щом прекъсне връзката си с Първата Причина, той губи знанието, силата си и се чувства като малка лодка всред развълнувано море. За да понася лесно страданията, човек трябва да развива музикалното си чувство. Когато скърби музикално, човек расте и се развива по-добре, отколкото без музикално настроение. Музиката влияе на мисълта. Тя повдига мисълта, а облагородява чувствата на човека. Следователно, когато сте скръбни, пейте някаква песен, в мажорна гама, понеже тази гама върви по законите на правата линия.

- Само светлият път на мъдростта води към истината.
- В истината е скрит животът.

36. *Лекция от Учителя, държана на 16 май, 1930 г.,София – Изгрев.*

Книги:
* *Правата линия на живота*
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). София, 2004)
48 беседи от 30 август 1929 г. до 15 август 1930 г.
* *Линията на живота*
Закони на доброто (София, 1998)
24 беседи от 28 февруари 1930 г. до 15 август 1930 г.
Начало: 06:00

1930_05_18 Да се възвеселим
неделна беседа

ДА СЕ ВЪЗВЕСЕЛИМ

„А трябваше да се възвеселим и да се възрадваме, защото този твой брат мъртъв бе, и оживя; загинал бе, и намери се"
Лука, 15:32

„Да се възвеселим и да се възрадваме".
Като изучавате човешкия живот, виждате, че между органите на тялото му, между по-важните мисли и чувства съществува вътрешна връзка. За да схване тази връзка, преди всичко човек трябва да разбере естеството на своя ум, основата на своето сърце и силата на своята воля. Разбере ли ума, сърцето и волята си, човек се е домогнал до онази наука, която осмисля живота му и го освобождава от противоречията. Ако не може да разбере ума, сърцето и волята си, човек живее само в противоречия, в мъчнотии и страдания. Тази е причината, поради която съвременният човек се оплаква от живота си. Когото срещнете днес, всеки казва, че е нещастен. Не само сегашният човек е нещастен, но от времето на Адама до днес едва ли ще намерите човек, който да е казал или да каже, че е щастлив. Историята не знае нито един щастлив човек. Историята на човечеството е пълна с драми и трагедии, със страдания и нещастия. При все това, човек все още вярва, че и вън от рая може да бъде щастлив, може да създаде нещо велико. В това отношение той прилича на мравката, която попада в пясъчната фуния на мравояда и се надява, че може да излезе навън. Пясъкът на фунията е толкова подвижен, че каквито усилия да прави мравката да излезе от фунията, те остават безрезултатни. Мравката се хлъзга по стените на фунията, пада на дъното, дето мравоядът чака да я изяде. Попадне ли веднъж във фунията на мравояда, никакво излизане не е възможно.

Съвременните хора са попаднали в една фуния, подобна на тази, която мравоядът прави, и не могат да излязат вън от нея. Те правят усилия да станат, да излязат на свобода, но усилията им остават напразни. След големи борби и мъчнотии те излизат от тази фуния, но без душата си. Тялото им остава на една страна, душата — на друга, и те се лутат като странници на земята, без приятели и познати. Близките им взимат телата им, погребват ги, пеят надгробни песни, държат речи за тяхното земно величие, говорят за техните подвизи и дела, докато най-после казват: Бог да ги прости! Къде е истинският човек, какво е станало с него, те нищо не знаят и не се интересуват. Значи, докато останките на човека са пред вас, вие им четете надгробни речи за утеха. Вдигнат ли останките им, всичко се

забравя. Ние не се интересуваме от надгробните речи, които се държат за умрелите, нито пък от неизпълнените обещания, които се дават на живите. Колкото надгробните речи могат да възкресят мъртвите, толкова и неизпълнените желания хранят живите.

Една циганка имала едно детенце, което много обичала. Един ден детето заболяло сериозно и, през време на боледуването си, то искало от майка си да му купи нещо за ядене. — Мамо, искам да ми купиш гевречe. — Ще ти купя, мама, ще ти купя. — Искам малко млечице. — Ще ти купя, мама. — Искам малко баница. — Ще ти купя, мама. Майката обещавала да изпълни желанията на детето си, но нищо не купувала. Тя само залъгвала детето, че ще му купи, каквото иска, ще задоволи желанията му, докато детето умряло. Циганката започнала да го оплаква и да нарежда: Е, мама, поне си хапна от всичко, което сърцето ти искаше. — Хапнало си е детето от всичко, но във въображението си, а не в действителност. И българите имат обичай да обещават, че ще направят това-онова, но малцина изпълняват обещанията си. Докато човек е жив и здрав и живее в лишения, обещават му, че ще го назначат на служба, ще му помогнат да излезе от сиромашията си. Обещават и не изпълняват обещанията си. Щом умре, тогава всички се разтичват, колят курбан, агне за него, да си хапне. В същност, те ще си хапнат, а не умрелият. Ще се съберат в негово име на трапеза, да кажат за него: Бог да го прости!

Някои хора търсят смисъла на живота, а други не се интересуват от него и казват: Трябва да се живее! Вярно е, че трябва да се живее, но как? Христос дава два примера от живота за двамата синове, но техният живот не разрешава въпросите. Бащата разрешава въпроса, понеже има опитности. Той дава пример на синовете си, как трябва да се живее, но нито единият, нито другият го е последвал. Как е възможно, толкова благороден баща, да роди двама сина с противоположни характери на него? Младият син казал на баща си: Татко, дай ми дяла от наследството, който ми се пада, за да отида в широкия свят, да придобия знания. Желанието му не е било лошо, но той не преценявал силите си, мислел, че може да направи много повече, отколкото възможностите му позволявали. В него имало нещо благородно и възвишено, но нямал опитности, не разбирал живота. Бащата познавал сина си, предвиждал, какво може да направи, но го оставил свободен, да придобие някаква опитност, че като се върне при него, да не пожелае втори път да се отделя. Само по този начин той ще разбере, че силата на човека се крие в самия него, а не вън от него. Докато бил при баща си, той вярвал в парите, но след като ял и пил с приятели и приятелки, всичко изгубил и се намерил сред пътя, без наука, без занаят, изоставен от всички. За да изкара хляба си, той решил да стане свинар, но и тук се разочаровал. Свинете изяждали рожковите и за него нищо не

оставало. Гладен, окъсан, измъчен от трудните условия на живота, той започнал да съзнава погрешката си и решил да я изправи, като се върне при баща си да му слугува.

Блудният син имал една добра черта, че като се намерил в положението на последен сиромах, не обвинил нито приятелите си, нито условията, но намирал вината само в себе си. Той си казал: Сгреших пред Небето и пред Земята, пред Бога и пред баща си. Ще се върна у дома си, ще помоля баща си да ме приеме да му слугувам. Каквото мислех, нищо не направих. Парите си изгубих, свине пасох и нищо не постигнах. Научих само едно нещо, че със свинарство не можеш да изправиш живота си. Свинете символизират низшето човешко естество. Следователно, който мисли, че с низшите си чувства може да постигне нещо, той е на крив път. След дълги разсъждения блудният син решил да се върне при баща си и да се изповяда пред него за направената погрешка. След това пък виждаме благородството и великодушието на бащата, който не се гневи на сина си, нито го пъди, но го прегръща, целува и заповядва да го облекат с нови дрехи, да турят пръстен на ръката му, да заколят в негова чест най-угоеното теле и да извикат музиканти да свирят и да се веселят, че изгубеният му син се върнал.

„А по-старият син беше на нивата: и като идеше, та наближи къщата, чу пеене и ликуване. И повика едного от слугите и питаше, що е това. А той му рече: Брат ти си дойде; и закла баща ти храненото теле, защото го прие здрав." И разгневи се и не рачеше да влезе. И тъй, баща му излезе и молеше му се. А той отговори и рече на баща си: „Ето, толкова години ти работя, и никога твоята заповед не съм престъпил; и на мене нито яре си ми дал някога да се повеселя и аз с приятелите си; а едва що си дойде този твой син, който изяде имота ти с блудниците, за него си заклал храненото теле." А той му рече: „Синко, ти си винаги с мене, и всичкото мое твое е. Трябваше да се възвеселим и възрадваме, защото този твой брат мъртъв бе и оживя, и загинал бе и намери се."

Кога трябва да се весели човек? — Когато в него възкръсне една добродетел, която е била мъртва; когато открие в себе си една способност, която е била загубена; когато намери изгубеното си здраве; когато отново придобие разпиляното си богатство; когато изрови доброто в себе си, което някога е дълбоко заровил. Това веселие е на мястото си. Не може човек да не се радва и весели, когато намери това, което търси. Днес всеки човек търси изгубения Рай. — Какво нещо е изгубеният Рай? — Щастието. Наистина, всеки човек иска да бъде щастлив, да се повдигне в обществото, да стане учен, гениален човек, светия. Той не подозира, че това, към което се стреми, е в самия него. Достатъчно е да разбира законите на живота и на

природата, за да придобие всичко, към което се стреми. Не е достатъчно човек само да се стреми към постигане на гениалност и светийство. Той трябва да разбира техния живот, техните мисли и чувства, да върви постепенно по стъпалата на живота. Следователно, за да разберете талантливия, вие трябва да познавате живота на обикновения човек; за да разберете гения, трябва да сте минал по пътя на талантливия; за да разберете светията, трябва да сте минали по пътя на гения. И най-после, за да разберете Учителя, трябва да сте минали по пътя на светията. Не може да възлезе човек нагоре, ако не е вървял постепенно по стъпалата на човешката стълба. Всеки живот крие в себе си нещо велико и красиво. Лесно се говори за светийство, но мъчно се постига. Да дойдеш до положението на светия, това значи, да се качиш на един от високите върхове в живота и оттам да гледаш целия свят, прострян пред тебе като на длан. Обаче, дойдем ли до Учителя, за него не може да се говори. Той е особен свят, особена система, особен живот. Той включва в себе си всички възможности.

Съвременните хора се нуждаят от положителна наука, която да систематизира всички факти и явления. Те се нуждаят от абсолютна вяра, която се основава на това, което съществува и което може да бъде. Като вярва в това, което днес може да направи и което в бъдеще може да постигне, човек дохожда до естествено развитие. Каквито заложби има в себе си, човек трябва да работи върху тях, да ги развива. Днес ще се ползва от ония дарби, които в миналото е развил, а в бъдеще — от ония, които в настоящия момент развива. Всяка дарба е семенце, вложено в човешката душа, дето очаква идването на пролетта, която носи условия за неговото развитие. За сегашните хора понятието „душа" е неопределено. Говорите ли за мозъка, те го разбират. Те гледат на него като на градина, в която растат красиви цветя и плодни дървета. Сърцето пък представя разсадник, от който се взимат красиви цветя и плодни дървета за посаждан в мозъка. Сърцето представя още автономно учреждение, със самостоятелно управление, което няма нищо общо с външния обективен свят. Обаче, то е свързано с космоса, откъдето черпи жизнените си сили. Доколкото силите на сърцето се проявяват правилно, дотолкова умът се развива нормално Когато връзката между дейността на сърцето и космичните енергии се прекрати, животът на човека се прекъсва.

И тъй, докато е свързан с космическите, Божествени енергии, човек може да се радва на живота си. Излезе ли вън от тия енергии, той загубва живота си. Затова, именно, казваме, че роденият от Бога не греши, т.е. не къса връзката си с Божественото Начало, от което идат енергиите на живота. Само роденият от Бога може да бъде силен и велик човек.

В какво се крие величието на човека? — В добродетелите, които той е развил. Не е велик и силен онзи, който придобива една добродетел и след време я изгубва. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка добродетел, които човек може да придобие и след известно време да ги изгуби, не са истински. Реални неща са ония, които човек може да носи със себе си навсякъде — и в този, и в онзи свят. Никоя сила не е в състояние да отнеме реалните придобивки на човека. Дойдете ли до нереалните неща, там всяка сила може да ги отнеме. Например, ако някой тежи 100-120 кг., това е излишен материал, от който трябва да се освободи. Дойде ли някаква болест, човек може да изгуби няколко килограма и да се чувства по-добре, по-силен и енергичен. Изобщо, всеки човек има едно определено тегло, което не трябва нито да се намалява, нито да се увеличава. Всичко, каквото се случва на човека, е строго определено.

Един богат американец се оженил за една млада, красива мома, англичанка. Те решили да направят сватбената си разходка в Ню-Йорк. Качили се на трена и тръгнали за Ню-Йорк. В пътуването им станало катастрофа с техния трен; от сътресението на трена младоженецът бил изхвърлен навън, дето получил силен удар в главата. От голямото сътресение на мозъка той полудял, поради което веднага го занесли в болница за лечение. Цели 16 години прекарал в болницата, а жена му все го очаквала, да се върне жив и здрав. Болницата, в която бил оставен, се отличавала със строги наредби: никой болен нямал право да излиза на разходка сам, без разрешение. Един ден болничните слуги забравили пътната врата отворена. Младоженецът изскочил навън и се затичал към гарата. Слугите се спуснали да го гонят, но докато го хванат, той успял да влезе в един от вагоните на трена, който след няколко минути заминал. Слугите се върнали назад, като си казали: Да бъде свободен! Природата може да му помогне по някакъв начин, да се излекува. Обаче, и с този трен се случила катастрофа, подобна на първата. Той получил удар в главата, както при първата катастрофа, който предизвикал голямо сътресение на нервната система. Това сътресение помогнало за възстановяване на нормалното му състояние. Като се почувствал напълно нормален, той се върнал при жена си, с която заживели добре и разумно.

Някои ще запитат, защо Провидението е допуснало този човек да изгуби ума си и да прекара в лудницата 16 години, лишен от условия за развитие. Защо е допуснато това, нищо не може да се каже, но интересен е фактът, че две еднакви причини произвеждат различни резултати. Всеки човек има такава опитност: в едно отношение някоя причина произвежда в мислите и в чувствата му известен обрат, добър или лош, и след известно време същата причина произвежда обратен на първия резултат. В притчата за блудния син виждаме нещо подобно. Блудният син пожелал

да напусне бащиния си дом, за да бъде свободен, да придобие повече знания. Той взел дела си от богатството, което му се падало, и отишъл в странство. След като изпил и изял всичко, каквото имал, той почувствал ограниченията на света, заробил се и станал свинар. Същото желание и същият стремеж в него за свобода, както в първия случай, го заставил да се върне при баща си, разкаян и смирен, да поиска извинение и да заеме положението на бащините си слуги. Той разбрал, че като слуга при баща си ще бъде по-свободен, отколкото да бъде господар на себе си, за което не бил още готов.

И тъй, когато изпадне в ограничение и робство, човек трябва да се смири и разкае, да направи съзнателна връзка с Първата Причина, с разумния свят. Ако не направи тази връзка, той е на отчаяние, осъден на пълно обезсмисляне на живота. Отчаянието води човека към безизходно положение, към смърт. Отчаянието не е нищо друго, освен фунията на мравояда, където човек може да попадне. Попадне ли веднъж в тази фуния, мъчно може да излезе навън. Големи усилия трябва да прави той, за да излезе на повърхността на земята. Например, пиянството е падане на човека във фунията на мравояда; клептоманията — също. Много хора страдат от клептомания, без да знаят, кои са причините за нея, нито как да се освободят от ноктите ѝ. Някой клептоман отива в един магазин и, каквото му хареса, взима го и го туря в джоба си. Ще кажете, че е сиромах, не е виждал такива неща и ги пожелава. Клептоманията е недъг и на сиромаси, и на богати хора. Има милионери клептомани, които са задоволени във всяко отношение. В лицето на Плюшкин, Гогол е нарисувал един образ, който обичал да носи в дома си не само намерени предмети — петала, гвоздеи, счупени и скъсани вещи, но даже задигал чужди неща. Като виждал чужда стомна на чешмата, той я взимал и я занасял у дома си. Защо му са тия стари, изпочупени и скъсани вещи? Той ги прибирал и си казвал: Все ще ми потрябват за нещо. Защо човек събира стари и чужди неща в дома си, и той не знае — някакво криво желание го заставя да прави това. Туй желание се дължи на известен недъг в човека. — Кой може да помогне на човека, да го освободи от тези недъзи? — Природата. Само тя е в състояние да преработи всичко старо, всичко криво и изопачено в човека, да го прекара през огън и да го обнови.

Като знаете методите, с които природата си служи, прилагайте и вие същите. Например, ако някой е боледувал от тежка заразителна болест и оздравее, трябва да изгори всичко, с което си е служил: дрехи, книги, съдове. Всичко нечисто и заразено трябва да мине през огън, да се обнови. Болница, която е служила 30 години, трябва да се подложи на огън, да изгори. Дрехите, съдовете, — също, но и самото здание трябва да изгори и отново да се построи. Здрав човек да влезе в тази болница, и той ще се

разболее. Стените, таванът, подът са пропити от физическа и психическа зараза. Дезинфекционните средства, които се прилагат, не са в състояние да изгорят и обезвредят околните предмети.

Следователно, пазете се от вредните влияния на лошите мисли и чувства, които се носят във въздуха като отровни газове. С влиянието на добрите и на лошите мисли и чувства се обяснява смяната на настроенията от добри в лоши и обратно. Случва се някой път, човек излиза с добро настроение от дома си, а се връща с лошо. — Коя е причината за тази смяна? — Той е попаднал в стъпките на човек с лоши мисли и ги е възприел. Ако беше попаднал в стъпките на добър човек, и лошо настроение да имаше, щеше да се превърне в добро. Като знаете силата на добрите мисли и чувства, стремете се да бъдете извори, от които да изтича доброто, да се разнася по целия свят, да весели всички живи същества и да им дава сила и мощ да работят за общото повдигане на човечеството.

Съвременният свят се нуждае от добри хора, като бащата на блудния и на добрия син, който познавал сърцата и на двамата си синове и отдал на всеки от тях заслуженото. Като видял, че големият му син се сърди, задето дал угощение на по-малкия си син, той казал: Синко, не се сърди. Аз оценявам твоя труд и оставям всичкото си богатство на тебе. Брат ти не се нуждае от такова богатство. Това, което е изработил и придобил в странстването си по света, струва повече от богатството, което бих му дал. Той няма вече желание да става богат; върнал се е в бащиния си дом да слугува. Следователно, всеки, който е готов да слугува на баща си, готов е да служи и на човечеството. В него е станал преврат, вътрешно преобразуване. Който се е освободил от някакъв недостатък, от някаква слабост, той се прониква от желанието да работи за ближните си, както и за цялото човечество.

Съвременните светски и религиозни хора възпитават младото поколение със заплашвания и наказания. Светските хора си служат с метода на наказанието, а религиозните със заплашването. Първите наказват младите, а вторите ги заплашват, като им казват, че ако грешат и престъпват законите на Баща си, чака ги ад, т.е. мъчение и вечен огън. Така не се проповядва истината. Искате ли да кажете истината на човека, кажете му, че той трябва да изпълнява законите на своя Баща. — Как ще изпълнява тези закони? — Като спазва законите на своята мисъл и на своето сърце. Затова е казано, че човек трябва да има светла мисъл и чисто сърце. Следователно, като пишете писмо, напишете го чисто и разбрано. Ако го зацапате така, че сам не можете да го разберете, вие губите доверието на разумния свят. Графолозите обръщат голямо внимание на начина, по който се пишат буквите. Те казват, че човек, който пише чисто, правилно,

красиво, се отличава с добре развити и проявени мисли и чувства. Той има нещо завършено в характера си. В мислите, чувствата и постъпките на този човек има известна хармония. Видите ли, че някой пише нечисто, неправилно, изяжда букви, не очаквайте много нещо от него. Той не е лош човек, но не обръща внимание на външността на нещата. Някои хора обръщат по-голямо внимание на външния живот, а други — на вътрешния. Великите и гениални хора пишат чисто, красиво, правилно. Гениалният не обича да преписва произведенията си, а талантливият преписва своите съчинения. Той е готов да ги препише по няколко пъти, за да бъдат чисти, да бъдат правилно и красиво написани.

Да се върнем пак към притчата за блудния син. Като четем тази притча, ние трябва да се пазим от погрешката на добрия син, който завидял на по-малкия си брат, че баща му го посрещнал с радост и дал в негова чест голямо угощение. Човек трябва да се научи да се радва на всичко. Трябва да се радва на доброто на своите ближни. Ако не може да им сърадва, той не е истински човек. Ученикът трябва да се радва на успеха на своите ближни, даже и когато той е пропаднал на изпитите си. Който може да се радва на успеха на своите другари, той е благороден човек. Да се радваш, когато си пръв между другарите си, това всеки може да направи; да се радваш, когато си последен, това е достояние само на благородното и възвишено сърце. Сиромахът да се радва на богатия, за това се иска сила и благородство.

Мнозина минават за благородни, само когато са задоволени. Докато бащата дава на децата си, те са доволни от него. Те казват, че баща им е добър, умен, щедър. Щом не може повече да дава, те намират, че не е добър, че е остарял вече и казват: Старият не го бива вече за нищо. Син, който мисли зле за майка си и за баща си и не ги почита и уважава, не е на мястото си. Ще дойде ден, когато и той ще опита същото от своите деца. Затова е казано: „Каквото посееш, това ще пожънеш”.

Като изучават разумната природа, нейните закони и методите, с които тя си служи, хората трябва да ги прилагат при възпитанието на младото поколение, както и при самовъзпитанието. Не спазват ли законите на природата, те сами се изопачават и, вместо добри резултати, получават лоши. Чувате някой религиозен да казва, че човек не трябва да се грижи за тялото си. Колкото е по-слабо тялото му, толкова по-духовен е той. Това е криво разбиране на нещата. Грехът не е в тялото на човека, но в неговите низши желания. Грехът не се заключава в яденето, но в чрезмерното ядене. Когато човек претоварва стомаха си повече, отколкото трябва, в стомаха и в червата остава необработена част от храната, която започва да се разлага и образува отровни газове. Храносмилателната система трябва да се държи

в изправност. Ако човек постоянно се безпокои и мисли, че целият свят и цялата природа са против него, в скоро време той може да разстрои храносмилателната си система. Щом разстрои стомаха си, той нарушава правилния ход на мислите и на чувствата си и започва да страда. Ето защо, като страда, човек трябва да търси причината първо в храносмилателната система, после — в дихателната и най-после — в мозъчната. Мозъкът не може да функционира правилно, ако стомашната и дихателна система не са в изправност. Не може да очаквате добро жито и добри плодове, ако почвата не е добре разорана и наторена. Не можеш да очакваш добри отношения от хората, ако ти нямаш добри отношения към тях. Защо големият брат не отвори сърцето си за по-малкия и не се зарадва, че се е върнал в бащиния си дом?

Сегашните хора се намират пред една мъчна задача, а именно: да се справят с жестокостта на сърцето си, да го смекчат и облагородят. Не е мъчно да вярваш в Бога, да бъдеш благороден, когато всичките ти работи вървят добре. Изкуство е да пазиш вярата си, да не се ожесточиш, когато те сполетяват нещастия и страдания. Трябва ли вярващият да се обезвери, че единствената му дъщеря е загинала с някой параход или умряла от някаква болест? Трябва ли вярващият да изгуби вярата и смисъла в живота си от това, че изгубил богатството си? Тъй щото, не е достатъчно да вярваш в Бога или в Неговата Любов, но да изпълняваш волята Му. Да вярваш в любовта, в мъдростта и в истината е едно нещо, а да изпълняваш законите им е съвсем друго.

Следователно, нито само вярата спасява, нито знанието. Не е достатъчно човек само да вярва, но той трябва да изправи отношенията си към разумната природа, като към своя майка, и към Бога, като към свой Баща, и да каже: Татко, прости ме, сгреших. Готов съм да Ти служа като последен слуга. Не е разрешение на въпроса, да очаква човек да умре. Смъртта не разрешава въпросите, нито неразбраните страдания раждат нещо велико. Страданията имат смисъл, ако от тях се роди нещо велико. Ако майката страда и роди дете, страданията ѝ се осмислят. Ако нивата роди изобилно жито, страданията на земеделеца се оправдават. Заслужава си да копае, да оре и да жъне, за да придобие изобилно плод. Ако страданията на човека не дават плодове, те са безсмислени. Пазете се от такива страдания. Натъквате ли се на ненужни страдания, вие ще се намерите в положението на онзи американец, който опитал силата на Ниагарския водопад, като минал по него с бъчва. Той влязъл в добре осмолена бъчва и се спуснал с нея от височината на водопада, но след половин час търкаляне по буйните води на водопада, бъчвата излязла на брега. Като го извадили от бъчвата, той бил в пълно безсъзнание; щом се свестил, казал: целия свят да ми дават, втори път не искам да правя този опит. За нищо в света не бих се

опитал да се състезавам с водите на водопада. Не трябва да се опитват горчивините на един неразумен, безсмислен живот. Като живее, човек трябва да води разумен, плодоносен живот, както за себе си, така и за окръжаващите.

Един вярващ запитал проповедника: Как мислиш, ще се спася ли? — Ще се спасиш. — Кога и как ще позная? — Като отидеш на онзи свят. — Ако отида и ме върнат обратно на земята? — Нищо, ще знаеш поне истината. — Искам положително да зная, без да правя опити. — Прав е този човек. Ако рече да прави опити, той ще изпадне в положението на блудния син, който напуснал бащиния си дом и тръгнал по света да странства. Обаче, и при това положение има изход. Щом се натъкне на мъчнотии и стане свинар, не трябва да седи много при свинете, но да вземе торбата си и да тръгне за отечеството си. Какво ще кажат свинете, какво ще каже господарят му или обществото, това не трябва да го интересува. Това значи вярващ човек. По-добре е човек да се върне при баща си, отколкото да напусне бащиния си дом; по-добре е да спечели богатството си, отколкото да го изгуби; по-добре е да придобива знание, отколкото да изгуби знанието си; по-добре е да придобива добродетели, да придобива здраве, сила, отколкото да губи. Положителното е за предпочитане пред отрицателното.

В заключение, съветвам ви да избягвате слабостите на малкия и на големия син, но да се стремите към благородното в характера на бащата. Той дава пример, как трябва да живеят хората помежду си; той показва, какви трябва да бъдат братските отношения.

Сега и на вас желая да живеете като вашия Небесен Баща, Който е създал живота и учи хората, как да прилагат Неговата Любов. Христос казва: „Така да просветнат делата ви, че всички да познаят вашия Отец". Радвайте се и вие заедно с баща си, когато малкият ви брат се връща от чужбина. Вземете участие в угощението, което баща ви устройва за всички свои загубени синове, които отново се връщат в отечеството си.

"Мъртъв бе, и оживя; изгубен бе, и намери се. Да се възрадваме и да се възвеселим!"

38. Беседа от Учителя, държана на
18-ти май, 1930 г. София, Изгрев.

1930_05_21 Стойност на нещата
лекция пред общия окултен клас

СТОЙНОСТ НА НЕЩАТА

Като четете шестата глава от Посланието към Ефесяните, вие подразбирате ония лоши същества, които са въплътени на земята, с цел да поддържат неправдата.

Като четете Стария и Новия завет, вие виждате, че се говори за неща, които не остаряват, които не губят цената си. Такива неща ние наричаме истинни или истини. Те нямат определена възраст и определено време. Те се случват през всички времена и епохи и всякога минават за нови. Затова казват, че няма стара или нова истина. Истината е една и съща през всички времена. Например, влиянието на храната, на въздуха, на светлината, на водата е едно и също върху организмите през всички времена. Каквото представят светлината, въздухът, водата и храната за физическия човек, същото представят и за духовния човек. За да разберете стойността и значението на тия елементи за духовния човек, вие трябва да ги преведете, да видите, всеки елемент на какво отговаря в човека. Например, въздухът отговаря на човешките мисли, водата – на човешките чувства. Според някои, волята има отношение към храната. Наистина, храната дава устойчивост на организма.

Характерът, устойчивостта на човешките убеждения се определят от храната, която човек употребява. Мнозина мислят, че ако употребяват месна и разнообразна храна, ще станат физически силни, здрави, пълни. Те са на крив път. Преди всичко, пълнотата не показва, че човек е здрав. От друга страна, пълнотата не зависи от храната само. Онази храна е добра за човека, която е в състояние да организира силите на неговия организъм. Не може ли да направи това, колкото да пълнее, човек трупа само материя, без да я организира. Всяка клетка в човешкия организъм трябва да бъде организирана, жива, за да взима съзнателно участие във функциите на неговите органи. Не взима ли участие във функциите на човешките органи, тази клетка е мъртва. Щом е мъртва, тя е същевременно вредна за организма.

Това, което се иска от физическата храна на човека, се изисква и от духовната му храна. Духовният човек се храни с мисли, чувства и постъпки. Следователно, ако мислите, чувствата и постъпките на човека не взимат участие в съграждане на неговото духовно тяло, те са мъртви. Щом са мъртви, те са вредни. Какво добро може да допринесе една отрицателна мисъл на човека? Много религиозни хора се безпокоят за живота си, за материалното си състояние и мислят, че въпреки тези безпокойства ще постигнат нещо духовно. Мисли, които внасят смущение и тревога, не са творчески. Те остават за тор в организма. Други пък се страхуват от хората,

предпазват се от тях. Защо? Лоши били. Как познават те кой човек е добър и кой – лош? Ако разглеждат хората от свои лични разбирания те вървят в крив път.
Един болен, с изкривена челюст, отишъл при един лекар, да търси помощ. Щом влязъл в стаята на лекаря, последният го погледнал и веднага му ударил една плесница. Болният се възмутил от лекаря и се почудил, как е попаднал при такъв лош човек. Като видял, че болният стои като зашеметен, лекарят го хванал за дрехата и му казал: Хайде, върви у дома си! Болният излязъл от стаята на лекаря, като се окопитил, забелязал, че челюстта му била наместена. Тогава той си казал: Благодаря на този лекар, че ме удари. На място бие. При това не ми взе пари. Добър човек е той. Лекарят започнал зле, свършил добре. Това е правият метод на работа. Не е правилно да започва човек добре и да свършва зле.
В природата съществува закон на последователност и постоянство. Ако човек прилага този закон в живота си, работите му ще свършат с успех. Който не прилага този закон, той очаква да получи всичко наготово: знание, богатство, сила. Това е невъзможно. Знание, богатство, сила, придобити по лесен начин, не могат да оправя света. Те не носят щастие нито на самия човек, нито на окръжаващите. Колко глави на американски милиардери са пострадали от крадци и апаши! От така спечелени милиарди никой не е станал щастлив. Не само светските хора се молят за пари, но и някои религиозни четат молитви, посещават събрания, с цел да получат отнякъде някакви суми, да подобрят материалното си положение. Те ходят от един приятел на друг, да искат пари, и разправят, какви нужди имат. Добре е да има човек приятел, на когото да разкаже своите трудности. Представете си, обаче, че при вас дойдат десетина ваши приятели, и всеки ви разправя своите мъчнотии, всеки иска да му помогнете. Това е все едно да те посетят десет души и да ти показват раните си. Ти не разбираш от медицина, не знаеш, как да им помогнеш. Следователно, имаш ли рана, покажи я само на специалист, на вещ човек. Само той ще ти помогне. Видиш ли, че някой човек не разбира от медицина, не му говори за раната си, нито я показвай.
Като заболеят, хората веднага търсят лекар, да им даде някакво лекарство, или да им направи инжекция. И това е добре, но те не са опитали силата на добрата мисъл. Една добра мисъл произвежда по-големи резултати от лекарствата и от инжекциите на лекарите. Отправете съзнателно и с любов една добра мисъл към някого и вижте, какъв резултат ще даде. Мисъл, приложена правилно и на място, всякога лекува. Мощно нещо е мисълта. Ако някой страда от треска, той може да се лекува само с мисълта си. Например, нека вземе известна сума със себе си и отиде в една аптека и мислено поиска от аптекаря десет сантиграма хинин. След това да се върне у дома си, да вземе чаша гореща вода, да изсипе хинина вътре, да изстиска няколко капки лимон и да изпие водата с мисълта, че в нея има хинин.

След няколко часа треската ще изчезне. Обаче, за този опит се иска вяра и силна мисъл, без никакво раздвояване.
За да успява в живота си и да си служи правилно със своите мисли, човек трябва да прилага закона на равновесието, да уравновесява силите си. Бакалите прилагат този закон. Те имат везни, с които мерят стоката си. На едното блюдо турят стоката, на другото – грамовете, и, докато не уравновесят и двете блюда, те не дават покупката на клиента си. И човек има такива везни в себе си, с които може да мери мислите си, докато ги уравновеси. Дойде ли една мисъл в ума на човека и започне да го смущава, той трябва да я тури на везните и да я премери. Щом тури на едното блюдо мисълта, на друго – мярката, той веднага ще познае, права ли е мисълта, или не. Всеки човек носи в себе си Божествената мярка, с която определя, коя мисъл е права, и коя не е. Когато човек дава път на криви мисли в себе си, това показва, че той не е приложил Божествената мярка към тях. При тази мярка, вложена дълбоко в душата на човека, невъзможно е той да мисли криво. Кривите мисли нарушават вътрешния мир в човека и го изкарват от равновесието на живота му.
Като ученици, вие трябва да се стремите към изправяне на мисълта. Чиста, права трябва да бъде вашата мисъл, без никакво петно. Вие се стремите към духовния свят, дето не се позволява никаква нечистота. Видят ли най-малкото петно на вашата мисъл, те веднага ще ви върнат назад. Пред тях всичко е открито. Ако видите човек, облечен с бели дрехи, вие ще се радвате на чистотата, която го обгръща. Забележите ли най-малкото петно на бялата му дреха, вие веднага ще го спрете и ще го накарате да се върне у дома си да се изчисти. Ако на физическия свят не се търпи нечистотата, колко повече тя е нетърпима в по-високите светове – духовният и Божественият. Като е дошъл на земята, човек трябва да започне от физическата чистота. Дрехите, обущата, тялото трябва да бъдат идеално чисти. Човек трябва да мие лицето, ръцете, зъбите си по десет пъти на ден. Зъбите не трябва да се мият всякога с четка, да се изтъркват. Достатъчно е да ги миете с топла вода и сапун, или с малко спирт. Много болести се дължат на микробите, които се развиват в зъбите. Чист трябва да бъде човек във всяко отношение. Ако човек не е готов да поддържа физическа чистота на тялото си, как ще поддържа своята духовна чистота? И след всичко това той иска да стане велик, гениален човек.
Кой човек е гениален? Гениалният се отличава с голяма разумност. Той има големи знания, които прилага в живота си. Какъв смисъл имат знанията, ако са неприложими? Ще каже някой, че знае, как е създаден светът, какво е било първоначалното състояние на земята, а като се намери пред една мъчнотия, не може да понася. Гениалният разбира смисъла на нещата и ги използва. Като види овца, той разбира, какво представя тя и гледа на нея като на символ в цялата природа. Ако някой е недоволен от живота си, нека се спре пред една овца, която пасе тихо и спокойно

зелената трева. Той има на разположение две-три яденета, има къща, удобства, а овцата по цял ден яде само трева и стои на открито – на дъжд, на вятър и пак е доволна. Добре е човек да се стреми нагоре, но той трябва да се поучава и от по-долните и малки същества под себе си. Ще кажете, че овцата не се развива. И овцата се развива, но много бавно. Превозните средства, с които тя пътува, са много слаби, вследствие на което развитието и е почти незабелязано. Голямо търпение се иска от овцата, но още по-голямо от човека. Само разумният и гениален човек може да бъде търпелив. Обикновеният, обаче, носи неволята, той търпи по необходимост.
Как се изразява разумността? Едно от качествата на разумността е това, че тя си служи със закона на свободата, а не с насилието. Когато крокодилът гълта цели жабчета, той прилага насилието. Какъв е резултатът тогава? Който прилага насилието, той сам го опитва на гърба си. В реката Нил има особени жабчета, които крокодилът гълта цели. Като влязат в корема му, те започват да гризат, докато направят дупка вътре. Водата влиза в тази дупка, и крокодилът се обръща с корема си нагоре и умира. Жабчето дава добър урок на крокодила. То му доказва, че който прилага закона на насилието в реката, т.е. в живота, той сам ще опита последствията на този закон. Не желайте неща, които не са за вас, защото ще прегризат корема ви и преждевременно ще заминете за онзи свят. Натъкнете ли се на някое желание подобно на малкото жабче, затворете устата си, докато се размине. Щом жабчето ви отмине, отворете устата си и продължете своя път.
Един турски дервиш носел торба с барут. Той минал край едно дете, което носело запалена главня в ръката си. Дервишът веднага се спрял, направил път на детето да мине и след това продължил своя път. Малко е детето, но дервишът му отстъпил да мине първо. Разумен е дервишът. Той знае, че барут и запалена главня не могат да стоят наблизо.
Това са примери, сравнения, които можете да използвате за вашия вътрешен живот. Често човек се натъква на свои вътрешни състояния, които не може да разреши сам. Той трябва да се обърне към мъдреците в живота. Къде ще срещнете тия мъдреци? Вие ще ги срещнете между хората, в книгите, в песните. Те са оставили своите съвети навсякъде в живота. Човек се нуждае от помощта на мъдри и велики хора. Светът е пълен със същества, изостанали в своето развитие, които влияят на човека. Много от тия същества нямат нищо общо с даден човек, но го нападат със своите лоши мисли. Някои пък имат роднински връзки с тях. Те са деди, прадеди на даден човек и, като не могат сами да се ориентират в невидимия свят, обикалят около своя близък и започват да му влияят със своите мисли. Често една тяхна мисъл може да произведе цяла пертурбация в ума на човека. В такъв случай той се нуждае от помощта на опитен човек, да му даде начин, да се освободи от тази чужда, отрицателна

мисъл.
Дали вярвате в тия неща, това не е важно. Вярвате, или не, независимо от това, нещата си съществуват. Дали вярвате в тона do, не е важно. Този тон съществува в природата. В природата съществува и мажорна, и минорна музика, независимо от това, дали вие я признавате. Вашият дядо и прадядо съществуват някъде в пространството, макар вие да не признавате тяхното съществуване. Като започне да ви влияе с мисълта си, искате или не, ще го признаете. Ако можете да му помогнете, ще помогнете и на себе си; ако не можете да му помогнете, ще го посъветвате да си отиде, да потърси друг някой, който ще му помогне. И в единия, и в другия случай трябва да бъдете искрени, да не го залъгвате. Никога не говори това, което не знаеш.
Човек трябва да говори истината. Малко знаеш, малко говори, но каквото знаеш, да бъде истина. И малкото знание е толкова благословено, колкото и голямото. Малкото знание, което човек е опитал и приложил, е благословено, защото има условия да расте и да се развива. Обаче, ако човек има много знания, но неприложени и непроверени, нищо не се ползва. За предпочитане е да имаш сто лева златни, отколкото хиляда книжни. Много от идеите на хората са подобни на книжните пари и са осъдени на остаряване. Идеи, които остаряват, нищо не ползват човека. Ще каже някой, че идеите му били мистични. Идеите му били мистични, но остаряват. Щом остаряват, те не са мистични. Мистични идеи са ония, които остават през вечността. Такива са идеите на гениалните хора, на светиите, на Учителите. Като погледне към онова, което Бог е създал, мистикът се изпълва с благоговение. И за него има неща непонятни, които изпълват душата му със свещен трепет и любов към Бога.
Ще кажете, че човек трябва да знае всичко. Това е повърхностно заключение. Има неща ,които човек трябва да разбира, но има неща, които не трябва да разбира и знае. Вие имате един приятел, когото обичате. Един ден се научавате, че той извършил някакво престъпление. Вие веднага се отдръпвате от него. Не е ли по-добре да не знаехте за престъплението, което приятелят ви извършил? Вървите с един човек, за когото казват, че бил голям мистик. Срещате на пътя си един слаб, беден човек. Мистикът, който обикновено е въоръжен от главата до краката, удря болния човек и го поваля на земята. Набързо той изважда ножовете си и го оперира: разрязва гърдите, корема, изважда вътрешните органи и ги туря настрана. Вие гледате, чудите се, какво прави този човек – нищо не разбирате. След това мистикът налива в един съд чиста вода и измива всички органи, които после туря на мястото им и ги намазва с някакво масло. След операцията виждате слабия човек възстановен, но подмладен, бодър, свеж, като че е възкръснал. Първоначално, докато не знаехте, какво ще излезе от операцията, считахте, че мистикът е лош, жесток човек. После, като разбрахте, какво направи, изменихте мнението си за него. Казвате, че

мистикът е добър човек. Има смисъл човек да разруши нещо, но ако може от него да съгради нещо по-добро и по-здраво. Такъв човек наричаме добър. Не може ли човек да съгражда нещата отново, той е лош. Лошият човек руши и разваля, но не може да съгражда и обновява.
Съвременните хора се въоръжават, но като не знаят, как и къде да прилагат оръжията си, те се страхуват. Като се намерят пред някой недъг, те започват да се плашат от него, да не ги зароби. Оръжието им е в ръката, а се страхуват от своите недъзи. Натъкнете ли се на някой свой недъг, извадете оръжието си, ударете недъга в сърцето, повалете го на земята и започнете да мушкате с ножа си. Мушкайте, режете, извадете вътрешността му и след това измийте всичките му части с чиста вода. Съберете частите му, турете ги на местата им, намажете ги отгоре с масло, духнете един път, и всичко ще се преобрази – недъгът ще се превърне в нещо ново, годно за работа и живот. Той е бил недъг, докато имал чужди вещества, нечистотии в себе си. Щом се изчисти, той се превръща в добро. Не се страхувайте от операцията. Колкото да е сериозна, тя ще допринесе нещо добро на човека.
Следователно, не се страхувайте от операции, които носят благо за човека. Направете такава операция на ония ваши мисли, чувства и желания, които са слаби и хилави, от които нищо н е можете да направите. Направете им операция и ги раздайте на ония същества, които се нуждаят от тях. Както котките се нуждаят от червата и шкембетата, така и във вас има същества, на низък умствен и духовен уровен, които се хранят с вашите недъзи. Дайте недъзите си на тия същества, да се нахранят с тях.
Като се разхождате по улиците на някой малък град, вие срещате търговци на черва и шкембета. След тях вървят котки и мяучат. Всеки човек, който види своята котка след шкембетата, ще каже да търговеца да и отреже едно парче. Каквато работа да има, той ще я остави, за да задоволи котката си и да престане да мяучи. Кой човек няма в себе си по една-две котки, по цели часове да мяучат за парче шкембе? Дайте им едно парче от шкембето, което търговецът продава, да престанат да ви безпокоят. Шкембетата представят недъзите в човека. Отрежете тия недъзи от себе си и ги дайте на ония низши същества, които се хранят с тях.
Следователно, всичко, което става вън от човека, става и в неговия вътрешен живот. Като не знае причините на нещата, т.е. връзката между външния и вътрешен живот, човек констатира само нещата, без да разбира техния дълбок вътрешен смисъл. Някой казва, че е неразположен. Защо е неразположен, и той не знае. След това отива в една гостилница, дето си хапва от две-три яденета и след това казва, че е добре разположен. Защо е бил неразположен? Защото бил гладен. Защо е разположен? Защото се нахранил. В разсъжденията си той спира дотук. Защо му се е дала възможност да се нахрани той не се запитва. Обаче, като върви по улиците, той вижда на едно място стара баба, която счупила краката си и не може

да мръдне от мястото си. Ако я дигне на ръце и занесе у дома и, той е разбрал предназначението на храненето. Той се е нахранил, придобил сила и разположение, с единствена цел да помогне на старата жена. Една от задачите му е да дигне бабата на гърба си и да и услужи. Изпълни ли задачата си, както трябва, той е влязъл вече в рай. Ако не изпълни задачата си и се откаже да услужи на старата жена, с това той е подписал своята смъртна присъда. Такава задача е дадена и на обикновения човек, и на ангела. От всички се иска правилно разрешение на задачата.
Сега, през тази година, всеки трябва да реши задачата си с бабата. Бабата представя слабото, хилавото в човека, което всеки трябва да дигне на гърба си и да го занесе на мястото му. Може ли да направи това, той ще влезе в рая, дето ще получи наградата си. И бабата, от своя страна, ще му благодари. Като направите тази услуга на бабата, вие ще разберете, какво значи, да подигнеш слабия и немощния. Само по този начин вие ще разберете, че всеки човек, колкото и да е грешен, заслужава вниманието на Бога. И той е в състояние да изпълни волята Божия.
Един ангел, като гледал от небето, как живеят хората, казал в себе си: Не трябва Бог да им помага. Ако ги изостави, те ще си научат уроците. Като разбрал мисълта на ангела, Бог го изпратил на земята, между хората, да живее като човек, да види, трябва ли, наистина, Бог да се откаже от хората. През една зимна, студена нощ ангелът се връщал от работа, но толкова много измръзнал, че не могъл да се движи. Спрял се на пътя, цял треперещ, и гледал, отде ще му дойде помощ. В този момент край него минал един пиян, който се клатушкал на една и на друга страна. Като видял, че човек стои на пътя, цял трепери от студ и не може да се движи, той му казал: Братко, и ти си закъсал като мене. Я се качи на гърба ми, да те занеса до някое място. Ангелът се качил на гърба на пияния, който го занесъл до дома му и го оставил. Значи, пияният, който минава за грешник, изпълнил волята Божия. Някой мисли, че за да изпълни волята Божия, трябва да стане светия. Не е така. При каквото положение да се намира човек трябва да е готов да изпълни волята Божия. Като се видял на гърба на пияния, ангелът разбрал, че мислил криво. Всякога и при всички случаи трябва да се помага на човека заради Божественото, което е в него. Във всеки човек има нещо красиво, което се проявява и изпълнява волята Божия.
Ето, днешният ден – сряда, е денят, в който трябва да приложите идеалната обхода. Защо трябва да бъдете недоволни? Недоволството показва, че има някакво неразбиране на нещата. Колкото е по-голямо недоволството, толкова е по-голямо и неразбирането. Изчезне ли недоволството, човек е дошъл до известно равновесие в себе си. Изчезне ли недоволството, въпросите се разрешават. Когато човек попадне при условия да прояви недоволството си, нека се вглъби в себе си и се свърже с великия Божи Промисъл. Направи ли това ,той ще разбере, че зад всяко

явление в живота и в природата се крие някаква разумна причина, която регулира нещата. Колкото да са противоречиви известни явления, ако резултатът им е възходящ, това показва, че те са допуснати като уроци за човека. От тези уроци той се подига. Те представят известно посвещение, през което човек неизбежно трябва да мине. Какво ще кажете за войните? Ако резултатът на войните е възходящ, те са допуснати с някаква разумна цел. Човек трябва да се учи от всичко. Дали нещата стават вън или вътре в човека, той трябва да вади от всичко поука. Ако след една война убитите оживеят и възкръснат, хората вървят по възходяща линия. Не оживяват ли, има нещо неразумно във войната.

Като ученици, вие искате да разберете своя личен живот. За тази цел вие трябва да вървите от общото към частното. Това, което става в целокупния живот, става и в живота на отделния човек. Кой не е преживял войната в себе си вътре? Кой не е преживял падане на духа, отчаяние и обезсърчение, след като е видял бойното поле в себе си, осеяно от убити и ранени? Защо се отчайва човек? Защото неговото слънце е залязло. Щом залезе слънцето му, той трябва да запали свещ или огън на огнището си, да не остане в пълен мрак. След това, нека се опита да съживи убитите и да излекува своите ранени. Любовта е единствената сила, която може да лекува и възкресява. Колкото малка да е любовта, тя е в състояние да стопли и подигне човека. Следователно, никога не загасвайте огъня на огнището си, никога не загасвайте своята свещ.

Какво представя огънят? Огънят не е нищо друго, освен топлина в сърцето на човека. Тази топлина наричаме любов. Като люби ближните си, човек помага и на себе си. Ако никого не люби, човек е осъден на замръзване. Отвън има голям студ, около 30-40<198 , който замразява всичко живо. За да не замръзнете, запалете огъня на вашето огнище. Колкото слаб да е, огънят трябва постоянно да гори. Силата на човека се познава по неговата любов. Силен човек е онзи, който люби, без да очаква другите да го любят. Който очаква на любовта на другите хора, той живее на чужд кредит. Който иска да стане силен, да прояви Божественото в себе си, той трябва да обича. Радвайте се, когато хората обичат, защото могат да станат силни. Обаче, стремете се да проявите своята любов, за да станете и вие силни.

И тъй, прилагайте любовта в живота си, за да станете силни. Любете, не както хората любят, но както Бог люби. Дадете ли път на Божествената любов в себе си, вие ще придобиете две неща: светлина в мисълта си и топлина в чувствата си. Щом дадете място на тази любов в себе си, ще впрегнете своите желания и страсти, вие ще станете господари на човешкото в себе си. Ако не разбира желанията и страстите си и не може да ги управлява, човек не разбира елементите, от които е създаден неговият свят. Човек не трябва да се страхува от своите желания и страсти, но трябва да знае, къде и как да ги впрегне на работа.

Една от основните мисли на лекцията, която трябва да задържите в ума си,

е следната: Щом залезе Божественото слънце във вас, запалете свеща си и огъня на своето огнище. Свещта представя светлината на ума, а огънят – топлината на сърцето. Настанало е време да запалите свеща на вашия светилник и огъня на вашето огнище. Разумният свят следи, какво правите. Разумните същества искат да знаят, можете ли да мислите и чувствувате. Вие пък очаквате да получите любов от тях. Ако те ви любят, ще покажат силата си. Вие сте опитвали и всеки ден опитвате тяхната сила. Важно е вие да проявите силата си. Докато детето е малко, на ръце го носят. Щом започне да расте, първа майка му го сваля на земята, остава го свободно да се движи, да пълзи, да пристъпва, да прояви силата си. Ако постоянно го държат на ръце, то ще стане инвалид. Не желайте вашите деца да стават инвалиди. Не оставяйте вашите желания неприложени. Впрегнете ги на работа, да видите техните плодове. Детето, което се е ползвало от любовта на майка си, на близките си, трябва да стъпва самостоятелно на краката си, да покаже, че е силно, че и то може да обича. Като израснат, синът и дъщерята трябва да покажат, какво могат да направят за своите родители, за своите по-малки братя и сестри.

Днес всички хора, искат да бъдат обичани. Те искат Бог да ги обича. Когато Бог обича хората, това е за Него самия, но и те трябва да Го обичат. Мнозина искат да знаят, дали ще се оправят работите им, като обичат Бога. Едно трябва да знаете: само любовта е в състояние да оправи обърканите работа на хората, не както те мислят и изискват, но както Бог разбира. – Като обичам Бога, ще се оправят ли работите на жена ми, на децата ми? Не, само твоите работи ще се оправят. Всеки за себе си трябва да обича Бога, и то, н е със сметка да получи нещо, но с чиста, свята, безкористна любов. Обича ли по този начин, човек трябва да бъде сигурен, че работите му ще се оправят. – Как да обичаме? – Това не се казва. Учите ли човек, как трябва да обича, вие го лишавате от възможността да обича. Представете си, че някой ви даде една череша. Ако не знаете, как се яде череша, ще намерите някой да ви научи. Той ще изяде пред вас черешата, вие ще научите, как се яде, но вкуса и няма да знаете. – Ще ми дадат втора череша. – Не, само една череша се дава. Следователно, дадат ли ви една череша, вие сами трябва да направите опита, сами да я вкусите. Дойде ли някой да ви показва, как се яде черешата, откажете се от всякакви обяснения.

Следователно, иска ли да придобие Божественото знание, човек трябва да се вглежда първо в себе си, във възможностите, които са вложени в него, и да търси причините първо в себе си, а после в окръжаващите. Външният, обективен свят е създаден от Бога, вследствие на което там владее пълна хармония. В човешкия и в ангелския свят, обаче, съществува известна дисхармония, която хората и ангелите сами могат да изправят. Като изучава Божиите закони, в които няма никаква дисхармония, човек се домогва до ония правила и методи, чрез които може да се справи с

недоволството и мъчнотиите на своя живот. Защо идат мъчнотиите и страданията? За да освободят човека от греха. Като греши, той охлузва кожата си. Щом кожата на човека е охлузена, както да го пипат, непременно ще му причинят болка. Ще кажете, че хората трябва пипат внимателно. Не е там въпросът. Важно е кожата ви да бъде здрава, че както и да ви пипат, да не ви причиняват болка.

Някои казват, че за да не греши, да понася нещата правилно, човек трябва да бъде мистик. Мистикът е онзи, който живее в реалността на нещата, който сам опитва работите, който се радва еднакво и на малките, и на големите придобивки. Той се радва на една череша толкова, колкото и на стотици череши. Той живее в закона на благодарността. Никой не е в състояние да отнеме радостта на мистика. Мистикът знае, че и малките, и големи усилия, дават еднакви резултати; малките и големи удари причиняват еднакви резултати.

И тъй, искате ли да успявате в живота си, впрегнете вашите неразумни желания на работа. Ако упорствуват, хванете ги за опашката. Искате ли да вкарате магарето в обора, хванете го за опашката. Опашката в животното е свързана с мисълта му. Щом го хванете за опашката, то започва да мисли. Тъй щото, натъкнете ли се на някое неразумно желание в себе си, хванете го за опашката, да започне да мисли. Щом започне да мисли, то ще влезе в правия път на живота.

Т. м.

39. *Лекция от Учителя, държана на*
21 май, 1930 г. София – Изгрев.

1930_05_23 Музика и работа
лекция пред специалния клас

МУЗИКА И РАБОТА

Т. м.

Едно от великите блага, дадено на човека, е животът. Въпреки това, мнозина се оплакват, че животът им е нещастен. За да бъде животът нещастен, това показва, че нещо е нарушено в него. За да се наруши това благо, отношенията на хората към него са изменени. Представете си, че имате три същества А, В и С, които се намират в известни отношения помежду си. Първото същество - А представя бащата, В - майката, а С - детето. Първоначално съществото А и В се сдружават, внасят известен капитал и образуват една фирма. След време иде съществото С. Отношението между тия същества е следното: А:В:С =1:2:3. Съществото А е председател на фирмата, В - подпредседател, а С - касиер. Докато отношенията между членовете на фирмата са правилни, фирмата се развива добре. Щом се нарушат отношенията, фирмата се разпада.

Казваме, че животът е велико благо, но човек се радва на това благо, когато работите му вървят добре. Щом се натъкват на неуспехи, те не са доволни от живота си. Ако сте студент или ученик и пропаднете на изпита си, не сте доволни от живота. Обаче, окръжаващите не се интересуват от вашия изпит. Ако са ваши близки, ще съжаляват, че сте пропаднали; ако нямат никакво отношение към вас и чуят, че сте пропаднали, ще кажат: Да е учил повече, да не пропада. Другарите ви ще се стреснат, ще разберат, че професорът ви е сериозен и строг човек, и ще учат по-добре. Но и едните, и вторите, и третите няма да кажат, че животът е тежък. Само пропадналият студент е недоволен от живота, а другите остават незасегнати от неговия неуспех. Ако чуете, че някой ваш близък е назначен на добра служба, вие ще се зарадвате, но от това животът ви няма да стане по-красив. Обаче, назначеният на тази служба ще каже: Добър е животът. Оттук вадим заключението: Както учи човек, такива ще бъдат и резултатите. Както живее човек, такъв ще бъде неговият живот.

Съвременните хора казват: Морал трябва да има човек. Какво отношение има моралът към човешкия живот? Моралът е извод, т.е. резултат на човешкия живот. Моралът е променлива величина. Той се изменя според разбиранията на хората. Моралът на животното се отличава от морала на човека: моралът на човека се отличава от морала на възвишените същества. Моралът зависи от степента на човешкото развитие. В приложение на морала човек трябва да бъде точен и изпълнителен. Ако е търговец, трябва

да прилага мярката си честно и с точност. Точността на физическия свят не може да бъде абсолютно приложена, затова, по-добре да се реже с един-два сантиметра повече, отколкото по-малко. За дългото има цяр, но за късото няма. Представете си, че някъде недостига един сантиметър. Какво ще правите? За да не осакатите работата, пуснете с един-два сантиметра по-дълго.

Точността е ценно качество, защото създава добри прояви в мисълта. Природата работи с числа, с количествени величини, а не с чувства. Всички мисли, чувства и желания са величини, с които Природата работи. Обаче, за да ги използува, тя ги превръща в числа и така определя тяхната стойност. Като се спирате на количествената и качествената стойност, вие делите мислите, чувствата и желанията си на силни и слаби. За пример, силно е желанието на човека да яде. Пред него отстъпват всички желания. След яденето се нареждат по-слабите желания: за ходене, за обличане, за посещаване на концерти и забави и т.н. Ако човека не е задоволил желанието си да яде, останалите желания сами по себе си спират. Като елемент, яденето е потребно за всички желания.

Следователно, когато изучавате живота, изучавайте първо ония елементи, които го поддържат. Това са най-силните желания, а именно, дишането и яденето. Като знаете основните желания на човека, можете да определите вторичните му желания. Ако се храни добре, човек е здрав, разполага с повече средства за работа. Който се храни добре, и мисълта му е здрава и силна. Слабият, болният човек не се храни добре, следователно, и не мисли добре. Умът трябва да се храни и в трите свята едновременно: в Божествения, в духовния и във физическия. Храненето не е механически процес, както мнозина мислят. Да се храниш правилно, значи, едновременно да мислиш, да чувствуваш и да възприемаш материалите, необходими за съграждане на нещо ново. Физическият човек е слугата, духовният - съдружникът, който е внесъл капиталите си, а умственият е онзи, който управлява работите.

Като ученици, вие трябва да мислите право. За да бъде мисълта ви права, да се възпитавате, нужна е музиката. Всички окултни школи на миналото и днес си служат с музиката, като метод за възпитание и самовъзпитание. Когато човек изпадне в някаква мъчнотия - материална, сърдечна или умствена, той се безпокои, страда, отчайва се. Докато се справи с мъчнотията си, минава цяла седмица, а някога и повече. Не само това, но той изгубва напразно известно количество енергия. След това трябва да мине много време, докато набави изразходваната енергия. Ако употреби един от музикалните методи за трансформиране на съзнанието си, в половин, или в един час той ще бъде в друга гама на живота, далеч от

своята мъчнотия. Значи, не е достатъчно човек да трансформира само състоянието си, но и в скоро време да го трансформира.

Като знаете това, работете върху музикалното си развитие. Всички велики музикални гении, като Бетховен. Моцарт и други, са писали музикални произведения не за развлечение на хората, но за тяхното възпитание. Те са гледали на музиката като възпитателно средство. За пример, Бетховен е създал нещо изключително в музиката. Само гениите, жреците на музиката, могат да изпълняват Бетховена, както трябва. Сега музиката не е влязла в обществения живот. В бъдеще тя ще играе роля във всички области на обществения живот. Бъдещата църковна служба ще се изпълнява изключително от певци и музиканти-виртуози. Църквите ще бъдат пълни с богомолци. Кой не би отишъл да слуша една Божествена служба, изпълнена от духовни певци и музиканти? Ако не разбирате още класическата музика и не можете да се ползувате от нея, обърнете се към онази музика, която Природата е вложила във вас. Природата е вложила във всеки човек специфична музика, с която да си помага при мъчнотиите на своя живот.

Съвременните хора мъчно успяват в музикално отношение, понеже гледат на пеенето и на музиката като на развлечение, с което губят времето си. Да пееш и да свириш и да мислиш, че губиш времето си, това е все едно да ядеш и да мислиш, че трябва да се плаща. Пей и свири, без да мислиш за времето. Яж, без да мислиш и да се безпокоиш за плащане. Ако се безпокоиш и ядеш, по-добре не яж. Каквото прави, човек трябва да бъде спокоен, да не се тревожи. Ако мислиш, мисли спокойно, без тревоги; ако свириш, свири спокойно; ако ядеш, яж спокойно. Да работи човек съзнателно, с участието на мисълта и с любов, това значи, да попадне на добрата почва, в разумния живот, където житното зърно дава 30, 60, 100 зърна, които се намират в отношения 1:3:6. Работи ли с безпокойство, несъзнателно и без любов, резултатите ще бъдат като тия на житното зърно, което е паднало на пътя, между камъните и тръните.

Защо в тази притча Христос взел числата 30, 60 и 100, а не други някои? Като съберем числата 1, 3 и 6, получаваме числото десет, в което се крият всички възможности. Числото десет съдържа в себе си пътищата, по които минава човешката мисъл, от най-ниска до най-висока степен. Който може да проследи пътя на една мисъл, която започва от най-ниското стъпало и достига до най-високото, той е дошъл до числото десет, до разумния живот - до условията на добрата почва. Живейте разумно и работете върху музиката, да развиете ухото си, правилно да възприема. Музикалното ухо схваща не само целите и половини тонове, но и четвъртините и осминките от тона. Когато един музикално развит човек слуша едно класическо

произведение, той намира ключа на това произведение и го разбира добре. Всяко музикално произведение крие в себе си специален ключ. Намерите ли ключа му, вие свободно влизате в него и го разбирате.

Като работите с музиката, работете и с числата. За пример, имате числото осем. Какво означава това число? Като повдигнете две в куб, в трета степен, получавате осем: 2x2x2=8, 3x3x3=27. Значи, всяко число е резултат на друго число. Оттук вадим заключението, че всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка са резултат на нещо. За пример, някой казва за себе си, че има любов. Какво означава тази дума? Тя не е нищо друго, освен число, т.е. количествено съдържание на нещо. В понятието "любов" влизат сбор от желания, повдигнати в трета степен. Събрани заедно, тия желания образуват една форма. Да обичаш някого, това значи, да му дадеш нещо от себе си. Ако учителят обича ученика си, ще му предаде част от своето знание. Колкото повече го обича, толкова повече ще му даде. Ако ученикът, когото учителят обича, цени любовта му, ще учи по-добре. Колкото повече го обича учителят, толкова по-добре учи ученикът. Това е подобно на плащането. Колкото повече плаща ученикът, толкова по-усърдно работи учителят с него.

Следователно, и в любовта единият плаща, а другият предава. Единият обича и дава, а другият възприема. Всички отношения между хората - материални, сърдечни, умствени, са все любовни отношения. Разликата се заключава само в степента на любовта, а степента се определя от полето или света, в който тя се проявява. Между търговец и клиент отношенията са пак любовни. Мислете върху проявите на целокупния живот и ще видите, че всички отношения между живите същества имат за основа любовта. Като ученици, вие се нуждаете от правилно разбиране. Някои мислят, че като заминат за другия свят, ще ги посрещнат там с музики и песни, с китари и арфи. Това зависи от вас. Каквато музика изработите на земята, с нея ще отидете горе. Китарата или арфата е вашето сърце, струните са вашите мисли, а ръката, която ще минава по струните - вашата воля. Ще кажете, че нямате инструмент. Всеки човек има инструмент - сърце, на което свири. Сърцето трябва да гори от желание да свири. Сърцето е Божественият елемент в човека. Щом имате този инструмент, ще нагласите мислите си хармонично и с разумната воля ще свирите и пеете. Ако обича цигулката си и свири с любов, цигуларят може да стане знаменит. Но ако няма цигулка, нищо не може да постигне.

Когато говорите на хората неща, които не разбират, те започват да се смеят. Не е лошо да се смее човек. Смехът е хаван, в който се чукат твърдите неща, да станат по-лесноприемливи. Следователно, когато не можете да разберете нещо, смейте се. Чрез смеха вие ще го смелите. После

ще дойде мисълта, която ще приеме счуканата на ситно твърда материя, ще я разтвори и възприеме. Второстепенно нещо е смехът, но все пак помага на мисълта. Първо, човек трябва да мисли, затова е наречен мислещо същество.

Всяка сутрин, като ставате от сън, първата ви работа е да нагласите сърцето си, да свири правилно. Нагласяването на струните подразбира хармонизиране на мислите. Щом нагласите сърцето си, започнете да свирите. Като свирите добре, хората ще ви слушат с разположение и ще ви ръкопляскат. Не свирите ли добре, ще ви освиркат. Щастието на човека зависи от неговия ум, от неговото сърце и от неговата воля. Дръжте в изправност ума и сърцето си, да бъдете добри музиканти и певци, да ви обичат хората.

Какво значи да обичате някого? Това значи, да направите нещо заради него, в негово име. Да обичате Бога, това значи, да направите нещо за Него. Ако обичате Бога, а не мислите, не чувствате и не действате заради Него, в Негово име, това не е любов. Любовта подразбира най-великата работа, която човек може да свърши. Най-великата работа в света е любовта. В този смисъл, желая на всички хора да любят. Когато всички хора започнат да работят съзнателно и с любов, дошло е вече Царството Божие на земята.

- Само светлият път на мъдростта води към истината.
- В истината е скрит животът.

37. Лекция от Учителя, държана на
23 май, 1930 г. София – Изгрев.

1930_05_25 По-горни от тях
неделна беседа

ПО-ГОРНИ ОТ ТЯХ

„Вие не сте ли много по-горни от тях?“
Матей 6:26

Всеки човек се стреми да бъде по-горен. От кого може да бъде по-горен? От по-долния от себе си. Как познава човек, дали е по-горен или по-долен? Като приложи някаква мярка. Има относителни мерки за измерване на нещата, обаче, една е истинската, абсолютна, вечна мярка, с която всички трябва да си служат. С тази мярка, именно, си служили във всички времена и епохи, но днес ключът ѝ е изгубен, поради което хората изпадат в неточности и погрешки. Тази е причината, дето хората и в миналото, и днес не знаят още, как да мислят и чувстват, как да се ползват от благата, които им са дадени. Ще кажете, че хората на миналото са били варвари. Ако това е вярно, какво ще кажете за хората на 20 век? Те поне живеят в една висока култура. Ако сравните съвременните хора с тия на миналото, ще видите, че и едните, и другите са мислели, но още не са дошли до правата мисъл, която повдига цялото човечество – мъже, жени и деца. Не е права мисъл онази, която служи само на едни хора, били те богати, или сиромаси. Докато мисли само за богатството си, богатият няма права мисъл. Докато мисли само за сиромашията си, и сиромахът няма права мисъл. Трябва ли богатият да мисли, че като него няма друг богат. Трябва ли сиромахът да мисли, че няма друг сиромах като него. Така не може да се мисли.

Запитали един ден Сократ: Защо богатите дават милостиня на сиромасите, а на философите не дават? Сократ отговорил: Богатите дават милостиня на сиромасите, защото имат възможност някога да станат сиромаси, обаче, изключена е възможността да станат философи.

Животът, към който се стреми човек, има три вида прояви: живот, който се проявява в областта на стомаха, живот – в областта на дробовете и живот – в областта на мозъка. Обикновените хора живеят в областта на стомаха, от дето произтичат големите противоречия и нещастия. Талантливите хора живеят в областта на дробовете и дихателната система. Те са допринесли много за света. Гениалните хора пък живеят в областта на мозъка. Обаче, нито стомахът, нито дробовете, нито мозъкът съществуват самостоятелно. Ето защо, ние наричаме истински човек онзи, който включва в себе си и обикновения, и талантливия, и гениалния. Той има права мисъл, защото е в отношение с целокупния живот. Обикновеният човек и талантливият

образуват една двойка. Гениалният и светията образуват друга двойка. Значи, обикновеният и талантливият са господари на стомаха и дробовете, а гениалният и светията – на мозъка. Светията живее в горната част на мозъка, дето са моралните и възвишени чувства, а гениалният – в предната част на мозъка, в челото. Като погледнете черепа, челото и лицето на човека, ще познаете, доколко е орал, сял и жънал като обикновен, талантлив или гениален човек.

Като говорим за четирите категории хора, ние желаем, всички да бъдете гениални, да разберете смисъла на живота, да схващате нуждите на обикновените и талантливите и да ги задоволявате. Мнозина съдят за гениалността по тежестта на мозъка, но всякога не са прави. Гениалността не се определя нито само по тежестта на мозъка, нито по неговия обем. Мозъкът на гениалния човек е създаден от особена материя, която не съществува на земята. Това е факт, който ще се провери в бъдеще, днес не може да се докаже. Кой може да докаже истината? Сама по себе си, истината е доказана. Обаче, ако искате да я доказвате, вие ще употребите много време. Например, ако искате да докажете на слепия, че съществува светлина, вие трябва да чакате дълго време. Един ден, когато прогледа, той ще повярва, че съществува светлина и ще разбере, какво представя тя. Не е лесно да отворите очите на слепия и да го убедите в съществуването на неща, които той не вижда и не може да провери с останалите си сетива. Светът се нуждае от хора, които имат отворени очи, които мислят право и чувстват добре. Ако остане отсега нататък да ги учите, как да мислят и чувстват, това е непразно губене на време. Хилядите векове, през които човек е минал, са приготвили неговия ум и неговото сърце – да мислят и чувстват правилно. Човешкият мозък представя капитала, от който Духът може да се ползува.

И тъй, човек се отличава от другите живи същества по своята права мисъл и разумност. Като изхожда от мисълта и от разумността си, той трябва да бъде готов да изпълни всичко, което е обещал. Не са велики онези хора, които обещават и не изпълняват; които се бият на бойните полета; които се унищожават едни-други. Велики хора са онези, които спасяват своите братя и подобряват условията на живота им.

Като разглеждате идеите на съвременните хора, намирате нещо хубаво в тях, но те не са дошли още до истинското понятие за Бога. Даже и религиозните нямат още ясна представа за Бога. те гледат на Него като на човек, на Когото могат да повлияят със своите молитви и жертвоприношения. Ако, наистина, може да се повлияе на Бога с молитви и жертви, светът е пропаднал. Бог е същество, Което има пред вид интересите на всички хора, животни, растения – от най-малките до най-

големите. Той не се подкупва с нищо. В Стария Завет се разказва за трите момци, които били хвърлени в огнена пещ, защото не искали да се поклонят на идолите, на които се покланяли в това време. те прекараха в огнената пещ известно време, но не изгоряха. Жертвите им ли ги спасиха? Те не принесоха никакви жертви, но пяха и славеха Бога. Вярата им в Истинския Бог ги спаси. те казаха: Този Бог, на Когото служим, ще ни спаси, никакъв огън не е в състояние да ни изгори. С това тримата младежи показаха на хората, че който служи на Бога, не умира. Който служи на Бога с любов, не го заравят в гроб. Дрехите му могат да заровят, да поливат отгоре с вино, но душата и духът му са свободни. След всичко това, ще отидете на гроба да му се поклоните. Колкото и да се кланяте на гроба, той няма да ви отговори. – Защо? – Не е там човекът. Гробът му е празен.

Това става не само с обикновените хора, но и с Христа. И до днес още търсят частици от кръста на Христа, като светиня, да им се кланят. Ако търсите кръста на Христа, не можете да го намерите. Той или се е разпръснал на малки частици из пространството, или е станал толкова голям, че и най-големият параход в света не може да го побере. Някои търговци в Палестина са продавали разни дървета, като частици от Христовия кръст. Време е вече човечеството да се освободи от лъжите на миналото и на настоящето, които минават за свещени мисли и убеждения. Ние сме против свещените лъжи, които са причина за големи нещастия и страдания в света.

В миналото, един руски император издал заповед, да се обърнат писмено до 40 манастири в Йерусалим, да запитат, в кой от тях се намира главата на Йоан Кръстител, да му я донесат да я види и да й се поклони. В скоро време от всички посочени манастири пристигнали 40 депутации. Всяка депутация носела по една глава и считала за голяма чест, че в техния манастир, именно, се намирала главата на Йоана Кръстителя. Когато влязъл в стаята при депутациите, императорът останал учуден, като видял 40 глави на Йоана Кръстителя и запитал: С коя от тези глави светията е започнал живота си?

Сега, ако се обърнете към окултистите по въпроса за 40-те глави на Йоана Кръстителя, някои от тях ще се опитат да ви докажат, че, наистина, предтечата е имал 40 глави. Обикновеният човек не може да твърди това, но окултистът ще се опита да го докаже. Императорът отнесъл въпроса до светия Синод, с молба да се произнесат, колко глави има Йоан Кръстител. Синодът отговорил, че светията имал само една глава. – Не, 40 глави има – възразил императорът. Всички останали учудени на възражението на императора. За да ги извади от недоумението, в което изпаднали,

императорът ги завел в стаята, дето били главите на Предтечата и казал: Ето, това са главите на Йоана Кръстителя. В заключение той казал: Не трябва да се заблуждават простите хора.

Съвременните хора често предават на нещата качества, които в същност не притежават. Те искат да ги направят по-велики, по-свети. Велики неща са тези, които носят свобода за човешката душа, които внасят живот, които внасят разширяване в сърцата на страдащите. Великото в живота възкресява мъртвите, повдига падналите и угнетените, утешава страдащите.

Всички хора се стремят към нещо велико, към постигане на някакъв идеал. те са дошли отнякъде, имат свое предназначение, но ако ги запитат, от къде идат и къде отиват, ще кажат, че нищо не знаят. Някои хора приемат, че съществува друг живот, че съществува Бог, но нямат никакви опитности. Други пък имат опитности за съществуването на Бога, на духовния свят и т. н. В това отношение хората се различават помежду си, както децата в един дом. Едни познават добре майка си и баща си, а други не ги познават. те ги наричат майка и баща, но какво представя майката и какво – бащата, не знаят. За тях майката и бащата са същества, които са длъжни само да дават и да ги хранят. За онези, които разбират смисъла на нещата, майката символизира любовта, а бащата – мъдростта.

Един княжески син се влюбил в една царска дъщеря и пожелал да се ожени за нея. Тя му казала: Ще се оженя за тебе, само при условие, че ще извадиш сърцето на майка си и ще ми го донесеш. Без сърцето на майка ти не можем да бъдем щастливи. Значи, сърцето на майка му представя емблема на тяхното щастие. Княжеският син отива при майка си, изважда сърцето ѝ, и радостен, но замислен, го носи на възлюбената си. Той мислел, какво означава сърцето на майка му и защо е нужно на възлюбената му. Чудно нещо, мислел си той, направих това, на което не зная значението. Както вярвал и мислел върху постъпката си, той се спънал и силно ударил крака си. В това време чул глас от кутията: Синко, лошо ли се удари? Сърцето на майка му проговорило с трепет към сина си. Като чул нежния глас на майчиното си сърце, той веднага се върнал при тялото на майка си и турил сърцето на мястото му, като си казал: Не искам такава царска дъщеря, която търси, като условие за щастие, сърцето на майка ми. Не само княжеският син е сгрешил, но днес много хора са готови да пожертвуват всичко свято и велико в себе си, за да придобият нещо временно и преходно.

„По-горни от тях”. От кого можете да бъдете по-горни? От по-долните от вас. Всеки човек може да бъде по-горен от някога, но той трябва да се

стреми към по-горните от себе си, за да придобие нещо. Велико и красиво нещо е човешкият стремеж. Велик момент за майката е раждането на нейното дете. Велик момент за растението е разцъфтяването на пъпката и разнасянето на уханието й далеч от нея. Велик момент за писателя и за поета е проникването на една светла и възвишена мисъл в ума му. Велик момент за човешката душа е възприемането на истината.

Време е вече, всички хора да обикнат истината и да се стремят към нея, защото тя ще ги освободи от ограниченията на живота. Всички общественици, всички управници се стремят към това, именно, да внесат истината сред народа си, да го освободят, но нямат методи, чрез които да постигнат желанията си. Преди всичко, хората трябва да се научат да мислят право. Дали работят партийно или единично, хората трябва да работят за благото не само на своя народ, но и на цялото човечество. Какво ще постигне една партия, ако мисли, че нейните методи са най-прави и въстава против всеки, който не е неин съпартизанин? Ще кажете, че противниците на една партия трябва да се избият и обесят. Може ли, сънародници да се убиват и бесят едни-други ? Едно време, когато българите бяха под турско робство, турците минаваха за лоши хора, защото бесеха и убиваха българите. Какво ще кажете днес за българите, ако някой от тях се осмели да убие своя брат българин? Ще кажем, че някогашните турци са влезли в българите. Може ли българин да убива брата си?.Може ли двама души от една и съща нация да се ненавиждат? От Стария Завет знаем, че Каин уби Авел. Трябва ли и днес да срещаме Каиновци в света!? Какво представя Каин? Човек, който за нищо и никакво може да вдигне тояга и да убие брата си. Животът на брата ти, или на кой да е човек, струва много повече от това, че димът на жертвата ти не отива нагоре, а се разстила по земята.

Сега, да се върнем към същественото, което може да съгради вашия живот. Не е важно, как живеете сега; не е важно, как сте живели в миналото; важно е, какво сте придобили от миналото, какво ще постигнете в настоящето, за да съградите своето бъдеще. Представете си, че в миналото сте дишали правилно, но в настоящия момент е станало някаква промяна в дишането ви, и вие не можете да се ползвате от предишното си дишане. Ако в миналото сте имали добра памет, хранили сте се с добри мисли, това е било за миналото. Можете ли да се ползвате от миналото, ако в настоящето паметта ви се изопачи и загубите светлите си мисли, които са ви въодушевявали? Пазете се от катаклизми в живота си, при които можете да изгубите всичко, което сте придобили. За да не се натъквате на катаклизми, трябва да спрете вниманието си върху възпитанието и самовъзпитанието.

Като изучавате законите на възпитанието, ще видите, че човек не може да предаде на другите това, което той няма в себе си. Колкото и да желаете да възпитате едно дете, не можете да постигнете нищо, ако сами не сте възпитани. Ако едно тяло е нагорещено до 3000° температура, и околните предмети могат да се нагорещят до същата температура. Обаче, ако тялото е нагрято само до сто градуса, по никой начин не може да нагрее околните тела на температура по-висока от сто градуса. На по-малко от сто градуса може, но по никой начин на по-висока от сто градуса. Следователно, обикновеният човек никога не може да оправи света. – Защо?– Защото температурата му е едва сто градуса. За да се оправят нещата, светът се нуждае от гениални учители, гениални свещеници, гениални майки и бащи, които живеят за Бога, а не за себе си. На първо място те имат пред вид благото на другите хора, а после своето. Ако днес се яви един гениален човек в света, веднага ще го турят в затвор, ще го обвинят, че е носител на злото, че иде да руши. Ако гледате така на нещата, и аз мога да докажа, че слънцето е причина за всички злини в света. Например, слънцето е причина за някои болести. – Защо? – Защото силите в някой организъм не могат да се справят със слънчевите енергии и, вместо добро, те причиняват известни злини. Въпреки това, без слънце няма живот. Знаете ли, какво би станало, ако слънцето престане да грее? Наистина, лошите мисли развалят живота, но без мисъл е още по-зле. Значи, както слънчевата светлина причинява известни болести, така и човешката мисъл понякога причинява злини, но все пак ще кажем като българина: „Ела зло, че без тебе по-зло." Често човек прави неща, които не са по негово желание, но той има възможност, пак чрез мисълта си, да се изправи, да кали волята си и да я възпита. За да облагороди ума си, за да прояви своята любов, човек трябва да има една свещена идея в себе си, или да даде път на Божественото начало в душата си. За да даде ход на Божественото начало в себе си, човек трябва да гледа на всички хора като на свои приятели, както Бог гледа на тях.

„По-горни от тях." – От какво трябва да бъде човек по-горен?– От обикновените работи. Това значи,да се стреми към великите неща в света. Великите, гениалните неща не се създават на земята. те се създават в други, по-възвишени светове, а на земята само се отразяват. Същото може да се каже и за великите и гениални хора. Те живеят в особен свят, но от време на време слизат на земята, дето се въплътяват временно. Ще кажете, че искате доказателства за това. Много доказателства има, но трябва да си купите билет за онзи свят, сами да проверите истината. Като имате билет, лесно се пътува, няколко влака има на разположение: един тръгва сутрин, друг – на обед и трети – вечер. От вас зависи, кога ще пътувате. – Как и от къде се купува билет? Как се пътува с влак за висшите светове? – Това не се разказва. Гениалните хора имат способността да правят такива неща, за

каквито обикновените не са способни. Как можа Христос да ходи по морето? Христос познаваше всички закони на природата и се ползваше от тях, когато искаше. Това знаят и гениалните хора. Един гениален човек може да направи тялото си много леко, до един грам, и много тежко, като земята. Гениалният може да носи земята с една ръка и да си играе с нея като с топка. Когато пожелае, той може да я хвърли в пространството и пак да я хване.

Като изучавате вселената, виждате, че едно тяло влияе на друго и може да го отклони от пътя му. – Как става това? - Научно лесно се обяснява, но вън от науката малцина могат да го обяснят. Това става и в живота на обикновените хора. Момък хваща ръката на една мома и я отклонява от пътя й. Как става това: с ума или с тялото на момъка? Някои поддържат мисълта, че това явление се дължи на взаимното привличане между умовете, сърцата или телата на момъка и на момата. Ако отклоняването се дължи на телата, би трябвало, и като мъртви, те пак да си влияят. На каквото разстояние да се намират мъртвите тела, те никога не се привличат. Значи, друга причина влияе върху хората, поради което те се взаимно привличат, отблъскват или отклоняват от пътя си.

Като не разбират явленията в природата, мнозина се запитват, кой път, кое верую да хванат. Всеки човек има едно свещено верую, за което трябва да се държи. Дойде ли до своето верую, човек изпитва добро разположение към всички живи същества: цветя, птици, млекопитаещи, хора. Ако види на пътя си едно цвете, той ще се наведе да – го помилва, ще внимава да го не стъпче. Ако види птичка или млекопитаещо, ще мине край него тихо, без шум, да не го уплаши. Дето минава, всички го познават. Всички знаят, че той е необикновен човек, обича всички живи същества и се отнася добре с тях.

Стремете се към великия морал, който има пред вид интересите и живота на всички същества. Според този морал, който може да къса цветята без причина, да отнема живота им, той може да убие и човек. Който може да убие заек, може да убие и човек. За създаване на малките същества Бог полага усилия, както и за създаване на човека. Всяка буква е на мястото си. Следователно, дойде ли до някое живо същество, колкото и да е малко, то е на местото си? Всяко цвете, всеки извор, всяка птичка, всяко животно, всеки човек е буква от свещената книга на космоса. във всяко живо същество е вложена известна идея, с която се проповядва на хората. Например, виждате един заек и казвате, че е дългоух и страхлив. Големите уши на заека показват неговата щедрост. Той проповядва на хората, че трябва да бъдат щедри. С бягането си той изразява своето кавалерство. Като го стигне хрътката, той веднага отскача от мястото си и отива на

друго, с което иска да каже, че много място има в природата, а не само едно. Той е готов да отстъпи мястото си и да заеме друго. Заекът има една добра черта – никога не се обезсърчава. През големи мъчнотии минава заекът, но досега нито един заек не се е самоубил, нито е посегнал на свой брат. Зайците казват: От една вяра сме, няма защо да се караме; ще живеем братски помежду си и с любов. Казвате, че някой човек има заешки ум. Това не е право заключение. Всеки човек наподобява по нещо на някое животно, следователно и на заека, но не и по ум. Един англичанин, физиономист, написал една сравнителна физиогномия в която е изнесъл човешки типове, които имат нещо общо с някои животни. Той прави това уподобяване не само между отделните хора и животни, но и между различните народи, раси и животни.

Като изучавате човешките типове и ги оприличавате на животните, лесно е да видите добрите черти и на животните. Всяко животно има и добри, и лоши черти. Например, една от лошите черти на вълка е неговата голяма алчност. Като влезе в едно стадо, той не взима само една овца, но напада няколко, удушва ги и бяга. Въпреки това, вълкът е интелигентен. Тази е една от неговите добри черти.

И тъй, лошите животни не са нищо друго, освен злото, което е изопачило човека. Добрите животни пък са израз на доброто, което човек носи в себе си. Добрите и лоши животни заедно представят складове с богатства, които човек е придобил, както в миналото, така и в настоящето. Тези богатства се пазят като светиня. Един ден всички животни, като представители на тези богатства, ще се явят пред човека, както едно време се явиха пред Адам, да им даде имена. Едно време животните не бяха толкова лоши, както са днес. Обаче, след излизането на първите човеци от рая, с тях заедно излязоха и животните и изопачиха естеството си. Тези неща не ви ползват, те са само за обяснение. Не е важно, какво е правил човек в миналото; важно е, как днес живее той. Въпреки това, някои искат да знаят, кои са били причините за грехопадението на първите човеци. Колкото въпроси да се задават, причината все ще остане неизвестна за вас.

Един ден Настрадин Ходжа видял, че къщата му протекла отгоре и трябвало да вика зидар да я покрива. Като разглеждал къщата си, той решил, че може сам да си я покрие. Той си казал: Каквото може да направи зидарят, това мога да направя и аз. Той се качил на покрива и започнал да го поправя. Като работил, той стъпил невнимателно, подхлъзнал се, паднал на земята и си счупил крака. Който го видял със счупен крак, все го питал: Настрадин Ходжа, как стана тази работа, че падна и си счупи крака? Той разправял на едного, на втори, на трети и, най-после, като му дотегнало да разправя една и съща история, казал:

Чудно нещо, не се ли намери някой от вас да е падал отвисоко и да си е счупвал крака, че да знае, как става тази работа. Подхлъзнах се, паднах и счупих крака си. – Защо не внимаваше? – Там е работата, трябваше да внимавам. – Защо не помисли по-рано, че можеш да паднеш?–Там е работата, че не мислих. – Защо не избра по-добро време? – Там е работата, че не избирах времето. – Защо не взе зидар? – Там е работата, че не взех зидар. – Втори път не се качвай на покрива! – Това е моя работа. Важно е, че сега кракът ми трябва да се намести.

Днес всички хора търсят причините за страданията и нещастията в света, търсят начин за изправянето му. Не е важно, кои са причините за нещастията и страданията на хората; важно е, как да се справи човек с тях. И добрите, и лошите хора страдат, само че първите лесно се справят и се облагородяват, а вторите – мъчно се справят и се ожесточават. За да не си създават страдания сами, хората трябва да бъдат внимателни, да се самовъзпитават, да облагородяват своята низша природа.

Един млад момък разправяше една своя опитност, за проява на едно грубо и жестоко чувство в себе си. Един ден сестра му го обидила, и той в момента още изпитал към нея ненавист и желание да й отмъсти. Една вечер, като я видял на двора, в него се явило желание да вземе едно дърво да я удари, да я махне от лицето си. Обаче, той се спрял в себе си, ужасил се от това желание, веднага влязъл в къщи и започнал да се моли, да се освободи от това лошо чувство. Като се успокоил, започнал да размишлява, от къде се явило това чувство в него. Навярно то е било в спящо състояние, и обидната дума, казана от сестра му, послужила като запалка на барута.

„По-горни от тях”. Наистина, Божественото в човека трябва да стои по-горе от човешкото, за да може той да се справя с всички низши и обикновени чувства и мисли, които минават през него. Само по този начин, човек може да възприеме любовта и да я приложи в живота си като велик закон, като основа на Битието. Само с любовта човек може да бъде щастлив и да постигне това, което е предвидено в неговата програма. Чрез любовта обикновените хора могат да станат гениални, гениалните – светии, светиите – Учители. Това са велики процеси в космоса, за постигането на които се изисква стремеж и големи и усилия. Достатъчно е човек да влезе за известно време в Божествения свят, за да разбере, какво представя той. Влезе ли в този свят, човек не би желал вече да се върне на земята. Красив е Божественият свят. Който е надникнал само за момент в този свят, той остава винаги със стремеж да се върне там. За този свят, именно, апостол Павел казва, че око не е видяло, и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за онези, които Го любят. Физическият свят не е нищо друго, освен

отражение на Божествения. Той съществува благодарение на трохите, които идат от Божествения свят. Личният, семейният, общественият, религиозният живот представят също отражение на свещените идеи на великите напреднали същества от Божествения свят. Тези същества помагат на хората от земята, дават им условия за нов живот. Например, ако убият никого, веднага от възвишения свят слизат утешители и започват да го успокояват, че ще му дадат по-добри условия, да се върне на земята и да продължи работата си. Изобщо, ако замине възрастен човек за другия свят, той слиза на земята след 45–50 години. - Децата слизат по-скоро, в продължение на една до три години.

Като казвам, че възвишените същества от Божествения свят могат да създават ново тяло на всеки убит човек, това не значи, че убийството се допуска. Който убива, той носи тежките последствия за своето престъпление, независимо това, че животът на убития може отново да се възстанови. Това е излишна, ненужна работа, в която се изразходва грамадно количество енергия. Веднъж създаден, човек трябва да остане на земята, колкото години му са определени за свършване на възложената му работа. Преждевременното отнемане живота на човека подразбира спиране на неговата еволюция. След време животът му пак ще се възстанови, но той трябва да прави големи усилия, за да набави изгубеното време.

Като не разбират законите на живота, хората се убиват едни други, както градинарите кастрят дърветата си, учителите – своите ученици, обществото – своите членове и т.н. Хората мислят, че по този начин се възпитават. Градинарят кастри дърветата с цел да ги облагороди, да дават по-добри плодове. Учителите възпитават учениците си в религиозно отношение, искат да ги направят религиозни. Ако те отсега нататък искат да внесат в младото поколение религиозно чувство, много са закъснели. Човек се ражда с религиозно чувство. То е най-възвишеното и благородно чувство, което човек носи в себе си. Ако искате да го присадите отвън, вие ще осакатите това, което природата е вложила в него. Как ще накарате човека да вярва в Бога, ако религиозното чувство отсъства в него? В кой Бог ще го заставите да вярва? Който носи любовта в себе си, той е силен; той не може да не вярва. Той обича всички хора и е готов на всякакви жертви в името на любовта. Затова Христос препоръчва да обичаме не само своите приятели, но и враговете си.

Често хората се въздържат да проявят доброто, за да не се увеличи злото. Това не е право. Прилагайте доброто и не се страхувайте. Доброто е по-силно и мощно от злото, поради което е в състояние да погълне злото и да го преработи. Доброто ще преработи най-кривите и изопачени човешки

идеи. Доброто и любовта са проповедници на човечеството. Чрез тях хората организират мислите и чувствата си, и се готвят за нов живот. Много проповедници идат в света, да говорят на хората, да им покажат новия и прав път. Това са проповедници, които говорят в името на любовта, на правдата, на доброто, на мъдростта, на истината и на свободата.

Като се проповядва на съвременните хора, мнозина се отказват да слушат, под предлог, че е проповядвано вече на техните деди и прадеди. Това нищо не значи. Да се разсъждава по този начин, то е все едно, да казвате, че слънцето вчера ви е гряло, днес не трябва да грее. След хиляди години слънцето ще грее другояче. Както днес се моли човек, утре няма да се моли по същия начин. Старият човек и детето не се молят по един и същ начин.

„По-горни от тях”. Сега ние сме дошли в света да познаем Бога, да познаем любовта. Всички хора трябва да се проникнат от тази мисъл. И тогава, в каквото положение да се намира, на каквато работа да бъде, човек трябва да приложи истината. Всеки човек е допринесъл нещо в света, но той не е последният фактор. И майките, и бащите, и учителите, и свещениците са работели за човечеството, но и те не са единствените и последни фактори в това отношение. Задачата на всеки човек е да реализира онази идея, която е вложена в душата му. Той трябва да съзнае, че е човек, който при всички условия да остане верен на своя идеал. В това отношение, той трябва да има характера на заека, който и при най-големите мъчнотии не се обезсърчава и никога не мисли да прави зло. Истинският човек гледа и на доброто, и на злото еднакво. Той счита, че всяко нещо в света е на мястото си.

Днес трябва да се проповядва на хората разумна свобода, да не се налагат един на друг, но да оставят всеки да живее, както Бог отвътре го ръководи. Мислите ли, че, ако заставите хората да живеят, както вие искате, ще постигнете нещо? Мислите ли, че можете да накарате учителя да работи по друг начин от този, по който работи? Преди всичко, той не е роден за учител, отпосле е станал такъв. Същото можете да кажете и за много съдии, генерали, свещеници, майки, бащи и др. Всяко нещо, за което човек е роден, е Божествено. Това, за което не е роден, е човешко. Истински генерал е този, който заповядва първо на себе си, а после на другите. Учен човек е този, който разбира своя ум. Силен човек е този, който разбира своето сърце. Благодарен човек е този, който разбира живота си.

„По-горни от тях.”– От кого е по-горен човек? – От растенията, от животните. Той е по-горен от тях, защото може да направи това, което животните не могат да направят. И животните се отличават едни от други

по това, че някое животно може да направи нещо, което друго животно не може да направи. Например, вълкът може да изяде овца, но овцата не може да изяде вълк. Това е отрицателно надмощие на едно животно над друго. Обаче, ние говорим за положителното предимство на човека над животните и растенията. Човек може да изправи себе си, обществото, както и цялото човечество. Един ден това ще стане. Дали ще стане след една, две или повече години, не е важно. Тази идея ще се реализира най-много след хиляда поколения – повече от хиляда поколения няма да минат. Светът може да се оправи и след десет години. Значи, след десет години в Европа ще има мир. Всички народи ще поумнеят.– Вярно ли е това?–Запишете си сега, което ви казвам и, ако след десет години не се сбъдне, пак ще си говорим. Съвременните хора се намират в навечерието на велики събития. Съзнанието на хората ще се разцъфти, и свободата ще дойде отвътре, а не отвън. Слабо е израстващото растение, но то е в състояние да разцепи корените. И човешкият ум е в сила да премахне противоречията в пътя си. Има един свещен път, в който съзнанието на всеки човек ще се пробуди.

„По-горни от тях”. По-горен човек е онзи, който проявява доброто, който вижда доброто у вас. Който вижда злото, не е по-горен. Докато виждам, че от ближния ми може да излезе велик човек, по-горен съм. Щом не виждам това, не съм по-горен. Намирайте в хората всички възможности за повдигането им, защото в повдигането на единия се крие повдигането на всички; и в повдигането на всички се крие повдигането на единия. Видите ли, че някой пада, не го съдете; той е в затвор. Щом пада, с него заедно падат всички хора. Щом излезе от затвора и се повдигне, с него заедно се повдигат и окръжаващите. Повдигането на човечеството ще стане, когато дойдат истинските философи, поети, учени и религиозни, които ще обединят хората по дух, а не по форма. Днес религиозните хора, свещениците, носят повече черни дрехи, но в бъдеще трябва да се обличат в бели или червени дрехи. Ще кажете, че червеният цвят е на крайните течения, на комунистите. Когато войниците отиват на бойното поле и вдигат червени знамена, комунисти ли са?

Червеният цвят показва, че хората искат живот и свобода. Белият цвят пък е на мира и на разумността. Когато развяват бяло знаме, или когато се обличат с бели дрехи, хората искат да кажат, че могат, да разрешат противоречията помежду си по-мирен начин. Да съдействаш на човека в добро, да му слугуваш, да го повдигаш, в това се изразява благородството. Това е проповядвал Христос. Той казва: „Син Человечески не дойде да му слугуват, но да послужи.” Който мисли, че е гениален, трябва да служи на човечеството. Ние сме вече пред вратата на новата епоха, когато всички хора – мъже и жени, трябва да се заемат да слугуват, а не да питат, къде е

Господ. Господ е навсякъде и ви говори чрез всички хора, чрез съзнанието ви, чрез съвестта, чрез болести и страдания. Той казва: „Не правете зло, защото в злото се крие вашето нещастие. Правете добро, бъдете мъдри. Живейте в доброто, в истината и в справедливостта”. От хиляди години насам, все това говори Бог. Това е Божественият език. Тъй щото, когато някой ви каже, че трябва да обичате истината, той ви говори на Божествен език. Ако обичате истината, пред вас ще се отвори прозорец, през който ще видите красотата на този свят. Там живеят същества на мъдростта и на любовта, които са по-велики и по-мъдри от нашите учени, от нашите учители, от нашите светии. Когато ви срещне някое същество на истината, ще ви каже: Обичайте брата си! – и ще си замине.

„По-горни от тях”. Всеки човек, който прилага ума, сърцето и волята си за разпространяване на великите Божии мисли и чувства, стои по-високо от всички велики хора на земята. Всеки може да бъде носител на великите идеи, които имат за цел повдигането на цялото човечество.

„По-горни от тях”.

39. Беседа от Учителя, държана на
25 май, 1930 г. София. – Изгрев.

1930_05_28 Правилно разбиране
лекция пред общия окултен клас

ПРАВИЛНО РАЗБИРАНЕ

Т. м.

За следния път всеки от вас да извади от беседите, които досега е чел, десет важни мисли.

Често се говори за установени и неустановени неща, както и за изменяеми и неизменяеми. Кои неща са установени? Които не се изменят. Кои неща са изменяеми? Които не могат да се установят. Какво нещо е морал? Правата посока в живота. Какво наричаме права линия? Най-късото разстояние между две точки. Това определение е математическо. Обаче, от морално гледище, права постъпка е тази, която има едно последствие. Крива постъпка е тази, която има две противоположни последствия. Оттук казваме: Права мисъл е тази, която има един резултат. Крива мисъл е тази, която има два различни резултата. Ако си служи с криви мисли и постъпки, човек гради живота си върху основа, която всеки момент може да се измени и разколебае. Ако вярата, надеждата и любовта на човека всеки ден се менят, те не могат да се поставят за основа на неговия живот. Мнозина основават своето верую върху това, което е писано в Свещените книги, и върху това, което хората казват. Верую, което се основава на писано, или на казано, не е истинско. То се мени всеки ден. Днес хората казват едно, утре – друго, а веруюто се мени според казаното. Това не е установено верую. Истинското казване, или писане седи в самото Битие. Това, което Битието е казало или писало, е неизменното верую на човека. В него се вижда проявата на Бога. Истински прояви на Бога са тия, които произвеждат в човека един и същ резултат. По външни прояви Бог се мени, но вътрешно, по същина, Той всякога остава един и същ. Черешата, като дърво, през зимата представя едно; през пролетта, накичена с цветове, представя друго нещо; през месец май, увиснала от зрели плодове, тя представя трето нещо. Всъщност, тия три прояви на черешата представят само фази на нейното проявление, но черешата си остава една и съща. Следователно, истина наричаме това, което произвежда в човека само един резултат. И като дърво без листа, и като дърво с цветове и плодове, черешата си остава череша. Каква дума носи истината в себе си? Такава, която отнема скръбта, или неразположението на човека. Всяка дума, която отнема радостта, или внася неразположение в човека, не носи истината. Коя любов е права? Права или идеална любов е тази, която дава и не мисли да взима. Да обичаш някого, това значи, да даваш. Ако искаш и той да те обича, това значи, да ти върне онова, което си му дал, с лихвите заедно. Това не е идеална любов. Когато хората не се обичат, това показва, че никой нищо не е дал за другия. Някои казват, че обичат душата на

човека. Къде са видели душата му? Един ще каже, че я видял в очите, друг – в сърцето и т.н. Не се минава много време, любовта изчезва. Защо? Излъгал се в този човек. Как е възможно да обичаш човека, да виждаш душата му и да се излъжеш в него? Ама нямал душа. Къде отиде душата, която по-рано виждаше в него? Значи, докато взимате нещо от човека, вие го обичате и виждате душата му. Той е стомна или извор, от който можете да черпите. Щом престане да дава, вие не го обичате вече и казвате ,че този човек няма душа. Щом няма душа, той е пресъхнал извор, не можете да черпите от него.
Често слушате да се говори за стар и млад човек. Това са противоположни понятия, които трябва да се изяснят. Казват още стара и нова книга. Библията, например, е стара книга. Защо? Защото е написана вече. От тази книга можете да ползвате, да си вадите бележки, да се поучавате, но нищо ново не можете да прибавите към нея – пълна е вече. Вземете ли някоя чиста, нова книга, вие можете да пишете много неща в нея. Тя е още празна. Казват, че някой човек е млад, а друг – стар. Каква е разликата между младия и стария? Младият играе, старият седи на едно място. Защо? Младият е житно зърно, което е в хамбара още, на широко, движи се от едно място на друго, оставено е на свобода. Старият е житно зърно, което е посято вече в земята. Той седи на едно място, затрупан отгоре с пръст, и пъшка под нейната тежест. Млад и стар, това са фази, които трябва да разбирате. От разбирането на тия фази зависи разбирането проявите на Бога. Той не се налага, но оставя човек сам да учи, да разглежда нещата във всички техни прояви. Ако сте убедени, че Бог е навсякъде, търсете Го във всички прояви на живота, малки и големи, видими и невидими.
Казано е в Писанието, че човек трябва да възлюби ближния си като себе си. Защо трябва да обичате? Да обича човек, това значи, да вложи капитала си, който Бог му е дал, в своя ближен. Този капитал постоянно расте и се увеличава. Не обича ли, човек сам изяжда капитала си. Ще дойде ден, когато ще остане без стотинка. Който обича, той постоянно разбогатява и живее с радост и веселие. Който не обича, той постоянно осиромашава, вследствие на което страда. В този смисъл, страданието не е нищо друго, освен губене на капитала. Радостта пък не е нищо друго, освен увеличаване на капитала. Да страда човек, това значи, да не е вложил капитала си в обръщение. Когато страдащият отива при мъдреца, той иска да вземе нещо от богатствата му. Когато радостният посети мъдреца, той иска да вложи нещо от богатството си в неговата банка и, когато му потрябва, да го вземе. За да не се разправя с взимания и давания, мъдрецът всякога приема по двама души заедно: радостен и скръбен. Тогава обмяната става между двамата, а не между мъдреца и посетителите. Радостният дава от своя капитал на страдащия, с условие един ден да върне, каквото му е дал, даже с лихвите. Страдащият понеже се нуждае от

пари, взима това, което му се дава. При тази обмяна и двамата излизат доволни, а мъдрецът остава чист и свободен от всякакви човешки сделки. Сегашните хора не са доволни от живота, защото не го разбират. Преди да са го изучили, преди да познават законите на живота, те искат да станат светии. Това е невъзможно. За да стане светия, човек трябва да познава великите принципи на живота, да бъде учен, художник, музикант. Какъвто художник е този, който рисува един човек, без да прилича на действителния образ? Следователно, когато се опитвате да правите характеристика на някой човек, това е все едно, че го рисувате. Портретът, който сте нарисували, прилича ли на дадения човек? Който го погледне, вижда, че не прилича. Щом не можете да нарисувате истинския образ на човека, това показва, че не сте добър художник. Щом не сте го нарисували добре, той няма да купи портрета, и тогава всички разноски за платното, за боите остават на ваша сметка. На физическия свят, платното, четките, боите са евтини, обаче, в духовния свят са много скъпи. В невидимия свят едно парче платно на големина човешки ръст, струва един милион. Като се опиташ да нарисуваш образ на даден човек и излезе сполучлив, ще получиш десет милиона лева възнаграждение. Не го ли нарисуваш добре, десетте милиона ще пропаднат. Ако днес изгубиш десет милиона, утре – десет милиона, ще дойде кармата, с която ще се разправяш хиляди години.
Какво представя кармата? Кармата е дълг, натрупан от несполучливо рисувани картини. Кой се е опитвал сам да се рисува? Някой се опитва да рисува своя образ и се мъчи да си предаде най-красиви черти. Защо? Защото бил душа. Кое е отличителното качество на душата? Едно от отличителните качества на душата е възможността и да обича. Следователно, който може да обича поне едно същество, той има душа; не обича ли нито едно същество, той няма душа. Само душата крие в себе си възможността да обича Бога – Единният и Вечен принцип в живота. Или казано в широк смисъл: само душата има възможност да люби. Щом люби, душата познава Онзи, от Когото е излязла. Не познава ли своя Създател, човек не може да люби. Той не е отворил още душата си за Божествените лъчи, т.е. за лъчите на Божественото слънце.
Като се говори на хората за любовта, за истината, за мъдростта, като Божествени принципи, някои от тях правят движения с главата си, махат я на една, или на друга страна. Защо? Не са съгласни с това, което им се говори. Какво трябва да правят? Да мислят. Понякога и клоните на дървото се движат, но причините на движение са външни, а не вътрешни. Следователно, за да осмислите движението на главата си, пренесете го вътре в себе си. Нека стане вътрешно движение в главата. Вътрешното движение в главата наричаме мисъл. Ще каже някой, че човек не трябва да мисли много. Отде знае това? От опитност. Опитностите на един човек не са меродавни за всички хора. При това, каква опитност е тази, при която

мисълта не взима участие? Ще каже някой, че от опитност е дошъл до заключението, че не може да намери човек в света, когото да обича. Защо? По две причини: или той сам няма душа; или хората, които се движат около него, нямат душа. Резултатът на неговия живот ще бъде 0:0=0. Каква философия има в това? Какво знание е придобил този човек? Той знае само това, че едно празно гърне и още едно празно гърне дават две празни гърнета. Празните гърнета не дават нищо, но ако имате две пъпки от някое дърво, или растение, вие ще придобиете нещо. Ако пъпките са от карамфил, ще цъфнат. Вие можете да се радвате на красивите цветове, но можете и да ги продавате. Ако имате две семки от ябълка и ги посадите, те ще цъфнат, ще вържат плод и след няколко месеца ще откъснете от дървото няколко хубави, сладки ябълки.
И тъй, за да се ползва от проявите на живота, човек трябва да има вътрешно отношение към тях. Иска ли човек да се ползва от една идея, самата идея трябва да има вътрешно отношение към него. Ако идеята няма никакво отношение към човека, и ако човек няма никакво отношение към идеята, всяко взимане и даване помежду им остава безпредметно. Всяка проява трябва да има свой център, към който да се съсредоточават всички сили. В този смисъл, човек представя равностранен триъгълник с общ център, към който се стремят всички негови енергии. С други думи казано: човек е сбор от енергии, които се стремят към общ център. И обратно: човек е сбор от енергии, които излизат от общ център и се разпръсват в различни посоки. И при едното, и при другото положение получаваме един и същи резултат. Кой е резултатът на човешкия живот? Любовта. Любовта е вътрешен процес, т.е. движение на сили отвътре навън. Понеже това движение излиза от един център и се връща към същия център, ние го наричаме любов към Бога.
Следователно, да любиш Бога и да бъдеш човек, това са две еднакви понятия. Каже ли някой, че е човек, това значи, че люби Бога. Отрича ли тази любов, той се самозаблуждава, той не е още човек. Казвате ,че човек е същество, което мисли. Мисъл без любов не съществува. Любовта действува преди мисълта. Тъй щото, за да мисли върху всичко онова, което Бог е създал, човек трябва да люби Бога. Щом люби Бога, той мисли; и като мисли с любов, нещата му се откриват. Преди да види малките неща, човек трябва да види големите. Първо трябва да видиш големия камък пред себе си, а после ще видиш малката игла, поставена на известно разстояние.
Сегашните хора мислят непрекъснато за своите незавършени работи и недоучени уроци. Какво показва това? Това показва, че когато е било време за учене, те са яли и пили, не са мислили за уроците си. Учителят е преподавал, а те са ходили на угощение. Днес всички се намират пред матура, а виждат, че не са готови. Питат ги нещо по математика – не знаят, пропадат на изпита. Питат ги нещо по геометрия – не знаят. Питат ги

нещо по естествените науки – също не знаят. Те се виждат в чудо, не знаят, какво да правят. Вие се намирате пред прага на духовния свят, искате да влезете вътре, но не ви пущат без изпит. Непременно трябва да държите матура, а знанията ви са оскъдни. Ще кажете, че за духовния свят е нужна любов. Вярно е, че любовта разрешава всички въпроси, но какво разбирате вие под думата любов? Ако сте търгували и сте изгубили всичкия си капитал, какво се придобили с тази търговия? Ако сте учили десет години наред и сте станали безбожник, какво знание сте придобили? Ще кажете, че сте свършили по геология, познавате земята и промените, през които е минала. Ако знаете геология, а отричате съществуването на Бога, вие нищо не сте придобили. Това не е геология, но нещо подобно на анатомията, която изучава мъртвия човек, т.е. човека без живота в него. Човек изучава човешките органи и техните функции, но за истинския човек, който живее в тия органи и ги управлява, нищо не знае. Всяко знание е осмислено, когато може да се приложи на време и да даде резултат. Всяка постъпка, всяко чувство са ценни, когато имат съдържание в себе си.
Млад, учен човек отива на планината да се разходи и носи със себе си торба, пълна с храна. На пътя си той среща млада, красива мома, която се е объркала в гората. Той я спира и запитва, къде отива, как е изпаднала сама на това място. Тя разправя всичко, което е прекарала, но не може повече да ходи, чувствува се крайно уморена. Пътникът влиза в положението и, разбира, че нищо не е яла и веднага и предлага парче хляб. Тя взима хляба, изяжда го и благодари на Бога, че е подкрепила силите си. След това благодари и на младия момък. От своя страна и той благодари, че е могъл да срещне красотата на пътя си. След това я изпраща до дома и. И двамата остават доволни от случая, че се срещнали на планината. Това значи, да дадеш на човека нещо навреме и да знаеш, как да благодариш. Това значи правилна постъпка, в която има съдържание и смисъл.
Следователно, всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка, които имат вътрешно съдържание и смисъл, са ценни. Те никога не губят значението си. Можете ли да говорите лошо за човек, който постъпва с една мома толкова добре? Той става светъл образ за момата, а момата – за момъка. Никой не е в състояние да раздели двама души, свързани помежду си с любов. Любов, в която няма правилна обмяна, лесно изчезва. Обичайте хората с чистота и святост на вашето сърце, без да ги ограничавате, без да изисквате нещо от тях. Речете ли да им се налагате, да изпълняват вашите желания, любовта ще се отдалечи от вас. Тогава ще се яви гневът. Причината за гнева е незадоволеното човешко желание. Щом желанията ви не се задоволяват, вие се сърдите. За да не се гневи и да не изразходва енергията си, човек не трябва да си поставя желания, изпълнението на които зависи от други хора. Вие можете да обичате слънцето, звездите, земята, дърветата, растенията, животните и хората, но не можете да им се

наложите. Никой на никого не може да се налага. Човек и на себе си не може да се налага. Само Бог може да изменя и изправя нещата. Ако външният свят, т.е. отношенията между хората един към друг могат да произведат пертурбация в техния организъм, това показва, че те нямат правилни отношения към живота. Същевременно те нямат правилни отношения и към Бога. За да не си създава излишни страдания, човек трябва да спазва следния закон: в един и същ момент да не се проявят две мисли, две чувства, две постъпки. Например, в един и същ момент двама души не могат да черпят вода от една чешма. За проявата на всяко нещо е определен специфичен момент. Като знае това, човек трябва да спазва момента за проява на своите мисли, чувства и постъпки. Срещнат ли се две мисли, две чувства и две постъпки, едната непременно трябва да отстъпи. Коя от двете ще отстъпи? Между двама души всякога разумният отстъпва. Глупавият никога не отстъпва. Любовта всякога отстъпва, но не става нужда да отстъпва, защото никога не се натъква на противоречия. Тя знае момента, кога трябва да се прояви. Любещият знае, че за всяко нещо е определен специфичен момент на проявление. Соломон казва: Всяко нещо си има своето време. Какво ще каже старият, ако го накарате да дойде с вас на разходка, или ако му дадете твърда храна да яде? Той ще ви отговори: Синко, защо не ме покани на разходка, когато краката ми бяха здрави? Защо не ми донесе тази вкусна храна, когато имах зъби?
Сега, като ви се говори по този начин, вие трябва да се научите да превеждате нещата. Без вътрешен превод на нещата вие ще изгубите възможността да разбирате Божествения език. Какво означават думите млад и стар човек в широк смисъл? Млад човек е онзи, който сега търси истината. Той не е намерил още истината. Стар човек е този, който е намерил вече истината. И двете положения са на място. Обаче, какво е придобил старият, ако, след като е намерил истината, не я оценил? Какво е придобил младият, който търси истината без любов? Като търси истината, младият трябва да трепти за нея. Като намери истината, старият трябва да я оцени. При това положение и двамата са на прав път. Ще каже някой, че след като е намерил истината, не се е ориентирал. Това показва, че е намерил истината, но не я разбрал.
Какво означава думата ориентиране? Ориент означава изток. Значи, ориентирането подразбира намиране на единствената права посока на дадено желание. Всяко желание, всяка мисъл, всяко чувство имат само по една права посока, както имаме само един изток, един запад, един север и един юг. Четирите точки на света, това са четири кардинални посоки за ориентиране на човека. Изток представя главата на човека, запад – краката, а според някои – стомаха. Юг представя дробовете на човека. Изток представя още и права посока на движение. Изток и запад показват отношението на човека към Бога и към всичко създадено от Него. Север и юг определят, какво човек трябва да извърши в живота си. Изток

подразбира още Божествения свят, юг – човешкия свят. Човек започва живота си с търсене на истината. Казано е в Писанието: Глава на твоето Слово е Истината. Тук се явява една малка загадка: коя е тази глава на Словото, която наричат истина? Изток наричаме още първопричина на нещата; запад – отношение на човека към създаденото. Защо човек се стреми към истината? За да познае Битието. Ако не познава Битието, човек не може да познае истината. Ако не познава истината, той не може да познае любовта. Ако не познава любовта, той не може да познае мъдростта. Любовта, мъдростта и истината представят живи сили в природата, с които човек трябва да се обмени. Познаването е вътрешен процес. Следователно, да познаеш човека, това значи, да си готов да направиш за него това, което той иска. Същевременно и той трябва да бъде готов да направи за тебе това, което ти искаш. Тук не може да се яви никакво противоречие, защото познаването е свързано с разумността. Само разумният човек познава нещата. Когато човек се моли на Бога и не получава отговор на молитвата си, едно от двете е вярно: или той не познава Бога, или Бог не го познава.
Един беден човек се молел на Бога да му изпрати малко пари, да посрещне нуждите си. Край къщичката на бедния минал един богат човек. Той чул молитвата му и на прозореца на бедния оставил една кесия, пълна с пари. Като видял кесията, бедният веднага я взел и благодарил на Господа, че толкова скоро отговорил на молитвата му. Богатият, който бил скрит зад къщичката, чул благодарността на бедния, отправена към Бога, и му казал: Слушай, братко, аз чух молитвата ти, а не Бог. Кесията с парите е моя, аз ти помогнах. Бедният отговорил: Аз благодаря на Бога, че те е накарал да ми помогнеш. Ако Той не беше те накарал, ти никога нямаше да направиш това. Богатият продължил пътя си, но през всичкото време си мислел: Нима това не беше моя идея, да помогна на бедния човек? Като размишлявал известно време, най-после той се убедил, че наистина е станал проводник на волята Божия, и благодарил на Бога, че му се е дал случай да изпълни Неговата воля.
Сега аз искам да остане в ума ви идеята за правилно разбиране на Божията Любов. Задръжте в ума си определението за права мисъл, право чувство и право действие. Това е предмет на новото учение. Щом е така, ще знаете, че новото учение има само един резултат. То говори само за една любов – любов към Бога. Много е любил човек, но любовта му всякога е имала два резултата: тя е започвала с живот, а свършвала със смърт. Обаче, когато възлюбите Бога, ще имате само един резултат – животът: ще започнете с живот и ще свършите с живот. Който люби Бога, той никога не умира. Прекъсне ли връзката си с любовта, човек умира. Докато е свързан с любовта, т.е. с Бога, човек не умира. Затова и Христос казва: Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога. Познаването подразбира готовност в човека да направи всичко, каквото неговият възлюбен желае.

Следователно, ако обичате Бога, вие можете да направите за Него всичко, каквото Той желае. И ако Бог прави за вас всичко, каквото желаете, и Той ви обича. Това са максими на новото учение, които трябва свещено да пазите в душата си. Ако прилагате тия максими в живота си, вие ще имате едно начало без край, едно велико блаженство, непостижимо за обикновения човек. Само при това положение ще се оправдае стиха от Евангелието: Каквото попросите в мое име, ще ви се даде. Докато хората търсят Бога в Свещените книги, в свещените образи на света, никога няма да Го намерят. Бог е вън и вътре в света, а Свещените книги и свещените образи представят резултат на нещо. В Свещените книги намирате мисълта на велики хора, но те са извън тези книги. Човек прави доброто, но не е в самото добро. Човек мисли, но не е в мисълта си. Хората са свързани по мисъл и по чувства едни с други, но сами те не са в мислите, нито в чувствата си. Мислите и чувствата им показват само техните правилни отношения.

Когато отношенията между двама души са правилни, те живеят в пълна хармония и единство. Между тия хора никога не се поражда съмнение или колебание. Такова трябва да бъде отношението между човека и Бога. Започне ли да разглежда, дали Божествената мисъл е права, човек се намира на крив път. Човек има право само да проверява, дали една мисъл е Божествена. Щом се убеди, че е Божествена, той трябва да знае, че тя е права. Всички Божествени мисли са прави – нищо повече. Те имат само един резултат. Божествените мисли носят живот, а човешките – смърт. За да не умира, човек трябва да свърже мисълта си с Божията. Когато свърже мисълта си с Божията мисъл, човек ще се освободи от всички нещастия и мъчнотии. По този начин той ще се справи и с кармата си. Тогава той ще разбере смисъла на стиха в Писанието: Ще залича всичките им грехове и никога няма да ги спомена.

Като ученици, вие сте дошли на земята да учите. На какво трябва да разчитате на физическия свят? Докато сте на физическия свят, вие трябва да разчитате на краката си, с които се крепите. Те са основа на вашия живот. Вие трябва да разчитате на ръцете си, с които влизате в отношение с окръжаващите. Вие трябва да разчитате още на очите си, на ушите си, на носа си, на устата си. Това са пособия, които трябва да държите в пълна изправност. Дойдете ли до духовния свят, вие трябва да разчитате на своите чувства и на своето сърце. В умствения свят вие трябва да разчитате на своите мисли. В Божествения свят пък трябва да разчитате на любовта. Които чуят гласа на Бога, ще станат и ще оживеят. Да станеш, това значи, да бъдеш здрав. Да станеш, това значи, да бъдеш добродетелен. Да станеш, това значи да имаш любов към Бога. Да станеш, това значи, да съзнаваш, че с Бога всичко можеш да направиш. Ставате ли сутрин от сън, дръжте в ума си идеята, че сте станали, за да направите всичко, което ви се дава като задача на деня. Запитвате ли се, защо станах, какво да правя днес, вие не

сте станали още.
Как сте мислили досега? Колцина от вас са мислили тъй, както аз ви говоря тази сутрин? Ако не сте мислили така, причината за това е ,че се намирате в черупката на яйцето. Тази сутрин аз ида при вас да счупя черупката на яйцето и да ви освободя от ограничения живот. Какво може да постигне човек в една черупка? Черупката на яйцето е затвор за човека. Ако на 20-ия ден не дойде някой да го освободи, той е осъден на смърт. Кой ще ви освободи от черупката на яйцето? Който знае законите на любовта, на мъдростта и на истината. Казано е, че истината ще ни направи свободни. Значи, дойде ли човекът на истината при вас, той ще ви освободи. Той владее магическата пръчица. Достатъчно е да удари с нея, за да придобие всичко, каквото му е нужно. Който знае законите на магическата пръчица, той може да бъде здрав, добър, любещ, учен и т.н. Който знае тия закони, той ще се разговаря приятелски със скръбта, с нещастието, с мъчнотията и, вместо тях ще поставя радостта, надеждата, насърчението.
Срещате един човек, който веднага ви казва, че е скръбен. За какво скърби? Той трябва да определи специално, за какво скърби. А тъй, да казва само, че скърби, това е много неопределено. Младата мома скърби, въздиша, не казва, защо скърби. Давам и едно писмо от нейния приятел. Тя отваря писмото, чете го, и скръбта и се превръща в радост. Срещам един млад момък, и той скърби и пъшка. За какво скърби, и той не казва. Давам и на него едно писмо от приятелката му, и скръбта изчезва. Едно е нужно на човека, за да се превърне скръбта му в радост. Какво? Дай на човека писмото, което носиш от неговата възлюбена, или от неговия възлюбен, и скръбта му ще се превърне в радост. За да живее в радостта и в изобилието на живота, човек трябва всяка сутрин да отива при своя възлюбен, да получи писмото си и да се върне у дома си да започне работата, която му е определена за деня. Така трябва да живее ученикът, така трябва да живее всеки човек. Живее ли така, дето и да се намира, при каквито условия да бъде, животът му се осмисля. Бог е възлюбеният на човешката душа.
Човек е дошъл на земята да се освободи от скръбта и да влезе в радостта. Той е дошъл на земята да се освободи от смъртта и да влезе във вечния живот. Това значи правилно разбиране на живота и на любовта.
Ние сме проявената любов на нашия Небесен Баща.
Така да бъде!

40. Лекция от Учителя, държана на
28 май, 1930 г. София – Изгрев.

1930_05_30 Къртица, славей и пчела
лекция пред специалния клас

КЪРТИЦА, СЛАВЕЙ И ПЧЕЛА

Т. м.

Пишете върху темата: "Влиянието на светлината върху човешкия организъм."
Какво е нужно на едно живо същество, за да се развива правилно? Щом живее на физическия свят, това същество трябва да има преди всичко здрава стомашна система, добре развита дихателна система - дишането да става правилно, и напълно нормална мозъчна система. Ако това същество е работник, на първо място, стомашната му система трябва да е здрава; ако е певец, дихателната му система трябва да е добре развита, дишането му да е правилно; ако е учен човек, нервната, мозъчната му система трябва да е напълно нормална. Значи, за да работи човек трябва да има здрав стомах, за пеене - добре развити дробове, а за мисъл - нормално построен мозък. Ако не може да се справи с работата, с пеенето още по-мъчно ще се справи. Пеенето е от по-висок свят. Ако човек се справя с работата, а с пеенето не може, с мисълта още по-мъчно ще се справи. Мисълта е от още по-висок свят и от пеенето. Когато работи повече със стомашната си система, човек е ученик в отделенията; когато работи със стомаха и с дробовете си, той е ученик от прогимназията и гимназията. И най-после, когато работи със стомаха, с дробовете и с мозъка, той е влязъл вече в университета. За такъв човек казваме, че има добре развити стомах, дробове и мозък, вследствие на което има всички условия за правилно развитие.

Когато се говори за същество със здрав стомах, имаме предвид къртицата. Ако нямаше здрав стомах, тя не би могла да живее под земята и да рови пръстта. Къртицата има отношение към вашия стомах. Следователно, ако стомахът ви е слаб, изучавайте живота на къртицата. Като я изучавате, вие се свързвате с нея, и понеже здравината на стомаха ѝ е силно подчертана, вие ще усилите и вашия стомах. Това може да ви се вижда странно, но е факт. Ако сте жаден и отидете на някой извор да измиете ръцете и лицето си, даже и да не пиете вода, все пак ще глътнете малко от нея. Жаждата ви донякъде ще се задоволи. Следователно, достатъчно е да мислите за къртицата, за да подобрите състоянието на стомаха си.

На кое живо същество може да се уподоби добре развитата дихателна система? - В кое живо същество става пълно дишане? - В славея. Понеже славеят е добър певец, дихателната му система е добре развита. Щом

престане да пее, той е болен. Който иска да усили дихателната си система, трябва да мисли за славея, като певец. Другояче казано: за да усили и разшири дробовете си, човек трябва да мисли за пеенето, а същевременно и да пее. За каквото мисли човек, с това се свързва. Чрез физическата работа той се свързва със стомаха; чрез пеенето - с дробовете, а оттам и с процеса на дишането; чрез мисълта той се свързва с мозъка.

Сега дохождаме до мозъка, до мисълта, която регулира нервната система на човека. За да развива мозъка си, същевременно и мисълта си, човек трябва да се свърже с пчелата, която постоянно хвърчи. Тя непрекъснато излиза и влиза в кошера, мисли как и къде да намери сладък сок. Пчелата е в непрекъснато движение из въздуха. В това отношение тя е образец на работник в умствения свят, вследствие на което мозъчната система в нея е нормално развита. Където живеят пчелите, там владее пълна хигиена - чистота и умерена температура. Каквото и да е времето отвън, температурата в кошерите е умерена. Чистота в мисълта, разумност и равновесие, са първите условия за нормалното развитие на мозъчната система на човека.

Това са разсъждения, чрез които човек може да усили мисълта си. Преди да усилят мисълта си, преди да са развили своите способности, чрез които да възприемат истината, хората се питат едни други, вярват ли в Бог, вярват ли в съществуването Му. Да се задават такива въпроси, това е все едно да питате малкото дете, което едва е влязло в първи клас, вярва ли в числата. Детето не знае още какво нещо е число, а вие го питате вярва ли в числата. Когато детето се запознае с числата, тогава можете да го питате вярва ли в тях. Следователно, всяка идея става ясна, когато се приеме от съзнанието на човека, когато мине през физическия, сърдечния и умствения му живот. Това значи: една идея е ясна, когато има отношение към стомаха, дробовете и мозъка на човека.

Сега, да определим конкретно какво нещо е вярата. Представете си, че очите на някой човек са затворени от детинство. Той минава за сляп. Където ходи, все тояжка си носи. С тояжката той опитва пътя; чрез нея се запознава с външната обстановка. Вие го питате, вижда ли слънцето, вярва ли в него, познава ли го. Той ще ви каже, че усеща слънчевата топлина, но слънцето не е виждал, не може да ви говори за него. Фактът, че носи тояжка и се подпира на нея, показва, че му липсва нещо. Един ден, когато прогледне, той ще види слънцето, ще се запознае с него и ще вярва, че има слънце в света. Следователно, да вярва човек, това значи, да вижда нещата ясно, да ги е опитал и познал. Безверието подразбира слепота, а вярата - виждане.

Като ученици, вие трябва да изучавате онези процеси в Природата, които оказват влияние върху вас чрез стомашната, дихателната и мозъчната ви система. Стомахът, дробовете и мозъкът са три велики проводници, чрез които Природата влияе на човека. Когато стомахът е здрав, работата върви добре. Наблюдавайте как ядат различните животни, които имат здрав стомах. Ако животното е преживно, ще видите, че то яде енергично и бързо преживя храната си. Ако е месоядно, като види месо, очите му започват да светят. То се хвърля върху месото и бързо го изяжда. Ако наблюдавате как човек яде, ще видите, че още със сядането си пред трапезата, той става весел, разположен. Щом види яденето, активността му се увеличава, и той започва да яде живо, енергично. Като се нахрани добре, той е готов за работа. Каквато работа хване в ръцете си, добре я свършва. Следователно, ако искате работникът ви навреме да свърши работата, която сте му дали, нахранете го добре. От доброто състояние на стомашната система зависи доброто състояние на дробовете и на мозъка.

Много от страданията на съвременните хора се дължат на неправилното хранене. Те ядат механически. Виждате, че един човек се храни, но в това време мисълта му е заета с други неща. Той яде, без да мисли за храненето, като процес, който се извършва в организма. Той не мисли и за храната, която приема в стомаха си. Същевременно той не благодари за благото, което му се дава в момента. Следователно, искате ли да бъдете здрави, мисълта ви трябва да присъства във време на храненето. Яжте и мислете за това, което ядете; яжте и благодарете, че има, какво да ядете. Изобщо, здравият човек се отличава с непреривност в процесите. В него мисълта, дишането и храненето са непреривно свързани. Като яде, той едновременно мисли и диша правилно. Той яде бавно и съсредоточено. Разумният свят следи човека, как се храни. Ако видят, че яде бързо, не дъвче добре храната, те имат особено мнение за него. Те знаят, че работите на този човек няма да вървят добре. Обаче, ако той яде бавно и добре дъвче храната си, те му помагат във всичките работи. Колко време е определено на човека за хранене? Времето е капитал, който се определя на човека със специален бюджет. Щом се съкрати този капитал до минимум, човек заминава за другия свят. За да не замине преждевременно, той трябва да спазва времето за хранене, определено от самата Природа.

Съвременните хора очакват големи постижения, без да познават основните закони на храносмилането, дишането и мисленето. Ако човек не може да разбере смисъла на храненето, на дишането и на мисленето, животът, сам по себе си, ще остане неразбран. Животът изисква от човека, мисълта му да взема участие във всички процеси. Хранене, без участието на мисълта, не е здравословно. Дишане, без участие на мисълта, не е здравословно. Както мисълта, чувстването и действието са неразривно свързани, така трябва да

бъдат свързани мисленето, дишането и храненето.

Мнозина се оплакват от неразположение на духа. Те търсят причината за неразположението си вън някъде, но не могат да я намерят. Неразположението се дължи на самите тях и се крие в три причини: в стомаха, в дробовете или в мозъка. Значи, или стомахът не е свършил работата си, както трябва, или дробовете, или мозъкът. Щом се подобри състоянието на стомашната, дихателната или мозъчната системи, където се е криела причината, неразположението веднага изчезва. Каже ли някой, че не може да мисли спокойно, или не може да разсъждава правилно, нека търси причината за това в стомашната и в дихателната си система. Забелязано е, че хора, които имат някакъв недостатък в дихателната си система, са сприхави, нервни, лесно се сърдят. Най-малката причина може да ги изкара от равновесието им. Такъв човек се сърди, че стомната е празна и не може да пие вода. Той взема празната стомна и я хвърля настрана. После отива към долапа да вземе хляб, да си хапне. Обаче и хляб няма. Той бързо затваря долапа и се връща сърдит на мястото си. Сяда на стола, но не може изведнъж да се намести добре. Той захвърля стола настрана и сърдито излиза на двора. На кого се сърди? Причината е в него. Щом подобри състоянието на стомашната и на дихателната си системи, ще започне да мисли право и ще се успокои.

Един знаменит английски проповедник страдал от стомашно разстройство, вследствие на което и дихателната му система не била в нормално състояние. Проповедите му били придружени с такива страшни примери, като че светът се свършвал. Слушателите му се изплашили от неговите проповеди. Един ден той решил да се заеме с лекуването си. Отишъл в една частна болница и се отдал на грижливо лечение. Лекарят го поставил на диета, промил няколко пъти стомаха и червата му и след четириседмично лекуване го изпратил в дома му. Като оздравял, проповедникът продължил работата си. Първата проповед след завръщането му от болницата била върху стиха: "Бог е Любов." С оздравяване на стомаха му и с възстановяване на нормалното състояние на дихателната му система, той започнал да мисли право и да държи в ума си идеята, че светът е изправен, че хората са добри по естество и т.н. Ако има някакво зло в света, то е вън от човека. Когато съзнанието на човека е будно, злото не може да проникне в него.

И така, за да не гледате мрачно на живота и да не плашите себе си и окръжаващите, дръжте в изправност стомашната, дихателната и мозъчната си система. С други думи казано: За да бъдете оптимисти и да гледате реално на живота, поддържайте стомашната система на животното в себе си, дихателната система на птицата в себе си и мозъчната

система на човека в себе си. Животното се отличава по своята здрава стомашна система, защото живее на земята. Птицата се отличава със здрава дихателна система, защото живее във въздуха. Човек се отличава със здрава мозъчна система, защото живее в света на мисълта. Ето защо, за да бъде в изправност мозъчната система на човека, преди всичко, той трябва да разбира онези закони, през които са минали съществата преди него, т.е. той трябва да знае законите на храненето и дишането.

Какви са отличителните качества на добрия човек? Като наблюдавате добрия човек, виждате, че той всякога е весел и добре разположен, готов на всякакви услуги. Той прилича на узрял плод. Неговата стомашна, дихателна и мозъчна система са в изправност. Тази е причината за доброто разположение на духа му. Човек, в когото тези системи не са в изправност, не може да бъде разположен. Той е мрачен, сърдит, недоволен от живота. Този човек има някакъв недостатък в една от трите системи. Понякога и трите системи не са добре развити в него. Всяко живо същество, което не се храни правилно, свършва зле. В това отношение вълкът, лисицата, котката служат за пример. Вълкът напада овцете, лисицата - кокошките, котката - мишките, но в храненето са крайно нетърпеливи. Котката, която е образец на външна чистота, вътрешно е нечиста. Като хване мишка, тя веднага я изяжда с козината и с вътрешността и.

Сегашните учени изучават трите системи анатомични и физиологически, но въпреки това, не знаят същественото. Много неща знаят, но до същественото не са дошли. Те мислят, че човек може да има някакъв органически недостатък и пак да бъде гениален. Това е невъзможно. Гениалният е здрав човек. Трите системи в него се намират в пълна изправност.

Изобщо, стомахът е трансформатор на енергията, която се образува от храната; дробовете са трансформатори на енергията, която се образува от превръщането на въздуха; мозъкът е трансформатор на енергията, която възприема отвън. Следователно, когато стомахът изпраща трансформираната енергия в дробовете, дробовете - в мозъка, а мозъкът - към цялото тяло, човек е напълно здрав. Той познава своя организъм и на всеки орган дава съответна храна. Като стане от сън, здравият човек веднага отваря прозореца на стаята си, да поеме чист въздух. Това значи съзерцание с дробовете. Той чувства нужда от чист въздух. Да отворите прозореца на стаята си, не подразбира отваряне в буквален смисъл на думата. Всяко дълбоко поемане на въздух означава отваряне на прозорците на дробовете. Като вървите по улиците, или в гора, където въздухът е чист, от време на време се спирайте, да поемете дълбоко въздух. Ако вървите бързо, без спиране и поемане на въздух, това показва, че има

нещо ненормално в дихателната ви система.

Един от методите за усилване на дихателната система е ходене по екскурзии. Ако след всяка екскурзия човек не даде изобилно храна на дробовете си, екскурзията не е постигнала своята цел. Когато дробовете се напълнят с чист въздух, стомахът работи добре. Когато стомашната и дихателната системи са в изправност, и мозъчната система е в изправност. Тогава човек мисли добре и лесно се справя с мъчнотиите си. Следователно, за да се справя с мъчнотиите си, човек трябва да познава законите, които управляват неговия организъм. Щом знае тези закони, той може да трансформира енергиите, които минават през всички системи на неговия организъм.

Новото възпитание на човечеството се стреми към регулиране на стомашната, дихателната и мозъчната системи на човека, да става правилна обмяна между енергиите му. За това се препоръчва на всички пълно спокойствие. Всяко безпокойство нарушава правилния ход на мисълта, на чувстванията и на храносмилането. Както стомахът приготвя материали за дробовете, дробовете - за мозъка, така и обикновеният човек представя условия за развиване на талантливия; талантливият - за гениалния, а гениалният - за светията.

И така, който има здрав стомах, той е добър човек; ако дробовете му са здрави, той е добър певец; ако мозъкът му работи добре, той е добър поет. Значи здравият човек се отличава с доброта, със способност да пее и да пише, да се проявява като поет и писател. Да бъдеш истински поет, това значи, да виждаш във всичко доброто и да го прилагаш в живота си. Истинският поет живее в светлина. Той вижда нещата светли и красиви.

Помнете трите думи: доброта, песен и поезия. Мислете върху тях. Дръжте стомаха си в изправност, за да бъдете красиви. Дръжте дробовете си в изправност, за да пеете добре. Дръжте мозъчната си система в изправност, за да мислите добре и да се справяте лесно с мъчнотиите си. Работете върху себе си, външно и вътрешно, да бъдете здрави, красиви и разумни.

- Само светлият път на мъдростта води към истината.
- В истината е скрит животът.

38. Лекция от Учителя, държана на
30-ти май, 1930 г., София – Изгрев.

1930_06_01 С огън и сол
неделна беседа

С ОГЪН И СОЛ

„Защото всеки с огън ще се осоли, и всяка жертва със сол ще се осоли”
Марка 9: 40

Всички хора се запитват, какво нещо е животът и, в края на краищата, сами си отговарят: животът е загадка. Вярно е, животът е загадка, но за кои? – За онези, които не го разбират. Който разбира живота, ползва се от неговите блага. Който не го разбира, страданията го следват. Ще кажете, че учените са определили, какво нещо е животът. Да се определи нещо, това не подразбира още, че го познават. Да определите, че даден човек е добър, учен, философ, това не подразбира, че го познавате. Съзнателните хора разбират правилно живота, поради което имат отношение към него.

И тъй, животът може да се разглежда от три становища: индивидуално, социално и общочовешко. Индивидуалното гледище има отношение към материалния живот на човека, т.е. към земеделието; социалното гледище има отношение към духовния живот на човека, т.е. към музиката и пеенето; общочовешкото гледище има отношение към умствения, идейния или Божествения живот, т.е. към поезията. Значи, земеделието, музиката и поезията представят живота. Който може да оре, да пее и да поетизира, той разбира живота и се справя с него. Ако не може да оре, да пее и да поетизира, той не разбира живота и гледа на него като на загадка.

Казано е в Писанието: „Духът на истината ще ви научи, какво да правите”. Като се спират на този стих, много религиозни и духовни очакват всичко от Господа. Те казват: Бог ще дойде и ще ни научи на всичко. Да се проповядва така на хората, това значи, да се забавляват, както залъгват младата мома, че ще дойде някой княжески син да се ожени за нея. Тя стане сутрин, облече се добре и започва да поглежда от единия, от другия прозорец, да види, иде ли. Тропне ли се вратата, тя веднага се вслушва и си казва: Дано е той! Дни, месеци и години минават, тя все го чака, но той не иде. – Защо? – Защото не е работила, не се е приготвила за княжеския син. Духът на истината ще дойде, но само за онези, които са работили и приготвили условия за Неговото дохождане.

Каква е разликата между княжеския син и онзи, който излиза от народа? Ако княжеският син е разгадал живота, разликата между него и обикновения човек е голяма. Ако не е разгадал живота, и двамата имат

еднаква цена. Има случаи, когато един прост момък разбира живота по-добре от някои учени, философи, патриарси и поети. Тяхната философия и значение почиват на пясъчна основа. Истинска философия е онази, която разгатва правилно живота. Иска ли да разгадае живота правилно, човек трябва да бъде орач, да тегли разумно ралото; той трябва да бъде певец, да съчинява химни на красивия живот; той трябва да бъде поет, да възпява любовта.

И тъй, колкото и да се стремят към разрешаване задачите на живота, хората мъчно успяват.– Защо? – Защото не го разбират. Всеки има специфична теория за живота, която почива на пясъчна основа. По отношение на своите теории, хората приличат на пълни стомни, които всеки може да бутне и да ги изпразни. След това всеки се оплаква: Изпразни се стомната ми. – Какво представлява празната стомна? – Умрял човек. – Какво представлява смъртта? – Пропадане на изпит. Когато някой ученик или студент се яви на изпит и не отговори, както трябва, той пропада. Започва да плаче, но другарите му го успокояват, че за идния път ще се приготви по-добре. Така утешават близките на покойника, че пак ще се върне на земята. – Как може човек да отиде на онзи свят, когато не е издържал изпита си? Може ли ученик, който не е държал матура да следва по-нататък?

Съвременните хора се намират в положението на абитуриенти и студенти, пропаднали на изпит, но с тази разлика, че едни знаят, къде отиват, познават майка си и баща си, а други не знаят, отде са дошли и къде отиват, не познават истинската си майка и баща. Като питат никого, отде иде и накъде отива, той казва: Нищо не зная, освен това, че съм пътник в обширния свят. – Защо си дошъл на земята? – Да страдам. Дядо ми и баба ми, майка ми и баща ми страдаха, без да постигнат нещо; и аз вървя по техния път, страдам, без да придобивам нещо. Чудна работа! Ако дядо ти, наистина, не е придобил нещо, трябва ли и ти да вървиш по неговия път? Кой от двамата е по-учен? Ти имаш повече знания, по-голяма светлина, трябва да работиш върху себе си, да оставиш нещо на бъдещото поколение, върху което да гради своя живот.

Какво ще стане с човечеството, ако всяко ново поколение разсъждава като вас и нищо не работи? Ако всеки отделно не се заеме сам да уреди работите си, кой друг би ги наредил? Ето, Александър Велики дойде в света с големи идеи, да завладее народите, да ги покори, но не успя. Той стигна до Индия, но, в края на краищата, всичко изгуби. Хората очакваха от него много нещо, но очакванията им не се сбъднаха. Много философи дойдоха в света, донесоха свои философии, които проповядваха на хората, но нищо не постигнаха. Много учители дойдоха в света, донесоха различни

религиозни системи, но и те не успяха. Светът не се поправя по външен, път, т. е. по механически начин. В края на краищата, животът си остава велика загадка, която всеки индивидуално ще разреши от три гледища: материалистично, духовно и умствено. Ще каже някой, че е материалист, че признава само материята. Друг казва, че е идеалист, разглежда живота от идейна страна и признава съществуването само на духа. Нито първият е материалист, нито вторият – идеалист. Сама за себе си материята не съществува. Затова казваме, че нито материя без дух съществува, нито дух без материя. Тъй щото, материализмът, сам за себе си, не съществува. Като говорим за материята, подразбираме духа; като говорим за духа, подразбираме материята. Как ще говорите за светлината, ако тя няма противоположно на себе си? Как ще говорите за живота, ако не подразбирате смъртта? Като говорим за живота, имаме предвид два важни момента: раждане и смърт. Животът се проявява и в двата момента, затова единия наричаме живот в раждането, а другият – живот в смъртта. Това са два диаметрално противоположни живота. Някой казва, че като умре, всичко се свършва с него. Свършва се само животът на земята, но, извън земята, умрелият влиза в друг живот.

Всички хора говорят за смъртта, но малцина са минали през този процес съзнателно. Едва сега човечеството се готви за съзнателна смърт, т. е за съзнателно заминаване от този в онзи свят. Смъртта е изпит, през който всеки човек трябва да мине, да разбере, какво нещо е животът в онзи свят. И Христос трябваше да мине през този изпит, но три пъти се моли да го отложат. Обаче, молитвата не се прие и Му отговориха, че непременно трябва да се яви на изпит. Колкото е научил до това време, с него ще се яви. Срокът за изпита е последен, и никакво отлагане не се позволява. Който не разбира вътрешния смисъл на живота, ще се намери в голямо затруднение. Обаче, Христос разбираше живота и каза: „Господи, на тебе предавам Духа си. Да бъде Твоята воля”. Като изрече тези думи, Той се яви на изпит издържа го отлично, и на третия ден възкръсна. Христос разбра живота като велика загадка.

„С огън и сол”. Под думата „огън” разбираме чувствения свят, т.е. светът на чувствата, на сърцето. Казано е, че всеки ще се осоли с огън. Значи, ако човешкото сърце, т.е. ако човешките чувства не се осолят с огън, с любов, те не могат да се развиват. Под думата „сол” разбираме материалния, организирания свят на земята. Ако телата не се осоляват, те не могат да се запазват, не могат да устояват на външните условия. Когато материята се осолява, създава се тялото на човека, което издържа на благоприятните и неблагоприятни условия в живота. За да живее на земята, човек се нуждае от тяло. Без тяло той не би могъл да се счита гражданин на физическия свят. Без органите, които са дадени на човека, никакъв контакт не би

съществувал между него и външния, материалния свят. Значи, солта създава материалното тяло на човека, а огънят – духовното му тяло. Затова, именно, Павел казва, че човек има тяло естествено, има и тяло духовно. Естественото тяло се превръща в духовно. Физическото или естественото тяло е необходимо като лаборатория, в която физическите енергии се превръщат в духовни.

Сегашните хора са дошли на земята, великият университет, да се подготвят за влизането си в широк, обширен свят. Който не разбира задачите, които му са дадени, счита, че трябва да живее, да се ползува от благата на природата, без да мисли за никакви задължения и отговорности. Блага се дават само на онзи, който разбира дълбокия смисъл на живота. Който не разбира живота, той се ползува от трохите на благата, но не и от самите блага.

Една млада, разумна мома срещнала един добър, учен, благороден момък и се влюбила в него. И той я харесал и намирал, че само с нея ще бъде щастлив. Един ден той й предложил да се оженят. Тя му отговорила: Готова съм да се оженя за тебе, защото по-добър човек не бих намерила, но чувствам, че никой не може да ми даде това, което душата ми желае. Реших да тръгна по света, да търся идеала на своята душа. Ако се оженя за тебе, нито аз ще те задоволя, нито ти мене. По-добре е да си останем добри приятели, и всеки да върви по своя път.

Какво заключение можем да извадим от този пример? – Човешката душа желае нещо, което никой не може да й го даде. Например, положението на момата и на момъка при родителите е най-добро. Каквото пожелаят, родителите им го доставят. Въпреки това, все има нещо, което им липсва. Като видят, че и родителите не могат да ги задоволят, те напущат бащиния си дом и тръгват по света, да търсят своето щастие. Това е безидейност. Ако майката и бащата не могат да дадат на децата си това, което им липсва, никой не може да им го даде. Друг е въпросът, ако те напущат дома си, за да намерят Бога. Човешката душа търси любовта, т.е. Бога. Домът представя условията за развиване на индивидуалната душа, а народът – условия за развиване на дома. Народът е по-голяма единица от дома и от човека. Хиляди хора и хиляди души образуват един народ. Такова нещо представлява и човешкият организъм. Милиарди клетки, събрани в един голям народ – човешкото тяло, работят в единство и съгласие за благото на човека. От тяхната дейност зависи живота и благосъстоянието на човека; Един ден, когато клетките в организма разрешат въпроса за живота, те ще разрешат и въпроса за смъртта. Когато човек умира, клетките постепенно се разединяват, разпръсват се в пространството, дето продължават да живеят. Кое всъщност в човека

умира? Ние казваме, че човек умира, когато връзката или отношенията между клетките се нарушава. Клетките се индивидуализират, и една по една напущат организма – своя господар. Те се отказват да го слушат, не го признават вече за господар. Кога се развалят отношенията между господаря и слугите? – Когато господарят им ги претоварва и не плаща добре. Не постъпва ли човек също така със своето тяло? Той обича да яде повече, отколкото стомахът му може да носи; при това, не му дава всякога чиста, доброкачествена храна. Ден след ден стомахът протестира, докато един ден се откаже да работи. Клетките се разделят, не искат да вършат работата си, и човек казва, че стомахът му се е разстроил. Щом се разстрои стомахът – главната машина в човешкото тяло – човек капитулира вече. Стомахът е капиталът на човека. Докато стомахът работи добре, човек има капитал, с който може да започва различни предприятия.

Ако разглеждаме стомаха и стомашната система в широк смисъл, те представляват сложна машина, която е свързана с целокупния живот. В бъдеще, жената като бременна още, трябва да научи детето, как да яде. Храната, която употребява бременната жена, и начинът, по който я възприема оказват голямо влияние върху детето, което ще се роди. В това, отношение са правени много опити и са дошли до заключение, че храната е един от главните фактори за физическото и духовно благосъстояние, на детето. Значи, храната създава човека, тя го повдига, но и понижава. Пчелите разрешиха въпроса за храненето преди човека. Например, когато отглеждат царица, те я хранят със съответна храна. Работничките пчели също се хранят със съответна храна. Значи, има разлика в храните: царицата хранят с първокачествена храна; на работничките дават средно качество храна, а на търтеите – най-проста. Търтеите са певците, музикантите в кошерите. Когато годината не е медоносна, на есен, работничките изхвърлят търтеите навън – нямат достатъчно храна за тях. Обаче, ако годината е медоносна, те ги оставят в кошерите да си живеят. Пчеларите избиват търтеите, но пчелите постъпват по-благородно от тях – изхвърлят ги вън от кошера. Ако могат да живеят, да намират храна, ще се спасят; ако няма храна, ще измрат от студ и от глад. Понякога и в човешкия живот се наплодяват много бръмбари, търтеи, които са осъдени в повечето случаи на смърт. Ако годините са плодородни, те остават да живеят; обаче, ако годините са гладни, търтеите, сами по себе си, умират – никой не се грижи за тях.

„Със сол ще се осолите”. – Какво представлява солта в живота? – Любовта. Значи, с любов ще разрешите въпросите на живота. Любовта разрешава всички житейски въпроси. Наистина, какъв човек е този, който не може да приложи любовта при разрешаване загадките на живота? – Коя любов разрешава задачите на живота? – Една любов съществува в света. Хората

говорят за някаква сляпа любов, но това е криво разбиране. Любовта е разумна сила, която отваря очите на хората, а не ги затваря. Който люби, той вижда нещата ясно. Само чрез любовта познавате хората. Любовта действа по един и същ начин върху всички живи същества; тя укротява и най-свирепите животни. Смисълът на живота индивидуално и обществено се разрешава само тогава, когато любовта се постави за основа на целокупния живот. Съвременният ред трябва да почива върху известни факти, фактите – върху известни закони, законите – върху известни принципи, а принципите – върху любовта. Ако човек не може да работи с фактите, със законите, с принципите, като с елементи, нищо не може да постигне. Ако химикът не познава свойствата на елементите и законите, които ги управляват, той не е истински химик. Ако не може да нагажда условията според правилата, по които стават химическите реакции, той не може да прави никакви опити. Който не познава елементите и условията за тяхното взаимодействие, не е химик.

Казват, че човек трябва да работи, сам да си нарежда работите, но, като се натъкват на мъчнотии, очакват на Бога, Той да нареди всичко. Това е криво разбиране на нещата. Бог е създал света, наредил е всичко, няма какво да урежда. Човешкият свят не е уреден, човешките отношения не са правилни. Следователно, задача на човека е да изправи отношенията си към земята, към слънцето, към целия космос. Докато е на земята, човек ще изучава земните закони и ще се съобразява с тях. Като отиде на слънцето, той ще изучава законите, които действат там. Законите на слънцето са закони на мъдростта. Според някои, животът на земята е материалистичен, а на слънцето – идеалистичен. Оттам хората се делят на материалисти и идеалисти. Материалистът признава съществуването на материята, а идеалистът – на духа. Материалист е онзи, който разглежда нещата от своята личност, т. е. от условията на материалния свят. Идеалистът разглежда нещата от условията и нуждите на цялото човечество. Обаче, човечеството е съставено от милиарди материалистични единици, които преценяват нещата от материалистическо гледище. Как е възможно тогава, цялото да бъде идеалистическо? Щом това е невъзможно, ще излезе, че е невъзможно да се приложат законите на идеализма. Едно се иска от човека: да приложи законите на любовта.

Съществуват два вида материалисти: едните са отвън материалисти, отвътре – идеалисти; другите са отвън идеалисти, отвътре – материалисти. И най-крайните идеалисти са отвътре идеалисти, отвън – материалисти; най-крайните материалисти са отвън идеалисти, отвътре – материалисти. Има хора, които отвън са материалисти, но като се обърнете към тях за помощ, веднага се притичат. Други хора, които отвътре са материалисти,

ако се помолите да ви помогнат в нещо, веднага ще ви накарат да работите. Едни са осолени със сол, а другите – с огън. Които са осолени с огън, това са плодовете на дървета, които зреят на слънцето. Има и материалисти, и идеалисти, които са осолени със сол. Има и материалисти, и идеалисти, които са осолени с огън. Първите живеят само за себе си. Вторите са живите плодове, които живеят за цялото човечество. Те се жертват за повдигане на ближните си. Повдигането на човечеството включва повдигането на всички хора. – Кога се повдига човек? – Когато живее и с ума, и със сърцето си в по-висок свят от материалния; той се стреми към безсмъртието.

Под думата „безсмъртие" разбираме условията, при които човешкият ум, човешкото сърце, човешката душа и човешкият дух се развиват правилно. Под думата „любов" разбираме онези условия, при които Божественото в човека се проявява. Безсмъртието и любовта са духовни закони, а не физически. С физическите закони се занимава държавата. Тя създава тъй наречените материални или човешки закони. Чрез своите закони държавата има за цел да тури ред, порядък и законност навсякъде. Под думата ред и законност не се разбира равенство. Понеже в света съществува закон на развитие, за равенство, в буквален смисъл на думата, не може да се говори. За човека е важно да има условия да се развива – всеки според степента на своето съзнание. Всички хора не са на еднаква степен на развитие, както не са еднакво възрастни, и не са от един пол. Следователно, всеки човек се нуждае от специфични условия. Като има пред вид това, природата е разпределила справедливо благата и задълженията между хората. Въпреки това, хората са объркали реда и порядъка, който разумната природа е поставила, и, въз основа на свои заключения и разбирания, считат едни хора за полезни, а други – за вредни. Като се основават на своите разбирания, те считат, че сегашните научни и религиозни системи са разрешили всички въпроси. Ако това е, наистина, така, смърт и страдания не би трябвало да съществуват. Така ли е всъщност? Кой народ, кой човек досега е разрешил загадките на живота? Днес никоя държава, никоя религия не е разрешила загадките на живота, нито се е справила със страданията и смъртта. Въпреки това, всяка държава, всяка религия мисли, че най-право разрешава въпросите. Докато мислят така, те са далеч от разрешаване на въпросите. Защо не признаят, че работят в това направление, но още не са разрешили всички въпроси. Защо хората не признават Христа, който носеше в себе си разрешението на всички въпроси.

Днес всички хора задават въпроса, защо евреите разпнаха Христа. Богословите казват, че така било писано. Обаче, разумният свят изпрати Христа на земята, не да Го разпнат, но да покаже на хората правия път, да

им покаже, как трябва да живеят. Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът”. Христос донесе на хората метод за разрешаване на личния, обществения и общочовешкия живот. Който не приеме пътя, истината и живота, които Христос показа на човечеството, в края на краищата, ще се превърне на риба, осолена и поставена в каци, да се пренася от едно място на друго. Ще кажете, че рибата живее и в океаните, и в моретата, дето водата е също солена. Солена е водата, но рибата не е солена и свободно се движи, дето пожелае. Така и човек е свободен, може да се движи, дето иска.

Един учител запитал учениците си: Защо водата в моретата и в океаните е солена? Един ученик отговорил: За да не се развалят рибите и да не гният. Значи, солта е необходим елемент на живота. Без сол няма живот, няма развитие. Въпреки това, има нещо, което липсва на солта. Един ден, когато тя придобие това, което й липсва, ще стане еднакво необходима, както за мъртвия, така и за живия организъм.

Сега се говори за възпитанието и самовъзпитанието на човека, но и едното, и другото ще дадат добри резултати, когато хората се върнат към първичните методи, т. е. към методите, с които разумната природа си служи. Ако майката, като бременна, не знае, как да се храни и каква храна да употребява, тя не може да роди добро и способно дете. Ако бременната жена не може да възприема само добри впечатления от външния свят и да се предпазва от лоши, не може да роди добро дете. Ако не прави избор на книгите, които чете, и ако не възприема само добри мисли и чувства, тя не може да роди добро дете. Тя трябва да бъде майстор-скулптор, да работи вещо с чука. Всяко удряне на чука да пада на място и да произвежда такъв ефект, че да остави само една линия. Всички линии, събрани заедно, трябва да образуват статуята.

Много теории съществуват в човешкия живот, но, докато не се приложат, нямат нужната цена. Светът се нуждае от нови хора, които не само да говорят за разумност, за любов и за безсмъртие, но да приложат разумността, любовта и безсмъртието. Безсмъртни хора са ония, които съзнателно напущат земята. Те живеят на земята, колкото искат и, като решат да си заминат, поканват приятелите си, сбогуват се с тях и отиват в друг свят. Те напущат земята доброволно, защото знаят, че има още много светове, по-красиви от физическия, който минаваме на земята. Не може да се нарече безсмъртен онзи, който насила се отделя от земята, или я напуща, след като изгуби смисъла на живота. Малцина знаят, какъв е онзи свят, но и да искат, не могат да го опишат. За да го разберат, трябва да имат съответни чувства, с които да влязат в контакт с него. Които не го разбират, не се интересуват от него. Тази е причината, дето мнозина

минават за духовни хора, без да разбират духовния свят. За да влязат в отношение с този свят, духовните хора трябва да правят опити, да се свържат с разумни същества, които могат да им помагат. Колкото по-далеч стоят от тези същества, толкова по-големи са противоречията им. Противоречията и загадките на живота се разрешават само при Великия Извор. Идете при този Извор, там да пиете вода. Като пиете от тази вода, всички съмнения, противоречия и колебания ще изчезнат.

След всичко това хората ще се убеждават едни други, че Бог не съществува, че няма друг свят и т. н. Кой каквото да ми говори, за мене е важно, в какво аз вярвам. – Вярваш ли в Бога? – Това е моя работа. – Вярваш ли в светиите? – И това е моя работа. – Кажи ми нещо за Бога, и аз искам да повярвам в Него. – Щом искаш да се убедиш в съществуването на Бога, ще ти дам препоръчително писмо, да отидеш при Него и да Го видиш. – Това е невъзможно. – Както всяка сутрин виждаш изгряването на слънцето, така можеш да видиш и Бога. Всяка сутрин Той излиза на разходка, обикаля земята, прави научни изследвания. Не Го ли видиш ти сам, никакви доказателства не могат да те убедят в съществуването Му. Бог не е нещо материално, което можеш да пипнеш, да видиш или да чуеш с физическите си очи и уши. Болният, бедният, невежият, отчаяният лесно ще познаят Бога. – Как? – Достатъчно е Той да влезе за момент в дома им, болният ще стане от леглото си, бедният ще забогатее, невежият ще стане учен, отчаяният ще се насърчи. Дето е Бог, там всичко се осмисля. Следователно, търсете смисъла на живота, за да намерите Онзи, Който дава живота. Единственото нещо, което свързва хората, не е нито знанието, нито веруюто им, само животът. Той е връзка между всички живи същества. Каквото и да правите, тази връзка не може да се разкъса. Докато не разбере живота и не се свърже с него съзнателно, човек не може да познае Бога.

Когато говоря за живота, имам пред вид всички негови форми, от най-малките до най-големите. Ще кажете, че това е предмет на материалистите. Не е така. Ако изучавате живота само от материалистична гледна точка, ще знаете една трета от истината. За тази цел, вие трябва да изучавате формите на живота от по-високо гледище, от духовно и от умствено. Само при това положение ще познаете живота напълно. Каквото и да правите, не може да се освободите от материализма. Материя съществува и в духовния, и в умствения свят. Каже ли някой, че всичко в света е материя, или всичко е дух, той е на крив път. Нито всичко е само материя, нито само дух. Светът е съставен от дух и от материя. Те се събират на едно място и разделят работата си на половина.

„Всяка жертва със сол ще се осоли“. Любовта е солта в живота.

Следователно, всички болести, всички социални злини могат да се премахнат само чрез любовта. Само топлината на любовта е в състояние да премахне всички съмнения, подозрения, разочарования в живота. При един млад княз, сериозно болен, почти на смъртно легло, отишла една млада жизнерадостна мома и почнала да му говори. Той я погледнал и казал: Късно идеш. Разочарованията ми са толкова големи, че нищо не е в състояние да ме вдигне от леглото. Тя се приближила до него и му пошепнала една дума на ухото. Като чул тази дума, той скочил от леглото, изправил се на краката си и смело извикал: Заслужава човек да живее! Коя е тази дума, която вдигнала болния княз от леглото? Магическа сила се крие в нея!

Един млад момък отишъл в Америка на работа и отсъствал цели 16 години от отечеството си. По едно време той силно се простудил и заболял тежко. Лекарите се произнесли, че положението му е безнадеждно и телеграфирали на майката да дойде да го види за последен път. Майката пристигнала, но го заварила в безсъзнание. Тя турила ръцете си на главата му и обърнала погледа си нагоре, към Бога. След няколко минути, синът, макар и в несъзнание, извикал: Мамо! От този момент положението му се подобрило, и в скоро време той бил напълно здрав. Кой помогна на този момък? Любовта. Мощна сила се крие в любовта. Тя прави чудеса. Заради любовта хората са готови на такива услуги, каквито без любов никога не биха направили. Казват, че огънят на любовта може да направи всичко, каквото човек желае. В него телата се топят, пречистват, светят, но не изгарят. Докато топлината на любовта е духовна, тя възкресява мъртви, лекува болни, повдига паднали, утешава страдащи. Превърне ли се на физическа, тя всичко изгаря и разрушава. Стремете се към духовната топлина на любовта, като процес на вътрешно осоляване, при което нещата запазват своята преснота и младост, своята красота и устойчивост. Да се стреми човек към любовта, да придобие нейната топлина, това не значи да очаква всичко наготово. Работа се изисква от всички. Не се влиза лесно в рая.

Всички говорят за рая, за онзи свят, но не могат да си го представят. Красив е онзи свят. И там има планини и морета, долини с красиви цветя и плодове; и там има градове добре уредени, чисти, добре планирани. Жителите на онзи свят са здрави, красиви, млади, най-много до 33-годишна възраст, с по-висока култура от хората на земята. Който веднъж само е влязъл в този свят, той има представа за него и го държи в ума си като идеал. Не е далеч онзи свят, благодарение на което хората се намират под неговото влияние. Христос казва за себе си, че не е от този свят. Значи, Той е дошъл от разумния, от възвишения свят. Много от съвременните хора не са от този свят. И те идат от по-висок свят. Животът в разумния

свят се различава коренно от този на земята. В онзи свят няма болести, няма войни и страдания, нима мъчнотии. Ако някое същество от разумния свят пожелае да види, как живеят хората, пращат го на земята. Като слезе от разумния свят и види живота на земята, той се уплашва, но не може веднага да се върне назад. Той разбира, че, за да се повдигнат, хората се раждат и умират, минават през страдания, воюват помежду си и т. н. Като разбере живота на земята, той се връща отново в разумния свят.

Един индуски бог пожелал да слезе на земята между хората, да изучи техния живот. Той дошъл на земята във форма на прасе и започнал да живее като свинете: радвал се на свободата и безгрижието, в което живеел. По цели дни се разхождал в гората и ял жълъди. Един ден решил да се ожени. Намерил си добра другарка, която му родила няколко прасенца. Така прекарвал той живота си, радостен и щастлив, между добра другарка и весели дечица. Един ден другарите му изпратили делегация от разумния свят, да го поканят да се върне в отечеството си, но той не пожелал. – Добре ми е тук – казал той на делегацията – не искам да напусна земята. За да го освободят от захласването, в което изпаднал, другарите му решили да го лишат от дечицата му – радостта на неговия живот. Той поплакал за дечицата си, но най-после се утешил, като си казал: Добре, че другарката ми е жива, пак ще си имаме дечица. Като видели, че и това не помага, другарите му решили да вземат и жена му. И за нея поплакал, но пак се утешил с мисълта, че друга жена ще си намери. Най-после решили да вземат и него. Като се видял отново между другарите си, в разумния свят, той се засмял на себе си и казал: Чудно нещо, бях се забравил и увлякъл в земния живот. Ако не бяха ме взели насила, нямаше да ми дойде на ума, сам да се върна на небето.

Наистина, привлекателен е земният живот. Това не значи, че човек трябва да мисли само за земята. Следователно, всяко живо същество трябва да мине през земята, като през велико училище, да придобие знания и опитности, за да се приготви за по-висок и разумен живот.

„С огън и със сол”. Първият свят, през който човек минава, е материалният, т.е. светът на солта. Вторият свят е духовният – светът на огъня, т. е. светът на любовта. Всички благородни, добри, възвишени и идейни хора трябва да се стремят към любовта. Само чрез любовта човек може да разреши загадките на живота и да се освободи от всички страдания и мъчнотии. Има страдания, които някога са били нужни, но днес не са нужни. Човек трябва да се освободи от ненужните страдания. Например, сиромашията е едно от ненужните страдания. Какво се ползва човек от сиромашия, която го кара да страда? Сиромашията има смисъл само тогава, когато човек я разбира и използва като условие за растене.

Като не разбират условията на живота, хората искат да бъдат богати, здрави, учени. Само добродетелният човек може да бъде богат; само разумният може да бъде здрав; само любещият може да бъде учен. Следователно, светът се нуждае само от добри земеделци, от добри певци и от добри поети, т.е. от добродетелни, любещи и разумни хора. От тях могат да излязат добри професори, учени, писатели, управници, свещеници, учители и т. н. Не е професор онзи, който няма любов, добродетели и знание. Каквото знание да има човек, ако не разбира физическия, духовния и Божествения живот, нищо не може да постигне. Каквото знание и да има човек, ако не разбира живота на децата, на възрастните и на старите, нищо не е; ако той не разбира живота на растенията, на насекомите, на рибите, на животните, нищо не може да постигне. Човек не може да разбере проявите на живота във всички негови форми, докато не знае, какво се крие в тях, какви сили носят в себе си. Това се постига само чрез любовта. Правете опити, да видите, как се проявяват растенията. Отгледайте в саксия едно цвете, да видите, как се привързва към вас. Докато го наглеждате и поливате с любов, то расте, цъфти, отговаря ви с любов. Нямате ли любов към него, колкото и да го поливате, то ще изсъхне. И насекомите се привързват към човека и проявяват любовта си. Даже змията може да обикне човека и да не го хапе. Няма форма в света, която да не се подчинява на любовта.

Следователно, ако искате да помогнете на човечеството, прилагайте навсякъде любовта като сила, като принцип. И най-жестоките престъпници, поставени на огъня на любовта, могат да се изправят. И в тях ще се събуди нещо благородно. Сега, не е въпрос за престъпниците, важно е, какво вие трябва да правите. Като говоря за любовта, аз не я разглеждам като еднократен процес, но като многократен. Когато любовта преобрази човека, той живее вече чист и свят живот. Христос помагаше на болни, лекуваше ги със силата на любовта, но после казваше: „Иди сега и повече не греши”. Значи, любовта може да ви подмлади, но ако не живеете в чистота, пак ще остареете. Любовта може да ви направи красиви, но ако нямате в себе си качествата на красивия човек, скоро ще изгубите красотата си. Красивият човек трябва да бъде добър и любещ, трябва да бъде разумен. Значи, красотата съдържа всичко добро в себе си.

„С огън и със сол”. Изучавайте огъня и солта, да знаете, какви сили крият те в себе си. Мнозина считат огъня за сила, която изгаря и руши. Изучавали ли сте животворната сила на огъня? Който има любов, нека тури разгорещен въглен на ръката си, за да изпита силата на своята любов. Ако изгори ръката си, любовта му е малка. Истински любещият държи огъня в ръката си, без да се изгори. – Защо? – Той е концентриран, мисълта му е свързана с Божественото Начало. Ако искате да знаете, носите ли

истината в себе си, направете същия опит. Турете на ръката си разгорял въглен и вижте, какво ще стане, ще се изгорите ли, или не. Само онзи човек говори истината, на когото ръцете не изгарят от разгорели въглени. Има такива хора в света. Слушайте ги, когато ви говорят, не се съмнявайте в тях.

Съвременните хора живеят в големи заблуждения. Те виждат, че ръцете им изгарят от въглена, но мислят, че имат любов и говорят истината. Човек трябва да се осоли с огън. Това значи, да бъде силен, разумен и да разполага със знания. Няма ли тези качества, той лесно изгаря. Хване ли го някаква болест, и температурата му стигне 40 – 41°, той заминава за онзи свят. Силен човек ли е той, когато не може да издържа високата температура? Според мене силен, благороден човек е този, на когото мислите, чувствата и постъпките са прави. На такъв човек може да се разчита, от него излиза доброто.

Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът". Пътят представя правата постъпка, истината – правата мисъл, животът – правото чувство. Който носи в себе си пътя, истината и живота, може да постигне всичко, каквото душата му желае.

40. Беседа от Учителя, държана на
1 юни, 1930 г. София. – Изгрев.

1930_06_04 Точност
лекция пред общия окултен клас

ТОЧНОСТ

Т. м.

Едно правило, което човек трябва да спазва на физическия свят, това е точността. Сегашният човек проявява точността, когато има някакъв интерес. Няма ли някакъв интерес от нещо, той не е точен. Всяко явление в природата се извършва на точно определено за него време. Закъснее ли една секунда, или прибърза с една секунда, с това се нарушава нейният ред и порядък. Ще кажете, че нищо не представя една минута, две минути, даже и десет минути. За човека е така, но не и за природата. В една секунда светлината изминава 300 000 км. път. Знаете ли, какво грамадно разстояние е това? Човек в една година даже не може да измине пътя, който светлината изминава в една секунда.

Сега, като разбира значението на точността в природата, човек трябва да бъде точен. Всеки, който е решил да следва Божиите пътища, трябва да бъде абсолютно точен. Това не значи, че трябва да изпадне в педантизъм, но да се стреми да бъде точен, да следва точността на природата. Да следва човек точността на природата, това значи, да ляга и става на време, да яде и гладува на време, да се облича и съблича на време, да люби и мрази на време и т.н. Да намразиш някого, т.е. да го замразиш, това значи така да го изстудиш, да го поставиш на такава температура, че да не се разваля, да не се разлага и гние. Да мразиш някого, това значи, да му дадеш нещо. Като кажеш една лоша дума на някого, ти му даваш нещо. Казваш: Лош човек е този. Кажете ли за някого, че е лош, хората започват да се вглеждат в него и намират, че не е толкова лош, има нещо добро и в него. Лошият човек не лъже. Като го хванат в някакво престъпление, или намерят, че е направил някаква погрешка, питат го: Ти ли направи тази погрешка? – Аз я направих. Онзи, който минава за праведен, като види, че не са забелязали грешката му, мълчи, на никого не казва, че е сгрешил. Лошият човек, който лежи в затвор за престъплението си, но говори истината, всякога се повдига пред невидимия свят. Праведният, който се спотайва и мисли, че грешката му с време ще се изглади, се проваля пред очите на невидимия свят.

И тъй, лошият човек, който лежи в затвора за някакво престъпление, е безпощаден към лъжата. Той се разговаря с нея: Ти ще отидеш на работа, няма да чакаш наготово, както е било досега. Аз съм работник, с труд изкарвам прехраната си, но и ти ще работиш като мене. Онзи, който минава пред хората за праведен, той сам се лъже. Той приема лъжата за истина и добре я посреща.

Като говоря за лъжата, аз я разглеждам в нейните широки прояви. Дето

точността отсъствува, там лъжата взима широки размери. Ставаш сутрин от сън и се чудиш, да дигнеш ли ръцете си нагоре, да клекнеш ли надолу, искаш да избегнеш известни задължения към тялото си. Като не искаш да правиш упражнения, започваш да извърташ, да се отклоняваш от истината. Щом е въпрос за упражнения на тялото, ще правиш упражнения: ще ставаш, ще клякаш, ще дигаш и сваляш ръцете си. Когато техникът работи, непрекъснато кляка и става – пари ще получи за работата си. Железарят непрекъснато дига и слага чука си – пари ще получи. Ти не можеш ли без пари да клякаш и ставаш? Великите хора се кланят навсякъде, дето трябва. Като види някое цветенце, великият човек се навежда да го разгледа и помирише. Като срещне някое животно, той се навежда да го помилва. Като срещне човек, той се покланя и го поздравява като последно Божие творение на земята. Глупавият не обича да се покланя. Природата насила го заставя да се преклони. Като счупи крака си, иска-не иска, той започва да се покланя.
Една българска поговорка казва: Преклонената главица остра сабя не сече. В тази поговорка липсва нещо. Тя има друг смисъл: Преклонената, но пълна глава, остра сабя не сече. Дойде ли до празната глава, въпросът е поставен малко по-другояче. Преди всичко, празната глава не може да бъде наведена. Кога се навежда житото? Когато узрее. Житният клас натежава и започва да се навежда. В реда на нещата е узрелият житен клас да се навежда. В реда на нещата е изворът всеки момент да дава от себе си; не дава ли, не блика ли, той не е извор. В реда на нещата е човек всеки момент да прави добро; не прави ли добро, той не е човек на добродетелта. Само едно добро дело не може да направи човека добър. Божественото потиква човека всеки момент към добро. Престане ли доброто да извира от човека, и връзката му с Божественото се прекъсва. Както извирането е многократен процес, така и проявата на Божественото в човека е многократен процес. Не туряйте граници на божествените прояви в себе си, за да не запушите източниците на вашия живот. Човек не трябва да подпушва енергиите на своя организъм. Ама щял да сгреши. Като сгреши, ще изправи грешката си. И като греши, и като прави добро, той се учи. Радвайте се, че имате условия да се учите.
И тъй, щом живее на физическия свят, човек трябва да бъде точен. Точността е качество, което човек занася със себе си в духовния, и в Божествения свят, но там се изразява по друг начин.На физическия свят човек трябва да бъде точен. В духовния свят той трябва да пее. В Божествения свят пък трябва да мисли, да съзерцава, да се моли, да люби – поет да бъде. Значи, само точният човек може да бъде в съгласие с хората и земята; само певецът може да се хармонизира с духовния свят; само любещият и молещият може да се хармонизира с Божествения свят. Молитвата е велика сила. Тя представя език на Божествения свят. Значи, като се моли, човек се разговаря със съществата от Божествения свят.

Знаете ли една буква, или една дума от този език?
Първата дума на Божествения език е любовта. Следователно, станеш ли от сън, първата ти работа е да отвориш сърцето си за всички живи същества, да обикнеш всички и да виждаш навсякъде доброто. Това значи, да говориш на Божествен език. После ще слезнеш в духовния свят, дето ще пееш. Чрез песента ти се разговаряш със съществата от духовния свят. Най-после ще слезнеш на физическия свят и ще бъдеш точен във всички свои прояви. Чрез точността ти се свързваш с хората. Точността е език за разбиране с хората. Който е точен, той всякога започва работата си навреме и свършва навреме. Затова той всякога обира каймака на млякото. Точност се изисква навсякъде: в отношенията на хората – за физическия свят; в пеенето – за духовния свят, в любовта – за Божествения свят. Който люби, той е точен. Влюбеният не спи по цели нощи, само да не закъснее. Той става, ляга, гледа часовника, да не закъснее за срещата със своята възлюбена. Красиво качество е точността. Като започне да остарява, човек намира, че не е нужно да бъде точен и постепенно се отпуща. Дойде ли някакво добро желание в него, той го туря настрана и казва: Моята работа се свърши вече. Не, щом желанието ви е добро, не го пропущайте, без да го реализирате. Дойде ли някое чуждо желание, пуснете го да мине през вашата държава, без да го реализирате. Запример, ако имаш един чифт волове, не пожелавай воловете на съседа си. Ако имаш едно златно перо, не пожелавай и второ. Ако можеш да пишеш, и с едно перо ще пишеш. Пожелаваш ли повече неща, отколкото ти са дадени, това са чужди желания, на които не трябва да даваш път в себе си. Ако имаш едно оръжие, не търси второ. Едното оръжие ще те запази толкова, колкото и двете.
Един пътник, въоръжен с два револвера, минавал през една гъста гора. Разбойници го хванали и започнали да го претърсват. От страх той не могъл да употреби нито един от револверите. Разбойниците го запитали: Защо носиш два револвера? – За защита, в случай на някакво нападение от разбойници. – Ами какво по-голямо зло от сегашното очакваш? Разбойниците го обрали, набили го добре и го пуснали. Навътре в гората те срещнали друг пътник, когото също нападнали. Той не бил въоръжен, но се обърнал приятелски към разбойниците: Слушайте, аз нямам нищо в себе си, с което да ви задоволя. Заповядайте с мене в дома ми, ще ви нагостя добре. – Защо не носиш револвер със себе си? – Аз вярвам на доброто в хората, няма защо да се пазя от своите ближни.
Какво показва тия примери? Добрият човек вярва в доброто на хората и не се въоръжава. Добрите хора не се нуждаят от револвери. Лошите хора, обаче, се нуждаят от външна защита. Те носят по два револвера в себе си. Човекът на точността, обаче, не се нуждае от револвер. Когато изпълнява всичко навреме и точно, човек не греши. Грешките се явяват като изключение в неговия живот. Всяко правило има по едно изключение.

Това е допуснато и в самата природа, но човек трябва да се ръководи от правилата, а не от изключенията. Води ли се от изключенията, той живее в изненадите на живота. Например, казват на някого, че еди-коя си банка фалирала, и той веднага трепва. Отива да провери, оказва се, че не е вярно. Той пък се успокои. Ако е ученик, казват му, че го скъсали на изпита. Като провери, оказва се, че издържал изпита си. Друг път му казват, че издържал отлично, а всъщност го скъсали. Той ту трепва, ту се успокоява. Има ли нещо лошо в скъсването, т.е. в пропадането на ученика? Често скъсването на нещо е благо за някои същества. Ако чувалът с жито се скъса, мравките се радват.

Като не разбират законите на живота, хората са го механизирали, а с това са го обезсмислили. Колкото да е отмерен в постъпките си, човек все ще направи някаква погрешка. Много естествено, той не върви по гладка плоскост. Ако плоскостта, по която човек се движи, е отмерена, стъпките и движенията му също ще бъдат отмерени. Щом започне да се изкачва нагоре, човек изгубва своя отмерен ход и своето отмерено движение. Крачките му стават неравномерни, и той се спъва тук-там, не може свободно да се движи. Светът, в който живеем, е съставен от гладки места и от големи възвишения, вследствие на което човека се натъква на големи мъчнотии и изпитания. Мислите ли, че при мъчнотиите и изпитанията в живота човек може да има отмерени движения и постъпки? Който се качва по високи места, той непременно ще се изпоти. Който работи много, също се изпотява. Който не работи, той няма условия да се изпоти. Ако не работи и се изпотява, човек е болен. За предпочитане е човек да е здрав, да работи, макар и да се изпотява, отколкото да не работи и да не се изпотява.

Мнозина искат да имат блага, без да работят. Те искат да се ползват от благоволението на Господа, без да направят нещо за Него. Това е невъзможно. Дали човек е добър или лош, работен или мързелив, това е за самия него. Във всички случаи Бог остава един и същ спрямо човека. Обаче, човек сам спира благата, които идат от Божествения свят. Като не си дава отчет за своя живот, той изпада в противоречие и се чуди, защо е изоставен. Той сам е причина за положението си. Щом види, че има нещо, което не върви, както трябва, нужно е да измени посоката на своя живот. – Ама аз правя големи усилия, напрягам се много. – Не е нужно да се напрягаш много. Има определен предел, до който човек може и трябва да прави усилия и да се напряга. Вижте, какво прави цигуларят. Когато свири, той настройва цигулката си, завъртва струните до известен предел. Мине ли този предел, струните се скъсват. Същото се отнася и до лъка. Щом престане да свири, той отпуща малко струните и лъка, да не стоят напрегнати. Тъй щото, иска ли да живее правилно, и човек трябва да прави същото: вечер, като свърши работата си, той трябва да разслаби някои ключове, да ги освободи от напрежението, а други да остави в

същото положение, в което са били през деня.
И тъй, човек трябва да бъде точен. В какво? В любовта си. Той трябва да обича, както Бог обича. Може ли да обича един човек по такъв начин, той ще обича всички хора. Да обичаш, това значи, да даваш, без да държиш сметка, че си дал. Например, носиш пълна кошница с череши. Дето минеш, на всички даваш: на деца, на мъже, на жени, на млади и на стари. Докато стигнеш до дома си, кошницата ти се изпразва. Обаче, някой те настига и напълва кошницата ти с череши. Ти влизаш в дома си пак с пълна кошница. Следователно, когато обичаш, кошницата ти се празни; когато те обичат, кошницата ти се пълни. Ако кошницата ти нито се празни, нито се пълни, това показва, че ти не обичаш, но и тебе не обичат. Всяка вечер, като се върне в дома си, човек трябва да си даде отчет, в какво положение се намират кошниците му. Всеки човек носи по две кошници: от едната дава, в другата получава. Ако и двете кошници са пълни, това показва, че той е получил, а нищо не е дал. Той е нарушил закона на точността. Правилно е едната кошница да е празна, а другата пълна. Някога може и двете кошници да са празни. Това показва, че този човек е изпълнил своето задължение, но хората, между които се движи, не прилагат закона на любовта.
Ако се движиш между хората, и кошницата ти всякога остава празна, това показва, че те не изпълняват волята Божия. Те взимат, а не дават. Като отидете на онзи свят, свети Петър веднага ще погледне в ръцете ви, дали носите кошници и в какво положение се намират. Ако кошницата в лявата ви ръка, която е близо до сърцето, е празна, кошницата в дясната ръка е пълна, свети Петър ще ви пусне в рая. Той вижда, че всичко, каквото сте имали, сте раздали от любов и, каквото сте получили, пак е от любов. Ако отидете на онзи свят с две пълни кошници, по никой начин няма да ви приемат в рая. Поне едната кошница трябва да бъде празна, и то кошницата, която е в лявата ръка.
Религиозните хора говорят за онзи свят, без да го познават. Те говорят за светии, но не ги познават. Защо? Защото спират вниманието си на външността. Те мислят, че светията трябва да бъде слаб, жълт, всякога сериозен, замислен и просто облечен. Търсите ли светостта във външността на човека, всякога ще се заблуждавате. Светостта е вътрешно качество. Вие ще познаете светията по начина на неговия живот, по неговите прояви, по вътрешните му способности. Светските хора пък говорят за учения човек, без да го познават. Истински ученият не се познава отвън. И учеността е вътрешно качество. И светията, и ученият имат големи знания и възможности, които можете да видите при специални случаи. И светията ,и ученият живеят в радостта. Те първи се ползват от своите знания. Като опитат знанията си, тогава ги предлагат на света. Не прави ли същото фурнаджията? Като извади хляба от пещта, той пръв го опитва. Не прави ли същото и готвачът? Като наготви, той пръв

опитва яденето. Не прави ли същото и домакинята? Преди да сложи яденето на масата, тя го е опитала, знае, какво е приготвила.
Като ученици, вие трябва да изучавате закона на различаването, да не се заблуждавате от външните форми. Много от сегашните форми на живот трябва да се изменят. Казваме, например, че домакинята трябва да е опитала яденето, преди да го сложи на трапезата. Какво трябва да направи онази жена, която е вегетарианка, и готви на мъж месоядец? Трябва ли да опитва яденето? Не трябва. Оттук се явява въпросът: какво трябва да направи някоя жена, която не обича мъжа си? Да остане ли при него, или да го напусне? Мъжът представя човешкия ум, а жената – сърцето на човека. Ако сърцето не обича ума, те не са в съгласие и не могат да работят заедно. За да се ползва от благата и условията на живота, за да се развива човек правилно, сърцето и умът му трябва да бъдат в хармония. Не са ли в хармония, това показва, че между тях е влязло нещо чуждо. Докато не се освободят от чуждия елемент, те не могат да работят заедно. Същият закон се прилага и при отношенията на човека към Бога. Докато обича Бога, човек е готов на всички жертви за Него, но и Бог отговаря на неговите молитви. Каквото поиска от Бога, дава му се. Прекъсне ли се тази връзка, и отношенията се прекъсват.
Как се молите, когато искате нещо, от Бога? За да бъде молитвата ви приета, вие трябва да знаете езика на Божествения свят. Коя е първата буква на този език. Коя е първата дума, с която започвате вашата молитва? Вземете този въпрос за тема и пишете за следния път: Първата буква и първата дума на Божествения език. Темата е мъчна, но нека всеки помисли малко, да види, какво ще се роди в ума му. За да напише нещо, човек трябва да бъде свободен, да не се влияе от това, което е чул, или чел някъде. За да бъде свободен, човек трябва да чисти ума и сърцето си от ония тежки мисли и чувства, които носи от миналото си. От миналото си човек носи и добри, и лоши неща. Той е минал през различни положения, които са оставили отпечатъци в неговия живот. Задачата в сегашния му живот е да се освободи от лошите отпечатъци на своето минало и да продължи по-нататък нов, чист живот. Мнозина запитват, какви са били в миналото, богати или бедни, учени или прости. Това не е важно. За човека е важно, като е живял, какво е придобил и какво носи в себе си.
Като изучавате живота на хората, виждате, че някой се движи в кръг, а друг – в елипса. Ако човек се движи в кръг, всичките му постъпки са отмерени. Ако се движи в елипса, постъпките му не са отмерени, а движенията му са неравномерни. Когато приближава към фокусите, движението му става по-бързо; щом се отдалечава от тях, движението му става по-бавно. С това се обяснява неравномерното движение на човека, който се движи в елипса. Като изучавате човешкото лице, от гледището на геометрията, по линиите му, вие познавате, как са се проявили неговият ум и неговото сърце.

Съвременните хора приличат на децата, които, като се облекат с нови дрешки, отиват между другарчетата си да се похвалят. Това е естествена проява. И детето, и възрастният искат да чуят нещо добро за себе си. Религиозният отива на черква, моли се и от време на време поглежда, виждат ли другите, как се моли. Проповедникът държи проповед и, като слезе от амвона, поглежда към хората, да разбере доволни ли са от проповедта му. Ученият, който написал някаква научна книга, постоянно носи книгата със себе си, иска да чуе мнението на хората за неговия труд. Той мисли, че всички хора знаят за неговата книга. Не е лоша тази черта. Всеки човек очаква да чуе поне една добра дума за себе си, но трябва да има търпение, да му кажат тази дума на време и на място.
Първото нещо, което се иска от човека, е да има вътрешна свобода – никого да не ограничава: нито себе си, нито ближния си. Иска ли да чуе мнението на някого, човек трябва първо да се вслуша в себе си. Най-добрият авторитет за човека е той сам. Като свърши проповедта си, нека се обърне към себе си и се запита: Добре ли проповядвах днес? Той ще чуе гласа на своя вътрешен слушател, който ще му каже: Днес говори добре, или днес не говори добре. И ученият може да чуе собственото си мнение за своята книга. Не е нужно да чакаме някой отвън да се произнася за нас. За да разчита на своето мнение, човек трябва да бъде искрен в себе си: нито да се подценява, нито да се надценява. Като човек, ти не можеш да бъдеш нито най-добър, нито най-учен, нито най-свят. Каже ли човек за себе си, че е най-добър, това подразбира, че е дал път на Божественото начало в себе си да се прояви. Иначе, като обикновен човек, оставен на своите собствени сили, той не може да се прояви като най-добър.Защо е нужно човек да бъде най-добър? Знаете ли, какво е положението на най-добрия човек? Той е изложен на големи страдания. За да понесе тия страдания, той трябва да носи в себе си качествата на най-добрия човек. И най-лошият човек е изложен на големи страдания. Добрият трябва да има сили в себе си, да отговаря на нуждите и изискванията на хората. Като дава непрестанно от себе си, най-после и той се уморява и се отдръпва. Естествено е човек да се умори и да пожелае да си почине. Само Бог, само Божественото в човека не се уморява. Щом човек престане да дава, хората казват, че е станал лош. Не е лош, но е изморен. Виждате, че някой човек носи на гърба си едного. Докато го носи, той минава за добър. Свали ли го от гърба си, той минава за лош. Това не е прав начин на мислене. Това са криви заключения. Не е лесно да се определи, кой човек е добър и кой – лош.
Сега, като говорим против критиката и одумването, имаме предвид запазване чистотата на човешката мисъл. За да бъде здрав, човек трябва да пази чистотата на ума и на сърцето си. Който се занимава с възвишената, Божествена мисъл, той трябва да бъде далеч от обикновените одумвания. Всяко одумване е мътна вода, която нарушава чистотата на планинския извор. Следователно, не пущайте мътна вода в чистия планински извор. И

мътната вода има мястото си, но само там, дето животът е прекъснат. Ако видите една суха чешма, пуснете мътната вода да тече през нея. За предпочитане е през сухата чешма да тече вода, макар и мътна, отколкото да няма никакъв живот в нея. Ако човек не може да обича, поне да мрази. За предпочитане е сърцето да се движи, отколкото да се намира в застой. Както любовта може да се превърне в омраза, така и омразата може да се превърне в любов. Човек живее в контрастите на живота. Каквото да прави, той не може да ги избегне.

Като се натъкват на противоречия и страдания, хората искат да се освободят, да напуснат земния живот. Те не подозират, че животът, който им е даден, е най-голямата привилегия, с която се ползват. Какъвто да е животът, за предпочитане е човек да живее, отколкото да не живее. Някой се оплаква, че гладувал, че нямал къща, облекло. Какво от това? Ето, Христос гладува 40 дена, след което ангели от небето Му донесоха най-вкусното ядене в света. – Ама кога ще се оправи светът? – Това не е ваша работа. Онзи, Който е създал света, има грижа за него. Задачата на човека е да живее съобразно с волята Божия. След като мина през големи изкушения, Христос каза: Не само с хляб може да живее човек, но и с всяко Слово, което излиза от устата на Бога.□

Като ученици, вие трябва да се ползвате от всички положения. Знайте, че всеки човек има възможност да бъде учен и прост, богат и беден, добър и лош. От него зависи да бъде в едното, или в другото положение. Докато обича, човек никога не може да бъде лош. Щом любовта го напусне, той е в състояние да даде път на тялото в себе си. Любовта е непрекъснат процес, който действува извън времето и пространството. Любовта е многократен процес. Тъй щото, с право може да се каже, че дето е любовта, там зло не съществува. Това, което се явява и прекъсва, не е любов. Следователно, когато кажем, че някой човек е лош, ние разбираме, че той живее в любовта на промените. Каже ли, че не може да обича, човек е изложен на голяма опасност – злото влиза в него.

За да се освободят от злото, хората трябва да мислят, да намерят причините на нещата. Като не мислят много, и религиозните, и светските хора говорят само за миналото си и казват: Какви бяхме едно време! Какви бяха времената едно време! Как се обичахме едно време! Казвам: Каквото е сега, това е било и едно време.

Божията Любов носи пълния живот.

41. Лекция от Учителя, държана на
4 юни, 1930 г. София – Изгрев.

1930_06_06 Основна мисъл
лекция пред специалния клас

ОСНОВНА МИСЪЛ

Само проявената Божия Любов, само проявената Божия Мъдрост, само проявената Божия Истина носят пълния живот.

Чете се темата: "Влиянието на светлината върху човешкия организъм."

Тема за следния път: "Влиянието на човешката мисъл."

Хората си задават въпроси, на които не могат да отговорят. - Защо не могат да си отговорят? - Защото са отвлечени, т.е. мъчни въпроси. Например, как ще отговорите на въпроса, защо живее човек? Мъчен е този въпрос. Какъвто отговор да му дадете, той няма да се изчерпи. Друг е въпросът, ако се запитате, защо човек ходи на училище? Този въпрос е близък до човека, лесно може да се отговори. Друг мъчен въпрос е този за предназначението на човека. Много отговори са дадени на този въпрос, но кой от тях е истинският, не се знае. Хората се интересуват още и от въпросите: защо човек остарява, как да се подмлади, защо се ражда и умира и т.н. - Защо умират хората. - Много просто. Хората умират, защото няма какво да правят. Ако имаха работа, която да обхваща цялото им естество, нямаше да умират. Хората умират още и поради промените, които стават с тях. В този смисъл, ние казваме, че човек умира и се ражда, понеже претърпява промени, минава от едно състояние в друго. Смъртта подразбира промяна на материята. Ако житното зърно не падне в земята и не израсте, няма живот в себе си. Ако остане за вечни времена в хамбара, то е осъдено на смърт. Ако яйцето не се излюпи, осъдено е на смърт. Смъртта води към минаване от едно състояние в друго, но в нея не стават никакви процеси.

Когато се задават въпроси, на които не може да отговори, човек се смущава. - Защо се смущава? - Страхува се да не мине за прост, за глупав човек. Според мене, глупав е онзи, който бърза да отговори на всички зададени въпроси. Ако налеете вода в решетка, през която тя веднага изтича навън, мислите ли, че решетката е много умна? Решетката отговаря на всички зададени въпроси изведнъж, но в нея нищо не остава. Следователно, не е умен, нито учен човек онзи, който отговаря изведнъж на всички въпроси. Разумният човек отговаря само на онези въпроси, по които знае нещо. Не знае ли, той мълчи. Ако на десет работника предложат да пренесат двеста килограма товар от едно място на друго, те ще кажат: Ние можем да пренесем този товар, само ако го разпределим

помежду си, всеки от нас да вземе по една част. Обаче, сам никой не се заема да го пренесе. Един от тях казва: Аз мога да нося 50 кг. Вторият казва: Аз мога да нося 70 кг. Третият: Мога да нося 100 кг. Четвъртият: Мога да нося 150 кг. Всички спират до 150 кг. Прави са хората, всеки може да носи толкова, колкото е носил. Все ще се намери човек, който може да носи 200 кг, но това е рядко. Всеки казва: Не съм носил толкова голям товар. Така че, когато задават мъчни въпроси на някого, той казва: По тези въпроси още не съм мислил.

Запитали едно петгодишно дете: Ще се жениш ли? Детето вдигнало рамене и нищо не отговорило. Вдигането на рамене означава, че това дете никога не е мислило по този въпрос. - Защо не е мислило? - Защото не е за него още. Колкото и да мисли по въпроса за женитбата, детето не може да го разбере.

Какво нещо е женитбата? Днес всички хора се женят, но какво в същност е женитбата, и те не знаят. Не е лесно да се отговори на въпроса, какво нещо е женитбата. То е все едно, да питате, защо човек яде. Всеки ще каже, че яде, защото е гладен. - Защо си гладен? - Така е наредила Природата. - Защо е наредено така? Въпросът за яденето е неизчерпаем. Ако отговорите на един въпрос, ще се яви друг. Въпросите вървят безконечно. Най-после човек ще дойде до положение, да не може повече да отговаря. Само по този начин той ще се освободи от онова напрежение, под което се намирал. Сиромахът постоянно се пита, защо е беден. Този въпрос е толкова важен, колкото и въпросът, защо човек е богат. Ако сиромахът каже, че е беден, защото няма пари, това не е правилен отговор. Може ли здравият човек да се нарече сиромах? Той е силен, може да спечели, колкото пари иска. Здравият, добрият, разумният човек не може да бъде беден. Той е надарен богато от Природата. От него се иска малко усилие, да приложи онова, което му е дадено. Има богати хора, добре облечени, с пълни джобове, но не са здрави, нито са разумни. Всъщност, те са бедни хора. Чистата кръв, чистите мисли и чувства правят човека богат. Нечистотата, в широк смисъл на думата, прави човека беден и нещастен.

Като ученици, вие трябва да се освободите от заблужденията на своята мисъл, да не считате безпаричието за сиромашия, а пълните джобове с пари - за богатство. Който има изобилно животът в себе си не може да се нарече сиромах. Достатъчно е да хване със здравата си ръка богатия, за да го разтърси като круша, и да събере от земята нападалите плодове. Да разтърсиш богатия, това значи, да разтърсиш съзнанието си, да разтърсиш своя ум и своето сърце, в които се крият богатства не само за тебе, но и за твоите ближни. - Има ли право човек сам да разтърсва ума и сърцето си? - Щом е силен, има право. Ако си болен и слаб, други ще те разтърсват.

Обаче, закон е: каквото падне на земята от дървото на живота ви, ще го съберете и преброите. Част от него ще задържите за себе си, а останалата част - за своите ближни.

Първата работа на ученика е да се освободи от своите лоши навици, които носи от миналото. Той не се стреми към освобождение от старото, но иска да бъде красив. Естествено е човек да има това желание, но преди всичко той трябва да се освободи от старите навици. - Защо иска човек да бъде красив? И каква красота желае той? - Човек иска да бъде красив първо за себе си, да задоволи своето естетично чувство. Обаче, той трябва да знае, че красота и свобода вървят заедно. Свободният човек е красив. Ние имаме предвид вътрешната красота на човека, която предава на лицето му подвижност. Има една външна красота, при която лицето на човека е неподвижно, като картина. Казваме, че свободният е красив, но и красивият е свободен. Той разчита на красотата си. Където стъпи, сигурен се чувства. Приятно е да гледате красив човек. Грозният не е свободен. Той се смущава вътрешно, сам не се харесва, вследствие на което не очаква и на другите, да го харесват.

Някои питат, кога се явила красотата. На този въпрос не може да се отговори, защото не е било време, когато красотата да не е съществувала. Не е било време и животът да не е съществувал. - Откъде идва животът? - И на този въпрос не може да се отговори. Казват някои, че животът произлиза от Бог. Не, Бог се проявява в живота, а всъщност животът е атрибут на Бога. Много теории има за произхода на живота, но все пак той си остава необяснен. - Как ще обясните произхода на целокупния живот? - Чрез деление на клетката. - Това е залъгалка. Животът е произлязъл от целокупността на нещата. - Какво нещо е целокупността? - И на този въпрос не може да се даде отговор. Важно е да знаете, че животът произлиза от целокупността. Ако някой ви пита, дали сте любили, и на този въпрос не можете да отговорите. - Защо? - Защото е личен въпрос. Всеки сам трябва да се запита и да си отговори, обичал ли е някога, или обича ли сега, в дадения момент. Дали другите ви обичат, това е въпрос, който не се отнася до вас.

На кои въпроси можем да отговаряме и на кои не можем? Човек може да отговаря на въпроси, които се отнасят до него. Той може да отговаря на въпроси, които знае. Ако някой ме пита, дали съществува Бог, ще отговоря: Зная, че Бог съществува. Че не съществува, не зная. Да отричаш Бог, това значи, да отричаш себе си; да поддържаш съществуването Му, това значи, да поддържаш и своето съществуване. Вън от човека Бог не съществува, но и човек не съществува вън от Бог. Това е философски въпрос, върху който трябва да се мисли. Ако Бог не съществува, откъде и

как е произлязъл човек? Мислете върху тези въпроси, без да считате, че отговорите ви са абсолютно истинни.

Да се върнем пак на въпроса за красотата. - Защо човек иска да бъде красив? - Той има едно интимно желание в себе си. Ако е красив, той знае, че всички ще се интересуват от него, ще искат да го видят. Вестниците ще пишат за неговата красота. Където влезе - в гостилница, в магазин, в театър, всички ще му предлагат услугите си. Приятно е да услужваш на красив човек. Красотата отваря пътя и улеснява живота на човека. Тя е подобна на богатството.

Двама приятели - англичанин и американец, често си услужвали. Англичанинът бил беден, а американецът - голям богаташ. Като виждал трудното положение на приятеля си, американецът му помагал с пари. Един ден той му изпратил чек от един милион английски стерлинги. Като получил парите, англичанинът тръгнал с чека от магазин на магазин, да си купи необходимите неща. Където влизал и показвал чека, всички му се покланяли и услужвали, без да вземат пари, защото нямали възможност да разменят такава голяма сума. Те си мислили, че като богат човек, той ще размени парите и ще им плати. Обаче, той си мислел съвсем друго. Той си казвал: Никой не знае, че съм беден човек. Този чек не е мой, приятелят ми го изпрати. И така, той прекарал цял месец с чека в ръка, но се облякъл поне с нови, хубави дрехи, обувки и шапка, взети на кредит. Дълго време чекът останал неразменен. Английските вестници писали за явяването на един милионер в Лондон, с чек от един милион лева в ръка и в който магазин влизал, търговците го приемали с отворено сърце, с надежда, че при разменяване на чека, ще получат парите си.

Следователно, както на богатия отварят широк кредит, така и на красивия. Красотата не идва сама по себе си. Тя е вътрешен, органически процес, резултат на хармонично съчетание между човешката доброта, мисъл и воля. Всеки човек е красив, но всички хора не са проявили красотата си. Онези, които не са проявили красотата си, казват, че са грозни.

Съвременните хора се намират в положението на бедния англичанин. Те носят чекове от по няколко милиони и милиарди в себе си, а при това, минават за сиромаси. Всеки има глава - неговата собствена къща, която струва милиарди, но е недоволен, иска голяма къща отвън, да живее нашироко. Защо иска голяма къща за живеене, щом се е съгласил да влезе в такава малка? Човек живее в главата си, която по големина се равнява на птиче гнездо. Малка е главата на човека - неговата къщица, но милиарди струва.

Бъдете благодарни на това, което ви е дадено. Освободете се от всичко ненужно. Много ненужни неща има в живота и в науката. Те представят излишен баласт на човека. Хвърлете излишното, за да видите, с какво разполагате. Всеки трябва да знае, какъв капитал е вложен в неговата каса, да знае, на какво разчита.

На какво разчита геният? - На своята гениалност. - Кой човек е гениален? - Който в продължение на сто години може да направи една грешка. Геният не прави грешки. Във всичките си работи той има предвид благото на цялото човечество. Следователно, ако греши, човек не може да бъде гениален. Геният създава и твори, но никога не разрушава. Той всякога има предвид другите хора, а не себе си. Силата на гения се заключава в това, че като живее в света на противоположности, превръща отрицателното в положително. Гениалният различава съществените неща от несъществените и дава предимство на първите. Обикновеният човек живее в несъществените работи. Той страда, защото няма къща, дрехи, обувки. Гениалният счита тези неща за несъществени. Той казва: Фактът, че човек не се е родил с къща, с дрехи, с обувки, това показва, че тези неща са несъществени. Като видите някой бос, питате го, защо е бос. - Много естествено, топло му е. - Защо си обут? - Студено ми е. - Защо има сиромаси в света? - Защото не се нуждаят от пари. - Защо има богати хора? - Защото се нуждаят от пари. Тази мисъл е вярна. Когато човек има нужда от пари, той мисли и работи с единствената цел, да стане богат. След време усилията му се възнаграждават. Нека и сиромахът върви по пътя на богатия и ще види, че след време ще стане богат. - Защо иска той да стане богат? - Да има на разположение файтон или автомобил, да се облече богато, да се представи на хората, да ги учуди със своето богатство. Ако е сам в света, ще има ли такива желания?

Може ли човек да остане сам в света? - Не може. - Защо? - Защото той е част от Цялото. Съществува следният закон: Цялото включва частите и не може без тях. И обратно: частите образуват Цялото и не могат без него. Не е било време и няма да бъде, когато човек да остане сам, както не е било време, когато човек не е съществувал. На земята или на друго място, човек винаги е съществувал. Някой мисли да си направи златен палат, но в действителния живот не може да го постигне. Въпреки това, палатът съществува в мисълта му. Ето защо, това, което наричаме фантазии, са неща, които не съществуват на земята, но в друг някой свят съществуват.

Сега, като на ученици, не казвам да се освободите от фантазиите си, но освободете се от ненужните мисли и желания, които ви спъват да вървите напред. Освободете се от онези процеси, които препятстват на развитието ви. Те са несъществени неща. Спирайте вниманието си върху съществени

неща. Съществени процеси за всеки човек, за всяко живо същество са възприемането на светлината, дишането, пиенето на вода и храненето. Съществени мисли и чувства пък са тези, които уравновесяват силите на човешкия организъм и го правят тих и спокоен, с вътрешен мир на душата си. Всяка мисъл, която внася мир и спокойствие в човека е съществена. Когато изгуби съществената си мисъл, човек губи и равновесието си в живота. Той се движи насам-натам, но няма опорна точка.

Като ученици, всеки от вас трябва да намери своята основна мисъл, без която не може да живее. Тя е различна за всички. Щом я намерите, вие ще сте радостни, доволни, насърчавате се. Каквото пожелаете, можете да го постигнете. Тя е магическа пръчица в живота. Изгубите ли основната си мисъл, губите радостта и разположението си. Ако богатият изгуби своята основна мисъл, става сиромах; ако сиромахът намери основната си мисъл, става богат. За всички живи същества светлината е основната идея. Без светлина, без слънце няма живот. Влезте в един тъмен затвор, без никакъв слънчев лъч, и прекарайте там десетина дена, да видите, какво ще преживеете. Ако се направи една малка дупчица в затвора, веднага ще разберете значението на светлината. Без слънчевите лъчи животът се обезсмисля.

Следователно, ако животът ви се обезсмисля, направете един малък процеп в съзнанието си, да влизат слънчевите лъчи, да го осветяват. Слънцето оказва влияние върху кръвообращението, дишането и мисълта на човека. Като осветява предметите и ги прави видими, слънцето събужда мисълта. Човек започва да мисли, да наблюдава, да изучава обективния свят. Има и друго слънце - в самия човек, което му служи като пътеводител. То носи различни имена. Някои го наричат Божествено начало в човека, други - светла идея и т.н.

Сега, кажете, коя е основната ви мисъл днес. Някои считат, че основната мисъл е голяма, мъчна за носене. Не, основната мисъл е малка. Каквото поискате в нейно име, ще ви се даде. Обаче, основната мисъл на деня има валидност 12 часа. - Коя е основната мисъл за ученика, който тръгва на училище? - Книги, тетрадки и молив. - Коя е основната мисъл за човека, който е слязъл на земята? - Да има здрави крака. Щом е слязъл на земята, на твърдата материя, той трябва да има здрави крака, да стъпва добре. Ако един гениален човек отиде при сиромаха и го пита, от какво има нужда, последният ще иска пари. Онзи, който е бил десет години в окови, ще иска да ходи, да се движи. Затворникът ще иска свобода. Слепият ще иска да прогледне; глухият - да прочуе. Всеки човек има нещо съществено, от което всякога се нуждае.

И така, освободете се от онези мисли които ви смущават. Как ще се освободите? Ако речете да ги галите, да се страхувате от тях, няма да се освободите лесно. Смели трябва да бъдете! Какво ще направите, ако дълбоко в ръката или в крака ви се забие игла? Ако я теглите бавно, болката ще бъде по-силна. Ще бъдете смели, да дръпнете иглата изведнъж. Пак ще ви боли, но само за момент. По същия начин ще постъпвате и с мъчнотиите си. Натъкнете ли се на някаква мъчнотия, извадете я изведнъж. Ще боли един момент и ще преболи. Ако се страхувате, тя ще остане дълго време у вас и ще ви измъчва.

Светът се нуждае от смели и разумни хора. Смелият лесно се справя с мъчнотиите и недоволството си. Всички хора са недоволни от нещо, но не са смели да хванат недоволството и да го изтръгнат изведнъж.

- Само светлият път на мъдростта води към истината.
- В истината е скрит животът.

39. Лекция от Учителя, държана на
6-ти юни, 1930 г., София – Изгрев.

Книги:
* Основната мисъл
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). София, 2004)
48 беседи от 30 август 1929 г. до 15 август 1930 г.
* Основна мисъл
Закони на доброто (София, 1998)
24 беседи от 28 февруари 1930 г. до 15 август 1930 г.
Начало: 06:00

1930_06_08 Който влиза
неделна беседа

КОЙТО ВЛИЗА

„Който не влиза през вратата в кошарата на овцете, той е крадец и разбойник. Който влиза през вратата, той е пастир на овцете.”
Йоана 10:1,2

„Който не влиза”. Това е една истина, турена в отрицателна форма. Значи, който не влиза през вратата на кошарата, той е крадец и разбойник; който влиза през вратата на кошарата, той е пастир на овцете. Под думата „врата” се разбира физическия свят. Само във физическия свят има врати; в другите светове няма врати. Христос казва: „Аз съм вратата”. Това значи: Аз съм вратата за влизане във физическия, т. е. в материалния свят. – За къде води тази врата? – За идейния свят. Понеже всяка къща има врата, подразбираме, че във всяка къща, т. е. във всяко човешко тяло има и нещо идейно. Къща без врата показва, че на човека, който я строил, липсва нещо съществено, което го поставя под уровена на обикновените хора. Къща, която има врата, с добра и здрава ключалка, говори за човека, който я строил. Той е здравомислещ, със здрави и възвишени идеи. Затова, справедливо може да се каже, че характерът на човека се познава от къщата му. Каквато е къщата му, такъв е и той. По кошера познавате живота и качеството на пчелите. Те имат врата, през която влизат и излизат, имат външна стража, която пази известен ред и порядък; те спазват необходимата чистота и температура, което показва, че чистотата и редът са най-главните им качества.

„Който прелазя от другаде, той е крадец и разбойник”. Като говори за крадците, Христос казва: „Всички, които са дошли преди мене, са крадци и разбойници”. – Защо са крадци и разбойници? – Защото преди Христа е нямало врати за влизане и излизане от Царството Божие. Човек, който не влиза през врата, не може да не е крадец и разбойник. – Какво представя вратата? – Любовта. Следователно, който върши нещо без любов, без мъдрост и без истина, той е крадец и разбойник. Неговата жертва плаче пред него и се моли да пощади живота му, заради жената и децата, но той не иска да знае, сърцето му не трепва. Той вади ножа си и върви напред: и жена, и деца – всичко туря под нож. Това значи крадец и разбойник.

Христос дава характеристика на два типа: единият влиза и излиза през вратата на кошарата, а другият прелазя от другаде. Първият е пастир на овцете си, а вторият – крадец и разбойник. Крадецът отива там, дето има

овце. Той посещава пастирите. В пустините няма крадци и разбойници. Много естествено, там няма овце, няма и пастири. Всеки човек може да бъде пастир. Христос е бил пастир, имал овце, които познавал, но и те Го познавали. Значи, който не е пастир, който няма овце, той е крадец и разбойник. – Възможно ли е това? – Така е. Мислите, чувствата и постъпките на човека са неговите овце. Ако няма мисли, чувства и постъпки, естествено е да бъде човек крадец и разбойник. Ние говорим за човека, като пастир на своите мисли, чувства и постъпки, а не за външния овчар, който по цели дни ходи по пасбищата да пасе овцете си. Но, в края на краищата, овцете му нямат никакво отношение към него. Бъдете пастири на своите мисли и чувства, а не на стадо овце. Който е научил изкуството да пасе своите мисли и чувства, той е пастир на себе си, той е истински човек. Не може ли да пасе мислите и чувствата си, той не е истински човек.

И тъй, помнете новото определение за човека. Човекът е същество, което управлява своите мисли, чувства и постъпки. Управлението започва с най-близките неща до човека. Само онзи може да управлява, който е бил пастир и управител на своите мисли, чувства и постъпки. Не можеш да управляваш другите, преди да си управлявал себе си. В това се заключава истинската философия на живота. – Доказана ли е научно тази философия? – Не е важно, дали е научно доказана, важно е, че е опитана и проверена. Има неща, които са доказани научно, без да са разбрани, без да бъдат разумни. Например, научен факт е, че вълкът яде овче и козе месо. Дето види овца и коза, той я напада и изяжда. Разумно ли е това, което вълкът прави? При това, доказано ли е научно, кога и как се е научил вълкът да яде овце? Кога се е научил човек да яде месо? В Битието е казано, че първият човек се хранел само с плодове. Значи, определено било на човека да употребява най-чистата и възвишена храна. Плодовете, с които се хранели първите човеци, не са като сегашните, които се отглеждат на земята, напоена с кръвта на хората и на животните, както и с техните нечистотии. Какви ще бъдат плодовете, които са расли върху гробовете на хората? Нездравословни, нехигиенични, понеже са черпили сокове от човешките мисли и чувства. Засега чувствата и мислите на хората не са чисти. Те трябва да минат през огън, да се пречистят, всичко нечисто да изгори. Само след това може да се говори за чиста храна. Нечистата почва не може да роди чисти плодове. Като знаете това, бъдете внимателни, да правите избор на местата, дето ще се заселвате. В природата има чисти и нечисти места. Ако човек се засели на нечисто място, може да заболее. Затова е казано и в Писанието: „Изпитвайте нещата, и доброто дръжте”. Това се отнася до онази категория хора, които са развили в себе си чувството на различаване на нещата.

Всички хора не са на еднаква степен на развитие, поради което са дошли на земята да се учат. Различаваме пет категории хора: обикновени, талантливи, гениални, светии и Учители. Всички категории хора си служат с факти, закони и теории, но те се различават едни от други. Например, фактите, законите и теориите на обикновените хора не съответстват на тези на талантливите, на гениалните, на светиите и на Учителите. Всяка категория има специфични факти, закони и теории, нагодени според тяхното развитие. От гледището на обикновения човек, животът представя едно нещо; от гледището на талантливия – друго нещо; от гледището на гениалния, на светията и на Учителя – съвсем друго. Изобщо, за живота са дадени толкова определения, колкото хора съществуват, или поне колкото категории хора познаваме. Светията има един възглед за живота, Учителят – друг.

Като говорим за светиите, ние имаме предвид онези хора, които носят светлина на човечеството. Учителите внасят в света възвишени и светли мисли, с които човечеството се повдига и върви напред. Ако някой ви пита, кой човек наричаме светия и кой – Учител, вие можете да дадете определение. Обикновен човек е този, който събира готовите плодове в градината. Талантлив е този, който оре и копае земята. Гениален е този, който владее законите на въздуха и на водата. Светията владее законите на светлината и на топлината. Благодарение на различните категории хора, светът се развива и върви в своя път. Като е дошъл на земята, рано или късно, човек ще мине през четирите категории. Той ще започне от категорията на обикновените хора и постепенно ще върви напред. Това разпределяне на хората в категории съществува и в самата природа. Като минава от една категория в друга, човек придобива нещо ново, с което разширява съзнанието си. Докато е обикновен, той ще купува и продава храната си. Като стане производител, той минава в категорията на талантливия. Когато стане господар на водата и на въздуха, той е вече гениален. И най-после, когато стане господар на светлината и на топлината, той започва да свети и пръска светлина за цялото човечество. А като мине през всичките категории и стане господар на мисълта си, човек разбира вътрешния смисъл на живота и минава в категорията на Учителите.

Какво разбирате под думата „Учител”? Учител е онзи, който съдържа в себе си четирите категории човеци. – На кого може да бъде учител? – На себе си. Това е първата задача на всеки човек. При това положение, човек не трябва да търси своя Учител вън от себе си. Щом го намери в себе си, той никога не може да се заблуди отвън. Външният Учител ще бъде отражение на вътрешния, и той веднага ще го познае. Кои познаха Христа? Които Го имаха в себе си. Не можете да познаете Бога отвън, ако не Го

познавате в себе си. Тъй щото, като изучавате човека, трябва да си съставите ясна представа за него, като съвкупност на четирите категории. Някой казва: Аз съм човек. - Само онзи може да се нарече истински човек, който има в характера си поне една основна черта, която не се изменя при никакви условия нито в живота, нито след смъртта. Няма ли такава черта в характера си, той не е още истински човек. – Защо? – Понеже се намира още в процеса на постоянно проявяване.

И тъй, без да познава себе си, без да е разрешил задачите си, човек иска да бъде свободен. Това е невъзможно. Може ли малкото дете, което е в ръцете на майка си, да бъде свободно? Докато костите му не укрепнат, мускулите не се развият, мислите, чувствата и постъпките му не се оформят, детето не може да бъде свободно. То трябва да се съобразява със съществуващите закони. Не е въпрос само за свободата на детето, даже видните учени и философи още не са свободни. – Защо? – Защото всичко, което те са изнесли пред света, е отчасти вярно, а не напълно. Затова, именно, апостол Павел казва: „Отчасти знаем, отчасти пророкуваме". Например, като изучавате теорията на Дарвина за „еволюция на родовете", виждате, че и в нея има празнини, които трябва да се запълнят. Все ще дойде някой учен, който да запълни тия празнини. Науката не може да спре в развитието си, тя ще върви напред, ще използува фактите, ще ги съпостави, докато дойде до абсолютната истина на нещата. Учените не се страхуват от факти, които взаимно си противоречат. Като ги съпоставя, науката се домогва до истината. Например, като дойдете до въпроса за съществуването на Бога, вие се натъквате на два противоположни възгледа: едни допущат съществуването на Бога, а други Го отричат. Какви са съображенията на едните и на другите? Ще кажете, че те искат да освободят хората от заблуждения. Обаче, никой досега не се е освободил от заблужденията си само чрез теории. За да познаем, къде е истината, ние разглеждаме живота, както на отделните личности, така и на обществата. Ония, които вярват в Бога и Го приемат вътре и вън от себе си, живеят по един начин; тези, които не вярват в Него и Го изключват напълно, живеят по друг начин. Тези хора не мислят право, съзнанието им е заспало. Значи, всички хора, които спят, са безверници. Щом се събудят от сън, те стават вярващи. Много естествено, те вярват в Бога, защото веднага искат да ядат и да пият, да възприемат външните блага. Че отрича човек Бога, това е едно нещо; че иска да яде и пие, това е съвсем друго. Не признаваш някой бакалин, защото му дължиш, а нямаш възможност да платиш дълговете си. Но, въпреки това ти имаш нужда от неговата стока. Значи, докато има нужда от Бога, човек Го признава; щом няма нужда, не Го признава. Това не е морал.

Следователно, когато разглежда един въпрос, човек трябва да бъде искрен.

Не е въпрос, съществува ли Бог, или не. Важно е човек да си отговори на въпроса, има ли живот, или няма. Единственото нещо, в което хората вярват, е животът. Ще кажете, че ще умрете. Кой от вас е умирал, да знае, какво в същност е смъртта. Като умре, тогава може да говори за смъртта. Аз отричам смъртта, но поддържам живота. Ще кажете, че виждате умрели хора, които носят на колесници и заравят в земята. Това не са умрели хора. Нека дойде някой от умрелите и каже, какво знае за смъртта. Или, нека дойде някой, който е умирал, да ни убеди, че е бил мъртъв и отново е дошъл на земята. Ще се оправдаете с това, че всичко сте забравили. Това, което се забравя, не е реално. Ще излезе тогава, че смъртта, за която говорите, или не съществува, или не е реална. Обаче, всички признават живота. Няма човек, който може да го отрече. И пияницата забравя много неща, но, като изтрезнее, всичко си спомня. Като ударят някого в главата, той пада на земята в безсъзнание и забравя всичко. Като се върне съзнанието му, отново си спомня нещата. Ето защо, за да имате ясна представа за нещата, трябва фактите, мислите и чувствата да се свържат помежду си, да се обединят в едно цяло. Този е пътят, по който човек може да се домогне до истината, която ще го направи свободен. От гледището на тази истина, ще знаете, че всичко възвишено и благородно в човека е Бог. Всичко обикновено, низко, дребнаво, което го спъва и понижава, не е Божествено. Следователно, ако Бог е във вас, можете ли да Го отречете?

Мнозина се стремят да придобият в себе си добри качества, да придобият добродетели. По външен път добродетели не се придобиват. Всяка добродетел, придобита по външен път, представя нещо материално, което се губи така, както е придобито. Истинските добродетели идат отвътре, а условията за развитието им са външни. Първото условие за развиване на добродетелите е животът. Освен условие, животът е и среда за проявяване на доброто в човека. Животът без любовта не може да се прояви. Казано е, че любовта ражда живота. Като живее и като люби, човек има условия да бъде и богат, и учен, и силен, и здрав. Той трябва да запази тези качества, за да се ползува разумно от живота.

„Който влиза през вратата в кошарата на овцете, той е пастир”. Значи, който влиза в себе си по правия път, той е пастир. Той има правилни отношения към своите мисли, чувства и постъпки. Той има правилни отношения към Първичната Причина, а оттам и към своите ближни. Да бъдеш добър пастир, трябва да имаш правилни отношения към Бога, към себе си и към своя ближен. Правилните отношения към Бога подразбират любов към Бога, т. е. към Слънцето на живота. Да имаш правилни отношения към себе си, подразбира правилни отношения към луната. Правилни отношения към ближния подразбират правилни отношения

към звездите. Тъй щото, обичай Бога, както обичаш слънцето. Как ще обичаш слънцето? Ще излезеш вън, когато изгрява слънцето, ще го погледнеш, ще приемеш първия лъч и ще обърнеш гърба си на неговите лъчи. Как ще обичаш себе си? Както обичаш луната. Как ще обичаш ближните си? Както обичаш звездите. Сутрин и през деня ще се ползваш от слънцето и ще му се радваш, а вечер ще се радваш на луната и на звездите. Гледай към небето и благодари за благото, което ти се дава.

Да се върнем към въпроса, какво представя истинският човек. Ако външната форма на човека е истинският човек, вие сте на крив път. Като умре, от него нищо не остава. Значи, външният човек е къщата на истинския човек. Къде отиде човекът? -Излезе някъде. Имали ли сте опитността на Павел да излизате от тялото си? Павел казва, че не знае, къде е бил – вън или вътре в тялото си, но бил на третото небе, дето видял неща, които не се подават на описание. Съвременните хора вярват само в това, което виждат. Така и мравите, и пчелите вярват само в това, което виждат. По какво се отличава човек от животните? Много неща отличават човека, но и той има още да учи, да се развива, да се усъвършенства. Той вижда слънцето, изучава го, но никой учен още не е ходил на слънцето. Никой учен не е ходил на луната, на звездите. Ще кажете, че планетите и звездите могат да се изучават чрез телескопи. Но има и друг начин за изучаването им.

Едно време учените казваха, че електричеството може да се предава само по жици. После дойдоха други учени, които доказаха, че електричеството може да се предава и без жици, по въздуха. Достатъчно е да има две станции – предавателна и възприемателна, за да се схванат звуковите вълни от далечни разстояния. Космите, които природата е дала на човека, не са нищо друго, освен антени, чрез които той може да се съобщава не само с отдалечените краища на земята, но и с другите планети. Значи, чрез космите си човек може да възприема трептенията на Слънцето, на Луната, на Марс, на Венера, на Юпитер и да влиза в съобщение с тях. Всички косми не възприемат еднакво трептенията, както и очите на човека не възприемат еднакво светлината. Едното око възприема по-добре от другото. Пръстите на ръцете също така имат различна възприемателна способност. Цялото тяло на човека е сбор от множество антени. В това отношение, той представя възел, от който излизат много антени – възприематели на безброй мисли, чувства и желания. Като знаете това, бъдете будни, като възприемате мисли и чувства, които идат от пространството, да задържате в себе си само онези, които имат отношение към настоящия момент. Настоящето ви положение е най-важно. То определя вашето бъдеще.

„Който влиза през вратата на кошарата, той е пастир". Който има правилни отношения към своите мисли, той е свързан с Божествения свят; който има правилни отношения към своите чувства, той е свързан с духовния свят; който има правилни отношения към своите постъпки , той е свързан с физическия свят. Физическият свят е направен по образа на Божествения. Тези два свята представят полюси на живота. Между тях се намират всички останали светове, наредени по степента на развитието на съществата, които живеят в тях. Всички светове заедно представят едно цяло, а поотделно те са части на това цяло. Докато не разбере частите, човек мъчно може да разбере Цялото. Докато не разбере физическия свят, той мъчно може да разбере Божествения, който представя за него нещо отвлечено, далечно. Докато не разбере себе си, като единица, с всички свои прояви в младостта, в зрялата възраст и в старостта си, човек не би разбрал своята същина, никога не би разбрал ближния си. Ползвайте се от силата на младостта си, от знанието на зрялата си възраст и от мъдростта на стария човек, за да работите съзнателно върху себе си и да постигнете желанията си. Ще кажете, че Бог ще даде всичко, което ви е нужно. Това е неразбиране на живота, неразбиране на себе си. В човешкия мозък са вложени много чувства и способности, но човек не работи, както трябва. Ако знаете да работите, както трябва, да се ползвате от законите на природата, в 24 часа ще минете през четирите фази на развитие: от изгрева на слънцето до 9 часа, ще бъдете обикновен човек; от 9 – 12 ч. ще бъдете талантлив; на 12 ч., когато слънцето е в зенита си, ще се проявите като гениален; от 12 – 3 ч. сл. обед ще бъдете светия и от три часа нататък ще влезете във фазата на Учител, ще учите себе си на Божественото учение – учението на любовта. По какво се отличава Учителят? Той може да живее и в светлината, и в тъмнината; той живее и в ада, и в рая. Той владее законите на Битието и разполага с тях. Като знаете това, прилагайте любовта в живота си, че и в ада да влезете, да можете лесно да се освободите.

В една легенда за Соломон се разправя, че някога той сгрешил пред Бога, поради което го наказали да живее в ада, докато изправи погрешката си. Като чули, че Соломон пристига в ада, духовете – жители на ада, му устроили тържествено посрещане, с музика и песни, с венци и цветя, да го предразположат към себе си. Те се страхували от Соломон, защото имал способността да връзва духовете. Те си казвали: Да отдадем всички почести на Соломон, да ни остави свободни. Обаче, един ден те видели, че Соломон се разхожда из ада и прави някакви измервания. – Какво мериш? – го запитал един от жителите на ада. – Искам да съградя и тук храм на Бога Иехова. Силно изплашени и разтревожени, духовете се събрали и взели решение да устроят голямо тържество на Соломон, за да го изкарат вън от ада. Решението им дало добър резултат: наистина, успели да изкарат

Соломон вън от тяхното царство. Те си говорели: Ние не се нуждаем от никакви храмове. Не вярваме в никакъв Бог, и няма защо да строим черкви, да Му се кланяме. Жителите на ада вярват само в себе си.

Следователно, докато човек вярва само в себе си и живее само за себе си, наричаме го безверник. Той живее в личния егоизъм и отрича съществуването на Бога. Онзи, който минава за вярващ и признава Бога, трябва да докаже това. Как ще го докаже? Чрез живота си. Ако обича Бога с цялото си същество, и ако обича ближния си като себе си, той е истински вярващ. Той е еднакво справедлив и към себе си, и към ближния си. В понятието „ближен" влиза не само човек, но и всяко животно и растение, от най-малкото до най-голямото. Божественият закон включва в себе си и хората, и животните, и растенията. Следователно, той има предвид страданията и на най-малките мушици и растения. Не е безразлично, дали страда някое растение, или не. Възвишените същества се вслушват в страданията и на растенията и им се притичват на помощ. Хората не чувстват страданията на растенията и на животните, понеже не са развили сърцето си до степен, да възприемат и най-малките страдания.

„Който не влиза през вратата в кошарата на овцете, но прелазя от другаде, той е крадец и разбойник". Значи, който не живее според разумните закони на физическия свят, той е крадец и разбойник. Ако човек става рано сутрин, наблюдава изгряването на слънцето и не знае, какво да прави след това, животът му няма смисъл; ако се жени и не знае, защо се жени; ако ходи на църква и не знае, защо прави това; ако се е родил в един народ и не знае, каква е задачата му като гражданин между своите сънародници; ако е станал майка или баща и не знае, защо е заел тази служба, животът му няма никакъв смисъл. Защо майката ражда деца? – За да се научи да люби, а същевременно да събуди любовта на децата към себе си. Ако майката не може да люби децата си, и ако те не й отговарят с любов, тя не е истинска майка. Тя трябва да има отношение не само към телата на своите деца, но и към душите им. Ако не може да влезе във връзка с душите им, тя остава чужда за тях; същевременно и те остават чужди за нея. Една от причините за смъртта на децата се крие в майките, а именно, те нямат връзка, отношение към душите на своите деца. Майка, която обича децата си, внася живот в душите им. Затова Христос казва: „Аз дойдох да им дам живот и да го имат преизобилно". Дългият живот на детето зависи от майката. Каквото е било състоянието на майката като бременна, такова ще бъде и детето. Ако бременната жена носи детето си и не вярва, че то ще живее много, детето, наистина, умира скоро. Каквото е вложила майката в детето си като зародиш, това израства. Каквото се казва за майката, същото се отнася и за бащата, понеже те са полюси на живота, от тях зависи бъдещето на децата им. Бащата и майката са главни фактори

за изграждане бъдещето на своите деца.

И тъй, младото поколение се нуждае от нов начин на възпитание. Ако новото не се приложи към него, и то ще се изроди, както се израждат всички европейски народи. Колкото устойчиви и да са тези народи, те започват постепенно да се израждат. Засега славяните още не са се изродили, но, ако и те не изпълняват Божиите закони, ще се изродят. Нарушаването на Божиите закони води към израждане, както на отделната личност, така и на цели общества и народи. Не е достатъчно само да се образува езеро, но в него трябва да става постоянно втичане на вода, да се обновява. Следователно, ако всеки ден към човешкия ум и към човешкото сърце не влиза по една нова мисъл и по едно ново чувство, животът се обезсмисля. Животът се осмисля, когато между душите има общение. Това показва, че хората представят общ организъм. Следователно, те трябва да живеят един за друг. В този смисъл, като част от Цялото, никой не може да бъде абсолютно свободен, никой не живее за себе си. Когато се говори за повдигане на човечеството, имаме предвид повдигането на народите, на обществата, на семействата и на индивидите. И обратното: когато се повдигнат индивидите, ще се повдигнат семействата, обществата, народите, най-после и цялото човечество. Ще дойде ден, когато няма да съществува нито науката, нито религията, нито законите. Те съществуват днес, понеже индивидите, както и семействата, обществата и народите имат нужда и от външни условия за развитие. Когато човек носи в себе си религията, науката и законите, защо му са те отвън? Законите са само за онези, които имат нужда от тях, които не могат да живеят без външно ръководно начало. Обаче, каква нужда имат от закон гения, светията или Учителят? През ума им не може да мине никаква мисъл за престъпление. Техният живот е пълен с добрини и благодеяния. Кой закон ще ги съди за доброто, което те правят? Те стоят по-високо от законите.

На същото основание казвам: Ако човек стои по-високо от главата си, може ли тя да го съди? Само Божественото Начало в човека, което стои по-високо от самия човек, има право да съди. Обаче, и Божественото не съди, но казва на всички хора, че са излезли от Бога и, за да придобият безсмъртния живот, трябва да живеят по Божиите закони, а не по човешките. Божиите закони включват и човешките, но човешките не включват Божиите. Да живеем по Божествените закони, това значи, да отворим сърцата и душите си за любовта, да бъдем щастливи. Дето е любовта, там има постоянно втичане на нещо ново. Ще каже някой, че вярва в Бога. Опитал ли е той вярата си, да знае, колко време трае? Каква вяра е тази, която всеки ден се мени? Какво добро е това, което не се увеличава всеки ден? Каква любов е тази, която всеки ден не обгръща

повече хора в себе си? Каква мъдрост е тази, чиято светлина всеки ден не се увеличава? Каква истина е тази, която всеки ден не ти дава по-голяма свобода?

„Който влиза през вратата на кошарата на овците, той е истински пастир. Той ги зове по име, и те познават гласа му”. Значи, не е пастир онзи, който не влиза през вратата на кошарата; той е крадец и разбойник. Следователно, истинска мисъл е онази, която стои над условията. Всяка мисъл, която се влияе от условията, е крадец и разбойник. За да не попадате на такива мисли, стремете се към правите, Божествени мисли, които могат да ви преобразят, да ви поставят на нов път. Живеете ли с Божествените мисли, вие включвате в себе си мислите на обикновения, на талантливия, на гениалния човек, на светията и на Учителя. Вие сте над условията в живота. Обикновеният, талантливият и гениалният човек още не са свободни от смъртта; светията е на границата между смъртта и безсмъртието. Учителят, обаче, е извън смъртта. Стремете се към последната категория, да станете учители на себе си, за да се освободите от смъртта.

Сега, не е въпрос човек да мисли само за високи неща, но да се вглежда в настоящия живот, да види, какво се иска днес от него. В какво трябва да вярва човекът на 20. век? На какво трябва да се надява? Трябва ли да мечтае за някакъв нов строй?Новото иде отвътре, а не отвън. Не са хората, които могат да внесат нов строй. Има един Божествен план, който ще се реализира. В него са предвидени всички нужди на хората и начина, по който ще се задоволят. Външният ред е определен вече, остава само да се приложи. Той представя сбор от опитностите на съществата, които са живели преди нас. Божественият план ще се прилага по малко, според това, докъде са стигнали хората в развитието си.Степента на развитието, до която човечеството е дошло, определя и бъдещите промени. Значи, много промени ще стават, но те трябва да бъдат разумни. Не е достатъчно само да стават промени, но те трябва да бъдат разумни. Например, за да свири, цигуларят трябва да знае местата на тоновете по цигулката, но това още не го прави музикант. Той трябва да знае, как да ги съчетава, да образува от тях различни акорди, гами, да излезе нещо хармонично. Иначе, той ще остане обикновен музикант, без дълбоко разбиране на музиката.

Поканили Паганини на угощение, на което присъствали най-знаменитите музиканти. Целта на поканата била скрита от Паганини. Присъстващите съчинили едно мъчно парче, което никой от тях не би могъл да изсвири. С това те искали да изпитат силата на неговия гений. Като свършили вечерята, един от музикантите се обърнал към Паганини със следните думи: Молим Ви, да ни изсвирите това парче. Паганини разбрал скритата

мисъл на това предложение, но веднага взел цигулката си и го изсвирил. Всички останали крайно доволни от него и се убедили в силата на гениалността му. С цигулката си Паганини преодолявал всички мъчнотии в областта на музиката.

Ако Паганини се справял с всички мъчнотии на цигулката си, не можете ли и вие, като него, да се справите с мъчнотиите в своя живот? Ако и на вас дадат една мъчна задача в живота ви, не можете ли да я разрешите? Вземете цигулката и свирете.

Днес всички хора се намират в трудни положения и казват, че не може повече да се живее, не могат да издържат. – Може да се живее, но затова майката трябва да е вложила в детето си повече вяра и надежда, както в себе си, така и в Бога. Като бременна още, майката трябва да вложи в детето си мисълта, да стане истински човек, да развие своите дарби и способности, да стане гениален, или светия, да работи за благото на човечеството. Апостол Павел казва: „Ние няма да умрем, но ще се изменим”. Радвайте се, че имате условия да растете, да се развивате, да постигнете идеалите на своята душа. В това се заключава красотата на живота. Който не мисли така, той очаква смъртта, в нея да намери освобождаването си. Болестта и смъртта не освобождават човека, но го предупреждават, да изправи погрешката си. Всяка погрешка показва нарушаване на Божествените закони. Следователно, ако всеки ден човек не изправя по една погрешка и не придобива по една малка добродетел, нищо не е постигнал. Да придобиваш добродетели, без да изправяш погрешките си, това е равносилно на нула. Ако пък изправяш една погрешка, а не придобиваш по една добродетел, и това е равно на нула. За да притуряте по нещо към характера си, едно се иска от вас: всеки ден да изправяте по една погрешка и да придобивате по една добродетел. Така постъпва гениалният човек.

Каква е задачата на гения? Той е дошъл в света да научи хората, как да изправят погрешките си и как да придобиват добродетели. Дали погрешките са индивидуални, обществени или общочовешки, не е важно; важно е, че човек трябва да знае пътя, по който да изправя погрешките си и да придобива добродетели. Само по този начин той става здрав и силен. Физическото здраве се основава изключително на добродетелите в човека. Добрият човек не боледува. Щом се усъмни в доброто, той започва да боледува. Ако болният вярва в доброто, непременно ще оздравее. Като греши, човек излиза от областта на доброто и отваря в себе си вратата за греха. Щом греши, той започва да боледува. След болестта иде смъртта. Ако не разбират връзката между доброто и здравето и не пазят тази зависимост, хората допущат злото и погрешките в живота си и казват:

Няма какво да се прави, ще боледуваме, ще страдаме, докато заминем за другия свят. Това е криво разбиране. Истинският живот има за задача да освободи човека от всичко отрицателно, от сиромашията, от робството и ограниченията. Животът е верую то на човека, а не неговите външни разбирания и вярвания. Ще направите паметник на някой човек, да покажете, че цените това, което е дал за отечеството си. Ще отидете на черква, да покажете, че сте религиозен. Ние ценим живите паметници и храмове, които са подобни на живи извори, от които постоянно тече чиста, планинска вода. Като се обръща към Бога, Ботев казва в едно от стихотворенията си: „Не Ти, Боже, Който си в небесата, но Ти, Който си в сърцата". Когато някой намисли да направи някакво престъпление, нека се вглъби в себе си и каже като Ботева: „Не Ти, Боже, в небесата, но Ти, Който си в сърцата". При всички случаи в живота си, вслушвайте се в гласа на сърцето си и ходете по неговите пътища. В сърцето на човека са написани Божиите закони.

Всички хора трябва да отворят сърцата си за Бога. Само при това положение те ще бъдат извори, които дават изобилно. В изобилието е любовта. Мнозина дават, но без любов. Това даване не се благославя. Един богат турчин, бакалин, бил много груб по външна обхода, но имал добро сърце. Когато дохождали при него бедни, да искат помощ, той ги нагрубявал и пъдил. Като се отдалечавали, той съжалявал за постъпката си, сърцето му се свивало болезнено и тръгвал след тях да ги догонва. Като ги достигал, давал в ръцете им по една – две монети и доволен се връщал назад. В сърцето на този човек живее Бог, но, по стар навик, първо той проявявал грубостта си, а след това мекотата на своето сърце.

„Който не влиза през вратата в кошарата на овцете, но прелазя от другаде, той е крадец и разбойник". И обратно: „Който влиза през вратата на кошарата, той е пастир". Радвайте се, когато станете пастири на себе си – на своите мисли и чувства. Пастирът зове своите овце по име, и те познават гласа му. Ако овцете имат имена, колко повече човек трябва да има име. Много имена носи човек, но те не са истински, те са псевдоними. Много Ангеловци има на земята, но малцина от тях са ангели. Само онзи може да се нарече човек и да носи същинското си име, който е дал път на любовта, мъдростта и истината в себе си. Имената имат смисъл само тогава, когато отговарят на характера на човека. Влезе ли в противоречие с името си, човек не е на прав път. Влезе ли в противоречие със своето верую, човек не е на прав път. Човек влиза в противоречие не само със себе си, но и с окръжаващите. Има неща, които са общи за всички хора. Дойдат ли до тях, те са вън от противоречията на живота. Например, всички хора дишат един и същ въздух, пият една и съща вода, възприемат една и съща светлина и топлина. Това е истинското верую не само на хората, но на

всички живи същества.

И тъй, като диша човек, като пие вода, като възприема светлината и топлината и като проявява любовта, мъдростта и истината, човек се свързва с всички хора на земята и става истински човек. Не е човек онзи, който не проявява любовта в живота си; не е човек онзи, който не проявява мъдростта в знанието си; не е човек онзи, който не проявява истината и свободата. Може ли човекът на любовта, на мъдростта и на истината да гледа спокойно, как изтезават, мъчат и убиват ближния му? Ще кажете, че това е необходимо за изправяне на човечеството. Обаче, проследете историята на еврейския народ и вижте, какво са правели те със своите сънародници. Надали има друг народ в историята, който да е прилагал така точно своите строги закони, както еврейският. Въпреки това, евреите и до днес не са придобили това, което е нужно, като на избран народ. Те са минали през големи страдания, малко по-меки са станали, но още много трябва да работят върху себе си. Те и до днес още вярват в добрите резултати на строгите закони. Българинът казва: „Блага дума желязна врата отваря". Човек трябва да знае, с какви думи да си служи и къде да ги прилага.

Един болен отива при лекаря да го прегледа. – От какво страдаш? – попитал лекарят. Това е твоя работа. Моя работа е да дойда при тебе, да ме прегледаш и да кажеш думата си.

Беден човек отива при един богаташ и му казва: Господине, крайно беден съм. – Колко пари ти трябват? – Това е твоя работа. Не съм господар на кесията ти. Твоята любов ще определи, колко можеш да ми дадеш. Виждаш ме, стоя пред тебе, ти ще решиш, с какво можеш да ми помогнеш. – Ето, вземи хиляда лева. Доволен ли си? Сиромахът мълчал. – Вземи още хиляда лева. Доволен ли си? – Можеш да дадеш, колкото обичаш. Богатият започнал да вади втора, трета, четвърта банкнота, докато най-после сиромахът казал: Благодаря, достатъчно е това. Всеки човек може да бъде като богатият, да дава постоянно и изобилно. Всеки може да бъде извор, който непрестанно да дава.

Следователно, дръжте в ума си мисълта, че сте богати, учени, силни, здрави. Каквото мислите, такива ще станете. Ако сте бедни, ще забогатеете; ако сте невежи, ще придобиете знания; ако сте слаби, ще станете силни; ако сте болни, ще оздравеете. Разчитайте на положителните мисли и чувства в себе си. Вижте, какво прави детето. Като наблюдава, как баща му чете, пише, работи, то казва, че иска да стане като баща си учен. Не се минава много време, детето израства и става учен човек. То иска да стане високо, да расте нагоре, като дърветата, и в скоро време израства. Каквото

пожелае, реализира се. Защо и вие да не станете като малките деца? Христос казва: „Който не стане като малките деца, не може да влезе в Царството Божие”.

„Който влиза през вратата на кошарата, той е пастир”. Влизайте и вие през вратата на своите мисли и чувства, за да не дойдат крадци и разбойници отвън. Който влиза през вратата, през която вие влизате, той е ваш баща, ваша майка, ваш брат, ваша сестра и ваш приятел. Който не влиза през вратата, през която вие влизате, той не е ваш ближен, той не ви обича.

Коя е вратата на кошарата, през която човек трябва да влиза? Това е разумният живот, който Бог е поставил на пътя на човека. Който минава през тази врата, него очаква велико бъдеще.

41. Беседа от Учителя, държана на
8. юни, 1930 г. София. – Изгрев.

1930_06_11 Двата принципа
лекция пред общия окултен клас

ДВАТА ПРИНЦИПА

Размишление.

В миналата лекция се каза, че първата дума на Божествения език е любовта. Това е твърдение, което не е доказано, а трябва да се докаже. За да избягнат доказателствата, някои ще кажат, че това е аксиома. Като аксиома, то не се нуждае от доказателство. Човек трябва да диша, това е аксиома. Щом някой отрече тази аксиома, ще го хванем за врата и силно ще го стиснем. Като започне да се задушава, той веднага ще признае аксиомата, че без въздух не може да се живее. Значи, аксиомата е такова научно твърдение, за което всички хора, във всички времена и епохи, имат едно и също мнение и от което всички хора едновременно имат нужда. Аксиомата е достъпна за всички умове. Без доказване всички хора я разбират. Дойдете ли до теоремата, там въпросът е поставен другояче. За да приемете известна теорема като твърдение, тя непременно трябва да се докаже

Апостол Павел казва: „Първият плод на Духа е любовта." Духът е разумното начало в света. Следователно, ако възоснова на думите ,казани от апостол Павел, приемем, че първият плод на разумното начало е любовта, ние имаме едно становище. Обаче, ако търсим първата дума, която произлиза от любовта, въпросът е друг. Сега трябва да мислите върху първата дума на любовта.

Казано е в Писанието: „Бог е Любов". Значи, когато любовта действува между двама души, всякога единият люби, а другият приема неговата любов. И двамата едновременно не могат да любят. Единият ще застане на мястото на Бога и ще люби, а другият ще приема любовта и ще благодари за нея. Единият ще бъде проводник на Божията Любов, а другият ще бъде човекът, когото любят. Човек не може да люби, той само приема любовта. Когато посети човека, любовта го подига, дава му подтик да върви напред, възкресява го. Само Божественото възкресява човека. Когато възкръсне, човек трябва да целува ръцете и краката на Божественото, да Му благодари. Не благодари ли, той е осъден на смърт. За да живее, човек трябва да благодари. Не благодари ли, той не е човек; щом не е човек, не заслужава да живее. Божественото люби, а човек благодари. Така са разпределили ролите си двете начала в човека – Божественото и човешкото. На Божественото не можете да поставите никакви граници, никакви предели. Божественият свят е безграничен. Опита ли се някой да забие един кол в Божествения свят, като граница на нещата, той веднага се намира в човешкия свят. Колове съществуват само в човешкия свят. Само там се позволява ограждане с колове и плетове.

Като изучаваме живота на хората, ние можем да го разделим на няколко категории: живот на обикновения човек, на талантливия, на гениалния и на светията. Дойдете ли до живота на обикновения човек, ще видите, че през каквито положения да минава, все обикновен ще си остане, навсякъде ще носи своите качества. И генерал да стане, и учен, и светия – все обикновен ще бъде. Същото можем да кажем и за останалите категории на живота. Каквото положение да вземе талантливият, навсякъде ще се прояви като талантлив. По-далеч от себе си не може да отиде. Обикновената постъпка всякога си остава обикновена. Постъпката на талантливия всякога си остава със своите специфични качества. Постъпката на гениалния всякога си остава гениална. Постъпката на светията всякога си остава света. Външно човек може да обърка проявите на хората, да предаде на обикновената постъпка по-високи качества, но вътрешно, по същина, проявите на всеки човек са строго разграничени. Онзи, който различава нещата, никога не може да предаде на обикновената постъпка по-високи качества от тия, които тя притежава. Можете ли да кажете на онзи, който ви е обрал, че е постъпил като светия? Какви са постиженията на обикновения живот? Обикновени. И при Бога да отиде в края на краищата обикновеният човек ще има обикновени резултати. Защо? Защото и отношенията на Бога към него ще бъдат обикновени. Като човек, свързан повече със земята, Бог ще заповядва да му дадат всичко в изобилие: хляб, къщи, ниви. Като се върне у дома си, ще започне да се суети, това да направи, онова да направи, докато дойдат крадци и го оберат. После ще отиде да се оплаква, че го обрали. Даде ли му се по-голямо богатство, той ще пълни хамбара си с жито, но после ще съжалява, че житото мухлясало. Какво придобива обикновеният човек от усилията, които прави в живота си? Има нещо красиво в живота на обикновения, на талантливия, на гениалния човек, както и на светията, но всеки от тях трябва да се подигне едно стъпало по-горе от положението, в което се е намирал. Като човек, безразлично в коя категория на живота се намира, всеки трябва да проявява Божественото в себе си. Не проявява ли Божественото начало в себе си, ние го считаме мъртъв човек. Той ходи и се движи между живите, но е мъртъв.
Жив човек е онзи, който проявява едновременно и двете си естества: първо Божественото, а после – човешкото. Всяка работа започва с Божественото. Значи, на пръв план е Божественото. Запример, в света първо се е явило изобилието, а после е дошъл недоимъкът. Като се е видял в лишения, човек започнал да краде, т.е. той проявил своето човешко естество. Когато отнемат на човека единствения хляб, който си е изработил, това наричаме кражба. Обаче, ако от хиляда хляба отнемат един, това не е кражба. Така е в природата. Ето защо, имаш ли два хляба в торбата си и срещнеш човек, който няма нито един, дай му един от своите. Не чакай той да ти го вземе. Ако имаш само един хляб, бъди уверен, че няма да срещнеш човек, който

може да те обере. Това е закон. Следователно, чуете ли някой да казва, че взели единствения му хляб, че отнели хапката от устата му, знайте, че този човек си служи с теореми, които трябва да се докажат. Докато не се докажат, те не могат да се приемат за научни твърдения. Ако, наистина, са взели хапката от устата на някого, това показва, че той е изял вече десет хапки. Значи, взели са единадесетата хапка от устата му, а не първата. Първата хапка е право на човека, и никой не може да му я отнеме.

Като слушат да им се говори, някои казват, че знаят тия неща, че няма нови работи за тях. Наистина, има неща, в които хората са специалисти, могат да държат лекции. Например, те казват, че знаят, как да живеят, да се хранят, да се обличат, не се нуждаят от никакви лекции. Те знаят да живеят, но въпреки това умират; знаят как и с какво трябва да се хранят, но въпреки това боледуват; знаят да се обличат, но въпреки това са недоволни от облеклото. Птиците научиха изкуството да се обличат сами. Техните дрехи изникват от тялото им. Те ги пъстрят със специални бои, които никога не губят цвета си, но по-далеч от това изкуство не са отишли. И човек, като птицата, не е отишъл по-далеч от изкуството, което е постигнал като човек. Сега той трябва да даде път на Божественото в себе си, да прояви изкуството, което Божественото носи.

Като ученици, за вас е важно да знаете основното качество на човека. Ако дойдете до растенията и до птиците, ще видите, че те разрешиха въпроса за цветовете. В гамата на цветовете те работят по-добре от човека. За тях цветовете представят азбука. Защо въпреки това не са станали културни? Защото не знаят да сливат тези букви в срички и думи. Те нямат реч, слово, както по-напредналите от тях същества. В това отношение цветовете представят външната страна на една жива идея. Растенията и птиците са дошли до външната страна на тази идея, без да проникнат във вътрешната и страна. Ако проникнат във вътрешната страна на тази идея, те ще излязат от ограничения живот на растения и животни, ще влязат в категорията на хората.

Сега, да се върнем към основната мисъл. Дайте ход на Божественото в себе си. Дойде ли Божественото в тебе, ти ставаш господар на себе си. Ти можеш вече да обичаш, без да мислиш дали те обичат. Ако искаш непременно да отговарят на любовта ти, ти живееш в човешкото. Ти стани господар на положението. Ти обичай Ако не те обичат, това показва, че хората около тебе не са проявили още Божественото. Каже ли някой, че няма кой да го обича, той не говори истината. Веднъж е създаден, значи, Бог пръв го е обичал. После той се е родил – майка му и баща му са го обичали. Цял живот е ял и пил, обличал се е – хиляди същества са станали жертва за него от любов. И след всичко това човек се осмелява да каже, че никой не го обичал. Да мисли и да говори човек по този начин, това значи израждане. Това е най-голямата лъжа, от която човек трябва да се освободи. Ако наистина, няма кой да те обича, ти обичай. Твой е редът.

Сега ти трябва да проявиш любовта си. Като проявиш Божественото в себе си, хората непременно ще те обикнат. Ако, наистина, няма кой да те обича, ето, пред тебе стои едно сираче, без майка и без баща, без братя без и сестри. Вземи това сираче и го осинови. Ти си богат човек, разполагаш с милиони. Вземи това сираче при себе си, то ще ти бъде син и слуга; ще ти помага, ще ти услужва във всичко. Ти започваш да мислиш, да се колебаеш, да го вземеш ли при себе си, дали заслужава тази жертва и т.н. Щом мислиш толкова много, ти не можеш да му бъдеш баща. То ще си намери друг баща, който ще го приеме веднага, без големи разсъждения. Едно се иска от човека. Всяка сутрин, като става от леглото си, той трябва да се запитва: Обичал ли съм, т.е. дал ли съм възможност на Божественото в мене да се прояви? Ако си обичал, и тебе ще обичат. Това е закон за цялото Битие. Невъзможно е човек да обича и да не го обичат. Невъзможно е човек да е дал и да не е получил. Това е правило без изключения, защото е валидно за всички светове. Любовта е закон без никакви изключения. Много хора очакват на родителите си, на учителите си, те да направят всичко за тях. Значи те очакват да бъдат осиновени. За да бъдеш осиновен от някого, ти трябва да бъдеш готов да му станеш син и слуга. Искаш да станеш син и слуга на някого, а си вирнал глава нагоре, турил си ръцете си отзад и вървиш гордо. Не, ще туриш ръцете си напред, а не назад; ще засилваш умствената, а не животинската си природа. Работа се иска от човека, а не само ядене и пиене.
Съвременният човек се нуждае от една основна идея, която при всички условия на живота му да остане една и съща, да не се мени. Основната идея на парахода е котвата. Ако параходът не е завързан, за котвата, вълните ще го отнесат всред морето, дето бурите ще го разрушат. Основната идея за човека е вярата му в Божественото. Докато се държи на Божественото, и в ада да влезе, пак жив ще излезе. С Божественото ли си, навсякъде си добре – и в рая и в ада, и в живота и в смъртта. Щом се държиш за Божественото, колкото пъти да падаш, пак ще ставаш; колкото да се обезсърчаваш, пак ще се насърчаваш; колкото да скърбиш, пак радостен ще станеш. – Ами ако изгубя любовта си? – Любовта никога не се губи. Бог е Любов. Може ли Бог да се изгуби? Той може да се оттегли от тебе, за да те изпита, но никога не може да се изгуби.
Като изучавате живота, вие трябва да го изучавате от кабалистична гледна точка. В математиката изучавате числата и действията с тях. Всяко число, пренесено в живота, означава сбор от живи сили, от енергии. Например, числото едно, т.е. единицата, означава мъжкия принцип, бащата; числото две, двойката – женския принцип, майката; числото три – детето. Когато вземете 2 , вие казвате, че двете се е умножило само на себе си. Като умножите 2x2, ще получите четири, но за вас и четворката е толкова разбрана, колкото и двойката. Двойката представя пътя, по който дадено тяло се развива; тройката – процесът на самото развиване. Когато се

намери в противоречие, човек се мъчи да разреши противоречието си в единицата; ако не може да го разреши в единицата, отправи се към двойката; ако и в двойката не може, отива към тройката; ако и в тройката не може, отива към четворката, петорката, до деветте. Числото девет означава резултат. Значи, като дойде до деветте, човек постига известен резултат.

В пътя на развитието си, човек прави различни движения, които външно, сами по себе си, могат да бъдат неразумни, но, по отношение на друго някакво съзнание, те са разумни. Например, за самото перо движението му по хартията е несъзнателно; обаче, за онзи, който пише с перото, колкото и каквито разнообразни движения да прави, в края на краищата, написаното крие в себе си известно съдържание и смисъл. Научете се да превеждате нещата, да ги осмисляте. Иначе, животът става безсмислен и безсъдържателен. Някой иска да го обичат. Това не е безсмислено. Фактът, че се нуждае от любовта на някого, това показва, че той иска да види проявите на Божественото. Щом иска да бъде обичан, той трябва да е готов да благодари. Щом дойде онзи, който ви обича, вие ще отправите ръцете си към него, ще го прегърнете и ще му благодарите. Аз разглеждам прегръщането в най-красив и чист смисъл. Какво правите, когато искате да пиете вода от някой планински извор? Вие се навеждате, туряте шепата си в извора, гребвате с нея вода и я приближавате към устата. Пиенето на водата не е нищо друго, освен целуване на водата. Водата представя Божествения принцип, който влиза в човека и утолява жаждата му. Щом жаждата му се уталожи, той се успокоява. Следователно, успокоите ли се, вие трябва да благодарите на Божественото благо – водата, с което показвате, че сте приели, разбрали и оценили любовта.

Следователно, дойде ли Божественото при вас, да ви донесе своята любов, бъдете готови да го приемете, както трябва, и да му благодарите. С ръцете си ще го пипнете и прегърнете, с очите си ще го погледнете, с носа си ще го помиришете, с устата си ще го целунете. Всички удове, с които си служите, са разумни. Ръцете, краката, очите, ушите, носът, устата на човека са разумни, защото чрез тях той възприема Божественото и му благодари. Това значи жив човек. Може ли по този начин да приеме Божественото и да му благодари, човек може да влезе в рая. Не е ли готов да се отнесе по този начин с Божественото, човек не може да влезе в рая. Така постъпвайте и със себе си. Целунете и помилвайте ръката си, която върши разумни работи. Целунете и прегърнете краката си, които пренасят тялото от едно място на друго, да върши разумни работи. Как благодарят хората? Ще целунат ръката на някого, който я турил в ръкавица. Не, ще целувате голата ръка на човека. Голи дойдохте в света, голи ще се явите и пред Бога. Нищо срамно няма в голотата, скоято Бог ви е изпратил. Това, което се срамува в човека, е животното, животинската кожа, която ви дадоха да облечете, за да слезете на земята. Ще съблечете животинските си дрехи и

ще облечете ония хубави, красиви дрехи, създадени от Божественото във вас. Останете ли само с тия дрехи, вие ще светите като слънце. Нищо нечисто няма в дрехите, които Божественото е изработило. С тези дрехи ще се явите пред Господа, ще паднете пред нозете Му и ще ги прегръщате и целувате. Какво по-велико нещо от това, да прегръщате и целувате ръцете и нозете на своя Баща? От очите ви ще потекат няколко сълзи, но те ще бъдат сълзи на благословение, сълзи за възкресение на човечеството. Днес религиозните и духовни хора говорят за Бога, или слушат да им се говори, а не знаят, какво положение да заемат. Видят ли, че някой не знае, какво положение да заеме, когато му се говори за Бога, разумните същества му дават първия урок по смирение и го изпращат да отиде при своя Баща, да прегърне и целуне нозете Му. Като види, че са го били, Бог ще го погледне с любов, и болката му се изчезне. След това при Бога ще се яви онзи, който е дал първия урок на смирение на своя ближен и ще го заставят да прояви към него Божествения принцип, т.е. да го обикне. Щом го обикне, той ще започне да го учи, ще му даде всички добри условия за развитие. Така само ще изкупи своята погрешка.
Следователно, всеки, който ви обича и се жертвува за вас, по някакъв начин изкупва някоя своя погрешка в миналото. Знайте, че в отношенията на хората има нещо Божествено. Тъй щото, натъкнете ли се на Божественото, застанете пред него със свещен трепет, както жадният – пред водата, и благодарете, че ви се е отдал случай да го изучавате. Вие трябва да изучавате проявите на Божественото и да ги различавате от обикновените човешки прояви. Дето човешкото се проявява, там има тревоги и безпокойства. Не е лошо понякога да се разтревожи човек, но ако цял живот се тревожи, ако цял живот се проявява като обикновен, той не е разбрал смисъла на нещата. От сутрин до вечер човек трябва да минава през четирите състояния: състояние на обикновен, на талантлив, на гениален човек и на светия. И вечер, като спи, също трябва да минава през четирите състояния: ще легне като обикновен човек, ще спи като талантлив, ще сънува като гениален и ще се пренася във възвишените светове като светия.
Сега аз ви навеждам на мисълта за Божественото в човека, за да влея нова струя във вашия живот. Без тази мисъл, вие ще дойдете до безизходно положение. Намерите ли се в това положение, трябва да направите крачка напред, да излезете от областта на човешкото и да влезете в областта на Божественото, дето има развитие. Който не може да мине в тази област, той ще се отчае и ще пожелае да умре, да свърши с живота си. Няма защо да умирате – ще се пожертвувате, ще се откажете от човешкото за сметка на нещо по-високо. Само егоистичните хора искат да умрат, за да не дадат нещо от себе си. Доброволно или насила, човек непременно трябва да даде нещо от себе си. За предпочитане е доброволно да даде. Смъртта, която преждевременно иде, показва, че е дошло време вече за човека да даде

нещо. Тя го мушне оттук-оттам, вземе от него, каквото и е нужно, и си заминава. Глупавите хора умират насилствено и преждевременно. Гениалните хора не чакат да дойде смъртта и да ги застави да дават. През целия си живот те дават доброволно, вследствие на което не умират, но заминават.

Мнозина се оплакват, че са остарели. Дали човек е млад или стар, това не трябва да го смущава. Това са временни положения, през които всеки трябва да мине. Важно е, при всички случаи на живота си да запазите в себе си онова, което не се изменя. Това е истинският човек, който не може да бъде нито млад, нито стар. При всички условия той остава един и същ. Дръжте се за него и не се страхувайте.

И тъй, човек трябва да обича и да го обичат. Пръв. Който е възлюбил човека, е Бог. За тази любов човек трябва да благодари всеки момент. Като стане сутрин и види изгряващото слънце, като усети неговата благотворна топлина, като види около себе си цветя, птички, животни, хора, той трябва да се изпълни с благодарност към всичко живо. Може ли да благодари по този начин, всичко в живота му ще се осмисли, от най-малкото до най-голямото. Нещата се осмислят, само когато любовта и благодарността взимат участие в живота. Там, дето любовта и благодарността не взимат участие, нещата се обезсмислят. И тогава хората се питат, какво трябва да правят. Много просто. Ако сте обикновени хора, пясък ще копаете; ако сте талантливи, цимент ще правите от пясъка; ако сте гениални, ще циментирате; ако сте светия, ще градите. Това са работи за човека на земята. За Учителите са определени по-високи работи.

Един е Великият Учител в света. Той има много ученици, но малцина от тях Го познават. Те мислят, че като им говори, познали са Го вече. Лъжат се. Учителят е толкова видим, колкото и невидим. Той е навсякъде: в светлината, във водата, във въздуха, в земята, в слънцето, в камъните, в растенията, в животните и в хората. Това е на земята. Същевременно Той е и в другите светове. Много неща не знаят хората, но разискват върху въпроса, кокошката ли е съществувала по-рано, или яйцето. Те казват, че първо е съществувало яйцето и от него е произлязла кокошката. Според мене, кокошката е съществувала първа, а после – яйцето. Кокошката се движи, а яйцето не може. Следователно, това, което не може да се движи, е родено от онова, което се движи. Да се твърди, че кокошката е излязла от яйцето, това значи, да се мисли, че Бог е произлязъл от човека. Не е така. Човек е яйцето, което чака времето си да се излюпи. Първоначално животът е съществувал, а всички форми в него са създадени от Разумната Причина на нещата. Същото се отнася и за човека. Първо е съществувало Божественото, а после се явило човешкото. Божественото се явява като малка светлинка и топлинка, които го придружават във всички случаи на неговия живот.

Представете си, че през една тъмна, студена зимна нощ вие успеете да се

скриете в един подслон на завет. Вие сте доволни, че сте на завет, но около вас е студено и тъмно. Случайно намирате една кутия с кибрит. Запалвате първата клечка кибрит и веднага се ориентирате: намирате дръвца, талаш и запалвате огън. Щом огънят се разгори добре, вие изпитвате голяма приятност, имате вече светлина и топлина. Първата клечка кибрит спаси положението. Каквото представя клечката кибрит за измръзналия пътник, такова нещо е Божественото във всички трудни моменти на човешкия живот. Ако в трудни моменти на живота си не можете да намерите първата клечка кибрит – Божественото, и да я запалите на огнището, вие сте изгубени. Огнището представя човешкото сърце, на което огънят трябва постоянно да гори, без да загасва. Загасне ли огънят в огнището, вие сте изгубени. Тогава трябва да дойде някой отвън, да запали огъня ви, да ви спаси. Огънят на огнището и свещта на светилника трябва постоянно да горят.

Някой се обезсърчил и казва, че иска да напусне земята. Дето да отиде, една идея трябва да носи със себе си: да обича и да го обичат. Ако отиде на небето и спре пред вратата на рая, веднага ще го попитат: Обичаш ли? – Обичам. – Обичат ли те? – Обичат ме. – Влез вътре. Райската врата ще се отвори, и той ще влезе в рая. Който излиза от ада и отива при Христа, и той трябва да отговаря на формулата „обича ли, и обичат ли го". Разликата е само в това, че който иска да влезе в рая, отвън ще отговаря; който иска да излезе от ада, отвътре ще отговаря. Докато е на земята, много пъти човек ще влиза и ще излиза от ада. Щом влезе в ада, той веднага хлопа на вратата, иска да излезе вън. – Кой е там? – Аз съм, еди-кой си, затворен съм, искам да изляза – Обичаш ли? – Обичам, Господи. – Обичат ли те? – Обичат ме, Господи. – Излез тогава навън. Това е една свещена формула, която постоянно трябва да носите със себе си. И при най-страшното положение да се намирате, къщата ви да отнемат, пак не се страхувайте. Да отнемат къщата ви, това значи, да отнемат тялото ви. Това е смъртта. Наистина, по-страшно нещо на земята от смъртта не съществува. Каквото да се случи в живота ви, бъдете вътрешно свободни. Знайте, че всеки момент сте на изпит, проверяват ви, обичате ли, обичат ли ви. Ако ви обичат, изпитват вашата благодарност. Благодарността ви трябва да бъде такава, че да сте готови да прегръщате и целувате като водата, а не като паяка, който прегръща мухата, за да изсмучи кръвта и. Сега аз говоря за Божествените прояви, за Божията Любов, а не за човешката. Как се обичат хората, това не е моя работа. Любовта на хората не ме интересува. Грешките на хората не ме интересуват. Ние се интересуваме от хора, които не грешат, които си помагат едни на други. На такива хора ние разчитаме. За тях се отнася стиха: „Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм и аз." И каквото попросят в мое име, ще им се даде. Щом Божественото се изявява към човека, той трябва да прояви човешкото в себе си и да благодари. От своя страна и той трябва да

проявява Божественото в себе си,да люби и да помага на другите.□
В една от най-богатите английски църкви се събрали видните и членове, заедно със своя проповедник да решат въпроса, как да намерят няколко милиона стерлинги за едно благотворително дело. Всички предложили да се помолят на Бога, да отвори сърцата на богатите, да помогнат на делото. Като изслушал всички мнения, проповедникът казал: Братя християни, защо сме се събрали да изкушаваме Господа? Ние, всички присъствуващи тук, сме богати хора. Нека всеки от нас даде от себе си известна сума, и работата ще се нареди. Аз давам хиляда стерлинги. След думите на проповедника всеки дал една голяма сума, и в един час те събрали повече от един милион стерлинги.
Нека всеки последва примера на проповедника и, ако има сто лева, да даде десет; ако има хиляда лева, да даде сто и т.н. След това, когато видите събрана голяма сума пред себе си, благодарете на Бога, че Божественият принцип е проработил. Ще кажете, че човек трябва да се отрече, да даде всичко. Не, въпросът трябва да се постави в следната форма: когато ме обичат, аз трябва да проявя човешкото. Когато обичам, трябва да проявя Божественото. Докато Божественото не се прояви, човешкото не може да се прояви. То се проявява на втори план. Ако Божественият и човешкият принцип не се редуват правилно, човек не може да направи крачка напред.
Мнозина се хвалят с вярата си, че някога били много усърдни в молитвите си, че някога се обичали много. Това са въпроси на миналото, които не са важни вече. За нас е важно, какво сте днес, каква е вярата и любовта ви днес. Ще дойде някой учен и ще започне да разправя, как произлязъл човек. Според него, човек е произлязъл от клетка, която постепенно се е развивала и минавала през всички форми на растителното и животинското царства. За мене това не е важно. Аз зная, че съм произлязъл от едно Велико, Разумно начало, което съдържа в себе си всички съществуващи форми досега, както и много още, които не са проявени. Следователно, аз трябва да обичам всички форми, които се съдържат в това Начало – растения, птици, животни, хора. Само тогава мога да кажа, че Божественото и човешкото се проявяват в мене едновременно. Не гледа ли широко на нещата, човек всякога ще бъде недоволен и нещастен. Не очаквайте на любовта на един човек само. Очаквате ли само на едного, вие сте пътник, който носи едно шише вода с вместимост един литър. Какво ще направите с един литър вода? През целия път ще мислите само за един литър, ще се страхувате да не се свърши и ще останете без вода. Смешно е да изисквате от човека да обича само вас. В любовта такъв закон не съществува. Никой не може да ограничи любовта, освен тя сама. Иска ли някой да обичам само него, аз ще го накарам той да ми даде пример, как да обичам само едного. Ако някоя баба иска само нея да обичам, аз разбирам, че тя има нужда от мене,

иска да и услужвам. Ако болният иска само него да обичам, това показва, че той има нужда от мене, да му помагам. Ако жадният иска само него да обичам, аз разбирам, че той има нужда от моята вода.
Две неща се искат от човека: да обича и да му благодарят; да го обичат и да благодари. Това са два велики принципа, с които трябва да работите. Като работите с тях, вие ще станете красиви, ще се подмладите, и животът ви ще бъде светъл и чист. Аз се интересувам от човека дотолкова, доколкото прилага тия два принципа. А това, дали е обикновен, талантлив, гениален, или светия, не е важно; важно е да прилага двата велики принципа в живота си. За да придобиете тия принципи спазвайте правилото: Абсолютно никаква лъжа! Абсолютно никаква кражба! Всички погрешки на човека могат да се извинят, но лъжата – никога! Който злоупотребява с доверието, което му е дадено, той злоупотребява с любовта. Този човек сам се излага на смърт. За да се избави от смъртта, човек трябва да бъде искрен в себе си. Направиш ли една погрешка, признай я в себе си. Не е въпрос да се окайваш, но да признаеш грешката и да я изправиш. Срещнеш ли човек, който е проявил Божественото, прегърни краката му, целуни ръцете му, както водата целува. Ако не е проявил Божественото, няма защо да го целуваш и прегръщаш. Той е умрял човек, ти не можеш да му помогнеш.
– Не трябва ли да целуваме умрелите? – Ако с целувка можеш да съживиш умрелия, целуни го. Ако не можеш да го съживиш, не го целувай, за да не го измъчваш. Целувката измъчва умрелия.
За да успявате в живота си, спазвайте следното правило: в шише за вода наливайте само вода; в шише за масло наливайте само масло; в шише за газ – само газ и т.н. Разбъркате ли ги, вие ще нарушите честотата на това, което сте сипали. Значи сърцето е само за любовта. Освен любовта нищо друго не туряйте в сърцето си. Умът е само за мисълта. Турите ли друго нещо в ума си, освен чиста, светла мисъл, вие ще се разстроите. Сърцето е място за чиста планинска вода. Турите ли масло в сърцето си, всичко е свършено с вас. Дето е любовта, там е животът. Вложете любовта в сърцето си, за да имате живот в себе си, кат велико благо, дадено от Бога. Приложите ли тия правила, вие сте се домогнали до магическата пръчица, посредством която можете да се подмладите. Какви са методите за подмладяване, не казвам. Те могат да се дадат само на онзи, който е спечелил доверието на разумния свят, който си служи правилно с Божествения и с човешкия принципи. Не прилага ли тия принципи разумни, колкото и каквото да обещава, нищо не може да му се даде. Докато не се е научил да дава доброволно, човек не се ползва с доверието на разумните същества. Вместо д а дава, той ще гледа оттук-оттам да вземе нещо. В Божествения свят не се позволява никаква кражба. Който влезе в този свят, трябва да има търпение, да му се даде, без той да иска. Ако открадне нещо, или направи някаква погрешка, трябва ли човек да чака да го бият, за да признае, че е извършил нещо неправилно? Щом се провини

в нещо, човек трябва да бъде готов, веднага да признае вината си.
Като ученици, вие трябва да прилагате търпението си, да чакате времето, когато Бог – Великият, Всезнаещият, мине край вас и ви даде това, от което имате нужда. Не бързайте сами да взимате, каквото ви е нужно. Бързате ли, ще направите някаква погрешка. Ще вземете нещо чуждо, което няма да ви отговаря. Когато Великият мине край вас, ще намести сърцата и умовете ви, и вие ще се зарадвате. Тогава ще започнете да работите с нов импулс, в нова гама на живота. Какво трябва да правите, докато дойде това време? Докато дойде времето на вашето обновяване, вие трябва да се справите със старото. Турете на изгаряне всички стари разбирания, всички стари дрехи. Пригответе новите си дрехи, та когато дойде момента да срещнете своя възлюбен, да сте готови. Кой млад момък, или коя млада мома отиват на среща с възлюбените си със старите си дрехи? Момата и момъкът обличат новите си дрехи и така се срещат. Ще кажете ,че това са глупави работи. Не, това са свещени работи. Според мене, глупави работи няма, но има неправилно поставени неща в живота на хората. Неверните работи трябва да се изправят. Разбърканите неща трябва да се поставят на местата им. Това значи, да живеете правилно. Велико изкуство е човек да знае, как да живее.
Като живее, човек трябва да носи своята свещена идея със себе си. Дето отива – в университет, на служба, на работа, той трябва да носи свещената идея със себе си. За нищо в света той не трябва да отстъпва от нея. Пазете своята свещена идея като зеницата на окото си и за нищо не я продавайте. Дето ходите, каквото правите, навсякъде носете своята свещена идея. Ако разбойникът отива да убива и краде и носи със себе си своята свещена идея, най-после тя ще го спаси. Обаче, ако светията не носи със себе си своята свещена идея и разчита на това, което е придобил вече, той скоро ще изгуби светостта си. Дръжте здраво своята свещена идея, че нищо в света да не е в състояние да я отнеме. Като греши, човек трябва да изправя грешките си. Какъвто да е човек – обикновен, талантлив, гениален или светия, всеки трябва да изправя грешките си. Грешките никога не се прощават. Да изправиш една погрешка, това е човешко. Да проявиш една добродетел, това е Божествено. Когато Божественият и човешкият принципи се съединят в едно, ражда се нещо красиво и възвишено.

Проявената Божия Любов, проявената Божия Мъдрост
и проявената Божия Истина носят пълния живот.

42. Лекция от Учителя, държана на
11 юли, 1930 г. София – Изгрев.

1930_06_13 Методи за самовъзпитание
лекция пред специалния клас

МЕТОДИ ЗА САМОВЪЗПИТАНИЕ

Т. м.

Каква разлика има между числата 12 и 21, 13 и 31, 14 и 41? Сборът от числата на 12 и 21 е три, но разликата между тях е с девет единици. Сборът от числата на 13 и 31 е четири, но те се различават едно от друго с 18 единици. Сборът от числата на 14 и 41 е пет, но разликата между тях в количествено отношение е 27. В числото 12 на първо място стои единицата, което показва, че тя заповядва. В 21 на първо място е двойката. Значи, двойката заповядва. Ако числата 12 и 21 представят човешки домове, в първия дом мъжът управлява, а във втория - жената.

Като изучавате числата, виждате, че всяко число съдържа в себе си известен брой единици. Това е външната страна на числата. Те имат и своя вътрешна страна, която Природата старателно крие от окото на обикновения човек. И животът има две страни: външна и вътрешна. Що се отнася до външната страна на живота, мнозина я разбират, но вътрешната страна - малцина я познават. Зад всяко число Природата е поставила нещо, което открива само на разумните. На обикновените хора тя представя числата само като количествени величини.

Като не разбират Законите на живота, хората се морализират едни други, но въпреки това, не се изправят. - Защо? - Не знаят, как да се морализират. Да морализирате човека, това значи, да му помогнете, без да го изложите, без да накърните неговото достойнство. В един анекдот из руския военен живот се разправя, как постъпил генерал Кутузов с един от своите офицери. Последният имал обичай да стои дълго време в сутринния си халат и така се явявал пред войниците. Това било известно на генерала. Една сутрин той посетил полка, където служил въпросният офицер и го заварил в същото положение: в халата и с чашка кафе в ръка. Генералът се приближил към офицера, поздравил го любезно и казал: Моля, разведете ме в частта си, да видя, как вървят работите. Понеже нямал време да облече униформата си, офицерът се принудил да изпълни моментално желанието на генерала. Той станал от стола си и тръгнал с генерала на обиколка. Минало цял час, когато офицерът, заедно с генерала, се върнали на мястото, откъдето тръгнали. Генералът се сбогувал с офицера, без да каже дума за облеклото му, и пожелал втори път да дойде на преглед. Какви са били съображенията на генерала, да се разхожда цял час с офицера, за това могат да се дадат различни тълкувания. Важен е резултатът от тази обиколка. От този ден офицерът никога не се явявал

пред войниците си в халат.

В ранен утринен час млад войник се разговаря с млада, красива мома. В това време минава полковникът и вижда, че войникът не го поздравява. Той му извиква: Войник, защо не козируваш? Стреснат от гласа на полковника, войникът се обръща, застава пред командира, без да каже нещо. Веднага момата пристъпва към полковника и спокойно отговаря: Той беше с лице към мене, разговаряхме се, затова не ви видя.

Питам: Право ли е постъпил Кутузов? - Право е постъпил. - Право ли е постъпила момата, която защитила войника? - И тя постъпила право. Тя била интелигентна мома. Като разбрала, че войникът ще бъде наказан, тя го защитила, за да намали наказанието му. - Защо полковникът не отговорил нищо на момата? Той можа да ѝ каже, че не е нейна работа, да се меси в задълженията на войника. В лицето на момата полковникът познал дъщерята на неговия генерал. Явява се въпросът: от уважение към генерала ли отстъпил полковникът, или от уважение към момата? Ако бяхте вие на мястото на Кутузов, как щяхте да постъпите? Добре е постъпил Кутузов. Той приложил един от методите на Природата. Когато имате някакъв недостатък, Природата ви хваща за ръка и ви разхожда известно време, докато съзнаете недостатъка си. След това ви връща на мястото, откъдето ви е взела. Природата е разумна, не изобличава човека, но го изправя.

Каква поука можете да извадите от двата примера, които ви дадох: за Кутузов, който се разхождал с офицера по целия лагер, и за войника, който се разговарял с генералската дъщеря? Това са два примера, които много рядко се случват. Едва ли ще се случи втори път на главнокомандващия армията генерал, да се разхожда по целия лагер с офицер, облечен в халат. Едва ли ще се случи втори път, войник да се разговаря с генералска дъщеря. И офицерът, и войникът са изложени пред началствата си. Ако някой от вас се намери в едно от двете трудни положения, кое бихте предпочели: да бъдете в положението на офицера с халата, или на войника, който се разговаря с генералската дъщеря? За предпочитане е положението на войника, защото момата се застъпва за него, а офицерът нито сам може да се оправдае, нито друг някой се застъпва за него. И в двата примера има нещо за подражаване. Постъпката на Кутузов е благородна. Той даде един урок на офицера, без да го изобличи. И в постъпката на генералската дъщеря има нещо благородно. Тя взе отговорността на войника върху себе си и го защити пред полковника.

Примерите, които ви дадох са ценни като образци, за отношенията между

хората. Като мислите върху тях, можете да спрете вниманието си върху постъпката на Кутузов, върху положението на офицера с халата и върху заключенията, които войниците си вадят, когато гледат, как Кутузов и техният ротен се разхождат из лагера. Във втория пример има пак три положения: положението на генералската дъщеря, на войника и на полковника. Всеки човек може да изпадне в едно от тези шест положения и трябва да знае как да постъпи. Когато човек изпълнява известна служба, трябва да бъде внимателен, да не дава лош пример на окръжаващите. Ако е началник, той трябва да знае кога и как да прави забележки на своите подведомствени. Мислите ли, че офицерът, който се е разхождал с Кутузов, си позволил втори път да се явява пред войниците си в халат?

Да се върна към числата, с които започнах лекцията. Казахме, че в числото 12 единицата е на първо място. Значи, тук управлява принципът на мисълта - разумният принцип. В дом, където разумността управлява, ще се чува само философия. Всички ще говорят за наука, за музика. Всички ще учат, ще пеят и свирят и ще говорят върху това, което правят. В числото 21 управлява двойката - принципът на сърцето, т.е. на чувствата. В такъв дом ще се говори за благодеяния, за ядене и пиене, за всичко, което се отнася до чувствата. Всяко число носи известен род енергии в себе си, които влияят върху човека и го заставят да работи. Ако някое дете се роди през месец декември, при пълнене на луната, то ще бъде заставено да мисли. Умът ще работи в него повече от чувствата, защото е родено зимно време, в студа. Студът е едно от неблагоприятните условия в живота. Тези условия, именно, заставят човека да мисли. Чрез мисълта той разрешава и най-мъчните си задачи. Ако някое дете се роди през месец май, чувствата ще вземат надмощие. Това дете ще чувства повече, а ще мисли по-малко. Месец май е от благоприятните месеци през годината. Той располага повече към музика, песен, ядене и пиене. Както месеците декември и май представят влиянието на два противоположни рода енергия, такова нещо представят числата 12 и 21.

Числата, с които работим, са живи. Щом е така, не е безразлично, дали ще работите с числото 12 или 21. Тези числа съдържат едни и същи цифри, но местата им са променени. С промяна на местата им, става промяна в гамата и в енергиите, които действат в тях. Не е безразлично дали едно дете е родено в дом, където играе роля числото 21. В първия случай, бащата има надмощие, а във втория - майката. Следователно, в първия случай детето, което се роди в този дом, ще прилича на баща си и по ум, и по характер. Във втория случай, то ще прилича на майка си. Сборът от цифрите и на двете числа е три. Значи, резултатът е един и същ. Това показва, че човек трябва да реши задачите на живота си, независимо от това, дали ще ги решава по пътя на ума, или по пътя на сърцето. Има

известна разлика при решаване на задачите по пътя на ума от тези, които се решават по пътя на сърцето. Важно е обаче, задачите да бъдат решени. Например, в дома на числото 12 дохожда един беден човек. - Как ще постъпят с него? - Ще му дадат съвет, как да подобри положението си, за да излезе от беднотията. Ако същият човек отиде в дом 21, там ще му помогнат материално: ще му дадат пари, хляб, някоя стара дреха. Кой дом е постъпил по-разумно? И двата дома могат да постъпят разумно, и двата могат да постъпят неразумно. Ако в дома 12 му дадат добър съвет и от сърце, постъпката е разумна. Ако само го морализират, постъпката не е разумна. В дома 21 могат да му дадат необходимата подкрепа за деня, а могат да му дадат голяма сума, с която да го спънат.

Има случаи в живота, когато една дума произвежда такъв резултат, както и най-голямата помощ, дадена с любов. И обратно, има думи, които могат да разрушат човека. Те са подобни на бомбите.

Две деца намират едно малко, тънко въженце, закачено някъде. Те се радват, че могат да си поиграят с него. Вадят кибрит от джоба си и го запалват. В този момент, край тях минава един възрастен човек и като вижда, какво правят децата, веднага прерязва въжето. Децата се чудят, защо този човек им разваля играта и започват да се сърдят. Възрастният не счита за нужно да се извинява пред тях. Той няма време даже да им обяснява, защо постъпи така. Въженцето, което те запалиха, е фитил на бомба, която е заровена близо някъде. Те не виждат бомбата, не разбират, какво може да произлезе от тяхната игра. После той им разказва какво нещо е бомбата, как действа тя, и те се успокояват. Добре постъпил този човек. Той спасил децата от едно нещастие.

Сега и на вас казвам: Не си играйте с фитила на бомбите, нито със самите бомби. Те са огън, от който можете да пострадате. С други думи казано: Не си играйте с думи, които могат да експлоадират. Ще кажете, че има невинни думи, като въженцето на фитила. Наистина, невинни и безопасни са тези думи, но ако не са свързани с бомби. Щом се свържат с бомба, те стават опасни и причиняват големи нещастия. Силата на думите, с които си служите, се познава от резултата, който те произвеждат. Понеже не знаете какъв ще бъде крайният резултат на думите, с които си служите, вие трябва да бъдете внимателни, какво ще кажете и как ще го произнесете.

В Природата съществува морал, който има отношение към всички същества в живота и в Природата. Той е еднакво валиден за всички живи същества. Човешкият морал е валиден само за хората, а моралът на Природата - за всички същества. Този морал не прави изключение за никого. Той е еднакво задължителен за всички живи същества. Никой не

може да избяга от отговорност пред морала на разумната природа.

Казвате: Какво отношение имат към нас Кутузов, офицерът с халата, полковникът и войникът? Колкото и да ви се виждат далечни тези примери от вас, те имат отношение към вашите прояви. Кутузов представя Природата, която хваща човека и го развежда в полето на собствения му живот и му показва грешките. Когато човек не постъпва правилно с ближните си, Природата ще го хване за ръка, ще го заведе настрана и ще го научи, как трябва да постъпва. Във втория пример момата е Природата, а полковникът - ученикът. Природата се застъпва за онеправдания, а на ученика дава един добър урок. В третия пример, с двете деца, Природата се проявява чрез възрастния, чрез неговата разумност. Той предпазва децата от резултата на техния опит. Всички хора - възрастни, млади и деца, имат детински желания. Всички обичат да правят опити, но за повечето от тях не са готови. Тази е причината, поради която много от опитите свършват с експлозия.

Днес ви дадох три примера - за Кутузов, за полковника и за възрастния, който спаси децата, да мислите върху тях, да видите, как се проявява разумността в човека. В положението на кого от тримата бихте желали да бъдете? Всички ще искате да бъдете в положението на онзи, който спасява децата. Правете преводи, да видите, на какво можете да оприличите генерала, офицера, полковника, момата, войника, децата и възрастния човек. Например, момата може да се оприличи на съвестта в човека, а момъкът - на сърцето. Момата го успокоява, казва му да не се страхува - няма да бъде наказан. В този случай, момата е защитница на момъка. Много примери има в живота, които могат да се използват при самовъзпитанието на човека.

Ще изнеса още един пример. Представете си, че момък и мома се разговарят. Момъкът е добре облечен, с нови дрехи, представя се за богаташки син. В това време един човек се приближава към момъка и му казва: Господине, моля, платете си дрехите. Този човек е търговец, от когото момъкът си купил дрехи, но забавил с изплащането. Момата веднага запитала търговеца: Колко струват дрехите? - Пет хиляди лева. - Заповядайте, вземете тези пет хиляди лева, които аз дължа на момъка. Търговецът благодарил и продължил пътя си. След това момата казала на момъка: Сбогом, днес заминавам за чужбина. Повече няма да ме видите.

Какво разбирате под думата "самовъзпитание"? Да се самовъзпитава човек, това значи, да си представи мислено всички положения, в които животът може да го постави, и да бъде готов да се самопожертвва. Човек може да се намери в положението на Кутузов, на офицера в халата, на неговите

войници. От друга страна, той може да се намери в положението на полковника, на генералската дъщеря и на войника, или в положението на търговеца, на момъка и на момата. Търговецът можеше да извика момъка настрана и да му каже, да си плати дълга. Обаче, той му казва това направо, без да го извика настрана. - Защо постъпва така. Какво има предвид? - Той иска да изложи момъка пред момата, да го застави да му плати? С това той постига целта си: и двамата се засрамват. Момата изважда от джоба си пет хиляди лева, дава ги на търговеца, но след това се разделя с момъка.

Следователно, като си представи всички положения, в които може да изпадне, човек трябва да знае как да постъпва, и то най-разумно, с най-малки противодействия и недоразумения. При каквото положение да се намира, човек трябва да се справя разумно. Това значи метод на самовъзпитание. По този начин именно, човек може да възпита ума, сърцето и волята си. Още със ставането си от сън, човек трябва да предвижда, какво може да му се случи през деня, за да вземе предварително мерки. Човек неизбежно ще мине и през доброто, и през злото, защото са поставени на пътя му, като условия за растене и за самовъзпитание. Като четете, или ви разказват случки от живота, виждате, че те имат двояко въздействие върху вас: добро или лошо. Разумният се ползва от всички случаи на живота, а неразумният - не може. Благородните и добри постъпки действват благоприятно върху човешкия характер и самовъзпитание. Например, след защитата на момата пред полковника, последният започнал да става по-мек и внимателен към войниците си.

Следователно, каквото и да ви се каже за човека, не бързайте да се произнасяте и да критикувате. Има кой да възпитава човека. Ако сам не се възпита, Природата ще го възпита. Всеки човек е поставен при условия да се огледа и възпита. Все ще се намери някой да ви даде един добър урок, от който да се поучите. Не е лошо, че греши човек. Лошо е, когато не изправя грешките си и не се учи от тях. Добрата страна на грешките се заключава в това, че чрез тях човек познава себе си, познава ближния си и се отнася снизходително към всеки, който греши. Не е въпрос да се поощряват грешките, но не съдете грешния, падналия и слабия. Човек понякога греши, без да иска. Той е попаднал на хлъзгава почва, където падането е неизбежно. Обикновеният човек се учи от своите грешки, а мъдреците - от грешките на другите.

Примерите, които изнесох в днешната лекция, представят методи, с които Природата си служи при възпитанието на човека. Разумният човек ги използва за самовъзпитанието си.

За следния път нека всеки от вас изнесе три примера от живота: единият пример да бъде подобен на този с Кутузов и офицера, вторият - на полковника и генералската дъщеря, а третият - на момата, която платила дрехите на момъка. Ако не можете да дадете такива примери, не правете опита, който децата направили с въженцето на бомбата. Избягвайте опити, на които краят води към нещастие. Направите ли такъв опит, молете се да дойде възрастният и разумен човек с ножчето си, да прережe въженцето, преди още бомбата да е избухнала. Като видите, че реже въжето, не се сърдете, че се бърка в работите ви. Той ви спасява от нещастие. Благодарете му, че прерязва въженцето. Следователно, видите ли, че започнатата работа не върви, или дойде някой да ви попречи, не роптайте. Щом работата ви не върви, това показва, че невидимият свят ви препятства, за да ви избави от едно голямо зло. Десет пъти да развалят работата ти, не съжалявай. За предпочитане е да прережат въженцето на твоя опит, отколкото да го оставят да изгори, и бомбата да избухне. Например, някой следва по медицина, но работата му не върви. Навсякъде среща пречки: в изпитите пропада, другарите му не го обичат. Той се чуди, защо става така. - Много естествено. Медицината не е за него. И да завърши по медицина, той не може да бъде полезен на хората. За да не страда повече, предварително прерязват въженцето на неговия опит. Друг следва по богословие, но не му върви. - Защо? - Някой прерязал въженцето му. Човек трябва да се заеме с тази работа, която е определена за него. Това значи, да върви в правия път на доброто. Кога ще стигне до него, не е важно. Важно е човек да постигне целта на своя живот. - По кой път се стига към целта? - По мекия път, т.е. по пътя на разумността.

- Само светлият път на мъдростта води към истината.
- В истината е скрит животът.

40. Лекция от Учителя, държана на
13-ти юни, 1930 г., София – Изгрев.

1930_06_15 Преди Авраама
неделна беседа

ПРЕДИ АВРААМА

Рече им Исус: „Истина, истина ви казвам, преди да бъде Авраам, аз съм."
Йоана 8:58

В света съществува една Божествена философия, една Божествена Мъдрост, която не е създадена сега, но от памтивека. Тя е създала всичко. Защо хората дълго време не са знаяли за нейното съществуване? Защото били деца, занимавали се с играчки. Който не знае нищо за тази философия, прилича на малките деца, които по цели дни играят с пясък и вода, правят си къщички и ги събарят. Какво придобиват с тези къщички? Те са ценни само като упражнения, но нищо не допринасят на човечеството. Каквото е отношението на децата към пясъчните къщички, такова е отношението на много от сегашните хора към Божествената философия. Те гледат на нея като на забава, да убиват времето си. Не е лошо да се забавлява човек, но само от време на време. Реши ли цял живот да мине в забавления, той скъпо ще плати. Пясъчните къщички са неустойчиви, нищо не остава от тях. Който се забавлява с такива къщички, отива заедно с тях. Къде са онези хора, които са правели само пясъчни къщички? Къде са онези хора, на които са правени паметници? Къде са онези велики държави и империи, които създаваха страх и трепет между народите?

„Преди да бъде Авраам, аз съм". Значи, два принципа разрешават въпросите в живота: Авраам и аз. Всеки човек е същевременно Авраам и аз. Преди да бъде Авраам, т. е. преди да бъде човекът, аз съм бил, т. е. Божественото Начало, което е създало и земята, и небето – цялата вселена. Евреите запитаха Христа: „Ти по-голям ли си от отца ни Авраама, който умря? На този въпрос може да се противопостави следния: Ако Авраам беше по-голям, защо умря? Защо остави той евреите да бъдат роби, подвластници на Римската империя? Не е въпрос само до външното робство, има по-страшно робство – вътрешното. Казано е в Писанието: „Който греши, роб е на греха". Да греши човек, това значи, да бъде вътрешно поробен; вътрешното робство води към смъртта. Човек може лесно да се освободи от смъртта. – Как? – Като престане да греши, като даде предимство на Божественото Начало в себе си. Дайте първо място на Бога в себе си, а после на човека, т. е. на Авраама. Не казвайте, че по-горен от човека няма. Преди Авраама беше Бог, Христос, великият принцип – Любовта.

Като не разбират дълбокия смисъл на живота и на отношенията си към Първата Причина, хората започват да критикуват Провидението и сами се излагат на опасности. Така един полковник критикувал главнокомандуващия руската армия, генерал Кутузов, за отстъпленията, които правел пред Наполеон. Кутузов имал велик план, който полковникът не разбирал, и затова критикувал тактиката на генерала. По отношение военната тактика, Наполеон беше гений, а Кутузов – талант, поради което последният ценеше методите, с които Наполеон действаше. Обаче, Кутузов имаше предвид интересите на руския народ и отстъпваше планомерно. Един ден Кутузов посетил полковника в частта му и го намерил в домашна, интимна обстановка пред войниците си: облечен с халат и с чаша чай на масата. Това било обичай на полковника. Като видял генерала пред себе си, полковникът станал на крака, козирувал почтително и останал на мястото си смутен и изненадан. Генералът се приближил любезно към него, хванал го под ръка и го помолил да го разведе из лагера, да разгледа положението, в което се намирала частта му. Полковникът давал обяснения за всичко, но се чувствал крайно засрамен, да обикаля целия лагер с халат под ръка с генерала. Като свършили обиколката, генералът се ръкувал с полковника, благодарил му и казал, че и друг път ще го посети. Полковникът си взел бележка от случая, и втори път не си позволил да излиза пред войниците си в домашно облекло и да пие чай пред тях. Той се трогнал от тактичната и благородна постъпка на Кутузов, но през целия си живот не забравил разходката си из лагера с него.

Мнозина обичат да критикуват било Провидението, било реда и порядъка в света, или живота, с несгодите и нещастията в него, но забравят своите слабости, като руския полковник. Но ще дойде генералът, т. е. Провидението, ще ви хване под ръка и ще ви разведе по целия свят. Втори път ще мислите, имате ли право да критикувате Провидението, живота и порядъка в света. В какво положение е заварил Кутузов полковника? Той бил в пълна униформа, с добре изчистени и лъснати чизми, готов за работа. Генералът пак го хванал под ръка и се разходили из лагера. Следователно, когато Провидението хване човека под ръка и го разведе по света, ако е разумен, той взима поука от предадения му урок, и втори път не изпада в същата погрешка.

В примера с генерала и с полковника виждаме два отлични характера: Кутузов, който постъпил благородно и тактично, и полковникът, който не се извинявал, но запазил присъствието на духа си. Той взел поука от погрешката си и никога повече не я повторил. И положението на войниците е било особено. Те гледали, как полковникът им, по халат, се разхожда с генерала под ръка и, едни от тях намирали, че това е в реда на

нещата; други се ужасявали и влизали в положението на своя началник; трети се възхищавали и от двамата: от генерала, който не дал вид, че положението на полковника е неестествено, и от полковника, който запазил присъствието на духа си и изпълнил задачата си като началник на войниците.

Примерът с Кутузов и с полковника е един от великите примери в човешкия живот. Той дава условия за мисъл, за проява на благородство и за създаване на приятелски отношения. След това Кутузов и полковникът станали добри приятели. Ще кажете, че човек трябва да бъде изпълнителен, да спазва законите и да не отстъпва от тях. Право е, човек трябва да бъде изправен към разумните закони, но не от страх, а от съзнание и любов. Трябва ли да се отзовете на поканата на стражаря от страх? Покани ли ви стражарят да тръгнете след него, не чакайте да ви застави насила да направите това. Тръгнете след него доброволно, съзнателно и не се страхувайте. Стражарят представя разумния закон. Натъкнете ли се на него, следвайте го неотклонно. Той ще ви даде добър урок, с който ще изправите погрешките си.

Всяко нещо се разглежда от три страни: по форма, по съдържание и по смисъл. В горния пример войниците представят формата, полковникът – съдържанието, а Кутузов – смисъла. Войниците са учениците т. е. слушателите, публиката, пред която се разиграва действието. Ако нямаше войници, урокът щеше да бъде безпредметен – нямаше да се предаде. Ако полковникът нямаше обичай да се явява сутрин пред войниците си с халат и пред тях да пие чая си, урокът щеше да бъде лишен от предмет, т. е. от тема. И най-после, ако Кутузов не беше мъдър, благороден човек, предаването на урока нямаше да има смисъл. Войниците, полковникът и Кутузов, като разумно съчетание на условията, дават възможност да се предаде един велик урок, в който, всяко условие да се прояви самостоятелно и свободно. Кой на каквото място се намира, така трябва да постъпва. Ако си на мястото на войниците, ще постъпиш като тях; ако си на мястото на полковника, ще постъпиш като него; ако си на мястото на Кутузова, ще постъпиш по неговия метод.

Съвременните хора се нуждаят от нова философия на живота, необходима за тяхното правилно развитие. Ако човек не дойде до ново разбиране, животът му ще бъде пълен със страдания и нещастия и, като не може да си обясни причините за тях, ще обвинява Провидението, окръжаващите и условията. Време е да се откажете от отрицателните мисли и чувства. Смисълът на живота е в положителното, а не в отрицателното, т. е. в прилагане на новото, а не само в теоретизиране. Дойдете ли до музиката, няма защо да говорите за нея, но идете да слушате някой виден музикант.

Той ще ви покаже, какво нещо е истинската музика. Искате ли да знаете, как да се молите, идете при някой духовен човек и вижте, как живее и как се моли. Ако искате да знаете, какво нещо е театърът, идете в един от най-видните театри и вижте, как играят актьорите. Всяко нещо се учи на самото място и от ония хора, които го прилагат. Какво нещо е науката, ще научите от учените. Обаче, и музикантите още не знаят всичко, което се отнася до музиката; и духовните, хора не знаят всичко за молитвата; и учените не знаят всичко за науката. Има нещо ново, което всеки момент се прибавя към познатото. Животът е непрекъснат, постоянно приижда. Хората са изучавали и изучават прекъснатия живот, поради което преждевременно остаряват. Капката вода не крие всички възможности на водата. Силата на водата е в множеството капки, които се съединяват в едно цяло и работят заедно.

Смисълът на живота се крие в неговата непрекъснатост. Ще каже някой, че е добър човек, че е живял честно. Възможно е, но, въпреки това, Провидението ще дойде и ще го изкара по халат пред войниците му; след това ще го хване под ръка и ще го разхожда из целия лагер. Ти можеш да бъдеш в положението на Кутузов, но и той отстъпва. Кутузов искаше да каже на полковника: Ако и аз имам твоите навици, един ден Наполеон ще ме хване под ръка и ще ме разхожда из цяла Франция пред войниците ми, облечен в домашен халат. Но аз искам да бъда умен, да не ме намери Наполеон пред палатката ми с халат и да ме разхожда пред френските войници. Помнете: за всеки, който носи в себе си известни недъзи, ще се намери един Кутузов, който ще го разхожда пред войниците му из целия лагер. Ще кажете, че това е съдба. Съдба е, но която човек сам си кове. Не може ли полковникът да излезе пред войниците си стегнат, облечен във формата си и, даже да пие чая си пред тях, щом види Кутузов, веднага му отдаде нужното внимание и да го посрещне, както трябва.

„Преди да бъде Авраам, аз съм”. С други думи казано: преди да беше земята, слънцето беше, т. е. Великата разумност, която твори и съгражда нещата. Ако земята каже, че може да живее сама, веднага ще се разруши и изчезне. Земята ще съществува дотогава, докато центърът ѝ е свързан с центъра на слънцето. В който ден се откъсне от слънцето, тя ще престане да съществува. Понеже е свързана със слънцето, тя има отношение към всички планети в слънчевата система. Ще кажете, че в Библията е писано другояче, т. е. първо земята била направена, а после слънцето и другите небесни светила – в четвъртия ден. Мойсей, който разбирал великите закони на Битието, вярно е предал фактите за създаването на света, но преводачите са направили известни погрешки. Оригиналът е верен, но в копията са допуснати неверни факти. Как е възможно, слънцето, в което влизат толкова много планети, да бъде създадено след земята? При това,

всички планети му се подчиняват, зависят от него, а то да бъде създадено след тях. Това е невъзможно. То е все едно да допуснем, че първо се явяват децата, а после родителите. Каква логика има в това? Ще дойдат някои философи да разискват върху въпроса, кой се явил по-рано: кокошката или яйцето. Невъзможно е да се яви яйце без кокошка. Яйцето представя материалната страна на Божествения свят. Значи, Божественият свят се ограничил в едно малко яйце, за да стане видим и разбран за човека. Божественият принцип работи и в яйцето. Хората търсят Божествения принцип, т. е. Бога в живота, в природата, в хората, но никъде не Го намират. – Защо? – Защото целият свят, цялата природа са в Бога; те са Негови творения. Как можете да намерите създателя на часовника в самия часовник? Часовникът напомня за своя създател, но създателят е другаде. Като се развали часовникът ви, ще намерите някой майстор да го поправи. Той може да е негов създател, но вие го намерихте вън някъде, а не в часовника, Следователно, Който е създал света, Той е вън от него и вътре в него, вън от природата и вътре в природата. Това е една от великите аксиоми на живота. Които не вярват в тази аксиома – това е тяхна работа. Мнозина не вярват и в геометрическите аксиоми, но това не значи, че те не са верни. Аксиомите са валидни за учените, които изучават и разбират геометрията. Низшите същества не се интересуват от техните аксиоми и не ги признават.

Да се върнем към непреривния живот. Какво представя той? Нещо подобно на плат, който се тъче. С една нишка става ли плат? Много нишки трябва да се насноват, за да можете да изкарате плата. При това, днешната работа не прилича на вчерашната, и утрешната няма да прилича на днешната. Ето защо, непреривен е животът; той няма начало и край, и всеки момент към него се прибавя нещо ново. Като знаете това, не казвайте, че не живеете добре, но всеки ден прибавяйте към живота си нещо ново, с което да се повдигате и обновявате. Живейте според законите на разумната природа, за да бъдете доволни от себе си.

Какво представя разумната природа? - Живот, изявен от три страни: физическа страна, която включва в себе си среда, условия и възможности; духовна страна, която включва всички закони, и умствена страна или Божествена, в която влизат всички факти и принципи, които работят в целокупния живот. И най-после, над всичко това стои Великата разумност, която направлява средите, условията и възможностите, както и законите, фактите и принципите. Тези неща са неразривно свързани. Ето защо, за да разбира средата, в която живее, човек трябва да разбира условията и възможностите; за да разбира условията и възможностите, той трябва да разбира законите, фактите и принципите. Само по този начин човек може да излиза от една среда в друга и да се ползува от нейните условия. Само

така можете да разберете, как рибата е станала птица, а птицата – млекопитаещо. Докато е във водата, рибата не може да стане птица. Тя трябва да научи условията, при които може да живее в рядката среда – във въздуха. Тя трябва да се нагоди към този живот. Само при това положение тя ще влезе в новата култура.

Непреривният живот подразбира минаване от едни условия в други, от една култура в друга. При това, всяко нещо трябва да става на време. Ако воюваш, навреме ще воюваш. Не попаднеш ли на определеното време, ще бъдеш бит. Трябва ли хората да воюват? – Ако воюват и се убиват, не трябва да воюват: ако воюват без да се убиват, войната е на място. Война, която взима човешки жертви, е остатък от старата култура. По въпроса, дали хората трябва да воюват, или не, съществуват две мнения: мнението на тъмнината и мнението на виделината. Който подържа първото мнение, казва, че светът ще се оправи с наказания, затвори, бесилки и войни. Който подържа второто мнение, казва, че светът ще се оправи само чрез доброто. То е в сила да се справи със злото. От излизането на Адам от рая досега хората живеят по старата култура, но още не са се справили със злото. Помнете: светът може да се поправи само чрез любов, знание и сила. Вън от любовта, знанието и силата, човек е осъден на страдание и мъчнотии.

Всички хора искат да бъдат щастливи. Без вяра в Божественото Начало, никакво щастие не може да се постигне. Като вярва в това Начало, човек се домогва до истината, която го прави свободен и му дава импулс за работа. Много естествено. Когато излезе от затвора, човек започва да работи и осмисля живота си. Когато болният напусне болницата, не търси вече лекари, но всеки ден прибавя по нещо към здравето си. Човек трябва да пази здравето си, докато е здрав. Това се постига със здравословни мисли и чувства. Внасяйте в ума и в сърцето си само такива мисли и чувства, които обновяват и укрепват организма. Дойдете ли до противоречията в живота, не ги допущайте в себе си. Оставете ги вън и ги разглеждайте, както ученият ботаник изследва растенията. - Защо Бог е допуснал противоречията? На този въпрос може да се зададе друг: Защо човек допусна противоречията в своя живот? Детето няма право да пита майка си, защо постъпва с него по един или по друг начин, но то трябва да се учи. Ако не е готово да се учи от майка си и от баща си, то не ги обича. Кога детето не обича майка си? Когато не е родено с любов. Какво дете ще роди майката, ако едновременно мисли за двама – за своя мъж и за друг когото обича? Ще кажете, че това е престъпление. Не е там въпросът. Важно е, къщата, която майсторът гради, да бъде здрава. Един майстор трябва да я гради и при това, на един и същ терен, а не на различни терени.

В заключение на това казвам: Момата трябва да се жени за човек, когото

обича. Не го ли обича, да не се жени за него. Същото се отнася и до момъка. От гледището на любовта, не е позволено на човека да се жени без любов. Не е позволено на майката и на бащата да раждат деца без любов. Следвайте закона на любовта във всички свои действия, и не се страхувайте от нищо. Бог е Любов. Следователно, като се жените, призовете Името Божие между вас. Не е ли Бог между вас, и женитбата, и раждането на деца е търговска сделка. Следователно, допуснете ли търговията в най-свещените отношения на хората, не очаквайте никакво щастие, никакви постижения. Помнете: това, което отнема щастието на човека, което разрушава неговите възвишени мисли, чувства и постъпки, е отсъствието на любовта. След всичко това ще кажете, че Божията воля е била да страдате, да боледувате и да умрете. Не е така. Казано е в писанието, че Бог не съизволява в страданията и в смъртта на грешника. Значи, Божията воля е в растенето и в развитието на човека.

„Преди да бъде Авраам, аз съм". Значи, Христос е бил преди Авраама. Авраам се е учил от Христа, понеже Христос носеше в себе си истинската философия на живота. Който следва тази философия, не умира, но се видоизменя. Той не се нуждае нито от паметник, нито от гроб. Какъв по-добър паметник можете да намерите от живия човек, който служи на любовта, на мъдростта, на истината, на доброто, на кротостта, на въздържанието? Няма по-красиви паметници от живите хора, които въплъщават великите добродетели. Няма по-красив паметник от живия човек, който служи на Бога. Да служиш на Бога, това значи, да вършиш Неговата воля с всичко красиво и възвишено, което Той е вложил в тебе. Той е бил преди всички хора, и Той ги упътва в живота им. Затова е казано, че ученикът не може да бъде по-горен от учителя си. Ученикът ще върви по пътя на своя учител и ще изпълнява неговите заповеди. Мнозина казват, че не се нуждаят от външни учители. Те казват, че Духът ще дойде и ще ги научи на всичко. Не е така. Ако Духът може да научи човека на всичко, тогава той не се нуждае нито от майка и баща, нито от братя и сестри, нито от учители. За него и външната природа ще бъде безпредметна. Човек трябва да се учи отвън и отвътре; реалността е вън от човека и вътре в него. Вслушвайте се в думите, които Духът ви нашепва, но работете и навън, да видите, какво сте научили. Отвътре човек се учи, а навън прилага наученото.

Сега, като обяснявам тези неща, това не значи, че трябва да вярвате в думите ми. Ако нямате вяра в себе си, отвън нищо не може да направите. Всеки трябва да работи върху себе си, да развие това, което е вложено в него. Всеки има вяра, сила, търпение в себе си, няма защо да му се проповядва да ги търси отвън. Във всеки човек е вложено известно богатство, нищо друго не му остава, освен да прояви богатството и

добродетелите си. Трябва ли да учите войника на търпение? Като е станал войник, ще търпи: ще стои с часове с пушка в ръка на пост, ще стреля, ще се упражнява. Ако го изпратят на бойното поле, там още повече ще търпи: ял не ял, ще търпи и напред ще върви. Тъй щото, ако е за говорене, на човека се говори за онова, което не знае и което няма. Ако река да ви говоря за стария живот, вие го знаете по-добре от мене. Друг е въпросът, да взема цигулката си и да свиря: на всеки ще свиря специално парче, според нуждата, която има в дадения момент: на болния ще изсвиря такова парче, с което да го вдигна от леглото; на упорития – да смекча неговата упоритост; на безверника – да събудя вярата му и т. н. – Възможно ли е това? – Възможно е, съществува такава музика. Ако майката знае да свири по този начин, тя би преобразила характера на детето си; лошото дете ще впрегне на работа. Детето е лошо, защото има излишна енергия в себе си, която не знае, как да тури в действие. Чрез музиката майката насочва енергиите на детето в права посока, и то изменя характера си, става добро. Следователно, ако майката знае, как да даде път на енергиите в детето си, да започне да твори, то ще се изправи.

Това се отнася и до възрастния човек. Ако енергиите се подпушат, ако го отклонят от идеалите му, той става песимист, мрачен, зъл. За да помогнете на такъв човек, трябва да повишите вътрешната топлина, да потекат енергиите му свободно. Насърчете го, внесете в него вяра в живота, и той ще измени състоянието си, ще стане оптимист. Ще каже някой, че, като няма пари, не може да бъде оптимист. Той е на крив път. Важно е човек да бъде здрав. Щом е здрав, той ще работи и ще придобие това, което му е нужно. Здравият може да бъде и богат по ум, по сърце, по прояви. Не е външното богатство, което прави човека щастлив. Външно той може да се представя щастлив, но всъщност не е. В това отношение природата не търпи никакъв фалш, никаква лъжа. Тя иска да вижда нещата такива, каквито са в действителност. Ако можеш да говориш истината, кажи я, както е, без страх; ако не можеш да я кажеш, по-добре мълчи. Дойдете ли до истината, бъдете смели. Ние говорим за онази истина, която освобождава човека и създава в него нещо велико. Ако направите някаква погрешка, кажете истината, признайте се поне в себе си. Ако ви питат, вие ли сте счупили чашата или шишето, не скривайте истината, кажете си погрешката, никой няма да ви съди. По-добре е да говорите истината, отколкото да я забулвате. Който е скривал истината, всякога се е натъквал на мъчнотии, сам си е причинявал нещастия и злини. Навремето си още евреите не приеха Христа, т. е. не приеха Божия закон, поради което и до днес страдат. Но и християните, които приеха Христовото учение, още не са Го приложили. И те страдат по същата причина. Евреите казват, че признават Моисея, а християните – Христа, но и едните, и другите страдат. – Защо? – От неизпълнение на Божия закон. Ще кажете, че човек трябва да

ходи на църква. И това не е лошо, но ще стане ли той по-набожен? Други казват, че детето трябва да ходи на училище. Добре е детето да ходи на училище, но ще стане ли с това по-умно? Важно е човек да ходи на църква с любов; детето трябва да ходи на училище с любов. Без любов никой не може да стане набожен, и никое дете не може да стане учен човек. Религията и науката се придобиват само с любов. Отношенията между хората трябва да почиват на взаимно уважение и почитание. Дето Любовта присъства, там има разбиране и познаване на нещата.

Светът се нуждае от истински хора, които да прилагат своите идеи и разбирания. Само по този начин човешкият живот ще се оправи. Няма да минат сто-двеста години, това ще стане. Мнозина ще проверят думите ми, ще разберат, че казаното днес се е сбъднало. Като проверят това, могат да ми напишат по едно писмо. – Как ще се оправи светът? По естествен начин. Достатъчно е да си представите следната картина, за да разберете, как ще стане това.

По широк, безкрайно дълъг път вървят пътници, с пълни, натоварени коли със съкровища на богатите, които следват колите и спокойно разговарят помежду си. След тях вървят празните коли на сиромаси, бедни и страдащи, които търсят работа, да турят нещо в колите си. Богатите не подозират, че след тях вървят празни коли, но, и бедните не виждат, по какъв начин могат да си намерят работа. Обаче, керванът се движи, върви напред. Равният и гладък път привършва, и постепенно става по-стръмен и каменист. Движението на претоварените коли се затруднява, пътниците се заморяват, изпотяват, не виждат изходен път, не знаят, как да се освободят от мъчнотиите си. Критичният момент настъпва, те спират колите и започват да хвърлят част от богатствата си, да се облекчат. Колкото по-нагоре се качват, толкова повече хвърлят от товара си. Сега започва спасението на сиромасите: те спират празните си коли и започват да ги пълнят с излишния товар на богатите.

И тъй, на онези, които се оплакват, че колите им са празни, казвам: Имайте търпение, след стотина години и вашите коли ще се напълнят, но трябва да вървите след богатите. – Кой ще чака толкова време? – Който има търпение, ще чака и ще придобие нещо. Който няма търпение, ще изгуби и това, което има. Разумният свят има свой план, който за нищо и за никого няма да измени. Казано е в Писанието: „Който търпи, спасен ще бъде”.

Време е вече, хората да изменят живота си, да изменят своите разбирания и вярвания, да изменят начина на храненето, на спането, на женитбите си и т. н. Коренна промяна трябва да стане с човека, за да бъде готов за новото

време, за бъдещите условия. В бъдеще хората ще се обичат по нов начин и ще се женят по нов начин. Ако двама души, които се обичат, се срещат вечер, любовта им ще изчезне. Любов, която се ражда вечер, умира. За да живее вечно, любовта трябва да се роди сутрин, при изгрев на слънцето. Ако не се роди днес, при първия слънчев лъч, ще чакате друг ден, но той ще бъде епохален. Любовта не идва всякога. Тя има свой определен път, час и момент на проявяване. Същото се отнася и до раждането на човека. Има часове и минути безплодни, когато нищо не може да се роди; има часове и минути благоприятни, когато всичко се ражда, цъфти и зрее. Всичко, което става в природата, е точно определено. Ако природата не спазва строго своите закони, ние ще се намерим пред голям хаос и дисхармония. Който разбира великите закони на Битието, знае, че човек не се ражда само веднъж. Докато е на земята, той трябва да се роди поне два пъти: един път по плът, от майка и баща; вторият път по дух, от Бога. За това раждане, именно, Христос казва: „Ако не се родите изново, от вода и Дух, не можете да влезете в Царството Божие". Това значи роден от Бога. Духът ще бъде вашият баща, а Божественото Начало във вас представя силите, които взимат участие при раждането ви. За да дойде до това раждане, човек трябва да преустрои коренно своя организъм. Тогава той може да каже като Павла: „Ние няма да умрем, но ще се изменим". Казано е, че роденият от Бога грях не прави. Той е човекът на новата култура.

Новото човечество се нуждае от вътрешна просвета, от правилно разбиране на Свещените книги, от изучаване методите на великите Учители, Които са работили в света. Който е дошъл на земята да се учи, трябва да намери своя Учител, своята майка, своя баща, своя приятел, своя род. Не ги ли намери, той ще живее по стария начин, и резултатите на живота му ще бъдат същите. Той ще бъде млад, ще остарее, ще умре и ще занесе със себе си мисълта, че животът няма смисъл. Живейте по новия начин, за да имате нови резултати. Живейте добре на земята, за да бъдете добре и на небето. Ако не живеете добре, постоянно ще питате за онзи свят, но никога няма да разберете, какво представя той.

Каквито промени да стават в живота, това не трябва да ви обезсърчава. Временното, преходното се изменя, но вечното, абсолютното всякога си остава едно и също. Например, доброто, любовта, светлината при всички времена и условия си остават едни и същи. На неизменното и вечното човек разчита и се крепи. Ако не беше така, хората щяха да бъдат нещастни, защото нямаше на какво да се опрат. Радвайте се и вярвайте на вечното Божествено начало, за да влезете в живота на безсмъртието. Само по този начин връзката между първичната причина и човешката душа остава неизменна. Прекъсне ли се тази връзка, съзнанието на човека потъмнява, животът му се обезсмисля, и той умира. Като дойде до това

положение, човек се обезверява и отрича съществуването на друг живот, на всичко светло и възвишено. Това е така, защото е изпаднал в низходяща посока на живота, но не е вярно за всички хора. Който ходи в правия път, той гледа на нещата светло, вярва в бъдещия живот, във всичко възвишено. Той живее във великата истина на живота. Следователно, ако си попаднал в низходящата посока на живота, нищо друго не ти остава, освен да измениш движението си и да влезеш във възходящата посока.

И тъй, само онзи може да намери и познае истината, който разполага със съответен инструмент, чрез който може да я открива. Станете ли сутрин от сън, вземете този инструмент и измерете вътрешната си топлина. Ако забележите най-малкото понижаване на топлината, ще знаете, че има нещо неправилно във вас, което ще хвърли сянка върху вашето верую, върху вашите възгледи за живота. Следователно, за да не изпадате в песимизъм, направете всичко възможно, да повдигнете топлината си. Нормалната топлина ще нормализира живота ви. Направете опита с един болен и ще видите, че и тук действува същият закон. Достатъчно е да доведете температурата на болния до нормална, за да се почувствува той добре и да оздравее. Болният се нуждае от външна, чужда помощ. Донякъде това е естествено положение. Какво ще кажем за онзи, който не е на легло? Щом е здрав и се наричa човек, той сам трябва да си помогне. – Как ще си помогне? – Като възстанови функциите на своето тяло, като повдигне мислите и чувствата си и ги хармонизира. Разумният човек е лекар на себе си, той сам си помага. Неразумният очаква да дойде помощта му отвън.

„Преди да бъде Авраам, аз съм". Кой е този „аз съм"? – Божественият Принцип. Достатъчно е да помисли човек за този принцип, за да се изпълни със свещен трепет. Мнозина спорят с този Принцип, както Яков, но какво стана с него? Бог го бутна по бедрото, и той окуця. След това мина през големи страдания. Който се е опитал да спори с Господа, той е минал през големи страдания. И Йов спори с Господа, но главата му побеля от страдания: изгуби синовете, дъщерите, имането, здравето си. Най-после съзнанието му се пробуди, и той се обърна към Бога с думите: Господи, Ти си прав. Има нещо, което аз не разбирам, но видях навсякъде Твоята Мъдрост и Любов и се предавам в ръцете Ти. От този момент положението на Йов се измени, и всичко загубено му се възвърна. Който изпадне в положението на Йов, да мисли, че Бог е крив,а той прав; че целият свят е лош, а той единствено добър, ще го поставят на такива изпитания, които ще го заставят да мисли право. Нито светът е виновен, нито Бог, нито вие, но трябва да приемете Бога като среда, като условия, като възможности за подобряване на вашия живот. Знание е нежно на човека, за да изправи своите мисли и чувства, да тръгне по възходящия път.

Христос казва: „Преди да беше Аврам, аз бях”. Който разбере вътрешния смисъл на този стих, той ще се домогне до щастието, което се обуславя от знанието. Който е придобил истинското знание, той коренно изменя своя живот. Той гледа вече по друг начин на болестите, на страданията, на мъчнотиите. Болестите и мъчнотиите са негови неприятели. Следователно, щом види още отдалеч, че неприятелят му се задава, той не търси чужда помощ, но поставя картечницата си на пътя и започва да се защищава. Картечният огън на съзнателния човек не е нищо друго, освен неговите добродетели. Тъй щото, справяйте се с неприятелите си, преди още да са влезли в крепостта ви. Човешкото тяло е неговата крепост. Влезе ли неприятелят в крепостта ви, ще плащате контрибуция.

Като изучавате живота съзнателно, ще видите проявите му в три области: в областта на волята, на ума и на сърцето. Колкото по-неправилно се проявява човек в тези области, толкова по-големи са неговите смущения. Наистина, виждате, колко много страдат хората някои от своя ум, други – от сърцето си, и трети – от своята неразумна воля. Някой казва, че животът му е тежък, защото няма пари; друг казва, че приятели няма; трети се оплаква от липса на знания. Как мислите, ще бъде ли щастлив човек, ако има пари? Бог е давал и дава богатство на мнозина, но в края на краищата богатството пак се е връща при Него. – Защо? – Защото хората не издържат на условието. Бог дава Богатство на онзи, който е готов през целия си живот да не си служи с лъжата. Тази е причината, задето нито богатите остават завинаги богати, нито сиромасите завинаги сиромаси. И едните, и другите се поставят на изпит.

Това са положения, които имат отношение към Божествения живот, а не към живота на личността. – Защо? – Защото това, което е вярно за личността, не е вярно за индивида; вярното за индивида не е вярно нито за ума, нито за сърцето; вярното за ума и за сърцето не е вярно за душата. Личността, индивидът, умът, сърцето, душата, духът са категории със специфични отношения и предназначения. Личността и индивидът имат отношение към физическия живот. Чрез тях трябва да изучавате този живот във всички негови прояви, до най-големи подробности. Ако не разбирате физическия живот, не можете да разберете нито духовния, нито умствения, т. е. проявите на ума и на сърцето. Голяма мощ се крие в човешката мисъл. Тя върши чудеса. Мисълта е повлияла на растенията, на животните, на хората, даже и на природата. Щом е така, защо човек не си послужи с мисълта за усилване на своята вяра във великото и мощното, чрез което да повдигне живота си?

Една от причините за неуспеха на хората се дължи на безверието им в

Божествения Принцип, който е еднакъв във всички хора и работи по един и същ начин. Днес всички хора се стремят към обединяване. Те се групират в братства, в общества, с единствената цел, да дадат възможност на Божествения Принцип в тях да се прояви. Когато даде предимство на Божественото в себе си, човек може вече свободно да развива дарбите си, и сам да си помага в трудните моменти на живота. Ако е сиромах и се нуждае от пари, той няма да търси оттук-оттам, да очаква на благоволението на хората, но ще вземе магическата си тояжка и ще тропне тук, там, да види, къде има заровени пари. Щом намери мястото, ще разрови, ще си вземе, колкото му е нужно за момента и пак ще го зарови. Който разполага с магическата тояжка, той сам си доставя хляб, облекло и т.н. Достатъчно е да тропне с тояжката си един път, за да си достави всичко, каквото му е нужно. Ще кажете, че лесно се живее с магическата тояжка. За онзи, който владее законите на тази тояжка, всичко е лесно; за онзи, който не владее тези закони, по-мъчно нещо, от приложението на магическата тояжка, няма. За да владее законите на магическата пръчица, човек трябва да бъде разумен, любещ, да носи истината и Божественото знание в себе си. Засега растенията, плодните дървета прилагат донякъде законите на магията.Те сами приготвят и пекат своите плодове. Човек може да направи нещо повече от растенията.

Преди да беше Авраам, аз бях". С други думи казано: Преди да беше човекът, Божественото съществуваше. Ето защо, всеки човек трябва да даде ход на Божественото да се прояви. Много външни подтици идат в помощ на човека да прояви Божественото Начало в себе си. Първият подтик е любовта. Тя иде отвън и събужда Божественото в човека. Тази е причината, че, като люби, човек става по-добър, по-щедър, по-внимателен. Когато изгуби връзката си с Божественото Начало, човек започва да остарява, изгубва смисъла на живота си и се обезсърчава. Той се намира в положението на блудния син, който всичко изгубил и разпилял, но придобил такива опитности, които го връщат в бащиния му дом, отново да се свърже с любовта на баща си, да влезе в новия живот.

„Преди да беше Авраам, аз бях". Само онзи може да разбере този стих, който прилага Христовото учение. Едно се иска от човека: да признае Бога за свой Баща и да има към Него синовни отношения. Това значи, да живее човек и на небето, и на земята, както Бог живее. Това е Божествена идея, която трябва да внесете в умовете си. Само по този начин животът ви ще се преобрази. Иначе, ще се намерите в положението на малките деца, които правят къщички от пясък. Каквото направите, всичко ще се разруши. Дайте път на Божествения Принцип в себе си, за да възкръснете, да придобиете безсмъртието и да кажете като Павел: „Аз няма да умра, но ще се изменя".

42. Беседа от Учителя, държана на
15 юни, 1930 г. София – Изгрев.

1930_06_18 Абсолютна вяра
лекция пред общия окултен клас

АБСОЛЮТНА ВЯРА

Т. м.

Ако видите яйца в едно гнездо, вие се интересувате от тях дотолкова, доколкото могат да ви послужат за храна. Природата, която е създала яйцата, се интересува за тях дотолкова, доколкото може да ги запази, за да използва съдържанието им за нов живот. За нея всяко яйце е живот, създаден с големи усилия. За нас яйцето не струва много, но за природата не е така. Понеже в природата всичко е процеси, следователно, и яйцето е сбор от процеси. За пиленцето, което излиза от яйцето, важна е майката. То се интересува от майка си, къде е отишла, кога ще дойде и какво ще донесе. Щом види майка си, то веднага отваря устата си и чака да му тури нещо вътре. Кой научи пиленцето на изкуството да отваря устата си? Какво означава отворената уста? Минавате край една котка, виждате, че тя мяучи, отворила устата си. По-нататък виждате, че един вол отворил устата си и преживя. Срещате един човек , и той си отворил устата. В едно гнездо виждате пиленце, което също отворило устата си. Какво ще кажете за отворената уста? Ако вървите замислен, обременен, с глава, наведена към земята, вие нищо няма да постигнете. За да постигнете нещо, вземете пример от пиленцата в гнездото. Докато стоят със затворена уста, майката нищо няма да им даде. Обаче, отворят ли устичките си, майка им непременно ще им пъхне нещо вътре.На същото основание, искате ли да получите нещо, и вие, като пиленцата, трябва да дигнете главите си нагоре и да отворите устата си. Майка ви непременно ще пъхне нещо в устата ви. Някаква мисъл ще слезе отгоре, и вие ще я приемете. Щом се обезсърчите, вие отричате онзи велик закон, върху който е построен вашият живот. Не се обезсърчавайте, но вземете пример от растенията. Когато някой човек отреже клон от едно дърво, или насече корала му, дървото не се обезсърчава, но започва да изправя грешката. По какъв начин изправя грешката? Ако един клон е отрязан, нов израства; ако кората му някъде е насечена, дървото отделя особени сокове от себе си, с които заварява наранените места.

Оттук вадим заключението: не коригирайте Божественото в себе си,но оставете го свободно да се проявява. Щом се проявява свободно, то само ще коригира всички погрешки. Като не разбират Божиите закони, хората казват, че човек трябва да бъде добър. Те мислят, че ако човек е добър, няма да има никакви мъчнотии и изпитания. Какво нещо е доброто? Каквито определения да дадете за доброто, те са относителни. Досега никой философ не е дал абсолютно определение за понятието добро. И

нашето определение ще бъде относително. Ние казваме: Добро е това, което при всички случаи остава едно и също. То не се огъва. Както да въртиш, накъдето да обръщаш, доброто не се огъва. Добрият човек е извор, който постоянно дава. Казвате му: Дай! – и той дава. Добрият човек дава и не мисли, колко е дал, защо е дал, заслужено ли е дал. Това не значи, че добрият човек не разсъждава, но като цени времето, той предпочита да даде, отколкото да изгуби онова, което не се връща. Колкото искате от добрия човек, толкова ще ви даде. С добрия човек никой не злоупотребява. Всеки иска от него толкова, колкото е в състояние да даде. Най-малкото, дадено от добрия и праведния, има тежест. То крие в себе си нещо Божествено, а Божественото се отличава по това, че има вътрешен смисъл и съдържание.

Следователно, дръжте се за Божествените идеи в себе си, защото в тях е вашето спасение. Те съдържат мощна, велика сила. Откажете ли се от една Божествена идея, вие губите силата си. Когато първите човеци сгрешиха, те изгубиха онази основна идея в себе си, върху която се крепеше техният живот. Основната идея, върху която беше построен живота на първия човек, е абсолютната вяра. Докато не бяха сгрешили, Адам и Ева имаха абсолютна вяра в Бога. Той им каза да не ядат от плодовете на дървото за познаване на доброто и на злото, и те послушаха. Обаче, когато учителят на тъмнината влезе в рая, облечен в черен костюм, с черни гердани и с черен жезъл, и ги запита, защо не ядат от дървото, което е всред рая, те се разколебаха. Те не знаяха, какво да отговорят. Когато новият учител им каза, че, ако ядат от забраненото дърво, ще станат като Бога, те се раздвоиха и изгубиха вярата си. С изгубване на вярата си в Бога, те сгрешиха. Те решиха да ядат от плодовете на забраненото дърво. Значи, яденето на забранения плод се яви като последствие на разколебаване във вярата.

След всичко това някой пита, какво да прави, за да стане истински човек. Ако си загубил вярата си в Бога, ти не можеш да станеш човек. Бог е първият човек в света, а ти – вторият. Ако си изгубил вярата си в първия човек, твоята съдба е подписана вече. Каква вяра е тази, която от най-малкия ветрец се разколебава? Ако видите, че една запетая, точка или удивителна, не е поставена на място, вие се разколебавате. Това разколебаване се предизвиква от мъртви точки и запетаи. Какво ще правите, ако видите една жива точка или запетая, която не е турена на място? Знаете ли, къде се турят живите точки и запетаи? Според българския правопис точките, запетаите, двоеточието, се турят на едни места, а според английския – на други. Според строежа на българския език, членът се туря на края на думите, а в английски и в други езици – в началото на думите, пред самата дума. Защо в едни езици членът е отпред,

а в други – отзад, за нас не е важно. Ние констатираме само фактите. На български език пишем: човек-ът. Членът ът на края показва преодоляване на известни мъчнотии.

Изобщо, човек е същество, което се движи в две противоположни посоки, но преодолява всички мъчнотии, които среща на пътя си. Човек е същество, което мисли, което дава и което не лъже. Няма ли тия качества, не можем да го наречем човек. Който си позволи да лъже, той непременно ще понесе и последствията на лъжата. Лъжата е нарушение на известен закон, а всеки закон е свързан с динамическите сили на природата. Следователно, природата държи отговорен всеки, който лъже. Не е позволено на човека на изменя хода на природните сили. Който си позволи да направи това, той плаща с живота си. Всяка дума съдържа в себе си известен род сили. Като знае това, човек не може да употреби една дума вместо друга. Той не може да купи азотна киселина вместо глицерин и да у употреби за същото, за което е употребил глицерина. Всяко нещо трябва да се постави на своето място. Всяка дума, всяка мисъл, всяко чувство и всяко действие трябва да се поставят на мястото си. Не поставяте ли нещата на техните места, вие можете да създадете цяла катастрофа в своя организъм.

Като ученици, вие трябва да изучавате свойствата на всички неща, с които оперирате. Вие трябва да изучавате свойствата на храната, на въздуха, на водата, на светлината, на мислите и на чувствата си. Като изучавате тия елементи, заедно с тях изучавате и системите, с които те са свързани. С храната заедно изучавате стомашната система, с въздуха – дихателната система, с мислите – нервната система, с чувствата – сърцето и кръвообращението. Съвременните учени и физиолози говорят за сърцето, но не знаят, какви са ония вътрешни сили, които го карат да се свива и разпуща, да тласка кръвта из целия организъм. Да познаваш един орган, това значи, да си свързан със силите, които го управляват, и да бъдеш господар на тия сили. Учените говорят за дробовете, без да са свързани със силите, които ги управляват. Човек трябва да бъде господар на своето знание. Той трябва да влезе в хармония с всички сили, за които говори. Говорите ли за въздуха, вие трябва да влезете в хармония с него.

За да бъдете физически, сърдечно и умствено здрави, пазете следното правило: дишайте всякога чист въздух. Ако влезете в стая, дето въздухът не е чист, веднага отворете прозорците, да влезе чист въздух. Ако влезете в едно религиозно общество и намерите, че въздухът не е чист, веднага отворете прозореца на своето сърце и проветрете своята стая. Ако влезете в някое научно общество и намерите, че въздухът не е чист, веднага отворете прозореца на своя ум. Ама другите щели да бъдат недоволни –

това не е важно. Проветрявайте стаите, в които живеете. Проветрявайте мислите и чувствата, с които се храните. Когато видят, че проветрявате стаите си, за да влезе отвън чист въздух, разумните същества казват: Ето един човек, който знае да живее. Въздухът, който влиза в човешките дробове, в човешкия ум и в човешкото сърце, трябва да бъде чист, да внася в човека радост и веселие, да подига мисълта му, да облагородява неговите чувства.
Следователно, влезете ли в клас, веднага отваряйте прозорците. Отваряйте широко прозорците на вашия ум, на вашето сърце и на вашето тяло, да влезе чиста, нова струя въздух, да ви преобрази. Само чистият въздух е в състояние да произведе коренен преврат в човека. Сега вие не разбирате, буквално ли говоря, или преносно. И буквално, и преносно. Понякога човек мъчно разбира нещата. Някои казват, че не разбират великите принципи на живота и не могат да ги приложат. Те не разбират, какво представят любовта, мъдростта и истината, вследствие на което не могат да се ползват от тях. Те трябва да се радват, че не ги разбират. Ако ги разберат, ще бъдат нещастни. Те трябва да се прилагат, без да се разбират. Трябва ли да разбереш любовта, за да я приложиш? Майката прилага любовта към детето си, без да я разбира.

Мнозина мислят, че ако знаят истината за нещата, ще бъдат щастливи. Представете си, че отворите черепа на някой човек, да видите, какво нещо е мозъкът и как работи. Вие ще видите едно особено вещество, на едно място бяло, на друго – сиво. Като спрете вниманието си върху това вещество, ще забележите, че в него стават особени подигания и снишавания, някакво пулсиране. В случая вие знаете истината повече от онзи, който не е видял мозъка на човека в процеса на неговата дейност, но станахте ли по-щастлив? Обаче, за разумния човек това не е нужно. Той познава дейността на мозъка не по издиганията и снишаванията, които стават в него, но по промените на лицето. Всяка мисъл се отразява върху човешкото лице. Достатъчно е да погледнете лицето на човека, за да разберете, какви мисли и чувства го вълнуват. Виждате един човек, който подига очите си нагоре – някаква идея има той. Друг пък гледа надолу – и той има някаква идея. Вие трябва да се научите да четете, каква е идеята на първия и каква – на втория. С една дума: Човек трябва да бъде тънък познавач на човешките мисли, да чете по тях и да разбира. Има хора, които четат мислите и на животните.

Когато котката мяучи, аз зная, какво иска. Ако някоя котка мяучи пред мене, тя иска да ми каже: Научи ме сега, какво да правя. Едно време лесно намирах прехраната си. Днес, като приех новото учение, не намирам храна. Според новото учение мишки и плъхове не трябва да ям, птички – също. Тогава нищо друго не остава, освен ти да ми дадеш хляб и сирене.

Като се оплаква котката, аз и отговарям: Ти си възприела новото учение отчасти, не си го разбрала, както трябва. За да заслужиш хляб и сирене, ти трябва да хващаш мишките и плъховете, да ги повъртиш малко, да им дадеш добър урок, да не влизат в къщата на господаря ти, и тогава да ги пуснеш далеч от къщите. Като казвам, че се разговарям с котката, аз имам предвид езика на животните, а не човешкия.

Това, което котката казва, е мисъл, каквато съществува и във вас. Някой казва: Едно време бях смел и решителен, никой не можеше да излезе срещу мене. Обаче, откак приех новото учение, изгубих смелостта си, изгубих силите си и всеки ме тъпче. Ако новото учение те е направило слаб, страхлив, ти не си го разбрал, както трябва. Човекът на новото учение трябва да бъде силен, смел и решителен. Той не трябва да прилага силата си за унищожаване и разрушаване, нито за убиване на хората, но за тяхното подигане. Видиш ли някой човек, който иска да те напада, хвани го за краката и го вдигни във въздуха, като свещ. Като го подържиш няколко минути във въздуха, той ще разбере, че силен човек стои пред него и ще отстъпи. Духовният човек трябва да бъде силен. Както борецът всеки ден прави упражнения, за да увеличи силата си, така и духовният човек трябва постоянно да увеличава силата си. Губи ли силата, която дава устой на мислите и чувствата, човек не върви в правия път. Какво знание е това, което може да се изгуби? Изгуби ли знанието, паметта си, човек трябва да търси начин, да ги възстанови. Един от начините за възстановяване на умствените и физическите сили на човека е храненето. Има специална храна, чрез която човек може да възстанови паметта си; има храна, чрез която може да възстанови центъра за възприемане на красивото, за развиване на изкуство, поезия, музика, наука и други.

За да дойде до ония храни, чрез които може да възстанови онова, което е изгубил, преди всичко човек трябва да развие съответни мисли и чувства. Например, какви мисли отговарят на черешата, на сливата, на ябълката, на крушата? Всеки плод е свързан с една Божествена мисъл. Знае ли мислите, които са свързани с плодовете, човек може да се ползва от силата на тия плодове. Достатъчно е само да произесе името на крушата, например, за да му се притече тя веднага на помощ. Ето, Мойсей дигна тоягата си, удари канарата, и вода потече от нея. С тоягата си, като с магическа пръчица, Мойсей постигаше всичко, каквото желаеше. Защо Мойсей можеше да си служи с тоягата толкова сполучливо? Ако тази тояга попадне във ваши ръце, ще има ли някаква сила? Няма да има. Значи, силата беше в Мойсея, а не в тоягата. Мойсей предаваше силата си в тоягата и по този начин вършеше с нея чудеса.

Следователно, ако имате любов в себе си и знаете, как да произнесете

думата любов, вие ще вършите по-големи чудеса от тия, които Мойсей правеше. Правете опити, да видите, каква е силата на вашата любов. Ако сте разгневен и мислите да биете някого, преди да сте го набили, произнесете думата любов. Можете ли да я произнесете така, че да измените решението си, вие имате любов. Някой се разгневи, набие брата си, а после казва, че се разкаял за постъпката си. „След дъжд качулка.” Като се счупи гърнето, мъчно се поправя вече. Друго нещо е, ако сте майстор и можете на направите ново гърне. Но тъй, счупил си гърнето и съжаляваш, че си го счупил, а не можеш да направиш ново, това не е никаква наука. Като направи някаква погрешка, човек започва да се моли, да изправи грешката си. Ако молитвата му е силна, той може да призове на помощ разумните същества, които ще му помогнат да изправи грешката си. Ако молитвата му не е силна, грешката ще си остане неизправена, както счупеното гърне.

Като ученици, вие трябва да правите опити, да проверявате силата на мисълта си. Например, вземете една стъклена чаша и я пуснете отвисоко, да видите, дали ще се счупи. Първият път хвърлете чашата на тревата; вторият път – на земята, а третият път – на камък и вижте, кога ще се счупи чашата, и дали ще се счупи. Правете опити с мисълта си, да я усилвате. Щом усилите мисълта си, вие можете да се справяте с всички мъчнотии и препятствия в живота си. Всички препятствия, които срещате на пътя си, показват, че вие сте стеснили канализацията на вашите мисли. Разширете тръбите на канализацията си, и препятствието ще изчезне. Тъй щото, не търсете причината за препятствията и мъчнотиите си във външната среда. Причините са в самите вас, във вашите мисли и чувства. Разширете каналите на своите мисли и чувства, да потече през тях повече енергия, и препятствията ще се махнат от пътя ви. Хората, които се движат около вас, се настройват от вашите мисли и чувства. Колкото мислите и чувствата на човека са по-обилни и широки, толкова и окръжаващите са по-добре разположени. Щом окръжаващите са разположени, те не му създават никакви препятствия. За да се справя лесно с мъчнотиите си, човек трябва да внася всеки ден по нещо ново в мислите и в чувствата си. Новото е приток на живота. Колкото повече и по-големи са притоците в човешкия живот, толкова по-големи са и благата му.☐

И тъй, правете опити да усилвате мисълта си. Мнозина се оплакват, че са сиромаси. Според мене няма сиромаси в света. Има хора, които не са разработили талантите си, но те не са бедни. Докато развие талантите си и стане богат, човек може да работи и с мисълта си. Когато има нужда от пари, той може да проектира мисълта си към някой богат човек в света, да му изпрати известна сума. Обърне ли се направо към този банкер, той непременно ще иска трима души поръчители. Малко хора дават днес пари

без поръчители. Като се намерите в трудно положение, вие започвате да се молите на Бога, да ви помогне някак, да подобрите материалното си положение. Молите се ден-два, но не получавате отговор на молитвата си. Защо? И тук се иска някой поръчител. За да ви даде известна сума, Бог търси някой добър, праведен човек, чрез когото да ви я предаде. Добрият човек играе роля на поръчител. Значи, и Бог иска поръчители. Когато дава, Бог никога не губи. Ако този, на когото е дал нещо, не е в състояние да плати дълга си, вместо него плаща онзи, който му е станал поръчител. Докато праведният не се подпише за поръчител на някого, Бог не му отпуща никаква сума.

Казвам: И до днес още невидимият свят отпуща пари само срещу подписа на някой праведен. Това, което става в невидимия свят, става и на физическия. Като не успяват в работите си, мнозина се оплакват, че всички дяволи се опълчили срещу тях. Какво от това? Тяхна работа е да се опълчват, а ваша работа е да се справяте с мъчнотиите си. Ако дяволите излязат по-силни от вас, вие временно ще отстъпите, докато се засилите. Щом се засилите, вие ще настъпите, а те ще отстъпят. Щом сте дошли на земята, вашата задача е да гледате с радост на живота, да бъдете всякога поетически настроени, да вярвате в доброто.
Съвременните хора искат да имат резултати на земята, преди да са научили законите на мисълта, преди да са проявили своите чувства. Това е невъзможно. Какво виждате в семействата? Влизате в едно семейство, дето майката и бащата са строги. Децата обикалят около тях, не смеят да поискат нещо, страх ги е от родителите си. Те не могат да се доберат до някакво физическо благо от тях, докато не се отворят вътрешно към родителите си. Най-малкото дете отива полека при баща си, поглежда го в очите, милва го по главата и се усмихва. С тази постъпка то отваря сърцето на бащата. Той взима детето си на ръце, целува го, милва го, става весел и разположен. Щом отвори сърцето си за малкото дете, бащата се отваря и за другите деца. Всички деца въздъхват свободно и започват да пеят и да скачат. Целият дом е радостен. Малкото дете има вяра в баща си. Между бащата и него има отворени прозорци за съобщение. Те имат отношения помежду си.

Казано е в Писанието: Ако не станете като малките деца, няма да влезете в Царството Божие. Сега и аз ви казвам: Станете като децата, за да направите връзка с вашия велик Баща. Каква връзка може да направи онзи, който няма никаква вяра в Бога? Какви отношения можете да имате с даден човек, ако постоянно го подозирате и нямате никакво доверие в него? Ето защо, първата работа на човека е да възстанови своята вяра в Бога. Може ли да направи това, той всякога ще се ползва от Божиите блага, без никакви поръчители, без никакви посредници. Без вяра в Бога вие не

можете да направите крачка напред. Вярата дава устойчивост на човека. С вяра той може да стои здраво на краката си, да разчита на всичко, което му е дадено.

Като ученици, от всички се иска пълна вяра в Бога. Каквито мъчнотии да имате, не губете вярата си. И сто пъти да се молите за нещо, не губете вяра в Божественото. Кога да е, вие ще получите отговор на молитвата си. Ако искате да станете поет, музикант или художник, не губете вяра в постигане на вашето желание. Много ще пишете, много ще рисувате, много ще свирите, докато един ден постигнете желанието си. Бог всякога помага на ония, които работят с постоянство. Не туряйте граници на Божественото. Дойдете ли до Божественото, оставете Го да се проявява свободно. Не губете вярата си! Какви препятствия да срещате, не се обезсърчавайте. Хората могат да ви се смеят, това нищо не значи. Знайте, че невидимият свят цени усилията на човека и, в края на краищата, ще го възнагради. За да опита вярата ви, разумният свят съзнателно ви поставя на изпитания. От вас се иска вяра, а не вярване или суеверие. Вяра в Бога, а не в хората. Това се дава като задача на всички хора, пред които стои сериозна работа.

Ще дойде ден, и близо е този ден, когато хората ще минат през голям огън. За да издържат на този огън, те трябва да имат непоколебима вяра в Бога. Които имат тази вяра, ще минат през огъня, ще се пречистят и живи ще останат. Които нямат вяра, ще изгорят, ще се превърнат на въглен. Не е въпрос в смъртта на човека, но той трябва да се измени, да мине от едно състояние в друго. Никой не може да се избави от този огън. Той е определен за чистене. Той ще пречисти всички човешки мисли, чувства, желания и постъпки. Всичко човешко ще изгори, а ще остане само Божественото. Няма да остане същество на земята, което да не мине през този огън. Който издържи, той ще влезе в новия живот; който не издържи, ще остане за следната епоха, за бъдещи времена. Кога да е, в настоящето, или в бъдещето, човек неизбежно трябва да мине през огън.

Сегашните хора се оплакват, че не успяват в живота си. Защо не успяват? Защото още живеят със стари разбирания. Например, слушате някои да казват: Един ден, когато баща ни умре, ще ни остави някакво наследство. Откажете се от всякакво наследство. За предпочитане е баща ви да живее, да му се радвате, отколкото да очаквате неговото наследство. Откажете се от всякакво завещание за бъдещо богатство. За предпочитане е да разчитате на онова богатство, което Бог е вложил в главата ви, отколкото да очаквате на някакво външно богатство.

Едно нещо мога да ви посъветвам: Уповавайте на главата си. Уповавайте на дробовете си. Уповавайте на стомаха си. След това уповавайте на всички

разумни закони, чрез които работят възвишените и разумни същества. Свържете се с тия същества, за да се ползвате от живота. Изучавайте техния характер и техните прояви, за да познавате и своите ближни. И тогава, като срещнете един човек, не гледайте на неговите отрицателни прояви. Търсете доброто във всеки човек, за да се ползвате от него. Вие ще намерите доброто и благородното в човешкото лице, но затова се иска специално изучаване и наблюдаване. Например, благородството на човека е написано в средата на долната устна, във вид на малка вдлъбнатина. Благородството на човека стои по-високо от човешката любов. Човешката любов подразбира отношения на взимане и даване. Който има това чувство силно развито в себе си, той може да ви бъде приятел. На такъв човек, бил той учен или прост, богат или беден, всякога може да се разчита. Стане ли въпрос за приятелство между двама души, ние всякога разбираме разумни хора.

Приятелство съществува само между разумни хора. Разумният човек има добре оформена глава. Има хора, на които главата едва сега се оформя. Те не са способни за приятелство. След време, обаче, и това може да се постигне. Черепът на човека е подложен на постоянни промени, благодарение на непрививната дейност на мозъка. Има ангели, които работят изключително върху развиване на приятелското чувство в човека. Свърже ли се с тия същества, човек се ползва от тяхното благословение. Само онзи може да бъде свързан с тях и да се ползва от тяхното благословение, който съзнателно и с любов работи за развиване на това чувство в себе си. Същевременно, за да се свържете с тия същества, вие трябва да имате поне един приятел на земята, чрез когото те да работят.

Като се говори за разумния свят, хората искат да знаят, къде е този свят, какво представя той. За да имате правилно разбиране за разумния свят, трябва да го съпоставите със земния свят, дето живеят обикновените хора. Ще си послужа с един пример, за да имате ясна представа за разумния и неразумния свят. Двама господари пазарили по един работник да копае нивата им. И двамата работници били пазарени по сто лева на ден-Първият работник свършил работата си на време и добре, но вечерта, вместо да получи уговорената надница, господарят му дал 50 лв., а отгоре на това го наругал и изпъдил, като му казал втори път да не се явява пред очите му. Вторият работник работил усърдно, но заедно с него работил и господарят му. През всичкото време те се разговаряли за нивата, за лозето и се разделили другарски. Господарят турил парите в джоба му и го поканил и друг път да му работи. Като погледнал в джоба си, вместо сто лева, работникът намерил 200 лева. Като отишъл втори път на работа, господарят му дал 400 лева. Отношенията на първия господар към работника представят неразумния свят; отношенията на втория господар,

представят разумния свят. И двата свята, които наричаме видим и невидим, се намират на земята. Неразумните хора се водят по законите на неразумния свят, а разумните – по законите на разумния свят.
Сега, всички вие трябва да отворите сърцата си за разумните същества, да влезете във връзка с тях. Това може да стане, само ако възстановите вярата си в Бога. Направите ли това, вие ще отворите всичките си прозорци, през които ще прониква Божествената светлина. Дойде ли тази светлина у вас, вие ще се ползвате от благословението на Божествения свят. Вие ще бъдете в положението на царския син. Може ли царският син да бъде гладен и гол? Докато е свързан с баща си, той има на разположение всичко. Обаче, ако царският син ходи гладен, гол и бос, това показва, че той е скъсал връзката си с баща си, а оттам и с източниците на живота.

И тъй, човек трябва да има вяра в Бога, а Бог – доверие в човека. Когато се спазват тия отношения между човешката душа и Бога, човек може да постигне всичко, каквото желае. Той се ползва от подкрепата и защитата на разумния свят. Той владее магическата пръчица, както флейтистът – своята флейта. Тури ли пръстите си на флейтата, всички се възхищават и ръкопляскат. Не знае ли да свири, колкото да се движат пръстите, нищо не излиза. Да владееш магическата пръчица, това значи, да поставяш разумно и съзнателно пръстите си на флейтата. За това се изисква участието и на ума. Когато останете без работа, турете пръстите си на флейтата и започнете да ги движите, макар и да не знаете да свирите. За предпочитане е да мърдате пръстите си по флейтата, отколкото да мислите за работи, които нищо не ви ползват.

Казано е в Писанието: „Ние няма да умрем, но ще се изменим." Как ще се изменим: по-красиви ли ще станем, или по-грозни? По-красиви, по-съвършени. Само новото може да внесе красота в човека. Само новото, изразено в мисли, чувства и постъпки, прави човека красив. Нова обхода, нови, съзнателни движения се искат от човека. Като се моли на Бога, някой човек дига ръцете си нагоре, с което иска да каже, че е готов с ум, със сърце, с воля да служи на Бога. Докато държи ръцете си нагоре, той всичко обещава. Щом спусне ръцете си надолу, мисълта му коренно се изменя. Значи промяната на движението изменя мисълта, както и целта на човека. Новото, което сега иде, изисква единство в човешките мисли и стремежи. В каквато посока да се движи, човек трябва да държи съзнанието си будно, да не изменя посоката на своята мисъл.

Като ученици, вашата работа е да учите, да се занимавате с уроците и със зададените задачи. Какво прави учителят, това не е ваша работа. Учителят се интересува от вас, дотолкова, доколкото решавате задачите си. В този смисъл отношенията между учителя и ученика са строго определени.

Каквито препятствия да среща на пътя си, ученикът трябва да постоянствува. Той трябва да бъде като гумена топка: колкото пъти да се удари в препятствието, всякога да е готов да отскочи, да се върне назад и пак да настъпи. Ученикът трябва да настъпва и отстъпва, без да се обезсърчава. Само по този начин той може да се домогне до новата мисъл, която се основава на абсолютна вяра в Първата Причина. Само така човек вижда, че може да направи всичко, каквото неговите възможности позволяват. Кога може човек да реализира своите възможности, не е важно. Важно е, че той може да ги реализира. Човек се учи и на земята, и на небето. Каквото прави на земята, ще го види на небето. Като замине за другия свят, преди да определят мястото му, пред него, като на филм, се изреждат всички негови мисли, чувства и постъпки. Той сам дава преценката им като добри и лоши и се поучава от тях. Филмът на вашия земен живот ще определи, можете ли да останете на небето, или ще ви върнат на земята да приложите онова, което сте научили на небето.

Докато е на земята, човек трябва да изпълни всичко, което е обещал. Ако не може да изпълни обещанията си, човек започва да се срамува. Той вижда, че се е подписал под обещанията си, а днес не може да ги реализира. Защо? Защото среща големи препятствия на земята. Обаче, като преодолява препятствията, той става по-силен.

Дръжте в ума си основната мисъл: абсолютна вяра в Божественото, без никакво съмнение и подозрение. Във всеки човек има нещо благородно и възвишено, въпреки това той може да сгреши. Никой не желае злото, но понякога му се подава. И спортистът не желае да падне, да счупи крака си, но някога, по невнимание, той пострадва. Без да иска той се подхлъзва, изгубва равновесието си. Когато се движи върху глетчерите на живота, човек непременно ще изгуби равновесието си. Затова е казано: „Не съдете, да не бъдете съдени.” Всеки, който съди и критикува, ако го турят на мястото на падналия, и той ще сгреши по същия начин.

Разумност се иска от хората. Само разумният може да възстанови своята първоначална вяра в Бога. Вярата в Бога, това е магията на живота.

Проявената Божия Любов, проявената Божия Мъдрост
и проявената Божия Истина носят пълния живот.

43. Лекция от Учителя, държана на
18 юни, 1930 г. София – Изгрев.

1930_06_20 Работа, музика и мисъл
лекция пред специалния клас

РАБОТА, МУЗИКА И МИСЪЛ

Т. м.

Представете си, че имате един динамичен център - начало на нещата. Понеже е в постоянно движение, този център ще образува около вас един кръг, който ще бъде толкова голям, колкото е голямо съзнанието ви. В съзнанието на всеки човек се крият точно определени възможности, вследствие на което кръгът не може да стане нито по-голям, нито по-малък. Тази е причината, поради която човек не може да измени Законите на Природата. За пример, каквото и да прави, човек не може да не диша. Дишането е процес, който е предвиден от самата Природа. Човек може да диша правилно или неправилно - от него зависи, но по никой начин не може да не диша. Ако диша правилно, той ще има едни резултати; ако диша неправилно, ще има други резултати. Ще кажете, че условията на живота го заставят да диша правилно или неправилно. - Това са субективни схващания. Условията на живота не са по-силни от Природата. Следователно, те не могат да изменят естествените процеси, които стават в човека.

Съвременните хора трябва да се научат да мислят логически, не по законите на обикновения ум, но по законите на висшия ум, където всичко става по един съвършен начин. Там цената на нещата не се определя по количеството им, но по качеството и по начина на изработването. Представете си, че имате един килограм вълна. Вие искате да я увеличите, да стане повече. Каквото и да правите, не можете да я увеличите. Единственото нещо, което можете да направите, това е, да я изработите фино, да я изпредете на тънки жички. Колкото по-тънко е изпредена, толкова по-интелигентни сте вие. Можете ли да изпредете такава жичка, с която да отидете оттук до слънцето, или поне до месечината? Тънките жички представят мислите на човека. Не е въпрос за количеството на нещата, но за тяхното качество. Казват за някого: "Тънко преде този човек." Това значи, че пипа майсторски, т. е. мисли майсторски. Когато пипа майсторски, от един килограм вълна той може да изпреде една жичка, дълга от земята до слънцето. Който не е майстор, и хиляда килограма вълна да има на разположение, нищо не може да изпреде. Изприданeто на вълната определя интелигентността на човека, както и степента на развитието на неговото съзнание. От това, именно, зависи, доколко човек може да използува условията, в които живее. Интелигентността и способността на човека се определят още и от връзката му с Първата Причина. Доколкото човек мисли за Първата Причина на нещата,

дотолкова Тя го има предвид. Велико благо е за човека да се ползва от вниманието на Първата Причина.

Като ученици, вие трябва да изучавате пътищата, чрез които животът се изявява. Ако пък изучавате вътрешния смисъл на кръга, ще разберете противоположностите в живота. Кръгът показва, какви възможности се отварят за човека, за развиване на живота му. Кръгът има много радиуси. Значи, той съдържа много възможности за постигане на човешките желания. Който може да използува тия възможности, той разполага с магическата пръчица в живота. Магическата пръчица е радиус в кръга. Колкото по-голяма е магическата пръчица, т. е. радиусът на кръга, толкова повече възможности се крият в него. На какво може да се уподоби радиусът в човешкия живот? Според някои, радиусът в човешкия живот е мисълта: според други - чувствата. Мислете по този въпрос, да го решите правилно. Сегашните хора решават и са решили много задачи, но всички не са правилно решени. За пример, и досега още математиците решават въпроса за квадратурата на кръга, но не са го разрешили. По отношение на въпроса за квадратурата на кръга, учените изпадат в положението на Настрадин Ходжа, който карал десет магарета. Като слизал от магарето, започвал да брои, колко магарета води със себе си. Преброил ги, излизат десет на брой. Качил се на магарето и пак започнал да брои. Сега излизали девет. Пак слизал от магарето, броил ги - десет магарета. Така той слизал и се качвал на магарето, но не могъл да преброи магаретата. Той се чудел, къде се губи едното магаре - не се сещал, че магарето е под него. Като слизал и се качвал на магарето, Настрадин Ходжа изпадал в един омагьосан кръг на съзнанието и се обърквал.

Като се говори за магарето, веднага си спомняте, че то е символ на нещо. - На какво е символ магарето? - На упоритостта. Обаче, защо е упорито магарето, не знаем. То си има някакви основания, да бъде упорито. Какви са неговите съображения за това, не знаем. И растенията са упорити, когато ги теглите, с цел да ги извадите от земята. Има растения, които мъчно се подават на изкореняване. Те се държат здраво за корена си, защото знаят, че ако ги изтръгнат от земята, ще се лишат от живота си. Следователно, може би и магарето има основателни съображения, да бъде упорито. Растението също има основания, да бъде упорито, да не си подава главата извън почвата. Обаче, водата не може да бъде упорита.

Упоритостта е отрицателно качество. Щом е така, не развивайте упоритостта си, но я възпитавайте. Да възпитава човек отрицателните си качества, значи, да стане господар на себе си. Ето една важна задача, дадена специално на ученика, както и на всеки човек. Да стане господар на себе си, първо, човек трябва да знае, как да управлява ума си, а после, чрез ума -

сърцето си. Умът и сърцето са слуги на човека, които трябва да се управляват. Само разумният господар може добре да управлява слугите си. Ето защо, ако човек не е разумен, слугите му, т.е. умът и сърцето му ще го напуснат и ще отидат при друг господар. Преди да управлява ума си, човек трябва да знае законите, на които умът се подчинява. Тъй щото, добрият господар не създава нови закони за слугите си, но спазва ония закони, на които те трябва да се подчиняват. Природни, разумни закони управляват ума и сърцето на човека. Следователно, от вас не се иска нищо друго, освен да зачитате тези закони и да следите за тяхното изпълнение. Това значи, да бъде човек господар на ума и на сърцето си. Изучавайте разумните природни закони, прилагайте ги на място, за да се справяте лесно с мъчнотиите си.

Като ученици, вие трябва да се вглеждате в Природата, да изучавате явленията, които стават в нея, и да правите преводи на тия явления. За пример, ако минавате край буйна река, помислете, какво означава реката; ако при започване на някоя работа, духа силен вятър, или слънце грее, помислете, какво означава вятърът или слънцето и във връзка с това, какъв ще бъде краят на работата ви. Природата говори на разумните същества чрез символи, които те трябва да превеждат правилно, да намират скрития смисъл в тях. Само разумният човек прави верни преводи. Глупавият вижда, че стават промени в Природата, но не ги разбира. Щом не ги разбира, той даже не мисли за тях. Само разумният човек може да гладува и да жадува. Само той знае, какво нещо е чистота. Глупавият жадува и гладува, но само физически. Ние считаме един процес истински, когато се отнася не само до физическия свят, но и до духовния и Божествения. Гладува и жадува само онзи, който е опитал нужда от хляб и вода и в трите свята - физическия, духовния и умствения.

Човек е дошъл на земята за три неща: да работи, да пее и да съзерцава. Докато е във физическия свят, той ще работи, ще заеме положението на работник, в широкия смисъл на думата. От физическия свят той ще се качи в духовния, където ще стане певец. От духовния свят ще се качи още по-горе - в Божествения, където ще стане мистик, ще съзерцава. Да бъдеш мистик, това значи, да се занимаваш с възвишената мисъл. Мнозина гледат на мистика като на мързелив човек. Не, мистикът прилага възвишената мисъл в живота. Той се учи от всичко и превежда нещата с езика на възвишената мисъл. Това подразбира истинската молитва. Следователно, да работиш във всички области на живота, да пееш и да изливаш чувствата си в пълна хармония и да съзерцаваш, т.е. да възприемаш и прилагаш възвишената мисъл, това е задача на ученика, това е задача на всеки човек, който е дошъл на земята.

Какво придобива работникът в живота? - Учи се. -Какво придобива певецът? - Учи се. - Какво придобива мистикът? - И той се учи. Следователно, човек е изпратен на земята да се учи. Като придобива знания, същевременно той трябва да ги прилага. Не прилага ли знанието, което е придобил, той ще се намери в положението на натоварена камила. Знанието не трябва да бъде товар за човека. Колкото малко да е, прилагайте го. По този начин ще имате представа за силите си и за знанието, което сте придобили. Ако не прилагате, ще приличате на малкото дете, което мисли, че и с въдица може да извади голям сом от водата. С въдицата си то може само да докосне сома, но не и да го извади. - Защо? - Въдицата е слаба за големия сом. Човек трябва да знае, с какво знание разполага и каква е неговата сила. Ако не познавате силата си, ще се намерите в положението на сина на един турчин, който, като чувал от баща си да се говори лошо за гяурите, често ги закачал, подхвърлял им обидни думи. Синът на турчина бил малко момче. Един ден той извикал на баща си: Татко, хванах един гяурин. - Доведи го при мене. - Не ме пуща. В същност, гяурът хванал детето, а не детето - гяура.

Казвам: Не се занимавайте с мъчни въпроси. Не закачайте гяурите. Не ловете големи сомове и китове. За вас са лесните въпроси. За вас са малките рибки, които се ловят с въдица. Големите риби - сомове, китове са само за ума. Упражнявайте се умствено, да видите, как ще се справите с големите мъчнотии, първо в ума, а после във физическия свят. - Какво да правим, като не вървят работите ни добре? - Пейте! - Ако и с пеене не успявате, молете се и съзерцавайте. После започнете отново да работите. Щом се затрудните в работата си, започнете да пеете. Ако и с пеене не ви върви, молете се. Работа, песен или музика и мисъл са три свята, които се преплитат взаимно и образуват кръга, в който човек се движи. Като се движи в кръга на своите възможности и условия и ги използува разумно, човек развива съзнанието си, дохожда до състояние да работи, да пее и да се моли и мисли съзнателно.

Защо трябва човек да пее или да свири? - Ако не пее и не свири, той не може да мисли. В света съществуват три неща: движение, хармония и мисъл. Музиката е необходима за мисълта, както храната за стомаха. Без музика и хармония човек не може да мисли правилно. Щом не може да мисли правилно, той не може да има никакви постижения. Можем да кажем, че музиката е необходима за ума, за душата и за съзнанието на човека. Тя разширява съзнанието, повдига духа, облагородява душата и помага на мисълта. Музикалният човек лесно се справя с противоречията и мъчнотиите в живота си. Като знаете това, пейте и свирете, да се свържете с разумния свят, който е готов всякога да помага. Както музиката влияе върху мисълта, така и мисълта влияе върху музиката. Мислете

право, приемайте само чисти мисли, за да пеете и свирите добре.

Дръжте в ума си трите думи - работа, музика и мисъл, за да бъдете във връзка с разумния свят. Той иска да подведе работите на човека към общ знаменател, за да се развива правилно. Свърже ли се с разумния човек, човек може да работи, да пее, да свири и да се моли съзнателно. Когато съзнанието на човека е будно, той е в хармония с Природата. Докато не се свърже с Природата, той ту пада, ту се повдига. Дълго време трябва човек да се упражнява, да работи върху себе си, да развие своята разумна и съзнателна воля. Дълго време трябва да упражнява мисълта си, да стане способен да възприема красивите мисли. Всички хора не могат да бъдат музиканти и работници, но всички могат да мислят право. Понеже човек е мислещо същество, мисълта му трябва да бъде права. Не е достатъчно само да мислите, но право трябва да мислите. Правата мисъл изтича от Бога. Следователно, свържете се с Бога, за да създадете своя мислен свят. Работете, свирете, молете се за Бога, за себе си, а не за мнението на хората. Каквото правите, мислете първо, дали Бог ще го одобри. После, вижте, дали вие го харесвате. Ако имате одобрението на Бога, всички хора ще го одобрят. Пейте и свирете, като че сте сам в света.

Упражнение. Вдигнете дясната ръка нагоре. Свалете я долу. Забелязвате ли някаква разлика при вдигането и свалянето на ръката? Който е чувствителен, ще схване различните течения: възходящи и низходящи. Чрез ума си човек може да проектира ръката си много високо, около 10-20 км нагоре. Също така мислено може да свали ръката си много ниско, 10-20 км в дълбочината на земята. В първия случай човек възприема течението на висши енергии, а във втория - течението на нисши енергии. В този смисъл, ако искате да реализирате някоя възвишена идея, ще насочите мисълта си нагоре. Отправите ли мисълта си надолу, към центъра на земята, не можете да реализирате идеята си. Същото се отнася и до молитвата. За да бъде приета молитвата ви, и със затворени очи да се молите, отправете мисълта си нагоре. Не само двете посоки, нагоре и надолу, имат различно влияние, но и посоките напред и назад, наляво и надясно, указват различно влияние върху човека. Забелязано е, че когато човек тръгне по работа и след първата крачка напред, направи една назад, това показва, че се е разколебал.

Мнозина се оплакват от неуспехи в живота си. - Защо не успяват? - Защото не обръщат внимание на малките работи. Те не държат сметка, с десния или с левия крак тръгват, нито къде държат ръцете си, нито на положението на главата си. Те мислят, че това не е важно. В същност, и малките работи имат такова значение, каквото и големите. Някой държи ръцете си отзад и се чуди, защо работите му не се нареждат. Дръжте

ръцете си в такова положение, че да хармонират с мисълта. Като знаете това, никога не дръжте ръцете си отзад. Хармония трябва да съществува, не само между движенията и положението на ръцете и краката и мисълта на човека, но във всички негови прояви. Например, облеклото, прическата, движенията на човека трябва да отговарят на мисълта му. Забелязано е, че поетите, музикантите се обличат по особен начин, носят дълги коси. Това отговаря на положението им, което заемат, и на мисълта, която ги занимава. Те са по-особени хора от обикновените, затова и външно са особени. Добре е, между мислите и желанията на човека и неговия външен вид да има съответствие, но той трябва да се пази от пресилване на нещата. Всичко естествено е приятно и хармонично. Обаче, наруши ли се естественият вид на нещата, те губят своята красота. Важно е за човека, да не би, вместо да изпише вежди, да извади очи.

Задачата на всеки човек е да изправя погрешките си. - Какъв метод можем да приложим за изправяне на погрешките си? - Методът на снега и на водата. Ако сте сняг, но сте изгубили чистотата си, трябва да ви поставят на огън, да се стопите. Първоначално ще се превърнете във вода, която от действието на топлината се превръща на пара. Като отиде в пространството, парата се втечнява; тук тя се охлажда и, във вид на дъжд, отново пада на земята, но вече чиста. Част от дъждовната вода прониква в земята, където се прецежда, и оттам отново извира от земята. Част от нея пък отива в морето. Следователно, както водата се пречиства чрез прецеждане, изпаряване и дестилация, така и човек може да се освободи от погрешките си и да стане чист. Това е бавен процес. Има и по-бърз процес, който се определя от бързината на човешката мисъл. Ако мисълта на човека се движи с бързината на светлината, той ще стигне до слънцето за осем минути; ако мисълта му се движи с бързината на експреса, той ще стигне до слънцето за 250 години. Ако мисълта му се движи с бързината на биволска кола, той ще стигне до слънцето за няколко милиона години. Мисълта на разумните хора се движи с бързината на светлината, на обикновените - с бързината на експреса, а на глупавите - с бързината на биволската кола. Между мисълта и светлината има известно отношение. Като знаете това, работете върху мисълта си, да увеличите нейната светлина и бързина.

Работете върху трите неща: работа, музика и мисъл - отдолу нагоре, и мисъл, музика и работа - отгоре надолу. Като ставате сутрин от сън, пейте тези думи. Направете една песен, и пейте я често. За следния път, нека всеки се опита да състави от тези думи едно музикално упражнение. Думите на упражнението ще бъдат: работа, музика и мисъл, или, работа, хармония и мисъл.

- Само светлият път на мъдростта води към истината.
- В истината е скрит животът.

41. *Лекция от Учителя, държана на*
20 юни, 1930 г. София – Изгрев.

Книги:
* Преводи в природата
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). София, 2004)
48 беседи от 30 август 1929 г. до 15 август 1930 г.
* Работа, музика и мисъл
Закони на доброто (София, 1998)
24 беседи от 28 февруари 1930 г. до 15 август 1930 г.
Начало: 06:00

1930_06_22 За храна
неделна беседа

ЗА ХРАНА

„Работете, не за храна, която се разваля, но за храна, която трае в живот вечен.“
Йоана 6:27

Представете си, че на един виден цигулар дадат да свири на цигулка Страдивариус. Цигуларят е голям майстор, цигулката е много хубава, но струни няма. Какво ще прави той? Ще погледне цигулката със съжаление и ще я тури настрана. Съвременният човек представя такава цигулка. Майсторът, който го е направил, е съвършен, но, в продължение на дългия живот, човек е изпокъсал струните си и днес, едва ще намерите една или две струни на него. Повечето хора са цигулки Страдивариус без струни. Лесно се турят струни на цигулки: ще вземат червата на някоя овца и ще направят струни. В последно време употребяват струни от меко желязо. Оттук или оттам ще се намерят струни и за човешката цигулка, но те не са струните, които майсторът е поставил. Днес употребяват и вълчи струни, но те са по-лоши от другите. Ако една от струните е вълча, а трите – овчи, вълчата ще скъса овчите – и тук вълкът не може да се примири с овцата. Какво е положението на цигуларя, който свири на такава цигулка? Той трябва да свири и да примирява вълка с овцата на цигулката си.

Мнозина отричат съществуването на Първата Причина на нещата. За да се убедят в съществуването ѝ, те искат силни доказателства. Че има музика, че има цигулка Страдивариус, доказателствата са налице, но струни трябва да има цигулката, за да се свири с нея. И като слушат, че свири на цигулка, някои пак не вярват в съществуването на музиката и на цигулката и казват: „Цигулар къща не храни”. В което българско село, да идете на хорото, ще видите, някой цигулар да свири. Ако цигуларят поиска някоя мома, не му я дават. – Защо? – Казват му, че цигулар къща не храни. Едно време може да е било така, но днес добрият цигулар гледа къща. Когато цигуларят свири и поддържа дома си – майка, жена, деца, не трябва ли да вярвате в музиката и в цигулката? Следователно, когато тялото с четирите струни на него – вашата цигулка, поддържа първо вашия живот, а после живота на близките ви, не трябва ли да вярвате в него, както и в Онзи, Който го е направил?

Ние не говорим само за външното свирене, за музиката като изкуство, но имаме предвид музиката като елемент на човешката мисъл. Ти не можеш да мислиш право, ако музикалното ти чувство не е добре развито; ти не

можеш да бъдеш философ, ако не си музикант. Музиката предхожда философията; музиката предхожда поезията, даже и проявената любов на земята. Само когато запее майката, тогава детето й започва да я обича. Ще каже някой, че майката пее, защото се е влюбила. Не, майката пее, защото са я залюбили. Докато не знае, какво нещо е любовта, тя не пее. Щом пее, тя пее за любовта. Тя пее, за да покаже, че се явило нещо красиво в света. Велико нещо е музиката! Много от сегашните хора имат повърхностни понятия за музиката, за вярата, за любовта. Затова, именно те се запитват: Съществува ли Бог в света? Вярваш ли в Бога? - Вярвам, че има цигулки Страдивариус, но нямат струни. Ако казвате, че човек е създаден по образ и подобие Божие, а няма струни, какъв човек е той. Ако скъсаш четирите струни на цигулката си, какъв човек си ти? Първата струна е сърцето, втората - ума, третата – душата, а четвъртата – духа. Какъв човек е този, който няма сърце, ум, душа и дух? Цигулката е на лице, но струни няма. Какво представя цигулка без струни? След това философите пишат трактати върху отвлечени въпроси и казват, че субстанцията, т. е. цигулката е там, но струните ги няма. Ако се скъсат струните на цигулката, чрез които се проявява музиката, какъв смисъл има самата цигулка, т. е. субстанцията. Ако скъсаш струните, чрез които се проявява Битието, какъв смисъл има животът?

Съвременните хора се намират в положението на онзи арабски търговец, който пътувал през една местност. Той седнал близо до една чешма, да си почине. След това извадил от торбата си една дървена кутия с маслини и хляб и започнал да яде. Ял маслини една след друга и хвърлял костилките им настрана. Още не завършил закуската си, пред него се явил един великан който му казал строго: Знаеш ли, че ти наруши едно от свещените правила на тази местност? – С какво съм нарушил? – запитал търговецът. – С костилките, които хвърляше на различни страни. Тук това не е позволено. С една от костилките ти удари сина ми в окото и го ослепи. Сега ще бъдеш наказан: ще извадя двете ти очи и ще бъдеш умъртвен. – Моля ти се, прости ме, нямах никакво желание да ослепя сина ти, не знаех правилата на тази местност. Аз съм човек, който вярвам в Аллаха. – Ако ти, наистина, вярваш в Аллаха, нямаше да хвърляш костилките на маслините, а щеше да ги гълташ. –Нас са ни учили другояче: като ядем маслините, костилките да хвърляме навън. – Щом си дошъл в нашата местност, трябваше да знаеш правилата, които съществуват тук. Ето, ти извади окото на моя син. – Слушай, казал търговецът: Казано е от Христа, че ако дясното ти око те съблазнява, извади го и го хвърли навън”. Какво да ти кажа, когато моят син имаше само едно око. Най-после търговецът казал на гиганта: По всичко се вижда, че моят живот е свършен. Дай ми един месец отпуск, да се върна у дома да се простя с жена си и с децата си, да им кажа, какво ме чака. – Ще те пусна, но с условие, че след един месец ще се

върнеш.

Сега всички се интересуват, какъв е краят на тази мистична приказка. Какъвто и да е краят, той е добър. Три положения има, при които се изявяват постъпките. Когато краят на една постъпка е лош, имаме трагедия; когато краят е добър, имаме драма, когато краят е смешен, имаме комедия. Значи, всяка постъпка, всяко явление може да се свърши или с трагедия, или с драма, или с комедия. Това зависи от авторите, които са писали трагедията, драмата или комедията.

Търговецът се върнал при жена си, разправил й за бедата, която го сполетяла и решил, че трябва да се моли на Аллаха, да му помогне. Нещастието му се заключавало в това, че той никога не се молил, не знаел, как да пристъпи към молитва. Той взел цигулката си и чрез нея искал да отправи молитвата си към Аллаха, но останал изненадан - цигулката нямала струни. Търговецът извикал жена си и я помолил да му даде първите правила за молитва, както учителят по музика дава първите правила на ученика. Тя му казала, как да застане, накъде да отправи очите си, както ученикът се учи да държи цигулка, да управлява лъка първо по празните струни, а после по позициите. Като се молили, той трябвало да отправя очите си нагоре, но да не бъдат много отворени. С това жена му искала да каже, че отворените очи са причина за нещастието, което го сполетяло. Ако очите му бяха затворени, той щеше да хвърля костилките около себе си и нямаше да извади окото на младия човек. Значи, докато очите на човека са отворени и вижда всичко, все ще го постигне някакво нещастие. Търговецът се молил толкова сърдечно, че молитвата му отишла до Аллаха, който решил да му помогне. Аллах изпратил един адепт при него, да му каже, по какъв начин да изправи погрешката си. Адептът му разправил, че жителите в тази местност имали особени капаци на очите, които се отваряли и затваряли с помощта на някаква пружина. Как става това, и те не знаели. Тъй щото, окото на младия човек не е извадено, но затворено с капачето. Адептът разказал на търговеца, как може да вдигне капачето, и пострадалият да прогледа. Търговецът благодарил на Аллаха и на адепта и тръгнал на път, да стигне на определеното време при великана. Като дошъл, той му казал, че иде да изправи погрешката си, да върне зрението на сина му. Като чул това, бащата останал крайно доволен и казал: Ще ти благодаря, ако можеш да направиш това. – Ще го направя, аз съм честен човек и разполагам със знания. Той вдигнал пружината, окото се отворило, и синът прогледал. Бащата задържал търговеца при тях, да го угостят, да изкажат своята благодарност, след което го изпратили с големи почести и подаръци.

Христос казва: „Работете не за храна, която се разваля, но за храна, която

трае за живот вечен". Привеждам този стих да мислите върху него. Не трябва само да мислите, но и да обичате, да любите. Хората са мислили, чувствали, работили, вярвали в Бога, обичали, добрини са правили, но, въпреки това, има нещо, което не им достига. Имало е велики философи, поети, учени в миналото, има ги и днес, но на всички липсва по нещо. Чувате някой да казва: Искам да разреша въпросите си само за един ден. Той не знае, че ако ги разреши само за един ден, разрешил ги е завинаги. Величините, с които животът работи, са постоянни. Следователно, нищо ново не можете да внесете във вашата душа, не можете да я направите нито по-голяма, нито по-малка. Същото се отнася и до човешкия дух, до човешкия ум, до човешкото сърце. Какво казват философите по този въпрос, това е друго нещо. Важно е, че духът, душата, умът и сърцето са постоянни величини, които нито се увеличават, нито се намаляват. Много естествено. Ако ви дадат един килограм вълна, колко прежда ще изкарате от нея? Пак един килограм. Каквото да правите с вълната, както и да я предете, повече от един килограм не можете да изкарате. Но ако изчезнат няколко килограма, веднага ще ви питат, къде са отишли. Друго нещо, обаче можете да направите с вълната – да я изпредете тънко или дебело. Колкото по-тънко я изпредете, толкова по-добре, толкова по голям майстор сте вие. Можете да изпредете вълната толкова тънко, че да стигнете с нея до слънцето. Ако някой има такава тънка мисъл, че с нея може да стигне до Господа, трябва ли хората да му доказват, съществува ли Бог, или не? Бог не се нуждае да доказват съществуването Му. Той има нужда от хора, които да тъкат тънко и дебело. Той не иска от хората нещо повече от това, което им е дал. Той иска от тях да предат, т. е. да мислят и да чувстват правилно.

Човек трябва да обича. Ако някой се влюби в една овца, но след време я заколи и изяде, какъв смисъл има тази любов? Ако четеш една свещена книга и откъснеш онези листа, в които не ти харесва написаното, какво остава от тази книга? Така някой материалисти четат свещените книги. Като дойдат до места, дето е писано за Бога, те ги късат. Защо? – Не им харесват. Така постъпват и някои религиозни хора с материалистическите книги. Като четат такива книги, дойдат до някои места, които не им харесват те откъснат листата. Какво се постига с това? – Нищо не се постига. И на едните, и на другите е дадено по един килограм вълна, която трябва да изпредат. Разликата между едните и другите се заключава само в това, че едните предат тънко, а другите дебело. Има материалисти, които предат тънко, има религиозни, които предат дебело. И обратно: някои материалисти предат дебело, а някои религиозни предат тънко. От всички хора – свещеници, майки, бащи, учители, съдии, управници, моми и момци се изисква да предат тънко, жичката им да отива далеч и нависоко. Щом могат да предат тънко, те ще предат и дебело. Дебелата нишка по-

лесно се преде от тънката. Който преде тънко, много плат изкарва и много печели. Когато желязото се изтегля на тънки жици, скъпо се продава. Изкуство е да знае човек тънко да преде.

Мнозина слушат Словото, но казват, че не са съгласни с някои мисли. Това нищо не значи. Всеки е свободен да съгласува мисълта си с моята, или да не я съгласува. И аз съм свободен, да бъда в съгласие с вашата мисъл, или да не бъда. Аз поставям въпроса другояче. Вие носите цигулка в ръката си и минавате за цигулар. Щом е така, искам да изсвирите нещо. – Разбираш ли музиката? – Разбирам я, защото музиката представя основния тон на моята душа. Докато съм здрав, мисля и чувствам право, свързан съм с душата си, разбирам музиката и я прилагам. Това се отнася до всички хора. Който изгуби музиката в себе си, т. е. скъса връзката с душата си, той полудява, заболява умствено. Това значи, да изгуби човек основния тон на музиката в себе си. Съвременните лекари разбират този закон и, когато се натъкват на умствено болни, те се стремят да им възвърнат основния тон на музиката. Само онзи човек полудява, който дохожда в противоречие със себе си. Ако някой успее да разубеди вярващия в съществуването на Бога, той може да произведе в душата му цял катаклизъм. Вярващият в Бога прилича на млада мома, която за пръв път се влюбва в някой момък и му вярва напълно. Ако момъкът не я обича, ще ѝ каже някоя дума, която ще произведе катастрофа в душата ѝ. Любов, която произвежда катастрофи, не е истинска. На нея не може да се разчита. Такава е любовта на хората и към кокошките. Някой има сто кокошки в курника си, иска да хване една, но тя успива да избяга от ръцете му. Той не се отчайва и казва: Няма нищо, ако не хвана една, ще хвана втора; ако и нея не хвана, ще хвана трета, четвърта и т.н. Все ще уловя една от стоте. Този човек мисли, че това е любов и говори за морал, за благородство, за честност.

В какво се проявява честността? – В тънкото предене. Ако си честен, ти трябва да изпредеш такава тънка нишка, която да достига до слънцето. Това е морал. Ако твоята нишка не може да излезе вън от орбитата на земята, ти нямаш никакъв морал. Наистина, единственият морал, с който трябва да мерим всички неща, това е правата, която съединява центъра на земята с центъра на слънцето. Всяка планета има свой специфичен морал. Венера, например, има свой морал. Казват, че тя била обвита с някаква атмосфера, която я прави невидима. Защо е забулена Венера, има причини за това, няма да се спираме на този въпрос.

„Работете за храна, която трае за живот вечен”. Който разбира живота, знае, как да работи и каква храна да приема. Той е подобен на музикант, който разполага с инструмента си, знае, при какви условия да свири и как да свири. Преди да започне да свири, той дава разпореждане, салонът да

бъде чист, добре осветен и отоплен. Ако температурата е 20° под нулата, при тези условия не може да се свири. Ръцете изстиват, не могат да се огъват. Музикантът трябва да разбира външните условия, които действат върху струните, и да се съобразява с тях. Всеки човек трябва да разбира външните условия, които влияят върху цигулката и струните, т. е. върху ума, сърцето, душата и духа му, за да взима чисто и правилно, тоновете на живота, да може да ги съчетава в хармонични акорди и гами.

Сега аз ви говоря със символи, за да мислите, и да намерите начин да ги превърнете в математически формули; формулите ще превърнете в плоскости. Щом дойдете до геометрията, работите се решават лесно – геометрията има практическо приложение на земята. Който не разбира геометрията, ще се натъква на големи нещастия. Има учени хора, добри теоретици, които минават за добри математици и химици, но нито един опит не могат да направят. Някой химик знае свойствата на елементите, знае законите, на които се подчиняват, но не е правил опити, няма опитност. Някой минава за учен, играе си с думите, но, ако го накарате да тури всяка дума на мястото ѝ, според силата, която съдържа, не може. Думите крият в себе си динамическа сила. Една дума може да произведе цяла реакция; една дума може да запали един килограм барут; една дума може да превърне известно количество желязо в злато. – Възможно ли е това? – Възможно е. В това, именно, се заключава изкуството на човека, да работи с думите, като с определени величини и сили. Който знае да работи с тях, той лесно превръща, желязото в злато; който не знае, седи, гледа и се оплаква от неблагоприятните условия, от противоречията в живота.

Как да разрешим противоречията на сегашния живот? С война ли? – Ако войните разрешаваха противоречията, светът досега трябваше да се оправи. Ето, в продължение на хиляда години България е водила 150 войни. Какво спечели тя от тези войни? Колко разходи е направила през това време! Ще кажете, че поне история имаме. Имаме история, но изпадаме в противоречие със себе си както изпадат в противоречие хората от една секта в Америка, които приемат съществуването само на духа, а отричат материята. Те не признават никакви болести, считат ги за илюзии и лекуват само с мисълта, чрез внушение.

В същия град, дето е това общество, се случило нещастие с трена. Един от пътниците счупил крака си и повикал един лекар от сектантското общество да му намести крака. Лекарят погледнал крака на болния и му казал: Кракът ти не е счупен, ти си въобразяваш. Ще изхвърлиш тази мисъл от главата си, и кракът ти ще се намести. Лекарят трябвало да бъде верен на убеждението си, че всичко е дух, затова лекувал само с мисъл. Той

посещавал болния цели три месеца, докато кракът му зараснал. След това казал: Както виждаш, кракът ти се намести. Сега трябва да ми платиш. – Много ви, благодаря, отговорил пациентът, ще ти платя богато. Аз съм щедър човек. Ето, давам ти десет милиона долари. Въобрази си, че парите са пред тебе и ги взимаш. Нали твоето правило е, че като си въобразиш, всичко става. Аз си въобразявах, че кракът ми не е счупен, и той се намести. Сега и ти си въобрази, че си взел парите. С въображение всичко става. Значи, болният имал по-силна вяра от този, който го лекувал. Лекарят настоявал да получи възнаграждението си. Той казал: Не съм достигнал още дотам, да си въобразя, че имам пари, когато нямам. Аз не искам десет милиона долари, но поне четири–пет хиляди долари. – Не, считам за унижение, да ти дам толкова малко пари. Давам ти, колкото мога – десет милиона долари но ще си представиш, че ги имаш.

Следователно, ако хората на 20 век, хората на новата култура продължават още да живеят със старите идеи, те са осъдени на страдания. Това не значи, че законите на Битието искат хората да страдат, да бъдат нещастни. Не, законите на Битието искат хората да бъдат щастливи. Затова е създаден светът. Когато Страдивариус правел своята цигулка, той имал предвид даровитите хора, те да свирят на нея. В желанието си да свирят, хората колят овцете и от червата им си правят струни. Това е неестествено. Те трябва да чакат, когато овцете естествено събличат кожата си. Те знаят, че има музиканти в света, които по естествен начин събличат кожите си, да доставят материал за техните струни. Като не знаят този закон, търговците насилствено колят овцете, вадят червата им и правят от тях хубави струни.

Сегашните хора имат различни вярвания, различни убеждения и се делят на материалисти, вярващи, идеалисти. Всъщност, каква разлика има между вярванията и убежденията на хората? – Никаква разлика. Всички ядат, пият, обличат се, живеят по един и същ начин. Отивате при някой вярващ за услуга, и той постъпва като безверника. Ако дава пари на заем, той ще ти вземе 25 – 30% лихва, както и материалистът. След всичко това, спорят, има ли Господ, или няма. Вярващите казват, че Бог съществува, но не живеят още по Неговите закони.

Един търговец продавал един кон. Купувачът погледнал коня, сторило му се, че не вижда. – Слушай, конят, който ми продаваш, е сляп. – Не е сляп. Вярвай Бога, не е сляп. Като чул, че в името Божие го уверява, купувачът взел коня и отишъл у дома си. На другия ден още той се убедил, че конят бил сляп, но не могъл да намери търговеца, да му го върне. Минало известно време, търговецът умрял. Като разбрал, че е на онзи свят той се обърнал към Бога с думите: Господи, през целия си живот проповядвах Твоето име. – Да, ти проповядваше моето име, но за свой интерес. В мое

име ти доказа, че конят не е сляп.

И тъй, ако питате вярващите, защо вярват в Бога, ще кажат, че без вяра не може да се живее. Съгласен съм с това, но вярата има приложение. И без любов не може, но любовта има приложение. И без знание не може, но знанието има приложение. И без правда не може, но правдата има приложение. И без истина не може, но истината има приложение. Казват, че трябва да има право в света. Съгласен съм, правото трябва да съществува, но то трябва да има приложение. Ако няма приложение, защо ни е то? И право трябва да има, и закони трябва да има, но те трябва да се прилагат. Ще кажете, че някоя книга е свещена. Книгата е свещена, защото онзи, който я писал, е свещен. Книгата е свещена, докато живее той. Щом умре книгата престава да е свещена. Защо? – Защото той започва да мирише. След това ще турят книгата под възглавницата си, като свещена. Не, така не се проверява светостта. Ти първо ще повярваш в онзи, който е писал книгата, ще го признаеш за авторитет, ще се съединиш с неговия дух и заедно ще я четете. Ти не можеш да разбереш, каква и да е свещена или научна книга, ако не се свържеш с духа на онзи, който я писал. Той е мислил с години върху тази работа. Дали е жив, или е на онзи свят, не е важно; ти трябва да се свържеш с разумния принцип, с който той е работил. Например, мнозина проповядват за Христа, вярват в съществуването Му, признават Го за Син Божи. Други говорят за Него като за историческа личност. Някои пък и досега не могат да Го признаят за Син Божи. Ние не се интересуваме от историческия Христос. Въпросът е, можем ли да се свържем с Него като с нещо реално; можем ли да се свържем с Неговия ум, с Неговото сърце, с Неговата душа и с Неговия Дух, и тази връзка да произведе в нас преврат, да уредим живота си, да се хармонизираме с всички разумни същества. Ако Христовото учение може да измени живота ни, външно, но и вътрешно, не изведнъж, но постепенно, то има смисъл, има приложение.

Мнозина са ме питали, в какво се заключава новото учение. Ако им кажа, че новото учение се заключава в любовта, ще кажат, че и те проповядват любовта; ако им кажа, че е в мъдростта и знанието, ще кажат, че и те проповядват мъдрост и знание; ако им кажа, че е в истината, ще кажат, че и те проповядват истината; ако кажа, че е във вярата в Бога, ще кажат, че и те вярват. Тогава, като ме питат, в какво се заключава новото учение, казвам: Новото учение е наука, която съдържа всички възможности за реализиране на добродетелите още в този живот; новото учение е наука, която носи всички предпазителни мерки, да се спрат злините, които сега съществуват; новото учение е наука, която съдържа всички закони, правила и методи за реализиране на доброто, към което се стреми човешката душа. Съзнателно или несъзнателно, всички хора, религиозни и светски, търсят

новото, Божественото учение, за да реализират копнежите на своя ум, на своето сърце и на своята душа.

Ще кажете, че едни вярват само в материята, а други – в духа. Не е важно, в какво вярват хората; важно е, че всички търсят изходен път от положението, в което се намират. Апостол Павел казва, че между плътта и духа съществува борба. Между плътта и духа съществува борба дотогава, докато човек не се научи да свири. Щом се научи да свири, всякаква борба престава.

След всичко това, човек вади заключение, че в целия космос съществува борба между плътта и духа. От де излиза това заключение? Ако една капка вода е кална, трябва ли да се предполага, че всичката вода в морето или в океана е кална? От де ще се намери толкова кал, която да размъти цялото море или целия океан? На същото основание, питам: От де може да се намерят толкова грехове, които да опетнят цялото небе и цялата земя, за да се убедят жителите на небето и на земята, че грехът съществува навсякъде? Грехът съществува само като извержение на онези микроби, които влизат в човешкото тяло и намират условия за размножаване. Като грешат микробите, човек умира. Значи, човек умира по единствената причина, че оставя микробите в организма си да грешат. Разумността на човека се заключава, именно, в това,че знае, как да изкара тия микроби вън от себе си и да ги впрегне на работа. Как ще ги впрегнете на работа, като волове, които ще орат на нивата ви, или като овце, които ще доите? Ако дават млякото си, могат да останат във вас; ако нищо не дават, ще ги изкарате навън. Най-после, можете да ги направите овчарски кучета, да пазят стадото ви.

Казвате: Какъв трябва да бъде човек? С какво трябва да се занимава? – Човек може да бъде всякакъв – професор, учител, свещеник, работник, но умен трябва да бъде той. Всички занятия, от най-високите до най-низките, са почетни, важно е, как се вършат. Всички клетки, всички удове в човешкия организъм не вършат една и съща служба. Някои от тях извършват непочтена служба, но са толкова важни, колкото и тия, които вършат най-почтената служба. Хората не се спират върху службите на своите клетки, да видят, каква работа вършат, а при това, искат всичко да им върви безпрепятствено, да минават за царски синове. Те питат, защо Бог е направил света така, да страдат и да се мъчат. На всеки, който задава този въпрос, казвам: Твоята цигулка няма струни. Тя е лишена от струните на ума, на сърцето, на душата и на духа. Нови струни трябва да си турите. Разбира се, ще платите за тях - нищо не се дава даром. Ще цитирате стиха от Евангелието, дето е казано: „Даром сте взели, даром давайте”. Да мислите, че всичко можете да получите даром, това е криво разбиране.

Пощаджията, който носи писма, даром ли ги раздава? За да напълнят чантата му с писма, платено му е вече. След това той раздава писмата даром. Ако предварително не му беше платено, той нямаше да ги раздава. Добри хора са пощаджиите. Те носят писма, чекове, с които поздравяват хората. Като пипне писмото, отвън още познава, какво носи. Ако има чек вътре, казва: Отлично писмо ти нося. Такова писмо ние наричаме любовно. Добре е, когато някой посребри или позлати писмото ти, особено, ако е писал в него за любовта. Добре е, след като ти говори някой за Бога, за вярата, за любовта, да тури в писмото ти един чек от 20 хиляди златни монети. Получиш ли такова писмо, ще се зарадваш и ще кажеш: Господ си спомня за мене. Ако няма нищо в писмото, ще кажеш: Забравил ме е Господ.

Не е въпрос в голямото богатство нито в многото знания. Малкото се благославя. Достатъчно е човек да посее едно житно зърно при добри условия и да има търпение, да чака 12 години, за да получи такова изобилие, каквото никога не е очаквал. Едно житно зърно ще даде 30, 60 и 100 зърна. При голямото богатство, което им е дадено, хората се оплакват от живота си. Те четат живота на великите хора, на великите Учители, проповядват Словото им и, въпреки това, търсят начин да подобрят живота си. Всеки велик Учител носеше по едно семе за посяване. Първият Учител казваше: Посейте това семе в сърцата си. Вторият казваше: Посейте това семе в умовете си. Третият казваше: Посейте това семе в душите си. Четвъртият казваше: Посейте това семе във вашия дух. Сейте и работете. Обаче, и досега още хората държат тия семена в златни кутии. И досега още те не са ги посели. Тази е причината за противоречията, които се явяват в сегашния живот. Зад всяко противоречие се крие нарушение на някакъв закон. Човек може да е живял добър живот, но щом наруши един Божествен закон, противоречията и страданията започват да го преследват. Доброто, което човек е спечелил в продължение на много години, в един момент може да го изгуби. С една малка погрешка човек може да наруши равновесието на своя ум и на своето сърце и да си причини големи пакости. Затова апостол Павел казва: „Който седи, да гледа да не падне”. Не е въпрос, в какво вярва човек, но какво може да направи със своята вяра. Не е въпрос, дали акробатът владее изкуството си, но може ли да запази равновесие в момента, когато се качва на въжето. При това, той трябва да бъде смел, да не губи присъствие на духа си.

Един крайно смел и решителен човек преминал Ниагарския водопад върху дебело добре обтегнато въже. Отдолу водите бучали, шум и врява се вдигала, а той вървял отгоре спокойно, с пълно самообладание. Най-малкото колебание, и той би отишъл там, дето никой не може да му помогне. Той направил опита три пъти: първия път минал по въжето, с

върлина в ръка; втория път – без върлина, а третия път с един човек на гърба си. Голямо равновесие, голямо самообладание и смелост се иска за този опит. Кой от двамата е бил по-смел: който носел на гърба си човека, или когото носили?

Питам: Какво ще кажете за поета, за учения, за философа, за проповедника, за учителя, за съдията, ако не могат да турят на гърба си един човек и с него да минат по въже Ниагарския водопад? Какво ще кажете за човека, ако той не може да пренесе на гърба си своя ближен през големите мъчнотии и изпитания? Това е наука, това е изкуство. Който може да мине по въже над своите мъчнотии, без да го засегнат, той е истински герой и заслужава голяма награда. Първият човек, който се решил да мине Ниагарския водопад по въже, е бил крайно беден. След сполучливия опит той получил голямо възнаграждение – премия от сто хиляди долари и станал богат. Това е първият подарък, който получил за своята смелост.

Днес много въжета са опнати в разумния свят, за да минават по тях всички философи, учени, проповедници, съдии, поети и т. н. Всеки трябва да мине първо сам, а после с човек на гърба си. Минат ли благополучно, тяхното верую, тяхната философия или тяхното учение ще се приеме постепенно от всички хора. Те първи трябва да дадат пример, че на тяхната философия и на тяхното верую може да се разчита при всички противоречия в живота. Хората могат да минат по тях като по въже, обтегнато над всички мъчнотии и противоречия, без да паднат в пропастта. Който реши да се качи на гърба на една философия, на едно верую, или на едно учение, трябва да има доверие в тях, да знае, че почиват на здрава основа. Колко души днес биха се качили на гърба на онзи, който минава по въже Ниагарския водопад? Ако е с пари, ще се намерят кандидати. Като чуят, че се дава премия от сто хиляди лева, те ще кажат: Или ще умрем, или ще преминем благополучно. Ако минем благополучно, поне ще получим сто хиляди долара. Но все пак този опит се основава на доверие в онзи, който ще те носи на гърба си.

Всяко учение има дотолкова смисъл, доколкото може да се вложи в човешкия ум, в човешкото сърце, в човешката душа и в човешкия дух. Умът, сърцето, душата и духът са областите, в които човек живее. Под думата „дух" разбираме най-възвишеното в човека. Духът подразбира още и онова съзнание, с което човек възприема съществуването на един Вечен принцип, с Който трябва да бъде в съгласие. Щом признава този принцип, човек зачита всички същества, които са създадени от Него: растения, животни и хора. Под думата „душа" разбираме онова начало в човека, което влиза в положението на всяко живо същество и му помага. Душата

влиза в положението и на мравката и, ако види, че тя се дави, ще се спре, ще й тури сламка да се спаси. След това ще се разговаря с нея, ще я пита, коя е причината да падне във водата. Колкото и да е низко съзнанието на мравката, и тя може да внесе нов елемент в човека. И между мравките има философи – мравешки философи. Ако попаднете на такъв философ, ще му благодарите, че сте могли да се разговаряте с него. И той ще ви благодари, че се е срещнал с вас, като със свой колега.

Казвате: Буквално ли да разберем това, или по смисъл, идейно? Кое разбиране е буквално и кое – идейно? Когато предавам нещо буквално, това значи, че ви давам хиляда лева на ваше разположение; когато ви говоря идейно, само на думи ви давам сто хиляди лева. Ще кажете, че това е материалистично схващане. Материалистично схващане е, но ако ви дам сто хиляди лева, или ще ги върнете, или няма да ги върнете. Търговецът, който продава стоката си, е материалист. Той купува и продава. В идейното разбиране площта на човешката дейност е голяма, широка. Ти сееш в земята, но имаш вяра, че тя ще даде жито. Плодът, който се реализира от нивата, подразбира материалистичното схващане. В това схващане на нещата има известно ограничение. Докато е в поезията, човек има идейно разбиране за живота. Щом влезе в прозата, той има материалистично разбиране за живота. Нещастията в живота са в прозата, в материалния свят. В този свят ние дохождаме до резултатите на нещата, а в идейния – до възможностите за тяхното реализиране. Това са два процеса, които трябва да имаме пред вид. Следователно, едновременно човек трябва да бъде материалист – в тесен смисъл на думата и идеалист – в широк смисъл. Човек едновременно може да бъде и вярващ, и безверник. Например, когато отричам вашите грехове, аз съм безверник; когато вярвам, че правите грехове, че сте грешни хора, аз съм вярващ. Всъщност, по отношение на вашите грехове аз трябва да бъда безверник, а по отношение на вашите добродетели трябва да бъда вярващ. Когато някой казва, че е безверник по отношение на престъпленията в света, казвам: Ти си отличен човек! Каже ли, че вярва в доброто, той е вярващ. Приятно е да срещнеш такъв безверник и такъв вярващ.

Христос казва: „Работете за храна, която трае за живот вечен". Ние трябва да работим за вечния принцип, да изучаваме неговите прояви. Той не иска от нас вяра, но приложение. Всеки ден носи своите задачи, за реализирането на които се изисква знание и разумност. Не е достатъчно да имате вяра, но да познавате Бога. Учени, философи, религиозни, учители, адепти са дали определение за Бога, но като дойдат до известна област, всички се отказват от своето определение. Бог е величина, която не се поддава на определение. Каквото определение да се даде, то е материалистично. Това, върху което почива човешкият живот, човешката

сила, човешкото щастие, то е Бог. Той се радва на успеха на хората и при най-малките погрешки им се притичва на помощ. Като види, че някой се мъчи и страда, Той казва: Ще се оправи тази работа. Счупи ли си крак или ръка, Той казва: Ще оздравееш. Как? – Не мисли за това, не е твоя работа! Като мине известно време, ти сам ще провериш. Ако направиш една погрешка, която не можеш да изправиш, остави я на Бога, Той ще те освободи от нея. Ако всички хора спазват великите закони на Битието, щяха да бъдат свързани с разумните същества, като сили, които работят в единство с Цялото. Никой не знае, каква е крайната цел на Битието, но всички разумни същества работят за благото на човечеството. Те работят за щастието на хората. Те работят за реализиране на новото учение – учението на любовта.

Какво представя новото учение? То е наука за реализиране на добродетелите между всички хора, животни, растения, даже и между водата, въздуха, светлината. Ще кажете, че водата, въздухът и светлината не са живи същества. Тяхното съзнание е колективно, управлява се от възвишени духове. Ето защо, не е позволено да се цапат изворите. Седнете ли до някой извор да пиете вода, първо ще си измиете ръцете далеч от него и след това ще гребнете с ръцете си. Ако искате да измиете краката си, пак ще отидете далеч, ще искате позволение от извора и тогава ще пристъпите към миенето. Ще кажете, че водата е несъзнателно същество. Не е така, тя е книга, написана от някое разумно същество. Ако не можете да четете тази книга, нямате право да разхвърляте листата ѝ. Какво би било вашето положение, ако напишете една книга и дойдат деца да я цапат, да разхвърлят листата ѝ? Свещено нещо са водите, изворите в природата. Ако човек не се отнася добре с изворите, как ще разреши мъчните задачи в живота си? Ще каже някой, че е пил от водата на този или на онзи извор, познава я. Водата, която някога е пил, днес не е същата. Тя всеки ден се мени. Нито вашето вчерашно верую прилича на днешното. Всеки ден се влива нещо ново в живота. Това се отнася и до мислите, до чувствата, до постъпките на човека. Затова казваме, че всеки ден носи своето щастие. Който не разбира това, страда, мъчи се, че изгубил вчерашното си щастие. Обичал го някой, но умрял, и той скърби за изгубената любов. Любовта не се губи. На мястото на умрелия ще дойде друг, който ще те обича. Любовта на умрелия се оповестява с раждането на човек, някъде се е родило дете – момче или момиче. Който не разбира нещата така, гледа с пренебрежение на всичко и казва: Дете се е родило. Той не знае, че раждането на едно дете е велик момент – отваря се нов извор в света, от който може да се възприеме поне една велика идея. Всеки, който види едно малко дете, пожелава да го целуне. Това желание означава нещо, но хората са изгубили смисъла на целувката. Детето гледа, как го целуват, но мълчи като философ. То си казва: Вие ме целувате и

мислите, че нищо не зная, но много неща нося в себе си.

Време е вече хората да потърсят онази наука, която любовта носи. Старото е отживяло времето си, няма защо да се занимавате с него. То носи в себе си известни придобивки. Който живее със старото, той постоянно се натъква на противоречия. Живейте с новото, което носи безсмъртието в себе си. Новото носи спасението на човечеството, а не старото. Мнозина говорят за някакви стари истини. Няма стари и нови истини. Истината е една. Тя носи свобода за всички живи същества. Тя носи правила и закони, чрез които хората могат да придобият свободата си. Правилата ѝ се отнасят до всички области на живота: до личния, семейния, обществения и общочовешкия живот. Истината дава методи на жената и на мъжа, как да се отнасят помежду си. Тя разрешава и най-големите противоречия между тях. Ако жената говори за истината и не знае, как да събуди любовта в душата на мъжа си, тя не е истинска жена. Ако мъжът не може да събуди мъдростта в жена си, той не е истински мъж.

При един американски милионер отиват няколко комисии от благотворителни дружества да искат пари в името на Господа. На едната комисия той дал 50 долари, на другата – сто и казал, че няма предвиден бюджет за тях. След време при него се явява една млада, красива мома да иска известна сума за същите благотворителни дружества. Като я видял, банкерът веднага станал от стола си, поканил я любезно да седне и веднага извадил сто хиляди долара. На излизане от стаята той ѝ казал: Заповядайте и друг път, на ваше разположение съм. Ще кажете, че той се влюбил в нея. – Влюбил се, защото в лицето ѝ видял истински проповедник, който могъл да отвори сърцето му. Преди нея дохождали много проповедници, но с ръждясали ключове, никой не могъл да отвори сърцето му. Красивата мома дошла при него с намазан ключ: вратнала един път и веднага отворила сърцето му. Той ѝ благодарил и казал: Моля, заповядайте и друг път. На ваше разположение съм. Това значи, да те учи майстор.

Ако съвременните хора не могат да отварят умовете и сърцата на ближните си, те са стари, от ония проповедници, които работят за 50 – 10 долара. Можете ли да отваряте умовете и сърцата на хората, вие сте влезли вече в новото учение. Вие сте още в началото но важно е, че сте влезли. Новото изисква приложение на всичко добро, което човек носи в себе си. Какъв смисъл има вярата, ако не се прилага? Ако си цигулар, постоянно ще свириш. Казват, за някой цигулар, че дошъл до върха на своето изкуство. И при това положение той трябва да свири. Човек всякога има какво да учи. Миналото трябва да служи за насърчение на новото. Към старата си вяра, към придобитото знание ще прибавяте всеки ден по нещо

ново. Този е пътят, който води към постижения. Днес всеки човек търси новото. Ако отиде на училище, или в черква, дето от години, се преподава едно и също нещо, вие казвате: Тези неща ги знаем, нещо ново искаме. Новото трябва да се приложи. Хората са слушали много да им се проповядва, че трябва да се обичат, да говорят истината, да бъдат добри и т. н. Тези неща трябва да се остават настрана, отново да придобият своята святост.

Когато говорим за любовта, за мъдростта, за истината, за душата, ние трябва да се спрем, като пред светилище, и да търсим начини за приложението им. Ще кажете, че някой човек страда, трябват му пари. Не е въпрос в парите. Той страда, защото няма хляб и е принуден от къща на къща да проси, да опитва любовта на хората, да види тяхната щедрост. Като опита щедростта и любовта на хората, човек трябва да извади своята магическа тояжка и да тропне с нея. Ако я владее, пред него веднага ще се сложи трапеза с топъл, хубав хляб и с прясно ядене. Ще се нахрани и ще тропне пак, да се прибере трапезата. Той прави това така, че никой не го вижда. После пак се явява между хората скромно облечен, с добри отношения, готов на всякаква работа. Всеки човек носи магическата тояжка в себе си, но само онзи се ползува от нея, който е разбрал възможностите, които се крият в разумната природа. Той живее в съгласие с нейните закони, затова не е осъден на страдания. Неговите страдания са привидни. – Защо? – Защото разбира смисъла на живота.

Мнозина страдат по единствената причина, че живеят, както намират за добре, и не мислят за никаква отговорност. Въпреки това, те се заблуждават, че на онзи свят ги очакват венци и букети. Ако човек не спазва законите на този свят, който Бог е създал, и на другия свят ще бъде същият. Ако тук не е готов да сподели хляба си със своя ближен, и на онзи свят ще постъпва по същия начин. Човек не се изменя лесно. Какъвто е в малкото, такъв ще бъде и в голямото. Ако искате да познаете характера на човека, наблюдавайте, как чупи хляба. Ще видите, че детето чупи хляба по един начин, възрастният – по друг; момата по един начин, момъкът по друг; майката по един начин, бащата по друг. Всеки човек има особен начин на прояви, от които можете да определите характера му.

Моята задача е да събудя в човека онова свещено чувство към живота, към Бога, за да вярва в доброто и възвишеното, което е вложено в него. Вярвайте в своя вътрешен учител, който ви учи, как да живеете. Вярвайте на всеки, който може да ви предаде това изкуство. Ако той не може да ви предаде изкуството да живеете, като човек, създаден по образ и подобие на Бога, не му вярвайте. Който може да ви покаже правия път, трябва да го слушате. Той може да бъде прост или учен, малък или голям. Как ще

погледне ученият на малкото овчарче, което му показва правия път? Ученият се е объркал в планината и не може да намери пътя си. Той ще благодари на овчарчето и ще се остави на него с всичкото си доверие. На планината овчарчето е професор, учен човек, а в града то отива при учения, като при свой учител, да се учи.

Желая, всички да си вземете цигулките, да им турите хубави струни и да започнете да свирите. Без музика, животът няма смисъл. Светът се нуждае от добри певци и музиканти. Те ще го оправят. Който знае добре да пее и да свири, той може право да мисли, да чувства и да постъпва. Пейте и свирете, за да оправите живота си.

43. Беседа от Учителя, държана на
22 юни, 1930 г. София. – Изгрев.

1930_06_25 Закон и принцип
лекция пред общия окултен клас

ЗАКОН И ПРИНЦИП

Размишление.

Съвременните хора страдат и търсят причините на страданията вън от себе си. Всъщност причината на страданията се крие в техните криви разбирания. Често те говорят за закон, за принцип, без да се спират върху отношението на закона и принципа към самите тях. Законът и принципът са общи положения за всички хора, но приложението на закона не се отнася до всички. Приложението на закона зависи от условията, при които индивидът живее. Например, съществува закон за движение. Всички живи същества се движат, но те не са заставени да се движат по един и същ начин. Човек се движи по един начин, птицата – по друг, светлината – по трети начин, мислите и чувствата – по четвърти начин и т.н. Всеки човек, всяко живо същество има свой специфичен начин на движение. Казвате, че всичко си върви по пътя, който Бог е определил. Веднъж създал света, нещата са неизменни. Какво разбирате под думите Бог създал света? Как е създал света Той: като някой майстор, или като жена, която преде? Създаването на света подразбира велика разумност. Само Разумното начало създава, а всички по-малки същества от Него правят нещата. Майсторът прави, но не създава. Затова, като разглеждаме света, създаден от Бога, виждаме, че всичко, от най-малкото до най-голямото, е съвършено.

За да дойде до правилно разбиране на нещата, човек трябва да има вътрешна свобода. Няма ли тази свобода, и като духовен, и като светски, той иска да подведе нещата под един закон, под общ знаменател. Нещата могат да се подведат под общ знаменател, но не и под общ числител. Какво значи да подведете нещата под общ знаменател? Това значи, да ги подведете под действието на един принцип. Наистина, принципът е общ за всички, но приложението му е различно. Всеки човек прилага принципа по своему. Не можете да заставите всички хора да прилагат известен принцип по един и същ начин. Можете ли да заставите всички хора да ходят еднакво? Даже двама братя не ходят по един начин. Изучавайте хода на хората, да видите, как се движат. Всяко движение е под специфичен закон.

Като говоря за движението, като закон, някои мислят, че това е проста работа, че всичко знаят. Какво знае човек, това животът само показва. Музикантът може да казва, че знае да свири, но като излезе на сцената, там ще се провери неговото знание. Някой казва за себе си, че има права мисъл. Като го поставят на изпитания, тогава ще се изпита неговата права мисъл. Като се провери знанието, силата, разумността на човека, той

вижда своето невежество и безсилие. Слушате някой да казва за себе си, че е бос човек. Какво означава думата босота? Невежество. Босият е невежа. Днес хората разглеждат въпроса, бос ли трябва да ходи човек, или с обуща. Някои поддържат идеята, че човек трябва да ходи бос, а други, че трябва да бъде винаги обут. Обаче, природата не обича крайности. Добре е от време на време човек да бъде бос, защото чрез краката, като антени, той влиза в непосредствен контакт със земята. Между енергиите на земята и неговите става правилна обмяна. Обаче, има часове през деня и часове и дни през годината, когато тази обмяна не е нужна. Както денонощието е съставено от ден и нощ, така и въпросът за босото ходене се решава в зависимост от дните и часовете. Има дни и часове, когато човек може да ходи бос, но има такива дни и часове, когато по никой начин не се позволява на човека да бъде бос.
Човек трябва да познава законите и силите на природата и след това да се произнася по един или друг въпрос. Без да мисли, някой казва, че хората трябва да бъдат праведни. Добре е това, но колкото да иска, човек не може всякога да бъде праведен. В будния си живот, той може да бъде праведен, но в съня си често изневерява на своята праведност. Слушате някой вегетарианец да ви разправя, че в съня си ял месо и е недоволен от себе си. Друг някой миролюбив човек сънувал, че убил някого. Друг някой, който живее чист и свят живот, сънувал, че се забавлявал с млади моми. Едно трябва да знаете: когато греши в будния си живот, човек отговаря за грешките си пак в будния си живот. Когато греши в съня си, той отговаря за прегрешенията си в друг свят. Като спи, човек се пренася в астралния свят, дето отговаря за своите погрешки. Друг е въпросът, ако човек е развил своето висше съзнание. Тогава той не греши нито в будния си живот, нито в съня си. Това значи свободен човек. Свободният човек има свои възгледи и на никого не ги налага. Той знае, че ако възгледите му са верни, те сами по себе си ще се наложат. Защо? Защото са необходимост за хората. Кой налага светлината, въздуха, водата и храната на човека? Те сами се налагат, защото са елементи от първа необходимост. Без тях никое живо същество не може да живее. Свободният човек живее без страх и с любов.
Мнозина казват, че са готови да направят много неща, но ги е страх да се проявят. Защо? Любов нямат. Дето е страхът, там любовта не може да се прояви. Страхът е дошъл в света заедно със закона. Щом се явил законът, заедно с него се явил страхът. Дето има закон, там има и страх. Дето е страхът, там е и законът. Защо се страхува човек? За да не изгуби свободата си. Като се наложи закона, човек започва да се страхува. Защо? Защото законът всякога ограничава. Ето защо, за да не се ограничава, да не губи свободата си, човек трябва да работи, да се освободи от своите криви разбирания. Още с идването си на земята, човек попада под силата на закона. Още като малко, новородено дете, човек попада под закона на

пелените. Майката веднага повива детето, туря го в закона и, докато не заякне, не го освобождава от ограничителните условия. Като израсте, детето се освобождава от пелените, но влиза в друг закон. През целия си живот човек минава от един закон в друг, не може да се освободи от него. Докато живее на земята, човек все още се намира под влиянието на закони, физически или духовни. За да се справя разумно със законите, човек трябва да има широко сърце, т.е. широки възгледи.
Какви са възгледите на човека, широки или тесни, това се вижда при изпитанията. Само при изпитанията се познава, докъде е достигнал човек в развитието си. Изпитът е мярка, чрез която познавате, доколко човек е разбрал Божията Любов. Едно от качествата на Божията Любов е всепрощаването. Любовта прощава всичко. Тя не се занимава с греховете на хората. Тя изключва греха от космоса. Грехът е кал, която, колкото много да е, не може да опетни космоса. Грехът може да предизвика само частично опетняване на нещата. Например, той може да изцапа една чиния, един човек, един бряг, но в никой случай не може да опетни цялото. При това, ако вярвате в силата на греха, опетняването ще бъде по-голямо. Колкото по-малко вярвате в греха, толкова по-малко ще се опетните. Човек може моментално да се освободи от калта на греха. Това зависи от неговите мисли и чувства. Като се заговори за греха, хората се чудят, как се е родил той. Грехът не се ражда, нито се появява. Какъв е поводът за греха? Понякога най-малкият повод може да стане причина за греха. Малкият повод може да стане причина за най-големия грях. Най-големият грях в света е убийството. Ние имаме такъв пример в Библията. Двама братя отиват да принесат жертва на Господа. И двамата служат на Бога. Обаче, димът от жертвеника на единия отивал нагоре, към Бога, а димът на другия се разстилал по земята. Недоволен от това, защо и неговият дим не отива нагоре, той взел тояга и убил с нея брат си. Външният повод е малък, грехът е голям, а истинската причина за греха се крие в самия човек, в неговото каменно сърце. Казано е в Писанието: Ще им отнема каменното сърце и ще им дам ново.
Днес всички хора се борят със злото и с греха, искат да се освободят от него. Това е невъзможно. Грехът и злото съществуват от началото на Битието. Щом живее, човек непременно ще греши. Грехът е естествено последствие на живота. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка, които не са в съгласие с великия закон на Битието, опетняват човека. Както се храни човек физически, така се храни и с чувствата, с мислите и с постъпките си. Каквато храна да употребява, докато е на земята, човек неизбежно греши. В този смисъл, грехът се явява като естествено последствие на храненето. Ето защо, за да греши по-малко, човек трябва да яде по-малко. Колкото повече яде, толкова повече греши. Представете си, че влизате в гостилница, ядете много, но нямате пари да платите. Какво ще правите? Вие започвате да се извинявате на гостилничаря, но той не е

доволен от вас. Той може даже и да ви набие. Без да искате, вие започвате да грешите: лъжете, крадете, насилвате другите. Изобщо, яденето е станало причина за много грехове и престъпления.
Сега ние говорим за отрицателните прояви в света – грях, зло, недоволство, неразположение и т.н. Защо съществуват тия прояви, не е важно. Как са произлезли, и това не е важно. Обаче, човек трябва да си зададе въпроса: Защо съм неразположен? Защо съм недоволен? Слънцето, звездите, добрите хора са разположени и доволни. Защо тогава ти, човекът, си неразположен и недоволен? Неразположението, недоволството в човека са паразити, които трябва да се извадят с гребен, или с щипци, както се вадят паразитите от човешкото тяло. Щом се извадят паразитите, всички работи се нареждат добре. Паразитите не са присъщи на човешкото естество, нито имат нещо общо с неговия характер. За да стане силен, човек трябва да се освободи от отрицателните прояви в себе си. Като се освободи от тях, човек лесно се справя с мъчнотиите и изпитанията си. Отрицателните сили в природата са подобни на апаши, които всякога могат да изненадат онзи, който се е захласнал. Щом срещне такъв човек, апашът бръква в джоба му и изважда кесията му. За да не ви нападат апаши, бъдете всякога будни. Апашите са големи психолози. Те знаят, кога да нападат. Ето защо, от всеки човек се иска будно съзнание, да не губи своето вътрешно разположение и своя мир. Не е ли буден, човек изгубва силата си, богатството си, знанието си, доброто разположение на сърцето си, своята мисъл и т.н.
Следователно, иска ли да запази своите външни и вътрешни богатства, човек трябва да влезе в закона на правата мисъл. Този закон наричаме „предпазителен закон”. Искате ли да запазите своите богатства и скъпоценности, оставете ги на гарата, дето има специални каси за пазене на такива вещи. Като пътувате от една гара на друга, вие можете да си ги вземете, когато ви потрябват. Вие пътувате спокойно, със сигурност, че никой не може да ви обере. Такива каси има в големите гари, гавно в Америка и в някои големи държави. Такива каси има и във всеки човек. Ние ги наричаме „каси на правата мисъл в човека, или Божествени каси.” Законът на правата мисъл показва на човека, как трябва да постъпва, за да не губи.
Някой казва за себе си, че е отстъпчив и лесно решава задачите си. Зависи, кога трябва да отстъпва. Човек трябва да бъде разумен, да знае, кога да отстъпва и кога да настъпва. Ако настъплението е външно, човек вътрешно трябва да отстъпва. Ако не може да отстъпва, той трябва да държи поне отбранително положение. Христос казва: „Не противи се на злото.” Това значи: Когато кармата е назряла и тропа на вратата ти, ако си умен, трябва да отстъпиш. Отстъпиш ли, ще спечелиш, ако не отстъпиш, ще изгубиш. Щом видиш, че си обсаден отвън, искаш, или не искаш, ти трябва да отстъпиш. Каже ли някой, че не иска да отстъпи, всичко е свършено с него.

Ще каже, че готов да се самоубие, но не и да отстъпи. С убиване въпросът не се решава. Ония, които са обсадили човека, продължават да го гонят и в другия свят. Обсадно положение съществува и на този, и на онзи свят. Каквото да прави, колкото да рита, човек не може да се освободи от закона. На парчета ще го накъсат, но ще го хванат. Има един начин, по който човек може да се освободи от закона. Този начин седи в приложение на правата мисъл. Ще поставите една мисъл срещу друга, според правилата и законите на хармонията. Това значи съпоставяне на нещата. Съпоставяйте мислите и чувствата си според законите на хармонията и не се страхувайте. Например, имате ли някакво неразположение, изпейте му една песен. Неразположението не е нищо друго, освен обсадно положение. Ако сте взели правилно основния тон, неразположението ви ще изчезне. Не сте ли взели правилно основния тон, неразположението ви ще си остане. Изобщо, може ли да взима правилно основния тон на живота, човек ще се освободи от всички психически и физически болки. Чрез основния тон на живота човек може да лекува всякакви болести, например, всякакъв вид ревматизъм. Има физически ревматизъм, но има и психически – в сърцето, в ума и във волята на човека. Да се справи със своите ревматични състояния, казано в широк смисъл на думата, човек трябва да има вяра, с която да преодолява. Станете ли сутрин от сън с известно неразположение, първата ви работа е да се измиете, изчистите и поставите всичко в пълен ред и порядък. Намокрете косата си, вчешете се добре, космите ви да не стърчат, измийте добре ръцете си, изчистете ноктите си, преоблечете се, обуйте обущата си, които трябва да бъдат също чисти, направете си молитвата, размишлявайте, дишайте дълбоко, да напълните дробовете си с чиста, свежа струя въздух и тогава започнете работата си. Ако при всяко неразположение се напуснете и физически, неразположението ви ще се удвои.
Що се отнася до здравословното състояние, първата ви работа е да подобрите кръвообращението си. Едно от условията за подобряване на кръвообращението е освобождаване на мисълта от всички наслоявания на миналото, от всички стари, криви разбирания. Човек трябва да има свободна мисъл. Ако мисълта му не е свободна, той изпада в песимизъм. Песимизмът показва, че в ума и в сърцето на човека има известни утайки, чужди вещества, от които той трябва да се освободи. За да се освободи от тия утайки, той трябва да диша дълбоко. За това се препоръчват екскурзии, качване по планини. Ако при изкачване, или при тичане човек се задъхва много, това показва, че кръвообращението в него не става правилно. Иска ли да възстанови своите красиви мисли и чувства, човек трябва да прави физически движения: гимнастика, екскурзии, спорт. Човек може мислено да прави тия упражнения, но за това се иска голяма сила. При физическите упражнения разходите са по-малко, отколкото при умствените. Като е дошъл на земята, човек трябва да се съобразява с

методите на природата. Той няма право да спре движението на силите, които действуват в природата, нито да ги коригира.

Съвременните хора си задават въпроса, защо е допуснато злото в света. Днес този въпрос не може да се разреши. Защо съществуват доброто и злото заедно, това е философски въпрос, на който разрешението е в далечното бъдеще. Дойдете ли до злото, оставете този въпрос настрана. Започнете ли да разисквате върху него, с това вие предизвиквате всички отрицателни сили в природата. Не пипайте тия сили. Занимавате ли се с тях, все едно, че им хвърляте камъни. Ако вие хвърлите един камък, злите сили ще хвърлят върху вас хиляди камъни – Ама трябва ли злото да съществува? – Оставете този въпрос настрана. Единственият, Който знае, защо съществуват доброто и злото, е Бог. Всички хора, обаче, могат само да предполагат, да търсят причините на злото и доброто, но пак не могат да разрешат въпроса. Ще каже някой, че Каин е родил злото в света. Той бил ли е на мястото, дето двамата братя принасяли жертвата си? За да се произнесе върху известен въпрос, човек трябва да познава абсолютната истина. Иначе, каквото каже, ще бъде относително вярно. Например, казвате за двама души, че са влюбени. Как познавате това? Ще кажете, че ходят постоянно заедно, рамо до рамо, или хванати под ръка. Виждате, че два вола са впрегнати в една кола, рамо до рамо, но не са влюбени. □

Какво представя влюбването? Какво значи, да се влюби човек? Влюбеният носи своята възлюбена на главата си като запалена свещ и постоянно мисли за нея. Колкото повече мисли за нея, толкова повече свещта се разгорява. Момата е свещта, момъкът – пламъкът. Щом се срещнат и започнат да говорят, пламъкът се усилва и свети отдалеч. Ако момъкът разлюби момата, пламъкът изгасва, а свещта престава да гори. Докато се обичат, и двамата се ползват от светлината на свещта. Разлюбят ли се, и двамата остават в тъмнина. Когато се обичат, между тях става правилна обмяна, вследствие на което някога момата е свещ, а момъкът – пламък; някога момъкът е свещ, а момата – пламък. Ако свещта и пламъкът не са на едно място, никаква светлина не може да има. Това е Божествен закон. Когато срещнете двама души, които се обичат, радвайте се, защото те могат да ви светят в тъмната нощ да намерите пътя си. Изчезне ли любовта между тях, и те, и вие ще объркате пътя си.

Днес повечето хора говорят за своята изгубена любов, за разочарованията в любовта си. Това е любовта на изгасналите свещи. Оставете тази любов настрана и говорете за любовта на запалените свещи. Дето гори свещ, дето има светлина, там никога не се вършат престъпления. За любовта човек трябва да има свещено разбиране. Обаче, без да знае, какво нещо е любовта, без да я опитал, човек се произнася за нея. Любовта с думи не се изказва. Който може да стане свещ и да образува пламък, той има любов в себе си. Това значи, че Бог действува в него като светлина. За да се прояви Божията Любов, нужни са два полюса: единият полюс ще бъде свещ, а

другият – пламък.
Следователно, като ученици, вие трябва да се отнасяте със свещен трепет към любовта. За да дойдете до това свещено отнасяне към любовта, вие трябва да пречистите мисълта си от всички криви разбирания. Благодарение на вашите криви разбирания, любовта ту се явява, ту изчезва. Докато гледа чисто и свято на любовта, човек се ползва от нея. В който момент допусне нещо нечисто в мисълта си, любовта го напуща. Дето е любовта, там всичко цъфти и връзва. Който люби, както Бог люби, той е в състояние да възкреси умрелия. Той е в състояние да изправи всичките си погрешки. Който изправя грешките си, той има любов. Някой се оплаква, че му дотегнало да изправя грешките си. Той трябва да се радва, че има какво да изправя. Като изправи своите погрешки, ще му дадат задача, да изправи грешките на ближните си. Който не е изправил своите погрешки, той не може да изправи грешките на другите. Следователно, докато не изправите своите погрешки, не се занимавайте с изправяне на чуждите.
Съвременните хора се нуждаят от положителна наука. Положителна наука е тази, която открива на човека вътрешния смисъл на явленията в живота и природата. Например, някой се оплаква, че на окото, на носа, или на ухото му излязла някаква пъпка. Понеже минава за учен, той казва, че тази пъпка се дължи на нечиста кръв. Това обяснение не е достатъчно. Той трябва да знае, защо пъпката е излязла на окото, а не на носа. Или, защо е излязла на носа, а не на ухото. Ако пъпката е излязла на окото, с това природата му обръща внимание да бъде изправен към истината; ако пъпката е на носа, той трябва да се научи да мисли право; ако е на ухото, да слуша добре, да бъде мъдър. Пъпката се мести от едно място на друго, движи се по целия организъм, докато човек научи урока си. Не научи ли урока си, природата го тръшка на леглото, и той започва да вика за помощ. Видите ли своя ближен в такова положение, притечете му се на помощ. Не чакайте да дойде друг някой да му помогне. Всеки от вас може да стане лекар, да помогне на един страдащ. Нека всеки опита силата си, да види, колко знае. В такива случаи, именно, той може да провери знанията си.
Защо идат болестите и изпитанията в живота? За да приложите търпението си. Ако търпението ви е слабо, ще го развивате. Мнозина се оплакват от ревматизъм. Ето една възможност да приложите търпението си и постепенно да се лекувате. Считайте, че ревматизмът ви е даден, като научна теза за разработване. Ще пъшкате, ще страдате, но ще пишете тезата си и ще благодарите, че имате възможност да оставите на света своя научен труд. Това значи, да има човек разположение на духа. Като болен и здрав, като сиромах и богат, като прост и учен, той трябва да има разположение на духа си. В каквото положение да се намира, човек трябва да е доволен.

Всяко състояние, през което човек минава, е временно. Това е естествено положение на нещата. Превърне ли се в нещо постоянно, то е неестествено. Ако направите една малка погрешка, благодарете, че е малка. Ако направите голяма погрешка, благодарете, че чрез нея сте избягнали злото, което ви е дебнало. Като направите голяма погрешка, окръжаващите спират вниманието си върху тази погрешка и се стремят да не изпаднат в същото положение. В такъв случай вие трябва да благодарите, че по този начин сте избавили близките си от същата погрешка. Разумният свят всякога компенсира нещата. Той разпределя тежестите на живота върху всички хора: един ден ще тури една погрешка, т.е. една тежест върху гърба на едного; на другия ден – върху гърба на другиго и т.н. Тъй щото, благодарете, че природата ви е удостоила с известно внимание. Тя разчита на вашия гръб, на вашите сили, затова ви товари. Какъв лекар викат при сериозни болести? Най-видният и способен. Следователно, ако те сполети голямо зло, знай че ти си един от видните лекари, на когото е дадена задача да се справи с това зло. Казвате, че лесно се говори, но мъчно се правят нещата. Наистина, мъчно се правят някои неща, но могат да се направят.
Каквото да говорите, хората обичат да слушат, но не обичат да ги морализират. Наистина, морализирането е най-тежкото забавление. Неприятно е цял ден да слушате: това не прави, онова не прави. Майката пипа в долапа, а детето не трябва да пипа. Защо? Да не счупи нещо. И майката може да счупи нещо. Майката гази в реката, а детето не трябва да гази. Защо? Да не се удави. И майката може да се удави. Майката слиза сама по стълбата, а детето само не трябва да слиза. Защо? Да не падне. И майката може да падне. Детето иска само да слезе от стълбата на втория етаж, но майката не позволява. Докато майката е около детето и внася страх и смущение в сърцето му, то може да падне. Остане ли само в къщата, детето може да слезе по стълбата, без да падне. Оставено само на себе си, то слиза внимателно, стъпало след стъпало. Като види запалена свещ, детето иска да я пипне. Ако майка му е при него и му забранява да пипа свещта, детето непременно ще тури пръста си и ще се изгори. Ако е само в стаята, ще разглежда свещта, ще я обикаля, но няма да тури пръста си в нея.
Светът е пълен с разумни същества, които предпазват и децата, и възрастните от опасности. Не са само майката, бащата, братята и сестрите, които предпазват детето от опасностите в живота. Хиляди разумни същества изпълняват роля на пазители в света. Има едно разумно ръководство в света, в което всички хора трябва да се вслушват. Това разумно ръководство наричаме Божи Промисъл. Остави съдбата си в ръцете на Божия Промисъл. Щом не можеш да решиш една задача, кажи в себе си: Има Божи Промисъл в света. Той ще се погрижи за това, което не е в силите ми да направя. Това не значи, че не трябва да работите и да

чакате всичко от Бога. Божият Промисъл се проявява чрез Божественото, което е във всеки човек. Обърнете се към Божественото в себе си, направете връзка с него, и задачата ви ще се реши по-лесно, отколкото с помощта на някоя външна сила.
Сега ви говоря за Божия Промисъл, но и без да говоря, вие ще го проверите по един начин; ако пък ви говоря, ще го проверите по друг начин. Светът е училище, в което всички сте поставени да учите. Светът е създаден, като разумен метод за възпитание и самовъзпитание на човечеството. Не се занимавайте с окръжаващите. Не желайте да бъдете като другите хора, нито те – като вас. Не мислете, че хората са по-добри, или по-лоши от вас. Ако са по-добри от вас, те знаят това; ако са по-лоши, пак го знаят. Дойдете ли до човека, поставете го на същото ниво, на което сте и вие. Не желайте да постигнете всичко изведнъж. Изучавайте се всеки ден, да видите, докъде сте достигнали и какво ви предстои да направите. Какво ще придобиете, ако знаете, къде има заровено злато в земята? Хората преди вас извадиха много злато от земята, но какво направиха с него? Вместо да го претопят, да го използват за своето облагородяване, да проникне в кръвта им, те го превърнаха в пушки и топове, с които днес се убиват едни други. Само онзи може да се ползва разумно от златото, който владее магическата пръчка. Достатъчно е да я завърти два-три пъти във въздуха, и златото ще излезе на повърхността на земята. Без да копае земята, той ще има злато в ръцете си и ще знае, как да го използва. Той не се нуждае от много злато. Днес има нужда от една златна монета – толкова му се дава. На другия ден има нужда от две златни монети – толкова изважда от земята. Това е една съблазнителна мисъл, но вярна. Тази мисъл е опитана и дава резултат, но за онзи, който е придобил изкуството на магическата пръчица.
Мислете сега върху двете основни положения от лекцията: закон и принцип. Законът и принципът са общи за всички, но приложението им в живота е различно. Всеки човек се движи, но дадена е свобода на човека да се движи по начин, какъвто той си е избрал. Всички хора мислят, но всеки човек мисли по свой специфичен начин. Всички хора чувствуват, но всеки чувствува по свой специфичен начин. Всички хора работят, но всеки работи по свой специфичен начин. Красотата на живота е в разнообразието, обаче, законът и принципът при всички условия са едни и същи.

Божията Любов носи пълния живот.

44. Лекция от Учителя, държана на
25 юни, 1930 г. София – Изгрев.

1930_06_27 Превръщане и съпоставяне
лекция пред специалния клас

ПРЕВРЪЩАНЕ И СЪПОСТАВЯНЕ

Т. м.

Изпя се музикалната тема върху думите: Работа, хармония и мисъл.

Тема за следния път: "Предназначението на съня в Природата." Можете ли да заставите ситият да яде? Ако е въпрос за ядене, гладният всякога е готов да яде.

Нека трима души напишат на дъската по една единица. Други трима да напишат по една двойка. Когато няколко души напишат едно и също нещо на дъската или на лист, написаното се различава. Трите единици също се различават. Втората единица е поставена по-ниско от първите две. Първата единица пък е малко пречупена, което показва, че условията и са неблагоприятни. Както единиците, така и двойките, написани от тримата души, се различават.

Оттук вадим заключението: Природата, която съгражда човешкото тяло, при всички случаи внася известно разнообразие. Тя гради все човешки къщи - телата им, но те се различават едно от друго. Устата на някои хора е малка, а на други - голяма. Малката уста показва, че Природата разполага с малко материал. При направа на голямата уста, Природата разполага с повече материал, вследствие на което се проявява щедро. Тази е причината, поради която тези хора са щедри на думи, т.е. много говорят. Чешма, която има широк отвор, пуска изобилно вода. Ако отворът на чешмата е малък, водата тече слабо. Някои хора имат тънки вежди, други - дебели. И това различие се дължи на вътрешни причини в човека. Очите на някои хора са малки, а на други - големи. Причината на това се крие в часа на раждането. Хора, които са родени вечер, при малко светлина, имат големи очи. Онези, които са родени през деня, при много светлина, имат малки очи.

Различието между хората съществува не само във външните им черти, но и в техния вътрешен живот. Например, един човек има силно желание да постигне някаква идея, а у друг някой желанието за същата идея е слабо, или почти го няма. Причината за силното или слабо желание на човека към нещо, се обуславя от закона за съответствие между нещата. Желанията на човека, силни или слаби, са необходими като методи за неговото самовъзпитание. Чрез желанията си той изучава силите на своя организъм, с които работи. Може ли певецът да пее, ако не знае законите

на пеенето, както и музикалните тонове? Може ли музикантът да свири, ако не знае местата на нотите в своя инструмент? Може ли човек да мисли право, ако не познава законите на мисълта?

Как познавате, кои мисли и думи са добри? Думата "Обич" добра ли е? Мисълта, която е скрита в тази дума, добра ли е? Това се познава по резултатите, които обичта произвежда. Например, каква мисъл се крие във вълка, когато изяжда овцата от обич. Значи мисълта, скрита в обичта на вълка към овцата, не е добра. Стремежът на вълка към овцата е отрицателен. Той се стреми към нея, за да я изяде. Ето защо, като ученици, вие трябва да анализирате мислите, чувствата и желанията си, да видите, какви сили се крият в тях, добри или лоши, положителни или отрицателни. Външно те могат да изглеждат добри; важно е, какво се крие в тях. Желанието на вълка е положително, той иска да се нахрани. Резултатът от желанието му е отрицателен. Вълкът отнема живота на същество, което не принадлежи на него. Ще кажете, че вълкът обича овцата, има разположение към нея и е свободен да я изяде. Обаче, обичта на вълка към овцата събужда омраза и негодуване в овчаря, който се счита господар на овцете. Вълкът се чуди, защо овчарят го преследва. Той си казва: Овчарят коли овцете и ги яде, и аз ги нападам със същата цел. Защо него не преследват, а мене преследват? Причината за омразата на овчаря към вълка се дължи на сблъскването на две еднакви желания. Следователно, когато две еднакви желания се срещнат в един и същ човек или в двама, те се отблъскват. Отблъскването на еднородните желания произвежда омраза, негодуване, спор и т.н. Като знаете това, бъдете внимателни в желанията си. Преди да желаете нещо, вгледайте се в себе си и помислете, ваше собствено желание ли е то, или принадлежи на други. Ако принадлежи на други, откажете се от него.

Сега се явява въпросът, какво трябва да прави вълкът със своето желание да яде овце? Как трябва да си въздейства? Ако сте запалили огън в стаята си направо на пода, колкото и да е слаб, има опасност дъските да изгорят. В първо време огънят е слаб, но може да се усили и да произведе пожар. Какво трябва да се направи тогава? - Да се изгаси. - С какво? - С вода? - По друг начин не може ли? - Да се покрие с нещо, за да се отстрани приижданeто на въздух, който е причина за горенето. - Както виждате, с огъня лесно се справяте, но как ще се справите с едно силно желание, което е по-страшно от огън? Например, желанието на вълка да яде овце е огън, който силно гори. Как ще се справи вълкът с това желание? Само един начин има - той трябва да стане овца. За да се превърне на овца, вълкът трябва да познава законите за превръщането. Щом стане овца, той ще пасе трева. При това положение, желанието му, да яде овце, естествено ще изчезне. Ако вълкът не може да стане овца, тогава овцата трябва да стане

вълк. Вие знаете, че вълк вълка не яде. - Възможно ли е това? - Възможно е. Има вълци, които могат да се превърнат на овце. Има овце, които могат да станат вълци.

Често се говори за някого, че е вълк в овча кожа. Щом има вълци в овча кожа, има и овце във вълча кожа. Какво разбирате под думите "вълк в овча кожа, или овца във вълча кожа"? Това се отнася до ония характерни черти на човека, които са залегнали дълбоко в неговата природа, вследствие на което никакво външно възпитание, никакви условия не могат да ги изменят. Вълкът винаги си остава вълк, и овцата - овца. Ако поставите вълка при благоприятни условия, може да го облечете в овча кожа и да мине за овца. Обаче, една малка промяна на условията го заставя да прояви своето вълче естество. И овцата можете да облечете във вълча кожа, но при най-малката промяна на условията, тя проявява овчето си естество. Значи, щом се пробуди съзнанието на човека и започне разумно да работи, той може да се освободи от вълчия си характер. Това наричаме ние закон за смяна, за превръщане на енергиите, на състоянията в човека. Ако не познава този закон и не може да го прилага, човек никога не би се освободил от онези стари и лоши навици на миналото, които стават причина да го наричат вълк, облечен в овча кожа.

Какво разбирате под думата "смяна или превръщане"? Да смениш едно състояние с друго, това значи, ако имаш отрицателно желание, отрицателна мисъл, или отрицателно чувство, да ги смениш с положителни. Ако веднъж сте опитали отрицателните мисли, чувства и желания, не ги повтаряйте. Природата не търпи еднообразие. Даже и положителните мисли и желания не трябва да се повтарят. Всяко повтаряне ги отслабва и разредява. Обичаш една дреха, или едно ядене - не ги повтаряй често. За да не се втръсват нещата, човек трябва да прилага закона за превръщането. Само глупавият човек опитва едно и също желание по няколко пъти. В известно отношение хората спазват закона за превръщането, но вместо полза, те си причиняват вреда. - Защо? - Защото този закон е свързан със закона за съпоставяне. Човек трябва да съпоставя нещата и да знае, при какви случаи може да ги сменя. Например, някоя жена, за да не изпадне в еднообразие, се облича по няколко пъти на ден - сутрин, на обяд и вечер. Тя иска да има поне три костюма за сменяне. Ако тази жена е разумна и знае да съпоставя нещата, тя ще се съобрази с материалното положение на мъжа си и със свободното си време. Не съпоставя ли нещата, тя ще разруши дома си. Ще кажете, че това се прави за чистота. Чистотата се поддържа и по друг начин.

Съвременните хора казват, че човек трябва да яде, да се храни с разнообразна храна, за да живее. Вярно е, че човек трябва да яде, но какво

да яде? Ако става въпрос за пчелата, тя се храни с мед. Вълкът се храни с месо, овцата - с трева. С какво се храни човек? Природата е строго разпределила, кой с какво трябва да се храни. На човека е определила да се храни с прясна, чиста храна, която мъчно се разлага. Кухнята на съвременните хора е неестествена. Тя се отклонила от кухнята на Природата, вследствие на което хората са изложени на различни заболявания и страдания. Един ден, когато те се свържат с Разумната Природа и се подчинят на законите ѝ, тя ще даде на всяко живо същество, каквото то желае. Природата знае, как да дава, как да задоволява желанията на всички живи същества. Съществува закон в Природата според който, иска ли някой нещо, тя задоволява желанието му. Обаче, едно условие е нужно при изпълнение на този закон: Който дава, трябва да знае, как да дава. Ако не знаеш как да даваш, ти причиняваш вреда на ближния си. Ако пък вземаш насилствено, ти вършиш престъпление. И ако даваш насилствено, без да ти искат нещо, без да имат нужда от него, ти пак вършиш престъпление. Следователно, даването трябва да става свободно и с любов.

Като ученици, вие трябва да разбирате законите за смяна и съпоставяне на нещата. Когато се яви някое животинско състояние във вас, вие трябва да знаете как да го смените. В естеството на човека е да се проявяват и животински желания, но той трябва да бъде буден, да не им се поддава. Ако при дадени условия вълкът може да се справи с някое свое желание, колко по-лесно човек може да се справи със своите животински желания. Изобщо, вълкът обича да яде овце, но ако срещне болна овца, той я побутне оттук-оттам и се отказва от желанието си. В този случай, той предпочита да яде корени, отколкото болна овца. Човек трябва да разбира външните условия и вътрешните възможности в себе си, за да се справи с действащите сили в Природата. Например, желанията на човека са резултат на известни природни сили. Същевременно те са желания на много същества, а не на един човек. Някой човек иска да превъзмогне желанията си изведнъж. Докато е свързан с тези същества, той има същите желания, каквито и те имат. Един ден, когато разреши правилно връзките и отношенията си с тези същества, той ще бъде свободен от техните желания.

Съвременният човек още не е господар на желанията си. Например, някой иска да се откаже от месоядството, а не може. - Защо? - Защото е свързан още с теченията на месоядството. Като излезе от тези течения, той може да стане вегетарианец. При това положение, растителната храна се отразява благотворно върху организма.

Човек не може да се освободи от едно свое желание, докато мисли, че то

му е необходимо. Ако не може да го реализира, той страда, мъчи се. Такова е положението на човека, който минава от физическия свят в духовния. Докато е на земята, той яде всичко каквото пожелае. Много естествено. Той има уста, език, зъби, стомах, може да яде. Обаче, като замине за онзи свят, той оставя физическото си тяло на земята, а занася със себе си желанията: иска да яде, не може. Като види, че не е подготвен за условията на духовния свят, той започва да се мъчи. Ще дойде ден, когато ще се нагоди на новите условия, но ще мине време. Значи, за реализиране на едно желание се изискват съответни условия. Такъв е законът и на физическия, и на духовния, и на Божествения свят. Невъзможно е човек да реализира желанията си, ако няма съответни условия за това. Можете ли да бъдете гениален, ако не отговаряте на условията за това? Обикновеният човек има мастило, перо, хартия, както и гениалният, но не може да напише една гениална мисъл. Той няма вътрешни условия за проявяване на гения.

Представете си, че един човек иска да бъде богат, друг някой - учен, трети - силен. Който иска да бъде богат, трябва да носи богатството си без умора. Ще кажете, че ще дойде някой да ви помогне. Не, богатият трябва сам да носи богатството си. Готов ли е той да носи, например, 25 милиона лева на гърба си? Ученият трябва сам да носи книгите си. Силният трябва сам да носи инструментите, с които е развил силата си. Ако богатият не може сам да носи богатството си, ако ученият не може сам да носи книгите си и силният - оръжията си, нито богатият е истински богат, нито ученият - истински учен, нито силният - истински силен. Силният носи земята на гърба си сам, без никаква чужда помощ. Силен в мисълта си е онзи факир, който сяда на един камък всред гората и така концентрира мисълта си към една определена идея, че и най-свирепите животни минават край него, без да го засегнат. Той мисли за реалността на живота, който прави човека доволен от всичко.

Всички хора искат да постигнат нещо, което да ги направи доволни. Кое е това нещо, и те не знаят. Че им липсва нещо, което може да ги направи щастливи, всички съзнават това. Обаче, кое е това нещо? Да е богатство, не е - всички хора са богати. На човек е дадено такова богатство, което не може да се сравни с нищо друго в света. - Кое е това богатство? - Животът. На човека е дадено богатство, знание, сила, обич, въпреки това той е недоволен. - Защо? - Той търси онова, което е загубил. - Какво е загубил? - Една дума. Щом намери загубената дума, той става щастлив. - Кога ще я намери? - Когато намери Учителя. Ще кажете, че има много учители в света. - Един е учителят, който носи загубената дума. Всеки, който се нарича Учител, без да носи загубената дума, или не е учител, или е обикновен учител. Казвате: Като познаваме Бог и Му служим, не можем ли

да намерим загубената дума? - Можете, но познаването и служенето на Бог е непрекъснат процес. Най-малко прекъсване на този процес води човека в крив път. Какво познаване е това, ако днес познаваш Бог, а на другия ден не Го познаваш? Какво служене е това: днес Му служиш, на другия ден се отказваш от Него?

Като ученици на живота, вие трябва да търсите загубената дума. Щом я намерите, вие сте се домогнали до ключа на живота. Който е намерил тази дума, той прилага правилно законите за превръщане и съпоставяне на нещата. Той знае на какво разстояние да поставя предметите пред очите си, за да вижда ясно. На какво разстояние пред очите си поставяте книгата, която четете? И колко време трябва да я държите? Книгата се поставя на такова разстояние, да виждате ясно. При това, ще я държите пред очите си, докато четете от нея. Щом свършите четенето, ще я затворите и ще я турите настрана, далеч от себе си. Всяка мисъл, всяко чувство, всяко желание имат определено място. Измените ли местата им, турите ли ги по-близо или по-далеч, отколкото трябва, вие нарушавате естествения ход на нещата. Временно можете да ги приближите към себе си, докато ги изучите. После ще ги поставите на местата им. Не постъпвате ли така, вие сами си създавате противоречия.

Следователно, да възприемете една мисъл, това значи, да я проучите, обработите и след това да я поставите на нейното място. Да проявите едно желание, това значи, да изучите неговия характер и произход, да го облагородите и да го поставите на мястото му. Да направите една добра постъпка, това значи, да реализирате един плод, който да съдържа обработената мисъл и облагороденото желание и след това да я поставите на пътя, който Природата и определила. Да поставяш всяко нещо на своето място, това значи, да си разрешил правилно една от трудните задачи на живота. Това е задача на възпитанието и на самовъзпитанието. Казваме въз-питание. Думата "питание" започва с буквата "П" - узрял плод, който е готов вече да падне на земята. Буквата "Т" показва, че за да узрее плодът, човек трябва да мине през известни противодействия. Буквата "А" означава бременност. Значи, който се храни, т.е. възприема, трябва да израсте, да цъфне, да завърже и да узрее. За да мине през тези процеси, човек трябва да е бременен с някаква идея.

И така, да се самовъзпитава човек, това значи, да работи с една от великите науки. Самовъзпитанието е музика, хармония. Който не може да се самовъзпитава, той е дошъл до онази дисхармония, която нарушава естествените процеси в живота му. Той постоянно се оплаква, че това няма, онова няма и сам се трови. - Защо? - Не знае, как да съпоставя нещата. Изпаднете ли в безпаричие, поставете срещу него живота и вижте, кое

бихте предпочели. Каквито несгоди и мъчнотии да имате, поставете пред тях живота. Имате ли живот, здраве и сила, всичко ще преодолеете. Животът, даден на човека, е над всички блага, над всички временни постижения. За предпочитане е да бъдеш сиромах, невежа, но здрав и пълен с живот, отколкото богат и учен, но да изгубиш живота. Като живее, сиромахът може да стане богат, невежият - учен. Обаче, ако отнемат живота му, всичко пропада - и знание, и богатство, и слава. Казано е в Писанието: "Блажени нищите духом." - Защо? - Защото привидно те нямат нищо, а всъщност всичко притежават.

Като ученици на Великата Школа на живота, от вас се иска любов към Бог и към Истината. Докато не любите Бог, вие нямате живот в себе си; докато не обичате истината, не можете да бъдете свободни. В каквото положение и да се намирате, бъдете готови да си кажете истината първо на себе си, да не се самозаблуждавате, да не се самоизлъгвате. Не затваряйте очите си пред истината. Каквато грешка и да направите, изповядайте се пред себе си. Не закривайте грешката си. Щом се изповядате, вие се освобождавате. Изповядването на човека пред истината наричаме покаяние или освобождаване. Бъдете готови да казвате истината първо на себе си. Щом постигнете това, никой не е в състояние да ви обиди, да отнеме мира и равновесието на вашата душа. Който е придобил истината, той е господар на себе си. Никой не е в състояние да му отнеме свободата. И да го лъжат, той не се лъже. Един път може да се излъже, но втори път не се лъже. Понякога се оставя да го лъжат, но сам никога не лъже. За предпочитане е да те лъжат, отколкото да лъжеш; да те обират, отколкото ти да обираш хората; да страдаш, отколкото да причиняваш страдания. Който лъже, краде, убива и причинява страдания на ближните си, всякога губи. Когото лъжат, крадат, измъчват, той всякога печели.

И така, ако сте слаби, не се обезсърчавайте; ако сте невежи, не се обезсърчавайте; ако сте сиромаси, пак не се обезсърчавайте. Вземете пример от житното зърно, което е малко, но храни цял свят. То прави слабия силен, неучения - учен, сиромаха - богат. И най-малките мисли, чувства и желания са в състояние да повдигнат човека. Те носят в себе си силата на житното зърно. Приемете малките житни зрънца, посадете ги в земята, обработвайте ги с радост. Те ще ви дадат плод стократно.

- Само светлият път на мъдростта води към истината.
- В истината е скрит животът.

42. Лекция от Учителя, държана на
27-ми юни, 1930 г., София – Изгрев.

Книги:
* Закон на сменянето. Съпоставяне на нещата
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). София, 2004)
48 беседи от 30 август 1929 г. до 15 август 1930 г.
* Превръщане и съпоставяне
Закони на доброто (София, 1998)
24 беседи от 28 февруари 1930 г. до 15 август 1930 г.
Начало: 06:00

1930_06_29 Близо е лятото
неделна беседа

БЛИЗО Е ЛЯТОТО

„Знаете вече, че е близо лятото."
Марка 13:28

„Близо е лятото". Този стих е важен. Защо? – Защото носи нещо за човека. Всеки стих, всеки факт, всяка истина са важни дотолкова, доколкото могат да допринесат някаква полза, някакво благо за човека; те са важни дотолкова, доколкото могат да хвърлят светлина в ума на човека и да внесат мир и радост в душата му.

„Близо е лятото". Освен лято, има още три годишни времена: пролет, есен и зима. Годишните времена представят четири положения в живота: пролетта означава начало на живота; лятото означава онова положение, когато всичко расте, цъфти, завързва, зрее – развива се в пълнота; през есента плодовете зреят, а през зимата всичко замръзва, скована се. Тогава човек се ползува от придобитото богатство на пролетта, лятото и есента. Зимата е подобна на старостта в човешкия живот. Никой не е доволен от старостта и постоянно се оплакват от нея. Като започне да остарява, старият казва: Наближават старини, краката ми не държат вече – стари кости! Старият не знае, как е остарял, но не знае и как може да се подмлади. Наистина, хората остаряват, без да знаят, как остаряват; умират, без да знаят, как умират; подмладяват се, без да знаят, как се подмладяват. Значи, каквото става с хората, става, без да знаят, как.

„Близо е лятото". Кога? - Когато всичко започва да зрее. Това е външно съпоставяне на фактите, но има и вътрешно съпоставяне в живота: съпоставяне на личния живот към семейния, на семейния към обществения, на обществения към общочовешкия. Щастието на човека не зависи от неговата личност. Щастието на земята не е в самата нея, но в слънцето. Щастието на слънцето не е в самото него, но в друго, по-голямо слънце. Оттук виждаме, че има една обща зависимост. Някой казва, че не се интересува от това, какво мислят хората за него. Как да не се интересуваш? Ако ти си лист или клонче от голямото дърво, как да не те интересува, какво мисли то за тебе? Ако ти можеш да съпоставиш твоето знание, като лист на дървото със знанието на цялото дърво, ти се домогваш до щастието. Вън от Цялото ти не можеш да намериш истината. Всички хора минават покрай стари и млади дървета, но ако ви попитат, по какво се отличават младите дървета от старите, едва ли можете да дадете правилен отговор. Ако ви запитат, по какво се отличават старите скали от

младите, малцина могат да отговорят на този въпрос. Има млади скали, които сега се оформяват, но има и стари скали, вече оформени. Върху старите скали са написани много неща. Геолозите четат по тях като по книга, изследват промените, през които земята е минала от милиони години насам. В това отношение, учените хора са сътрудници или сработници с живата природа. Като я изучават, те помагат за развитието на цялото човечество. В света всички неща имат, своето предназначение. Всеки човек може да бъде учен дотолкова, доколкото е в състояние да проповядва истината. Човек може да бъде религиозен дотолкова, доколкото носи истината в себе си и може да я проповядва. Човек живее толкова, колкото носи истината в себе си. Това се отнася не само до хората, но и до животните и растенията. И растенията даже се делят на такива, които носят истината в себе си, и други, които не носят истината. Първите дават сладки плодове, а вторите – горчиви. Кравите, конете, воловете, които слугуват на човека, носят истината в себе си. Защо воловете, конете работят на човека безропотно? – Защото знаят, че един ден ще се повдигнат от сегашното си положение, пак ще дойдат на земята, но в други форми, по-високи от сегашните. – Възможно ли е това? – Както е възможно човек да се повдига и понижава, така е възможно и за растенията и животните да минават в по-високи и по-низки форми.

Как е възможно един човек от високо положение да слезе дотам, че да го турят в затвор, с вериги на ръцете и на краката? Значи, той сам се е понижил. Човек сам се повдига, сам се понижава. Както живее, такъв е резултатът на неговия живот. Сегашният живот на човека не е нищо друго, освен резултат на миналия му живот. Устройството на главата, на ръцете, на краката, на пръстите му не е нищо друго, освен резултат на миналите му животи. Какъвто живот е минал, това е писал върху себе си. Човек е написана книга, по която може да се чете не само неговия минал живот, но този и на неговите деди и прадеди. Днес той пише своето бъдеще. Сегашната задача на човека е да коригира кривите страници на миналия си живот. При изправянето на всеки живот ще дойде по един професор, който ще ви покаже, коя страница да изправите и как, именно, да я изправите. Като изправя погрешките си, човек се учи, докато един ден напише своята теза и се яви пред комисия от професори да я защищава. Когато професорите одобрят тезата му, той става доктор, специалист по известна наука. Понеже всички хора работят за получаване на докторат, те представят тезата си и я защищават. Някои ще пропаднат на изпита си – това нищо не значи, ще се явят втори, трети, десети път, докато най-после получат докторат. Не се позволява на ученика да не завърши работата си.

Съвременните хора се страхуват да не пропаднат на изпита си, близките им да се смеят и да им се подиграват. Няма защо да се смущавате от това,

какво ще кажат невежите, нечестните, лошите хора за вас. Друг е въпросът, ако трябва да чуете мнението на учени, добри и честни хора. Ако ми трябва работник, аз се интересувам от неговите ръце и крака, да са здрави; интересувам се и от неговите инструменти. Следователно, от всеки човек ще се интересувате дотолкова, доколкото можете да влезете в отношение с него – чрез неговата здрава и умна глава, чрез неговите здрави ръце и крака, чрез неговото здраво тяло. Не можете да се интересувате от болни, хилави и изнежени хора. И Провидението се интересува от нас дотолкова, доколкото сме здрави и разумни, да разбираме Божията воля и да я изпълняваме. Въпреки това, повечето хора търсят охолен, лек живот, да бутнат едно копче, и всичко да им се нареди, както желаят. Към това се стремят много жени и мъже. Кой ще работи тогава? Охолният живот изнежва човека, прави го неспособен за работа. Трябва да се работи разумно, по начин, който носи своето благословение. Не е въпрос да се труди и мъчи човек. Трудът и мъчението са резултат на човешкото невежество, и човешките погрешки. Днес повечето хора се трудят и мъчат – и в политическия, и в обществения, и в религиозния живот.

Какво представя религията? – Наука за добър живот. Религиозният се учи да обича Бога, да Го признае за свой Баща. Да възпитаваш и да се самовъзпитаваш, това значи, да познаеш своя Баща. Мнозина съзнават, че има Господ, но къде е, не знаят. Между себе си и Бога те поставят много светии, като посредници, които да ги препоръчват на техния Баща. Смешно е, човекът, създаден от Бога, да се нуждае от препоръката и молитвите на светии и праведни хора. Наистина, велико нещо е молитвата, но само онзи може да се моли за вас, който ви обича. Майката се моли за детето си, защото го обича. На същото основание, човек може да реализира само онези свои желания, които имат за основа любовта, мъдростта и истината. Следователно, ако не можете да реализирате едно свое желание, търсете причината в себе си, а не вън от вас. Щом не можете да го реализирате, не сте били изправни към един от великите закони на Битието. Външните причини са само условия, но човешкият живот не зависи от външните условия. Богати условия са дадени на човека: светлина, въздух, вода и храна. Човек, за отличие от другите живи същества, разполага с интуиция, с която може да предвижда нещата. Ако не предвижда, какво го очаква, причината е пак в него. Като работи върху себе си, човек развива своята интуиция и се ползува от нея. Ако малката мушица предвижда, кога ще се развали времето, колко повече може да предвижда човек, който е разумно същество. Защо трябва да се заема той с работи, които не са по силата му? След това ще дойде някой да се оплаква, че животът му е тежък. Много естествено, животът ти е тежък, защото си се натоварил много. Свали част от товара си, да ти олекне. Като свалиш част от товара си, казваш, че животът ти е лек. Ако животът ти олекне

много, тури нещо на гърба си, което да ти предаде стабилност.

Следователно, когато се говори, че животът на някого е тежък, трябва да знаете причините за това. Ще кажете, че никой не ви обича. Как ще ви обичат, ако не се отворите за хората, да видят, че има нещо във вас за обич? На какво основание искате хората да ви обичат? За мене е важно аз да обичам и да зная, защо обичам; що се отнася до обичта на хората, защо обичат, и защо не обичат, това е тяхна работа. Никой никого не може да застави да го обича. Такъв закон не съществува. Също така не можете да покажете, как трябва да обичате. Законът на любовта е вътрешен. Ако нямате вътрешен подтик да проявите любовта си към някого, никаква външна причина не може да ви застави да направите това.

Преди десетина години дойде при мене една стара жена, над 80 години, и ми разправи нещо, което се случило с нея. Тя започна: Бях млада, красива мома, обичах един добър, красив момък. Понеже бях богата, чорбаджийска дъщеря, родителите ми по никой начин не ме даваха на моя възлюбен. Те ми казваха: По-скоро мъртва да те видим, отколкото да те дадем на този момък. Аз не можах да пристъпя волята им и се оставих на тяхната воля. Те ме ожениха за добър човек, но аз не можах да го обикна. Исках заради родителите си да се разположа към него, но не можах, постоянно мислех за своя възлюбен, който, скоро след женитбата ми умря от скръб по мене. От мъжа си имах пет деца, но нито тях обичах, нито мъжа си. Станах на 84 години, но все още не можех да забравя своя възлюбен. Една вечер сънувам, че сме поканени с възлюбения ми заедно на угощение. Ядохме, пихме, повеселихме се. Като се събудих сутринта и си спомних съня, обзе ме страх от Господа и срам от себе си и отидох при нашия свещеник да се изповядам. Станах 84 годишна жена и още не мога да го забравя. Как ще се явя при Бога и какъв отговор ще давам?

Това е моралната криза, която преживяват всички хора. Няма човек в света, който да не е минавал и да не минава през такава криза. За да се справят с тази криза, хората трябва да бъдат честни, искрени във всяко отношение. Никаква лъжа не се позволява в мислите, в чувствата и в постъпките на хората. Каквито изпитания и изкушения да дойдат отвън, човек не трябва да им се подава. От неговата устойчивост зависи бъдещето му развитие и напредък. Никаква лъжа не се позволява в човешкия живот, защото има един Божествен закон, който преде тънко и всичко хваща. Няма случай в историята на човечеството, когато някой човек или народ, като е престъпил този закон, да не е опитал последствията от престъпването. Бог не иска наказанието и смъртта на хората, но самият закон ги преследва. Не може човек постоянно да си пуща кръв, без да си я набавя, и да не стане малокръвен. И, ако продължава още да си пуща кръв,

най-после той ще се изтощи и ще умре. Следователно, който иска да живее, нека престане да си пуща кръв, т. е. да престане да нарушава Божествените закони.

Време е вече хората да се откажат от старите си разбирания, от кривите си постъпки и да приложат закона на любовта. Затова Христос казва: „Който има две ризи, да даде едната на своя ближен”. Каквито тълкувания и да се дават на този стих, той е приложим само за онзи, който носи любовта в себе си. Наистина, когато обича някого, човек е готов да му даде и единствената си риза. Ако не го обича, и десет ризи да има, пак не е готов да даде една от тях. Тъй щото, не е достатъчно само да се проповядва на хората да дават. Даването без любов, мъдрост и истина няма смисъл. В даването трябва да взимат участие любовта, за да отвори човешките сърца; мъдростта и истината за да даде простор на тяхната воля, да изпълнят доброволно Божията воля.

Всички хора искат да бъдат щастливи. Право е това желание, но те не подозират, че щастието се постига по пътя на любовта. Лесно се прилага любовта, защото за нея няма закон на земята. За лъжата, за престъпленията има закон, но за доброто, за истината няма закон. Понеже в Божествения свят няма закон за лъжата и за престъпленията, затова, който се провини там, пращат го на земята да го съдят. И обратно, понеже на земята няма закон за доброто, за истината, за любовта, който прояви една от тези добродетели, пращат го горе, в разумния свят, там да го възнаградят. Тази е причината, дето светиите и праведните хора живеят горе, във високите светове, а обикновените – на земята. Когато нещата стават, както не очаквате, това се дължи на законите, които не познавате.

Христос говори за смоковницата като символ, който има отношение, както в личния, така и в обществения живот. По разлистването на смоковницата, ще познаете, че близо е лятото. По отварянето на човешкото сърце към бедни и страдащи се познава, дали някой човек е влюбен, или не. Ако някой каже, че се е влюбил, че сърцето му гори, а не е готов да помага на бедни и страдащи, ще знаете, че няма любов в себе си. Не възразявайте на влюбения, не му говорете нищо за любовта, но вижте, доколко неговото сърце се отваря за страданията на ближните му. Любовта отваря сърцата на хората, дава им импулс, подтиква ги към благородни и възвишени дела.

Христос казва: „Близо е лятото”. За кое лято говори Христос? – За лятото на Неговата любов. Близо е лятото; т. е. близо е онова време, когато човешките сърца и умове ще омекнат, ще възприемат истината и любовта. Това е тълкуването на лятото. Много символи има в свещените книги, но всички не са обяснени. Често цитират стиха от Писанието, че слънцето ще

потъмнее, звездите и луната ще паднат, но какво означават те, малцина знаят. Ще потъмнеят небесните светила, т. е. славата на великите и учени хора ще загасне. Не е въпросът в тълкуването на нещата, но в поуката, която човек взима от тях.

Много открития, много тълкувания се дават днес, но всички хора не се ползват еднакво от тях. Казват, например, че някой лекар открил сигурно лекарство против туберкулозата. Добро е това откритие, но от него ще се ползват само болните. Здравият не се интересува от това откритие. Здравите се интересуват, как да станат богати. Могат ли, обаче, всички хора да станат еднакво богати? Това е невъзможно. В света има около 90 милиарда злато, а хора – около два и половина милиарда. Ако всичкото злато се раздели между хората справедливо, по колко лева ще се падне на човек? При това разпределение на златото, няма да има богати хора в света. Значи, хората не могат да бъдат еднакво богати. Но има едно вътрешно богатство, което е достояние на всички. Когато всички хора се обединят в името на любовта, те ще влязат в изобилието на живота.

Сега ще приведа един мистически разказ, да видите, какво прави любовта. В древността живял един цар, на име Абди Елра, който имал единствена дъщеря – Махаради. Нещастен се чувствал царят, но още по-нещастна неговата дъщеря, понеже била най-грозната мома в царството на баща си. Тя се измъчвала от грозотата си толкова много, че постоянно търсила начин, как да си помогне. Най-после в нея станал голям преврат: тя се обърнала към Бога, с молба да махне по някакъв начин грозотата й, като обещала да направи всичко, което Бог иска от нея. Молбата й се чула: от невидимия свят дошъл един ангел – Азраил, да й помогне. Той се явил при нея със следните думи: Бог чу молбата ти, ще премахне твоята грозота, но с условие, отсега нататък да обичаш най-грозните моми и да се отнасяш към тях внимателно, с най-красиви чувства. Ако обещаеш да изпълниш това и не изпълниш обещанието си, ще те сполети голямо зло.

Питам: С какво трябва да се занимава човешкото сърце, когато се изпълни с любов? Христос казва:"Ако любите тези, които ви любят, какво повече правите от фарисеите?" Това и животните правят. Ако ти обичаш баща си, майка си, жена си, децата си и приятелите си, това е в реда на нещата. Опасно е положението на човека, когато в съзнанието си изпадне до стъпалото на някое животно и оттам разглежда живота. Човек трябва да се издигне над животинското в себе си, да се самовъзпитава. Той е дошъл на земята именно, затова, да се освободи от животинското начало. Ако човек даде предимство на животинското начало в себе си, на какво ще се превърне той? Вие знаете, какво нещо е животното. В животинското царство зъбите играят роля. Когато голямото куче покаже зъбите си на

малкото, последното подвива опашката си и отстъпва назад. Голямото и силно куче казва: Ще знаеш, че аз съм за тебе и господ, и съдия, и прокурор. Ако не ме слушаш, веднага ще наложа и закона, и правото си, ще разбереш, кой съм. Чувате ли някой да казва, че може да направи всичко, ще знаете, че това е животинското в човека, което е взело връх над човешкото и Божественото. Съзнателният и разумен човек знае, че не може да направи всичко. Ако ти си ябълка или круша в моята градина, можеш да направиш само това, което ябълката или крушата е в състояние да направи. Докато е в моята градина, тя зависи напълно от мене. Както животът на клончето зависи от благосъстоянието на цялото дърво, така и животът на човека е в зависимост от благосъстоянието на цялото. Ето защо, частта трябва да се подчинява на цялото. Ако не се подчинява доброволно, тя сама се излага на смърт.

И човек трябва да се подчинява на разумния свят, защото се намира в зависимост от разумните, напреднали същества. Сегашните хора не подозират, че над тях се намира една йерархия от възвишени същества. Те са завършили развитието си, поради което днес управляват слънчевата система.Те са предвидили нуждите на хората, както и условията, при които могат да се развиват. Те знаят, какви желания имат хората и ги задоволяват по нов начин. Свободата на човека се заключава в доброволното му подчиняване на разумните същества. В това се заключава и неговото бъдещо развитие. Разумните същества могат в пет минути да наложат волята си на хората, да ги заставят да вървят по техния път, но това е насилие, с което те не си служат. Мислите ли, че, като набиете човека, ще стане по-добър? С бой човек не става по-добър. Мислите ли, че, като мине през воденичния камък, житото става по-добро? Житото си остава такова, каквото си е било. Каквото съдържа в себе си, това проявява. И човек си остава такъв, какъвто е. Той може да се развива само при три условия: при Божествения живот, който произтича от любовта; при Божествената светлина, която произтича от мъдростта; при Божествената свобода, която произтича от истината. Само истината носи свобода на човешкия ум, на човешкото сърце, на човешката душа и на човешкия дух. Без истината няма постижения. Истината не е мъртво нещо, тя е жива, разумна сила. Следователно, ако човек обикне истината, както обича майка си, баща си и трепти за тях, тя ще му даде всичко, което желае; ако човек обикне истината и никога не лъже, тя ще задоволи копнежите на неговата душа и на небето, и на земята. Който обича истината, той има всичко на разположение: и богатство, и знание, и здраве – от нищо не е лишен. Който не обича истината, той е нещастен човек. Когато слушате някои да говорят за ада, ще знаете, че това са хора, които не обичат истината. Който обича истината, и в ада да влезе, веднага ще излезе навън и ще почне да пъпли нагоре.

„Близо е лятото”. – За кои? – За онези, които искат да бъдат здрави, да се подмладят, да придобият щастието, да разберат смисъла на живота, да станат безсмъртни. Който няма стремеж към новото, може да живее по стар начин, може да греши, колкото иска. Още осем хиляди години да греши, това е негова работа, никой не може да се противопоставя на желанията му. Всеки сам ще носи последствията на своя живот. Важно е, че иде нова, възходяща вълна в света, която трябва да се използува. Мина времето на лъжата. Който още иска да живее в това време, ще остане за бъдещата еволюция, когато ще дойде нова вълна да подеме хората. Помнете, че параходът, който заминава за новия свят, иде само един път в годината. Ако тази година го изпуснете, ще чакате идната година, когато пак ще дойде. Обаче, този параход не взима всички хора, но само онези, които са готови за дългия път. Някои мислят, че има време още, няма защо да бързат. Колко време има, и те не знаят. Ще дойде ден, когато ще видят, че са закъснели. Много хора ще ги изпреварят, а те ще стоят с години на пристанището и ще очакват часа на своето заминаване за новите условия, за новия свят.

През време на войната, 1914 г., един български адвокат във Варна спечелил една голяма сума, около сто хиляди лева и казвал на приятелите си: Сега съм толкова осигурен, че войната може да продължи още четири години – нямам нужда от нищо, няма за какво да мисля. Но още на другата година умрял. Друг някой иска да заеме високо положение, да стане депутат, министър, владика, да се осигури. Той не знае, че щом заеме това положение, на другата година ще умре. Не е позволено на човека да заема високо положение, за да се осигури. Друг е въпросът, ако той иска да стане слуга на човечеството. И тогава, дали заема високо или низко обществено положение, безразлично е – от него се иска служене. Истински служител е този, в когото живее истината. Той е брат на човечеството. Той трябва да бъде образец, достоен за подражание.

„Близо е лятото”. Това значи: Близо е любовта. Дом, в който любовта не е влязла, е пуст, няма гости, никакво угощение не става. Там, дето е любовта, видни гости идат, поканени на угощение. Домакинята, домакинът и децата са добре облечени, слуги и слугини тичат натук–натам, готвят, агнета и кокошки се пекат, баници се точат. Голямо е веселието в този дом. Някой питат: Какво става в света? Защо се правят тези приготовления? – Видни гости идат, голямо угощение се дава. Лятото е близо. Най-хубавият обяд е този, който става с любов. И когато човек яде хляба, сложен на тази трапеза, вижда, че е жив.

Какво изисква любовта? – Жертва. В бъдеще, когато хората достигнат до

съвършенство, няма да говорят много за любовта, но ще се жертват един за друг. Ако възлюбеният пита възлюбената си обича ли го, тя нищо няма да му отговори, но веднага ще се превърне в една хубава круша, ябълка, или в един хубав хляб и ще му каже: Изяж ме. Същото ще направи и възлюбеният. Сегашните хора се убеждават едни други, че се обичат, но никой не е готов да се превърне на круша, на ябълка, на хляб за възлюбения си. Как ще докажат тогава, че се обичат? Днес хората говорят за любовта, но, като видят някаква опасност, момъкът се качва на дървото, да се спаси от мечката, а момата се простира на земята, прави се на мъртва. Мечката дойде, подуши момата оттук-оттам и се отдалечи.

Всички хора се запитват, какво е предназначението на човешкия живот. Предназначението на човешкия живот се заключава в това, да има една добре организирана държава, да има разумни граждани – майки, бащи, проповедници, учители, управници и др. Държавата представя формата на живота, разумните граждани представят съдържанието на самата държава, а това, което те носят в ума и в сърцето си – смисъла на държавата. Който разбира формата, съдържанието и смисъла на живота, той е разбрал дълбокия смисъл на целокупния живот.

Стремете се към истината, която може да ви направи свободни. Още днес можете да бъдете свободни. Когато казвам, че можете да придобиете свободата си в един ден, аз разбирам един Божествен ден, който се равнява на хиляда години. Ако можете да живеете един ден, както трябва, това са хиляда години добър живот. Ако някой каже, че може да ви обича само един ден, това са хиляда години. На другия ден пак ще ви обича и то само за един ден. Знаете ли, какво нещо е да ви обича един човек цели хиляда години? Вие ще се отегчите от любовта на този човек. Красотата на любовта се заключава в това, всички същества да ви обичат, а не само едно. Щастлив е човек, когато обича всичко в света: въздухът, водата, светлината, изворите, растенията, животните, хората. Дето мине, всички го поздравяват, посрещат го като цар. Такова е отношението на всички живи същества към Бога.

Хората, които мислят, че стоят най-високо в стълбата на животинското царство, имат особена идея за Бога. Те гледат на Него като нещо далечно, отвлечено. Бог е близо и далеч – от човека зависи това. Свещено нещо е Бог. Достатъчно е да помисли човек за Него, за да трепне душата му с онова велико, свето благоговение на Сина към своя Баща. Ако човек изпитва свещен трепет към слънцето – носител на енергия, колко повече трябва да затрепти цялата му душа към Онзи, Който му е дал живот. Ще кажете, че само идеалистите имат свещен трепет към Бога. Според мене, и материалистите, и идеалистите имат свещен трепет. Защо? Казано е, че

Бог е Любов. В този смисъл, няма живо същество в света, което да не благоговее пред любовта. Вижте, как младият момък материалист благоговее пред своята възлюбена. Вижте, как богатият търговец материалист благоговее пред красивите моми. Това е все любов. Едно трябва да знаете: никой не може да бъде обичан, докато не обича Бога. В любовта към Бога е щастието на цялото човечество. Няма ли тази любов, той е изложен на големи нещастия. Човек трябва да изправи отношенията си към Бога и, каквото срещне на пътя си – човек, животно, растение, да знае, че Бог се проявява чрез тях. Както жената изприда вълната, тъкачът – изтъкава платното, така и разумните същества са работили хиляди години с мисълта си и са създали светлината, водата, въздуха и т.н. Следователно, според степента на светлината ние съдим за развитието, до което са достигнали разумните същества.

Помнете: никой не е сам в живота, никой не е изоставен. Разумните и възвишени същества се грижат за нас с всичката си любов и самоотверженост. За да ни услужват и помагат, те са готови на всякакви жертви. Те се притичат в помощ на всеки беден и страдащ, на всеки затворник. Те се притичат в помощ на всяко пъшкане на онези, които лежат в гроба. Хората мислят, че като погребат умрелия, всичко се свършва с него. Много време лежи умрелият в гроба, не може да се отдели от тялото си. Той гледа, как частица след частица се къса от тялото му, вижда, че близките му плачат, но нищо не може да им каже. Страшно е положението на човека в гроба, ако преждевременно не се е справил с желанията си, т. е. ако не е скъсал връзката си с земята. Който е работил съзнателно върху себе си и се е справил със земните си желания, той лесно се освобождава от тялото си.

Как може да се избави човек от страданията? Освен любовта, никаква сила, никакви закони не са в състояние да спасят човека от страданията. Тя трябва да се тури като основа между всички хора на земята и между всички народи. Докато всички хора не се обединят в един човек, докато всички народи не станат един народ, страданията няма да изчезнат от земята. Личният живот трябва да отстъпи на Божествения. Докато всички учени, свещеници, проповедници, майки и бащи, слуги и господари не се проникнат от идеята да служат на човечеството в името на любовта, светът няма да се оправи. Радвайте се, че светът върви вече към изправяне. Има хора в света, които служат на любовта, на мъдростта и на истината. Днес тези хора заповядват и управляват. Къде са тези хора, познавате ли ги, или не, това не е важно. Те са двигатели на човечеството. Кой кара колата: конят, който е впрегнат в нея, или човекът, който държи юздите на коня?

„Близо е лятото”. Който се намира пред лятото на живота, да внимава да

не изгуби благоприятните условия, които то носи. Ако сте закъснели в разбиранията и в постиженията си, бъдете будни сега, да не пропуснете добрите условия, не от страх, но от съзнание. Днес много хора изпълняват някои неща от страх, но нямат големи придобивки. Турете страха настрана и кажете в себе си: „Близо е лятото”. Като се убедите в наближаването на лятото, скочете всички на крак и, в каквото положение да се намирате, започнете съзнателна работа: болният да отхвърли болестта от себе си; слабият в решаване на задачите си да се впрегне на работа, да реши мъчните си задачи; прегърбеният да изправи гърбицата си; грозният да стане красив; старият да се подмлади.

За да се постигне всичко това, хората се нуждаят от вяра. Достатъчно е да повярват в условията, които лятото носи, за да скочат на крака и млади, и стари. Само онзи може да скача, който чувствува в себе си велик, вътрешен импулс. Разумният човек скача, за да се освободи от нещо. Богатият скача, за да се освободи от товара, който носи на гърба си. Старият скача, за да усили краката си и да се подмлади. Нечистият скача, защото отива да се измие. Следователно, когато се разтоварите от нещастията и страданията си, от недъзите и слабостите си, от нечистотата си, скачайте, пейте и веселете се. Кога младата мома скача на хорото? – Когато се е измила, облекла и нагиздила добре.

„Близо е лятото”. По какво ще познаем, че лятото е наближило? – По това, че Божието благословение иде така, както хората го очакват. Божието благословение ще дойде върху хората, когато започнат да живеят според законите на Божията Любов, Мъдрост и Истина. Това не значи, че те ще изгубят своята индивидуалност. Напротив, те ще станат такива, каквито са – всеки ще прояви своето естество. Колкото повече се развива човек, толкова по-богат и разнообразен е неговият вътрешен живот. Колкото по-издигнат е човек, толкова по-снизходителен е към погрешките и слабостите на онези, които стоят по-долу от него. Че някой вълк изял една овца, или лисицата – една кокошка, той не ги съди. Той си казва: Ако човек яде овце и кокошки, какво остава за вълка и за лисицата? Ще кажете, че човек има право. – Кой му даде това право? Не можете да съдите вълците, мечките и лисиците, докато и човек има същите слабости.

Човек не трябва да се самоосъжда, но да дойде до едно вътрешно самовъзпитание, да изправи погрешките си. Сегашните хора трябва да се освободят от едно вътрешно, чуждо влияние, което се дължи на известни органически и полуорганически вещества в тях, които не хармонират с трептенията на телата им. Те са отрови, от които човек непременно трябва да се освободи. От ред поколения насам в човешкия ум има чужди мисли, в човешкото сърце – чужди чувства и в човешката воля – чужди постъпки,

от които човек трябва да се освободи. Под думата „чужди вещества, чужди мисли, чувства и постъпки" разбираме всичко онова, което не е Божествено, и което носи нещастия за човечеството. Светът се нуждае от нови поети, нови писатели, нови музиканти, нови учени и философия. Поетите трябва да възпеят любовта, но по какъв начин? Каква любов е тази, която допуща съмнението и подозрението? Обичаш някого, а се съмняваш в него – това не е любов. Любещият се отличава с устойчив характер. Той не се поддава на никакви съмнения. Характерът препоръчва човека. Като има добър и устойчив характер, той може да постигне всичко. Ако е писател или поет и напише нещо, от което не е доволен, ще употреби повече усилия и ще напише нещо по-хубаво. Ако днес направи нещо, от което не е доволен, на другия ден ще направи нещо, което ще го задоволи.

„Близо е лятото". С други думи казано: Близо е времето, когато Син Человечески ще дойде на земята да научи хората, как да живеят. Той няма да съди хората, но ще ги поучава. В продължение на хиляда години най-много те трябва да приложат законите на любовта, на знанието и на свободата. Нова наука, нови знания предстоят на човечеството, за да влезе в Божественото лято. Три плода трябва да узреят през това лято: плодовете на любовта, на мъдростта и знанието на истината и свободата. Блажени са онези, които могат да вкусят от тези плодове.

Желая ви в бъдеще и вие да вкусите от трите плода, които ще узреят през Божественото лято.

44. Беседа от Учителя, държана на
29 юни, 1930 г. София. – Изгрев.

1930_07_02 Морални правила
лекция пред общия окултен клас

МОРАЛНИ ПРАВИЛА

Т. м.

Съвременните учени и философи говорят за морала, като дават различни определения. Какво разбираме под думата морал? Моралът представя сбор от такива правила за живота, които са общи за всички хора. Ако начертаете няколко концентрични кръга, всички заедно представят основния морал на живота. Значи, всеки кръг отделно не е нищо друго, освен едно от правилата за живота. Например, външният, най-голям кръг представя правило за хранене. Общо правило за всички живи същества, от най-голямото до най-малкото, е да ядат. Как ще ядат, кога и колко, това зависи от самите същества. Никой няма право да се меси в тяхната работа. Всеки човек яде, когато е гладен. Гладът е вътрешен импулс в човека, който определя, кога трябва да яде. Щом сте гладни, яжте; не сте ли гладни, не яжте. Ядете ли, когато не сте гладни, вие вършите престъпление по отношение на своя организъм. Освен това, човек трябва да избира храната си. Той не трябва да яде всичко, каквото окото му пожелае, но само такава храна, която се отразява добре върху организма му. Не яжте храна, която разстройва стомашната ви система. В тази храна има нещо неестествено. Който ви даде такава храна, той ви деморализира. Всеки човек, който посочва правилния начин на хранене, носи велик морал в себе си. Този човек има предвид вашето добро.
Като ученици, вие трябва да започнете от морала на храненето. Ако този морал не можете да разберете, никакъв друг морал няма да разберете. Ако не можете да разберете и приложите правилото за храненето, как ще приложите другите житейски правила? Ще кажете, че еди кой си човек е добър. Добротата на човека е храна, от която мнозина се ползват. Разберете ли добротата на човека, вие можете да се храните с нея така, както се храните физически.
Като изучавам живота на съвременните хора, намирам, че много от тях, млади и стари, вървят по наклон, вследствие на което губят и това, което имат. Днес губят, утре губят, докато се провалят съвършено. Щом се провалят, те започват да си служат с лъжа. Дойдат ли до лъжата, още повече загазват. Какво представя лъжата? Лъжата не е нищо друго, освен нечиста храна. Който лъже, той се храни с най-нечистата храна. Който говори истината, той употребява най-чистата храна. Христос казва: Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си. Плътта и кръвта на Христа представят най-чистата храна. Ако не употребявате тази чиста храна, нямате живот в себе си. Да се храни човек с чиста храна, това е едно от правилата на живота, едно от условията на основния морал. Не

спазвате ли този морал, вие сте осъдени на смърт, на изгнание. И при това положение, каквито дарби да имате, всичко ще изгубите. Природата е строга към всеки, който не изпълнява нейния морал. Тя превръща в прах всички, които нарушават нейните закони. Който се е превърнал от човек в прашинка, той е станал за смях и поругание пред света.
Някои мислят, че като умрат, всичко се свършва с тях. Не е така. Изпитанията и страданията следват човека и подир смъртта. Не е лесно да умре човек. Най-страшното нещо в света е смъртта. Когато беше в Гетсиманската градина, Христос се моли дълго време, и от напрежение кръв излезе от порите Му. Мнозина се запитват, как е възможно Христос, Син Божи, да изпадне в такова положение? Той сам казва за себе си: Имам власт да положа душата си, имам власт да я взема. Въпреки тези възможности, Христос мина през нечовешки страдания. Дойде в света, светът не Го прие. Дойде между своите си, но те не Го познаха. Като четат историята за живота на Христа, хората си правят различни заключения. Много от техните заключения са криви – като тия на вълка. Като нападне овцата, той казва, че е правилно да я разкъса, докато е жива, и така да я изяде. Човек намира, че вълкът върши престъпление към овцата. Когато вълкът разкъсва овцата, това е престъпление. Обаче, когато човек разкъсва ябълката, това не било престъпление. Прав е човек. Ако ябълката е зряла, няма никакво престъпление в това, че човек я разкъсва със зъбите си. Ябълката иска само едно: семките и да посадите. Обаче, ако ядете зелена ябълка, преди да е узряла, вие вършите престъпление. Ако вълкът яде зелена, неузряла овца, също върши престъпление. Като знаете това, и вие не трябва да късате зелени плодове. Човек има право да се ползва от живота на низшите същества само тогава, когато те се жертвуват доброволно.
Кога може да се жертвува човек? Когато обича. Без любов никаква жертва не съществува. Срещне те някой и те пита, обичаш ли го. За да го обичаш и да те обича, ти трябва да си пожертвувал нещо за него. Майката има право да пита дъщеря си, обича ли я, защото е жертвувала нещо за нея. Бащата има право да пита сина си, обича ли го, защото е жертвувал нещо за него. Ако богатият носи на гърба си чувал, тежък сто килограма, и пита бедния, обича ли го, последният ще му каже: Дай ми десет килограма от своя товар. – Ама обичаш ли ме? – Дай ми още десет килограма. Щом свали 50 килограма от гърба на богатия, бедния казва: Обичам те. Богатият е доволен от любовта на бедния, защото товарът му е олекнал. Следователно, за да обичаш някого, или трябва да му дадеш нещо, или да вземеш нещо от него. В човешкия живот любовта се изразява в отношение на взимане и даване. Търговецът продава един костюм на своя клиент, а клиентът му дава пари. Изобщо, само онзи обича, който може да допринесе нещо за благото на своя възлюбен. Може ли да помогне нещо за неговото подигане, той го обича. Някой казва, че обича еди-кого си, а не е

готов на никаква жертва. Представи ли му се случай да вземе нещо, той е на първо място, но нищо не дава от себе си. Това не е морал. Съвременният човек се нуждае от морал, върху който да построи живота си. Всички хора се нуждаят от морал, на който всеки момент да разчитат. Божественият свят изисква от човека нещо установено. Няма ли нещо установено в себе си, на което всякога да разчита, човек е изложен на големи страдания. При каквито условия да се намери, моралният човек не се подава на злото. Колкото да гладува, той няма да си допусне никакво престъпление. Той изключва кражбата и лъжата от живота си. Когато приложи правилно закона за яденето, човек едновременно прилага и законите за правилното дишане, мислене, чувствуване и служене. Когато приложи тия правила в живота си, човек пристъпва към други правила, но вече второстепенни. Всичко, което учи, човек трябва да го прилага на време и правилно. Не прилага ли знанията си правилно, той създава големи нещастия, както за себе си, така и за окръжаващите. Всеки несполучлив опит носи лоши последствия. Казано е в Писанието: Никой не живее за себе си. Следователно, живейте добре и разумно, за да не причинявате страдания на възвишените същества, които взимат участие във вашия живот.
Казано е: Не съдете, да не бъдете съдени. Защо не трябва да съдите? Защото има закон, който съди човека. Не е нужно вие да го съдите. Обаче, има хора, които живеят без всякакъв закон, вследствие на което вие не трябва да се занимавате с тях. Тези хора се отнасят към категорията на мъже – животни и жени – животни. И най-миролюбивите от тях са в постоянна война помежду си. Те са подобни на животни. Те решават въпросите чрез закона на насилието. Там силният има право. Например, елените, които са миролюбиви животни, решават споровете си със сила. Когато десетина рогача срещнат една женска, те започват да се бият. Женската стои настрана и гледа. Който от десетте излезе най-силен, него избира. Тя иска да бъде осигурена. И наистина, щом предпочете най-силния, тя осигурява живота си. Втората категория хора наричаме човек – мъж и човек – жена. Те живеят според Божиите закони. Нарушат ли един от тия закони, те попадат вече под тежестта на неговите удари. Каква нужда има да съдите такива хора? Има кой да ги съди. Който живее според Божиите закони, той се намира под тяхната закрила, както кошутата под закрилата на най-силния елен. Ако човек отива при Бога и не разчита на Неговата подкрепа, безсмислено е да Го следва. За човека Бог представя най-мощния, най-великия, най-благия, на Когото разчита във всички случаи на своя живот. Не е достатъчно човек само да вярва в Бога, но той трябва да Го познава, да знае, на кого разчита. В това отношение, човек трябва да е изработил в себе си вътрешен морал, на който да разчита във всички случаи на живота си.
Съвременните християни казват, че вярват в Христа. Колко от тях са

видели Христа и Го познават? Някои ще кажат, че са Го видели на сън. Как са Го видели? Едни са Го видели разпнат на кръст, други са Го видели да проповядва. Те са Го видели, но въпреки това не изпълняват Неговото учение. Това не е виждаме, това не е никакъв морал. Какво всъщност е моралът? Морал е онова положение в човека, което не го отклонява от Божественото. Яви ли се нещо, което може да наруши Божественото в човека, това не е морал. Някои казват, че и да искат да постъпват според великия морал на живота, не могат. Защо не могат? Защото имали кармични отношения, с които не са ликвидирали още. Кармата не оправдава човека. Кармата подразбира дългове, които трябва да се плащат. Ще извикате своя кредитор и ще му кажете истината, както е в действителност: Аз ви дължа еди-каква си сума. Досега не можах да я изплатя по еди-какви си съображения. Реших, обаче, да изплатя всичките си дългове. От днес започвам да изплащам. Кой кредитор, при това положение, няма да се примири със своя длъжник? Всеки ще бъде готов даже да отстъпи нещо от дълга. Тъй щото, човек може да приложи основния морал на живота при всички случаи. Няма положение, в което той може да наруши морала на природата, или морала на великия живот. Какъв ученик е този, който не може да прилага правилата и законите на учението, което следва? Ще каже някой, че е последовател на новото учение.

Новото учение има свои правила и принципи, които трябва да се прилагат. Който не ги прилага в живота си, той не е ученик на новото учение. Ученикът не трябва да мисли само за небето. Докато е на земята, той трябва да спазва правилата, които земният живот му налага. Например, на земята човек трябва да яде. Как яде, по какъв начин – с вилица, с лъжица и с нож, или без тези пособия, не е важно. Това са положения извън основния морал на храненето. Истинският морал на храненето изисква от човека да яде чиста храна – нищо повече. Същевременно, започне ли да яде, човек трябва да измие ръцете си. Той трябва да бъде чист и отвън, и отвътре. Някои хора са външно чисти, а вътрешно не са чисти; други пък са вътрешно чисти, а външно не са. Кое положение е за предпочитане? За предпочитане е човек да бъде вътрешно чист, но и външната чистота не се изключва.

Моралният, духовният човек е чист и външно, и вътрешно. Седнеш ли пред трапезата, ще ядеш внимателно, да не капне от яденето върху чистата покривка. Чистотата е необходимо условие за здравето. За да бъде здрав, човек трябва да поддържа в ума си светли и хармонични мисли, а в сърцето си – топли и възвишени чувства. Мине ли през ума ви някаква отрицателна мисъл, или през сърцето ви – някакво отрицателно чувство, не се спирайте върху тях. Оставете ги да минат и заминат, без да се ровите в тях. Те са чужди мисли и чувства, които нямат нищо общо с вас. Ако мразите някого и не можете да го търпите, не мислете за него. Ще кажете,

че този човек ви е изял десет хиляди лева и не можете да го обичате. Вашият мир струва повече от десет хиляди лева. Ако несправедливо е задигнал тези пари от вас, един ден той ще съзнае грешката си и сам ще я изправи. От всеки човек се иска да бъде изправен към себе си и към своите ближни. Как са другите към него, това не е негова работа. Ти не съди брата си, остави го сам да се изправи. За тебе е важно приложението на основния морал.

И тъй, първият основен морал на живота е храненето, вторият – дишането, третият – чувствуването, четвъртият – мисленето, петият – служенето на Бога. Ако не знае правилно да яде, да диша, да чувствува, да мисли, човек не може да служи на Бога. Това са пет основни правила, пет велики закони на живота. Изпълни ли тия закони, човек е свободен да живее, както иска. Следователно, само онзи човек може да бъде свободен, който е изпълнил задълженията си към петте основни, морални положения на живота. Не ги ли изпълни, той може да говори, колкото иска, да се стреми към велики идеали, но нищо не може да постигне. При това положение той ще бъде обикновен човек, който се движи по наклонена площ. Като приложи петте основни, морални правила, човек ще дойде в онази област на живота, дето ще му покажат най-хубавата храна, най-чистият въздух, най-топлото чувство, най-светлата мисъл и най-красивото служене. Само онзи може да се домогне до приложението на тия принципи, който е придобил вътрешна и външна чистота.

Какво ще кажете за един човек, който външно постъпва по един начин, а вътрешно – по друг? Срещате една жена, която ви кани любезно у дома си, угощава ви добре, разговаря се приятелски с вас, но щом си отидете, веднага казва: Отде се намери този човек, да ми отнеме времето? Като говорим за проявите на такива хора, ние ги извиняваме. Но дойдем ли до ученика, който иска да следва новото учение, там никакво извинение не помага. Ученикът трябва да бъде еднакъв и външно, и вътрешно. На ученика не се казва, какво трябва да прави, или да не прави, но казвам: Яжте здрава храна, дишайте чист въздух, обичайте красиво, мислете право и служете на Бога с любов. Който живее според тия правила, той е добър, щедър, любещ човек. Природата пази своите закони строго и не разпилява енергиите си. Тя си служи с методи, които изискват най-малко разходи. В природата има изобилие, но не и разточителност. Като знаете това, следвайте законите на природата: не бъдете разточителни нито в яденето, нито в дишането, нито в чувствата, нито в мислите си. И в даване, и във взимане човек трябва да прилага законите на разумната природа. Не спазва ли тия закони, той върши престъпление.

Това, което говоря, се отнася до ония, които искат да се развиват. Защо човек яде, диша, чувствува, мисли, има ред причини. Човек яде, защото гладът го мъчи; той диша, за да не се задуши; той чувствува, за да храни сърцето си; той мисли, за да придобие знания, да се ориентира в света, в

който живее. Други казват, че човек мисли, за да не живее в тъмнина. Въпросът за тъмнината е въпрос за адептите. Само адептът може да говори за тъмнината. Христос казва: Аз съм виделината на света. Какво означава виделината, това знаят само посветените. Христос донесе виделината в света, т.е. красивите отношения между хората. Той донесе любовта, но и до днес още хората не я разбират и прилагат. Момата играе на хорото с възлюбения си, докато се ожени за него. Щом се ожени, любовта и изчезва. Това не е правилно положение, това не е морал. Любовта не се губи, нито се изменя. Истинската любов се проявява в човека при всички случаи на живота му: като женен и неженен, като млад и стар. Ако играеш на хорото и се обличаш с нови, чисти дрехи, прави това за Господа, за никой друг. Погледне ли те някой, нека види Господа в тебе. Каквото да ти говори човек, знай, че той не е Онзи, Когото търсиш. Много моми и момци се хващат на житейското хоро, обличат се с най-чистите и красиви дрехи и казват, че правят това заради Господа. В края на краищата, вместо да намерят Бога, те намират друг някой и се разочароват.

Една американка решила да се срещне една вечер, в определен час и на определено място, със своя възлюбен. Нощта била тъмна, нищо не се виждало. Тя стигнала на определеното място и видяла, че нейният възлюбен я чака вече. Те се прегърнали и тръгнали да се разхождат. Като дошли до една осветена улица, тя видяла, че вместо възлюбеният и, наред с нея се движил един негър. Значи, тъмнината я заблудила, не могла да познае своя възлюбен. Какво показва това? Това показва, че американката не била разумна. Колко пъти и вие сте прегръщали някой негър, вместо вашия възлюбен!

Следователно, ако човек не може да познае Бога в сърцето си, в ума си, както и във всички свои постъпки, той ще се намери в положението на американката и после ще съжалява, ще се разочарова. Ще кажете, че трябва да обичате всички хора. Не, ще обичате само ония, които са излезли от Бога. Вие не можете да обичате ония хора, които не са излезли от Бога. Има хора, животни, птици, мушици, които са излезли от Бога, но има и такива, които не са излезли от Бога. Ония живи същества, които се излезли от Бога, колкото малки да са, вие можете да ги обичате. Не са ли излезли от Бога, вие не можете да ги обичате. Най-малката мушица, излязла от Бога, носи в себе си заложби и възможности, чрез които един ден ще се издигне, ще излезе от положението, в което се намира. Вие можете да се разговаряте с това същество, да му дадете някакъв импулс. Срещнете ли го след няколко години, вие ще познаете, какво и как е използвал вашият импулс. Като ученици, вие трябва да бъдете будни, всеки момент да помагате на вашите близки, по-слаби от вас. Всички живи същества могат да се съобщават помежду си. Те са свързани като скачени съдове. Като си помагате, вие можете да се изучавате. И тогава вие ще

знаете, защо един и същ човек се проявява по два различни начина. Някога се чувствува силен, готов на всички услуги и жертви. Това се дължи на Божественото в него, което дава импулс, сила и радост на душата. Друг път той казва: Сгреших, паднах, не зная, какво да правя. Човек съм, със слабости, не мога да се справя със себе си. Това е проява на човешкото, на слабото естество в човека. Значи, всеки човек, силен или слаб, проявява и двете начала в себе си – човешкото и Божественото. Обаче, задача на човека е да подчини човешкото на Божественото в себе си и да следва правия път към Бога.
Христос казва: Имам власт да положа душата си, имам власт и да я взема. Чрез тези думи се проявява Божественото начало в Христа. Когато беше в Гетсиманската градина на молитва, Христос каза: Господи, ако е възможно, нека ме отмине тази чаша. Чрез тези думи се проявява човешкото в Христа. Следователно, както в Христа, така и във всеки човек съществуват двете начала – Божествено и човешко. Когато човешкото не се проявява на място, Божественото трябва да го въздържа и възпитава. Прояви ли се човешкото в тебе, ще работиш; прояви ли се Божественото, ще служиш на Бога. Някой казва: Знаеш ли, кой съм аз? Той се представя като някакво божество, всъщност човешкото в него се изявява. Когато си слаб, когато търсиш нещата, когато се съмняваш и колебаеш, когато се извиняваш за неизпълнени задължения, ти си в положението на човек, който проявява човешкото в себе си. Почувствуваш ли се силен, смел и решителен, готов всеки момент да вършиш волята Божия, ти си дал път на Божественото в себе си. При това положение ти никого не съдиш и не критикуваш. Ти знаеш, че всеки човек може да изпадне в безсилие и да сгреши.
Като ученици, вие трябва да се откажете от неразумната критика, но да се запитате в себе си: Ям ли правилно? Дишам ли правилно? Чувствам ли правилно? Мисля ли правилно? И най-после, служа ли правилно на Бога? Можете ли да си отговорите положително на тия въпроси, вашите отношения към Божественото в света, т.е. към Първата Причина на нещата, са правилни. Дойде ли до това положение, човек е излязъл вече от временните условия на живота, от временния морал. При великия морал на живота смърт не съществува. Когато двама души се обичат, те трябва да живеят според основния морал, който изключва смъртта. Те се обичат вечно, и никой от тях не може да умре. В любовта няма раздяла, няма и смърт. Ако двама души се обичат и умират, те не се обичат. Любовта, като качество на Бога, носи безсмъртие. Придобие ли Божията Любов, човек може едновременно да обича много хора. Според човешката любов това е престъпление. Престъплението не седи в това, че обичаш много хора, но в това, че като им говориш за любовта си към тях, всъщност не ги обичаш. Неморално е да лъжеш, че обичаш, а всъщност не обичаш. Ако отидете в някоя гостилница и заплатите за най-хубавото ядене, а получите най-лошото, това е неморално. В тази постъпка отсъствува любовта. Отидете

ли в една гостилница и заплатите скъпо, гостилничарят трябва да ви даде такова ядене, което да се отрази благотворно върху организма ви. Това показва, че той ви обича. Не ви ли даде такова ядене, той не ви обича. При любовта нещата стават естествено и доброволно. Не е нужно да казвате на човека, какво да прави и какво да не прави. Има ли любов в себе си, той всичко може да направи. Любовта е единствената сила, която може да преобрази човека, да го освободи от всички стари навици. Нямате ли любов, колкото да казвате на човека това да прави, онова да прави, той няма да ви послуша. Без любов човек е подобен на кривия рак. Колкото да говорите на рака да върви право, той няма да го направи. Защо? Не може. За да се освободи от своя стар навик, да ходи криво, ракът трябва да се преобрази, да мине в друго състояние. Това може да направи само любовта. Само тя е в сила да изправи всички изкривени форми. Обаче, затова се искат големи знания и сили. Когато дойде на земята Христос не можа да оправи хората. Той не искаше да прилага насилието. Обаче, всички хора, които доброволно приеха Неговото учение, се изправиха. Ония пък, които не искат да го разберат и приложат, и до днес още не са изправени. Всяко учение, добре разбрано и приложено, дава устой на човека. Той всеки ден се изправя и освобождава от своите стари и лоши навици. Не е въпрос отвън да поучавате хората, да ги съветвате да бъдат добри, да водят чист и свет живот. С думи това не се постига. Човек трябва да се е проникнал с любов към истината, да е готов всякога да я прилага. Носи ли този стремеж към истината в себе си, той има сили да изправи живота си. Срещате един човек, който има жена, деца, работи по цял ден, а вие го съветвате да живее чисто, да обича Бога и хората. Щом го заставяте отвън да живее добре и да прояви любовта си, той веднага ще ви запита: Ти живееш ли добре? Човек трябва да вижда доброто навсякъде и сам да се стреми към него. Истинският морал е написан вътре в човека. Твоята задача е да обърнеш вниманието му към написаното в него, а не да го морализираш.

Едно се иска от всеки човек: да приложи любовта в своя живот. Ще цитирате, че Мойсей казал: Око за око, зъб за зъб. Така е казал Мойсей, но Христос каза друго нещо: Ако те ударят на едната страна, дай и другата. И двете положения са противоречиви. Кой човек може да приложи Христовия морал? Само онзи, който има любов в себе си. Щом носи любовта в себе си, той може да увеличава топлината си, колкото пожелае. Дойде ли неприятелят да му удари една плесница, той веднага увеличава топлината си до 30 хиляди градуса. Какво ще стане с ръката на неговия неприятел? Не само ръката му ще изгори, но цял ще изгори и ще изчезне. Може ли след това да му удари още една плесница? Не може. Той е изчезнал вече, никъде не можете да го намерите. Който може да приложи Христовото учение, той е излязъл от областта на личния живот.

Личният живот подразбира живот на разправии. В този живот човек

първо се бори със себе си, а после и със своите близки. Тъй щото, видиш ли, че двама души спорят, или се карат, те са в областта на личния живот. Мини и замини край тях, без да се спираш и да даваш мнението си, кой от двамата е прав. Ако те повикат и поискат някакъв съвет от тебе, това е друг въпрос. Ти ще се спреш, ще кажеш мнението си и, без да ги съдиш, ще си заминеш. Ако твоят съвет е добър, те ще го приложат и ще ги благодарят, Те ще те поканят у дома си и ще те нагостят добре.
Искате ли сега и аз да ви дам един съвет? Моят съвет е следният: не се занимавайте с личния живот на хората. Видите ли, че двама души се карат, не ги съдете, не се ровете в причината на техния спор. Не се интересувайте от това, кой как живее, как се облича, как се храни и т.н. Само онзи има право да се занимава с личния живот на хората, който е изправил своя живот. Обаче, преди да е изправил себе си, да се занимава с живота на другите, това е губене на време, това е отклоняване от правия път на живота. Има учени хора, които са посветили десетки години за изучаване живота на някои малки буболечици и пеперуди, с най-големите им подробности. Ако една пеперуда, или един бръмбар заслужават да се посветят десетки години за техния живот, колко повече заслужава това един човек. Важно е, обаче, да изучавате целокупния живот на човека, а не само личния. Изучавате ли целокупния му живот, вие се подигате; изучавате ли само личния му живот, вие губите.
И тъй, да изучавате нещата едностранчиво, това значи, да си създадете стари навици. Старите навици произвеждат особени пропуквания в правилността на вашето хранене, дишане, чувствуване, мислене и служене. Влезе ли една неправилна мисъл, или едно неправилно чувство във вашия мозък и във вашето сърце, те изменят пътя на вашето развитие. За да се развива правилно, човек трябва да се домогне до ония свои желания, които съответствуват на правилния начин на хранене, на дишане, на мислене, на чувствуване и на служене на Бога. Към тия желания трябва да се стремите. Тия желания внасят в човека подтик към красивото и възвишеното. Ще кажете, че човек трябва да убие в себе си всяко желание. Това не е права философия. Преди всичко, убийството, във всяка своя проява, е забранено. Аз превеждам тази мисъл в друга форма: Постави всяко желание на своето място. Желанието за ядене постави при яденето; желанието за дишане – при дишането; желанието за чувствуване – при чувствата; желанието за мислене – при мисълта и желанието за служене – при служенето на Бога. Поставите ли всяко желание на своето място, вие сте попаднали в правия път на своето развитие.
Като ученици, за да поставяте всяко нещо на своето място, вие трябва да правите упражнения, да прилагате знанията си. Само по този начин вие ще познаете, докъде сте дошли. Какво прави онзи, който иска да излезе на състезание, да се бие с юнаци? Той трябва всеки ден да се упражнява, да прилага своята сила. Ако се упражнява и развива мускулите си, той може

да надвие противника си и да получи венец за победа. Всички ще му ръкопляскат и ще го признаят за герой. Не прави ли упражнения, противникът му веднага го поваля на земята, и всички му се смеят. Трябва ли той да остане на земята и да чака да дойде някой отвън да го дигне? Трябва ли да се оплаква, че го съборили? Никакво оплакване не се позволява. Паднеш ли, не плачи, но стани от земята и започни отново да се упражняваш.
И учителят, и учениците трябва да правят упражнения. Учител може да бъде само онзи, който говори истината. Който не говори истината, който не я познава и разбира, той не е учител. Ако това се изисква от обикновения учител, колко повече се изисква от Великия Учител! Мине ли край хора, които вършат престъпления, Той трябва да им помогне. Със светлината на своя ум, Той трябва да им покаже, че не са на прав път. След това Той трябва да се обърне към пострадалия и, ако е убит, да го запита, защо са го убили. Ако каже, че са го убили за лъжа, по някакъв начин трябва да му се помогне да съзнае грешката си и да я изправи. Физическият човек умира, т.е. тялото му се разлага, но съзнанието му остава живо. Чрез съзнанието си той може да продължава да се учи. Великият Учител търси начин, чрез който да помогне на убития, и с това да оправи работата. Когато оправи работата, Учителят е радостен и весел. Докато оправи работата, Той е сериозен и замислен.
Като е дошъл на земята, човек ще бъде и радостен, и скръбен. В скърбите и страданията той търси начин за разрешение на известни въпроси. В радостите пък си почива. След като е решил задачата си, той се радва. Като минава през скърби и радости, човек дохожда най-после до положение да предвижда нещата, които предстоят да станат. До известна степен той може да гадае онова, което му предстои да преживее. Често слушате да се казва: Съдба е това! Ти знаеш, че ще ти се случи това или онова, но защо се случва така, не знаеш. Казваш, че това е съдба, но все пак искаш да разбереш, какво нещо е съдбата. Досега никой човек не е могъл да каже, какво нещо е съдбата и защо се изявява по един, или по друг начин.
Веднъж запитали един от великите мъдреци на Египет, защо е допусната злата съдба в света, но вместо отговор, той стиснал устните си и нищо не казал. И за добрата съдба не се говори нищо. Има неща, които са определени да станат още преди създаването на света. Никой не може да измени тия неща. Дойде ли времето им, те непременно ще се сбъднат, както са определени. Обаче, има неща определени, които могат да се смекчат, а могат и съвършено да се изменят. Това зависи от човека. Затова е казано, че човек сам чертае съдбата си. Обаче, има съдба, която по никой начин не може да се отмени. Ето, сам Христос се моли да се отмени съдбата Му, да Го отмине горчивата чаша, но това не стана. След това Той се примири със съдбата си и каза: Господи, в Твоите ръце предавам Духа

си. Да бъде Твоята воля! И Пилат искаше да помогне на Христа, но не можа. Значи, има неща в света, които не могат да се изменят, каквито усилия да се правят: ако са определени да станат, ще станат; ако не са определени да станат, няма да станат. Натъквате ли се на такива неща, не си правете илюзии, че можете да ги измените. Каквото да правите, както да разсъждавате, те ще станат според Великото предопределение на Битието. Обаче, дойдете ли до неща, които са във ваши ръце, там трябва да приложите всички усилия и способности, да ги предотвратите.
Сега ние навлязохме в област, която има отношение само към силните ученици. Това не значи, че всички сте силни и трябва да станете светии. Аз имам желание, някои от вас, които са готови за това, да станат гениални, а на всички останали желая да бъдат поне талантливи. Не искам да има обикновени ученици в Школата. Дали ще се проявите като гении, или таланти, не е важно; важно е да бъдете свободни по ум, по сърце и по воля. Като придобиете свобода за себе си, пазете свободата и на другите. Това значи свободен човек. Свободният човек знае правилно да се храни, да диша, да чувствува, да мисли и да служи на Бога. Знае ли тия неща, човек се е развил правилно и физически, и духовно, и умствено. Като го погледнете, виждате, че той е изработил красиви линии на лицето, на тялото си. Той не е нито слаб, нито пълен. Замине ли за другия свят, той влиза направо в райската градина. Намерят ли, че не отговаря на мерките, веднага го връщат на земята, да завърши започнатата си работа. Щом ви видят, веднага ще познаят, правилно ли сте се хранили, правилно ли сте мислили и чувствували, правилно ли сте служили на Бога. Не сте ли изпълнили едно от тия правила, както трябва, вие имате някакъв недостатък.
В разумния свят не приемат хора с недостатъци. Най-малкият недостатък се отразява върху всички основни правила на живота. Не ядеш ли правилно, ти не можеш да служиш правилно. Тия правила са тясно свързани едно с друго. Ако ядеш правилно, ще служиш правилно. Има един закон в света, който обхваща всички положения в живота. Тъй щото, отдолу ли ще започнеш, или отгоре, резултатът е един и същ; отдясно ли ще започнеш, или отляво, резултатът е пак един и същ. Това се отнася и до основния морал в живота. Основният морал е общ за всички същества, безразлично, дали ще започнете отгоре-надолу, или отдолу-нагоре. Достатъчно е да погледнете линиите на човешкото тяло, за да познаете веднага, можете ли да отпуснете на този човек кредит, или не можете. Има линии на човешкото лице, както и на човешкото тяло, които определят щедростта на човека.
И тъй, започнете сега с първото правило – правилото за ядене. Направете опит за една седмица, да се храните по правилото. Каквото ядете, ще прилагате правилото: ще ядете с любов и с благодарност. Ще започнем опита с обща вечеря. Тази неделя, в 7 1/2 часа вечерта, всички ще се

съберем на обща вечеря само с плодове. Останалите дни от седмицата ще ядете, каквото искате, но ще се храните с любов и благодарност.

Т.м.

45. Лекция от Учителя, държана на
2 юли, 1930 г. София – Изгрев.

1930_07_04 Освобождаване
лекция пред специалния клас

ОСВОБОЖДАВАНЕ

Т. м.

Чете се темата: "Предназначение на съня в Природата."

Имате дробите: 1/2, 2/3, 3/4 и 4/5. Как са образувани тия дроби? Кои са причините за образуването им? Какво означават тия дроби. Дробите 1/2 показва, че цялото е разделено на две части, от които мъжът задържа едната половина за себе си, а другата половина дава на своята другарка. Дробта 2/3 показва, че цялото е разделено на три части: едната третина взима майката, втората - детето, а третата - бащата, който не се вижда. Присъствието на бащата в дадения случай не се отбелязва. Дробта 3/4 показва, че цялата единица е разделена на четири равни части, от които първата четвърт се дава на майката, втората - на първото дете - на сина, а третата - на второто дете - на дъщерята. И в този случай бащата не присъства. Дробта 4/5 показва, че цялата единица е разделена на най-малки частици, на петинки, но ако вземем четири петинки, тази дроб излиза най-голяма. От четирите дроби, 4/5 е най-голяма. Като се приведат към общ знаменател, те се превръщат в дробите: 30/60, 40/60, 45/60 и 48/60. Значи, най-голяма е последната дроб. Това показва, че привидно малките величини са най-големи и дават тон на нещата. Малките величини в Природата са подобни на запетаите в изреченията.

Следователно, както чрез запетаите се изяснява мисълта в изречението, така и с малките величини се решават трудни задачи. Предназначението на запетаята не е само за почивка, т.е. за спиране на някои места, но и за изясняване на мисълта. Една запетая може да закачи човека на въжето, но може и да го освободи. В живота на човека има много запетаи. Едни от тях са останали на местата си, а други са заличени, вследствие на което са създали безпорядък в живота. За да се справите с този безпорядък, запетаите трябва да се поставят на местата си. Ще кажете, че и без запетаи може. Някои пишат без запетаи и оставят нещата да се подразбират. Някога се подразбират, а някога - не. Щом нещо не се разбере, както трябва, може да се изопачи. Евреите си служат главно със съгласни букви. Те пишат само съгласни, а гласните се подразбират. В български език, обаче, се пишат и гласни, и съгласни. Малки са буквите, могат да се пропуснат една-две букви. И без тях мисълта се разбира. В математиката, обаче, пропусне ли се една малка величина, задачата се обърква. Ако в дробта липсва чертичката, която отделя числителя от знаменателя, ние не знаем, какви са дадените числа, цели или дробни. Когато работите с цели

числа, вие имате една представа за нещата. Когато работите с дробни числа, вие знаете, че те са получени при деление на цели числа; при това деление всякога има остатък. Значи, дробта подразбира остатък от нещо цяло. Същевременно, дробта е свързана с деление на нещата. Само при делението се получава остатък, който се изразява във вид на дроб. Малките деца вървят по пътя на дробите. Те не признават целите единици. Колко време бозае детето? - Докато се нахрани. Дали е минало час или повече, то не иска да знае. При това, не е определено, колко време - година, две или три, трябва да бозае детето. Ако майката е здрава, колкото повече време бозае детето, толкова по-добре. Забелязано е, че деца, които са бозали две или три години, са по-здрави. Здравото дете се развива по-добре, вследствие на което е по-умно. Здравият човек е същевременно добър. Забелязано е още, че лошавината на човека се дължи на анормалност в него, външна или вътрешна. Тази анормалност е причина на някакво болезнено състояние.

Какво е предназначението на болестите? Когато някое живо същество злоупотребява със силите, които му са дадени, Природата му изпраща болест, с която го ограничава. Като се види ограничено, то не може да прави погрешки. Значи, болестта не е нищо друго, освен временно ограничаване свободата на човека, или на живите същества, изобщо. Неразположението, ограничаването не са нищо друго, освен болезнени състояния. Като се натъкне на някакво неразположение, човек е като болен: не му се иска да говори, никога не може да търпи и т.н. Той е в положение на надута гайда. Ако от време на време гайдарджията не отпушва вречилото, гайдата ще се пръсне. Щом се надуе гайдата, хорото започва да се върти - движение става. Ето защо, когато сте недоволни, неразположени, използвайте състоянието си, да внесете движение в себе си. Щом започнете да се движите, мисълта ви ще се смени, а с нея заедно ще се смени и състоянието ви.

Кой човек наричаме добър? - Една от проявите на добрия човек е сладкото, музикално говорене. Като говори музикално, той внася разположение в окръжаващите. Говорът е музика. Колкото по-добър и разумен е човек, толкова по-музикално говори. Когато слушате някой виден цигулар, казвате, че цигулката му не свири, но говори. Значи, инструментите, с които хората в миналото и днес си служат, не са нищо друго, освен методи за разрешаване на мъчни задачи в живота. Всеки инструмент има началото си през известна епоха, в известни народи, които са го използвали като метод за работа, за решаване на някои задачи. Цигулката и начинът, по който човек свири на нея, представя кръстът. Значи, като свири на цигулка, човек търси правилен метод за разрешаване на страданията. Всички инструменти представят методи за работа. Единственият

инструмент, който се обработва толкова повече, колкото повече се свири на него, е цигулката. - Какво показва това? - Това показва, че колкото повече даден метод не губи силата и качествата си, а все повече се усъвършенства, толкова по-ценен е той. Този метод е Божествен. Човешките методи са временни и нетрайни.

И тъй, като ученици, ще се учите, да различавате методите, кой е човешки и кой природен, или Божествен. Ако даден метод остарява, ще знаете, че е човешки. Ако се усилва и подобрява, той е природен. Целта на Природата е да застави човека да работи. Всички хора нямат еднакви желания, затова и методите за постигането им са различни. Обаче, за постигане на своите желания, разумният човек използува онази енергия, която Природата е вложила в него. Чрез тази енергия той трябва да реализира ония желания, които възвишените същества са посели в съзнанието му. Между животните, хората и възвишените същества - ангелите, има неразривна връзка. Животните се ползуват от миналия живот на хората, който те са посели в тяхното съзнание; хората се ползуват от миналия живот на ангелите, посят в съзнанието им; ангелите пък се ползуват от миналия живот на съществата, които стоят над тях. Следователно, върне ли се назад в съзнанието си, човек влиза в миналия си живот и се свързва с животните; върви ли напред, той отива към своето светло бъдеще и се свързва с ангелите, чиито мисли и желания иска да реализира.

Време е вече хората да се откажат от своя минал живот, от проявите на животинското си естество, и да дадат ход на светлите и красиви мисли и желания в себе си, останали в наследство от възвишените същества. Красивият и чист живот ще спаси човека. Чрез него той ще разреши своята карма и ще влезе в новия живот. Каквото посее човек, това ще пожъне. Сегашният човек още не е орал и сял, както трябва. На физическия свят отчасти е изпълнил тази задача, но малко е работил в полето на сърцето и на ума си. Отсега нататък той трябва да обработва тия полета, да ги разоре и посее, за да може в близко бъдеще да получи някакъв плод.

Хората се нуждаят от нови методи за възпитание и самовъзпитание, от нов морал и нови разбирания. Ако вървите по старите методи, ще има затвори, наказания, съдене и т.н. Щом длъжникът ви не може да плати дълга си, ще го дадете под съд, ще го осъдите на няколко годишен затвор. Какво се постига с това? Дългът плаща ли се? Не се плаща. Защо не постъпите по нов начин? Извикайте длъжника при себе си и го питайте: Можеш ли да платиш дълга си? - Не мога. - Поне половината можеш ли да платиш? - Не мога. - Ами четвъртината? - Не мога. - Дай тогава полицата. Вземи полицата и я скъсай. Кажи на длъжника си: Нека от мене да мине.

Бъди свободен! И тогава, като се срещнете втори път със своя длъжник, вие ще имате приятелски отношения.

Един господин, мой познат, ми разправяше една своя опитност. Той бил адвокат и, за някакво нарушение на един закон, бил осъден на четиригодишен затвор. До това време той гледал доста лекомислено на живота и при всички недоразумения бил готов да се съди с хората. Много от неговите познати му дължали известни суми. С ония които не изплащали дълга си на време, той постоянно се карал и водил дела. Като влязъл в затвора, започнал да чете Евангелието. Едва сега той разбрал, колко далеч бил от истинския живот и често си мислел: щом изляза от затвора, ще започна да живея по нов начин. Дошъл денят на освобождаването му. Като се видял свободен, той решил да посети своите длъжници и да оправи сметките си с тях. Отишъл при един от тях и го запитал: Можеш ли да платиш дълга си? - Не мога. - Половината поне? - Не мога. - Четвъртината? - Мога. Той обиколил всичките си длъжници и някъде получил само четвъртината от дължимата му сума, някъде нищо, но скъсал полиците и ликвидирал с тях. Щом ликвидирал правилно със сметките и задълженията си, гражданските му права се възстановили, и той станал свободен гражданин. От този момент работите му започнали да се нареждат добре. Той разбрал вече, какво значи, да живееш с ближния си в мир.

Някой не е готов да живее в мир със своя ближен и, като не е готов да се справи с положението си, той казва: Аз ли съм най-лошият човек в света? - Не си най-лош, но и най-добър не си. - Аз ли съм най-глупав? - Но и най-разумен не си. Ако си истински учен и разумен, трябва да напишеш една книга, от която да остане нещо на земята, а другото да занесеш със себе си на онзи свят. Всеки човек трябва да има желанието да напише поне една книга, която да остане на земята за вечни времена. Ако това не става, по-добре нищо да не пише. Ако майката роди дете, за да умре след няколко години, по-добре да не ражда. Ако книгата, която си написал, не преживее вековете, и ако детето не преживее родителите си, това показва слабата страна на човека. Мисли, желания и постъпки, които остават след човека за вечни времена, показват, че той е работил с природни или Божествени методи. От дълголетието на мислите, чувствата и постъпките на човека зависи и неговото здравословно състояние. Хората се оплакват от страданията, но забелязано е, че колкото повече страда човек, толкова е по-здрав. Организмът му се калява, и той става по-издръжлив. Хора, които не са страдали, още при първото страдание, или болест, отпадат. Затова казват, че човек, когото мечка е газила, е здрав. Онзи, който не е мачкан от мечка, е слаб, не издържа на болести и страдания. - Какво представя мечката в живота? - Съдбата. Значи, който е газен от съдбата, става здрав и

издръжлив. Който не е газен от съдбата, той е слаб, хилав и лесно пада. Тъй щото, ако някой не е страдал и боледувал, да не мисли, че е облагодетелствуван. Докато е на земята, човек трябва да боледува. Ако никак не е боледувал и му дойде една болест, веднага ще го завлече. Ако често е боледувал, той се е калил, придобил е имунитет, вследствие на което организмът му е станал устойчив. Следователно, страданията не са нищо друго, освен метод за каляване, за вътрешно самовъзпитание, за укрепване на мислите и чувствата на човека. Какво лошо има в това, ако учителят хване учениците си за ръце и ги вкара в класа? Какво лошо има в това, ако Бог ви хване за ръце и ви заведе при себе си? Ако силният ви хване за ръце и ви поведе към себе си, вие трябва да знаете, защо прави това.

Изобщо, като ученици, вие трябва да изучавате външните и вътрешни прояви на живота, да знаете причините им. Ако не изучавате живота по този начин, той ще изгуби смисъла си. Ще кажете, че признавате само добрите прояви в живота. И лошите прояви имат смисъл, както и добрите. Животът се движи между два полюса - добро и зло. Важно е, да можете да се ползувате от тия две сили. Не е лошо, че съществува добро и зло. Лошо е, когато човек нито доброто може да реализира, нито злото може да използува. Например, пияницата ходи от кръчма на кръчма, да пие. На една кръчма го бият, на втора, на трета също го бият, но той продължава да пие. На десет кръчми го бият, пак пие. Какво е научил той от злото? Нищо не е научил. Да го бият един път и да научи нещо от боя, то е на място. Обаче, десет пъти да го бият и да не научи урока си, казваме, че този човек не е способен, не може да се ползува от уроците на живота. По отношение на изпитанията, животните по-лесно се възпитават.

Един господин отглеждал в градината си охлюви и правил опити, да види, доколко са чувствителни и съобразителни в живота. Понеже охлювите лазели по цялата градина, той поставил като препятствие на пътя им една електрическа жица. Какво забелязал? Като дохождали до жицата, през която минавал електрически ток, ония, през които токът минавал, веднага отстъпвали назад. Той слагал знак върху тия, които опитали вече тока и забелязал, че втори път те не посмели да се приближат до жицата. Всички, които впоследствие се докосвали до жицата, били от неопитните, т.е. за пръв път се докосвали до тока. Нито един от парените охлюви не пристъпил втори път до жицата. С този опит той се уверил, че охлювите имат памет и избягват изпитанието, на което веднъж се натъкнали. Охлювът е по-благоразумен от човека в това отношение, че не изразходва енергията си напразно. Понеже човек е богат на енергия, изразходва я безразборно. Той не знае, че за всяка енергия, която му е дадена, Природата държи сметка. Тя го кредитира във всички случаи, но каквото

дава, пише в тефтер. Един ден човек ще плаща за неправилното и неразумно изразходване на енергията. Тя е Божествена енергия и трябва да се използува разумно. Колкото повече придобива човек от тази енергия, толкова по-добре за него, но разумно трябва да я използува. Когато заставят човека да плаща за неразумното използуване на енергията си, за направените дългове, той плаче, страда, моли се да му простят. Той казва: Тежка е кармата ми! Какво нещо е кармата? - Закон за възмездие. Всички дългове, които човек прави, трябва да ги плати, и то наложително. Докато яде и пие, човек не мисли. Щом дойде плащането, тогава започва да плаче и да се моли, да го отмине горчивата чаша. Христос дава пример, как може да се плати кармата. Един цар имал един слуга, който му дължал десет хиляди таланта. В деня, в който трябвало да плати дълга си, слугата се явил при господаря си и започнал да плаче, да се моли да отложи срока на плащането. Най-после царят му казал: Прощавам всичкия ти дълг. Иди да работиш и да бъдеш разумен, да не правиш нови дългове. Какво направил после този слуга? Едва излязъл от дома на господаря си, той срещнал един свой съслужител, който му дължал само сто пенязи, хванал го за врата и започнал да го души да му плати дълга си. Длъжникът паднал на колене и почнал да се моли, да плаче, да отложи срока на плащането.

Кредиторът, обаче, останал неумолим, дал под съд длъжника си и го турил в затвора. Като чул за това, царят извикал първия си слуга и му казал: Аз ти простих целия дълг от десет хиляди таланта. Не можа ли и ти да простиш на брата си 150-те пенязи, които ти дължи?

Каква поука можем да извадим от този пример? Законът за прощаването гласи: Всичко, което Бог прощава, и човек трябва да прости. На когото Бог прощава, и човек трябва да е готов да прости. На когото Бог не прощава, и човек не трябва да прости. Ако Бог прости на някого, а човек не му прости, затворът чака онзи, който не е готов да прощава. Прощавайте, за да прощават и на вас. Както Бог постъпва към вас, така постъпвайте и вие към другите. Човек не може да прощава с такъв широк замах, както Бога, но може да прощава в размерите на своите възможности. Ако не можеш да простиш десет хиляди таланта, можеш да простиш 150 пенязи. Достатъчно е човек да прощава в размера на своите възможности, за да следва пътя към Великия живот. Не е въпрос само за прощаването. Бог иска ние да не грешим. Грехът, погрешките са вметнати неща в живота. Те не съществуват в съзнанието на Бога. Той иска от нас съзнателна и разумна работа, да се развиваме правилно, за да се усъвършенстваме. Земята е голяма, има място и работа за всички. Сега ще учите, ще работите, ще правите опити, да се приготвите за високите служби, които ще ви се дадат в бъдеще. Ако някой пита, защо трябва да учи и да работи, той не е още кандидат за бъдещата висока служба.

Това са бъдещи проекти, за които днес не можете да мислите. За вас е важна задачата на деня, какво днес можете да направите. Ще кажете, че трябва да се живее. - Трябва да се живее, но разумно. Да живееш разумно, това значи, да знаеш, къде да туриш запетаи и точки, а разбърканите да поставиш на местата им. Малки са точките и запетаите, но поставени на място, те оправят работите.

Човек трябва да се познава, да изучава линиите на лицето си, да знае, как е работил в миналото си и какво му предстои в бъдеще. Ако лицето му има правилни черти, а челото е добре развито, това показва, че и той е работил върху себе си, но и ангелите са работили върху него. Те са влели нещо свое в него, вследствие на което са оформили лицето му. Това наричаме прилив на ангелския живот в човешкия. Човек пък оставя нещо от себе си в животните. Това, което за човека е отлив, за животните е прилив. И това, което за ангелите е отлив, за човек е прилив. Значи, между животните, хората и ангелите има непреривна връзка. Миналото на човека е отлив, а бъдещето - прилив. Той трябва да използува тези две сили в Природата, от една страна, да се справя с недостатъците, които носи от миналото, а от друга, да се стреми към възможностите на бъдещето. Например, отслабването на паметта се дължи на миналия живот на човека, който е изопачил чувствата си. Неестествените чувства стават причина за отслабване на паметта. Като ял и пил много, човек придобил едно отрицателно качество - лъжата. Който много яде и пие, много лъже. Значи, произходът на лъжата се крие в яденето.

Казано е в Битието, че Адам и Ева сгрешиха, когато ядоха от забранения плод. Те не знаеха, какво нещо е лъжа, грях. Обаче, щом ядоха от забраненото дърво, те прибягнаха към лъжата, да се оправдаят. Те се извиниха със змията, но не признаха, че искаха да станат големи, като Бога, затова ядоха от плодовете на забраненото дърво. Ева каза, че змията я излъгала. Адам пък се оправда с Ева. За да се освободи от лъжата, човек трябва да се справи с храната, с начина на храненето. Има храни, които внасят лъжата в човека. Като знаете това, правете избор в храните, които ви се дават. Ядете ли безразборно, непременно ще дойдете до лъжата. Докато изчистите съзнанието си от лъжата, вие трябва да бъдете безпощадни към нея. Хванете ли лъжата в себе си, веднага я извадете извън и я питайте, защо лъже. Разгледайте я научно, от къде иде тя, каква цел има и т.н. Ако започне да се оправдава, не я извинявайте. Докато не даде обещание, че няма да ви посещава повече, ще я държите гладна. Това значи: не затваряйте очите пред лъжата в себе си. Не я защищавайте. Бъдете строги, както към лъжата, така и към всички погрешки. Сгрешиш ли, не се извинявай, но изправи погрешката си. Може никой да не те е

видял, когато си грешил - това нищо не значи. Ако никой не те е видял, че грешиш, изправи погрешката си така, че пак никой да не те види. Погрешките представят неустойчива материя, която лесно се разлага и вкисва. Щом се вкисне, започва да мирише. Приятно ли ви е да миришете?

Преди две хиляди години един от старите евреи поканил Христа в дома си и Му казал: "Давам половина от имането си на бедните. Каквато пакост и да съм причинил на хората, каквото съм им изял и изпил, ще го върна четирикратно." Христос отговорил: "Днес стана спасението на този дом." Постъпете и вие като този стар евреин. Не се извинявайте, че сте млади и зелени, че на стари години ще живеете добре. Не, още сега хванете брадата на стария човек в себе си и го разтърсете добре, да се проясни съзнанието му. Ако младият във вас греши, хванете го за косата и го разтърсете. Младият в човека е жената, а старият - мъжът. Следователно, хванете жената за косата, а мъжът - за брадата и ги разтърсете добре, да се откажат от лъжата и греха.

Като ученици, работете върху сърцето и ума си, да развивате мекота и сила. Мекотата е в състояние да разтопи и най-коравия камък. Да бъде човек мек, това не значи, че е баба. Мекотата е велико качество. Мекият човек може да влияе и на най-суровия. Обаче, пристъпите ли към суровия със строгост, нищо няма да постигнете. Мекотата е подобна на водата, която полива растенията и смекчава и най-твърдата почва. Докато си мек, т.е. докато имаш вода в себе си, ти можеш да влияеш на хората благотворно. Изгубиш ли мекотата си, нищо не можеш да постигнеш. Като знаете това, стремете се да придобивате мекота, с която да работите, като с мощно оръжие.

Като говоря по този начин, това не значи, че в един момент можете да станете светии или гении. Ако можете да обработите дарбите си, да станете талантливи, това е достатъчно. Ако можете да се освободите абсолютно от лъжата, която е залегнала дълбоко в душата ви, това е достатъчно. Преди да се освободи от лъжата, човек трябва да я види, защото често той си служи с нея несъзнателно. Отворете широко очите си, да виждате и най-малките прояви на лъжата, които наричат "бели лъжи". Някой казва, че без бяла лъжа не може. Не е така. Който съзнателно работи върху себе си, той не си позволява и бяла лъжа. Разбира се, първо човек се освобождава от големите лъжи и постепенно отива към малките. Ако не можете да се освободите от големите лъжи, от малките още по-мъчно ще се освободите. Човек трябва да бъде герой, да се освободи от лъжата.

Кой човек е истински герой? - Истински герой е онзи, който всякога говори

истината. По-голям герой от него няма. Да говориш истината, това не значи, да се самоосъждаш. Да говориш истината, това значи, да я изповядаш така, както е в тебе написана, без никакво оправдание или извинение. Някой се опитва да каже истината, защо направил някаква погрешка, но бърза да се оправдае. Това не е изповед. В тази изповед няма никаква истина. Който взима отговорността върху си, Бог го благославя. Започне ли да казва, че всички хора лъжат, и той лъже, това не е изповед, нито изнасяне на истината.

Следователно, искате ли да бъдете герои, говорете истината. Човек може да бъде герой поне веднъж в живота си. С написване на своята "Изповед", Толстой прояви геройство. Няма по-голямо геройство от това, да изнесе човек истината с всичкото си смирение. Да говориш истината, това значи освобождаване. Кажеш ли истината, приемаш ли я като ръководно начало в живота си, всички несгоди, противоречия, нещастия изчезват. Всичко отрицателно в живота отстъпва пред истината. Тя е положителна величина, която претопява всички отрицателни неща. Да работиш с истината, това значи, да познаваш алхимията и нейните закони. Докато дойде до истината, човек минава през голяма борба. И Толстой мина през голяма борба, но предпочете истината пред всичко друго. От този момент той влезе в нова фаза на живота.

Сега и на вас казвам: Бъдете герои за истината! Няма по-щастлив момент в човешкия живот от този, да бъде герой за истината, да постави истината на първо място в живота си. Това значи, да е придобил пълно освобождаване, да е дошъл до прага на възкресението.

- Само светлият път на мъдростта води към истината.
- В истината е скрит животът.

43. Лекция от Учителя, държана на
4 юли, 1930 г. София – Изгрев.

Книги:
Закони на доброто (София, 1998)
24 беседи от 28 февруари 1930 г. до 15 август 1930 г.
Начало: 06:00

1930_07_06 В дома на Симона
неделна беседа

В ДОМА НА СИМОНА

„А Исус като беше във Витания, в дома на Симона прокаженаго."
Матей 26:6

„В дома на Симона прокаженаго". Истината посещава не само праведните и свети хора, но и грешните. Тя влиза не само в домовете на богатите, но и в домовете на сиромасите. Истината се намира навсякъде. Казано е в стиха, че Христос бил в дома на Симона прокажения. Днес считат за прокажен всеки човек, който страда от някаква тежка, неизлечима болест. Страшно е да се каже за някого, мъж или жена, че е прокажен. Когато Христос влязъл в дома на Симона, последният оздравял. Значи, Христос го излекувал от проказата му.

Като се говори за страдания и за болести, за радости и скърби, хората търсят смисъла на живота и казват, че смисълът на нещата е във формите им. Всъщност не е така. Говори се за красиви очи, за красив нос, за красива уста, за красиво тяло, но красотата не е в самите очи, нос, уста, тяло, но в това, което излиза от тях. Нещо невидимо излиза от очите на човека, което ги прави красиви. На същото основание, казвам, че смисълът на живота не е в неговите форми, но в невидимото, което излиза от тях. – Затова, именно, хората се запитват, какво всъщност, представя човек. – Досега никой не е дал точно определение за човека. Ако ви запитат, какво представят мъжът, жената, майката, бащата, детето, по-лесно може да се намери някакво специфично качество, с което да си отговорите на въпроса. За човека, обаче, като общо понятие, мъчно можете да си дадете някакъв отговор. Ако ви запитат, какво нещо е река, веднага ще кажете, че тя представя вода, която тече. Ако водата седи на едно място, не се движи, не тече, тя не може да бъде река. Какво нещо е изворът? – Вода, която извира. Ако не извира, не може да се нарече извор.

„В дома на Симона". Там бяха се събрали Христос, учениците Му и още, много хора да слушат Словото Му. Една жена се приближи при Него и започна да налива на главата Му скъпо миро. Някои от учениците възнегодуваха, защо се разлива това скъпо миро, когато може да се продаде, и парите да се раздадат на бедни. Някои от народа пък търсеха случай да хванат Христа и да Го предадат на съд. Значи, много хора бяха събрани около Христа, но всеки имаше различен интерес. Не можете да срещнете двама души, които се интересуват от едно и също нещо. Някои

религиозни дотолкова, се влюбват в Бога че всичко забравят. Когото срещнат, веднага започват да му говорят за Бога. Те мислят, че всички хора се интересуват от едно и също нещо. Представете си, че един такъв религиозен срещне на пътя си гладен, беден човек и започне да му разправя за Господа. Какво ще му каже бедният човек? Той ще го погледне и ще му каже: Гладен съм, помогни ми! Може би аз повече от тебе съм слушал за Бога, но сега искам, в името на твоя Бог, Който живее в тебе, да ми помогнеш. Ще кажете, че този човек мисли само за хляб. За какво друго ще мисли? Щом е гладен, първо ще мисли за хляб. Като задоволи глада си, ще мисли за други неща. За какво мисли проповедникът? И той мисли за хляб. За да изкара прехраната си, той вади стихове от Евангелието, тълкува ги и по един или по друг начин, изкарва цяла беседа. Колкото по-добър проповедник е той, толкова по-скъпо му плащат. Има видни проповедници в Америка, на които плащат по 10–12 хиляди долара месечно. Това са 50 хиляди лева български пари! Красноречиви са тези проповедници, добре говорят. Как да не проповядваш за такъв Господ, който плаща толкова много? Докато този Бог е богат, всички, проповядват за него. Щом осиромашее, и проповедите престават. Истинският Бог не осиромашава, както хората, но Той не се занимава с материални работи. На избраниците си Той не дава големи богатства. Понякога прави изключение, но само когато иска да изпита човека. Тогава Той му дава големи богатства, къщи, красива жена, но, в края на краищата, този човек се е повече понижил, отколкото повдигнал. Ако жената на някой мъж е красива, той я ревнува и не ѝ дава спокойствие. И той не е спокоен, но и тя няма спокойствие. Ако жената има красив мъж, и тя ревнува. Ако ревнивият мъж е учител, ще се дразни лесно, ще се кара на учениците си, няма да бъде доволен от отговорите им, ще пише много двойки. Както постъпва с учениците си, така и природата постъпва с него, да му покаже, че и той е невежа като тях. Той къса учениците си, а природата къса него. Тя му изпрати една треска, хвърли го на легло, за да научи урока си добре. Ученикът може да е беден, но учителят му го къса. Учителят може да е богат, но природата не обръща внимание на богатството му, тя му праща някаква болест, да извлече поука. Дали беден, или богат човек боледува, за природата е безразлично.

Две сестри трески се събрали една вечер под един мост, да си поприказват и да решат, как да прекарат лятото. Те се оплаквали от хората, че били много затворени, никой не ги приема и са принудени да гладуват. Най-после едната треска казала: Аз реших това лято да отида на планината, дето един овчар пасе овцете си. Ще вляза в млякото, което дои вечер и, като тури първата лъжица мляко в устата си, ще се настаня в него и ще започна да го треса. Той е здрав, млад момък, има какво да получа от него. Втората треска казала: Аз пък познавам един богат, тлъст кадия, ще вляза в

него и ще го обера. Овчарят минал в това време по моста и, като чул разговора на треските, спрял се да послуша, какво се разговарят. Той разбирал езика им и, като чул, че треската се готви да го нападне, решил да вземе мерки, да се запази. Като отишъл при овцете си, видял, че една от тях умряла. Одрал кожата й, изчистил я, изсушил я и направил от нея мях, в който турял издоеното мляко. Треската била вече при него. Като видяла, че той доил млякото, тя веднага влязла в мяха. Овчарят бързо завързал мяха и го оставил настрана. Цяло лято треската тресла мяха, но нищо не могла да извади от него. На есента овчарят отворил мяха, излял млякото, измил го добре и турил в него сирене за зимата. Отслабнала и гладна, треската се върнала пак под моста, да се срещне със сестра си. Като я видяла толкова мършава, сестра й запитала: Сестро, какво ти стана, че си толкова слаба? Тя разказала, как прекарала на планината; оплакала се, че овчарят я изиграл. Втората треска казала: Аз използвах добре кадията. Той беше тлъст човек, обичаше да яде богати яденета, имаше какво да взема от него. Но не се безпокой, аз познавам още един кадия, също тлъст и богат. Ще отидем двете при него. Един ден ти ще го разтърсваш, на другия ден – аз, докато вземем всичкото му богатство.

Това е приказка, от която човек може да се поучи. Изобщо, всяка реч има за цел да застави човека да слуша. Ден след ден той привиква да слуша. Каква е целта на дишането? Какво се постига с една вдишка и издишка? – Нищо особено. Една вдишка и издишка не разрешават въпросите, обаче, непрестанното дишане води човека към известна цел. Непрекъснатото мислене, чувстване, дишане, хранене разрешават задачите, за които човек е дошъл на земята. Не е въпрос да накарате всички хора да вярват в Бога. Никой не може да накара ближния си да вярва в Бога и да разбира живота като него. Всеки човек разбира живота по своему. В това отношение, никой никого не разбира. Видни учени, философи, писатели, реформатори са останали неразбрани от близките си. Мъжете не разбират жените, но и жените не разбират мъжете. С други думи казано, нито сърцето разбира ума; нито умът разбира сърцето. На това неразбиране се дължат противоречията в живота. Когато мислите и чувствата, умът и сърцето са в хармония, човек е свободен от противоречия. Това се постига, когато Божественото начало в човека вземе надмощие.

Мнозина подържат мисълта, че всичко, което става в живота, е Божествено. Ако е така, защо хората се оплакват едни от други? Защо страдат? Други пък твърдят, че в живота цари пълно единство. По принцип тази мисъл е вярна, но по проявите на живота, изявен във всички форми, не е така. Животът, вложен във форми – растения, риби, птици, млекопитаещи, хора, ангели е различен. Всички същества правят усилия да изменят своите форми, с цел да подобрят живота си. В промените,

които стават с тях, се заключава тяхното спасение. При сегашните човешки форми никой не може да бъде щастлив. Като изучавате хората, виждате, че във всяка човешка форма има нещо изкривено или недоразвито: някъде очите са криви, другаде – носа, на трето място – устата, на четвърто – ушите, ръцете, краката, тялото и т.н. Рядко ще срещнете човек с нормално развити удове, или напълно хармоничен – все има нещо деформирано в него. За да се изправят, хората трябва да възстановят връзката си с Бога, да Го познаят. Познаването на Бога внася хармония в човешките мисли и чувства. Ние знаем, че хармонията постепенно изправя нещата. Затова, именно, един от гръцките философи е казал: „Познай себе си!" Това значи, познай Божественото в себе си, познай Бога.

Как можете да познаете Бога? Питам: как момъкът се запознава с момата, която харесва? Като я срещне, той тръгва след нея, да научи, къде живее. След това започва да обикаля къщата ѝ, да разбере, къде ходи, с какви хора дружи, как се облича. Като се домогне до тези данни, той иска да се запознае с нея, да чуе, как говори, как мисли, какви възгледи има за живота и т. н. В края на краищата, той казва, че я познава. Не трябва ли и ние по същия начин да проследим проявите на Бога чрез всички живи същества и да ги изучаваме? Само по този начин ще намерим Бога навсякъде в живота и ще Го познаем.

Какво, всъщност, представя Бог? – Любов, която прониква във всички форми и осмисля живота им. Бог прониква във всички красиви и възвишени форми. Дето е Бог, там е животът, там е любовта. Затова е казано: „Бог е Бог на живите, а не на мъртвите". Дето Бог присъства, няма смърт. Външно формата може да е мъртва, но вътрешно е жива. Докато клетките на предметите и на телата са събрани в едно цяло, тялото е живо. Щом се разпръснат, настава смърт. В този смисъл, смъртта не е нищо друго, освен момент на нарушаване вътрешното равновесие между клетките. Човек умира, само когато се скъса връзката между душата му и Първата Причина, но и тази смърт е частична, а не пълна. Човек не може да бъде щастлив, докато не разбира законите на живота и на смъртта. Момъкът не може да бъде щастлив, ако мисли, че, като се облече и докара, ще намери своята възлюбена. Той може да намери някоя мома, но тя не е неговата възлюбена, която го разбира и обича. Това е механическо, външно познаване, но когато дойде до вътрешния живот, момъкът ще се натъкне на големи мъчнотии. Който се ожени за мома, която случайно срещнал на пътя си, цял живот ще носи последствията на своята погрешка.

В едно от преданията за Адам се казва, че първата му жена била някоя си Левита, кабалистическо име, с която не могъл да живее. На Левита, на нейното поколение се отдават всички нещастия в света. Дали е

съществувала такава жена, не се знае. Също не се знае, дали и Ева е била такава, каквато я описват в Библията. Изобщо, много неща се пишат, но доколко са верни, не се знае. Много неща са написани добре, но не се разбират добре. Една задача е написана добре, но важно е, как ще се реши. И небето е написано добре, но малцина разбират написаното по него. От хиляди години слънцето грее, изпраща светлина и топлина, дава живот, но какво всъщност представя то, малко хора знаят. Луната грее, пълни се и се изпразва, но и за нея малко се знае. Даже и за земята, на която живеем, малко знаем. Едни казват, че вътрешността на земята е твърда, други – течна, трети – огнена. От трите твърдения кое е вярно? Каквото и да се говори за земята, тя е такава, каквато е, ние не можем да я изменим; но друг е въпросът, ако знаем истината такава, каквато е в действителност.

Съвременният човек трябва да изучава условията и положението, в което днес се намира, да ги използува разумно, а не да мисли само за бъдещето. Ако днес работи съзнателно и разумно, и в бъдеще го чака добро. Ако не може да изиграе добре, днешната си роля човек изпада в положението на Дон Кихота или Санчо Панса: или, като идеалист, ще живее с непостижими идеали, или, като материалист ще мисли само за осигуряване на живота си.Сегашните хора са повече материалисти, отколкото идеалисти. Даже и религиозните гледат материалистически на живота.Те вярват в Бога, но очакват от Него да ги осигури, да им даде богатство, високи служби, да ги направи видни хора. Те вярват в Бога, но мислят за себе си, да имат средства да си поживеят добре, да си хапнат и пийнат. В това отношение те приличат на онзи момък и на онази мома, които са решили да се женят, но търсят добър случай да се наредят добре и да се осигурят. Момата казва: Ще се оженя, но ако намеря някой богат момък, макар и глупавичък. И момъкът търси богата мома, макар и глупавичка. Какво ще постигнат само с богатството? Ще ядат и ще пият, ще живеят спокойно, докато дойде една болест, която ще ги държи четири – пет години на легло и, след като вземе всичкия им капитал, те казват: Какво разбрахме от живота? След големи страдания и мъчнотии те разбират, че са били на крив път и казват, че животът няма смисъл. Това е криво разбиране. Животът има смисъл, но за онези, които живеят разумно. Ти може да си философ, но ако не разбираш живота, философията не може да ти помогне. Истинска философия е тази, която оправя пътя първо на самия философ. Ако на него помага, ще помогне и на другите. Понеже всички същества взаимно си влияят, стремете се да живеете в областта на възвишената и светла мисъл. С вашата мисъл вие ще влияете на много същества, ще им покажете правия път в живота.

Първата задача на човека, е да изучава себе си. Само по този начин той може да работи за развиване на онези чувства и способности, които са в

зародишно състояние в него. В българина, например, религиозното чувство е слабо развито. Той има вяра, но религия няма, затова горната част на главата му, дето се намира центърът на религията, е сплесната. Отсъствието на религиозно чувство му създава големи нещастия. Религиозното чувство в него е свързано с чувството на благоговение, на почит и уважение. Съвестта в българина е добре развита, но му липсва мекота. За да развие религиозното си чувство, българинът трябва да намери специфичен научен метод. И американецът не е религиозен. Религиозното чувство е развито добре в германеца, руснака и евреина. Никой народ не пази така религията си, както еврейският. Обаче, колкото евреинът е религиозен, толкова е и материалист. Тази е причината за голямата вътрешна борба, която преживява. Българите са изпратени на Балканския полуостров между славяните с единствената цел, да развият религиозното си чувство и любов към Бога. Религиозното чувство се нуждае от специални условия и специална храна за развиването си. Когато някой момък реши да се жени, добре е да избере мома, в която религиозното чувство е силно развито, за да се предаде то на бъдещето поколение.

Време е вече, хората да излязат от гъстата среда, в която живеят, и да влязат в по-рядка. Това значи: да излязат от материалния свят, и да влязат в духовния. За това са нужни специални органи. Както рибата не може да живее във въздуха, докато не развие специални органи за това, така и човек не може да влезе в духовния свят, ако не се пригоди към неговите условия. За тази цел са създадени различни религиозни системи, които учат хората, как да живеят, за да се повдигнат над обикновените условия, да минат в по-рядка среда. Който не е готов за новите условия и преждевременно влезе в тях, ще се задуши. Той ще се намери в положението на някои европейци, които искат да подражават в дишането на индусите, но не могат да издържат. Има индуси, които са постигнали големи резултати в дишането. Те могат да задържат дишането си до един час. Това говори за голяма сила, за голямо търпение. Някои европейци едва издържат до три минути. Минат ли три минути, те губят съзнание. Някой казва, че е търпелив, но не е опитал търпението си. Ако иска да знае, колко е търпелив, нека се опита, колко време може да задържа дишането си. Ще каже, че задържа дишането си 30 секунди. Това не е търпение, с него нищо не може да постигне. Търпеливият човек трябва да задържа дишането си поне две минути. Без търпение нищо не се постига.

„В дома на Симона прокаженаго”. Когато Христос дойде във вашия дом, както в дома на Симона прокаженаго, не казвайте, че сте грешни, че не сте даровити, но говорете истината. Пред вас стои една велика задача за разрешаване. За да я решите правилно, приложете вярата си като наука,

която може да ви помага във всички трудни моменти на живота. Момък и мома, които се женят, трябва да имат вяра един в друг. Само при това положение, те могат да се надяват на добър живот.

Сега, като ви говоря, някои се отнасят с недоверие към всичко. Те слушат и се дърпат назад, страхуват се да не изгубят това, което имат днес. Няма защо да се страхуват. Ще знаете: който се държи за човешкото, рано или късно, ще го изгуби; при това, човешкото ще му причини такива страдания, за каквито никога не е мислил. Човешкото е преходното в живота. Обаче, който приеме Божественото и му даде условия да се прояви, той ще осмисли живота си. Страданията ще бъдат благо за него. Той ще расте и ще се развива, ще се радва на доброто в света. Следвайте Божествения път, и не се страхувайте. С Божественото и на този, и на онзи свят ви очаква радост. С човешкото на всякъде ви очакват страдания. За да влезете в духовния свет, между ангелите и възвишените същества, вие трябва да знаете техния език. Някой казва, че знае български език и българската граматика. И това знание е на място, но то има отношение само към България и българите. Ако отиде в Германия, във Франция, в Англия или в Русия, за да бъде разбран, трябва да знае техния език. Само с български език нищо не може да постигне. На същото основание, казвам:За да се разберете със светиите, трябва да знаете техния език; за да се разберете с ангелите, трябва да знаете ангелския език. Без знание никъде няма да ви приемат. Светията и ангелът ще минат край вас, като че не ви виждат. Как постъпва философът с мравката? Тя се качва по него, но той нито я вижда, нито я чува, продължава своята научна работа.

Мнозина живеят с илюзията, че представят някакво величие. Обаче, като умрат, тогава виждат, какво величие са били. Тялото им се разпада, мускулите окапват и от тях остава едно голо съзнание, че са били нещо, но какво, и те не знаят. Много философи и учени взимат празните черепи на тия величия и ги изследват. Който разбира да чете по човешката глава, той чете по нея, като по книга. Каквото мисли и чувствува човек и както постъпва, всичко се пише на главата му.

Преди години бях в Рилския манастир, дето видях черепи на калугери, живели преди много години. Поисках да ми дадат няколко черепа, да прочета нещо. Взех един череп, турих вътре една запалена свещ, да го освети добре, и започнах да чета: Този калугер е бил груб, жесток човек, обичал да се кара, да се бие с хората. – По какво познаваш? – Костта на центъра около ушите му е много тънка, и светлината прозира ясно. Това показва, че той е изразходвал силите на този център поради което костта на това място е изтъняла. Взимам друг череп и казвам, че този калугер имал голяма слабост към жените. – Възможно ли е това? Той е живял в

манастир, служил е на Бога. – И в манастир е живял, и на Бога е служил, но не е могъл да измени своя вътрешен стремеж. Не се изменя лесно човешкият характер. Юда живя при Христа, беше Негов ученик, но, в края на краищата, Го предаде. За да измени характера си, човек трябва да работи съзнателно върху себе си. Съзнателната работа подразбира работа с любов и знание.

Какво представя любовта? Как се изявява тя? Когато двама души се обичат, те едновременно трябва да се развиват в телесно, и в сърдечно, и в умствено отношение. Това значи, да има хармония между тях. Обаче, ако единият се развива добре, а другият всеки ден слабее, между тях няма хармония. И двамата трябва да цъфтят и да се развиват хармонично. Ще кажете, че единият ще помага на другия. Това е невъзможно. Любовта помага и повдига човека. Ако любовта им не може да направи това, сами те нищо не могат да направят. Майката носи временно детето си на ръце. Щом заякне, тя го оставя да пълзи, да се изправя на краката си, докато пристъпи. Щом пристъпи и започне само да ходи, тя не го носи вече. Тя се радва, че то постепенно расте, започва да говори, да се разбира с нея. Детето разбира вече, какво нещо е майката, а оттам то разбира и Бога. Следователно, любовта възраства, повдига и укрепява човека. Очаквате ли от човека да направи това, вашата работа е свършена.

Някои искат да знаят, какво е мислил Бог, като създавал човека. Те искат да знаят, каква е била целта Му, за да създаде света и живите същества. Това не ме интересува. Аз искам да зная, защо съм дошъл на земята и какво се иска от мене. Щом си задам този въпрос, веднага си отговарям: Аз съм дошъл на земята, да възлюбя Онзи, Който ме е създал, и да се интересувам от това, което е направил. Той ме обича, и аз ще Го обичам. Той се интересува от мене, и аз се интересувам от Него. Той е вложил в моя ум и в моето сърце част от своя капитал, и аз трябва да благодаря, разумно да го използвам. Ако след всичко това човек отрича Бога и мисли, че сам, без Неговата помощ, се е домогнал до известни знания и опитности, той сам се поставя на крив път, сам се спъва. Ако ти, роденият от майка и от баща, си позволяваш да ги отричаш, да отричаш капитала, който те са вложили в тебе, ти сам се осъждаш на смърт. Какво ще стане с тебе, ако те оттеглят капитала си от твоя ум и от твоето сърце? Друг е въпросът, ако ти си роден без баща и без майка. Щом си роден от майка, която е вложила част от капитала си в твоя ум, и от баща, който ти е предал характера си, ти си длъжен да ги признаваш.

И тъй, вложете новото в своя живот, за да се свържете с разумната природа. Всеки ден природата влага по нещо ново, както в себе си, така и във всички същества. Всяка секунда, всяка минута, всеки ден носи нещо

ново в себе си. Отворете сърцата и умовете си да приемете новото, което иде отгоре, от слънцето, от великия и възвишен свят. Вие сте потопени в този свят. Бъдете будни да се ползвате от благата, които той носи, да не кажете някога : „Вода газя, жаден ходя”. Работете съзнателно, вървете напред и не се спирайте да разглеждате, кое учение, или коя религия е права. Всяко учение, всяка религия носи нещо ново, но човешкият дух и човешката душа стоят над всичко. Те създават и науката, и религията, следователно, те са факторите в живота. – Защо? – Защото чрез тях се проявява Бог. След духа и душата идат ума и сърцето, също фактори в човешкия живот. И чрез тях се проявява Бог. Затова казваме, че грънчарят е фактор, а не грънците. Науката и религията са средства за човека, а не цел. Благодарете им, без да ги боготворите, без да им се кланяте. Някои турят на първо място в живота си религията, а други я отричат. Първите казват, че не може да се живее без храмове, вторите не ги признават. Питам: Ако Бог живее в тебе, имаш ли нужда от храмове? Направете тялото си чисто и свето, да бъде храм, в който Бог да живее. Който не умира, има ли нужда от паметник? Там, дето Бог живее, няма смърт. Затова Христос казва на учениците си: „Идете и проповядвайте в света, и аз ще бъда с вас до скончанието на века”. Какво показва този стих? – Че Христовите ученици и до днес живеят и проповядват Словото Божие по света. И Христос не е престанал да проповядва. И до днес още Той проповядва и в Америка, и в Англия, и във Франция, и в Германия, и в Русия, и в Япония, и в Китай. Словото Му се чува по целия свят. Има хора, които са виждали и апостолите, и Христа и се разговаряли с тях. Христос обикаля всички държави, дохождал е и в България и си е заминавал. Чудно се вижда това на хората, защото те очакват Христа да дойде отгоре, от облаците, придружен с ангели. На когото очите са отворени, той вижда нещата. Който не вижда, той очаква Христа да слезе на земята в плът, да се яви между хората и тогава да повярват.

Сега, да оставим настрана въпроса, как ще дойде Христос на земята. Ние не говорим за невидимия Христос, но за онзи Христос, Когото всички могат да видят. Ние говорим за реалния Христос. Ние не се занимаваме със сънища и с видения на хората. Какво виждат хората, какво сънуват, това е тяхна работа. Важно е, всеки човек да познава себе си, своя живот, да знае в какъв свят се движи и какво прави. Понеже живеете в разумната природа, трябва да изхвърлите от ума си невежеството и от сърцето си – проказата, да очистите тялото си. След всички блага, които ви са дадени, вие се осмелявате да питате, обича ли ви Бог. Това е все едно, да питате, обича ли ви майка ви. Щом ви е родила, тя не може да не ви обича. Следователно, ако Бог не ви обичаше, нямаше да ви изпрати на земята да се учите. Някои разбират любовта на Бога само в придобиване на блага. Затова чувате някой да казва: Щом Бог ме обича, нека ме направи цар, или поне велик

човек – философ, учен, поет. – Всичко можете да станете, но всяко нещо се обуславя от способностите и възможностите, с които разполагате. В този живот ще искате само това, за което сте способни. Как може да станете философ, ако нямате философска глава? С тази глава, която имате днес, каквито усилия и да правите, никакъв философ не може да станете.

Ако сте написали някакъв философски трактат, това не значи, че сте философ. Философът се ражда такъв, поетът се ражда поет, учителят се ражда учител, майката и бащата се раждат такива.

Много майки и бащи има в света, но не всички отговарят на понятието майка и баща, не са родени такива. Бащи има и между птиците, и между млекопитаещите, но истински баща е онзи, който може да предаде на сина си поне една от своите характерни черти; при това, между сина и бащата трябва да съществуват любовни отношения, те трябва да имат помежду си взаимни отношения на почит и уважение.

Ако синът и дъщерята не отговарят на родителите си с любов, те не са техни деца. Не е ваш син онзи, който няма нищо общо с вас по мисли, чувства и разбирания. Същото се отнася и до дъщерята.

„В дома на Симона прокаженаго”. В който дом влезе Христос днес, пак ще говори същото, каквото е говорил в дома на Симона. Какво ще говори Христос, знаете, но вие какво ще отговорите? Трябва ли да се оплаквате на Христа, че сте бедни, че нямате къщи, гориво и дрехи за обличане? Трябва ли да се оплаквате, че децата ви са голи и боси, че нямате добра служба? Това ли е най-важното, което можете да говорите? Защо сте в лишения? Къде останаха материалните блага, които Бог ви даде? Къде остана богатството ви? Вгледайте се в себе си и ще видите, че богатството е в самите вас. Човек не може да придобие по-голямо богатство от това, което носи в себе си. Не всеки милионер може да стане милиардер. Точно определено е, колко милионери могат да станат милиардери. Който няма достатъчно злато в кръвта си, не може да стане богат; който няма достатъчно философски идеи в главата си, не може да стане философ; който не носи поезията в себе си, не може да бъде поет; който не носи музиката в себе си, не може да бъде музикант; който няма любов към Бога, не може да бъде последовател на Христа.

В какво се заключава учението на Христа, което и до днес още се проповядва? – В добрия живот. Наистина, да живееш добре, това е велико изкуство. Ако човек не се научи да живее добре, мъчно ще се домогне до другите изкуства. Който се научи да живее добре, всичко може да постигне – и поет може да стане, и философ, и музикант, и учен, и богат, и здрав, и

силен. Каквото пожелае, може да го постигне. Който не може да живее добре, и да придобие никакво изкуство, лесно ще го изгуби. Тази е причината, поради която религиозни хора губят вярата си, учени – губят знанието си и т.н. Това не е за упрек, защото хората нито са светии, нито ангели. Отсега нататък те ще придобият това, към което се стремят. Всеки човек може да постигне толкова, колкото са възможностите и условията му. Ще кажете, че за да успява, човек трябва да се моли. Да се моли и да получава отговор на молитвите си, това значи, да знае небесния език. Ако отидеш в Англия, трябва да знаеш английски език. Иначе, можеш да умреш от глад. Ако разбираш учението на Христа и се свържеш с Него, Той ще ти помага. Всяка искрена, сърдечна молитва се приема. Много примери от живота ни уверяват в това. Вярата е вдигнала много болни и умиращи от леглата им. Всеки сам може да опита силата на вярата. Тя е искра, която може да произведе голям огън.

Следователно, днес от всички хора се иска да имат само една искра от вярата, за да запалят огъня си и да се стоплят. Искрата на вярата представя свещта, която гори в човешкия мозък. Колкото по-доброкачествена е материята на вашата свещ, толкова по-пълно горене става. Колкото е по-добре устроен човешкият мозък и колкото по-фина е материята на човешкото тяло, толкова по-пълно и силно е горенето на вашата свещ. При това, силната светлина се предава на далечни разстояния.

И тъй, много неща може да постигне човек, но в зависимост от силата на неговите мисли и желания. Например, някой е болен, дават му се методи за лекуване, но той казва: Ако Бог желае, ще оздравея. Не се говори така. Първо ти ще желаеш, а после Бог. Ако силно желаеш да оздравееш, и Бог ще има силно желание да ти помогне. Обаче, ако оставиш всичко на Бога, ти си на крив път. Какво особено си направил за Бога, че очакваш Той да се занимава с тебе? Вложете всичката си вяра и упование в Бога, за да постигнете желанията си. При това положение, през каквито мъчнотии, страдания и болести да минавате, всичко ще мине и замине, като че нищо не е било. Който не вярва в Бога, и най-леката болест може да му отнеме живота.

„В дома на Симона прокаженаго”. Какво е говорил Христос в дома на Симона? – За новото, което иде в света. Който приеме Христовото учение и го приложи, той се домогва до една съвършена наука. Той се свързва със съвършените същества, които са завършили своята еволюция и помагат на човечеството. Те искат да го освободят от заблужденията, в които се намира. Те искат да поставят всеки човек на мястото му и да оправят обърканите работи на хората. Който е роден за проповедник, да заеме мястото си; който е роден за учен, за професор, да заеме мястото си.

Онези, които са заели места незаслужено, трябва да ги отстъпят и да намерят своите места. Човек може да бъде полезен на себе си и на ближните си, когато заеме онова място, което му е определено от самата природа. Ако днес хората страдат, това се дължи на обстоятелството, че са объркали местата си. Време е вече да се тури ред и порядък в света. Това ще се постигне, когато Божественото Начало вземе надмощие над човешкото. Тогава човек сам ще се изправя. Щом направи погрешка, той ще знае, че човекът в него е сгрешил. Като изправи погрешката си, Божественото в него се проявява. Когато мрази, човекът се проявява; когато люби, Божественото се проявява. Турете животинското, човешкото и Божественото на местата им, за да възприемете новото и да го приложите в живота си.

Едно се иска от човека: да бъде искрен в своето верую, никога да не му изменя. За кое верую говоря? – Което има за основа Божията Любов. Държи ли се за любовта, човек ще бъде верен и на своя ближен. Велико нещо е да вярваш в доброто, което се крие в ближния ти. Някой иска да знае, какви слабости се крият в него. Това не е наука. Според мене, наука е да познаваш доброто, което се крие в човека, а не злото и слабостите. Доброто е вечно, а злото – временно. Който иска да знае, какво лошо се крие в него, да пита окръжаващите, те знаят по-добре от него. Не е там въпросът. Човек не трябва да говори нито за злото в себе си, нито за доброто; той не трябва нито да се подценява, нито да се надценява. Има нещо добро и красиво, вложено в човешката душа, но, за да се прояви доброто и красивото, умът и сърцето трябва да се освободят от всички препятствия. Смирение се иска от човека, да не изисква повече от това, което може да направи от себе си, или от своя ближен. Ако очаква повече, отколкото може да получи, той се гневи, сърди се и на себе си, и на окръжаващите. Никой не е виновен за вашите неуспехи. Затова, ако се разгневите, впрегнете гнева на работа. Ако дойдат съмнението, подозрението при вас, и тях впрегнете на работа. Не се подавайте на отрицателни състояния. Дръжте се за положителните сили, за обичта. Няма по-лесно нещо от това, да обичаш. Не може изведнъж да обикнеш всички хора, но постепенно. Първо ще обикнеш един човек, после още един, след това – трети и така ще се разширява кръгът на твоето сърце, докато един ден се обединиш с всички хора и станеш едно с тях.

Сега ще ви представя един образ на любовта, но не от хората, които са я изопачили. Представете си, че имате една свещена книга, която обичате. Всеки ден отваряте по един лист от нея и четете. Като прочетете цялата книга, вие я затваряте и така чиста, запазена, давате на други да я четат. Вие носите в себе си благодарността, че сте имали възможност да научите нещо от нея. Само като си помислите за книгата, вие се изпълвате със

свещен трепет и благодарност. Ако всички, които четат книгата, постъпват по същия начин, това показва, че любовта им е чиста, Божествена. Книгата ще се предава от човек на човек, без да се осмели някой да откъсне един лист от нея, или да я нацапа. Не можете ли така да обичате жената или мъжа? Както книгата не е собственост на едного, така никой човек не може да бъде собственост на кого и да е. Човек принадлежи на Бога. Следователно, всеки има право да чете от книгата на своя ближен и да се поучава от него, без да къса листата му, без да го цапа. Така трябва да разбира новото поколение любовта. Така трябва да гледа мъжа на жената и жената на мъжа. Срещнете ли един мъж в гората, не се страхувайте от него, считайте го за свой брат. Стремете се да бъдете братя и сестри един за друг, а не мъже и жени. Само по този начин човек ще дойде до безсмъртието.

Задачата на новото учение се заключава, именно, в това, да освободи човешкия дух, да направи човека безсмъртен. От какво трябва да се освободи човек? – От миналото си. Свърже ли се със спомени от своето минало, той се намира под тяхното влияние така, както често изпада под влиянието на престъпници, с които се е срещнал, или по чиито стъпки е попаднал. Колкото по-чувствителен е човек, толкова повече се влияе от чуждите мисли и чувства, но той трябва да знае законите да се огражда и да познава, от де идат влиянията. Той трябва да различава, кое е негово и кое – чуждо. Хората са свързани така, че не могат да се освободят от влияние, но, въпреки това, могат да не се подават на лошите влияния. Лошите влияния могат да бъдат като морските вълни, които бушуват вън от парахода, без да проникнат вътре. Да се справя човек с влиянията, това е велика наука, която Христос преподаваше на учениците си.

Следователно, задачата на майката е да пази дъщеря си от лошите влияния; задачата на бащата е да пази сина си; духовенството – да пази своето паство; учителите – своите ученици и т. н. Христос остави на човечеството ред правила и закони, как да живеят правилно. Тези закони и до днес още не са приложени. Ще кажете, че Христовото учение е неприложимо. То е приложимо, но се иска жива, разумна вяра, която да свързва човешката душа с Бога. Само при такава вяра хората могат да се обединят в едно цяло; да няма разлика между общества и народи – всички да станат едно общество, един народ. Това е великото, новото, което иде сега в света. Изведнъж то не може да стане, но трябва да се работи в тази насока. Ще минат стотици и хиляди години, но човечеството ще се обедини. Тогава няма да има бедни и грешни хора; няма да има ваши и наши, всички ще бъдат братя и сестри. Днес земята е пълна с мъртъвци, тогава няма да има гробища и паметници. Умрелите ще изпращат на луната, а на земята ще останат живите, които могат да изпълняват Божия

закон и Неговата воля.

„Влезе Христос в дома на Симона прокаженаго". Когато Христос влезе и във вашия дом, запитайте Го да ви каже нещо ново, с което да изправите живота си. Той или ще ви говори, или ще изпрати някой да ви поучава, или ще ви покаже, в коя библиотека да отидете и какви книги да четете. Докато християнският свят не намери Христа, новата наука няма да се приложи. Днес милиони хора вярват в Христа, но още не са Го намерили. Христос казва: „Моите овце познават моя глас и ме следват". Ако християнските народи се бият едни с други и не чуват Христовия глас, следват ли Го? Докато християнските народи се измъчват едни други, вярват ли в Христа и в Бога? И в това има нещо добро – главите на хората ще узреят. Като минат страшната война, повече няма да помислят за воюване. Пророците на миналото са предсказали, че в бъдеще хората ще употребят оръжията за рала и мотики.

„В дома на Симона". Христос е решил да посети всички Симоновци. И в България ще дойде. Достатъчно е да посети няколко Симоновци, за да повярват всички в Него и да кажат: Видяхме Христа! Новото човечество, не може да се създаде, ако нито един човек не е видял Христа. Една свещ трябва да се запали, за да се запалят още много свещи. Бих желал между вас да има поне един човек, който да каже на другите: Видях Христа и се разговарях с Него. Вие познавате ближния си дотолкова, доколкото сте се разговаряли с него и споделили своите разбирания. Само така мъжът познава жена си, и жената – своя мъж. Само така учителят познава учениците си, и учениците – своя учител. Няма ли споделяне във възгледите и разбиранията, няма никакво познаване. Следователно, ако човек не е готов да пожертвува живота си за Христа, в широк смисъл на думата, за да възприеме Неговия живот, той не Го разбира и познава. Такава готовност трябва да има човек и към всеки, когото обича. Той трябва да отвори сърцето си за него и да бъде готов на всички жертви. Ако обичаш Христа, и Той ще те обича. Ако обичаш слънцето, и то ще те обича.

Какво представя любовта? – Връзка на човешката душа с Бога. Който обича Бога, и хората ще го обичат. Ако не обича Бога, а хората обича, никой няма да отговаря на любовта му. Тази е причината, дето някоя жена обича мъжа си, а мъжът ѝ нито я разбира, нито отговаря на нейната любов. Същото се случва и с мъжа. Той обича жена си, но тя не отговаря на любовта му. Защо? – Защото той не обича Бога. Възлюбете първо Бога, а после хората. Направите ли това, близките ви ще ви обикнат. Възлюбете Бога, за да станете силни, да издържате на всички условия. Любовта на човека към Бога е тил, който го пази от всички изпитания и изкушения. Христос казва:

„Който ме люби, и Отец ми ще го възлюби”.

„И влезе Христос в дома на Симона прокаженаго”.

45. Беседа от Учителя, държана на
6 юли, 1930 г. София. – Изгрев.

1930_07_09 Форма и съдържание
лекция пред общия окултен клас

ФОРМА И СЪДЪРЖАНИЕ

Т. м.

Тема за следния път: Влияние на водата и на въздуха върху живите организми.

Като пишете темите си, всеки да се стреми да напише нещо, което е вярно, т.е. да напише нещо право. Какво значи право писане? Тук ние имаме две думи, от които можем да образуваме една сложна дума – правописане. Тази дума има двояк смисъл. Противоположна на нея е думата „кривописане”. Правописане подразбира редовете да бъдат прави, а кривописане – редовете да са надолу. Същевременно разбираме и правилно и неправилно писане. В живота богатият човек слиза надолу, понеже е натоварен. Като носи тежък товар, той постепенно слиза надолу и затъва в гъстата материя. От една страна той се стреми към богатство, а от друга е недоволен, защото носи голям товар. Сиромахът върви нагоре, защото е лек, не носи никакъв товар на гърба си. Обаче, богатият и бедният, ученият и простият, колкото да са недоволни от живота си, всеки мисли за себе си, че като него друг няма в света. Това е криво разбиране. Така може да мисли само онзи, който има предвид Великия принцип на живота, с Който е свързан. Наистина, няма подобен на Великия принцип, от Когото излиза всичко живо. От този принцип са произлезли и растенията и животните, и хората.

Външно човек е форма, в която е поставено някакво съдържание. Съдържанието е ценно, защото има Божествен произход. Следователно, ако под думите „като мене втори човек няма”, се разбира съдържанието на човека, има смисъл да се говори така. Обаче, ако формата мисли, че като нея няма друга в света, тя е на крив път. Колкото да е красива формата на някой съд, той е ценен, не поради своята форма, но поради съдържанието, което е сипано в него. Започне ли формата да мисли, че съдържанието и тя са едно и също нещо, непременно ще се заблуди. Когато съдържанието се излее, остава празна форма, която няма вече тази ценност, каквато първоначално е имала.

Човешкото тяло представя форма, съставена от множество малки форми. Например, главата е форма, в която разумната природа е поставила най-ценното съдържание – мозъкът. Горната част на главата, дето се намират моралните центрове на човека, представя главната динамическа сила на мозъка. Деятелността на мозъчните центрове определя формата на човешкото лице. Колкото по-деятелна е мисълта на човека, толкова и лицето е по-дълго. Природата е определила известни норми, на които трябва да отговарят дължината и широчината на лицето. Хора, които имат

кръгли, валчести лица, приличат на деца. Обикновено те се занимават с дребни работи; те мислят как да премахнат препятствията от своя път. Те обичат да живеят без мъчнотии. Има изключения и от това правило. Колкото по-разумен става човек, толкова повече лицето му се удължава. Значи, когато линиите се удължават, разумността и будността на ума се увеличават. Когато брадата на човека се заостря, увеличава се неговата разумност и острота на ума. Колкото по-валчесто става лицето, толкова по-слаба е разумността. Тези хора мислят философски, но не са досетливи. Щом е дошъл на физическия свят, човек трябва да бъде досетлив, съобразителен. Музикантът, например, трябва да има уста, да различава вярно тоновете. Както различава тоновете, така човек трябва да различава и мислите, да познава низшите от висшите. Някой казва, че не може да различава тоновете. Щом не различава тоновете, той не може да различава и мислите. Защо не ги различава? Ако между човека и висшите мисли и чувства има нещо подобно, той непременно ще ги различава от низшите. Как може котката да върви след рибаря, който носи риба в ръцете си? Между котката и рибата съществува голяма любов, заради което котката е в състояние да следва рибаря из целия път. Интересно е, отде произлиза тази обич? Котката живее на суша, рибата – във водата, но въпреки това, котката върви подир рибаря, защото и мирише на риба. Защо котката обича риба? Хората казват, че които си приличат те се обичат. Ако това твърдение е вярно, питам: Каква прилика съществува между котката и рибата?
Съвременните хора се нуждаят от нова философия, от нов начин на разсъждение. Те обичат да си служат със сравнения и аналогии, но това е само за философите и мъдреците. Когато обикновените хора прилагат аналогията, те дохождат понякога до смешни заключения. За свое оправдание те казват: Човек трябва да греши, не може да живее без погрешки. Вярно е, че като живее, човек прави погрешки, но важно е да се учи от грешките си. Като рисува, като свири, човек непременно ще греши, но важно е да се учи от грешките си и да напредва. Човек трябва да внесе нещо ново в мисълта си, да се освободи от обикновените форми и образи на нещата. Например, хората нямат ясна представа за жената и за мъжа. Според някои, жената е същество, облечено в рокля, а мъжът – с панталони. Това е най-ограниченото понятие за жената и за мъжа. И след всичко това чувате някой мъж да казва, че не иска да бъде жена. Друг пък не иска да бъде мъж. Не е лесно да бъдеш жена, не е лесно да бъдеш и мъж. Преди да станеш жена, ти трябва да бъдеш мъж. Първо се е явил мъжът, формата, в която се е вложило съдържанието – сърцето. За да изработи такава форма, в която да се влеят велики, възвишени чувства, човек трябва да има отличен ум. Само при това положение формата и съдържанието се осмислят.
И тъй, задачата на човека е да реализира своята форма в този вид, в

какъвто е предвиден в началото на неговото създаване. За тази първична форма се казва и в Битието: „И създаде Бог човека по образ и подобие свое.” Всеки човек, съзнателно или несъзнателно, се стреми да изработи нещо велико и красиво от себе си. Той се стреми към идеалната форма на човека, каквато Бог е създал. Той разбира, какво нещо е красотата, но не може изведнъж да я изработи. Като работи върху себе си, само така човек вижда, колко мъчно може да приложи това, което знае и разбира. Само така той опитва силата си. Иначе, без да мисли много, някой казва, че разговарял с ангелите, с Бога, че имал някакво откровение. С Бога и с ангелите се разговарял, а не може да се справи с най-малките си мъчнотии. Ако е за говорене с Бога, и мравките, и буболечиците могат да кажат същото, но какво ще кажете вие за тяхното знание? Грамадна е разликата между разумния човек и мравята. Говори ли някой за своето откровение, той трябва да посочи мястото, отдето иде откровението. Всяка способност в човека има определено място на главата.

Един господин отглеждал кокошки и петли и забелязал, че някои от петлите били особено смели. Той започнал да ги наблюдава и ги сравнявал с обикновените петли. По този начин той искал да види, коя е причината за смелостта на тия петли. И какво забелязал? Отстрани на главата, зад ушите на тия петли, имало един силно развит център.Другите петли, които не били толкова смели, нямали този център. Това било голямо откровение за този господин. Той веднага приложил своето откровение във френологията. Тъй щото, за да прояви някаква способност, човек трябва да е развил съответен център. Този център се намира някъде на главата. Според френолозите човек има 42 центъра на главата си, които трябва да развива. За да има някакво откровение от разумния свят, преди всичко човек трябва да има широко разбиране за живота.

Съвременните френолози и физиогномисти, като изучават човешката глава и човешкото лице, казват на човека, какви способности има, какви характерни черти проявява, а понякога му предсказват. В предсказанията си понякога правят погрешки: кажат нещо, което не се сбъдва. За да не излагат своя авторитет, а също и авторитета на науката, те трябва да мислят повече и тогава да говорят. Те трябва да правят наблюдения, да изучават хора, у които известни способности са силно развити, и да се учат от тях. Пък и вие, като ученици, наблюдавайте хора, които се отличават с голяма интелигентност, както и тия, които имат добре развити чувства. По устройството на тялото ще изучавате човешката воля. Строежът и формата на главата, на ръцете, на краката, на цялото тяло, изобщо, показват степента на развитието, до което даден човек е достигнал.

И тъй, каква е задачата на човека? Задачата на човека е да бъде художник, да нарисува своя собствен образ, да извае своята собствена статуя. През целия си живот той прави скици, туря сенки, но картината му все недовършена остава. Човек трябва да работи дълго време върху силите на

ума си, за да се прояви такъв, какъвто Бог го е замислил. Дълго време трябва да работи върху сърцето си, върху носа си, върху устата си, върху ушите и очите си, за да изработи ония линии, които първоначално още са предвидени. За да се прояви като добър художник и скулптор, човек трябва да разполага с такава наука и религия, които да го подигат, да му дават импулс и условия за растене и развиване. Ако човек вярва в Бога от страх, това не е никаква вяра. Истинската вяра разширява ума и сърцето на човека. Истинската вяра укрепва тялото на човека. Стане ли въпрос за вярата, казвам: Вярвайте в Бога на свободната мисъл. Вярвайте в Бога на свободните чувства. Вярвайте в Бога на свободните действия. Свърже ли се с Него, човек придобива свобода и се радва, че се е издигнал над всички стари, ограничени разбирания.

Често религиозните хора казват, че човек трябва да прави добро, да бъде добър. Доброто не е само външна проява. Всеки може да прави добро, без да е добър човек. По колко пъти на ден човек обещава да направи някакво добро за Господа, без да изпълнява обещанията си! Защо не изпълнява обещанията си? Защото отвътре не е обещал. Човек обещава да направи нещо за Господа, докато се намира в някаква мъчнотия. Щом мине мъчнотията, той забравя обещанията си. В това отношение хората мязат на онзи циганин, който обещал да запали на св. Никола една голяма свещ, но не изпълнил обещанието си. Понеже трябвало да прегази една дълбока река, за да не се удави, циганинът се обърнал с молба към св. Никола, да му помогне да мине благополучно реката. В знак на благодарност, той дал обещание, че ще запали на св. Никола една голяма свещ. Като преминал реката благополучно, той се обърнал към св. Никола с думите: Св. Никола, аз обещах да ти запаля една голяма свещ, но ето, че сега нямам пари, беден човек съм. А защо ти е на тебе такава голяма свещ? Ти не се нуждаеш от запалени свещи.

Какво трябваше да каже циганинът на св. Никола? Той трябваше да му каже: Св. Никола, ако ми помогнеш да мина реката, ще ти служа с ума и със сърцето си. По-добре е да служа на тебе, отколкото да умра. По-добре е да стана твой слуга, отколкото роб на смъртта. Обаче, като минал реката и се намерил вън от всякаква опасност, циганинът казал на светията: Св. Никола, ти не се нуждаеш от моята свещ. Остави ме да бъда свободен, както си и ти свободен.

Често хората изпадат в положението на този циганин и мислят, че са надхитрили Бога, но се поставят в още по-трудно положение от това, в което по-рано са се намирали. Докато се намират в трудно положение, те обещават, че това ще направят, онова ще направят. Щом излязат от затруднението си, нищо не изпълняват. Защо обещават и защо не изпълняват обещанието си, и те не знаят. Щом обещае да направи нещо за Господа, човек непременно трябва да го изпълни. Някой обещал да стане калугер, но не станал. Какво представлява калугерството? Да станеш

калугер, това значи, да се откажеш от влиянието на света, от ядене и пиене, от богатство и слава на външния свят. Калугерът трябва да бъде като щуреца – цял ден да играе и да пее. Ако не свири и не пее като щуреца, калугерът не се е посветил, както трябва. Калугер и щурец са синоними. В широк смисъл на думата, калугер е онзи, който се е посветил да служи на Бога всред съблазните и изпитанията на света. Той не се страхува от изкушенията и съблазните, защото ги е надраснал. Той живее всред тях и помага на страдащите.
Като ученици, вие трябва да бъдете справедливи. Направите ли нещо, трябва да се запитате: какво допринася моята постъпка за ума, за сърцето и за тялото ми? Ако постъпката ви едновременно донася нещо добро и за ума, и за сърцето, и за волята ви, тя е справедлива и разумна. Ако за ума е добра, а за сърцето и за тялото не е добра, тя не е разумна и справедлива. Щом е така, учете се от постъпките си и втори път не правете погрешки. Не само това, но вие трябва да се запитате: Постъпката, която правя, добра и разумна ли е едновременно и за моите ближни? Това, което е добро за едного, трябва да бъде добро за всички. Ученикът трябва да бъде последователен в своите мисли, чувства и постъпки. Това е новото, което трябва да се вложи, както в живота на отделния човек, така и в семействата, обществата и народите.
За да дойде до новото в живота, човек трябва да преобрази своя вътрешен свят. Преобрази ли вътрешния си свят, и външният ще се преобрази. Това не може да стане изведнъж. Като изучава проявите си, човек вижда, че в мислите, в чувствата, в тялото си има много наслоявания, остатъци от миналото, от които не може лесно да се освободи. Той трябва да работи усилено върху себе си, за да се освободи от утайките на миналото. Тия утайки не са само лични негови, но и на цялото човечество. Колкото по-духовен е човек, с по-голяма сила и мощ, толкова по-лесно може да се освободи от наслояванията на своето минало и да се подигне.
Човек трябва да се стреми към реализиране на своите стремежи, към постигане на известно съвършенство. Да постигне човек някакво съвършенство, това значи, да изработи една красива форма, с която да привлече вниманието на разумния свят. Човек иска да бъде обичан, без да се запитва, за какво трябва да го обичат. Всеки иска да бъде обичан от Бога, да се ползва от Неговите блага. За какво може да ви обича Бога, ако нямате ум, който да възприема Неговите мисли? За какво ще ви обича, ако нямата сърце, което да възприема Неговите чувства? За какво ще ви обича, ако нямате воля, с която да реализирате Неговите желания? За какво ще ви обича, ако не сте готови да се жертвувате за Него? Бог иска от човека или всичко, или нищо. Не е достатъчно човек да каже, че иска да направи нещо за Бога, но не може. Щом иска, той може. Каквото прави, колкото малко да е, човек трябва да го прави за Бога. Ще кажете, че малки работи можете да правите, но не и големи. Вярно е, че това, което машината може да

направи, детето не може. Обаче, ако детето бутне бутона на машината, и то може да направи нещо извън силите си. Важно е човек да бъде свързан с машината и да знае, къде да бутне. Следователно, ако човек е свързан с разумните закони на природата и знае, къде да бутне, работите му ще се нареждат добре. Днес хората не успяват в живота си, защото не са свързани помежду си. Хората представят скачени съдове и, ако съзнават това, те биха могли да предават и възприемат своите добри мисли и чувства, с които да вършат чудеса. Като не знаят, как да предават и възприемат мислите и чувствата си; като не знаят, къде да бутнат, те се намират в големи мъчнотии и страдания.
Всеки човек иска да се освободи от страданията си и търси начин, как да постигне това. Всички окултни школи, на миналото и сега, дават методи за усъвършенствуване на човека. Щом се усъвършенствува, човек се освобождава от страданията. Обаче, той трябва да бъде искрен, да прилага тия методи, без да се обезсърчава и критикува, без да се съди. Като намери своята добродетел, или дарба, колкото малка да е, той трябва да работи върху нея, да я засили. Ама имал слабости. Това нищо не значи. Слабостите не са само негови. Те са предадени по наследство, от някой негов дядо или прадядо. Същевременно той носи в себе си добри заложби, които могат да го спасят. Щом минат десетина години, и лошото в него ще изтече, ще стане преврат в неговите мисли и чувства, и той ще тръгне в добрия път на живота. Като работи съзнателно върху себе си, човек трябва да бъде внимателен и към близките си, да не ги спъне или отклони от пътя им. С една мисъл само човек може да отклони посоката на движението на своя ближен в добро или в лошо направление.
В турско време един турчин извадил ножа си срещу един българин, с намерение да го убие. Като разбрал това, българинът веднага паднал на колене, хванал се за краката на турчина и извикал: Ти баща, ти майка! Моля ти се, не ме убивай! Като чул тия думи, турчинът се смилил над българина, скрил ножа си и му подарил живота. Защо се смилил над българина? Защото българинът знаел да се моли. Той бил разумен и добър човек. Следователно, за да запази главата си от отрицателните сили на живота и на природата, човек трябва да бъде добър, разумен и справедлив. Работа се иска от всички хора, и то съзнателна и разумна. Ще каже някой, че хората не живеят добре. Отде знае това? По себе си съди. Ако една кола скърца, това още не значи, че всички коли скърцат. Не се заблуждавайте. Ако барометърът днес показва разваляне на времето, товане значи, че времето навсякъде ще се развали. Това се отнася до едно разстояние от 10-15 км., но не и за целия свят. Вън от тази зона, слънцето грее, времето е топло и приятно. Някъде дойде циклон, събаря къщи, разрушава дървета, но влиянието на този циклон е ограничено, не обхваща цялата природа. Същото можем да кажем и за противоречията в живота. Много противоречия има в живота, но те не засягат цялото човечество. Повечето

противоречия имат частичен характер. Натъкнете ли се на едно противоречие, изучавайте го, без да се страхувате от него. Като преживявате известно противоречие, оглеждайте се в огледалото, да видите, какви промени стават във вас. От промените на лицето си вие ще изучавате и характера на противоречието. Вие трябва да имате не само едно огледало, но две-три: едното огледало ще бъде човешкият ум, второто – човешкото сърце, а третото – тялото на човека. Ако има само едно огледало, човек се намира в положението на грънчар – прави само грънци. Той знае форми да прави. Приложи ли и второто огледало, той налива съдържание във формите. Приложи ли и третото огледало, той е осмислил съдържанието на своите форми. На младите хора препоръчвам да си служат с едно огледало, на възрастните – с две, а на старите, високо напреднали – с три.

Т. м.

46. Лекция от Учителя, държана на
9 юли, 1930 г. София – Изгрев.

1930_07_11 Влияние на светлината и топлината върху човека
лекция пред специалния клас

ВЛИЯНИЕ НА СВЕТЛИНАТА И ТОПЛИНАТА ВЪРХУ ЧОВЕКА

Т. м.

Чете се резюме на темата: "Предназначението на съня в Природата."
Тема за следния път: "Отличителни черти на птиците и на рибите."
Когато детето влезе в училището, учителят го запознава с елементарни работи. За да се научи да пише, то започва с елементите на буквите. За да се научи да рисува, то започва с елементите на рисуването: с точка, права, крива линия и т.н. Следователно, когато изучава живота, човек пак започва с неговите елементи. Не прави ли същото и Природата? За да се образува ръка, тя трябва да има първо глава, откъдето извира водата. От главата се образува цялата ръка. Значи, всяко нещо се нуждае от глава. Същото можем да кажем и за човека. Без глава човек нищо не представя. Главата е началото на извора, стомахът и дробовете са резултат на извора. Знаем, че всяка ръка има притоци. Какво е предназначението на притоците? Те правят ръката по-силна, по-буйна и пълноводна. Освен глава, дробове и стомах, човешкият организъм има притоци, които го правят по-силен. Каква е крайната цел на ръката? - Да се върне там, откъдето е излязла. Ако не стане прилив, не може да стане отлив. И обратно, ако не стане отлив, не може да стане и прилив. Всяка разумна проява на човека очаква някакъв резултат. Приливът и отливът в живота и в Природата са резултати на всяка разумна проява.

Като изучавате Природата, вие се натъквате на голямото разнообразие, което съществува в нея. Виждате камъни, растения, животни и хора, но всички се различават едни от други. Камъни, растения, животни, хора от един и същ вид, клас или раса се различават едни от други. Срещате двама братя, от една и съща майка и баща, но намирате голяма разлика между тях. Ако спрете вниманието си на хора от различни раси, ще видите, че всяка раса има поне едно отличително качество от другите раси. Например, отличителното качество на бялата раса е челото и; на жълтата - скулите на лицето, които му предават широчина; на черната - устните и.

Ако спрете вниманието си върху произхода на расите, можете да дадете две мнения: материалистическо, според което външните условия са създали различните раси; идеалистическо, според което създаването на различните раси се дължи на съзнателната работа на разумни същества. Един и същ майстор прави малък и голям чук. Каква е била мисълта му да

направи малък чук? - Малкият чук е предвиден да преодолява малки съпротивления. - А големият? - За преодоляване на големи съпротивления. Различие съществува не само между расите, но и между хората от различните професии. Например, военният се познава по сабята, която носи; професорът и учителят - по книгите, които носят, или стоят на масите им; поетът - по стиховете, които пише; свещеникът - потребите, които изпълнява; магът - по магическата пръчица, която носи в ръката си. Разликата между съществата във висшите светове е по-голяма от тази, която съществува между хората. Там съществата се различават по степента на светлината си. Колкото по-възвишени и по-интелигентни са, толкова по-голяма е тяхната светлина. Казват за някого, че има светъл ум. Значи, този човек живее в умствения свят, ползува се от неговата светлина, която му помага да решава лесно задачите си. Кажат ли за някого, че е благороден, с меко и топло сърце, това показва, че той има отношение към духовния свят и се ползува от неговата топлина. Този човек е религиозен, той работил върху себе си и развил своите религиозни чувства.

Две неща определят човека като истински човек: умствените способности и моралните му чувства. Чрез мозъчните си центрове човек възприема светлина от горните светове и по този начин се развива умствено. Колкото повече светлина възприема, толкова по-добре са развити умствените му способности. Чрез моралните си чувства човек възприема топлина от горните светове. Колкото повече топлина възприема, толкова по-добре са развити моралните му чувства. Значи, количеството на светлината и на топлината, които човек възприема, показват, докъде е дошъл той в развитието си. Следователно, ако лишите човека от топлина, чувствата му се атрофират; ако го лишите от светлина, умствените му способности се атрофират. Като знаете това, никога не затваряйте прозорците на своите вътрешни очи, за да приемете всякога духовната светлина. Никога не затваряйте прозорците на моралните си чувства, за да възприемате топлината от духовния свят. Затворите ли прозорците, от които иде светлината и топлината на живота, вие ще изпаднете в мрачни, песимистични състояния. Тази е причината, поради която хората остаряват. Те преждевременно затварят прозорците си към физическия и към духовния свят и казват: Не се интересуваме вече от живота. Годините минават, ние остаряваме и отиваме към смъртта. Така не се говори. Докато е на земята, човек трябва да се интересува от всичко, което става в живота. Той трябва да има отворени очи и уши, да възприема светлината и топлината и от физическия, и от духовния свят.

Какво представя духовният свят? - Съвкупност от разумни и съвършени същества. Те могат да ни дадат идея за духовния свят. Силите, които действуват в този свят, са напълно организирани. Съществата, които

живеят в духовния свят, имат будно съзнание за всичко, което става около тях, вследствие на което те не спят. Колкото повече спи едно същество, толкова по-несъвършено е то. Сънят има отношение към човешкото съзнание. Например, децата спят повече от възрастните. - Къде е мястото на духовния свят? - Навсякъде. Този свят не се определя по мястото си, но по разумността на съществата. Всеки човек, който постъпва разумно и благородно, живее освен на физическия, още и в духовния свят. В духовния свят, когато един работи, всички работят с него заедно и му съдействуват. На земята всеки работи сам. Видят ли, че някой предприема една добра работа, мнозина ще се опълчат против него и ще му препятствуват.

Сега, да дойдем до вашия личен живот. Вие живеете на земята и казвате, че искате да живеете добре. Щом казвате, че искате да живеете добре, това подразбира, че вашият живот е в зависимост от нещо. От какво зависи течението на водата? Ако пред вас тече река, вие я наблюдавате, пълноводна ли е, или не. Това зависи от извора на реката. Ако изворът е пълноводен, и ръката е пълноводна. Следователно, щом е дошъл на земята, човек трябва да живее и да върви напред. Изворът, от който човек изтича, е пълноводен. Тогава и животът на човека е изобилен и добър. За да запази изобилието и доброто в своя живот, човек трябва да се държи за своя Първичен извор, т.е. за Първата Причина. Щом прекъсне връзката си с Първоизточника на живота, той се натъква на противоречия и страдания. - Какво показват страданията? - Нежеланието на човека да се подчини на Първата Причина, която го води към добро. Дето доброто действува, там са постиженията. Стремете се към доброто, което ще ви свърже с Първата причина на нещата.

Съвременните хора се нуждаят от нови разбирания за живота. Ако разбиранията им са правилни, и постиженията ще бъдат добри. Това не става изведнъж, но постепенно и планомерно. - От какво зависи, да има човек големи постижения? - От светлината на неговия ум и от топлината на моралните му чувства. Това се доказва и астрологически. Колкото по-добри планетни съчетания има в хороскопа на човека, толкова по-големи са резултатите и постиженията в живота му. Има хора, които са любимци на средата, в която се движат. - Защо? - Имат топлина в чувствата си. Студеният човек не може да бъде обичан. Топлината предразполага хората.

Светлината и топлината в човека имат две главни свойства. Ние познаваме топлина, която разрушава, и друга, която съгражда. За светлината пък знаем, че има светлина, която ослепява, и друга, която отваря очите на хората. Ние имаме предвид, обаче, топлината, която съгражда, и светлината, която отваря очите. Казано е в Евангелието: "И виделината

свети в тъмнината, и тъмнината я не обзе." Следователно, когато се натъкнете на голямо умствено противоречие, мислете за светлината в различните и степени. Когато изпаднете в тъмната нощ на живота си, мислете за звездите, които светят на небето, и за слънцето. Няма да мине много време, и съзнанието ви ще просветне. Когато животът се обезсмисли, свържете се с добрите хора. От тях ще потече топлина, която ще ви ободри. Светлината и топлината са тясно свързани. Когато светлината се яви, и топлината дохожда. Под влиянието на тези сили, цветята растат, плодовете зреят, водите текат, ветровете духат. Те са причина за движението в света. Дето има движение, там е животът. Като говорим за влиянието на светлината и на топлината върху човека, ние имаме предвид, колко количество светлина и топлина приема той. Това зависи от устройството на главата, нейната дължина и широчина. От светлината и топлината, които приема човешкият организъм, зависи устройството и на цялото тяло. Като мисли върху светлината и топлината и ги проектира към мозъка и към моралните си чувства, човек може да развие интуицията си, да оформи и повдигне челото си. Това е много естествено. Какво прави сиромахът, който се скрил в своята малка, прихлупена колибка? Той постоянно мисли, как да я разшири. Тук я разшири, там я повдигне, докато един ден я събори и си направи една къщичка, с две-три стаи. Като поживее известно време в нея, той пак е недоволен, иска по-голяма къща. Така постъпва човек и по отношение на своята глава. Той всеки ден прави нещо, с цел да я преустрои, да стане по-възприемчива към светлината и топлината.

Природата е вложила в човека дарби и способности, които той трябва да развива не изведнъж, но постепенно. Развивайте това, което е вложено във вас, но не изпадайте в положението на учения, на поета, на художника, на учителя, на земеделеца, които, след няколкогодишна работа, казват: Достатъчно сме работили, повече не можем. Не е така. Истинският учен, поет, учител, земеделец работят неуморно и с любов. От време на време те си почиват, но не се отказват от работата си. Истински земеделец е онзи, който, след десетгодишна работа на нивата, може да се разговарят с житото, с тревичките, с изворите. Всички го познават и отдалеч го поздравяват. Кой земеделец, след такива резултати, може да каже, че не иска повече да работи нивата? Колкото по-голяма е любовта на земеделеца към житото, толкова по-едро става то. Разумният и добър човек сее с любов и жъне добри плодове. Земеделецът трябва да се разговаря с житото, което е посял, а житото трябва да го познава. Човек, по отношение на великия свят, представя житно зърно, което трябва да познава господаря си. Човек трябва да познава Онзи, от Когото е излязъл. Докато е свързан с Него, той всякога ще бъде доволен. Щом прекъсне връзката си със своя Първоизточник, той става недоволен и нещастен.

Както изворът е свързан със своята глава, така всеки човек трябва да бъде свързан със своя Създател.

И тъй, каквото е отношението на извора към неговата глава, такова трябва да бъде отношението на човешката душа към Бога. Ако изворът се съмнява в съществуването на главата, откъдето извира, и се отклони от пътя си, да търси главата на своя живот, работата му е свършена. Той се отделя от главата си, загубва силата си и в скоро време пресъхва. Като знаете това, не питайте, съществува ли някакво Начало, от което извирате. Не се отклонявайте от пътя си, защото животът ви ще се прекъсне. - Да живеем добре! - Щом имате топлина, вие живеете добре и сте добър човек. - Да бъдем учени, да имаме знания! - Щом имате светлина, вие сте учен, разполагате със знания. Следователно, дръжте се за великото Слънце на живота, да приемате от него светлина и топлина, да бъдете добри и разумни.

Мнозина искат изведнъж да станат учени. Това е невъзможно. От колко конци е изплетено гемиджийското въже? За да се оплете такова въже, нужни са най-малко 10-20 хиляди конци. С една идея ставаш ли учен? Много време, много усилия и работа са нужни, за да стане човек учен. Същевременно човек трябва да се свърже с умовете на учените хора в света, да работи с общи усилия. В това отношение учеността е колективен процес, резултат на колективна работа. Умовете на всички учени се обединяват и работят заедно. Истински учен е онзи, който има светлина в ума си и топлина в сърцето си. Той никога не пита, какъв е смисълът на живота. Той знае, че животът е подобен на река, която тече. Както реката полива цветя, дървета и треви, така и животът носи блага за всички живи същества. Това, обаче, е второстепенна задача на живота. Първата му работа е да тече.

Помнете: всяко нещо, което Природата е вложила в човека, е постижимо. И обратно: всяко нещо, което Природата не е вложила в човека, е непостижимо. Това, което Бог и Природата са вложили в човека, струва повече от всички блага на живота. То стои по-високо от таланта, от гения и от светията. - Защо? - Защото един ден, когато развие вложеното в себе си, човек е постигнал вече съвършенство.

Работете и вие върху вложеното във вас, да придобиете един ден съвършенство, към което душата ви се стреми.

- Само светлият път на мъдростта води към истината.
- В истината е скрит животът.

44. Лекция от Учителя, държана на
11 юли, 1930 г., София - Изгрев.

1930_07_12 Право си отсъдил
младежки събор

ПРАВО СИ ОТСЪДИЛ

Отговори Симон и рече , Мисля, че онзи, комуто е оставил повечето." А Той му рече „Право си отсъдил."
Лука 7:43

Всяко начинание в човешкия живот, в каквато област и да е, трябва да се тури на здрава основа. Като говоря за човешкия живот, разбирам разумния живот. При това, аз имам предвид не само живота на хората, но живота и на ангелите, и на всички съвършени същества. Тъй щото, когато говоря за човешкия живот, аз подразбирам целокупността на живота, т. е. разумното начало, което е горе на небето, и долу на земята, е едно и също. Дето се проявява този живот, там е Царството Божие, там е Бог. С други думи казано дето е Бог, там разумният живот се проявява; дето отсъствува Бог, там разумният живот не се проявява. Оттук вадим следния природен закон: майката се радва, когато детето е при нея; майката скърби, когато детето отсъствува.

Казвам: в това отношение смисълът и целта за човешката душа е Божественото начало. Както майката е необходимост за детето, без която то не може да се прояви, не може да се организира, не може да придобие онова, към което се стреми, така и човекът, останал без Божественото начало в себе си, е изложен на същите нещастия и неуспехи. Когато Божественото отсъствува, човек се излага на ред противоречия и се запитва: защо съществуват противоречията в света?

Пред голямо противоречие се намери един от фарисеите, Симон, в дома на когото влезе Христос, като видя, че жена грешница дойде в неговия дом и започна да облива нозете Христови със сълзи, като ги изтриваше с космите на главата си, целуваше ги и ги мажеше с миро. Като видя това, Симон рече в себе си: „Този, ако беше пророк, щеше да знае, коя и каква е жената, която се допира до Него, че е грешница." (–39 ст.). Отговори Исус и рече му: „Симоне, имам нещо да ти река." А той казва: „Учителю, кажи!" (–40 ст.) И разказа му тогава Христос притчата за заемодавеца, който имаше двама длъжници: единият бе длъжен 500 динарии, а другият – 50. И понеже нямаха да му платят, прости им и на двамата. И тьй, кажи ми, кой от тях ще го възлюби повече? Отговори Симон: „Мисля, че онзи, комуто е оставил повечето." Исус му рече: „Право си отсъдил." (– 41, 42, 43 ст.).

Този закон съществува и в природата. Какво става с някое цвете, което е поливано повече? Това всички знаят. Всяко цвете, което е поливано много и на време, расте повече и се развива по-добре от онова, което е поливано малко и не навреме. Този закон е верен и по отношение на човешките

мисли и чувства. Всяка мисъл, на която се обръща по-голямо внимание и се храни повече, тя израства и укрепва повече от онази, на която не се обръща много внимание. Всяко чувство, на което се обръща по-голямо внимание, което се полива и храни повече, израства и укрепва по-добре и дава повече плод от онова, на което малко внимание се обръща.
Казвам: на първо място ние трябва да обърнем внимание на новия живот, който иде сега. Този живот, именно, трябва да поливаме, да отхранваме, а не стария живот. Какво представлява старият живот, и какво може да ни даде, ние знаем това. Той има вече безброй бръчки. Омразата, завистта, съмнението, подозрението и онази цяла плеада от недъзи, които ние познаваме, представляват бръчки на стария живот. И след всичко това мнозина казват: да живеем по старому! Как? С бръчките на стария живот ? Кой от вас, като се погледне в огледалото и види бръчки на лицето си, е доволен от себе си ? Коя мома, като се погледне в огледалото и види бръчки на лицето си, е доволна от себе си ? Недъзите, това са бръчки по лицата на хората, от които те заприличват на стари баби. Съвременните хора, със своите недъзи, не са нищо друго, освен стари баби, с бръчки на лицата си. Въпреки това, те казват: ние трябва да си държим старото. Благодарим за старото! То отживя вече своето време. Ние казваме; всеки, който люби, той е човек от новото поколение; който не може да люби, той е стар дядо, или стара баба. Тъй поставяме въпроса за новото.
Някой казва: аз не мога да обичам. – Стар си. – Обичам. – Млад си. – Нищо не мога да постигна. – Ти не можеш да постигнеш нищо, защото нямаш любов, нямаш знание, нямаш мъдрост, нямаш истина. – Не мога да уча. – Как ще учиш? Ти си оставил своята свещена книга на децата ; те са играли с нея, изтъркали, зацапали са буквите ѝ. Децата, със своите моливи, са драскали върху твоята книга, и днес ти не можеш да четеш от нея. Ти трябваше свещено да пазиш тази книга!
Казвате: ние искаме да станем велики хора. Кое е великото в света? – Човешката душа. Животът пък е израз на човешката душа. Дето има душа, там има живот. Дето има живот, там има и радост, и знание, и мъдрост. Дето животът не тече нормално, там има и радости, и страдания. Сега вие знаете, че даже и праведните хора са изложени на страдания. В първичния живот не е имало страдания. Страданията дойдоха отпосле. Ако някой човек направи един абцес на вашата здрава ръка, вие ще изпитате страдания. Ако някой направи един абцес на чувствата ви, вие пак ще изпитате страдания. Изобщо, дето и да ви направят абцес, вие все ще изпитвате страдания. Когато се спират поривите на човешката душа, или стремежите на човешките мисли и чувства, всякога се произвеждат страдания. Когато пък се дава потик на поривите в човешката душа, или когато се дават условия за растене на човешките мисли, всякога има радости. Това са елементарни работи.
Вие сте запознати с великата Истина в живота, която се разбира по два

начина. Първият начин е много лесен. Той е законът на Любовта. Да люби човек – няма по-лесна работа от това. Човек може да обича, когато иска, и както иска. Никой не може нито да му заповядва, нито да му налага, как да люби и кого да люби. Няма друг господар в любовта, освен самият човек, който люби. Той не се запитва, как да люби. Трябва ли някой да запитва другите, как да люби ? Люби когото искаш и по който начин искаш! Никой няма право да се меси в твоята любов, да казва, че тази любов е права, или крива. Вие искате никой да не се меси във вашата любов, а се месите в чуждата любов. Не позволявайте да се месят във вашата любов, но и вие не се месете в чуждата. Щом искате свобода за вас, тогава дайте свобода и на другите. Дойде едно кученце при вас, обикне ви и започва да скача около вас, да туря краката си отгоре ви, но с това ви окаля. Вие веднага го ритнете сърдито, отстраните го от себе си. Защо правите така? Оставете го да ви се порадва малко, то ви обича. Наистина, ще ви окаля малко, но другояче то не може да постъпи. Кученцето не може да изяви любовта си към вас, както хората я изявяват. После, някой бръмбар, или някаква мушица ще кацне на лицето ви, ще ви помилва по своему. Защо? – Обикнали са ви. Те казват: искаме да ви помилваме малко. Такива са техните разбирания за любовта.
Ние често говорим за морален живот, за морални постъпки и казваме: еди-кой си мъж хванал една жена за ръката, а после я помилвал по лицето. След това се произнасяме, че той направил престъпление. Защо ? – С тази постъпка той опетнил жената. Питам: когато мухата кацне на лицето на някоя жена, или когато едно куче скача върху нея, те не са ли я опетнили? Те по-чисти ли са от мъжа? Щом дойдете до морала, вие намирате, че постъпката на този мъж по отношение на жената не е морална. Защо? – Защото той имал някакво лошо намерение. Ако пък някоя жена хване ръката на един мъж, според съвременния морал, и нейната постъпка не била морална. Навярно тази жена има някакво лошо намерение. Такива са разбиранията за морала на много от съвременните хора.
Следователно, според съвременния морал много хора разсъждават като фарисея Симона, който казваше за Христа: този човек е пророк, учен, не знае ли, че тази жена, която целува краката му и ги маже с миро, с грешница? Ако знае, как й позволява да прави това? Или и той, като другите мъже, обича жените и затова я оставя да целува краката му. Казвам: жената, която се доближи до Христа, беше много благородна ; тя имаше някаква тежест в душата си. Животът й се беше обезсмислил, тя искаше да го осмисли. Питам: по кой начин човек може да изкаже любовта си ? Когато младата мома обикне някой момък, тя откъсва едно цвете и му го подарява. С това тя си изказва любовта. Всички хора късат цветя, и си ги подаряват. Когато някой любим човек ви дойде на гости, вие веднага заколите кокошка, или агне, искате добре да го нагостите. С това изказвате любовта си към него. Сега можете да изпаднете в дребнавости,

да питате: имаме ли право да късаме цветя? Имаме ли право да колим животни? Аз не съм против даването на цветя, но казвам: не късайте цветята! Искате ли да дадете никому цвете, извадете го с корена му заедно, турете го в една малка саксийка, и така го подарете на човека, когото обичате. Ако той ви обича, нека го закачи на дрехата си със саксийката заедно. Ако ти откъснеш едно цвете и го дадеш на своя възлюбен, то казва: както аз без корена си ще увяхна, така и твоята любов ще увяхне. Тъй щото престъплението не седи в това, че сме откъснали едно цветенце, но в начина, по който ние изказваме нашите мисли и чувства. Повечето от мислите и чувствата на съвременните хора са все от характера на откъснатите цветя, чиято съдба, в края на краищата, е увяхване. Като наблюдавам тия неща, аз виждам степента на развитието, до която са стигнали хората. Разбиранията им, моралът им, пък и Словото Божие, всичко това за тях представлява откъснати цветя. Някой направи нещо и казва: моята постъпка е морална. Да, морална е, но от морала на откъснатите цветя. Тя не е от морала на цветя със своите корени. Който носи откъснато цвете, той живее по стария морал. Когато някой млад момък се влюби в една мома и ѝ дава откъснато цвете, с това той казва: ето, такава ще те направя. Когато говори за щастие, а ѝ подарява откъснати цветя, които тя туря на главата си, тези цветя ѝ казват: ти ще бъдеш толкова щастлива, колкото сме щастливи и ние на твоята глава. Принципално разгледан въпроса, това означава откъснатото цвете. Аз не ви упръквам с това. Няма нищо лошо в късането на цветята. Добро е желанието на младата мома да си откъсне цвете и да се закичи с него. Добро е желанието на младия момък да откъсне цвете и да го подари на своята възлюбена. Обаче, с късането на цветята хората се научават да умъртвяват нещата.
Казвам: обновление на нещата се изисква, а не умъртвяване. Например, някой човек се облича хубаво. Едни одобряват това, други го съдят, че обичал да се облича хубаво. Аз бих желал за в бъдеще хората да се обличат всеки ден с нов костюм. Защо? – Защото, ако човек от сутрин до вечер носи един костюм, той го опетнява със своите мисли и желания, които е имал през деня. Следователно, не е добре да носи човек дрехи от болни хора. Не се препоръчва на човека да носи стари дрехи. Ние трябва постоянно да се обновяваме, както и природата постоянно се обновява. И Писанието казва: „Постоянно обновявайте своите мисли и чувства !" Процесът на обновяване се изразява и външно, и вътрешно. Питам: защо се обличаме ние? Да се харесваме на хората ли ? Някой се облича с нови дрехи и казва: как ми седят новите дрехи? Харесвате ли ме? Чувството у човека да се харесва и на другите хора не е лошо, но нашите нови дрехи трябва да имат корени, да не са само откъснати цветя. Когато човек се облече с нови дрехи, преди всичко той трябва да бъде благодарен на Бога, че му е дал живот, че му е дал хубави мисли и чувства, че му е дал възможност да се облича добре и

да оценява хубавото и красивото в света. Ако носиш хубави, нови дрехи, но се провалиш в света, все едно, че носиш скъсани дрехи; те скоро ще увяхнат. Лошите мисли и чувства у човека развалят новите, хубавите му дрехи.

Сега, да се върнем към правата мисъл, която трябва да имаме в живота си. Бог, Който е създал света, има желание, всички същества, в които е внесъл съзнателен живот, да се проявяват добре, да мислят и да чувствуват право. Обаче, поради неразбиране на Божиите желания и закони, хората понякога изпадат в погрешки. Погрешките не са изключение за човека, те са неизбежни за него. Погрешки правят и писателят, и ученият, и шивачът, и готвачът. Погрешките вървят подир нас така, както сянката след човека. Ние не трябва да се спираме върху тях. За нас е важна работата, която трябва да свършим.

Питам: един ден, след като заминем от земята, какво ще вземем със себе си от сегашния си живот? Да допуснем, че някой човек е живял на земята 120 години, след което я напуща и заминава за онзи свят. С какъв капитал ще замине той? Ако през тези 120 години, прекарани на земята, този човек е работил съзнателно върху себе си, той ще има капитал и за небесния живот. Обаче, ако този човек е прекарал безсъзнателно своя живот, ял, пил и за нищо друго не мислил, след като замине от земята, той ще се намери в положение на последен бедняк. Какво е придобил той от земния си живот ? – Нищо. Какъв е бил смисълът на неговия живот? – Не знае. Дали ще има човек капитал за онзи свят, или няма да има, това зависи от неговите разбирания. Да заминем за онзи свят, без никакъв капитал, това означава цвят, откъснат от неговия корен. Ето защо, казвам: не късайте цветята! Късате ли ги, с това вие спирате тяхната еволюция. Да откъснете един цвят от някоя череша, това значи да я спънете в нейния прогрес. Всеки цвят трябва да цъфне, да завърже плод и плодът да узрее.

Сега, по аналогия на този закон, да дойдем до мислите. Ако у вас цъфне една мисъл, и вие прибързате да я откъснете и дадете другиму, какво сте придобили? Не беше ли по-добре тази мисъл да остане на дървото, да завърже плод и плодът й да има костилка ? Следователно, всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка трябва да цъфнат, да завържат плод, плодовете им да узреят и да опитаме техния вкус. В това седи смисълът на живота. Всяка мисъл, всяко чувство и всяко действие трябва да имат костилка! Това е същественото за тях. Под костилка ние разбираме безсмъртието. В безсмъртието пък се крие Божественото. Всички неща, които нямат костилка, семка в себе си, те не могат да дадат никакъв живот, те умират. Сега, Христос иска да обърне внимание на Симона върху безлюбието, което носи смърт в живота. Той му казва: „Всяко нещо, което се върши без любов, внася безлюбието, което е равносилно на откъсване на някой цвят. При това, всеки откъснат цвят неизбежно е осъден на смърт. Съвременните хора се учат от своите опитности, и много от тях, едва след

като убият някой човек, тяхната съвест се пробужда, и те съзнават, че са направили престъпление. Засега хората се успокояват с думите: нищо не съм откраднал, никого не съм убил. Така е, но за праведния, у когото зрението е събудено, грехът иде и от малкото престъпление, както и от голямото. Гръхът се образува от малки нишки, от които правят гемиджийското въже Множество тънки нишки трябва да се сплетат, за да образуват гемиджийското въже. Всички нещастия, които ни сполетяват в живота, се дължат на това, че нашият ум не функционира правилно. Понякога тежестта в сърцето се дължи на известни недъзи от ред поколения, през което време вашите деди и прадеди не са живели правилно. И ако вие днес не живеете добре, вашите грахове ще се отразят върху бъдещото поколение. Ако вие днес не живеете добре, защо се сърдите на вашите деди и прадеди? Някой казва, тежка, лоша е моята съдба! Не е достатъчно само да констатирате това. Питам: какво ще правите, ако ви заставят да съживите всички откъснати цветя? Когато Христос видя, че носят мъртвец, единствен син на бедна вдовица, той спря носилото, простря ръката си върху момчето, което веднага се съживи. И даде го Христос на майка му. По същия начин и вие трябва да съживявате откъснатите цветя, а не да ги хвърляте. Съживите ли ги, дайте ги на майка им, както Христос направи с умрялото момче. И у вас има благородни желания, мисли и чувства, които са в положението на откъснати, захвърлени и умрели цветя. Всичко това хубаво и красиво у вас трябва да възкръсне Другояче казано: онова, което Бог е вложил в нашия ум и сърце, ние не трябва да разваляме. Ние трябва само да поддържаме онова, което Бог е съградил у нас. Как?– Като го поливаме, разораваме. Добрата домакиня всяка сутрин полива цветята си. Не ги ли полива, те увяхват. От неразбиране на живота вие очаквате всичко да дойде по механически начин, наготово. Вие очаквате Бог да дойде, изведнъж да поправи живота ви и да внесе в него новото. Мнозина имат криви схващания, те мислят, че ако имат много пари, много къщи, ще бъдат щастливи. Това не е право. За да бъде човек щастлив, той има нужда от следните неща през деня: един килограм хляб, една чиния варен боб и малко плод, било праскови, ябълки, грозде, круши и др.

И тъй, щастието зависи от съвсем други причини в света, а не от тези, които хората намират. То почива на особен закон, а именно: пълноводието или животът на реката се поддържа от извора. Следователно, доколкото изворът се влива в реката, дотолкова и самата река ще живее. Бог е великият извор на живота. Значи, доколкото Божественото съзнание или Божественият живот се влива у нас, дотолкова и ние ще живеем. Оттук вадим следното заключение: радостта, мирът, спокойствието, хубавите мисли и чувства се дължат на вливането на Божествения живот у нас. Ако човек се отдели от Божественото в себе си, той ще мяза на суха река, или на пръсъхнала чешма, или на празно корито без никакво съдържание. Затова,

дръжте се в следното правило: всеки ден трябва да имате прилив на Божествен живот в себе си. При прилива на Божествения живот човек не трябва да се страхува. Някои се страхуват от Божествения живот и казват: ако речем да живеем по Бога, ние няма да имаме добър живот. Вие сега нямате добър живот, но дойдете ли до Бежественото, ще имате пълна свобода, ще разбирате живота правилно. И тогава, отдето и да мине реката, т. е. Божественият живот, всички растения, тревици, дървета ще й се радват. Защо! – Любов е тя. Реката навсякъде проявява своята любов, и затова е добре дошла: и за корените на дърветата, и за листата им, и за цветята, и за всички бубулечици. Няма същество в света, малко или голямо, което да не се възхищава от Божественото. Следователно, ако Божественото у вас се влива, вие няма да срещнете същество, което да не се възхищава от него. Ако Божественото се проявява у вас, като прегърнете и целунете някого, с това вие му придавате нещо; обаче, прегърнете ли някого, както огънят прегръща, вие взимате от него нещо. Всички имате огън в къщи, знаете, какво прави той. Туряте дърва на огнището, запалите огън, и след малко дървата изчезват. Казвате: огънят гори. Всъщност огънят ли гори ? Дървата горят, а не огънят.

Сега, превеждайте правилно нещата. От всинца ви се изисква да не ограничавате с нищо вашата свобода, нито тази на другите хора. Изобщо, не ограничавайте хората в себе си. Не се бъркайте в Божиите мисли, в онова, което Бог е създал. Не критикувайте Бога в себе си, като казвате, че еди-кой си човек е по-талантлив, по-богат от вас. Критикувате ли Го, вие си създавате голямо зло. Когато критикувате Бога, това показва, че имате крива представа за щастието. Ако, наистина, парите могат да направят човека щастлив, още сега мога да дам на когото и да е от вас 100 килограма злато, да го носи на гърба си, да видим, колко може да бъде щастлив. Всеки ще бъде готов да вземе 100 килограма злато на гърба си, но аз го давам само на този, който се наеме да го занесе наведнъж, без кола, на далечно разстояние, без да се отекчи и умори из пътя. Колцина от вас ще искат това злато? Казвам: животът, който Бог ни е дал, струва повече от всякакво богатство, но ние не го оценяваме. Животът, който сега имаме, е неоценим; той може да издържи на всички земни богатства. На живота принадлежат всички богатства, всички светове. Куклите, залъгалките, дрехите са създадени за човека, а не човек за тях.

Това е новото схващане за вътрешната свобода. Стремете се да бъдете свободни, да не се измъчвате. Като направите нещо, вие казвате: това, което извърших днес, не беше право. Щом намирате, че постъпката ви не е била права, изправете я. На другия ден пак казвате: не постъпих право. Тогава, вземете мярката, с която определяте, кои неща са прави, и кои криви, турете я на постъпката ви и измерете, да видите, с колко сантиметра постъпката ви не е права. Като измерите, прибавете към дадената мярка това, което не е право, и по този начин го изправете. Сега,

правата мисъл, правите схващания за живота са новото, което иде в света. Невидимият свят, както и всички напреднали души, желаят всички събудени хора да мислят и да чувствуват правилно. Защо ? – Защото, ако нашият живот е чист, ние можем да направим окръжаващите хора щастливи. Ако нашият живот е нечист, и окръжаващите ще бъдат нещастни. Разумният, добрият син носи щастие за баща си и за майка си; неразумният, разпасаният син никой не го обича: и бащата, и майката, и братята, и сестрите му го считат за безпорядъчен човек и не му се радват. Ако имате един добър, даровит брат, вие се радвате и казвате: много е добър и даровит нашият брат.
Сега аз желая на всинца ви да бъдете даровити, да бъдете добри. Вие няма отсега нататък да ставате даровити и добри, защото сте такива, но трябва само да проявите своята даровитост и доброта. Ако искате сега да станете добри или даровити, това е механическо схващане на въпроса. Божественият живот постоянно се влива у нас, и ние трябва само да благодарим и на малкото, което Бог ни дава всеки ден. Не гледайте на това, което хората имат. Водата, която Бог е влял във вашите корита, тя определя вашия живот. Ако разбирате нещата по този начин, вие ще можете по-лесно да се справите с мъчнотиите на физическия живот, и ще можете правилно да уредите своите семейни, социални и духовни отношения. Много пъти съм ви казвал и пак ви казвам, че Христос няма да дойде на земята така, както Го очаквате – с мантия, с корона на глава, да съди хората. По този начин Христос няма да дойде, защото в такова идване няма нищо съществено. Панделките и украшенията не определят човека. Когато младият момък дойде в дома на своята възлюбена и я намери накичена с панделки и цветя на глава, със златни пръстени на ръцете, по това ли ще я познае? Той ще я познае по нейната доброта и разумност. Де ще останат нейните накити, ако тя, още на третия месец след женитбата, започне да вършее харман в къщата на своя възлюбен?
Ако вършее харман в дома му, тя ще мяза на онзи попски син от варненско някъде, който един ден, в отсътствие на майка си, направил една голяма пакост. Било по Великден, когато майка му изчистила, замазала цялата къща, измела двора, прегледала 12-те здрави и добре изхранени пуйки, и като дошъл празника, тя отишла на църква. В това време синът ѝ влязъл в курника, извадил оттам пуйките и ги вкарал в къщата. Взел камшик и започнал да маршируva с тях из цялата къща. Те започнали да крякат, да се хвърлят по стените, по прозорците, повечето от които изпочупили, а стените изцапали и изподраскали. От това маршируване се дигнала такава голяма врява, че една от съседките им се принудила да отиде на църква, да съобщи на попадията, че голяма врява се дига в къщата ѝ. Майката се върнала в къщи, и се почудила на всичко това, което видяла. Скоро тя поправила всички пакости, като казала на сина си: втори път да не си позволяваш подобни неща, защото ще те обадя на баща ти.

Питам: каква е била мисълта на този млад попски син, да вкара пуйките в къщата и да вършее харман с тях? Понякога не постъпваме ли и ние по същия начин, като това момче, с нашите мисли и чувства? Казваме: пари нямаме, това не е на място, онова не е на място. Това показва, че пуйките, които са у нас, вършеят около къщата ни и ровят с краката си. Всичко онова, което днес ни смущава, аз уподобявам на вкараните пуйки в дома на попадията.
Христос се обръща към Симона и му казва: „Право си отсъдил. Комуто повече се прощава, повече люби." Следователно, от нас, които искаме да вършим волята Божия, в сравнение с животните и птиците, повече се изисква. За мухите, за животните е извинение да правят погрешки, понеже малко им се дава, но на хората от 20 век, с големите благословения, не е простено да правят погрешки. Още днес трябва да напуснем фарисейския живот и да не казваме, че Господ не ни е създал, както трябва. Това не е права мисъл. Ние сме се отклонили от правия път, от своето прямо предназначение, затова нам се струва, че не сме създадени, както трябва. Бог е съвършен, и ние трябва да бъдем съвършени. Той е предвидил за всеки от нас една работа, която само ние можем да извършим. Божественото у нас, което ни учи, което ни ръководи, как да градим, това е истинският човек. Всеки човек чувствува Божественото у себе си. Когато мислиш, че всичко можеш да направиш, това е Божественото, което работи у тебе. Щом мислиш, че нищо не можеш да направиш, това е човекът у тебе, който е слаб. Това са два принципа, които живеят заедно в човека и непрекъснато се сменят. Малкото дете, когато огладнее, трябва да отиде при майка си, да каже: мамо, гладен съм. Майката ще го нахрани, защото детето е слабо, немощно ; то само не може да си изкара прехраната.
В това отношение молитвата, съзерцанието едновременно изразяват мислите, чувствата и желанията на човека. Те представляват връзка между Божественото и човешкото. Значи, молитвата и съзерцанието свързват човешкото и Божественото, двата противоположни полюса, в едно цяло. Да правиш добро, да мислиш добро, това е човешка постъпка, която се намира под зоркото наблюдение на Божията мисъл и Любов, вследствие на което тази човешка мисъл по алхимически начин се превръща в Божествена. Даже и най-неблагородните желания под Божествения импулс се превръщат в благородни. Писанието казва: „Бог действува у нас, и превръща нашите мисли и желания в добри".
Сега, всички млади и стари, които сте се събрали днес на размишление, трябва да определите, какво да правите. Старите ще кажат: ние остаряхме, младите да му мислят! Младите ще кажат: старите да се махнат, те са вече стари. Ако мислите така, това е неразбиране на живота. В живота на земята има стари и млади, но в Божествения живот няма стари и млади. В Божествения живот има само отношения между любещи души, братя и

сестри. Сега ще направя едно уподобление: сестрите са старите, братята са младите хора. Следователно, всяка сестра предетавлява старец. Защо хората обичат младите моми? Понеже са стари, мъдри, имат повече знания. Жените са по-умни от мъжете, защото са по-стари; затова, именно, провидението им е поверило отглеждането на децата. На мъжете, като на млади, не е поверена тази работа. Старите трябва да знаят, как да възпитават, а младите трябва да се учат.

Сега, да приведа тези два символа – брат и сестра. Сестрата, в ума на всички, трябва да седи, като мъдрец, който е дошъл на земята да слугува. В който дом влезе сестрата, тя влиза като мъдрец, който носи мир и разположение. Тя носи със себе си мек елемент, тъй необходим при трудните условия на живота. Братът пък, това е ангел, който слиза на земята да върши волята Божия. Той е крепък, мощен. В който дом влезе братът, всички се радват, той носи ядене. Тъй щото, когато дойдат и братът, и сестрата, всички се радват. Това са два принципа в живота, два ангела, които взаимно си помагат, за да извършат възложената им работа. Така трябва да разбирате живота.

И тъй, оставям ви сега Христовите думи, които Той е казал на Симона: „Право си отсъдил." Моето желание през тази година е всички право да отсъдите. Сега ще ви запитам: кой от двамата ще люби повече? – Комуто е повече простено. И затова, понеже на вас е много дадено, вие трябва много да любите.

1. Беседа от Учителя, държана на
12 юли, 1930 г. – Изгрев.

1930_07_16 Проява, връзка и причина
лекция пред общия окултен клас

ПРОЯВА, ВРЪЗКА И ПРИЧИНА

Т. м.

Чете се темата: Влиянието на въздуха и на водата върху живите организми.
Изпейте песента: „В начало бе Словото".
В първа глава от Евангелието на Иоана е казано: „В начало бе Словото, и Словото бе у Бога, и Словото бе Бог." Преведен на съвременната логическа мисъл, този стих означава: Проява, връзка и причина. В началото бе Словото – това означава проява на нещата. „И Словото бе у Бога" – връзка междунещата. „И Словото бе Бог" – причина на нещата. Следователно, когато човек се проявява добре в живота си, това е Словото, което действува в него. Когато пребъдва в Бога, човек е свързан вече с Него. Щом Словото влезе в човека, той е дошъл до причината на нещата. Когато Бог се проявява в човека, това е едно положение. Когато човек образува връзка с Бога, това е второ положение. И най-после, когато Бог изявява същината си в човека, имаме трето положение. Отношението на Бога към човека и на човека към Бога геометрически представя две прави линии, перпендикулярни една към друга – черт. 1.
В отношението на правите AB:CD има простор – широчина и височина. Правата AB може да расте нагоре до безконечност, а правата CD – на дължина и широчина до безконечност. Това значи, да има човек правилни отношения към Бога. Обаче, ако отношенията на човека към Бога не са правилни, непременно някъде ще се създаде известно ограничение или препятствие. Този човек ще бъде стеснен в материалния си живот. Като няма възможност да се разширява и удължава на физическия свят, той се принуждава да върви нагоре. По този начин от двете линии AB и CD се образува прав ъгъл – ABC – черт. 2.
Като се движи нагоре към слънцето, т.е. към Бога, човек се стреми да придобие ония енергии, които му липсват. Значи, когато хоризонталната линия в живота се увеличава безгранично, този живот има добри материални условия. Когато вертикалната линия се увеличава, духовните условия се подобряват. Като се движи във възможностите на правия ъгъл от A до B и от B до C, човек се намира при благоприятни условия. Не използва ли тия възможности, той губи благоприятните условия, и ъгълът постепенно се стеснява, става все по-малък, докато се превърне в права линия. Правата линия дава възможности само на едно измерение, т.е. движение само на физическия свят. Изпусне ли благоприятните условия на живота си, човек се натъква на неблагоприятни условия. От него зависи да използва добрите условия и да подобри своя живот.
Следователно, когато се казва, че човек трябва да използва живота,

разбираме да използва добрите условия, които Бог му е дал. Не използва ли добрите условия на живота, като права реакция, ще дойдат лошите, като обратна реакция. Защо е така, никой не знае. Закон е, обаче: на всяка права реакция отговаря обратна. В този смисъл, ако не живее разумно, човек се намира пред опасността да изгуби добрите условия. Най-голямото благо, дадено на човека, това е животът. Няма по-велико нещо за човека от възможността да живее.
В древността един учен човек бил осъден на смърт. След голяма борба между неговите приятели и неприятели, да го спасят по някакъв начин, най-после съдът решил: Този учен може да бъде помилван при условие да тури на главата си гърне, пълно с мляко, и да обиколи града с него, без да излее една капка от млякото. Ако изпълни задачата си добре, животът му ще бъде подарен. Той изпълнил задачата си точно, както изисквали съдиите – капка мляко не разлял. След това съдиите го запитали: Какво видя в града? – Нищо не видях. Мисълта му била силно концентрирана. Той мислел само за едно: да обиколи града с гърнето на главата си, без да разлее една капка от млякото и да се върне при ония, в чиито ръце е бил неговият живот. Това значи концентриране на мисълта.
Като ученици, вие трябва да държите в ума си своята свещена, Божествена идея и с нея да обиколите цял град, без да виждате, какво става около вас. Държите ли се здраво за своята свещена идея, вие ще бъдете чужди за дребнавостите на живота. Вие ще минавате и заминавате край тях, без да ги виждате. Не се ли държи здраво за Божественото в себе си, човек постепенно губи светлите лъчи на изгряващото слънце от очите си, докато един ден изгуби всичките лъчи и в съзнанието му настава мрак и тъмнина. Защо? Изгубил е добрите условия на живота. Изгуби ли тия условия, страданията и недоволството идат. Колкото благоприятни условия е изгубил човек, толкова страдания му дохождат. Мине ли през последното страдание, той започва отново да се качва по възходящата линия на своя живот.
Дойде ли отново до възходящата линия на живота си, човек трябва да приложи своята разумност и любов, да върви правилно, да не губи благоприятните условия на своя живот. Като работи върху себе си, човек трябва да приложи любовта си, да не очаква другите да го обичат. Щом свърши дадена работа и се намери пред някакъв резултат, човек може вече да се надява на любовта на окръжаващите. Значи, докато не приложи своята свещена идея в живота си и не види някакъв резултат, човек не може да изисква любовта на хората. Изгуби ли това условие, ще дойде обратната реакция. Който използва добрите условия, той ще бъде богат човек; не може ли да ги използва, той ще се намери в крайна сиромашия. Тогава ще го нападат кредиторите му и, като не може да плати дълговете си, ще го ругаят, ще го мъчат и изтезават. Дойдат ли при богатия, кредиторите ще се поклонят учтиво и ще чакат. Той ще ги покани да

седнат, ще извади кесията си и ще им плати дълга си, с лихвите заедно. Те ще му благодарят и ще кажат: Ето един благороден човек.
Като знаете това, бъдете внимателни към задълженията си. Не оставяйте други да плащат заради вас. Не очаквайте другите хора да работят за вас. – Ама Бог може да направи всичко за нас. – Той е направил най-важното: дал ви е условия. Бог ви е дал ум, сърце и воля. На вас е възложил задачата да работите върху ума, сърцето и волята си и чрез тях да усъвършенствувате своята форма – тялото си. Щом формата е съвършена, и съдържанието и ще бъде съвършено. Това значи, да работи човек съзнателно за себе си, за ближните си и за Бога. Работи ли само за себе си, той е осъден на смърт. Кой човек, кое семейство, кое общество или коя държава, като са работили за себе си, са оцелели до днес? Обаче, всички отделни личности, семейства, общества и народи, които са работили за Бога, са записани в свещената книга на живота. Техните имена се четат от всички.
Христос казва: „Радвайте се, че имената ви са записани на небето." Ако имената ви са записани на небето, радвайте се на мнението, което съвършените същества имат за вас, а не на мнението на хората. Радвайте се и веселете се, ако името ви е написано на дланта на Онзи, Който ръководи съдбините на целия свят. Ще кажете, че правите усилия да бъдете добри. Това е празна работа. По естество човек е добър, няма защо да прави усилия да бъде добър. От човека се иска да прояви доброто в себе си, да не затваря неговия път. Не даде ли път на доброто в себе си, човек става лош. Там е грешката на човека. Щом даде път на Божественото в себе си, всички енергии в човека потичат навън, и той става проводник на доброто. Доброто в човека представя здрава, чиста, лесносмилаема храна, а злото – нечиста, мъчносмилаема храна. Тъй щото, искаш ли да проявиш доброто в себе си, приемай в стомаха си само такава храна, която хармонира с твоето тяло, в ума си – само такива мисли, които хармонират с твоя ум и в сърцето си – само такива чувства, които хармонират с твоето сърце.
„В началото бе Словото." След като мислил цяла вечност, най-после Бог се проявил чрез Словото, т.е. чрез разумността. Започнете и вие с разумността, със Словото на Бога. После Бог е довел всички неща до една велика цел – велика връзка, велика хармония на живота. Най-после всичко това трябва да бъде за слава и величие на Бога и на ония същества, които живеят в Неговото царство. Така трябва да постъпва всеки човек. Каквато работа предприема, първо трябва да я обмисли и после да си отговори за кого я прави и как трябва да я направи. Обичаш ли някого, трябва да знаеш, защо обичаш; обичат ли те, също трябва да знаеш, защо те обичат. Няма по-голямо нещастие за човека от това, да не знае, защо обича и защо го обичат. Някой иска Бог да го обича, но не знае, защо иска тази любов. Той пък обича Бога от страх. Обичайте със свещен трепет на душата си, да се слеете с любовта на Великия. Мислете със свещен трепет на ума си, да

свържете мисълта си с Великата мисъл на Бога. Чувствувайте със свещен трепет на сърцето си, да се свържете с Общия пулс на живота. Работи ли по този начин, човек има ясна представа за това, което иска да направи. Не се ли ръководи от тия принципи, той нарушава Божествения ред на нещата и създава свой специфичен ред, който е причина за нещастията в света. Животът на сегашните хора представя редица от положения и предпоставки, които човек е поставил на пътя на Божественото, с което го ограничил. Тази е причината за големите нещастия и противоречия в човешкия живот.

Като говорим, че всеки човек трябва да има поне една свещена идея, това не значи, че той може да я реализира изведнъж. Десетки, стотици, а понякога и хиляди години са нужни, за да може човек да реализира една велика идея. Например, колко години са нужни на човека, докато свърши образованието си на физическия свят? Четири години са нужни за първоначалното училище, три години – за прогимназия, пет – за гимназия, четири – за университет – всичко 16 години. Това представя едно малко образование в сравнение с онова, което му предстои да мине в по-високите светове. Колкото да учи на земята, човек занася със себе си една малка част от знанието, което прибавя към това, което носи от миналото си. Съвременният човек не вярва в минало съществуване. Дълго време трябва да го убеждавате, за да приеме, че е съществувал някога и носи със себе си способности и дарби на миналото си, върху които е работил и продължава да работи.

Като срещнат човек с високи идеи, хората започват да му се подиграват, че вървял на високо. Всеки човек трябва да бъде свободен да се развива, както той разбира. Не се месете в чуждите работи. Както растенията се нуждаят от свобода, така и човек трябва да бъде свободен. За да не се преплитат корените и клоните на дърветата един в друг, те трябва да бъдат на известно разстояние, да не си пречат. За да се развива правилно и да устоява на бури и ветрове, дървото трябва да има известна височина на която да отговаря известна дебелина. И човек, за да се развива правилно, трябва да има определена височина и дебелина. За да придобие тези неща, в помощ му дохождат великите принципи на живота – любовта, мъдростта и истината. Любовта внася в него топлина и го кара да се развива на широко; мъдростта внася светлина и го прави висок; истината закръглява формата. Истината е съединителна връзка между топлината и светлината, между чувствата и мислите на човека. Ако човек не е достатъчно висок, това показва, че не е работил с мъдростта; ако не е достатъчно широк, той не е работил с любовта; ако не е достатъчно закръглен, не е приложил истината. Ако не е дал място на истината в себе си, човек не може да постигне своите стремежи. Чувствата и мислите в него остават разпръснати, без съединителна връзка. Всяко чувство трябва да бъде подкрепено от една мисъл; и всяка мисъл трябва да бъде

подкрепена от едно чувство. Това подразбира връзка между мислите и чувствата на човека. Истината внася подтик в човека. Без истината няма движение. Земята и слънцето се движат благодарение на истината. Тя ги тласка към тяхната велика цел. Същото се отнася и до човека. Всеки момент, той се движи в своите мисли и чувства, отива към великата цел на своя живот. Измени ли някъде посоката на своето движение, или се отклони малко от своя път, човек се намира пред катастрофа. Съществата, които управляват планетите, трябва да бъдат съсредоточени в мисълта си, да не се отклоняват. Увлекат ли се в някаква велика мисъл, движението на планетите се изменя. Това отклоняване от пътя им създава катастрофа на всички низкостоящи светове. Като знаете това, за да не се отклонявате от своята орбита, не се ровете в постъпките на хората. Давайте си едни на други свобода, да не се преплитат корените и клоните ви. Кой как живее, това е негова работа – не съкращавайте разстоянието помежду си. Ама картината на еди-кого си не е хубава. Той сам ще я изправи. Друг е въпросът, ако той сам извика някой свой приятел, художник, и го помоли да се произнесе за картината му. Докато не искат вашето мнение, не бързайте да се произнасяте.
Съвременните хора се стремят към свобода. Всеки иска да бъде свободен, но само за себе си. Той не позволява да се месят в работите му, но сам се меси в чуждите работи. Като види, че някой не постъпва правилно, той веднага го изобличава, прави му бележки. Вместо да изправи грешката му, той повече го обърква. Всеки иска да бъде учител на другите, да го учи, как да постъпва. Не бъдете учители на хората. Не давайте мнението си, преди да са го искали. Бъдете учители само на себе си. Това е ваше право. Никой не може да отнеме правото ви да се учите, да се самовъзпитавате. Дайте свобода на себе си, дайте свобода и на ближните си. Имате ли тази свобода, вие ще бъдете силни, да понасяте мислите и чувствата на обкръжаващите. Бъдете свободни и не бързайте. Искате ли бързо да постигнете нещо, вие ще изкарате недоносче. Определено е за колко време може да се реализира една идея.
Днес говоря за онези от вас, на които съзнанието е пробудено. Не е ли будно съзнанието им, те ще слушат, но мъчно ще разбират. Като казвам, че никой никого не може да оправи, имам предвид хора с непробудено съзнание. Онзи, на когото съзнанието е будно, сам се изправя. Преди да видят другите хора грешката му, той вече я изправил. Мъчно се изправя човек с обикновено съзнание. Как ще накарате котката да не върви след рибаря? Рибарят носи пълна мрежа с риба, а котката върви след него. Той и говори, че рибата не е за нея, но тя не иска да знае и си казва, че и тя има дял от рибата. Както котката постъпва с рибата, така човек постъпва с Провидението. Той върви след Провидението и му говори: Виж, колко е богат този човек, а отгоре на това има две-три къщи. Защо не дадат и на мене една къща? Казвам: Той не подозира, че ако му дадат една къща, ще

се спъне в пътя си. За да стане учен, да придобие знания, човек трябва да бъде беден. Има ли къща, той не може да учи. – Поне да се оженя, да имам едно-две деца, че тогава да уча. Ожениш ли се, родят ли се две-три деца, ти още по-малко ще учиш. По цели дни ще слугуваш на жена си и децата си и няма да учиш. – Ама самотен съм. – Докато си самотен, ти си свободен, имаш време да се учиш, да се молиш, да служиш на Бога. Човек трябва да бъде вътрешно свободен. Аз говоря за вътрешната свобода на човека, а не за външната. Щом е вътрешно свободен, и като женен и неженен, човек може да учи, да служи на своя идеал.
„В началото Бе Словото." Това значи: всяка човешка проява трябва да бъде разумна, да има вътрешно съдържание и свобода. Чувствата представят вътрешното съдържание на постъпките. Без чувства постъпките на човека са разхвърляни, връзка няма между тях. Всичко, което човек прави, е добро, но все още нещо му липсва. Добре е да се жени човек, да има деца, но той трябва да разбира смисъла на женитбата. Добре е човек да е свършил известна наука, да има диплом, но дипломът трябва да отговаря на знанието му. Добре е човек да бъде мъдрец, но да има светлината на мъдреца. Човек трябва да бъде свободен, да знае, на какво разстояние да поставя нещата, и оттам да ги разглежда. Поставите ли един предмет близо до очите си, ще видите само част от него. Каква представа ще имате за този предмет? Поставете предмета на такова разстояние от себе си, да го виждате ясно, и тогава се произнасяйте за него. Има едно геометрическо и математическо разстояние, отдето човек вижда предметите ясно. Ако днес хората не разбират Божествените идеи, ако не се разбират и обичат помежду си, това показва, че не са застанали на мястото, отдето нещата се осветяват и виждат добре. – Не ме обичат хората. – Не си застанал на определеното място. – Обичат ме хората. – Застанал си на определеното място. Който не е застанал на определеното място, той винаги остава неразбран.
Сегашните хора се оплакват, че никой не ги разбира. Прави са. Вътрешно разбиране е нужно на хората. Имат ли това разбиране, те лесно ще се справят с мъчнотиите си. Каква по-голяма радост може да изпита човек от тази, след като е гладувал три-четири дена, без да каже на някого това, да срещне един свой приятел, който го завежда у дома си и го угощава добре? Приятелят влиза в положението му и веднага му се притича на помощ. Ще дойде ден, когато хората ще се разбират, без да си говорят. Тогава те ще познаят и разберат Божия Промисъл. И днес, обаче, не се иска много, за да види човек, как Бог работи в света. Дойдете ли до някаква мъчнотия, изменете мисълта и чувството си, които в този момент ви притесняват, и помощта веднага ще дойде. Докато живее със старите си разбирания и възгледи за живота, човек мъчно ще се освободи от страданията си. Време е вече да приемете новата мисъл, новите чувства и новите постъпки. Иска ли да бъде здрав, човек трябва да мисли за здравите хора. Иска ли да бъде

учен, той трябва да се свърже с учените. Иска ли да бъде богат, той трябва да мисли за богатите. Изобщо, за каквото човек мисли, такъв става.
„В началото бе Словото, и Словото бе у Бога, и Словото бе Бог." Разберете дълбокия смисъл на тия думи и ги приложете в живота си. Можете ли да ги приложите, животът ви ще се измени коренно. Нов живот, нови разбирания, нови мисли и чувства, нови постъпки са нужни на хората. Само по този начин умът, сърцето и волята на всички хора ще вземат направление към великата цел на живота.

Проявената Божия Любов, проявената Божия Мъдрост
и проявената Божия Истина носят пълния живот.

47. Лекция от Учителя, държана на
16 юли, 1930 г. София – Изгрев.

1930_07_18 Обикновени, талантливи, гениални и светии
лекция пред специалния клас

ОБИКНОВЕНИ, ТАЛАНТЛИВИ, ГЕНИАЛНИ И СВЕТИИ

- Само светлият път на мъдростта води към истината.
- В истината е скрит животът.

В какво се заключава силата на човека на физическия свят? Ако се зададе същият въпрос за силата на човека в умствения и в сърдечния свят, какво ще отговорите? Силата на човека в умствения свят се познава по неговите мисли, в сърдечния свят - по неговите чувства и желания. – А във физическия свят? – По неговите постъпки, по движенията, които прави. Знаем, обаче, че всички тела се движат. Науката изучава, от една страна, движенията на телата независимо причините, които го докарват в движение. В този случай тя не се интересува от участието на ума в това движение. За пример, казваме, че параходът се движи, часовникът се движи. Това е външната страна на въпроса. Като изучи външността на нещата, науката прониква навътре. Тя търси вече причините за движението на телата и намира, че някаква разумна сила се крие зад тях. Тази разумна сила, именно, докарва телата в движение. Параходът се движи, защото има машини, създадени от човека - едно разумно същество. Часовникът се движи по същата причина. Самите машини са несъзнателни, но зад тях се крие разумно, съзнателно същество, което ги поставя в движение. Като разсъждавате по този начин, вие ще дойдете до заключението, че зад всяко явление в Природата се крие разумна сила.

Явява се въпросът, как се познава силната воля. - По нейните максимални прояви. Волята може да има максимални прояви, но за да бъде силна, тя започва от най-малките величини. За пример, когато детето влиза в първо отделение, то започва да пише чертички, кукички, които нямат никакво отношение към него. То не знае, защо пише тия неща. Това са несъзнателни движения на ръката, но все пак волята се проявява чрез тях. В първо време участието на волята е несъзнателно. Когато кукичките и чертичките се съединят, детето се запознава с буквите, към които има вече съзнателно отношение. То знае, че тия букви ще му помогнат при четенето. Радва се то, защото волята му има по-големи и съзнателни прояви. След това то започва да чертае прави линии, ъгли, които учителят свързва с известни идеи. За пример, една права линия може да има различни значения. Тя представя движение по плоскост, по море и по височина. В трите случая, движението и се различава във всички точки. Ако правата се движи по равнина, точките и няма да срещат никакво

съпротивление; ако се движи по море, съпротивлението между точките и ще бъде по-голямо; ако се движи нагоре, към висок планински връх, съпротивлението ще бъде още по-голямо. В трите случая волята прави различни усилия. При това, колкото по-разумни са усилията, толкова по-разумна става и самата воля. Разумната воля заставя човека да мисли и да чувствува. Казват, че човек е машина. Наистина, машина е човек, но съзнателна. Както хората се ползват от машините, които те сами правят, така и разумните същества в духовния свят се ползват от мислите, чувствата и постъпките на хората. Има мисли, чувства и действия, чийто смисъл човек не знае. Обаче, съществата от духовния свят се ползват от тях. За пример, две същества С и Д, (Виж фигура 2) излизат от двата края на една права, движат се нагоре, по посока СЕ и ДF и образуват два ъгъла, с които затварят една плоскост. Но защо отиват нагоре, какво ще излезе от тяхното движение, и те не знаят. Те се движат, мислят, чувстват и казват, че живеят. Докато се движат, докато мислят и чувстват, те живеят. Прекъсне ли се мисълта, чувствата и движението им, те престават да живеят. Обаче, духовният свят следи пътя на движението в мислите и чувствата на всяко живо същество и разумно го използува. Духовният свят се интересува от чувствата на човека, а умственият - от неговите мисли.

Следователно, ако искате да изучавате живота в неговата дълбочина, вие трябва да знаете, разумни ли са вашите мисли, чувства и постъпки. Човек трябва да знае, че разумността на неговите мисли, чувства и постъпки се дължи на разумни сили, които действат вън и вътре в него. Докато е свързан с тази сила, той е разумен. Щом връзката се прекъсне, той изгубва разумността си. Тогава волята на човека отслабва, а с нея заедно отслабват мислите и чувствата му. Значи, волята е свързана с мислите и чувствата на човека. Мнозина мислят, че човек може да действува, без да мисли и чувствува. Това е невъзможно. Волята е резултат, именно, на проява на мислите и на чувствата. Без мисъл и чувства няма воля. Тъй щото, волята на човека трябва да бъде не само силна, но и разумна, а това зависи от неговите хармонични мисли и чувства. Чувствата и мислите на човека трябва да бъдат съсредоточени към общ център, а не разсеяни. Каква сила ще проявят дъждовните капки, ако падат върху един свод? Всяка капка ще падне и ще се пръсне по свода, без да развие голяма сила. Обаче, ако тия капки падат във вдлъбнатина, те ще се съберат на едно място и ще проявят силата си. Те ще дадат тласък на нещо, ще свършат някаква работа. Като знаете това, стремете се да дадете на вашите мисли и чувства обща посока на движение, да развиете разумна сила в себе си, за да свършите някаква работа. Мнозина казват, че имат цел в живота. Целта подразбира посока, направление. Да имаш цел в живота си, това значи, да отправиш мислите и чувствата си към една посока, в едно направление. Ако успееш да направиш това, волята ти ще бъде силна и разумна. Не можеш ли да

отправиш мислите и чувствата си към един общ център, ти ще имаш не една цел, а много цели; мислите и чувствата ти ще бъдат разхвърляни. При това положение, ти сам ще се чудиш, защо не успяваш. Казваш: Воля имам, а резултати нямам. Много естествено. Една воля имаш. На кои мисли и чувства първо да служи тя? Когато раздели силите си в различни посоки, волята отслабва. На това разединяване на силите и се дължат неуспехите в миналия живот на човека. Сегашната му задача е да концентрира силите на мислите и на чувствата си в една посока, в която да приложи волята си за придобиване на това, към което се стремил в миналото. Ще кажете, че за вас е важен сегашният ви живот. Прави сте. Сегашният живот е реализиране на мислите и желанията, които сте имали в миналото. Този живот подразбира още поставяне на нови мисли и желания, които ще се реализират в бъдеще. Значи, настоящият живот е свързан с миналото и бъдещето, затова той е най-важен за вас.

Миналото и бъдещето на човека се свързват чрез настоящето. В духовния свят пък миналото и бъдещето се редуват. Вашето минало представя бъдеще за други същества. Вие стоите над тях, като нещо, към което те се стремят. Понеже сте минали през този път, вие можете да им помогнете. Ще им кажете, през какви препятствия ще минат, как ще се справят с тях и какви придобивки ще имат. Миналото на възвишените същества, които стоят над вас, представя вашето бъдеще. Вие се стремите към тях и ги питате, какво е вашето бъдеще. Понеже са минали по този път, те ви казват, какво ви предстои да минете и ви посочват методи, как да работите, за да се справяте разумно с мъчнотиите си. Оттук вадим заключението: Човек може да помага на ближния си само тогава, когато той е минал през същия път, през същите опитности и мъчнотии, през които ближният му минава. В това отношение, трябва да бъдете внимателни. Не взимайте за ръководител човек, който не е минал пътя, през който вие минавате. Който е минал през вашия път и го изучил във всичките му подробности, само той може да ръководи; само той може да ви даде истинска, реална помощ.

Следователно, реални неща са ония, които са опитани и преживени, които са сложили положителен отпечатък в съзнанието на човека. Ето защо, свободно можете да разчитате на онова, което възвишените същества ви казват. Отдавна те са минали през вашия път и са го изучили. Каквото ви кажат, всичко се сбъдва. Като знаете това, подчинявайте се на великите закони, които управляват вашите мисли и чувства. Избягвайте страничните влияния на дребни мисли и чувства, които внасят дисхармония във вашия умствен и сърдечен свят. Не можете ли да им се противопоставите, вие сами ще се спъвате. Ако сте художник, те ще се отразят вредно върху картините, които рисувате; ако сте поет, те ще се отразят върху поезията ви; ако сте музиканти или певец, те ще се отразят

върху гласа и свиренето ви. Пазете се от дребнави хора, от дребнави мисли и чувства, да не изпадате под тяхното влияние. Те са подобни на магарешки тръни, на бодили и плевели, които пречат на цветята и на житото да растат свободно. Очистете ума и сърцето си от тях и вложете в ума си такива мисли, в сърцето си - такива чувства и желания, които внасят подтик към великото и доброто в света.

Мнозина се оплакват, че работите им не вървят добре, не успяват, не виждат резултатите на усилията, които правят. Това се обуславя от интензивността, с която работят. За пример, ако светията започне някаква работа, ще я свърши за 24 часа, т.е. за един ден. Геният ще свърши същата работа за 24 години, талантливият - за 240 г., а обикновеният човек - за 2400 г. Следователно, ако работиш като обикновен човек, ще видиш резултатите на своята работа едва след 2400 години. - Не мога да дочакам това време. - Работи тогава по-бързо, като талантлив човек. - И 240 г. са много. - Работи като гениален. Ако и 24 години ти се виждат много, стани светия, да свършиш работата си в 24 часа и да се ползваш от своя плод още същия ден. Светията, геният, талантливият и обикновеният човек представят четири етапа на развитие, през които човек минава. Ако сте бързи в доброто, ще имате резултатите на светията. На което стъпало и да се намирате, гледайте да не паднете. Падането и повдигането зависят от посоката на движението. За пример, за да се повдигне обикновеният човек, той трябва да се съветва с талантливия; ако талантливият иска да се повдигне, трябва да се съветва с гения; геният - със светията, а светията - с Учителя. Стане ли обратното, всеки е осъден на падане. Светията не може да се съветва с гения. Ако иска, може да се поучи и от него, но ще забави хода на работата си; вместо за 24 часа, той ще я свърши за 24 години. На същото основание, геният не може да се учи от талантливия, нито талантливият - от обикновения. Човек трябва да върви във възходяща степен на своето развитие, а не в низходяща. Някой иска да стане светия, да постигне всичко, което светията е придобил, да се изравни с него. Той може да стане светия, но невъзможно е да се изравни с него. Докато го стигне, светията е отишъл някъде високо. Тъй щото, каквито усилия да проявяват хората, няма да дойде ден, когато всички да се изравняват. В развитието на човечеството всякога ще съществуват четири етапа, през които хората трябва да минават.

Казано е в Писанието: "Невъзможните неща за човека са възможни за Бога." - Какво означава този стих? - Ако човек следва разумните закони на живота, тази работа за свършването на която се изисква дълъг период от време, ще се свърши в 24 часа. По този начин, кармата на хората може да се ликвидира в кратко време, и животът им да се подобри. Прераждането, като условие за ликвидиране на кармата, има отношение към обикновения

човек, който свършва работата си за 2400 г.; обаче, като се съберат усилията на талантливия, гениалния и светията на едно място, те могат да свършат същата работа за един ден. В това се крие силата на вярата. Казват: "Повярвай в Господа Исуса Христа, за да бъдеш спасен ти и домът ти." Ония, които цитират този стих, взимат механическата му страна. Ние имаме предвид вярата на светията, на гениалния и на талантливия, които са познали Бога и прилагат Неговите закони. Само за тях времето се съкращава. Механическата вяра включва съмнението. Ако вярваш във физическия свят, в астралния не вярваш; ако вярваш във физическия и астралния, в умствения не вярваш. Ако вярваш в трите свята, в причинния не вярваш. Не, ще съединиш четирите свята в едно, ще вярваш в тях абсолютно. Това подразбира онази вяра, без която не можеш да угодиш на Бога, или без която нищо не се постига. Вярата подразбира връзка с ония възвишени, разумни същества, които ръководят съдбата на човечеството, на народите, на обществата, на семействата и на всеки човек отделно.

Като знаете това, не се обезсърчавайте. Мнозина се обезсърчават, че работите им не стават бързо, не виждат края им. Те са в етапа на обикновените хора, на които работите се свършват за 2400 години. Нека направят едно малко усилие, да ускорят процеса на своето развитие, да дойдат в положението на талантливия. Ако и при това положение не са доволни, да се качат на стъпалото на гения. С още едно усилие ще стигнат до светията. Добре е човек да се стреми към възкачване, да ускори работите си. Ако останете в положението на обикновения човек, вие сте обикновени войници, които маршируват. Ако сте в положението на талантливия, вие сте барабанчици, които оповестяват, какво трябва да се прави. Нито войниците, нито барабанчиците могат без фелдфебел, т.е. взводен, който дава направление на работата. Това е гениалният човек. Най-после трябва да дойде капитанът, да извади сабята си, и всички да тръгнат след него. Това е светията, който има силата и властта, да води хората при Бога.

Като се намерят пред мъчни задачи, хората отлагат решението им. Щом отлагат, те са в положението на обикновените хора. Те се свързват със съзнанието на обикновените хора, които нямат големи постижения. Какво ще бъде положението на говедаря, който пасе говеда цели 2400 години? Той ще научи живота на говедата, но нищо повече не може да постигне. В живота на говедата няма нищо особено. След 2400 г. говедарят ще каже: Втори път не ставам говедар. Трябва ли човек да пасе говедата 2400 години, за да дойде най-после до идеята, че и без него говедата могат да пасат трева и да пият вода? Веднъж дошли до тази идея, бъдете внимателни да не изпаднете в същото положение. Не уреждайте работите на говедата. Оставете ги сами да пасат. Говедата представят обикновените човешки

мисли, чувства и желания, които понижават уровена на човека. Оставете ги сами да се справят в живота. Вземете ли участие в техните работи, вие забавяте развитието си.

Младото поколение трябва да реши задачата, да се откаже от своите говеда. Младият трябва да вземе говедарската си тояга, говедарската си торбичка и да ги хвърли настрана, далеч от себе си. Каже ли, че това ще стане в бъдеще, той сам се спъва. Никакво отлагане! В бъдеще всеки трябва да си казва: Днес, или никога! Щом съм започнал една работа, ще я свърша още днес. Започнал съм я сутринта, ще я свърша до вечерта. Бъдете като светията! Кажете си: Започвам работата си с изгряването на слънцето и ще я свърша със залязването. - Ами, ако не успея? Не допускайте в ума си никаква отрицателна мисъл. Светията започва да работи и не мисли за неуспех. Той знае, че вечерта работата трябва да бъде свършена - нищо повече. Допуснете ли една отрицателна мисъл в ума си, вие не можете да бъдете светия. Ако не допускате нито една отрицателна мисъл в ума си, вие сте свързани със съзнанието на светията и ще свършите работата си така бързо, като него - от изгрев до залез слънце. Правете опити в това направление, да видите резултата на положителните мисли. Представете си, че нямате пет пари в джоба си, а ви трябват 500 лева. Турете в ума си мисълта, че днес, от сутринта до вечерта, ще получите отнякъде 500 лева и вижте, какво ще стане. Ако не допуснете нито една отрицателна мисъл или нито едно отрицателно чувство и съмнение в сърцето си, наистина, тия 500 лева ще дойдат отнякъде. Обаче, влезе ли в ума или в сърцето ви най-малкото съмнение, опитът остава безрезултатен - нищо няма да получите. Ако имате вярата на светията, парите ще дойдат в 24 часа; ако имате вярата на гения, парите ще дойдат след 24 г.; ако имате вярата на талантливия, парите ще дойдат след 240 г.; и най-после, ако имате вярата на обикновения човек, парите ще дойдат след 2400 г. От вас зависи, коя опитност да предпочетете.

Отличителната черта на светията е, че той абсолютно изключва съмнението от своя ум и от своето сърце. Тази е причината, поради която работите му стават в един ден. Геният допуща поне една отрицателна мисъл в ума си, затова работите му се извършват в продължение на 24 години. Кой не би намерил 500 лева в един ден, ако го заплашат с наказание, или със затвор? Това значи, да вярваш в Господа. Когато човек вярва в Бога, дългият период от време се съкращава, и единият час става приятен и съдържателен. Увеличиш ли деня в години, ти си допуснал съмнението в ума си.

И тъй, кое е съществено в живота? - Което се постига в един ден. Щом е така, работете с късите периоди. Прилагайте методите на светията и на

гения. Някой не е доволен, че употребил 24 години, докато свърши една работа. - Значи, той е работил с ума на гения. Нека работи тогава с ума на светията, да свърши работата си за един ден. Причината се крие в самия човек. С каквито средства е работил, такива ще бъдат и резултатите от неговата работа.

Мнозина питат, защо трябва да вярват. Вярата е необходима за съкращаване на времето. Като вярвате, ще свършите работата си в един ден. Защо трябва да вярвам? - За да се излекуваш в един ден. Ако се излекуваш в 24 години, ти си употребил методите на гения. Ако умреш, значи, ти си употребил методите на обикновения човек, вследствие на което много пъти ще се раждаш и прераждаш. Вярата подразбира съкращаване на процесите. Някои казват, че е глупаво човек да вярва. Други питат, може ли да хвърчи човек, като вярва? - И това е възможно. Рибите се превърнаха в птици, след като повярваха, че могат да хвърчат. Един ден, когато човек повярва, че може да хвърчи, ще стане ангел. Има хора, които са повярвали в това, и ангели са станали.

Следователно, който иска да еволюира, трябва да приложи Закона на Вярата, като велик Божествен принцип. Само тогава той ще разбере, че без вяра не може да угоди на Бога, нито да очаква някакви постижения.

- Само светлият път на мъдростта води към истината.
- В истината е скрит животът.

45. Лекция от Учителя, държана на
18 юли, 1930 г. София – Изгрев.

Книги:
* Четиритях етапа на развитието. Отлагането
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). София, 2004)
48 беседи от 30 август 1929 г. до 15 август 1930 г.
* Обикновени, талантливи, гениални и светии
Закони на доброто (София, 1998)
24 беседи от 28 февруари 1930 г. до 15 август 1930 г.
Начало: 06:00

1930_07_23 Интуиция
лекция пред общия окултен клас

ИНТУИЦИЯ

Когато ходи по каменисти места и удари крака си, или друга някоя част на тялото си, човек усеща болка. На какво се дължи болката? На удара. Ударът пък не е нищо друго, освен предаване на особен род енергия, от която човек не се нуждае. Следователно, всяко нещо, което не е потребно на човека, причинява болка. Недоволен от това, че се е ударил, човек казва: Как не се намери някой да оправи този път? Човешка ръка не може да оправи това, което природата е наредила. Ако планинският път трябва да се изглади, първа природата ще направи това. Човешки сили не са в състояние да оправят пътищата на природата. Там други сили работят. Засега на човека са дадени две задачи: да приеме соковете на своето сърце и да ги отправи към ума си. Втората задача на човека е да развие ума си, за да разбира Божиите пътища и закони, чрез които светът е създаден. Да развие ума си, това значи, да усили мисълта си. Ако мисълта на човека е силна, той може да приема Божиите блага и да ги предава. Той става проводник на Божественото. Ако мисълта на човека е слаба, той нищо не може да постигне. За такъв човек се казва, че не е развит. Колкото да е учен, ако човек не може да се ползва от великите блага на живота, неговата ученост е временна. Може ли да се ползва от тия блага, той е истински учен, той е мъдрец. Не може ли да се ползва от благата на живота, колкото да се товари с тях, той все прост ще си остане. Какво ще кажете за камилата, която сте натоварили със скъпоценни камъни и злато? Дали е натоварена със скъпоценности, или е без всякакъв товар, камилата все камила си остава. Ако не е натоварена, тя е по-доволна от положението си, по-леко се движи. Следователно, щом човек не може да използва благата, както трябва, те му причиняват болка. Всяко нещо, което причинява болка на човека, е чуждо за него. Той трябва да се освободи от чуждите, непотребни за него неща.

Как познава човек, кои неща са потребни за него, и кои – непотребни? Чрез интуицията. Интуицията е Божествено чувство, вложено във всеки човек, но не е еднакво развито във всички хора. Който е развил това чувство в себе си, той сам проверява нещата. Както не е нужно за човека да търси някой професор и да му каже, дали един лимон е кисел, така не е нужно за онзи, който има интуиция, да му се доказват нещата. Иска ли човек да познае, колко е кисел лимонът, ще вземе нож, ще го разреже и ще го опита. Иска ли да провери нещо вън от своите пет сетива, човек ще приложи интуицията си и ще знае всичко, което го интересува. Като знае това, човек трябва да се допитва до интуицията си. Намериш ли се в трудно положение и не можеш да решиш известен въпрос, обърни се към

интуицията си, тя ще ти каже, какво да правиш. Вярно чувство е интуицията, тя никога не лъже. Интуицията, като Божествено чувство, е капитан на човешкия кораб. Докато слуша този капитан, човек, изобщо, не може да греши. Умът, сърцето и волята са слуги на този капитан. Ако го слушат и му се подчиняват, човек живее добре. Не го ли слушат, животът на човека се отклонява от правия път.

Христос казва: Ако се не роди човек изново, не може да влезе в Царството Божие. Които не разбират закона, мислят, че е мъчно да се роди човек. Мъчно ли е да се роди житното зърно? Посадете едно житно зърно в земята, при благоприятни условия, и го оставете свободно. То ще израсне, ще цъфне и плод ще даде. Мъчно ли е да усилите доброто в себе си? Колкото малко да е доброто във вас, ако му дадете благоприятни условия да се развие, то ще се увеличи, ще даде плод. Ако хората не успяват в доброто, причината за това е, че не го поставят при благоприятни условия. Понякога те са силни в злото, в отрицателното, защото му дават добри условия за развитие. Слушате, например, някой да казва, че е неспособен. Той постоянно държи тази мисъл в ума си и не работи. Какво означават думите не съм способен? Не си способен да прегазиш с краката си дълбока река, която няма мост. Има ли мост, ти си способен вече да я преминеш. Следователно, щом реката няма мост и не можеш да я прегазиш, стани способен да направиш мост и да минеш по него. Причината да не се обичат двама души е, че няма мост между тях. Нека всеки от тях прехвърли по една дъска, и мостът ще бъде готов. Щом мостът е готов, и обичта ще дойде. Някой се оплаква, че никой не го обича. Какво трябва да прави, за да го обичат хората? Нека направи една овощна градина на място, отдето минават много хора. Кой как мине край градината му, да раздава от плодовете: ябълки, круши, сливи, дини, пъпеши. В скоро време той ще завърже добри, приятелски отношения с тия хора, и те ще го обикнат. Всеки човек има в себе си незасети места, които трябва да засее с доброкачествени плодове. След пет години най-много той ще има плодове, чрез които може да направи връзка с хората и да го обикнат. Добре е всеки ден да посаждате по една добра мисъл в ума си и по едно добро чувство в сърцето си, да има какво да раздавате на своите близки. Красиво нещо е да видите душата на човека, в която растат благоуханни, разноцветни цветя. Чрез посаждане на благоуханни цветя и доброкачествени плодове в градината на своята душа, човек дава условия за проява на любовта към ближните си.

Като ученици, вие трябва да работите за придобиване на любовта, без да се страхувате от миналия си живот. Миналото е толкова необходимо, колкото и настоящето. Миналото е встъпление към настоящето. От миналото си човек се учи. Без опитностите на миналото, новият живот остава недостъпен за човека. Какви са спомените от миналото, добри или лоши, това не е важно. Нещата са добри и лоши от гледището на човека,

но не и от гледището на природата, която използва всичко. Следователно, ако мислиш, че животът не е добър и няма смисъл да живееш, погледни с окото на природата, в която всички неща са осмислени. И тогава, ако мислиш, че не си способен да направиш нещо по ум и по сърце, възложи това нещо на интуицията. Тя ще направи всичко, за което ти се считаш неспособен.
Като се говори на хората за съзнателна работа върху себе си, за служене на Бога, те казват, че днес не се наемат за тази работа. Един ден, когато станат чисти и свети, тогава ще служат на Бога. Защо? Защото мислят, че днес, при техния грешен живот, Бог не може да ги обича. Те се лъжат. Искат ли искрено да служат на Бога, нека започнат още сега. Остане ли в бъдеще, когато станат свети и чисти, те много ще изгубят. Не е лесно да постигне човек чист и свят живот. Това е работа на вековете, не се постига в един ден. Що се отнася до отношенията на Бога към човека, те остават едни и същи през всички времена и епохи. Бог е неизменен в себе си. Външните отношения на Бога към хората, към всички живи същества, са различни, но вътрешните са едни и същи. С други думи казано: вътрешно Бог е дал на всички хора едни и същи условия, но външните условия са различни, според нуждите на всеки човек. Ще каже някой, че е грешен, че прави грехове. Греши ли, човек не трябва да съжалява, но да извади някаква поука от грешката си. Като сгреши, човек трябва да се радва, че му е дадена възможност да прояви една своя добродетел. Колкото по-голяма е грешката му, толкова по-голяма трябва да бъде добродетелта, която проявява. За такива хора се отнася стиха: „Всичко, каквото се случва в живота на човека, който люби Бога, ще се обърне на добро."
Мнозина грешат, защото искат да придобият всичко изведнаж. Това е невъзможно. Може ли човек да изяде всичкото ядене изведнъж? Не е ли по-добре, всеки ден да си хапва по малко, отколкото да изяде всичкото ядене изведнъж? Не е ли по-добре човек да разбира всеки ден по малко, отколкото да разбере всичко изведнъж? За да дойде до дълбокото разбиране на живота, човек се нуждае от специални условия. За да разбере живота на някое животно, човек трябва да влиза в положението му, да разбира неговия ум и неговото сърце. При това положение животното е готово само да му услужи. Сега, като няма връзка с човека, животното бяга от него. За да разбере живота на ангелите, човек трябва да влезе във връзка с техните умове и сърца. Без тази връзка, никакво разбиране не може да съществува.
И тъй, искате ли да разбирате нещата в тяхната действителност, възложете това на интуицията в себе си. Каквото каже тя, вярвайте и. Остане ли да вярвате на своя ум и на своето сърце, те да ви управляват, вие сте на крив път. Слугите не могат да управляват господаря си. Остави ли се на тях, те непременно ще объркат пътя. Искаш ли да научиш нещо, възложи го на интуицията си. Колкото да учиш и философстваш, в хиляда години едва

ли ще научиш толкова, колкото си научил чрез интуицията за един ден. Чрез интуицията ти можеш да научиш, какво представя животът на слънцето и на луната, а с ума си едва ще научиш, какви елементи влизат в състава на слънцето. Ще каже някой, че може да се съобщава със слънцето. Ако е така, нека каже нещо характерно за живота и съществата на слънцето. Запример, ако говорите за хората като жители на земята, ще кажете, че всички дишат, всички мислят и чувствуват, всички се движат. Щом сте дошли на планината, вие имате условия да проявите доброто в себе си. Запример, спънете ли се в някой камък, не се сърдете, но спокойно се наведете и го турете на такова място, да не спъва пътниците. Ако попаднете в някоя малка локва и се изцапате, спрете се да я изчистите. Като гледате клековете, не се отнасяйте с пренебрежение към тях, но мислете за живота им, за условията, при които се намират, да почерпите урок на търпение. Вземете си малко чиста пепел от изгорелите клекове, пресейте я добре и си послужете с нея като цяр. Когато имате някакво неразположение, вземете малко от тази пепел, на върха на един нож, изсипете я в чаша гореща вода и, като се утаи, изпийте водата. Като ходите по планините, бъдете благодарни за всичко, което виждате. Планината, със своята растителност, представя дело на велики работници, които са работили с векове. Всичко, което са направили, има свой смисъл и значение. Когато работи, геният влага в работата си смисъл. Какво ще кажете тогава за ония велики и гениални майстори, които работят в природата?

И тъй, бъдете бодри, весели и силни. Силата на човека се заключава в това, че Бог работи в него. Докато животът тече, реката е силна. Изчезне ли животът, и силата на реката изчезва. Следователно, силата не е в реката, но в живота, който тече през нея. На същото основание казвам: Силата не е в човешкото съзнание, но в живота, който излиза от Бога и се втича в човека. Като знаете това, внимавайте да не се подпушите, да затворите пътя за Божественото в себе си. Подпушите ли се, вашите нечистотии ще влизат навътре, вместо да излизат навън. Не запушвайте тръбите на вашата канализация, през които нечистотиите излизат навън. Отпушете тръбите на вашата канализация, за да може доброто и чистото да прониква отвън. Дръжте тръбите на канализацията си отворени за доброто, което иде отвън и се втича навътре. Дръжте тръбите на канализацията си отворени и за злото, да излезе отвътре навън. Постигнете ли това, животът ви ще се нареди, както Бог е предвидил.

Изпейте песента: Бог е Любов.

Божият Дух, възлюбеният на нашите души, ще свърши всичко за нас.

48. Лекция от Учителя, държана на
23 юли, 1930 г. Рила – 7-те езера.

1930_07_30 Скришната стаичка
лекция пред общия окултен клас

СКРИШНАТА СТАИЧКА

Т. м.

Ще прочета част от шеста глава на Евангелието от Матея.
„А ти кога правиш милостиня, да не узнае лявата ти ръка, що прави дясната ти." /- 3 ст./ – Дясната ръка е проява на разумното, Божественото сърце, а лявата – проява на човешкия ум. Затова е казано: Когато разумното, Божествено сърце прави нещо, човешкият ум да не знае, какво прави то.
„И Отец твой, Който види в тайно, ще ви въздаде наяве." /- 4 ст./. – Значи, молитвата трябва да се прави тайно, защото Бог вижда в тайно. Прави ли се наяве, тя е за хората. Човек не се моли за хората, да го видят, но се моли за някакво благо, от което има нужда. Молитвата е метод за възприемане на някакво Божествено благо.
„А ти кога се молиш, влез в скришната си стаичка, и, като си затвориш вратата, помоли се Отцу твоему, Който е в тайно." /- 6 ст./. – Тук, под думата врата се разбира врата на любовта. Влезе в скришната си стаичка, затвори вратата на любовта и така се помоли на Бога в тайно.
„А вие така се молете: Отче наш, Който си на небесата, да се свети името Твое." – Който си на небесата и в моята душа, защото душата иде от небето.
„Да дойде Царството Твое; да бъде волята Твоя, както на небето, така и на земята." /- 10 ст./. – Да бъде волята Ти, както на небето, така и в моята душа.
„Хляба наш насъщни, дай го нам днес." /- 11 ст./. – Под думата „насъщен хляб" не се разбира само физическият хляб, от който човешкият ум и човешкото сърце постоянно се нуждаят.
„И прости ни дълговете наши, както и ние прощаваме на нашите длъжници." /- 12 ст./.
„И не въведи нас в изкушение, но избави нас от лукаваго: защото е Твое царството, и силата, и славата во веки. Амин." /13 ст./.
Кога идат изкушенията? Когато човек не изпълнява волята Божия. Когато трябва да изпълни волята Божия, а прояви непослушание, човек непременно ще се намери пред някакво изкушение. Ако волята Божия е да помогнеш на някой сиромах, а ти откажеш, няма да мине много време, ще дойде някой крадец да те обере. На непослушанието се дължат всички катастрофи и фалименти в света. Следователно, даде ли ви се някаква Божествена наредба или заповед, изпълнете я веднага. Ако доброволно не я изпълните, насила ще ви заставят да я изпълните, но ще минете през големи страдания. Казано е в Писанието: „Да възлюбиш ближния си като

себе си.” Тъй щото, кажат ли ти да дадеш нещо на ближния си, ще дадеш, както даваш за себе си. Ако си готов да си купиш костюм за две хиляди лева, ще бъдеш готов и на ближния си да купиш същия костюм. Така трябва да постъпва човек, когато Бог му заповядва. Обаче, дойде ли в дома ви човек, който играе роля на просяк и разполага повече от вас, вие сте свободни да постъпите, както намирате за добре. Ако нищо не му дадете, няма да ви се вмени в грях. Когато ви заповядва да направите нещо, Бог знае, кой има нужда да му помогнете. Христос е казал: „Ако имаш две ризи, дай едната на сиромаха.” Този стих се отнася към онези бедни, за които Бог се застъпва.

„Прости ни дълговете наши, както и ние прощаваме на нашите длъжници.”

Ще кажете: Как е възможно да обичам своя враг? Как мога да му простя? Представете си, че до твоя враг седи неговия ангел, който едновременно обича и него, и тебе. Какво ще направите? Не трябва ли да направите добро на вашия враг и да му простите заради любовта на този, който ви обича? Бъдете готови да направите добро на своя враг заради онзи, който обича и вас, и него. Той няма да ви остане длъжен. При това положение има смисъл да възлюбите врага си. За да е готов да прощава, човек трябва да има разположение и любов към Бога.

„А кога постите, не бивайте, както лицемерите намръщени; защото помрачавате лицата си, за да се явят на человеците, че постят; те вече си приемат заплатата.” /16 ст./. – Какво означава постът? Има смисъл човек да пости, когато се готви за някакво угощение. Ако някой княз ви кани на угощение, как трябва да отидете: гладен, или сит? За да разберете цената на яденето, вие трябва да отидете гладен. Същият закон се отнася и до небето. Канят ли ви на небето, идете гладни, да разберете цената на благата, които ще ви дадат там. Отидете ли при Бога, идете гладни, да има къде да турите онова, което Той е приготвил за вас. Бъдете гладни за Словото, за Божията Любов, да приемете, колкото ви се даде, и разумно да ги използвате.

„Недейте си събира съкровища на земята, дето молец и ръжда ги разваля, и дето крадци подкопават и крадят.” /- 19 ст./.

„Но събирайте си съкровища на небето, дето ни молец, нито ръжда ги разваля, и дето крадци не подкопават, нито градят.” /- 20 ст./.

„Защото, където е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви.” /- 21 ст./.

От горните стихове се вижда, че човек трябва да внася съкровището си там, дето не се губи. Внесе ли съкровището си в някоя земна банка, той постоянно мисли за нея, от страх да не стане нещо, да изгуби това, което е внесъл. Следователно, имаш ли някакво съкровище, внеси го в Божествената банка на небето, та като мислиш за него, по този начин поне да се свържеш с небето. Който нищо не е внесъл в Божествените банки, той не мисли за небето. Понякога насила заставят човека да мисли за небето.

Някоя жена е щастлива в живота си, доволна е от мъжа си и децата си и не мисли за небето. По едно време задигат мъжа и от земята, занасят го в Божествената банка, и жената, ще не ще, започва да мисли за небето.
Един американски проповедник – Муди, разправял своята опитност: Докато никой от моите близки не беше заминал за онзи свят, аз си представят само Бога и ангелите, като обитатели на небето. Когато баща ми замина за другия свят, започнах да мисля и за него. След баща ми умря майка ми и започнах да мисля за Бога, за ангелите, за баща си и за майка си. След тях умряха братята и сестрите ми. После изгубих и най-добрите си приятели. Когато близките ми, които заминаха за онзи свят, станаха повече от тия, които бяха на земята, аз мислех повече за небето: за Бога, за ангелите, за баща си и майка си, за братята и сестрите си, за приятелите. Небето стана за мене близко, родно място.
„Ако е окото ти чисто, всичкото ти тяло светло ще бъде." /- 22 ст./.
Ако ли бъде окото ти лукаво, всичкото ти тяло тъмно ще бъде. /- 23 ст./.
Думата око означава съзнанието на човека. Значи, ако съзнанието на човека е чисто, всичкото му тяло чисто ще бъде.
Ще се спра върху шести стих на прочетената глава:
„Ти кога се молиш, влез в скришната си стаичка и, като затвориш вратата, помоли се Отцу твоему, Който е в тайно. И Отец ти, Който види в тайно, ще ти въздаде наяве."
Тайното място, т.е. скришната стаичка, в която човек трябва да влезе, е истината в човека. Истината е тази област в човека, в която той трябва да се затвори и да се моли. Не влезе ли човек в тази област да се помоли, молитвата му няма да се приеме. Казано е в Писанието, че истината ще ви направи свободни. Като влезе в областта на истината, човек трябва да има нужните пособия, но и да знае да се моли. Мнозина питат, не може ли без молитва. Без молитва не може. Молитвата е вътрешна необходимост за човека. Ако молитвата стане вътрешна необходимост за човека, той се моли естествено, без никаква принуда, без външно насилие. За него молитвата е толкова естествена, както храненето, дишането, чувстването и мисленето. Във всички хора скришната стаичка е на различни места. При това, човек всякога не може да влиза в тази стаичка. Всеки човек влиза в своята скришна стаичка в специално време. Това зависи от неговото вътрешно състояние. Изпусне ли момента за влизането си в тази стаичка, човек не може вече да го върне. Той трябва да чака, да дойде този момент втори път. И ако съвременните хора се оплакват от несгоди и неуспехи, това се дължи на обстоятелството, че не се подчиняват на Божественото в себе си. Когато Божественото говори те не искат да го слушат. Като мине този момент, те тогава да се стряскат, но късно е вече. Който не сее навреме, той не може да има никакъв плод. Ако навреме не отидеш на училище, никакви знания няма да придобиеш. Не мислете, че учителите ще направят отстъпки заради вас. Ако учителите на земята са строги и

взискателни, много по-строги и взискателни са тия на небето. В тях няма никакво лицеприятие. Те са крайно справедливи, но благосклонни. Когато се моли, човек трябва да знае точно, какво иска. Според мене, единствената молитва, която човек може да отправи към Бога, е да иска светлината и разбиране, да изпълнява волята Божия. Който изпълнява волята Божия, той има всичко на разположение. Изпълнението на волята Божия е пътят, по който човек може да минава при всички мъчнотии и затруднения. В този път работи Божият Дух. Който работи в съгласие с Божия Дух, всичко може да постигне. Как трябва да се моли човек? Човек трябва да се моли, като онзи, който дължи сто хиляди лева, за които е осъден да лежи 20 години в затвор. Човек трябва да се моли като младата мома, която не е получила цяла година писмо от своя възлюбен. Човек трябва да се моли като онази майка, на която детето е в предсмъртен час. Какво ще стане, ако молитвата им се приеме? Те всички ще изпитат необикновена радост. Осъденият на 20 годишен затвор ще бъде освободен, защото някой негов приятел платил дълга му. Момата ще се зарадва, защото ще получи писмо от своя възлюбен, който и съобщава причините за мълчанието си. И майката ще се зарадва, когато види, че здравето на детето се възстановява. Велико нещо е да изпълнява човек волята Божия! Като говоря за млада мома и млад момък, аз ги взимам като символи. Момата символизира душата, а момъкът – духът. Всяка форма в природата е символ, с който тя си служи. Ако искате да разбирате езика на природата, вие трябва да превеждате символите и. Те представляват азбука на нейния език.

Т. м.

49. Лекция от Учителя, държана на
30 юли, 1930 г. Рила – 7-те езера.

1930_08_01 На езерата
лекция пред специалния клас

НА ЕЗЕРАТА

Т. м.

Сега, като сте дошли на езерата, вие искате да използвате планината, с всичките нейни блага. Някои правят студени бани, а други - топли. Студените бани са за героите, обаче, за предпочитане са топлите бани. Целта на къпането е да се отворят порите на тялото, дишането да става и чрез кожата. Като се къпете, не трябва да се страхувате от простуда. Някой се къпе с топла вода, но се страхува да не се простуди, да заболее от хрема или от кашлица. Който пристъпва към къпането с топла вода без страх със съзнание, той не може да се простуди. Ако пък го хване хрема или кашлица, и това не е лошо. Чрез хремата и кашлицата човек чисти дробовете си и цялата дихателна система от вътрешни утайки. Но той трябва да знае, как да се чисти, да изхвърли навън нечистотиите от дробовете си.

За да не се простудява, човек трябва да се огражда. Това се постига по два начина: чрез концентриране на мисълта и чрез молитва. Някои мислят, че като метод, молитвата е лесно приложима. Зависи каква ще бъде молитвата. Ако се молите механически, никакъв резултат няма да постигнете. Механическата молитва подразбира безразборно дрънкане на звънци. Ако отидете в някоя голяма къща и започнете да дрънкате ту един, ту друг звънец, все ще излезе някой човек, да разбере, кого търсите, но приятелят ви, когото търсите, няма да излезе. Вие не знаете адреса на вашия приятел, вследствие на което не можете да го намерите. - Защо не знаете адреса му? - Връзката ви с него е прекъсната. Съзнателната молитва обаче, подразбира направо влизане в контакт с приятеля ви. Вие знаете улицата, къщата, етажа, стаята, където той живее, и веднага натискате звънеца. Той отваря вратата на стаята си и любезно ви поканва. Следователно, концентрираната мисъл и съзнателната молитва са условия за ограждане на човека, за да се запази от лоши външни условия. Щом е ограден, човек не се простудява, и нищо чуждо отвън не може да го нападне. Той знае къде да бутне, за да чуе гласа на приятеля си, който всякога може да му се притече на помощ.

Един доктор, наш приятел, разправяше своя опитност за силата на молитвата. Една вечер жена му отишла на концерт и помолила мъжа си да наглежда малкото дете, да не се събуди и заплаче. Докторът обещал, че ще се грижи за детето. Тя отишла на концерта и била спокойна, понеже мъжът ѝ е в къщи. Случило се, че детето се събудило по-рано отколкото

майката предполагала, и започнало да плаче. Бащата го взел на ръце и се помъчил да го успокои, но детето непрестанно плакало. Той го люлял, носел го на ръце из стаята, но детето не млъкнало. Дошло му на ум да употреби някои лекарски методи, но и те не помогнали. Така минали два-три мъчителни часа, но детето все продължавало да плаче. Той започнал да поглежда към вратата, дано майката се подаде. Видял се в чудо, не знаел, какво да прави с разплаканото дете. Най-после му дошло на ум да приложи молитвата, с която никога до това време не си служил. Обърнал се към св. Никола, към ангелите, но пак никаква помощ. В пълно отчаяние, той се обърнал към Бог: Господи Исусе Христе, помогни ми да се справя с това дете! Едва изрекъл тези думи, и детето престанало да плаче. Сега вече разбрал той силата на молитвата. Кратка, но прочувствена била молитвата му, затова веднага получил отговор.

Съвременните хора се намират в положението на този доктор. В първо време те разчитат на себе си, на научните си познания, но като видят, че са безпомощни, търсят светии и ангели. Като не получат от тях помощ, обръщат се към Бог, Който веднага изпраща помощта си.

Следователно, докато разчитате на човешкото в себе си, всички ще минават и заминават край вас, без да ви се отзоват. В който момент се обърнете към Божественото, помощта ще дойде. Ако вашата работа е по-важна от тази на окръжаващите, помощта ще дойде. Ако работата ви не е много важна, колкото и да викате за помощ, никой няма да ви отговори. Така че, когато не получавате отговор на молитвата си, едно от двете е вярно: или не сте се молили както трябва, или работата ви не е важна.

Ще кажете, че тези работи ви са познати, че те са елементарни неща. Зависи, как ги знаете. Мнозина мислят, че знаят някакъв език, но като започнат да говорят, произвеждат смях. Един американец преподавал френски език някъде в Америка. Случило се да пътува във Франция. Когато отишъл в един хотел и започнал да говори френски, келнерът не разбрал нищо и го запитал: Друг език знаете ли? - Английски. - Говорете на английски. Произношение се иска за всеки език. Ако знаете един език, трябва да го знаете основно. Следователно, който иска да влезе във връзка със съществата от небесния свят, трябва да знае езика им добре. Ако не знаете езика на Природата точно, с всички правила и произношения, колкото и да викате към нея - ни глас, ни услишание. Искате ли да изпратите мисълта си към Небето, или към Разумната Природа, мисълта ви трябва да бъде проникната от дълбоко чувство. Небето не разбира какво искате от него, ако мислите, без да чувствате. Наистина, когато обича, човек говори сладко. Ако няма любов в сърцето си, говорът му е дисхармоничен. За да бъде говорът ви приятен и хармоничен, изучавайте

небесния език. Мъчен е този език. Ако за обикновените езици на земята са нужни няколко години, за да се научат добре, колко повече време е нужно за изучаване на небесния език. За това са нужни не години, а векове и животи.

Сега ще прочета третата глава от първото Послание към Коринтяните.

"Понеже сте още плътски; защото, докле има помежду вас завист, разпра и разногласие, не сте ли плътски, и не постъпвате ли по човечески?" (-3 ст.) - Така е говорил Павел на вярващите по онова време. Много неща имало, от които те се съблазнявали. И съвременните религиозни се съблазняват от много неща. И вие се съблазнявате. Всеки човек има някакъв авторитет, пред който се покланя. Религиозните спират вниманието си ту върху някой брат, ту върху някоя сестра - считат ги за авторитети. Те казват: Този е напреднал духовно, или тази е напреднала духовно. Трупат се около напредналите, искат да чуят нещо от тях.

Как познавате кой човек е авторитетен? Ако става въпрос за чешмата, лесно се проверява нейният авторитет. Турете стомната си под чучура и вижте за колко време ще се напълни. Ако една чешма пълни стомната ви за половин час, авторитетът й е със стойност, равна на половин час. Ако се пълни за 15 минути, авторитетът й е със стойност, равна на 15 минути. Ако се пълни за пет минути, авторитетът й е със стойност, равна на пет минути. Друга чешма пълни стомната ви за пет секунди. При коя чешма ще отидете? - При последната. Значи, последната чешма е най-авторитетна.

"Кой е, прочее, Павел и кой е Аполос? Не са ли служители, чрез които повярвахте, и то, както е Господ всекиму дал?" (-5 ст.) - Всеки приема заплата според труда си. Който работи за Господ, няма защо да се стреми да бъде авторитет. Всеки трябва да бъде авторитет за себе си.

"Защото ние сме съработници на Бога." (-9 ст.)

"Защото никой не може да получи друго основание, освен положеното, което е Исус Христос." (-11 ст.) - Под думата "основание" Павел разбира Божията Любов. Ако нещата в света не стават така, както Божият Дух диктува, нищо не се постига.

"Всекиму работата ще стане явна; защото денят ще я покаже, понеже с огън се открива; и огънят ще изпита всекиму, каква е работата." (-13 ст.)

"На когото работата, която е зидал, устои, той ще вземе заплата." (-14 ст.)

"А на когото работата изгори, ще се ощети." (-15 ст.)

Сега вие искате да чуете нещо от мене, да го турите в торбата си или да го изядете. Ако искате да пълните торбите си, нищо няма да ви говоря. Аз искам да бъдете свободни, да вървите леко, без товар. Щом искате да чуете нещо, трябва да сте готови да възприемате и прилагате. Представете си, че живеете в свят между съвършени хора, които се отнасят добре с вас. Където отидете, всички ви приемат добре, услужват ви, задоволяват вашите нужди. Като прекарате известно време между съвършените, пращат ви на земята, между несъвършените, да видите как ще се справите с тях. Те са груби, невнимателни, не искат да знаят за вашето съществуване. Като се натъкнете на тяхната грубост, и вие ставате груби. На вашите остри думи, те отговарят още по-грубо: този ви бутне, онзи ви бутне, трети ви удари една-две плесници. Вие се чудите, какво става с вас. Спомняте си за съвършения свят, където ви носеха на ръце, и не знаете, защо сте слезли в този неразбран свят, между грубите хора. - Какво трябва да правите? - Знание ви е нужно. Какво ще правите, ако срещнете вълк или мечка? Нито вълкът, нито мечката можете да впрегнете, както впрягате коня. Можете ли да срещнете риба на пътя си? Не можете. Рибата живее във водата. Ако излезе от водата, тя е осъдена на смърт. Можете ли да срещнете цвете на пътя си, както срещате животно? Не можете. - Защо? - Защото цветето е посадено в земята. Излезе ли от земята, то изсъхва.

Следователно, рибата живее във водата, птицата - във въздуха, животното - на земята, а растението черпи храна главно от почвата, където е заровило главата си. Това показва, че всяко нещо трябва да се постави на мястото си. И човек трябва да бъде на мястото си. Съвършеният не може да живее както несъвършените. Той може да им помага, но не може да живее с техните мисли и чувства, не може да поддържа техния морал и техните разбирания.

Като ученици, вие се нуждаете от право разбиране, да не разместване нещата. Да размествате нещата, това значи, да желаете цветето да ходи по земята, като вас. Това е невъзможно. Вие искате рибата да излезе от водата, а птицата да напусне въздуха и да дойдат на земята при вас. Цветето, рибата, птицата, млекопитаещото са символи, с които се изразяват мислите и чувствата на човека. Има мисли и желания, които приличат на цветята, на рибите, на птиците и на млекопитаещите. Като разбира характера на своите мисли и желания, човек трябва да знае къде да ги постави. Щом ги постави в съответната им среда, те ще се развият правилно, без да му причиняват някаква вреда. Ако не знаят как да се справят със своите мисли и желания от рода на хищниците, хората страдат, пъшкат, търсят начин да се освободят от тях.

Ще кажете, че лошите мисли и желания трябва да се пъдят навън. Как ще изпъдите една лоша мисъл от ума си, или едно лошо желание от сърцето си? Не е лесно да се справите с тях. Как се справял българинът с турските дери-бейове? Като отивал някой дери-бей в дома на българина, последният веднага слагал трапеза, на която слагал чорба от агне или кокошка, печена кокошка, баница, а след това една-две чаши ракия или вино и му казвал: Заповядай, ефенди. Като прекарвал по два-три дена при българина, дери-беят си отивал доволен от гостоприемството. Умен е българинът, знаел как да постъпи с дери-бея, да не го настрои против себе си.

Какво ще правите, ако ви посети някоя лоша мисъл или лошо желание? Можете ли да ги изпъдите? Те са силни като дери-бея. Дойде ли ти такава мисъл на гости, ще я посрещнеш добре, ще я угостиш, според естеството й, и след това ще я поканиш пак да те посети. Ще й кажеш, че си доволен от посещението й. Ако я приемеш по този начин, тя сама ще си отиде. Пъдиш ли я, тя няма да излезе. Като остане насилствено, ще ти причини някаква пакост. И в Писанието даже е казано, да любите враговете си. Лошите мисли и желания са врагове на човека, които трябва да обичате, за да се освободите от тях. Хиляди и милиони начини има, чрез които човек може да се справи със своите мисли и желания. Колкото са формите на любовта, по толкова начини човек може да се справи със своя вътрешен живот, изявен чрез неговите мисли, чувства и желания. Ще кажете, че човек сам създава формите на своите мисли и желания. - Човек създава само външната им опаковка, т.е. дрехите им, а самите мисли и желания, в различни форми, идват от други светове. Те посещават човека, прекарват известно време при него и го напускат. За да не изпада в заблуждения, човек трябва да различава произхода и характера на мислите и чувствата си. Като прави сравнение между проявите си, той казва: Отиде първата любов! Няма да се върне вече. Значи, той намира разлика между първата и втората си любов.

Казвате: Какво беше едно време! Каква любов имах! Любов, която се мени, не е истинска. Ти си обичал дрехата на човека. Щом съблече новата си дреха и облече старата, ти не го обичаш. Това не е любов. Не се заблуждавайте от външните форми на нещата, нито от тяхната привидност. Изучавайте живота в неговата дълбочина.

Като ученици, вие трябва да разбирате символите, чрез които Природата говори. Тя говори всеки ден по различен начин. Например, като сте дошли тук, мнозина мислят, че са на курорт и трябва да си починат. Всъщност, те започнаха да пренасят камъни, да оправят мостове. Това е задача, която

Природата им възлага. Тя иска да им каже: Всички хора имат в себе си мочурливи, влажни места, над които трябва да се построят мостове, да минавате свободно. Всички имате в себе си извори, поточета, които са буренясали и тинести. За да се ползвате от водата им, трябва да ги изчистите. С чистенето на изворите в Природата и строенето на мостове, вие подобрявате своя вътрешен живот. Всичко, което става в Природата, става и в човека. Затова именно, ви дадох задачата, да изчистите изворите, които срещате на планината, и да построите мостове. Какво ще кажете, ако видите на земята окапалите листа на крушата? Окапали са листата ѝ, но тя е жива; след известно време ще видите на нея нови, млади листенца. Страшно е, когато видите, че под някоя круша няма нито един окапал лист, но не дава надежда да се яви поне един зелен лист. Тази круша е изсъхнала, в нея няма никакъв живот. И човек може да бъде в положението на живата круша, на която есен окапват листата, а на пролет израстват нови. Той може да бъде изсъхнала круша, която не дава признак на нов живот.

Пазете следното правило: Каквото правите, правете го съзнателно и с любов. Като ви накарах да пренасяте камъни, аз имам предвид ползата от това упражнение. Ще работите половин час, но като вдигате и слагате камъните, вие възприемате електричеството и магнетизма, които те съдържат. Като сте неразположени, хвърлете няколко камъка надолу. Като ги хвърлите, вие възприемате енергията им и сменяте състоянието си. Ще кажете, че е празна работа да хвърляте камъни. - Празна работа е, когато човек нищо не прави. Като хвърляте камъни, като ги местите, вие придобивате практически знания, до които по друг начин не можете да се домогнете. Например, вие ще разберете, че някои камъни не трябва да се местят. Само Природата има право да ги мести.

Много знания има човек, но още много има да учи. Знаете ли, например, каква числена стойност представлява всяка ваша мисъл, всяко ваше чувство и желание? Знаете ли каква форма имат те? Някои мисли имат праволинейна форма, други - елипсовидна, трети - квадратна и т.н. От формата им съдите за техния вътрешен смисъл. Това е знание, което ще придобиете в бъдеще. Докато живеят в личния си живот, хората са далеч от това знание. За да придобие вътрешно знание, човек трябва да живее в душата си, т.е. да даде предимство на душата си пред своите лични изисквания.

Като сте дошли на планината, задачата ви е да се опознаете отблизо, да сте готови едни на други да си помогнете. Кой какво казал, каква грешка направил, не го съдете. Ако не можете да се помолите за него, и не можете да му дадете един добър съвет, поне не го критикувайте. По този начин

само, се създават здрави, приятелски отношения. Обичайте ближните си, помагайте им, за да ги освободите от въжетата, с които са вързани. Ако ги критикувате и мразите, без да съзнавате даже, вие завързвате краката и ръцете им с въжета. След всичко това питате: Какво мислят хората за мене? - Ако завързвате ръцете и краката им с въжета, те мислят лошо за вас и не ви обичат. Ако ги развързвате, те мислят добре за вас и ви обичат. Следователно, срещнете ли човек, на когото ръцете и краката са вързани с въжета, освободете го. Той всякога ще ви благославя. Опитайте се да вържете кучето, което е било на свобода, да видите какво ще прави. То ще се хвърля, ще прави опити да ви ухапе - недоволно е. Всяко живо същество иска да бъде свободно.

Следователно, новата философия на живота носи освобождение за хората. Като възприемете и прилагате тази теория, вие ще се развързвате. Ако не сте вързани, ще внимавате, да не дойде някой да ви върже. Когато са свободни, хората живеят в пълна хармония и любов. Където и да отидат, в планината или в градовете, навсякъде виждат работата на Великия Божи Дух. В нареждането на камъните, във водите, които извират, във ветровете - навсякъде те виждат Божия пръст. Не са ли свободни, те не виждат великата хармония в живота и казват: И тук, и там, навсякъде оставаме неразбрани.

Като ученици, работете върху себе си, вие да разбирате хората, а не те да ви разбират. Какво ще бъде положението на богатия, ако сиромасите разберат, че той е богат? Един след друг те ще тропат на вратата му и ще искат пари: кой сто лева, кой двеста, кой хиляда лева. Накъдето се обърне, той ще чува един и същи разговор. Това еднообразие ще го умори, и най-после той ще бъде принуден да остави касата си на разположение на бедните, всеки да взема, колкото му трябват. Когато човек доброволно даде касата си на разположение на бедните, тя придобива свойството, сама да отпуска на всеки човек такава сума, каквато в дадения случай му е нужна. По този начин се избягват всякакви злоупотреби.

Какво се иска днес от вас? Най-малкото - да говорите само добри, положителни думи. Като видите някой човек, намерете нещо добро в него и говорете само за доброто. Ако видите някой болен, мислете, че ще оздравее. Пратете му добри мисли и му кажете няколко насърчителни думи. Добрите думи, които излизат от устата ви, внасят бодрост и сила в самите вас. Като се ръкувате с някого, пожелайте да бъдете в хармония с него. Ако не постъпвате по този начин, вие събирате суров материал за градеж, слагате го на едно място, но нищо не можете да съградите. - Защо? - Нямате споителните материали, необходими при градежа на къщите.

Прочетете днес трета глава от първо Послание към Коринтяните и размишлявайте върху нея. В тази глава има нещо общо между вас и тези, на които е говорена. И вие се натъквате на чужди мисли и желания, с които не знаете, как да се справите.

"Не знаете ли, че сте храм Божи, и Дух Божи живее във вас?" (-16 ст.) - Няма по-велико благо за човека от това, да стане храм Божи, Дух Божи да живее в него и да се радва и благодари за всичко онова, което Бог е създал и вложил в него. Радвайте се, защото сте в деня, в който сте създадени. Той е шестият ден - петък. Съботата е ден на почивка, а неделя - ден на възкресение, на избавление от оковите на ограничението и на смъртта.

46. Лекция от Учителя, държана при
Седемте рилски езера,
на 1-ви август, 1930 г.

1930_08_06 Задължително право
лекция пред общия окултен клас

ЗАДЪЛЖИТЕЛНО ПРАВО

Какво прави домакинята, когато иска да меси хляб? Тя взима няколко килограма брашно, пресява го и туря настрана триците. После взима чиста, топла вода и замесва брашно с нея. След това туря кваса и продължава да меси тестото известно време и го оставя на топло, докато започне да се подига. Ако не тури вода в брашното, частичките му ще останат пръснати. В случая водата се взима като елемент, необходим за спояване на брашното и превръщането му в тесто.
Въз основа на същия закон и човешките мисли и чувства, за да се използват, трябва да се споят, т.е. да се обединят. Останат ли пръснати, без всякаква връзка помежду си, те са безпредметни. Значи, за да влязат в работа, мислите и чувствата на човека трябва да бъдат в хармония. Няма ли единство между мислите и чувствата, те са подобни на брашнените частички. Всеки вятър може да ги отнесе. И скъпоценните камъни придобиват стойност, когато се употребяват. Не се ли извадят от условията, при които природата ги е поставила, тяхната стойност е безпредметна. Следователно, всяко нещо придобива известна стойност, когато излезе от условията, в които природата го е поставила. Като променят условията си, хората страдат, но имат възможност да се развиват. Добре е всяко същество да промени условията си доброволно; ако не желае само да направи това, тогава идат страданията. Рибата никога не би променила условията на своя живот, ако не дойде въдицата или мрежата на рибаря. И човек не би променил условията на своя живот, ако не дойдат страданията. В този смисъл, страданията за човека не са нищо друго, освен въдицата или мрежата на възвишените същества, които го изваждат от обикновените условия на живота и го заставят да работи. Страданията изваждат човека от охолните условия, които го правят мързелив, и по този начин го впрягат на работа.
Всички съвременни хора се стремят към някакъв идеал. Всеки иска да постигне нещо. Идеалът на някои е да се домогнат до щастието; други пък искат да се усъвършенствуват. Каквито идеали да има човек, първата му задача е да изпълни волята Божия. Да вършиш волята Божия, това значи, да си намерил ключа на живота. Който върши волята Божия, той е придобил нещо ново. Като изучавате живота на хората, ще видите, че онзи, който върши своята воля, коренно се различава от този, който върши волята Божия. Каквато храна употребява човек, такъв става. С каквото мляко се захрани детето, такива качества придобива. Всяко дете, което е захранено с майчиното си мляко, прилича на майка си. Под думата „майчино мляко” разбирам онова мляко, което съдържа в себе си

качествата на любовта. Под думата „майчино мляко" разбирам словесното мляко. Който се храни с такова мляко, той става истински човек. Душата се храни със словесното мляко, вследствие на което съдържа качествата на това мляко. Когато цитираме стиха, че истината ще ви направи свободни, имаме предвид присъствието на Словото, на Божия Дух в човешката душа. Свободен може да бъде само онзи, който носи истината в себе си. Дето е истината, там са и любовта, и мъдростта.

Всички хора, религиозни и светски, очакват идването на Духа. Защо Го очакват? Защото Той внася в човека онази светлина, която разкрива пътищата на живота. Без светлината и знанията на Духа, човек се намира в тъмнина, като в тъмна, бурна нощ. Каквото е слънцето за физическия човек, такова нещо е Духът за духовния човек. Както без слънце човек не може да използва физическите блага, така и без Духа не може да се ползва от благата на духовния свят. Дойде ли Духа в човека, той става учен, силен, богат, здрав, щастлив. С Духа той всичко може да направи. Без Духа човек е слаб и немощен, нищо не може да постигне. Това значи, да живее човек само с човешкото съзнание. Когато Божественото дойде в човека, то стопява всичко в него. Като знаете това, дайте път на Божественото в себе си.

Христос е говорил за блаженствата, но и до днес те остават неразбрани. Блаженствата са качества на духовния човек. Истински духовният може да бъде кротък, смирен, миротворец. Той гледа на всички хора като на свои братя. Той мисли право. Влезе ли една крива мисъл в човешкия ум, той прелюбодействува. Всяка крива мисъл, всяко криво чувство, всяка крива постъпка водят човека към прелюбодеяние. Ако не мисли право, човек е в състояние да продаде своето убеждение. Човек има право да се откаже от своите убеждения и вярвания, само когато го отклоняват от правия път. Като не могат да се справят с мъчнотиите в живота си, хората се отказват от убежденията, от вярванията си и търсят причините за нещастията си едни в други. Мъжът казва, че жена му е виновна за нещастията в дома, и решава да я напусне. Жената казва, че мъжът е виновен. Мъжът напуща жена си, жената напуща мъжа си, но пак не се освобождават от нещастията си. Те нямат ясна представа, какво нещо е мъжът и какво – жената. Мъжът символизира духа, а жената – душата, т.е. мъжът представя мъдростта, а жената – любовта. Дето е любовта, там е животът, там е чистотата. Как познавате живота и чистотата? Животът е вода, извор, който постоянно дава. Трябва ли да доказвате чистотата на извора? Идете при някой извор и вижте, каква е водата му. Той сам говори за себе си. Мъдростта пък носи знание и светлина. Щом някой човек може да освети пътя ви, не се съмнявайте в него. Той е носител на Божествената мъдрост. Има ли любовта и мъдростта в себе си, човек побеждава всички врагове.

И тъй, искате ли да изправите живота си, дайте място на Божествената душа и на Божествения дух в себе си. Постигнете ли това, вие влизате в

новия живот, в живота на истинските блага. Този е идеалът, към който всеки трябва да се стреми. Този идеал може да се постигне, когато човек отвори път на Божественото в себе си. Това значи, да даде възможност на душата и на духа да се проявят. Душата и духът трябва да господаруват в човека, а умът и сърцето да им слугуват.
Време е вече хората да вземат ключа на живота в ръцете си и да изпълняват волята Божия. Само душата и духът разбират волята Божия и могат да я изпълняват. Остане ли човек с ума и със сърцето си да изпълнява волята Божия, той съвсем ще се обърка. Голямо сеене става в света. Които не изпълняват волята Божия, ще изскочат вън от решетото. Всички хора ще минат през чистене. Които се изчистят и останат на решетото, ще се посадят в земята, да дадат плод. Които паднат от решетото, ще отидат в устата на кокошките.
Като слушат да се говори така, всеки иска да знае, към коя категория зрънца се отнася: към ония, които остават на решетото, или към ония, които отскачат навън. Това не е важно. Едно е важно за вас: Да станете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесни. Как може да стане човек съвършен? Като даде право на душата и на духа си да господствуват в него, т.е. да стане проводник на Божията Любов и Мъдрост. Стане ли проводник на великите Божии закони, човек се ползва от всички Негови блага.
Бъдете съвършени! Пътят към съвършенство е път към вечни постижения. Да се усъвършенствува човек, това е многократен, а не еднократен процес. Стремежът към съвършенство се дължи на Божественото в човека, което го потиква към постоянна работа за Великото и Красивото в света. Този импулс е запалената свещ в човека, която трябва постоянно да гори.

Т. м.

50. лекция от Учителя, държана на
6 август, 1930 г. Рила – 7-те езера.

1930_08_09 Първият ден
лекция пред специалния клас

ПЪРВИЯТ ДЕН

В човешкия живот има два главни момента: когато човек заминава за другия свят, или умира, и когато умрелият се връща обратно на земята, т.е. когато оживява. Първият процес причинява голяма скръб на живите. Те скърбят за заминалия. Вторият процес причинява голяма радост.

Ще прочета 20-та глава от Евангелието на Йоан.

"И в първия ден на седмицата Мария Магдалена идва на гроба сутринта рано, когато биде още тъмно, и гледа, камъкът вдигнат от гроба."(-1 ст.) - Думите "когато беше още тъмно" изразяват материалната страна на въпроса. Тя гледа и нищо не вижда, освен това, че камъкът бил вдигнат от гроба - духовната страна на въпроса.

"А Мария стоеше вън до гроба и плачеше." (-11 ст.) - Мнозина и до днес още стоят до гроба вън и плачат.

"И това като рече, обърна се назад и вижда Исуса, че стои."(-14 ст.)

Като четата Евангелието, някои мислят, че трябва да имат същите опитности, през които минаха учениците на Христос. Това не е необходимо. Има неща, които за едни хора са необходими, а за други - не са. За да купите едно кило хляб, нужно ли е да знаете, кой е орал и сял нивата, кой е млял житото на воденицата, как е замесвано брашното, как е направен хлябът и как е печен в пещта? И това е добре, да види човек и да знае, но по-добре е направо да си вземе хляб и да се нахрани. Опеченият хляб е Словото Божие. За предпочитане е човек да носи Словото Божие в себе си, отколкото да слуша само как се проповядва, без да Го възприема.

В живота на съвременните хора има много непотребни неща, които постепенно изместват важните и красивите неща. За да не става изместване, човек не трябва да спира вниманието си на маловажните неща. Например, хората искат да станат велики, богати, учени, да се прославят и най-после, ако има време, тогава да търсят истината. Не е ли по-добре човек да тръгне по обратния процес, да намери истината, а после да се стреми към останалите неща? Ако първо придобиват благата на живота, а после истината, всичко придобито ще се изгуби. Ако първо придобиете истината, а после - останалите блага, всичко, което сте придобили, ще го запазите. Следователно, за да не губите благата, които

придобивате, намерете първо истината. Ако истината остане на последно място, придобитите блага едно след друго ще изчезнат.

Ще ви задам още няколко въпроса. Кое е по-добре за майката: първо да има деца и после да намери Бог, или първо да намери Бог и после да има деца? Кое е по-добре за човека - първо да придобие знания и да стане учен, а след това умът му да светне, или - първо да има светъл ум, а после да придобива знания. Значи, важният въпрос за човешката душа е: да намери истината, а после да придобива блага. Важният въпрос за майката е: първо да намери Бог, после да ражда деца. Важният въпрос за човека е: първо да има светъл ум, а после да придобива знания.

Една от великите истини на живота е, че Бог е изпратил човека на земята, нито да господарува на ближния си, нито да му слугува. Ако някой е изпратен на земята да бъде господар или слуга, той непременно щеше да носи своите акредитивни писма. Ако не носи такива писма, положението му не е сигурно. Човек трябва да слугува на Бог чрез ближния си, а не на самия човек. Не е лошо някога човек да бъде господар, нито е лошо да бъде слуга, но той трябва да знае, защо иска да бъде господар, или защо иска да бъде слуга.

Защо човек трябва да бъде господар? - За да оправи обърканите си сметки. От миналото още той дължи на своите слуги, и днес, като богат господар, трябва да изравни сметките си. - Защо човек става слуга? - За да изправи грешките си. В миналото, когато бил господар, имал лоши отношения към подчинените си. Сега е дошъл на земята като слуга, да опита положението на подчинения и да изправи грешките си. Слугата трябва да си каже: Едно време бях господар, давах заповеди и не изпълних волята Божия, както трябваше. Днес дойдох да слугувам, да получавам заповеди и да ги изпълнявам. Само по този начин мога да изправя грешките си.

Като ученици за вас не е важно, дали ще бъдете господари, или слуги. За вас е важно да придобиете истината и любовта. Само красивият може да придобие истината и любовта. Грозният не може да придобие нито любовта, нито истината. Не виждаме ли същото и в живота на младата мома? Ако е красива, любовта идва при нея. Ако не е красива, любовта стои далеч от нея. За да я хареса някой момък, тя се облича добре, носи пръстени, украшения, маже лицето си, да бъде красива. Любовта не се привлича от външността на нещата. Тя търси знанието и светлината, тя търси свободния човек. Има смисъл момата да носи пръстен на ръката си, но ако той може да се превръща на хляб. Достатъчно е да чукне с пръстена си, за да се яви пред нея добре опечен хляб. Пръстенът на момата трябва да я прави мощна, да преодолява мъчнотиите на живота. Сегашните моми

са дошли до първата фаза на живота: те са добре облечени, с украшения, с пръстени на ръцете си. Обаче, техните пръстени не могат още да се превръщат на хляб.

Тази идея ви оставям днес: да придобиете пръстена, който се превръща на хляб. Проста е тази идея, но не по-малко е и сложна. Обективна е тази идея, но същевременно и отвлечена. Христос казва: "Аз съм живият хляб, слязъл от Небето. Който ме яде, той има живот в себе си." Учениците Христови се съблазниха от тази идея, заради което 70 души от тях Го напуснаха. Които разбраха вътрешния смисъл на тази идея, станаха ученици на Христос и продължиха делото му. Те повярваха в силата на живия хляб.

Вятърът, който духа сега, е продължение от снощния. Всички опитахте силата му. Той разтури палатките ви, не ви остави да спите. - Кога не спи човек? - Когато има да разрешава някакви въпроси. Следователно, вятърът подразбира мисъл. Той иска да ви каже, че трябва да мислите, за да разрешите правилно въпросите си.

Христос казва: "Аз съм живата вода. Който пие от нея, никога не ожаднява." Сега и ние изчистихме изворчето, наредихме около него бели, хубави камъни. Всичко това правим за водата, която извира. Ако нямаше вода, тези камъни щяха да бъдат безпредметни. Изворът краси цялата местност. Той представя знанието, към което всички се стремят. Всеки търси знание, което извира. То не е обикновено знание, което може да се събере в щерна. В щерната може да има много вода, но тя е дъждовна. Време е вече да се откажете от щерните. Живи извори трябва да текат! С други думи казано: Божественото трябва да се прояви. - Защо? - Защото Божествените неща никога не остаряват. В Божественото няма страдания и скърби, няма болести и смърт. В Божественото се крие всичко положително, затова Божественият живот е наречен положителен.

Казано е в Писанието, че Христос се яви на учениците си след смъртта си и каза: "Мир вам!" Това беше доказателство, че човек живее и след смъртта. Значи, смъртта не е в състояние да отнеме живота. Когато човек влезе в новия живот, първата му работа е да погледне към раните на ръцете си, като свидетелство на разпятието, през което е минал. Той ще се усмихне и ще се зарадва, че е оживял. Новият живот излиза от раните, през които са минали гвоздеите. За да дойде животът, трябва да се отворят всички запушени канали. Които не разбират това, мислят, че човек трябва да бъде валчеста топка, отвсякъде запушена, да не влезе някой отвън, да го обере. Не, колкото повече отвори или прозорчета има човек, толкова по-добре. Той има около седем милиона пори на тялото си, които трябва да бъдат

отворени, за да може през тях да диша, т.е. да може животът свободно да се втича и изтича. Можете ли да си представите едно здание със седем милиона прозорци? При това, знаете ли, колко ще струват тези прозорци, ако за всеки един трябва да платите най-малко десет лева? Ако във време на земетресение прозорците на това здание се счупят, трябва да платите 70 милиона, за да направите нови. Обаче прозорците на човешкото тяло са направени от огъваема, нечуплива материя.

В заключение на това, пожелавам ви, всичките ваши врати и прозорци да бъдат отворени по всяко време. - За какво? - За доброто. Пожелавам ви същевременно, вратите и прозорците на къщите ви да бъдат винаги затворени. - За какво? - За злото. Доброто трябва да влезе вътре, а злото - да стои отвън.

Как можете да се убедите, че Христос бил прободен в гърдите? - По два начина: или като сложите пръста си в раните на Христос, или като повярвате. Чрез вярата човек се свързва с реалността, т.е. с Първата Причина на нещата. За това е казано в Писанието, че без вяра не може да се угоди на Бога. Докато растението не е свързано със земята, то не може да се храни и да се развива. Докато човек не е свързан с водата, с въздуха и със светлината, той няма откъде да черпи храна и не може да се развива. Каквото и да прави, човек трябва да запази поне една връзка, чрез която да черпи сокове от земята и да се храни с тях.

Сега ще дойдем до най-важните въпроси, които интересуват всички хора. Те са следните: Какво нещо е Бог, къде е Той и как ще Го намерите? - Този, Който е бил преди мене, преди моето съществуване, това е Бог. Той е там, където аз не съм бил. Ще Го намеря там, където винаги съм бил. Първият, Който е създал живота и ни събудил за живота, Първият, Който е създал всичко за нас, е Бог. Ще кажете, че не сте Го виждали. - Това е друг въпрос. Не сте Го виждали и не Го виждате, защото очите ви са затворени. Станете рано, отворете очите си, измийте ги добре, и вие ще видите светлината и истината. Засега истината е скрита за вас, защото не сте се справили още с противоречията, т.е. не сте изплатили дълговете си. Всеки човек носи истината в себе си, но всички не са я проявили. Идете в света да я приложите. От начина, по който я приложите, ще зависи как ще издържите изпита си. Ако можете да предадете истината на хората, вие сте издържали изпита си добре и влизате в новия живот.

Как ще предадете истината на хората? Ще им кажете: Досега аз бях господар; отсега нататък аз ставам слуга, а вие ще ми бъдете господари. Като господар, аз живях без Бог. Откакто повярвах в Бог, реших да стана слуга, за да запазя връзката, която съм създал с Него. Добрият слуга ще

бъде и добър господар.

Сега, ако някой пита, защо съществуват господарите, отговорът е следният: Господарите съществуват, за да има на кого да се проповядва и да има добри слуги. - Защо съществуват слугите? - За да има добри господари. От добрите слуги, излизат добри господари, но и от добрите господари излизат добри слуги.

Т.м.

47. *Лекция от Учителя, държана*
при Седемте рилски езера
на 8-ми август, 1930 г.

1930_08_10 Наближило е Царството Божие
лекция пред общия окултен клас

НАБЛИЖИЛО Е ЦАРСТВОТО БОЖИЕ

Ще прочета част от десета глава от Евангелието на Лука. Ще взема само думите: „Наближило е Царството Божие."

Това е високият идеал, с който Божественият свят може да се открие. Най-красивото, най-възвишеното в света, това е Царството Божие, което човешката душа очаква. Царството Божие е израз на вътрешния живот. Докато Царството Божие не се въдвори, не може да има свобода на Земята. Наука и култура, това са само условия за Царството Божие. И когато Царството Божие се въдвори на Земята в своята пълнота, тогава ние ще очакваме една култура, една наука, едно сближение, едно опознаване, за което съвременните поети, писатели пишат. Опознаването не е единичен акт, както някой казва: да се запознаем. Познаването е един непрекъснат акт в природата. Да познаваме Бога, за това не се изисква само един момент, за това се изисква цялата вечност, за да може да се познае Бога в Неговата пълнота. И да познаеш един човек, пак се изисква цялата вечност, не мислете, че [е] лесно да познаваш човека.

Та Христос, като ги праща, казва: „Наближило е Царството Божие." Сега съвременният живот, който е живот на действията, на заблужденията, на съвременното забавление, съвременните хора мислят, че всичко е в детинството в тия залъгалки, това което сега имате. Ако това беше един акт на Земята, децата нямаше да остаряват, но понеже те остаряват, показва, че това, което децата интересува в ранната възраст, после те го захвърлят, те захвърлят своите играчки, казват: „Това е празна работа." Значи имат един по-висок идеал. И в съвременните наши възгледи има нещо детинско, това което задоволявало децата в тяхната възраст, после не остава. Това не е само една история, това е само едно твърдение. Хората искат да бъдат млади, но на Земята човек не може да бъде млад, това е едно разбиране. Човек на Земята стар може да бъде, но никога млад. Младостта е нещо преходно. Когато се радваш, ти си млад, щом почнеш да скърбиш, ти си стар човек. И тъй радостта и веселието придружават младостта. Но младостта е качество на Божествения свят. Млад може да бъде само този човек, в който Божествената Любов постоянно пулсира, а онзи човек, в който Божественото не пулсира, той е стар.

Под думата „стар" разбирам хора, които са изгубили смисъла на живота, те казват: „Остаряхме вече, няма какво да работим." За нас в този смисъл няма какво да изучаваме старостта. По тази наука всички сте учени,

свършили сте с по два диплома. Няма какво да се спори, да ви разправям за недоволството, по това сте свършили четири факултета. Няма какво да говорим и за подозрението, за вашия критически ум – пет факултета сте свършили. Понеже върху тия работи сте завършили, няма какво да учите, вие сте дошли до крайния предел.

Един американски писател, като отишъл на едно събрание и след като говорил много, попитал един свой приятел: „Кажи ми какво да правя сега?" Той му казал: „Остава само да си идеш дома." Той в събранието, след като свършил речта между всички писатели, поети, художници, пита какво да направи още. Остава ти едно – да се върнеш дома. Та, ако съвременните хора питат: „Какво да правим още?" Остава само едно: да се върнат дома.

Та рекох, ние сме дошли до онзи предел на разбирането на живота, в който се намирал един от знатните мъже на Египет, който минавал своето посвещение при Хермес Трисмегист, като минавал през един голям изпит, прекарали го да премине през пирамидата. Сега няма да ви разправям понататък, но след като преминал четири свои изпитания, дошъл до едно място, дето се намирал в един затворен замък и при всичкото свое знание, което имал, не могъл да мине по-нататък, казва: „Излъга ме моя учител, изпрати ме тук да умра, аз виждам нему му трябва моя живот, но аз подобре ще разбия главата си, отколкото да остана в това подземие и да се откажа от своето учение." И в своето отчаяние, той си блъскал главата във вратата и тя се отворила. Та рекох, докато вие не си блъскате главата на Божествената врата, тази врата няма да се отвори. Това е един психологически момент, когато дойдат най-големите страдания и терзания, човек счита, че нещата са безизходни и непостижими, тогава може да се познае, че има една разумност, която урежда нещата. Непостижимите неща стават постижими, той вижда висшата разумност. Защото, ако в живота нямаше тази разумност, никакво постижение не би имало. Защото Божествената разумност от по-висшето слиза към по-нисшето и се свързва. Има две течения: едно от Божествения свят слиза и прави цял един кръг. Ние се занимаваме с проучване на хората, но когато те се свържат, ще има едно сближение между всички хора, ще има едно сливане между всички. И нуждите, и страданията на всичките хора ще бъдат задоволени и техните копнежи постоянно ще се реализират.

Сега не се стремете да реализирате всичко. Хубостта на живота седи в даден случай в малкото, което човек може да реализира. Вземете за пример тази цялата местност, тя е една книга написана. Аз, като гледам на планините тук, за мене планините имат съвсем друг смисъл. Друг човек, ако мине, той ще види съвсем друго. Аз, като гледам канарите и на тях е

написано всичко, което е било. В тези канари са живели същества преди милиони и милиарди години със свои идеи и разбирания и всичките им планове са написани там, който разбира. Така е за ученика, за посветения. За невежия, той изучава само кориците на книгите. Обикновеният учен човек изучава как е написана книгата, а посветеният човек учи съдържанието на тази книга.

Когато ние започнем да изучаваме вътрешния смисъл на хората, друго ще разбираме. Много пъти вие казвате: „Аз обичам някого." Като кажете: аз обичам някого, знаете ли какво нещо е обичта? Любовта, това е една велика Божествена книга, то не е само един акт. Ти да любиш, това показва, че ти влизаш във връзка с целия космически свят. И когато двама хора се любят на Земята, цялото небе, и ангелите, и целият Невидим свят знае за това. А тук на Земята, когато се обичат двама, те ще се скрият на тъмно, да не ги знае никой, защо? Понеже този свят е грешен, свят на разбойници, а тези, влюбените хора са намерили едно богатство и се крият никой да не ги знае. Ако хората бяха добри, те преспокойно щяха да излязат свободно, всеки да ги види. Та вие трябва да имате едно ново, едно възвишено понятие за любовта. Да обичаш някого, това е най-хубавото, което човек може да направи. Да мислиш право, това е най-хубавото, което човек може да направи. И да направиш една добра постъпка, това е най-хубавото, което човек може да направи.

Та казва сега Христос: „Наближило е Царството Божие." Значи този велик идеал се явява на Земята. Той е наближил, наближава на Земята и за бъдеще ще дойде, ще бъде постижим. Не само вие сте поканени, но всички разумни души, които са минали преди вас и са работили за това, те идат отвсякъде, и от Земята и отгоре и отдолу и един ден вие ще се озовете между тях. И сега това небе, което мълчи, един ден ще започне и то да говори. Сега Небето говори с дъжд, с град, с гръмотевици, но не разбирате езика му, а един ден всички тия гръмотевици ще се превърнат на една хубава, звучна реч. Вятърът и дъждът, който слиза сега долу, понякой път така прониква земята, че прави порои, но един ден това ще се превърне в едно велико благословение. Всички тия бури и ветрове на земята един ден ще изменят този ход и хората, като приемат техните благословения, ще бъдат блажени. Но докато дойде това време, трябва да стане едно вътрешно променение в съзнанието на хората, а тази промяна така лесно няма да стане.

То като онзи художник, който работи своята картина, постоянно гледа модела си. ("Художникът") от къде черпи своите модели? Той гледа от канарите, той [гледа] тия канари, рисува със своята четка и пак гледа, постоянно нанася и гледа и тъй откопирва канарата, докато образува

цялата картина. Сега всички вие имате един идеал в себе си, който трябва да го въплътите, защото художник е само онзи, който може да въплъти своя идеал на книга, на платно; писател е само онзи, който може да изложи своите идеи на книга, велик, красноречив човек е само онзи, който може да изложи своите идеи навън. Ако той само мисли и не изнесе идеите си, той не е красноречив човек. Аз познавам един млад евангелски проповедник, преди години ми казваше: „Много знание имам от Библията." Обаче, след като започна да говори, в две години изчерпи всичкото си знание и вече не знаеше за какво да говори. Аз наричам „мъртъв живот" живота на щерните, той се изчерпва, а онзи, Божественият живот, е неизчерпаем. Това са живите извори на Живота. Понеже ние влизаме като съграждани на мисълта на по-напредналите наши братя, ние започваме да черпим от тяхната опитност.

Та рекох, животът трябва да се реализира не по един механически начин, не само да казваме: „Аз вярвам в Бога." Може би в миналото е имало нужда от това, имало нужда да вярваш в Бога, тогава имало смисъл да се вярва в Бога. Когато аз съм гладен, аз бих желал да видя твоята вяра, колко ти вярваш в Бога. Като дойда в дома ти, как ще ме приемеш. Ако аз, след като съм гладен, ти ми отвориш Библията, започнеш да четеш как Господ направил света и ме държиш гладен, от това аз нищо няма да се ползвам.

Тогава вие ще замязате на онзи евангелски проповедник, който имал обичай след като проповядвал през седмицата, отивал да намери някой беден, за да го нахрани. Един ден той намерил едно малко дете, завежда го в дома си, като дошъл някой при него, трябвало да чете Отче наш и после да се нахрани. Той казал това на детето, казал: „Аз имам едно правило, да прочетеш Отче наш." И детето казва: „Отче наш, Който си на небесата", детето мълчи. Казва: „Продължавай, защото иначе няма да ядеш." Детето го запитало: „Право ли е, че Бог е наш баща?" –„Тъй е, наш баща е." – „Тогава, ти си мой брат." Едва тогава в главата на този проповедник влиза една нова идея, че не са само икономическите отношения между хората. Тогава се отваря неговото сърце не само да нахрани малкото дете, но и разбира, че други отношения трябва да има.

Докато ти считаш един човек по-ниско от тебе, ти не го обичаш. Ти трябва да го поставиш на същата равнина в душата си, не външно, не да го облечеш или да го направиш княз или цар, но в сърцето си, в душата си да го държиш дето си и ти, дето Бог те е поставил. Та, нашите отношения трябва да бъдат такива не само към хората, но към растенията, към животните, това е мисълта: „Наближило е Царството Божие". Пак ви казвам: сега се изискват хора силни. За нашия век са потребни творци. Едно време имаше нужда от деца, сега има нужда от хора работни, не от

хора философи, да питат кой ще уреди Царството Божие. Наближило е Царството Божие, то ще дойде както идат топлите вълни и студените вълни, то иде. Как ще дойде? – Както пролетта или както лятото, или есента, или зимата. Това не е наша работа. Земята, като се върти, то ще дойде. Как ще стане сближението на народите, то не е наша работа, тези народи идат и се сближават, иде времето, Земята се върти. „Ама, много упорити са те." – Бог има начини и за това. Всички тия народи, които са част на цялото, Бог си има една пещ за тях, като ги тури вътре и като ги извади навън, всички тези народи: и германци, и англичани, и французи ще замязат на скъпоценни камъни и Бог ще ги тури на една корона, те ще възприемат тази идея и ще заживеят по новия начин.

Под думата „огън" разбирам, това е Божествената Любов! Докато Божествената Любов не ги озари, всички неща са непостижими, невъзможни, но като влязат в тази пещ хората, те ще разберат. Само Любовта е, която може да осмисли живота. И след това умът има една основа, върху която той гради. А, единствената основа в света, на която можем да градим, това е Божествената Любов. Култура, братство, всичко, каквото може да има, се дължи само на тази велика Божествена Любов.

„Наближило е Царството Божие", всички, които така разбират Царството Божие, не трябва да се смущават. Аз се чудя някой път, хората все за любов говорят, но като видят двама души, че се обичат, те се смущават. Всички говорят, че трябва да бъдем богати, като видят някой богат, казват: „Христос е казал, че богатите няма да влязат в Царството Божие." Богатите, които са крали, няма да влязат в Царството Божие, а които са живели честно, ще влязат. Та, Авраам беше богат, но богатите, които са крали, те са камили, които трябва да разтоварим. И онези богати, които са осиромашали, и като бедни няма да влязат в Царството Божие, докато не забогатеят.

Ако ме слуша един свещеник, той ще каже: „Това право ли е с църквата?" Ако ме слуша един държавник и той ще каже: „Това право ли е с държавата?" Та рекох, какъв авторитет сте вие, с каква мярка трябва да мерим? С вашите работи ли трябва да се нареждат Божиите работи? Когато Бог уреждаше света, вие къде бяхте? Попове нямаше тогава, държавници имаше ли? Вие благодарение на Царството Божие станахте и попове, и свещеници, и държавници. Идат тогава и учените хора и те говорят за философиите. Рекох, когато Бог създаваше света, вие философи и поети, къде бяхте? Вие станахте поети и философи след като се създаде света, къде бяхте по-напред? Вие дойдохте отпосле, а искате да разрешите един въпрос преди вас. Любовта в света не се разрешава с философия. Тя се възприема като един общ принцип, който всички трябва да възприемат.

Онзи, който само човърка с любовта, намира нейните постъпки несъобразни, иска да ги коригира, той създава цял ад в себе си. Щом се опиташ да коригираш любовта, ти създаваш ад в себе си. Престани да я коригираш. Усъмниш ли се най-малко, всичките тия дяволи около тебе ще се наредят. Възприеми я и ще дойде Царството Божие. Вие питате, кой създаде дяволите? Вие ги създадохте. Колкото дяволи има на Земята, все хората ги създадоха.

Та наближило е сега Царството Божие. Искам да ви внеса в новата мисъл на приложението. Ние много вярваме, правоверни са всичките хора, но да се приложи сега трябва Любовта. Пък това е едно от най-мъчните изкуства. Да приложиш Любовта в нейната пълнота и красота, това е най-мъчното изкуство. Който го придобие, той ще бъде възнаграден. Той е постигнал най-хубавото изкуство, което душата му може да постигне и за което душата му може да бъде щастлива. Та рекох сега, аз препоръчвам на всинца ви да се опитате да приложите любовта. Аз наричам хора съвършени, да може да се радваш, където и да си. Например като минеш покрай един извор, да се радваш, като гледаш, че тази вода тече и душата ти да трепери, че [водата] тече. Като видиш, че едно дърво напъпило, да се радваш; като видиш, че една птичка хвърчи, пак да се радваш; като видиш и облаците да се движат, пак тебе да ти стане приятно; че едно камъче се търкаля, да се радваш. При всяко едно движение, ти все да се радваш, в това движение да видиш, че има една вътрешна сила, която оживява нещата. Тези, мъртвите предмети, тя постоянно ги оживява.

Сега всичко това наоколо, което виждате, то са все символи. Тези, мъртвите канари, това са мъртвите мисли и чувства, които нямат приложение. Когато нашата мисъл оживее и те ще оживеят, има приложение. Когато нашите чувства оживеят, когато постъпките ни оживеят, всичко ще оживее. Не както сега да се зараждат горчивите чувства, които създават неизброимите страдания, защото Царството Божие има за цел да премахне всичките страдания и да направи всичките хора богати и доволни. Богати в любов, богати в мисъл, богати в свобода. И когато дойдат тези, общите принципи, тогава ние ще разбираме тази природа, която сега е затворена и затова ние сме дошли, ние сме излезли в природата да прочетем тази написана Божия книга. Като се върнем дома си, в този малкия, дребен живот, аз наричам дребен живот, когато човек излезе от дома си и влезе в училището. Нали той там претърпява всичките несгоди в училището, защото той там трябва да учи онзи обширен живот, който отпосле трябва да живее. И понеже пред вас седи един обширен живот и вие трябва да учите. Господ ви е пратил на Земята не само да се разхождате, но и да научите, да свършите онази велика работа, която ви е дадена. Ако не сега, за бъдеще ви предстои това. Ако не тази година, след

сто или хиляда години, все има една работа, която трябва да свършите, а ние казваме: Всеки ден си има своя живот.

Сега всички хора трябва да държат идеята: „Наближило е Царството Божие." Или да изразя на съвременен език, всички хора търсят свобода, всеки човек иска да бъде свободен и това е едно право. Но в свободата да бъдем разумни. Защото Свободата само чрез разумността може да се крепи, а самата разумност може да се крепи само чрез Любовта. Разумни трябва да бъдем, но трябва да обичаме. Следователно, Любовта, Обичта е основа на Разумността, а Разумността е основа на Свободата, а Свободата е основа на Живота, който трябва да се даде на Земята. Следователно тия неща ги преплитайте, както искате, и всеки ден отваряйте сърцата си, както цвета отваря своята чашка на Слънцето и възприемайте новото, което Бог внася във вашия ум, за да може да израсте, защото в растенето е Животът.

Та рекох, във вашите бъчви да имате по-малко оцет. Колкото оцет имате, изхарчете го и да напълните бъчвите си с прясно вино. Колкото ракия имате, раздайте я и турете прясна вода. Колкото стари дрехи имате, раздайте ги, колкото консерви имате, раздайте ги, и насадете пресни плодове, насадете нивите си и градините си навсякъде, това е новата култура и тогава вие ще бъдете свободни по цялата земя. Така ще се въдвори Царството Божие. Тогава всички хора ще могат да се сближават и това ще бъде един велик ден. И скоро ще бъде, няма да се минат повече от два Божествени дни, тогава два пъти Слънцето ще изгрее и ще залезе.

Тогава, наближило е Царството Божие!

"„Бог е Любов""

"Добрата молитва"

Беседа, държана на 10.8.1930 г.,
в салона на бивака при Второ езеро, Рила

1930_08_13 Начало и край
лекция пред общия окултен клас

НАЧАЛО И КРАЙ

И отговори Симон Петър и рече:
„Ти си Христос, Син на Бога живаго."
„Ти си Син на Бога живаго." Всеки човек трябва да има една идея в себе си, в която да бъде така убеден, както Петър беше убеден в Христа. Понеже Петър позна Христа, Христос му отговори: Аз ще ти дам ключовете на Царството небесно; и каквото вържеш на земята, ще бъде вързано на небесата; и каквото развържеш на земята, ще бъде развързано на небеса." Всеки човек трябва вътрешно да познава Христа, за да има един център, около който всички неща да се съсредоточават. Няма ли такъв център, всички негови мисли и чувства ще бъдат разхвърляни.
Каквото да се говори на хората, повечето от тях мислят за физическия живот, да има какво да ядат и да пият, да се осигурят. Животът не се състои в многото ядене. Човек може да яде много и нищо да не придобие; той може да яде малко и да има големи придобивки. Няма защо да мислите за утрешния ден. Щом днес сте задоволени, това е достатъчно. Денят се грижи за себе си. Един ден, това е една Божествена епоха. Така гледа на нещата Онзи, Който е създал света. За обикновения човек не е така. Той вижда, че слънцето изгрява и залязва, но защо става това, не знае. Има същества, за които слънцето нито изгрява, нито залязва. За тия същества слънцето вечно свети. Тези същества се намират на висока степен на съзнание. Като гледат човека, те виждат, докъде е стигнал, и казват, че дълъг път предстои на човека, докато дойде до съвършенство. За да постигне своето усъвършенстване, човек трябва да мине през 400 хиляди форми, през 400 хиляди облекла, или през 400 хиляди врати.
Къде е краят на живота? Краят е там, дето е началото. Къде е началото? Началото е там, дето е краят. Начало съществува само за онзи, който разбира нещата. За онзи, който не разбира нещата, има само край. Началото на всяко нещо е блаженство, краят – нещастие; началото е любов, краят – омраза; началото е истина, краят – лъжа. Всяко нещо, което има край, не е вечно, не е истинно. Краят на една работа се определя от началото. Ако някой ти даде пари за известна услуга и казва, че ти услужва от любов, без никакво възмездие, той те поставя на изкушение. Няма да мине много време, той ще иска парите си назад. Защо? Защото любовта му е изчезнала. Началото на нещата е във ваши ръце, затова стремете се началото да бъде всякога добро. Какъв ще бъде краят, това не е ваша работа. Краят на нещата е в ръцете на Бога. Ако началото на една работа е в съгласие с Бога, краят и ще бъде добър. – Ама искам да зная, какво има зад любовта, зад истината, зад правдата. Зад любовта стои омразата, зад

истината – лъжата, зад правдата – неправдата. И обратно: зад омразата стои любовта, зад лъжата – истината, зад неправдата – правдата. Който не е доволен от любовта, ще намери омразата. Щом се натъкне на омразата, тогава само човек може да разбере и оцени любовта.
„Ти си Син на Бога живаго." Христос отговори на Петра: „Блажен си, Симоне, защото плът и кръв не са ти открили това, но Отец мой, Който е на небеса." /- 17 ст./. Мнозина биха желали да бъдат в положението на Петра, да имат съобщение с Бога, но даже и Петър не задържа това съзнание за дълго време. Не се мина много, и той казва на Христа: „Смили се на себе си, Господи, няма да ти бъде това." /- 22 ст./. – Тук Петър изгуби Божественото си съзнание и изпадна в човешко съзнание. Това, което стана с Петра, става с всеки човек. То е вътрешно състояние, през което всеки човек неизбежно минава. Докато живее в Божественото съзнание, човек е готов на всякакви жертви за Бога и за ближния си. Изпадне ли в човешкото съзнание, той започва да се чуди, защо е влязъл в този път на страдания, защо не мисли за себе си, за своя живот. И Петър се чудеше на Христа, защо се излага на такива страдания, защо не помисли и не се смили за себе си. Той знаеше, че Христос има сила да победи света и да се избави от страданията и се чудеше, защо не направи това. Христос казваше, че трябва да мине през страдания, за да дойде до възкресението. Без страдания няма възкресение. Тогаз Исус рече на учениците си: „Ако иска някой да дойде след мене, нека се отрече от себе си, и нека дигне кръста си, и нека ме следва." /- 24 ст./.
Следователно, дойдете ли до Божественото, ще приложите особени методи, а не обикновени. Не казвайте, че, ако служите на Бога, ще загубите. Мислите ли така, вие сте на крив път. Страдате ли, не се смущавайте. Божественото страда, за да освободи човешката душа от робството, в което се намира. Детето ли страда, или майката? Майката страда, детето знае само да иска, заповядва и плаче. Детето плаче за всяка своя нужда. Щом заплаче, майката и бащата веднага му се притичват на помощ. Те знаят, че то е безпомощно и употребяват всички грижи да му помогнат. Докато стъпи на краката си, докато израсне, детето постоянно плаче. Обаче плачът не разрешава въпросите. Детето трябва да бъде разумно, да не плаче, но да знае, как да отваря и затваря устата си, как да говори на майка си.
Кое е съществено за човека? Да познава Христа. Мнозина искат да имат власт, да разполагат с ключовете на Царството Божие. Туй не се постига лесно. За да дойде до това положение, човек трябва да има вътрешно, мистично разбиране за живота и за любовта. Няма ли това разбиране, той не е дошъл до познаване на Бога и на Христа. Ключовете на Царството Божие са в Бога. Как ще дойдете до Него, щом не Го познавате? За ония, които Го познават, е казано: „Аз и Отец ми ще дойдем и жилище ще направим във вас." Казано е още: „Това е живот вечен, да позная Тебе

Единнаго, Истиннаго Бога." Вън от познаването на любовта никаква философия не съществува. Любовта разрешава всички въпроси. Тя представя пълна торба, от която човек може да черпи всеки момент. Какво представя твоето знание за правене на хляб, за храносмилането, ако торбата ти е празна, и цял ден гладуваш? Парче хляб в торбата ти струва повече от всичкото ти знание. Знанието има смисъл, но при пълна торба с хляб. Иначе, ще философстваш, ще учиш хората, но ще поглеждаш към пълната им торба.

Като ученици, вие трябва да изучавате вътрешния смисъл на живота. Като четете Библията и Новия завет, не четете механически. За да разберете Словото Божие, вие трябва да се спирате върху Неговия вътрешен смисъл. Само по този начин ще усилите вярата си. Вие се нуждаете от вяра, която да устоява на външни и вътрешни бури, да не се разколебава от нищо. Как може да ви разубеди човек в изгряването на слънцето? Вие знаете, че слънцето всяка сутрин изгрява. Ако не го виждате, причината се крие другаде някъде, а не в самото слънце. Каквито промени да стават във външния и вътрешния живот на човека, слънцето постоянно изгрява и залязва. Едно нещо може да ви изненада: някога слънцето изгрява и залязва по-рано, а някога – по-късно. Това е в неговия път. Вие можете да не знаете, с колко минути по-рано или по-късно изгрява и залязва, но това е предвидено в движението на слънцето.

Тъй щото, кой каквото да ви говори, не се поддавайте на чуждото мнение. Понякога чуждото мнение може да ви хипнотизира, и вие да останете в тъмнина. Как ще вярвате на твърдението на някого, че слънцето няма да изгрее? Всичко може да стане в света, но слънцето неотклонно ще следва своя път. Правете наблюдения върху явленията в природата и вадете заключения. Дойдете ли до някакви положителни правила, не се колебайте в тях. Имате ли някакви духовни опитности, не се съмнявайте в тях. Те почиват на известни закони, които трябва да изучавате. Оставите ли съмнението да работи във вас, вие се разколебавате, внасяте смущение в съзнанието си. Всяко смущение пречи на правилното виждане.

Като се натъква на съмнения и на смущения, човек се отегчава от живота. Защо? Той мисли, че не може да постигне желанията си. Човек може да постигне всичко, каквото желае, но на определеното за това време. Може ли детето изведнъж да израсте? Дълго време майка му го повива и разповива, къпе го в коритото, докато един ден стане възрастен човек. Иска ли преждевременно да излезе от пелените и да си служи с магическата пръчица на баща си, това значи, че човек е дошъл до положението на онзи, който иска да се жени. Защо се жени човек? За да го обича някой. Той иска жена му и децата му да го обичат, но един ден ги изгубва, а с тях заедно и любовта им. После търси приятели, намира ги, но скоро ги изгубва. Търси богатство, но и него изгубва. След като прекара големи разочарования, той казва: Свърши се моят живот. Животът ти не е свършен, но свършиха се

твоите криви разбирания за живота. Сега ще започнеш отново, с нови разбирания. Докато дойдеш до новото, ще минеш през тъжната зона на живота.
Страшно е положението на човек, който е изпаднал в тъмнина. Дето погледне – навсякъде мрак. Спи той, обръща се натук-натам, дано дойде отнякъде малко светлинка. Няма човек в света, който да не е минал, или да не мине през това състояние. Страшно е това състояние, но не е безизходно. Привидно слънцето ще залязва, но пак ще изгрява. Не се разколебавайте във вярата си. Каквото да стане с вас и около вас, слънцето никога няма да загасне. Слънцето представя човешкото съзнание. То изгрява и залязва, но никога не загасва. Ще дойде ден, когато човек ще застане на такава височина, отдето ще вижда слънцето постоянно да свети. За него вече слънцето нито изгрява, нито залязва.
Докато расте и се развива, човек постоянно минава през светлина и тъмнина на съзнанието си. За да издържа на тия състояния, той трябва да има вяра в Бога, като център на неговия живот. Ако не се движи постоянно около този център, човек не може да расте и да се развива. Бог дава еднакви условия на всички души да растат и да се развиват, да постигнат своите желания. Къде ще намерите Бога? В себе си. Търсите ли Го вън някъде, в този или онзи, вие ще се заблудите, ще объркате пътя си. Объркате ли пътя си, всичко ще загубите.
Един богат младеж отишъл при един адепт да се учи. Адептът бил от самозваните учители. Ученикът искал от адепта да направи някакво чудо. Адептът казал: Ще направя едно чудо, но ако ми донесеш всичките си скъпоценности. Ученикът изпълнил волята на адепта. Той донесъл скъпоценностите си и чакал да види, какво чудо ще стане. – Затвори сега очите си и, докато не ти кажа да ги отвориш, ще седиш със затворени очи – казал адептът. Ученикът затворил очите си и чакал. В това време адептът обрал всичките му скъпоценности и изчезнал. Когато ученикът отворил очите си, не видял нито учителя си, нито торбата със скъпоценностите.
И тъй, като дойде някой самозван адепт при тебе и ти каже, че ще те научи на нещо особено, знай, че той ще вземе всичките ти скъпоценности и ще изчезне. Видите ли такъв учител, дръжте очите си отворени. За тия адепти и учители Христос казва, че са крадци и разбойници. Те не носят свобода на човешката душа, но я ограбват и заробват. Пазете се от учители, които не служат на Божественото, което носи изобилие в живота. Като знаете това, дръжте връзката си с Божественото и не мислете, че можете да имате реални постижения по механически начин. Реалното се придобива по реален начин.
Едно се иска от човека: съзнание за всичко, което върши; яде ли, пие ли, работи ли – всичко да става за слава Божия. Обезсърчи ли се човек, нека си помисли за Бога. Щом помисли за Бога и реши да живее за славата Божия, обезсърчението изчезва. Ще кажете, че работата ви няма да се нареди и

отпадате духом. Направете малко усилие над себе си и започнете да ядете. Щом хапнете малко хляб, неразположението ви ще изчезне. Хлябът внася сила в човека и го подтиква към живот. Щом се нахрани човек, слънцето в него изгрява. Гладът е залез, яденето – изгрев. Яденето, както слънцето, дава условия на човека да расте.
Когато се говори за слънцето като източник на живот, някои мислят, че като излизат сутрин да наблюдават изгрева на слънцето, ще придобият всичко, от което организмът им се нуждае. Ако разбират езика на слънцето, много нещо ще придобият. Не го ли разбират, нищо няма да придобият. Слънцето дава изобилно на ония, които могат да се свържат с неговите сили. Обаче, който е свързан със слънцето, и при 30° студ, пак може да се ползва от неговите лъчи. От съзнанието на човека зависи, колко енергия може да приеме от слънцето. Когато съзнанието на човека е пробудено, той се превръща в извор, който постоянно дава. Той има любов в себе си, която отправя към всички живи същества. Ако погледнете с окото на ясновидеца двама души, които се обичат, ще видите, че между тях става преливане на енергии. Като се обичат, енергията от Духа слиза върху тях и се прелива от единия в другия.
Като не разбират любовта, хората се страхуват да не я изгубят. *Любовта не се губи.* Тя обхваща цялата вечност. Който люби, той живее във вечността, в която радостта е непреривна. *Любете, за да живеете във вечната радост.* Не любите ли, вие сте във вечната скръб. Любите ли, вие ще бъдете в Божествения живот. В Божествения живот има само качване от едно стъпало на друго, обличане на нови дрехи и влизане във врати, които водят към радост и изобилие. В човешкия живот има слизане, събличане и излизане. Влезете ли за момент само в Божествения свят, благодарете за онова, което сте получили, и се върнете у дома си да си дадете отчет за всичко, което сте дали и взели.
И рече му Симон Петър: „Ти си Син на Бога живаго." Синът подразбира отношение, връзка между Божественото и човешкото съзнание. Тази връзка е като свещта, която посочва пътя на пътник, който се объркал в тъмна нощ. Тя е слънце за заблудения пътник. Както слънцето огрява нещата и показва пътя на човеците, така и връзката между Сина и Бащата озарява човешката душа и я подига. Слънцето осветява земята, а Божественото съзнание – душата. Божественото съзнание носи радост, светлина, знание и свобода за човека. Силата не е в свещта, но в онзи, който я носи. Силата не е в слънцето, но в Онзи, Който е зад него. Както човек носи свещта и осветява своя път и пътя на своите близки, така и Бог носи слънцето в ръката си. При всяко съмнение свещта изгасва, и човек остава в тъмнина. Започне ли да се моли, свещта отново свети.
Ще кажете, че това са детински обяснения. Искате ли философски обяснения, намерете някой философ, като онзи адепт, който ще ви каже да затворите очите си и ще ви обере. Ние проповядваме на хората да държат

очите си отворени. Ние правим чудеса, когато очите на хората са отворени. Когато слънцето изгрява, дръжте очите си отворени. Отвори очите си, да видиш голямото чудо на света – изгряването на слънцето. По-голямо чудо от това няма. Станеш ли сутрин да поздравиш слънцето и след това започнеш да работиш, ти можеш и учен, и богат, и здрав да станеш. Ти можеш да развързваш и да завързваш, както и когато пожелаеш. „Верният в малкото е верен и в многото." Колкото малка работа да ви е дадена, свършете я с любов. Тя ще ви донесе благословението на Бога. Не е ли доволен на малкото, каквито условия да му се дадат, човек нищо не може да постигне. Красивата и скъпа цигулка не може да направи ученика музикант. Труд, усилия, работа се иска от него. За да постигне нещо, той трябва да работи по четири-пет часа на ден.

Днес животът изисква от всеки човек усилена и съзнателна работа върху себе си. Всеки сам трябва да свири, сам да се упражнява. Никой на никого не може да работи. Вие можете да слушате другите да свирят, но за себе си сам ще свирите. Бог е дал най-голямото благо на човека – животът. Нищо друго не се иска от човека, освен съзнателна работа, направена с любов и благодарност. Какъв ще бъде краят на нещата, не мислете. Какво става, когато слънцето изгрява? Щом слънцето изгрее, изворите ще усилят течението си, нивите ще узреят, хамбарите ще се напълнят, хората ще се помирят и ще заживеят братски. Какво ще стане още? Мъртвите ще възкръснат. Какво ще стане още? Неправдата ще изчезне. Още? Правдата ще възтържествува и между хората ще настане мир, радост и веселие. Кога ще стане това? Когато очите на хората се отворят.

51. Лекция от Учителя, държана на
13 август 1930 г. Рила – 7-те езера.

1930_08_15 Упътвания и наставления
беседи пред младежки окултен клас

УПЪТВАНИЯ И НАСТАВЛЕНИЯ

Едно от важните неща в живота е вътрешната връзка. Каквото значение и да давате на нещата, ако нямата вътрешна връзка помежду си, те са без съдържание и смисъл. Как ще изразите мисълта си устно или писмено, ако между буквите, с които си служите, няма вътрешна връзка? Всяка мисъл, всяко чувство и всяко желание представят отделни елементи, между които трябва да има известна връзка. Не съществува ли никаква връзка между тях, човек непременно ще се натъква на мъчнотии и противоречия. Следователно, когато прояви едно желание, човек трябва предварително да го е обмислил и почувствувал и след това да го изяви. Ако между мисълта и чувството има вътрешна връзка, желанието може да се реализира и да даде добри резултати. Вие сте дошли на планината да придобиете известни опитности. Ако от опитностите, които имате, запазите в съзнанието си поне няколко образи, които можете да поставите в хармония и във вътрешна връзка помежду им, вие ще бъдете доволни и радостни. Не можете ли да запазите нито един образ в съзнанието си, вие ставате недоволни и кисели. Всеки иска да запази такива образи в съзнанието си, които хвърлят светлина върху пътя, по който върви.

Всички хора искат да им се открие нещо. Естествено е това желание, но трябва да знаете, че нещата се откриват постепенно, а не изведнъж. Ако се изкачвате на един планински връх, можете ли да го видите, докато сте още в подножието на планината? Може ли върхът да ви се открие изведнъж? Това е невъзможно. Нещата ще ви се откриват стъпка след стъпка, от подножието до самия връх. Когато стигнете на върха, тогава ще ви се открие цялата местност. С други думи казано: Когато стигнете целта, към която се стремите, тогава ще се реализират мислите и желанията ви. Всеки най-малък стремеж и всяка най-малка опитност в живота на човека го водят към върха, т.е. към неговата цел. Не се стремете изведнъж да стигнете върха. Поглеждайте към него, радвайте му се и знайте, че един ден ще се намерите горе, на най-голямата височина. Колкото по-висок и недостижим е върхът, към който се стремите, толкова по-добре - пред вас се откриват големи възможности и постижения. В стремежа си да стигне върха, човек придобива много от елементите на знанието, но ако не може да свърже тия елементи, вместо полза той си причинява вреда. Така е с всички науки. Например, някой изучава астрономия и астрология, но не може да свързва елементите им. Той изучава елементите на Сатурн, но не знае, как да ги използува. И в края на краищата, плаща данък на Сатурн, без да се ползва от доброто му влияние. Изучава елементите на Юпитер,

носи неговата грандомания, без да се ползува от благородството му. Изучава Венера, образува каша от елементите и, без да се ползува от плодовете и. Каквото посади в тази каша, всичко изгнива. Той знае, че трябва да обича, но как, какви условия са нужни за обичта, не знае.

Хората говорят за любовта, но още не са дошли до нея. Отсега нататък ще се изучава законът на любовта. Това, което днес наричат любов, не е нищо друго, освен качамак. И той е на място, но скоро се смила. Който яде качамак, скоро огладнява. Да придобие човек любовта, в широк смисъл на думата, това значи, да придобие безсмъртието. Който е придобил любовта, той разбира вътрешния смисъл на живота и се ползува от него. Само при любовта човек може да придобие знанието и мъдростта. Любовта е почва, в която знанието и мъдростта посаждат своите семена. Ако няма любов, знание и мъдрост, човек не може да бъде свободен. Свободният човек има на разположение материали, с които работи. Без материали той не може да се прояви. Ще кажете, че всичко това е Божия работа, Той трябва да го направи. - Бог е създал света, а ние трябва да го изучаваме. Земята е велико училище, с определена програма, която учениците трябва да изучават. Човек слиза на земята с голямо мнение за себе си. Той мисли, че много знае, но веднага го слагат в първо отделение, да учи азбуката. Докато не я научи, както трябва, постоянно го късат. Като пропада на изпитите, той страда, мъчи се и най-после съзнанието му се пробуди и разбере, че много неща не знае и трябва да учи. Много време минава, докато разбере, защо страда.

Два закона съществуват в света: закон на доброто и закон на злото. Доброто се прилага към добрите прояви на човека, а злото - към лошите. Ако праведният не постъпва добре, злото се прилага и към него. Например, един праведен иска да спаси някой грешник, да го върне в Царството Божие. Ако се заеме да работи върху него, да го очисти, да пробуди съзнанието му, да се разкае и да стане работник служител на Бога, това е друг въпрос. Обаче, ако иска направо да го вкара в Царството Божие, той скъпо ще плати. Нищо нечисто не може да влезе там. Като се очисти и разкае човек, пътят за Небето е отворен, но докато не мине през тези процеси, кракът му не може да стъпи в Царството Божие.

Когато страдат, хората са недоволни и се питат, защо идат страданията. Ние пък казваме, че страданията са на място. Когато страдат, хората придобиват знания и се облагородяват. Страшно е, когато страданията не се използуват, както трябва. Ако праведният страда, колко повече трябва да страда грешният. Да се стреми човек само към доброто, това значи да се е пробудило в него висшето съзнание, т.е. доброто в света. Щом това съзнание в човека заспи, злото непременно ще дойде. Когато любовта

отсъства, омразата заема нейното място. Когато истината в човека отсъства, лъжата присъства. Значи злото, омразата, лъжата запълват големи празнини в живота. Природата не търпи празни пространства. За да не се отварят празнини в живота ви, в които се настаняват злото, омразата и лъжата, като неканени гости, насадете всичко със семена от доброкачествени плодове. Нека животът ви стане райска градина. И нека след вас се опита злото да излезе с ножа си срещу вас. Вие ще бъдете неуязвими. И най-големият нож ще се стопи от топлината на вашето сърце. И голямото зло отстъпва пред светлината на вашия ум. Ако мисълта ви се движи с бързината на светлината, никаква външна сила не може да устои пред нея. Като знаете това, повдигнете вибрациите на мисълта си, да се движи с бързината на светлината.

Казвате: Лесно е да се говори, мъчно се постига. Наистина, има мъчни неща, но това, което говоря, не е мъчно. Например, мъчно е да носи човек земята на гърба си; мъчно е да се грижи за целия свят; мъчно е да се състезава със светлината. Но какво мъчно има в това, да учи? Щом е дошъл на земята, ще учи: и поет ще стане, и музикант, и художник, и учен, и философ. Мъчно ли е да напишете едно стихотворение? Мъчно ли е да нарисувате една картина, или да напишете една научна книга? Ще кажете, че за това се иска вдъхновение. Ако чакате да дойде вдъхновението и после да пишете, нищо няма да направите. Вземете перото и започнете да пишете - вдъхновението ще дойде. - Ама не съм поет. - Ще станеш! Като работиш известно време ще станеш поет. В първо време ще бъдеш ученик. Истинският поет се познава още като вземе перото и го натопи в мастилото. Всеки ученик трябва да бъде поет. Поезията е вътрешно състояние. Който няма това състояние в себе си, нищо не може да постигне. Без поезия, като състояние на душата, човек не може да бъде щастлив. Щом има поетично настроение, човек пише мисли, твори вътрешно. След това той може да изяви поезията си навън. Обаче, без вътрешна поезия, външната е само декламация. Следователно, истински поет е този, който живее това, което пише. Човек трябва да бъде поет, философ, мистик, учен вътрешно, и когато му остане свободно време, тогава може да изнесе вътрешното навън, пред света. Това значи истински поет, учен, философ, мистик. Гледате ли само на външната страна, ще изпаднете в заблуждение.

Като сте дошли на планината, вие трябва да бъдете готови на всякакви изненади. Вятърът и бурята не закъсняха да ви поздравят, дъждът - също. Атмосферното налягане е силно понижено, което показва, че далеч някъде е станало голямо земетресение. Вие платихте малко - палатките ви се събориха от вятъра, няколко колци се счупиха и прекарахте безсънна нощ. Не е лесно да се хармонизира човек с течението на силите на Природата.

При такива случаи, светиите са прекарвали в молитва и в дълбоко съзерцание. Така те са нагласявали със силите в Природата и са минали благополучно през големи изпитания. Сега и на вас казвам: Не се страхувайте, но изучавайте Природата. На каквито изненади да се изложите, работете с мисълта си, да се хармонирате с планината и със силите, които действат в нея. От влагата и дъжда можете да почувствувате болки в ставите, в краката, в гърба, но и това не трябва да ви плаши. Движете се, мислете върху всичко, което става около вас. Като трансформирате енергиите, които сте приели от планината, всичко ще мине. Планината иска герои, които я разбират и изучават. Когато децата безпокоят майките си, последните им дават бонбони. Щом видят бонбоните, децата стават мирни. Когато Природата ви смущава, вие трябва да приложите разумността си. Значи, за децата бонбончетата, а за хората в планината - разумност.

Един земеделец се оплаквал от плъховете, които се наплодили в хамбарите му. Той запитал едного: Какво да правя с плъховете? - Изпразни хамбара си, отговорил приятеля му. Това значи: когато изпитанието дойде при тебе, хвърли горната си дреха. То ще вземе дрехата ти и ще почне да я разглежда. В това време ти облечи нова дреха. Новата дреха представя новите възгледи за живота. В тях се крият Божествените, светлите мисли. Облечете се в дрехата на Божествената мисъл, за да се справите с всички изпитания и изкушения, с всички страдания и мъчнотии. Божествената мисъл прониква в съзнанието и в мозъка на човека. Следователно, насочете мисълта си към силите на Природата, към изпитанията и страданията, да измените теченията им. Щом измените теченията на отрицателните сили в света, това значи, че сте ги превърнали в положителни.

"Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на Небето. Каквото развържете на земята, развързано ще бъде на Небето." Този стих показва, че от човека зависи доброто му състояние. За да може да развързва и да завързва правилно, човек трябва да се откаже от стария си господар. Той говори за новото, а прилага старото. Той облича нови дрехи отгоре, а старите - отдолу - не може още да се откаже от тях.

Един млад човек разправя своя опитност, от която се вижда силата на навика. Той служил в казармата три години, като прост войник, след което се уволнил. Един ден се разхождал из града и срещнал своя ротен командир. Макар и свободен от военната си служба, облечен в цивилни дрехи, той застанал мирно и отдал чест на ротния си, който се усмихнал и му казал: Няма защо да ми козируваш! Младият човек веднага се опомнил, че не е вече войник. По стар навик, той бил той бил готов да козирува на всеки офицер. Външно не е военен, но вътре още носи мисълта за

военщината.

Следователно, всяко нещо е смислено, когато се извършва на време и на място. Казват, че човек не трябва да има много желания. Не е лошо да има желания, но те трябва да се проявят на определеното за тях време. Не е лошо човек да яде, но важно е, как яде и какво яде. Забелязано е, например, че ако яде след залязване на слънцето, той не се чувства така добре, както, ако е вечерял преди залязване на слънцето. При това, когато яде, човек трябва да бъде добре разположен и да благодари за храната, която му е дадена. Да яде с благодарност и с разположение, това значи, да върши велика работа. Когато човек е недоволен от работата, която върши, в него става обратна реакция, вследствие на което кръвообращението му не е правилно.

Като ученици, от вас се иска вяра и безстрашие. Вярвайте в бъдещето, което иде. В него се крие новото, към което всяка душа се стреми. Животът има смисъл - не се съмнявайте в това. Трябва ли да се съмнявате в Онзи, Който ви е създал, Който се грижи за вас и всеки ден ви изпраща своите блага? Всичко, което ви обикаля, е създадено за вас. Ползвайте се разумно от светлината, от въздуха, от изворите, от плодовете, от цветята и тревите. Докато сте на планината още, ходете боси по два-три часа на ден. Когато слънцето грее, тревата е топла, а камъните са добре напечени. Използвайте тези часове, да се свържете с енергиите на земята. Привилегия е за човека, да ходи от време на време бос, главно по ливади, поляни и канари. Това не се отнася за градовете, където и тревите, и камъните са покрити с прах.

Като сте дошли на планината, ползвайте се от нейните блага. Например, ако ви боли стомах, сварете си малко равнец. Против кашлица, сварете малко синя тинтява и пийте от тази вода. Ако някой от вас е простуден, нека се качи два-три пъти на някой връх, да се изпоти добре. След това да изпие две-три чаши гореща вода и да се преоблече. Качвайте се по върховете, да предизвиквате дълбоко дишане. Това е особено добре за онези, които страдат от асма, както и за ония, които са предразположени към затлъстяване. Планината крие в себе си всички условия за лекуване и придобиване на знания. Правете наблюдения, да познавате промените на времето по облаците, по ветровете, по изгряването и залязването на слънцето. За да правите наблюдения си спокойно, без страх от простуда, трябва да бъдете добре облечени. Всеки трябва да си носи дебели, вълнени дрехи, чорапи, мушама. Който е дошъл на планината, трябва да се върне с известни знания. Иначе, малка полза ще има от пребиваването си на планината. За да не се простудява, човек трябва да пази топлината на тялото си. Между външната температура и температурата на тялото трябва да има равновесие. Ако тия температури са резки, човек лесно се

простудява. Не забравяйте следното правило: щом се изпотите, веднага трябва да се преоблечете. Никога не оставяйте потната риза да изсъхне на гърба ви.

Това са методи, които имат отношение към физическия живот на човека. Дойдете ли до духовния живот, там молитвата има голямо значение. Прилагайте молитвата като метод за работа в духовния свят. Чрез молитвата вие се свързвате с Бога външно и вътрешно. Ще търсите Бога вътре и вън от вас, но не едновременно. Ще знаете, че Бог е извън вас и вътре във вас. Той ви ръководи и външно, и вътрешно. Следователно, ще се свързвате с Бога и външно, и вътрешно и ще Му благодарите за всички условия, които ви дава. Отклоните ли се от пътя, по който о ви води, сами ще се натъкнете на страдания.

Ще кажете, че може и без духовен живот. Както не може без физически живот, също не може и без духовен. Духовното в човека е основа на бъдещия му живот.

Като ученици, вие трябва да работите във всички области на науката и на живота, да развивате дарбите и способностите си, да усилвате ония от тях, които са слаби. В някои хора паметта е слаба; други казват, че наблюдателността им е слаба; трети нямат постоянство и т.н. Като не могат да постигнат желанията си, мнозина се обезсърчават и казват: Толкова време живеем на земята, и нищо още не сме направили. По-добре да си заминем оттук! - Не се говори така. И да заминете за онзи свят, пак нищо няма да постигнете. Затова, докато сте на земята, работете съзнателно и с любов, да свършите училището, в което сте дошли. Вечно няма да бъдете на земята, но докато сте на нея, използвайте времето разумно.

Земята е велико училище. Радвайте се, че сте ученици в това училище, и се молете, работете, да свършите науките си добре. Колкото и да се оплаквате от условията на земята, по-добри условия от сегашните не можете да намерите. Един ден и земята ще се преобрази, ще стане като млада булка. Днес тя е кърмачка на всички хора, на всички живи същества. Когато децата и не слушат, тя се поразтърси малко, уплаши ги, и те се стреснат, започнат да учат. Голямо участие, големи грижи поема земята за развитието на човека.

И тъй, като ученици на Новото учение, вие трябва да служите на Бога, с цел да допринесете нещо, а не само да взимате. От спечеленото ще оставите една малка част за себе си, а останалото ще раздадете на ония, които се нуждаят от него. Вашето благо никой не може да отнеме, но и

чуждото не може да ви се придаде, ако някой доброволно не го отстъпи.

Желая ви сега, да бъдете чисти и светли, както и Небето днес. Желая ви да напълните торбите си с радост и веселие и да се върнете по домовете си, като занесете нещо от планината и на своите близки.

- Само Божията Любов носи пълния живот.

48. Лекция от Учителя, държана
при Седемте рилски езера
на 15 август, 1930 г. Начало: 10:00

1930_08_17 Благословена между жените
рилска беседа

БЛАГОСЛОВЕНА МЕЖДУ ЖЕНИТЕ

И като влезе ангелът при нея, рече: „Радвай се благодатная! Господ е с тебе: благословена си ти между жените"
Лука 1:28

Ще прочета първата глава от Евангелието на Лука, която наричам научна глава.
„И нямаха чадо, понеже Елисавета бе неплодна; а и двамата бяха заматоряли във възрастта си." (– 7 ст.). – У евреите тогава нямаше по-голям позор за една жена, да бъде безплодна, да няма деца.
И яви му се ангел Господен, стоящ отдясно на кадилния олтар." (– 11 ст.).
„И Захария, като го видя, смути се и страх нападна на него." (– 12 ст.). – Когато човек не разбира някои неща, той се страхува от тях. Дето има страх, там всякога има неразбиране на нещата.
И като влезе ангелът при нея, рече: „Радвай се благодатная! Господ е с тебе: благословена си ти между жените!"
Всяка идея има смисъл само тогава, когато е правилно разбрана. Най-красиви думи за затворника са тези, с които го освобождават. Няма по-велик момент за него от този, когато се отвори вратата на затвора и му кажат: радвай се, денят на твоето освобождение дойде! Най-красивите думи за ученика са тези, с които му съобщават, че той свършва учението си с отличие. Чуе ли тези думи, ученикът се зарадва и се връща у дома си, при своите. Най-красивите думи за болния са тези, с които му съобщават, че той е здрав вече и се освобождава от веригите на болестта. Най-красивите думи за бедния са тези, с които му се казва, че от днес вече той е осигурен, че сиромашията дига веригите си от него и го освобождава.
Човек трябва да разбира вътрешно живота. Смисълът на живота не седи в учеността, нито в богатството, нито в силата. Най-великото нещо на земята е самият живот.
Има три положения, чрез които животът се изразява правилно: растене, развитие и узряване, т. е. даване плод. Кога растенето е правилно? – Когато има една подбудителна причина, която го усилва, както това става и с растенията. Това, което расте в живота, то е душата. Туй, което повдига душата и усилва растенето, то е духът. Животът пък е резултат на вътрешното развитие на душата и на духа. Значи, животът е плод на усилията от работата на душата и духа. Докато не познава живота, човек не може да познава нито душата, нито духа. И затова, когато се говори за живота, ние подразбираме неговия дълбок вътрешен смисъл. Някой казва:

аз искам да разбера духовния живот. Който иска да разбере духовния живот, той трябва да отиде на небето, да живее между ангелите. Ако ангелът иска да разбере земния живот, той трябва да слезе на земята, да живее между хората. За земния живот ангелът е толкова голям невежа, колкото човекът за духовния живот. Един ангел не може да разбере как е възможно човек да греши; човек пък не може да разбере, как е възможно да не греши. По това, именно, се различават ангелите от хората. За ангелите има само една невъзможност: те не могат да грешат. Обаче, слезе ли един ангел на земята и се облече в плът, той вече разбира, какво нещо е грехът, какво нещо са грешките. Когато хората се освободят от плътта си и отидат на небето, и те ще бъдат праведни, ще живеят чист и свят живот, като ангелите.
И тъй, за да разбере естествените процеси в природата и в живота, човек се нуждае от познаване на известни правила и закони. Не е достатъчно само да схваща отделните явления и факти, но същевременно той трябва да разбира и техния дълбок смисъл. Например, някой иска да бъде богат. Не е достатъчно само да иска богатство, но той трябва да знае, защо го иска. Друг казва: веднъж сме дошли на земята, важно е да прекараме този живот. Питам: как ще го прекарате? Безразлично ли е как ще прекарате живота, който ви е даден? Ще представя няколко положения за изяснение на този въпрос. Да допуснем, че някой прекарва живота си в кочина, дето му донасят на ден по пет яденета, но дойде ли Коледа, веднага турят ножа на гърлото му. Питам: какъв смисъл имаше яденето за този човек, щом му отнемат живота? Или, да допуснем, че някой живее в голям разкош, има много богатства, но един ден го хванат разбойници в гората и го убият. Какъв смисъл имаше богатството за него? Има ли смисъл такова прекарване на живота? Да прекарате по този начин живота си, то е все едно да се качите на някой параход, за да преминете океана, и параходът спира всред океана. Какъв смисъл има такова преминаване на океана? Има ли смисъл да се качите само на такъв параход, който няма да ви прекара през океана, а ще ви остави на половината път?
Мнозина казват: да става, каквото ще. Не е така. Нещата трябва да стават разумно. Да допуснем, че някои хора си представят живота като права линия. Тази права линия означава дълъг път, т. е. свят на едно измерение. В този свят се виждат главно две точки, между които може да се прекара права линия. Движи ли се човек само по тази права линия, той се намира в света на ограниченията. Между две точки може да се прекара и крива линия, но, изобщо, всички хора които се движат само около себе си, те са в света на едното измерение. Казвате: освен правата линия, ние виждаме и колело. Хора, които при движението си образуват колело, и те са в света на едното измерение. Един ден това колело ще спре. Защо? – Защото се е превърнало в плоскост, т.е. дошло е в света на двете измерения. Значи, при особено стечение на обстоятелствата, колелото се превръща в плоскост, и

тогава вие казвате: ние виждаме света в плоскост. Когато човек живее само в едно измерение, той може да стане инженер, да прави изчисления на дължината на правата линия; той може да измерва разстоянието от земята до небето, от земята до слънцето, до Сириуса или до други небесни светила и планети. Когато човек живее в света на двете измерения, т.е. в плоскост, той може да стане земледелец, да оре и да сее; в него вече се явяват желания. Човекът на желанията живее в света на двете измерения, в плоскостта. Той казва: какво стана с мене, не зная. По-рано бях инженер. Казвам: ти не вървиш, както по-рано, по една линия, а по хиляди линии. Ти се движиш в две посоки, вследствие на което се намираш в противоречие със своите желания, които всеки ден никнат у тебе, като гъби.

Много от съвременните хора се намират в противоречие със своите желания и казват: какво да правим със своите желания? Как да се освободим от тях? Човек трябва да се освободи само от своите излишни, ненужни желания, и затова трябва да учи закона на растенето. Той ще учи този закон от растенията. И растенията имат свои желания, и те искат да живеят като хората. Всеки, който не разбира закона, по който желанията растат, казва: убий всяко желание в себе си! Лесно е да се говори, махнете това желание, махнете онова желание, но питам: като изкорените едно желание от себе си, какво ще турите на негово място? Можете ли да турите камък на местото на едно желание? Няма по-глупаво нещо от това, да туриш камък на мястото на някое желание. По-добре е на мястото на някой паметник да поставиш едно плодно дърво, или едно растение; по-добре е да родиш едно дете и да го възпиташ, отколкото да направиш една бесилка, на която да бесят хората. Защо ни са бесилки? Защо ни са мъртви паметници? Ще кажете, може би, че те ще останат спомен за старите времена на човечеството. Кое е по-хубаво: да ходиш на гроба на майка си и на баща си, да ги поливаш с вино, да плачеш над тях, или те да бъдат живи и да се разговаряте помежду си? Който разбира закона на двете измерения, той ще разбира и закона за растенето на растенията. Като отглеждате растенията, вие ще научите от тях закона на третото измерение, защото те растат в третото измерение. Едва сега съвременните хора започват да живеят в третото измерение, и затова се учат да хвърчат с аероплани из въздуха. Някой се качил на аероплан, но аеропланът се развалил нещо, и авиаторът пада, счупва крака, ръката или главата си. Друг се качил на някоя планина, подхлъзнал се на някой камък, паднал и счупил крака си. Или пък завалял сняг на планината, и той се простудил. След всичко това хората казват: не струва човек да се качва на високи места. Казвам: преди всичко човек трябва да изучава свойствата на своите желания, както и законите, условията, при които те растат. Това значи да живее човек в третото измерение. Какво означава триъгълникът, например? За учения човек триъгълникът не е нищо друго, освен една

реалност, т. е. едновременно проектиране на три вида сили във висшия свят. Днес за триъгълника се говори като за фигура, която има три страни и три ъгъла. Обаче, ако го наблюдавате и проучавате дълго време, ще видите, че той не е постоянна величина, но постепенно се изменя, като минава в четириъгълник, после в петоъгълник, в шестоъгълник, в седмоъгълник и т. н. Това показва, че самата реалност в света се видоизменя. Значи, тия сили, които се крият в триъгълника и в неговите видоизменения, действуват в света. Вън от тях действуват и други сили, които вие не познавате. Например, вие виждате, че около вас се движат мъгли; тези мъгли се предизвикват от сили, които вие не знаете. Ще кажете, че вятърът докарва мъглите. Ами кой предизвиква вятъра? Зад вятъра, зад мъглите има други сили, които вие трябва да изучавате. Вятърът и мъглата са резултати, именно, на тия сили. Докато не изучите силите, които действуват в природата, вие винаги ще се намирате в противоречия. Съвременните метеоролози, които изучават само резултатите на силите, каквито са мъглите, облаците, ветровете, не са още истински метеоролози.
Истинският метеоролог трябва да знае не само външните сили, които действуват в природата, но и вътрешните, които им противодействуват. Той трябва да знае, кога ще има мъгли, кога слаби ветрове, кога циклони, кога годината ще бъде суха, кога влажна, кога ще вали сняг и т. н. Ако този метеоролог иска да отиде на разходка на някой планински връх, той трябва да си послужи с известни инструменти, с които да определи, какво ще бъде времето, и тогава да тръгва. Всеки човек може да развие в себе си това чувство, посредством което да влиза във връзка със силите на природата и да ги разбира. Има ли това чувство, той няма нужда от никакви външни инструменти. Една от задачите на всички хора е да образуват връзка с разумността на природата. В това отношение всеки човек, с когото завързваме познанство или приятелство, ние трябва да го изучаваме като израз на природата. Да познаваш човека, това подразбира, преди всичко, да познаваш природата. Лесно е да се каже, че познавате Ивана, Драгана, Стояна. Да познаваш Ивана, например, ти трябва да знаеш подробно неговите сили и способности, с които той се отличава от другите хора. Да кажеш за някого, че е отличен музикант, или отличен философ, или виден учен, ти трябва дълбоко да си убеден в това. Неговата музика, или неговата философия, или неговата ученост трябва да е призната от хора, които седят по-високо от него.
И тъй, изучаването на духовния свят не трябва да става само от страх, че има и друг свят, че носим отговорност пред него. Изучаването на духовния свят трябва да става съзнателно, от любов. Ако днес кажете някому, че той може да се разговаря с баща си, който е заминал за онзи свят, той ще се стресне, ще каже: как е възможно да се говори с умрял човек? Преди всичко, хората сами са създали убеждението, че човек умира. Щом е така,

кажете, що е смъртта. Да бъде човек мъртъв, значи да се парализират всички негови удове и способности, а остава да действува само един център, само едно голо съзнание, без всякаква външна връзка. Такъв човек се намира в замръзнало състояние, подобно на това, в което са били намерени някои допотопни животни. Жабата може да замръзне, сред векове отново да се размрази, и животът й пак да се прояви. Според нашите научни схващания, хората сами създават ограниченията и заблужденията в своя живот. Това се дължи на неправилно разбиране на живота. Запример, хората изучават физическия живот, както и духовния, но не учат това, което е в действителност. Когато хората изучават Любовта, те не разбират, какво представлява тя. Какво влиза в Любовта? – Животът. Имаме ли Любов, в живота ни трябва да влиза повече светлина. В светлината трябва да се прояви повече свобода. Значи, животът, светлината и свободата са условия за проявлението на Любовта. Там, дето животът, светлината и свободата не се увеличават, това показва неправилно проявление на живота. Това е ограничен живот.
Някой казва: аз имам много любов. – Радвам се, че срещам такъв човек, но животът ти увеличава ли се? – Горе-долу. – Ами светлината ти увеличава ли се? – Мъжделее само. – Ами свободата ти как е? – И тя е малка, доста съм ограничен от външните условия. Щом имам тези данни, аз веднага вадя картата си, правя своите изчисления и мога да предскажа на този човек, какво ще се случи в живота му. Ще му кажа, как ще свърши училището, коя година ще боледува, дали ще бъде беден или богат човек. – Отде знаеш това? – От степента на твоята любов. Щом любовта ти не увеличава твоя живот, щом животът не увеличава светлината на твоя ум и щом светлината на ума ти не увеличава твоята свобода, всичко в тебе е затворено, и ти не можеш да растеш и да се развиваш. Какво може да се очаква от човек, който няма вътрешен стремеж в себе си? Той не може да расте, не може да се развива. Дойдат ли горещи дни, водата в него ще пресъхне. Защо? – Защото този човек има малко вода в себе си. Като отида при някой извор, аз мога да предскажа, дали този извор ще пресъхне скоро. Когато водата на извора е топла, той скоро ще пресъхне; когато водата на извора е студена, той не пресъхва скоро. Изобщо, студените извори не пресъхват. Като казвам, че топлите извори пресъхват лесно, аз не разбирам ония извори, които извират от дълбоко. Дълбоките извори са студени, но при преминаването си през земните пластове, те постепенно се стоплят и излизат на повърхността като топли извори. Лесно пресъхват ония топли извори, които нямат голяма дълбочина.
Оттук можем да извадим следния закон: студените хора извират от дълбоки места; горещите хора извират от плитки места. Някой казва: студен човек съм. – Студен си, защото извираш от дълбоко. – Сгорещил съм се, горещ човек съм. – Внимавай да не се сгорещиш повече, отколкото трябва, защото ще се намериш пред голяма опасност. Когато студеният

замръзва, и когато горещият се стопява, и двете положения са лоши. Обаче, когато студеният не замръзва, и когато горещият не се стопява, и двете положения са добри. Тогава в природата се явяват условия за дъжд. В сегашния живот топлината е по-опасна от студа. Ако някой човек се подложи на замръзване по специален начин, студът няма да го повреди. Той може да се запази в това състояние цели векове и после пак да се размрази. Размразяването трябва да става от опитни хора. Те оставят замръзналия човек вън, на студено, и постепенно го разтриват, докато възстановят кръвообращението му, и по този начин му възвърнат живота. Рече ли невежият да направи опит със замръзнал човек, да го размрази, той ще го внесе в топла стая, дето ще го умори, или най-малко ще го осакати. Значи, сиромахът не трябва да става богат. Защо? – Защото той не може да използува новите условия, в които се намира. Тогава сиромахът ще се намери в положението на замръзнал човек, внесен в топла стая. Казвам: когато природата поставя никого в известни ограничения, тя има предвид неговото благо. В този смисъл сиромашията за човека е също такова благо, каквото е и богатството. Като не разбират този закон, хората не използуват правилно нито сиромашията, нито богатството, вследствие на което и от едното, и от другото благо се явяват големи недъзи. И тогава, нито богатството е употребено на място, нито сиромашията.
Сиромашията е условие да се родят велики черти в характера на човека. Външно великите хора не са били богати. Тяхното богатство се заключавало в знанието им, в характера им, както и в добродетелите им. Да бъдеш сиромах, това не показва, че нямаш условия за растене и развитие. Когато природата постави човека при ограничителни условия, с това тя цели да предизвика, скритите сили, скритото богатство на неговата душа, да се изявят навън и да заработят за неговото повдигане. За да намери човек скритото богатство в себе си, от него се изисква вяра.
Днес хората влизат вече в закона на положителната вяра, която почива на данни, на известни факти. Само тази вяра може да създаде наука. Ако човек вярва без да работи, без да учи, това е суеверие. В това отношение учените хора са много внимателни. За да се произнесат по някой въпрос, те дълго време правят наблюдения, изследвания, и тогава само се осмеляват да предадат фактите като положителни. Например, те от векове наблюдават луната, искат да се произнесат с положителност върху живота там. Те следят, изучават, какви промени стават на луната, за да разберат, дали там условията на живота са разнообразни. Ако са разнообразни, значи и там има условия за развитие на същества. Едни учени казват, че и на луната има условия за живот, други учени отричат това. Те се коригират едни други, допълват се, докато най-после се доберат до верни факти. И само върху тия факти може да се гради истинска наука. По същия начин и човек, като изучава живота си, като изучава себе си, трябва да се основава на верни, а не на мними свои прояви. Някой човек си мисли, че е

музикален. Той трябва абсолютно да се убеди в това. Как ще се убеди? Като чуе някое музикално произведение и може още от първия път да го запомни, той е роден музикант. Някой пък мисли, че има силна памет. Кой човек е паметлив? – Този, който, като чуе нещо веднъж, веднага го запомня. Трябва ли десет път да му се повтаря, за да го запомни, той не е паметлив човек. Същият закон е верен и по отношение на духовния свят. Който е духовен, той веднага разбира духовните работи. Който не е духовен, с часове може да му се говори и пак ще остане нещо тъмно в съзнанието му.
Под думата „духовен" човек разбираме, който живее в по-висок свят, в света на четирите измерения. Той разбира четири точки, четири положения, в които се движи. Духовният човек вижда и през планините, и затова слънцето за него никога не залязва. За него нощ не съществува. И нощем той се движи в светлина. Човекът на четвъртото измерение не се нуждае от лампи, той всякога е в светлина. Срещнете ли такъв човек на земята, той може за всичко да ви говори, но за своята духовна лампа, с която осветява всичките си пътища, нищо няма да ви каже. По този въпрос той мълчи, като риба. Тръгнете ли на път вечерно време с такъв човек, той ще ви прекара през най-тъмните места и ще върви свободно, безпрепятствено, както през деня. Ако го попитате, защо върви тъй свободно в тъмнината, той ще ви каже, че от баща си, от майка си е наследил способността да вижда в тъмнина. И после ще прибави: и някои животни имат тази способност да виждат добре в тъмнината.
И като влезе ангелът при нея, рече: „Радвай се благодатная!" Ангелът е разумното начало, което може да посети човека. Всеки може да бъде посетен от ангела на разумността. Някой казва: да бях аз на мястото на Мариам! Всеки човек може да бъде на мястото на Мариам. Ще дойде момент в живота на всеки човек, когато той ще зачене и ще роди нещо велико, хубаво. Ще дойде ангел при него и ще му каже: радвай се, защото си намерил благодат пред Бога! За да дойде този момент, ние трябва да имаме абсолютна вяра, да не се съмняваме. Ангелът дойде при Захария и при Мариам. Захарий се усъмни малко и го запита, как може да стане това. Щом ангел ти се явява, не питай. Вярвай в това, което той ти казва. Никакво съмнение, никакво ровене! Какво правите, като посеете едно семе, или растение? Посадите го, полеете го и го оставяте да расте. Вземете ли да го ровите, да го бутате, да видите, как се развива, вие ще го осакатите. Как ще го проучавате? – По листата, по цвета и по плода му. Ако листата му през време на растенето са зелени, ако цъфти на време и и ако завързва на време, тогава и корените му са здрави. Ако листата му не са зелени, ако не цъфти и не завързва на време, тогава корените му са слаби, хилави. И при този случай пак няма да ровите корените му, но ще го наторите добре и ще го поливате редовно. Никога не ровете корените на растенията!
Казвам: като имате пред вид това правило, не се ровете и в корените на

вашия живот! Например, когато човек направи погрешка, неговата задача е да коригира погрешката си, а не да се рови в нея, да търси причините, виновниците за нея и с това да се мъчи да се оправдае, или пък накаже. Не се ровете в злото, в погрешните и престъпленията! Човек не е единственият отговорен фактор за своите погрешни. Когато разглежда научно една своя погрешка, той трябва точно да знае, каква част от тази погрешка се пада на него и каква част на другите. Препятствията и спънките, които човек среща в живота си, част от тях може да се дължи на обществото, друга част на разумните същества, трета част на природата, а една част от тези препятствия може да са поставени от Бога. По този начин всеки човек е поставен на ред изпитания, без да знае той, каква велика цел се крие в тези изпитания, Ако човек не разбира закона на растенето, той ще извади криви заключения за живота си и ще каже: Господ не мисли за мене, Той ме е оставил на земята само да страдам и да се мъча. Питам: по какъв път този човек е дошъл до заключението, че Бог го изпратил на земята само да страда? Де са неговите данни, чрез които той е дошъл до това заключение? Ако няма никакви факти, никакви научни данни, неговото заключение е основано само на предположения, на хипотези. Сега пък ние можем да извадим заключението: всяко твърдение, основано само на хипотези е толкова сигурно, колкото е сигурно положението на къща, основана на пясък. Една мома среща на пътя си един момък, който я спира и й казва: госпожице, много си красива. По-голяма красавица от тебе не съм виждал. Щом те видях, сърцето ми трепна. Тази мома повярва на думите на момъка, и през целия ден тя се чувствува доволна, щастлива, убедена, че като нея няма друга мома, толкова красива. Една нейна приятелка, като я вижда тъй самодоволна и горда, казва й: виж, аз имам в джоба си едно огледало, огледай се в него, да провериш, дали действителността отговаря на думите, които момъкът ти казал. Тази мома отдавна не се оглеждала в огледало и послушала другарката си. Като се видяла в огледалото, махнала го недоволно настрана и казала на другарката си: вземи си огледалото назад! Тя била недоволна, защото не се видяла тъй красива, както си въобразила; освен това, като погледнала дебелите си устни, с които мязала на негърка, още повече се ужасила. Не е лошо, че устните на някой човек са дебели, но дебелите устни говорят за известна деформация в човека. Тази деформация е предизвикана от застой в астралния му живот. Такъв човек е сял градини, ниви, лозя, но няма кой да жъне, да ги обработва. Той започнал да гради къща, но и нея недовършил. Изобщо, всичките му работи са останали недовършени. Хора с дебели устни са малко мързеливи. Такива са и негрите. Ако устните на човека са много тънки, и това не е добре. Има определена мярка, доколко устните на човека трябва да бъдат дебели или тънки. Дойде ли тази естествена мярка, енергиите в чувствата на човека са хармонични. Енергиите в чувствата и мислите на човека трябва да се разпределят

правилно, да има естествен изблик в тях. Следователно, ако имате дете с дебели устни, вие трябва да знаете, по какъв начин да го възпитавате, за да въздействате на неговите енергии. Ще кажете: Господ го е създал такова. Че Господ го е създал такова, това не подразбира, че и такова трябва да остане. Това дете расте, развива се, намира се в ръцете на своите родители и учители, които трябва да се грижат за неговото възпитание. Майката, бащата имат задача да работят освен върху себе си, още и върху своето дете.
Аз привеждам този факт, защото някога и вие ще почувствувате своите дебели устни. Няма човек, който да не е почувствувал поне веднъж в живота си устните си дебели. Щом чувствата у човека се възбудят чрезмерно, той вижда вече устните си надебелели. Когато някой стар човек се влюби, българите имат една поговорка за случая: „Пази Боже, старо бунище да се запали!" Роди ли се желание у човека да стане богат, устните му надебеляват; роди ли се желание да стане учен или силен човек, устните му пак надебеляват. Това са желания, които трябва да се реализират, но не само временно. Да реализираш дадено желание временно, това значи да оставиш корена му вътре в тебе, да продължава да живее и да те измъчва. Една млада мома от Сливен обичаше един млад момък, добър човек, който живееше чист живот, прекарваше в пост и молитви, искаше светия да стане. Момата пък искаше да се ожени за него. Аз й казвах, че този момък е добър, но не е за нея, тя няма да бъде щастлива с него. – Нищо, нека не бъда щастлива, но искам да живея с него поне три деня. Най-после тя постигна желанието си: ожени се за него, и скоро се разочарова. Той не работи нищо, живее на гърба й. Тя работи и го храни. Срещам я един ден и я питам: доволна ли си от живота си? – Ако тогава имах тази опитност, каквато сега имам, един час не бих желала да живея с него. При това, той беше отличен момък, идеалист, но това, което тя търсеше, не можа да го намери в него. Желанието, стремежът й беше добър, но методът, по който искаше да го реализира, не беше прав. По същия начин и желанията, стремежите на хората може да са прави, но методите, пътищата, по които те искат да ги реализират, не са правилни. Наистина, всяко желание, всяка мисъл на човека трябва да се реализира. Но кога? – Когато тази мисъл, това желание служат за растенето, за самоусъвършенстването на душата.
Казвам: всички страдания, изпитания и препятствия в живота на човека целят пробуждане на висшето съзнание в него, т. е. да се роди нещо велико в душата му. Това виждаме в двата примера за Елисавет и Мариам. Първата роди Иоан Кръстител, а втората – Христа – Спасителят на човечеството. Разгледайте тези примери, като символи в духовния си живот и ги приложете. Не се спирайте върху буквалното им значение. Ако разгледате тези факти в буквален смисъл, вие ще почнете да изучавате историята за идването на Христа, кога се е родил, как се родил и т. н. Нещата лесно се проверяват. Как? От резултатите им. Ако разгледате

резултатите на сегашното християнство, например, ще разберете, че има нещо криво в неговите методи. И наистина, стремежите на християните са прави, желанията им – също, но методите, които те прилагат, са криви. Вследствие на кривите методи християнството не постигна това, което можа да постигне. Християните възприеха методите на езичниците, с което внесоха големи заблуждения. Днес християните трябва да коригират своите методи за постижения. Задачата на християнството не седи в доказване съществуването на Бога. Още преди Христа гръцките философи се занимаваха с въпроса за съществуването на Бога. Задачата на християнството беше да се създаде връзка между всички души, да растат, да се развиват, да се освободят от ограниченията и от робството на греха. Друга главна задача на християнството беше повдигането на жената.
И тъй, всеки от вас трябва да зачене и да роди в себе си пророк, като Иоан Кръстител, и Спасител на своята душа, като Христа. И апостол Павел казва: „Родих ви." Ако вземете неговите думи в буквален смисъл, това е невъзможно. Днес само жената ражда. Тогава, какво означават думите на апостол Павла? Той подразбира друго: да роди човек нещо велико и красиво в своята душа. Разберете ли раждането в буквален смисъл, вие ще се натъкнете на ред противоречия. При това, вие не можете да бъдете и в положението на Мариам. Никоя друга жена не може да бъде в нейното положение, защото явленията в природата не се повтарят. Във физическия свят всяко явление при дадени условия може да се извърши само един път. Втори път нито условията могат да се повторят, нито явлението може да се извърши по същия начин. В света съществува пълно разнообразие. Обаче, всички стремежи и желания на човека се реализират. Когато не се реализират желанията и стремежите на хората, те живеят във физическия свят. В Божествения свят, обаче, всички желания се реализират.
И тъй, съществува един свят, в който радостите са реални, а скърбите – привидни. Този свят е светът на ангелите, на светиите, на съвършените същества. Този свят е Божественият. Съществува и друг свят, в който радостите са привидни, а скърбите реални. Той е физическият свят. Човек може да живее в Божествения свят, ако има абсолютна, положителна вяра в себе си. Имате ли тази вяра, вие ще възкръснете. Силна ли е вашата вяра, ако тя не може да ви възкреси? Ако вие носите, като Крали Марко, нож, запасан на пояса си и не можете с него да отсечете една сламка, какъв нож е той? Остър, здрав нож е този, с който, като докоснете само някой голям камък, или някоя канара, тя да отхвръкне на разстояние. Остър нож е този, с който при един замах само отрязвате дървета, дебели по два метра. Какъв е вашият нож? Вие ударите с него една сламка, и ножът ви отхвръква настрана. Не е здрав, не е направен добър вашият нож. Вие с вашата слаба вяра представлявате такъв нож, който лесно се чупи.
Ние говорим за силна вяра, която всичко преодолява. Вяра, която не може да се справи с мъчнотиите в света, не е нито Крали-Марковият нож, нито

ножът на някой ангел. Когато някой ангел простре ножа си по движението на земята, тя се отдалечава от него, заобикаля го. Отдалечаването на земята от ножа на ангела, учените наричат отклонение на земята. Когато някой ангел иска да опита силата на своя нож, той го проверява по отклонението на земята. Колкото повече се отклонява земята, толкова ножът на ангела е по-силен. Щом забележи отклонението на земята, ангелът вече не прави втори опит.

Казвам: вие се нуждаете от мощна, силна вяра, за да преминете благополучно пътя, по който се движите. Цялата земя да се преобърне, вие трябва да имате вяра, че светът, в който живеете е изправен, и не може да ви се случи нещо, което да скъса връзката ви с живота. Няма сила в света, която може да ви отклони от пътя, освен вие самите. Двата примера с Елисавет и Мариам нека ви бъдат като образци в живота. И вас един ден ще ви посети вашият ангел, но гледайте да не онемеете. Ако онемеете, и това не е лошо, защото казано е, че мнозина ще онемеят като видят Бога, но ще знаят, че вярата им е слаба. И като неми, идеята им пак ще се реализира. При това, Мариам имаше голямо изпитание. Иосиф искаше, да я напусне, усъмни се в нея, но дойде един ангел при него и му каза: „Това, което Мариам е заченала, е от Духа Светаго. Вземи жена си и иди в Египет!" Ако и вие сте верни на Божественото във вас, ангел Господен ще дойде и ще уреди всичките ваши мъчнотии. Вие ще минете през огън, без да падне косъм от главата ви.

Това е истинско учение, това е истинска религия, защото почиват на здрава, положителна, изпитана вяра. Само такова учение може да осмисли живота на човека; само това учение развива душата и укрепва духа на човека, като реализира всички негови възвишени мисли и желания за служене на Бога. Няма по-хубаво нещо от това, да служи човек на Бога. Първото нещо в света е да служим на Бога, а после на хората; първо да обичаме Бога, а после да обичаме и хората. Първо ще започнем от Бога и после ще дойдем до хората. Тази е задачата на новото учение: да започнем отгоре и да свършим долу. Като свършим работата си долу, пак ще се качим горе, ще завържем двата края и ще образуваме една колесница, като тази на свети Илия, с която ще се възнесем на небето. Значи, пред вас седи реализирането на една велика задача.

Ще ви приведа два примера, върху които трябва да размишлявате. В древността имало една царска дъщеря, която по особени причини трябвало да живее в една много красива планинска местност. Тук тя очаквала своя възлюбен. Като се научили от други царства за царската дъщеря, при нея започнали да идват много княжески и царски синове, но никой от тях не се връщал дома си – един от царските синове се превръщал на камък, друг – на пръст, трети – на сухо дърво, четвърти – на животно и т.н. От всички царски синове останал само един, който не бил още посетил царската дъщеря. И той почнал да се приготовлява да я

посети. Като се научила затова нещо царската дъщеря, тя му написала писмо, с което го предупреждавала, какво има да му се случи. Писмото имало следното съдържание: ако ти дойдеш при мене по същите пътища, по които и другите дойдоха, по-добре не идвай, защото те чака голямо нещастие. Ако дойдеш при мене със същите крака, с каквито и другите дойдоха, не идвай; ако дойдеш да ме видиш с обикновените си очи, с каквито и другите дойдоха да ме видят, не идвай; ако дойдеш при мене с обикновената си уста, да ми говориш обикновени неща, каквито ми говориха и другите, не идвай. Ако можеш да дойдеш по такъв път, по който никой не е дохождал, само тогава ела.
Казвам: и вие, за да постигнете великия идеал на своята душа, трябва да намерите тези три неща. Великото не се постига по обикновените пътища, по които хората вървят; великото не се постига и с обикновените умове и сърца, с които съвременните хора се домогват в живота; великото не се постига и с обикновените мерки, с които съвременните хора мерят нещата. Това, с което съвременните хора си служат, то е само предисловие към великото, което е разрешено за другите същества, но за вас чака само момент, за да ви се изяви. За сега тази задача за вас не е разрешена още, но разреши ли се един ден, вие ще изпитате в душата си небивала дотогава радост. Казвате: ние искаме да знаем, как ще постигнем това. С този ум, който имате днес, вие не можете да знаете тези неща. Защо не може и не трябва да ги знаете с този ум, ще ви обясня това със следния пример. Един турски ходжа се молил на Господа да просвети ума му, да научи и разбира всичко, каквото се съдържало в Корана. Той се молил на Бога: Господи, 40 деня наред ще постя, само да ми помогнеш да разбирам всичко, което е писано в нашата свещена книга. И наистина, той постил 40 деня, след което придобил големи знания. Обаче, тези знания му допринесли толкова много страдания, че той започнал пак да се моли на Бога: Господи, 400 деня ще постя, но моля Те, помогни ми да забравя всичко, каквото съм научил! Следователно, ние не трябва да бъдем като този ходжа, да искаме да придобием всичкото знание за 40 деня, за да не става нужда после да постим 400 деня, да забравим това знание, което сме придобили.
Казвам: всеки ден човек трябва да придобива толкова знания, колкото е способен да възприеме и асимилира. Всеки ден носи своето благословение. И тъй, две неща ще имате пред вид: когато ангелът ви посети, вие трябва да бъдете готови да го изслушате и разберете; след това гледайте да не се усъмните. По-нататък, Бог ще се погрижи за своето.

1. Беседа от Учителя, държана на
17 август, в откритият салон при II. Рилско езеро.

1930_08_19 Носител на Божиите мисли
рилска беседа

НОСИТЕЛ НА БОЖИИТЕ МИСЛИ

Всички съвременни хора трябва да имат основни, правилни разбирания върху живота. Нещата трябва да се разбират в тяхното първично проявление, както Бог ги е съпоставил. Това значи да се разглеждат те в тяхната реалност.
Питам: Какво представлява водата, която пием? Какво представлява въздуха, който дишаме? Какво представлява почвата, върху която живеем? При сегашните условия, тъй както човек е създаден, немислимо е неговото съществуване на земята без въздух, без вода и без почва. Водата е връзка, посредник между въздуха и почвата, т.е. между земята и светлината. Значи, пет елемента са необходими за живота на земята: почва, вода, въздух, светлина и топлина.
Най-важният елемент, с който трябва да се занимаваме при сегашните условия на живота е въздухът. Всеки човек, който иска да се повдигне, да придобие силна мисъл, да стане мощен в себе си, за да преодолява всички мъчнотии, той непременно трябва да разбира законите, на които се подчинява въздухът. Че наистина въздухът е необходим елемент за живота се вижда от това, че човек без храна може да прекара 40 дена, но без въздух никак не може. Даже най-напредналите адепти в Индия могат да прекарат без въздух най-много 20 минути. Повече от 20 минути те не могат да спрат дишането си. Някои гениални хора могат да спрат дишането си едва от 1 – 10 минути.
Казвам: Въздухът е носител на Божествените мисли, които първо преминават през дихателната система, където се преработват, трансформират и оттам чрез кръвта отиват в мозъка. Значи, човек не може да възприеме Божествените мисли направо чрез мозъка. От въздуха, чрез вдишването, те отиват в белите дробове, а после в мозъка на човека, който ги облича във форми и изявява навън, за да станат видими. Когато някой каже, че му дошла някаква мисъл отвън, той е прав само в този смисъл, че е възприел, наистина мисълта, но през какъв път е минала тя, той не знае това. Мислите не минават направо през черепа. Въздухът е главният носител на мислите. Ако при сегашните условия на живота се отнеме въздуха, човек не би могъл да възприеме никаква мисъл. В този смисъл, свещено нещо е дишането. Ето защо човек трябва да диша правилно, за да може правилно да възприема Божествените мисли от въздуха и да ги предава после на мозъка.
Аз говоря за същината на въздуха, а не както вие го разбирате. Аз не говоря за въздуха като смес, в която има 4/5, азот и 1/5 кислород и плюс още ред примеси и утайки, но говоря за него като онзи първичен елемент, онази

първична есенция, която служи днес на човека като среда, като условие за живот. Ето защо, когато човек диша, съзнанието му трябва да бъде будно. Защо? – Защото мислите, които се пренасят чрез въздуха, след като преминат заедно с въздуха през дробовете, ще се възприемат от съзнанието. Движението на въздуха пък се познава чрез влагата, чрез облаците.
Ние сме дошли на това високо планинско място, на този чист въздух, за да възприемем свещените мисли от него. Всеки може да възприеме тези мисли, но той трябва да бъде отворена душа. Отвори ли душата си, човек ще се освободи и от всички ония съмнения и подозрения, които го измъчват. Ако някой се съмнява в нещо, той трябва да разгледа това съмнение, да види как и отде е произлязло; всяко съмнение има свое начало и край. Освен това, вие трябва да се спрете върху съмнението, да видите може ли да ви принесе някаква полза или не; ако ви принесе полза, задръжте го в себе си, но ако никаква полза няма да ви принесе, турете го настрана, някъде далеч от вас. Ако не можете да отстраните едно съмнение от душата си, де е вашата сила тогава? Вие трябва да хванете съмнението си така, както бащата хваща понякога детето си за ухото и го държи: то се дърпа, върви напред, бащата – подир него. Някои малки деца, кърмачета, като ги кърмят майките им, те ги хапят. Обаче, разумната майка веднага възпитава детето си: тя го хваща за ухото и то престава да хапе. И вие правете същото със съмнението: хванете го за ухото и го изведете навън. То трябва да се подчини. Вие сте по-силни от всякакво съмнение, от всякакво подозрение, от всякаква болест, от всички препятствия, които могат да ви се случат в живота. Вие сте по-силни от тях, защото те се родиха след вас. Без вас те не биха могли да съществуват. Днес те живеят на ваш гърб. Като забогатеете, дойде някаква болест при вас, тръшне ви на леглото, обере ви оттук-оттам и като види, че няма какво повече да вземе, замине си. Едва се съвземете малко от болестта, дойде при вас съмнението, слабо, мършаво, иска да се поправи. Налегне ви, вземе си нещо от вас и като види, че сте осиромашели, напусне ви. Едва се окопитите от борбата със съмнението, ето задава се неверието, бледно, сухо, като кука. И то иска да си вземе нещичко от вас. Загнезди се някъде у вас, докато разбогатее и после ви напуска.
Философски трябва да гледате на тези въпроси! Когато ви нападнат някакви паразити из главата, с чесане само можете ли да ги извадите? Тези паразити са нещо подобно на съмнението, на неверието, на подозрението, и човек трябва да потърси начин как да се освободи от тях. Когато някой се почесва по главата, това показва, че той мисли нещо, търси начин да се освободи от някакво затруднение. Как ще се освободите от паразитите? Вземете един ситен гребен и го прекарайте по главата си. Когато паразитите се намерят между два от тия зъба, те не могат вече да избегнат тясната врата. Попаднат ли там, няма спасение за тях, те са богати, тлъсти

гости, не могат да се спасят през тази тясна врата. Някой казва: Не зная как да се справя със съмнението, не мога да измисля някакъв начин против него. Казвам: Купи си един здрав, ситен гребен и въпросът лесно ще се разреши. Всяко съмнение, в този смисъл, представлява един паразит, едно чуждо съзнание, от което трябва да се освободите.
Ние сме дошли тук, на височина 2230 м., за да се освободим малко от своите обикновени мисли, както и от тия на останалите хора. В ниските места, дето живеят много хора и животни, въздухът е пълен с обикновени, с низши мисли, от които трябва да се освободим. Сега вие трябва да използвате чистия въздух, да възприемете от него чисти, Божествени мисли. От няколко дни насам работниците от невидимия свят туриха в ход своите чистачки: бури, ветрове, дъжд, сняг, депресии. По този начин те пречистиха въздуха на далечно разстояние. Те запушиха всички канали, откъдето биха могли да дойдат нечисти мисли. Благодарение на техните грижи, днес вие се радвате на ясен слънчев ден, на чист и здрав въздух. Ако и при това положение нещо ви мъчи, причината се крие в самите вас. Вие имате в себе си грамофонни плочи на съмнението и от време на време туряте ту една, ту друга от тях. Казвате: чакай да си туря една от тези плочи, да видя какво ще ми изсвири. Какво ще ви изсвири? Все старата песен на съмнението. Значи, съмненията ви днес не идат от въздуха, а идат отвътре, от вас. Казвате: Какво да правя с тази плоча на съмнението? Извади я и вместо нея тури една от плочите на Любовта, на Мъдростта, на Истината, на свободата, на музиката, на изкуствата, на знанието, на здравето и т.н. Разболеете ли се, турете на грамофона си една от плочите на здравето и завъртете ключа, да свири.
И тъй, сега вие трябва да учите, да се занимавате покрай другите неща и с въздуха, като с животворна, вътрешна сила. Доколкото съзнанието ви е будно и окото чисто, дотолкова ще можете да се ползвате и от енергията на въздуха. Ползвате ли се правилно от него, вие ще бъдете и външно, и вътрешно силни, с добре устроен организъм, с хармонични мисли и чувства, с големи познания и с широк простор в живота. По този начин вие ще бъдете свързани с много същества, на които и вие ще помагате, и те ще ви помагат. Ние не искаме да бъдем сами в живота. Според окултната наука, сами могат да останат напредналите същества, които са завършили своето развитие на земята. При това положение те вече могат да се разговарят с Бога и с природата. Всички същества, които не са готови за Божествения свят, като влязат там, те се чувстват сами, изоставени, защото нямат радио, с помощта на което да влязат във връзка с обществата от този свят, нито пък могат да възприемат Божествените мисли. Вследствие на това, тези хора наричат Божествения свят безформен. Това е така за обикновените хора, но за напредналите същества в Божествения свят съществува такава красота и хармония, каквато никое човешко око не може да види, никой човешки ум не може да си въобрази, никое човешко

сърце не може да почувства.
Казвам: Има мисли за обикновените хора, има мисли за талантливите, има мисли и за гениалните и най-после има мисли и за Учителите. Ако съществата от тия категории разменят местата си, тогава тия от тях, които са на по-ниско стъпало, няма да разберат мислите и живота на по-възвишените от тях и ще казват, че светът, в който те живеят, е безформен. Божественият свят не е безформен. Съществата там живеят на далечни разстояния едни от други; изглежда, че всяко същество е само. Достатъчно е обаче, да си помислят само едни за други, и те веднага са заедно. Например, ако сърцето на някой човек от земята е изпълнено с възвишени и благородни чувства, достатъчно е той да помисли за някой ангел и ангелът ще бъде при него. Няма ли такова сърце, никой ангел не би напуснал мястото си за него. Закон е: никой ангел, никое напреднало същество не извършва постъпка, от която да има повече загуба, отколкото печалба. И Христос дойде за голяма печалба на земята. Ако Той мислеше, че ще има по-голяма загуба, отколкото печалба, никога не би дошъл на земята. Той дойде и понесе всички страдания, защото знаеше, че печалбата, постиженията, които един ден ще има, ще бъдат поне десетократно повече, отколкото загубите и разходите, които се направиха. Тъй щото същото правете и вие. Вършете това, което ще ви донесе десетократна печалба. Това е Божествено. Не е въпросът сега да се стремите да придобиете новото за в бъдеще, но трябва да знаете какво може да ви донесе новото още днес, т.е. да знаете, на какви печалби разчитате. Някой казва: Новите идеи ще се насадят у младото поколение. Това е друг въпрос вече, но всеки човек трябва така да работи, че да задоволи и вътрешния копнеж на своята душа.
Някой казва: Материалният живот е едно нещо, духовният – друго. Материалното и духовното са едно и също нещо, те са само две различни фази на целокупния живот. Ако не можеш да разбереш материалния живот, и духовният не ще можеш да разбереш. Ако не вярваш в човека, когото виждаш и пипаш, как ще повярваш в духовното, което е по-далечно? До реалността на нещата може да се дойде чрез материалното. В човека има външна, привидна страна, но има и съществена, вътрешна страна. Когато духовният човек пипне ръката на някой болен или на някой умрял човек, той веднага може да познае дали болният ще оздравее или умрелият ще възкръсне. Това по какво се познава? По същественото, незменното у човека, което и когато той е болен или умрял, остава непроменено в него.
В 1905 година Шлятър се яви в Америка, където започна да лекува болни по особен начин. При него идваха разни болни. Достатъчно беше да пипне някого по ръката, за да оздравее веднага. Други оздравяваха по-мъчно. От какво зависи това? Причината е дълбока, но Шлятър познаваше веднага кой човек ще оздравее и кой не може. Той познаваше добрите хора от

лошите, от престъпниците. Един ден в едно събрание от 17 000 души той видя един пръстъпник и се обърна към него с думите: Ти си разбойник, пръстъпник, излез навън!
Като ви говоря това, не подразбирам, че духовният човек трябва да хваща престъпниците и да се занимава с тях. Този пример има само научна стойност. Казвате: Какво ще стане с престъпниците? – Те трябва да се разкаят, да напуснат своите стари пътища. – Какво ще стане с грешниците? – И за тях въпросът е решен. Те трябва да се разкаят, да очистят сърцата и умовете си от всички лоши мисли и желания, да напуснат стария живот и да се обърнат към Бога. Обаче, ако грешникът мисли, че силите и благата, които му се дават трябва да се използват за зло, за престъпления, такова учение не съществува.
Казвате: Как ще се спаси светът? – Светът може да се спаси в един ден. Как? Когато всички грешници, когато всички лоши хора напуснат старите си пътища и се обърнат към Бога. Днес светът има много учители: един учи едно, друг – друго, трети – трето учение. Казвам: Ще дойде ден, когато мненията на всички учители ще се съгласуват, ще има единство в убежденията на хората и тогава те няма да бъдат лековерни. При това положение на нещата, ще има ли нужда от проповеди? Дойде някой човек и ми донася в една кошница череши. Има ли смисъл този човеж да ми разправя какъв род са тези череши, как и при какви условия са расли, когато те са налице? Имаше смисъл да ми разправя той всичко това, докато черешите не бяла узрели. Веднъж ги носи узрели, проповедта му вече е излишна. Аз опитвам черешите и казвам: Слушай, приятелю, аз съм специалист в разбиране на плодовете. Всичкото красноречие относно черешите ти пропада. Занеси тия череши на друго място, те не са за мене, аз не мога да ги взема. Нямаше нужда да ми ги препоръчваш толкова много. Следователно, всеки човек е в състояние за даден случай да провери дали една мисъл е права или не.
Дойде ли някоя мисъл до положение да се препоръчва от другите, тя не е на мястото си. И тогава вие ще се намерите в положението на онези млади момци, които търсили работа, но само чрез препоръка на външни влиятелни хора. Един американец милионер търсил служащ за фирмата си. Явили се при него около 20–30 души, все млади хора, с различни препоръчителни писма от видни и високопоставени лица. Като ги поглеждал само, вниманието му не се спирало на никого от тях, и затова всекиму казвал: Ще ви имам пред вид. Най-после дошъл в кантората му един млад, скромен момък, който още при влизането си, видял на земята една захвърлена книжка, навел се и я вдигнал. След това се обърнал към господаря на фирмата и казал: Господине, научих, че търсите лице за работа в кантората си. Аз предлагам своя труд, но нямам от никого препоръка. – Вие носите препоръката в себе си. Тази книжка, която вдигнахте от земята, ви препоръча много добре. Разумен човек е бил този

богат американец. Той разбрал, че младежът, който има чувство към ред и чистота, ще бъде добър работник. По същия начин и Бог ви наблюдава, да види, дали ще вдигнете книжката, която е захвърлена на земята и препятства на хората в техния път.
Често малките неща носят големи блага в живота на човека. Един философ изпаднал в голямо отчаяние, разочаровал се нещо, вследствие на което изгубил смисъла на живота. Един ден, както вървял по улиците с наведена надолу глава, видял една малка книжка, захвърлена на земята, навел се да я вдигне и забелязал, че има нещо написано на нея. Изчистил я от праха и прочел: "Бог е Любов. Той толкова възлюби света, че пожертва за него Своя Единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него." До това време този философ се занимавал с големи работи, не обръщал внимание на дребните неща и никога не поглеждал към земята. Сега обаче, като намерил тази книжка на земята, дълбоко се замислил върху смисъла на стиховете написани на нея и казал: Толкова време вече как търся Истината и трябваше да я намеря в тази малка, захвърлена и опрашена книжка. Той взел книжката със себе си и я турил в рамка. От този ден той променил живота си, като казал: Щом Бог е Любов, има смисъл да се живее! Днес всички хора страдат, понеже са изгубили най-важния лист от книгата на своя живот. Той е загубеният ключ, който всички търсят. Докато човек не разбере Любовта, както днес се проявява, а не както се е проявявала в миналото, нито как ще се проявява в бъдещето, той не може да намери изгубения ключ. Ако човек не е разбрал Любовта, както се е проявявала в миналото, той не може да разбере и тази в настоящето; не разбере ли Любовта, както се проявява в настоящето, той няма да разбере и Любовта в бъдещето. Ако вие разбирате проявленията на Любовта днес, разбрали сте проявленията ѝ в миналото, а оттук ще разберете и проявленията ѝ в бъдещето. Имате ли положителни възгледи за Любовта, върху тях ще градите и своите научни факти.
Съвременната наука е средство за поддържане на живота. Например, един съвременен френолог може да познае какви заложби, какви дарби се крият в човека, но не може да даде методи за тяхното развитие. Види ли някое дете, той ще каже на майката какви дарби има в детето, но не може да ѝ препоръча методи, с които да се разработят неговите дарби. Защо? – Защото той няма дълбоки познания върху френологията. Повечето от съвременните учени са в същото положение: много неща знаят, но главно теоретически. Дойде ли до практика, до приложение на нещата, те отстъпват. Например, съвременните естественици изучават зоология, ботаника, но не знаят как и къде да приложат животните и растенията във възпитанието. Тези науки имат своето възпитателно въздействие върху хората. Някой човек изпитва омраза към друг, но иска да се освободи от това чувство в себе си. Той се моли на Бога, прави различни опити, но омразата не го напуска. Казвам: Има един практически начин за

освобождение от това чувство. Идете в някоя гора, където има мечки и като срещнете някоя мечка, приближете се към нея и я помилвайте няколко пъти по гърба. От този момент омразата изчезва. Няма по-злопаметно същество от мечката. Затова, като я пипнете, вие ще се освободите от омразата. Кой смее да пипне мечка, без да трепне сърцето му? Нима положението на авиатора, който лети с аероплан из въздуха е по-лесно? За предпочитане е човек да срещне мечка и да я поглади по гърба, отколкото да се качи на някой аероплан, който всеки момент може да се повреди. По-лесно е да се справиш с една мечка в гората, отколкото да се качиш на някой повреден аероплан. Голямо безстрашие се изисква от човека, който се качва на аероплан. Питам: Щом в света има укротители на злото и вие не можете ли да бъдете такива?
Един индиец ходил из Индия да търси особени видове змии и ги занасял в дома си, където ги укротявал. Той ги държал обикновено в две каци. Една вечер, по невнимание, той забравил каците отворени и всички змии излезли навън, плъзнали из стаята. На сутринта като се събудил, индиецът останал ужасен, като се видял цял обвит със змиите. Той не посмял да се помръдне. Най-малкото помръдване от негова страна щяло да коства живота му, защото змиите били от най-опасните. Сутринта, когато слугата влязъл в стаята и видял господаря си тъй обвит от змиите, веднага турил един голям котел с мляко да се вари на огъня и после го внесъл в стаята. Змиите, привлечени от миризмата на прясното мляко, започнали една по една да се отправят към млякото. Когато индиецът се видял напълно освободен от змиите, той станал от леглото си и прибрал всички змии в каците. Тук слугата спасил господаря си. С какво? С мляко. По същия начин и вашият слуга трябва да ви даде словесно мляко, за да се освободите от грешките на своя живот. Днес всички хора се нуждаят от словесно мляко.
И тъй, всичко зависи от разбиранията. Някой казва: Искам да съм учен. Човек всякога може да бъде учен, но учеността не разрешава въпросите. – Искам да съм свят човек. – Човек всякога може да бъде свят, от него зависи. – Искам да съм силен. – Човек всякога може да бъде силен. – Искам да съм знатен. – Човек всякога може да бъде знатен. Да бъде човек учен, свят, силен, знатен, това са резултати, които той всякога може да придобие.
Сега ще прочета 6-та глава от Евангелието на Матея.
"Внимавайте да не правите своите милостини пред человеците, за да ви виждат; инак нямате заплата при Отца вашего, който е на небесата." (1-ви стих). Това подразбира: не ставайте учени, добри, заради хората. Бъдете добри заради Бога, който ви е създал. Бъди добър за Бога, да види Той, че ти цениш добрината, която ти е дал. Покажи знанието си пред Бога, Той да види и разбере, че оценяваш дарбите, които е вложил в тебе. Каквото правиш, за Бога прави, а не за хората. Вършиш ли всичко за Бога, тогава и хората ще разберат, че ти си учен, добър. И щом хората се нуждаят от

твоята помощ, те ще те намерят.
"И тъй, кога правиш милостиня, не тръби пред себе си, както Правят лицемерите по съборищата и по улиците, за да се прославят от человеците; истина ви казвам: приемат вече заплатата си." (2-ри стих). – Когато става въпрос за милосърдие, човек трябва да бъде такъв пак за Бога, а не за человеците.
"А ти кога правиш милостиня, да не узнае лавата ти ръка, що прави десницата ти." (3-ти стих). Дясната ръка на човека представлява неговия ум. Умът на човека има две течения: едното е възходящо, наречено висш ум; другото е нисходящо, низш ум. Затова, когато човек прави милостиня, той трябва да крие това от своя низш ум. Значи, каквото висшият ум прави, низшият да не знае. Правиш ли милостините си пред хората, ти ги правиш пред своя низш ум; правиш ли ги пред Бога, правиш ги и пред своя висш ум. В това отношение лявата ръка е низшето у човека, а дясната ръка – висшето. Следователно, каквото прави висшето у човека, низшето да не знае.
"За да бъде твоята милостиня в тайно; и Отец твой, който вижда в тайно, ще ти въздаде наяве" (4-ти стих.). – Бог ще ти отговори отвътре.
"И кога се молиш, не бивай както лицемерите, защото те обичат да си правят молбата, стоящи по съборищата и по ъглите на улиците, за да се явят на человеците, истина ви казвам, че приемат заплатата си." (5-ти стих).
"А ти кога се молиш, влез в скришната си стаичка, и като си затвориш вратата, помоли се Отцу твоему, който е в тайно; и Отец ти, който вижда в тайно, ще ти въздаде наяве." (6-ти стих). – Този стих се отнася до вътрешния живот на човека, до неговото съзнание. Във вътрешния си живот човек трябва да започне от Бога и да свърши с хората. Започне ли с хората и свърши с Бога, той нищо няма да постигне.
"А кога се молите, не говорете излишни думи, както езичниците; защото мислят, че в многословието си ще бъдат послушани." (7-ми стих). – Отивате ли при Бога, не употребявайте много думи. Малко думи кажете, но да са съдържателни.
"А вие така се молете: Отче наш, Който си на небесата, да се свети името Ти." (9-ти стих). – Аз признавам, че Ти си единствен Баща в света. И в небето си само Ти; освен Тебе, няма друг. Няма друго небе, основано върху Твоята основа. Дето е Бог, там е небето. Небето подразбира Бога. Да се освети името Ти в моя ум, в моето сърце, в моята воля – в целия ми живот.
"Да дойде царството Твое; да бъде волята Твоя, както на небето, така и на земята." (10-ти стих). – Твоето царство да дойде в мене; аз да живея в Тебе, и Ти да живееш в мене. Моята воля да служи на Твоята и онова, което става горе, в Тебе, да става и долу, в мене.
"Хлябът наш насъщни, дай го нам днес." (11-ти стих). Хлябът представлява Живото Слово. Придобие ли човек Живото Слово, той ще има и

обикновения хляб в изобилие. Храните ли се с Божественото Слово, другите неща ще дойдат сами по себе си.
Мнозина искат да видят чудеса. Представете си, че завали голям, дълбок сняг на планината и всякаква връзка с хората отвън се прекъсне, също и превозните средства, и вие сте изложени 4–5 дена да прекарате без хляб. Вие ще се уплашите, ще мислите, че ще умрете от глад. Има начин, по който може да се достави хляба. Това ще бъде голямо чудо, но то не трябва да се прави за вярващите. Чудесата имат смисъл за безверниците, да се усили вярата им в Бога. При това, вярващият сам трябва да прави чудеса. Остави ли другите да правят чудеса, той ще се усъмни в тях. Когато трябва да стане чудо и хлябът ще дойде. Как? Ще видите, че в палатката на всекиго седи по един топъл хляб, или пък ще видите едно натоварено магаре, без да го придружава някой човек, пристига с хляба при вас. Това може да ви се види като приказка от 1001 нощ, като забавление. И това е възможно, но в чудесата има голяма реалност. Какви по-големи чудеса искате от малкото семенце, или от костилката на някой плод, която, хвърлена в земята, сама извлича потребните за нея сокове и след 2–3 години я виждате израсла голямо дърво? Тази материя, която житото и всички останали растения извличат от земята и после преработват в организма си, адептът, който разбира законите на природата, може да я вземе от въздуха, да я сгъсти, и да създаде от нея всичко, каквото пожелае. Като извлече от въздуха елементите, които са необходими за растене на житото, от тях той може, в късо време, да приготви хляб, колкото иска. В това отношение всички планини представляват складове от различни елементи. Енергията може да се превръща, да се видоизменя, но трябва да се знаят законите, чрез които става това превръщане. За да стане материята годна за храна, тя трябва първо да премине през камъните, после през растенията и най-после да се приеме и от човека.
"И прости ни дълговете наши, както и ние прощаваме на нашите длъжници. (12-ти стих). – Щом искаме Бог да прости нашите дългове, и ние трябва да прощаваме на нашите длъжници.
"И не въведи нас в изкушение, но избави нас от лукаваго." (13-ти стих). Съществува следният закон: човек изпада в изкушения, когато не върши волята Божия. Докато той върши волята Божия, никакво изкушение не може да дойде за него.
Сега ще обясня мисълта си със следния пример. Представете си, че някой човек носи на гърба си една каса, пълна със злато. Ако този човек срещне някого, който също така като него носи пълна каса със злато, ще се изкуси ли от неговото злато? Няма да се изкуси. Обаче, ако касата на първия беше празна, той веднага щеше да се изкуси от златото на втория и щеше да си каже: Да бих могъл да взема нещо от касата на този човек! Следователно, когато човек е проникнат от Божествените идеи в себе си и когато вярата му е силна, неговата каса е пълна със злато и той не може да изпадне в

изкушение. Слаба ли е вярата на човека, няма ли в себе си стремеж към Великото в света, касата му е празна и за него изкушението неизбежно ще дойде. Дето и да се намира човек, и в райската градина, и извън нея, щом не върши волята Божия, изкушението ще дойде. Значи, изкушението иде по единствената причина, че не се изпълнява волята Божия.
"Защото е Твое царството, и силата, и славата во веки. Амин." (13-ти стих).
"Защото, ако простите вие на человеците съгрешенията им, ще прости и вам Отец ваш небесни." (14-ти стих).
"Ако ли вие не простите на человеците съгрешенията им, то и Отец ваш няма да прости съгрешенията ваши." (15-ти стих). – Вие трябва да простите на человеците съгрешенията им, защото всички хора са излезли от Бога. Ние разглеждаме човека в неговото първично проявление. Затова и вие разглеждайте човека като душа, произлязла от Бога. Ако не може да простите на човека като на душа, заради Бога, вие ще прекъснете връзката си с Бога, а с това и Божията благодат към вас. Следователно, човек трябва да прощава, понеже всички живеем в Бога и се радваме в Него. Каквото вършим, за Него трябва да вършим, и то вътрешно, не пред человеците.
"Недейте си събира съкровища на земята, дето молец и ръжда ги разваля, и дето крадци подкопават и крадат." (14-ти стих),
"Но събирайте си съкровища на небето, дето ни молец, нито ръжда ги разваля и дето крадци ни подкопават, ни крадат." (20-ти стих).
"Защото, където е съкровището ви, там ще бъде сърцето ви," (21-ви стих). Значи, въпросът за богатството е предрешен. Човек все трябва да вложи някъде нещо, да събира съкровища.
"Светило на тялото е окото; и тъй, ако окото ти е чисто, всичкото ти тяло светло ще бъде." (22-ри стих). – Ако външно не виждаш правилно, ясно, и в съзнанието ти ще има някакъв дефект, тъмнина. Виждаш ли външно ясно, и в съзнанието ти ще бъде светло. И обратният процес е верен: тъмно ли е в съзнанието ти, и окото няма да вижда ясно; светло ли е в съзнанието ти, и окото външно ще вижда ясно.
"Ако ли окото ти бъде лукаво, всичкото ти тяло тъмно ще бъде. И тъй, виделината, която е в тебе, ако е тъмнина, то тъмнината колко ще е !" (23-ри стих).
"Никой не може на двама господари да работи." (24-ти стих). – Когато човек служи едновременно на двама господари, той се раздвоява. Да служи човек на две места, туй подразбира да се раздвои в любовта си, а това е невъзможно. Любовта не може да служи на двама господари. Човек може едновременно да обича двама души, но не може едновременно да им служи, защото всеки ще иска да се изпълни волята му, както той разбира. Това пък ще обезличи този, който се наема и на двама да да служи.
"Заради това казвам ви: нямайте грижа за живота си, какво ще ядете, или какво ще пиете, нито за тялото ваше, какво ще облечете Не е ли животът по-драгоценен от храната и тялото, от облеклото?" (25-ти стих). – Храната

сама по себе си ще дойде. Важно е човек да изпълнява волята Божия, и всичко останало ще се нареди.
Тези са мислите, върху които трябва да размишлявате. Прочетете цялата глава и приложете в живота си принципите, които се прокарват в нея. Работете върху тях, за да създадете в себе си свои нови възгледи. Корените на дървото работят за себе си; листата работят за себе си; клоните работят за себе си. Обаче, в края на краищата, всички работят солидарно, за общото благо на дървото. По същия начин и всеки човек работи, като уд, във великото дърво на живота. Всеки работи за своето самоусъвършенстване. По този начин се усилва и връзката с Бога.
Христос казва: "Ако имате вяра като синапово зърно, ще можете гори и планини да премествате." Значи, има вяра механическа, има и вяра органическа. Каква вяра е тази, при която човек уповава на Бога, само когато е богат, здрав и силен? Човек все трябва да положи вярата си върху нещо. Той е на прав път само тогава, когато положи вярата си в Бога, който е жив и който непрестанно работи в света. Да положиш вярата си в Бога, това е единствената жива вяра, която гори и планини премества.

3. Беседа от Учителя, държана
при чешмичката до второто Рилско езеро,
на 19-ти август, 1930 г. 9.00 ч. с.

1930_08_19 Виждане и съзнаване
рилска беседа

ВИЖДАНЕ И СЪЗНАВАНЕ

Мнозина запитват: що е реалност? Това, което, едновременно, виждаме и съзнаваме, е реалност. Това, което само виждаме, а не съзнаваме, не е реално; или това, което съзнаваме само, без да виждаме, не е реално. Следователно, когато човек се съмнява в нещо, туй подразбира, че той вижда нещата отвън само, без да ги съзнава отвътре. Всяко нещо, което, в даден момент, виждате само, без да го съзнавате, не е реално. Това, в което никак не се съмнявате, вие, едновременно, го виждате и съзнавате. Щом е така, то е реално. Запример: днес вие виждате хубавия ден, виждате ясното небе, слънчевата светлина, а същевременно съзнавате, че всичко това е израз на напреднали, възвишени същества; щом виждате и съзнавате това, този ден е реален за вас, затова и вие се радвате. Другояче казано: за всички възвишени същества, днес е тържествен ден; ние участваме, заедно с тях, в това тържество. Следователно, този хубав ден не е нищо друго, освен израз на техните добри мисли и желания. Добрите мисли и желания създават възвишени енергии, които ние, днес, чувстваме. Мъглите, които се разстилаха пред нас, изчезнаха; бурята престана. Ако тези възвишени същества не участват между нас, със своите светли мисли и благородни желания, небето и до сега можеше да бъде забулено, а ние щяхме да бъдем като в затвор. Който не разбира този закон, ще каже: това е случайност. Случайността е закон, който има отношение до единиците; тя е закон за единичното съзнание. Запример: един човек може, случайно някъде, да се спъне и да си счупи крак или ръка, но да се спънат всички същества, едновременно, това е невъзможно. Един човек може да сгреши, да направи някаква погрешка, но да поддържате, че, в този момент, всички хора могат да сгрешат, това е неразбиране на законите в живота. С един човек може да се случи нещо, но с цялата вселена не може да се случи същото. Целокупността не може да се изложи на това, на което отделният човек се излага. Значи, човек, в своята битност, тъй както е произлязъл от Бога, като душа и дух, не може да се спъне, не може да греши.

Казвам: когато говорим за реалността на човека, ние разбираме това, което, едновременно, виждаме и съзнаваме. Ние виждаме, например, своето тяло, като резултат на нашия минал живот. Едновременно с това, ние съзнаваме, че можем да мислим, да чувстваме и да действаме. Тъй щото, всеки човек, едновременно, представлява съзнание и външна форма, видима за обикновените очи. И тогава, според степента на неговото съзнание, всичко, което той мисли и чувства, се отразява върху лицето му. Който е наблюдателен, той ще забележи, че всяка мисъл или всяко чувство,

които минават през съзнанието на човека, се отразяват върху лицето му, като в огледало. По същия начин – и нашият външен и вътрешен живот се отразяват върху съзнанието на по-напредналите от нас същества. Всяка наша мисъл, всяко наше чувство или всяка наша постъпка се отразява върху съзнанието на ангелите, в различни форми. Например: някоя мисъл, някое чувство или някое действие може да се отрази върху съзнанието на някой ангел, във форма на карамфил, роза или друго някое цвете, каквито ние отглеждаме в градините си, радваме им се, без да знаем техния произход. Цветята са деца на ангелите. Когато някой ангел помисли нещо хубаво, като резултат на неговата мисъл, изниква някакъв хубав цвят: роза, карамфил, кокиче, минзухар или друг някакъв цвят; каквото е времето – пролет, лято, есен или зима – такъв ще бъде и цветът. При това, колкото по-възвишени са мислите и чувствата на ангелите, толкова по-благоуханни са и цветята, които ги изразяват. Затова, именно, цветята се наричат "деца на ангелите".
И тъй, когато казваме, че трябва да бъдем внимателни с цветята, подразбираме, да бъдем внимателни с мислите на ангелите. Настъпите ли едно цвете, вие настъпвате някоя мисъл или някое чувство на едно възвишено същество. Някога, вашето невнимание може да мине безнаказано, но някога, това възвишено същество ще ви хване за ухото и ще ви възпита, по свой начин, веднъж–завинаги да помните – чужди мисли и чувства да не тъпчете. Свещен закон е: не настъпвайте мислите и чувствата на ангелите! Ако вие настъпвате мислите и чувствата на ангелите, как бихте постъпвали тогава, с мислите и чувствата на хората? Навярно, тях бихте направили на каша. Като срещнете едно малко дете, какво отношение трябва да имате към него? Това дете носи в себе си, едновременно, мислите и желанията на своите родители. Отнесете ли се с него небрежно, грубо, с това вие нарушавате свещения закон. На същото основание, трябва да бъдете внимателни и със своите мисли и чувства.
Някой казва: аз съм лош човек, от мене нищо не може да стане. Така може да говори човек, за известни свои постъпки в даден момент, но да мисли, че по естество е лош, с това той огорчава Бога, Който го е създал; той тъпче Неговите мисли и чувства. Щом Бог е помислил за тебе, Той е пожелал и да те създаде, да направи нещо от тебе, за което те изпратил на земята. Обаче, кажеш ли, че нищо няма да излезе от тебе, с това, ти цапаш Божията мисъл и грешиш. Искаш ли да изправиш погрешката си, кажи: това, което Бог е помислил за мене, ще се реализира. Щом Бог ме изпратил на земята, Той е вложил в мене нещо свое: своята мисъл, своето чувство и своето желание. Идеалът към възвишеното, към великото е Божествен. И сто пъти на ден да греша, Бог пак ще ме измие. Той не може да бъде неверен на себе си. В Бога противоречия няма. В Неговите мисли, чувства и желания няма обратни решения. Дръжте тази мисъл в ума си, ако искате да се самовъзпитате правилно. Дръжте в съзнанието си образа

на всички хора, животни и растения, като на Божии създания. Постъпвате ли така, всички работи в живота ви ще се наредат добре.
Като наблюдавате времето днес, вие считате, че в реда на нещата е, този ден да бъде ясен, хубав, какъвто е в действителност. Този ден е едно изключение от другите дни. Като този ден, подобен, не е имало; атмосферата е особено пречистена, със специфични вибрации; съзнанието на ангелите, които взимат участие заедно с нас, е също така специфично. Никога ангелите не са мислили така, както днес. Техните умове и сърца са широко отворени днес, те изпращат своето благословение към нас. Питам тогава: ако вашите напреднали братя се радват, трябва ли вие да плачете? И за какво ще плачете и тъжите? Пощата носи вече техните писма, подаръци, чрез които се предава Божието благословение. От вас зависи, да ги приемете навреме, или не. Ако изпълнявате волята Божия, всичките благословения ще дойдат навреме; не изпълнявате ли волята Божия, и благословенията ще закъснеят. Закъсняването на благословенията показва, че вие сте се отделили от мястото или от специфичните условия, при които е трябвало да ги получите. Ако седите на същото място, в същата къща, до която е адресирано писмото, ще го получите навреме. Обаче, местите ли се от къща в къща, или от град в град, като прелетна птичка, и писмото ще закъснее. Кой е виновен за това?
Днес ние правим нашата Божествена среща със светиите и ангелите, които, също така, се срещат. Някой казва: ние искаме да ги видим. Вие искате да видите съществата, които се срещат, но виждането е вътрешно отношение, вътрешен процес; то е въпрос, който се отнася до съзнанието на човека. От неговото съзнание зависи и далечината на предметите. Когато един предмет е близо до вас, вие виждате ясно всичките негови подробности. Ако не виждате предмета ясно, това показва, че той е далеч от вас. Сега вие виждате нещата, защото са близо до вас. Радвайте се, че ги виждате! Ако не виждате всички неща, виждате поне слънцето, месечината, а те съставляват вече половината реалност.
И тъй, аз искам да разберете реалността, да разберете онзи вътрешен закон – че човек трябва да дойде до положение, когато, едновременно, ще вижда и ще съзнава нещата. Това е привилегия, която мъчно се постига, но е възможна. Усилия, съзнателна работа се изисква от човека. Когато вибрациите на вашето зрение – външно и вътрешно, и вибрациите на вашето съзнание се срещнат в Божествения фокус, вие ще се доберете до реалността на нещата. Дойдете ли до реалността, вие ще забравите външния свят така, както някой човек, като прочете една книга и я запомни, втори път не я чете; той затваря книгата и се отдава на размишление върху прочетеното. Човек, който е видял нещата в тяхната реалност, той затваря вече книгата на живота и започва да помага на страдащите, на бедните, които обича и разбира, както разбира и себе си.
Онези, които не разбират този закон, като наблюдават хората, които

живеят в реалния свят, казват: тези хора се пренесоха вече. Да се пренесеш от едно място на друго, това е ходене, движение, в което не седи реалността на живота. Ходенето, движението е половин реалност. Истинското пренасяне подразбира, едновременно виждане на живота отвън и съзнаване на живота отвътре. Тези два процеса съставляват реалността. Следователно, съществата действат върху нас, едновременно по два различни начина: едни от тях действат със своята мисъл, като образуват външния свят; други от тях действат със своите чувства, с любовта си, като образуват вътрешния свят. Тъй щото, ние се намираме под две различни влияния. Някога се случва и обратното: едни същества действат с чувствата си върху нас и образуват външния, физическия свят; други пък, действат с мислите си и образуват вътрешния свят. В такъв случай, човек трябва да разбира, дали обективният, външният свят, в който живее, е произлязъл от мислите или от чувствата на някои напреднали същества. Той трябва да разбира още, дали светлината на неговото съзнание, в даден случай, се дължи на мислите или на чувствата на някои от напредналите същества. Човек, сам по себе си, е колективно същество. Щом е така, той сам не създава нито мислите си, нито своите чувства. Ако той е сам творец на своите мисли и желания, те всекога трябва да бъдат с него. Всъщност, така ли е? Понеже човешките мисли и желания се изгубват, напущат човека, това показва, че те идат отнякъде, спират се в човешкия ум и човешкото сърце, временно и после пак си заминават. Едновременно, десет души, могат да имат една и съща мисъл, или едно и също чувство. Мислите и чувствата търсят условия да се проявят и дето намерят благоприятни условия, там спират.

Някой ще запита: колко време седят у човека тези мисли и чувства? Когато човек възприеме една Божествена мисъл и я приложи, навреме и правилно, тя ще остане при него за по-дълго време и ще го ползва повече. Не я ли приложи навреме, използва ли я неправилно, тя го напуща. Щом Божествената мисъл се използва правилно, тя оставя копие върху съзнанието на човека, както образът, изложен на светлината, оставя копие върху светочувствителната плоча на фотографията. Божествената мисъл е по-реална от човека, когото виждаме, само външно, да се движи, да говори, или да върши нещо. Обаче, всяка Божествена мисъл става реална за нас, когато тя се приложи. В това отношение, силата на Божествените мисли е в приложението им, а не само в усилието, което правим, да ги приложим. Приложението не е механически закон; то седи във вътрешното знание на човека. Да приложиш една мисъл в живота си, това подразбира, да съзнаваш, че тя е вярна, че е време да се приложи и да нямаш никакво съмнение в нея. Само при това положение, ти можеш да приложиш тази мисъл, с радост в душата си. Някой казва: дали е навременна тази мисъл? Божествените мисли идат всякога навреме; следователно, и приложението им е навреме. Дойде ли една Божествена мисъл в ума ви, каквато работа и

да имате, напуснете я, за да приложите тази мисъл. Приложите ли я, ще видите, че нищо не сте изгубили. А вие какво правите? Щом дойде Божествената мисъл при вас, казвате: нека да свърша първо своята работа, че тогава ще се занимавам с тази мисъл. Обаче, докато свършите работата си, Божествената мисъл си отишла. Вашата работа вие всякога можете да свършите, защото, конецът ѝ всякога можете да прекъсвате и завързвате, но Божествената работа не трябва да се отлага.
В сегашната среща, вашите напреднали братя имат за цел, да ви предадат своето завещание, в следния смисъл: ако искате да имате успех, във всяко добро начинание на живота си, не изпущайте случай – да приложите всяка Божествена мисъл, която е дошла до вас; не изпущайте случай – да реализирате всяко Божествено желание, което е дошло до вас! Бъдете като нас. Ние всякога сме прилагали Божествените мисли и реализирали Божествените желания. Не се плашете, ние сме с вас. Оставете страха настрана. Не се занимавайте с него! Занимавайте се с Любовта! Този е поздравът, който напредналите братя отправят към вас. Някой казва: какво да правим със страха? Вашите напреднали братя казват: ако се занимавате с Любовта, страхът ще излезе навън. – Какво да правим с лъжата? – Занимавайте се с Истината! – Какво да правим с глупостта? – Занимавайте се с Мъдростта! Напредналите братя ви поздравляват с думите: ако искате да бъдете свободни, занимавайте се с Любовта, с Мъдростта и с Истината! Сега, вие можете да предадете тази мисъл и на вашите братя и сестри, но без прибавки, без преувеличения, без качулки. Качулките са човешки измислици. Някой казва: видях един ангел. – Имаше ли крила? – Да. – Колко? – Много крила имаше, може би, милиони. – Само един ангел ли видя? – Много ангели видях. – Всъщност, ангел сам никога не ходи. Те ходят по много заедно, групово, но един от тях се явява като представител. Нам се вижда, като че само един ангел е слязъл при нас, защото те ходят много бързо. Ако ви кажа, че ангелите са между нас, вие ще питате: где са те; ще искате да ги видите. Понеже, ангелите са същества на светлината, тази светлина, която имаме днес, това са ангелите. Чрез своята светлина, външно, те искат да въздействат върху нашето съзнание. Ако ангелите се оттеглят, веднага, около вас и във вас ще настане голям мрак.
За изяснение на мисълта си, ще ви дам един прост пример. Представете си, че вие сте изпаднали всред пътя, в голям мрак, нищо наоколо си не виждате. В този момент, един ангел се яви срещу вас, със свещ в ръка. Ангелът ви обича, затова, иска да осветли пътя ви. Вие веднага виждате светлината на свещта, но ангелът още не виждате. В дадения случай, в духовния свят, свещта и ангелът са едно и също нещо. Във физическия свят, обаче, ангелът и свещта не са едно и също нещо. Защо? Във физическия свят свещта изгаря, а в духовния свят свещта никога не изгаря, а само свети. Тъй щото, днешната светлина е израз на ангелите, които присъстват между нас и носят радост, която вие чувствате. Когато виждате

светлината, вие не се радвате толкова на свещта, от която излиза светлината, но се интересувате да знаете, кой се крие зад свещта, кой я носи. Значи, изгубени ли сте някъде в тъмнината, вие се интересувате от този, който ви носи свещта, а не от самата свещ. Вие се радвате, повече, на носителя на светлината. Тъй щото, виждате ли светлина в мрака, в първия момент се интересувате от този, който носи светлината; втория момент вие се радвате вече на този, който я носи. Щом влезете у дома си, вие можете да загасите свещта, защото, там ще намерите друга запалена свещ.
Днешният ден е определен за работа – работа за Любовта, за Мъдростта, за Истината, която работа, наричаме с общо име „свещена". Ще работите за Любовта, от която произтича живота. В живота се крие всичката радост и веселие. Ще работите за Мъдростта, от която изтича светлината, като наслада в живота. Ще работите за Истината, от която изтича свободата; в свободата се съдържат всички възможности за реализиране на нещата. И тъй, реално е това, което едновременно виждаш и съзнаваш. Не се ровете в реалността, нито се съмнявайте в нея. Съмнявате ли се, вие ще си създатете ред нещастия и спънки в живота.
Казвам: напредналите, възвишените същества, които днес присъстват тук, уреждат вашия живот. Например, някой ученик има слаба памет: учи, мъчи се, но не постига целта си. Като го види един от тези братя, бутне центъра на паметта му и от този момент, нещо просветва в ума на ученика; и той започва да помни, да учи лесно уроците си. От слаб ученик той става силен, способен. Това е едно щастливо съвпадение, т.е. преминаване през реалността на живота. Ангелите, възвишените същества имат желание да помагат на хората, но ако те се съмняват, не могат да получат тяхната помощ. Ангелите завързват конците, а хората ги късат. Не късайте конците, които ангелите връзват! Късате ли тези конци, вие ги лишавате от условията на реалността. Хората имат желание да им се помага, при всички условия: колкото и лоши да са, както и да се проявяват, те мислят, че трябва да им се помага. Не е така. Като хора, като разумни същества, и те имат задължения в света, с които трябва да се съобразяват. Например, кой би налял нещо в някое шише, ако е уверен, че нищо няма да вземе от съдържанието на това шише? Всеки, който туря нещо в шишето, има мисълта, че когато му дотрябва, ще може да вземе част от това, което е турил в него. Всеки, който туря пари в касата, мисли, че ще може да вземе нещо от нея. Ако знае, че като тури пари в касата, тя ще се затвори и нищо няма да извади от нея, той нищо не би внесъл. Срещнеш един човек, обикнеш го, ти вече влагаш известен капитал в него. Когато кажеш някому, че го обичаш, това подразбира, че ти влагаш нещо в касата му и го питаш: мога ли, когато пожелая, да взема част от капитала, който съм вложил в тебе, или ти ще го задигнеш? Касата ти ще бъде ли отворена, когато пожелая, или ще я затвориш? Всеки човек, в касата на когото сме вложили нещо, и той затвори касата си и нищо не връща, той не постъпва според

Божия закон. Касата, в която е вложено нещо, трябва да бъде всякога отворена, да може, от нея и в нея, свободно да се излива и влива, като в извор. В извора има постоянно движение на вливане и изливане. Каже ли ви някой, че ви обича, той влага нещо у вас. Кажете ли някому, че го обичате, вие влагате нещо в него. Мисли ли някой добро за вас, той влага нещо в касата ви; мислите ли добро за някого, вие влагате нещо в неговата каса.
Днес ангелите влагат нещо във вашите каси. За вас е важно да знаете, дали това, което те влагат, ще израсте. – Ще израсте, разбира се. И вие трябва да вложите нещо в техните каси. Какво трябва да вложите? Вашата благодарност към тях. Няма по-велика поезия, в живота на човека, от тази, да може той да благодари. Ние, като хора, сме слаби, затова ангелите са дошли на земята, да ни помагат. Това, което вие не можете да направите, те ще го направят. Вие не можете да поправите времето, но те ще го поправят; вие сами не можете да подобрите здравето си, но те могат. Те могат да направят много неща, но имат ред правила, които никога не престъпват. И ангелът може някога да направи погрешка, но той никога не се изненадва. Щом забележи погрешката си, в момента той я изправя. От това, че е сгрешил, той не се съмнява в успеха на своята работа: веднага коригира погрешката си и резултатът на работата му е сигурен.
Като знаете това нещо, вие не трябва да се самоунижавате, но трябва да се смирявате. Да се самоунижи човек е едно нещо, а да се смири, е друго нещо. Смирението подразбира съзнаване, разбиране, виждане на нещата, тъй както са в действителност. Смиреният човек знае, какво представлява от себе си, за всеки даден момент: той не се мисли нито повече, нито по-малко от това, което е. Ако е дете, на пет години, това е – нито повече, нито по-малко от петгодишно дъте. Да си въобразява, че като дете на пет години е много силно, че много неща може да извърши, не е право; да си въобразява, че като дете на пет години е много слабо, това е друго заблуждение.
Много хора искат да придобият новото по магически начин, да завъртят ключа и да влязат в Царството Божие. Те искат магическата тояжка. Адам, прародителят на човечеството, имаше магическа тояжка, но не можа да я използва, както трябва. Той направи една погрешка: когато Ева отиваше към забраненото дърво, Адам беше зает, с друга някаква работа и я остави, сама да отиде. Той трябваше да остави всичката си работа, да вземе магическата тояжка и да придружи Ева. Като дойдоха около забраненото дърво, той трябваше да направи един магически кръг, с тояжката си, около Ева и погрешката щеше да се избегне. Обаче, Адам не приложи магическата тояжка в този случай, вследствие на което я взеха от ръцете му и двамата с Ева бяха изпъдени от рая. Казвам: умът, който ви е даден, е магическата тояжка, която трябва да употребявате намясто. Не я ли употребите намясто, ще сгрешите. Дойдете ли пред някакво съмнение,

направете един магически кръг около себе си. Как се прави този кръг? Помислете за Бога! – нищо повече. Някой казва: как да направя кръга правилен? Помислиш ли за Бога, кръгът ще стане правилен. Например, вие взимате малки камъчета, които имат различна форма – едни са правилни топчета, като сферички, други са неправилни сфери, трети са плоски, и ги хвърляте във водата. Обаче, щом ги хвърлите във водата, всички образуват, около себе си, правилни концентрични кръгове, които постепенно се разширяват, докато се изгубят във водата. Питам: тези кръгове, по форма, съответстват ли на формата на самите камъчета? – Не съответстват. Камъчето може да има кръгла, или елипсовидна, или плоска форма, но хвърлено във водата, то произвежда един и същ резултат – концентрични кръгове.

Сега, аз искам да схванете правилно този закон. Някой ще каже: аз не съм съвършен човек, не мога да мисля за Бога; това е невъзможно за мене. Питам: ако едно малко, безформено камъче, което още не е завършило своето развитие, хвърлено във водата, образува концентрични кръгове, ти, по-слаб ли си, от това камъче? Стремиш ли се към Божествения свят, каквато форма и да имаш, при каквито условия и да попаднеш в този свят, други, по-напреднали от тебе същества, ще дойдат да ти помогнат. В света съществува закон на коопериране, на сдружаване между съществата, с цел, да си помагат едни други. Съвършените същества виждат, че някой слаб, несъвършен човек има в себе си всички добри желания, да направи нещо хубаво, но не може; оплел се е някъде. И тогава, те бързат да му помогнат – да се разплете, да се освободи от ограниченията.

Днес, на този светъл ден, всички възвишени същества се събират, не само около вас, но и около ония, които имат мисли, желания, стремежи към възвишеното в света. Те работят върху всички тия души, помагат им, за да могат да постигнат онова, което и те са постигнали. И сега, аз ви поздравлявам с този хубав ден! Аз ви поздравлявам с реалността, т.е. едновременно да виждате и съзнавате нещата: това, което виждате отвън, да го съзнавате и отвътре. Мислете върху реалността!

Сега, мнозина се спират върху отделни думи и казват: какво ли искат да ни кажат с тези думи? Как да го разберем? Казвам: ако вие разберете този ден, тъй както е изявен пред вас, той ще се свърже с всички останали дни и ще изясни нещата. Оставете изяснението на нещата да дойде така, както концентричните кръгове, постепенно се разширяват и след като хвърленото, във водата, камъче е престанало, вече, да се движи. Ако и след това се запитвате, какво иска да ви каже този ден, казвам: денят ви обръща внимание на това, че вие още не сте работили за Любовта, за Мъдростта и за Истината. Да работите за Любовта, за Мъдростта и за Истината, това подразбира – във всеки даден случай, да прилагате и най-малкото, което едновременно виждате и съзнавате. Човек не е единично същество. С него, заедно, работят много същества, които са завършили вече своето развитие.

Тъй щото, трудът на човека е колективен. Като знаете това, от всички се изисква смирение. И които малко знаят, и които много знаят, трябва да бъдат смирени. Някой казва: аз искам да бъда като еди-кой си човек. Не туряйте никого пред себе си като идеал. И когато си поставите даже някого като идеал, пак няма да го достигнете. Защо? – Защото той е тръгнал по-рано от тебе, и когато ти го виждаш на известен връх, и пожелаеш да го стигнеш, той вече ще бъде на друг връх. Не пожелавайте да бъдете като този или като онзи, нито пък да казвате, че не искате да бъдете като този или онзи. И желанието ви – да бъдете като някого; и нежеланието ви – да не бъдете като него, са погрешни. И при двата случая, вие се оплитате в тези хора. Когато харесвате постъпките на някого, имате право да желаете – и вие да постъпвате тъй добре, като него, но да бъдете точно такъв, какъвто е той, не трябва да желаете. Дръжте в ума си мисълта: аз искам да бъда точно такъв, какъвто Бог желае да бъда.
Това, което днес ви говоря, не е за обезсърчение, защото вие сте постигнали много неща, но не сте ги реализирали. Например: вие сте дошли вече до извора, това е постижение, но трябва да опитате водата на извора. Първо, вие трябва да опитате силата на водата, която извира, т.е. живота, който изворът носи. После, трябва да опитате съзнанието на този извор, т.е. благословението, което той носи, със своята вода. В реализирането на нещата седи изпълнението на Божия план. Някой казва: кога ще се реализира този план? Това подразбира: кога ще се реализира пиенето на водата? Това зависи от вас. Щом поседите малко около извора, да си починете, след това, вече можете да пиете вода, колкото искате. През целия ден, докато сте при извора, можете да пиете вода, колкото пъти пожелаете. И вечер можете да пиете от водата на този извор.
Сега, основната мисъл, която трябва да задържите в себе си е, да се стремите към постигане на съществени знания. Например, някой човек е много наблюдателен; но само по отношение на външната страна на нещата. Той срещне някого и веднага започва да ви разправя, с какви дрехи бил облечен, каква шапка имал на главата си, какви били обущата му, но какъв е самият човек, нищо не може да ви каже. Той казва: видях, че този човек беше модно облечен, но какво беше лицето му, какви бяха очите му, не видях; това не ме интересуваше. Обаче, на физическия свят, същественото за човека е неговото лице. И затова, срещнете ли човек, гледайте на неговото лице, а не на неговите дрехи. В духовния свят пък, същественото за човека е неговото съзнание, а не знанието му. Съзнанието на човека е неговото лице. Каквото е съзнанието му, такова е и неговото лице.
Ще прочета 5–та глава от Евангелието на Матея.
„А като видя многото народ, възлезе на гората; и щом седна, пристъпиха до Него учениците Му." (1-ви ст.) Какво показва многото народ? Многото народ показва, какви са били всички събрани там същества, от видимия и

невидимия свят. Разумните хора всякога са много, а глупавите – малко.
„И отвори устата си, та ги поучаваше, и говореше." (2-ри ст.) – Ако народът не беше дошъл; ако Христос не беше се качил на високо място; и ако учениците Му не пристъпиха до Него, Христос не би отворил устата си, да ги поучава. Значи, тия три неща бяха необходими, за да отвори Христос устата си и да говори.
„Блажени нищите духом, защото те ще наследят Царството небесно." (3-ти ст.) Това значи: блажени са тези, които познават нещата тъй, както са.
„Блажени нажалените, защото те ще се утешат." (4-ти ст.) – Нажалени са тези, които имат будно съзнание, и сърцето им е всякога изпълнено от благородни стремежи и желания, към правене добро на ближните си.
„Блажени кротките, защото те ще наследят земята." (5-ти ст.) Кроткият човек е винаги снизходителен към слабите и немощните, макар да вижда, че нещата не стават, както трябва.
„Блажени, които гладуват и жадуват за Правдата; блажени миротворците; блажени гонените заради Правдата; блажени сте, когато ви похулят и ви изгонят, и върх вас рекат на лъжа всяка зла реч заради мене." (6 – 11 ст.) – Нека всички тия блаженства бъдат и върху вас.
„Така да просветне вашата виделина пред човеците, за да видят добрите ваши дела и да прославят Отца вашего, Който е на небеса." (16-ти ст.) Това означава, че във висшето съзнание на всички хора трябва да има единство. Има ли единство, тогава и виделината на това съзнание ще просветне пред човеците. Няма ли това единство в съзнанието на хората, те ще изпаднат в съмнения, подозрения, противоречия, недоволства и неразположения в живота си.
Казвам: всички недоволства, неразположения, завист и други подобни чувства и състояния, се дължат на някои паднали ангели, адепти или божества, които ви влияят. Те са недоволни от Бога, защото носят последствията от това, че някога не са изпълнили волята Божия, а вие, днес, ставате тяхна жертва. Отхвърлете мислите и състоянията на тези паднали, изостанали в своето развитие същества! Нека те сами носят товара си! Не помагайте на силните.
„Защото казвам ви, че ако вашата правда не надмине правдата на книжниците и фарисеите, няма да влезете в Царството небесно." (20-ти ст.) – Значи, светът и неговите действия не може да бъде мерило за морала. Оставете морала на света, не се занимавайте с него!
„И тъй, ако принесеш дара си на олтаря, и там се усетиш, че брат ти има нещо на тебе, остави дара си там пред олтаря, и иди, първом се примири с брата си, и тогаз ела, та принес дара си." (23 и 24 ст.) – Човек трябва да се примирява, не само със своите братя на земята, но и с тия, от невидимия свят. Представете си, че някой човек е скръбен, обременен от нещо; и дойде един ангел, да му помогне, но той го обиди нещо и с това го отблъсне. Може ли, след това, този човек да се моли? Ако рече да се моли,

той ще изпитва някаква тежест в душата си. Какво трябва да направи? Първо, ще отиде да намери адреса на този ангел и след това, ще се обърне към Бога, с молба, да го прости за неговото невежество, за неговата лоша постъпка. Бог веднага ще го прости. Прости ли го веднъж, след това, той може да принесе своята молитва пред олтаря. Само такава молитва може да бъде приета. Този е вътрешният, мистичен смисъл на стиха. Тъй щото, когато хората едновременно виждат и съзнават нещата, тогава вече има вътрешна връзка между тях и ангелите.
Чули сте, че е речено на старовремените: „Не прелюбодействай!" (27-ми ст.) Когато човек обича света, във всички негови форми, повече от Бога, той прелюбодейства вече. Христос е разбирал прелюбодейството в широк смисъл. Човек трябва да освободи душата си от всички утайки и нечистотии и да знае, че реалното е горе, а не на земята. Всеки, който вярва в света и иска да го придобие, той ще обезсмисли живота си.
„Ако ли дясното твое око те съблазнява, извади го и хвърли го от себе си." (29 и 30 ст.) – Значи, ако външното ти разбиране те съблазнява, ако това, което виждаш, те съблазнява, отхвърли го от себе си и влез в съзнанието си, провери го и направи корекция. По-добре е, да погине едно твое лъжливо мнение, или една твоя лъжлива теория, отколкото, да бъдеш изложен на безкрайни вътрешни страдания. Какво струва на човека, да се откаже от своята лъжлива теория? Някой човек създаде една теория, защищава я, но дойде време, когато трябва да я отрече и да се откаже от нея. Наистина, не е лесно, изведнъж, да се откаже от нея. Работил върху нея, живял с нея и току-изведнъж, да я отхвърли. Все ще изпита известна скръб, че се е лъгал, че е изпаднал в някаква грешка. Той казва: как така да призная, че съм се лъгал?
Има нещо в човека, което се лъже. Казвам: за да се избави човек от вътрешните страдания, по-добре е, да извади окото си и да отсече ръката си, щом те са причина за тези страдания.
Но аз ви казвам: „Никак да се не кълнете. Но да бъде речта ви: ей, ей, не, не; а от това повечето от лукаваго е." (34 и 37 ст.) Питам: може ли човек, който не вярва в думите ми, да вярва в моята клетва? Казваш някому: ще ти кажа Истината. – Не, закълни се! - Това вече е от лукавия. Отиваш при някой банкер, искаш 1000 лв. на заем. Той иска, трима души, гаранти. Значи, той не вярва на твоите думи, а вярва на подписа на трима души. Това е примка, с която иска да те улови. Един светия отива при един банкер, да му иска пари на заем. Банкерът му иска трима души гаранти. Светията отговаря: първият гарант е Бог, вторият – ангелите, а третият – светиите. – Махни се, с твоите поръчители! Ни Господа познавам, ни ангелите познавам, ни светиите познавам. Аз искам, трима души, поръчители от земята. Светията махнал с ръката си и всичкото богатство на банкера изчезнало, при което, останал сам, без пет пари в джоба си.
Казвам: дойде ли някой и ви представи Бога за гарант, дайте му, колкото

пари иска. Не дадете ли в името Божие, всичкото ви богатство ще изхвръкне.
Някой казва: защо хората на земята осиромашават? Защото, когато светията дойде при тях, като богати, да им иска пари на заем, в Божие име, те му казват: ни Бога познаваме, ни ангелите познаваме, ни светиите познаваме. Кажат ли така, Бог оттегля, от тях, своята светлина и те изгубват всичко, каквото имат. Така пропадат на земята богатите хора; така пропадат учените; така пропадат и религиозните. Свещено е името Божие! Свещено е името на ангелите! Свещено е името и на светиите! Поменат ли се тия имена пред вас, кажете: да бъде волята Божия!
Чули сте, че е речено: „Око за око, зъб за зъб." (38-ми ст.)
А пък аз ви казвам: „Да се не противите злому; но който те плесне по дясната страна, обърни му и другата." (39-ти ст.) – Христос съпоставя два закона, две култури, съвършено противоположни, по външен вид, една на друга.
„Който проси от тебе, дай му; и който иска да земе от тебе, недей се отвръща от него." (42-ри ст.) – Това е относителна, а не абсолютна реалност. Ако една градина иска на заем вода, трябва ли да й се откаже? Човек трябва да е извор, който всякога да дава. Не разбирате ли Писанието в широк смисъл, вие ще се намерите в големи противоречия. Дойде ли някой при тебе и ти каже: дай, за Бога! – нищо не мисли и дай. – Ако дам на този, на онзи, какво ще остане за мене? Дай, и не мисли. Щом Бог изпраща някого при тебе, да ти иска нещо, в Негово име, Той знае, че можеш да му дадеш. Целта на Бога не е да осиромашаваме. Ние имаме повече, отколкото трябва. В много извори има повече вода, отколкото курната събира. За сега, само една малка част от Божиите блага минава през хората. За в бъдеще, ще минава повече. Ако вие сте касиер в английска банка и дойде при вас някой, с документите си, да ви иска пари, няма ли да му дадете? Ще го върнете ли назад? Не, ще му дадете, каквото иска. Ще изпълните длъжността си, както трябва.
И тъй, като казвам, че трябва да изпълним волята Божия, разбирам, че сме поставени като касиери, в някои банки, да услужваме на хората: на този ще дадем, на онзи ще дадем. Целия ден ще казваме: заповядайте! Ще услужвате всекиму, който има писмо и документи, че е внесъл пари в банката. Щом сте турени на служба, като касиери, ще услужвате на хората. Сега, аз ви поздравлявам с първия ден на работата, с новата служба, на която Бог ви е поставил. Всеки от вас трябва да изпълни службата си, както той разбира. Онзи, който ви е дал службата, той ще ви научи, как трябва да я изпълните. Щом се обърнете към един от напредналите братя, той веднага ще се отзове, ще ви каже, как да работите. Значи, днес всички ще бъдете на работа, външна и вътрешна. Довечера ще видим, как сте свършили работата си.

2. Беседа, държана от Учителя,
на 19-ти август 1930 – Преображение, 6 ч.с.,
над лагера, при II. Рилско езеро.

1930_08_20 Познава гласа му
рилска беседа

ПОЗНАВА ГЛАСА МУ

Известно е на всички, що е реалност. Реални неща са тези, които човек едновременно вижда и съзнава. Тъй щото вие ще имате идея за Бога само чрез едновременното виждане и съзнаване. Дето и да погледнете в света, в центъра на всяко нещо ще видите Бога, а около Него, наредени в кръгове, всички разумни същества, по-близо или по-далеч, според степента на своето развитие. В това отношение и материалният свят е създаден такъв, според степента на разумните същества, които са работили в него. Всички небесни системи се движат пак в кръгове, около един център – слънце; всяко слънце от тези системи заема едно или друго място, според степента на неговата разумност. И сега, когато говорим за Бога, разбираме, че Той е начало – център на всяка разумност.
Ще прочета 10. глава от Евангелието на Йоана.
Истина, истина ви казвам: „Който не влиза през вратата в кошарата на овците, той е крадец и разбойник. (– 1 ст.) – Значи, всяка мисъл, всяко чувство и всяко желание, които не влизат през вратата, а през всяко друго място, те са крадци и разбойници. Който влиза през вратата, той всякога си казва името; който минава през плета, той не си казва името и минава за крадец и разбойник. Следователно, когато приятелят ви дойде у вас, той влиза през вратата, и вие знаете неговото име. Всеки, който не влиза през вратата на къщата ви, името му не знаете, и той минава за крадец и разбойник.
„А който влиза през вратата, пастир е на овците". (– 2 ст.). – Който не влиза през вратата на кошарата, той е крадец и разбойник за овците. Не употребява ли човек думите, мислите и желанията си на место, и за тях той е крадец и разбойник. Който не постъпва с другите, както със себе си, той е крадец и разбойник. На всичко това е предпоставен обратният закон: който постъпва с другите, както със себе си, той е пастир на овците, в широк смисъл на думата.
„Нему вратарят отваря; и овците слушат гласа му; и своите овци по име зове и ги извежда." (– 3 ст.). – Ние сме свободни да действуваме, както искаме и разбираме, но Бог наблюдава постъпките ни и съобразно тях организира живота ни. Например, човек трябва да яде. Колко трябва да яде? Колкото природата му е определила. Яде ли повече, отколкото му е определено, той ще се разстрои. Кой е виновен за това? Бог е определил на всеки, колко трябва да яде. Яж умерено, докато ти е сладко, но без да преяждаш. Яденето е от Бога, преяждането – от човека; животът е от Бога, смъртта – от човека; доброто е от Бога, грехът, злото – от човека. Грехът не е нищо друго, освен неизпълнение на Великия Божи закон.

„И когато изкара овците си вън, ходи пред тях: и овците идат след него, защото знаят гласа му." (– 4 ст.). – Значи, човек трябва да познава гласа на Доброто, гласа на Любовта, на Мъдростта и на Истината. Казвате: как ще познаем гласа на всички тия неща? – Това са елементарни работи, които всеки трябва да знае. Да се задава такъв въпрос, все едно е да ви пита някой, как познавате светлината. Какво ще отговорите на този въпрос? Или, какво ще отговорите на въпроса: как познавате, че вратата е отворена? Ако можете да влезете през вратата, тя е отворена; не можете ли да влезете през нея, тя е затворена. Как познавате, кога сте се нахранили? Ако гладът ви е задоволен, вие сте се нахранили; не е ли задоволен, не сте се нахранили. Това са елементарни положения, които всеки разбира. Човек не трябва да си служи със софизми. В живота има много неща строго определени, които могат да се изразят конкретно. Светлината няма защо да се доказва. Това, което във всеки даден момент буди съзнанието на човека, наричаме светлина. Тя е първият лъч, който влиза в съзнанието на човека. Онова пък, което приспива неговото съзнание, наричаме тъмнина.
„А след чужденец не щат оти, но ще побегнат от него; защото гласът на чужденците не знаят." (– 5 ст.). Питам: кой от вас би отишъл при никого, който ще върже ръцете и краката му и ще го положи на земята? Кой човек, след като придобие свободата си, ще отиде при някого да му завърже ръцете и краката? Няма такъв глупав човек в света. Ако овците познават своя овчар, който ще ги заведе на паша, хората по-малко ли от тях ще познават своя пастир?
„Тази притча им рече Исус, но те не разумяха, що бе това, което им говореше." (– 6 ст.). – Всичко, каквото Христос е говорил някога, е останало неразбрано. Днес и вие не разбирате много неща от това, което ви говоря. Но в бъдеще ще го разберете. Важно е за вас това, което сега сте разбрали, да събуди съзнанието ви.
Тогаз пак им рече Исус: „Истина, истина ви казвам, че аз съм вратата на овците." (– 7 ст.). Значи, онзи, който ще дойде да ви събуди, или да внесе първия лъч в съзнанието ви, той трябва да бъде носител на Любовта. Кой ще ви събуди? Който ви обича, само той може да ви събуди. Щом ви събуди, той вече е врата за вас.
„Всички, които са дошли преди мене, крадци са и разбойници, но овците ги не послушаха." (– 8 ст.). – Всеки, който не събужда съзнанието, а го приспива, той е крадец и разбойник.
„Аз съм вратата: през мене ако влезе някой, спасен ще бъде; и ще влезе, и ще излезе, и паша ще намери." (– 9 ст.).
„Крадецът не иде, освен да открадне, да заколи и да погуби; аз дойдох, за да имат живот и да го имат преизобилно." (– 10 ст.). – Това се отнася и до вас. Христос е дошъл да ви даде живот и то преизобилно. Де ще намерите този изобилен живот? При извора. От водата, която в даден случай влезе в чашата ви, ще разберете съдържанието и на целия извор.

„Аз съм добрият пастир; добрият пастир душата си полага за овците." (– 11 ст.). – Кой човек е добър? Добър е онзи, който полага душата си за другите. Не - може ли да положи душата си за другите, той не е добър. Някой казва: добър човек ли съм аз? Ако можеш да положите душата си в служене на Бога, добър си; не можеш ли да я положиш, не си добър. Няма нужда много да се философствува. Христос ясно е определил: „Аз съм добрият пастир, защото полагам душата си за овците."
„А наемникът бяга, защото е наемник и не го е грижа за овците." (– 13 ст.). – Когато човек не вложи душата си в някоя работа, той не може да успее. Ако ученикът не вложи душата си в училището, да придобие знание, нищо няма да постигне. Знанието ще бяга от него. Работа, в която не се влага душа, всичко бяга от нея: и мислите, и чувствата, и желанията. Вложи ли човек душата си в някоя работа, всичко ще постигне. Значи, животът се изразява чрез мислите и желанията на човека. Какво представляват мислите и желанията? Те са живи същества. Действията също така са живи същества. Злоупотребите ли с вашите мисли, желания и действия, те могат да ви напуснат. Някога мислите на човека бягат от него; някога желанията му бягат, а някога – действията. Искате ли да бъдете господари на вашите мисли, желания и действия, вие трябва да положите душата си за тях.
Казвате: ние трябва да бъдем добри, да правим добро. За да бъдете добри, трябва да прилагате в живота си всяка добра мисъл. Приложите ли я, ще имате резултати. Обаче, част от това, което спечелите от тази работа, трябва да дадете и на самата мисъл. И тя иска дял от работата ви. Когато казвате, че някоя мисъл трябва да се реализира, това показва, че вие изпълнявате нейното желание, понеже мислите, чувствата и действията на човека са живи същества. Тъй щото, когато желанието на някоя мисъл да се реализира, умре, с него заедно и мисълта умира. Не знаете ли, как да постъпите с някоя мисъл, тя умира, както и хората. Да умре някоя мисъл, това подразбира да изчезне формата й, в която се е проявила тя. Разруши ли се формата й, тази мисъл, като същина, остава да живее, но се връща там, отдето е излязла, и вие не можете вече да разполагате с нея. Ако мисълта е Божествена, тя се връща при Бога. Мисълта за вас е изгубена, както изгубвате децата си. Имате едно малко дете, което умира, т.е. формата му пред вас изчезва. Като изгубите тази форма, вие отивате на гробищата, плачете, скърбите, но и там вашият Петканчо го няма. Чакате от него писмо, но той и писмо не ви пише. Защо? Не сте постъпили добре с него.
„Аз съм добрият пастир и познавам моите; и моите мене познават." (- 14 ст.). Значи, всяка мисъл, всяко чувство и всяко желание, които минават през нас, представляват разумни същества, които по този начин се свързват с нас, и ние с тях. Следователно, ако човек осакати някои от своите мисли, чувства или желания, с това той прекъсва връзките си с

разумните същества, чиито са тия мисли, чувства и желания. По този начин човек се изолирва от разумните същества, с които по-рано е бил във връзка. Защо? – Защото той няма вече съответните органи, с които да влезе във връзка. Ето защо човек трябва свещено да пази своите мисли и желания, понеже те са пътища, чрез които той се свързва с Божествения свят, с ангелите, със светиите, с всички добри хора, изобщо с всичко онова, което носи радост и веселие за душата.
Казвам: всяко друго обяснение, което може да се даде за мислите и желанията, е механическо. Някой учен ще каже, че мисълта представлява известен род вибрации на някаква особено тънка материя. Вярно е, че мисълта представлява сбор от вибрации, от светлина и топлина, но всъщност тя представлява среда, чрез която човек влиза в общение с висшия, разумен свят. И тогава човек има главно една свещена мисъл и едно свещено чувство в себе си. Те са мисълта за Бога и чувството за Бога. Унищожи ли човек тази свещена мисъл и това свещено чувство, с това той унищожава и себе си. Защо? – Защото само чрез тях той влиза в общение с Бога. Чрез всички останали мисли човек влиза в общение с други същества, но само чрез една специфична мисъл той се съобщава с Бога. Значи, тази свещена мисъл и това свещено чувство у човека ние наричаме дух и душа. Докато човек пази свещената мисъл в себе си, т.е. духа си, и свещеното чувство, т.е. душата си, чрез които влиза в общение с Бога, дотогава той е гражданин на Царството Божие. В този смисъл човек най-първо трябва да люби Бога, защото всички мисли и чувства у него са родени, именно, от тази свещена мисъл и от това свещено чувство.
„Както ме познава Отец, и аз познавам Отца; и душата си полагам заради овците." (– 15 ст.). – Познаването на Бога ще дойде само тогава, когато и Бог ни познава.
„И други овци имам, които не са от този двор, и тях трябва да събера; и ще бъде едно стадо и един пастир." (– 16 ст.). Някой има желание да бъде учител. Кое е първото необходимо условие за учителя? Учителят трябва да познава Бога, и Бог да го познава. Човек не може да бъде учител, докато не познава Бога, и докато Бог не го познава. Някой казва: аз мога да бъда учител. Ако познаваш Бога, и ако Той те познава, можеш да бъдеш учител. Не те ли познава Бог, не Го ли познаваш и ти, никакъв учител не можеш да бъдеш. Казвате: нима Бог не може да говори и на нас? Бог може да говори на всички, но при следното условие: да Го познавате, и Той да ви познава. Познавате ли Го, Той ще ви говори; не Го ли познавате, няма да ви говори. Кога могат двама души да си говорят? Само когато се познават. Щом се познават, те имат желание да си поговорят. Познаването почива върху закона на Любовта. Вие не можете да говорите на човек, когото не обичате. За да му говорите, непременно трябва да го обичате. Не обичате ли някого, не ви ли обича и той, вие сте глухи един за друг.
„За това Отец ме люби, защото аз полагам душата си, за да я взема пак." (–

17 ст.). Много хора се мъчат да измислят нещо ново в света. Казвам: всичко, каквото хората знаят, е вехто. Всичко, което съществува в природата, е също така вехто. Ново е само това, което излиза от Бога. И затова, Соломон, след като е опитал всичкото знание и мъдрост на света, казал: „Няма нищо ново под слънцето. Суета на суетите, всичко е суета!" На това основание днес хората не са доволни от старото. Кой човек е доволен от своите стари дрехи? Сега ще ви предам накратко един мистичен разказ, да видите, какво Бог носи в света, какво Той дава за всяка душа. Едно време, когато Господ създал света, решил да слезе на земята, между хората, да ги посети. В това време хората били още безгрешни, всеки изпълнявал работата си добре, усърдно. Най-първо Бог слязъл при един книжовник, когото заварил с перо в ръка, потопено в мастило, готов да пише. Бог се спрял при него за малко, и първата мисъл, която прочел в книжовника, била: колко време ще остане Бог при мене? Да не би да остане повечко, че да изсъхне мастилото на перото ми. Бог му казал само една дума: пиши! – и си отишъл. След това Бог посетил един свещеник, който се приготовлявал за служба: купил от най-скъпия тамян, турил го в кадилницата и започнал да изпълнява службата си. Като видял Господа при себе си, рекъл: дали няма да остане Бог дълго време при мене, та да ми попречи в изпълнението на службата си, и тамянът ми да изгори напразно? Бог прочел и неговата мисъл, казал му само една дума: кади! - и си заминал. После Бог минал покрай един военен, който тъкмо изваждал сабята и се готвил да даде команда на войниците си. Като видял Бога, той казал: дали ще остане Бог дълго време при мене, та да ми попречи да дам командата си на време? Бог му казал: командувай! – и си отишъл. Отива при една майка, която току-що турила вода в коритото, да къпе детето си. Като видяла Господа, тя рекла: дали ще остане Бог дълго време при мене, та да ми попречи да окъпя детето си? Водата ми ще изстине, отново ще трябва да я сгорещявам. Бог разбрал и нейната мисъл, но и на нея казал само една дума: къпи! – и си заминал. Минава най-после покрай една млада мома, която в този момент, именно, пишела любовно писмо на своя възлюбен, да се срещнат някъде. Като видяла Господа, тя си казала: дали ще остане Бог дълго време при мене, да ми попречи да довърша писмото си и да не успея да се срещна със своя възлюбен? Бог й казал само една дума: свърши! – и си заминал. Така посетил Господ още много хора, и от всички научил едно и също нещо. Какво научил от хората? Че всеки човек има някакво желание, което поставя в себе си по-високо и от Божественото, от идейното, вследствие на което не може да търпи, не може да издържа Неговото присъствие. Питам: каква култура може да има при такова разбиране на нещата?

Този разказ продължава и по-нататък. Когато книжовникът останал сам, погледнал към перото си и видял, че мастилото по него засъхнало; топнал в мастилницата, и там мастилото пресъхнало. По този начин той повече не

могъл да пише. Свещеникът, като изпратил Бога, пристъпил към изпълнение на работата си, но какво било неговото очудване, като забелязал, че тамянът в кадилницата не се запалвал; така свещеникът не могъл да извърши службата си.
Когато Бог заминал, майката се заела да изкъпе детето си, но водата от котела изчезнала, и детето й останало некъпано. Военният пък, като се обърнал към войниците и започнал да ги командува, хванал сабята си, но останал много очуден, като видял, че тя цяла ръждясала. Момата, която пишела писмо на своя възлюбен, успала да го свърши и изпрати на време, но възлюбеният й заминал за някъде, и тя не могла да го види. След заминаването на Бога, всички хора, които Той посетил, останали с убеждението, че слизането на Бога на земята носи нещастия за хората. Казвам: заключението на хората не е правилно. Идването на Бога между хората не носи нещастия за тях, но страданията и нещастията им се дължат на това, че те не приели Бога, както трябва. Те искали да свършат своята работа, а пренебрегнали Божественото в себе си.
Питам: за кого писал книжовникът? Кому служил свещеникът? За кого воювал военният? От какви подбуждения майката отглеждала своето дете? Какво искала момата от своя възлюбен? Нима книжовникът не пишел за просветление на човешките умове, за придобиване знание и мъдрост? Нима свещеникът не служил на Бога? Нима военният не воювал за истина и свобода? Нима майката не отглеждала детето си в името на Любовта? Нима момата не търсила Бога в своя възлюбен? Всичко това показва, че стремежите на хората са прави, но пътищата, по които се реализират тия стремежи, не са прави. За правилното им реализиране се изисква дълбоко разбиране на вътрешния живот.
Този мистичен разказ се отнася и към човешката душа. Не знае ли човек, как да постъпи с Божественото в себе си, и най-хубавите копнежи на душата изсъхват; най-красивите мисли и чувства се изгубват. Дойде ли човек до това положение, той започва да отдава всички свои неуспехи на някакви вътрешни, или външни причини. В същност това се дължи на неразбиране, как да се постъпи с Божественото, когато То посети човека. Ако вие сте в положението на книжовника, или на свещеника, или на военния, или на майката, или на момата, как ще постъпите, като дойде Господ при вас? Ще оставя вие сами да разрешите този ребус. Какво ще направите вие, когато дойде Господ при вас? Когато Бог дойде при вас, Той все ще ви намери в едно от изброените по-горе положения: като книжовник, като свещеник, като военен, като майка, или като мома, която пише на своя възлюбен.
Сега ще дойдем до края на мистичния разказ. Най-после Господ посетил един готвач, който наскоро свършил курса по готварство и се заел да практикува своето изкуство. Едва що турил на огъня тенджерата с лука да се пърже, когато Бог го посетил. Готвачът се спрял, позамислил се и си

казал: дали ще седи Бог много време при мене? Боя се, че ако остане повече време тук, лукът ми ще прегори, и яденето ще се развали, няма да бъде вкусно. Обаче, готвачът бил най-искрен от всички ония, които Бог посетил. Още докато си помислил, че Бог, със своето присъствие, ще му попречи, веднага съзнал погрешката си, разкаял се и казал: Господи, направих една погрешка. – В какво седи погрешката ти? – Прости ме, Господи, аз си помислих, че като дойде при мене, ще останеш за повече време, и яденето ми ще прегори. Искам да напусна този занаят, той не е за мене, големи пакости ще ми създаде. Все ще се случи някога яденето ми да прегори и ще мисля, че Ти си причина за това.

Питам: какво е казал Господ на този готвач след неговата изповед? Вие сами трябва да отговорите на този въпрос. Казвам: най-учен от всички, които Бог посетил, бил готвачът, който изповядал грешката си. Затова и до днес лукът цъцри в тенджерата на готвача. Тъй щото, ако питате, защо цъцри лука в тенджерата на готвача, ще знаете, че причината за това седи в неговата изповед. Готвачът всякога се изповядва. Който се изповядва, той е на мястото на готвача. Готвачът има по-голям шанс за успех и от книжовника, и от свещеника, и от военния, и от майката, и от младата мома. Защо? – Защото лукът в тенджерата и до днес цъцри. Понеже тази мисъл е реална, преведете я и я приложете в живота си. Намерете, кой е готвачът у вас и де е тенджерата, в която готви! Господ казал на готвача: готви добре, докато разбереш езика на цъцренето!

„И тъй, пак стана раздор между юдеите за тези думи." И мнозина от тях казваха: „Бяс има и луд е; що Го слушате?" Други казваха: „Тези думи не са на беснуем човек. Може ли бяс да отваря очи на слепи?" (– 19, 20 и 21 ст.). Тези стихове изразяват вътрешния бунт, който става в човешката душа. Раздорът между юдеите говори за вътрешния бунт у човека. Когато Истината дойде у човека, той винаги се бунтува. Когато човек не може да постигне някое свое желание, той пак се бунтува, готов е да направи големи пакости.

„Отец ми, който ми ги даде, от всички е най-голям; и никой не може да ги грабне от ръката на Отца ми." (– 29 ст.). „Аз и Отец едно сме." (– 30 ст.) Христос не казва, че овците са Негови, но казва: „Отец ми, кой го ми ги даде, от всички е най-голям." С тези думи Христос обръща внимание на това, че душите са излезли от Бога.

„Тогаз пак взеха юдеите камъни да Го убият." Отговори им Исус: „Много добри дела от Отца моего ви показах; за кое от тези дела хвърляте камъни върху мене?" Отговориха Му юдеите и рекоха: „За добро дело не хвърляме камъни върху тебе, но за богохулство, и защото ти, като си человек, правиш себе си Бог." (– 31, 32 и 33 ст.). Оттук се вижда, че Христовите думи засегнали честолюбието на юдеите, вследствие на което старото у тях влиза в борба с новото.

„Ако не правя делата на Отца моего, не вярвайте в мене; но ако ги правя, в

мене като не вярвате, вярвайте в делата, за да познаете и да повярвате, че Отец е в мене, и аз в Него." (– 37 и 38 ст.). – За да им говори Христос така, това показва, че те нито Бога познаваха, нито Христа познаваха.
Сега ще се пазите да нямате мисли и желания, като тези на евреите. Често чрезмерните желания са спънка в живота на човека. Те са причина за греха, а грехът разслабва човека; той докарва преждевременна старост. Старият човек пък се занимава само със своите болки, със своето минало. В душата на стария няма нищо ново. Той казва: на младини беше всичко. Сега няма нищо ново. Ето защо, трябва да се пазите от греха и от това, което старостта носи. Не се спирайте върху буквата на нещата: буквата умъртвява, духът носи живот. Според процесите, които виждаме в природата, старият винаги очаква смърт, младият – живот. Затова казваме: старото носи смърт, младото – живот. Когато разглеждаме старостта в смисъл на мъдрост, това се отнася към друг свят. И тогава, под думата „стар" се разбира човек с опитност, със знание, със сила. Старият човек, който не е разбрал живота, той умира; който е разбрал живота, той оживява. Старият, който е станал силен, умен и мъдър, той е разбрал живота; старият, който не е станал силен, умен и мъдър, той не е разбрал живота.
Както виждате, днес денят е много хубав, няма никакви препятствия, за да разберете Истината. Всеки сам може да си постави някакво препятствие, като параван, и да не може да разбере Истината. Някой седи зад паравана и казва: не мога да изляза оттук. Кога човек си поставя параван? – Когато се отклонява от правия, от Божия път. Пръв Адам си направил параван и се скри зад него. Господ го потърси: „Адаме, де си?" Скрит зад паравана, Адам мълчал. Господ го намерил скрит зад паравана и го запитал: „Защо не се обаждаш?" – Господи, чух гласа Ти, но боях се да Ти се обадя. – Защо се боиш? Веднага философията дошла в помощ на Адама. Той започнал да аргументира: Господи, аз мислех, че другарката, която ми даде, ще ми бъде помощница, а тя ме тикна в едно предприятие, в което изгубихме всичко, каквото ни даде. Бог хвана тогава неговата другарка, предприемача. Тя каза: търговецът, от когото отидох да купувам стока, ме излъга; даде ми лоша стока, и задигна парите ми. Така започнаха редица аргументирания: светът не е направен, както трябва; отношенията между хората не са разумни; търговците не са честни хора и т.н. Господ запитал жената: ти защо не опита стоката, която купуваш? На онзи адепт, който я изкушаваше около дървото, тя можа да каже: преди да вкуся от забранения плод, аз ще опитам по някакъв начин истинността на твоите думи. По това време в рая имаше много животни. Тя трябваше да даде този плод на някой кон, например, той пръв да го опита, да се види, дали, наистина, той ще стане като Бога. Конете обичат ябълки, тъй щото конят щеше да изяде този плод. Обаче, жената не направи опита с коня, или с друго някое животно, но го приложи върху себе си.

Разказът за грехопадането на първия човек крие в себе си една от великите тайни на живота. Тази тайна е изнесена в Библията в скрита форма; може би и за хиляди години ще остане неразкрита за човечеството, защото хората не са готови още да я разберат. За сега не е позволено да се обясняват причините за грехопадането. Онези, които разбират вътрешния смисъл на живота, знаят тия причини; те знаят, че има неизбежни неща в живота, но защо, за какво става всичко това, мълчат. Съществува следният закон: всичко изпитвайте, доброто дръжте! Човек не трябва да приема всичко на доверие, но той трябва да проверява, да изпитва нещата. Представете си, че един търговец на въжета дойде при вас и ви предлага от тия въжета, които препоръчва за много здрави. Най-първо вие трябва да ги опитате, да видите, дали, наистина, тези въжета са яки. Как ще ги опитате: със себе си ли ще направите опита, или с нещо друго? Вие имате един дълбок кладенец, от който вадите с кофа вода. За тази цел вие закачате кофата, която събира около 100 кг. вода, за въжето, което искате да опитате, и я пущате в кладенеца. Така спущате кофата няколко пъти в кладенеца, и ако въжето издържа на тази тежест, значи, то е здраво. Тогава може да си купите, колкото въжета искате. Обаче, опитът ще направите първо с кофата, а после със себе си. Ще имате пред вид метода: първо ще спуснете въжето с кофата в кладенеца, а после ще влезете вие.
Казвам: Ева направи опит със себе си и сгреши. Да прави човек опити със себе си. т. е. със своята душа и със своя дух, това са рисковани неща. Всичко изпитвайте, но себе си не изпитвайте! Това подразбира: изпитвайте условията, в които живеете, но себе си никога! Изпитвайте мислите, чувствата, действията си, но себе си, т.е. своята душа и своя дух никога не изпитвайте! Тази е истинската философия на живота. Защо трябва да изпитвате душата и духа си? Какво ще придобиете, ако изпитвате душата и духа си? – Нищо няма да придобиете. Не правете опит с това, което Бог е създал! Не правете опит със свещената книга, която Бог е написал! Тази книга ще пазите като зеницата на окото си. От нея ще четете и учите. Тя ще бъде най-главното ви ръководство в живота. Докато имате тази книга и учите от нея, тя ще ви служи като магическа тояжка: с нея ще можете всичко да извършите.
Ето защо казвам: не правете опити с Божествените работи! Има неща, с които можете да правите опити. Те съставляват материалния, външния свят. Той е свят за опити. Дойдете ли, обаче, до душата и до духа си, тях ще пазите свещено. Те са излезли от Бога. Щом е така, никакви опити не правете с тях. Имате ли свещени чувства и мисли към душата и духа си, вие ще имате такива свещени мисли и чувства и по отношение към Бога. Що се отнася до вашите физически, преходни мисли, чувства и действия в живота, то е друг въпрос, тях можете да подлагате на разни опити; дойдете ли до човека, като идейно същество, което търси нещо, стреми се към него, и когато става и когато ляга, това е великото, свещеното, красивото, това са

духът и душата. Духът и душата представляват велика тайна за човека. Когато човек дойде до онова просветление на съзнанието си, да разбере, що е душа и що е дух, той ще намери и своя Учител, който ще го събуди. Този момент – събуждането на ученика от Учителя, представлява същевременно вътрешно мистично разбиране на нещата. Учителят може да ви намери като книжовник, с перо в ръка, като свещеник, с кадилница в ръка, като военен със своята сабя, като майка, която къпе детето си, или като мома, която пише на своя възлюбен. Всички тия положения са символи, които трябва да се преведат. При каквото положение и да ви намери Господ, едно е важно: да знаете, как да постъпите.
Питам: как нарекохме днешния ден? – Ден на Божествената наука. Как сте постъпвали до сега според вашата наука? Работили сте, писали сте, но мастилото на перото ви всякога е засъхвало. Какво представлява пресъхването на мастилото? – Непостигнати желания. Някой казва: имах едно желание, не можах да го постигна; имах една мисъл, не можах да я реализирам. Защо? Имало е нещо куцо, нещо хромо у вас. Защо окуця Яков? Понеже не можа да разбере Истината, той се бори с Господа; Бог го бутна, и той окуця. Мъчно можа да се изправи нещо в характера на Якова. Той разбра отчасти само Истината, затова се хвана за Господа и каза: няма да те пусна, докато не ме благословиш. Господ го благослови, но го остави куц. Тази хромавост у него се яви вследствие неговите прегрешения към брата си и баща си, както и към своята душа. Той взе първородството от брата си, излъга баща си, като се представи вместо брата си Исава, и по този начин взе благословението от баща си. И след това Бог трябваше цели 14 години да го учи; да не се изкушава и да не ходи по чужди умове. След изтичането на тези 14 години, той трябваше да се върне в бащиния си дом, но из пътя окуця, като резултат на вътрешния недъг в характера си. Всеки човек иска, като Якова, да се справи с миналото си, което наричат карма, но трябва да се справи прямо, ребром, да отвори сърцето си, както готвачът отвори сърцето си за Господа, и да каже: Господи, искам да напусна този занаят! Казвам: всички вие искате да бъдете добри, та като дойде Господ да ви намери такива. Когато Бог дойде при книжовника, работата му трябваше да бъде свършена, а Бог го завари с недовършена работа. Когато Бог посети военния, той трябваше да тури сабята си в ножницата, да е свършил вече работата си, Когато Бог отиде при свещеника, гой трябваше да е свършил службата си; когато отиде при майката, тя трябваше да е окапала вече детето си; когато отиде при младата мома, тя трябваше да е написала писмото на своя възлюбен. И най-после, когато Бог посети готвача, и той трябваше да е сготвил яденето и да каже: Господи, радвам се, че ме посети. Заповядай, да Те угостя! Драмата в душата на човека се крие в това, че когато Бог го посещава, намира го с недовършена работа. Дойде ли Бог при вас, работата ви трябва да бъде свършена. Тази основна мисъл трябва да държите в ума си, а не

само мисълта, че трябва да бъдете добри. Първия път Бог ви завари с недовършена работа. Когато дойде втори път при вас, как трябва да ви намери? Пак ли трябва да държите перо, сабя и кадилница в ръка? Работата на книжовника, на свещеника, на военния, на майката, на младата мома и на готвача трябва да бъде свършена, за да им даде Бог нова работа. Време е вече да ви се даде нова работа. Ако държите перо в ръка, ако държите сабя в ръка, ако държите кадилница в ръка, ако къпете детето си, ако пишете писмо на възлюбения си и ако готвите, когато Бог ви посети, знайте, че ще стане това, което до сега е ставало. Слезе ли Бог на земята, работата на всички хора трябва да бъде свършена!

Веднъж запитали магарето, защо го бият. То отговорило: бият ме, за да не съм магаре. – Ами защо си магаре? – Исках да мина през посвещение, да разбера тайните на Бога, но не можах и затова станах магаре. Едно научих: докато разбера Божествените тайни, много цепеници ще се стоварят върху гърба ми. Днес, когато магарето реве, казва: труден е пътят на посвещението! Следователно, за да се дойде до четвъртото посвещение, човек трябва да мине през пътя на магарето. Дълго време ще го бият, и след този бой най-после ще каже: посветих се! Смисълът на посвещението не седи само в това, да знаеш, че са те били, но да научиш нещо от този бой. Истинско посвещение минава този, който всякога знае, за какво го бият. Например, натоварят ли те с дърва, трябва да знаеш, защо те товарят; ударят ли ти десет или повече тояги, трябва да знаеш, защо те бият. Някои ще ти казват, че си магаре, с дълги уши, че не трябва да ревеш тъй силно, че не можеш да носиш вода, или че си упорит, своенравен. При посвещението си човек трябва да превръща всички тия неща, да се освободи от положението, в което се намира; иначе, ще минава от едно прераждане в друго и ще се намери все в същото положение, като магаре. Магарето е символ на неблагоприятни условия, които човек трябва да преодолее и с които трябва да се справи. Тъй щото в съзнанието си човек трябва да мине в по-високо положение от това, в което се намира. Няма нищо лошо в магарешката форма. Запитайте вълка нещо за магарето, и той веднага ще започне да се облизва. Вълкът високо цени магарешкото месо. Достатъчно е един път само да е ял магарешко месо, за да обикаля след това цели девет месеца на същото място, да намери още едно магаре. Само вълкът знае, какво се крие в магарешкото месо. Когато вълкът яде магарешко месо, той вече придобива неговата опитност, не иска втори път да минава през същата форма. Вълк, който е ял един път магарешко месо, иска или не иска, свързва се вече с магарето и става магаре.

И тъй, ако човек не може да разреши трудните условия на живота, той се ограничава; разреши ли ги, той се освобождава. Тъй както светът е устроен, той представя път, метод, чрез който Бог работи. Когато изучаваме минералите, скъпоценните камъни, растенията и животните, ние трябва да се спираме върху смисъла, който се крие в тях. Когато

изучаваме светлината, топлината, също така трябва да изучаваме техния смисъл и предназначение. След създаването на света, Бог е поставил първия човек в райската градина, между растения и животни, като му казал да ги завлада. Да ги завлада, подразбира да ги изучи, да се ползува от тях, да бъде разумен господар на земята, ако иска да бъде щастлив. Казвам: блажени сте, когато Бог дойде между вас и намери, че сте свършили работата си и чакате да ви се даде нова.
Сега ще направим една малка екскурзия до в. Дамка.

4. Беседа от Учителя, държана на
20 август, 1930 г., 6 ч. с. при II. Рилско езеро.

1930_08_21 Божествена връзка
рилска беседа

БОЖЕСТВЕНА ВРЪЗКА

Каква беше задачата за днес? – Днешният ден е определен за възстановяване връзката ни с Бога. Този ден е един от важните дни. Задачата, която имате днес, ще важи и през цялата година. Задачите, които ви се дадоха през тези пет дни, от неделя до четвъртък, ще важат и за цялата година. Първият ден, неделя, беше определен за работа върху освобождението на човека. Значи, всеки ще работи за освобождението си. Понеделник беше ден на освещение. Човек трябва да посвети живота си в служене на Бога. Вторник беше определен за работа върху Любовта, Мъдростта и Истината. Сряда беше определен ден за Божествената наука. Четвъртък – ден за възстановяване на Божествената връзка. Питам: какво се изисква на физическия свят, за да направите някаква връзка? Например, за да свържете един конец, той непременно трябва да има два края. Ако конецът имаше само един край, по никой начин не би могъл да се свърже. Защо и как се свързват конците? Защо и как се свързват въжетата, с които се пущат кофите в кладенците? Конците се свързват един с друг, за да послужат за нещо. Единият край на въжето се връзва за дръжката на кладенеца, а другия край се връзва за кофа, за да се извади вода от кладенеца. Значи, и въжетата се свързват, за да послужат за нещо. Следователно, ако човек не направи някаква връзка, той не може да постигне своите желания. Връзката е метод за постигане на известни желания. Ако имате въже, с което искате да извадите вода, какво трябва да направите? Ще свържете въжето за кофата, и така ще извадите вода. Нямате ли кофа, която да завержете за въжето, не можете да извадите вода. Значи, съедините ли двата края, т. е. направите ли връзката добре, вие можете да работите. За да работи човек правилно, у него трябва да стане вътрешно преобразование, което се постига, именно, чрез връзката. Казвам: човек може да работи, само след като направи връзка. Работа и връзка вървят едно след друго. Някога човек сам прави връзка, някога други я правят. Обаче, който и да направи връзката, важно е човек да има тази връзка и да работи, за да може и живата природа да работи върху него. Такъв е Божественият закон, който носи новото в живота. В какво седи новото? – В Божествената връзка. Който разбира смисъла на връзката, за него няма по-хубаво нещо в живота от връзката. Който не разбира смисъла й, няма по-лошо нещо от връзката. Значи, връзката произвежда два различни резултата. Например, ако ръката на човека не е свързана за тялото, може ли тя да бъде това благо за него, каквото всъщност представя? Понеже ръката е свързана за тялото, затова тя принася полза на човека. Ако езикът не е добре свързан в устата, каква полза ще принесе

на човека? Колкото лош да е езикът на някой човек, като е свързан, той все пак може да каже и нещо добро с него. Ако очите на човека не бяха свързани с мускули, те не биха го ползували в нищо. В този случаи няма по-хубаво нещо от връзката. Следователно, всяко нещо, което ни принася радост и веселие, се дължи, именно, на вътръшната връзка между нещата и явленията. Тази вътрешна връзка е поставена от Бога, благодарение на което Той присъствува навсякъде. Ние наричаме тази връзка Божествена, без разлика на това, дали я съзнавате, или не. Ако я съзнавате, ще се радвате; ако не я съзнавате, ще се чудите, как е направено окото, как се държи езика и т. н. Тъй щото всяка мисъл, всяко чувство, които се проявяват у нас, не са нищо друго, освен присъствието на Живия Господ, Когото ние търсим навсякъде. Всяка мисъл е резултат на вътрешна връзка с някое разумно същество. Мнозина може да не разбират, как е станала тази връзка, но това нищо не значи – връзка съществува. Едно от условията за възстановяване вътрешната връзка с Бога е благодарността. Защо трябва да благодари човек на Бога? И защо трябва да се радва? Казано е в Битието, 1 гл.: „В началото създаде Бог небето и земята." (– 1 ст.). Ако Бог не беше създал небето и земята, нямаше на какво да се радвате. Затова, всяка сутрин, като ставате, благодарете на Бога, че с очите си виждате небето, а с краката си ходите по земята.

„А земята беше неустроена и пуста; и тъмнина бе върху бездната, и Дух Божий се носеше върху водата." (– 2 ст.). Радвайте се, че Дух Божий се носеше върху водата, върху тази безформена материя и я устройваше, оформяваше.

„И рече Бог: Да бъде виделина! И стана виделина." (– 3 ст.). Радвайте се, че има виделина в света, защото без нея нищо не бихте могли да различите: тя разкрива красотата и хармонията в природата, които и ние сме дошли тук да видим.

„И нарече Бог виделината Ден, и тъмнината нарече Нощ" (–5 ст.). Радвайте се на Деня и Нощта, които Бог създаде: деня – за работа; нощта – за почивка.

„И рече Бог: да бъде твърд посред водите, и да разлъчи вода от вода". (– б ст.). Радвайте се на водата в езерата и в реките! Радвайте се на водата в изворите – на всичката вода! Радвайте се на водата в чешмичката, която тук направихме! Водата, която Бог създаде, е проводник на живота.

„И нарече Бог твърдта Небе." (– 8 ст.). Радвайте се на небето, което е устроено, и по което виждате слънце, луна и безброй звезди!

„И нарече Бог сушата Земя, и събранието на водата нарече Море." (– 10 ст.). Благодарете и за сушата, по която днес стъпвате! Направете превод на думите „земя, суша, море"; те имат вътрешен смисъл. Всички тия неща, които заобикалят човека, завладяват ума му, и той започва да учи, да се развива правилно.

„И рече Бог: да прорасти земята зелена трева, която да дава семе, и дърво

плодоносно, което да ражда плод по вида си, на който семето да е в него на земята." (– 11 ст.). Благодарете за тревите, за дърветата, за всичко, което виждате върху земята, по която ходите. Значи, днес, заедно с вчерашния ден, благодарете на Бога, че можете да виждате слънцето и луната на небето, а вечерно време – и звъздите. Когато Бог създаде слънцето и луната, тогава и науката се яви у нас. Бог създаде още рибите, птиците и млъкопитаещите, които изразяват Божествени сили.
„И благослови ги Бог и рече: Плодете се и множете се, и напълнете водата в морята: нека се умножат и птиците по земята." (– 22 ст.).
„И рече Бог: Да произведе земята животни одушевени по вида им, скотове и гадове, и зверове на земята по вида им." (– 24 ст.). – Когато у вас се яви някое лошо чувство, това се дължи на животните у вас, които, обаче, имат своето дълбоко предназначение. Добрите чувства се дължат на млъкопитаещите, а лошите чувства – на зверовете, на хищните животни.
„И създаде Бог человека по образу своему, по образу Божию създаде го: мъжки и женски пол ги създаде." (– 27 ст.). Благодарете на Бога, че ви е създал по образ и подобие свое!"
„И благослови ги Бог, и рече им: Плодете се и множете се, и напълнете земята, и обладайте я; и владейте над рибите морски, и над птиците небесни, и над всяко животно, което се движи по земята." (– 28 ст.). Благодарете на Бога за тази власт, която ви е дал. Вие можете да упражните тази власт само тогава, когато благодарите за всичко.
И тъй, днешният ден ще посветим на мисълта, че ние сме направени по образ и подобие Божие, който ни е дал власт над по-нискостоящите от нас същества. Това се отнася до вътрешния човек, до Божественото у него. Благодарите ли на Бога, давате ли предимство на Божественото у вас, всичките ви желания ще се постигнат Не признавате ли реда, по който светът е създаден, нищо не можете да постигнете. И религиозните, и учените хора трябва да вървят по пътя, който Бог е определил. Бог създаде света, но още не го е завършил. Тъй както светът се развива, всичко върви към реализиране на Божествените идеи.
Сега ще работите за възстановяване, за укрепване на връзката ви с Бога, да чувствувате Неговото присъствие всякога и навсякъде. Запример, като наблюдавате сутрин изгряващото слънце, а вечер – луната и звездите по небето, сърцата ви да трептят, да чувствувате Божието присъствие. Днешният ден е тържествен, защото Дух Божий присъствува между нас. Божието дихание е навсякъде. Много неща не са ясни за вас по единствената причина, че сте в долината. Може ли този, който е в долината, да вижда това, което друг вижда на планината? Това не показва, че този, който е в долината, не е способен да вижда, както онзи, който е на планината. И той може да вижда, както този на планината, но днес няма възможност да се качи на това високо място, вследствие на което много неща за него не са ясни. Следователно, когато някои неща не са ясни за вас,

вие трябва да напуснете долината, да се качите на планината, и оттам да ги разглеждате. Значи, от изгрева на слънцето до обяд човек седи на планината. Този процес в нашия живот е възходящ. Ние го наричаме служене на Бога. Дойде ли слънцето до най-високия връх на планината, то започва постепенно да слиза, върви към залязване. С него заедно и човек прави друга дъга в своя живот: той слиза в долината, дето ще започне Божествената работа.
На другия ден, от изгрев на слънцето до обяд, човек пак се качва на планината, а след обяд слиза в долината да работи. През нощта човек е пак на работа. Тогава започва най-грубата работа – пречистване на къщата. Господарят излиза от къщата си, т. е. от своето тяло, а слугите пръчистват цялата къща. Сутринта, когато господарят, т. е. Божественото в човека се върне в къщата си, намира всичко пречистено, в пълен ред и порядък, и започва работата си: изкачване на високия връх и после слизане в долината, на работа. Следователно, възкачването нагоре е път на Божественото, а слизането в долината е път на човешкото.
И в съзнанието на хората стават същите процеси: възкачване и слизане. Когато работите на хората не вървят добре, те се мъчат, страдат. Това показва, че в съзнанието им става процес на слизане, процес на залязване на слънцето. За да излязат от това положение, те трябва да направят един полукръг. Следователно, когато човек страда, той трябва да има търпение да почака изгряването на слънцето. Изгрее ли слънцето, всичките му страдания и противоречия изчезват. Изгревът на слънцето носи Божиите благословения. Изгревът на слънцето носи всички възможности за реализиране на човешките желания. От изгрева на слънцето до обяд човек не мисли за страданията, защото до това време идат Божиите благословения. От обяд нататък човек започва да мисли за страданията. При запазване на слънцето той започва да мисли вече за ликвидиране със страданията, с всички взимания – давания. Така човек се приготовлява за следния Божествен ден, който е вечен, понеже извира от Вечното Начало на живота.
Казвам: връзката, която ще възстановите днес, не се отнася само за един ден. Божественият ден се състои от много човешки дни. Вие нямате представа за дължината на Божествения ден по причина на прекъсванията, които стават във вашето съзнание. Във физическия живот има една фаза, която точно определя обстановката на нещата. Например, при определяне на времето, в часовника се отбелязва момента, когато слънцето изгрява и залязва. Хора, у които чувствителността и чувството за време е силно развито, могат без часовник да определят точно часа, с разлика най-много от пет минути. Ако събудите такъв човек нощем и го запитате за часа, той ще ви определи времето. Даже часовниците не определят толкова точно времето, както някои хора го определят вътрешно. Земята не се движи механически, както ние предполагаме.

И тъй, хубавите дни, които имате тук, са благо за нас, с което Бог ни удостоява. Това благо е признак на Божието благословение. Първия ден, в неделя, имаше тук-таме малко облаци, които говорят за малки противодействия. Днес вече имаме най-хубаво време. По-хубаво време от това не може да се очаква. Последните пет деня, от неделя до четвъртък, представляват букет от хубави дни. Неделя и понеделник бяха подготовителни дни, но последните три дни, вторник, сряда и четвъртък, които бяха определени за работа, времето беше много хубаво. Следователно, първите два деня, показват, че ако работите по човешки, през годината ще имате малка мъгла. Времето през последните три деня показва, че ако работите по Божествен начин, всичките ви работи през годината ще вървят добре и ще се оправят. Тъй щото има връзка между времето и значението на дните. На това трябва да се обръща внимание. В сряда времето се оправи, денят беше много хубав. Той беше определен като ден на Божествената наука. Значи, щом дойде Божествената наука, и времето се изяснява. Следователно, знанието, науката разпръсва облаците и мъглите. Четвъртък – денят на Божествената връзка, пречисти всичко. Небето е съвършено чисто, ясно. Следователно, когато човек направи връзка с Бога, и неговото небе ще се пречисти съвършено, по него няма да има никакви облаци, никакви мъгли.
Казвам: стремете се да възстановите в себе си тази жива връзка! Не мислете, че нещата могат да се постигнат по механически начин. Един стих от Свещеното Писание казва: „Ние сме съработници на Бога." Значи, като работим за Бога, ние взимаме участие в Неговото дело. И тогава, всичко онова, за което душата ни копнее, ще се постигне; всичко онова, към което нашият ум се стреми, ще се реализира; всичко онова, което човешкото сърце желае, ще се осъществи. Изобщо, всичко, което човек мисли, чувствува и желае, той може да постигне. Обаче, не желайте да постигнете всичко изведнъж! Не желайте всичките ви цветя да цъфнат наведнъж! Защо? – Ако всички цветя в градината ви цъфнат наведнъж, радостта ви ще бъде голяма, наистина, но за кратко време. Щом цветята ви прецъфтят, останалото време от годината ще бъдете лишени от радост. Както природата е наредила, цветята да цъфтят през течение на цялата година, тъй е най-хубаво. Не желайте всичката вода от извора да изтече изведнъж! Изтичането на водата е закон за постепенно реализиране на нещата. В това отношение и вашата мисъл трябва да бъде подобна на течащата вода, да няма прекъсване. Вашата мисъл трябва да бъде подвижна, като въздуха. Дойдете ли до някой извор, благодарете, че Бог е създал водата, да се ползувате от това благо. Поемете ли въздух в дробовете си, благодарете на Бога, че Той го е създал, за да познавате Неговите мисли. Видите ли сутрин изгряващето слънце, благодарете на Бога, че го е създал, за да можете под неговите лъчи да различавате нещата.
Съвременните хора са се отклонили от Божествения път, забравили са

Бога, и търсят нещо отвън, което никой не може да им даде, и нийде не могат да го намерят. Те дишат Божествения въздух, възприемат Божествените мисли, а насочват погледа си далеч някъде в бъдещето, отдето нищо не могат да получат. Хората казват: някога в далечното бъдеще все ще постигнем желанията си. На кое бъдеще се надяват? В настоящето човек може да постигне това, което желае, няма защо да очаква от бъдещето. Достатъчно е още днес да поеме той чрез въздуха Божествените мисли и да ги обработи в себе си. Един ден тези мисли ще израснат и ще дадат своя плод. Те ще създадат това бъдеще, което хората очакват. Те ще се оплодят в градините на техните души и ще се проявят като светли мисли и желания. Дойде ли това време, хората ще бъдат разположени едни към други: те ще се обичат. Бъдещето на всички зависи от днешния ден. Помнете правилото: който се осигурява за един ден, той се осигурява за всички останали дни на живота си; и обратно: който се осигурява за всички дни на живота си, той се осигурява само за един ден. Казвам: който мисли, че може да се осигури за цял живот, той ще се натъкне на стария живот, дето хората очакват щастие по механически начин. Запример, те очакват щастието отвън, да ги обичат хората. Някоя мома се облече хубаво, накичи се и отиде на хорото да играе, търси някой момък да я хареса, да я направи щастлива. И момъкът се облече, отиде на хорото, гледа някоя мома да го хареса. Желанието на човека да бъде щастлив не е лошо, но той го търси по крив път. По този начин щастието не се придобива. Някой човек иска да бъде учен, но след като стане учен, пак не е щастлив. Защо? Той е придобил това знание неправилно и не е готов за него. Вместо да стане по-смирен, той се възгордява, вследствие на което хората не го уважават и започват да го обиждат. Този философ, ако напише някоя философска книга, ще иска всички да го зачитат, да го ценят. Не срещне ли това от тях, той ги нарича глупци, невежи, а с това ги настройва още повече против себе си. Този учен нарича хората глупци, невежи, а очаква от тъх щастието си, иска те да го повдигнат.
Друг някой казва: аз искам да живея по Бога, отричам се от светския живот. Питам: какъв е светският и какъв – Божественият живот? Ще направя едно сравнение между светския и Божествения живот, да видите, в какво седи разликата. Когато човек яде, нахрани се хубаво и не благодари на Бога за яденето, като не признава, че всичко това е дадено от Бога, той е в светския живот. Когато човек яде и благодари на Бога за всичко, което му е дал, той е в Божествения живот. Когато някой млад момък се хване на хорото до някоя мома и не благодари на Бога за здравите крака, които има, нито пък съзнава, че момата до него е от Бога създадена и Нему принадлежи, той е в светския живот. Обаче, ако този момък благодари за здравите си крака и съзнава, че момата, която е до него, е Божие създание, той е в Божествения живот. Следователно, всичко, което човек върши несъзнателно, е светско; всичко, което човек върши съзнателно, е

Божествено. Който не признава, че благата, които има в живота си, са дадени от Бога, той е светски човек; а този, който признава, че благата, които има, са дадени от Бога, е Божествен човек. Когато съзнавате, че в дадена работа Бог взима участие, тя е Божествена; щом Бог не взима участие в някоя работа, тя е светска. В Божествените работи резултатите са добри; в човешките – резултатите са лоши. Щом е така, вършете всичко, което е Божествено! Защо не благодарите на Бога, че имате здрави крака, с които можете да играете и да ходите?
Казвате: ние трябва да се обичаме, да се любим. Какво разбирате под думата любов? Ще поясня тази мисъл с един пример. Когато човек се влюби в някого, това означава, че той иска да опита неговия плод, т. е. иска да приеме малко топлина от неговата. Когато откъснете един плод от някое дърво, вие пожелавате да го вкусите, да опитате неговата сладост, да се уверите, че това, което Бог е създал, наистина, е хубаво. Като вкусите плода, казвате: хубав е този плод! На същото основание, приеме ли човек малко топлина от своя възлюбен, вкуси ли от неговия плод, сърцето му непременно трепва. Топлината на възлюбения е плод от духовния свят. Значи, момъкът се хваща на хорото при някоя мома заради плода ѝ. Има ли плод, той ще играе, ще скача при нея на хорото; няма ли плод, няма да се хване при нея, ще отиде при друга мома.
Съвременните хора, които не могат да мислят по новия начин, като видят, че някой момък се хванал на хорото при някоя хубава мома, те разглеждат въпроса по старому и казват: този момък се хванал до онази мома, защото е красива. Това е криво разбиране на нещата. Те гледат на момъка, като на вълк, който обикаля около някое агне. Защо вълкът обикаля агнето? Да го изяде. Вълкът, обаче, не разбира Божиите пътища, а момъкът ги разбира. Така щото побужденията на момъка и на вълка не са едни и същи. Вълкът не търси агнето за неговото мляко, но той иска да го изяде. Той казва: аз обичам агнето. Да обича агнето, това е правилно; начинът, по който изразява своята любов, не е правилен. Вълкът казва: защо да не обичам агнето? Бог го е създал за мен. Щом вълкът разсъждава така и яде агнетата, за него пък ще се намери още по-голям вълк, който ще обиколи няколко пъти около него, ще го нападне и ще го изяде. Вълкът ще каже: не, това не трябва да се допуща! Питам: де е философията тогава, де е логиката? Вълкът може да напада по-слабите от себе си и да ги яде, а него не може да нападне някой по-силен вълк. Както вълкът напада агнето, на същото основание по-силният вълк ще нападне него. Противоречията в живота произтичат от това, че хората намират, какво известни постъпки спрямо тях не са прави. Всяка постъпка на хората към някой човек не е нищо друго, освен отражение на някоя негова крива постъпка към известно живо същество. Както си постъпвал към другите, така ще постъпват и към теб. Казано е в Писанието: „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери."
Това е законът. Нещата се преповтарят. Лошите, неблагоприятни условия

в живота идват да напомнят на хората, че някои техни методи, схващания, учения или служене на Бога в някои отношения не са били прави.
Казвам: ние имаме пред вид всичко това, и то трябва абсолютно да се коригира. Смисълът на живота не седи в изпълнение волята Божия по буква, но като изпълнявате волята на Бога, постепенно да изправяте живота си, като му дадете онази цена, каквато той действително заслужава.
Някой казва: непостижими са нашите желания. Непостижими са желанията само за онзи, който не работи, за онзи, който не знае, как да работи и за онзи, който няма връзка с Бога. За този, който работи, за този, който знае, как да работи и за този, който има връзка с Бога. всичко е постижимо. Искате ли да постигнете желанията на своята душа, първо възстановете връзката си с Бога и работете за Него, а не за себе си.
Добродетелният човек работи за Бога, а никога за себе си. Не работи за себе си! – подразбирам: не работи за низшето в себе си. Работи за Бога! – подразбирам: работи за висшето в себе си. Понеже Бог създаде всичко, човек трябва да се учи от Бога, да види, как Той създаде света, и после, по същия начин трябва да работи и той, за да създаде своя живот. Човешкият дух трябва да се носи над бездната, за да устрои в него това, което не е устроено. В живота на човека има голям хаос, затова Божественото в него, господарят му, трябва да тури ред и порядък в неговия живот. Това значи да създаде човек характер в себе си. Кой ще му създаде характера? – Неговият дух. Духът твори в човека. „В начало създаде Бог небето и земята. Небето у нас, това е нашият дух, земята – това е нашата душа. Божественото, което непрекъснато работи, твори у нас, пише нашата свещена книга. Не пресъздаде ли човек своите мисли и чувства, да съзнава, че всичко, което Бог е направил, е добро, той нищо няма да постигне. Казано е в Писанието, че Бог най-после създаде човека и го постави господар на всички животни. По същия начин, когато и вие създадете и устроите всичко в себе си, все ще поставите някого господар, да управлява онова, което сте създали. Кого ще поставите господар? – Духът, висшето себе.
И тъй, на всички предстои възстановяване на вътрешната връзка с Бога, вътрешно пречистване, както и придобиване на вътрешно знание, което да донесе правилно разбиране на живота. Придобиете ли тези неща, вие ще можете лесно да се справите с мъчнотиите, с противоречията на живота, които ви отдалечават от великата цел.
Противоречията, мъчнотиите в живота са временни. За да реализира човек Божественото в себе си, той трябва да разбира общия план на живота, който Бог е поставил. Който не разбира този общ план на живота и не върви по определения Божествен път, той нищо не може да постигне. Христос казва: „Ако и аз постъпвам като вас, ще бъда подобен вам."
Съзнавате ли всичко, което вършите, вие живеете по Бога. Живеете ли с тази мисъл дълго време, постъпвате ли според нея, тя ще ви помогне да

реализирате всичко добро, което душата ви желае.
Как ще ви помогне тази мисъл? За изяснение на въпроса ще приведа следния пример. Представете си, че имате кладенец, дълбок 20–30 м. Колко време трябва да въртите дръжката на колелото, за да спуснете кофата в кладенеца и да извадите от него вода? Трябват ви най-много 5–10 минути. Следователно, ако искате да реализирате някое ваше желание, непременно трябва да вървите в правия път. Вървите ли в този път, няма да минат повече от 5–10 минути, и желанието ви ще се реализира. През това време, обаче, вие трябва да въртите дръжката на колелото, да спуснете кофата в кладенеца. Ако не знаете, как да вертите, или очаквате други да въртят дръжката на колелото, реализирането на вашето желание се отлага. Някой казва: чакам да дойде някой по-силен от мене, да хване дръжката и да ми извади вода. Това подразбира, че този човек чака благоприятни условия. Не чакайте да дойде по-силен човек от вас, но сами хванете дръжката на колелото и въртете. Няма да минат 5–10 минути, и ще изкарате водата горе. Извадите ли сами вода от кладенеца, останалото време от деня ще употребите за друга работа. Мислите ли, че сте деликатни, нежни и чакате да мине някой човек да извади вода вместо вас, вие ще изгубите целия ден в очакване, и никаква друга работа няма да свършите. Това се случва и във всекидневния живот. Често много от съвременните хора изгубват целия живот за постигане на някои свои дребни желания.
Тази година ви се дава следната задача: да работите, да учите и да възстановите връзката си с Бога. Хубавото време днес показва, че ще имате Божието благословение: каквато работа започнете, ще я свършите добре. Вървите ли по Божия път, ще постигнете всичко, което желаете. Съзнавате ли, че всички положения, които хората заемат в живота, са еднакво важни и от Бога определени, вие вървите в правия път.
Ще приведа следния пример за изяснение на последната мисъл. Един ден Бог поставил на един кръстопът, една жива ръка, в която имало съзнание, да показва на минувачите пътя за един голям извор. На ръката било написано, де е пътят за извора. Всеки пътник се спирал пред ръката, прочитал написаното и се отправял към извора. В първо време ръката била доволна от положението си, че могла да посочва пътя към извора, а с това да улеснява пътниците. Един ден тя се отегчила от своята еднообразна работа и си казала: дотегна ми вече, кой как мине, да му посочвам пътя за извора. При това, всички минават-заминават, и никой не ми благодари. Тези хора не заслужават да седя заради тях цял ден на кръстопътя и да дишам прах. Тогава ръката се обърнала към Бога с молба да ѝ даде някаква по-висока служба. – Каква служба искаш? – Искам да бъда на някоя висока планина, да върша някаква важна работа. Господ я поставил на един висок планински връх и я направил „ветропоказател." Тя се намерила на върха и определяла посоката на вятъра, но останала самотна, защото никой не

минавал покрай нея. Едва сега разбрала тя, че първото й положение, на кръстопътя, било по-важно, отколкото да бъде ветропоказател на някой планински връх. Много от съвременните хора, като тази ръка, искат да заемат високи положения в света. И това е добро, но самотни ще бъдат. Малко хора минават по планинските върхове. На върха ръката се въртяла, но била сама, никой не минавал покрай нея. Тогава тя съзнала грешката си и казала: толкова време, как седя на този връх, показвам на хората, какво ще бъде времето, дали ще има вятър, а на мореплавателите показвам посоката на вятъра, ще има ли попътен вятър, но при всички мои услуги никой не ме поглежда, никой не минава покрай мене. Груби са тук хората! Добре ми беше на кръстопътя. Кой как минаваше, все се спираше пред мене и ме запитваше за пътя към извора. По-благородни бяха хората там! Какво показва тази приказва? Приказката показва, че ръката и в двата случая не съзнавала, защо е поставена на едното или на другото място и как трябва да изпълни службата си. Следователно, когато човек не съзнава благото, което Бог му е дал, той ще бъде нещастен и при ниското, и при високото положение, което заема. Бедният, който съзнателно служи на Бога, е щастлив; богатият, който съзнателно служи на Бога, е щастлив. Бедният, който несъзнателно служи на Бога, е нещастен в беднотията си; богатият, който несъзнателно служи на Бога, е нещастен в своето богатство. Нямате ли съзнание за това, което вършите, вие ще бъдете нещастни и в науката, и в религията. Даже и светията, ако мисли, че е светия само за себе си, и той ще бъде нещастен. Човек може да запази своята святост само, ако служи на Бога.
Основната иаея, която трябва да държите в ума си е да възстановите вътрешната си връзка с Бога. Тя е ключ към всички тайни. Стремете се към реализиране на тази идея, докато всички неща ви станат ясни. Когато Божествената светлина ви озари, всичко ще ви стане ясно. Натъкнете ли се на някои ваши тъмни мисли и желания от миналото, съзнанието ви се помрачава, и вие не можете да разбирате нещата. Например, ако говорите на някой болен за Бога, той ще ви каже: какво ми говориш за Бога, не виждаш ли, че аз имам нужда от лек? Болният има право да казва така, но той не знае, че ако направи връзка с Бога, по-добър лек от този няма за него. Съзнае ли това, което му проповядвате, той ще се излекува веднага. Отивате при някой невежа да му говорите за Бога. Той казва: какво ми говорите за Бога? Аз искам знания, наука, не се нуждая от проповеди. Невежият не знае, че най-ученото същество в света е Бог. Следователно, ако направи връзка с Бога, той ще придобие големи познания. Ето защо човек трябва да се свърже с Бога, със своя Учител.
Казвам: свържете ли се с Бога, с Учителя си, трябва да слушате с двете си уши. Сърцата и умовете ви трябва да бъдат така подготвени, че да разбирате всяка Негова дума. Не критикувайте думите на Учителя си. Съмнявате ли се нещо, проверявайте. От резултатите ще съдите за

истинността на Неговите думи. Свържете ли се с Учителя си, и светлината ще дойде. Дойде ли светлината, тя ще увеличи живота и свободата ви. Ако светлината, животът и свободата на човека се увеличат, какво повече може да желае той? В живота са постиженията на всички желания; в светлината са постиженията на всички мисли; в свободата се постига всичко, което човек желае. Нямате ли връзка с Бога, с Учителя си, нищо не
можете да постигнете. Всеки, който ви убеждава да вярвате в едно или в друго верую, той трябва да ви даде живот, светлина и свобода. Ще ми възразят: когато човек умре и се освободи от ограниченията на своето тяло, той ще види и разбере много неща. Не, човек трябва да види и разбере нещата, още докато е жив, а не след като умре. Под думата смърт ние разбираме грешен живот. Като грешен, човек трябва да умре, но като праведен, той трябва да живее и да учи. Следователно, човек трябва да умре за греха, да се освободи от него, а да оживее за Правдата, за Бога. Иска ли да оживее за Бога, той трябва да има живот, светлина и свобода. Ние сме за живота, който трябва да е изобилен; ние сме за светлината, която трябва да бъде в изобилие; ние сме и за абсолютната свобода!
И тъй, ние сме за живота на безсмъртието, за изобилната светлина и за абсолютната свобода. В това седи връзката с Бога. Всяко друго учение ще ви отклони от правия път. Това е правилното разбиране на живота. Ние не говорим за смърт, за умиране. На онези, които са умирали веднъж, казвам: втори път да не умирате! На онези, които сега са умрели, казвам: вие трябва да оживеете! На живите казвам: вие не трябва да умирате, а живейте, да дойдете до безсмъртието! Казвате: който се е родил веднъж, той все трябва да умре. Трябва да умре само този, който се е родил и сгрешил. И обратно: който е умрял и не греши, той трябва да се роди, отново да оживее Желая на всички да имате живот изобилен – живот на безсмъртието; да имате светлина изобилна и свобода изобилна! Искам тази година да възстановите връзката си с Бога, да я съзнавате и за всичко да Му благодарите. Работете всички усърдно, пламенно, да принесете много плод и да се радвате на плодовете си!

5. Беседа от Учителя, държана на
21 август, 1930 г. б ч. с.
при II. Рилско езеро. (Седемте рилски езера.)

1930_08_27 Божият глас
лекция пред общия окултен клас

БОЖИЯТ ГЛАС

Размишление

Съществува една вътрешна философия за живота, която определя пътя на човека. За да придобие тази философия, човек трябва да прави съзнателни усилия, да работи върху себе си. Ако ви запитат защо сте дошли на земята, какво е вашето предназначение, ще кажете, че Господ знае това. Той ви е създал, Той знае какво е предназначението ви. Това е общо твърдение. Така говори човекът, когато не мисли. Обаче човек трябва да знае защо е дошъл на земята, каква е неговата специална работа. Ако се зададе този въпрос на вола, на птицата, на рибата, всяко от тия същества ще отговори според степента на своето развитие. Волът ще каже, че неговата специална работа е да се движи от едно място на друго и ако някой го накаже, да се брани с рогата си; птицата ще каже, че нейната работа е да хвърка, рибата – да плава. Какво ще отговори човек на този въпрос? Ако е мислил по този въпрос, той може да си даде един задоволителен отговор. Всеки, който си е отговорил на въпроса, защо е дошъл на земята, може да се нарече щастлив човек. Той е придобил вътрешен мир и спокойствие.

Следователно, който разбира смисъла на живота, той е дошъл до едно просветление в схващанията си, вследствие на което се развива правилно. Той върви със сигурност, с отворени очи в пътя си. На каквито мъчнотии и противоречия да се натъкне, той лесно ги разрешава. Този човек се интересува от всичко в живота. И болният отваря очите си, но само пред лекарствата и яденето, на които разчита да възстановят силите му. Щом вземе лекарството и храната, той пак затваря очите си и започва да пъшка. Защо пъшка човекът? Защото минава през труден път. Значи болният пъшка, защото пътят, през който минава, е опасен. Като погледне какво му предстои да мине, той затваря очите си, да не вижда. Страхлив е болният. Като е здрав, човек върви с отворени очи. Защо? Пътят, през който минава, е красив и лек. Докато не срещне мъчнотии, той не се страхува. Срещне ли някаква мъчнотия, човек затваря очите си и започва да пъшка. Разумният човек, който разбира смисъла на живота, и при мъчнотиите ходи с отворени очи и без страх.

Човек е дошъл на земята да учи. Като ученик на живота, той трябва да се стреми към положителни знания, които могат да внесат в него дълбок, вътрешен мир. Ето защо, ние казваме, че задачата на човека е да познае първо себе си, а после окръжаващите; да почне да работи първо със себе си, а после с ближния си. Да се нагърби с изправянето на света, това не е

по неговите сили и възможности. Може ли човек да се грижи за прехраната на всички хора? Може ли той да си отговори на въпроса, какво става с умрелите и къде отиват те? Може ли той да държи сметка за живота на всички, които се раждат? Защо се ражда и защо умира човек? Каквото животът носи на човека, същото носи и смъртта. И животът, и смъртта едновременно носят известни блага и нещастия за човека. За някого смъртта е щастие, а за някого – нещастие; за едного животът е щастие, за другиго – нещастие. Щастието и нещастието са относителни неща. От човека зависи да направи живота си щастлив или нещастен. Ако живее съзнателно и изпълнява Божиите закони, човек продължава живота си; не спазва ли Божиите закони, човек съкращава живота си и става нещастен.

Като живее, човек трябва да гледа на живота като на велико благо. За да използва разумно това благо, той трябва да изпълнява волята Божия. Що се отнася до религиозните хора, те казват, че изпълняват волята Божия. Какво се разбира под думите „изпълнение на волята Божия“? Само онзи изпълнява волята Божия, който е здрав, силен, разумен. Той е свързан с Бога и молитвата му всякога се приема. Какво ще кажете за онзи, който се хвали със своя приятел милиардер, а няма пет пари в джоба си? Невъзможно е да ходите бос, гладен и окъсан и да имате богат приятел. Невъзможно е да изпълнявате волята Божия, а същевременно да боледувате и да живеете в сиромашия. Въпреки това, дали човек изпълнява волята Божия, Бог не го е лишил от блага. Той е дал изобилно вода, въздух, светлина, храна на хората, но мнозина боледуват и страдат от глад и лишения. Кой е виновен за това? Ако стомната на човека е пукната и каквото се налее в нея, всичко изтича навън, кой е виновен за това? Стомната. Кой е пукнал стомната? Или грънчарят, или онзи, който я е употребявал. Нито едното положение спасява човека, нито другото. Важно е, че стомната му е пукната и трябва да се смени. Той има право да смени счупената стомна със здрава.

И тъй, когато чуете някой да се оплаква, че работите му не вървят добре, ще знаете, че стомната му е пукната. Каквото и да налива в нея, всичко изтича навън. В края на краищата човек постоянно губи. Понякога загубите са големи, а понякога – малки. Ако наливате вода в пукната стомна и тя изтича навън, загубата не е много голяма, защото в природата има изобилно вода: от една страна можеш да наливаш, а от друга да изтича. Обаче дойдете ли до розовото масло, например, най-малката загуба от него се отразява зле не само върху отделния човек, но и върху целия му дом. Тялото на човека не е нищо друго, освен гърне, което му е дадено за работа. Това гърне трябва да бъде здраво, за да задържа скъпоценното масло за дълго време. Скъпоценното масло, което се налива

в човешкото гърне, представя самия живот. Пукне ли се гърнето, маслото изтича навън и човек започва да остарява. Започне ли животът да изтича, човек става неразположен и се оплаква, че краката му не го държат вече, свят му се вие, гърдите го болят, не може да мисли трезво, очите му се примрежват и т.н. Това показва преждевременно остаряване, от което се вижда, че човек е изгубил правилното си отношение към разумната природа. Какво трябва да прави при това положение? Той трябва да възстанови правилното си отношение към разумната природа и да започне да се обновява.

Всеки човек, праведен или грешен, може да прекъсне отношението си с разумната природа, може и да го възстанови. С една крива постъпка праведният може да прекъсне връзката си с духовния свят. С една добра постъпка грешникът може да възстанови връзката си с духовния свят. Много естествено. Ако грешникът диша чист въздух, непременно ще бъде здрав. Ако праведният диша нечист въздух, ще се разболее. Обаче и едното, и другото може да бъде временно, а може да бъде и постоянно. Невъзможно е праведният, който живее добре, да остане в нечиста атмосфера. Невъзможно е грешникът да греши и да се ползва всякога от чист въздух. Ако праведният се тревожи, ще изгуби здравето си. Ако грешникът не се тревожи и пази своя вътрешен мир, всякога ще бъде здрав. Бог е дал ум на човека да мисли, а не да се тревожи. – „Ама защо светът е създаден така?“ – Това не е ваша работа. – „Кое верую е най-право?“ – Това са въпроси, които не се разрешават само с теория. Те се нуждаят от практическо приложение.

За да си отговори на въпроса, кое верую е най-право, човек трябва да следи за резултатите на дадено верую, приложено в живота. Казано е в Писанието: „От плодовете им ще ги познаете“. Същото може да се каже и за всяко верую. Ако си здрав, учен, силен, твоето верую е право; ако си болен, невежа и слаб, твоето верую не е право. Ама могъл си да обясниш причината на твоята слабост и невежество – това нищо няма да те ползва. Каквито обяснения и извинения да давате, слабостта и невежеството не изчезват. Между Бога и човешката душа съществува връзка, която човек всеки момент трябва да съзнава и да се пази да не я прекъсва. Няма ли тази връзка, човек не може да си състави никакво понятие нито за Бога, нито за себе си. Той вижда хората, вижда и себе си, но няма представа какво нещо е човек. Той знае, че човек има очи, с които вижда; уши, с които чува; нос, с който мирише; уста, с която говори, но това не е достатъчно. Човек трябва да знае предназначението на всеки уд в своя организъм. Ще кажеш, че имаш ръце и крака, но ти трябва да знаеш външната и вътрешна служба на ръцете и на краката си. Предназначението на ръцете не се състои само в работата, която те вършат. Предназначението на краката не е само в

ходенето. Всички удове на човешкото тяло имат външна и вътрешна служба.

Христос намаза с кал очите на слепия и той прогледа. Тогавашните учени се събраха около Христа и започнаха да Го разпитват как е станало, че слепият е прогледал. Те искали да знаят, сляп ли се е родил и ако се е родил сляп, коя е причината за това: той ли е съгрешил нещо, или родителите му? Значи според тогавашната философия невъзможно е човек да се роди сляп, без да има някаква причина. Христос им отговори: „Нито е той съгрешил, нито родителите му, но за да се явят делата Божии чрез него“. Тогавашните хора не разбираха какво им говори Христос, но и сегашните не разбират. Някои хора разбират Христовото учение, но повечето не Го разбират. След като задаваха много въпроси на Христа, хората искаха да знаят защо отвори очите на слепия. Има смисъл да се задава въпроса, защо някой е извадил очите на човека, но да питат Христа защо е отворил очите на слепия, този въпрос не е на място.

Слепотата е ограничение, което трябва да се премахне. Христос срещнал един сляп и отворил очите му. Каква по-естествена постъпка може да съществува от тази? Много слепи имаше по това време в Израил, но Христос не отвори очите на всички, а само на едного. Защо? Той имаше някакво отношение към него. Наистина, след прогледването си слепият стана ученик на Христа. Христос дойде на земята да помогне на ония, които бяха външно или вътрешно слепи, но същевременно бяха готови да изпълняват волята Божия. Ония, които не са готови да изпълняват волята Божия, ще слушат и ще гледат, но нищо няма да чуват и виждат. Значи не на всички е определено да си отворят очите и ушите им, да прогледнат и да възприемат Словото Божие.

Сега, пренесете факта за отварянето очите на слепия във вашия духовен живот и вижте, не съществува ли такава слепота и във вас? Кога се отварят духовните очи на човека? Когато дълбоко в душата си той пожелае да прогледа, за да служи на Бога и да изпълнява Неговата воля. И слеподороденият, на когото Христос отвори очите, носеше в себе си желанието да изпълни волята Божия. Заради това желание той очакваше да дойде някой да му помогне. Според индуската философия ще кажат, че този човек е ликвидирал с кармата си, затова е трябвало да прогледа. Ние пък казваме, че кармата го напуснала.

Какво значи кармата да напусне човека? Кога кармата напуща един човек? Когато види, че няма какво повече да вземе от него. Като го погледне, кармата казва: „От този човек нищо не може да излезе“. Не постъпва ли и вълкът по същия начин? Като срещне болна овца, вълкът я бутне по

корема и я оставя настрана. Той казва: „Аз не ям болни овце“. Обаче срещне ли здрава овца, той лесно се справя с нея. Болната овца е свободна, вълкът не я напада, но здравата е изложена на неговите зъби. Това е образно изяснение на кармата, което дава възможност да се разбере. Всяко основно разбиране на известен въпрос представя кръг, около който се нареждат всички останали въпроси. И около човека се образуват концентрични кръгове, каквито съществуват и в природата.

В природата къде срещате концентрични кръгове? Като наблюдавате напречния разрез на стъблото на някое дърво, виждате, че е съставен от няколко концентрични кръга. По тия кръгове се познава възрастта на растението. Защо се образуват кръгове, а не квадрати или други геометрически форми? Защото окръжността, като крива линия, среща по-малко съпротивление, отколкото правата. Значи при растенето си растенията търсят пътя на най-малкото съпротивление. Това е един от методите на природата. За да не изразходва напразно енергиите си, природата всякога търси пътя на най-малкото съпротивление. И тъй, ако се движи по пътя на най-малкото съпротивление, човек спазва едно от правилата на морала в природата. И съвременните хора говорят за морал, осъждат и одобряват постъпките на своите ближни, но ако разгледат своите постъпки, ще видят, че малко от тях отговарят на правилата за морала. И в говора на човека има морал. Не се ли спазва този морал, говорът е груб, неизразителен, неприятен. Само онзи човек говори по правилата на морала, който има нужната мекота. За такъв човек се казва, че говори сладко. Няма ли мекота в характера си, каквото и да говори човек, все еднакво звучи. Дали ще кажете на някого, че го обичате или мразите, все еднакво звучи. Дали ще кажете, че желаете неговото доборо или го презирате, и едното, и другото ще звучат еднакво. Мекота е нужна на човека. Мекотата дава израз, интонация, а съдържанието на думите изпъква ясно. Такава била молитвата на пророк Илия, когато искал да докаже на езичниците, че съществува един Бог в света, Който слуша молитвите на хората и им отговоря. Всяка дума в неговата молитва съдържала мекота, сила, интонация. Като отговор на молитвата му, огън слязъл от небето и запалил жертвата, която той поставил на своя жертвеник. Езичниците също се молили на своите богове, но ни глас, ни услишание. Те викали, биели се в гърдите, пробождали се със ножове, но боговете им оставали глухи на техните молитви. За молитвата на пророк Илия се казва, че е излизала от дълбочината на неговата душа. И затова казваме, че молитвата на човека трябва да бъде от душа.

Кога се моли човек от душа? Когато се намира на кладата, където ще го горят. В този момент той забравя всичко около себе си, нищо не вижда и не чува. Съзнанието му е заето изключително с мисълта за Бога. Между

Бога и неговата душа не съществува никаква преграда. Той има пряко отношение към съзнанието на Бога. Изправите ли се на молитва пред Бога, вие трябва да заемете положението на дете, което е готово да се изповяда, да признае всичките си грехове, без никакво оправдание пред себе си. Защо е грешил, това не е важно. От човека се иска да се изповяда. Що се отнася до прошката, до оправданието, това е работа на Бога. Той знае, че човек не може всякога да разбира нещата с такава яснота, че да не прави никакви грешки.

Като се натъкват на греховете си, някои се оправдават с това, че човек е слабо същество и не може да не греши. Това не спасява положението. Като греши, човек трябва да поправя грешките си. Не поправя ли грешките си, той дохожда до едно вътрешно състояние на греховност, при което изгубва достойнството и силата си. Той съзнава, че е изгубил онова, което му е давало сила и подем да расте и да се развива. При това положение, каквото и да мислят хората за него, важно е неговото вътрешно състояние. Изправя ли грешките си, той възстановява отношенията си към Бога и се чувства силен и смел. Той гледа спокойно в очите на хората и не се смущава от тяхното мнение.

Съвременните хора се нуждаят от нови разбирания, които създават нови отношения, ново верую. Днес всички казват, че вярват в Бога. Каква вяра е тази, която не прави никакви жертви? Някой казва, че е готов да се хвърли от канара, само да докаже, че вярата му в Бога е силна. Лесно се говори, но всичко, което се говори, не може да се изпълни. От човека се иска разумна, а не безразсъдна вяра. Когато сатаната изкушаваше Христа, той Го накара да се хвърли от храма, да види, дали наистина ангели ще Го поемат, да не счупи крака си в камък, според казаното в Писанието. Христос не се подаде на изкушението и отговори: „Махни се оттук, не изкушавай Господа!“ Ако е въпрос да опитваме Господа, нека пръв се хвърли онзи, който изкушава другите. Разумен трябва да бъде човек. Да се хвърли човек от канара за Господа, това е вътрешен процес. При известен случай човек може да падне от канара и да остане неповреден. Това се постига чрез изменение тежестта на тялото. То се дължи на физически закони, които хората още не познават. Следователно всяка постъпка трябва да бъде разумна. Ако е за придобиване на някаква опитност, има смисъл човек да се хвърли от канара. Но ако при това хвърляне се убие, той изкушава Господа. Такова хвърляне е неразумно, в него няма никакъв смисъл.

И тъй, истинската вяра, истинската обич подразбират работа. Вярваш ли в някого, ще работиш за него. Обичаш ли някого, ще работиш за него. Обичта е закон на работа. Понеже ни обича, Бог постоянно работи за нас. Той е създал света за нас, да се учим и развиваме. По същия закон и ние

трябва да работим за Него, да правим това, което Той желае. Това значи да изпълняваме волята на Бога от любов към Него. Закон е: Обичаш ли някого, ти трябва да постъпваш към него така, че да го задоволиш. Държиш ли неговия образ в ума и в сърцето си в чистота, той е доволен от тебе. Не го ли обичаш, ти не си готов да направиш нещо за него. Хората се радват на живот, на здраве, на сили, благодарение на Любовта и грижите на Бога и на напредналите същества към тях. Престане ли Бог да мисли за тях, те ще се стопят, ще изчезнат от лицето на земята. Любовта на майката и на бащата, на братята и на сестрите, на приятелите поддържа живота на човека. Щом обичат, те искат той да живее и с това поддържат неговия живот.

Значи Любовта поддържа живота. Където има Любов, там има и живот. Където Любовта отсъства, там никакъв живот не съществува. Докато близките ви желаят да живеете, вие ще живеете. Щом те пожелаят да умрете, вие изгубвате живота си. Това е един от вътрешните закони на Битието. Като знаете това, дръжте връзката си с Бога. Прекъснете ли връзката си с Бога, и животът ви се прекъсва. А щом животът се прекъсва, нещастията идат едно след друго. Следователно, ако страдате, не търсете причината за страданията вън от себе си. Знайте, че вие сте нарушили своите свети отношения към Първата Причина. Какво трябва да правите тогава? Възстановете връзката си с Първата Причина. Щом възстановите тази връзка, животът ви отново ще потече правилно.

Като ученици, вие сте изучавали математика, знаете закона за отношенията и виждате, че ако една от величините се измени, изменя се цялото отношение. Ако този закон е верен за физическия свят и трябва да се спазва, колко повече трябва да се спазва в психическия живот, където материята е по-фина и се нуждае от по-голямо организиране. Ако ви дадат една права и една крива линия, вие трябва да знаете, има ли отношение между тях и ако има, да знаете какво е отношението им. Правите и кривите линии имат приложение в живота. Ако срещнете някой маг, ще видите, че той носи своята магическа тояжка, т.е. правата линия. Ако срещнете военен, ще видите, че и той носи своята тояжка – сабята си, т.е. кривата линия. И дяволът носи своята тояжка – стрелата си, и когото срещне, стреля. Днес всички хора воюват с прави или с криви линии, които употребяват като оръжия. Дали за правото или за кривото воюват, дали за доброто или за злото, те непрестанно воюват. Всички хора боравят със своите огнестрелни оръжия. Няма човек в света, който да не разполага с огнестрелно оръжие. Човешкият език е също така оръжие, което може да се употреби и за зло, и за добро. Пожелае ли някой да те обиди, веднага пуска в ход своето огнестрелно оръжие – езикът си, и те ранява. Какво печели човек, ако със своето огнестрелно оръжие в устата си, със своята

магическа тояжка ранява ближния си?

Казано е в Писанието: „За всяка празна дума човек ще дава ответ пред Господа“. Кога ще бъде това? В деня съдни, т.е. в онзи ден, когато се разглежда съдбата на човечеството. Човек е отговорен за всяка своя дума, понеже живее в хармоничен свят, в свят на пълен ред и порядък. Когато се намерите пред Божия съд, вие ще отговаряте защо създадохте огнестрелните думи, с които нарушавате хармонията на Божествения свят. Сам по себе си Божественият свят е хармоничен, но със своето неразбиране и невежество човек внася в този свят дисхармония и мисли, че светът, изобщо, е дисхармоничен. Човешкият свят е дисхармоничен, но не и Божественият. Понеже тия светове са преплетени, изглежда, че дисхармонията е в целия свят. Не, дисхармонията е частична и принадлежи на човешкия свят. За да се премахне тази дисхармония, човек трябва да мине през страдания, през съдба, да види своите грешки. Писателят ще бъде съден за лошите книги, с които е внесъл съблазън и нечистота в живота. Художникът ще бъде съден за ония свои картини, с които е внесъл нещо порочно в умовете и сърцата на хората. Някои художници рисуват любовта в човешкия образ, в образа на Купидон – Бог на любовта, със стрела в ръка. Досега никой художник не е могъл да нарисува Любовта. В каквито образи да я представят, те са далеч от идеята за Любовта.

Каква любов е тази, която си служи със стрела? Това представя любовта на човек, който всеки момент може да те мушне с ножа си. Щом не му се харесва нещо, той веднага вади нож.

Като говоря за неиздържаната работа на поети, писатели, учени, философи, художници и музиканти, аз имам предвид бъдещата работа, която представя плод на разумния, вътрешен живот на човека. Всяка мисъл, всяко чувство, които излизат от дълбочината на човешката душа, се отразяват върху лицето му, върху цялото му тяло. Те дават линиите на неговия външен образ. От линиите, които човек сам си изработва, зависи неговото светло или тъмно бъдеще. С мисълта и чувствата си човек може да подобри състоянието на своите удове. Например, ако човек постоянно се тревожи и държи в ума и в сърцето си еднообразни мисли и чувства, в скоро време зрението му ще отслабне. Хора, които са плакали много, които са прекарали големи тревоги и безпокойства, имат слаби очи. Детето на някоя майка умре, и тя цял живот го оплаква. Какво постига тя със своя плач? Може ли да си помогне? Плачът не разрешава въпросите. Някой изгубил любовта си и започва да плаче. С плач любовта не се придобива. Искаш ли да придобиеш отново любовта си, обърни се към Онзи, в Когото тя живее. Бог е Любов. Следователно търси Любов в Бога и

ще я намериш.

Като ученици, вие трябва да знаете, че отношенията на хората се определят от отношенията им към Първата Причина на нещата. Хората не могат да имат правилни отношения едни към други, докато нямат правилни отношения към Бога. Още със ставането си от сън човек трябва да се обърне към Великото съзнание в живота, да се свърже с Него и да възприеме поне една Негова мисъл, или едно Негово чувство. Направи ли човек тази връзка, приеме ли нещо от Бога, работата му през деня ще върви добре и той ще бъде весел, готов за услуги към всички свои приятели и познати. Няма по-велико нещо за човека от това, Бог да му проговори чрез своите мисли и чувства, да му даде импулс за работа. Това значи да осмисли човек живота си. За онзи, който е осмислил живота си, всички врати са отворени. Където похлопа, веднага вратата се отваря и му казват: „Добре дошъл!“ Сегашните хора се нуждаят от нова философия и ново разбиране за живота. Те се нуждаят от такова верую, което да ги свърже с Бога. Не могат ли да направят тази връзка, тяхното верую не е право. Те се движат в крив път, в пътя на заблужденията. За да възстановите връзката си с Първата Причина, още със ставането си помислете за Онзи, Който ви е дал живот. Ще Го търсите, ще мислите за Него, докато приемете поне една от мислите Му. Как ще стане това? Ще прочетете нещо, било от Библията, било от живота на светиите, на добрите и велики хора. След това можете да започнете работата си. Докато не дадете храна на ума и на сърцето си, никаква работа не предприемайте. Започнете ли една работа без Бога, никакъв успех не очаквайте. Това се отнася до ония, които искат да работят съзнателно върху себе си. Онези, които са заети, които са се предали на дома, на децата си, на своите лични интереси, те са свободни. Според мене всяка работа трябва да се предшества от мисъл и от чувство към Бога.

Сегашните хора не успяват в живота си, защото започват работите си без мисъл за Великото в света. Те се раждат, женят и умират без Бога. Искате ли да родите нещо, или да се жените, питайте Онзи, Който ви е създал. Той знае какво е нужно за всеки човек и му дава необходимото. Казвате, че момата трябва да търси богат, учен, здрав момък, а що се отнася до любовта, тя сама по себе си ще дойде. Аз пък съветвам момата да не се жени, докато не намери момък, когото да обича, и той да я обича. Как ще познаете кой ви обича? Онзи, който обича, в него има готовност да даде всичко, с което разполага. Следователно, ако момата и момъкът са готови да пожертват всичко, каквото имат, един за друг, те се обичат. Опита ли се единият от тях да скрие нещо за себе си, те опорочават любовта си. Любовта не търпи никаква измама, никаква лъжа, никакво съмнение и недоверие. Тя е чиста, света, непорочна.

Каквито са отношенията между хора, които се обичат, такива трябва да бъдат отношенията на човека към Бога. Като ни обича, Бог постоянно мисли за нас, как да ни помогне, да задоволи нуждите ни. Като знае това, човек трябва да бъде готов да пожертва всичко за Бога. Види ли готовността на човека да се жертва, Бог му проговаря. Една дума ще му каже, но тази дума ще го издигне, ще осмисли неговия живот. Не може ли да направи тази жертва, човек е осъден на смърт, не физическа, но духовна. Духовната смърт подразбира изгубване на Любовта. Като изгуби Любовта си, човекът започва отново да я търси. Слушате някой да казва, че е изгубил първата си любов, но намерил втора. Втората любов е начало на раздори и недоразумения. Първата любов е чиста, безкористна. Тя отваря пред човека свят на блаженство. Изгуби ли тази любов, човек изпада в заблуждения. Той мисли, че ще я намери, но остава излъган. Той се намира в положението на кораб, люшкан от вълните на морето. Много време трябва да мине, докато той назрее и отново придобие Любовта. Придобие ли я, той не може вече да я изгуби. Сега, не е въпрос да се обезсърчавате, но трябва да имате ясна представа за нещата. Защо ще се лъжете, че камъкът на пръстена ви е скъпоценен? Защо ще се лъжете, че любовта ви е истинска, чиста и света? Като слушат да им се говори за великата Любов, мнозина казват, че тази Любов не ги интересува, че не искат да стават калугери. Тук не става въпрос за калугерство. Ние не се интересуваме от калугерството, защото в него няма никаква наука, никакъв прогрес. Като контраст на тия хора се явяват други, които казват, че са готови да се предадат в Божиите ръце. И това не е право. Това е изопачен език. Защо ще се предават в Божиите ръце? Те не са разбойници. От човека се иска служене – да служи на Бога с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце и с всичката си сила.

Следователно човек може да се предаде в ръцете на онзи ангел, който се занимава с взимане на душите. Мине ли през този процес, човек се е посветил. И момата се предава в ръцете на момъка. Кога? Когато момъкът е по-силен от нея. И Христос предаде духа си в ръцете на Бога, защото Бог е силен. Христос каза: „Господи, в Твоите ръце предавам духа си“. С други думи казано, Христос се обърна към Бога със следните думи: „Господи, понеже бях свързан кармически с греха на хората, аз се наех да го нося. До едно място го носих на гърба си, но разбрах, че няма защо да го нося до край. Ето, сега предавам духа си, натоварен с греховете на човечеството“. След това тежко изпитание дойде възкресението на Христа. С възкресението на Христа настъпва нова епоха в света – ликвидиране на кармата. Христос не можа сам да разреши този въпрос, но го предостави на Бога. В името Божие Христос искаше да застави евреите да вярват в Бога, но не можа. Той каза на Господа: „Това, което можах да направя,

направих; останалото ще свършиш Ти". Следователно работата на човека е да посажда семена в своята градина, а останалото е Божие дело. Вие трябва да знаете, че Бог възраства, въздига и пречиства нещата. Един ден, като свършите работата си на земята, и вие ще кажете като Христа: „Господи, предавам духа си в Твоите ръце".

За да предаде духа си в Божиите ръце, човек трябва да има устойчива вяра, като диаманта. Преди да дойде до тази вяра, той трябва да има доверие в своя ближен. Днес хората са изгубили доверие един към друг. Когото срещнеш, на лицето му виждаш линии на противоречие. Външно се представя като човек с вяра, а вътрешно живее в противоречия, които разклащат вярата му основно. Това не е чист живот. Чистотата подразбира еднакъв живот и външно, и вътрешно. Защо трябва да се съмнява човек? Защо трябва да се колебае? Животът, сам по себе си, е чист и възвишен. Дръжте се за този живот, а не за човешкия. Човешкият живот е изменчив, като самия човек, но Божественият е устойчив и хармоничен. Използвайте днешните условия да проникнете в този живот, за да уредите своя. Ако днес не уредите живота си, никога няма да го уредите. – „Ама ние ще се молим, за да придобием този живот." – Молитвата подразбира работа. Ако не работите, никаква молитва не може да ви спаси. Ако ученикът не учи, а само се моли, учителят му не може да го прекара в по-горен клас. Учителят има еднакви отношения към всички душѝ, вследствие на което изисква от учениците си да учат и прилагат.

Като ученици, вие трябва да работите съзнателно, всеки ден да придобивате по нещо ново. Знанието, което имате днес, не е достатъчно. Постиженията, до които сте дошли, не са достатъчни. Кой от вас може, като стисне един камък, отгоре да излезе огън, а отдолу вода? Какво означава тази мисъл? Камъкът представя твърдата човешка мисъл, а огънят и водата – условия за живот. Следователно, ако не можете да стиснете своята твърда мисъл в ръката си и от нея да излезе огън и вода – условия за живот, вие не сте постигнали нищо. При това положение вие не можете да се хвалите нито с вяра, нито със знание. Това не е за обезсърчение. Ако лекарят употребява 10–15 години в учене, за да стане добър лекар, да го признаят хората за способен, мислите ли, че окултният ученик трябва да работи по-малко? За да го признаят за окултен ученик, той трябва да работи върху ума, върху сърцето и върху волята си, да стане господар на условията. Намери ли се пред развълнувана тълпа, ученикът трябва да махне само с ръка и да я укроти. Стигне ли го буря в пътя му, само с едно махане на ръка бурята трябва да престане. Заболи ли го глава, с едно махане на ръка главоболието трябва да изчезне. Това значи окултен ученик. Каквото каже, да стане. А тъй, 100 молитви да направи, от които само една да се приеме, това показва, че Бог не го слуша още. Той не е

станал светия, не е готов да помага на хората. Светията работи за цялото човечество и трудът му се благославя.

Съвременните хора се нуждаят от чистене. Те трябва да пречистят мислите, чувствата, желанията си, да ги освободят от всички наслоявания на миналото. Те трябва да пречистят съзнанието си, да светне. Това значи чист живот. Щом съзнанието на човека се пречисти, и животът му става чист. Не се спирайте върху външните прояви на хората, да мислите, че са нечисти. Чистотата и нечистотата са вътрешни процеси. Не гледате ли така на нещата, вие ще изпаднете във фалшиво благочестие, ще се спирате върху външното благочестие. Човек трябва да бъде благочестив и външно, и вътрешно. Не обръщайте внимание само на външното, но гледайте дали една работа се върши за Бога. Всяка работа, която човек върши за Бога, е чиста и свята. Че някой бил поет, учен, проповедник – това нищо не значи. Ако поетът не възпява Великото в света и не живее за него, никакъв поет не е. Поет, учен, проповедник е онзи, който възпява Великото, проповядва го и живее за него. В този смисъл всеки човек може да бъде поет. Ако с езика си, като с перо, не можеш да пишеш по всички правила на поезията, никакъв поет не си. Ако със сърцето си, като с перо, не можеш да пишеш по всички правила на поезията, никакъв поет не си. Ако с ума си, като с перо, не можеш да пишеш по всички правила на поезията, никакъв поет не си. Истинският поет пише с езика, със сърцето и с ума си. Той излива, щедро дава от изобилието на своето сърце и на своя ум. Поетът описва преживяванията на сърцето, на ума, на душата, затова хората обичат неговата поезия.

Желая ви да срещнете Христа и Той да отвори очите ви. Като прогледате, Той ще ви пита: „Познаваш ли ме кой съм?“ Ако Го познаваш, ти си готов вече за работа и за приложение. Значи в пробуждането на съзнанието има два важни момента: отваряне на очите – прогледждане, и възприемане и прилагане на великите закони на живота. Някои са дошли до първата фаза – отваряне очите на съзнанието, а други – до закона на служенето. Служенето подразбира акт, който произлиза от Любов. Който прилага закона на Любовта, той е силен човек. За такива хора е казано в Писанието, че праведните ще управляват света. Религиозните казват, че Бог ще оправи света. Бог създаде света и ако има някаква дисхармония, тя се дължи на изопачения човешки живот. Човек развали света, човек ще го оправи.

И днес още Бог работи, създава нови светове, но за тях се изискват разумни хора, да не развалят новото, което се създава. Като казвам, че човек е развалил света, имам предвид човешкия свят. Никой не може да развали това, което Бог е създал. Това е невъзможно. Обаче с мисълта си човек може да развали света на своя ближен. Той ще му каже, че е невежа, че

нищо не разбира, че е на крив път. Всеки човек може да се поддаде на отрицателното влияние на ближния си и да се изопачи. Каже ли ви някой, че сте безверник, не се смущавайте, но запитайте го какво е постигнал той със своята вяра. Ако твоето безверие ти донася храна, дрехи, квартира, ти си на прав път. А ако при своята вяра ходиш гладен, бос и окъсан, вярата ти не е истинска. Истинската вяра храни човека, прави го силен, здрав и богат. Истинският Бог изважда човека от заблужденията му и го поставя в правия път. Истинският Бог изважда човека от греховете и престъпленията и го поставя при условия, които да го повдигат. Всеки друг, който понижава човека, който го сваля от положението, в което се намира, не е никакъв Бог. Истинският Бог внася в човека условия за душевно, умствено и сърдечно здраве. Той очиства човека от всички отрови, които отнемат душевното му разположение и го правят недоволен.

Желая ви, като ставате сутрин от сън, да чуете Божия глас, както Адам го чуваше в рая. „Бог казваше на Адама: Адаме, Адаме, къде си?“ – „Тук съм, Господи, но не мога да се покажа.“ Защо не можа Адам да се яви пред лицето на Господа? Защото беше гол. И на вас казвам: Чуете ли тихия глас на Бога, веднага се обадете. Кажете: „Тук съм, Господи!“ Бъдете смели да се явите пред лицето Му. Няма по-велико нещо за човешката душа от момента, в който той чува тихия и кротък глас на Бога. Чуе ли този глас, в душата му се явява светлина и той е готов вече за работа, за служене на Бога. Вън от този глас, човек лесно може да изпадне в тъмнина. Стремете се към чист живот, да се свържете с Бога, да чувате Неговия глас. Станете добра почва, да възприемате Словото Му. Ако сте камък, Словото ще мине и замине край вас, без да ви засегне. Добрата почва лесно се пои, а камъкът отбива водата от себе си. Да бъдеш камък и да не приемаш водата в себе си, това представя живот, пълен с противоречия. За да се освободи от противоречията, човек трябва да бъде добър плувец. Влезе ли в бурното море на живота, той трябва да държи главата си над водата, да не се удави.

Съвременните хора се плашат от живота и се питат какво ще стане с тях. Да задава ученикът такъв въпрос, това значи да се страхува. Какво ще стане с ученика, когато учителят му замине за другия свят? Този страх не е на място. Съзнателният учител е подобен на опитния капитан на парахода. Той никога няма да спре парахода всред морето. Щом е тръгнал на път, той благополучно ще изведе пътниците на определеното пристанище. Ако учителят замине, учениците му ще се намерят в същото положение, в каквото са били при него. Добрият и съзнателен учител внася светлина в умовете на учениците си, благодарение на което и без неговото външно отношение към тях те продължават да се учат. Ако това можем да кажем за обикновения учител, колко повече може да се каже за Великия Учител, който представя външно отношение на Бога към хората. Учителят предава

част от своята светлина на окръжаващите, както свещта дава част от светлината си на всеки, който иска да се ползва от нея. Учителят е проява на Божествената светлина. Колкото повече приема човек от тази светлина, толкова повече е свързан с Учителя си, не по форма, но по съдържание и смисъл. Словото излиза от Учителя, но принадлежи на Бога.

Христос казва: „Вярвайте в Бога, и в мене вярвайте!“ Значи, вярвате ли в Бога, или в Христа, това е достатъчно. Вярвате ли в Ивана, в Драгана, в светиите, в добрите хора, вярата ви е ограничена. Вярвайте в едного, за да го виждате във всички. Този Единният, в Когото трябва да вярвате, е Бог. Щом вярвате в Бога, вие ще вярвате във всички хора и то дотолкова, доколкото Той се е проявил в тях.

Когато слушат да се говори за някого, хората се запитват: „Кой е той, откъде иде и кой го е изпратил?“ Някой ме пита: „Ти кой си?“ Отговорям: Ако си болен, аз ще ти кажа кой съм. Ако си ученик, аз ще ти кажа кой съм. Следователно, ако съм лекар и мога да те излекувам, знанието ми е опитано. Ако си ученик и мога да те уча, работата ми е на място. – За кого е създадено слънцето? – Слънцето е създадено за онзи, който може да се ползва от неговата светлина и топлина. Това слънце е направено от Бога. Ако не можете да се ползвате от неговата светлина и топлина, слънцето не е направено за вас.

Помнете: Един Учител съществува в света. Искате ли да се ползвате от благословението Му, пазете името Му свещено в ума, в сърцето, в душата си. Това трябва да бъде идеалът на човешката душа. Един Бог съществува в света, в Когото никога не трябва да се съмнявате. Не се съмнявайте в Любовта Му към вас. Хората се съмняват в Любовта, защото искат от нея повече, отколкото в дадения случай тя може да им даде. Божията Любов е единствената мярка, с която мерим нещата и различаваме доброто от злото. Приложите ли тази Любов в живота си, каквото пожелаете, ще се сбъдне. Като знаете това, бъдете внимателни в желанията си, защото всяко желание, добро или лошо, се сбъдва. Сега, като знаете кое е същественото в живота, гледайте да запазите връзката си с Бога. Ако сте я прекъснали, възстановете я. Този е пътят, по който иде новото в света. Старото вече си отива и се замества с ново. Турците казват: „Като мине поройт, калта остава“. Първоначално калта е влажна, но постепенно изсъхва. За вас е важно какво можете да направите от изсъхналата кал. Като се казва, че старият живот ще изтече, мнозина се страхуват, да не стане нещо страшно с тях. Няма защо да се страхуват. Старото знание ще отстъпи мястото си на новото. Старият живот ще се смени с нов. Какво страшно има в това?

Христос казва: „Който иска да бъде мой ученик, да дигне кръста си и да ме

последва. Който иска да бъде мой ученик, нека се отрече от майка си, от баща си, даже и от себе си“. Да се самоотрече човек, това значи да освободи душата си от всички противоречия и препятствия, които може да срещне на пътя си. Значи самоотричането подразбира вътрешна свобода на душата. Някой казва, че се е самоотрекъл, а същевременно умира. Който се е отрекъл от стария живот, той не умира, а заминава. Като дойде часът на заминаването му, той поканва приятелите си на угощение, разговаря се с тях, взима писмата до близките им в онзи свят и след като се прости с всички, тръгва за планината, далеч от света, в който е живял.

И тъй, от всички се иска съзнателна връзка с Бога, за да влязат в новия живот, да чуят тихия глас на Бога, Който им казва: „Адаме, излез вън! Напусни стария живот и влез в новия, където царува Любов, светлина и знание, свобода и простор“.

Т. м.

Лекция от Учителя, държана на
26 август 1930 г., София, Изгрев.

1930_08_28 Пътят на добрите постижения
Извънредни беседи

ПЪТЯТ НА ДОБРИТЕ ПОСТИЖЕНИЯ

Тайна молитва
Прочете се Евангелие от Йоана,
8-ма глава, от 12-ти стих до края.

Дошло е времето, когато Божественото, вложено в човека, трябва да се развие. Когато човек развие Божественото в себе си, това състояние наричат възмъжаване. Това състояние различно са го определяли в различните епохи. Когато Божественото в човека се събуди, той вече има една вътрешна връзка с целокупния живот. Такъв човек знае смисъла на физическия, духовния и Божествения живот. Онзи, който не разбира този процес, животът му минава като в мъгла. Човек много пъти идва на земята, живее, заминава, без да знае защо е дошъл. Ще събере богатство, някаква слава и всичко това изчезва. Светът всякога претърпява положението на онзи търговец, който е търгувал и е обран от разбойници. Това е сегашното положение на хората.

За Божествения живот три неща трябва да имате в съображение: пътят, по който вървите, трябва да е верен; условията трябва да са Божествени; и методите трябва да са Божествени. Когато дойде това съчетание: пътят, условията и методите да са добри, тогава всичко може да се постигне. Сега се случва понякога пътят и условията са добри, но методите са човешки, и тогава никакво постижение не може да има. Сега на съвременните верующи, методи липсват. Ако казваме, че поддържаме Бога, а не вършим волята Му, нищо не можем да постигнем. Някой път условията може да не са прави, а пътят и методите прави, а някога пътят е крив, а условията и методите прави.

Та да дадете условия да расте Божественото, което от толкоз време е заложено в нас, защото силата на човека е в това. Докато в него няма съзнание, че в него има Божествено, дотогаз то няма никаква вътрешна връзка; той ще прилича на един лист, капнал от дървото, няма за какво да се държи. У всички ви има желание да сторите нещо, да направите нещо. На всяко плодно дърво цената е плодът. Или на всеки скъпоценен камък цената е в онази кристализация, която има в себе си.

Вие ще изучавате новите методи. С обикновения живот почти всички сте запознати, няма какво да се учите. Обикновената любов, обикновения живот няма какво да ги учите, знаете ги, но за Божествения живот има да се учите. Божественото носи онази вътрешна свобода. Тази свобода седи в това, че в душата ви ще проникне една нова светлина, която ще ви даде и един друг мироглед. Някой път много мъчно е да се обясни това, както е

мъчно на един сляп човек да му кажеш, че като дойде светлината, ще вижда. Има неща, които виждате, но има неща във вашия мироглед, които са тъмни за вас. Например, ако ви попитам как ще завършите живота си, това за всекиго от вас е тъмно. Трябва да имате онази самоувереност, както онзи търговец, който е кредитиран, има кредит зад себе си; или като онзи военачалник, който знае, че победата е всякога на страната на разумния човек. Ние сме в света, за да извършим Волята Божия.
Този свят е само един предговор, той е като встъпление за друг един свят, който сега се приготовлява, който идва в света. Наричат го новия свят, новото съзнание на хората. Напреднали души от невидимия свят ще дойдат. Тези, които досега са управлявали, яли и пили като едно правителство, което е неспособно да управлява, ще падне. Всичко е в ръцете на онези управляващи.
Има две сили в света, които се борят, хората ги наричат добро и зло. Злото досега е било във възходяща степен, то е управлявало света. Тази власт сега се взема от тях. Тя така лесно няма да се вземе, но в хората ще настане една коренна промяна, физическа, социална. Коренно ще се изменят хората в своите схващания. И физическият свят, и той ще се измени. Вие сте вътре в тези промени, които стават. И понеже тези промени стават много рязко, в целия свят хората се намират в една пертурбация. Съзнанието днес на хората е под действието на Божия Дух. И този, Божественият, разумният Дух, има за цел да измени целия свят, понеже от хиляди години се молят хората на Бог да се премахне това несносно положение в света, което гнети хората. Богат си, здрав си, но има едно положение, което гнети ума ти. Не само грешни хора, но и праведни, пророци, всички са се намирали в този вътрешен гнет, от който ще се стремим да се освободим по закона на Любовта. Законът на Любовта трябва да се турне в действие, след това знанието трябва да се тури като сила и условия, а Истината е методът, по който трябва да работите. Пътят е Любовта, знанието са външните, Божествените условия, а Истината е методът, чрез който може да се освободи светът от това несносно положение, в което се намира сега. Нашето освобождение няма да дойде отвън механически. Ние сами трябва да бъдем тази мощна сила отвътре. Бог отвътре ще работи.
Как трябва да се работи? В света всички добри хора, които водят един добър живот, с мисълта си трябва да насадят в света добрите си мисли, да препращат мислите си, както в едно тинесто блато, като се пусне един голям извор да тече, той изчиства всичката кал. Със своята добра мисъл ние трябва да преобразим външните условия. Ти си един орган, един член на Господ. Ние очакваме Господ да направи и ние наготово да дойдем, без да сме работили.
Всички трябва да вземете участие в работата за Бога. Ти казваш: "Тази работа няма да стане." Ако домакинята има хубава вода, хубаво брашно, ако пещта е опалена, право ли е да кажем, че не може да се замеси брашно

и да се опече хляб? При сегашните условия няма какво да чакате повече. Най-първо на съвременните хора какво трябва да говорите? Кажете на когото и да е в света например следното: "Мислиш ли, че по този път, по който си тръгнал, ще завършиш добре, че те очаква нещо добро?" Само му задай въпроса и ще видиш, че той веднага ще се стресне. Ще се стресне по единствената причина, че в света не сте само вие, които работите. Има доста работници от невидимия свят, които работят, само че трябват работници и на земята, които да работят на физическото поле. И ако искате да знаете сега, лошите хора на земята навсякъде са изпоплашени, имат един вътрешен страх. Навсякъде по света сега има един неестествен страх. Никога светът не се е намирал в такова неестествено положение. Те искат по някакъв начин да осигурят живота си, по един или друг начин, и затова са жестоки. Та казвам: Сега ще изучавате начините на тази вътрешна борба.
Някои искат да освободят хората чрез убийства, но чрез това не може да се освободи никога човек. Истинският път, чрез който може да се освободи човек, е по закона на Любовта. А онези, крайните елементи, които не разбират Божествените закони, искат по физически начин да подобрят света. И вследствие на това стават войните, революциите. Този метод е добър за тях, но за духовните хора с този метод нищо не може да се постигне. Защото властта на духовните хора трябва да бъде отвътре. Ще дам следното разяснение: Да допуснем, че има цяла армия добре въоръжена, но вие имате в ръцете си изворите и от вас зависи - вие можете да спрете водата за тях; или в ръцете ви е прехраната и може да прекъснете доставката на храна, и армията няма с какво да се поддържа. Така че, на светските хора силата е дадена отвън, а на духовните хора е дадена отвътре. От вас зависи. Добрите хора са като отдушници, те са като светлината и са условие, при което другите хора могат да се развиват.
Та във всички ви трябва да има една жива вяра, с която може да опитате доколко може да служите на Бога. Аз сега желая този Господ, за Когото живеете, да оживее във вас, да Го познаете. Ако чакате, все ще Го познаете някой ден. Но Писанието казва, че някои ще Го видят и ще се зарадват, а някои ще Го видят и ще заплачат.
Всеки един от вас трябва да дойде до едно определено верую. Не веруюто на стария свят. Всички тези 500 милиона вярващи християни, когато дойде тази всеобща война, никак не застанаха на страната на Христос, да кажат: "Няма да воюваме." И тогава тази война не щеше да стане. Ако свещениците на целия свят бяха казали: "Няма да воюваме", тази война не щеше да стане. В тази война се опита в какво вярват хората. Христос е почнал отвътре да царува, но във външния свят царува Мойсей. Методите са Мойсееви, хората искат доброто, но методите им са Мойсееви. Например казват: "Да обесим този човек." - Не е хубаво да се обеси. - "Но какво да правим, инак тези люде ще се наплодят, какво да ги правим?"

Та целият християнски свят и вие проповядвате и търсите Христа, но прилагате Мойсея. Методите на християнството тепърва трябва да дойдат. Новите схващания трябва да дойдат на мястото на Мойсея като вътрешен подтик. Методите на Христа, които сега са отвътре, ще действат и отвън на мястото на Мойсеевите. Мойсеевото учение няма да го има. Времето е близо, от нашето гледище е много близо, но по човешки погледнато, вие ще кажете, че е много дълга работа.
Та ще изучавате силата на човешката мисъл. Има един начин, по който мислите на хората могат да се сдружават. Можете да направите опит. Ако съберете 20-30-100 души при един болен и концентрирате мисълта си с едно желание да се подобри болният, може да го излекувате. Ако 100 души пожелаят един човек да оздравее, ще оздравее. Това го правят сега в Америка. Или някой християнин загази. Отнесе се до някои братя. Съберат се стотина братя, помолят се и тръгне работата на този човек. Та колективната мисъл на хората е една сила Божия, с която хората трябва да си помогнат. Когато ние едновременно действаме в едно направление към Бога, тогаз няма нещо невъзможно. Ние трябва да се считаме като органи на Бога и така да работим. Всяко едно желание, което може да се роди във вас, е от Бога. Помнете, всяко добро желание, което може да се роди във вас, не е ваше. Като кажеш: "Няма значение това добро желание", тогава ти постъпваш по закона на Мойсея. Ако днес умре едно добро желание в тебе, утре друго добро желание, тогаз какво остава в тебе? Защото бъдещият ти живот ще се роди от добрите ти желания. Та трябва да имаме нов мироглед. Някои казват: "Дай ми сила отгоре" и привеждат Христос за пример, Който е дал на учениците Си сила да правят чудеса. Но като четете Писанията, ще видите, че тези хора бяха като една душа. 120 души се събираха заедно и желаеха хубавото в тях да възтържествува. И тези 120 души скоро станаха 3000 души. И тези християни на първо време много хубаво вървяха, а днес вървят по пътя на раздора. Сега по пътя на християнството има новото учение, да се обединят хората и като се роди една добра мисъл в някого, трябва да има във всинца ви желание да я реализирате. И сега у мнозина има хубави проекти, но другите не реализират. Така се губи време и няма никакво постижение. Христос казва: "Ако вие не признавате, че Любовта е една всемощна сила, която може да извърши всичко, и че Божията Мъдрост е една всемощна сила, която може да извърши всичко, и Божията Истина също, ако вие нямате това верую, нищо не можете да извършите. Вие трябва да имате едно верую и да знаете, че това, което искате, ще стане, и земята да се обърне." Ще стане, защото ще имате едно правилно схващане за света.
В света е дошло време да се изменят условията. Аз искам във вашето верую да опитате. Ако вие чакате истината да дойде отвън, вие се лъжете. Вие казвате: "Нам ни трябват пари." Парите не са първото, те отпосле ще дойдат. Питам: Какъв е законът, когато се ражда едно дете? Как започва

то? Това дете започва с най-малките възможности, започва като една микроскопическа семка някъде. Също така е и с идеята. Може да се засее една микроскопическа Божествена идея вътре във вас. И вие казвате: "Нищо няма да излезе от нея." Но вие оставяте тази идея да работи и тя ще възрасне.
У вас има една идея: искате да работите за Бога. Какво подразбирате под думите "работим за Бога"? Ти казваш: "Искам да обърна българския народ да вярва в Бога." Че той и сега вярва в Бога. Не да ги обърнем, но да се обърнат сърцата на тези хора, че те да не живеят за себе си, а за другите и всеки един да има желание да живее за Божественото. И ако във всички хора има това желание, то светът ще има друг изглед. В света има една крива страна, това е, че не се върши волята Божия. И от невършенето на волята Божия не страда Господ, ние страдаме, докато се убедим, че пътищата на Бога са опитани, и че те са единствените методи, по които може да дойде спасението на света.
Аз ще ви дам само някои методи, чрез които да работите. В моите беседи аз съм говорил много работи. Както някои, които са изучавали теоретически химията, изучавали са за кислорода, за водорода, но в лабораторията нищо не могат да направят с тях. Трябва опитно да се знаят нещата. Когато отиде човек в лабораторията, трябва да знае в кое шише кой елемент е и после трябва да знае точно каква доза да вземе от него. Вие понякога искате да свършите нещо прибързано, искате да кажете някому някоя силна дума: "Ти ще умреш, в ада ще идеш." Така не се проповядва.
Даже някои от вас сте пресрочили, трябваше по-рано да се заемете. И сега не е късно. Но ако закъснеете още малко, пресрочване ще има. Та сега трябва да употребявате Божествена мисъл като едно средство за вътрешна работа, или казано на съвременен език, аз ще се постарая да направя една антена, да може да говорим с невидимия свят. Най-първо ще слушате. В Лондон се говори, в Русия, във Франция се говори - вие можете да гледате нещата как стават. Казвам, че е дошло времето за тази антена. Първите християни и всички хора от създание мира до сега, които са имали знания, са знаели този закон, и докато не се образува антена с невидимия свят, да имате съобщение, работата не може да върви. Та от вас сега искам три неща, три неща иска небето от вас. Можете ли в името на Любовта да работите? Това е пътят. Можете ли в името на Любовта да използвате условията? Можете ли да опитате методите на Божествената истина? Без колебание! Божественото не търпи никакво колебание. Това, което е казано, да се изпълни! Не мислете, че това ще влезе в разрез с вашия живот. Не, вашите работи ще тръгнат и ще се подобрят. Десет пъти по-добре ще бъдат, отколкото сега. Няма човек, който да е вървял по Божия път и да не му върви добре. Някой ще каже: "Моята работа не върви." Това си има причини. Ако Бог ни поставя на изпитания, на страдание, целта Му

е понякога да изпита нашето верую. Някога Бог ще даде богатство и привидно ще го вземе, за да опита за какво Го обичаш, дали за богатството, или за същината. Ще кажеш тогава: "Господ дал! Господ взел!" Но на Господ крайните Му решения са всякога добри, винаги целта Му е да опита, да събуди съзнанието ни, та между Него и нас да има връзка, да има в нас готовност, и нищо в света да не е в състояние да разклати нашето убеждение.
Днес ще ви дам тази задача. Прочетете от 4-те Евангелия първите глави и намерете една основна мисъл, която се намира и в четирите глави. Има една основна мисъл в тях, която може да се приложи. После заедно прочетете от Седма серия десетата беседа "Миротворци". Това направете днес. И от тая беседа изкарайте общата мисъл.
Ще дойдете до този вътрешен метод. Аз ще ви покажа този вътрешен метод, по който трябва да се работи. Казвам: Тая година има условия за работа. Бъдете уверени, че имате от невидимия свят всичкото съдействие, доколкото аз зная, на всички онези приятели, които са дошли. Имате добри условия да работите. Начинът, по който ще работите, ще остане начин само за вас, няма да го разправяте на този или на онзи. Може да разправяте нещо, което е опитано от вас, 99 пъти опитано. За пазара няма какво да изнасяме, когато нямаме още за себе си. И много пъти нашите проекти в света не се постигат, защото, преди да сме постигнали, разправяме на този или на онзи. Онзи казва: "Нищо няма да стане с тази работа."
Този е сега Божественият закон. Ще изменим нашите мисли, докато те дойдат в хармония с Божественото. Ние ще дойдем в хармония с Бога и тогаз мислите на Бога ще се отразяват в нас и ще имаме един положителен опит. И тогава този метод може да го предадете на другите, след като имате резултати.
В този народ има толкова застояли души! В този Балкански полуостров има много души, които са изостанали в пътя на своето развитие, закъснели души. И в никоя друга страна няма толкова много закъснели души. И вследствие на това, че са закъснели, у тях има напор да минат напред и затова са такива лоши.
Ние със своята мисъл трябва да ги упътим. На всички тези хора трябва да се даде светлина.
Аз бих желал всеки един от вас да си напише на едно листче най-малкото, каквото иска да постигне през тази година. Да имате една малка опитност, реална опитност, да имате един скъпоценен камък. Не големи мисли, но най-малката мисъл, която искате да реализирате през тази година. Ако тя може да се реализира, всичко друго може да се реализира, ако тя не може да се реализира, то големите мисли никак не могат да се реализират.
Новия живот няма да го смесвате с вашия стар живот. Сега имате възможност да направиш най-малкия опит и той ще внесе известна

светлина и поне известно подобрение, най-малко ще внесе у вас едно самодоволствие или една вътрешна храна, една вътрешна самоувереност ще дойде. Защото, досега както ви виждам, някои от вас започвате да губите вяра в себе си. Казвате: "Остаряхме, нищо не направихме. Побеля ни главата." Това е старият път. Главата може да побелее, но после може да почернее. Че е побеляла главата, няма нищо лошо в това. Какво постижение искате да имате, това ще напишете на едно листче. Ще го напишете поотделно. После вижте каква обща идея имате, която може да се приложи. Аз ще ви кажа един общ план. Ние трябва да работим за Бога в света и да бъдем носители на новите идеи. Това, което може, да се приложи. Има неща, които в този живот не могат да се приложат, а има неща, които могат да се приложат. Ние сега говорим за тези неща, които са практични и могат да се приложат в трите свята: във физическия, в духовния и Божествения светове.
Трябва да бъдем съвършено свободни. Като ученици ще започнете. Ще започнете с една работа и ще имате печалба. Представете си, че един голям гешефт почвате с няколко милиона лева печалба. Външните блага са условията, в които Бог се изявява. Най-трудното, с което човек трябва да се справи, това са неговите убеждения, вярвания. Докато не се уреди вътрешната работа, не може да се уреди външната. Положително нещо човек трябва да има в душата си.
Представете си, че търсите имане.
Първото нещо е да знаете, че го има. Второто нещо е да знаете мястото му. Третото нещо е да го извадите, а четвъртото е да го пренесете. Та вие сте дошли до положението да копаете.
Духовният живот е истинският. От него зависи физическият живот. Условията за бъдещото съществуване на човека зависят от Божествения живот, който е в него. Божественото - То е същественото. И това трябва да се разбере, когато Божественото в нас е проявено, тогава всички неща за нас са постижими, тогава духовният и физичният живот най-нормално могат да се изразят, а когато Божественото в нас е хилаво изразено, то в духовния ни и физичен живот ще имаме вечно разочарование. Тогава това няма да става, онова няма да става. Сега вие сте огрухани, по-лесно ще се сварите.
За пояснение ще ви приведа един мистичен разказ. Дошъл Господ да посети света, за да види какво правят хората. Дошъл при един виден философ, който току-що е бил вдигнал натопеното си в мастилото перо. Той като видял Господ, си помислил: "Дали Господ дълго време ще седи тук? Ще ми изсъхне мастилото." Като разбрал какво мислил философът, Господ си отишъл. Отива при един жрец, който тъкмо турил тамян в своята кандилница. Жрецът си казал: "Дали Господ ще ме държи дълго време? Ще ми изгори тамяна и не ще мога да си извърша службата." Господ разбрал мисълта му и си отишъл. Срещнал един военачалник,

който си бил вдигнал сабята да воюва, но и в неговата мисъл Господ прочел същото и си отишъл. Отива при една майка, която тъкмо се канела да окъпе детенцето си. И тя си помислила дали Бог ще я забави и дали ще успее да окъпе детето си. Най-после Господ отишъл при един готвач. Последният тъкмо бъркал в тенджерата. Готвачът си помислил: "Да не би Господ да стои дълго време? Лукът ми ще загори и яденето ще се развали." Но готвачът веднага съзнал грешката си, разкаял се и се изповядал пред Господ: "Прости ми, Господи, аз си помислих, че като дойдеш, ще останеш при мен повече време и яденето ми ще прегори. Дотегна ми този занаят, искам да го напусна. Той не е за мен. Големи пакости ще ми създаде. Ето, с тези тенджери влязох в грях сега."

Всеки човек има някакво желание, което поставя в себе си по-високо и от Божественото, от идейното, вследствие на което не може да търпи, не може да издържа Неговото присъствие. Единствен от всичките само готвачът разрешил правилно въпроса, понеже изповядал грешката си. Вие можете да имате метода на философа, на жреца, на воина, на майката и най-после можете да имате положението на готвача. Готвачът се изповядва. Християнството всякога започва с изповед. Когато някой дойде да работи за Бог, може да каже: "Знание нямам." Друг може да каже: "Мина ми време." Все ще помисли нещо. Защо този философ трябваше да помисли, че дълго ще седи Господ при него и че ще му изсъхне мастилото? Действително има една голяма мъчнотия: да се справи човек с физическите условия на живота. Каквото и да се каже, и духовният свят, и духовните идеи, и те си имат своите мъчнотии. Представете си, че носите няколкостотин библии на гърба си, няколкостотин килограма тежки. Макар и да са свещени, те ще произведат известен ефект, ще ви дотегнат. На вас са дотегнали свещените идеи. Дотягат, понеже да носиш Библията на гърба си е едно нещо, а да я носиш вътре, е друго нещо. То е една сила вътре. Свещените идеи не трябва да се носят на гърба, а трябва да се турят на работа като една сила вътре.

Ще дам друг пример. Един от европейските крале имал 12 апостола, направени от злато. Те всеки ден на обед излизали и се покланяли в двора. Като станал крал, той ги претопил (в оригинала "пратил") и всички го попитали какво стана с тях. Той казал: "Пратих ги да проповядват." Направил ги на пари. Та човек трябва да прати своите апостоли на работа. Всеки един от вас има по 12 идеи, които му са апостоли.

"Бог е Любов и само Божията Любов носи живот" (три пъти)
"Бог е Мъдрост и само Божията Мъдрост носи знание " (три пъти)
"Бог е Истина и само Божията Истина носи свобода." (три пъти)

Първа беседа, държана от Учителя пред ръководителите (повикани 43-ма души)

28-ми август, 1930 г., 4 ч. и 30 мин.
София, Изгрев

1930_08_30 Правият път. Един духовен опит.
Беседа – наряд от Учителя
ИК "Всемир" 1997г.

ПРАВИЯТ ПЪТ

ЕДИН ДУХОВЕН ОПИТ

НАРЯД

Абсолютно никому вън от присъстващите 43 братя не се дава. Ако трябва, ТОЙ лично ще го даде. Тайна е – никой да не те знае, че изпълняваш този опит.

И приложение в областта на Божествения закон.

Опитът е даден в събота, 30 август 1930 г., Изгрев.

Седмично ще се прави по един опит, който ще почва в 4 ч. и 30 мин. и ще трае най- малко един час. През другите дни на седмицата всяка сутрин около 20 минути ще се прави приготовление за опита, който ще се прави през следващата седмица, за предстоящия опит. В деня на опита при ставане от леглото ще се благодари на Бога така:

"Ние, Господи, посяваме доброто семе и Ти възрасти доброто семе, което си благоволил чрез нас да се посее."

Забележка: Сполуката седи в това ние да посеем, а Бог да възрасти.

Всичката сила седи в това.

Лозинките, които по-долу ще се споменат, не само да се помислят, но и да се почувстват.

МАЛКО ПОЯСНЕНИЕ ВЪРХУ ОПИТА,
дадено от Учителя на 31 август 1930 г. в 4 ч. и 30 мин.

"Буквата умъртвява, а Духът оживотворява" – с този стих от Евангелието искам да ви допълня, че един час размишление е много за вас. Размишлението зависи от интензивността – може и пет минути да бъде. Вземете 10 минути гласно, интензивно ще произнесете формулата. Така разпределете времето:

10 минути в съсредоточаване, приготовление, молитва;

10 минути в четене гласно, интензивно на лозинките и

10 минути в размишление върху лозинките, или всичко 30 минути.

После ще отворите Библията и прочетете стиховете. Вашата интензивна мисъл за първата седмица ще бъде: "Да дойде Царството Божие на земята, да дойде в моя ум, в моите сърце, душа и воля, всичко ще се уреди, всичко ще се измени."

Като живеете в една уредена държава, всичко е за добро и обратно. Когато дойде Царството Божие, всичко ще ви донесе мир, радост, спокойствие. Раздорите ще престанат. Дълговете ще си изплатите. Примирение между скараните ще дойде. С мислене само обаче нищо не става, Царството Божие няма да дойде, а трябва да го чувствате, да стане една промяна у вас, да действате по един особен начин. Като обичате един приятел, той вашата дума на две не прави. И вие Словото Божие като направите на две, други работи ще се зародят, ще дойдат в умовете ви. Ще мислите с жените ви какво ще стане; ако сте политици, ще мислите какво ще стане с вас и политиката и прочее. Това са дупки. Ще вземете мистрията и ще ги замажете, затворите и ще оставите само толкова място, през което Божественото да влиза. В първия опит още ще видите дали вашето съзнание е уредено. Един час размишление – работа за един светия, е удоволствие, то е като едно царско угощение. За който не е свикнал, ще е трудно да размишлява един час. Ако не можете, по-добре е да скъсате конците, но да не кажете: "Тая работа не мога да я направя." Ще дойдат вашите приятели и ще довършат онова, което не сте успели да свършите вие. По-добре на път, а не в застой. Никога не казвайте: "Не мога тази работа да я свърша." Това е работа с вътрешен часовник, по Дух да работите, а не по часовник, не по буквата. Но дали ще правите опита или не, Царството Божие ще дойде, каквото и да стане. То ще дойде, но като го желаете, вие ще станете участници и ще ползвате благата, които носи Царството Божие, та ще считате за привилегия това, а има милиони други същества, които са работили преди вас за идването на Царството Божие на земята. Слънцето ще изгрее, но ние трябва да отидем да го посрещнем, така по-добре ще се ползваме от благата му, които то раздава.

Та желанието на вашия Учител е: придобивки да имате в растежа и плод да принесете.

Гледам, някои от вас са уморени. Като правите опита, съзнанието ви трябва да е будно. Ще ви правят препятствия, ще ви поставят бодлива тел. Пазете се да не бъдете изненадани с препятствия. Внимателни и бодри

бъдете.

Помолете се на Господа да ви даде силна воля, светла мисъл, чисто и благородно сърце.

Ще ви пратим някои приятели да ви помагат, за да се реализират вашите мисли.

Бедният като работи с мисълта, ще стане богат. Невежият ще стане учен. Болният ще стане здрав и т.н. С постоянно усилие, с разумна дейност, каквито човек може да прояви, ще потече вода. Това е работа в една нова насока. Като ви дам десет торби със злато, вашата мисъл ще бъде интензивна, няма да заспите, но като дойде Царството Божие, няма торба със злато, няма привидни придобивки. Като че ли от небето не капе. Ами че дъждът капе от небето, въздухът оттам слиза и всичко оттам капе. Най-после ще капне и във вашите умове – мисъл, здраве и всичко, което ви е потребно, и животът ви ще се уреди. Очаквате отдолу – нищо не идва. Очаквате отстрани – пак нищо не идва, отгоре – също, но като погледнете по-добре, виждате един хляб до вас. Откъде е дошъл, не знаете. – От невидимия свят. Вие сега не знаете кое откъде е дошло. Като се молите, не знаете как и откъде ще се изпълни молбата ви, а това е реалното. Нямате пари в джоба си – помолите се. Бръкнете в джоба си и намирате десет лева. Откъде са дошли? Все отнякъде са дошли. Живият човек, докато се моли, все ще намира в джоба си това, което иска, но престане ли да се моли и не намира ли в джоба си нищо, работата е лоша.

На един познат казвам: Пий топла вода, ще се изпотиш, ще се преоблечеш и простудата ти ще мине. Той ми казва: "Пих десет чаши вода, няма полза, друго трябва да правя." Казвам му: Сега, в мое присъствие ще пиеш. Той изпи само пет чаши, изпоти се, преоблече се и оздравя. Трябва една интензивна мисъл и ако човек не знае как да постъпва, от духовния свят много чукове, много удари ще получи. И човешката мисъл има понякога изплескване, измятане и тогава човек вместо да получи нещо, получава обратни удари на своята мисъл. И с чувствата е същото. Зимно време е. Студено ви е, замръзнали сте. Ще се постоплите, ще пиете топла вода, ще се сгреете. Четенето на Библията – това е грeене, това е огнището. С такова затопляне ви става по-добре. То е като вдигането на капака на гърнето. Махнете капака, виждате какво има вътре, вземате хлебец, топнете си малко, хапнете си и ви става по-добре.

Закон е: все ще се греете – зимно време на камината, лятно време на слънцето.

Останалото време до един час ще употребите в съзерцание за усилване на мисълта, сърцето и волята, за усилване на духа ви, за постигане на някое ваше съществено желание, ще размишлявате за това, което не ви достига, за това, от което имате нужда.

Първото четириседмичие

Първата седмица

а. Лозинката ще бъде: "Ние, Господи, посяваме доброто семе и Ти възрасти доброто семе, което си благоволил чрез нас да се посее."

"Пожелавам с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила да дойде Царството Божие във всичката негова пълнота както е горе на небето, така и долу на земята, и да изпълни сърцата на всички народи на земята." (Под народи ще разбирате всички души, които са пробудени и имат желание да вършат волята Божия.)

б. Четене и размишление върху Евангелие от Иоана 10:10-20.

Втората седмица – 7 септември 1930 г.

а. Същите лозинки ще се повторят.

б. Четене и размишление върху Евангелие от Матея 7:5-15.

Третата седмица – 14 септември 1930 г.

а. Същите лозинки ще се повторят.

б. Четене и размишление от Евангелие от Лука 15.12-22.

в. Четене и размишление върху седма беседа от Седма серия, страници 4, 5 и 6.

Трите тези Евангелия и трите страници от беседата ще бъдат свидетели за работата, която сте свършили.

Четвъртата седмица – 21 септември 1930 г.

Ученикът първите три седмици употребява за Бога, а четвъртата за себе си.

а. Ще се повторят същите лозинки и ще се прибави след тях: "Аз и ние да

бъдем членове на това Царство Божие. Да ни даде Господ светлина, изобилна светлина, да разбираме Божиите пътища."

б. Ще се прочетат и ще се размишлява около всички стихове от Евангелието, четени през първите три седмици и страниците от беседата, четени през третата седмица.

Второто четириседмичие

Първата седмица – 29 септември 1930 г.

а. Първата лозинка за посяването и възрастването.

б. Втора лозинка: "Пожелаваме всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила Божията Любов да завладее сърцата и умовете на всички хора, които искат да изпълнят Божията воля по лицето на земята, както тя владее горе на небето".

в. Четене и размишление върху Евангелието от Иоана 6:1-10.

Втората седмица – 6 октомври 1930 г.

а. Същите лозинки ще се повторят.

б. Четене и размишление – Евангелие от Матея 12:1-10.

Третата седмица – 13 октомври 1930 г.

а. Същите лозинки ще се казват.

б. Четене и размишление – Евангелие от Марка 2:1-10.

в. Четене и размишление - Шеста серия, шеста беседа, първите три страници от томчето "Двата природни метода" – "Отвори им умовете".

Четвъртата седмица – 20 октомври 1930 г.

а. Същите лозинки ще се повторят и след тях ще се прибави:

"Божията Любов да изпълни и моето, и нашите сърца с всичката своя пълнота."

б. Ще се прочетат всичките стихове от Евангелието, прочетени през

първите три седмици, и трите страници от беседата, прочетени през третата седмица.

Третото четириседмичие

Първата седмица – 28 октомври 1930 г.

а. Първата и втората лозинка.

б. Четене и размишление – Евангелие от Иоана 12:1-10.

Втората седмица – 4 ноември 1930г.

а. Същите лозинки ще се повторят.

б. Четене и размишление върху Евангелие от Матея 20:20-30.

Третата седмица – 11 ноември 1930 г.

а. Същите лозинки ще се повторят.

б. Четене и размишление – Евангелие от Лука 9:1-10.

в. Да се прочетат първите три страници от Първа серия на петата беседа "Любовта".

Четвъртата седмица – 18 ноември 1930 г.

а. Същите лозинки ще се повторят и после ще се прибави след тях:

"Божията Мъдрост да озари и моя ум, и нашите умове."

б. Ще се прочетат и ще се размишлява върху всички стихове от Евангелията, прочетени през първите три седмици, и страниците от беседата, прочетена през третата седмица.

Четвъртото четириседмичие

Първата седмица – 26 ноември 1930 г.

а. Лозинка (първата за посяването и възрастването).

б. "Пожелавам с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с

всичката си сила да се възцари Божията Истина по лицето на земята и в сърцата на хората и да има вечна Правда навсякъде."

в. Четене и размишление – Евпнгелие отп Иоана 15:1-10.

Втората седмица – 3 декември 1930 г.

а. Същите лозинки ще се повторят.

б. Четене и размишление – Евангелие от Матея 19:1-10 стих.

Третата седмица – 10 декември 1930 г.

а. Същите лозинки ще се повторят.

б. Четене и размишление – Евангелие от Марка 9.1-10.

в. От Втора серия втората беседа "Новото основание" да се прочетат 11, 12, 13 и 14 страници.

Четвъртата седмица – 17 декември 1930 г.

а. Същите лозинки ще се повторят и ще се прибави към тях:

"Божията Истина да се възцари в мен и в нас и да ни изпълни с всичката своя красота и хармония на живота. Желаем, Господи, с всичката си душа да станем служители на Истината."

Петото четириседмичие

Първата седмица – 25 декември 1930 г.

а. Първата лозинка (за посяването и т.н.). Прибавя се друга, нова лозинка:

"Пожелавам с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила да се въдвори Божият мир по лицето на земята и в сърцата на хората." (Ще разбирате сърцата на всички верующи, на всички будни души. Мира ще го вземете в широк смисъл, защото само при една култура на МИР, само когато хората живеят в мир, може да има прогрес, само тогава хората растат и във физическия, и в духовния живот.)

б. Четене и размишление – Евангелие от Иоана 16:16-24.

Втората седмица – 1 януари 1931 г.

а. Същите лозинки ще се повторят.

б. Четене и размишление – Евангелие от Матея 11:1-10.

Третата седмица – 8 януари 1931 г.

а. Същите лозинки ще се повторят.

б. Четене и размишление – Евангелие от Лука 1:1-10.

в. От Трета серия трета беседа "Рождението" да се прочетат четири страници: 2, 3,4 и 5.

Четвъртата седмица – 15 януари 1931 г.

а. Същите лозинки ще се повторят и ще се прибави към тях:

"Да се въдвори Божият Мир и в моето сърце, и в нашите сърца, и в моя ум, и в нашите умове."

б. Да се прочетат всички стихове от Евангелията, прочетени през първите три седмици, и страниците от беседата, четена през третата седмица, и се размишлява върху всичко.

Шестото четириседмичие

Първата седмица – 23 януари 1931 г.

а. Лозинки:

"Ние, Господи, посяваме доброто семе и Ти възрасти доброто семе, което си благоволил чрез нас да се посее."

б. "Пожелавам с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила да даде Бог живот, успех и дълголенствие на всички добри и праведни хора по лицето на земята и да се излее Божието благословение върху тях, както е изляно горе на небето."

в. Четене и размишление – Евангелие от Иоана 3:1-10.

Втората седмица – 30 януари 1931 г.

а. Същите лозинки ще се повторят.

б. Четене и размишление – Евангелие от Матея 2.1-10.

Третата седмица – 6 февруари 1931 г.

а. Същите лозинки ще се повторят.

б. Четене и размишление – Евангелие от Марка 5:5-15.

в. Четене и размишление - Четвърта серия, първа беседа "Братя и сестри на Христа" - първите десет страници.

Четвъртата седмица – 13 февруари 1931г.

а. Същите лозинки ще се повторят и ще се прибави към тях:

"Да даде Бог на мен и на нас живот, успех и дълголенствие и да се излее Божието благословение върху мен и върху нас, както е изляно горе на небето, за да му служим всякога."

б. Четене и размишление – да се прочетат всички стихове от Евангелията, прочетени през първите три седмици и страниците от беседата, четена през третата седмица.

1. Горното е за първото полугодие на 1930/1931 година.

2. Второто полугодие почва от събота, 21 февруари 1931 г.

През второто полугодие ще се повтори всичко преминато през първото полугодие, а дните, през които ще стават опитите във всяко четириседмичие, ще следват по реда на седмичните дни, като се почне от:

Събота - за първото четириседмичие

Неделя - за второто четириседмичие

Понеделник - за третото четириседмичие

Вторник - за четвъртото четириседмичие

Сряда - за петото четириседмичие

Четвъртък - за шестото четириседмичие

3. През другото време по свобода. Можете да се молите един за друг, за да ви се оправят работите.

4. Да се проучва през годината от Деянията, 16 глава и да се размишлява върху нея. Същият Дух ще работи през цялата година.

Дадено от Учителя на 30 август 1930 г., Изгрев.

Присъствали:

1. Минчо Сотиров – Бургас
2. Матей Попов – Бургас
3. Георги Куртев – Айтос
4. Крум Илиев – Айтос
5. Димо Джеджев – Айтос
6. Васил Долапчиев – с. Даутлий, Айтоско
7. Слави Тодоров – с. Гюргенкьой, Айтоско
8. Димитър Добрев – Сливен
9. Иван Калкайджиев – Сливен
10. Тодор Абаджиез – Ямбол
11. Георги Маринов – Нова Загора
12. Слави П. Камбуров – Нова Загора
13. Тодор Йорд. Чернев – с. Кортен, Новозагорско
14. Кольо Кюмюрджиев – Стара Загора
15. Ганчо Кънчев – с. Свети Кирилово, Старозагорско
16. Петър Стамболиев – гара Любимец
17. Иван Георгиев – гара Раднево
18. Юрдан Баев – гара Раднево
19. Михаил Стоицев – Пловдив
20. Петко Епитропов – Пловдив
21. Тодор Стоименов – София
22. Начо Петров – София
23. Иван Дойнов – София
24. Стойо Чолпанов – София
25. Драган Попов – София
26. Стоян Русев – София
27. Деньо Цанев – София
28. Боян Боев – София
29. Янко Първанов – Лом

30. Никола Ватев – Русе
31. Симеон Марков – Русе
32. Георги Константинов – Русе
33. Васил Константинов – Русе
34. Юрдан Новаков – Русе
35. Емануил Иванов – Варна
36. Пенко Пенков – Габрово
37. Никола П. Камбуров – Казанлък
38. Захари Желев – Казанлък
39. Стефан Мандов – с. Енина, Казанлъшко
40. Рашо Болашиков – с. Мъглиж
41. Иван Ив.Смилов – с. Ръжано
42. Асен Райчев – Панагюрище
43. Върбан Христов – Орхание

1930_08_31 Условия за растене
неделна беседа

УСЛОВИЯ ЗА РАСТЕНЕ

„И когато се свечери, слязоха учениците Му на морето."
Йоана 6:6

Ще преведа този стих на класически език. Той е езикът на най-учените хора. Само учените могат да разберат, защо учениците на Христа слязоха на морето. На научен език слизането означава растене. Какво отношение има между слизането на учениците на морето и растенето? Значи, има нещо, заради което и Христос слезе от невидимия свят на земята. Той минал пространството, от невидимия свят до морето, и от морето до сушата, с цел да се учи. Нищо в природата не става случайно, нито безразборно. Нещата не стават механически. Всичко в природата е разумно. Земята има своето велико предназначение в космоса, затова и съществата, които са слезли на нея, имат определена цел. Ако целта им е определена за самите тях, колко по-определена е за онези, които са създали земята. Целта им е толкова ясна, колкото е ясно и на професорите, защо са създали университета. Обаче, студентите, които следват университета, едва сега изучават неговата програма. Ученикът се чуди на ума на тези, които са създали училището. Студентът от университета или от академията на изкуството се чуди на създателите на тези учебни заведения. Много просто, няма какво да се чудите. Това са опитни хора, като астрономите, които насочват своите тръби към звездното небе и следят пътя на всяка звезда. След това правят точни изчисления за разстоянието ѝ от земята, както и за пътя, който тя изминава. Ама чудни били техните инструменти. Чудни са, разбира се, това са учени хора. За невежия всичко е чудно. Той гледа и се чуди на голямата тръба, с която астрономът наблюдава небето.

Съвременните хора приличат на онези учени, на онези астрономи, които боравят със законите, без да разбират техния вътрешен смисъл и взаимно, отношение помежду им. Като четеш Библията, ти казваш: Това е книга на неизчерпаемо богатство. Така е, Библията е склад на неизчерпаемо богатство. Тя е жив свят. И ако четеш Библията, без да се свържеш с този жив свят, тя остава без значение. Същото може да се каже за числата и формулите в математиката. Ако ги изучавате само, без да се свържете с тях, като с живи светове, за вас математиката е наука без значение и смисъл. Всяка сила, разумно използвана, регулира нещата. Тя се използва разумно, ако се знаят числото и формулата, които я представят. Например, и любовта, като сила, има свое число, своя формула. Ако

искаш да я придобиеш, трябва да знаеш нейното число и формула. Като сила в органическия свят, любовта има своя обективна страна. Щом знаеш това, можеш да се ползваш от нея.

Всеки иска да осмисли живота си, но не знае по какъв начин. Ще го осмислиш, когато познаеш неговата същина. Ако разглеждаш живота само отвън, нищо не разбираш. То е все едно, да видиш един човек отвън и да кажеш: Този човек е религиозен. По какво познаваш, че е религиозен? За друг казваш, че е светски; за трети, че е учен и т. н. Това са фази в човешкия живот. Ако под „религиозен" разбираш честен и добър човек, прав си; ако под „учен" разбираш просветен човек, който носи светлина на хората, прав си; ако под „културен" разбираш благороден човек, с добра обхода, пак си прав. Обаче, ако под "културен" човек разбираш външната обстановка на неговата къща, външния му живот, ти не си прав. То е все едно, да се занимаваш със скъпоценностите на умрелия. Каквито скъпоценности да има, той е умрял. Пръв той не може да се радва на тях. Какво значение имат за вас скъпоценностите на умрелия? Какво значение имат за вас надгробните речи, които са му държали? Какво значение има това, че па погребението му присъствали видни хора? Какво от това? Важно е, дошли ли са на погребението му хора, на които той е направил поне едно добро. Според мене, на погребение могат да ходят само онези, на които покойният е направил добро. Може да е много казано, но така е. Че сега не става така, то е друг въпрос. Днес придружават умрелия онези, които имат да му дават. Като го изпращат, те казват: Хайде, добър път, но молим ти се, да не подадеш някакъв протест срещу нас и в другия свят, че и оттам да ни мъчат. Там пари не ти са нужни. Като дойдеш отново на земята, бъди по-добър към нас. Затова, именно, длъжниците държат надгробни речи на своя кредитор.

Да се върнем към основната мисъл. Ние не се интересуваме от въпроса, как умират хората, как ги погребват, как се мъчат в другия свят, или на земята. Това са странични въпроси. Ние се интересуваме от въпросите: как се раждат хората, как растат и се развиват, как учат. Че хората вършат престъпления, това не ни интересува. Това са болезнени въпроси, с които се занимава патологичната и криминалната психология. С това се занимават само съвършените хора. Ако несъвършеният се занимава с такива болни въпроси, без да иска, ще си напакости. Затова се казва: „С какъвто дружиш, такъв ставаш." Онези учени, които посветили целия си живот за изучаване на мравките, в края на краищата, са придобили нещо от техните качества. Който изучава гущерите, придобива разположение да се грее на слънцето. Истинският учен е всякога млад, никога не остарява. Старият никога не може да стане учен. Като казвам, че старият не може да стане учен, имам пред вид отрицателната страна на старостта. Тази старост

води към смъртта. Старостта има и положителна страна. От Божествено гледище, старост та е патологично явление в живота. В процеса на растенето, старостта се превръща в младост. Значи, в растенето се крият условия за превръщане на енергиите. Така, природата иска да внесе в живота на човека този стремеж, който някога имал. Всички същества от слънчевата система се стремят да възстановят първичния си стремеж, първичното равновесие, които животът някога имал и впоследствие изгубил. Те работят за създаването на новия живот. Като изследваме нещата, ние виждаме, че природата е дошла до положение, да тури равновесие в законите на света, да изключи смъртта от живота. Това значи, който умира, да не минава през такива големи мъчения, както сега.

Беседата, която днес говоря, бих озаглавил с думата „растене". Растенето е разумен процес, който става с всички живи същества – работници в човешкото битие, или работници в човешкия дух, в човешката душа, в човешкия ум, сърце и воля. Може да наречете тези човешки прояви с различни имена, но резултатите им са едни и същи. – Защо имат едни и същи резултати? – Защото при разумните процеси не е важно, кой действа – умът, сърцето, волята, душата или духът. Важно е, че крайните им резултати са едни и същи. Значи, макар че волята и духът, например, си служат с различни методи, но крайните резултати са еднакви.

И тъй, като изучаваме живота от новото гледище, ние трябва да се ръководим от обективната наука, т. е. науката на формите. Тази наука се е организирала вече. Ние я наричаме наука на рационалните числа, защото борави с тях. От физическо гледище, ние можем да определим всяко явление, защото силите, които действат в него, са точно определени. Обаче, в духовния свят е мъчно да определиш едно явление. Например, лесно е да се определи, какви качества ще има новороденото дете: дали ще прилича на баща си, или на майка си. Това може да се определи точно 99%. Когато се ражда детето, това не е произволен процес; то се ражда при строго определени условия. Който не знае законите, мисли, че човек се ражда произволно. Не е така. Когато зародишът се посажда в материята, за да излезе от него човек, разумните същества следят, при какви условия, кога и как трябва да се роди. Те се интересуват от неговото бъдеще, От целия му живот. Те искат да знаят, как расте той и как се развива. При растенето, като процес, разумните същества изчисляват, какви сили са изразходвани и какви са придобити. Колкото неуловима да е за човека душата, тя има свой външен израз. Сърцето, умът, духът също имат външен израз.

Изобщо, всички неща в природата имат свой външен израз, своя форма. Всеки човек има специфичен израз, специфична форма, по която

определяме неговото развитие. Един човек има малки очи, друг – големи, изпъкнали. Един човек е нисък, а друг – висок, снажен. Има причини, които обясняват тези неща. Който не може да обясни причините за ръста на човека, не може да си обясни вътрешното му развитие. Казват за някого, че е интелигентен. Коя е причината за неговата интелигентност? Тя е скрита вътре в него. Интелигентността се изразява в неговата похватност. Виждате интелигентен човек, който се проявява като добър техник. Той прави точни изчисления, прави планове и виждате, един ден, по негов план, построили голям параход. В изчисленията си, той предвижда, каква тежест издържа този параход. По същия начин, може да се предсказва и за човека: какви сили и възможности се крият в него. Разумните същества, които са построили човешкото тяло, са имали пред вид възможностите на всеки човек поотделно и така са създали неговото тяло. На същото основание, по плана на парахода, даден от някой инженер, съдим за неговата интелигентност. Ако не познаваме законите и тяхното прилагане, не бихме имали никаква база за наука. Ето защо, изучавайте щателно законите на природата. Например, правили ли сте обективен анализ, да изследвате топлината на човешкото тяло, при различни случаи на неговия живот? Съвременните лекари измерват топлината само на болните. Например, забелязано е, че температурата на болните се повишава от 36°–41°, но това не е естествена температура. С обикновения термометър се измерва топлината на човешкото тяло. Но има психически термометър, с който се измерва, дали даден човек е добър, или лош. Ако топлината се увеличава, и добродетелта му се увеличава; ако топлината му се намалява, и добродетелта му се намалява. Във физическия свят е точно обратно: повишаването на температурата влошава състоянието на болния; намаляването на температурата подобрява състоянието му, и той постепенно оздравява. Повишаването на топлината в духовния свят е признак, че животът се увеличава. Колкото повече топлината се намалява, толкова повече и животът се намалява.

Време е да се хвърли мост между физическия и духовния свят, да се види, че те са аналогични. Обаче, отношението между законите на двата свята е обратно пропорционално. Това, което в духовния свят е реално, разумно и вярно, във физическия свят, в дадения момент не е вярно. Например, инженер - строител дава план за построяване на един параход. Гледате плана и се чудите, какъв параход ще излезе от него. Няма защо да се чудите, ще увеличите мерките, дадени в плана, и ще имате представа за големината на парахода. Планът е намален 10, 100, 1000 или 10 000 пъти от естествената му големина. Като го увеличите толкова пъти, ще имате представа за истинския му вид. Такъв е законът. Не можеш да сложиш на хартия истинския образ на телата. И във фотографията, първият образ на предмета е обратен, т. е. негативен. Като мине през няколко процеса, ще

получите истинския му образ. В който свят да влезеш, навсякъде съществува голямо разнообразие: някъде разнообразието е отвън, някъде – отвътре. Искаш да възпиташ двама души. Каквото да правиш, колкото и да желаеш да бъдеш справедлив, ти ще си послужиш с два различни метода. Невъзможно е да възпитаваш двама души по един и същ начин. Колкото хора има на земята, толкова различни методи има за възпитание. Един принцип може да се приложи при възпитанието, но никога един и същ метод. Неуспехът на съвременната култура се дължи на това, че възпитателите си служат с един и същ метод на възпитание. Това е механическо разбиране. Проследете движението на земята и ще видите, че то не е едно и също: всеки момент ту се ускорява, ту се намалява. И земната механика е под закона на вечното разнообразие. И земята не се движи механически. В движението ѝ има известна разумност. Когато движението на земята се ускорява, тя се намира под влиянието на един род разумни сили; когато движението ѝ се намалява, тя се намира под влиянието на друг род разумни сили. Който иска да си състави понятие за времето, трябва да вземе пред вид ускорителното и закъснително движение на земята.

Каквото знаете за движението на земята, същото се отнася и до човека. И в него стават ускорителни и закъснителни процеси. Казваш: Не зная, защо престанах да раста. Питам: През зимата цветята растат ли? В тропическия пояс растенето не престава, но в умерения пояс, през зимата настава почивка. През време на почивката, растенията събират енергия, за да могат, във време на ускорителните процеси, да обработят събраните материали. За да реализираш една мисъл, едно чувство и да дадеш ход на своя вътрешен подтик, трябва дълго време да събираш материал за съграждане на това, което желаеш. Трябва да знаеш още, отде да черпиш енергия и материал за работа. Човек черпи жизнените сили от няколко източника – от храната, от въздуха, водата и светлината. Той черпи енергия още и от мисълта, чувствата и постъпките си. Всеки употребява такава храна, която отговаря на развитието му. Обикновените хора се хранят по обикновен начин: приемат храната и я дъвчат. Адептите се хранят само с въздух. При това, някои от тях приемат въздух само един път в месеца, други – един път в годината, а най-напредналите – един път през целия си живот. Те се отличават от обикновените хора по това,че дълго време обработват храната си. Има адепти, които се хранят само със светлината. Аз изнасям тези факти като недоказани научно. Може да вярвате, може и да не вярвате в тях – свободни сте. Аз нямам време да доказвам тези факти, но и да ги докажа, вие няма да се ползвате от тях. Каква полза ще ви допринесе факта, че някои адепти се хранели със светлина, а други – с въздух?

От научно гледище, задачата на човека е да се научи правилно да се храни, да пие вода, да диша; също така, той трябва да мисли, да чувства и да действа правилно. Това са живи, разумни процеси, свързани с живите сили на природата. Тези процеси определят развитието на човека. От тях зависи неговото бъдеще. Ако човек иска да нагласи мисълта и чувстването си според гамата на природата, с която иска да работи, всякога ще има успех. Ако не може да се нагласи според гамата, която природата е определила, той няма да има успех. Много естествено. Как ще разбереш учения, ако не знаеш неговия език? И природата, когато ни дава на разположение своите сили, тя разбира нашия език. Иначе, и тя не би могла да ни помогне. Не мислете, че с вашия език можете да отидете далеч. Следователно, когато природата със своите сили слиза при нас, тя си служи с нашия език. Когато ние отиваме при нея, трябва да знаем нейния език. В този случай,тя е крайно взискателна, Ако не знаем езика й, тя не ни приема. Махне с ръка и ни отминава. В това отношение, англичанинът постъпва като нея. Ако ти проговори, и ти не го разбереш, той маха с ръка и заминава. С това той иска да каже: За мене времето е пари, не мога да го губя. Той не говори надълго и широко, като българина. Ако го разбереш, добре; ако не го разбереш, ще махне с ръка и ще ти каже: Върви след мене! Ще ти даде картичката си и ще те изпрати при някой свой приятел, той да ти услужи. Англичаните не са хора на чувствата. Външно те са студени, хладни, но са добри психолози. Като хвърли поглед върху тебе, англичанинът веднага има представа, какъв човек си. И те изучават окултизма, имат свои методи за прилагане па окултните науки. Дали методите им са прави, бъдещето ще покаже. Същото може да се каже и за нашите методи. И за тях бъдещето ще говори. Времето и резултатите ще покажат, кои методи са по-добри.

Не се произнасяйте преждевременно за нещата. Че управлението на даден народ било лошо – не се произнасяйте. На друг народ управлението било добро – и за това не се произнасяйте. Времето ще разреши въпросите. Аз се спирам на факта: не можеш да приложиш един и същ метод при възпитанието на двама души. Нещо повече: И върху себе си не можеш да приложиш един и същ метод при два различни случая. Един ден ще употребиш един метод, на другия ден – друг метод. Методът, който си употребил на младини, е различен от онзи, който употребяваш на старини. Природата се отличава с крайно разнообразие. Красотата на природата се заключава в крайното разнообразие. Онези, които не разбират закона на разнообразието, се стремят към еднообразие. Те не знаят, че единството в живота се крие в разнообразието. Поради еднообразието, в което живее, човек е навлязъл в областта на страданията. Като не разбира причината на страданията си, той се стреми към разнообразие, дето не трябва, и казва: Аз имам много идеи. – Не, ти трябва

да имаш само една идея, един принцип, а много методи за прилагане на принципа или на идеята. Не мислете, че щастието е в разнообразието на принципите.

Съществуват три главни принципа: принципът на любовта, на мъдростта и на истината. И до днес още те не са разбрани, затова често смесват любовта с чувствата. Любовта ражда живота, а проява на живота е движението. Животът организира формите. Значи, и формите са под закона на любовта. Който разбере любовта, като принцип, ще разбере и нейните видоизменения. Щом разбере любовта, той ще приложи методите на живота, изявен в движението. Ако не може да приложи тези методи в движението, той не може да ги приложи и във външните форми, произлезли от движението. Вторият принцип – на мъдростта, има отношение към светлината и знанието, както и към човешкия ум. Който вярва в ума, ще се ползва от знанието, което придобива чрез него. Същото може да се каже и за сърцето, за душата и за духа. Който вярва в сърцето, ще се ползва от науката за сърцето; който вярва в душата, ще се ползва от науката за душата; който вярва в духа, ще се ползва от науката за духа. Ще кажете, че съществуването на душата не е доказано научно. Че съществува душата, това е факт; въпрос е да се докаже научно. Досега никой не е доказал съществуването на душата. И съществуването на ума не е доказано. Обаче, лесно се познава умният човек. Дето ходи, той свети. Това се вижда особено вечер.

Как ще познаете сърдечния човек? – По това, че и в най-студения зимен ден той излъчва топлина. Само той може да бъде по риза, без да усеща студ. Той прилича на вечна пролет, в която всичко цъфти. Следователно, разумен човек е онзи, който излъчва светлина. Сърдечен е онзи, в душата на когото цари вечна пролет. Това са факти, които не се нуждаят от научни доказателства. Както по кривата линия на барометъра и по вдигането и спадането на живака съдим за външната температура и налягане, така и по интензивността на светлината и топлината съдим за разумността и сърдечността на човека. Дължината на линията определя интензивността на светлината и топлината. Също така, и дължината на носа определя интелигентността на човека. Значи, колкото по-интензивна е светлината, толкова по-дълги са нейните линии. Оттук вадим заключението, че носът на човека се удължава по причина на светлината, която прониква в неговия ум. Ухото пък се удължава по причина на топлината. Големите уши показват добре развити чувства. Ако ушите са малки, чувствата са слабо развити. Човек с малки уши е скържав, не обича да дава. Когато измервате дължината на носа и на ушите, ще видите, че тази мярка не е достатъчна. Ще измервате и тяхната широчина. От значение са и гънките по тях. Гънките на носа показват също степента на развитието на мозъка. Ако

носът растеше непрекъснато на дължина, щеше да достигне неимоверни размери. Същото можем да кажем и за мозъка, който расте на дължина и на широчина. Това растене се ограничава от черепа, в който е затворен. Като няма възможност да расте на дължина и широчина, той започва да се нагъва. В тези гънки се развиват различните мозъчни центрове, т. е, фабриките и заводите на човека. Няма по-голям завод от човешкия мозък. Никой завод в света не може да се сравни с него. В него работят три билиона и 600 милиона клетки – работници. Някои от тези клетки са толкова учени, че нито един от съвременните капацитети не може да се сравни с тях. И тъй, ако търсите истински учени химици, физици, математици, биолози, ясновидци, ще ги намерите в мозъка. От тях се учат всички хора. Някой събере знанието на тези учени клетки и казва: Аз мисля така. – Ти нищо не мислиш. Учените клетки са мислили преди тебе, а ти възпроизвеждаш това, което те знаят. Като ме слушате, ще дойдете до едно противоречие и ще се запитате: Тогава, де остава човекът? Външният човек е временна проява на вътрешното единство в човека, изразено чрез неговия ум, сърце и воли – от една страна, и чрез неговата душа и дух – от друга страна. Той е свързан посредством една нишка с вътрешния човек, т.е. с вътрешното единство в него. Всяка клетка има свой специфичен метод на работа. Значи, мозъкът разполага с три билиона и 600 милиона методи. Какво разнообразие на дейност се крие в него! – Вярно ли е това? – Няма да се минат 100 – 200 години и ще видите, че това, което сега ви говоря, ще стане наука. Ще кажете, че това са илюзии. Не, илюзии са само онези неща, които не съществуват в природата. Обаче, това, което съществува в природата, е реалност. Всяко нещо, което, в даден момент, човек съзнава и вижда, е реално. Питат ме, вярвам ли в Бога. – Когато виждам Бога и Го съзнавам, вярвам в Него. Той е реалност за мене. Обаче, като не Го виждам и не Го съзнавам, не вярвам в Него. – Защо не вярваш? – Нямам никаква връзка с Него. Аз се свързвам само с, онези неща, които, в даден момент, виждам и съзнавам.

Имате две житни зърна. Едното посявате в земята, а другото оставяте в хамбара. След време, посятото зърно покълва и започва да расте нагоре. Ако го питате, познава ли слънцето, то казва: Познавам слънцето, защото ме е гряло и продължава да ме грее. Задавате същия въпрос и на другото зърно, и то казва: Не познавам слънцето, не съм го виждало. То не е проникнало в хамбара, не ме е огрявало. И това житно зърно има възможност да види слънцето. – Кога? – Когато го посеят в земята. Следователно, когато някой каже, че не вярва в Бога, отговаряме: Не вярваш, защото си още в хамбара. Когато те посеят в земята и видиш слънцето, ще повярваш и в Бога. – Не си прав. – Не съм прав по отношение на тебе, който си затворен в хамбара. Обаче, аз съм посят на нивата, раста нависоко, виждам слънцето. Между мене и тебе има голяма разлика. Ние

се различаваме и по форма, и по съдържание, и по смисъл, но тази разлика не може да ни спъва. И ти можеш да дойдеш на моето място и да видиш, че това, което говоря, е вярно. Също и аз мога да дойда на твоето място. И мене, като ме ожънат и овършеят, ще ме турят в хамбара. Тогава и аз ще кажа, че не съществува Бог. Какво означават думите: Няма Бог. Това означава, че страданията на човека са свършени, т. е. той е в хамбара. Кажеш ли, че има Бог, ти имаш господар. Щом имаш господар, няма да бъдеш гледан като писано яйце. Той ще ти каже: Хайде на нивата – да ореш, да сееш, да жънеш. Като ореш и сееш на нивата на господаря си, без да ти плаща нещо, ти казваш: Аз съм свободен вече от своя господар. Това е разбиране! Мнозина имат такова разбиране. Те казват: Ние не вярваме в Бога. Това е привидно положение. Ще знаете, че заблужденията, противоречията и страданията във вашия живот не произтичат от Бога. Да мислиш обратното, това е заблуждение. Как ще говориш за Бога, без да си го видял, без да си говорил с Него? Щом е така, как можеш да мислиш, че страданията идат от Бога? Ако отидете при добрите майки и бащи, при добрите учители и свещеници, при добрите държавници, при напредналите адепти, какво ще ви кажат те за Бога? Те ще ви кажат, че Бог е любов; че страданията и нещастията във вашия живот се дължат на неразбиране на великите принципи и закони, с които природата си служи. Ако човек си служи със законите на природата, пак ще има страдания, но по-малки. Тогава, при сто случая в живота си, само в един от тях ще има страдание или неуспех. Да имаш един неуспех или едно страдание в живота си, това е на място.

Като сте дошли на земята, вие трябва да се справите с мъчението. Щом се натъкнете на едно мъчение или страдание, потърсете причината за това. То може да се дължи на разстройство на черния дроб, на дишането, на сърцето или на някое разстройство в мозъка. Неправилният живот причинява разстройство на целия организъм. Важно е да се намери причината на това разстройство и да се отстрани. Неправилното кръвообращение се дължи на неправилната мисъл. Някой не ходи правилно, клати се на една, на друга страна. Това се дължи на някакво разстройство на малкия мозък. В този човек е нарушено равновесието. Ето защо, първа задача на човека е да концентрира своята мисъл. Мислите трябва да се нареждат хармонично. И в чувствата трябва да има хармония. Школата, която следвате, разполага с правила, закони и методи. Ако ги прилагате правилно, вие ще преобразите лицето си. Ако днес хората не успяват, то се дължи на факта, че очакват всичко наготово. Значи, искат други да работят за тях. Те казват: Ние ще повярваме в Бога, ако Той ни даде, каквото пожелаем. Те не знаят, какво представя вярата. Да вярваш в учения човек, това значи, да постъпващ според законите, с които той работи. Да вярваш в художника, това значи, да постъпваш според неговите

принципи. Същото се отнася и до музиканта. Колкото да е велик, той не може да предаде своето изкуство. Ти ще вярваш в неговите принципи, ще ги прилагаш и тогава ще придобиеш изкуството му. Без учене и работа, нищо не се постига. Като учиш и работиш, ще възприемеш методите и законите на великия музикант и ще придобиеш неговото изкуство. И природата, въпреки своята добра воля, ако не учим, не може да ни предаде своето знание. Като знаете това, не питайте, защо страдате. Страдате, защото не учите.

Казва се, че науката не може да обясни всичко. – Не, науката е в състояние да обясни всички факти и явления, но трябва да се знаят нейните принципи и закони. Някой страда от изобилие, от много знания, а друг – от недоимък, от малко знания, Някой страда от много любов, а друг – от малко любов или от безлюбие. – Как е възможно, човек да страда от много любов? Много просто. Сто души обичат едновременно един човек. Всеки иска да го целуне и прегърне. Какво ще бъде неговото положение? Ако си богат, и сто души те спират на пътя, всеки да си каже молбата и да си опише положението, как ще се чувстваш ти? Това не е ли страдание? Ако десетки хора посещават учения всеки ден, да се разговарят върху неговите научни изследвания, какво ще чувства той? Ако съм на мястото на учения, за да не ме безпокоят хората, ще отворя едно училище, в което ще назнача няколко професори, да им дават сведения за това, което ги интересува, както и да им преподават нужните знания.

Съвременният свят се нуждае от работници, а не от философи. Светът трябва да се спаси. Мнозина казват, че трябва да се ходи на училище, да се работи, да се домогнат до известно знание, до методите и правилата на науката. Един учен френолог, доктор Гал, като изучавал мозъчните центрове на човешката глава, влязъл във връзка с един прост човек, от когото научил нещо ново. Простият човек отглеждал кокошки и петли и, като наблюдавал, кои петли са добри борци, открил причината за това. От тези наблюдения, доктор Гал направил едно ново откритие, а именно: той намерил центъра на смелостта в човека. Дето е мястото на този център в смелия петел, там е и у човека. Макар че главата на петела е по-малка от човешката, с известни изчисления може да се намери точно мястото на този център у човека. Смелият петел е готов да се бори до смърт. Той вади ножа си и умира, но не отстъпва. Ако и смелият човек е готов да вади нож и да коли, какъв смисъл има това чувство?

Като наблюдавам хората, виждам, че всички се тревожат. Няма човек, който да не е под постоянни тревоги. Това се дължи на крайно възбуденото в тях чувство на предпазливост. Всеки се безпокои, тревожи се, какво ще стане с него. Всички се питат: Какво ще стане с нас? Най-

малката промяна в личния или обществен живот на хората ги стряска. Те губят разположението си, без да могат да си помогнат. Има чувствителни инструменти, с които може да се намери причината на това неразположение. Като поставите този инструмент на челото си, ще определите точно мястото на възбудения мозъчен център. Той е причина за неразположението в човека. Колкото повече се увеличава топлината на организма, толкова по-болезнени състояния го нападат. Топлината на мозъка трябва да бъде постоянна. Няма по-опасно нещо от това, да се повишава топлината на човешкия мозък. Може да се повишава дейността на мозъка, както и неговото напрежение, но никога неговата топлина. Щом се повиши топлината му, явяват се различни болезнени състояния, които медицината нарича с общо име „мозъчни разстройства." Най-малкото повишение на тази топлина се отразява болезнено върху стомаха, дробовете, жлезите и други органи. Това се отразява вредно върху целия организъм, върху нервната система. Тази е причината за неврастенията. – Как може да се справи човек с повишената топлина на мозъка? – Чрез мисълта. Като мисли право, той постепенно понижава температурата на мозъка си и така я нормализира. Когато в мозъка става известно триене, тогава топлината се повишава. Триенето се дължи на несбъднати желания. Колкото повече настоява човек да реализира известно желание, толкова по-голямо триене става между мозъчните частици. Оставете това желание да се реализира след няколко години. До това време, реализирайте друго желание. Колко нови мисли и желания ще дойдат в ума ви! Има какво да реализира човек.

„И когато се свечери, слязоха учениците Му на морето." Морето представя живота с неговите закони и методи, които се прилагат вечер. Под „вечер" се разбират условията, при които външният свят не може да стимулира човека. Понеже той няма условия в себе си, връща се вечер у дома си и, ако е женен, казва на жена си: Този си направил къща, онзи си направил къща, а ние нямаме никаква възможност. От нас нищо няма да излезе. След това и мъжът, и жената не могат да спят спокойно. Гледаш към този, към онзи, всички заемат високи служби, и светлината на деня, вместо да внесе успокоение в тебе, повече те тревожи и безпокои. Някога е нужно да дойде вечер, да изглади всички тежки впечатления и преживявания на деня. Ако е за къщи, има кой да гради. Достатъчно е да има инструменти и материал, за да се съгради една къща. Може да съградиш един палат и след време да го разрушиш. Същото прави и природата. Тя, която е създала най-висшия завод – човешката глава, в един момент може да я разруши, за да внесе в нея известно подобрение. В процеса на развитието, каквито възгледи да имате за живота, те са дотолкова валидни, доколкото разбирате великите закони и принципи, с които можете да си служите. От вас зависи да поставите живота си на устойчива или неустойчива основа.

Ако в усилията на вашия живот видите, че имате нещо непостигнато, изменете методите си. Ако не можеш да постигнеш нещо по един начин, промени метода си. Ако и чрез него не можеш да постигнеш резултати, промени го. Може да промениш много методи, но никога не стой на едно място. Не постъпвай като мухите. Виждал съм, как мухи влизат в стаята ми и започват да се блъскат в един, в друг прозорец. Аз им отварям прозорците, вратите, да излязат, но като не разбират това, те се блъскат от едно място на друго. Като се блъскат по прозорците, те казват: Оттук искаме да излезем. – Мухата има право да се блъска в прозореца, но човек не трябва да се блъска като нея. Щом се блъснеш веднъж, втория път ще кажеш: Не е това мястото, дето отивам. – Ти гледай да излезеш от вратата, която господарят ти отворил. Дето върви той, и ти върви след него. Гледай, какво правят умните хора. Господарите са умните хора в света. Наблюдавай, през кои пътища и през коя врата минават те. През която врата минава разумният човек, през нея ще минеш и ти. Тя ще те изведе на спасителния бряг. Който може да се домогне до учения човек, в пълния смисъл на думата, той е придобил нещо. Ученият никога няма да ти каже, че не разбираш живота. Той казва: Всичко, каквото говориш, е вярно, но за реализирането му са нужни условия, време и стремеж. Вече 20–30 години, как се занимавам с известен въпрос; имам малки постижения. Ти, който ме следваш, ще имаш по-малки постижения от моите. И да следваш пътя на учения, не може да имаш неговите постижения.

Сега Божественото работи в света. Великият Учител, Който работи за човечеството, има за цел да измени съзнанието на хората, да придобият нов начин на възпитание и разбиране. Старите форми на човешките вярвания ще се заместят с нещо ново. Оставете старите си дрехи навън, и облечете новите. Не мислете повече за старите си дрехи. Изучавайте себе си; изучавайте сърцето и ума си; изучавайте душата и духа си. Изучавайте онези методи, които можете да занесете на онзи свят. Това значи, да се използува разумно съвременната наука. Ще кажете: Да сме сега при своя Учител! Да сме на мястото па Христовите ученици!

Желая ви сега, да слезете с Христовите ученици на морето. Вечерта е почивка. Така ще си дадете отчет за живота. Ще започнете с новия живот, с новите разбирания. Не се занимавайте повече със старото. Не оплаквайте вашето минало, не мислете, какво сте били някога. Забравете старото, и вървете напред. Никакви сълзи, никакви скърби, никакви страдания. Който е плакал, да не плаче повече; който е скърбял, да не скърби; който се обезсърчавал, да не се обезсърчава; който, се гневил, да не се гневи. Започнете с обратното. Който не е обичал, да обича; който не е чувствал, да чувства; който не е мислил, да мисли; който не е действал, да действа. Всеки да придобие кротост, въздържание и смирение. Само силният човек

е смирен; слабият не може да бъде смирен. Само богатият може да бъде щедър. И добрият може да бъде щедър.

„Слязоха учениците Му на морето." Слезте и вие при онова море в природата, за да придобиете нейните методи. Вслушвайте се в нейните закони и от резултатите, които придобивате, градете вашето бъдеще. Това изисква сегашният живот.

Да растем според образа на идеалния и съвършения човек, който бъдещето може да създаде.

1. Беседа от Учителя, държана на
31 август, 1930 г. София. – Изгрев.

1930_09_01 Две категории хора
лекция пред общия окултен клас

ДВЕ КАТЕГОРИИ ХОРА

Размишление

Съществуват две категории хора: едните мислят, че всичко знаят, а другите – че нищо не знаят. Онези, които мислят, че всичко знаят, работят с числото 10; онези, които мислят, че нищо не знаят, работят с неизвестното число хикс. Какво ще кажете за тези две категории хора, ако тия, които нищо не знаят, нареждат работите си добре, живеят разумно, хранят се правилно и никога не страдат от стомашно разстройство; другите, които мислят че всичко знаят, работите им всякога са объркани, не живеят разумно и постоянно се оплакват от разстройство на стомаха. Ако заговорите с тях, ще видите, че много неща знаят. Те ще ви кажат каква е последната дума на науката за храненето, а не могат да приложат това знание към себе си. Как ще си обясните това противоречие? Значи знанието може да се приложи само при известни случаи. Тия хора са разменили положението си. Ония, които работят с хикса и казват, че нищо не знаят, имат предвид частите. Те разискват върху въпроса, защо Бог е създал света, какво представя вселената и т.н. Който е създал света, Той знае защо го е създал, но хората не знаят, те си правят различни предположения. Защо се е родил човек? Да живее. Как трябва да живее и каква служба да изпълнява?

Мястото, на което е поставен човек, определя неговата служба и начина, по който трябва да живее. Перото, което е поставено на писалката, има задача да пише. Всеки, който държи писалка, трябва да пише. Всички останали работи, в дадения случай, са второстепенни. Че трябва да ядеш, да се обличаш, да обичаш, това е второстепенна работа. Докато писалката е в ръката ти, ще пишеш. В дадения момент работата ти е ограничена и с тази ограничена работа ти не можеш да разрешиш всички спорни въпроси. С писалката ти можеш да напишеш една забавна работа, да решиш една задача, да напишеш една философска книга, но все пак работата ти е ограничена.

Като живее на земята, човек се натъква на два закона: закон на Цялото и закон на частите. Дойдете ли до първия закон, вашата основна задача е да определите отношенията си към Цялото, без да се мъчите да проникнете в неговата същина. Вашата задача е да имате правилни отношения към Цялото, да се съзнавате като негови удове. Докато ръката съзнава, че е част от тялото и не пожелава да се откъсне от него, целият организъм е в хармония. В който момент ръката се откъсне от тялото и тръгне по свой

път, хармонията на целия организъм се нарушава. Ако един нерв само в тялото се засегне от нещо и престане да функционира правилно, целият организъм заболява. Болестите и болезнените състояния показват, че е станало някакво разместване в организма.

Всяко разместване на нещата носи лоши последствия. Представете си, че имате много злато. Трябва ли да носите това злато постоянно със себе си? Ако го носите всякога със себе си, ще ви нападнат разбойници, ще ви оберат, а можете да платите и с живота си. Какво показва това? Разместили сте нещата. Мястото на златото е в касата. Ако нямате съответна каса у дома си, занесете златото в някоя банка, както правят днес всички търговци и богати хора. Вие можете да носите със себе си само онова злато, което е в кръвта ви, но не и външното злато, което съблазнява хората. Стремете се към придобиване на вътрешно злато, което прави човека здрав и продължава живота му.

Една от задачите на съвременния човек е да продължи живота си. След грехопадението човек е съкратил своя живот. Той трябва да работи върху себе си, да продължи живота си, да се върне в първото си положение. Кое се продължава? В обикновения живот се продължава правата линия. Тя има само едно измерение – дължина. Животът на правата линия е прост, елементарен, но въпреки това тя е мярка, взета от Божествения свят.

Следователно, иска ли да продължи живота си, човек трябва да води прост, чист живот, без никакви чужди влияния, без никакви външни примеси. Срещнете ли такъв човек, ще видите, че животът му е прост, скромен; в храна, в облекло, в отношения. Където и да отиде, той всякога намира храна. Според мене най-добра храна е тази, която може да се намери навсякъде. Днес навсякъде се проповядва разширение в чувствата. Наистина, човек трябва да се разшири. Дойде ли до разширение на чувствата си, той не може да се движи само по права линия, т.е. в света на първото измерение, но ще започне да се движи в плоскост, която води към две измерения – дължина и широчина. Ученият иска да разшири своите научни възгледи, религиозният – своите религиозни възгледи, материалистът – своите възгледи за материята. Всеки човек се стреми към разширяване, за да разбира ближните си, които са в самия него. Всеки човек, вън от вас, представя права линия, към която вие имате отношение. Кога започва правата линия да се разширява? Когато достигне крайния предел на своето удължаване. Докато не достигне до този предел, тя не може да се разшири. Това виждаме навсякъде в органическия живот. Например, растението не може да се разшири, докато не достигне крайния предел на своето растене нагоре, по права линия. Щом дървото стигне крайния предел на растенето си нагоре, то постепенно започва да се

разширява, да расте на дебелина. Същият закон действа и при развитието на човека. Детето първо расте на височина. Достигне ли крайния предел на растенето, човек започва да се разширява, да надебелява. Когато дойде до крайния предел на живота, човек прави един ъгъл, едно пречупване. Този ъгъл показва, че човек трябва да измени метода на работата си или посоката на своя живот. Не направи ли едното или другото, животът му се прекратява.

Да се изменят нещата, това е естествен процес, но тази промяна трябва да става според законите на разумната природа. Не всяка промяна е Божествена. Има човешки промени, които водят към разочарования и противоречия. Слушате някой да казва, че се молил на Господа и молитвата му била приета. Не се минава много време, този човек се разочарова от Бога. Защо? Молил се, но не получил отговор на молитвата си. В първия случай той прояви тщеславие, побърза да се похвали, че Онзи, Който управлява света, спира вниманието си на него и го слуша. Във втория случай се разочаровал от Господа. Това не е убеждение. Където има тщеславие, там стават бързи промени. Всяка промяна на нещата, която носи падение, е човешка. Ако човек променя възгледите и разбиранията си за Бога, още по-лесно ще ги промени за подобния си. Днес се възхищавате от един човек, на другия ден се разочаровате, казвате, че бил лош, глупав. Това са човешки разбирания. Едно трябва да знаете: Лошият човек при всички условия е лош; добрият при всички условия е добър. Лошият живот не може да стане добър; сам по себе си, той е лош. И добрият живот е всякога добър. Умрелият не може да стане светия, и светията не може да умре. През каквито перипетии да минава, светията всякога живее. Вековете минават един след друг, но той остава вечно да живее. Това е светия. Всеки, който умира, разлага се и мирише, не е светия. Пред хората може да минава за светия, но не и пред Бога. Светията слиза на земята да помага на хората, да ги учи. Същевременно и той се изпитва. Колкото повече време прекарва на земята, толкова повече се изпитва.

И тъй, говорите ли за злото и за доброто, вие трябва да разбирате какви сили се крият в тях. Буквата „З“, с която започва думата „зло“, означава закон на размножаване. Следователно, когато човек се размножава повече, отколкото са неговите възможности, работите му тръгват назад. Той казва: „Моите работи вървят зле“. Всеки човек, който яде много, който преяжда, върви зле. Лакомията е причина за злото в света. Ако една мома обещава среща едновременно на 10 момъка, работите ѝ тръгват зле. Тя не може да води приятелство едновременно с 10 души. С кого от тях ще се срещне първо? Този ще я чака, онзи ще я чака и като не издържи на обещанието си, всеки на своя ред ще я набие. Какво ще бъде положението на тази мома? Следователно всеки, който се е опитал да излъже Господа, на общо

основание е бил бит. Не може да давате обещания на Бога и да не ги изпълнявате. Всяко обещание, дадено пред лицето на Бога, трябва да се изпълни. Колко души днес могат да се похвалят, че са издържали на своите обещания? Човек е изпълнил някои от обещанията си, но повечето не е изпълнил. Учителят пише шесторка за решените задачи на ученика, но за нерешените – единица. Решава ли всякога задачите си, ученикът минава за способен. Не ги ли решава правилно, той е признат за неспособен. Правилното решаване на задачите определя способностите на ученика.

И тъй, способният ученик решава правилно задачите си, но това няма нищо общо с моралния му живот. Ако ученикът не решава правилно задачите си, това не показва, че той е неморален. Лошите условия, през които човек минава, не показват, че той е лош. Поради отлагане и неработене в миналото, той е изпратен при лоши условия, да се огледа и да завърши недовършените си работи. Ако ученикът не учи редовно уроците си и ги пропуска, ще дойде ден, когато ще го заставят да залегне и да свърши всичките си изпити. Някой ученик не обича математика, не иска да прави усилия, не решава задачите си и казва, че съдбата го преследва. Щом разсъждава така, той е на крив път. Влезе ли в училището, ученикът трябва да учи всички предмети, които се преподават. Там няма избор. Ученикът не може да каже, че този предмет обича, а онзи не обича, и съобразно това единият да учи, а от другия да се отказва. Ученикът на новото учение трябва да има всестранен интерес, да изучава всички предмети. Само по този начин той може да хармонизира своя живот, да влезе в хармония със Цялото. Цялото има отношение към частите, а частите – към Цялото.

Като ученици, вие трябва да изучавате отделните характери, да познавате хората, с които имате отношения. С изучаването на характерите и проявите на хората вие изучавате добродетелите и слабостите им в техните тънки проявления. Например, вие ще изучавате тщеславието, користолюбието, гордостта, но заедно с тях ще изучавате и добродетелите: смирение, кротост, търпение, любов и т.н. Срещате религиозен или светски човек, който разправя, че ви направил големи добрини, че се молил за вас и т.н. В лицето на този човек виждате тщеславието. Ако се е молил за вас и ви е правил добрини, защо трябва да ги споменава? С това той иска да покаже пред вас добротата си, да го почитате. Ако пък ви е правил добрини, без да сте придобили нещо от тях, това показва, че не е знаел как да постъпва. Само разумният може да прави добро. Той прави добро навреме и намясто. Всяко добро, което не е направено намясто и навреме, не е разумно. Това добро не допринася никаква полза на човека. Друг някой се хвали със своята религиозност, но слушате, че той се моли

изключително за материални работи: да му се помогне да си направи къща, да се назначи на добра служба, да нареди добре сина и дъщеря си и т.н. Това е користолюбие. Този човек мисли, че като вярва в Бога, трябва да получи големи облаги. Обаче наред със слабостите на човека вие трябва да виждате и неговите добродетели.

Щом е дошъл на земята, човек трябва да учи и никога да не мисли, че много знае и всичко е постигнал. Знанието на детето е на място, но това знание не може да задоволи възрастния човек. Знанието на възрастния е на място, но това знание не задоволява стария човек. Старият се стреми към още по-голямо знание. Обаче знанието на детето, на възрастния и на стария е за земята. Влезе ли човек в духовния свят, там е нужно по-високо знание. Влезе ли в Божествения свят, там се иска още по-голямо знание. Като отидете в духовния свят, между ангелите, вие трябва да оставите настрана знанието, което сте имали в детинство, в средна възраст и като стар. Това е все още човешко знание, а там не се интересуват от него. Какво знание се иска от човека? Ако си гостилничар, ти няма да се хвалиш със знанието си, че това знаеш, онова знаеш, но ще повикаш човека в кухнята си, ще му покажеш всичките тенджери с ядене и ще му кажеш: „Опитай и после говори!“ Ако гостилничарят е напълнил 25 тенджери със ядене и не може да задоволи клиентите си, той не е майстор готвач. Ако човек е напълнил главата си със знание, но не може да задоволи нито себе си, нито окръжаващите, това знание не е негово, не е станало негова плът и кръв, не е приложено. Знание е само онова, което човек е опитал и приложил.

Човек трябва да се стреми към Божественото знание. Божествено знание е онова, което е придобито с най-малки разходи и което е приложено в живота. Който е придобил това знание, той може предварително да каже какво ще бъде времето на другия ден, какво ще се случи в живота му поне за една година, какви промени ще станат в управлението, дали ще се смени правителството, ще има ли плодородие, каква ще бъде съдбата на неговите деца, ще свършат ли добре училището и т.н. Сегашните хора много знаят, много говорят, но като дойдат до един от тези въпроси, веднага отиват при някой гадател или при някоя гадателка, устройват сеанси и т.н. Но вместо да се ориентират правилно по въпроса, който ги интересува, те повече се заблуждават. Защо? Защото чуват неща, който не разбират. Те не могат да правят преводи на това, което им се казва, и се заблуждават. Някои хора сънуват пророчески сънища, но като не ги разбират, като не могат да ги преведат на разбран за себе си език, те или ги отхвърлят, или ги приемат буквално, или ги тълкуват по крив начин. Когато сънят се сбъдне, тогава разбират какъв бил неговият смисъл. Някои обичат да предсказват, други – да тълкуват сънища, но предсказанията им никога не се сбъдват. Въпреки това те постоянстват с надежда, че някога предсказанията им ще се

сбъднат. Това е лековерие. Тези хора нямат дарба на ясновидци, а играят роля на такива. Със своето суеверие, без да искат, те лъжат себе си, лъжат и ближните си.

Добре е човек да се спира на сънищата си, да ги изучава, да учи техния език. Езикът на сънищата е символичен. Ти трябва да изучаваш значението на символите, да ги превеждаш правилно. Ако сънуваш, че яздиш червен кон, а в действителност си болен, в скоро време ще оздравееш. Ако си болен и сънуваш, че яздиш черен кон, ще те носят с носилка на онзи свят. Ако си здрав и сънуваш, че яздиш черен кон, още на другия ден ще имаш голямо неразположение, физическо или душевно. Червеният кон представя човешкото съзнание, човешкия ум. Докато може да бъде господар на своето съзнание и на своя ум и ги управлява, човек все пак се справя с противоречията в живота си. Слезе ли от червения кон, човек напуска своето съзнание и своя ум и се отказва да ги управлява. Щом се откаже от управлението на своя ум, човек се натъква на големи противоречия, но поне жив остава. За предпочитане е човек да язди черен кон, отколкото да слезе от червения. С други думи казано: За предпочитане е да страдаш, отколкото да изгубиш живота си. За предпочитане е да работиш, макар и най-тежката работа, отколкото да си в безделие. Сега, да се върнем към ония, които работят с хикса, и тия, които работят с числото 10. И едните, и другите трябва да си изработят една вътрешна философия за отношенията си към хората и към Първата Причина. Не можете да имате правилни отношения към хората, ако нямате правилни отношения към Бога. Не можете да имате правилни отношения към Бога, ако отношенията ви към хората не са правилни. Всеки човек е Божи служител, затова е дошъл на земята. Доколкото изпълнява службата си, дотолкова ще бъде кредитиран. Не иска ли да изпълнява службата си и бяга от своето предназначение, никакъв кредит не му се отпуска. Който изпълнява волята Божия, той едновременно помага на себе си и на окръжаващите. Ако дойде някой човек при вас, не бързайте изведнъж да задоволите неговите нужди. Една услуга можете да му направите, малка помощ можете да му дадете, но само за през деня. За другия ден не мислете. Вие не сте длъжни да го осигурите за цяла година или за цял живот. Божият закон позволява да осигуриш човека за един ден само. Осигуриш ли го за два дни, ще те държат отговорен. Осигуряването е човешки закон, Божественият свят не се занимава с никакви осигуровки.

Като ученици, вие трябва да работите върху своите добродетели, да ги развивате. Те се намират в зародишно състояние в душата ви, но трябва да им дадете условия да се развиват. Какво ще направите с търпението, например, което е в зародиш във вас? Нищо не можете да направите. Обаче ако развивате търпението си, вие ще бъдете силни, ще понасяте

разумно изпитанията и ще се учите от тях. Със слаби добродетели нищо не се постига. Мнозина правят грешки в живота си, защото без да са развили своите добродетели, се заемат да помагат на болни, на страдащи. За да помага, човек трябва да бъде силен. Няма ли нужната сила, той пакости и на себе си, и на онзи, на когото помага. Ако не е готов да помага, по-добре да усили работата върху себе си, да развие ония дарби и способности, които ще го направят силен. Някои очакват да се подобри живота им, без да работят.

Ще дойде ден, когато животът на всички хора ще се подобри, ще дойдат благоприятни условия, но човек трябва да бъде готов да използва тия условия. Например, съберат се двама души да работят заедно, но в скоро време се разделят. Защо? Не могат да си хармонират. Не е лесно да живееш с хората. Само ония могат да си хармонират, които живеят един за друг. Докато човек живее само за себе си, никаква връзка не може да създаде с хората. За да се хармонира с някого, той трябва да се откаже от своя егоизъм.

Животът е велика школа. За да разбере предметите, които се преподават в тази школа, човек трябва да има любов към самия живот. Обича ли живота, той ще изучава добре предметите, които му се преподават, и ще ги използва за основа на своето бъдеще. От човека зависи какво бъдеще ще си създаде, добро или лошо. Ако не работи и се отклонява от правия път на живота, човек започва да се деформира. Деформирането на човешкия организъм започва от мисълта. За да изправи организма си, той трябва да изправи мисълта си, да изправи отношенията си към Първата Причина. Това се постига, когато човек направи връзка с Бога. Щом се свърже с Него, постепенно започва да се изправя. Не направи ли тази връзка, човек не може да се ползва от благата на живота. Благата ще го обикалят, но той не може да ги възприема. И болният не е лишен от блага, но не може да се ползува от тях. За всяка работа са определени 10 души. Ако първият се откаже да свърши тази работа, вторият ще се наеме да я свърши. Ако и вторият се откаже, третият ще я свърши. От десетте все ще се намери един, който ще пожелае да я свърши. Затова и на вас казвам: Когато става въпрос за изпълнение на волята Божия, гледайте да бъдете един от десетте, да свършите с Любов работата, която ви се възлага. Като изпълните волята Божия, вие ще придобиете голяма опитност.

Желая ви, като сте тръгнали в Божествения път, да не правите грешки, каквито правят онези, които вървят в широкия път. Ако широкият път обещава блага на човека, ако му обещава спасение, той трябва да остане там завинаги. Но ако този път го води към нещастия и катастрофи, неразумно е човек да остане там. Страшно е, когато някой, след като

намери правия път, мисли за широкия, или за пътя, който води в света. Ако отидете в света, ще срещнете хора, които там живеят, но за Бога мислят. За предпочитане е да бъдете в тяхното положение, отколкото да живеете при Бога, а да мислите за света. При първото положение човекът придобива знания и светлина, които го освобождават от всички заблуждения на миналото.

Наука е нужна на човека, но такава, която да обхваща миналото, настоящето и бъдещето. Който има тази наука, той гледа на нещата с отворени очи. Той прониква в миналата и бъдещата култури на човечеството, а днешната, в която живее, му служи като мярка за ориентиране между миналата и бъдеща култури. Той вижда плана, по който се разрешават всички бъдещи въпроси, както и тия на настоящето. Като се говори за бъдещата култура, не трябва да се забравя настоящата, нито да се обезценява, защото и тя е създала и създава нещо за света, но не може да го оправи. Сегашната култура дава знания на човека, но светът не се оправя със знания. Наистина, ученият не може да оправи света, но простият още повече не може. Затова казват, че с учение лошо, но без учение – още по-лошо. Учението е едно от малките блага, но и без това благо не може. Науката е средство, чрез което човек придобива вътрешно знание. С това знание, именно, той може да подобри живота си. Не може да се отрече онова, което великите хора са дали на света, но всеки човек трябва да допринесе нещо, колкото малко и да е то. Не пренебрегвайте сегашната наука, но ползвайте се от нея. Тя крие в себе си известни блага, чрез които можете едни на други да си помагате. Например, ако изучавате ботаника, вие ще се запознаете с лечебните свойства на растенията и можете да станете виден лекар, да помагате на хората. Всяка наука има своите добри страни, които трябва да използвате.

Като изучавате растенията и животните, вие трябва да изучавате и хората, между които се движите. Вие се срещате, разговаряте се, дружите, без да се познавате. Ако някой ви обиди, вие се чудите как не сте го познавали като лош човек. По естество човек не е лош, но нещо лошо е написано на неговата книга. Човек представя книга, на която от векове се пише добро и зло. Като знае това, човек трябва да обръща страниците на своята книга и да чете. Види ли, че в нея е написано нещо лошо, веднага да го коригира. Лошият живот трябва да се изправи. Задачата на сегашния ви живот се състои именно в това, да изправите лошата си карма. Не я ли изправите, каквито печалби да имате, тя изцяло ще ги погълне. Тогава вие ще се чувствате празен, като че нищо не сте постигнали. Това е илюзия, защото онова, което сте придобили и обработили, което е станало ваша плът и кръв, никой не може да го отнеме. Когато казвам, че трябва да се свържете с Бога, това не значи, че днес ще направите тази връзка. Тя съществува още

от създаването на човека, но той трябва да я съзнава, да разбира откъде иде живота, силата и благата, с които се ползва. Ако днес слънцето грее силно, трябва ли да седиш около огъня да се топлиш? Напусни огъня и излез вън, да се грееш на слънцето. Огънят трябва да отстъпи пред слънцето. Дръжте в съзнанието си идеята за слънцето, а не за огъня. Ако има слънце, и огън ще има. Няма ли слънце, никакъв огън не съществува. Да държите в ума си идеята за слънцето, това значи съзнателно да поддържате мисълта за връзката си с Бога, с Когото да бъдете в постоянна хармония. Ще кажете, че ако мислите постоянно върху един и същ въпрос, ще се отегчите. Зависи за какъв въпрос мислите. Ако мислите за правата линия и си я представяте мъртва, вие наистина ще се отегчите. Но мислите ли, че правата линия е жива, колкото и да се занимавате с нея, все нови мисли ще се родят в ума ви. Правата линия събужда мисъл за права посока на движение, за граница на нещо, за разстояние между две същества и т.н. Ако накарате един математик да ви каже нещо за правата линия, ще видите, че той може да ви говори с часове за нея. Когато в ума ви изпъкнат много мисли, явява се идеята за плоскостта. Плоскостта е съставена от множество линии, които работят в диаметрално противоположно направление едни на други. Когато човек изучава живота на правата линия, съзнанието му се движи в дължина; когато изучава плоскостта, съзнанието му се движи, освен в дължина, още и в широчина; когато изучава тялото, съзнанието му се движи в три измерения: дължина, широчина и дълбочина. Не може ли да се движи в трите направления, човек е лишен от всякаква възможност да придобива знания.

Като ученици, вие трябва да познавате живота и в трите му измерения, за да разбирате себе си, да разбирате и ближните си. Например, като погледнете веждите на човека, от формата, която имат, можете да кажете в каква посока се движи. Затова и веждите имат различна форма: праволинейна, криволинейна, извити нагоре или надолу и т.н. Който се движи в права линия, той има отношение само с един човек. Щом свърши работата си с него, после се разправя с втори. Онзи, който се движи в плоскост, едновременно има отношения с много хора. Ако този човек е министър, мъчно ще се справи с положението си. Представете си, че при него се явят много хора за служба. Каквото да прави, той не може да задоволи всички: едни от тях ще назначи на служба, а на други ще откаже. И в края на краищата първите ще бъдат доволни от него, а вторите ще го съдят. При това положение министърът не може да бъде щастлив. Когато някой се оплаква, че му е нещо тъжно, а не знае причината за тъгата си, казвам: Ти си министър, който не е назначил всички кандидати на служба. За да се освободиш от тъгата си, трябва да назначиш всички. Каже ли някой, че е много радостен, той е същият министър, който е назначил всичките кандидати на служба, и те са доволни от него. Добрият,

справедлив и разумен министър намира място за всички кандидати и ги задоволява. С това той помага и на себе си. Сериозна е задачата на всеки министър, сериозни са задачите и на обикновените хора. Условията, при които сегашните хора живеят, не са лоши, но и добри не са. Значи човек трябва да се справя с тия условия. Дойде ли ви някое страдание или изпитание, не бързайте да се освободите от него, но започнете да го разпитвате откъде иде, с какви намерения, колко време ще остане при вас и т.н. Страданието не е нищо друго, освен жива душа, която е дошла при тебе, да сподели скръбта си. И радостта е също така жива душа, която посещава хората, за да сподели с тях своята радост. Тъй че, когато скърбите, ще знаете, че ви е посетила някоя скръбна душа; когато се радвате, посетила ви е някоя радостна душа. Вслушвайте се в радостите и скърбите на душите и ако можете, помагайте им. Един английски проповедник отишъл в Африка да проповядва. Като пътувал от едно място на друго, той попаднал в едно негърско село, където спрял за известно време. Щом влязъл в селото, той почувствал голяма скърб, която не го напускала. За да се освободи от скръбта си, проповедникът започнал да чете Библията, да се моли, но нищо не помагало. Най-после той се обърнал към Бога с молба да му открие причината за тази скърб. Един ден, както седял в стаята си и размишлявал, видял, че вратата се отворила и влязъл един стар човек, който му казал: „Моля, не се плашете. Сега аз съм жител на онзи свят. Преди 200 години бях английски проповедник, но не живеех добре, не изпълнявах волята Божия. Ето, вече 200 години как скитам из този странен свят и не мога да се успокоя. Тази вечер, като четеш Библията, отвори я специално за мене и ми проповядвай, както ти знаеш“. Той казал името си, града, в който е бил проповедник, годината, в която умрял, и след това си отишъл. Вечерта проповедникът отворил Библията и започнал да му проповядва строго и безпощадно. На другата вечер, като започнал да чете Библията, проповедникът видял, че вратата се отворила и в стаята влезли двама посетители – жители от онзи свят – предишният и още един, когото той води. Проповедникът се принудил да проповядва и на двамата. Третата вечер дошли трима. Броят на неканените гости се увеличил толкова много, че в продължение на два месеца стаята му била пълна. От пресилена работа, проповедникът започнал да слабее. Това обстоятелство обърнало внимание на неговите приятели, които го заставили да си вземе един месец отпуск, да си почине. Проповедникът си взел отпуск за един месец и заминал за Англия, където направил справка в църковните инвентари и книжа, съществувал ли е преди 200 години проповедник, според посочените от самия него данни. Оказало се, че случаят бил действителен и явилото се лице е съществувало по онова време.

Значи опитността на проповедника била истинска. След като проповядвал

два месеца на стареца, последният престанал да го посещава. Проповедите са внесли известно спокойствие в неговата измъчена душа. Сега и на вас казвам: Отваряйте Библията си и проповядвайте! Вие не знаете, че чрез вас се поучават много от вашите близки заминали. По тоя начин вие ги успокоявате и им помагате. Проповядвайте без страх. Разтърсвайте съзнанието и на живите, и на ония, които са на онзи свят. Не се страхувайте, че ще се обидят и огорчат. Когато лекувате хората, лекувайте ги по всички правила на науката. И Библията, като книга на живота, съдържа рецепти за различни болести. Тя е писана от хора, които са минали през големи опитности. Те са разполагали с големи знания. Като работите за другите, и за вас ще работят. Така ще научите закона на Цялото и закона на частите.

Съвременните хора трябва да се върнат към първичния живот, към чистотата на живота, където всяка форма има свое велико предназначение. Дойдете ли до жената или до мъжа като форми, те представят нещо идеално. Само една жена съществува в Божествения свят и в нея влизат всички жени. Само един мъж съществува в Божествения свят. Когато всички жени и мъже на земята влязат във връзка с идеалната жена и с идеалния мъж, само тогава те ще разберат какво нещо са жената и мъжете. За да познава нещата, човек трябва да има образци за тях. Основната черта на мъжа е справедливостта, а на жената – милосърдието. Ако е справедлив, мъжът може да бъде учен, силен, но това са второстепенни качества. Основната черта на жената е милосърдието. Ако жената не е милосърдна, отзивчива към страданията на хората, тя не е жена. Сегашната жена пренебрегва своето ценно качество и се стреми да стане мъж. Мъжът пък никога не иска да стане жена. Жената иска да стане мъж, защото вижда, че мъжът е забогатял, та иска да раздели богатството му с него. Понеже жената е осиромашала, мъжът не иска да стане жена, няма какво да дели с нея. Обаче ако жената забогатее, мъжът ще иска да стане жена. Тъй че да бъдеш жена в сегашната епоха, това значи да работиш постоянно. Жената трябва да работи много, ако иска да забогатее. Мъжът има мустаци и брада. Това показва, че той е силен в устата, във волята си. Тук жената ще се учи от мъжа. Понеже жената има дълга коса, тя е силна в служене на Бога. В служенето на Бога мъжът ще се учи от жената. Като знае да служи на Бога, жената изкупва греховете си. В това отношение мъжът е слаб. Затова пък той е силен в говора си. Това са факти, които не трябва да се взимат само в буквален смисъл, но да се разгледат във вътрешния им смисъл.

Следователно мъжът е силен в говора, затова трябва да бъде справедлив, да постъпва правилно. Жената пък трябва да бъде милосърдна. Когато иска да каже нещо, тя трябва първо да мисли, а после да говори. И в служенето

на Бога пак не трябва да се бърза. Изобщо, и от мъжа, и от жената се иска разумност. Съвременните мъже и жени живеят в особена епоха, когато стават необикновени събития. Днес от невидимия свят слизат хиляди напреднали същества да помагат на човечеството. Те търсят готови души, чрез които да работят. Пригответе умовете и сърцата си за тях, да ги посрещнете, да ви посетят и внесат във вас новата култура. Малко хора са готови да посрещнат тия души. Ако една от тия души ви посети и намери, че не сте готови, тя ще ви напусне. Няма по-голямо нещастие за вас от това, да ви посети една светла душа, а после да ви напусне. Това е цяла катастрофа. Човек трябва да работи върху себе си, да се освободи от нечистото и да остане в него само Божественото.

Като се намерят пред известни мъчнотии, религиозните и светските хора, които приемат прераждането, казват: „Щом не можем да постигнем своите желания, ще ги оставим за бъдещето прераждане“. Помнете, че бъдещето се определя от настоящето. Сегашният ви живот определя хиляди бъдещи прераждания. Ако сега живеете разумно, хиляди бъдещи прераждания ще живеете добре. Всичко зависи от сегашния ви живот. Не живеете ли днес добре, хиляди години ще носите последствията на лошия живот. Като знаете това, трябва ли да се откажете от разумния живот за някакво въображаемо щастие? Това не значи, че трябва да се откажете от живота, но да се домогнете до истинския живот. Придобиете ли този живот, вие сте влязли в изобилието. Това значи да забогатее човек. Щом забогатее, той лесно плаща дълговете си. Какво може да даде онзи, който няма пет пари в джоба си?

Желая всички да се домогнете до Божествения живот, да забогатееете външно и вътрешно, да разрешите правилно задачите на своя живот. Това се отнася до всички, млади и стари. Не се ли домогнете до този живот, нито здравето си ще подобрите, нито желанията си ще постигнете, нито знания ще придобиете. Какъв живот е този, който не носи здраве, сила, светлина? Всеки от вас трябва да се радва на здраве, на сила и светлина в ума си и на топлина в сърцето си. Където здравият мине, и камъните, и дърветата го посрещат с радост. Живот блика от него. Ако камъните и дърветата се радват на човека, колко повече ще се радват неговите близки, братя и сестри. Работете върху себе си, да ви посрещат навсякъде с радост и веселие. Сега, желая на братята да бъдат справедливи, а на сестрите – да бъдат милосърдни.

> Само проявената Божия Любов, само проявената Божия Мъдрост, само проявената Божия Истина носят пълния живот.

*Лекция от Учителя, държана на
3 септември 1930 г., София, Изгрев.*

1930_09_05 Път към живота
Издание 1941г., София
КНИГА: Път към живота, МОК Год.X, Том 1

ПЪТ КЪМ ЖИВОТА

-Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

-В Истината е скрит животът.

Тема за следния път: „Произход на правата линия“.

Какво се разбира под думите „права мисъл“ или „право мислене“, в общ и специален смисъл?

Представете си, че на две деца дават по един бонбон. Първото дете взима бонбона, туря го в устата си и на лицето му веднага се явява горчив израз. – Защо? Естеството на детето ли е такова? Второто дете взима бонбона, туря го в устата си и лицето му веднага се прояснява. – Защо? Естеството на второто дете ли е такова? Не, причината не се крие в естеството на децата, но в бонбона, който сте им дали. Бонбонът на първото дете е бил горчив, затова и лицето му приема горчив израз. Бонбонът на второто дете бил сладък, затова лицето му приема светъл израз. Това, което става с децата, става и с възрастните хора. Ако някой човек преживее нещо горчиво, на лицето му се явява недоволство. Обаче ако преживее нещо приятно, на лицето му се чете доволство. Който знае причините на нещата, разбира защо лицата на хората приемат ту кисел, ту горчив израз, или се проясняват и светят. Горчивите и неприятни неща предизвикват един род свивания и разширявания на мускулите на лицето, а приятните и радостни неща произвеждат друг род свивания и разпущания на мускулите. Който е дошъл на земята да се учи, ще опита и сладките, и горчивите бонбони. Те действат възпитателно върху човека. От сладкия бонбон той изучава едно нещо, от горчивия – друго. На кого дават сладък бонбон и на кого – горчив? – На здравия човек всякога дават сладък бонбон, а на болния – горчив.

Следователно, ако ви дават сладък бонбон, ще знаете, че сте здрав; ако ви дават горчив бонбон, болен сте. Горчивият хап, горчивият бонбон действат лечебно. Оттук вадим заключението: горчивините в живота крият в себе си лечебни свойства. Те организират силите на човешкото тяло. Горчивината е специалист в известна област. Има горчивини, които играят роля на учител, на лекар, на акордьор. Когато учителят види, че някой от учениците му не е в съгласие с него, веднага изважда пръчицата и го нагласява. Първоначално ученикът е недоволен от горчивината, която учителят му дава, но после благодари за нея, защото разгласените тонове

на цигулката му се нагласяват. Без горчивини ученикът не може да напредва. Без горчивини човек не може да се лекува. Докато не е приел някаква горчивина, болният е затворен за окръжаващите. Щом дойде лекарят и сипе няколко капки от горчивото лекарство в лъжичка, болният отваря устата си и същевременно се отваря и за близките си. – Защо? – Защото в него се събужда вяра, че ще оздравее.

Като живее, човек трябва да се отваря и затваря на време, да приема и да дава на време. Ако платното на гемията не се отвори за вятъра, тя ще стои на едно и също място. Ако чувалът не се отвори за брашното, хората ще гладуват. Следователно, каквото става с човека, това става и с всички предмети. Ако човек се отваря и затваря на място и на време, той е доволен; ако не се отваря и затваря на време и на място, той не е доволен. Има процеси, които трябва да стават на затворено. Например, мозъкът, сърцето, дробовете, стомахът, червата работят на затворено. Изнесат ли се навън, да работят на открито, тяхната дейност се прекратява. Обаче има прояви, за които човек непременно трябва да бъде отворен. Затвори ли се за тия прояви, той сам нарушава хармонията на своя живот. По какво се познава кога човек е отворен и кога – затворен? – По очите. – Какво става в очите на онзи, който е отворен, и какво става в очите на затворения човек? Как познавате кой човек е доволен и кой не е доволен? Ако двама души тръгват заедно на екскурзия, как ще познаете доволния и как – недоволния? – Каквото и да е времето, доволният ще намери нещо, което да харесa, а недоволният нищо не харесва. Доволният ще намери, че времето е хубаво, че слънцето грее приятно, а недоволният ще види и най-малкия облак и ще каже, че времето е облачно. Тъй щото, искате ли да различите доволния от недоволния, слушайте как се произнасят за един и същи факт. От думите им можете да вадите заключение за техните състояния.

Всички хора, които живеят на земята, са екскурзианти. Всички носят раници и пътуват по широкия свят. Дето спрете, навсякъде чувате или оплаквания от живота, или доволство. Повечето хора са недоволни и казват, че животът е лош. Под думата „живот“ те разбират окръжаващите. Значи окръжаващите хора са лоши. Ако наистина окръжаващите са лоши, ще излезе, че само те са добри. – Защо са лоши окръжаващите? – Защото им дават горчиви бонбони. Значи, ако някой човек ви освободи от горчивия бонбон, ще кажете, че той е добър. Какво ще каже болният, ако му вземете горчивия бонбон и му дадете сладък? Болният се нуждае от горчив бонбон и всеки, който се осмели да му го вземе, минава за лош човек, който не му мисли доброто. Като опита сладкия бонбон, той казва: „Залъгват ме тия хора!“ Казвам: На здравия човек давайте сладки бонбони, а на болния – горчиви. Само по този начин хората ще бъдат доволни от вас

и ще кажат, че сте добри.

Доброто и злото са относителни неща. Това, което при дадени условия е добро, при други условия не е добро. Значи плюсът и минусът се менят постоянно. Изобщо, всяко нещо, поставено на своето място, е добро. Когато на болния дадете горчив бонбон, а на здравия – сладък, те са на мястото си. Щом са на местата си, и горчивият, и сладкият бонбон са добри неща. – „Не може ли без страдания?“ – Може. – „Кога?“ – Когато си здрав. Ако си болен, непременно ще страдаш. Страданието е предпазител, който запазва живота на човека. За предпочитане е човек да страда, отколкото да загуби живота си – най-великото благо в света. Чрез страданията природата предупреждава човека, да бъде внимателен, да не падне в пропастта, да изгуби живота си. Като страда, човек става внимателен, вглежда се в живота си и като намери нещо криво, изправя го. Ако пък търсите живот без страдания, създайте си вие сами такъв живот. Разумният свят е определил най-голямата премия в света за онзи човек, който може да даде план за живот без страдания. Намери ли се такъв план, веднага ще се приложи. Досега още никой не е изработил такъв план.
Коя е причината, задето хората са недоволни от живота си? Докато вървят в правия път, всички са доволни от живота си. Щом се отклонят от правата посока на движение, те стават недоволни. Техният път се пресича с Божествения и взима друго направление, под ъгъл. Следователно, докато две прави линии вървят успоредно, те са доволни от условията на живота. Щом се натъкнат на някакво препятствие, което не могат да преодолеят, те се отклоняват от пътя си, пресичат се и образуват ъгъл. Ъгъл се образува още, когато две успоредни линии стигнат крайния предел на своето движение. Те се отклоняват от пътя си и се пресичат. Ъглите пък затварят плоскост. Значи, когато успоредните линии изменят посоката на движението си и вземат посока, перпендикулярна на първата, образува се плоскост. Правата линия подразбира разумно движение, което обаче не е вечно. Ще дойде момент, когато правата линия ще се пречупи, ще се огъне и ще вземе друго направление. Това е естествен закон в природата. Тя си служи и с прави, и с криви линии.

Чувате някой да казва: „Не искам да пречупвам характера си“. – Какво означава това? – Този човек иска да върви все по права линия. Обаче това е невъзможно. Ще дойде момент, когато трябва не да пречупи характера си, но да го огъне, да образува крива линия. Каквото и да прави, човек не може да избегне кривите и счупените линии. Какво правите, когато проточите ръката си да вземете един предмет? Щом вземете предмета, веднага свивате ръката си в лакета, образувате ъгъл и приближавате предмета към себе си. Когато отправяте погледа си към човека, когото

обичате, щом го достигнете, погледът ви се пречупва. Погледът ви не отива по-далеч от предмета, към който е отправен. Следователно ъгълът показва, че в човека се явява желание да вземе известен предмет и да го приближи до себе си. Ако върхът на едно човешко желание е обърнат към изток, а отворената му част – към запад, то ще се реализира правилно – и началото, и краят му ще бъдат добри. Обратно: Ако върхът на желанието е към запад, а отворената му част – към изток, в началото желанието ще се прояви добре, а краят му ще бъде лош.
Като не разбират законите за реализиране на желанията, мнозина се питат защо едни желания и в началото, и в края се изявяват добре, а други не следват по същия път? На този въпрос може да се отговори с въпроса: Защо телата падат? Ще кажете, че телата падат под влияние на земната притегателна сила. Земята привлича телата към себе си и те падат. В широк смисъл на думата, телата нито се привличат, нито се отблъскват. Ако някаква външна сила удари двама души и ги застави да се срещнат, привличат ли се те? Ако се привличаха, трябваше да останат на едно място. И обратно: Ако двама души, които се обичат, се ударят така, че отскочат на голямо разстояние един от друг, всъщност, разделени ли са те? Значи нито първите двама се привличат, нито вторите се отблъскват. – Защо? – Защото върху тях се оказва известно налягане отвън. Когато външното налягане взима участие, никакво привличане не съществува. Когато желанията не са еднородни, никакво отблъскване не съществува. Ако не можете да примирите две желания в себе си, това показва, че те са чужди. Те предизвикват налягане, напрежение, бълникане във вас, вследствие на което не можете да ги използвате. Освобождавайте се от чуждите желания в себе си.

В един от модерните английски параходи се случило нещо особено. От двете страни на парахода били прикачени две големи огнестрелни оръдия. Обаче оказало се, че те били слабо прикачени към кувертата на парахода, вследствие на което колелата им започнали да се движат. Капитанът и моряците се видели в чудо, какво да направят да спрат движението на тези оръдия. Те са чуждо нещо, не са съставни части на парахода, вследствие на което му причиняват големи повреди. Такова нещо представляват чуждите желания в човека. За да не изпада в изненади, човек трябва да бъде внимателен към чуждите желания в себе си. Влезе ли някое чуждо желание в него, той трябва да го върже здраво, да не му даде възможност да се прояви. Човек трябва да бъде господар и на своите, и на чуждите желания в себе си и да ги използва, когато му потрябват.

Много от желанията на съвременните хора приличат на оръдията, които се блъскали в парахода. Най-после, успели да ги спрат, но до това време те изпочупили кувертата и причинили големи пакости на парахода. Пазете

се от чужди желания, които нямат нищо общо със системата, към която се отнасят вашите желания. Запример, желанието на обикновения човек да стане знаменит, виден учен, философ, музикант, не е негово. Това желание принадлежи на някое възвишено същество. То случайно се е докоснало до орбитата на вашите желания, а вие го приемате като свое. За да го реализирате, вие ще изгубите времето и силите си и в края на краищата пак обикновен човек ще останете. Друг е въпросът, когато взимате участие в работата на възвишеното същество и му помагате да стане знаменит човек. Обаче ако вземете неговото желание за свое, усилията ви ще отидат напразно. Колкото и да се надува жабата, никога няма да стигне вола. Тя ще се пръсне, но вол не може да стане. Жабата е определена да живее в блатото, а волът – на сушата.

Човек трябва да разчита на своите сили и с тях да реализира желанията си. Това, което е ваше, никой не може да ви го вземе. На него разчитайте. Защо ви е чуждата слава? Защо ви е чуждото знание, чуждата красота и сила? Чуждото всеки момент може да се вземе. Ще кажете, че не давате това, което сте взели вече. Има неща, които сте взели на заем и трябва да ги върнете. Доброволно или насила, един ден ще ги върнете. Че това е така, вие се уверявате от думите, които чувате около себе си. Някой казва: „Едно време бях силен, красив и умен, но изгубих вече силата, красотата и разумността си“. – Защо ги изгубил? – Защото не са били негови. Разчитайте на собствения си капитал, който никой не може да ви отнеме. Разочарованията и обезсърченията, които хората преживяват, показват, че са изгубили капитала, на който са разчитали. – Щом са го изгубили, той не е бил техен. Трябва ли да съжаляват за това, което не е тяхно? Някой съжалява, че изгубил мира си. Щом изгубил мира си, това показва, че не е бил негов. Който му го е дал, той си го взел. – „Какво да правим, като изгубим ума си?“ – Ще отидете при Онзи, Който ви го е дал, да се молите пак да ви го даде.

Време е вече хората да придобият ново разбиране, нова философия, да знаят кои неща са техни и кои – чужди. Много от противоречията, радостите и страданията на хората не са техни собствени, но чужди, дошли отвън някъде. С чуждото човек лесно може да се справи. Щом се натъкват на страдания, свои или чужди, хората искат да се освободят от тях. Те търсят някой силен човек да им ги отнеме. Значи те искат да натоварят друг някой да носи страданията им. Обаче като дойдат до радостите и до щастието, там прилагат друг метод – не ги дават на никого, задържат ги за себе си. В природата съществува закон за компенсация: на всяко страдание отговаря една радост; и обратно, на всяка радост отговаря едно страдание. Следователно, който иска да се освободи от страданието, трябва да е готов да се освободи и от радостта. Има страдания, които са собствено

произведение на човека. Никой изобретател на страданието не може да се освободи от него. На същото основание, той не може да се освободи и от радостта, която съответства на това страдание. Като се движи между страдания и радости, като полюси на живота, човек изучава самия живот. Искате ли да изучавате живота, ще приемете и страданията. Не е лесно, да носи човек страдания, но страшен е животът му без страдания, защото се лишава и от радости. При сегашните условия на живота за предпочитане е живот с радости и без страдания. Това значи да изпадне човек в пълно безразличие. Друг е въпросът, ако човек е зает с някаква висока идея, вследствие на което не обръща внимание на радостите и на скърбите. Той стои високо над тях и те не го занимават. Това не е състояние на безразличие, но надрастване на нещата. Той не се смущава и вълнува от това, на което се поддават обикновените хора. Ония, които са надраснали условията на обикновения живот, са готови на жертви.

Представете си, че една млада мома се влюбила в млад, красив момък и желае да се ожени за него. Обаче оказва се, че той извършил някакво престъпление, за което го осъждат на обесване. По някакво щастливо стечение на обстоятелствата, по това време една княжеска дъщеря се влюбила в този момък. Тя му казала, че баща ѝ има власт да спаси живота му, но това може да стане, ако той се съгласи да се ожени за нея. Само при това положение тя е готова да помоли баща си да го освободи от бесилката. Момъкът се намира пред дилема: ако отговори на княжеската дъщеря, ще спаси живота си, но ще изневери на своята възлюбена. И възлюбената му преживява голяма борба: ако не го отстъпи на княжеската дъщеря, бесилка го чака. Ако пожертва своето лично благо, животът му ще се спаси. Как трябва да постъпи неговата възлюбена? Ще кажете, че тя трябва да се пожертва. Наистина, ако се пожертва за него, това показва, че тя е разбрала закона на жертвата. Тя предпочита той да живее, макар че ще се ожени за друга. Достатъчно е от време на време да го среща и да се радва, че е жив.

Всеки човек преживява подобна борба в себе си, която може да се реши само чрез закона на жертвата. За предпочитане е човек да страда, но да спаси някое свое възвишено чувство или някоя възвишена мисъл от смърт, отколкото да избегне страданието и да лиши от живот едно Божествено чувство или една Божествена мисъл. Низшето всякога трябва да се жертва за висшето. Като ученици, вие трябва да прилагате закона на жертвата. Без жертви животът няма смисъл. Какво сърце се крие в момата, която е готова за своето лично щастие да изложи момъка на смърт? Тя трябва да се справи със своя егоизъм, със своето жестоко сърце. Ако момъкът бъде обесен, това говори за егоизма на неговата възлюбена. И Христос беше предаден на римляните да го разпнат, но това не говори добре нито за

евреите, нито за римския народ. Следователно, ако човек, или един народ, не разбира закона на великата жертва и не го прилага, той не може да има велик морал. Днес от всички хора се изисква велик морал, който се обуславя от закона за жертвата. Само онзи човек може да влезе в новия живот, който прилага закона на великата жертва. Да разрешиш правилно едно голямо противоречие в себе си, това значи да си приложил закона на жертвата. Например, някой се натъква на въпроса, на кого да служи: на Бога, на човечеството или на себе си? Като не може да разреши този въпрос, той се намира в голямо противоречие, не знае кой път да хване. Въпросът се решава лесно. Достатъчно е да пожертва своето лично „аз" заради Божественото в себе си, за да може да служи едновременно и на Бога, и на човечеството, и на себе си. Като служи на Божественото в себе си, той служи и на Бога, и на цялото човечество.

Да се върнем към примера за момъка и неговата възлюбена. Момъкът представя Божественото в човека, а момата – човешкото. По известно стечение на обстоятелствата Божественото се осъжда на смърт. От човека зависи, да спаси Божественото от бесилката, или да остави да го обесят. Като знаете това, не ставайте причина да осъдят на смърт Божественото във вас. Ако княжеската дъщеря се е влюбила в Божественото във вас, нека тя го вземе. Отстъпете го на нея, за да му се радвате, че живее. Щом Божественото е на разположение на княжеската дъщеря, същевременно ще бъде и на ваше разположение. Закон е: Благото на едного е благо на всички. Ако един човек изгуби благото си, цялото човечество също губи. Когато Адам изгуби живота си, и цялото човечество го изгуби. Когато внесем доброто в една душа, ние го внасяме във всички души. Не можем ли да внесем доброто в една душа, не можем да го внесем и в цялото човечество.

Този закон има отношение и към отделния човек. Ако можете да внесете доброто в една своя мисъл или в едно свое желание, вие го внасяте във всичките си мисли и желания. Когато доброто, като динамическа сила, влезе в една ваша мисъл, в едно ваше чувство и в една ваша постъпка, то влиза във всичките ви мисли, чувства и постъпки и спасява живота ви. Достатъчно е доброто да проникне само в една ваша мисъл, за да обхване всичките ви мисли. То лесно се размножава. Така работи умният човек. Когато иска да събере железните стърготини, пръснати по земята, той взима магнит и го докосва до стърготините. Те се полепват изведнъж на магнита. Глупавият, обаче, започва с пръсти да събира стърготините една по една. Кой от двата метода е по-добър? – Първият, с магнита. Следователно турете доброто, като магнит, в една своя мисъл и не се безпокойте – то ще събере около себе си всички останали мисли. Така се пести и време, и енергия.

И тъй, основната мисъл на днешната лекция е да внесем доброто поне в една своя мисъл, в едно свое чувство и в една своя постъпка. Доброто отваря път към Божественото в човека. Намерите ли този път, свържете ли се с Божественото, застанете на негова страна и за нищо в света не го жертвайте. Като постъпвате по този начин, никога няма да съжалявате и ще живеете в съгласие с доброто, с великото в света.

-Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
-В Истината е скрит животът.

1 Лекция от Учителя, държана на
5 септември 1930 г., София, Изгрев.

1930_09_05 Пътят на доброто. Жертвата на страната на Божественото! Жануа-98, 1999г.
КНИГА: Пътят на доброто, МОК Год.X
Издателска къща „Жануа-98“, 1999г.

ПЪТЯТ НА ДОБРОТО. ЖЕРТВАТА НА СТРАНАТА НА БОЖЕСТВЕНОТО!

X година.
1 школна лекция на I.мл.ок.кл.
5.IX.1930 г. петък 6 ч.с.
ИЗГРЕВ.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА
ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

Пишете върху темата:
№ 1 ПРОИЗХОД НА ПРАВИТЕ ЛИНИИ.

Сега, какво разбирате вие под думата – ПРАВО МИСЛЕНЕ. Какво разбирате под думата – ПРАВА МИСЪЛ в нейния общ и специфичен характер. Допуснете, че вие имате две лица, нали и тези лица си имат свои желания. Всяко едно желание е един образ. Вие се готвите за учител. Представете си, че тези лица обичат бонбончета. Следователно, те са учени хора за изследване на бонбоните. Допуснете, че А има едно бонбонче, което е горчиво, а В има сладко бонбонче, то е в почивка. Какво ще забележите във вашите изследвания? Че второто дете като вземе бонбона, ще има едно проясняване на неговото лице, очите му ще се отворят. Сега, кои са причините за неговото проясняване на лицето? Който не знае, ще каже, естеството е такова на детето, самото дете е бляскаво, а който разбира психологията, ще намери едно съответствие между лицето на детето и бонбона. Той ще забележи, че това дете като има бонбона, лицето му е бляскаво, а като е без бонбона, лицето му има съвсем друг израз. Същия закон имате и при второто явление. Аз навеждам този пример, за да се обясни един психологически акт, който се среща в живота. В първия случай пак се изменя лицето. Имате някой път недоволство на лицето, които не знаят, пак ще кажат: естеството му е такова. Не. Това е един горчив бонбон. Всякога когато имате в живота едно желание, което ви е присъщо, което вие очаквате, веднага това желание се отразява на лицето ви, то произвежда един ефект върху вас. Всякога, когато ви дадат някои

горчиви бонбони, които не са израз на това, което вие желаете, което вие искате, тогава пак имате известни оттенъци на лицето. Сега психологически, когато имате сладки бонбони, те съкратяват мускулите по един начин, а горчивите бонбони съкратяват мускулите по друг начин. Всеки един горчив бонбон веднага ще изкриви мускулите, лицето произвежда една малка дипломация, огъване, а приятните бонбони произвеждат други съкратявания. Сега питам, по кой начин става това? Един бонбон има ли това съзнание, или някаква предомисъл? Няма никакво съзнание. Но този бонбон който няма никакво съзнание, щом се допре до езика ти, веднага той произвежда едно движение у тебе, и ти говори много работи. Значи, произвежда някакво впечатление вътре. Щом турите един горчив бонбон на езика, веднага той ще произведе това горчиво впечатление. Питам какво е това чувство, което си придобил от бонбона? Значи, все таки бонбонът е дал нещо от себе си. И хубавите сладките работи са дали нещо на тебе. И сладкият бонбон е дал нещо на тебе, и горчивият бонбон е дал нещо, и двата са щедри, и двата те възпитават. Единият като го туриш на езика си, те възпитава, и другият като го туриш и той те възпитава. И двамата постъпват по един и същ начин. Единият казва: Аз съм учен да давам, и другият дава. Но от единия каквото се вземе, е доволен човек, а от другия каквото се вземе, не е доволен. Питам сега, защо именно щедростта на единия бонбон не се оценява? На горчивия бонбон щедростта не се оценява. А той някой път даа по-изобилно.

Сега, по отношение на здравите хора сладките бонбони са на място, горчивите не са на място; а по отношение на болните хора, горчивите бонбони са на място, а сладките не са на място. Сладко може да се даде само на един здрав човек, а горчивото – на един болен човек. Горчивините в живота носят лечебни свойства. Те организират нещата. Нищо повече. Често питат, защо са тези горчивини? Горчивината това е една специалност по известна наука. Това е един акордиор, като дойде той, той може да бъде или лекар, или учител, който носи с тоягата си сто% живот. Акордиорът е учителят. Намери някой ученик, разгласена е струната на пияното, той тури ключа от тук-от там, и работите се оправят. Който разбира, ще каже: Отличен е този учител! А който не разбира, ще каже: Занимава се този учител, носи си една тояга и само изтупва праха на учениците си. Че и това е едно изкуство. Акордиорство е това, сондаж. Ако той не тури тоягата си да изкара праха, ученикът не може да напредне. Да вземем примера със сондата. Нали някои тургат една сонда и после изкарват вода от там. Това са аналогични явления. Аналогични явления са следующите; Като направили най-напред платното, учили го на закона, да бъде изпънато, да се отвори за вятъра, не да се затваря. Турили го на гемеджийската лодка, то се опънало, като духнал вятърът и лодката

тръгнала. Обаче, други взели това платно и го направили на чувал, и казали, той ще бъде празен. В първия случай, като намерили платното отворено, всички се радвали на това. Във втория случай като намерили чувала затворен, всички съжаляват и почнали да съдят платното, че във втория случай е било затворено. А в първия случай, всички го хвалят, че е отворено. Сега, защо в първия случай платното било похвалено, че било отворено, а във втория случай платното не е похвалено? Нали някой път природата казва на човека: Бъди отворен! А някой път ти казват: Е, затвори се! Питам сега, защо човек трябва да се отвори и защо трябва да се затвори? Може ли човек да бъде отворен? Не може. Всичко у човека, което има, е все затворено. Отворен отчасти е само за някои прояви. Какво подразбира, да се отвориш и да не се отвориш? Много пъти ще бъдеш отворен като платното на гемията от горе. Но ако това платно е намазано с някое масло, което лесно се изпарява, но е ценно това масло, тогава? Значи, има известни платна, които са ценни. Тогава, ако се отвори това платно, нали маслото ще се изпари? Следователно, има един елемент, който платното може да изгуби. Вследствие на това казват, че платното трябва да бъде прибрано и затворено.

Та психологически ние разсъждаваме така: какво лошо има в това, човек да бъде отворен или затворен. Например вие кога сте отворени? И могат ли нещата да бъдат отворени в този случай, дето казват (природата казва) на човека: Бъди отворен! Може ли човек да бъде отворен? Не може. Какво лошо има човек да бъде отворен или затворен? Всичко у човека, което има, все е затворено. Отворени са само отчасти някои прояви, но онези вътрешни процеси, които стават у човека, например във време на гняв у човека, могат ли да бъдат отворени? Това, което става в неговото сърдце, може ли да бъде отворено? Някои от неговите прояви могат да бъдат отворени; ако под думата отворени, ние разбираме нормалните прояви на човека да бъдат знайни отчасти, да знае човекът какво става у него, да. По какво можем да знаем какво става у човека? По какво познавате вие човек? Как го познавате? Нали някой път казвате, аз го познавам. По какво? По очите. Сега, как познавате един човек по очите дали е разположен или не? Да вземем по думите как ще познаете един човек дали е доволен или не? Как заговаря доволният човек? Доволният човек всякога започва с обикновените думи. Можете ли да ми кажете с какви думи започва човек, който е доволен от себе си? И друг, който не е доволен, той с какви думи ще започне? Ако и двамата са екскурзианти и излезнат навънка, какво ще кажат те? Единият веднага ще каже: отлично е времето, хубаво е, доволен съм. Другият ще каже: времето не е хубаво, облаци има, това онова, все ще намери нещо, от което да не е доволен. Питам сега, защо единият намира, че времето е хубаво, а другият не намира, че е до там хубаво? Единият констатира, че облаците са точно на мястото си, а другият намира, че има

нещо мъгливо, той намира, че еди-кои си места не са хубави, а онзи, който е разположен, всичко намира, че е хубаво и се радва. Другият намира, известни кривини не са на мястото си, тези места не са хубави, а първият ги намира точно на мястото си. Единият е недоволен, другият е доволен. Сега, ако вие пренесете тези образи, да кажем, че всички вие на земята сте екскурзианти с раниците си. И според мене, животът това е вселената. Някой казва: Не струва този живот. Виждали ли сте живота? Най-реалното нещо, това е животът. Животът можеш да го стискаш, можеш да го целуваш. И това (показва стола), всичко е все животът. Питам, защо именно вие сте недоволни от живота? Някой казва: Лош е този живот. Добре. Ако животът е лош, тогава вие какъв сте? Под думата лош е животът ние разбираме в преносния смисъл окръжаващите хора, с които ние живеем, са лоши. Ако на мен ми вземат сладкия бонбон, за мен този човек, който ми го е взел, е лош човек. Добре. Ако в дадения случай мене ми вземат горчивия бонбон, този човек за мене е добър човек. В дадения случай, ако на болния някой даде горчив бонбон, той е добър, мисли му значи доброто; ако му даде сладкия бонбон, той го залъгва, не е добър човек. Питам тогава, де е моралът, с който вие разполагате? Кое е доброто? Това относителното добро? Нали казват, относително е доброто. Може да се измени. При дадени условия известни неща са добри. При други дадени условия, известни неща не са добри. Тъй че плюс и минус се менят. Което в даден случай е било минус, в следующия случай се превръща в плюс, и обратното, което е било плюс, после става минус. Изменят се ролите. Следователно, при разумния човек, ние разбираме, така се нареждат нещата. Онзи, който разбира процесите на природата – когато всяко нещо е поставено на своето място, това е добро. Когато горчивият бонбон е само за болния и сладкият бонбон е само за здравия, те са на мястото си. Следователно, здравият човек може да каже, горчивото не е за мене. Тогава, ако вие ме запитате, не може ли без страдания? Може. Кога? Когато си здрав, няма нужда да страдаш. А когато не си здрав, тогава страданията са на място. Страданията са една предпазителна сила, да те предпази, да не изгубиш живота си. За това трябва да страдаш. Защо страдаше, предпазителна мярка е за да не изгубиш живота си. Защото загубата на живота, това е най-голямата загуба, която ти можеш да имаш. Ако искате да знаете целите на природата. Природата всякога чрез страданията предупреждава разумните същества, че те се приближават към една област, която е опасна за тяхното съществуване. И за това идат страданията, за да видоизменят те своето поведение. Сега някои от вас могат да зададат въпроса: не може ли по друг начин да се устрои животът? Тогава има една премия, дадена за всички учени хора, в съвременния културен свят, онзи, който може да измисли един план, по който може животът да се устрои по друг начин без страдания, ще получи най-голямата премия. Да се създаде значи, животът без страдания. Който от

вас може да даде един такъв проект, той ще бъде най-богатият човек. Нека всичките учени хора в света, от каквато категория и да са, да дадат един такъв план сега, най-голямата премия ще се даде, на милиони възлиза тя. Сега всеки един от вас нека направи един опит да измисли, по кой начин може да се създаде или устрои животът, че да бъде без страдания. Защото всички все страдате и все се оплаквате. Намерете сега един начин, по който страданията съвършено да се изолират или да се премахнат, да се отдалечат.

Другото положение. Имате ъгъла А. За да се образува известен ъгъл някъде, колко условия са потребни? (трябва да имаме най-малко три точки и третата точка да е обща за другите две).

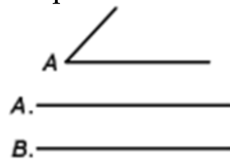

Сега, новото определение, кога се образува известен ъгъл? Или при какви условия може да се образува ъгъл? Аз ще поставя въпроса малко по друго яче. Най-първо тези двете линии ще ги поставя успоредно. А и В. Докато тези двете линии вървят успоредно, никакъв ъгъл не може да се образува. Но при най-малкото отклонение на тези двете линии в известна посока, ще се образува пресичане, ще образува ъгъл. Или казано, когато правата линия достигне крайния предел на своето продължение, защото ъгълът се образува къде? Това е точка, това е граница, когато правата линия се продължава, когато силите вървят в едно направление и достигнат своя краен предел, по-надалече не могат да отидат, ще вземат друга посока, ще се пресекат, те всякога ще образуват един ъгъл, защото ъгъл се образува само когато известна сила достигне крайния предел на своето движение, по-надалече не може да отиде, освен по друга посока. Следователно, от геометрическо гледище, плоскостта е крайният предел на всичките прави линии. И следователно, тези прави линии взимат направление перпендикулярно. Когато правата линия достигне крайния предел, за да се образува нова насока на нейната деятелност, тя трябва да направи едно пречупване. В това пречупване ще се образува плоскост. Следователно, линиите на плоскостта са перпендикулярни към първото положение, от което те са излезли. Сега, от този закон аз искам да извадя онзи психологически момент. Ти вървиш в известна посока, но дойдеш до един краен предел, и това, което вие наричате: не искам да пречупвам характера. Ти си достигнал до крайния предел на своята деятелност. Какво трябва да правите? Какво си постигнал? Да допуснем имате известен предмет, това е в разсъждението, ръката ви е една права линия, вие продължавате ръката си до предмета, измервате далечината на предмета и дължината на вашата ръка, но вашата ръка не може да се проточи

безкрайно, и след като проточите ръката си до крайния предел на нейната възможност, и като хванете предмета, който искате да хванете, какво ще стане с вас? Ръката ви ще се пречупи. (Учителят сгъва ръката си до лакета). Аз мога да ви приведа и друг пример, как се образуват кривите линии? Как се образуват пречупените линии? Аз ви казах – вземам известен предмет, протягам си ръката, след това сгъвам ръката, доближавам предмета. Следователно всички движения в природата по права линия, това са все разумни линии, разумни движения. Тя не е една вечна линия, но правата линия, тя е определена само по себе си. Следователно, във всичките свои ограничения, все се образуват тия пречупвания на ъглите. Същото нещо е и с окото ви. Да кажем, вие проектирате известен лъч в известна посока, но щом вашият лъч достигне предмета, който вие обичате, веднага става едно пречупване в окото и пречупване на този лъч, който вие изпращате към предмета. Вследствие на това, във вас се заражда едно обратно желание, обратен процес, щом пожелаете да вземете предмета, това показва, че в желанието вече има едно пречупване на светлината, която е излязла от вас. Светлината по същия начин показва пак едно пречупване. Следователно, всеки един ъгъл, показва, че у човека има вече едно желание да вземе един предмет. Ако аз напиша така: това са все желания. Ако това желание, да кажем желанието А е обърнато с върха си към изток, а отворът на ъгъла е обърнат към запад, как ще го изтълкувате? Ако двама човека са обърнати с острието си към изток, а с отворената си част са обърнати към запад, ето какъв е законът: те ще започнат добре и ще свършат добре. Ако този ъгъл В е обърнат към запад с върха си, това показва, че те са на физическото поле, ще започнат едно предприятие много добре, двамата добре се съединили, гугуцат си, но аз мога да им предскажа, казвам им, вие започвате добре, но като станете идейни, (към изток) един ден тази работа ще се свърши зле, като дойдат на изток и ще се разединят. Сега вие можете да запитате, защо е така? Аз ще ви запитам втори въпрос, защо телата падат? Защото има налягане над тях. Вие казвате, че телата се привличат. В света няма никакво привличане, никога телата не се привличат! Какво ще кажете вие на това? Ако аз взема двама души (хора), че ги блъсна, какво ще кажете вие, те привличат ли се или се срещат? Да кажем, взема двама ви, че ви блъсна, и вие се срещнете, обичате ли се, привличате ли се? Ако двама хора се обичат, после се ударят тези линии и вие казвате: те не се обичат вече.Вие не разбирате явленията. Дойдат тези двамата души, които се обичат, като се блъснат, те се изхвърлят пак в противоположни посоки, после казват, че не се обичат. Вие не разбирате законите. Аз, който разбирам законите на ъглите, казвам, тези два ъгъла имат налягане, но нямат привличане, защото, ако се привличаха, те трябваше да останат на едно място. Те не се привличат, налягане има между тях. Следователно, там, дето има налягане, не може да има привличане. Не може да има обич, дето има налягане на желанията.

Дето има две противоположни желания, те се отблъскват. Законът е такъв, ако една гумена топка я хвърлите и тя се удари о земята, какво ще стане? Тя ще се удари и после пак ще отскочи, и пак ще се удари о земята, и пак ще отскочи. Следователно, ако две ваши желания, които едновременно се зараждат вътре във вас, и вие не можете да ги съпоставите, да ги примирите тези ваши желания, това показва, че тези желания не са ваши, те са чужди; това са две желания, които имат напрежение, налягане у вас, и вие трябва да се освободите от тяхното действие. Когато вие казвате, че трябва да се освободите от две ваши желания, подразбираме, две ваши желания, които постоянно се бъникат, не можете да ги турите в никаква дейност, не можете да ги използувате, освободете се от тях. Схващате ли каква е мисълта? Да ви приведа един пример. Разправя се в един разказ, в един английски параход в по-новите времена, дето били образувани тези скорострелните оръдия, модерните с колелета, топове. Но по едно невнимание на кораба, на яхтата не са били завързани добре колелетата с верига, и тези двете оръдия, които са били на кораба, едното от едната страна на кораба, другото от другата страна, тъй не вързани добре, освобождават се от веригите и като погледнеш, едното от едната страна тър тър тър, другото от другата страна тър тър тър, и всички се чудят, търсят начин как да ги спрат. Всичките моряци се виждат в чудо, не могат да ги спрат, маршируват тези оръдия.

Та казвам, по някой път някои ваши желания мязат на тези оръдия, които обикалят от единия край на кораба до другия. Най-после те сполучват да ги спрат по някакъв начин; но цялата куварта е била изпочупена и много работи на нищо не замязали. Сегашният морал мяза на такова нещо. Имаш някое желание, което мяза на такова оръдие с колелета. И ако се развълнува твоето море, твоята верига може да направи големи пакости, ако ти не я завържеш здраво. Та законът е такъв, когато имате две противоположни желания, които имат своето налягане от някое друго същество от вънка, защото не всички желания са ваши, вие можете да бъдете носители на едно желание, което произтича от някое друго същество. Това желание е минало и във вашето съзнание, може да се явява като някоя комета и да го наблюдавате, то не влиза във вашата система, нито пък това желание иде за някоя ваша полза. То си има съвсем друго предназначение. Следователно, с такива желания, те са временни прояви на живота. Да кажем, някой човек иска да стане виден, да бъде знаменит, възможно ли е това? Да бъдеш знаменит, това е желание на някое много висше същество, което иска да бъде знаменито, и у тебе се зароди желанието да бъдеш знаменит, да бъдеш философ, но това желание не е твое. И следователно, в този случай ти ще изгубиш времето си или ще станеш просто като една спомагателна линия на това съзнание. Ако ти разбираш и се координираш с това същество, и помагаш за неговата слава,

добре; но ако ти искаш да станеш знаменит, и вземеш това желание като твое, ти ще изгубиш целия си живот напразно. Затова се казва, не се старай да реализираш желания, които не са твои, които не принадлежат към твоя живот. Това желание все ще се реализира някъде в света. Всеки иска славата да бъде негова. Обаче дотолкова доколкото ние разбираме дадения случай, дотолкова ние можем да използуваме нещата, които са създадени за нас, и дотолкова те имат отношение към нас. Но когато ние искаме да убедим хората, да кажем, ако се питаме, тези недъзи кой ги създаде? Или ако погледнеш земята и кажеш: това всичко наоколо знаеш ли кой го създаде, то съм аз. Ами тази култура от миналото, знаеш ли кой я създаде? Пак съм аз. Сега това твърдение на тези факти верни ли са? Не. Даже този факт на човешката красота, която хората сега имат, и тя е на заем взета. Че е на заем взета, аз да ви докажа това. Това, което е твое, никой не може да ти го вземе, то е реално само твое. Това, което никой не може да ти го вземе, това е твое. Ти за него си работил. И това, което принадлежи към твоето собствено съзнание, никое същество не е в състояние да ти го вземе; а това, което не е твое, всеки може да ти го вземе. Има една власт над тебе, искаш не искаш ще го дадеш. Следователно, щом красотата могат да я вземат, назаем си я взел. Щом твоята интелигентност може да ти се вземе, назаем си я взел. Щом твоята сила може да ти се вземе, на заем си я взел. Нали някои казват: Изгубих си силата. Или – ама аз едно време бях по-умен. Щом си изгубил тази интелигентност, тя не е твоя. Само това, на което всякога можеш да разчиташ, то е твое. Това е собственият ти капитал.

Та казвам, сега тези преходните състояния, които вие претърпявате, като се разочаровате в живота, показва истината, че капиталът, с който оперирате, не е ваш; какво има да се безпокоите, че са дошли да си вземат това, което не е ваше. Та сега ще прилагате новия начин. Някой път вие се чувствате нещастни. Казвате: Изгубих си мира. Щом си го изгубил, значи, този мир не е твой. Онзи, който ти го е дал, си го е взел. Е, какво да правя? Ще идеш да помолиш да ти го върнат пак. Казвам сега, тези противоречия, които съществуват в света, трябва да намерите ваши ли са. Най-първо трябва да имате една нова философия, едно ново разбиране на живота. Казва някой – много страдам. Ама много се радвам. Хубаво. Питам тогава: Не могат ли да вземат страданието ти хората? Е, искам да ми го вземат. Значи, той търси да даде някому страданието си. Той търси да намери някой, че да му го тури на гърба, че да се освободи от него. Пък щом дойде до щастието, хората не го дават. Щом ти искаш да се освободиш от твоето страдание, тогава и от много радости трябва да се освободиш. В природата съществува едно съответствие: на всяко страдание съответствува и една радост. Ако ти искаш да се освободиш от едно страдание, трябва да се освободиш и от една радост. Пък има и страдания, които са собствено

наше произведение, и от тях по никой начин не можеш да се освободиш; но и от радостите си тогава, които съответствуват на тези страдания, не можеш да се освободиш. Те са собствено твои. Има тогава само един начин, в нас страданието и радостта се проявяват по някой път, за да се прояви една собствена наша радост, ние трябва да разделим радостта със страданието, тогава се проявява животът. Казвате може и без страдание в живота, но тогава трябва да съединим радостта и страданието. Казва: Всяко страдание трябва да изчезне. Но и всяка радост и тя трябва да изчезне. Има един живот, който може да се прояви без страдание. Но тогава животът ще бъде и без радост. Опишете ми тогава какъв ще бъде този живот без страдания и без радост. Представете си едно състояние и то следующето: тебе ти донесат най-хубавата дреха, каквато човешкият ум може да си представи. Вземат ти дрехата, тебе ни най-малко не ти мръдва лицето. Донесли я и я взели, и в едното, и в другото положение ти имаш едно и също състояние. В сегашното състояние, ако ти вземат дрехата, ти викаш, нещо ти мръдне от вътре, от това могат да ти прокапят и сълзи от очите ти. А след като ти дадат дрехата, ти се зарадваш в сърдцето си и ходиш да разправяш за това. Първото състояние се отличава по това, че като ти донесат дрехата и като ти я вземат, ти седиш в едно и също положение. Сега аз правя своите заключения, казвам, нему му е все едно дали му дават дрехата, или му я вземат, нему му е еднакво, не безразлично. Защото в безразличието, то е едно състояние пак на недоволство. Безразличието не е философия. В него все има едно вътрешно недоволство.

Понеже той е опитал веднъж горчивините и втори път той не иска да го лъжат, не иска да се оплита в същите страдания. Но все таки онзи не може да гледа спокойно, не че гледа безразлично, но не иска да се оплете, казва: Много пъти съм страдал от това. Безразлично ти е, значи, не искам да правя опит. А онзи, който има дрехата, той има друго състояние. Има едно състояние, дето човек и радостите, и скърбите не го интересуват. Но в неговото съзнание има една идея много по-висока, която поглъща неговия ум, че той на тези работи не обръща внимание. И той само погледне спокойно на това. На съвременен език мога да го изразя: тези хубавите дрехи, дайте ги на друг. Едно време аз ги желаех, не дойдоха на времето, пък сега ми са непотребни. Сега вече имам нещо много хубаво, по-високо от това, дайте тези дрехи на един, който може да се радва на тях, тъй както аз едно време. Това вече не е индиферентност. Този човек не е и безразличен, но в него има вече една друга радост. Той казва, дайте ги на друг. В него има най-голямото благо, което по-напред щеше да му бъде нещастие. Та казвам: Това е съотношение във вашия ум. Искам да ви наведа на мисълта; не можете да спрете в душата си вие едно желание, не да го изпъдите, няма какво да се изпъди то. Защото ако ви донесат най-хубавите дрехи, и вие ги хвърлите, и кажете: не ми трябват те, това

показва, че у вас има едно негодуване. На този, който ги носи, вие няма да си мръднете крака, нито окото, само ще му кажете: много са хубави тези дрехи, всичко това е много хубаво и добро, но дайте ги другиму. Казвам в християнството и всички тези модерни списатели, които пишат, те искат да изнесат тази идея на самопожертвуване, че като дойде нещо, ти да бъдеш готов да се откажеш от него.

Сега да ви преведа друг един пример на вас младите. Той е следующият. Представете си, че някоя млада мома се е влюбила в един отличен и красив момък, най-красивия момък, който съществува в света. Влюбила се е така, че сърдцето ѝ се е запалило от 4-те краища, и гори по всичките правила, от петите до главата, свети като свещ; но по едно стечение на обстоятелствата този момък е попаднал под углавно дело за престъпление и го осъждат на смърт. Но по друго едно стечение на обстоятелствата една княжеска дъщеря, на която бащата управлява цялата държава, се е влюбила в него и му казва, ако ти можеш да се сгодиш за мене, ще те пуснат. Тогава идват при тебе и ти казват: Какво искаш, твоя възлюблен да го обесят или да го пуснат жив? Да го обесят, значи, той ще остане верен на тебе, да го пуснат жив, той ще изневери. Другото положение. Ако го обесят, за тебе ще се констатира, че ти си един егоист, не разбираш закона на жертвата. Ти не искаш да пожертвуваш, а искаш той да пострада, а ти да не пострадаш. Във втория случай ще се опита закона на жертвата, да го пуснат жив, това показва, че ти си разбрал закона на жертвата, казваш, нека го пуснат макар и друга да го вземе. Аз само като го виждам, той като живее, мен ще ми бъде приятно. Питам ви сега, сестрите, вие какво ще направите? Ще пуснете ли момъка да живее, или искате той да умре? Вие сега ще кажете: Да живее! Е, хубаво. Това е външната страна, практически или материално изказана идеята. Но тази драма е, която постоянно става във всеки един от вас. Няма човек в света, в който това драматическо чувство да не става. Един факт, който е верен, във всичките линии е верен. Не в буквален смисъл, но в душата на всеки един човек се явява мисъл да го обесят ли, или да не го обесят, да го пуснат. Седиш ти и не можеш да решиш, да пожертвуваш ли нещо от себе си, или да оставиш това чувство. Много лесно е да кажеш: Нека живее, нека го освободят. Ама ще страдаш. Но страданието в този случай по-друго яче ще страдаш, това показва, че си разбрал закона на жертвата. По-добре е в този случай ти да страдаш, а той да бъде жив. Нищо повече!

Та казвам, всички вие сте призвани и в науката, и в разбиранията на живота на тази жертва. Вънка от това животът няма никакъв друг смисъл. Ако ти в дадения случай оставиш и този момък да бъде обесен, той може да си замине по своето предназначение, може да пострада както Христос е умрял на кръста, но същевременно това показва какъв егоистичен народ

бяха евреите и какво управление имаше римският народ. Кой днес може да похвали евреите за разпъването на Христа? Кой държавник днес може да похвали Римската империя? Следователно, фактът, че могат да обесят най-красивия човек заради нищо и никакво, това показва, че онези са станали едни егоисти, а Христос е станал един мъдрец. Следователно, ако ние не разбираме дълбокия смисъл на живота, ние не можем да бъдем идеално морални. Вече се изисква един нов морал. Та във всинца ви трябва да има един нов морал. Това е новият морал. Това са потребните очертания, това е, което се очертава сега в съзнанието на съвременното човечество. И всички списатели почват да нахвърлят известни линии в своето съзнание. И във вашето съзнание почват да се появяват тези идеи. Право е, че трябва да започне новият живот. А НОВИЯТ ЖИВОТ, ТОЙ Е ЖИВОТЪТ НА ЖЕРТВАТА. Най-правилното разбиране на жертвата е, когато разрешиш едно голямо противоречие в душата си. Вземете идеята за Бога, да служиш ли на Бога, или не? Да служиш ли на човечеството или не? Или да служиш ли на себе си или не? В този смисъл да служиш на себе си, това подразбира да служиш на Божественото у себе си. Ако ти не подразбираш да служиш на Божественото в себе си, тогава животът не може да бъде разбран.

Сега каква е основната идея? Да преведа конкретно. Аз обичам да бъда конкретен, не само символи. Какво подразбирам аз под момата и този момък? Следующето: Момъкът това е Божественото у тебе. Момата това си ти човекът. По едно стечение на обстоятелствата у нас всякога Божественото става жертва за нищо и никакво. По някой път Божественото у тебе е осъдено да го обесят. И от тебе зависи да го окачат ли или да го пуснат, да го освободят. Та това подразбирам, НИКОГА НЕ СТАВАЙТЕ ПРИЧИНА БОЖЕСТВЕНОТО У ВАС ДА ГО ОСЪДЯТ! Щом се е влюбила княжеската дъщеря в него, кажете: Нека го има тя. Щом тя го има, имаш го и ти. Та твоя идеал, доброто, което един човек има, и цялото човечество може да го има. И доброто, което един човек може да изгуби, и цялото човечество може да го изгуби. Това е закон. Когато Адам изгуби живота си, и цялото човечество изгуби живота си. Това е философия. Когато ние се стараем да спасим един човек или когато ние се стараем да внесем доброто в един човек, аз подразбирам, ако ние сполучим да внесем доброто в една душа, това добро можем да внесем и във всички души. И когато не сполучим да внесем доброто в една душа, ние никъде не можем да го внесем. Така трябва за разсъждавате. Та в дадения случай ви привеждам този закон и към вашия живот, сега специфично, понеже вие можете да кажете: Това са идейни работи. Законът има друго приложение. Ако ти не можеш да внесеш доброто в една твоя мисъл, ти никъде не можеш да го внесеш. Ако в своята мисъл можеш да внесеш доброто, тази мисъл ще мине във всичките твои желания и ти спасяваш себе си. Това е

вярно. За това всеки един от вас трябва да се стреми да внесе доброто в една своя мисъл, в една своя постъпка, и тогава това добро като влезе в тебе, то е една динамическа сила и това добро ще те спаси. Няма нужда ти да внасяш доброто във всяка една твоя мисъл, ти го внеси само на едно място и го остави, да се размножава. Да видиш как то се размножава. Така работят умните хора. А глупавите хора работят по другия начин. Умният човек когато иска да събере железни стърготини от земята, тури един магнит и изведнъж всичките стърготини се налепват, събират (се) на едно място, тури магнита на друго място и пак ги събира всичките. А глупавият човек ги събира едно по едно, и полека. Питам, кой има по-хубав начин? Кой метод е по-добър? Ти ще туриш първия метод. Като внесеш доброто в една своя мисъл, в едно свое желание, а това е един голям магнит, който събира всичко около себе си. И ти спестяваш и време, и имаш един органически закон.

Тогава каква е основната мисъл? (Да внесем доброто в една своя мисъл). Нека остане тази идея за доброто в мисълта ви. Това са границите, това е направлението на съзнанието. Аз ви говоря за една идея, която трябва да проникне в съзнанието на всинца ви. Сега всички се намирате в борба, в противоречие, казвам ви, този е един мащаб, който трябва да имате като мярка. Имаш каквото и да е противоречие, или каквото и да е страдание, спри се, ще застанеш на тази страна – не пожертвувай Божественото в себе си! ЗАСТАНИ НА НЕГОВАТА СТРАНА! Каквито и да са резултатите, няма да съжаляваш никога. Постъпиш ли по друг начин, през целия си живот ще съжаляваш и няма да видиш добро. Такъв е изводът.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА
ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

7,30 ч.с.

1930_09_07 Имам ястие
неделна беседа

ИМАМ ЯСТИЕ

„А Той им рече : „Аз имам ястие да ям, което вие не знаете.“
Йоана 4:32

Човек е свикнал на определените величини, на знайното. И като се определя за нещо, той казва: Това зная. Това трябва да зная! Под „знание" той разбира нещо, което е пред неговите очи, в негови ръце и под негова власт. Всяко нещо, което човек може да направи, то му се подчинява. Ето защо, хората вярват само в това, което могат да направят. Малко хора ще срещнете днес, които вярват в това, което не могат да направят. Вярата им в Бога е нещо неопределено в техния ум. Разположението им към своя народ е тясно свързано с техните интереси. Те обичат народа си дотолкова, доколкото могат да го използуват. Да вярваш в Бога, за да Го използваш, това не е вяра. Да обичаш народа си, за да го използваш, това не е обич. Да любиш ближния си, защото интересите ти диктуват така, и това не е любов. Днес го обичаш, а на другия ден пренасяш любовта си на друго място. Ти си генерал, който пренася действията си от едно място на друго. Такава любов е бойно поле. Двама души се обичат, но се сражават на бойното поле. Когато се говори за половата любов, аз имам пред вид мъже и жени, които се сражават. Някога жената побеждава, някога мъжът. Някога мъжът робува, някога – жената. Когато мъжът побеждава, светът е много красив за него; когато жената побеждава, светът е много красив за нея. Ако и двамата губят, светът е много лош. Така е било в миналото, така е сега, и така ще бъде.

Като изучавам хората, виждам, че те са недоволни не само от външния живот, но и от себе си. Смешно е, когато човек е недоволен от себе си! Той намира, че не е достатъчно силен, не е достатъчно богат или учен и е недоволен от себе си. Кой от кого е доволен? Как си обяснявате психологически недоволството? Как може да бъде човек недоволен от себе си? Недоволен си от себе си, но не можеш да се накажеш, както наказваш другите. Носиш едно хубаво гърне в ръцете си, но го изпуснеш, и то пада на земята, дето се счупва. Недоволен си от себе си, сърдиш се, но не можеш да се набиеш. – Защо не може човек сам да се накаже? – Защото виновникът е толкова тясно свързан с тебе, че като накажеш него, и ти усещаш същата болка, каквато и той усеща. И за да се примириш с виновника, ти казваш: По-добре да живеем с тебе в мир и съгласие,

отколкото да се сърдим един на друг.

Христос казва: „Аз имам ястие да ям, което вие не знаете." Под „ястие" Той разбирал знание. Силата на човека се заключава в това, което той не знае, както и в това, което хората не знаят. Питат: Кажи ми какво е твоето верую. – И аз не зная какво е моето верую. – В кой Господ вярваш? – Вярвам в един Господ, Когото и аз още не познавам. Някой казва, че познава Господа. – Смешно е да се мисли, че познаваш Господа. Не може да кажеш, че познаваш някой човек, а още повече да говориш за познаване на Господа. Да познаваш Господа, това значи Той да те слуша във всичко и да изпълнява всичките ти желания. Казваш, че познаваш царя. Готов ли е той да си даде подписа за всички твои желания? Ако е готов, познаваш го, и той те познава. Ако не е готов, за никакво познаване не говори. – Ама аз видях царя от прозореца и от балкона. – Това не е познаване. Ако твоята вяра е толкова, колкото познаването на царя, когото си видял от прозореца или от балкона, това не е никакво познанство, никаква вяра. – Ама аз имам пълна представа за Бога. – Досега аз не съм срещнал човек на земята с пълна представа и познаване на Бога. Изобщо, хората още нямат истинско понятие за Бога. – Как така? Нали човек е направен по образ и подобие на Бога? – Човек е направен от пръст и получил дихание на живот. Обаче, той още не е направен по образ и подобие на Бога. Онзи човек, за когото се казва, че е направен по образ и подобие на Бога, е Божественият човек, който живее на небето. В него живеят едновременно и мъжът, и жената в пълна хармония и единство. Той не е нито само мъж, нито само жена. Божественият човек слиза на земята само един път през 1500 – 2000 години, като Учител. В този смисъл, само Учителят е направен по образ и подобие на Бога. – Как е възможно това? Ние мислим, че човекът, изобщо, е направен по образ и подобие на Създателя си. – Какво мислите вие, това е друг въпрос. То не отговаря на реалността. Това, което човек предполага, е едно; това, което е същността, т. е. реалността, е друго.

„Аз имам ястие." Христос определя, в какво се заключава яденето, а именно, да вършим волята на Онзи, Който ни е пратил на земята. – Как можем да изпълним волята Божия? – Щом питаш, ти сам показваш, че още не си направен по образ и подобие на Бога. Направеният по образа на Бога, знае каква е волята на неговия Създател и точно я изпълнява. Неговата мисъл е насочена към това: всеки момент да изпълнява волята на своя Отец. – Кое е незнайното в моя живот? – Това, което те смущава. Ти се смущаваш как ще свършиш живота си. – Ще свършиш живота си както си го започнал. Ако си роден зле, зле ще свършиш; ако си роден добре, добре ще свършиш. Ако си роден по Божествен начин, Божествен човек ще бъдеш; ако си роден по човешки, като човек ще живееш и като човек ще свършиш. Не мисли, че ако си роден по човешки, можеш да станеш

Божествен човек. Това е невъзможно! Ако никога не си учил, не можеш да станеш учен или философ. – Аз съм роден учен. – Ако някога си учил, можеш да се родиш учен. Но ако никога не си учил, ще се родиш прост. Ученето е процес, който предшествува раждането.

„Аз имам ястие." Приготвянето на ястието е процес на развитие, при който се доставят онези елементи, нужни за храна на организма. В широк смисъл на думата „хранене", казваме, че силата на човека зависи, именно, от храната, която той приема, като органическа, психическа или умствена. Приемането на физическата храна е аналогично с приемането на умствената храна. Значи, между храненето и ученето има нещо общо. Знанието на ученика зависи от материала, който учителят му преподава. Ако учителят не предаде знанието си ясно и пълно, ученикът нищо не придобива.

„Имам ястие." Може ли всеки да каже така? Като е дошъл на земята, човек трябва да знае онези точки на своя живот, отдето може да излезе. Те са изходни точки на неговия живот. За да намери тези точки, той трябва да знае методите за проявяването на живота. Първият пропее, с който детето започва своя живот, е дишането. Преди да поеме първата вдишка, то е било в утробата на майка си. Там то се е хранило, без да диша. Майката е дишала, а то – яло. Майката вършила едновременно няколко процеса: работила, яла и дишала, а детето само се хранело. Има хора на земята, които в духовно отношение още не са родени. Те само ядат, без да дишат. Значи, те са още в утробата на майка си. Докато не дишаш, ти си само ембрио, още си в утробата на майка си, дето ядеш, без да дишаш и мислиш. – Колко време може човек да не диша? – Девет месеца. Ако на деветия месец гърдите му не се отворят и не поеме първата вдишка, той е осъден на смърт. Ако той пожелае да излезе малко по-рано или да остане малко по-късно в утробата на майка си, смъртта му е неизбежна. До девет месеца човек може само да яде и спи, без да диша и мисли. През това време, майката ще мисли за него. Обаче, дойде ли деветият месец, той е заставен сам да реши задачата си. Ако дойде при мене човек, още нероден, и ме пита, какво нещо е Господ, ще му кажа: Ти нямаш право да задаваш такъв въпрос. Нямаш право да мислиш за Бога. Аз ще мисля, ти ще ядеш. Аз ще вярвам, ти ще живееш. – Ами, ако аз искам да зная нещо за Бога? – Тогава ще излезеш от утробата на майка си. Ако си влязъл в деветия месец, можеш да излезеш навън. Колко месечен си? – На четири месеца. – Тогава ще седиш още в утробата на майка си и ще мълчиш.

„Аз имам ястие да ям, което вие не знаете." Тази мисъл няма почти никакво отношение към вашия живот. Някои хора имат детински вярвания и стремежи. Този стих крие нещо философско в себе си. Как ще

го разрешите, ако стремежите и разбиранията ви са детински? След всичко това, слушате една беседа като моята. Как ще я разберете? Ще кажете: Искаме да чуем нещо реално. – За нероденото още дете е реално да седи до деветия месец в утробата на майка си, да не вдига шум. Ако преждевременно напусне къщичката си, то трябва да има средства да плаща наем за друга къща. Ако напуснеш една къща, трябва да намериш друга, там да се преместиш. Докато си бил в майчината къща, тя е дишала за тебе. Сега трябва да дишаш сам, по специфичен начин. Докато е в къщата на майка си, детето е философ, само размишлява. Щом излезе вън от тази къща, то заплаква и се пита, какво да прави. Майката и близките около нея, като чуят този плач, веднага се разтичват, да помогнат на новия наемател. Не само майката се грижи за детето си, но всички очакват на тези малки плачльовци, дано те спасят света. Може ли майката да очаква спасението си от своя син? Това е все едно, тя да стои с вързани крака цели 30 години и да очаква да роди син, да порасне, да се изучи и тогава да дойде да ѝ развърже краката. През тези 30 години тя сама е могла сто пъти да развърже кракати си и да се спаси. Синът не се ражда, за да спасява майка си. Ако е въпрос за спасение, няма защо да се очаква на хората, те да спасят света. Само Онзи има право да спасява света, Който го е създал. Понеже Бог е създал света, само Той може да го спаси. Хората, родени на земята, могат само да участвуват в спасението на света, като сътрудници на Бога. Който се нагърби сам с тази работа, той поема товар вън от неговите сили. И да иска, той не може да свърши тази работа.

Христос казва: „Аз имам ястие." Това е Божествената храна, която Христос донесе на земята. Ако човек не намери тази храна, той не може да придобие вътрешно просветление, към което се стреми неговата душа. Каквато храна ядеш, такъв ще станеш. Този закон е верен и на физическия, и в духовния свят. Наблюдавайте животните, да видите, каква голяма разлика има между тревопасните и месоядните. Тревопасните са по-меки по характер от месоядните. Някога и те са малко груби, но това се дължи на животинската кръв, с която е напоена земята. Като пасат тревата, с нея заедно те всмукват тази кръв и стават груби. Кръвта се отразява не само на тревопасните животни, но и на хората. Ако на някоя нива е убито животно или човек, кръвта прониква в житото. И като ядат от това жито, децата на земеделеца, като по-нежни, заболяват. Не може животинската или човешката кръв, пролята насилствено, да не донесе лоши последствия за човека. Това е строг, неумолим закон на природата.

„Имам ястие, което вие не знаете." То е онази абсолютно чиста храна, свободна от всякакви примеси. Това е онази храна, която не съдържа нито капка кръв, не само от животни и хора, но даже и от най-малките животинки и насекоми. Чиста нива е тази, на която не е паднала нито

капка кръв. Жито, расло на такава нива, носи своето благословение. Не само това, но тази нива трябва да бъде орана с волове, към които господарят се отнасял добре, като към свои по-малки братя. Тези волове трябва да работят по 3 – 4 часа на ден, а не както сега, по цели дни. Човек трябва да внася своите чисти мисли в производството на храната, както и в цялото производство, изобщо. Каква мисъл внасят съвременните хора в производството и в индустрията? Те имат единственото желание да забогатеят, да придобият, колкото може повече печалби.

Днес, в основата на производството лежи човешката лакомия. Какво ще кажете за обувките, които носите на краката си? Те са направени от кожата на животни, чийто живот е отнет насилствено. Какво е вложило животното в момента, когато са отнемали живота му? Какво е внесъл онзи, който одирал кожите на животните, както и онзи, който щавил кожите? Какво са внесли фабрикантите и работниците, които са обработвали кожата? Какво е внесъл обущарят като шил обувките? Всички са внесли своето недоволство, че трудът им се използува и не се плаща добре. Всички са вложили още и желанието си за забогатяване. Какво ще ти допринесат след това лъскавите лачени обувки? Нищо друго, освен това, което е вложено в тях – лошите мисли и чувства на работниците. Няма да се мине много време, и тези обувки ще причинят някакво нещастие на онзи, който ги носи. Лъскави са обувките, но те носят нещастие за човека. Освободете се от обувки или от дрехи, изработени от недоволството на човека. Ще кажете, че това е суеверие. – Предпочитам да живея в суеверие, отколкото в невежество, което носи нещастие на хората. Не, във всичко, което изработва, човек трябва да влага своите чисти мисли и чувства, своите безкористни желания.

Съвременният живот трябва да се постави на идеална основа. Само така човек ще се домогне до абсолютната истина в живота. Ще кажете, че вие живеете в истината. Ако истината е във вас, отде идат нещастията и страданията в живота ви? Страданията на хората се дължат на недоволството, вложено в обувките, в дрехите, които те носят. Какво ще допринесе онзи нож, в който е вложена мисъл за убийство? Който хване този нож, непременно ще изпита желание за убийство. Няма да се мине много време, с този нож той ще убие себе си, или друг някой. Виждал съм как деца, недоволни и сърдити, вземат нож и режат обувките си. Те чувствуват лошата мисъл, вложена в ножа, и я прилагат към обувките си. Който работи ножове, трябва да влага в тях своите добри, чисти мисли. Като вземеш такъв нож в ръката си, да не изпиташ нито едно лошо чувство или желание. Нож, който върши престъпления, е осъден на страдания. Докато не се освободи от престъпната мисъл, да коли и убива, той ще минава през страдания и огън. На рало ще го превърнат, на мотика, на чук,

ще мине през страдания. Само така, той ще се изчисти и освободи от престъпната мисъл, вложена в него. Дали вярвате в това, което ви говоря, не зная. Аз не говоря, за да ви убеждавам, но изнасям факти и закони, които са неумолими. Това са закони на разумната природа и колкото да ги отричате, те указват своето въздействие върху хората.

Следователно, ще знаете, че както престъпникът носи наказание за извършеното престъпление, така и ножът му носи известно наказание. – Ама ножът е несъзнателен. – Все има някакво съзнание. Дали съзнанието е вън от него, или вътре, не е важно. Казват, че камъните нямат съзнание. Според мене, те са в положението на спящи същества, някога работили, а сега спят дълбок сън. – Кога е било това? – Преди милиарди години. Може да вярвате в това, а може и да не вярвате – свободни сте. Вярно е, че сега камъните нямат съзнание. Те не са адепти, но са спящи, разумни същества. Де е съзнанието на спящия човек? В него присъства само нисшето, животинско съзнание. Де е онова съзнание, което мисли и чувствува? Тялото виждаме, но де е разумният човек, де е висшето му съзнание? Като стане от сън, човек е вече съзнателен, започва да мисли и чувства. На същото основание, казвам, че днес камъните спят, за да се събудят някога, в далечното бъдеще. Понеже това време е далечно, ние имаме право да ги чупим, да си градим къщи с тях. Какво ще стане с вашите къщи, ако един ден камъните поискат телата си назад? Тогава вие ще останете на въздуха, както ледът, който се разтопява и водата, която се изпарява и превръща в пара. Всяко същество, на което сте отнели тялото, някога ще си го иска назад. Може да вярвате в това, може и да не вярвате. Ако се ползувате от тази мисъл, приемете я. Едно трябва да знаете: Не взимайте чуждото. Ако ви се налага да го вземете, върнете го назад, преди още господарят да си го е поискал. Като се върне той, да намери тялото си, или вещите си на място. Не използувайте нещата без позволение.

„Имам ястие да ям, което вие не знаете." Яденето е съзнателен процес. Ще ядеш съзнателно, за да се ползуваш от това, което си приел вътрешно. Само тогава имаш право да ядеш от тялото на едно същество, когато неговото съзнание работи в по-висок свят. Един ден, когато това същество се върне в този свят, то ще възстанови тялото си. Тогава и тези, които са го използували, ще бъдат на по-висока степен на развитие. Един ден вълкът и мечката ще се откажат да ядат месо. Ще дойде ден, когато птиците, овцете, прасетата ще се повдигнат на по-високо стъпало. Тогава никой не ще може да ги коли и убива, никой няма да ги яде. Закон е: Който страда, той има условия да се развива. Ако не страдаш, дълго време ще тъпчеш на едно място. Добрите хора прогресират, а лошите остават на едно място. Вълкът всякога ще си остане вълк, а овцата има условия да се развива. Грешният всякога ще си остане грешен, а праведният ще се развива, ще върви от

слава в слава. Грешния го очакват страдание и смърт, а праведния – радост и веселие. Грешният губи и това, което има, а праведният постоянно придобива. Това е неумолим закон. Ако не знаеш как да ядеш и се задоволяваш с храна, каквато ти попадне, смърт те очаква. Аз съм за Божествената храна. Ти ядеш нечиста храна и после казваш: Имам големи знания. – Какво знаеш? Да събереш двама млади, да образуват семейство. Те ще живеят по човешки, както ти си живял. После какво ще стане с тях? И двамата ще умрат. Друг е въпросът, ако двама души се съберат да живеят по Божествен начин. Тогава и двамата ще бъдат здрави и ще живеят щастливо.

„Имам ястие." – Какво ястие? – Божествено. Докато се храниш с Божествено ястие, ти си безсмъртен. Щом престанеш да се храниш с такова ястие, ти влизаш в смъртта. Съвременните хора се стремят към изобилна храна; те мислят, че всичко се заключава в изобилието, в многото ядене. От много ядене и пресищане, човек затлъстява. Кой човек, като се хранил много, е продължил живота си и придобил безсмъртие? Ще кажете, че на великите хора правят паметници и така обезсмъртяват името им. Питайте, какво ще кажат великите хора за своите паметници. Като дойдат отново на земята, те ще кажат: Махнете паметниците! Ето, ние сме пред вас, живи паметници. Четете по нас. Хората четат по каменните паметници, оттам искат да получат знания. Питам: Кей паметник е по-важен – живият, или мъртвият? За предпочитане е да четете по живия паметник и от него да се учите. Ако днес дойде Христос, веднага ще Го питат: Кой си ти? – Аз съм Христос. – Не те познаваме. Ние знаем, че Христос живя преди две хиляди години и Го разпнаха. Ти си самозванец, не те познаваме. Религиозните познават онзи Христос, Който живял преди две хиляди години, а не познават този Христос, Който иде вече в света, да работи между тях.

Ще приведа следния разказ. На един царски син предложили три моми, да си избере от тях за жена, която му хареса. Едната била овчарка, най-красивата мома, която той срещнал в живота си. Втората била най-богата в царството. Третата била много грозна, но от царски произход. На първата мома било предсказано, че който се ожени за нея, ще го обесят. На втората било предсказано, че който се ожени за нея, ще бъде щастлив. Стои момъкът, поглежда ту към богатата, ту към красивата и си казва: Обичам красивата, но бесилка ме чака. Не мога да се оженя за нея. За богатата си мисли: Богата е, всичко има, но за нея не мога да се оженя. Поглежда към грозната и си мисли: Грозна е, но с нея ще имам най-добър живот. Ще се оженя за нея.

Вие всички сте оженени за грозната царска дъщеря. Аз разглеждам

женитбата в широк смисъл, като връзка между души. Всички знаете, кое е хубаво и красиво, но смърт ви чака там. Всички знаете, що е богатството, но робство има там. Всички бягате от грозотата, но си казвате: Няма какво да се прави, с нея ще се свържа. – Какво ще правите, сами сте разрешили този въпрос.

Ще приведа още един разказ. Говори се за далечното минало. Един царски син, на име Ацек, ходел често на лов, дето срещнал една млада, красива овчарка и останал при нея, заедно да пасат овцете. Така прекарал той три-четири години. Един ден царят изпратил свои доверени хора при него, със следното предложение: Ако останеш при овчарката, ще те лиша от всички права и условия да се развиваш. Така ще си останеш завинаги овчар. Ако се върнеш при мене, ще те оженя за царска дъщеря, ще станеш цар и ще се ползуваш с всички права и привилегии. Избери едно от двете и отговори, кое предпочиташ. Той извикал овчарката при себе си и казал: Дойдоха хора от страна на баща ми, да ми предложат две неща: или да се върна при баща си, или да остана при тебе. Ако се върна при баща си, цар ще стана; ако остана при тебе, овчар ще бъда. Оставам на тебе да разрешиш този въпрос. Каквото кажеш, така ще направя. Тя го погледнала в очите и му казала: На полето няма нужда от двама овчари. Един е достатъчен. Двама овчари не могат да пасат овцете. Върни се при баща си. Между цар и овчар могат да съществуват само приятелски отношения. Както виждате, овчарката разрешила правилно въпроса. Значи, двама овчари не могат да работят при едни и същи условия. Пренесете този пример и във вашия личен живот. Всяко нещо се осмисля, когато се пренесе във вътрешния живот на човека.

Някой може да ми възрази с думите, че с един вол не се оре. Не, с един вол и с един кон може да се оре. С колко волове, или с колко коня се впряга тракторът? Някъде в северна България впрягат не само два, но три-четири вола, и така орат. Както виждате, днес традициите падат. Не само по един начин се разрешават трудните въпроси. Ето, и млекопитаещите, които са близко до човека, и те не можаха да разрешат своите задачи. Даже и хората не могат да разрешат задачите си. Хората говорят за свобода, а се ограничават едни други, и животните ограничават. Когато се говори за свобода на човека, имам пред вид онези ограничителни условия, в които той сам попада. Ето защо, трябва да дойдат разумни същества, по-напреднали от човека, да разрешат трудните му задачи. Учителят решава трудните задачи на ученика. Ако не е Учителят, сам ученикът нищо не може да направи. Заблуждение е да се мисли, че може без Учител. Като възприема и прилага даденото от Учителя, ученикът може да го стигне. Но без Учител нищо не може да постигне. Да мислите, че без Бога и без вяра в Него може да постигнете нещо, вие сте на крив път. Да мислите, че без

любов може да имате живот, вие сте на крив път. Животът без любов не се постига. Знание без светлина не се постига. Светлината е необходима разумна сила, без която нищо не може да се постигне.

Някой казва: Аз няма да стана светия? – Какво означават тези думи? Кога няма да станеш светия? Има условия, при които, искаш - не искаш, ще станеш светия. Ти се намираш тогава в положението на онзи селянин от варненските села, който бил опопен от жена си. Това било в турско време. Мъжът бил работен човек, но не му вървяло. Тя постоянно го карала да се заеме ту за една, ту за друга работа. Но той не се съгласявал, като казвал, че тази работа не била за него. Един ден жена му решила да го опопи. Облякла го с едно женско джубе, дала му китка босилек, в едната ръка, и котле с вода, в другата, и му казала: Слушай, аз намерих един лесен занаят за тебе. Ще тръгнеш из селото и когото срещнеш, ще ръсиш с китката - все ще ти турят нещо в котлето. Така станало. Да, но това може да стане с двама-трима души. Ако всички хора тръгнат с китка в ръка да ръсят, кой на кого ще дава? Това е частично схващане. Съвременните хора не могат да постъпват така. Сега аз правя следното заключение. Само разумната жена може да постъпва така, и то само за даден случай. Много от човешките вярвания, мероприятия, закони, проекти, приличат на разбиранията на тази попадия. Тя казала, че този занаят е лесен, но това може да става само до известно време. После законът вече не работи.

„Аз имам ястие." – За какво ястие се говори? – За Божественото. Значи, потребна е онази, истинска Божествена храна, която внася нов импулс в човешкия живот. Само така, той може да мине от потенциално състояние в кинетическо. Потенциалното състояние в живота представя спящото състояние на съществата, а кинетическото състояние е действието, т. е. дейността на тези същества. В човека има потенциално и кинетическо съзнание. Ако в неговото съзнание, в даден момент, няма никакъв импулс, който да превърне потенциалната енергия в кинетическа, човек остава в положението на спящо същество. – Защо е така? – Защото силата на човека се крие в правата мисъл. Правата мисъл е кинетическа енергия. Тази мисъл не е само за един произволен момент, но и когато се касае за разрешаване на известен въпрос. Казваш: Много време мислих – Мисленето не е дълъг процес, то става моментално. Мисленето е кратък момент, а разработването на мисълта е продължителен процес. Разработването, като процес, наричат мисъл. Мисленето, обаче, става моментално.

Като мисли дълго време и не може да разреши задачата си, човек отправя мисълта си в подсъзнанието, дето се разрешава. Разказват следния случай за един учен. Цели две седмици той решавал един въпрос, мислел ден и

нощ върху него, но не могъл да го реши. Най-после, той престанал да мисли върху задачата си. Една сутрин станал от сън и учуден, видял, че задачата му била решена. Който не знае, как работи подсъзнанието, ще каже, че някой дух решил задачата вместо него. Не е така. Като препратил мисълта в подсъзнанието си – склад на човешките опитности и знания – той станал от сън с готова вече задача, която сам написал в тетрадката си.

Един обущар от Софийско разправял една подобна опитност. Всяка сутрин, като влизал в работилницата си, намирал по един чифт нови обувки, закачени на стената. Той се чудел, кой изработва обувките. Много просто – сам той. През нощта, когато всички спали, той отивал в работилницата си, ушивал един чифт нови обувки и се връщал отново вкъщи, дето продължавал съня си. Това показва, че в човека се крият мощни, незнайни сили. Незнайното в човека работи постоянно в неговото съзнание. Хората проявяват своите обикновени сили, понеже не вървят в Божествения път, дето работят живите, мощни сили. Свържете се с незнайното, което се проявява чрез подсъзнанието. Един офицер ми разправяше една своя опитност, през време на общоевропейската война. Като бил с войниците си на бойното поле, един вътрешен глас му прошепнал: Слушай, в един час най-много, трябва да се оттеглиш от това място. Изчисти добре мястото и отстъпи назад. Той послушал гласа и се оттеглил далеч от определеното място. Какво се случило? Неприятелят започнал да бие точно там, дето стоял офицерът с войниците си. Ако не беше се оттеглил, нямаше да остане жив нито един войник. Значи, вътрешното съзнание в човека, т. е. подсъзнанието му, решава и най-мъчните задачи. Офицерът не могъл сам да реши, да остане ли на бойното поле, или да отстъпи. Ще кажете, че това е халюцинация. Не, халюцинацията не решава въпросите. Има нещо разумно в човека, което решава и най-трудните задачи. То е Божественото начало в него. Който слуша гласа на това начало, всякога успява. Божественото говори абсолютната истина, без никакво изключение. Дали си прост, или учен, земеделец, или учител, незнайното се проявява у всички по един и същ начин. Уханието на Божественото се предава еднакво на всички хора.

Христос казва: „Аз имам ястие." Тази е храната, която носи живота. Тя създава правата, истинска мисъл. Като ми говори някой, аз наблюдавам, истината ли говори, или празни думи, да се намира на работа. Той казва: Както мисля, така говоря. – Може да говори, както иска, но мисълта му е обикновена. Истината не се доказва. Тя не търпи никакви доказателства. Например, срещаш ме в тъмна нощ и казваш, че не ме познаваш; важно е, че си изгубил пътя – там е истината. Аз нося една тайна в себе си, с която мога да спася положението. Достатъчно е да драсна една клечка кибрит, за да осветя пътя ти. Значи, истината е в светлината. С едно цъкане на

клечката запалвам свещта и казвам: Върви сега пред мене, пред светлината; аз ще вървя след тебе. Понеже аз вървя по пътя на светлината, и ти ще вървиш с мене. Свещта е само за тъмнината, през тъмната нощ. Щом изгрее слънцето, и светлината озари всичко около себе си, свещта не е нужна. При слънцето, при този голям светия, ние, обикновените хора, събличаме дрехите си и вървим по осветения път. Когато казваш, че не искаш да станеш светия, разбирам, че си вън от светлината. Казваш, че едно време и ти си бил светия. Питам: Защо едно време си бил светия, а сега не си? Това значи, че, като светия, ти си носел нещо в ръката си, което може да изгори окръжаващите. В такъв случай, по-добре да не си светия, да бъдеш свободен, свободно да махаш ръцете си. По-незавидно положение от това на светията няма. Кой как дойде при него, все иска нещо: това дай, онова дай; това кажи, онова кажи. Помоли се за този-за онзи. Цял живот светията трябва да коленичи, да се моли за този - за онзи. Като се скъсат панталоните му, и коленете му се оголят, всички казват: Нищо от това, Бог го слуша и с окъсани дрехи. Нека се моли!

Аз изнасям фактите, както са. Не е лесно положението на светията. Някои са тръгнали по пътя на светиите. Нека ходят след тях, не е лошо, но е трудно. То не е все едно, да те закачат на стената, като икона в черквата. Истинският светия трябва да коленичи, да напише имената на тези, които искат да им помогне. Ако не държи този поменик пред себе си и не се моли за тях, ще го държат отговорен. И светията носи отговорност, ще го мъмрят отгоре.

Да се върнем към думите на Христа: „Аз имам храна, която вие не знаете." Тази храна е разумното Слово Божие, което като влезе в човека, внася разширение, светлина, сила, благородство и всички добри подтици. Дойдете ли до закона на храненето, ще намерите истинската храна, и ще разрешите един от важните въпроси. Ето защо, търсете незнайното в света. Докато търсите само знайното, обикновеното, почестите, уважението на хората, това нищо не допринася за вашето развитие. Напротив, всичко това ви спъва. Някога и любовта на хората може да ви спъне. Възлюбеният ти казва: Сега имам работа, иди си, не стой при мене да ми пречиш. Всяка любов, която ограничава човешката дейност, не е любов. Може ли да ограничиш човека да не яде? В Божествения свят няма пост. На физическия свят, обаче, пост съществува. Ако постиш на земята, светия ще станеш; ако постиш на небето, грешник ще станеш. Значи, на небето законът е обратен. Докато си на небето, ще ядеш; ако си на земята, ще постиш, светия ще станеш. Ако живееш по Божествен начин, няма да постиш; щом живееш по човешки, ще постиш. Бог ще те повика на небето и ще каже: Сега и двамата ще ядете. Ако кажеш, че не искаш да говориш за Господа, това показва, че си в пост. Ти си отворил книгата за слизане

отгоре и четеш по нея. Време е да отвориш Божествената книга и да започнеш да ядеш. Животът на земята и на небето са диаметрално противоположни. Ако на земята постиш, това е благословение; ако на небето постиш, това е престъпление. Докато си на земята, ще събираш; щом влезеш в небето, ще раздаваш. И едното, и другото е благословение. Ако събираш, на земята си – забогатяваш; и обратно, ако даваш, на небето си – забогатяваш. Който дава на небето, забогатява; който събира, обеднява. На земята е обратно: който дава, осиромашава; който събира, забогатява.

Казвам: За да се разбере животът, нужни са две противоположни гледища. Без тези разбирания, развитието на човека остава необяснено. Не питайте, защо е така, а не иначе. Това е неразрешен въпрос. Твоя задача е да изпълниш още днес Божията воля, а защо тя е такава, не питай. Това ще разбереш след години. Ако искаш да разбереш този въпрос още сега, пи глас, ни услишание. – Защо страдам? – Това може да разбереш едва в бъдеще. Сега, каквито обяснения и да ти се дадат за страданията, пак ще страдаш. Един ден ще разбереш, защо страдаш и може ли без страдания.

„Аз имам ястие да ям." Желая и вие да имате такова ястие, да изпълнявате волята Божия. Отсега нататък ви предстои да изучавате положителното знание. И сегашното знание е добро, но трябва да бъдете в положението на ученик, който минава от едно отделение в друго, от един клас в друг; от настоящето към бъдещето, дето има една велика наука, велик живот. Досега нищо не съм ви говорил за тази наука, защото не искам да се опорочава. Тази наука е за любещите души. Търсете красивото, което Бог е вложил в душата на човека, а не погрешките му. Погрешките са дело на самия човек. Достатъчно е да погледнете лицето на човека, за да видите погрешките, който направил той. Лицето на човека е хронологическа книга, тялото – също. На тези книги са написани всички аномалии в човека, от памтивека досега. Също така е написано, как е създадена една човешка душа, как се е развивала, какви перипетии е минала през хилядите и милиони години на своето съществуване. Тези книги са архивата на човешкия живот. Апостол Павел казва: „Ако се разруши този дом, ще се направи неръкотворен. Засега тези книги са необходими. Но един ден, когато минете през новата област, не ще бъде нужно да знаете, как сте грешили, как сте падали и ставали. Тогава ще знаете причините на тези явления. Сега вие се страхувате само от последствията. Който греши, не знае, как да се пази. Той всякога ще греши и ще минава от една форма в друга. Знаете ли, на какво прилича неговото положение?

Един евреин от варненско пътувал през една гора. Той носел със себе си торба, пълна със злато. Страхувал се да не го нападне някой разбойник и

да го обере. По едно време, той видял в гората един турчин, който се молел на Бога. Евреинът помислил: Ето един човек, който ще ме запази – мога да разчитам на него. Той се приближил при турчина и му казал: Виждам, че си набожен човек. Искам да ми направиш една услуга. Моля те, да ми поносиш малко торбата, пълна със злато, защото ме е страх да не ме оберат крадци. Разчитам на тебе. Турчинът взел торбата с парите и тръгнали заедно. Като дошли до едно място, дето гората се сгъстявала, турчинът вдигнал пушката си, насочил я към евреина, и му казал: Хайде, час по-скоро да си вървиш! – Какво е това? – запитал евреинът уплашен? Аз разчитах на тебе, като набожен човек, а ти излезе разбойник и крадец. – Върви и не питай! Да се моля на Бога, това е моя длъжност, а да обирам хората, това е мой занаят.

Положението на сегашните хора е подобно на това на евреина, който дал парите си на други, да му ги пазят. Но те изчезват заедно с парите. Вярващият, който се моли на Бога, пръв той ще ви обере. Той ще вземе торбата с парите и ще ви накара да си вървите, отдето сте дошли. Ако очаквате на турчина да запази парите ви, вие сте на крив път. По-добре, служете си със сегашните методи. Вложете парите си в някоя банка, срещу известна лихва. Банката за тебе е спасителка. Това се отнася до онези, които разбират живота. Онези, които не го разбират, за тях е нужно знание. Изкуство е да живееш. Не може да се каже, че не сте дошли до това изкуство, но животът трябва още да се изучава. Аз наричам изкуство да живееш, като влезеш в някой град, да не чуеш нито едно мърморене, да не видиш нито една сълза. Дето минаваш, да срещаш само доволни и щастливи хора. Можете ли да намерите такива хора из целия свят? С това ние не можем да се похвалим. Навсякъде по света има страдания, сълзи и нещастия.

Сега, на всички предстои сериозна и мъчна работа – не само учене, но и служене. Ще кажеш, че искаш да служиш на Господа. Той ти казва: Вземи мотиката и иди да копаеш. – Никога не съм копал. – Ще вземеш мотиката и ще отидеш да копаеш! Ще копаеш царевица. – Ще се изприщят ръцете ми. – По-добре да служиш и копаеш, отколкото да не копаеш. В касата си имаш пари, ще вземеш хиляда лева и ще отидеш в крайния квартал, дето има една бедна вдовица, която от десет години работи за Бога и се моли. Ще ѝ дадеш тези пари и ще кажеш, че Бог чул молитвата ѝ. Ако се откажеш да изпълниш волята на Бога, Той ще ти вземе парите и ще ги даде по някакъв начин на бедната вдовица, но ще те лиши от своето благословение. И цар да си, ако се откажеш да изпълниш волята на Бога, Той ще те свали от престола и ще те постави на мястото на бедната вдовица, а нея – на твоето място. Дали вярвате в това, или не, то е друг въпрос. – Ама как мога да зная, каква е Божията воля? Най-напред ще се

учите да знаете, а после ще изпълнявате Божията воля. Не казвам да изпълните волята на Бога, когато не сте уверени в това, но когато се убедите. В такъв случай, вие ще бъдете като търговец, който е направил една сделка правилно и знае, че от нея ще спечели няколко милиона. Следователно, който е изпълнил Божията воля, знае, че печели. Ако не печели, той не е изпълнил волята на Бога. Ако чувствувате в себе си, че сте придобили нещо, вие сте изпълнили волята Божия. Ако вътрешно си спечелил, операцията или сделката е правилна; ако външно си изгубил, сделката ти е Божествена. На физическия свят е обратно: ако печелиш външно, сделката ти е правилна; ако печелиш вътрешно, сделката ти в Божествения свят е правилна. Щом губиш вътрешно, ти си на физическия свят. В материално отношение, сделката ти е правилна, защото външно печелиш.

„Имам ястие, което вие не знаете." – По какво ще позная, че съм ял от Божественото ястие? – Ще имаш толкова съзнателна вътрешна придобивка, че няма да се нуждаеш абсолютно от никакви доказателства.

2. Беседа от Учителя, държана на
7 септември, 1930 г. София – Изгрев.

1930_09_10 Отличителна черта
лекция пред общия окултен клас

ОТЛИЧИТЕЛНА ЧЕРТА

> Само проявената Божия Любов, само проявената Божия Мъдрост, само проявената Божия Истина носят пълния живот.

Коя е съществената черта, която отличава човека от другите живи същества? Казано е, че човек е направен по образ и подобие Божие. Това трябва да се докаже. Кога се доказват нещата? Когато човек не е бил очевидец. Ако е бил очевидец на нещо, никакви доказателства не са нужни. Следователно само ония неща се нуждаят от доказателства, които не сме видяли; всички неща, които сме видяли, не се нуждаят от никакви доказателства. Казвате за някой човек, че е добър. Видели ли сте неговата доброта? Ако сте я видели, няма нужда да я доказвате; ако не сте я видели, трябва да я докажете. Тъй че всяко нещо, за което говорим, трябва да е добре обосновано и доказано. Казвате, например, че даден човек е религиозен, а друг – светски; един е богат, а друг – сиромах; един е учен, а друг – прост; един е здрав, а друг – болен. Кои са отличителните черти на религиозния и кои – на светския? Кои са отличителните черти на богатия, и кои – на сиромаха? Кои са отличителните черти на учения и на простия, на здравия и на болния? Не е достатъчно само да докажете, че някой човек е учен, но трябва да обосновете неговата ученост. Ще кажете, че е учил математика. Какво от това, че е учил математика? Ако наистина е учен, знае математика, нека изчисли за колко време известен човек може да свърши дадена наука, при какви условия ще свърши, как ще свърши и т.н.

Когато е създавал света, Бог е предвидил и изчислил всичко математически, до най-малките подробности. Той има формула за всеки човек, от създаването му до края на неговия живот. Бог е определил строго математически какво ще стане с всеки човек. Той познава всичките добродетели и всички слабости на човека. Той знае неговите мисли, чувства и постъпки от начало до край. Как е предвидено това, то е друг въпрос. Важно е, че всичко е предвидено и математически изчислено. Предвиждането подразбира знание. Да предвиждаш нещата, значи да ги обгърнеш отвсякъде. Обаче човек може да обгърне само това, което е вън от него. Всичко, което е вътре в него, не се обгръща, но само по себе си се определя. То произтича от самия човек, от неговата вътрешност. Следователно, ние казваме, че Бог обгръща нещата и ги определя. Той ги вижда, познава и разполага с тях и външно, и вътрешно. Обаче човек няма такива възможности. Като ученици, вие трябва да мислите по въпроса коя

е отличителната черта на човека и сами да си отговорите. Къде е човекът? Някои казват, че човек се намира в тялото си. Други казват, че човек е в очите. В края на краищата и едните, и другите виждат, че човек не е в очите, не е в никой от удовете на тялото си, но все пак е в тялото. Къде, обаче, е човек? Човек не е в тялото си, а при това без тяло не може.

Духовният и религиозният казват, че човек живее в душата си. Къде е мястото на душата? Докато човек е жив, душата била в него. Като умре, душата го напускала. Къде е била по-рано, къде отива след смъртта на човека, никой нищо не знае. Когото и да запитате по този въпрос, той или ще отрече съществуването на душата, или ще каже, че не знае къде живее тя. Някой казва, че виното не е в чашата, а при това вдига чашата и изпива виното. Ако виното не е в чашата, как може да го изпие? Това е преносен израз, който дава друг смисъл на нещата.

Пак ще ви задам въпроса: Къде е човекът? Къде е неговата ученост? Всеки може да каже за себе си, че е учен човек, но къде седи неговата ученост? Ще кажете, че учеността е постижение, което все повече се разширява и увеличава. То е все едно да имате един човек, който обикаля около известен център. Ако първата година обиколи този център един път, втората година го обиколи два пъти, третата година три пъти, докато дойде до положение да направи 365 обръщания в една година, какво сте постигнали с ускоряване на движението? Все се постига нещо. Такова нещо е учеността. Всеки ден човек прибавя по нещо ново към знанията си, към своята ученост. Така търговецът увеличава печалбите си. Онзи, който работи върху своето физическо развитие, увеличава силата си, като прибавя всеки ден по известно количество тежест на гърба си. Ако някога е носил един килограм, той постепенно увеличава тежестта, докато дойде до 100 килограма. Ако е на сушата, това тегло може да се увеличава без да причини някаква пакост на човека. Обаче влезе ли в морето, и тежестта на гърба му се увеличава, той ще отиде на дъното, откъдето не може да се върне. Какво е постигнал с това? Не само че нищо не е постигнал, но той е изгубил живота си.

Тъй че, когато казваме, че учеността прави човека съвършен, трябва да знаем за каква ученост се говори, за външна или за вътрешна. Ако човек иска да стане външно учен, той увеличава товара на гърба си и без да забележи, достига дъното на морето. Ускоряването на процесите, увеличаването на тежестите не водят към съвършенство. Покажете ми днес един човек, който да е придобил знание, сила, богатство и да е станал щастлив. Соломон, един от великите мъдреци на древността, след като придобил много знания и мъдрост, вместо да бъде щастлив, станал нещастен. Най-после, той казал: „Начало на Мъдростта е страх Господен“.

Значи, за да стане учен, мъдър, човек трябва да се страхува от Господа.

Защо Соломон е дошъл до това заключение? Защото видял, че за всяка крива постъпка носи отговорност пред Бога. Кога трябва човек да се страхува от Бога? Когато греши. Това значи: Страхувай се от греха! Не изисквайте от Бога да удовлетворява вашите желания. Не Го правете участник във вашия личен живот. Опитате ли се да Го привлечете на своя страна, Той ще пръсне желанието ви върху вас и вие сами ще се нараните. Желанията на човека са подобни на бомби. Не знае ли как да работи с тях, те ще избухнат пред него и ще го ранят в главата, в очите, в ръцете или краката. Кой каквото прави, добро или зло, пръв ще опита последствията на своите постъпки, а после другите хора. Ако прави добро, човек пръв ще почувства аромата на постъпката си. Доброто е цвят, който се разцъфтява в ръцете на онзи, който му дава условия да живее.

Казано е в Писанието: „Който върши зло, той е непостоянен във всичките си пътища“. Много от съвременните хора се поддават на злото и после казват, че всичко знаят. Те знаят едно нещо, че са непостоянни в своите постъпки. Какво постоянство е това, днес обичаш едного, утре не го обичаш? Днес го гледаш мило, с разположение, а на другия ден – с крив поглед. Слушате някой да се оплаква, че го погледнали с криво око. Направете изчисление, математически и геометрически, да знаете, кой поглед е крив и кой – прав. Ще кажете, че кривият поглед може да се мери с острия ъгъл. На всички е известно, че острият ъгъл има големина от 0 до 90 градуса. Значи, кривият поглед може да бъде равен на 1, 2, 3, 5, 10, 15 до 90 градуса. Човек трябва да престане да се занимава с острите ъгли в живота си. Продължава ли да се занимава с тях, той ще бъде в положението на жаба, която крякa в блатата. С тази философия човек не може да отиде далеч. Той не може да се ползва от уважението и почитанието на своите близки. Някой лъже, върши престъпления, а разчита на любовта на хората. Ако хората от любов го търпят, това е друг въпрос, но лъжата и престъплението си остават. И Любовта си остава неизменна. Любовта е едно нещо, а грехът и престъплението – друго. Те не се влияят едно от друго.

Като се говори за известни понятия, вие трябва да ги разглеждате в широк смисъл. Например, има престъпления, които се отразяват върху цялото човечество. Такива престъпления поставят преграда между човешкото и Божественото. Те са в състояние да произведат катаклизъм в цялото Битие. И доброто може да причини същите резултати. Има добри дела, които се отразяват само върху частите, но има добро, което действа върху цялото човечество, върху цялото Битие. Даде ли ход на това добро в себе си, човек става врата, проводник за Божественото. В този смисъл зло наричаме всяко

противодействие на Божественото, а добро – всяко съдействие на Божественото. Злото подразбира отказване на човека да върши волята Божия. Доброто пък е изпълнение на волята Божия. И тъй, като изпълнява волята Божия, като дава път на Божественото в себе си, човек дохожда до реалността на нещата. За да познаете дали живеете в реалния свят, вижте менят ли се нещата около вас. Ако любовта ви всеки ден се изменя, вие не сте в реалния свят. Ако любовта ви към хората, към Първата Причина се мени, и те ще изменят своята любов към вас. Сегашните хора живеят в преходен свят: днес се влюбват, на другия ден се разлюбват. Където има влюбване и разлюбване, там не е истинската любов. Това са чувства, разположения, настроения, които имат материален характер. Обичате приятеля си, доволни сте от него, докато ви дава пари, докато ви услужва. Щом престане да ви услужва, и любовта ви изчезва. Любовта не търпи никакви материални връзки и отношения. Тя е създала материалния свят, вследствие на което стои над всичко в света. Любовта не се подкупва нито от знанието, нито от богатството, нито от красотата на човека. Следователно, ако обичаш някого, обичай го такъв, какъвто е, а не заради знанието, богатството или красотата му. Ученият може да изгуби знанието си и да оглупее. Богатият може да осиромашее. Красивият може да погрознее. Значи, ако сте ги обичали за техните качества, трябва да престанете да ги обичате. Това не е любов. Любовта е неизменна. Докато живее на физическия свят, човек е изложен на изненади: греда може да го удари по главата, керемида може да падне от някоя къща, пияница може да го удари с камък. Какво ще остане от знанието на човека след такъв удар? Той може да изгуби знанието си и да оглупее. Има удари, от които човек поумнява, но има и такива, от които оглупява.

В древността един от окултните учители изпратил двама от учениците си в града, да придобият някаква опитност. Като вървели по пътя, те срещнали един от езическите жреци и му казали: „Сине дяволски, къде си тръгнал? Защо напусна капището си?“ Жрецът ги погледнал, дигнал тоягата си, ударил ги с нея и ги повалил на земята. След това жрецът срещнал учителя на двамата ученика. Последният го поздравил с думите: „Добър ден, братко! Къде отиваш?“ – „Не зная дали мога да се считам твой брат, понеже преди малко ударих по една тояга на двама твои ученици и ги повалих на земята.“ – „Нищо, ти си им дал добър урок. Аз ги изпратих затова, именно, да получат добър урок и да придобият една опитност.“

Като не разбират законите на живота, мнозина се запитват защо е позволено на дявола да измъчва хората и да им създава страдания. В живота и дяволът е необходим, защото дава добри уроци на хората, учи ги на ум, да знаят какво да говорят. Дяволът е длъжностно лице, назначен на държавна служба. Ако върши задълженията си, както трябва, той дава

добри уроци на хората. Обаче понякога дяволът преувеличава задълженията си, вследствие на което прави грешки и престъпления, заради което и той не може да се освободи от отговорност. Има кой да го съди. Министър да си в една държава, ти пак носиш отговорност за делата си. Нарушиш ли реда и порядъка в държавата, ти непременно ще бъдеш съден от по-висока инстанция, а не от своите подведомствени. Зад всяка крива проява седи нещо дяволско. Като знаете това, не се бъркайте в работите на дявола. Не се бъркайте в чужди работи. Защо? Защото ако оправяте чуждите и дяволските работи, своите ще объркате. Това не е никаква наука. Оправете първо своите работи, а после чуждите.

Като ученици, вие трябва да се изучавате, да знаете кое е същественото във вас. Някой казва, че същественото в човешкия живот е радостта. Радостта не е същественото за човека, защото тя е вън от него. И страданието е вън от човека. Страданието и радостта се отразяват на слънчевия възел в човека. Когато е радостен, човек изпитва приятно чувство в областта на слънчевия възел; когато е скърбен, той изпитва известна неприятност, като че нещо го стяга. Стягането или разширението, които човек изпитва в слънчевия възел, са резултат, последствие на някаква скръб или радост. Причината обаче е вън от човека. Наистина, всеки е изпитвал скръб, когато огорчи някой своя приятел. Щом се извини пред него, страданието му се изменя, олеква му нещо. Човек не трябва да търси реалността в последствията. Иска ли да се освободи от страданието си, или да се лекува от някаква болест, човек трябва да намери причината на тия неща, а не последствията им. Изобщо, всички болести, всички аномалии в живота си имат своя причина. Искате ли да се освободите от тях, трябва да отстраните причината им. Също така и причината за тъмнината в ума се намира вън от човека. Значи човек не е в тялото си, но вън от него.

Човек, като духовно проявление, живее в целия космос: в Бога, в ангелите, във всички хора, животни, растения, камъни. Какво означава тази идея? Да съзнава човек, че живее в целия космос, това значи, че той е свързан с живота на Бога, на ангелите, на хората. Човек е свързан по мисъл с Бога, с ангелите и с хората, вследствие на което става преливане в тях. Тъй че когато някой пита съществува ли Бог, това подразбира, че връзката между него и Бога е прекъсната. Онзи, чиято връзка с Бога е здрава, не се съмнява в Неговото съществуване. Единственото доказателство за съществуването на Бога е течението на живота, което се влива в човека. Прекъсне ли се течението на живота, на връзката с него, смъртта се явява. Смъртта не е нищо друго, освен прекъсване на ония връзки на живота, с които човек е свързан.

Това са твърдения, които трябва да се докажат. Защо са нужни

доказателства? Защото човек няма представа какво нещо е, например, да има връзка с един ангел. Човек няма представа за чистотата. Що се отнася до физическата чистота, донякъде хората имат представа, но дойдат ли до сърдечна и умствена чистота, малцина я познават. Седи някой беден, бос и окъсан човек пред каса, пълна с пари, и не му дохожда на ума мисълта да открадне нещо. Защо? Честен и чист човек е той. Гладен човек влиза в една градина, пълна със зрели, вкусни плодове, но той не се съблазнява, в сърцето му не се поражда никакво желание да си откъсне един плод. Този човек е чист в желанията си. Млад момък среща в гората млада мома, объркала пътя, и той прекарва цяла нощ около нея, пази я, без да смути нейното спокойствие. Чист е този момък и в мислите, и в желанията си. Днес много хора са честни, но от страх, а не от устойчивост. Малцина могат да издържат пред пълната каса, пред сладките и вкусни плодове, пред младата и красива мома. Чистотата се проявява отвътре, без никакво разсъждение и въздържание. Също така и Любовта се проявява естествено, без никакво външно или вътрешно насилие.

Христос казва на учениците си: „Ако не разбирате обикновените работи, как ще разберете небесните?“ И аз казвам същото. Ако не разбирате обикновените работи, как ще разберете необикновените? Вие искате да разберете любовта на човека, без да сте разбрали любовта на по-малките същества. Минавате покрай един цъфнал карамфил и казвате: „Приятна е миризмата на карамфила!“ – и си заминавате. Това не е достатъчно. Спри се пред карамфила, разгледай цвета му, помириши го и започни да мислиш защо мирише толкова приятно, защо цветът му е бял, червен, жълт и т.н. Като размишляваш така, ти ще се свържеш с карамфила и ще почувстваш любовта му, която се излива чрез неговия аромат. Когато срещнете една мома, която плаче, не правете бързи заключения, но помислете защо плаче. Ще кажете, че тя плаче за своя възлюбен, който я напуснал. Ако наистина я е напуснал, той е слязъл в ада на работа. Понеже там е нечисто, тя плаче за него, да го измие. Със сълзите си момата мие своя възлюбен. Горко на онази мома и на онзи момък, които никога не са плакали! Горко на онази мома или на онзи момък, за които никой не е плакал! Аз нямам предвид външния плач, изразен в няколко реда сълзи. Истинският плач излиза отвътре, от дълбочината на сърцето, а сълзите са външно отражение. Какво се крие в сълзите? Какъв смисъл е вложила природата в сълзите?

Природата, в която живеем, е разумна и съзнателна. Ако от време на време човек намазва колелата на машините, които е направил, за да не засъхват и да вървят гладко, не трябва ли и природата да прави същото със своите машини? Човек е сложна машина, която трябва да се намазва, за да работи добре, да не скърца и да не изсъхва. Ето защо, природата е създала

сълзите, да поддържат влагата на очите, да не изсъхват. Ако очите изсъхват, зрението отслабва. В този смисъл човек трябва да плаче. Ще кажете, че е срамно за човека да плаче. Няма нищо срамно в плача. За да не изгуби Любовта си, човек плаче. Значи плачът поддържа Любовта. По-добре е човек да плаче, отколкото да се гневи, да вика, да се кара. По-добре е да плачеш за онзи, когото обичаш, отколкото да му се сърдиш. Казано е в Писанието, че човек е създаден по образ и подобие Божие. Човек е създаден по образ и подобие Божие, но не е запазил този образ. Той е изгубил своя първичен образ, вследствие на което днес боледува, страда, мъчи се. Срещаш едного, който куца. Предлагаш му ядене – не иска; предлагаш му нови дрехи да се облече – не иска; предлагаш му хубава книга за четене – не иска. Какво иска този човек? В дадения момент той не иска нищо друго, освен да дойде майстор, да намести счупения му крак. Краката символизират добродетелите на човека. Следователно, за да работи, да яде, да се облича с радост, човек трябва да има здрави крака, т.е. здрави добродетели. За да закрепи състоянието на своите добродетели, човек се обръща към религията. Тя дава методи за усилване на човешките добродетели. Когато всички добродетели – правда, милосърдие, кротост, любов, функционират правилно, човек е здрав. Само здравият човек е запазил своя първичен образ, по който е създаден. Само здравият човек познава Бога. Абсолютно здравият човек мисли, чувства и постъпва правилно. Всичко в него е хармонично. И болният, който е изкълчил или счупил крака си, познава Бога, но по отрицателен път. Той го познава като майстор, който е дошъл да намести крака му. И това е добре, но за предпочитане е човек да не чупи крака си. Като счупи крака си, докато оздравее, постоянно ще си задава въпроса защо Бог е допуснал това, защо трябваше да пострада и т.н. Това не е познаване на Любовта. Едва след оздравяването си човек ще се примири със станалото и ще каже: „Познах, че Бог е Любов, защото ми изпрати майстор, лекар, да намести крака ми и да ме излекува“.

Любовта не допуска никакъв спор, никакво роптание, съмнение, недоволство. „Ама защо Бог допуснал страданията? Защо създал света по този начин?“ Престъпление е човек да спори с Любовта, да роптае против нея. Искате ли да разберете защо светът е създаден по този начин, а не другояче, влезте в положението на Онзи, Който го е създал, както и Той влиза в нашето положение и ни помага. Следователно, ако не сте получили помощ от Бога, ще знаете, че Той още не е влязъл във вашето положение. Той трябва да влезе в положението, в което се намирате, да ви ограничи и така да ви помогне. Това е едно изяснение за връзката, която съществува между Първата Причина и човешката душа. Като гледате на въпроса така, вие ще се домогнете до Истината, която ще ви свърже с Бога и ще ви направи свободни. Да се върнем към въпроса за същественото в

човека, което го отличава от другите живи същества. Съществeното не е във формата, да кажете, че някой е мъж, а друг – жена. За същественото в човека формата не е важна. То е еднакво и в мъжа, и в жената. Мъжът и жената са полюси, и докато имат съзнание за себе си като мъж и жена, те не са още истински човеци. Истинският мъж не е нито мъж, нито жена. Мъжът обича жената. Защо? За да стане истински човек. И жената обича мъжа, за да стане истински човек. Когато мъжът и жената се слеят в едно, образува се истинският човек. Мъжът и жената, отделно взети, още не представят човек. Истински човек е онзи, който включва в себе си и мъжа, и жената. Той не подценява нещата, но на всичко дава съответна цена. Който не е дошъл до това положение, той сравнява нещата, съпоставя ги и мисли, че има големи знания. Колкото и да е учен човек, все ще се намери някой да знае повече от него. Ако някой знае повече от тебе, той ще те учи; ако знаеш повече от него, ти ще го учиш. Ако си по-силен от някого, той ще ти се подчинява; ако той е по-силен, ти ще му се подчиняваш. Оттук вадим следния закон: низшето всякога трябва да се подчинява на висшето; висшето пък трябва да подчини низшето.

И тъй, истински човек е онзи, който е подчинил низшето в себе си на висшето, т.е. на Божественото. По този начин той е привел всичко в себе си в хармония. С други думи казано: истински човек е онзи, който е подчинил низшето на себе си, а сам той се е подчинил на висшето, т.е. на Божественото начало. Не може ли да дойде до това подчинение, човек остава в дисхармонията на своя живот. Той не може да се развива правилно, не може да придобива никаква наука, никакво изкуство. Щом е в разногласие със себе си, той е в разногласие и с окръжаващите. С това се обяснява делението на хората на различни партии, на различни религии. Срещате трима души християни – православен, католик и евангелист, но и тримата различно разбират истината. Истинският човек не е нито православен, нито католик, нито евангелист. Той е над всички човешки възгледи и вярвания.

Каквито и да са вярванията и възгледите на човека, той трябва да се пази да не хвърля сянка на Божественото съзнание. Отивате ли при Бога, не се оплаквайте, не казвайте, че страданията ви са големи, но кажете Му, че благодарите за всичко, което досега ви е дал: блага, радости, страдания. Благодарете от сърце и душа и върнете се радостен и доволен. Това е характер. Започнете ли да се оплаквате, да роптаете, това не е човекът, това са жената и мъжът. Животът на съвременните хора е пълен с оплаквания и ропоти. Мъжът се оплаква от жената, а жената – от мъжа; родителите се оплакват от децата; а децата – от родителите; учениците – от учителите; а учителите – от учениците; господарите – от слугите, слугите – от господарите и т.н. Най-после, човек се оплаква и от себе си. Той е

недоволен от ума и от сърцето си. Ако е недоволен от ума и от сърцето си, от какво ще бъде доволен? Недоволството е резултат на вътрешно неразбиране на живота. Съвременните хора, в своето несъвършенство, са дошли до положението да искат да подчинят природата, небето, даже и Бога на себе си. Те искат, каквото пожелаят, да стане. Това е невъзможно. Това не трябва да се желае. Какво ще стане, ако човек, в своето невежество и неразбиране на нещата, пожелае да подчини природата на себе си? Това значи да произведе катаклизъм в света. Защо човек желае да подчини природата, а той не иска да се подчини на нея? Защо той не е готов да изпълни волята Божия, а иска от Бога подчинение? Кой на кого трябва да се подчини?

Какво разбрахте от всичко казано досега? Все сте разбрали нещо, но отчасти. Пълно разбиране е, когато човек има предвид целокупния живот. За човека е невъзможно. Малкото знание помага на човека при специални случаи, но дойде ли до някои общи случаи, нужно е обширно знание. Ето защо, всеки ден човек трябва да внася по нещо ново в съзнанието си, да се разширява. Каквото ново придобие, той трябва да го приложи. Какво ще стане с търговеца, ако всеки ден не внася по няколко лева в касата си? Като работи, той трябва да увеличава капитала си, да го слага в обръщение. Не внася ли всеки ден по нещо в касата си, търговецът казва: „Изпразних се, нищо не остана в мене“. Това е вярно по отношение на шишетата, които са били пълни с вода. Щом водата се употреби, те губят вече цената си. Обаче това не се отнася до извора. Изворът всякога има цена. Следователно, докато играе роля на шише в живота, човек постоянно ще се пълни и празни, ще увеличава и ще губи цената си. Заеме ли положението на извор, той никога не губи своята цена. Ако човек всеки ден изменя отношенията си към Бога, той прилича на шише, което се пълни и празни. И тъй, ако при всички противоречия и изпитания в живота си човек не изменя отношенията си към Първата Причина, той е извор, на който всякога може да се разчита. Този човек дълбоко в душата си вярва, че и при най-големите изпитания и мъчнотии, все ще намери някакъв изход. Не е въпрос да се оплаква човек от страданията. Пазете се от оплакването. Какво ще кажете за свое оправдание? Ще кажете, че сте страдали много. Ако става въпрос за страдания, най-много е страдал дяволът. Така поне мисли той. Има ли нещо лошо в страданията му? Има нещо лошо, разбира се. Лошото седи в това, че той не носи сам страданията си, но ги поставя в чуждите гнезда, да му ги мътят.

Съвременните хора изпадат в заблуждение, като мислят, че злото и страданията идат от Бога. Те трябва да изхвърлят тази неправилна мисъл от ума си. Бог не съизволява в смъртта и страданията на човека. За да се освободи от страданията, човек трябва да признае, че причина за своите

страдания е той сам и да търси начин да се освободи от тях. Колкото по-малко мисли за тях, толкова по-лесно ще се освободи от тежестта им. Ако пък може да си внуши, че няма никакви страдания, още по-добре. Няма да се мине много време и страданията му ще изчезнат. Ако един човек сам не може да направи опита, нека се съберат 10 души и заедно да го направят. Идете при някой болен и всички едновременно мислете, че той е здрав. Ръкувайте се с него и кажете: „Нищо нямаш, от никаква болест не страдаш". Кажете ли така, ще видите, че в най-скоро време болният ще се дигне от леглото си. Мощна е човешката мисъл. С нея човек може да се лекува, да прави чудеса. Лекуването с мисълта е естествен процес.

Представете си, че някъде по пътя се е отворил голям трап и който мине край него, пада вътре и счупва крака си. Такова нещо е болестта. Всеки, който заболее, все ще пострада от нещо. Ако 100 души минат край този трап и хвърлят вътре по един камък, няма да се мине много време, и трапът ще се напълни. Напълни ли се трапът, никой вече не пада в него. На същото основание всеки, който отива при болен с желание да му помогне, трябва да му предаде нещо от себе си. На всеки болен липсва нещо, което той приема от окръжаващите и от лекаря. Истински лекар е онзи, който лекува не само външно, но и вътрешно. Той носи лекарствата вътре в себе си и с тях лекува болния. Не носи ли лекарствата в себе си, той мъчно може да лекува, защото разчита само на външни пособия. Който е роден за лекар, той носи лекарствата в себе си. Праведният носи силата в себе си. Докато не е развил своите вътрешни сили, човек работи само по външен път; цитира различни автори, превежда примери от живота на светиите и т.н.

Като ученици, от вас се иска нова мисъл. Новата мисъл и новите разбирания коренно се различават от старите. Това не значи, че човек изведнъж ще се освободи от старото. Това става постепенно, с време, но все така са нужни опити в това направление. Всички отрицателни прояви на човека са остатъци от стария живот. Например, натъкне ли се на съмнението и подозрението, човек е в стария живот. За да се освободи от съмнението, той трябва да му противопостави някаква нова мисъл. Ако искате да не се съмнявате, станете ясновидци. Ясновидецът не се съмнява в никого, нито подозира. Той от дома си още вижда как постъпва даден човек и знае, например, дали обича да краде. Тъй че той не съди човека само по подозрение. Така постъпва и разумният свят. Той изпраща човека на земята, дава му всички условия да се прояви свободно и след това, като разполага с данни, тогава го съди. В разумния свят не съдят човека само по предположение или подозрение. Там не съдят човека само за това, че помислил нещо лошо. Човек не е отговорен за лошата мисъл, докато не я реализирал. Като казвам, че човек трябва да се стреми към нова мисъл,

това не значи, че досегашната мисъл нищо не е допринесла. И тя е дала нещо на човечеството, но време е да се замести с нова. Старите ви обуща са били ценни досега, но вече са скъсани и трябва да ги замените с нови. На времето си те са играли някаква роля. Сега всички хора се нуждаят от нови мисли, нови разбирания, нови желания и нови постъпки. Всяка нова мисъл е нов костюм, с който човек трябва да се облече, за да свърши известна работа. Постоянно слушате да се говори за живота на пророците и апостолите. Как са живели те? Всеки може да живее като пророците и апостолите, ако е готов да изпълнява волята Божия. Само онзи може да изпълнява волята Божия, който обича, който има знания и който е свободен. Когато любовта, знанието и свободата се проявяват в човека едновременно, той може да изпълни волята Божия. Липсва ли само един от тия принципи, той не е готов да изпълни волята Божия. И да има готовност, условия няма. Значи, когато Любовта, Мъдростта и Истината доброволно дойдат в помощ на човека, той може да изпълни волята Божия. Употреби ли насилие, да привлече тия принципи към себе си, човек не може да изпълни волята Божия. Приятно и радостно е да ви дойде гост, без да сте го канили. Каните ли го много, и да ви посети, това посещение не е доброволно, не е направено от Любов.

Коя е отличителната черта на човека? Вътрешното разбиране. В този смисъл човек е онзи, който разбира Божиите мисли, чувства и постъпки в даден момент, не в целокупното проявление на Бога. Може ли да използва в даден момент Божиите мисли, чувства и желания, човек може да разреши и най-мъчните си задачи. Не може ли да ги използва, той се натъква на това, което индусите наричат карма, а ние наричаме съдба, лоши условия, неустановен живот.

Обърнете внимание на това, което сега ви говоря. То може да се сведе към една точка, на която можете да поставите най-тънката игла. Помнете, че в даден момент разумният свят има отношение към всеки човек, затова той трябва да отвори ума и сърцето си, да разбира неговите мисли, желания и постъпки. Разбере ли това, всичко друго ще разбере. Не разбере ли разумния свят, нищо няма да разбере. Когато не разбира нещо, човек иска да му дадат ключ за разбиране. Всеки има такъв ключ. Това е Божественото в човека. Разберете ли Божественото в себе си, вие ще разберете Божественото във всички хора. С други думи казано: Познаете ли себе си, вие ще познаете всички хора. Не разберете ли Божественото в себе си, вие не можете да разберете и другите хора и ще се движите в тъмнина. Като знаете това, не бягайте от противоречията и страданията. Знайте, че в тях се крие нова мисъл, някакво велико благо за вас. Когато страда и не може да се справи със страданието си, човек се намира под центъра на тежестта или в самия център, където нещата се отправят. За да не пострада от

предметите, които падат в този център, човек трябва да отиде настрана, да не го засегнат падащите предмети. Който разбира смисъла на страданието, той всякога заема такова положение, че да не го засягат ударите на страданието.

И тъй, когато човек разбере Божията мисъл и Божието чувство, вложени в страданието, последното се стопява и само по себе си изчезва. Не разбира ли човек смисъла на страданието, състоянието на неговата душа се сгъстява и той мъчно може да се освободи от ударите на страданието. Този закон се проверява и в отношенията на хората. Когато синът или дъщерята измени отношенията си към майка си, в ума ѝ настава тъмнина, на слънчевия възел усеща тежест, стягане, и докато отношенията не се подобрят, тъгата не напуска не само майката, но и целия дом.

Сегашните хора търсят живот без страдания. И това е възможно, обаче от човека се иска чиста и права мисъл, без никаква съблазън, без никакво петно. Остане ли най-малката нечистота в ума или в сърцето на човека, той се излага на духовна проказа. Ще кажете, че светът е пълен със съблазни и с изкушения. И това е възможно, но човек трябва да знае от какво може да се съблазни. Има смисъл човек да се изкушава, но от чистия планински въздух, от бистрата планинска вода. Обаче да се изкушава човек от клоака на живота, от въздух, пълен с микроби, това не го оправдава. Всеки човек, който е изгубил истинската представа за Бога и е влязъл в света на удоволствията, прилича на червей, който пълзи по нечистотиите. Много време се изисква, докато умът и сърцето на човека се просветят и той излезе на чист въздух, на Божествената светлина, да води чист и свет живот. Ще кажете, че условията на живота са лоши. Докато червеят пълзи, всякога ще се натъква на нечисти места. Но той трябва да напусне лошите условия, да се превърне на какавида, откъдето след известно време да изхвръкне навън като пеперуда. Ето защо, когато разумните същества ви показват пътя на издигането, не се съмнявайте в тях, но веднага напуснете лошите условия и ги последвайте. Това значи да изхвръкне човек от какавидата, от пелените на стария живот, да се облече в нова премяна и като пеперуда да каца от цвят на цвят, да събира нектара на новия живот.

Дръжте в ума си основната мисъл, че Бог иска да направи човека щастлив само за един момент. Ако през целия ден можете само за един момент да бъдете щастливи, вие ще запазите щастието си за повече време. Това се постига, когато разберете Божиите мисли, чувства и постъпки в даден момент само и ги приложите. Що се отнася да вашите вярвания, вие не трябва да се смущавате. Те са подложени на промени. Това, което детето знае в първата година на живота си, се различава коренно от знанията, които 20-годишният младеж има. Едногодишното дете познава баща си по

един начин, 20-годишният момък го познава по друг начин. И бащата има различни отношения към своите деца. На малкото си дете той ще даде една малка стомничка, която едва съдържа един килограм вода; на 20-годишния си син той ще даде голяма стомна, да донесе повече вода, да задоволи нуждите на целия дом. Справедливо ли е това отношение? Справедливо е. На силния и способен ученик се дават мъчни задачи, големи изпитания, а на слабия се дават лесни задачи, малки изпитания. Като знаете това, не казвайте, че изпитанията ви са много големи. На всеки човек са дадени страдания и изпитания според силите му. Бог е задържал най-големите страдания за себе си. Затова казваме, че Той е дълготърпелив, всесилен, всеблаг и т.н. Нека всеки си каже: „Ако Бог е дълготърпелив, защо аз да не бъда поне търпелив? Ако Той е всесилен, защо аз да не бъда поне силен? Ако Той е всеблаг и всемъдър, защо аз да не бъда поне благ и мъдър?"

Като ученици, вие трябва да мислите право, да различавате животинските прояви от човешките и човешките – от Божествените. Като различавате тия неща, вие ще можете да се пазите от животинските мисли. Ще слушате какво ви се говори отвън и отвътре, без да ставате роби на човешкото и на животинското. Бъдете свободни да приемате Божественото доброволно, без никакво насилие. Срещне ли ви на пътя човек, който ви предлага пълна торба с пари, откажете се да я вземете и продължете пътя си. Тези пари са крадени. Приемете ли ги, ще ви хванат и ще ви държат отговорен. Ще кажете, че чрез него Бог иска да ви даде това злато. Не, Бог никога не осигурява човека за цял живот. Казано е в Господнята молитва: „Хляб наш насъщни, дай ни го днес". Ако Бог иска да постави човека на изпитание, само тогава може да му даде торба със злато. Съвършеният човек никога няма да срещне на пътя си престъпник, крадец, убиец. Той никога не минава през улици, на които се е извършило някакво престъпление. Той никога не влиза в домове, където се вършат престъпления. Влезе ли в такъв дом, той има определено желание да помогне на хората, които живеят там. Ако някой богат човек е извършил престъпление и се моли да му се помогне, Бог ще изпрати хора да го оберат, да стане последен сиромах, и тогава ще го посети.

Като говоря това, това не значи, че съдя хората. Аз никого не съдя, но и вие не трябва да съдите. Вие трябва да си изработите нова философия на живота и според нея да разглеждате нещата. Според новата философия на живота, грехът и престъплението, радостта и скръбта не са единични прояви, но колективни. Човек, съзнателно или несъзнателно, участва в тия колективни процеси. Въпреки всичкото си желание да не греши, човек не може да се освободи от греховете на майка си и на баща си. Затова и Давид казва: „В грях ме зачена майка ми". Като знае това, човек трябва да работи

върху себе си, да се освободи от наследството на майка си и на баща си, което те му предават чрез своята нечиста кръв. Кога ще стане това? Когато човек изплати всичките си дългове, както и тия на своите деди и прадеди.

Следователно, за да изправят живота си, съвременните хора се нуждаят от дълбоко разбиране на психическите или духовни закони, които го управляват. Ако няма тия разбирания, човек нищо не може да постигне. Мнозина искат да им се дадат голями знания, без да са се приготвили за тях. За да придобие окултно знание в неговата висша степен, човек трябва да има здрава нервна система, да издържа. Ако нервната му система не е здрава, той не може да издържа. Както грубите мисли, чувства и постъпки действат вредно върху човешкия мозък, така и възвишените мисли и чувства изискват здрава нервна система. Докато дойде човек до това положение, храната, която употребява, трябва да се размекне, като на дете. Знаете ли какви пакости може да причини твърдата храна на слаб стомах? Всички науки, в своето високо проявление, представят твърда храна за съвременния човек. Като знаят това, учените обличат тия истини в специални формули, с които ги забулват, за да не причинят някакви повреди на човешкия мозък. И тъй, едно малко желание, но реализирано, струва повече от всичките почести и слава на света. Да изядеш един плод и да познаеш Бога в него, струва повече от всичката слава и всичкото богатство на земята. Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си“. Този стих превеждаме в следния смисъл: Ако изядете една ябълка и не познаете в нея най-малкото и най-голямото проявление на Бога, нищо не сте постигнали.

За да разбере Божественото в себе си и в своя ближен, човек се нуждае от храна, от чистия въздух и от светлина. Няма ли тия 3 неща, той нищо не може да разбере. Стремете се към чиста, здравословна храна, към чист въздух и светлина, за да имате живот в себе си.

> Само проявената Божия Любов, само проявената Божия Мъдрост, само проявената Божия Истина носят пълния живот.

Лекция от Учителя, държана на
10 септември 1930 г., София, Изгрев.

1930_09_12 Светът на правата линия
Издание 1941г., София
КНИГА: Път към живота, МОК Год.X, Том 1

СВЕТЪТ НА ПРАВАТА ЛИНИЯ

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

Чете се темата: „Произходът на правата линия“.
Тема за следния път: „Произход на сладкото“.

Съвременните хора се интересуват от произхода на нещата – всеки в своята област. Геометрикът се интересува от произхода на линиите, на ъглите, на фигурите, на телата и т.н. Математикът се интересува от произхода на числата. Той иска да знае как е произлязла единицата, двойката, тройката и т.н. Благодарение на това, един математик разглежда числата като количествени величини, друг – като символи, трети – като характери и т.н. Следователно, като дойдем до произхода на правата линия, разглеждаме я като път, който изминава точката. Ако точката не се движи, правата линия не може да съществува. При това, знае се, че точката няма измерение, не заема никакво пространство. Въпреки това, при движението си тя образува права линия, която има едно измерение – дължина, и заема известно пространство. В този смисъл правата линия се разглежда още като начало на пространството.

Какво се разбира под понятието „крива линия“? В геометрията, например, окръжността е крива линия, която има център. Всичките точки на окръжността са еднакво отдалечени от нейния център. Ние пък казваме, че всяка линия, която има център, не е крива. Всяка линия, която няма център, е крива. Казвате, че две точки образуват права линия. – Защо? – Защото едната от тях е център на другата, която се движи в известна посока. От това гледище, ако някой се движи по крива линия, която има център, казваме, че той е човек с идея. Схващанията на обикновените хора са тъкмо обратни. Като видят, че някой човек върви по крива линия, те казват, че той е в безпътица. В безпътица е, ако няма център, към който се стреми. Обаче ако има център, той не е в безпътица. Тогава ще заключим, че слънцето, земята и другите звезди и планети, които се движат по крива линия, са в безпътица. Не, те имат център, към който се стремят. Всъщност криви линии не съществуват. Кривата линия е сбор от множество прави линии, между които има известно съотношение. Значи кривата линия не е нищо друго, освен разширение на правата линия. Без кривата линия правата не може да се разширява. Под думата „разширение на правата

линия“ разбираме „продължение“.

И тъй, правата линия е единствената възможност за проява на точката. От това гледище плоскостта е единствената възможност за проява на правата линия. Тялото пък е единствената възможност за проява на плоскостта. Следователно, ако човек иска да се прояви индивидуално, трябва да се движи по пътя на правата линия. Ако иска да се прояви колективно, трябва да се движи по пътя на плоскостта. Мислете върху точката, правата линия, плоскостта и тялото. Не се водете само от гледището на официалната геометрия, но и от гледището на живата геометрия, и я приложете в живота си. Знание, което не може да се приложи във физическия и в психическия живот на човека, остава безплодно. Мнозина от вас минават за окултни ученици, изучават окултните науки, без да ги прилагат. Това не е знание. Някой минава за естественик, друг – за математик, трети – за философ, четвърти – за музикант, но не знаят как и къде да приложат знанието си. Това е неразбиране на науката. Какво знае хиромантът, ако не може да приложи хиромантията първо в своя живот? Какво ще направи войникът, ако отиде на бойното поле с ръждясала сабя или пушка? Не само че нищо няма да постигне, но ще се обремени от тежестта им. Той носи товар, който не може да използва. Такъв товар представя всяко знание, което не може да се приложи.

Има учени хора в света, с големи знания, но в края на краищата, като се намерят пред известна мъчнотия, те казват: „Не можем да разрешим тази мъчнотия, не знаем какво да мислим вече“. – Защо не знаят какво да мислят? Нали имат знания? Защо не могат да разрешат мъчнотията си? Много знания имат, но неприложени. Такова е положението на ученика, който не учи. Първоначално той отива на училище с празна торба. Всеки ден учителят туря в торбата му по едно перце. Като се върне у дома си, ученикът извади перцето, погледне го и пак го туря в торбата. Той казва: „Еднообразни са перцата, няма защо да ги преглеждам“. Не, с перцата ще пишеш, няма само да ги гледаш. Вземи едно от перцата в ръка и започни да пишеш. Всяко перце пише различно. Какво би направил поетът, ако нямаше перо? Ако ученикът не пише с перцата си, т.е. не прилага знанието, което учителят му дава, той ще ги използва само за украшение. Така пуйката е станала пуйка, рибата – риба, волът – вол, конят – кон. Като намали желанието да учат и да прилагат знанието, което им се преподава, пуйката се накичила с перцата на знанието и станала пуйка; рибата се накичила с перцата на знанието, наредила ги като люспи и станала риба; от перцата волът си направил рога и станал вол; конят си направил копита и станал кон. Ние взимаме думата „перца“ в символичен смисъл. Те представят човешката мисъл, която трябва да вземе участие в знанието, да го приложи в живота.

Да се върнем пак към правата мисъл, като проява на точката. Следователно, ако човек не може да намери път за проява на една своя мисъл, на едно свое чувство или на една своя постъпка в най-елементарния им вид, той не разбира закона на правата линия. Съграждането на човешкия характер почива върху закона на правата линия. Възпитанието и самовъзпитанието на човека почиват върху същия закон. Когато се говори за моралния упадък на личността, на семействата, на народите, разбираме отклоняването им от посоката на правата линия. Хората се отклоняват от посоката на правата линия съзнателно или несъзнателно, понеже считат, че този път е мъчен. Всъщност най-лесен е пътят на правата линия, понеже тя е мярка за нещата. Има един свят вън от правата линия, но той е духовен, вън от времето и пространството, в които се движат хората. И тъй, точките са основа на материалния свят, а линиите – граници на този свят. Плоскостта може да се разложи на линии, а линията – на точки. Математиците казват, че най-късото разстояние между две точки е правата линия. Това твърдение е вярно, когато приемем, че едната точка е в движение, а другата – в покой. Правата линия подразбира, че нещо е реализирано вече. Значи точката изминала известен път, вследствие на което е образувала правата линия. Щом има права линия, има и постижение. Когато физиогномистът разглежда лицето на човека, той търси по него прави линии. Достатъчно е да намери поне една права линия на човешкото лице, за да каже, че този човек има някакво постижение. Този човек има характер, защото само разумният може да реализира възможностите на правата линия. Стремете се да разбирате закона на правите линии и да го прилагате в живота си. Който разбира този закон, само той може да бъде щастлив. Каквито мъчнотии и противоречия да среща човек в живота си, всичко това ще се стопи пред закона на правите линии. Който не разбира този закон, ще бъде нещастен, ще среща мъчнотии и противоречия, които ще смущават духа му. Срещнете ли някаква мъчнотия на пътя си, изправете линиите на своя характер. Това се постига чрез изправяне на мисълта.

Мисълта върви по законите на правата линия, т.е. по законите на Божествения път. Ако влезете в света на правите линии, ще видите, че отношенията между съществата на този свят са математически определени. Светът на правата линия е един от най-красивите светове. Наистина, красиво нещо е правата линия. Понякога правата линия се облича в крива линия. Всъщност криви линии няма. – Защо? – Ако разложите кривата линия на съставните ѝ части, ще видите, че тя представлява сбор от безброй малки, прави линии. Ако не разбират така кривата линия, хората ще страдат, че са попаднали в крив път. Има криви линии в света, но те са лишени от центъра. Дръжте се за правата линия в

живота си, за да бъдете радостни и весели.

Следователно радостта е външен израз, чрез който човек показва, че е намерил пътя на правата линия. Единственият път към Бога е пътят на правата линия. Само по този път човек може да постигне своите желания. Който се отклони от него, причинява вреда на себе си, а полза на окръжаващите. Например, ако богатият, на когото е дадено богатство, като благо в живота, се отклони от правия път и започне да разпилява богатството си, в скоро време ще осиромашее, но окръжаващите ще се ползват от богатството му. Когато индивидът не може да благува, поне окръжаващите да благуват. С това се обяснява защо природата допуща отрицателните прояви в живота – революции, войни, кражби и т.н.

И тъй, запомнете основната идея от лекцията, а именно: Правата линия е единственият път, по който можете да реализирате вашите мисли и чувства. Законът за правата линия дава на човека сила да се справя с мъчнотиите си. Той има знания, разбира хората и всякога се отнася добре с тях. Ако отиде при някой банкер да иска пари, непременно ще има успех. Банкерът не може да откаже на молбата на човек, който се движи по права линия. Много естествено: двамата заедно образуват права линия. Те са двете точки на правата. Ако по някакъв начин банкерът не се приспособи към човека, който се движи по права линия, за това той ще плати скъпо. Все ще се намери един банкер да услужи на разумния човек. Изобщо, разумният човек разполага хората към себе си. Любовта действа по пътя на правите линии. Ето защо, срещнете ли човек, който се движи по линиите на Любовта, вие сте готови да му услужите във всичко. Ако някой се движи по крива линия, вие затваряте сърцето си за него. Като знаете това, изучавайте правите линии, прилагайте ги в живота си, за да реализирате всички добри мисли, желания и постъпки.

Къде е мястото на правата линия? – В самия човек. Достатъчно е човек да се вглъби в себе си, за да намери правата линия и да я използва като метод за реализиране на своите мисли и чувства. Обаче само онзи може да се вглъби в себе си, който е минал през големи страдания и разумно ги използвал. Който няма вътрешни опитности, търси постижения вън от правата линия. Това е невъзможно. Ето, от 8,000 години насам човечеството върви извън правата линия, но каквото е постигнало, всичко е разрушено. Вън от правата линия животът е неустойчив. Тайната на добрия и устойчив живот е в правата линия, която носи радост и веселие за човешката душа. Искате ли да ликвидирате със сиромашията, с невежеството, с мрака и ограниченията, влезте в света на правата линия. Търсите ли Бога, ще Го намерите в света на правата линия – в хармоничния живот. Бог работи в света на правата линия.

Казано е в Писанието: „Невъзможното за човека е възможно за Бога“. – Защо? – Защото Бог работи в света на правите линии. Ако езикът на човека се движи по правата линия, той никога не може да хапе. Измени ли на правата линия, всякога хапе. Ако мисълта на човека се движи по прави линии, всякога принася полза на човечеството. Ако се отклони от правите линии, тя става вредна. Ако направите чук по закона на правата линия, всичко можете да постигнете с него, без да причини най-малка пакост на окръжаващите. При това, не е нужно много пъти да се удря с него. Един удар с този чук е в състояние да свърши работата, която желаете. Изобщо, всяко нещо, което е направено по закона на правата линия, крие в себе си магическа сила. Има смисъл човек да изучава пътя на правите линии и да го следва! Правата линия е път на мъдреците, а кривата – път на глупците. Под „глупци“ разбираме ония, които изразходват енергия, време, средства, без да постигнат своите желания. Тъй щото, два пътя съществуват в живота: път на правата линия, дето се постигат всички желания; път на кривата линия, т.е. път на непостигнати желания. Тази е причината, поради която пътят на кривата линия е по-дълъг от този на правата линия. Ако искате да имате постижения, правете опити по пътя на правата линия. Докато не получите резултати, не преставайте да правите опити.

Един беден и нещастен човек тръгнал по света да търси щастието си, но никъде не го намерил. Най-после, окъсан, обезсърчен и отчаян, той тръгнал назад за родното си място. Един ден той срещнал на пътя си човек, богато облечен, но куц с двата си крака. – „Къде си тръгнал, човече?“ – запитал го беднякът. – „Търся добри хора по света. Ето, уморих се много, не мога вече сам да ходя. Ще седна тук да си почина и да си поприказвам с тебе. Ти отде идеш?“ – „Ходих да търся щастието си, но не можах да го намеря. Връщам се отчаян от неуспеха си.“ – „Твоето щастие е близо до тебе.“ – „Как? Къде е то?“ – „Ако ме вземеш на гърба си и ме занесеш в дома ми, щастието ще ти се усмихне.“ – „Не вярвам вече. Колко хора са ме яхали, но нищо не придобих. Гърбът ми знае колко хора съм носил и какво съм постигнал.“ – „И това е възможно. Тия хора не са знаели как да те яхат. Пък и ти не си разбирал кого трябва да носиш на гърба си и кого – не. Аз съм човек, който знае как да се качва на гърба на ближния си и как да му благодари. Твоето щастие е в моите ръце: каквото пожелаеш, ще го получиш.“

Следователно влезте във връзка със света на правата линия. Там е вашето щастие. Намерите ли щастието си, турете го на гърба си и го носете, дето иска то. Не питайте как ще го носите. Не се съмнявайте в него. Оставете се на негово разположение. Нека то ви яхне, а вие го носете с радост и

благодарност в душата си, че сте го намерили.

Правата линия е лъч, който осветява пътя ви в тъмна, бурна нощ. Следвайте този лъч без страх и без съмнение.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

Лекция от Учителя, държана на
12 септември 1930 г., София, Изгрев.

1930_09_12 Светът на правата линия Жануа-98, 1999
Издателска къща „Жануа-98“, 1999г.
КНИГА: Пътят на доброто, МОК Год.Х

СВЕТЪТ НА ПРАВАТА ЛИНИЯ

Х година.
2 школна лекция на I мл.ок.клас.
12.IX.1930 г. петък 6 ч.с.
ИЗГРЕВ.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА
ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

(Почти целият клас си прочетоха темите:
ПРОИЗХОД НА ПРАВАТА ЛИНИЯ).

Произхода на правата линия е произход на сладкото. Тогава, втория път пишете, ТЕМА № 2: ПРОИЗХОД НА СЛАДКОТО. Защото още по-трудно е да се определи произходът на сладкото. За пример вие определете произход на единицата. Но това е само външната страна как е произлязла единицата. После произхода на този знак 2? Следователно, вие разисквате върху произхода на единицата, но не като символ само, вие можете да го вземете и като характер, а това са две различни страни. Външната страна на числата, това е едно удобство. Как е произлязло числото две – 2? Този характер? Кои са били подбудителните причини да се яви числото 2? Римски имате II, а арабско – 2. Та, като говорим за правата линия, ние имаме вече възможността в проявление. ПРАВАТА ЛИНИЯ САМА ПО СЕБЕ СИ Е ПРОЯВЛЕНИЕ НА ЦЯЛ ЕДИН СВЯТ. Правата линия това е един свят. Следователно, това е пътят на точката. Ако една точка се движи, тя не може да се движи в никоя друга посока, освен по права линия. Защото правата линия е свят за съществуването на точките. Една точка вън от правата линия не може да се прояви. Следователно, всяка права линия е проявление на света на точките. Понеже точката не взема никакво пространство, следователно правата линия е начало на пространството. Вие казвате тъй, че между две точки може да се тегли само една права линия. Това е само един резултат, това не е никаква права линия. Защото, ако между две точки може да се тегли само една права линия, тогава питам, | | това права линия ли е? Понеже тук има хиляди точки вътре. После,вие употребявате и това понятие, говорите: по кривата линия.

Какво подразбирате под крива линия? Всяка крива линия,която има

център, тя не е крива линия. Всяка линия, която няма никакъв център, тя е крива линия. Или казано, когато известна точка без пространство се движи в света на възможностите, защото при две точки, едната вече е център на

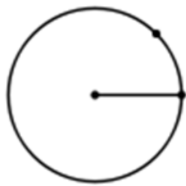

другата, която се движи в известна посока. Следователно, ако вие напишете една крива линия, която се движи около една окръжност, тя крива линия ли е? Тогава един човек, който върви по крива линия, върви по безпътица. Защото в ума на хората, кривата линия е линия на безпътица. Тогава нашата земя и слънцето вървят по линията на безпътицата. Ако кривата линия е път на безпътица, тогава няма никакво съответствие. В дадения случай това са милиони прави линии, които имат съответствие една към друга. Това е един цял свят; няма никаква крива линия. Това е само привидно така. Кривата линия е само разширение на правата линия в дадения случай на този кръг. Нищо повече! Правата линия може да се разширява само по пътя на кривата линия. Правата линия няма никакво друго разширение. Да определя какво значи разширение на правата линия? Аз разбирам продължение на правата линия. Без кривата линия правата линия няма никакво разширение. Или да определя, като казвам разширение на правата линия, аз разбирам продължение на правата линия. А без кривата линия правата линия няма никакво продължение. В дадения случай правата линия е само единица мярка.

Ако наредим кривата линия A но това е едно лъкатушене. Та, да не се осенява идеята за кривата линия. Та ще знаете, що е права линия? ЕДИНСТВЕНАТА ВЪЗМОЖНОСТ, ПРИ КОЯТО една точка може да се прояви. Следователно, ако вие кажете, че между две точки може да се тегли само една права линия, това е вече друго определение. Една точка не може да се прояви от това гледище; ако ви попитат произходът на плоскостта от къде е? – Единственият път, по който линията може да се прояви. В света точката може да се прояви само по права линия. А като питаме що е плоскост от това гледище? Когато много точки искат да се проявят едновременно, между тях плоскостта е само една възможност. Следователно, в живота има едно приложение, когато един човек каже, аз искам да се проявя, какво се разбира? Ти не можеш да се проявиш по никой друг начин освен по правата линия. Ако не разбираш закона на правата линия, и се проявиш колективно, ти се движиш по една плоскост.

Сега другото приложение. Всяко едно знание, което няма приложение, то остава безплодно в съзнанието. Например вие сега изучавате окултната наука, но за вас окултната наука е толкова ясна, колкото е ясен произходът на правата линия. Какво подразбирате вие като ви се каже – окултна наука? Или какво разбирате като се каже – естествена наука? Нали естествената наука трябва да има приложение. Казвате, е, Божествена наука. Но и Божествената наука трябва да има приложение. Математика, музика, всяка наука трябва да има приложение. А която наука няма приложение, тя остава въобще неразбрана. Затова всички науки, които вие изучавате, трябва да имат и своето приложение. Трябва да правите опит. Например в хиромантията трябва да има приложение. Ако ти с тази наука не можеш да си служиш, защо ти е тогава тя? Ще бъде смешно, ако онзи герой на бойното поле носи една голяма сабя, но тя заръждясала. Защо ще носи той този непотребен товар? Или тази заръждясала пушка защо ще я носи на гърба си да му тежи? Та, от това гледище, аз като ви гледам, като ви се преподава някое познание, и ако вие не го приложите, това знание като няма приложение, то става от ден на ден една голяма тежест и тогава вие казвате така: ние вече не знаем какво да мислим. Е разбира се; ето какво аз подразбирам под: не знаем какво да мислим. Представете си, че вие сте едно дете на 12 години и отивате на училище, и носите си една торбичка, но тя е празна. Първия ден учителят като ви види, ви тури едно перце в торбата; ама с това условие, вие да извадите това перо, ще го разгледате и пак ще го турите в торбата. Вие направяте това. На втория ден вие пак отивате на училище, учителят ви тури пак едно перо. Вие идете в къщи, разгледате го, едното и другото, еднообразни пера са те. На третия ден, трето перо, 4 перо и т.н. Всеки ден по едно перо и торбата почва да се пълни. Представете си, че вие ходите 10 години в училището и тези перца все се увеличават. Най-първо торбата ви е била лека, а след 10 години колко ще тежи? Представете си, че всяко перце, което учителят ви тури, тежеше 10 грама. И представете си, че ходите всеки ден на училището, имате в годината 365 дена, а за 10 години? По 365 колко прави? (3,650) А за 10 години (36,500 кг.). Тежест е това! При това той е тургал всеки ден само по едно перце. Питам, какво постигнаха перата? Това значи, когато знанието е неприложено, то е седяло само в торбата. Тези пера са знания и този ученик трябва да пише с перата. С всяко едно перо той можеше да пише по известен начин. Всяко едно перо съставлява известна магия, известна тежест, известна формула. Ти като вземеш перото и ще напишеш нещо. Нали онзи поет като вземе перото и пише нещо. Ако поетът нямаше перо, той не можеше да се изрази. Той даже някое перо от пуйка ще намери да се изрази. Ще кажете, не може ли без тези пера? Без пера не може в света! Без пера не може да се пише в света. Без пера не може да се живее в света. Който не знае да пише с пера, той се кичи с тях. От какво е произлязло киченето в света? Всички онези същества, които не са знаели

да пишат с перата, са се накичили с тях. Когато едно време пуйката е ходила на училище, та и давал учителят пера, тя като не е знаела да пише, се е окичила с тях. И досега ги носи още тези пера. Когато рибата е ходила едно време на училище, и учителят ѝ давал пера, тя от тях си направила люспи. А когато едно време волът е ходил на училище и му давали пера, той си направил рога и копита с тях. Такъв един мит има за произхода на перата. Перата, взети като символ. Под думата пера аз разбирам произход или проява на човешката мисъл.

Та, правата линия, е възможност вътре. И има си своето практическо приложение. АКО В ДАДЕНИЯ СЛУЧАЙ, ТИ НЕ МОЖЕШ ДА НАМЕРИШ ЕДИН ПЪТ ЗА ПРОЯВАТА НА ТВОЯТА МИСЪЛ, В НЕЙНИЯ НАЙ-ЕЛЕМЕНТАРЕН ПОДТИК;АКО ТИ НЕ МОЖЕШ ДА НАМЕРИШ ЕДИН ПЪТ ЗА ПРОЯВА НА ЕДНО ТВОЕ ЧУВСТВО В НЕЙНИЯ НАЙ-ЕЛЕМЕНТАРЕН ПЪТ, ТИ НЕ РАЗБИРАШ ЗАКОНА НА ПРАВАТА ЛИНИЯ. Правата линия е в известен случай зачеването на известна мисъл или на известно чувство. Ти трябва да намериш един път; или ако намериш възможността да се прояви естествено известно чувство, ти си намерил правата линия, или естественият път за проява на чувствата; и естественият път за проява на мислите. Това е права линия. И ЧОВЕШКИЯТ ХАРАКТЕР НЕ МОЖЕ ДА СЕ СЪГРАДИ БЕЗ ПРАВАТА ЛИНИЯ. Онзи, който казва, че трябва да се възпита човек, подразбира същото. Възпитанието на човека вънка от правата линия е немислимо. И немислимо е да възпиташ когото и да е вънка от правата линия. И когато се говори, че във възпитанието няма приложение за възпитанието на характера, се разбира пак път вънка от правата линия. Или когато се казва, че хората морално отпадат, или се говори за моралния упадък на народите, на индивидите и на дома, това всякога се дължи на изгубване посоката (на) правата линия. Ти си загубил вече тази възможност. Ти не искаш по пътя на правата линия да реализираш реалността. И следователно, в това отношение, вие изучавате един свят, те го наричат правия път. И казват; че в този правия път малцина ходят. Малцина хора има, които разбират какво нещо е правата линия. Защото те считат живота на правата линия най-мъчния път за света. Пък той е един свят, за основа важи той. Има един свят извънка правите линии, но той е вече чисто духовен свят, извънка нашето пространство е той.

Сега, основа на материалния свят, това са точките. А граници на материалния свят, това са линиите. Една плоскост вие можете да разложите на линии, а една права линия можете да разложите на хиляди и милиони линии. Та казвам сега, ще гледате да е в ума ви вътрешното приложение на правата линия. Какво нещо е правата линия? – Единствена възможност, за да се реализира едва твоя мисъл в даден случай. Сега, както

определят математиците правата линия, и те са прави. Но тяхното гледище е физическо. Те разглеждат правата линия като един резултат. Между две точки може да се тегли само една права линия! Между две точки не можеш да теглиш никаква права линия: Тъй им отговарям аз. Защото между две точки, ако ти ги поставиш така. . нали те са установени на едно място, тогава каква права можеш да теглиш между тях? Значи, трябва да има още една точка, трета, която да се движи и да ги съедини. Следователно, ние подразбираме между две точки не може да се тегли една права линия. Само разумният човек може да тегли между две точки само една права линия. Тогава аз ви задавам въпроса така. От две ябълки ти можеш да избереш само една ябълка. След като избереш едната ябълка, колко ябълки ти остават? Между две точки може да има само един избор. И то е правата линия. Казвам тогава така, от две ябълки аз избирам само едната ябълка, колко ябълки остават? Само една. Но човек трябва да има тънък ум, за да разбере какво се разбира между две точки. Нали казват, между две точки може да се тегли само една права линия. Подразбира щом кажем, между две точки е правата линия, значи, възможността съществува вече, тя е проявена. Правата линия е един признак, че нещо в света е реализирано. Значи точката е постигнала своята възможност.

Щом има права линия, има постижение; щом няма права линия, няма постижение. Следователно, правата линия има приложение. Щом се приложи правата линия на лицето, аз разглеждам физиогномически човека. Или разглеждам един човек астрономически, гледам има ли някоя права линия. Някои лица имат криви линии; тези хора нямат никакви постижения. Физиогномически за лицето е така, правата линия показва известни постижения. Правата линия от моето гледище всякога показва известни постижения. Щом гледам на лицето, че е минала тази права линия, мога да определя и характера на човека. Защото само едно разумно същество може да реализира възможността на правата линия. Всяка права линия, това е постигната възможност. Това е индивидуално само за душата така.

Та когато човек иска да бъде само щастлив, той трябва да разбира закона на правата линия. В разбирането закона на правите линии ти не можеш да бъдеш нещастен. И нещастието на хората произтича от неразбирането на правите линии. Когато някой път ти скърбиш, ти не разбираш правите линии. Когато ти си тъжен, не разбираш правите линии. В правите отношения какъвто и смут да има в твоя индивидуален живот, той ще се стопи, ще изчезне. Причините за смута са неразбирането на правата линия. Изправи линиите си! Как ще ги изправиш? Използувай възможностите на онези закони, които действуват по законите на правите

линии. Правата линия в даден случай е един закон на човешката мисъл. Човешката мисъл не може да се прояви вънка от правата линия, вънка от правия път. Защото, ако вие считате двете точки като граници на линията, това е една друга отвлечена наука – правата линия. Някой питат, как се изучава тя? Ако вие влезете и изучавате магията; ако съвременните химици, които изучават свойствата на атомите и йоните, биха изучавали правата линия; те сега само се приближават до правата линия, но те още не са дошли до правата линия, те не са дошли още до правата линия. Понеже атомите и йоните се движат по един определен път, те не се движат по правите линии. Следователно под права линия, ние разбираме един вече разумен свят, дето отношенията между съществата са точно математически определени. Щом вие влезете в света на правите линии, вие вече имате един красив, определен свят, всичките отношения са правилно разпределени. Та, няма по-красиви линии, черти в света от правите линии. Най-красивата линия това е правата линия! По-красива линия аз в света не съм виждал от правата линия. И всичките тъй привидно криви линии черпят своята красота от правата линия. И аз наричам кривите линии, това са само облеклата, в които правата линия може да се облече, в разни положения. Сега, разбира се, ние разширяваме понятията. Ако в един кръг отсечат най-малката част по възможност, каква ще бъде тя вече? (права линия.) Тъй права линия. И тогава, кръгът не е нищо друго освен сбор от безброй прави линии. А тези прави линии са между тези радиуси, които определят правите линии.

Всяка една наука трябва да има приложение. Ако вие не можете да приложите правата линия в живота, тя остава непонятна за вас. Правата линия, това е пътят, по който може да се реализира в дадения случай една права мисъл и едно право желание. И като намерите този път на правата линия, вие ще почувствувате в себе си радост. РАДОСТТА Е ЕДИН ВЪНШЕН ИЗРАЗ, ЧЕ ВИЕ СТЕ НАМЕРИЛИ ПЪТЯ НА ПРАВАТА ЛИНИЯ. Щом имате скръб, това е един признак, че вие не действувате по пътя на правата линия. Как ще изчезне скръбта? Намерете правата линия, това е изходният път, и скръбта ви ще изчезне. СЛЕДОВАТЕЛНО, ЕДИНСТВЕНИЯТ ПЪТ ДО БОГА, ТОВА Е ПЪТЯТ НА ПРАВАТА ЛИНИЯ. Единственият път вънка от Бога, това е кривата линия. Що е кривата линия? Това е безпътица за постигането на правата линия. Когато вие искате да реализирате една ваша мисъл или едно ваше желание не по пътищата, които природата е предвидила, вие само правите своите опити. А това е лутане. Това лутане ние го наричаме крива линия. В окултната наука това лутане се нарича крива линия или безпътица. Безпътицата е кривата линия на човешкото съзнание, вънка от правата линия в приложението ѝ. А друго яче кривата линия е огъната линия. При кривата линия има едно особено свойство. И там си има своята добрина, една

особена добрина е тя, която в кривата линия може да стане. И кривата линия си има своите хубави страни. Да кажем, онзи, богатият човек, който върви в безпътица, той има богатство и го харчи на ляво и на дясно. Това е безпътица заради него, за неговия индивидуален живот, обаче неговата безпътица е благо за окръжаващите хора; понеже, той като харчи парите си, другите хора се ползуват от това, от което той не може да се ползува. Следователно в природата съществува един закон: когато индивидът, на когото е дадено известно благо, за да го прояви в правата линия, и той не може да ходи по този закон на правите линии, тя му казва, ти можеш да ходиш по своя си път, но окръжаващите ще го използуват това благо. Тогава той ще бъде полезен за окръжаващите. Затова, ето защо допуща природата да стават такива анормалности, социални такива анархии, революции, това-онова. Щом индивидът не може да благува, поне окръжаващите хора да благуват. Това е един вътрешен извод, защо нещата се допущат.

Сега искам да ви оставя това понятие: ПРАВАТА ЛИНИЯ Е ЕДИНСТВЕНИЯТ ПЪТ, ПО КОЙТО МОГАТ ДА СЕ РЕАЛИЗИРАТ В СЕГАШНИЯ ЖИВОТ ВАШИТЕ МИСЛИ И ВАШИТЕ ЧУВСТВА. Това е закон. Ако вие не разбирате този висш закон, тогава всякога ще бъдете слаби. Един човек, който разбира правата линия, в него има мощ, има сила, има знание. Например, вие отивате да посетите някой банкерин. Вие се стеснявате, ще ви даде ли пари, или няма да ви даде пари. Ако вие вървите по правата линия, той не може да не ви даде, защото вие сте едната точка, а той е другата точка. И ако този банкерин не ви даде пари, той ще свърши. Пък ако ви даде, неговият живот ще започне. Не моят, неговият, понеже аз мога да ида и при друг банкер. Правата линия в дадения случай, разполага със всички банкери. А онзи, който не разбира закона, неговите желания тъй ще си останат. Например щом не можеш да постигнеш едно свое желание или една своя мисъл, ти се обезсърчиш. За да се постигне една твоя мисъл, ти трябва да бъдеш съвършенно идеален човек. Този закон съществува само за човека. За да реализираш едно твое желание, има хиляди възможности и ти трябва да ги опиташ всичките, едно, 2, 3, 4. Правата линия има безброй много банкери. Ако отидеш при един, и не ти даде, ще идеш при друг, при трет, четвърти, и най-после, ти ще намериш един банкерин в дадения случай, който ще извърши точно това, което ти искаш. И затова, когато някой човек дойде при вас по пътя на правата линия, у вас има едно разположение. Вие обичате този човек и сте готови да направите за него каквото той иска. Пък когато ходите по кривата линия, вие казвате: не мога да обичам този човек. Защото Любовта съществува само по правите линии. Щом дойде човек при тебе по кривата линия, ти си вече неразположен. И казваш, не искам да имам никаква връзка с този човек. И не можеш да имаш никакво разположение. И тогава

правата линия образува онези истинските връзки, образува единствения път на правите възможности, и пътят на знанието и всичките мисли в каквато и да е насока, това е вече законът, който определя пътя на твоята мисъл, пътя на твоето чувство и пътя на твоите действия. И определя пътя за хиляди и хиляди години на бъдещето. Вие казвате, какво ме мен интересува да изучавам аз правите линии? Трябва да ги изучавате. Защото без правата линия ти ще вървиш по безпътица.

А правият път подразбира тесния път, единственият свят, в който могат да се реализират нещата, това е правият път. Сега аз ви говоря за това, понеже вие всинца ученици имате един копнеж да реализирате нещо; мъчите се, страдате, падате духом, плачете. Що е плачът? Не сте намерили правата линия. Що е обезсърчението? Ама как да го намерим този път? У ТЕБЕ Е ТОЗИ ПЪТ! Вие като срещнете един ваш приятел, питайте го: намерил ли си правата линия? Намерих я. Кажи ми тогава едната възможност на правата линия. Търсете хората на правите линии или хората, които са с правата линия. Това са хора с характер в света, на които всякога можеш да разчиташ. Щом някой човек не е намерил правата линия, на такъв човек, който не е намерил правата линия, не можеш да разчиташ. Щом е на кривата линия, той и звездите да снема, но той не може да снема звездите. Какво разбирате, да снема човек звезди? Аз да ви кажа как разбирам това. Звезда, това е символ. В окултната наука подразбират един знаменит човек. А глупавите хора все снемат звездите. Като влезне някой грешник някъде, че забърка някоя каша, и 20, 30 души трябва да дойдат да спасят положението. В това отношение, всеки един от вас може да снеме звездите; щом забъркате една каша, вие сте снели вече звездите. И писано е в Писанието, че звездите ще паднат от небето и месечината ще потъмнее. Това са все символи в живота. И ще бъде смешно да се каже, че глупавите хора в света могат да снемат звездите от небето. Човек, който може да снема звезди, той не върви по правата линия. Намериш ли човек, който да ти каже: аз мога да снемам звездите. От такъв човек стой на страни. И ако ти каже: аз мога да снема и месечината. – Стой на страни! И от човек, който може да помрачи и слънцето. – Стой настрани. Теб не ти трябва да имаш работа с хора, които снемат звездите и луната.

Че Господ е турил тези звезди там, и ти разваляш целия ред на небето. Всеки, който снема звезди от небето, той разваля целия ред на живота. И всичко в света стана такава една каша. И сега хората казват за някого, звезди снема той, значи много учен човек е той.

Та казвам, правата линия да ви бъде като един метод, като една мярка за вас. Вие можете да идете в света, да кажете, ето какво определение е дадено

за правата линия. Вие никога не можете да накарате един човек, който живее в света, да разбере какво нещо е правата линия. Само човек, който е претърпял голяма несрета в живота, или несполука, той е вече близо да разбере какво нещо е правата линия. Защото и той има желанието да разбере правата линия. А онзи, който няма никаква опитност, той казва, нещата могат да се постигнат и без правата линия. Единственият път е този. И сега упадъкът на цялото човечество се дължи на това, че хората са изгубили посоката на правата линия. И от 8 хиляди години се лутат хората да постигнат своите желания извънка правата линия. Но каквото и да правят, каквото са съградили, всичко се разрушава. Вънка от правата линия, нещата се разрушават. Това е един закон, аз го наричам, закон за душата. Не можеш да разбереш друг закон, ако не разбереш този, основния закон. Правата линия представлява единствената тайна. И в този смисъл всякога правата линия произвежда радост и светлина. Щом я намериш в нея, всякога има светлина. Щом намериш правата линия, ти гладен няма да ходиш, бос няма да ходиш, бездомник няма да бъдеш. А ще имаш знания, ще имаш музика, всичко каквото пожелаеш, все ще го имаш; но щом намериш правата линия. Защото Бог винаги работи само в правите линии. Ако вие попитате, защо? Понеже онази разумна сила, която твори в света и която създава хармония в света, тя действува винаги по правата линия. И БОГ РАБОТИ САМО ПО ПЪТИЩАТА НА ПРАВАТА ЛИНИЯ. В тези закони се движи Той. Следователно, ако ти си там, дето Бог работи, ти ще бъдеш щастлив. Пък ако не бъдеш там, дето Бог работи, ти ще бъдеш нещастен. Едно практическо приложение. Та когато някои хора говорят за – място на Бога, аз го наричам свят на правите линии. При Бога е тъй. Аз казвам научно, щом живееш в света на правите линии, всичко е възможно и всичко е нормално. Няма нищо невъзможно. И когато ти направиш един чук, ето какъв е основният закон, преносно да ви кажа. Ако ти направиш един чук по правилата на правата линия, ти можеш да работиш между хората така, че да не закачиш нито един човек с него. Ти можеш да работиш с правия чук и на никого няма да направиш пакост. Милиони същества може да има наоколо, той, правият чук, все намира място да мине и да не направи пакост. Той всякога постига целта си. А щом направиш един чук не по правата линия, той все ще хлопне глава на някого, краката на другиго, и ти ще си навлечеш голяма опасност върху си. Казвам, твоят чук не е направен по правата линия. Ако езикът ти е построен по правата линия, никого няма да ухапеш. А щом е по кривата линия създаден, всекиго ще ухапеш. Щом твоята мисъл е създадена по правата линия, тя за никого не може да бъде вредна. А ако тя е по кривата линия създадена, на всички ще вреди.

Следователно, щом извадиш твоя чук, направен по правата линия, само с един удар, и всичко става. Не трябват два удара. И онзи, който има правия

чук, той като вземе една голяма канара, само като я хлопне, тя се раздели на две парчета. Някой иска да направи нещо зло, той пак удари, всичко се разделя. Може да е цяла една планина, той като я хлопне и тя се раздели на две парчета. И като хлопне земята, и тя ще се раздели на две парчета, но този човек, който има правия чук, никога няма да хлопне земята. Защото той знае, че няма защо да разделя земята. Та казвам, чукът на правата линия прави чудесии в света. Щом ти носиш един чук на правата линия, ще идеш при министъра, искате да ви назначат за учител, като му хлопнете с този чук, като му кажете само една дума, той ще ви назначи. Казва, разбрах. Щом идете при банкерина, още с първата дума, той знае, че вие носите онзи чук на правата линия и веднага се съгласи. Тъй щото, заслужава си човек да изучава правите линии.

Какво нещо е правата линия? Тя има магическа сила. Човекът на правата линия е един мъдрец. Той е маг, разполага с всичко. А човекът на кривата линия е един глупец, който разполага с всичките глупости в света. И следователно, правата линия е пътят на мъдреците. Това са хората на мъдростта. Те вървят по правилата на правите линии. А кривите линии, това са всичките пътища на глупците. Това са двата пътя в света. Що е кривата линия? Пътят, по който никога не се постига желанието на човека. А там, дето всичко се постига, това е законът на правата линия. Като говорите в този смисъл крива линия, не разбирайте окръжността, тази крива линия е и път на безпътица. Ако кажете нещастен е моят живот, нищо не съм постигнал, ти вървиш по крива линия. Ще вървите по права линия! Тогава ще постигнете всичко, каквото желаете.

При правата линия идеите са точно определени. А кривата линия е за отбелязване на това, което не си постигнал. Пътят на кривата линия е път на непостигнатите мисли и желания в света. И понеже милиарди мисли и желания има непостигнати в света, затова пътят на кривата линия сега е по-дълъг; а пък понеже всичко в правата линия е постигнато, затова нейният път е най-къс, не се е продължил. Или да ви кажа в друг смисъл, онзи на когото дълговете са се увеличили, той не е вървял по права линия и затова кривата линия се е удължила. Дългият път е път на непостижението. Когато някои говорят за вечността, за това има две разбирания. Ако вие разбирате вечността като възможност за постижението на човешкия живот, това е едно нещо, но ако вие разбирате вечността като място за мъчение, това е друго нещо. Но сега да оставим тези философски работи, понеже те са дълбоки и ще има голямо напрежение на мозъка ви. Сега да остане следната мисъл у вас: ПРАВАТА ЛИНИЯ Е ЕДИНСТВЕНИЯТ ПЪТ ЗА ПОСТИЖЕНИЕ! Ако така държите мисълта, винаги ще успявате и работите ви ще се свършат добре. Сега дали ме разбирате, но вие ще знаете, че правата линия е един свят на

постижение. Изучавайте този свят на красивите линии, това е светът на правите линии. Сега стана ли ви мисълта малко ясна? Щом е ясна, приложете я. Направете най-малкото приложение на правата линия. Пък ако не правите опити за приложение на правата линия, ще се питате, права ли е мисълта или не? Правете един опит, не сполучите, направете втори, трети, четвърти. Но правете опити по правата линия! Сега някой ще пита как? Затова ще ви приведа един малък разказ. Един бедняк, който ходел да търси своето щастие от 10 години, и не можел да намери никакво щастие, връща се вече дома, съвсем закъсал, оголял, но среща на пътя един богаташ, който не знае да ходи. Облечен е хубаво, но е куц и хром, седи на едно място. Мисли си богатият човек, богатство имам, но какво да правя? И той си имал една несрета; какво се ползува той от това богатство. Казва богатият на бедняка, седнах тук да си почивам, уморих се от живота. Ти къде си ходил? – пита той бедния. – Ходих да търся своето щастие, но не можах да го намеря. Не зная какво е писал Господ за мен. Богатият го гледа, гледа, и му казва: Господ е писал, щастието е близо до тебе. Ти можеш да бъдеш щастлив от сега още. – Е как? – Ако ме вземеш на гърба си и ме заведеш дома. – Аз да те взема на гърба си, че щастието да дойде? Колко души до сега съм носил на гърба си, това гърба ми знае, ако така може да идва щастието? Ти искаш да ме изпиташ. – Може би онези, които са те яхали, не са знаели как да те яхат, но аз съм човекът, който като те яхна, всичко каквото поискаш ще го имаш. – Ама ти смееш ли се с мене, опитваш ли ме?

Та и вие сега сте при този богатия, ако го вземете на гърба си, щастието, което търсите ще дойде. Нищо повече! Само за думата КАК няма да питате, ще оставиш да те яхнат. Който пита как, няма да сполучи. Та, ще знаете, ще вземете някого на гърба си, но да бъде този, който носи щастието. Та казвам, както виждате, аз съм богат човек, но съм парализиран, като ме занесете на гърба си дома, аз ще ви дам половината от моето богатство. Няма да питате как? Ще ви дам още една фигура, да ви остане в съзнанието. Правата линия това е, като се намерите вечерно време на планината, небето мрачно, никъде не виждате, къде да спрете, изгубили сте се, онзи първият лъч който достигне до вас, това е правата линия! Правата линия е онзи лъч, който ви отваря път в тъмнотата на живота, значи вече има спасение. Та казвам, в каквато и мъчнотия да се намирате, оставете правата линия да изпъкне. Изпъкне ли тя в ума, няма нищо невъзможно.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА
ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

7,20 ч.с.

1930_09_14 Просете, търсете и хлопайте
неделна беседа

ПРОСЕТЕ, ТЪРСЕТЕ И ХЛОПАЙТЕ!

"Просете и ще ви се даде; търсете и ще намерите; хлопайте и ще ви се отвори!"
Матея 7:7

„Просете, търсете и хлопайте!" Ето един неразбран език за обикновените хора. Кой не хлопа в живота? Най-много хлопат децата. Обаче, хлопането не представя някаква наука. В случая, както е употребена тази дума, може да хлопа само онзи, който не разбира нещата; който разбира, никога не хлопа. То се отнася до обикновения човек. Когато дойдем до талантливия човек, там има едно малко видоизменение. При гениалния, видоизменението е по-голямо, а при светията и Учителя, още по-голямо.

„Просете и ще ви се даде." Който проси, трябва да бъде схватлив, да има отличен ум; да разбира законите, които действат в живота. Щом ги разбира, той се съобразява с тях. Така, той ще разбере, че работа, която не се отнася до физическия свят, се отнася до идейния. Когато хората срещат несполуки в живота си, то се дължи на обстоятелството, че те се занимават само с физическия, т.е. с видимия свят. Видимото е резултат на нещо. Едно дете вижда в ръцете на двама юнаци ябълки и круши. То мисли, че като посегне към плодовете, ще ги вземе. Детето не подозира, че зад тези двама юнака се крие известна сила, с която то не може да се справи. То трябва да разбира характера на тези хора. За да получи един от тези плодове, то трябва да се моли. Физическият свят е пълен с ябълки и круши, които отвличат вниманието на хората. Всеки мисли, че като посегне към плода, ще го вземе. Не, зад тези плодове се крият известни сили, които са работили за тяхното създаване. Значи, зад видимото стои невидимото. Ако посетиш една от библиотеките на големите европейски градове, Лондон или Париж, мислиш ли, че можеш сам да си вземеш книга за четене? За да се ползваш от книгата, първо трябва да намериш библиотекаря, който раздава книгите. Той ще впише заглавието, автора, номера на книгата, и най-после ще се подпишеш. Както виждате, във всяка библиотека съществува известен ред, зад който се крият разумни същества. Не мислете, че можете да правите, каквото искате. – Не сме ли свободни да се проявим, както разбираме? – В едно отношение сте свободни, но влезете ли в библиотеката, длъжни сте да спазвате реда. Ако искате там да четете, ще седнете на един стол и тихо ще четете. Ако се въодушевите и хлопнете на масата, веднага ще ви направят бележка, да пазите тишина.

Христос говорил на учениците си на език, за разбирането на който се искало просветен ум. Но и просветен ум да имаш, това не значи, че можеш да постигнеш всичко. На земята можеш да постигнеш нещо, но не и в Божествения свят. Законите на физическия свят действат по един начин, а тези на духовния свят – по друг начин. Затова, ако вървиш само по пътя на физическия свят, ти ще се отдалечаваш от Бога. Например, искаш да станеш богат, да си направиш къща, да си купиш ниви, лозя. Казваш: Като съм богат, ще правя добрини на хората. Обаче, богатството ще те отдалечи от Бога. Смисълът на живота, не е в правене на добро. Такова добро е безсмислено. Онези същества, които искаха да отклонят човека от правилния път, дадоха му възможност да прави добро. Ще излезе, че светът, сам по себе си, не е добър, но като правим добрини, ще го изменим. Това са залъгалки. Всички искат да оправят света, но не го оправиха. От хиляди години все едно се чува: Да оправим света! И наистина, направиха се училища за образование, но и до днес хората останаха невъзпитани. Можеш ли да възпиташ рибата? Как ще накараш рибата да говори? Единственото нещо, което може да се направи при дадените условия, е да се събуди съзнанието. Като говоря за рибата, разбирам всяко живо същество. Какво изкуство владее рибата? Единственото изкуство на рибата е да плува. И в умствения свят тя е достигнала до това изкуство. Рибата знае и други неща, но те са на втори план. Важно е плуването. Ако иска да прогресира, рибата трябва да напусне гъстата среда – водата – и да стане птица. За да хвърчи, тя трябва да си направи крилца и да напусне плуването. Като птица, тя ще изучава законите на въздуха. Ще се учи да хвърчи, да се движи в по-рядка среда от водата. Може да се запитате, каква е била целта на природата, като е създала рибите и птиците, преди човека. Защо първо не създаде човека? Който не разбира законите на природата, не разбира и нейните замисли. От Божествено гледище, рибата е толкова важна за природата, колкото и човекът. Когато се казва, че Бог е направил човека по образ и подобие свое, разбираме, че Той го направил подобен на себе си. – Как е направена рибата? – Тя е направена със Словото Божие. Поглеждате към рибата и казвате: Риба е това. – Не, рибата е символ. Тя иска да ти покаже, че като попаднеш в гъста среда, ще плуваш. В тази среда не можеш да мислиш, но поне ще плуваш.

Има хора на земята, които и досега са още риби. Те прекарват живота си как да е. Това е плуване. Рибата казва: Да прекарам живота си, като плувам във водата. Какво постига рибата с плуването? Понеже в Писанието е казано, че всичко е направено за човека, ние трябва да изучаваме рибите; те доставят материал, който е необходим за растенето на човека. Всички предшестващи форми, около сто хиляди, както и разните видове животни, са работници, които доставят материал за осъществяване на бъдещите

планове на човека. Светлината, топлината, електричеството, магнетизмът, всичко е впрегнато, да приготвят материал за новата вселена, която сега се твори. Тепърва се създава светът. Ще кажете, че Бог е направил света. Сегашният свят, в сравнение с бъдещия, ще бъде такъв, както казва Писанието: „В начало Бог създаде небето и земята; и земята беше неустроена и пуста." Хората мислят, че земята е устроена, че човешкият живот е устроен. Всъщност, не е така. Отворете, която и да е история; влезте в което и да е училище; влезте в който и да е дом и ще видите, че хората не живеят добре.

Не, че те нямат желание да живеят добре, но условия нямат. Ако една риба би пожелала да се облече като една модерна мома, може ли тя да постигне това? Колкото да желае, за нея това ще бъде непостижим идеал. Човек, в сравнение с рибата, е ангел. Някои искат да знаят, защо не виждат ангелите. Нима вие не виждате ангелите? Нима рибите не виждат хората? Когато рибата види човек, тя се скрива. Следователно, когато у човека се зароди неестествен страх, това показва, че той е видял същество, по-напреднало от него, и затова се страхува. Значи, видял си нещо по-високо от тебе. Човек никога не се страхува от същества, по-слаби от него. Колкото да е голям човек, винаги има нещо по-високо от него, което го плаши.

Христос казва: „Просете!" Кой може да проси? Всеки човек не може да проси. Само детето може да проси от майка си, която го е родила. Ако вие не знаете, как да давате на вашите синове и дъщери, не виждате ли, как Бог, Когото считате ваш баща, винаги дава? Най-първо, вие трябва да се убедите, че Бог е ваш баща. Следователно, не всеки може да ви бъде баща. Например, едан цар не може да ви бъде баща. За да бъдете син на един цар, трябва да докажете, че произлизате от тази фамилия. Казвате: Ние сме родени от Бога. – Този факт трябва да се докаже. Ако сте чада на Бога, защо сте се обезверили? Ако сте чада Божии, защо не изпълнявате волята Божия? Ако сте чада Божии, защо не признавате Баща си? Защо трябва да ви се доказва, има ли, или няма Бог? Даже най-силните понякога се съмняват. Онези, които не разбират, ще кажат, че това е естествено. Естествено е да се съмняваш в мащеха си или в пастрока си. Но никога не може да се съмняваш в Бога, Който те е родил. Това е закон. Казвам: Никой не може да се съмнява в себе си. Щом се съзнаваш като човек, у когото се е пробудил умът, да разбира нещата, той не само не критикува, но не може да се съмнява в себе си. Критикуването не е знание. Най-напред, човек трябва да познае известен род сили и да се научи, как да оперира с тях. Например, мнозина не знаят, как да работят с късите вълни на светлината; други не знаят да работят с дългите вълни на топлината. Вследствие на това, те изменят методите и употребяват дългите вълни на топлината, вместо късите вълни на светлината. Те искат резултати от

светлината. Други пък употребяват късите вълни на светлината, вместо дългите вълни на топлината – искат резултати от топлината. Какво разбирате, като ви говоря за къси и дълги вълни? Може да имаш ясна мисъл, ясна представа само при правилно схващане на късите и дълги вълни. Например, известно време мислиш върху един предмет, но в съзнанието ти е тъмно, защото оперират дългите вълни. Ти работиш в по-гъста материя, а светлина ти трябва. Значи, трябва да знаеш методите на късите вълни. Съвременните хора гледат много повърхностно на тези въпроси. Гледате простата жена, когато тъче, и тя има известно знание. Тъкането не става произволно. И там има правила, които трябва да се спазват.

Мнозина се стремят към чист и свят живот. Щом се стремят искрено към чист живот, Господ изпраща един ангел, адепт или светия, който да им помага. В добрия живот ние се учим на изкуството да си тъчем дрехи, които ще ни служат в бъдеще. Дрехите, които носим сега, са изпокъсани. Често казват, че без грях не може. Това се дължи на лошото възпитание, че без грях не може. Аз поддържам, че може да се живее без грях. Ти се самозаблуждаваш като мишката, пред която е поставен капан с парченце пастърма. Скрита в дупката, под грижите и възпитанието на майка си, мишката излиза оттам и като вижда пастърмата, започва да си мисли, как да я извади от капана. Желанието ѝ е добро, но като влезе в капана, тя вижда, че сметката ѝ не излязла добра.

Хората имат много несполуки в живота, защото постъпват неразумно като мишката. След това, те се запитват: Защо Бог създаде така света? – Светът крие в себе си всички възможности за хората. Те са дошли на земята да учат и да постигнат нещо. Всеки човек има условия да постигне нещо, ако може да мисли право. Това подразбират думите на Христа: „Просете и ще ви се даде." Разумният човек проси, защото знае, как да проси. Само с езика ли човек проси? Някой те погледне мило, проси нещо от тебе. Друг ходи, иска нещо, но не му дават. На милия поглед всеки дава. Една млада американка отишла при един голям банкер, скъперник, да иска някаква помощ. Тя погледнала мило към него, и той веднага ѝ предложил 1,000 долара, като казал: Госпожице, на ваше разположение съм. Приятно ми е, че ми се отдава случай да ви услужа. Много комисии са отивали при него: едни в името на Господа, на св. Богородица. Той казвал: Не давам нито за Господа, нито за св. Богородица. Ще кажете, че момата била красива, затова банкерът отворил сърцето си за нея. Не, момата е действала по късите вълни на светлината и така внесла нещо възвишено в сърцето на банкера. Той бил парализиран, но като го погледнала тя мило, веднага скочил на краката си и казал: Много ви благодаря, вие ме излекувахте. Любовта лекува лесно.

Ще приведа един пример. Някъде в Америка една боа се промъкнала до едно градче да види, как живеят културните хора. Боата била дълга 7-8 метра. Като минавала покрай стражарите, те се уплашили и решили да я убият. И боата се уплашила и избягала. Като видяла, че хората не са готови да я приемат, тя напуснала града, При излизане оттам, тя влязла в една болница и се скрила в стаята на двама паралитици. Те били осъдени от лекарите на бавна смърт. Като я видяли, те скочили ужасени от леглото и хукнали да бягат. Щом се видели вън, те разбрали, че са вече здрави. Значи, страхът от боата измества страха от болестта. С външния си страшен вид, боата направила това, което лекарите не могли да направят. Тя ги излекувала. Болните си казвали: От 20 години лекарите влизаха и излизаха от нас, говореха ни сладки думи, но не можаха да ни излекуват. А тази боа с влизането си ни уплаши, и ние веднага оздравяхме.

И тъй, когато сте парализирани, молете се, Провидението да ви изпрати една боа, да ви изплаши и така да се излекувате. Така Провидението иска да произведе у вас известна реакция, да измени начина на вашето мислене. Хората искат да бъдат щастливи, но щастието се постига по известни закони. Ангелите и светиите са щастливи, защото изпълняват Божиите закони и вървят в Божествения път. Който се отклонява от Божествените закони, губи щастието си. Тази е причината, дето човек ту става щастлив, ту губи щастието си.

Христос казва: „Търсете и ще намерите." – Всеки търси нещо, но малцина намират това, което търсят. В търсенето има нещо разумно. В него трябва да взима участие и сърцето. Това, което търсиш, трябва да бъде и разумно, и възможно. Ако търсиш непостижимото и неразумното, това показва, че сърцето и умът ти не са работили в хармония. „Хлопайте и ще ви се отвори!" Хлопането е проява на човешкия дух, т. е. на човешката сила. Ако човешкият дух не е в състояние да приложи проявената мисъл и желания на човека, не може да се говори за реализиране. Когато се казва, че човек трябва да има просветен ум, добро сърце и възпитана воля, това значи, че той има майка и баща, братя и сестри, т. е. той е висококултурен. Само такъв човек може да реализира своите мисли и желания. Думите „баща и майка, брат и сестра" означават възможностите в човека. Ангелите, като крайно интелигентни, разполагат с големи възможности. Те живеят в света на хармонията. Има известни йерархии между ангелите, които са образ на красиви отношения и любов, която почива на разумността. Който няма светъл ум, не може да бъде проводник на любовта. – Защо не може да бъде проводник? – Защото любовта е проява само на съзнателните същества.

Сега любовта се проявява между всички хора. Тя произвежда

едновременно радост и скръб. В майката любовта се проявява като желание да има дете. Понеже детето не е направено, както трябва, върху него действат сили, които разрушават неговата форма. Това причинява страдания на майката. Отрицателните сили в света развалят това, което Бог създава. Направиш една къща на слаба, неустойчива почва. Това е детето на майката. Идат други сили отвън, които събарят къщата. Кой е виновен за това: природата или човекът? Който не разбира Божествените закони, изпада в противоречие. Той не познава Бога и намира, че няма какво да учи. Така не се мисли. Като намериш Бога, тогава, именно, започва истинското знание и пътя на правата мисъл и разсъждение. Когато изгрее слънцето, тогава, именно, ти ще използваш неговата светлина, да разгледаш света и да видиш, какво Бог е създал. Ако след изгряването на слънцето, ти седиш цял ден на едно място, нищо няма да научиш. Нима кормчията на парахода, като държи кормилото, нищо не прави? Привидно, той стои на едно място, но мисълта му е насочена към това, да изведе пътниците на определеното пристанище. Нима шофьорът, който седи с часове в автомобила си, нищо не прави? И той работи с мисълта си, да изкара пътниците на определеното място. Той е доволен, че е завел пътниците, дето трябва, но и те са доволни от него. Питам: Нашето тяло не е ли такъв автомобил? Ако мислите и чувствата ни са временни, с какво ще отидем на небето? Само за ядене и пиене ли ще мислим? Христос казва, че трябва да пренесем всичкото си богатство на небето. Затова е казано : „Събирайте богатства и съкровища за небето." Някой яде и пие, без да събира съкровища за небето и казва: Небето е милостиво. – Милостиво е небето, но може да те приеме като гост, само за няколко деня. После, то ще ти подпише паспорта и ще те изпрати отново на земята. На небето гостите стоят само три деня, т. е. три хиляди години. Те лесно минават. След това, като слезеш на земята, пак ще бъдеш нещастен. С това въпросът не се разрешава, пак ще плащаш дълговете си. – Поне ще ги отложа. – Отлагането на дълговете не означава разрешаване на задачата. Първото нещо, което се изисква от човека, който върви в Божествения път е, да има такива мисли, чувства и постъпки, каквито не сте изпитвали.

Мнозина мислят, че религиозният човек може да има какъв да е ум, т. е. обикновен ум. Не, той трябва да има просветен ум, първокласен ум, като ума на талантливия, гениалния и светията. Такъв трябва да бъде стремежът на религиозния и духовния човек. Той трябва да мине от обикновеното схващане на живота към възвишеното схващане. При обикновено схващане, човек реализира само обикновени работи. Обикновеният човек всеки го тъпче. Обикновените хора се тъпчат едни други. Мъчнотиите на живота се крият, именно, в обикновените схващания и разбирания. Искаш да разбереш истината в обикновените й прояви, за което нямаш нужните разбирания. Мислиш ли, че като се

молиш на Бога, всичко си извършил? Ти си свършил работата си само за един ден, а не за 365 дни. Ако работата, която си свършил през деня е равна на това, което си свършил във време на ядене, какво си направил? Ако ядеш по един път на ден, за всяко ядене по един час, значи, годишно ти си работил 365 часа. Обаче, ако ядеш по три пъти на ден, по един час, ти си работил приблизително 1,100 часа. Това е работа, която трябва да свършиш. Съвременните хора не са дошли на земята да се спасяват, но да работят. Бащата е родил синове, не да бъдат негови слуги, но негови съработници. И ако ние сме дошли на земята, задачата ни не е да бъдем нито слуги, нито господари. Дошли сме на земята да бъдем съработници на Бога; да работим за онази велика идея, за която Бог ни е призовал. Стремежът ти е хубав, желанията – също, но не се стреми да постигнеш всичко изведнъж. Стреми се да постигнеш онзи възвишен копнеж в душата си. Има само един начин за постигане на възвишеното в себе си – по пътя на любовта. Не можеш да постигнеш своя възвишен копнеж без Божията Любов. Не можеш да постигнеш нито един свой копнеж без светлина, която излиза от Божията Мъдрост. Не можеш да постигнеш нито един свой копнеж без свобода, която изтича от Божия Дух. Следователно, за да постигнеш каквото и да е свое желание, ти трябва да бъдеш във връзка с Бога.

И тъй, ако не можеш да различиш вълните, които идат към тебе, дали са дълги, или къси, т. е. ако не можеш да разбереш вълните на любовта, не можеш да познаеш, любовта ли те е посетила, или друго нещо. Ако не можеш да разбереш, коя е светлината, която те е озарила, какви са нейните вълни, нищо не знаеш. Не можеш да имаш никакви постижения. Не всяка светлина е полезна. Има една светлина, от която хората умират. От човешките очи излизат особени светли лъчи, които действат убийствено. Човек с такива очи, като влезе между хората, носи нещастие. Тези лъчи са цяла проказа. Като си отиде този човек, хората, които са приели неговите лъчи, се разболяват. Има хора с такива очи, които носят благословение за окръжаващите: болните оздравяват, угнетените се повдигат. За ония, с лошите очи казваме, че те зле използват светлината. За ония, с добрите очи казваме, че добре използват светлината. Питам: Кое е по-добро: да правиш зло, или добро? Ще ви запитам другояче: Кое е по-добро – да те обичат, или да обичаш? Единственото право, което никой не може да ти отнеме, е ти да обичаш! Никой не може да ти отнеме тази любов. И като казваме, че Бог е Любов, разбираме, че няма по-голяма сила от Бога, Който единствен може да отнеме любовта ти, или да я измени. Единственото нещо, което никой не може да ти отнеме, е това, което сам проявяваш. Затова ние трябва да обичаме. Въпреки това, човек дохожда до обратно заключение и казва: Трябва да ни обичат. Тогава законът е следният: Стой далеч от онзи свят, дето нещата се взимат и дават. Дето има взимане и

даване, ти си в света на страданията, писани в книгата на живота. И, ако днес хората страдат, причината за това е, че те не обичат. Така е поставен въпросът за страданията в живота.

Казва се, че човек трябва да има воля, за да се справи със страданията. Силна воля е онази, която е заквасена с любовта и светлината на Бога. Без мощната и реална любов на Бога, нищо не се постига. – Аз не вярвам в Бога. – Това е друг въпрос. Ние не говорим за вярата. Тя е резултат на мисълта. Ти имаш пари, затова вярваш. Ако нямаше пари, и вяра нямаше да имаш. В какво щеше да вярваш тогава? – В знанието. – Ами ако нямаше знание? Значи, ти вярваш, защото имаш нещо на разположение. Това, което имаш, ти дава подтик да вярваш. Не можеш да вярваш, ако умът, сърцето и волята ти не работят. Значи, вяра без ум, без сърце и без воля не съществува. Това е закон. Ходенето на черква, или посещаването на духовни сказки и беседи, това са методи за развиване на ума и сърцето на човека. Така човек се учи да мисли и чувства правилно. – Не искам да уча, не искам да ходя на училище. – Не може без училище, то е необходимо. Ще ходиш на училище, но няма да прекарваш по цели дни там. Без да искаш, ти си в училище. Въздухът, водата, светлината, топлината и студът в природата са пособия на великото училище, в което си поставен. Те са временни пособия. Над тях стои Божественият Дух, Който ръководи човека в неговото развитие.

„Просете, търсете и хлопайте!" Казвате: Много сме просили, но Бог не ни е послушал. Търсили сме, нищо не сме намерили. Хлопали сме, никой не ни е отворил. – Ти не си получил нищо, защото досега си просил с чужд ум, търсил си с чуждо сърце и си хлопал с чужда воля. Вие знаете пословицата: „Чуждото и на Великден се взима." Който работи с чужд ум, с чуждо сърце и с чужда воля, все дългове плаща. Той казва: Съдбата ме преследва. – Не го преследва съдбата, но чуждото, с което работил. Който работи със свой капитал, всякога печели. Той е човек на истината и свободата. Ако си свободен, ще знаеш, че работиш със собствената си воля. Ако не си свободен, ти работиш с чужд капитал, т. е. с чужд ум, сърце и воля.

Често се питате, защо идат противоречията в света. – Много просто, не можете свободно да работите със своя автомобил, т. е. със своя ум, сърце и воля. Имаш автомобил, подарен от баща ти, но не можеш да го управляваш. Ако се качиш на него, сам ще си причиниш нещастие. Докато се научиш да го управляваш, ще се возиш на чужди автомобили. Като се научиш да работиш със своя, тогава ще си служиш с него. Като се качиш на своя автомобил, пак може да ти се случи нещастие, но то е изключение. Човек трябва да знае още да работи и с ръцете си. Гледам някой, върви и

маха с ръцете си наляво-надясно. Аз зная вече, че този човек или има да дава, или е пропаднал на изпит, или преживява нещо страшно. По махането на ръцете познавам, по колко предмета е скъсан студентът. Когато някой се влюби, също се познава. – По какво? – От очите на влюбения излиза особена светлина. Някога влюбеният работи с късите вълни на светлината, а някога – с дългите вълни на топлината. За да се разбират, влюбените трябва да знаят, как да се справят с вълните на светлината.

Като говоря за светлината на любовта, някои се срамуват от нея и казват: Не ни говори за любовта. Да се срамуваш от любовта, това показва, че криво я разбираш. Красив е светът на любовта. Няма по-чист, по-красив и по-възвишен свят от този на Любовта. Аз говоря за Божията Любов, а не за човешката, която уподобявам на качамак. Любов, която ту се явява, ту изчезва, не е любов. Който люби, той всякога дава, а не взима. Той казва: Благодаря, че мога да обичам. Това ми е достатъчно. Като обичам, ще давам, без да очаквам нещо. Истински богатите са любвеобилни хора. Чувстванията не са любов. Да любиш, това значи, умът, сърцето и волята ти да са в съгласие и пълна хармония помежду си. Дето влезе любещият, всички възприемат неговото състояние. Той е носител на великата Божия Любов и светлина. Хората страдат по причина на това, че не искат да бъдат носители на Божественото. В края на краищата, Божественото ще се наложи. Не може да бъдеш човек, ако не си носител на любовта, мъдростта и истината. Аз говоря за онези, които ходят в пътя за познаване на Бога. За да успявате, трябва да работите върху себе си. Само така светлината ви ще се усилва. Колкото по-силна е светлината на човека, толкова в по-висок свят влиза той. От физическия свят той минава в духовния, а от духовния – в Божествения свят. Така той ще започне да мисли, чувства и действа като Бога. Това значи познаване на Бога.

Христос казва на учениците си: „Просете, търсете и хлопайте!" Просете от вашия Баща, Който е готов да ви даде всичко. Търсете първо Царството Божие и Неговата Правда, и всичко друго ще ви се даде. Хлопайте и ще ви се отвори. Като изпълните това, светлината на ума ви ще се усили, топлината на сърцето ви също ще се усили, а волята ви ще укрепва все повече и повече. Така ще станете истински човек. За такъв човек няма мъчнотия, която той да не може да преодолее. Вяра е нужна на човека! Христос казва: „Ако имате вяра, колкото синаповото зрънце, планини ще местите." Такава вяра е достатъчна. С такава вяра може да се лекувате. Имаш един цирей и се оплакваш от болки. Мажеш го с лекарства, но не минава. Ако премахнеш един цирей, излиза друг. Един познат ми разправяше следната опитност. – Десет години аз бях сърдит на майка си и на баща си. В това време на врата ми излезе един цирей, с който се

разправях дълго. Едва мине и се затвори, ето, излезе друг. И така, цели десет години се мъчих с тези цирей. Като се освободих от тях, аз се помирих с родителите си. – На какво се дължат циреите? – В случая, омразата се събирала в материята на цирея и излязла навън. Та като ви излиза цирей, ще знаете, че злото излиза чрез него. Всяка лоша мисъл, всяко лошо чувство, всяка лоша постъпка в живота ви се проявява във вид на ревматизъм, на цирей или на друга болест. Зад всяка болест стои някоя лоша мисъл. Зад здравото тяло стоят хубави мисли и желания. Като се говори, че трябва да се живее чист и свят живот, разбираме да имаш чисти, светли мисли. Казваш: Имам една светла мисъл. – Не само една светла мисъл да имаш. Който влезе в двора ти, отдалеч да вижда твоите мисли.

В турско време, някъде във варненско, живяла една баба, на име Стана, която се отличавала със своя светъл ум. Като дохождали турските юзбашии в селото, тя ги посрещала много добре: правела им баница, черпела ги, разговаряла с тях и на тръгване се ръкувала любезно с всички. Те й благодарили и си отивали доволни. Всеки от тях познавал баба Стана. Които не знаели това изкуство, юзбашиите ги биели. Старите турци изчезнаха, но останаха още юзбашии в България, в самите българи. Спасението на света ще дойде по вътрешен път, чрез новия живот. Той е необходим за всички.

Аз не засягам вашия обикновен живот, той е за вас. В какво вярвате вие, аз не се меся. Обаче, има едно верую общо за всички. Аз го наричам верую на правата линия. Всичко в света може да се постигне по правата линия. Това е единственият път. Правите мисли, желания и действия вървят все по тази линия. Кривата линия е пътят на кривите мисли и чувства. Правите линии са резултат от дейността на разумните същества. Вие сте изучавали математика и геометрия и знаете законите, с които те работят. По тези закони, именно, трябва да се живее. Имаш известна мъчнотия. Начертай един квадрат и започни да мислиш. Четирите ъгли на квадрата показват начина, по който можеш да се справиш с мъчнотиите. Ако искаш да научиш, как трябва да живееш с хората, начертай един правоъгълен триъгълник. Правият ъгъл показва правилните отношения между хората. Петоъгълникът учи хората, как да се справят с външните и вътрешните мъчнотии в живота, както с доброто и злото. Чрез него се изнася закона за превръщане на лошите мисли в добри. Не можеш да хванеш лошата мисъл с пръстите си, както железарят не може да хване нагорещеното желязо с ръката си. Маша е нужно за това. То е добрата мисъл. Не можеш да се бориш със злото. Някои хора се борят със злото, но скъпо плащат. Не се борете със злото. Ако това се налага, постави доброто срещу него. За да се бориш с омразата, трябва да й противопоставиш любовта. На неправдата трябва да противопоставиш правдата. Някои мислят, че лесно

могат да се освободят от злото. Не е така. Не мислете, че с един замах може да изчистите живота си и да се освободите от злото. За да придобием изкуството да живеем добре, всеки ден трябва да прекарваме в размишление и работа, да сме готови за всичко, което ни се случва. Който е разбрал живота, той е готов за всякаква работа, за всякакъв труд и мъчение. Той казва: Пратете ме, дето искате, готов съм на всичко. Той може и слуга да стане, и в ада да слезе, и на небето да отиде – навсякъде може да живее. Който не е разбрал законите, той търси охолния живот. Той иска да отиде на небето, да живее между ангелите и светиите.

Като ученици, изпълнявайте добре задачите си. За да се ползва от любовта на учителя си, ученикът трябва добре да учи уроците си. На същото основание, питам: Как ще ни обича Бог, ако не учим уроците на живота? Мнозина казват, че със своите разбирания, лесно ще разрешат въпросите на живота. Казвам: Твоите възгледи не трябва да бъдат като моите, нито моите – като твоите. Обаче, и твоите, и моите възгледи трябва да бъдат като тези на природата. Значи, има само един начин за реализиране на нашите възгледи. Има само една врата, през която хората влизат. Има само един път в света. Един Бог има! Следователно, има само една любов. Ще кажете, че има много видове любов. – Не, има само една любов, която носи щастие, знание, сила и свобода. Тя носи всичко в себе си. Това е Божествената Любов. Ако не е Божествена, то е друг въпрос. Тя няма тези качества. Ако Христос дойде днес в света, Той ще внесе във вас подтик да се молите, да работите, да помагате. Молиш се на Бога, а вън една сестра вика за помощ, кракът й се счупил. Ти си хирург, можеш да й помогнеш. Но ти продължаваш молитвата си и казваш: Господи, искам да изпълня Твоята воля. Отговаря ти се: Направи крака на онази сестра, която иска помощ. – Искам да ти кажа нещо, Господи. – Първо, иди да направиш крака на твоята сестра, а после и двамата заедно ще влезете при мене, да видя, че наистина си разбрал и изпълнил моята воля.

„Хлопайте и ще ви се отвори." Днес всички хлопат, искат нещо. Мъже и жени, всички хлопат. Така не се иска. Ученикът, който иска, трябва добре да е научил преподаденото. Някой иска пари от банкера. Той може да иска, ако Баща му е внесъл нещо в банката. Но да се проси, това е срамно. Следователно, ако си внесъл нещо в пощата, можеш да изтеглиш. Новото учение изисква крайно интелигентни хора, с гениален, светийски ум. Ако хората искат да постигнат желанията си, трябва да бъдат гениални. Тези, които още вървят по стария път, ще имат стари придобивки. Ето какъв ще бъде резултатът от старите придобивки. Един американец, голям богаташ, правел много добрини. Строил училища, черкви, и за всичко било писано във вестниците. С една дума, за всичко му било платено. Един ден, той умрял и заминал за другия свят. Отишъл при свети Петър. На въпроса на

св. Петър, кой е той, американецът казал: Аз съм един от големите благодетели на земята. – Е, как отговориха за твоите добрини? – За всичко писаха във вестниците, изказаха си благодарността. Значи, хората знаят за твоите добри дела. Много добре, но тук не върви това. Спомни си поне едно добро, за което не е писано във вестниците. Замислил се американецът, и най-после си спомнил, че един ден, като бързал по някаква работа, настигнала го една бедна вдовица и го помолила за помощ. За да се освободи от нея, той ѝ подхвърлил един долар и си заминал. – Ще отида при Господа, да Му разкажа за този случай – казал св. Петър. Като го изслушал, Господ му казал: Дайте му два долара и го изпратете пак на земята. С едно добро светия не се става. През целия си живот той трябваше да дава. Че не ти е платено за едно добро, ти искаш да останеш на небето. Това е невъзможно!

Ако съвременните хора вървят все по стария път, каквито и да са те, като отидат на небето, ще им дадат по два долара и ще ги върнат пак на земята. Ако са вървели по новия път, Христос ще им каже: Елате вие, мои благословени деца. – Кои са благословени? – Които имат просветен ум, просветено сърце и силна воля. Те са посветили целия си живот, да служат на Божественото.

Тогава ще кажат: Елате, мои деца, ще се отвори небето, ще се отворят всички светове, да видите онова, което е приготвено за вас.

И тъй, просете със светлия си ум; търсете с изобилното си сърце и хлопайте със силата на вашата разумна воля. Там е изпълнението и постижението, които очакваме сега в света.

Т. м.

3. Беседа от Учителя, държана на
14 септември 1930 г., София – Изгрев.

1930_09_17 Общи и специфични идеи
лекция пред общия окултен клас

ОБЩИ И СПЕЦИФИЧНИ ИДЕИ

Т. м.

В живота има общи и специфични или специални познания. Общите познания са необходими за всички хора, а специалните – само за специалисти. И желанията биват общи и специални. За пример, желанието на всички живи същества да живеят е общо. Човекът трябва да разбира общите понятия, общите стремежи в живота. Преди всичко трябва да се определи кои неща са общи. Доброто, за пример, е общо за всички. Живите същества разбират доброто, проявено в тесен и широк смисъл. Яденето и пиенето е общо благо за всички. Различието е само в начина, по който съществата се хранят, както и в храната, която употребяват. Обаче като стремеж, яденето е общо за всички. Като яде, всяко същество изпитва удоволствие, но това удоволствие е различно у различните същества. Като изпитвал удоволствие при яденето, човек започнал да разсъждава по какъв начин да увеличи удоволствието. В пътя на тия разсъждения се е създало готварството. В този случай готварството е специфично изкуство, присъщо само на човека, но не и на животните. С увеличаване удоволствието при ядене, хората са започнали да се стремят към придобиване на все по-големи количества от благата, които природата дава. Желанието на човека да увеличава благата, с които си служи за ядене, се е пренесло и в психичния му живот. За това често срещаме хора, които по естество са добри, но в тях се явява специфичното желание да бъдат още по-добри, да правят добрини на своите близки, всички да говорят за тях. Въз основа на същия закон много хора не се задоволяват с общите познания и се стремят към специфични. Те не подозират, че многото знания влачат след себе си повече задължения и отговорности. Който често променя дрехите си, има повече разходи; който яде повече, има повече разходи.

Ако някой цар желае да има на трапезата си по десетина яденета, той трябва да има на разположения няколко готвачи, които да задоволяват вкуса му. Като цар, той може да се справи с разходите за готвачите, за материалите, които се изразходват при готвенето. Какво би било положението на обикновения човек, който едва изкарва прехраната си, но има желания, подобни на тия, които царят има? Той ще си остане с желанията. Защо? Защото нито материал за готвене би могъл да си набави, нито готвачи. Той може да има само един готвач, на когото да дава стотина лева месечно. При такова малко възнаграждение този готвач няма да готви с разположение и любов, както готви на царя. Значи всички хора

не са готови да задоволят своите специфични желания. Опитат ли се да ги задоволят, те изопачават живота си, а себе си развалят.

Следователно всяка развала в човешкия живот не се дължи на общите мисли, желания, чувства, стремежи, но на специфичните. Всички аномалии в живота се дължат на стремеж към специфичното в човека. Често слушате хората да изказват различни мнения по един и същ въпрос. Това са специфични разбирания. Хората имат специфични разбирания и за злото, което е проявено в материалния свят. Какво представят доброто и любовта вън от материята, от формите, и те не знаят. Понеже формите се променят, и понятията на хората за доброто, за любовта се променят. Затова, именно, всеки човек има специфично разбиране за доброто и за любовта.

Сега, да дойдем до някои общи положения. За пример, всички хора имат едно и също познание за правата линия. Всички знаят, че правата линия е най-късото разстояние между две точки; тя има едно измерение – дължина. Ако се яви някакво специфично знание за правата линия, то се отнася до нейната дължина. Правата линия може да бъде безкрайно къса и безкрайно дълга. Правата линия има отношение към човека. За пример, ако някой посади в земята костилка от някое плодно дърво, той се интересува какво ще стане с нея. Щом види, че от земята се подава стрък във вид на права линия, той се радва и следи какво става с него. Ако стръкът продължава да расте, той гледа докога ще става растенето. Види ли, че растенето на правата линия спира и на стъблото се явяват разклонения, той пак се радва. Всяко клонче крие в себе си възможности за произвеждане на плодове. Реката, като права линия, е важна за човека. Дето минава, тя пои, оросява, разхлажда въздуха. Обаче ако реката има притоци, воденичарят ще има специфична радост: водата ще бъде по-буйна, по-бързо ще върти воденичното колело и повече брашно ще мели. Има неща в живота, които на някои хора причиняват специфична радост, а на други – специфична скръб. Когато кръчмата е пълна с посетители, кръчмарят е радостен и доволен, а близките на ония, които пълнят кръчмата, скърбят и се смущават. От раздвояване на възгледите, на чувствата в човека се ражда понятието за морал. Днес всички хора се оплакват от противоречия. Една от причините за противоречията са специфичните идеи. Ето защо, задачата на новото възпитание се свежда към премахване на специфичните идеи, а като основа на живота да се поставят общите идеи. Щом специфичните идеи създават противоречия, те трябва да се премахнат. Премахването им е в зависимост от премахване на условията, които ги създават. Ако влезете в гора, в която дърветата са гъсто сети, виждате, че те се стремят да растат нависоко. За да използва слънчевата светлина, всяко дърво се стреми да се издигне над другите, да

не му пречат. В такава гора съществува голямо състезание: всяко дърво иска да се издигне нависоко, да надмине другите. Искате ли да заставите дърветата да растат нашироко, посаждайте ги на голямо разстояние едно от друго, да не си пречат. Забелязано е, че дървета, които са расли на свобода, непритеснявани от други, всякога са по-дебели. Те се развиват повече на дебелина, отколкото на височина. Същото се забелязва и в хората. Хора, които са расли при стеснителни условия, при ограничения, обикновено се стремят нагоре, затова са високи. Колкото по-свободни и неограничени са условията, при които се развиват, толкова повече се разширяват. Хора, които са расли и развивали при благоприятни условия, растат повече на дебелина, отколкото на височина. Видите ли, че някой човек се моли много, ще знаете, че условията на живота му са неблагоприятни. Ако се моли малко, той живее при добри условия.

Мнозина питат защо човек се моли. Естествено е човек да се моли, когато се намира при трудни, стеснителни условия. Когато хората се молят много, това показва, че са сети гъсто. Те се молят, защото се намират при вътрешни стеснителни условия. Срещате един гайдарджия, който надува гайдата. Вие се чудите защо свири. Този човек надува гайдата, за да изкара прехраната си. Колкото повече я надува, толкова повече упражнява дарбата си и задоволява хората. Престане ли да надува гайдата, хлябът му се ограничава. Всички хора търсят хляб. Това е обща нужда на всички живи същества. Под думата „хляб“ разбирам храната, с която живите същества поддържат живота си. По какъв начин ще изкарат прехраната си, това е друг въпрос. Всяко същество намира специфичен начин за изкарване на своята прехрана. Обаче не се стремете да наложите своите специфични идеи на другите хора. Всеки, който се е опитал да наложи своята специфична идея на другите, всякога е причинил зло на себе си. Един млад момък се влюбил в една красива, млада мома. Те се сгодили и почти били пред венчило. Един ден младият момък срещнал един от своите приятели и му казал: „Знаеш ли, че аз съм сгоден за една млада, красива мома, много добра и умна. Ела с мене в дома ѝ, да те запозная“. Приятелят се съгласил. И двамата отишли при младата мома. Годеникът запознал приятеля си със своята годеница. Но какво станало от това запознаване? Приятелят се влюбил в годеницата му, но скрил това в себе си, никой да не знае. Годеникът посещавал годеницата си, връщал се у дома си, но забелязвал от нейна страна особено охлаждане. След известно време тя върнала пръстена му. Защо станало това, и той не знаел. Като срещнал приятеля си, той се оплакал за нещастието, което го сполетяло, но приятелят му се учудил и се направил, че нищо не знае. Ако беше казал, че знае причината, и двамата щяха да се хванат за косите.

Следователно, имате ли някаква специфична идея, не я споделяйте, докато

не се реализира. Колкото по-рядко споделяте своите специфични идеи, толкова по-добре за вас. Специфичните идеи и вярвания на човека не са Божествени. Те сами по себе си отпадат. Ако днес се възхищаваш от една специфична идея, ще дойде ден, когато ще се разочароваш и ще се чудиш как е могла тая идея да те въодушевява. Днес четеш една книга, възхищаваш се от нея, но след време намираш, че е обикновена. Това зависи от възрастта. Не разчитайте на идеи, които се менят. Ако някои идеи са ви възхищавали на младини, но сте запазили възхищението си от тях и на старини, те са Божествени. На такива идеи всякога можете да разчитате. Като ученици, вие трябва да си давате отчет за вашите състояния. Дали сте радостен или скърбен, разположен или неразположен, вие трябва да знаете причините за тия състояния. Ще каже някой, че боледува, защото е грешен. Това не е обяснение. И праведният боледува и страда. И Христос е страдал. И Той е плакал. Ще кажете, че само малодушният плаче. Христос малодушен ли беше? Къде прояви Той малодушие? Вярно е, че малодушните плачат, но и герои плачат. Природата е предвидила сълзите за нещо разумно. С тях тя мие очите. Много хора плачат, дето трябва и не трябва. Това е излишно изразходване на сълзите. Ако знае кога и как да употребява сълзите си, с тях човек би се освободил от страданието. Една сълза, пролята на време, е в състояние да отнеме от човека и най-голямото страдание. Който знае как да употребява сълзите си, той се мие с тях отвътре, а не отвън. Когато не може да разбере страданието, човек плаче усилено. Той прилича на пукната тръба, която се нуждае от външна помощ. Външната помощ или външната утеха не разрешава въпроса. Временно тръбата ще се замаже, кранът ще се затвори, но причината на страданието все още съществува. Докато човек не си обясни причината на страданието, плачът всякога ще съществува. Плачът се явил още с първото ограничение, което човек е преживял на земята. Ограничението е причина за скръбта. Колкото по-голямо е ограничението, толкова по-голяма е скръбта. Ограниченията пък се дължат на специфичните човешки идеи. Следователно специфичните идеи не трябва да надминават общите. Докато едно дърво се развива нормално, то дава нормално плод и всичко върви добре. Ако се разклони чрезмерно, ако даде цвят повече, отколкото трябва, и плодът ще бъде много, но дървото ще се изтощи. Даде ли човек ход на много специфични идеи в себе си, той изменя естествения порядък на нещата и започва да страда. За да не страда, преди всичко човек трябва да изпълни Божествения план на нещата, а след това да дойде до специфичните идеи. Човек може да приложи специфичните идеи в живота си само след като е научил общите закони и правила, по които се развиват нещата. Как можеш да шиеш модерни дрехи и обуща, ако не си научил общите правила на кроеж и шиене? Щом научиш общите правила за шиене, тогава свободно ще пристъпиш към отклоненията от тия правила, към модерните дрехи и

обуща, към специфичните идеи. Пристъпиш ли преждевременно към специфичното, покажеш ли се пред хората, че си по-добър, по-учен, отколкото си в действителност, веднага ще те подложат на изпит. Не издържиш ли изпита, сам се излагаш. Някой се представя за много учен, а като се намери всред природата, не познава скалите, не познава растенията. Каквото го запитат, нищо не знае. Това не е никаква ученост. Сегашните хора се намират при благоприятни условия да учат. Те трябва да се изучават, както изучават земята. На човека е дадена глава, да разполага с нея, да се ползва от нейните сили. Той има мозък, сърце, ръце, крака, очи, уши, които трябва да използва като елементи, като пособия за работа.

Човек е книга, която първо той трябва да чете и изучава. Малцина четат книгата на своя живот. Тази е причината, поради която хората не се познават. Като не се познават, те ходят при врачки, при учени хора, да им говорят за миналото и бъдещето. Миналото, настоящето и бъдещето е в ръката на самия човек. Той трябва да отвори книгата си и да чете – нищо повече. Ще кажете, че нямате интуиция, с която да познавате хората. Интуицията е Божествено чувство. Който познава общите идеи и се ръководи от тях, той има интуиция. Ще дойде някой да ме пита добър човек ли е. Това е специфична идея, а не обща. На специфичните идеи не може да се отговаря. Ако аз кажа, че е добър, друг ще каже, че не е добър. Защо? Защото понятието за добро днес е специфично. Във всички специфични идеи има подценяване или надценяване. Обаче има и обща идея за доброто. Според тази идея, казвам: Всяка чешма, всеки извор, които не престават да дават от своето изобилие, са добри; всяко перо, което не престава да пише, е добро; всеки човек, който от рождението си до края на своя живот не е казал една лоша или обидна дума, е добър. Всичко, което не издържа на тия условия, се отнася към специфичното добро.

Съвременните хора се нуждаят от неща, на които да разчитат. Може да се разчита само на общите идеи, а не на специфичните. Човек може да разчита на общата вяра, на общото знание, на общата любов, които са вложени дълбоко в душата му. Общите идеи са като вековни дървета, които никакъв вятър, никаква буря не може да разклати. Само на такава вяра човек може да се уповава. Дойдете ли до специфичните идеи, всеки може да ви разклати. Човек със специфична вяра се колебае и от най-слабия ветрец. Христос казва: „Всяко дърво, което Отец ми не е насадил, ще се изкорени“. Това се отнася до специфичните идеи. „И всяко дърво, което Отец ми е насадил, ще цъфне, ще вържe и плод ще даде.“ Това има отношение към общите идеи. И специфичните идеи имат място в живота, но те са второстепенни. На първо място стоят общите идеи. Те са посадени

още при създаване на света. Специфичните идеи сега се посаждат от хората. Те нямат устойчив корен и всеки вятър може да ги разклати.

Като знаете това, не жертвайте Божественото за човешкото. Кое е Божествено? Божественото е общо за всички хора и е валидно за всички времена и епохи. За пример, светлината, въздухът, водата и храната са общи идеи, общи блага за всички живи същества без изключение. Разликата седи само в начина на използването им. Силата на човека зависи от правилното дишане. Да знае човек как да диша, това значи да владее законите на дишането. Заслужава човек да посвети цял живот, за да се научи да диша правилно. Болестите, страданията, неуспехите в човешкия живот се дължат на неправилното дишане. Когато се научите да дишате правилно, всичките ви работи ще се наредят добре. Правилното дишане е свързано с правата мисъл. Който диша правилно, той мисли право. Когато човек мисли право, работите му всякога се нареждат добре.

Ще ви приведа един пример, с който ще изясня какво представя общата идея и какво – специфичната. В кантората на един банкер влиза стар, прегърбен, слаб дядо, да иска някаква помощ. Банкерът веднага се обръща към него и му казва: „Дядо, друг път ела. Сега съм зает, нямам време да се занимавам с тебе“. Дядото се замисля малко и след един момент сваля маската от лицето си. Пред банкера застава млада, стройна, красива мома. Банкерът веднага прекъсва работата си, става на крака, отправя се към младата мома и казва: „На ваше разположение съм“. Той не чака даже да каже защо е дошла – вади от касата си пари и дава. След това благодари на Бога, че му е дал възможност да срещне красивата мома.

Какво представя красотата в живота? Красотата символизира общите идеи, които са вечни. Грозотата пък символизира специфичните идеи, които лесно се раждат и умират. Когато сте слаби, хилави, грозни, никой нищо не ви дава. Проявите ли своята красота, здраве и доброта, всички са готови да ви дават. Тъй щото, когато някой казва, че не обича да дава, това показва, че при него се е явил старият дядо. Щом дядото снеме маската си и се яви като млад, красив момък или млада, красива мома, човек отваря кесията си и дава. Аз взимам младата мома и младия момък в широк смисъл, като идеи, които символизират общото, Божественото в света, а не в тесен смисъл, както разбират обикновените хора. Всички благоприятни условия в живота – здраве, богатство, сила, знание, любов представят общи идеи, понеже помагат за развитието на човека. Неблагоприятните условия представят специфичните идеи в живота. Действително, като се вгледате в живота, ще забележите, че всички болести, страдания, неуспехи са произлезли, именно, от специфичните идеи на човека. Чуете ли някой да казва, че е на особено мнение, в това, особеното, непременно се крие

някаква специфична идея.

И тъй, дайте ход на общите идеи в себе си, между които не се явяват никакви спорове, никакви дисонанси. Между общите идеи съществува пълна хармония. Между специфичните идеи се явяват спорове, дисонанси, но понякога има и хармония. Обща идея е, за пример, че човек трябва да се моли, и то навсякъде - на изток, на запад, на север и на юг. Той трябва да се моли при всички условия: като работи, като свири, като копае, като чете и т.н. Защо? Защото в съзнанието нещата се менят. Физическите посоки – изток, запад, север и юг – в съзнанието на човека не са постоянни. Изтокът на едного е запад за другиго. Да се моли човек само когато е обърнат към изток, това е специфична идея. Да се моли само в църква, и това е специфична идея. Човек трябва да се моли навсякъде и по всяко време. Специфична идея е да мисли човекът, че слънцето изгрява само от изток. Понеже земята се движи около слънцето, цялата земя представя негов изток. Къде е изток на кръга? В центъра, защото оттам излизат всички лъчи. Значи изтокът на живота, това е Бог, от Когото излиза всичко: живот, сила, светлина, мисъл, чувство, действие. Въпреки това, мнозина казват, че не знаят къде е Бог, не могат да Го намерят. Чудно нещо! Животните намират изворите в планината, а човек не може да намери центъра, от който е излязъл. Под понятието „Бог“, в широк смисъл на думата, разбираме онази вътрешна връзка в човека, която държи в единство всички негови мисли, чувства и действия. Когато е в хармония със себе си, човек е намерил вече посоката към Бога. Отклони ли се от тази посока, веднага се натъква на страдания и противоречия.

Тъй че помнете: Специфичните идеи са преходни величини, а общите – постоянни. За да придобиете хармония и единство между своя външен и вътрешен живот, изучавайте общите идеи и ги прилагайте в живота си.

> Само проявената Божия Любов, само проявената Божия Мъдрост, само проявената Божия Истина носят пълния живот.

Лекция от Учителя, държана на
17 септември 1930 г., София, Изгрев.

1930_09_19 Силата на доброто
Издание 1941г., София
КНИГА: Път към живота, МОК Год.X, Том 1

СИЛАТА НА ДОБРОТО

-Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
-В Истината е скрит животът.

Тема за следния път: „Отличителните черти на физическия и на духовния свят“.
Често се говори за права мисъл, но за да се прояви тя, нужни са известни условия.
Първото условие за проява на правата мисъл е път без препятствия. Щом срещне някакво препятствие на пътя си, тя веднага се изкривява. Същото твърдение се отнася и до правата линия. Щом срещне най-малкото препятствие, правата линия става крива. Как се доказва твърдението, че правата мисъл, както и правата линия, се движат по гладък път без препятствия? Казано е за точката, че не заема никакво пространство, че няма никакво измерение. Въпреки това тя образува правата линия, която има едно измерение и заема пространство. Как може безпространственото да образува нещо пространствено? Ние наричаме безпространствено всяко нещо, което не среща никакво съпротивление на пътя си. В този смисъл точката не среща никакво съпротивление на пътя си. Всяко нещо, което среща съпротивление на пътя си, е пространствено. Каквото и да се говори за правата линия, тя е интересна в живота дотолкова, доколкото може да свърши известна работа. Когато работникът тури мотиката си на рамо и отиде на лозето да копае, ние се интересуваме от работата, която той ще свърши, а не от мотиката. Светът е пълен с мотики, т.е. с прави линии. Ние се интересуваме от работата, която правите линии могат да свършат.

Математиците, преди да изчислят работата, която правата линия върши, първо дават определение за нея. Покрай другите определения за правата линия, те казват: „Права линия е тази, която се движи само в една посока“. Една права линия може да се движи само в една посока. Когато безброй прави линии излизат от един център и се движат в много посоки, те образуват крива линия. В този случай правите линии са радиуси на кривата, която наричаме окръжност. Значи само кривата линия има радиуси, а правата няма. Ако можем да кажем, че и правата линия има радиус, приемаме, че нейният радиус е безкрайно голям. Тази права линия се движи до безконечност. Чували сте да казват за някого, че е прав човек, т.е. добър, а за друг – че е крив човек, т.е. лош. Какво показва това уподобяване? Правата линия се взема като символ на доброто и правото в

света, а кривата – като символ на злото.

Може ли правата линия да бъде безкрайно дълга? – Може. – А кривата? – Също. – Значи в това отношение правата и кривата линия си приличат. Обаче двете линии се различават по резултатите, които произвеждат. Приятно е, когато човек върви в правия път, а неприятно, когато върви в кривия път. Правата линия може да се уподоби на сладките неща в живота, а кривата – на горчивите. Защо е така, не може да се отговори. И вие не можете да си отговорите, но можете да мислите по този въпрос. И най-големите математици не могат да отговорят на този въпрос.

Ние разглеждаме математиците като хора, които са най-близо до Божествения език. Езикът на математиката е първият и най-близък превод на Божествения език. – Защо? – Защото и природата работи с числа, както математиката. Всеки орган в човешкото тяло се изразява чрез числа. Измени ли се числото на даден орган, в смисъл, да се намали или увеличи, изменя се и правилното отношение между останалите органи. Увеличаването или намаляването на органите не е произволно, но не е нормално. Например, чрезмерно големите очи на човека показват, че от далечното минало до днес в него съществуват големи желания, които той се стреми да постигне. Ако устата или ръцете на човека са чрезмерно големи, и това е някаква аномалия. Който има голяма уста, много говори. Който има дълги ръце, обича да взима чуждото. Той си проточва ръцете там, дето не трябва. Като знаете това, вие трябва да работите върху себе си, да станете господари на своите сили и способности, да не развивате чрезмерно органите си. Опасно е да се развиват едни способности за сметка на други. Ако придобие преждевременно много знания, човек сава горд.

Не е добре да бъде човек крайно горделив или крайно тщеславен. Гордостта върви по прави линии, а тщеславието – по криви. Горделивият има отношение главно към себе си. Той мисли много за своето достойнство. Тщеславният има отношение повече към окръжаващите. Той е подобен на камбана. Достатъчно е малко да го докоснеш, за да се чуе гласът му. Още отдалеч ще чуете, че край вас минава тщеславен човек. Горделивият е котел, пълен с енергия. Отвън е мълчалив, но вътре постоянно буботи. Гордостта и тщеславието са две прояви на човека, които трябва да се изучават. Като изучава себе си, човек дохожда до положение да различава нещата. Само по този начин той ще разбере кои процеси са естествени и кои – неестествени; кои се извършват доброволно и кои – не. Например, доброволно ли влиза гвоздеят в дъската? Доброволно ли пада камъкът в кладенеца? Доброволно ли се качва на планината? Той нито се качва доброволно, нито слиза доброволно. Значи някой го е качил на

планината, или свалил в долината. В кой случай човек изразходва повече енергия: когато сваля камъка в долината, или когато го качва на планината? От морално гледище ние казваме: Доброто е процес, при който човек разумно изразходва повече енергия. Злото е процес, при който човек изразходва по-малко енергия.

Ще приведа примери из живота, да видите, че наистина при доброто се изразходва повече енергия, а при злото – по-малко. Представете си, че работите десетина години неуморно в областта на изкуството, науката или на някой занаят. Вие изразходвате енергия, мисъл, време и едва след много години можете да спечелите стотина хиляди лева. Обаче ако някой апаш намисли да вземе спечелените ви пари, в една нощ може да реализира желанието си. Той става богат в няколко часа, без много труд и работа, без изразходване на много енергия. В богатство, спечелено по бърз начин, действат силите на злото. В богатство, придобито по честен и бавен начин, действат силите на доброто. За предпочитане е човек да работи със силите на доброто, отколкото със силите на злото. Ще кажете, че искате да бъдете силни, учени, богати хора. И това е добре, но преди да бъде силен, човек е бил слаб; преди да бъде учен, той е бил невежа; преди да бъде богат, той е бил сиромах. Като се упражнява, като учи и работи, като прилага силите си, слабият става силен, невежият – учен, сиромахът – богат.
Като ученици, вие трябва да превеждате сегашния език, с който си служите, по отношение езика на живата математика и геометрия. Например, какво означават думите „добро“ и „зло“ от гледището на живата математика и геометрия? За да ги разберете, да проникнете в техния вътрешен смисъл, трябва да ги произнасяте така, че да станете господари на силите, които се крият в тях. Например, ако сте неразположени, вие можете с думата „добро“ да смените състоянието си. Направете опит да произнесете думата „добро“ 100 пъти, по един път в секунда. За този опит ще ви трябват една минута и 40 секунди; после произнесете думата „добро“ 100 пъти, по един път в минутата; и най-после, произнесете я пак 100 пъти, по един път в час. Като направите опита, ще видите, че в трите случая ще имате различни резултати. Добре е при даден случай да произнасяте думата „добро“ всяка секунда, после – всяка минута, и най-после – всеки час. Онези от вас, които искат да произнесат думата „добро“ по един път на секундата, се намират на физическия свят; вторите, които ще произнасят думата по един път в минута, влизат в духовния свят. И най-после, онези, които ще произнасят думата по един път на час, влизат в Божествения свят. Като произнасят думата „добро“, първите ще мислят за физическия свят, вторите – за духовния, а третите – за Божествения свят. Първите ще свършат работата си най-бързо, за една минута и 40 секунди, вторите – за един час и 40 минути, а третите – за 4 дни и 4 часа.

Направете опита с произнасянето на думата „добро“ и следете за резултата, който ще получите. Като започнете опита, забележете какво е било времето. Като свършите опита, пак обърнете внимание на времето. Това са данни, които имат влияние върху опита. Същевременно запишете точно часа, минутата и секундата, когато започвате и свършвате опита. Онези, които ще произнасят думата „добро“ всеки час, ще държат съзнанието си будно, защото и вечер, и през деня, в сън или в будно състояние, пак трябва да произнасят думата. Когато съзнанието на човека е будно, и като спи, той пак може да прави опита. Стремете се да бъдете будни, да не прекъсвате съзнанието си. Дали ще имате резултат, или няма да имате, не се смущавайте. Най-малко в 25% от опитите ще имате резултат, а 75% ще бъдат изключения. Като свършите опита, сполучливо или несполучливо, пак ще продължавате да работите върху доброто и да го прилагате в живота си. Като ученици на живота, поставете си задачата да прилагате доброто в трите свята, в които се движите: в умствения, в сърдечния и във волевия. Този е начинът, по който доброто може да се реализира.

-Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
-В Истината е скрит животът.

Лекция от Учителя, държана на
19 септември 1930 г., София, Изгрев.

1930_09_19 Правата и кривата линия. Силата на думата добро Жануа-98, 1999
Издателска къща „Жануа-98“, 1999г.
КНИГА: Пътят на доброто, МОК Год.X

ПРАВАТА И КРИВАТА ЛИНИЯ. СИЛАТА НА ДУМАТА ДОБРО

X година.
3 школна лекция на I мл.ок.клас.
19.IX.1930 г. петък 6 ч.с.
ИЗГРЕВ.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА
ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

За идущия път пишете върху темата: № 3 ОТЛИЧИТЕЛНИТЕ ЧЕРТИ НА ФИЗИЧЕСКИЯ И ДУХОВНИЯ ЖИВОТ.Какво разбирате под ПРАВА МИСЪЛ? За да се прояви правата мисъл, трябва да има известни условия. Когато ние говорим за права линия, подразбираме, че правата линия съществува само там, дето няма никакви препятствия; и правата линия, ако срещне каквото и да е препятствие, тя ще се изкриви. Следователно, права линия е това, което няма абсолютно никакво препятствие, а това, което има препятствие на пътя си, е всякога крива. Сега представете си, че това е една теорема или една максима, и трябва да я докажете. Как ще докажете, че правата линия се движи по една посока, дето няма никакво препятствие. Нали математиците твърдят, че точката не заема никакво пространство, е без измерение, тогава, ако една безпространствена точка, която се движи в пространството, как ще произведе една права линия? Сега конкретно разглеждаме въпроса, тъй както математиците го разглеждат. Как е възможно да се движи една безпространствена точка в пространството? Това подразбира точка, която не среща никакво съпротивление. И всяко нещо, което среща съпротивление, е пространствено, а безпространствено е всяко нещо, което не среща съпротивление. Така вече има смисъл. Е, как е възможно тогава логически, нали казват точката не завзема никак пространство, а се движи в пространството и образува правата линия. Но какво е заключението? Сега, нас не ни интересуват правите линии. Когато някой човек е вдигнал своята мотика и отива да копае на лозето, мене пак ни най-малко не ме интересува неговата мотика, тя е второстепенна, мен ме интересува

работата, която той е свършил на лозето. А мотиката за мен е дотолкова важна, доколкото с нея може да бъде извършена една работа. И за мене правата линия е дотолкова интересна, доколкото мога да изясня една идея с нея, доколкото работата от нея може да бъде свършена. Светът е пълен с прави линии; мотики са това.

Коя линия наричат във физическия свят права? Питат едного: коя линия наричат права? Отговаря: която не е крива. Коя линия е крива? – Която не е права. Но това не е научно определение. Кой човек е добър? Който не е лош. А кой човек е лош? Който не е добър. Тогава ние определяме така: КОГАТО САМО ЕДНА ЛИНИЯ СЕ ДВИЖИ В ЕДНА ПОСОКА, ИМАМЕ ПРАВАТА ЛИНИЯ. А КОГАТО МНОГО ПРАВИ ЛИНИИ СЕ ДВИЖАТ ОТ ЕДИН ЦЕНТЪР В РАЗНИ ПОСОКИ, НИЕ ИМАМЕ КРИВАТА ЛИНИЯ. Разбирате ли каква идея има тук? Г.Р. я повторете сега какво разбрахте? (Г.Р. повтори последното изречение). Радиусът е мярка за кривата линия. Радиус има само кривата линия, правата линия няма никакъв радиус. Как мислите вие, правата линия има ли радиус? (Т. има, безкрайно голям радиус). Тогава какво разбират математиците за правата линия, която се движи в безконечността? Тогава защо са турили в преносен смисъл, нали казват: той е прав човек! За друг казват: той е крив човек. Защо са турили като емблема правата линия за добрите хора, а кривата линия за лошите хора? Кои са били причините, които са накарали хората да мислят така. Значи, че кривата линия е емблема на злото, а правата линия е емблема на доброто.

Сега, правата линия може ли да бъде безкрайно дълга? (може). А кривата линия? (също може). Значи и двете имат едно и също качество, че и двете могат да бъдат безкрайно дълги. (отсечките са ограничени). Значи правата и кривата линии имат едно и също качество, че и двете могат да бъдат безкрайно дълги. Да допуснем сега, че A представлява правата линия n пъти, значи, по време може да бъде безкрайно дълга. Имате и B n пъти. Ant и Bnt сега в какво седи тяхното приличане? Че имат едно качество – са безкрайно дълги, а при това имат различен резултат. От какво произлиза сега този резултат? Да допуснем, че правата линия произвежда сладчината, а кривата линия произвежда горчивината. И двете се движат в пространството, а резултатът на правата линия е сладост, а резултатът на кривата линия е горчивина. Сега, кое е това, което е дало повод да се даде на едното сладчина, а на другото горчивина? Аз не искам вие да отговорите на този въпрос, а само да мислите за него. Това е един въпрос, който може хиляди години да учите, за да имате само до някъде една малка представа. Аз сега ви давам само една гледка да мислите само върху тази важна тема. Разбира се, аз вземам математиката и геометрията като най-красивия език, най-нормалния език в природата. Първичният език това е математиката.

Или математиката е първият превод на първия Божествен език – сладкото, а геометрията е вторият превод на този език. И това са най-верните преводи. Ако вие не разбирате математика и ако вие не разбирате геометрия, вие от Божествения език много малко ще разбирате.

Ред поколения, у които алчността се е развивала чрезмерно, очите (на хората) са станали големи, устата са станали големи, ръцете, коремът са станали големи. Увеличение става на органите. Всякога когато един орган стане по-голям, той изгубва своето съотношение към другите органи. Затова има известна подбудителна причина, която му е съдействувала. Питам, ако очите станат по-големи, виновни ли са? В дадения случай, големите очи са резултат на едно (непрекъснато) желание на миналото. Казват: Лоши очи има той. Очите лоши не могат да бъдат. Или пък казват: много му са големи устата. Казват: Много знае да говори. Човек с големи уста мяза на голям извор. Виждали ли сте вие човек с големи уста? Има такова предание, че хора с големи уста, те само като си мръднат устата цели колони се събарят. Представете си такава голяма уста! А за хора с големи ръце казват: той само като си мръдне на някъде ръката, цели тонове камъни се събарят. Опасен е такъв човек! Малко помръдване от негова страна и цели чукари могат да се търкулнат изведнъж надолу. Следователно, на силите, които човек притежава, той трябва да бъде господар. Да може да ги контролира. Ако всяка една дарба или всяка една способност, която се дава на човек, се развие чрезмерно, всякога тя ще роди известно отклонение. Например чрезмерното знание ще роди какво? (Гордост) Най първо гордостта е в центъра, а щестлавието е на периферията. Щестлавието е периферията на гордостта. Та, когато ние говорим за щестлавието, ще знаете, че това проявление е на периферията, а гордостта е в центъра. Гордостта е праволинейна, а щестлавието е криволинейно. При гордостта въобще човек има отношение към себе си, той мисли за своето достойнство. А щестлавието е по отношение на човека към другите същества, към окръжающите. Когато някой човек каже: това е моята чест! Това не се отнася към гордостта, а се отнася към периферията. Човекът на периферията или щестлавието казва: опетниха ме. Опетнява се щестлавният. А кой се обижда повече, щеславният или горделивият? Каква е вашата опитност? Вие кога се обиждате повече? Щестлавният мяза на камбана; малко като го бутнеш, отдалече се чува гласът му. А горделивият човек е затворен котел, пълен с енергия, но си мълчи, само буботи от дълбоко.

Аз искам да ви наведа на един научен похват. Нали всинца обичате науката. Но пътищата, по които сегашната наука върви, не всички могат да използуват науката. До известно време хората се интересуват от нея, а после казват: стига толкова. У тях желанието да се учат изчезва. До

известно време, докато сте млади, четете много книги, а после никакви книги вече не четете. До известна възраст доста книги ви интересуват, а след това казвате: тази работа е за младите. Е, кои науки са за младите, я О.С.? (математиката, геометрията, изкуствата).

Затова все таки трябва да има един научен похват, да можете вярно да съпоставите нещата и да извадите едно заключение за вас. Защото каква е целта на науката? Да вземем друго едно изяснение. Каква е целта на професора, който предава. Има ли някой професор, който е влезнал в университета доброволно? Има ли някой свещеник, който е отишел в църквата доброволно? Има ли някой ученик, който е отишел на училището доброволно? (Разбира се). Аз ще ви попитам друг въпрос. Има ли гвоздей в света, който да е влезнал доброволно в дървото? Има ли някой камък, който доброволно да е паднал в кладенеца? Или такъв камък, който доброволно да се е качил горе на планината? Това са само разни страни на един въпрос. И всеки един въпрос трябва да се разгледа от много гледища. Казват: Той се качил на планината. Най-първо трябва да се види дали това качване или това слизане е станало доброволно. В даден случай това качване и това слизане не е толкова доброволно. Тогава иде научната страна. Онзи, който е изнесъл камъка на планината, и онзи, който го е снел в долината, кой е изхарчил повече енергия? (Който се е качил нагоре е изхарчил повече енергия). Тогава в научния свят или в моралния свят казвам: ВСЯКОГА КОГАТО СЕ ИЗХАРЧВА РАЗУМНО ПОВЕЧЕ ЕНЕРГИЯ, ТОВА Е ДОБРО. А ВСЯКОГА, ДЕТО СЕ ИЗХАРЧВА ПО-МАЛКО ЕНЕРГИЯ, ТАМ Е ЗЛОТО.

Сега да го обуслова, да го докажем. Крадец в една къща отваря касата и задига 100 хиляди лева; но това е труд, който е турен в касата, а крадецът за една нощ го взима. Ако един честен човек иска да спечели 100 хиляди лева, може ли да ги спечели в една нощ? Колко години му трябват докато спечели тази сума? Следователно, той ще изхарчи сили, енергия, мисъл и може би 10 години ще му трябват, докато спечели тази сума. А виждате в колко кратко време ги спечелва един от тези учените професори. В една нощ отгоре, той със своята наука, със своето знание, с ония тайни на магията, с махането на тази пръчица, със своите ключове, той влиза вътре и спечелва 100 хиляди лева, и се осигурява изведнъж. Турга си едно бомбе, хубави ръкавици и се разхожда човека. Казвам, ето един умен човек! (В борсите става същото). И там се харчи много малко енергия. Ти след като повикаш няколко часа, можеш да имаш няколко милиона. Ако знаеш как да викаш. И там законът е същият. И там се харчи много малко енергия. Ти ще викаш, и след като викаш няколко часа ти ще имаш няколко милиона. Само ако знаеш как да викаш. Казвам, научният начин е в даден случай да разбирате сегашното ваше положение. Вие се намирате в

известно положение и като гледате на окръжаващата среда, вие сравнявате вашия живот с техния и намирате, че те са учени хора. Вие се помирявате, но виждате, че те са по-учени от вас. Че един човек който се е учил, той знае; вземете един юнак, пиджулист, който се е учил, неговите мускули са яки и силни, той може да ви вземе и да ви търкули на земята без много усилие; и вие ще видите, че той е силен човек. Защото всякога в знанието има известна сила. Ако вие със своите аргументи можете да прекатурите някого, аз ви считам, че вие сте силен, имате сила. Но силният човек още не означава, че е човек. Силата не е единственото отличително качество на човека. Защото и конят и той може да ви ритне и да ви прекатури на земята. Но у всинца ви трябва да има един похват, да съпоставите нещата правилно. Вие казвате, защо аз трябва да страдам? Добре. Но така не трябва да питате. Тогава задайте си и другия въпрос: защо трябва да благувам? Например, вие казвате така: аз трябва да бъда силен човек. Но задайте си и другия въпрос – трябва да бъда и слаб. Защото никой не може да бъде силен, който не е бил слаб. И никой не може да бъде слаб, който не е бил силен. – Аз искам да бъда учен човек. Вземете и противоположното на това. Задайте си и въпроса, защо да не бъда и глупав човек? Ние вземаме глупавия човек в неговото първично положение. Глупав човек е този, който не знае да обира касата. А ученият човек знае да обере касата. В дадения случай кой е за предпочитане, ученият или простият?

Вие трябва да преведете съвременния език, да му дадете известни математически и геометрически идеи. Например вие казвате: ДОБРО. И после – ЗЛО. Но седнете най-първо и почнете да мислите върху тази дума ДОБРО. Как ще разберете тази дума? Нали трябва да я произнасяте. Неразположен си, произнеси 100 пъти думата ДОБРО, ДОБРО, ДОБРО. На минутата веднъж ще казваш тази дума. Или може в едната секунда да кажете думата ДОБРО, ДОБРО, ДОБРО, ДОБРО. Питам сега, ако в едната секунда казвате тази дума, и сто пъти я кажете, колко време ще ви вземе? (Една минута и 40 секунди). Ако всяка минута произнасяте тази дума, колко време ще ви вземе? (Един час и 40 минути). Ако всеки час казвате „ДОБРО“ по веднъж, колко дни ще ви вземе? (Ако сто пъти трябва да се каже тази дума, и то на час по веднъж, ще трябват 4 денонощия и 4 часа).

Сега да ви дам един научен опит. На някои от вас ще кажа: 1. Вие ще повтаряте ДОБРО, ДОБРО, ДОБРО, в секундата веднъж. На други ще кажа: 2. Вие ще повтаряте тази дума в минутата веднъж. А на трети ще кажа: 3. На всеки час ще повтаряте думата ДОБРО. И през целия ден, при всеки час, може като се учите, или каквото и да правите, ще произнасяте ДОБРО. Това е един даден опит сега. Ще бъдете точни. Вие се занимавайте с каквато работа имате, но като дойде часът, ще кажете в себе си – ДОБРО, и пак ще продължавате работата си. Сега разделете се на три категории. Да

знаем колко души искат да направят опита със секундите; колко души искат на минутата да произнасят ДОБРО. Някои да останат и за часовете. Това ще бъде един опит. Доброволно да се обадят, които искат да вземат участие в опита. Който има доброволно желание у себе си за опита, не вземайте в съображение това и онова. (10 души ще направят опита – на секундата да се произнесе думата ДОБРО.) Сега за минутата колко души искат да произнасят ДОБРО? (9 души). Сега на всеки час колко души ще се явят желаещи? (16 души). Ние пристъпваме към един научен метод. Колко души сте в клас сега тука? (75 души) А колко са желаещите? 10 + 9 + 16 = 35.

Сега, тези, които ще произнесат в секундата веднъж думата ДОБРО, те ще имат работа чисто с физическия свят. Защото на физическия свят работите бързо стават. Тези, които ще произнесат в минутата веднъж ДОБРО, ще имат работа с духовния свят. А тези, които в един час ще произнасят веднъж ДОБРО, ще имат работа с Божествения свят. Та първите, които всяка секунда ще произнасят ДОБРО, ще мислят все за физическия свят. Вторите ще мислят за сърдцето, защото сърдцето е в духовния свят. А умът в дадения случай е свързан с Божествения свят. Това са тези, които на час ще произнасят веднъж ДОБРО.

Тогава, десетях души, които в секундата ще произнасят ДОБРО, скоро ще свършат работата си. После идат деветях души, които на минутата веднъж ще произнасят ДОБРО, на тях ще вземе малко повече време. И най-после идат шестнайсетях души, които всеки час по веднъж ще кажат ДОБРО. Те ще свършат работата си по-бавно, повече време ще им вземе.

Сега онези от вас, 10-тях души, като си свършите упражнението, ще се съберете и ще си дадете отчет какво сте почувствали като сте произнасяли сто пъти ДОБРО.Може като излезнете от клас да видите какво е времето. После всички ще си забележите с какво време започвате работата си и с какво време я свършвате. Ще отбележите има ли вятър, или е тихо; ясно ли е или облачно. Слънцето грее ли, всичко по времето ще си отбележите. Тези неща са като научни фактори, които ще вземат участие в опита. Може като сте почнали опита времето да е било облачно, и после изведнъж да е станало ясно, или обратното, може да сте почнали при ясно време, и после да е станало облачно.

Та сега, които ще правите опита сте 10, 9, и 16 души. Знаете ли точно в колко часа трябва да започнете? Кой е 16-ият час? (4 сл.об.). Имате 10-тия и 9-тия час. Времето ви е дадено. Ще започнете в 10 часа, в 9 часа и в 16 часа. Тогава ще бъдете точни като математици при почването и ще свършите добре. Първите ще започнат работата си на секундата от 10 час. Вторите

ще започнат от 9 часа, и в един час и 40 мин. ще свършат; а третите ще започнат от 16-тия час, и всеки час ще казвате ДОБРО, и в 4 денонощия и 4 часа ще свършите. Значи, и като спите ще работите. Вие ще турите опита, че като дойде часът, в будно съзнание или в сън ще казвате ДОБРО. Ни най-малко няма да се смущавате. Това е един научен опит. Той няма да бъде един такъв идеален опит. Но за тези сто часа, или 4 денонощия и 4 часа, вашето съзнание ще бъде будно, за всички часове да кажете ДОБРО. Всички ще почнете от днес, всяка група на своя час. Най-малко опитът 25 % ще бъде сполучлив, ще имате резултат, а 75 % може да имате изключение. Тези изключения да не ви смущават. После, ще отбележите в съзнанието дали като спите можете да казвате ДОБРО? На вас да ви кажа, ето какво може да ви се случи. Ако на сън видите някой гълъб, казали сте ДОБРО. Ако видите някоя овца, светия, някой ангел, казали сте ДОБРО. Ако видите някое плодно дърво, казали сте ДОБРО. Или училище; щом видите тези символи, и нощем сте изпълнили упражнението. Пък ако видите други работи, не сте казали ДОБРО. Сега, разбира се, опитът ще бъде свършен; всички, които вземат да правят упражнението, и като го свършите, втория път ще продължим нататък върху темата ДОБРО. Сега като казвате ДОБРО, вие ще положите всичкото старание да се реализира ДОБРОТО и в трита свята. Доброто във вашия ум, доброто във вашето сърдце и доброто във вашето тяло. Всичкото ДОБРО да се реализира! Това ще ви бъде задачата.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА
ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

1930_09_21 От Египет
неделна беседа

[ОТ ЕГИПЕТ]

„От Египет повиках Сина си."
Матей 2:15

Мнозина твърдят, че Христос никъде не се е учил. Знае се, обаче, че когато Ирод търсел Христа, да Го убие, майка му и баща му заминали някъде с Него. — За къде заминали? — За Египет. И после се казва, че Бог повикал Сина си от Египет. Да вярваш е едно, а да знаеш — друго. Блажени вярващите, а още по-блажени, които знаят. Блажени, които ги любят, а още по-блажени, които любят. Блажени са, които се убеждават в истината; по-блажени са, които носят истината в себе си. Блажени са, които вярват в науката; по-блажени са, които имат науката в себе си.

Да оставим вашите религиозни вярвания настрана, да си починат. Естествено е, след като човек дълго време е работил и се е молил, да си почине. Ти си направил 500 поклони до земята и си се уморил — трябва да си починеш. Добре е, след като си слугувал дълго време на господаря си, да отидеш някъде на екскурзия, да се освободиш от неговото зорко око. Докато си при него, ти не може да си починеш. Науката е област, в която човек може да си почине. Науката е област за придобиване на здраве и сили, за лекуване на човешката душа. С науката всичко се придобива. Без нея, ти ще си останеш такъв, какъвто си бил някога. Няма да изгубиш това, което носиш в себе си, но ще бъдеш скъпоценен камък, дълбоко заровен в земята. С науката ще бъдеш същият скъпоценен камък, но изровен от земята и оставен на слънце, всеки да се радва и учудва на твоята светлина. Лошо ли е да бъдеш на главата на някой цар или царица, на главата на някой велик учен или адепт и там да светиш? Всеки адепт си има поне по един скъпоценен камък. Ще кажете, че това е слабост на жените. Не е така. Ако това е слабост, такава слабост имат и адептите. Всеки адепт носи на ръката си по един скъпоценен камък. Значи, не е слабост да носиш нещо скъпоценно на себе си. Без пръстен със скъпоценен камък на него, ти не можеш да бъдеш адепт. Значи, адептът се е свързал с нещо, сгодил се с за някого. Когато се сгодят, младите си турят пръстен на ръката. И женените носят пръстени, но техните пръстени вече нищо не струват. Когато младите се оженят, стомните им се счупват. Всички женени имат такива опитности. Докато не са женени, момата е ангелица, а момъкът — ангел. Щом се оженят, тя става опашата, а той — рогат.

Аз изнасям фактите, както са в живота. Аз изнасям истината, както си е, без никакво намаляване или преувеличаване. Животът на сегашните хора не се основава на онази велика наука, към която човек се стреми. Повечето хора са още в невежество. Дето и да проникнете — в индивидуалния живот на човека, в семейния, в обществения, или в религиозния живот, навсякъде се натъквате на невежеството на хората. Това всеки трябва да го признае. Вижте, какво може да направи обикновеният човек и какво — гениалният. Обикновеният човек ще нарисува една обикновена картина, която никой няма да погледне. Гениалният ще нарисува нещо безсмъртно. Обикновеният техник ще направи една машина или един параход, от които ще пострадат стотици хора. После ще кажат, че се явила буря в морето, която предизвикала катастрофата. Гениалният техник ще построи такъв параход, че който пътува с него, да бъде сигурен за живота си. Обикновената медицина лекува хората с лекарства, а Божествената медицина казва: За да бъдеш здрав, трябва да употребяваш чиста храна, чиста вода, чист въздух и светлина. Обикновената медицина казва: Човек трябва да стои повече на сянка, да се пази от слънцето; малко да работи, повече да си почива. Божествената медицина казва: За да бъдеш здрав, излагай се на слънце. Работи с любов, за да бъде почивката ти приятна. Съвременните хора работят, докато са млади, за да почиват на стари години. Някой казва: Веднъж да ме пенсионират, аз зная, как да работя. Пенсионират го, но докато се накани да работи, извикват го горе, в другия свят. За да не ви извикат горе преждевременно, не бързайте да си давате оставката. И жената да не напуща мъжа си преждевременно. Какъвто и да е, той все е добър. Един ден, когато го повикат отгоре, тя ще бъде свободна. Въпросът за отношенията между мъжа и жената не е личен; той е принципен въпрос и се отнася до всички мъже и жени. Както носиш своите лични страдания, така ще носиш страданията и на цялото човечеството. Ще носиш и ще търпиш.

На всички хора — учени и прости, е дадена по една задача, която трябва да решат. Това се изисква особено от учените. Те са дошли на земята с мисията, да помогнат на човечеството, да го освободят от всички мъчнотии и страдания. Има ненужни страдания, от които хората трябва да се освободят. Достатъчно е да прочетете една медицинска книга, дето болестите са описани с най големи подробности, за да почнете да търсите симптомите на същите болести у вас. Това са излишни страдания. И съвременният морал се занимава повече с отрицателната страна на човека, с греховете му. Постоянно чувате: Това не прави, онова не прави. Трябва да дойдем до противоположностите в живота, да създадем истинския морал. Казвам: Който не говори истината, говори лъжа; който говори лъжа, не говори истината. Който не люби, той мрази; който мрази, той не люби. В това няма изключение. Средно положение в живота няма. Казваш: Аз не

мога да любя. Значи, ти мразиш. — Ама аз не мразя. — Тогава любиш. — Не ми трябва наука. — Обичаш невежеството. За мене, любовта към науката е равносилна на любов към светлината. Невежеството е равносилно на обич към тъмнината. Следователно, тъмнината има едно свойство: в нея нещата не растат, не се изявяват. Ще ми наведете факта, че животните са нещастни, защото живеят в тъмнина. Не е така. Животните, които вие наричате нещастни, са придобили изкуството да виждат в тъмнината, както през деня. Вечер вълкът, бухалът виждат добре, както човек вижда през деня.

— Кой ще спаси човечеството, както и отделния човек? — Единствен Бог може да ни спаси. Той основал света на три велики принципа. Той вложил в човека живота, светлината и знанието, и най-после свободата и простора. Върху тези принципи е основан човешкият живот. Без тези три принципа, животът не би могъл да се прояви. Любовта, обаче, е тил, извор на живота. Ние трябва да изучаваме любовта научно, като чувство, като мощна динамична сила, която работи в света. Ако можете да приложите любовта, като сила, вие ще имате една философия, с която ще работите успешно. Има думи в езика, които, произнесени правилно, могат да събудят известни сили в човека. Ако само с една дума можете да нарушите равновесието на човека, защо с една дума не предизвикате любовта в себе си, да се прояви с всичката си сила и мощ? Методите, с които работи сегашната наука, са остарели, те са от памтивека. Ние разполагаме с нови методи. С тях трябва да си служите в областта на целокупния живот. Старите и новите методи коренно се различават.

Един ден отидохме с един мой познат на Мусала. Като се качихме на върха, видях на една табела означена височината на Мусала. Там пишеше 2,999 м. Казах на приятеля си, че изчислението не е вярно. Мусала има височина над 3,000 м. — Откъде знаеш? — Не му казах, откъде зная, но му отговорих: Има идеи и чувства, които се проявяват само на височина над 3,000 м. Други идеи се проявяват на височина 3,200 — 3,500 м. Следователно, ако такава идея се роди в ума на човека при дадена височина, значи, тя е от 3,000 — 3,500 м. Всеки от вас може да провери този закон. Ако се качвате на Монт Еверест до известна височина и през ума ви минат идеи, за които знаете, че се явяват на височина 5,000 м. например, ще кажете, че височината, на която сте стъпили, е 5,000 м. Например, един месоядец се качва на една планина. По едно време в него се явява мисълта за вегетарианството. Това показва, че сте стигнали на такава височина, на която се ражда мисълта за вегетарианство. Тази височина е 8,000 м. Като стигне височина 9,000 м., човек забравя своята националност. Значи, идеята за националността е по-силна от идеята за вегетарианството. Колкото по-нагоре се качваш, толкова по-високи идеи те занимават, докато най-после

заспиш. Като заспиш, ти се намираш вече на границата на земния живот. На тази граница, именно, вървят две успоредни линии: по едната идат общите идеи, а по другата — специфичните. Всички изучават живота, като общ въпрос; всички се интересуват, обаче, и специално от своя живот. Достатъчно е да погледнете ръката на човека, за да познаете, колко време ще живее на земята. Това се определя от линиите на ръката, както и от тяхната дължина и широчина. И по носа познаваме, колко време ще живее човек. Колкото по широк е носът и ноздрите по-отворени, толкова по-дълъг е животът на човека. Той приема повече въздух, отколкото, ако носът е тесен и ноздрите сплеснати. Колкото по-малко въздух приема човек, толкова по-слабо се окислява кръвта, поради което се явяват чести заболявания: ту в мозъка, ту в дробовете, ту в стомаха. При това положение, се отделя повече въглена киселина, повече утайки. Тогава казваме, че кръвта на човека е нечиста. Който има широк гръден кош, с голяма дълбочина, той ще живее по-дълго на земята. Като изучавате човешкото тяло, виждате, че има известно отношение между широчината и височината. Ако широчината вземе надмощие, явява се известна аномалия, която се отразява и върху характера на човека. Също така и височината не трябва да взима надмощие.

Като измервате черепа, дохождате до мерките на мозъка. Ако широчината на мозъка в диаметър е 19 см., а дължината — 17 см., имате един предприемчив човек, който не издържа в борбите. Ако мозъкът на човека има 18 см. широчина, а 17 см. дължина, той е борчески дух. Ако главата на човека е повече широка, отколкото дълга, той е консерватор; ако главата му е дълга, той е либерален по характер. Изобщо, при изучаване на лицето, на ръката, дохождате до такива данни, по които определяте характера и способностите на човека. За да бъде лицето широко или дълго, това зависи от известни математически данни, които предшестват раждането на човека. Това не е произволен, случаен закон. Прадедите и родителите на детето имат влияние върху чертите на лицето, както и върху размерите на цялото тяло. Съвременните учени не намират връзка между явленията на физическия и духовния свят. Те ги разглеждат като нещо отделно.

Окултната наука доказва връзката между всички явления — физически и духовни. Божествената наука отива още по-далеч. Тя казва, че развалянето и подобряването на времето има връзка с живота на човека. Не говоря само за обикновеното време, но когато се явяват бури, циклони, земетресения, те имат отношение към вътрешния, органически живот, както и към мисълта на човека. За да се докаже това отношение, официалната наука изисква специални доказателства, които мъчно могат да се дадат. Мъчно можеш да убедиш човека в истинността на тези факти.

Човек сам трябва да се убеди в истината. Как ще му я доказваш? Истината не се нуждае от доказателства. Ако разказвам на някого за небето, за разумните същества, ще кажете, че това са празни думи. Няма какво да ти разказвам за небето, но ще те извикам при мене, да си поговорим. -— Ама аз не се интересувам от такива въпроси. — Ела при мене, аз няма да ти говоря за това, което не те интересува. Казвам: Ти си млад човек, даровит си, имаш дарби и способности, които очакват условия за развитие. Утре ще срещнеш един богат човек и ще говориш с него. Той ще те хареса и ще ти помогне да продължиш образованието си. — Възможно ли е това? — Ще провериш и ще повярваш на думите ми. Не ти казвам нещо, което ще се случи след месец или година, още утре ще го провериш. Този човек ще дойде от странство и утре ще се срещнете. Като се изпълнят думите ми, ще ме потърсиш да ми кажеш, вярно ли говоря, или не. — Откъде знаеш, че ще стане така? — Това са идеи от общата, Божествена наука. — Възможно ли е това? — За онзи, който вижда, всичко е възможно. Далекогледият вижда нещата отдалеч, а късогледият — отблизо. Че късогледият не вижда нещата отдалеч, това не показва, че те не съществуват. — Ама аз не виждам. — Това нищо не значи — късоглед си. Късогледството и далекогледството не са общи за всички. Който не разбира и не вижда нещата отдалеч, той прибягва до специфичната наука.

Като слушате да говоря така, някои мислят, че ги заблуждавам. — Това не е заблуждение, но наука. Има заблуждения и в науката, но те вървят след нея, като сенки. И лъжата върви след учените, като сянка.

Като казах на младежа, че ще срещне човек, който ще му помогне, той ме запита, откъде зная това; как виждам това, което другите не виждат? — Как ще ви се докаже, че някой вижда? Вижда човекът, нищо повече. Ще дойде ден, когато ясновидството ще се обясни научно. Сега е необходимо да развиете онези органи, чрез които се обясняват явленията от Божествената наука. Съвременната наука нарича вътрешното схващане интуиция. Например, когато ще ви се случи нещо лошо, вие усещате едно стягане под лъжичката. Щом стане катастрофата, малка или голяма, това стягане изчезва. Една госпожа, която пътувала с мъжа си от Виена за Берлин, разказваше: Щом влязохме в трена, мъжът ми стана особено неспокоен, никак не можа да заспи. Каза ми, че нещо го стяга под лъжичката. По едно време, нашият трен се сблъска с един вагон, откачил се от друг трен, и стана голяма суматоха. Куфарите нападаха по главите ни; някои от пътниците изскочиха навън; главите на други се контузиха. След малко пътят се разчисти. Тренът пое пътя си, и стягането, което мъжът ми изпитваше, изчезна. Питам: Каква връзка съществува между едно явление, което предстои да стане, и стягането, което човек усеща под лъжичката? По този въпрос официалната наука мълчи. Тя е човешка наука. Общата

наука е Божествена. Сега хората се стремят да дойдат до Божествената наука, т.е. до новата наука на живота. Тя ще постави живота на научна база. Когато новата наука се приложи, младите, които ще се женят, ще бъдат поставени на щателно изследване. Ако нямат достатъчно материал за добър живот, ще ги съветват да не се женят, понеже не си съответстват. Човешкият мозък е нагласен като една арфа. Тогава, ако мозъкът на жената не е нагласен в същата гама, както е нагласен мозъкът на мъжа, те може да са добри хора, но като почнат да свирят, ще се създаде дисхармония — от тяхната музика нищо няма да излезе. По-точно казано, те няма да имат допирни точки нито на физическия, нито в духовния, нито в Божествения свят; между техните мисли чувства и постъпки ще има пълна дисхармония. На търговски език казано: единият ще взима стока, без да плаща. Каква търговия може да става, когато един взима без да плаща, или когато всички взимат, а никой не плаща? Ако при едрия търговец идват дребни търговци, които взимат стока и нищо не плащат, колко време ще върви тази търговия?

Съвременните хора казват: Без лъжа не може. Аз пък отговарям: Без истина не може. Лъжата има отношение главно към официалната наука, която аз наричам „специфична наука". Тя създава нещастия на хората. Истината работи с общата наука, затова причинява радост на хората. Писанието казва: "От Египет повиках Сина си." — Какво правеше Христос в Египет? — Учеше се там. — Какво представя Египет? — Школа, която работи едновременно в трите свята — във физическия, духовния и Божествения. За физическия свят бяха определени специални професори, които ще преподават на земята. Въглекопачите бяха ученици на тези професори. Професорите от духовния свят работят на повърхността на земята. Най-после, професорите на Божествения сеят работят във въздуха. На земята те минават за авиатори. Едно трябва да се знае: Който иска да стане авиатор, не трябва да пие. Ако някой обичал да пие, непременно трябва да се откаже от пиянството. Ако авиаторът е пиян, и се качи на аероплана, последният ще се обърне надолу, ще стане катастрофа. Изобщо, авиаторът никога не трябва да пие.

Някои религиозни казват, че обичат Бога. В сравнение с тях, авиаторите са по-смели. Тия религиозни, при едно изпитание се отказват от убеждението си. Авиаторите са смели, издържат и при най-големите мъчнотии. Религиозният, който вярва в Бога, като се качи на аероплан, гледа по-скоро да слезе. После той благодари, че е слязъл вече. Ще кажете, че това не е вярно. Преди години отидох с един мой познат в Балчик. Аз исках да отидем пеш, но той настояваше да се качим на гемия. Като влязохме в гемията, морето се развълнува много. Яви се толкова голяма буря, че той се разколеба, да тръгнем ли, или не. Тръгнахме, но през

цялото време бурята не утихна. Братът, който изобщо е разговорчив, изгуби присъствието на духа и почна да се съмнява, дали ще се спасим. Като излязохме на брега, всичко му мина. — Още един път — казваше той — на дърво без корен не се качвам. Този човек, който проповядваше упование на Бога, като влезе в гемията, всичко забрави, и Бога, в Когото вярваше, забрави. Питам го: Как си? — Остави се, закъсах. — Защо е този страх у него? — Защото имаше жена и деца. — Ти, казва, си свободен. Ако умра аз, жена ми и децата ми ще останат гладни и голи. — Бъди спокоен, мене риби не ме ядат. Аз зная общата наука и според нея казвам: Като излезем от морето, след 20 минути бурята ще престане. Той си извади часовника да гледа и наистина, след 20 минути бурята престана. — Знаеш ли, защо дойде тази буря? — Да изпита твоята вяра. — Откъде знаеш това? — Има един закон, според който проверявам нещата. Това изпитание е за тебе. Често ние уповаваме на известни чувствания, които ни измамват. Някога времето е хубаво, а ти чувстваш в себе си известна тежест, като че времето ще се развали. Друг път времето е облачно, бурно, а ти усещаш някаква лекота. Това е признак, че времето ще се поправи. Всеки от вас може да развие в себе си това чувство, да стане добър метеоролог, да знае, кога времето ще се подобри, или развали. Всеки от вас може да познае и своето бъдеще. Всеки може да чете в себе си. Чудно е, да имате такава книга в себе си и да не можете да я четете! Ако не можете да четете във вашата книга — по вашата глава, по лицето, по тялото, гърдите, краката, ръцете и гърба си, де е вашето знание? Вие приличате на онези българи, които носят Библията със себе си, но като я отворят, не могат да четат. И вие вярвате в Бога, а като се разболеете, викате лекари да ви правят инжекции. Обаче, положението ви се влошава. Ще извикаш лекаря последен. Първо ще отвориш книгата на живота и оттам ще четеш. Ти имаш в себе си философ, който ще ти предскаже, кога ще прекараш някаква болест и при какви условия ще оздравееш. Той ще ти каже, какви лекарства да употребиш.

Всичко, което ви говоря, е необходимо за вас. Казвате, че искате да отидете на небето, да намерите Христа. Като Го намерите, какво ще правите? Първото, което ще ви запита Той е, чели ли сте книгата, която ви е дал? Ще кажеш, че си се молил на Бога. Това не е достатъчно. И простият, и ученият се молят. Важно е, като се молите, какво сте направили. Първо ще четеш и после ще се молиш; първо ще ядеш, после ще работиш. Молитвата е силна, когато си чел в Божествената книга. Като четеш, после ще кажеш: Господи, дай ми сила и светлина да разбера, как да приложа Божественото учение в живота. Вие мислите, че като отидете на онзи свят. там ще бъдат снизходителни към вас. Не е така. Вие приличате на онази 80 годишна баба, която сънувала една вечер, че отишла на небето. След това тя слушала една моя беседа и ми каза: Синко, всичко, което говориш, е

вярно. Ето какъв сън сънувах. Виждам се, че съм на небето, между 24 старци, облечени с бели дрехи. Те седят пред една голяма маса и пишат нещо. Като ме видяха, един от тях ме запита: Бабо, защо си дошла тук? — Дойдох да ви видя и да си почина малко от трудния живот на земята.

— Знаеш ли да четеш? — Не зная. — Щом не знаеш, ще носиш вода. — Е, синко, аз гледах да се освободя от носене на вода на земята, но и тук ме чака същото. — Така е. Който не знае да чете, вода ще носи. Всички страдания и мъчнотии в живота ви се дължат на това, че не знаете да четете. Много неща сте чели, но от това, което хората са писали. Вие още не сте чели това, което Бог е написал във вас. И, ако питате, как трябва да се живее, ще ви кажа, че истинският живот е Божественият. Кое е по-добре: да ти наготви един готвач, без разбиране за истинската храна, и от неговото ядене да повръщаш, или да ядеш ядене от готвач, който разбира смисъла на храненето? Коя книга е по-хубава: която ще обърка ума ти, или книга, която ще внесе светлина в съзнанието ти?

Разглеждайте религията като наука. Хората са създали различни религии, но те са тълкувания. Има една обща религия, която свързва всички в едно. Който влезе в тази религия, става учен. Аз говоря за онова положение, към което ние се стремим — да станем съвършени. Христос казва: "Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесни." Не се обезсърчавайте, че не сте съвършени.

— Трябва да отидем в света да се учим. Колко пъти досега човек е дохождал на земята! Мислете върху тази идея.

— Как е възможно да сме дохождали много пъти на земята? — Да се задава такъв въпрос, не е логично. Ако ученикът отиде само един ден на училище, може ли той да стане професор? Най-малко му трябват 16 години учене, по 365 дена, за да стане учен. Това са няколко хиляди дни. Чудно нещо, как съвременните хора могат да вярват, че само в един ден човек може да придобие толкова качества! За случая ще си послужа с турската пословица: "И да видиш, не вярвай!" Ако приемем, че човек е излязъл от Бога, значи, той е съществувал и по-рано. Той се е учил горе, на небето. Щом се казва в Писанието, че човек е направен по образ и подобие Божие, това подразбира, че първо той се е учил при ангелите. После, Бог го поставил в райската градина. Най-после, той живял между хората. Значи, той е минал през три фази на живота. Той излязъл от Божественото, т.е. от висшето като дух, обиколил вселената, след което слязъл на земята. Това е инволюционният път. Сега, по пътя на еволюцията, той започва по обратен път, от земята ще се качва във висшите светове, докато пак се върне при Бога. Така, той ще има опитността на всички слънчеви системи.

Такъв човек може ли да се заблуждава? Каквото му кажете, той всичко знае. Ще ви каже: Аз бях и на Слънцето, и на Сириус, и на Вега, и на северния полюс. Какво ще кажете за този човек, който е бил навсякъде? — Това са далечни работи. — Да, далечни са, но красиви. Далечни са за невежите, безверниците, но близки за онези, които знаят. Вижте астронома, какво спокойствие изпитва, когато наблюдава звездите!

Изучавайте лицето си, както и черепа, ръцете, да дойдете до истинското знание. Оглеждайте се в огледалото най малко три пъти на ден, да виждате най-малките промени, които стават у вас. Приятно е на човека да се оглежда. Някой се усмихва, друг става сериозен. Всеки иска да познае себе си. Добре е човек да наблюдава всяка промяна на лицето, в очите, веждите, устата си. Красиво и интересно е човешкото лице. Няма по-красив обект от него. Колкото повече изучаваш лицето си, толкова по-красиво става то. Същото може да се каже и за красивите планински местности. Колкото повече хора ги посещават, толкова по-голяма красота откриват в тях. Няма по-велико нещо от това, да виждаш любовта, изразена на човешкото лице. Виждали ли сте любовта? Аз съм я виждал. Няма по-велико нещо от това, да виждаш мъдростта, изразена на човешкото лице. Няма по-велико нещо от това, да виждаш истината, изразена на човешкото лице.

Казвам: Засега ние сме изоставили Божествената книга, от която всичко може да се учи. След това седим и вярваме в неща много неопределени: че един ден ще умрем, ще ни заровят в земята и ще отидем при ангелите. Какво знаете за ангелите? Преди всичко, трябва да сте ги познали на земята, а после на небето. Някои ангели слизат на земята и пак се връщат на небето. Те са пощальони; носят писма от небето за земята. Кой от вас би повярвал в това? Аз не искам да вярвате. Считайте ги като приказки от "1001 нощ." Когато срещнете един човек, вие се радвате. Коя е причината за това? Седите в затвора, отникъде не иде светлина. Някой отваря една малка дупчица, откъдето блесне един лъч. Вие веднага се зарадвате — светлина прониква в затвора. Отивате до дупчицата и наблюдавате. Пред вас се открива нов свят. В този свят има нещо красиво. Всеки човек представя един красив, велик свят. Сега аз говоря за умните хора, а не за глупавите. Като срещнеш глупавия, той казва: Знаеш ли, кой съм? — Ти си човек, който изучаваш специфичната наука. Аз говоря за общата, Божествената наука. Тя трябва да се изучава! Затова, като ставате сутрин, погледнете ръката си, да видите, какво ще научите. Ръката на някого е мекушава, на друг — твърда. Защо е така? Естеството им е такова. То си има своите причини. Който е под влияние на месечината, има мека ръка. Той си въобразява, че има на разположение къщи, ниви, слуги, които му прислужват. Той не обича да работи. Предпочита другите да работят за него. Човек с груба, твърда ръка е егоист. Каквото направи, постоянно го

споменава. Изкуство е да правиш ръката си и мека, и твърда, според случая. Ръката не трябва да бъде нито много мека, нито много твърда — зависи от случая. Когато трябва да измъкнеш някого от кръчмата, ръката ти трябва да бъде твърда, да го разтърсиш и да му кажеш: Това място не е за тебе. Хайде да се върнеш вкъщи, т.е. да отидеш на училище, да помниш, кога си бил в кръчмата. Любовта се предава чрез мекота, а знанието и мъдростта — чрез твърдост. Обаче, има известно съчетание между любовта и чувствата, както и между знанието и мисълта. От ръкуването ви зависи, дали ще ви приемат на работа, или не.

Ще ви приведа един пример из живота. Един богат американец — банкер, дал обявление във вестниците, че търси секретар или секретарка за канторатa си. Още на другия ден, в канторатa се явил млад момък, свършил два факултета. Като се ръкувал с банкера, той му стиснал силно ръката. Банкерът го погледнал и му казал: Ще ви имам предвид. След малко, в канторатa влязла млада мома, която се поклонила и ръкувала с банкера. Той веднага казал: Приемам ви! за моя секретарка. Ще кажете, че банкерът харесал момата, затова я назначил. Не е въпросът във външното харесване, но в ръкуването. Тя носела в себе си мекотата и любовта. Банкерът бил много доволен от работата на момата и след време се оженил за нея. Тя му родила четири деца, от които той бил също много доволен. Винаги си казвал: Благословен онзи момент, в който срещнах тази жена! Тя ме направи щастлив. Ръката на момата направи банкера щастлив. Питам: Ако и вие не можете да се ръкувате, както трябва, защо ви е дадена ръката?

"От Египет повиках Сина си." Ако и вие не можете да повикате сина си от Египет, да ви донесе истинското знание, защо ви е той? Христос дойде от Египет, за да учи евреите, как да живеят. Понеже те вярваха в Мойсея и в своите кабалисти, подобни на нашите учени, те казаха: Тази наука не е за нас. Тя ще развали света. Тогава започнаха да преследват Христа, като приложиха към Него римските закони. Ако между сегашните хора се яви някой като Христа, и с него ще постъпят по същия начин, както евреите постъпиха. Дойде ли някое ново учение, ще кажат, че то не е съгласно с тяхното верую. Според мене, всяко верую, всяко учение трябва да се съгласува с Божиите закони. За да съгласуваш известно учение със своите вярвания, трябва да отидеш при източника на нещата и с него да го съгласуваш. Не е важно, какво учи сегашната църква. Важно е, какво е учил Христос. Христос проповядвал две неща: Да те обича Бог, и ти да Го обичаш. Да те обичат ангелите, и ти да ги обичаш. Да те обичат хората, и ти да ги обичаш. Да те познава Бог, и ти да Го познаваш. Да те познават ангелите, и ти да ги познаваш. Това е учението на Христа, което Той развил научно.

И тъй, всеки човек трябва да се върне от Египет. Знание е нужно на всички. Не говоря за специфичното знание, което сега се прилага, но за общото. Божественото знание, т.е. да се вслушва човек в тихия глас на душата си. Има едно висше начало в човека — него трябва да слуша той. Това начало наричаме "висшето аз", "Господ в човека", "Божественият глас". Бог живее във всеки човек, който Го нарича "моят Бог". Човек е свързан с Единния, Великия, Безграничния. В Него се крие истинската, положителната наука, необходима за всички живи същества. Без това знание, Любовта не може да дойде в човека. Без това знание, и Мъдростта не може да дойде. Ето защо, време е човек да изучава себе си. Като познае себе си, човек е в сила да махне от пътя си всички мъчнотии и страдания. Ако един човек не може да махне мъчнотиите и страданията си, нека се съберат двама, трима, десет, сто души. Множеството ще се справи с мъчнотиите на всички.

В Америка има едно общество за взаимопомощ. То брои повече от сто хиляди души. Ако един от членовете на това общество заболее, той изпраща писмо до централата на това общество. Те веднага се събират и започват да се молят за него. Друг член закъса нещо в службата си. И той пише писмо до централата. Пак се събират на обща молитва. Мома или момък иска да се жени, но среща мъчнотия; пише на съмишлениците си, и те им помагат. Жена иска да има детенце, но страда нещо. Тя пише на близките си, и те веднага отправят молитвата си към Бога. На сто от техните молитви 75% имат резултат. Общата молитва е пътят, по който хората успяват в живота си. В американските вестници постоянно срещате благодарност от тези, които са получили помощ. Просителят изпраща в писмото си само един долар. Той дава големи резултати. Не е въпрос в количеството на парите. Важно е да вложиш нещо.

Сега ще направя малка почивка в мисълта. Ще взема друга посока. Казвам: Напуснете старите си вярвания и разбирания. Дръжте се за онова знание, което е вложено във вас. То представя велика, мощна сила. И тогава, ако много хора участват със своята колективна мисъл или със своето колективно знание, те са непобедими. Хиляди и милиарди капки, събрани на едно място, образуват голям порой или извор, който върши чудеса. Дето мине, той полива и оросява цветя, градини, полета. Хиляди и милиарди капки, събрани на едно място, движат машини, локомотиви. Хиляди човешки мисли и чувства, събрани на едно място, представят мощна, непобедима сила. Впрегнете мисълта си в обща, благотворна работа, да опитате нейната мощна сила. Първо, религиозните и духовни хора трябва да приложат не само молитвата, но и мисълта си в обща, творческа работа. Казано е в Писанието: "Повярвай в Господа Исуса Христа, и ще бъдеш спасен ти и дома ти." С други думи казано: Приложи

Божия закон, и ще бъдеш спасен ти, дома ти и цялото човечество. Без знание не може да се угоди на Бога. Вярата се нуждае от знание. Значи, ще угодиш на Бога, като имаш вяра и знание. Не отделяйте знанието от вярата. Знание без вяра не е истинско знание. И вяра без знание не е истинска вяра. — В какво да вярвам? — Ще вярваш в силата на малкото, както вярваш в голямото. Казано е: "Верният в малкото е верен и в голямото." Вярвай на онзи, който никога не те е лъгал. И в най-малкото той е бил верен. Има хора, които никога не лъжат. Има и такива, които всякога лъжат. — Защо? — Нямат устойчивост в себе си. Страхът взима надмощие у тях. Те лъжат, понеже центърът на съвестта у тях не е развит. Те са користолюбиви, тщеславни хора. Ако се освободят от тези слабости, те престават да лъжат. Лицето на онзи, който лъже, има особен строеж, особен израз. Погледът му е насочен надолу, към земята. Който говори истината, гледа нагоре. Погледът му е чист, ясен.

Един ден влизам в едно религиозно общество и виждам в една стая, двама души се разговарят: единият минава за учен окултист, а другият — за добър медиум. Като влязох в стаята, медиумът ме погледна с едното си око, с което искаше да ми каже: Решил съм да поизлъжа малко този учен. Медиумът беше жена. Тя започна да разказва, че имало една икона, заровена в земята, която била много интересна. — Колко време е била заровена? — Няколко века. — Тук ли е иконата? — Тука е. Донасят иконата и виждам, че тя е нова, рисувана едва преди две-три години и е била плитко заровена в земята, най-много на три-четири метра. Казвам: Това е религиозна лъжа, която не може да мине пред мене. С такива лъжи човек може сам да си напакости. Освободете се от лъжата и приемете истината. Не преувеличавайте нещата. Ако с Бога не можете да се справите, без Него — на никъде не можете да излезете. Религиозните обичат да преувеличават нещата. Те нямат точна мярка, точен пергел, с който да ги измерват. Питат някого: Колко голямо е това нещо? — Много голямо. — Колко голямо е всъщност? — Не зная точно. — Измервай нещата точно, да знаеш истинската им големина. Ако преувеличаваш, сам ще си създадеш неприятности. Не бързайте да се произнасяте за нещата. За всяко нещо трябва да имате точно определена мярка. Проверявайте всичко, та като говорите, да ви вярват. Казваш, че си видял нещо. — Какво видя? — Един ангел. — То може да е субективно виждане. — Аз вярвам в субективните неща. Те са за разумните хора. Ето, овчарите видяха звездата при раждането на Христа, но други не я видяха. Само мъдреците, които очакваха идването на Христа цели три хиляди години, видяха тази звезда. Ирод не видя звездата. Ако беше я видял, по нея щеше да намери Христа. Ако кажете на някой религиозен, че малцина са видели тази звезда, ще ви нарекат еретик. Те ще ви кажат: Как се осмелявате да говорите така? Според тях, всички хора по това време са видели звездата. Според мене,

реално е само това, което ти виждаш. Това, което всички виждат, не е реално. Мнозина виждат нещо едновременно, обаче, всеки го вижда по своему. Кой е истинският вид на това нещо? Един го преувеличил малко, друг — повече, трети — още повече. Не че хората съзнателно преувеличават, но става една рефлексия, едно отражение, което изменя явленията. Човек преувеличава, без да иска. Това е свойство на ума. Ако не искате да преувеличавате, турете всяко нещо на неговото място. Това значи: Повдигнете се високо и оттам разглеждайте нещата.

И тъй, когато говорите истината, трябва да туряте всяко нещо на неговото място. Всичко, което Бог е казал, е истинно; всичко, което човек е казал, е преувеличено. Божиите думи турете на пръв план, а човешките — настрана. Това, което изтича от вашия ум, сърце и воля съдържа истината в себе си. От него човек разбира миналото и сегашното си състояние, а така също и своето бъдеще. Ако не можете да разберете миналото, настоящето и бъдещето си, и при ангелите да отидете, нищо няма да научите. Под "ангели" разбирам най-разумните и добри същества в света. Ако отидете при тях, с какво ще ги занимавате? Ако те ви говорят, а вие не ги слушате, по-добре не отивайте при тях. Ще им разправяте за мъчнотиите си, но и те няма да ви слушат.

Вие се нуждаете от нова наука. Всеки трябва да учи. Простият казва, че учените хора развалили света. Не е така. Според мене, невежите на общата наука и учените на специфичната наука развалят света. Учените, които се занимават със задушливите газове, развалят света. Дотук е стигнала науката. Ако сега се отвори война и приложат задушливите газове, целият свят ще изчезне. При такава война ще пострадат не само тия, които са на фронта, но и тези в тила, както и мирното население. Защо ни е такава наука, която ще унищожи живота? Това не е наука. Истински учен е онзи, който може да възкресява мъртвите. Той ще отиде при гроба на умрелия и ще му каже: Излез вън! После ще го пита, как и защо е влязъл в гроба.

Казвам: Този ден, когато приложат задушливите газове, ще дойдат хора от Светлото Братство и ще донесат новата наука. Тогава ще стане това, което някога е казано: "Който чуе гласа Му, ще възкръсне." Тогава аз ще ви запитам: На коя наука искате да служите — на егоизма, или на възкресението?

Желая на всички да бъдете хора на възкресението!

4. Беседа от Учителя, държана на
21 септември, 1930 г. София — Изгрев.

1930_09_21 Абсолютната Истина
утринно слово
Изд. София-Изгрев, 1949г. КНИГА: Абсолютна истина, УС Год.I

АБСОЛЮТНАТА ИСТИНА

Размишление

Научихте ли молитвата на Данаил?
Нека всеки сам си прочете Евангелието от Йоан. Добре е всеки да си носи по едно Евангелие. Казвам: Каквото правите, правете го за Господа. Като влезете в клас, пазете мълчание, бъдете съсредоточени.
Като ученици, вие трябва да говорите истината. На ученика не се позволява никаква лъжа. Лъжата е двоен грях. Като направиш една грешка и не искаш да я признаеш, ти лъжеш. От вас се иска да осветявате името Божие. Ако вие не направите това, ще дойдат други, те ще осветят името Божие. Ако обичаш Бога, ти ще пазиш името Му свещено, а същевременно ще почиташ и хората. Казват, че някога съм постъпвал по човешки. Щом е така, всякога ще постъпвам по Божествено. Както и да постъпвам с хората, те всякога са неблагодарни. Бог им е дал живот, дал им е ум и сърце, дал им всички блага, и те пак са неблагодарни. От хиляди години Бог работи за вас и пак сте неблагодарни. Казано е в Писанието: „Волът познава господаря си, а Израил не познава Господа“. Ако човек не въздържа ума и сърцето си, как ще познае Господа? Ако се караш с всички хора, как ще служиш на Господа? Това се отнася до всички, без изключение. И между вас няма нито един, какъвто трябва да бъде. Днес говоря на всички. Ако не сте доволни, идете в света, там ви чака камшик. Ако не изпълнявате Божията воля, от вас нищо няма да остане. Това да го знаете! Онези, които изпълняват Божията воля, делата им ще просветнат.

Казано е в Писанието: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесни“. Сега ще направя един опит, да видя кои от вас са съвършени, и кои не са. Ще ви полея с малко газ и ще драсна една клечка кибрит, да видя, ще се запалите, или не. Ако се запалите и изгорите, вие сами ще знаете от кои сте; ако не изгорите, пак ще знаете от кои сте. Знание е нужно на човека. Ако знанието не повдига човешкия живот, то не е истинско. То е товар, с който човек сам не може да се справи. Ако знанието не се превърне на светлина, на която човек може да чете, то не е истинско знание. Колкото повече се пробужда съзнанието на човека, толкова повече се увеличава и светлината му. Като знаете това, работете върху пробуждане на съзнанието си, не го приспивайте. В Царството Божие може да влезе само човек с будно съзнание. Там не се приемат стари, хилави, с треперещи ръце и крака. Помнете: В Божествената Школа се приемат само млади хора. – Какво ще стане със старите? – Старият трябва

да се подмлади, а младият да се превърне на слънце, да свети. Това изисква Божественото учение. То носи ред и порядък навсякъде. Ученикът носи уханието на цветята. Божественото учение изключва всякаква нечистота.

Някои от вас още се държат за църквата, за проповедите на своите пастири. Те са свободни, нека отидат при тях, да им проповядват. Ако мислите, че учението на света е право, идете в света. Тогава аз ще бъда свободен. Едно ще знаете: Ако търсите лесен път на спасение, никъде няма да го намерите. Където Божията Любов е изопачена, там не може да има спасение. Временно залъгване може да има, но не и това, което търсите. Като ви наблюдавам, виждам, че някои идат при мене с единствената цел, да им разкрия известни тайни. Хиляди години още да стоят при мене, няма да им открия нищо. – Защо? – Защото още не са готови за това знание. После ще се оплакват, че не съм ги погледнал както трябва. – Как ще ги погледна, както те искат, когато се опитват да ме лъжат? – „Учителят не се отнесе добре с мене." – Как ще се отнеса добре, когато тъпчеш истината с краката си? Какво отношение мога да имам към онзи, който осквернява с ума си Божественото знание, а със сърцето си опетнява Любовта на Бога? Това се отнася за всекиго от вас – никого не изключвам. Между вас няма нито един истински праведен човек. Затова казвам: Ако твоята неправда не се превърне на правда, не можеш да станеш човек. Ако неправдата на света се превърне в правда, може нещо да се очаква от този свят. Опитай се днес да кажеш на някого, че не е праведен. Той ще каже: „Баща ми е благороден човек; майка ми е праведна". Питам: Какво ще кажете за честността на народа, ако сам царският син краде? Следователно, ако и вие, които вършите волята Божия, крадете, къде е вашата честност? – „Но аз съм изпълнил всичко, което се иска от мене." – Само веднъж ли? Не ставайте слуги на дявола, на отрицателните сили. Ако не прилагате Божественото знание, ще се натъкнете на знанието на черната ложа, от което произтичат всички нещастия. – „Но Бог ще ни помогне." – Как ще ви помогне, когато нямате една велика идея? – „Ще се молим." – Ще се молите, но няма да получите отговор на молитвата си. Мислите ли, че ако нямате успех, Бог е с вас? Докато не станеш едно с Бога, да имаш непрекъснат мир в душата си, да изпълняваш волята Му, никога не можеш да имаш пълен успех.

От всички се иска да сложите ред и порядък в себе си; да се справите с онази компания от духове, които бушуват във вас. Вие сте председателят на тази компания. Ако не сложите ред и порядък в тази компания, от вас нищо няма да стане. Не се опитвайте да извинявате вашите членове. Не се позволява никаква лъжа. Не изопачавайте истината, не изопачавайте и моите думи. Не лъжете в мое име, не позволявам това. Помнете: Който лъже в мое име, нищо няма да остане от него. – „Тъй каза Учителят." –

Десет пъти проверете това, което съм казал, но не лъжете в мое име. Не лъжете и в името Божие! В Школата не се позволява абсолютно никаква лъжа. След всичко това, ще дойде някой да говори за Любовта. Какво ще говориш на гладния за Любовта? Ще нахраниш гладния, нищо повече. Като го нахраниш, ти си изпълнил волята на Бога. Ще дойде някой да ми разказва, че Бог му се явил. Това е механическо разбиране. Мина времето на тези лъжи. Ако отсега нататък Бог може да ни говори, къде остава истината? Пъпката, която днес се разцъфтява, се е приготвила от дълго време за този процес. Много пъти е цъфтяла тази пъпка. Казваш: „Слънцето изгря“. – Много пъти е изгрявало слънцето, но ти не си го видял. Следователно, ако ти още не си цъфнал, гледай да цъфнеш. Силата на човека се крие в пукването на пъпката, в нейното разцъфтяване.

Млади и стари, всички трябва да разбирате правилно живота. Някои от вас мислят, че няма какво повече да учат. Изучавали ли сте закона на жертвата? Знаете ли какво отношение има той към живота? Като живеете, ще се учите да жертвате. От вас се иска да живеете правилно, за да изправите живота си. Ако сами не го изправите, аз ше го изправя. Но горко ви тогава! Такова изправяне ще стане, каквото не сте мислили. Сами ще видите какво ще дойде, но не чакайте да дойде този ден. Ако мислите, че като дойде войната, работите ви ще се оправят, вие сте загубени. Не чакайте да залезе слънцето, че тогава да се оправят работите ви. Не, работите ви ще се оправят докато грее слънцето. Използвайте този момент. Очистете сърцата си според свободата, която Бог ви е дал. Защото кой каквото е сял, това ще жъне. Законът е строг. Кой каквото прави, сам ще носи последствията си. В бъдеще бащата няма да отговаря за сина си, нито майката за своята дъщеря. Мина времето, когато родителите отговаряха за децата си. Едно време за злото се въздаваше до четвъртото поколение. Сега всеки сам ще отговаря за погрешките си. Никой за никого няма да плаща. Ето защо, който влиза в класа, трябва да пази хармония. Всеки да има вътрешен мир. Като дойдете тук, вместо да говорите, отворете си Евангелието и четете. За следващия път всеки да носи Евангелието и да чете. Ако няма възможност да носи цялата книга, да си препише само главата, определена за четене. Иначе няма смисъл да се събираме. Ако Божието благословение не дойде върху нас, какъв смисъл имат събранията ни? Не е позволено да си играете с Бога. Това е най-опасното нещо в света! Ще се изправите пред Бога да искате това-онова, а ще правите, каквото ви дойде на ум. Ще обещаете нещо, без да го изпълните. Не, обещаеш ли нещо за Господа, ще го изпълниш. Кажеш ли веднъж, че ще служиш на Бога, ще изпълниш обещанието си. И животът ти да коства, ще служиш на Господа.

Като ви наблюдавам, виждам, че сте се отпуснали, не работите както по-

рано. Искате да бъдете свободни. Бездействието не е свобода. Живейте и работете така, та всеки да види, че у вас има нещо особено. Всеки да види Божественото във вас. – „Слабости имаме, нали сме хора?“ – Всеки може да си има някаква слабост, обаче лъжата се изключва. Не е позволено на човека да лъже! Аз имам най-голямото отвращение към лъжата. Всичко може да се прости на човека, но лъжата – никога. Другите ви грехове могат да се простят, но лъжата никога не се прощава. Като ви срещна, едно нещо искам от вас: да сте свободни от лъжата. Искам да видя, че прогресирате, но без лъжа. Абсолютно никаква лъжа! Не позволявай на лъжата да застане между тебе и Бога като препятствие. Където е лъжата, там всички работи се развалят. Не слагайте никаква преграда между Бога и вашата душа. Не питайте до кого се отнася това. Аз говоря за всичките хора. Това се отнася до всички, без изключение. Аз не говоря само за абсолютната чистота. Преди да дойдете до чистотата, вие трябва да изключите лъжата от своя път. Тя прекъсва всякакво развитие. След лъжата иде смъртта. Който лъже, сам прекъсва връзката на своя живот.

Работете върху себе си, за да се освободите от лъжата. Само така ще дойде мирът. Където има лъжа, там не може да има мир. С лъжата си служат, а за мир говорят! Мирът ще дойде, когато лъжата престане. Мирът трябва да застане между Бога и нас. Христос казва: „Моят мир ви давам“. Сега, като излезете от класа, ще кажете, че Учителят ни нахока. Това не е хокане. Кажете: „Учителят иска от нас да се освободим абсолютно от лъжата“. Това е истината. Не кажете ли истината, вие си служите с друга лъжа. Защо ще говорите това, което не е казано? Срещна една млада сестра и я погледна. Защо я погледнах? – Искам да ѝ кажа да не лъже. Казвам мислено: Ти си млада, едва сега влизаш в света и лъжеш. Срещна една стара сестра, и нея погледна. Казвам мислено: Сестра, единият ти крак е в гроба, внимавай да не лъжеш. И младите и старите трябва да говорят истината. Някога и мене поглеждат накриво. С това хората ме питат: „Защо позволяваш на учениците си да лъжат? Защо позволяваш и на духовете да ни лъжат?“ Така те ме правят техен съучастник. Не, аз не мога да бъда техен съучастник. Има нещо, в което не мога да участвувам – това е лъжата.

Ще кажете, че не може без лъжа. – Може и без лъжа. Без лъжа ще бъде вече. Аз съм доста снизходителен към вас. Всички грехове могат да ви се простят, но лъжата – никога! За предпочитане е всеки грях, но не и лъжата! Ако един човек не е направил нито един грях, а само лъже, все едно, че той е извършил всички грехове. В това отношение той е най-големият грешник, той е непоправим. Дяволът е баща на лъжата. Понеже той лъже, никой не може да го спаси. Щом престане да лъже, другите му грехове лесно ще се простят. Помнете: Лъжата не се прощава. – „Какво да правя,

когато мине през ума ми една лъжлива мисъл?“ – Хвани я за ухото и я изнеси навън с думите: „Никаква лъжа!“ Това са думи на Учителя. – „Какво да правя след това?“ – Ще говориш истината. И като те питат какво говори Учителят, кажи: „Учителят ни говори да изхвърлим лъжата навън“. Ще кажете, че съм бил разгневен. – Това е лъжа. Гневът нищо не помага. Какво ще направя с гнева си? Значи ще се намръщя, ще си повдигна гласа, ще викам. – Не, с това нищо не се постига.

Повтарям: Никаква лъжа! Помнете: Ако искате да имате Божието благословение през тази година, откажете се от лъжата. Иначе всичко ще изгубите. Аз не искам нито един от вас да бъде ощетен. Аз поддържам вашия интерес. Ако ви оставя с лъжата, вие съвсем ще се объркате. Лъжата не е присъщо качество на човека; тя е присадена от друга култура. Вие не можете да я обичате. Лъжата има животински произход.

Ще прочета първа глава от Евангелието на Йоан: „В началото бе Словото, и Словото бе у Бога.“ (– 1-ви стих.) Под Слово разбирам разумността. Значи в началото бе разумността.

„И виделината свети в тъмнината, и тъмнината я не обзе.“ (– 5-ти стих.) – Защо не я обзе? – Защото разумността бе там.

„И Словото стана плът и всели се между нас.“ (– 14-ти стих.)

„И видяхме славата Негова, слава, както на Единороднаго от Отца – пълен с благодат и истина.“ (– 14-ти стих.) – Там, където има благодат, където има истина, там няма никаква лъжа. Където има лъжа, няма благодат, няма истина, няма Слово, нито разумност.

„Никой никога не е видял Бога: Единородният Син, Който е в пазухата на Отца, Той Го изяви.“ (– 18-ти стих.) – Защо никой не е видял Бога? – Защото повечето хора си служат с лъжата. Всеки, който лъже, не може да види Бога. Ако искаш да Го видиш, освободи се от лъжата.

„И изповяда, и не се отрече; и изповяда: „Не съм аз Христос“.“ (– 20-ти стих.)

„И попитаха го: „А що си? Илия ли си ти?“ И казва: „Не съм“. – „Пророкът ли си ти?“ И отговори: „Не“.“ – Макар че беше смел човек, пророк Илия се уплаши от една жена и избяга в пустинята. Този страх остана и у Йоан. Затова, като го попитаха не е ли Илия, той отрече. – От кого се отрече? – От страхливия Илия.

„И рече: „Аз съм глас на едного, който вика в пустинята: Оправете пътищата Господни, както рече пророк Исая“.“ (– 24-ти стих.) – Йоан искаше да каже, че не е онзи Илия, който изби пророците. Той е онзи глас, който казва: „Оправете пътищата Господни!“ Значи Йоан не е старият Илия, но новият.

„А защо кръщаваш, ако не си Христос, нито Илия, нито пророкът?“ (– 25-ти стих.)

„И сведетелства Йоан и рече: „Видях Дух, Който слизаше като гълъб от небето и остана на Него“.“ (– 32-ри стих.)

„И аз Го не знаех, но Този, Който ме проводи да проповядвам с вода, Той ми рече: „На когото видиш, че слиза Духът и остане на Него, Той е, Който кръщава с Духа Светаго“.“ (– 33-ти стих.) – Този говори Истината. Който лъже, на него Духът не може да слезе.

„И аз свидетелствам, че Този е син Божи.“ (– 34-ти стих.) – Кой е Син Божи? – Който никога не лъже.

„И като се обърна Исус и видя, че идат подире му, казва им: „Що търсите?“ А те му рекоха: „Рави, де живееш?“ (– 38-ми стих.)

„Казва им: „Елате и вижте!“ Дойдоха и видяха, де живее, и останаха при Него през този ден; а часът беше около десет.“ (– 39-ти стих.) Христос живее там, където няма лъжа.

„Намерихме Месия, което се тълкува Христос.“ (– 41-ви стих.) – Значи: намерихме Онзи, Който никога не лъже. Намерихме сина Йосифов, Който никога не лъже.

„И рече му Натанаил: „От Назарет може ли да излезе нещо добро?“ (– 46-ти стих.) Другояче казано: „От Назарет може ли да излезе човек, който да не лъже?“

„Видя Исус Натанаила, че иде към Него, и каза за него: „Ето истински израилтянин, в когото лукавщина няма“.“ (– 47-ми стих.) – Този е човекът, който е готов да говори истината.

„И казва му: „Истина, истина ти говоря: От нине ще видите небето отворено, и ангелите Божии да възлизат и слизат над сина Человеческаго“.“ (– 51-ви стих.) – Синът дойде, когато лъжата трябваше да се изхвърли навън.

И тъй, тази година работете върху онова, което е добро пред Господа. Не мислете само за себе си. Ако вярвате, че Бог живее във всички хора, работете за общото дело. Тогава и Бог ще вижда през очите на всекиго, че изпълнявате Неговата воля. Дойдеш при мене да ми искаш 100 лева на заем. Аз виждам, че с тези пари искаш да купиш едно въже, да обесиш някого. Ще изпълня ли волята Божия, ако ти дам тези пари? Аз ще изпълня волята Божия, като изпратя двама души да те набият хубаво и с носилка да те занесат на леглото. След това аз сам ще дойда да те лекувам. Това значи да изпълниш волята на Бога. Следователно страданията идат да те запазят от престъплението, което си намислил да правиш. Ще те набият, ще боледуваш малко, но ще се изправиш. Както вървиш, паднеш и счупиш крака си. – Защо? – Сгрешил си нещо. Кракът страда заради тебе, но ще те научи да не грешиш. Той се отказва да ти служи. Казва: „Бог ме направи да ти служа, но без никаква лъжа. Ако ме караш да лъжа, не се мръдвам от мястото си“. Наистина, няма по-красиво нещо, да срещнеш човек, в когото няма никаква лъжа. Няма по-красиво лице от това, което никога не лъже. То е ангелско лице. Всичко може да каже, но лъжа – никога! Който не лъже, носи греховете на хората. Който лъже, носи своите грехове, за които няма изкупление. Те са греховете на дявола. Ако ви питат какво ви говори Учителят днес, кажете: „Да живеем без лъжа“. Ето истината.

Обърнете се към Бога със следната мисъл: „Господи, душата ми желае да дойде мирът във всичката си пълнота“. – Къде е мирът? – Където няма лъжа. Сега вие, софиянци, през цялата седмица ще ставате в 4 и половина часа да изпълнявате наряда. Още със ставането ще си кажете: „Без лъжа!“ Ще скъсате връзките си с лъжата. Ще се разведете с нея. Лъжата е жената, а вие сте мъжът. Аз ви развеждам с тази жена. Никой няма право да се жени за лъжата. Ще останете девствени! Лъжата е първата жена – блудница. Ако се свържете с нея и родите деца, мислите ли, че те ще бъдат добри? Мислите ли, че те ще имат възвишени желания? Никакъв съюз с лъжата! Ако се жените, съветвам ви да се свържете с истината. Пита ме някой, да се ожени ли. – Ожени се, но само за истината. – „Трябва ли да се женим?“ – Женете се. – „За кого?“ – За истината. Който влиза в клас, трябва да се разведе с лъжата и да се ожени за истината. Ако бащата е свързан с лъжата, и него ще напуснете. Ако роднините ви са свързани с лъжата, и тях ще напуснете. Това означава стихът: „Да се отречеш от баща си и майка си“. Отречи се от себе си и от всички, които те подтикват към лъжа. „За кого да се женим?“ – За истината. – „Кого да обичаме?“ – Истината. Ще обичаш баща си и майка си, които служат на истината; ще обичаш брат си и сестра си, които служат на истината. Ще обичаш роднините и приятелите си, които служат на истината. Ще обичаш животните и

растенията, които служат на истината.

Абсолютна истина! Ето идеалът на новото учение. Абсолютна истина! Ето идеалът на новото човечество. Дръжте този идеал в душата си.

Т. м.

Утринно Слово от Учителя, държано
на 21 септември 1930 г., София, Изгрев

1930_09_24 Съзнание, точка и права линия
лекция пред общия окултен клас

СЪЗНАНИЕ, ТОЧКА И ПРАВА ЛИНИЯ

Размишление

(Чете се темата: „Силата на общите идеи".)

По какво се отличават научно общите от специфичните идеи?

Разликата между общите и специфични идеи е следната: общите идеи нито се качват, нито слизат, а специфичните се качват и слизат, т.е. те биват възходящи и низходящи, те имат знаковете плюс и минус; общите идеи не се увеличават, нито намаляват, а специфичните се събират и изваждат, умножават и делят. Какво ще стане с една обща идея, ако промени мястото си и започне да се движи като живо същество? Щом промени формата и мястото си, тя става специфична идея. Не мислете, че специфичните идеи всякога рушат. Те съдържат в себе си сила да рушат и да градят. Когато попадне в областа на специфичните идеи, човек започва да се смущава, да се гневи, да се съмнява; ту става добър, ту лош; ту учен, ту прост. Той се намира в преходен свят. Влезе ли в областта на общите идеи, всичко в него утихва и той става господар на себе си. Общите идеи принадлежат към Божествения свят, а специфичните – към човешките. Общите идеи се отнасят към света на висшата математика.

Математиката и геометрията се занимават с числа и действия с тях, с точки, прави линии, плоскости, фигури, тела и т.н. Що е точката? Точката не заема никакво пространство, няма никакво измерение. Но тя се проявява на физическия свят и образува права линия, която има едно измерение. Проявлението на точката във физическия свят е нещо пространствено, а сама тя не заема никакво пространство. Значи точката е безпространствена на физическия свят, но в духовният свят тя представя проекция на едно висше съзнание. Правата линия е проекция на точката в равнината, т.е. на физическия свят. Съзнанието на човека е проекция на Божествения свят. Следователно, когато говорим за съзнанието, подразбираме проява на Божественото начало в света; когато говорим за точката, разбираме проява на същество от духовния свят; когато говорим за права линия, разбираме човека, проявен на физическия свят. Като разглеждате тия неща по този начин, ще намерите връзка между съзнанието, безпространствените силови центрове – точките, и проекциите на силовите центрове в известно направление – правите линии. Следователно, за да се измени човешкия характер, да се измени посоката на неговото движение, т.е. посоката на правата линия, трябва да

се знаят законите на безпространствените точки, т.е. на силовите центрове. За да се използват силовите центрове, трябва да се знаят законите на Божественото съзнание, или законите на човешкото съзнание, като проява на Божественото. С други думи казано: За да се измени характера на един човек, той трябва да промени своята философия за живота, която е нещо неопределено, неустановено. Какво можете да очаквате от правата линия? Като величина, тя има приложение главно на физическия свят.

Съвременните хора работят вече за изменение на характера си, за възпитание на обществата, на народите, на цялото човечество. Те се стремят да внесат подобрение в целокупния живот. Добри са техните стремежи, но знание се иска за това. Когато инженерът строи къща, трябва да даде план, но и материалът за градене да бъде добър. Той трябва да познава свойствата на материалите, от които ще гради къщата, и тогава да пристъпва към работа. Не спазва ли физическите закони при строежа, не познава ли свойствата на материала, от който ще се ползва, той ще бъде изненадан от нещо. Няма да се мине много време, къщата ще се събори.

Мнозина ще кажат, че не се интересуват от това какво прави инженерът. Те не се интересуват, но трябва да се интересуват, защото всеки човек в живота си е инженер. Всеки ден той прибавя и отнема по нещо от своята постройка – от тялото си. Понеже гради новото и събаря старото, човек трябва да знае с какъв материал разполага. Материалите за неговото тяло са, от една страна, чувствата, мислите и постъпките му, а от друга – въздухът, водата и храната. За да създаде здраво, добре организирано тяло, тия материали трябва да бъдат първокачествени. Ще кажете, че това не е ваша работа. Бог се занимава със съграждане на човешкото тяло. Според мене Божията работа се отнася до съзнанието на човека; работата на ангелите, като същества от духовния свят, се отнася до точките, до силовите центрове, а работата на човека се отнася до правите линии. Като се намери пред правата линия, човек се запитва какво трябва да прави. Ако безпространствената точка образува права линия, то човек, като права линия, не може ли да направи нещо повече? На физическия свят той се намира в своето царство, където му са дадени условия за работа. Представете си, че имате един дълъг и дебел железен прът. Какво ще стане, ако влачите този прът в известно направление? Където мине, той ще завлече всичко. Значи прътът, като права линия, завлича всичко, каквото срещне на пътя си. Като знаете това, щом проявите една мисъл като права линия, за да не завлече всичко, каквото срещне на пътя си, вие трябва да имате чисто съзнание, да сте свързани с Бога. После, трябва да сте свързани с ангелите чрез безпространствените центрове. Най-после, трябва да сте свързани с хората чрез правите линии. Ето защо, когато някой иска за знае какво да работи, казвам: Щом си дошъл на земята, ти трябва да изучаваш

съзнанието, точката и правата линия.

Често хората се оплакват от помрачение на съзнанието, вследствие на което не могат да работят. Те се заблуждават. Съзнанието на човека е неговото небе, което никога не се помрачава. Изобщо, небето не се помрачава. Слънцето също не се помрачава. Случва се понякога, че между човека и слънцето, което грее на небето, е застанал някой облак, който пречи на светлината да се прояви. Но човек трябва да знае, че каквито облаци и да се явят в съзнанието му, последното не се помрачава. Каквито облаци и да се явят на небето, слънцето никога не потъмнява. Следователно, тъмно ли е в съзнанието ви, махнете облака, който е застанал на пътя ви.

Какво представя небето? Небето е мястото, където Бог живее. Мислете за Бога, но не Го разглеждайте като материално същество. Той включва в себе си всички съзнания, всички силови центрове – ангелите, всички прави линии – хората, и плюс това има още неща в Него, които не можете още да разберете. Като помислиш за Бога, ти трябва да се проникнеш от благоволение и страхопочитание към Него, да знаеш, че се намираш пред Велика Реалност, в която не съществуват никакви противоречия. Мисълта за тази Реалност внася мир и радост в човешката душа. Тя чисти съзнанието на човека, освобождава го от всички облаци. Никаква сила в света не е в състояние да помрачи съзнанието. Каквито бури да дойдат, каквито прахове да се дигат във въздуха, те не са в състояние да помрачат слънцето на небето, нито да помрачат съзнанието на човека. Ето защо, когато говори, човек трябва да си служи с точен език, както в математиката и геометрията. Вие не можете да кажете, например, „окръжност“, а да разбирате кръг, или обратното, да кажете „кръг“, а да разбирате окръжност. Кръг и окръжност са две различни понятия. Някой казва, че нещо влиза в кръга на неговия живот. Кое е вярно: в кръга, или в окръжността на живота? Окръжността е кривата линия, която затваря известно пространство. В този смисъл окръжността представя външния, материален живот. Окръжността подразбира само една възможност. Кръгът пък подразбира затворено силово пространство, което има безброй възможности. Значи окръжността представя най-крайната или последна възможност на кръга. Кажете ли, че нещо е реализуемо в кръга на сегашния ви живот, това показва, че разполагате с много възможности от миналия, сегашния и бъдещия си живот. Кривата линия, т.е. окръжността, се разглежда като съставена от множество прави линии. Крайните точки на тия линии водят към един вътрешен център на съзнанието и го ограждат. Кръгът се ограничава в своята деятелност чрез окръжността. Значи, за да се оформи нещо, да стане разбрано, непременно трябва да се ограничи. Ако нещата не се ограничат, т.е. оформят, те ще

заведат човека в един отвлечен свят.

Съвременният човек не е готов още да живее в отвлечен свят. Как ще си представите човека вън от сегашната му форма? Формата на човека отговаря на неговия ум, на неговото сърце и на неговата воля. Какво представя човешкият ум? Той е отвлечено понятие, което може да се разбере само чрез сравнение. Каквото е слънцето за цялата вселена, такова нещо е умът за човека. Слънцето е източник на светлина. Следователно и умът е източник на светлина за човека. Докато умът действа, човек живее в светлина. Престане ли умът да действа, човек изпада в тъмнина. С други думи казано: Когато ангелите проектират своята мисъл към физическия свят, образува се светлина. Щом оттеглят деятелността на своя ум от физическия свят, веднага става тъмно. От деятелността на тяхната мисъл материята се разредява. Щом оттеглят мисълта си, материята се сгъстява. Разредената, прозрачна материя наричаме светлина, а сгъстената – тъмнина.

И тъй, когато се говори за ума и за сърцето, като органи на човешкото тяло, те представят неопределени идеи. Умът и сърцето подразбират светлина и топлина. Ако умът не произвежда светлина, а сърцето – топлина, те са мъртви. Светлината и топлината вървят заедно. Само сърцето на Бога, на ангелите и на човека произвежда топлина. Топлината и светлината са външни признаци на Божествения живот. Как ще докажете това? Както великият музикант доказва, че знае да свири. Той казва, че музиката действа на човешката душа. Искате ли да докаже това, той взима цигулката и започва да свири. Като свири известно време, вие се забравяте и се пренасяте в друг свят. Когато математикът решава задачи, пише формули, и той свири. За него математиката е музика. Числата са ноти, по които той свири. Всеки, който разбира формулите и може да решава задачи с тях, чува музика, отдалечена, отвлечена, но дълбока. Формулите оживяват в неговия ум и той вижда отношението, което съществува между тях. Който не разбира формулите, и да чува нещо хубаво, казва, че тази работа е отвлечена, непонятна, разбъркана. Как познавате, че някой човек е учен? В разбърканите формули и числа ли? Не е достатъчно да кажете само, че някой човек е учен, или музикант. Това твърдение е повърхностно. За да се произнесете, че някой човек е учен, вие трябва да разбирате това, което той пише. За да се произнесете, че някой човек е музикант, вие трябва да разбирате това, което той свири.

Всички религиозни хора казват, че Бог е всеведущ, но в тяхната уста това са празни приказки. Като каже тия думи, човек трябва да е опитал истинността им. Само онзи може да каже, че Бог е всеведущ, който е изучил Неговите дела, познал законите Му и ги приложил. Само онзи

вярва в знанието и всемогъществото на Господа, който е съгласувал своя живот, своите мисли и чувства, своята воля с Божиите мисли, чувства и воля. Думите на този човек са верни и истинни. Преди да познае Бога, човек трябва да мине през ограничението, през Моисеевия закон, през тоягата. Като чуе тоягата да удря върху гърба му като върху барабан, той трябва да разбира нейния такт и да започне да работи. Законът, т.е. тоягата, може да направи човека разумен тъпан, да разбира какво се иска от него. Не е нужно да му се сложат много удари, за да разбере какво изисква от него капелмайсторът. Достатъчно е да ударят само един път върху гърба му, за да е готов да изпълнява волята на Онзи, Който го направлява в живота му.

Съвременните хора се оплакват от страданията и мъчнотиите си и казват: „Големи мъчения, големи страдания ни се дават“. Друг някой казва, че му е тъжно нещо, че е неразположен, че му тежи нещо на сърцето. Нека си зададе въпроса, откъде произтича неговото страдание. Ще каже, че не знае произхода на своите мъчения и страдания. Тогава как може да говори за нещо, да се оплаква от него, без да знае какво е, откъде произтича и какво цели? Лесно е да говори човек, че вярва, че обича, но важно е той сам да знае в какво вярва, кого обича и как обича. Някой ще каже, че човек не трябва да знае всичко, защото светът се е развалил от учени хора. Съгласен съм, че човек не може да знае всичко, но той трябва да е убеден в това, което говори.

Светът не се разваля от учените хора, но от тия, които не постъпват според правилата, които знаят; те постъпват според закони и правила, които не знаят. Коя кола се чупи лесно? Колата на неразумния колар. Той знае, че колата му може да носи 500 килограма тежест, но казва: „Можем да сложим още 100 килограма“. Това е предположение, а не знание. Щом сложи още 100 килограма, колата се счупва. Всяка кола може да се товари толкова, колкото издържа. Сложи ли ѝ се повече, тя се разваля. Ти предполагаш само, че може да издържа повече товар. Предположението не е знание. При всяко предположение става някаква катастрофа. Лакомията е причина за катастрофите. Трябват ти 500 килограма жито. Натовари ги на колата си и върви. Не мисли, че ако натовариш още 100 килограма, ще придобиеш нещо особено. Нищо няма да придобиеш – все колар ще си останеш. Ако натовариш 500 килограма жито, ще постъпиш разумно. Ако натовариш 600 килограма, колата ти ще се счупи, и всички ще кажат за тебе, че си неразумен човек.

На какво можем да уподобим разумните и неразумни постъпки на човека? Разумните постъпки представят положителни числа, а неразумните – отрицателни. Значи имате числата +5 и -5. При числото +5 вие получавате

нещо, а при -5 – губите. От двете числа -0 и -6, кое е по-голямо? По-голямо число е -0. Значи нямате нищо да давате, нищо не ви безпокои. Докато нулата е в кесията ви, нищо не губите. Все едно, че имате едно яйце, което не се е измътило още. Превърне ли се в числото 6, яйцето се излюпва и започва да отваря уста, иска да яде. Вие трябва да се грижите вече за него, да го храните. Докато яйцето, т.е. нулата, е в кесията на човека, тя не може да се задържи за дълго време – лесно се търкаля. Защо? Защото не среща големи съпротивления. Ето защо, ако искате мисълта ви да се предава лесно, тя трябва да бъде валчеста. Искате ли думите ви да се търкалят, да не засягат никого, езикът ви трябва да бъде валчест. Под думата „валчест език" разбираме мек, гладък, разумен език. Ако има тези качества, езикът ще се движи по пътя на най-малкото съпротивление.

Следователно разумен човек наричаме този, който се движи по пътя на най-малките съпротивления. Като се движи по пътя на големите съпротивления, без да иска, човек прави погрешки, които мъчно се изправят. Ако не знае как да ги изправи, той ги счита непоправими. Всички грешки са поправими, но човек трябва да знае как да ги изправя. Ако една погрешка не може да се изправи в точката, ще се изправи в линията; ако не може да се изправи в линията, ще се изправи в съзнанието, защото всяка погрешка хвърля петно в съзнанието на човека. Дойдете ли до съзнанието, това показва, че само Бог е в състояние да изправи погрешките на човека. Той разполага с такива знания, каквито човек не притежава. Изправи ли веднъж Бог погрешката или греха на човека, той вече не я повтаря. Затова казваме, че само Бог може да заличи греховете на хората. Греховете и погрешките на хората се изправят само в Божествения свят. Ето, ангелите, които сгрешиха, не можаха сами да изправят погрешките си и паднаха. Значи погрешките не се изправят нито в ангелския свят, нито в човешкия.

И тъй, грешите ли, не се крийте в шубраците, както Адам направи, но бъдете смели, да се явите пред лицето на Бога и да се изповядате. Бог, т.е. Разумното начало в човека, проговори на Адама, на неговото съзнание, но той се скри. Защо се скри Адам? Срамуваше се от своята голота. Той каза на Господа: „Тук съм, Господи, но ме е срам да се явя пред лицето Ти с опетнено съзнание". Откъде знаеше Адам, че съзнанието му е нечисто? Той се огледа в жената, която Господ му даде, и видя греха си. Жената е огледало на мъжа. И мъжът е огледало на жената. В този смисъл мъжът и жената се оглеждат един в друг и виждат погрешките си.

Като не разбират какво нещо е мъжът и жената, някои казват: „Мъж е това! Жена е това!" Други пък търсят причината за грехопадането ту в мъжа, ту в жената. Причината за грехопадането не е нито в мъжа, нито в

жената, но другаде някъде. Ако някой ви удари с дърво, кой е виновен за това: дървото, или човекът? Вината не е нито в човека, нито в дървото. Зад човека и зад дървото се крие друго нещо – в него е причината. Вие можете да махнете ръката, човека и дървото, но причината ще си остане. Ръката на човека и дървото са послужили като средства за изпълнение на чужда воля. Ако тези средства откажат своята услуга, други ще се намерят.

Днес повечето хора живеят в заблуждения. Защо? Не мислят право. Те трябва да изменят своите възгледи за живота, да мислят право. За пример, сегашните хора мислят, че без пари не може да се живее. Това е крива мисъл. При известни условия не може без пари, но при други условия и без пари може да се живее. Ако си човек и живееш при днешните условия на живота, без пари не може. Обаче ако условията се променят, и без пари ще живееш. Ако си птица, не можеш ли да живееш без пари? Едно е важно: Когато мисли, човек не трябва да прави заключения за вечността. Докато живее на земята, той се намира в преходни условия. Следователно и възгледите му са преходни. На земята нещата са преходни, а в Божествения свят са вечни и неизменни. Красивата мома може да се ожени без пари, но грозната не може. Силният човек може да си пробие път без пари, но слабият не може. Умният човек може да се нахрани без пари, но глупавият не може.

Както виждате, мисълта, че без пари не може да се живее, е относителна. При сегашните условия на живота тя е израз на един външен порядък на нещата, при който хората се учат. Да мислите, че без пари абсолютно не може да се живее, това е все едно да кажете, че копринената буба не може без черничеви листа. Докато е в положението на буба, тя се нуждае от листа. Щом се завие в какавида, никаква храна не ѝ трябва. Като се превърне в пеперуда, тя търси друга храна. И вие, които живеете при сегашните условия, имате нужда от пари. Напуснете ли тези условия, никакви пари не ви трябват. Затова, именно, не дръжте в ума си мисълта, че човек абсолютно не може да живее без пари. Засега и светията се нуждае от пари. Ако той сам не плаща, не борави с пари, друг някой ще дава за него, но все таки ще има работа с пари.

Въпросът за парите е страничен. Той няма отношение към възвишения живот. За вас е важно да имате своето отношение към реда и порядъка на възвишения свят, защото той ще ви заведе към вечния и неизменен живот, към който душата се стреми. Искате или не искате да влезете във вечния живот, няма да ви питат. Този живот ще се наложи на хората. Умният ще го приеме доброволно, а глупавият ще чака да му го наложат. Не се ли прилагат по същия начин законите на държавите? Всяка държава си има свои закони, които трябва да се изпълнят. Добрите и разумни граждани

доброволно изпълняват законите, а неразумните насила ги заставят. Разумният гражданин е гладък, никакви остроти не се виждат по него. Законът е кука, която хваща хората. Като види някой гладък човек, законът го отминава. Той казва: „Този човек не е за мене“. Обаче като види, че някой има много остроти и връхчета, законът лесно го хваща. На земята законът е Моисей. Той ходи между хората и като види някой гол, налага го на общо основание. Кой човек е гол? Грешният. Като греши, човек се оголва. Моисей му удря няколко тояги и го пита: „Кой ти позволи да ходиш гол, т.е. да грешиш?“ Ако срещне някой добре облечен, Моисей го поздравява учтиво и си отминава.

Като ученици, вие трябва да се освободите от старите идеи и заблуждения, от всичко онова, което внася нечистота в съзнанието ви. Чисто трябва да бъде съзнанието на ученика. Докато живее със старите си разбирания, човек мисли как да се осигури, как да нареди живота си. Ако има 100,000 лева в някоя банка, той иска да ги увеличи, да станат 200,000. Колкото и да се осигурява, той временно само разрешава въпросите. Ние искаме да разрешим въпросите на своя живот във вечността, а не във временното. Но може ли да ги разреши във вечността, човек постоянно се връща назад. Ще кажете, че се движите по права линия. Ако днес се движите по права линия, но живеете със стари разбирания, на другия ден още можете да изкривите пътя си. Правата линия лесно минава в крива. Всички криви линии са образувани от прави. Затова човек трябва да внимава, да не изкриви пътя на своето движение.

Всички хора трябва да се заемат да чистят съзнанието си. Когато съзнанието е чисто, човек има вътрешен мир в себе си. Не е ли чисто съзнанието му, каквито усилия да прави, той не може да придобие вътрешен мир; ако го има, не може да го запази. Човек не може да има мир в себе си, ако не държи светли мисли в ума си, топли чувства в сърцето си и красиви образи в душата си. Той трябва да вижда красота навсякъде. И в числата, били те положителни или отрицателни, също има красота. За пример, какво представя числото 167,531? То крие в себе си една кабалистична идея, която трябва да се разбира. Първите две цифри от това число са числото 16 – изхвърляне на дявола, т.е. на злото, вън от ума на човека. Сборът от цифрите му дава числото 7, което е свещено число. То показва, че за да изхвърли дявола от ума си, човек трябва да вложи в себе си двата принципа – мъжкият и женският, и да направи връзка с Божественото съзнание. Не може ли да направи тази връзка, той всякога ще бъде изкушаван, в будното си съзнание или насън. Мъжът се изкушава от жената, а жената – от мъжа. Докато се изкушава, човек всякога е изложен на падане. Ще дойде ден, когато хората няма да се изкушават. Обаче до това време те едни други ще си влияят. Ако един

човек греши, той непременно ще влияе и на другите. Понеже хората са свързани, те си влияят и в злото, и в доброто.

Защо съществува грехът, не питайте. Защо е допуснато злото, не питайте. Гледайте на греха и на злото като на неща неизбежни засега. Като ходите вечер по кални и тъмни улици, все ще паднете някъде и ще се окаляте. Не се смущавайте, че сте се окаляли – ще се изчистите. Като ядете нездравословна храна, стомахът ви ще се разстрои – това е неизбежно. Като четете някоя лоша книга, мисълта ви ще се смути – и това е неизбежно. Като живее на земята, човек все ще попадне на нечиста улица, все ще хапне недоброкачествена храна, все ще се натъкне на лоша книга. Важно е за човека да има будно съзнание, да пази своята чистота и своя вътрешен мир.

От всичко казано досега, дръжте в ума си мисълта за точката, за правата линия и за съзнанието. От гледището на окултната наука, безпространствената точка, или силовият център, представя ангелския свята; правата линия представя човешкия свят, а съзнанието, това е Бог, Който озарява всички светове със своята светлина. Постоянно чистете съзнанието си, да не го замъглите и да се лишите от възможността да виждате Божествената светлина. Щом изгубите светлината на съзнанието си, вие ще изпаднете в голяма скръб и отчаяние.

Този закон има отношение към всички светове. Ако престанеш да виждаш слънцето, ти ще почувстваш голяма скръб. Ако майката не вижда детето си, тя започва да скърби. И най-после, ако човек не вижда Бога далеч някъде, в Божественото и Разумното начало в себе си, той изпитва голяма скръб и тъмнина. Навсякъде виждате присъствието на Бога като извор на Любов, на светлина и на свобода.

Т. м.

Лекция от Учителя, държана на
24 септември 1930 г., София, Изгрев.

1930_09_26 Милосърдие и користолюбие
Издание 1941г., София
КНИГА: Път към живота, МОК Год.X, Том 1

МИЛОСЪРДИЕ И КОРИСТОЛЮБИЕ

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

(Чете се темата: „Отличителните черти на физическия и на духовния свят".)

Тема за следния път: „Влиянието на сладките и кисели храни върху човешкия организъм".

Сегашните хора трябва да поставят съзнанието си далеч от житейското море. Както вълните на морето заличават всичко, написано на морския бряг, така и житейското море заличава всичко, написано в човешкото съзнание. Казвате: „Не трябва ли да ходим при морето?" – Можете да ходите при морето, но не трябва да живеете при него. Вълните на морето не трябва да се блъскат във вашето съзнание. Като се блъскат в съзнанието ви, те заличават всичко, което пишете. За да не става това, стойте далеч от морето. С други думи казано: Не привличайте света близо до сърцето си. Всички хора, особено младите, като мислят, че благата идат от света, увличат се в него, турят го близо до сърцето и съзнанието си, вследствие на което страдат. Много естествено! Те не познават законите на света и не могат да се справят с него.

Светът е опитно училище. Който влезе в него, трябва да познава законите и елементите, с които той работи. Ако не ги познава, човек се натъква на противоречия и мъчнотии. За да влезе в света и да излезе незасегнат от него, той трябва да е завършил своето развитие. Само съвършеният човек може да работи с елементите на света и да се ползва от тях. Понеже хората влизат в света като несъвършени още, те живеят малко време и умират. При сегашните условия на живота човек не може да живее дълго време на земята. Ако той живее на земята 1000 години, нищо няма да остане от него. Или ще изопачи характера си толкова много, че в края на краищата, вместо да придобие нещо, всичко ще изгуби. Какво придобива детето, което влиза в училище, без да знае нито програмата, нито законите, които го управляват?

Мнозина казват, че светът е място, дето се проявяват науката, изкуствата, религията и т.н. Ние отричаме това. – Защо? – Под думата „свят", в тесен смисъл, разбираме външната страна на нещата, която мами човека и го въвежда в заблуждения и противоречия. Друг е въпросът, ако разглеждаме

света в широк смисъл на думата, като проява на Битието, на Космоса. Там вече спадат и науката, и религията, и изкуствата. И външният свят си служи с тях, но като с украшения, както младата мома се кичи и нарежда с хубави дрехи, със златни пръстени и гривни. Тя се кичи с тях, но сама нищо не е изработила. Какво придават копринените дрехи на момата? С тях става ли тя по-благородна? Какво печели човек, ако постоянно носи в джоба си научни книги, без да ги чете? Какво придобива войникът, ако на гърдите му закачат кръстове за храброст, без да е ходил на война? Човек придобива нещо само тогава, когато обработи нещата и те стават негова плът и кръв. Истински придобивки са ония, с които човек разполага на всяко време и които изменят характера му, внасят в него нещо благородно и устойчиво.

Какво става с восъка, като го турите на огъня? От огъня той се топи, става течен. Обаче щом го отделите от огъня, той отново се втвърдява. – Какво е придобил восъкът? – Нищо особено. По характер много хора са подобни на восък. Докато са в огъня, те са меки, подвижни; щом излязат от огъня, отново се втвърдяват. Това са неустойчивите характери в света. Те са подобни още на гайдата, с която българинът си служи. Докато има въздух, гайдата свири. Щом въздухът излезе, тя се свива и млъква. И светът може да се уподоби на гайда. Докато разумността е в света, той привлича хората. Щом разумността напусне света, той губи своята красота и всички бягат далеч от него. Разумността е въздухът, който пълни света и му дава възможност да свири. Гайдата е ценна, докато има въздух. Тъй щото, ако светът ви привлича заради разумността си, има смисъл да се стремите към него и да го изучавате. Но ако го търсите само за неговата външност, т.е. за кожата му, скоро ще се разочаровате. Ако кожата на гайдата не се свива и разпуща от въздуха, нищо няма да остане от нея. Това не значи, че трябва да напуснете света и да бягате от него. Живейте в света, но заради разумността в него. Изучавайте разумността и я прилагайте в живота си. С други думи казано: Възприемайте само чистите тонове, които излизат от света. Разработвайте ухото си така, че да различава чистите тонове от нечистите, да възприема само чистите и да ги отправя към душата ви. При това положение живеенето в света се осмисля.

Къде е разумността в човека: вън от него, или вътре в него? Когато човек спи, разумността е вън от него. Когато се събуди, разумността е в него. Тогава той започва своята истинска дейност. Същото може да се каже и за семето. Докато е в хамбара, то е в спящо състояние и съзнанието е вън от него. Щом се посее в земята, при благоприятни условия за неговото покълване, съзнанието му се връща. Ние казваме, че семето проявява някаква дейност. Привидно, условията на посятото семе са неблагоприятни, но те носят неговото благо. Житното зърно, или какво и

да е семе, може да израсте и да даде плод само ако го поставите в пръстта, под действието на влагата и на слънчевата светлина и топлина. Същите условия са нужни за израстването на човешките мисли, чувства и постъпки. Вие не можете да реализирате една мисъл или едно свое желание, ако те не хванат корен във вас. Да хванат корен, това значи да сте ги посадили в съответна за тях почва. След това трябва да ги поливате, да ги излагате на слънчевата светлина и топлина. Само при тези условия можете да очаквате от тях плод. Който не разбира законите на природата, мисли, че е достатъчно да хвърли семето на почвата и да го остави на Бога. Той да свърши останалата работа. Не, ти сам ще разореш земята, ще посееш семето, ще го загърлиш(?) и след това ще го оставиш на Бога. Влагата, топлината и светлината са в Негови ръце. Човек е дошъл на земята да се учи, а въпреки това се запитва защо светът е направен така, а не по друг начин. Когато отивате на концерт, да слушате някой велик цигулар, вие питате ли защо държи цигулката и лъка си по този начин, защо свири така, или го слушате и се учите от него? За вас е важно да слушате как свири и да се учите от него, а как държи цигулката и лъка си, това е второстепенна работа. Когато слушате лекцията на някой виден професор, за вас е важно първо съдържанието на лекцията, а после формата на изреченията, дикцията на говора му. Не е без значение и красотата на езика, с който хората си служат, но на първо място е съдържанието и смисъла на речта им. Не е достатъчно човек да знае само максимите на живота, но той трябва да знае методите на приложението им. Чувате да се говори, че трябва да бъдем добри, благородни. Обаче добротата и благородството придобиват ли се, или човек се ражда с тях? Човек се ражда добър и благороден, но той трябва да прояви добротата и благородството си, които са вложени в душата му. В помощ на това му идат условията. Казвам на едного: Развържи кесията си. Има смисъл човек да развърже пълната си кесия, но ако тя е празна, колкото и да желае да я развърже, това е безпредметно; безпредметно е също да му се казва да я развърже.

Следователно, когато се казва на хората, че трябва да бъдат добри, благородни, справедливи, това подразбира, че те са пълни кесии. Природата е вложила в тях доброто, което всеки момент могат да проявят. Като знаете това, прилагайте следните правила в живота си: ако хамбарът ви е празен, отваряйте го само когато искате да турите нещо в него; ако хамбарът ви е пълен, отваряйте го само когато искате да извадите нещо от него, а не да притуряте още нещо. Ако хамбарът ви е пълен, няма защо да го препълвате; ако е празен, трябва да го пълните, не си правете илюзии, че може да извадите нещо от него. Пълния хамбар ще отваряте, за да вадите нещо от него; празния ще отваряте, за да туряте нещо в него. Ако постъпвате обратно, вие сами се излагате на опасности и на противоречия.

Когато шишето ви е пълно, наливайте от него и на другите. Желаете ли само да прибавяте, без да давате на другите, шишето ви ще се пръсне.

И тъй, щом ви се дават известни условия, вие трябва да знаете как да се справяте с тях. Ако трябва да вземете нещо, ще вземете; ако трябва да турите, да дадете нещо от себе си, ще дадете. Ако не можете да използвате условията, които ви са дадени, вие не сте за тях. Например, дойде ви някоя болест. Тя е условие, задача, която трябва да решите правилно. – „Ама защо ми дойде тази болест?" – Това не е важно. Важно е как ще се справите с нея. Преди всичко, трябва да намерите причината на болестта. Всяка болест се предшества от известно неразположение, физическо или психическо. Като намерите неразположението, ще намерите и причината, която го предизвиква. По този начин лесно ще се справите с болестта. Ще кажете, че сте учени хора, свършили сте естествените науки, математика, философия и т.н. Щом имате знания, трябва да ги прилагате.

Мнозина изучават математика, работят с числата, но ги разглеждат само като количествени величини. Освен количество, числата съдържат в себе си още и енергия. Например, повече работници свършват повече работа не само защото са повече на брой, но защото енергията им е повече. Ако две тела са нагряти до различна температура, онова, което има по-висока температура, може да свърши повече работа. То е по-активно. Когато двама души имат различна температура, по-интелигентен е онзи, който има по-висока температура. Вибрациите на неговата мисъл са по-високи и по-многобройни. Човек представя съвкупност от числа, всяко от които има определен брой вибрации. В това отношение всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка е число с определен брой трептения и с определено количество енергия. Като знаете това, изучавайте мислите и чувствата си в количествено отношение на топлина, светлина и сила, за да можете да ги прилагате на съответното място. Ако искате да разтопите някой мъчно-топим метал, ще употребите висока температура. Приложите ли към него ниска температура, нищо няма да свършите. Следователно, ако искате да свършите някаква важна работа, ще приложите мисъл, която има висока температура, т.е. голяма светлина и топлина.

Когато изучавате хората, виждате, че всеки човек отговаря на известно число. Например, срещате едного и виждате, че е бърз в проявите си. Той не е способен за научни изследвания, които изискват бавна, планомерна работа. Като го измерите, виждате, че той е висок 190 сантиметра, а широчината на гърдите му е 35 сантиметра. Този човек има тясно сърце; каквато работа започне, той иска да я свърши час по-скоро. Това не е правилен метод. Важно е човек да свърши започнатата работа, а кога ще стане това, не е важно. Някой гради къща, иска да я свърши по-скоро. Той

има предвид материалните блага. Като свърши къщата си по-скоро, ще може веднага да я даде под наем и да се ползва от нея. Следователно във всяка бърза работа се крие нещо користно, някакъв материален интерес. В духовния свят обръщат внимание на качеството на работата, а не на количеството, затова там не бързат. Желанието на човека да бъде учен е свързано с придобиването на много знания. В този смисъл ученият представя натоварена кола. С какво е натоварена колата – със знание, с жито или със скъпоценности, не е важно. Срещате двама души: единият носи 100 килограма жито, а другият – едно зрънце. Който носи стоте килограма, той има пред вид яденето. Който носи само едно зърно, той мисли да го посее. Той знае да яде, но знае и да сее.

Какво означава яденето? Да ядеш, това значи да мислиш. Някои хора могат само да мислят, но не и да творят, т.е. да сеят. Като посеете едно житно зърно, вие изучавате процесите на покълването, на растенето, на цъфтенето, на връзването на плода и на узряването му. Като изучавате тия процеси, вие придобивате постоянство и търпение. Само по този начин взимате участие в процесите, през които минава житното зърно. Не е достатъчно човек да отваря само хамбарите и да вади оттук–оттам по няколко килограма жито, но той трябва да се научи да сее. Сегашните хора повече взимат наготово нещата, отколкото сами да творят. Взимате книгата на един автор, на втори, на трети и я четете. И това е добре, но същевременно и вие трябва да творите. Всеки човек трябва да има поне една малка нива, която сам да обработва и засява. Всяко знание или изкуство, което човек придобива, както и всяка работа, която върши, не е нищо друго, освен сеене.

Да се върнем пак към числата като живи величини. Например, всяка мисъл, всяко чувство представя определено число и линия. Ако произнесете думата „милосърдие“ правилно, вие веднага си представяте известно число и линия. Милосърдието представя правилна крива линия, с голяма височина, като кубе. Думата „користолюбие“ е също крива линия, но вдлъбната, като чиния. В това отношение милосърдието и користолюбието имат точно противоположни направления. Милосърдният човек представя пълна чаша, която всеки момент се обръща с устата надолу, готова да дава. Користолюбивият е чаша, обърната с устата нагоре, готова да взима, да се пълни. Милосърдният се бележи със знака плюс, а користолюбивият – с минус. Обаче след време користолюбието става положително. Всяка користолюбива мисъл в края на краищата се превръща в положителна.

Как се превръща користолюбието в милосърдие? Когато чашата на користолюбивия се препълни, той не може вече сам да я носи и търси

някой да му помогне. Щом някой човек му се притече на помощ, той е длъжен да му даде нещо от изобилието си. Тъй щото, първоначално човек дава по необходимост, докато придобие навика естествено и доброволно да дава. Щом развие милосърдието си, той не се стреми повече към взимане. Дето влезе, той е готов да помага: оглежда се къде може да предложи услугите си. Като види, че някой пъшка под тежестта на пълната си чаша, веднага отива да му помогне. Ако помогне на 10 души през деня, той спечелва повече, отколкото ако очаква на хората да пълнят чашата му. Това значи, че той е научил вече урока си. Следователно, когато чашата на користолюбието се напълни, след време тя започва да се празни, вследствие на което се превръща в чаша на милосърдието. В този смисъл мъчнотиите и страданията не са нищо друго, освен условия за превръщане на користолюбието в милосърдие, т.е. превръщане на отрицателните сили в положителни. Иска или не иска, природата заставя човека да дава. Ако доброволно не дава, той ще се намери на дъното на кладенеца, отдето ще се принуди да даде всичко, каквото има, само да дойде някой да го извади оттам.

Задачата на природата е да застави хората да работят и да мислят. Мисълта, като процес, е свързана с яденето. Както при яденето, човек трябва да асимилира и мислите си, да се ползва разумно от тях. От мислите на човека зависи неговото бъдеще. Мисленето е единственият процес, който човек върши изключително за себе си. Той яде за стомаха си, диша за дробовете си, а мисли само за себе си. Като мисли, човек плаща труда и работата на стомаха и на дробовете си. Каквото задържи той от своите мисли, това е неговата заплата. Някои ще възразят, че имат право да ядат и да дишат. Ако дадат на стомаха да яде, той ще яде; ако дадат на дробовете на дишат, ще дишат. Обаче човек има право и да мисли. Мисленето е единственият процес, който продължава и след смъртта. Като замине за другия свят, човек нито яде, нито диша, но мисли. И тъй, същественото нещо в живота е мисълта. – „Ама трябва да ядем!“ – Съгласен съм. – „Трябва да дишаме.“ – И с това съм съгласен. Същественото обаче е мисълта. Правата мисъл е вечна. Тя следва човека навсякъде. Щом е така, мислете право, за да имате ясна представа за живота и да се ползвате от него. Не е достатъчно само да усещаш светлината на ума и топлината на сърцето, но трябва да ги възприемаш и обработваш в себе си, за да се ползваш от тях. Ето защо, правата мисъл е ценна за човека дотолкова, доколкото да му разкрие живота във всичките негови вътрешни и външни прояви.

Задача за всички хора на земята е да изучават живота в сегашното му проявление. Какъв е бил животът в миналото, не е важно; какъв ще бъде в далечното бъдеще, също не е важно. Важен е настоящият живот. За да го

разбере и проучи, човек се нуждае от чиста и права мисъл, която изключва страха подозрението, съмнението и т.н. На какво се дължи страхът? – На несполучливите опити в миналото на човека. Като носи в себе си далечен, смътен спомен за неуспехите си, човек се е наплашил толкова много, че мъчно се решава да пристъпи към нови опити. Само справедливостта е в състояние да премахне страха от човека. Ако отидете в държава, в която няма ред и порядък, нито справедливост, ще видите, че поданиците на тази държава са крайно страхливи. Там, дето владее пълен ред и порядък и справедливост, страхът отсъства. – Защо? – Хората разчитат на устойчивите неща. Кой не разчита на здравия параход? Кой не разчита на силния кон? За да не се страхувате, уповавайте на Бога. Той е най-силният, най-разумният, най-мъдрият. Следователно, който се страхува, той е слаб в мисълта си и не упова на Бога. Слабата мисъл и колебливата вяра внасят страх в човека. Ще кажете, че се страхувате, защото условията и хората са лоши. Това са второстепенни работи. Ще знаете, че вярата ви е слаба. работете върху себе си, да усилите вярата си, да изправите погрешките си. Не е лесно да изправи човек погрешките си. Те се дължат на хиляди оплитания в миналото. Днес всеки трябва да вземе при себе си въжето на своето минало и да започне нишка по нишка да го разплита. За това се изисква дълъг период на работа върху себе си.

Съвременните хора се нуждаят от нов начин на възпитание; те трябва да се изучават, да знаят през какви епохи са минали. В характера и в проявите си човек носи отпечатъците на епохите, през които е минал. Като изучавате себе си, както и ближните си, виждате, че сегашният човек живее още в своето минало. Ето защо, докато не се освободи от миналото си, той не може да приложи новото. Миналото крие в себе си стари, отживели времето си форми, вследствие на което човек трябва да ги остави настрана. Някой казва за себе си, че е сериозен човек, справил се е вече с миналото. – По какво познавате сериозния човек? – „По мислите, които го интересуват.“ – Какви са мислите му? – „Не зная какви са мислите му, но все надолу гледа и постоянно е замислен.“ – Не, мислещият човек не гледа нито надолу, нито нагоре. Мислещият човек е вглъбен в себе си. Мисълта му е всякога права. От центъра на слънцето към горната час на главата му е отправен един перпендикуляр. Това показва, че неговата мисъл е свързана с центъра на слънцето. Ако от главата на даден човек не е издигнат перпендикуляр към слънцето, ние казваме че мисълта му не е нито права, нито дълбока. Правата мисъл обновява и весели човека.

Искате ли да бъде мисълта ви всякога права, с отвес към слънцето, направете следното: вземете една тънка дъсчица, дълга около 40–45 сантиметра, и леко я прикрепете на източната страна в стаята си. В средата на дъсчицата да виси копринен конец, на края на който закачете малка

тежест – камъче, сребърен лев или малка златна монета. Така прикрепен, конецът ще ви дава идея за отвеса на мисълта. Щом погледнете към него, ще кажете: „Искам да имам права мисъл“, т.е. отвес към слънцето. С други думи казано: Искам да имам прави отношения към Бога. Който има правилни отношения към Бога, мисли за Него и Го обича. Щом Го обича, той Го разбира. Ако няма правилни отношения към Бога, човек се страхува от Него, вследствие на което не Го разбира. Който не познава Бога и не Го разбира, той не може да мисли право.

Този закон е верен и по отношение на работата, и на ученето. Каквато работа започне, човек винаги трябва да работи с Любов. Каквато наука изучава, трябва да вложи Любов. Дето е Любовта, там е успехът. Без Любов няма успех. Ако изучавате числата с Любов, вие ще дойдете до известни открития. Днес вие си служите с числата като със символи, без да знаете техния произход. Освен количествени величини, числата представят още и силово съдържание. Освен това те крият в себе си дълбок, вътрешен смисъл. Който разбира смисъла на числата, може да се ползва от тях. Например, ако разбирате числото 6, вие можете да произведете всички числа, които са произлезли от него; ако не го разбирате, ще попаднете в числото 6 като число на илюзии и нищо няма да постигнете. С числото 6 се изразява Соломоновият знак – два преплетени триъгълника, единият с върха нагоре, а другият – с върха надолу. Ако попадне в триъгълника с върха нагоре, човек ще се ползва от условията на живота; попадне ли в триъгълника с върха надолу, ще се натъкне на големи нещастия. Ако разделите числата от 1 до 10 в три категории, ще имате следната табличка:

1, 2, 3 – от Божествения свят.
4, 5, 6 – от ангелския свят.
7, 8, 9 – от физическия свят.

Това трябва да се докаже и разбере. Нещата се разбират само при правата мисъл. Без нея няма живот. Тя е външна проява на Божествения свят. Стремете се към правата и чиста мисъл, за да проникнете във Великия свят.

Като ученици на Великата Школа на живота, всякога започвайте живота си с правата мисъл, а не с доброто и злото. Бъдете художници в работата си, да виждате предметите ясно, за да можете правилно да нахвърляте красивите линии, т.е. да ги поставите така, както са в природата. След това всички ще кажат за вас, че сте велик художник.

В заключение казвам: Мисълта съществува в живота като външна проява на Божествения свят. Следователно вие трябва да нанесете мисълта върху себе си, както художникът нанася красивите линии на природата върху платното си. Колкото по-вярно е нанесена мисълта, толкова по-ясна

представа имате за нея. Ако я нанесете несполучливо и вложите в нея несъществени неща, вие влизате в крива посока на живота и се натъквате на мъчнотии и нещастия. И тъй, както добрият художник снема вярно линиите на природата, така и човекът на правата мисъл трябва да се държи за отвеса, т.е. за перпендикуляра, отправен от главата му към центъра на слънцето.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

Лекция от Учителя, държана на
26 септември 1930 г., София, Изгрев.

1930_09_26 *Линиите на милосърдието и користолюбието. Отвесът на правата мисъл* Жануа-98, 1999
Издателска къща „Жануа-98“, 1999г.
КНИГА: Пътят на доброто, МОК Год.X

ЛИНИИТЕ НА МИЛОСЪРДИЕТО И КОРИСТОЛЮБИЕТО. ОТВЕСЪТ НА ПРАВАТА МИСЪЛ

X година.
4 школна лекция на I мл.ок.клас.
26.IX.1930 г. 6 ч.с. петък
ИЗГРЕВ.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА
ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

Четоха се темите: Отличителни черти на физическия и духовния свят. Пишете сега върху следната тема № 4 Влиянието на сладките и киселите храни върху човешкия организъм.

Сега вие трябва да поставите вашето съзнание далеч от житейското море. Както написаните неща на морския бряг не оцеляват, така и съзнанието на който и да е човек, даже и ако е гениален той, щом се намира близо до житейското море, всичко онова, което той трябва да върши и пише, се заличава. Сега може някои да кажат: не трябва ли да ходим при морето. Трябва да ходите, но не трябва да живеете при морето. Вълните на това море не трябва да се блъскат във вашето съзнание, затова трябва да седите далеч от морето. Мнозина от вас привличате света много близо до сърцето си, въобще младите във всички векове и в този век правят се същата погрешка – те мислят, че всичкото благо ще добият от света. Казвам – единственото нещастие, което може да добиете, то е от света. Светът е едно опитно училище и когато влезете в него, трябва да имате пред вид, че боравите с известни елементи, които няма да се церемонят с вас, тези елементи са чужди заради вас. И онзи, който влиза вътре да борави със съвременния свят, той трябва да бъде завършил своето развитие, съвършен трябва да бъде той. И затова, понеже светът е толкова опасен, хората трябва да умират. Късо време трябва да седите на земята. Ако вие бихте живяли при сегашните условия хиляди години на земята, не зная какво би излязло от вас. Представете си един човек да живее хиляда години само в

постоянни прегрешения, какво ще създаде той от своя характер?

Сега вие ще кажете, че светът е свят за науката. Не светът не е свят на науката, светът е свят на заблужденията. Сега вие не смесвайте понятията за наука, т.е. разсъждавайте правилно. Под свят се разбира това външното, което мами човека. А науката спада към една друга област. Ако вземете вътрешната страна на изкуствата, религията и науката, това са области, които не спадат към света. Светът ги само взел и се украсил с тях, като една мома, която се краси с ония тъкани работи, но тя не ги е тъкала сама, тя само се облича с тях. Питам сега, ако някой от вас се облече със скъпоценни дрехи, с това може ли да се измени неговият характер. Или ако някой тури златен пръстен на себе си, може ли да се измени неговият характер, или ако носи някоя учена книга в джоба си, или ако носи някой кръст за храброст, може ли да се измени? – Не може да се измени. Някои малки промени могат да станат, но той си остава се същият.

Да ви наведа сега към една научна форма. Представете си, че вие турите восък на сто градуса топлина, нали с него ще стане една промяна. Веднага восъкът ще стане жидък. Извадете го от огъня, колко време ще трае това състояние. След десет минути восъкът ще се повърне към своето първоначално състояние. Допуснете сега, че имате един човек, който мяза на восъка, един неустойчив характер има, защото под думата восъчен характер се разбира неустойчив характер. Щом го турите на огън, той се разтопява повидимому, като че с него е станала една голяма промяна. Вие казвате: Той е благонадежден, давате му малко пари това-онова, той се разтопи още, вие кажете: има нещо надеждно у този човек. Но щом го извадите от този огън, веднага той стане пак на восък. Да ви дам друг един пример. Вземете една българска гайда, кожата, която е снета от някоя овца, е пълна с въздух. Тази гайда, като се натиска, тя писка. Но след като излезе въздухът от гайдата, какво има в нея. Светът е една гайда, ако искате да знаете това. И дотогава, докогато разумното е в тази гайда, тя свири, и онова, което вас ви привлича, е разумното. Аз като говоря за света да не ви привлича кожата, но разумното в нея. Тогава ще кажете, какво да правим вън от света, да излезем от света. Не, по отношение на разумното в света няма защо да излизате. Сега кое е разумното. Самата кожа е светът, това е едно условие, а това разумното вътре в света е това, от което онзи гайдаржия може да извади музикалните тонове, или самия въздух. Това е друго условие. Сега тоновете, които излизат от гайдата и достигат до вашите души, това е разумното, което остава от тях и трябва да го използувате. Та казвам: Трябва да имате една ясна представа за отношенията, които съществуват в света и да не си правите илюзии, които може да ви спънат в по-нататъшното ви прогресиране.

Сега по кой начин човек може да поправи положението на живота си? Допуснете, че имате едно семе от някое растение. Какво е необходимо най-първо на семето. Колко пръст е необходимо за семето, за да изникне? Нали отгоре трябва да се постави един малък слой от четири–пет сантиметра пръст, но не и само това, необходимо е след това да има и малко влага, и слънчеви лъчи, които да въздействуват на онзи процес, който ще стане в това семе. Сега кое е онова, което прави слънчевият лъч? Да кажем един лъч пада върху семето, но има ли това зърно съзнание? Съзнанието на това зрънце е отвънка, а то е в спящо състояние. Всяко семенце е едно същество в спящо състояние. Същото е за човека, когато той спи, де е неговото съзнание? В тялото ли е или извън тялото? Съзнанието е отвънка. Знаем разумното същество е някъде и щом се върне това същество, и съзнанието се повръща в човека и той започва своята деятелност. Щом се постави семето в неблагоприятни условия – под пръстта и щом дойде слънчевият лъч, дойдат и благата за това семе. Това са вече сили, които извеждат семето навънка, казват му: ти трябва да станеш. Събужда се семето и трябва да стане. Най-първо то се намира в едни условия завито под юрган, завито да не истине, тази земя е юрган за него. Значи и човек е покрит с юрган, но след като се събуди, какво става? Отхвърля юргана от себе си, най-първо си покаже главата, а след това и двете ръце извади навън.

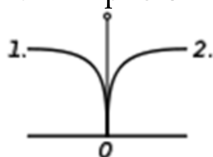

Същото прави и житното зрънце, нали който и да след като се събуди, отмахне юргана, покаже си главата и си извади ръцете. Същото се забелязва и в растението и то си покаже главата и си извади и двете ръце. Сега ще имате една илюзия. Аз не искам да ви представя как става самият процес на растението, защото, ако ви представя самата реалност, ще се роди една изопачена идея у вас. Сега този закон е верен. Всяка една мисъл, която искате във вас да хване корен, или когато искате да развиете и да израсне една мисъл, вие трябва да посеете вашата мисъл или вашето чувство, или вашата постъпка най-първо. Всяка мисъл, която не се посява на подходяща почва, не може да израсне и всяко желание, което не се посее на подходяща почва, не може да израсне. Не само да се посее, но трябва да му се дадат и съответсвуващите условия, да се събуди това чувство или тази мисъл да почне, да стане по същия начин и да израсте.

Сега онзи, който не разбира закона на природата, той може само да нахвърли семето и да го остави. Така правите и вие. Казвате: То ще израсте само, Господ ще го покрие и след това очаквате резултат. Не е така, най-първо ще изореш почвата добре, ще посееш добре, ще влачиш добре и след това ще оставиш тази работа на други условия. Сега вие, младите ученици, в школата питате: защо Господ направи така света? Не питайте

така! Когато някой съвременен велик артист свири на сцената, трябва ли да го питате, защо той така свири? Той си има свой метод, по който свири. Кое е важното да питате: защо така свири, защо така си държи лъка или цигулката? Това са посторони въпроси.Вие отивате на някой концерт да гледате как цигуларят си държи лъка и цигулката или да слушате, какво той свири? Вземете друго едно положение. Вие отивате във университета, може би професорът, който говори, неговата дикция, неговият език да е изразителен, хубав, поетичен, но това не е достатъчно, това е само външната страна на езика. А той трябва да има и някое съдържание. Все в езика трябва да има някаква наука вътре, която той учи. Не само при математиката и геометрията трябва да бъде езикът красив, но той трябва да бъде и съдържателен. Когато се изучава материалният живот, не трябва само да дадете известни максими, но трябва да се дадат и начините за приложение на тия максими.

Сега казват: трябва да бъдеш добър, трябва да бъдеш благороден, но как? Ако аз ви кажа: трябва да бъдете благородни, какво подразбирам? Благородството добива ли се или човек се ражда с него? (Човек се ражда с него.) Да. Когато аз кажа трябва да бъдете благородни, аз разбирам, проявете благородството, което имате в душата си. Казвам някому: развържи кесията си. Като кажа това, подразбирам, че в тази кесия има нещо. Но, ако ти развържеш една празна кесия, питам тогава: моето казване да развържеш кесията си, на място ли е? Не е на място. При пълната кесия да кажа: развържи кесията си, това е на място. А какво трябва да се прави с празната кесия? Тогава запишете си следното правило: Никога не отваряй празния хамбар, за да вземеш нещо от него и не отваряй пълния хамбар, за да туриш нещо в него! Отвори пълния хамбар, не за да туриш нещо, но за да вземеш нещо от него и отвори празния хамбар, не за да вземеш нещо, но за да туриш нещо в него! И ако вие в даден случай на живота си не разберете този основен закон, как ще разберете правилата и законите на природата? Отвори пълния хамбар, за да вземеш нещо и отвори празния хамбар, за да туриш нещо! Ако правите обратното, вие се излагате на една опасност. В едно пълно шише може ли да турите още нещо? Ще кажете: все има още малко место. Под пълен хамбар аз разбирам да не може да туриш още нито едно зрънце повече, а празен хамбар, разбирам, дето няма какво да вземеш.

Сега ще приложите закона. Като ви се дадат известни условия, вие трябва да разберете още от начало какво трябва да правите с тях. Ако има нещо да вземете, ще вземете, но ако има нещо да турите, ще турите. При дадения случай ще използувате условията. Ако не може да извлечете известна полза, вашето място не е там. Да допуснем сега, че някой от вас е болен, това е една задача. Какво подразбирате под думата болен?Най-

първо вие имате едно вътрешно неразположение, всички болести започват с едно лошо разположение и настроение. Питам на какво се дължи туй неразположение? Неразположението може да дойде по следните съображения: Ял си в гостилницата и не си платил, и този гостилничар почва да те стяга да си платиш, или ученик си в училището и ако директорът не вземе под внимание да си платиш, могат да те дадат под съд и да те затворят. Значи веднага настроението ти се изменя. И директорът ти казва: защо не си плащаш? Твоят престиж се уронва вече и ти нямаш настроение. За всяко неразположение си има причина, но някой път вие не знаете къде са причините, и имате неразположение и не можете да си дадете отчет, защо сте неразположени. Тогава какво бихте правили? За пример, често в живота ви има предчувствия, че ще ви се случи нещо. Някой човек, като да се разболее казва: струва ми се, че аз ще се разболея скоро, така си мисли той. И не се минава пет–шест деня и той се разболява. Възможно е да е минал някъде из улицата и да е видял още някой болен човек и да си е казал, възможно е и аз да се разболея. Та казвам: Трябва ви на всинца една права мисъл, с която да проучавате законите вътре в природата. За пример, вие често се поставяте така: аз съм следвал по математика, по естествените науки, свършил съм по това и това. Че сте свършили хубаво е, но сега приложението.

Имате числото 6785, какво число е това? Ако го разложим, ще имаме: 6000, 700, 80 и 5. Питам тогава каква е разликата между 5 и 6 в количествено отношение? 6 в дадения случай колко пъти е по-голямо от 5? (1200) А 700 (140) А от 80? – 16. Сега това е разглеждане на нещата в количествено отношение. Но представете си, че това са 6000 хора, а тук 5000, каква е разликата по между им? Че тия 6000 хора ще изработят повече, а само 5 души ще извършат по-малко работа, защо, защото и по количество, те са по-малко хора. Тогава съпоставете, по какво се различават 6000 от 700, от 80 и от 5 ? Допуснете, че имате известно вещество, което е нагорещено до 6000 градуса температура, значи 6-те произтича от едно нагорещяване на 6 хиляди градуса. А 7 произтича от едно нагорещяване на 700 градуса; 8 – от 80 градуса, и 5 – от 5 градуса нагорещяване. Ако едно число, което излиза от 6,000 градуса нагорещяване ще бъде по-енергично, тогава допуснете, че 6,000 представлява известна сила на човешката интелигентност. Следователно, всичките тези хора при 6,000 градуса, което показва степента на тяхната интелигентност, всички те ще бъдат интелигентни. А тези при 5-те градуса ще бъдат много обикновени хора. Защото в дадения случай вие трябва да знаете какво представлява едно число. Понеже човек е създаден като една формула и има свои числа. Вие трябва да знаете всяка една ваша мисъл, от каква градация, от каква степен произтича. Щом поникне някоя мисъл, вие трябва да знаете нейния произход, нейната интелигентност, нейната топлина и нейните сили, с които тя разполага в

даден случай. Следователно, ако вие искате да разтопите едно твърдо вещество, ще употребите 6,000 градуса, ако употребите топлината на 700 градуса, на 80 или на 5 градуса, вие няма да постигнете нищо с вашето усилие.

Та казвам, сега в природата съществува този закон. Имате един човек, който има 1.90 или 1.91 см височина. Това е дължина на линията, но той има и 35 см ширина на гърдите. Питам тогава, какво може да излезне от такъв човек, който има тези размери? 1.90 е височината му, а има съвсем слаби развити гърди. Такъв човек за кабалист го бива. Но да издържа една дълга обсада, или да направи едно научно изследване го не бива. Той е човек бърз. Когато ние говорим за тясно сърце и за тесен ум, разбираме хора, които бързат да свършат работите си. И вие всякога бързате да свършите работата си. Вие трябва да имате желание да я свършите, а не бързината да е прицелна точка на работата ви. Ние често тургаме, че една работа трябва да се свърши много бързо. Защо? Доходно ни е. Имаме съвсем материалистически похвати. Например, къщата трябва да се свърши скоро. Защо?Ако я свършим по-скоро, ще иждивим повече енергия, но по-бързо ще се ползуваме от нея. А ако се продължава по-дълго времето на градежа, ще изгубим. Обаче в духовния свят законът е обратен. Качество на работа се изисква там. Сега, у вас има желание вие да станете учен. Но в дадения случай, вие разбирате учеността и учението количествено. Вие искате да имате много знание. Тогава каква разлика съществува между един човек, който иска да има един товар от 500 килограма жито в своята каруца, и вие, които искате да имате много знания в главата си? Между двамата няма никаква разлика. Отношението е все същото. Многото знание, многото жито, многото вода, ако вземам математически отношенията количествено са едни и същи. Обаче друг е въпросът, ако вземем онзи, който носи 100 кгр жито и онзи, който носи едно зрънце. Някой път онзи, който носи едното зрънце, е по-силен от онзи, който носи сто кила жито. Онзи, който носи сто кила жито, го носи, за да го изяде. А другият носи едно зрънце жито, за да го посее. В първия случай, първият е по-умен, защото има какво да яде. Но под първия аз разбирам онзи, който се е научил само да яде, а не се е научил да сее. При втория, той знае да яде и да сее. А който знае само да яде, той не познава процеса на сеенето.

Следователно, да мислиш, това значи, да ядеш. Някои от вас искате само да мислите. Хубаво е това, отлично е, но се изисква и творчество на мисълта – разбирам процес на сеене. Ще посееш едно житно зърно, ще учиш законите как расте и как се размножава то. И ще вземеш участие и ти в това, а не да ти съставлява това труд. Но ще се учиш на постоянство и внимание, да видиш как излиза то от земята. Ще видиш какви са законите,

по кой начин излиза житото от земята. Някой път вие четете някой велик автор, той човекът е сял. Вие отивате в хамбара да вземете нещо от него. После търсите пак друг автор, влизате пак в друг хамбар. От тук от там все вземате; и през целия си живот, вие все отваряте хамбарите. Хубави работи са това, но все таки трябва да имате една малка нива, която да посеете. Аз наричам един човек, който се е заел да изучава нещо, това е все сеене. Аз разбирам в окултен смисъл. Каквото и изкуство и да учите, това е все сеене. Значи, каквото и да направи човек, каквото и да учи и проучава човек, то е все същото.

Та казвам, има известни числа известни норми в човешкия живот; щом човек се премери, от числата на неговия ръст и широчина, от тези числа се определя цялата му съдба. Ако вземете само височината, вие можете да имате едно число от 156 за височина, 160, 135 все за височина. От 21 година нагоре височината е или 195, 197 или 183, това не са количествени числа, това са числа, създадени още като е слезнал човек от невидимия свят. Това са числа, които определят неговото бъдеще. После числата на дните, през които той ще се роди, и в кой час ще се роди. Да кажем той ще се роди в два часа посреднощ или в 10 часа вечер или в 5. В кой ден. В третия ден на месеца. После, в кой месец на годината. Всички тези числа имат отношение към неговия ръст. Онези от вас, които изучавате астрологията, ще забележите, че има едно отношение между числата. Дължината на лицето и дължината на ръста, всички тези числа се преповтарят. Ако вземете дните на годината, в които човек се е родил, и те имат отношение към него. Разбира се трябва да има една интуитивна прозорливост, да можеш разумно да съпоставиш числата в едно съчетание и да извадиш отношенията, които те съдържат. Защото в дадения случай числата са живи. Ако вие съпоставите математически числата, те стават отзивчиви към човешката мисъл. И когато ти бутнеш известно число в неговата реалност, това число е свързано с някое друго живо същество; това е все едно да бутнеш ръката на някой разумен човек. Щом го бутнеш, той веднага се обади, казва: заповядайте, какво искате? Ще се обърне да види кой сте. Така е и с числата. Но по някой път се случва, че вие пипате ръката само на едно число. Тогава тези числа не са тъй отзивчиви, както като бутнете ръката на един човек.

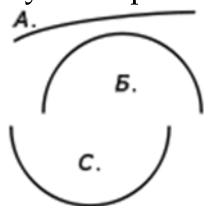

Та, именно, и човешките мисли, и човешките желания си имат своите числа, и имат и своите линии. Например, каква е линията на милосърдието. В милосърдието има височина. Ако вие произнесете

думата милосърдие, тази дума не може да ви образува една такава крива линия – А. Ако можете да произнесете тази дума МИЛОСЕРДИЕ, както трябва, тя непременно ще направи една много правилна крива линия – Б. Пък линията на користолюбието е тази – С. Користолюбивият човек всякога си носи една паница. Следователно, користолюбието и милосердието диаметрално са противоположни. У милосердния човек чашата му се обръща надолу, той всичко излива, дава той, а користолюбивият човек, той само взема, събира. В този случай милосердието е плюс, а користолюбието е минус. Обаче този минус след време и той се обръща на плюс. Всяка користолюбива мисъл след време се превръща на положителна.

Сега как постъпва природата с користолюбивите? Природата изменя линиите. Този, който не разбира законите, най-първо само събира, при това тази паница е толкава голяма, че той не е опитал нейните свойства. Този човек тук я показва, там я показва, и понеже е много скържав, нищо не дава, само събира, и тя става толкова тежка, че той не може да я дига вече. И тогава той каже, я ми помогни малко, аз ще ти дам малко от това, което нося в паницата си. Пак върви, и после пак каже: много е тежка тази паница! Среща втори човек и на него каже същото. Срещне трет, и все увеличава даванието. Казва: половината от тази паница ще ти дам, само ми помогни. Дойде някой здравеняк, вземе паницата и я занесе в къщи; той му даде много от съдържанието на паницата си. Сам вече почва да се учи на даването. Друг пък дойде и го обере. И той остане с празна паница. Но той сега е научил първия урок. Казва: няма нужда аз да нося тази паница, аз си научих вече урока, моята паница беше много тежка, дохожда му една светла идея в ума. Наместо аз да ходя да прося, да си пълня паницата, аз ще ида на пазаря без паница, други има, които носят повече, и като услужа да нося чуждите паници, ще събера и аз. И в него се ражда едно желание, той да направи едно добро. Казва на хората: готов съм да ви услужа. И на него казват: ще ти дам половината, от което аз имам, само ми занеси паницата. Значи, той като занесе на 10 души паниците, днес, ще спечели много повече. Та казвам, щом се изпразни паницата на користолюбивия човек, той става вече положителен. Значи, користолюбието след време, след като се напълни неговата паница, непременно ще се яви желание да даде както милосердието. И всеки, който дава почва, да обръща паницата си наопаки. И вследствие на това неговата паница се обръща на долу. Следователно, всичките несрети, които вие срещате в живота си и страданията, не са нищо друго освен превръщане отрицателните качества в положителни. Природата те заставя да обърнеш отрицателните си черти, отрицателните числа на положителни. Тя ще те застави да дадеш! Искаш не искаш, трябва да дадеш. Даже, не само това, но да допуснем и друго обеснение, че ти с

твоята паница си паднал в някой кладенец и не можеш да излезнеш навънка. Минава някой покрай кладенеца и ти казваш, имам една паница пълна, всичко ще ти дам, само ме извади из този кладенец, моля ти се.

Та ако вие попитате от чисто морално гледище, защо са тези нещастия в сегашния живот? Това са методи, с които провидението изправя всичките онези, които са се отклонили от правия път на живота. Та се изисква сега едно, вие сега имате всички пълни паници. Даже вие сега падате, няма какво повече да събирате. Вие даже някой път имате повече непотребно знание, отколкото ви трябва. Ама приложение се изисква. Ама казвате, да знаем. Какво трябва да знаете? Да знаем как да бъдем добри. Чудна работа, не знаете как да бъдете добри! В какво седи доброто? Да допуснем вие отивате на работа, взели сте един чук, среща ви на пътя един студент, и ви казва, дай ми един лев на заем. Питам, трябва ли да извадите и да му дадете един лев? Не. Вземи тогава два чука и му кажи: ела с мене. Нали искаш работа? Просенето е работа. И след като чука той два часа, три, 4, 5 часа, на всеки час по един лев, и работата му ще се уреди. Хората трябва да се учат всички на труд! Има една статистика сега, която показва, че парите на всички тия благотворителни дружества, които съществуват в Англия и другаде, не постигат целта си. Защото тези пари никак не отиват при страдующите, а пак отиват при богатите. Значи, този морал, да се помага на бедните, не помага. Трябва да се създаде работа на хората. И природата иска да ни застави да работим. Например, ако хората биха могли да намерят един начин да не ядят, биха го направили. Че и яденето е една работа. Щом природата иска ти да мислиш, тя казва: Яденето е сила, за да ви дойде една прекрасна мисъл. И ти трябва хубаво да сдъвчеш храната си, за тази мисъл. Щом природата иска, ти да мислиш и право да мислиш, тя казва, щом ти дойде една мисъл която ти препятствува, ти трябва да я сдъвчеш хубаво. После, дишането е пак една работа за някого. Ние за себе си не ядем и за себе си не дишаме. И в двата случая ние работим за другите. Обаче, НИЕ МИСЛИМ ЗА СЕБЕ СИ! Дишаме не за себе си. И яденето е чужда работа, то е за стомаха. А дишането е за дробовете. Единственото нещо, което ние печелим, то е нашата мисъл. Ние мислим само за себе си! Следователно, за да мислим правилно, ние трябва да свършим една работа за някого си в стомаха. И трябва да свършим друга работа за други, които живеят в дробовете, и след това ще ни дадат една малка хубава мисъл, ще добием една идея. Това е заплатата за яденето и дишането. Едно малко чувство или една малка мисъл, която ти ще туриш в кесията си, и ще я пазиш като една скъпоценност. Та целия ден ти работиш за някого, и после се връщаш. Копал си да кажем на лозето, но ти няма да ядеш от гроздето, само трите лева, които ще вземеш, ще занесеш, и ще си купиш хляб с тях. Сега къде е заблуждението? Казва някой, аз имам право да ям. ИМАШ ПРАВО САМО ДА МИСЛИШ, А АКО ТИ

ДАДАТ, ЩЕ ЯДЕШ. АКО ТИ ПОЗВОЛЯТ, ЩЕ ДИШАШ. Че това е една Истина, вижда се от следното положение, като дойдеш да умираш, дадат ти да ядеш, не можеш. Казваш, аз трябва да дишам. Но като дойдеш и до дишането, не можеш и да дишаш вече. Значи, и на дишането не си господар. Следователно, като умираш и яденето и дишането ще ти го вземат, НО КАТО УМИРАШ, ТИ ПАК МИСЛИШ. Като заминеш за другия свят, там ядене както на земята няма; и дишане както на земята няма. А мисленето остава.

Та същественото на живота е МИСЪЛТА! Съвременните хора казват трябва да се яде. Това е така. Съгласен съм. Ама трябва да дишаме. И то е така. Но същественото е мисълта. Мисълта е, която създава правата работа. Ако имаш една права мисъл, това е трайното. Сега искам да отличавате същественото. Затова преди всичко човек трябва да мисли правилно. Мисълта е, която човек и след като напусне земята ще върви с него. Тази мисъл, и като се връща назад, тя пак с него ще бъде. Затова именно създайте си право понятие, права мисъл за живота, за да го разберете. Та казвам, ако вие мислите правилно, цяла една наука има за това и някой път аз не искам да ви разкривам някои работи, защото аз като ви говоря за мисълта, виждам вашият ум е зает със съвсем други работи. Аз говоря за мисълта, а вие мислите за стомаха си. Мислите за дрехите си, за книгите си; че някой си философ тъй казал. Казвам, оставете сега тези работи. Че някое си съзвездие, някоя планета еди-къде била. Тя няма да избяга, с хиляди години тя ще седи там. Остави това съзвездие! Не е най-важното да знаеш коя планета къде се намира, но какво влияние упражнява тази планета за тебе. Не е важно да знаеш къде е на небето, но какво влияние упражнява върху тебе; това е по-важно. Кой я поставил на известно място, това е друг въпрос. Даже най-учените хора не знаят, казват, че има звезди, които сега определят къде се намират. И хората сега мислят, че те сега се определят къде се намират, а те с хиляди години са били там. Астрономите допущат сега, че еди-коя си звезда, Вега, била там. Но Вега не е на това място, което те определят, тя е на друго място. Та казвам, знанието е относително. По отношение на миналото, така е; ние сега изучаваме небето, както е било преди хиляди години, а как е сега, не го знаем. Даже и слънцето как е било преди хиляди години не знаем. И сегашното състояние, енергиите, които се зараждат в слънцето, и тях не знаем. Може би с векове ще се минат, докато произведат един съзнателен ефект върху нас. Не е само да усещаш топлината и светлината, която иде от слънцето, но тази светлина да произведе един съзнателен ефект, да можеш да разбираш какво създава слънцето. Щом не я разбираш, ти трябва да изучаваш енергиите, които идат от слънцето, и какво е тяхното действие върху теб.

Та сега ви предстои една задача, да изучавате живота в неговото сегашно проявление. Не живота, както се е проявявал в миналото, но живота както сега се проявява. Затова именно ви насочвам на това: МИСЪЛТА е същественото, с което трябва да започнете. ЧИСТА МИСЪЛ се изисква. Чистене трябва! Например у вас се зароди една мисъл на страх. Питам, от какво произтича страхът? Какъв е произходът на страха? Страхът винаги означава, че опитите, правени в живота, са били несполучливи. И човек се е уплашил, че сега трепери. Страхът показва, че всичко, което човек е започвал, не е можал да сполучва, че се е уплашил вече, и сега трепери. Това е страхът. Страхът му казва: внимавай, ти си правил все несполучливи опити и колко погрешки имаш; това не си свършил, онова не си свършил. Този център на страха показва всичките възможности у човека, че не може да върви, но му казва: за бъдеще ще бъдеш внимателен! Несполучливите опити, това е една несрета. И за да поправим страха у нас, трябва да станем изправни. САМО ЧОВЕШКАТА СПРАВЕДЛИВОСТ МОЖЕ ДА ПРЕМАХНЕ СТРАХА. В една държава, дето има ред и порядък, хората не ги е страх. А дето има несправедливост, всеки го е страх за живота. А където има ред и порядък, където и да е, може да е в един параход, но ако той е добре устроен, ти уповаваш вече на него. Ако се качиш на един здрав кон, ти вече имаш упование. А ако си в една кола със слаб кон, който едва крета, в тебе ще се зароди страхът. Ти усещаш една неустойчивост, онази сила, с която ние разполагаме в дадения случай, не е в състояние да изнесе този път. И следователно, ти чувствуваш страх. Ти тръгваш в гората, но те е страх. Защо? Не уповаваш на себе си и не уповаваш на никого, и тръгваш. Ще те е страх разбира се. Уповавай тогава на Бога! Но нямаш връзка. Казваш тогава, не отивам аз, мен ме е страх, могат да ме убият или да ме оберат. Тръгва друг човек, но нито го убиват, нито го обират. Питам, защо този е минал тъй добре? Той е имал вяра. Той е по-силен от тебе. Ще го признаеш това, той е имал по-голяма вяра от тебе. Та казвам, ако някои от вас имате слаб характер, това показва, че вашите мисли са слаби и вярата в Бога ви е слаба. Това се разбира. Ще кажете вие, условията са такива, хората; това са второстепенни работи. Слаба е вярата ви! Ще работите над себе си! Турците казват: Ще мислите право! Ще се опретнете мъжки, ще почнете да работите с чуковете си. И ще поправите всичките си пороци и погрешки. Една погрешка не се поправя така лесно. Изисква се дълъг процес. Тя се разплита нишка след нишка. Онзи, който иска да оправи една своя погрешка, той трябва да разплете хиляди нишки, с които тя е оплетена.

Сега новият начин на възпитание. Някой път ще ви говоря за характер, както аз го разбирам. У вас виждам малко опаки страни. За мен вие сте интересни за епохите, в които вие сте живяли. Вас като гледам, аз виждам едно време как хората са живяли в разните епохи. За мен всичко това

представлява разни картини от епохите, през които сте минали. Как са живяли хората, какво е било семейното положение. Аз виждам все разни картини. Но това е само външната страна. Може би това не ми влиза ни в клин, ни в ръкав, но понеже виждам, че вашите каруци, тъй както вървите, ще паднат, викам ви, казвам, човек не трябва да бъде един параван. Той не трябва да бъда само една написана книга, но той трябва да чете тази написана книга. Искам вие да погледнете на живота като един продукт на човешката душа. За да се убедите в своята душа, вие трябва да се (отделите) от своето минало; и щом се отделите от своето минало, тогава може да излезнете от тези ограничителни условия. И тогава само можете да погледнете в очите на условията. Та казвам, има известни черти у вас, които вие сте ги взели от миналото, и мислите, че те са много съществени. Някой път вие искате да бъдете много сериозни. Какво значи да бъде човек сериозен? Сериозният човек е занят с една идея, до там е зает умът му с тази идейна мисъл, че той е тъй погълнат с тази мисъл, че той може да даде едно ново направление на живота. Всяка мисъл, която не може да даде ново направление на живота, тя не е сериозна мисъл. Тя е тежка мисъл. Някой си навел главата надолу, казват, той мисли. Не. Той ни най-малко не мисли. Човек, който си е навел главата надолу, той не мисли, това не е мислещият човек! Друг, който гледа нагоре, и той не мисли. Как ще познаете един човек, който мисли? Каква е позата на мислещия човек? Вие трябва да се намерите някой път в една обсерватория, дето някой астроном, който дълго време е наблюдавал звездите, че така се е вглъбил той там, изправя се и мисли той. Такова едно положение е положението на мисълта. Главата там не е нито нагоре нито надолу. Той има един ПЕРПЕНДИКУЛЯР. И този перпендикуляр е спуснат точно от слънцето без никакво отклонение. ЧОВЕК ТРЯБВА ДА ИМА ЕДИН ОТВЕСЕН ПЕРПЕНДИКУЛЯР, ЗА ДА МИСЛИ ПРАВО. ПРАВАТА ЛИНИЯ И ПРАВАТА МИСЪЛ В ТОВА ОТНОШЕНИЕ НА ФИЗИЧЕСКОТО ПОЛЕ НЕПРЕМЕННО ТРЯБВА ДА ИМАТ ЕДИН ОТВЕСЕН ПЕРПЕНДИКУЛЯР! Ако твоята мисъл не може да произведе този перпендикуляр, ти сериозно не мислиш. Ако в даден случай в съзнанието ти се появят посторони мисли, ти не мислиш сериозно. Щом дойде една сериозна мисъл, ти трябва да се абстрахираш от окръжающата среда. Като се яви тази мисъл, ти се чувствуваш освежен и една радост усещаш в себе си, и ти се върнеш на земята, на физическото поле, като че си бил някъде на работа и трябва да вземеш чука да работиш. И целия ден си весел и разположен.

Та първото нещо, сутрин като станете, спуснете един перпендикуляр, вземете си всички една хубава пръчица от 45 см и за нея завържете един копринен конец, и завържете му отдолу една малка тежест, може да свържете едно сребърно левче. Този отвес ще поставите на изток. Сутрин като станете, обърнете се към тази права линия или към този

перпендикуляр и кажете: ОТВЕСНА, ПРАВА ТРЯБВА ДА БЪДЕ МОЯТА МИСЪЛ! С този отвес идем по-близо до идеята – ПРАВАТА МИСЪЛ. И след като гледате 10 дена този отвес, вижте какво впечатление ще произведе той върху вас. Ако някой от вас има някоя златна монета, може нея да завържете за копринения конец. И ще мислите върху отвеса на мисълта, права да е вашата мисъл! Можете да свържете и друга някоя малка тежест, някое хубаво камъче; и в 10 дена отгоре ще забележите какво отношение ще има копринената нишка с вашата права мисъл. Запомнете следното: МИСЪЛТА ТРЯБВА ДА БЪДЕ ОТВЕСНА ВЪТРЕ В НАС! Или казано на духовен език: ОТНОШЕНИЯТА НИ КЪМ БОГА ТРЯБВА ДА БЪДАТ ПРАВИ! Като имаш една мисъл, като мислиш за Бога, да нямаш никаква друга посторонна мисъл, която да отвлича вниманието ти. Човек щом мисли за Бога и разбира този закон, в него всякога ще се яви една права мисъл. Който не разбира този закон, и който не обича Бога, щом помисли за него, той се уплаши. Когато ти се уплашиш от Бога, ти не Го разбираш; когато ти мислиш за Бога и Го обичаш, ти Го разбираш. Тогава всякога ще мислиш право. Законът е верен. Всякога когато ти изучаваш известен предмет, какъвто и да е той, ако ти изучаваш математика, и я обичаш, ти ще бъдеш способен ученик. Какъвто и да е предмет от каквото и да е естество, може да е някое изкуство, щом го изучаваш с любов, ти ще бъдеш силен в това изкуство. А щом го изучаваш без любов, ти имаш една вътрешна неувереност, и ще имаш един неуспех. Затова именно във всяка една работа трябва да вложиш любов. И когато изучаваш себе си, същото правило. Ще знаете ПЪРВОТО ПРАВИЛО В НОВОТО УЧЕНИЕ: ВСЯКА РАБОТА С ЛЮБОВ! Всяка работа, която започвате, или всяка наука, която предприемете да учите, ще знаете с любов ще започнете. Това трябва да бъде закон за вас, ако искате да успявате. А ако е просто от нямай-къде, та всички така сте учили до сега. Пък ако учите с любов, ще имате други резултати. Тогава именно ще дойдем до известни открития на числата. Как са се развили сега числата, вие не знаете. Има цяла история за това. Тъй както са сега, те са само символи. Например вие трябва най-първо да научите произхода на арабските числа. Те не са дошли така случайно. Те са дошли по един еволюционен път

1 2 3
4 5 6
7 8 9

И зад тях има друг един символ, който ще обясни и по-дълбокия смисъл на числата. Но мисълта ми е следната, че в числата освен количественото съдържание има още едно вътрешно съдържание. Значи, има и силово съдържание има и смисъл вътре. Всяко едно число си има свой смисъл. И когато числата са наредени, може да знаете към коя категория спадат те.

Например числото 6 хиляди е едно интензивно число. Онзи, който разбира закона, може да произведе от това число предшествующите числа. А онзи, който не разбира закона на числата, от 6 хиляди може да произведе едно голямо нещастие върху си. Затова числото 6 то се нарича число на илюзиите по отношение на числото 3 – триъгълника. При 6 имаме двата триъгълника или Соломоновия знак.

Следователно, в числото 6 имате три възможности. И ако вие попаднете в закона на лошите условия, в закона на несполуките, този триъгълник, който отива с върха си надолу, в този случай числото 6, ще ви донесе най-голямото нещастие. 1 2 3 това са неговите възможности. Имате и двата знака, плюс и минус, но трябва да разбирате. Затова в това число 6 трябва да познаваш законите кога това число е положително и кога е отрицателно. Първите числа 1 2 3 са основни. Тогава имате 4 5 6. 4 влиза в друг закон. И 7 8 9 . Първите числа са основни, те са от Божествения свят, вторите са от ангелския свят, а третите са на земята. Радвате се, вие сте на Божествения свят. Имате правата мисъл. Сега разбира се, изисква се онази математическа досетливост да се докаже, че е така. Затова има известни математически формули. Мъчнотията не седи в разбирането. ЗА ДА РАЗБЕРЕТЕ НЕЩАТА, НЕПРЕМЕННО ТРЯБВА ДА ИМАТЕ ЕДНА ПРАВА МИСЪЛ. Мисълта е важното. И ако вие обърнете внимание за бъдеще важно е да имате права мисъл. Най-важна е човешката мисъл, после е важно човешкото чувствуване и най-после иде човешкото действие. Яденето е на физическото поле, дишането е процес в духовния свят, външният процес на духовния свят. А мисълта е един външен процес на Божествения свят. Затова трябва да започнете с външното проявление на Божествения свят – с мисълта. Най-първото нещо трябва да имате съвършено чиста мисъл! Разбирате ли какво нещо е чистата мисъл? – Която не произвежда никакво противоречие. Не да се страхуваш. Но мисълта ти да бъде съвършено чиста сама по себе си, понеже е ваша мисъл. И от тази мисъл ще зависи какъв ще бъде бъдещият ви живот. Мисълта е, която определя насоката и положението на живота. Затова е казано така: както човек мисли, така и става. Както мислите, така ще чувствувате, така и ще действувате.

Затова именно в школата трябва да започнете с правата мисъл. Аз не говоря за зло и добро. Сега искам да ме разберете. Аз говоря като един художник, който иска да рисува и трябва му един начин да вижда силовите линии в природата, за да нанесе тези красивите линии така, както са в

природата. Че не ги е нанесъл това не е грях. Но той ще гледа един–два пъти, докато ги нанесе. И като ги нанесе на картината, тъй както ги вижда, ние казваме: той е велик художник!

Сега да пренеса, мисълта съществува в Божествения свят. И външната страна на мисълта трябва да я нанесем върху себе си, тъй както тя съществува в Божествения свят. Ако вие я нанесете така както е тя, значи, вие имате една ясна представа за това, с което разполагате. Ако вие я нарисувате така, както тя не е, и внесете много несъществени неща, вие сте на кривата посока. И от кривите мисли се заражда един живот както сегашния на ред нещастия. Ти като художник имаш голямо очакване. Занесеш картината, поставиш я на изложба и най-после имаш един голям фалит. Никой не обръща внимание на картината ти. Защо? Защото линиите не са снети, както трябва да бъдат снети.

Сега разбирате ли каква е мисълта? Каква е основната мисъл в лекцията? Според вас, коя е мисълта, която трябва да остане в ума ви. (Да знае човек да спуща перпендикуляр на мисълта си). Тъй. Перпендикулярът на правата мисъл.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА
ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

1930_09_28 Не могат да приемат
неделна беседа

НЕ МОГАТ ДА ПРИЕМАТ

„А Той им рече: „Не могат всички да приемат тази дума, но на колкото е дадено.“
Матея, 19:11

„Не могат всички да приемат тази дума." – Това е едно неопределено изречение. – Кои не приемат? – Назначават някого на служба, но той не я приема, защото счита, че тя не отговаря на знанието, което той има. Пращат някого на работа, но той казва: Тази работа не е за мене, Искат да го оженят, но той казва: Тази работа не е за мене. – Защо? – Защото нямам достатъчно пари; от друга страна, не ми харесва другарката, която ми препоръчват. Викат го някъде да свири, но той и от това се отказва, под предлог, че не може да свири.

„Всички не могат да приемат." – Какво не могат да приемат? – Разумното в света. Като говориш на някого за Разумното начало, той казва: Главата ми не може да побере това. Всяко нещо, което не можеш да разбереш, не можеш и да го приемеш. Ето защо, човек приема само това, което може да разбере. Казват му: Ако не разбереш нещо, приеми го на вяра. Мнозина не разбират, какво нещо е вярата. Не че абсолютно не я разбират, но имат елементарни схващания за вярата. Тя предшествува знанието. Не можеш да вярваш, докато нямаш знание; ти не знаеш нещата, докато нямаш вяра. Значи, вярата предшествува знанието; и знанието предшествува вярата. – Защо е така? – Защото вярата е процес, който има отношение към знанието. Да вярвам в някой човек, в небето, или в слънцето, нужно е моето съзнание да участвува в това, в което вярвам. Ще дойде някой пред вас да развива теория за слънцето. За да приемете тази теория, съзнанието ви трябва да е отворено за нея. Ако не е така, вие ще се натъкнете на заблуждения, каквито имате днес. Повечето хора разсъждават като децата. Цъкнат една клечка кибрит и мислят, че с нея могат да запалят огъня. Преди всичко, дърва са нужни за огъня. Сега ли е произлязъл огънят? Не, той предшествува клечката. Ти не можеш да запалиш огъня, ако самата клечка не гори. Ясновидецът, като отива да купи кибрит, гледа първо, дали клечките могат да горят. Ако горят, той ще ги запали, а с тях ще запали огъня. Ако не горят, той ще цъка една след друга, без да свърши някаква работа. В това отношение, и хората приличат на кибритени клечки. Ако човек няма съзнание, не го бутай. Той е кибритена клечка, която нито отвън има огън, нито отвътре. Той може да философствува, че вярва в Бога, но това са празни думи. За такъв човек турците казват: „И да е така, пак не

го вярвайте." Това е все едно, да се намираш пред мъртвец или пред костите на някой умрял и да казваш, че можеш да го възкресиш. Да мислиш, че можеш да възкресиш човека, е едно; да го възкресиш в действителност, това е друго нещо. Още като видя човека, аз зная, гори ли в него огъня на възкресението. Гледам, очите му заспали, а той си въобразява, че ще възкреси човека. То е все едно, умрялото магаре да помага на друго умряло магаре. Само онзи може да възкресява мъртви, който има живот в себе си, който сам е безсмъртен. Безсмъртен е този, който има в себе си поне една точка на равновесие, от която никой не може да го помести. Ако всеки може да те отклони от твоя център и да ти даде друга посока на движение, ти си човек без път и направление. Малката река всеки може да отбие от пътя й, но голямата река никой не може да отбие. Малките блата всеки може да пресуши, но големия океан никой не може да пресуши. С малката река всеки може да си играе, всеки може да я отбие от пътя й; дойдете ли до голямата река, като Мисисипи или Амазонка, никой не може да ги отбие от пътя им. Следователно, когато някои питат, могат ли да устоят на условията на живота, казвам: Ако твоето верую е като малка река, всеки може да те отбие от него; ако твоето верую е голяма река, с мощна сила, никой не може да те отбие от него.

„Не могат всички да възприемат тази дума, но на колкото е дадено." Някои казват: Проповядвай ни това, което знаем. – Няма защо да ви проповядвам това, което знаете. – Посвири ни това, което знаем. – Няма защо да ви свиря това, което знаете. – Няма защо да ви пея това, което знаете. Ние ще ви проповядваме това, което не знаете; ще ви пеем и свирим това, което не знаете. Логически така е поставен въпросът. Сега аз искам да си починете малко от вашите стари разбирания. Искам да ви обърна внимание на научната страна. Затова, няма да ви проповядвам, като на религиозни хора. Религиозният е човек на сърцето. Религиозните се движат в съвършено друга атмосфера от тази на светските. Вие още не сте готови да ви се проповядва нова религия. За да ви се проповядва новата религия, вие трябва да изгубите всичкото си богатство, всичкото си знание и да останете без нищо, както сте родени. Така, както днес живеете, вие се стремите да бъдете в положението на богатия и на учения. В това положение, както и да си обяснявате, какво е Бог, в края на краищата, ще си живеете, както знаете, по стар начин. В такъв случай, и вярващият, и безверникът живеят по един и същ начин. Религиозният, макар че проповядва на хората да раздадат всичкото си имане, той сам не раздава своето. Колко религиозни днес са готови да раздадат имането си? Колкото и да има, те са изключения. Общо правило е, че и безверникът не дава, както и вярващият. Някога и безверникът дава, колкото набожният. Какво означава думата „безверник"? Не се знае точно, кой е безверник, кой – вярващ. От чисто научно гледище трябва да изследваме хората. Какъв е

новият метод за изследване на човека? За да познаете човека, начертайте две криви линии, с една допирна точка. Едната от тях е изпъкнала, а другата – вдлъбната. После, начертайте две прави линии, които да се пресичат в една точка. Това е една формула, която сами ще разгадаете. По изпъкналата линия ще познаете, какво може да направи човек в умствения свят. По вдлъбнатата линия ще познаете, какво може да направи човек на физическия свят. По двете прави линии, които се пресичат в една точка, ще познаете чувствата и способностите на човека. Какво ще разберете от тези линии?

Вие сте дошли на земята да се учите. Проповядват ви: Вярвайте в Бога! Обичайте Бога! – Кое е онова, което дава цена на любовта? Стойността на любовта се увеличава, както и тази на скъпоценните камъни. Когато диамантът се шлифова, той придобива свойството да пречупва светлината и става по-ценен, отколкото преди шлифоването. Нарисуваното платно от художника е по-ценно, отколкото по-рано е било. То се продава по-скъпо, особено когато върху него е работил виден художник. Тогава, кое дава цена на любовта? – Мъдростта е цената на любовта. Ако мъдростта не влезе в твоя живот да работи, ти струваш, колкото ненарисуваното платно от художника. Колкото повече време минава, толкова повече цената му се намалява. – Защо? – Колкото повече остаряват нещата, толкова повече цената им намалява. Същото е и в живота. Младата мома, която едва излязла от кросното, струва повече от бабата. Младата мома е подобна на копринено платно, което току-що е излязло от кросното. Всеки може да го купи. Какво означава това? – Каквото ви казвам. Ако ви сложа ядене и почнете да ядете от него, трябва ли да ме питате, какво съм ви сложил? – Яжте, нищо повече. Аз зная, защо съм ви сложил това ядене.

Казвам: Онова, което може да повдигне вашия живот, както и любовта ви, това е правилното им разбиране. Знанието повдига любовта. То повдига и живота ви. С повдигането на любовта, трябва да се повдигне и вярата. Щом се усилва вярата, и знанието се усилва. Няма човек, на когото знанието да се усилва, а вярата да не се усилва. Колкото вярваш в своето знание, толкова ще вярваш и в знанието на хората. – Защо?– Защото и те не са придобили знанието си от другаде, освен от хората, живота и природата. Човек се ражда със своите способности, но знанието си е придобил сам. За да придобие знание, човек трябва да вярва в онзи, който го учи. В това отношение, аз съм правил много опити. Срещам някого, който не знае да чете, и му казвам: Ти си способен, трябва да се учиш. След няколко години пак го срещам, и той ми казва: Благодаря ти, твоите думи излязоха верни. Ти вложи вярата си в мене, и аз се насърчих. Учих, свърших университет и придобих знания. – Не само в мене да вярваш, не в самото знание, което си придобил, но и в това знание, което носиш в себе си. Има едно непрекъснато

знание в човека. Като се ражда, той носи известно знание в себе си. Но при слизането си от духовния свят, в съзнанието му става едно прекъсване, и той мисли, че няма връзка между знанието, което носи в себе си, и това, което придобива отвън. Това е заблуждение, както в съня става привидно прекъсване на връзката между физическия и духовния свят. Като се събудите от сън, пак продължавате физическия си живот. Съзнанието работи непрекъснато във всички области, но, като не съзнавате това, казвате: Снощи сънувах нещо. Това, което ни е ясно, наричаме буден живот; което не ни е ясно, наричаме сън.

Да се върнем към формулата, към кривите и правите линии, които ви дадох. Трябва да знаете, какви са отношенията на двете криви линии, както и на правите помежду им. Ако изпъкналата линия, която означава човешката разумност, е по-малка от вдлъбнатата, която означава волята, човек е упорит, той е само на опитите. Той е в състояние да счупи 20 рала, да осакати няколко коня и волове, но да постигне желанието си. Такъв човек е в състояние да направи повече пакости, отколкото да принесе някаква полза. Ако изпъкналата линия е по-голяма от вдлъбнатата, такъв човек е на мястото си. През целия си живот, той може да направи само една погрешка. Той е човек на разума, голям реалист. Той вярва само в това, което вижда. Нима евреите, римляните, асирийците, египтяните, не вярваха в това, което виждаха? Защо тяхното верую да не е право? Ако е въпрос само на вяра, каква е разликата между християнството и будизма? Каква е разликата между тяхното верую и идолопоклонството? И едните, и другите вярват. Това, което създава вярата, е знанието. В живота има творчество, има и опитности. И в едното, и в другото има резултати, но различни.

Ще приведа един пример от средните векове. Един от тогавашните лекари имал специален метод за лекуване на болни. Каквато и да била болестта, той пущал кръв на болния и след това му давал да пие топла вода. В края на краищата, всички болни умирали. Често лекарят се запитвал: Чудно нещо, защо Бог не ми даде по големи способности, да оздравяват болните ми? Най-после, той се примирил със следното заключение: Не съм само аз, чийто болни умират. Като наблюдавам, как лекуват другите лекари, виждам, че и техните болни умират. – Това не е утеха. Това не е наука. Каква наука е тази, която изморява хората? Този лекар прилагал своя метод цели 20 години, докато най-после решил да приложи друг метод, да не умират толкова хора.

Преди години ме викаха в едно семейство да прегледам една болна, която цели девет месеца употребявала все едно и също лекарство. Казвам: Това е отравяне. Като прегледах болната, разбрах, че тя ще замине за другия свят

най-много след две-три седмици. Близките й ме запитаха : Не може ли по някакъв начин да се излекува, да й се помогне? – Цели девет месеца взимала едно и също лекарство! Ето защо, като вземете едно лекарство, което в продължение на три деня не даде резултат, изхвърлете го навън. Това лекарство не може да ви помогне. Ако най-много три пъти го употребиш и не ти помогне, не прави опит. Може да правиш, колкото щеш опити, но ще заминеш за другия свят. Ще отидеш при отците си. С това не упреквам медиците, но искам да ви освободя от заблуждението. Това не е истинска наука, но верую, догматизъм, буквоядство. Имаш едно верую, което не ти помага – тури го настрана. Когато Христос говорел за отношенията към жената, Той не подразбирал тогавашния брак между евреите. Това не се отнася и до-брака на сегашните хора. Запитали Го: Защо Мойсей каза, че мъжът може да даде разводно писмо на жена си? Христос отговорил : Отначало не беше така. След като изопачихте Божия закон, тогава Мойсей създаде закон за развеждане. Вие може да ожените двама души, но ако нямат любов помежду си, в края на краищата, те ще се разведат или на земята, или на небето. Вие искате да ожените дъщеря си и сина си. Ако момата е благородна и добра, като се ожени за човек, който не й подхожда, тя ще си замине за другия свят – развежда се. Същото става и с мъжа. Значи, щом Божественото напусне човека, в мъжа и жената ще остане само човекът – животно, и те ще се карат и бият. Това не е живот. Свекървата ще бъде недоволна от снахата и ще казва: Нашата снаха не е добра. – Как може да бъде добра и благородна? Божественото я напуснало, отишло е на небето. – Ама много е устата. – Как да не е устата? Ако развъртиш крана на чешмата, няма ли да бъде тя устата? Като развъртиш крана, може да се пукне някоя тръба, и водата да потече. Казваш: Пукна се тръбата! Ако поставите човека на служба, която не му подхожда, той пак ще преживее същото. Майката казва на сина си: Синко, стани стражар, добре ще ти плащат. – Не мога, майко, тази работа не ми подхожда. Тогава хвани каква да е работа, само да не губиш времето си. Ако синът се хване за работа, която не му е по сърце, Божественото го напуща, и той остава на земята човек - животно, което изпълнява службата си по необходимост.

Питам: Какъв е смисълът на военната служба? – Да подготви защитници на народа, както и на отечеството си. – Как ще защищавате човека: със изпъкналата, или вдлъбнататата линия? Велико нещо е да защищаваш народа си, но трябва да знаеш, как да го защищаваш. Да защищаваме дома си! Да го защищаваме, защото трябва да внесем великите блага на живота, велик мир, велика свобода, велико знание и велика любов. Като говоря за свободата, нямам пред вид само външната свобода. Ние трябва да бъдем умни! Аз влизам в положението ви. Вие приличате на човек с изкълчен крак, и аз трябва да го наместя. Всяко раздвижване на крака ви причинява болки. Вие започвате да викате. Зная, че ви боли, затова казвам: Ако има

друг някой, по-опитен от мене, нека той намести крака ви. Аз ще бъда последен. Когато няма кой да намести счупения крак, тогава ще се явя аз. Докато кракът се намества, не може без болка. Ако няма кой да го намести, хилав ще остане.

Днес аз говоря на онези от вас, на които никой не може да намести крака. Аз идвам последен. Който е здрав, той ще се учи от мене. Който е болен, ще го турим на масата. И за здравия ще дойде ден да намества крака на другите. Като ви говоря, аз имам за цел да ви дам семе, което един ден вие ще посеете на нивата си. Всички ще се ползувате от това, което ви говоря. Като го посеете, то ще израсте, ще даде плод. И като го приберете в хамбара, ще ядете всички от него: и жената ви, и децата ви, и вие.

Казвам: Цената на любовта трябва да се увеличава. Ако в човека, когото обичате, не можете всеки ден да откривате по една добра черта, вашето приятелство скоро ще се свърши. Така е било преди хиляди години, така е и сега. За да бъде приятелството непреривно, приятелите трябва всеки ден да си откриват по една добра черта. Ако това не става, аз мога да определя, след колко години вашето приятелство ще се свърши. Искате да бъдете щастливи. Казвам: Приятелството е път към щастие. Когато се казва в Писанието, че трябва да любиш ближния си, това не може да стане, ако всеки ден не откриваш в него по една добра черта, по една добродетел или по една добра постъпка. В живота е обратно. Всички религиозни и светски хора постоянно търсят един на друг отрицателни черти. Те постоянно търсят погрешките и недостатъците си. Като се запознаят с някого, първия ден се възхищават от него и казват: Той е цял светия. На втория ден казват, че е талантлив. Не се минава много, те казват: Този човек не е нито светия, нито гениален, нито талантлив, но обикновен човек. Някои даже го считат за голям простак и казват: Много сме се лъгали в този човек.

Сега ще ви приведа един пример. Един турски бей – княз, млад момък, като се движел между хората, добре облечен, с пъстра, красиво нашарена салтамарка, със сърма и коприна, всички го харесвали и го наричали „бей на бейовете, княз на князете." Той си казвал: Не съм доволен от положението си, искам да намеря една млада, хубава мома, да се годя за нея, да видя, какво ще кажат хората за мене. Той намерил една хубава мома, за която се годил. Всички се произнесли за него: Близо е до хората. После той си казал: Чакай да се оженя, да видя, какво ще кажат хората за мене. Оженил се, и те казали: Сега е заедно с хората. После, пак си казал: Не мога да търпя това, да ме наричат, че съм близо до хората, заедно с хората. Чакай да напусна жена си да видим, какво сега ще кажат за мене. Той напуснал жена си. Чул, че хората се произнесли за него: Сега стана маскара на хората. И ние сега започваме като този бей: Най-напред си княз

на князете, после – близо до хората, заедно с хората, и най-после, посмешище на хората. Аз бих желал да започнем с посмешище на хората и да свършим с княз на князете. Този процес е верен и за самия човек. На какво ще приличаме, ако ние станем посмешище на хората? В какво ще се превърнем, ако станем посмешище на самите себе си? Защо пропадна турският бей, т. е. този княз? – Защото той искаше да знае мнението на хората. Докато му казвали „княз на князете", той не бил доволен. Той мислел, че ще кажат нещо повече за него. Като сам, той бил княз на князете. Щом се свързал с друг човек, той станал близо до хората. Това, което хората вършеха, и той го вършеше. След това напусна жена си, като мислеше, че така ще разреши въпроса. Обаче, въпросът не се разреши така. Той изпадна в противоречие. Казвам: Ако ти изгубиш своя възвишен идеал, ще се намериш в положението на турския бей, за когото хората казват, че станал за посмешище. Започваш със своя възвишен идеал, и после казваш: Няма да го бъде, ще отидем да живеем в широкия свят. Най-после казваш: Животът няма смисъл. – Не, животът има смисъл, но според степента на вашите разбирания. Това не трябва да ви засяга, то е само обяснение. Аз не вярвам, че сте на мястото на бея. Вие сте само зрители и ще вземете поука от неговото положение. В даден случай, всеки може да изпадне в положението на бея. Всеки трябва да разбира това, което е вложено в него. Когато в нас стават резки промени, трябва да знаем, че са външни, а не наши. Това не си ти, но си в положението на човек, влязъл в лодка. Морето постоянно те люлее, това не зависи от тебе. Когато морето утихне, и ти ще бъдеш кротък. Следователно, не се свързвайте с морето. Като излезеш на сушата, твоите отношения ще бъдат други. Не влизай в морето, ако не знаеш да плуваш. Ако момък се ожени за една мома като морето, какво ще бъде неговото положение? Първо той ще повръща, после ще се разведат. Според кабалистите, никога не трябва да се жениш за мома от воден произход. Никога не се жени за мома, която произхожда от въздушните духове; никога не се жени за мома, която произхожда от огнените духове. Огнените духове се наричат още саламандри, водните – ундини, а въздушните – силфи. Следователно, не се заемай да обработваш мочурлива градина. Обработвай място, дето има вода, дето ти сам можеш да бъдеш господар на положението.

Следователно, ако, след като си се родил на земята, не разбираш условията, при които живееш, и казваш, че са лоши, какъв смисъл има твоето дохождане на земята? Как е създадена земята, и кой я създал, това не е въпрос за разискване. Не е нужно и да се вярва в това, което се казва. Трябва да разбираш законите на светлината и влиянието ѝ върху тебе. Трябва да разбираш законите на въздуха и влиянието му върху тебе. Трябва да разбираш законите на водата и влиянието ѝ върху тебе. Трябва да разбираш законите на храненето и влиянието им върху тебе. Трябва да

разбираш и материала, от който си съградил къщата си. Най-после, ти трябва да разбираш силите, които действуват и противодействуват върху тебе. Ти трябва да бъдеш моряк, който знае, с какъв параход да пътува. Ако параходът е слаб, да не влиза в него. Параходът трябва да бъде здрав. Най-после казвате: Бог ще оправи света. Какво разбирате под думите „Бог ще оправи света"? Някои от вас разбират значението на тези думи. Други пък, под тези думи разбират някой министър или високопоставено лице, което може да уреди работите им, да им помогне. Всеки трябва да има един такъв Господ в себе си или вън от себе си, който да му помага, да му урежда работите. Добре е да дружиш с разумни хора, които да ти помагат. Бог е само между разумните. Вън от разумността, Бог не съществува. За мене не е важно, каква идея имате за Бога. Важно е, как работи тази идея между хората. Не е важно, какво мислиш за въздуха; важно е, как го използуваш. Не е лесно да възприемеш правилно идеята за Бога. Тя е отвлечена, философска идея. Когато се разисква върху идеята за Бога, едни философи казват, че Бог не съществува вън от нас; други казват, че Бог съществува вън от нас. Това са човешки разбирания, човешки предположения. Това не може да се докаже на опит. Как ще докажеш, какво е съдържанието на нещо, което не виждаш? Как ще определиш нещо, което не се определя? Как ще определиш границите на това, което няма граници? Как ще определиш скоростта на една величина, която непрекъснато се движи? Казва се, че Бог действува едновременно в цялата вселена. Как ще определим Бога? Той действува едновременно във всички свои центрове. Затова се казва, че Бог е извън времето и пространството. Човешкият ум не е в състояние да определи, какво нещо е Бог. Всъщност, какво е Бог, как и къде се проявява, това е Негова работа. Един ден, когато Той сам дойде да проповядва, ще ни отговори на всички въпроси, които ни интересуват.

Съвременните хора изпадат в положението на онзи астроном, който дълго време се молил да му се открие, какво нещо е славата Божия. След 25 годишно очакване, той сънувал интересен сън: Един ангел дошъл при него и му казал: Молитвата ти е приета. Същевременно, той чул глас, отправен към ангела: Остави тялото му на земята, а двойникът му вземи със себе си да го разходиш из пространството. Той усетил, че станал много лек и се понесъл нависоко. Така се носел той от една планета в друга, от една слънчева система в друга и, като видял, че това няма край, казал: Искам вече да се върна на земята. Уплаших се от това, което видях. И сега, когато някой каже, че иска да отиде на небето, отговарям: Ако отидеш на небето с тези разбирания, които имаш, ще се намериш в чудо от това, което ще видиш. Мощни, силни са идеите, с които живеят възвишените същества. Ако се натъкнете на тях, не само, че няма да ги разберете, но ще се объркате, ще дойдете до полудяване. Как ще се справите с възвишените

същества? За вас те са подобни на богове. Едни от тях управляват Сатурн, други – Сириус, трети – Венера, четвърти – Земята. Можете ли да разберете техния език? Те ще минат и заминат край вас, без да ви видят. Как ще останете между същества, които не ви обръщат никакво внимание? Ако тези същества ви отправят само един поглед, вие ще се почувствувате щастливи. Така, именно, ще почувствувате Божията милост. Ако искате и вие да разберете милостта на Бога, трябва да живеете с мене хиляда години, да ви уча и да ви проповядвам. Това не е лесна работа. Като Бога друг няма. Другите същества ви гледат отвисоко. Ако сте умни, те ще ви обърнат внимание. Когато един ангел от слънчевата система дойде при тебе, ти му даваш отчет за живота си. Има ангели, до които не можеш да се приближиш. Дълго време ще стоиш пред вратата им, докато те приемат. Не постъпват ли така и министрите на земята? Колко време трябва да чакаш пред вратата на някой министър, докато те приеме! Това не е майката, която е готова всеки момент да приеме детето си.

Сега аз ви говоря само за външната страна на небесния живот, а не за неговата вътрешна страна. Животът на ангелите има външна и вътрешна страна. Ако влезеш в небето и нямаш отношение към едно от възвишените същества там, по-добре не влизай. Ще се почувствуваш самотен, от всички изоставен. За да има отношения между две същества, те непременно трябва да се обичат. За да се изяви любовта, нужно е знание, в което действува законът на истината. Ако носиш в себе си любов, знание, мъдрост и истина, възвишените същества ще ти обърнат внимание. Те виждат Бога в тебе и затова се интересуват от човека. Дето е Бог, всички спират вниманието си. Щом имаш човешко съзнание, в другия свят ще намериш само твоята баба и твоя дядо. Те ще те нагостят добре, ще ти предложат сладък сироп. След това ще те поставят в чиста, добре наредена стая, да си починеш. Питате: Душите имат ли тела? – Имат тела. Те не се хранят като нас, но това е друг въпрос. Важно е да разберем, какво трябва да правим ние. Казвате, че Христос проповядвал известни истини. – Какво е проповядвал Той? Обаче, Христос казва: „Проповядвам ви това, което ми казва Отец, Който ме е пратил на земята." В това отношение, Христос имаше съзнание. Той знаеше, кой го е пратил на земята и вършеше Неговата воля.

Питам: Колко хора съзнават, че са изпратени на земята от Отца, да вършат Неговата воля? Не е достатъчно само да знаят, че са учени, но те трябва да изявят това знание. Това се изисква не само от учените и религиозните, но и духовните трябва да имат такова съзнание, да казват и на царе, и на просяци: Изпратени сме да проповядваме между хората. Това, което проповядват днес, е противоположно на Христовото учение. Благородство се иска от хората!

Един турски дервиш срещнал един бей. Дервишът му казал: Моля ти се, помогни ми, с каквото можеш. Беят извадил кесията си от джоба, пълна със златни, сребърни и медни монети и му казал: Вземи си, колкото ти трябват. Дервишът погледнал към кесията и взел една медна монета, десет стотинки. – Защо взимаш толкова малко? – Толкова ми трябват. – Вземи си от златните монети. – Взех си толкова, колкото ми трябват. Питам: Колко от съвременните хора, като им предложат кесия с различни монети, ще си извадят само десет стотинки? Всеки ще си вземе златна монета. Какво показва това? – Че всеки иска да вземе първото място в живота. Дервишът разбира смисъла на живота. Той взима толкова, колкото му трябва. Каква е разликата между постъпката на бея и тази на дервиша? – И двамата постъпили добре. Беят има пълно доверие на дервиша и му казва: Вземи, колкото искаш. Дервишът взел толкова, колкото му трябва – нито повече, нито по-малко. Такива ли са отношенията на сегашните хора? – Не са такива. Те не живеят нито като бея, нито като дервиша. Това се дължи на техните вътрешни разбирания. Кой от вас би извадил кесията си да я предложи на бедния? Всеки ще се страхува да направи това, защото знае, че бедният ще си вземе повече, отколкото му трябва. И сегашните дервиши не са като този в примера. Те цял ден ходят да събират пари, защото са търговци. Задачата на дервиша е, като те срещне, да ти каже една дума, която цял ден да носи благословение за тебе. И след това ще си вземе само десет стотинки.

Знаете ли, какво е казал дервишът на турския бей? Той му казал: Ти имаш една дъщеря, която много обичаш. Скоро ще дойде един бей да я иска за жена, но ти по никой начин не трябва да му я дадеш. Ако му я дадеш, тя ще бъде нещастна. След тези думи, дервишът продължил пътя си. Ако беят не беше извадил кесията си и тъй щедро да му предложи, да си вземе, колкото пари иска, той не би му казал тези думи. И наистина, думите му се сбъднали. След години, беят срещнал същия дервиш, който му поискал помощ. Беят пак извадил кесията си. Този път дервишът взел само една златна монета. Беят го запитал: Защо първия път ти взе само десет стотинки, а сега взимаш една златна монета? Дервишът му отговорил: Първия път взех само десет стотинки, с което исках да ти кажа, че първият зет, който дойде за дъщеря ти, ще струва десет стотинки. Затова не трябваше да я дадеш на него. Вторият зет, който сега ще дойде – млад, беден човек, струва злато. Ако искаш ти и дъщеря ти да бъдете щастливи, ще я дадеш на него. Ето, това е наука, това е истинско отношение. Има ли смисъл да ви среща този дервиш? – Има смисъл, защото той разбира отношенията между нещата. Има прости числа, има и скъпоценни числа; има щастливи и нещастни числа в живота. Ти се готвиш да отидеш на работа, но отвътре нещо ти казва: Не отивай днес на работа. – Това е

суеверие. – Не е суеверие. Щом нещо отвътре ти казва да не отиваш на работа, трябва да го послушаш. Това е вътрешен закон, на който трябва да се подчиняваш.

Човек е дошъл на земята, облякъл се в плът и се пита, защо е дошъл. – Той е дошъл, за да се изучава. Гледа ръцете си, вижда, че има нещо написано на тях. Какво означават линиите на ръцете, не знаете. Едни ръце са пълни, пръстите в основата дебели, а други са слаби, Какво означава това, също не знаете. Ръката на някого е мека, а на друг – твърда. Защо е така, не знаете. Казвате, че Бог е създал една ръка мека, а друга – твърда. Това не е обяснение. Човек трябва да знае, защо ръката му е мека или твърда, защо пръстите му са остри, възлести или тъпи. Ако пръстите на ръката в основата са дебели, такъв човек обича да си хапва повече. Той казва: Добре е да си хапнеш и пийнеш. Той има добре развито благоутробие. Докато е млад, той мисли само за ядене и пиене. Като остарее, той казва: Сега ще живея за Господа.

Един млад момък, с дебели пръсти в основата, решил един ден да отиде на черква, да се помоли на Господа. По пътя го срещнал дяволът и го запитал: Синко, де отиваш? – Отивам на черква, да се помоля на Господа. – Защо ще ходиш на черква, между старите баби и дядовци? Нека те се молят. Там е за тях. Ти, като млад, иди на хорото, да си поиграеш с момите, да знаеш, защо си млад. Момъкът се върнал от пътя си и отишъл на хорото да си поиграе. Така минавали дните, докато остарял. Сега той взел тояжката си и тръгнал на черква. Пак го срещнал дяволът. – Де отиваш, дядо? – На черква, да се помоля на Господа. – Я се остави от това желание. То не е за тебе. И без това, Бог ще те приеме. Върни се у дома си да си починеш. И този път дядото послушал дявола и се върнал от пътя си. Това не е наука, не е убеждение. Така и вие казвате, че ще учите на стари години. – На стари години нищо няма да направите. Който не учи на младини, на старини нищо няма да постигне. Тогава, какъвто си на младини, такъв ще бъдеш и на старини. Каквото е качеството на новия плат, такова ще бъде и на стария. Какъвто е роден човек, такъв ще си остане. Малко може да се измени, но при усилена и съзнателна работа върху себе си. Аз поддържам следната мисъл: Вярвай, че си изтъкан добре. Защо трябва да мислиш, че си роден хилав? Аз не искам да останете с мисълта, че сте хилави, но ви казвам научно: Ако пръстите ви в основата са дебели, трябва да възпитавате стомаха си. Ако са възлести, трябва да възпитавате дихателната си система. Ако са заострени, ще възпитавате ума си. Хора със заострени пръсти имат добри черти в характера си, но имат и лоши черти. Една лоша черта у тях е, че обичат да се изхлъзват. Те обичат да преувеличават нещата и да полъгват, при което сами си вярват.

Ще ви приведа един действителен пример за някой си Нойчо, голям хитрец и лъжец, от село Чакма. Той поканил за кръстник един млад поп. Хвалел се на своята възлюбена, че бил богат, имал много овце и няколко чифта волове. Като се оженили, тя видяла, че той няма нищо, но казвал: Нашият кръстник е богат човек. Попът мълчал, усмихвал се и нищо не казвал. Нойчо минавал и за ясновидец. Казвал на своите съселяни, както и на съседите си от село Николаевка, че на еди-кое си място имало голямо богатство, заровено в земята. Тръгнали от селото около 80 души, с лопати и кирки, да отидат на означеното от Нойчо място да копаят. Копали три дни, търсили тук-там, нищо не намерили. Най-после извикали и кмета, но Нойчо избягал. След усилено копане, като не намерили нищо, върнали се по домовете. Това не е знание.

Когато нещата се приемат с ума, сърцето и волята, те се осмислят. Но те трябва да се реализират. И знанието е на място само тогава, когато може да измени, т. е. да подобри поне една черта на човешкия характер.

За онзи, който има знание, няма защо да му се приказва, няма защо да се въздържа от ядене, или да се пресища. Достатъчно е само да бутне първия си пръст, т. е. Божествения пръст – палецът, и стомахът му ще се възпита. След това ще каже на стомаха си, колко трябва да яде, и той ще те послуша, Ако те боли коремът, хвани първия си пръст и отправи ума си към него. Ще кажете, че това е суеверие, а не наука. Не казвам, че вие можете да направите това, но ако адепт ви лекува, той ще хване първия ви пръст и ще ви излекува. – Как може да стане това? – В организма на всеки човек са вложени нужните лекарства. В него се крие лекарят, аптеката и необходимите лекарства. Който дойде да ви лекува, той носи в себе си нужните лекарства. Ако лекарят не носи аптеката в себе си, външните лекарства нямат никаква сила. Как ще си обясните, защо един лекар, като препоръчва известни лекарства, няма резултати, а друг, при същите лекарства, има резултат? Значи, в организма на втория лекар се съдържат тъкмо такива елементи, които са в сила да помогнат на болния. В болния всякога липсва нещо. Щом се внесат тези елементи в него, той веднага оздравява. Следователно, като внесеш в болния необходимите здравословни елементи, той оздравява. Така и Христос лекувал. Той предавал на болния нещо от себе си. Когато болната жена от кръвотечение се приближила до Христа, Той усетил, че сила излязла от Него. Вие искате да лекувате, без да давате нещо от себе си. В природата такъв закон не съществува. Ако искаш да лекуваш, трябва да излезе сила от тебе. Същият закон действува и в живота. Не можеш да убедиш хората в нещо, ако ти сам не вярваш в него. Не можеш да събудиш доброто в хората, ако ти сам нямаш доброто в себе си. Същото се отнася до знанието и до любовта. Такъв е законът. Ние се приближаваме към реалния свят – в света на

действията и на числата. Затова ние работим с четири метода. Събираме, например, две числа. Можем и да извадим едно число от друго и да получим остатък. После имаме произведение на две числа. Значи, умножаваме. Най-после, делим две числа и получаваме частно. Питам: Ако работите с числа, които се събират, изваждат, умножават или делят, ще имате ли един и същ резултат? – Няма да имате еднакъв резултат. Така и някои данни в живота се събират или изваждат, други се умножават или делят. Така и месеците в живота се събират, изваждат, умножават или делят. Същото става и с годините. Същото е и в математиката, специално в науката и изкуството. Има закон на съотношения. Ако не разбирате този закон и не се нагласявате според него, вие ще се объркате. Като търсите процеса на събирането, ще влезете в изваждането. Като търсите умножаването, ще влезете в делението. Каква наука ще имате тогава? Някога се оплакваш, че те стяга нещо в слънчевия възел. Усещаш, че нещо се вади от тебе. Ти си в процеса на изваждането. Този ден трябва да се заемеш само с изплащане на полици. Ще отвориш кесията си, ще плащаш и ще кажеш: Радвам се, че изплащам. Друг път си в процеса на събирането. Ще се приготвиш да събираш. Човек трябва да знае, през какви процеси на ума минава. Четирите аритметични действия могат да се отнесат към висшите, разумни светове. Така можете да определите, дали вашите действия или състояния се отнасят към събирането, изваждането, умножаването и делението. Ако си математик, ще изчислиш, в какъв случай, колко пъти изпъкналата линия е по голяма от вдлъбнатата. Също ще определиш дължината на правите линии, тяхното пресичане и ъглите, които се образуват при пресичането им. Така ще си съставите едно уравнение. Като го решите правилно, ще дойдете в състоянието на светия. Това се отнася до онези, които разбират законите. Който не ги разбира, преждевременно ще побелее. Той ще се намери в положението на онзи пияница, който минал голямо препятствие.

Един пияница, като излязъл от кръчмата и се връщал у дома си, минал през едно голямо препятствие, без да го забележи. Сутринта, като излязъл от дома си, минал през същото място. Като видял, какво препятствие минал, и как могъл да пострада, главата му побеляла от ужас. Така, всеки човек минава през известни преживявания, които впоследствие произвеждат нужния ефект и впечатление. Те отпосле се отразяват в съзнанието на човека и произвеждат известна реакция. Това е научната страна на въпроса. Такива явления, в даден случай, не произвеждат нужното впечатление, но отпосле, като ги видим, или само си ги представим, главата ни побелява.

Христос казва: „Не могат всички да приемат тази дума, но на колкото е дадено." Искам да остане в ума ви следната мисъл: Бог създаде

изпъкналите и вдлъбнатите линии, за да бъдете умни, два пъти по-умни, а веднъж силни. Умът трябва да бъде два пъти по-силен от волята; волята трябва да бъде два пъти по-слаба от ума. Ако волята е два пъти по-силна от ума, не може да бъдете истински човек, ще бъдете човек-животно. Всички хора развиват волята си. Силата на волята трябва да се изрази в ума, в разумността. Под силна воля разбирам разумност. Следователно, ако искате да бъдете разумен човек, умът ви трябва да бъде два пъти по-силен от волята. Силата на вашето сърце и силата на вашия ум трябва да бъдат еднакви. И тогава, ако волята се присъедини към ума, той ще слуша сърцето; ако волята се присъедини към сърцето, то ще слуша ума. Затова, именно, волята изменя наклона на ума и на сърцето. Ако сърцето ви е два пъти по-силно от ума, вие ще бъдете нещастни. Ще бъдете човек с чрезмерни желания, които не можете да постигнете. Вие трябва да имате толкова желания, колкото умът може да реализира.

Тези мисли, които ви дадох днес, искам да останат в ума ви. От цялата беседа искам да остане във вас следната мисъл: Силата на вашето сърце и на вашия ум да бъдат еднакви, а силата на вашата воля да бъде два пъти по-малка от силата на сърцето и на ума ви. Само така ще придобиете онзи идеален живот, към който се стремите.

5. Беседа от Учителя, държана на
28 септември, 1930 г. София. – Изгрев.

1930_09_28 Вътрешна свобода
утринно слово
Изд. София-Изгрев, 1949г.
КНИГА: Абсолютна истина, УС Год.I

ВЪТРЕШНА СВОБОДА

Размишление

Днес всеки сам ще си направи наряда, тайно, в мълчание. Физически ще седите, а духовно ще бъдете изправени. Следващата неделя всеки ще си направи наряда у дома си, самостоятелно. В класа ще дохождате един път на месеца. Тогава всички заедно ще правим наряда. Изпълнението на наряда изисква вътрешна свобода, която трябва да се спазва. Който не върши волята Божия, както трябва, той ограничава Бога. Щом върши волята Божия, той дава свобода на Бога. Следователно не можеш да вършиш волята на Бога, ако не Му дадеш свобода. Ако Му дадеш свобода, и Той ще ти даде свобода. Ако Го ограничиш, и Той ще те ограничи. Ако Го слушаш, и Той ще те слуша. Ако не Го слушаш, и Той няма да те слуша. Вие искате Бог да ви слуша, без вие да Го слушате. Вие да Го ограничавате, а Той да ви дава свобода. Това е невъзможно. Такъв закон не съществува. Това е все едно, лудият да бяга, да маха с ръцете си, да бие, когото срещне на пътя си, а него да не бият. Щом бие, и него ще бият, няма да го оставят свободен. Кой луд е останал досега свободен? Щом върши лудории, слагат го в лудницата.

Сега от всички се иска ново разбиране за свободата. Питате: „Не може ли без изпълнение на наряда?“ – Може и без наряд. Може и да не четете Библията. Може и да не ставате рано сутрин. Както искате, така може. Знаете ли на какво прилича това? Настрадин Ходжа имал едно хубаво магаре, с което ходел всеки ден в гората за дърва. Дотегнало му постоянно да отива в гората и да се връща в селото, та си рекъл: „Не може ли през два–три дни да слизам в селото? Ще храня магарето си на два–три дни един път. През това време няма да слизам в селото“. Както казал, така направил. Като видял, че магарето издържало на по-малко храна, Настрадин Ходжа започнал да го храни още по-рядко. Обаче магарето му се изтощило толкова много, че престанало да яде и умряло. Като останал без магаре, той се принудил да носи дървата на гърба си.

И на вас казвам: Щом престане магарето ви да се храни, вие сами ще носите дърва на гърба си. – „Не искам да слугувам на магарето си.“ – Ако магарето не ти слугува, свободен си, можеш да не му служиш, да не му доставяш сено. Обаче, щом магарето ти слугува, носи дърва на гърба си, ти си длъжен да го храниш. Магарето се ограничава, носи ви дърва, а вие не

искате да се ограничавате, да го храните. Магарето и Настрадин Ходжа са символи, които трябва да се преведат. Без тези преводи човек не може да придобие ново разбиране за живота. – „Как да се подмладя? Как да придобия новото разбиране?“ – Като вършиш волята Божия. Който върши волята на Бога, той се подмладява, става радостен и весел и животът му се осмисля. Който не върши волята Божия, той преждевременно остарява. Каквото му се даде, все е недоволен. Следователно разрешението на въпроса се заключава в изпълнение на волята Божия. Колкото и да търсите разрешение по друг начин, не може да намерите. Ти си недоволен, мрачен. – Защо? – Защото не вършиш волята Божия. – „Работите ми не се нареждат.“ Защо не се нареждат? – Защото не изпълняваш волята на Бога. – „Аз се трудя.“ – За кого се трудиш? За кого се труди къртът, за кого рови в земята?

Ще кажеш, че и ученикът се рови в книгите. Да, обаче къртът е още дълбоко заровен в материята. Той трябва да излезе от гъстата материя, за да намери смисъла на живота. Ученикът е намерил смисъла на живота в четенето. Всеки върши волята на Бога по своему. Аз признавам усилията ви, разбирам мъчнотиите ви. Аз съм минал през вашия път. Аз съм бил там, където вие не подозирате. В бъдеще и вие ще отидете там. Някога и вие ще дойдете до онези места, които аз съм посещавал. Дали вярвате в това, или не, това е ваша работа. Но има разлика между вас и мене в разбиране на волята Божия. Човек може да е посетил много места; това още нищо не показва. Може да си посетил всички европейски библиотеки, и това още нищо не показва. Много книги си видял, но не си ги прочел. Грамадна е разликата между книгите, които си видял, и тези, които си прочел. Важно е да изпълняваш, а не само да разбираш нещата. Вие се мислите за големи хора. Имате право, големи хора сте. Минавате някъде, виждате нещо паднало и не се навеждате да го вдигнете и изправите. Аз, като видя нещо паднало на земята, наведа се и го слагам настрана. Аз зная защо се навеждам, а вие не знаете защо не се навеждате. Аз съм клон на дървото, и като дойде вятърът, навеждам се, да не ме пречупи. Щом мине вятърът, пак се изправям. Вие стоите изправени, като големи сухи клони. Обаче като не се навеждате, вятърът ще мине и ще ви пречупи. Разликата между мене и вас е следната: „Аз съм жив клон, а вие – сухи, мъртви клони“. Ако ме разберете буквално, ще се обидите, че ви наричам сухи клони. Това е за обяснение. Под „вие“ разбирам всички хора на земята. Под „аз“ разбирам всички разумни хора, а не аз, който седя пред вас на стола. Аз се различавам от вас по своето разбиране за Бога. Като кажа „Бог“, аз разбирам онова Вечно Начало, онази Бездна, онази Велика Основа на живота. Като кажа „Духът Божий“, разбирам онова начало в човека, което се пробужда и носи всички блага на живота. Без тези блага нищо не може да се постигне. Под „Господ“ разбирам онази жива връзка с

всички разумни същества. Той живее в нас, повдига ни, утешава ни в скърбите и неволите. Бог, Неговият Дух и Господ са трите Начала, които се изявяват чрез Азът в човека. В него се крие идейният живот. Кажеш ли Аз за Господа, ще знаеш, че няма нищо невъзможно за тебе. Споменеш ли това име, всяка болка трябва да те напусне. Ако си сакат, ще проходиш; ако си мъртъв, ще оживееш; ако си цар и чуеш името Божие, ще хвърлиш царската мантия и ще започнеш да работиш. Ако останеш с мантията и с царския жезъл, ти не си разбрал Господа – ти си говедар.

Казвате: „Синове Божии сме“. – Син Божи си, който получава тоягата по гърба си. Вие сте синове Божии, но всеки момент може да опитата Божията тояга на гърба си. И Учителят може да удари на ученика си една–две плесници. Това значи, че не си станал още Син Божи. Питаш: „Защо ме бият?“ – Чудна работа! Когато грънчарят удари едно гърне, какво означава това? Той го удря, искал да го счупи, защото не излязло, каквото очаквал от него. Докато гърнето е още меко, той го мачка, вае го на самото колело. Гърнето казва: „Аз съм направено от царска пръст“. – От каквато пръст да си, майсторът ще те вае, докато получиш желаната форма. Той казва: „Хубаво излезе това гърне“. И майсторът е доволен вече. Това е истинското разбиране, философията на живота.

Често съм ви казвал, че разбирам езика на растенията, на мухите, на бръмбарите, на животните и се разговарям с тях. И те имат своя философия, свое разбиране. Мина покрай някое дърво, вслушвам се в него, чувам, че ми говори нещо. И то се мъчи, страда. Не ми говори на човешки, а на свой особен език. То ми казва: „Стой, не бързай!“ – Какво искаш? – „Не виждаш ли, че вятърът ми изпочупи клоните?“ – То ми разправя своя живот. Разказва ми защо едни дървета са по-големи, други – по-малки. Сега аз не искам да вярвате в това, но казвам: Знание е това. Какво означава знанието? Каквото и да ви говоря, не искам да ви накарам да ми вярвате. Като ора нивата, това е знание. Щом посея нивата, знанието ми се свършва. – Защо? – Защото аз зная вече какво тя може да роди. Аз оставям нивата на Господа, Той да завърши работата. До посяването работата беше моя. Оттук нататък умът ми вече не стига. Работата, която не разбирам, предоставям на Господа. По-нататък аз вярвам в добрия резултат. Обръщам се към Господа с думите: „Господи, ако ти не вземеш участие в моята работа, аз ще фалирам“. Като ме види, че се моля, Господ казва: „Аз ще свърша тази работа“. След известно време житото започва да расте, цъфти и връзва. Бог изпраща един посланик, чрез когото ми казва: „Житото е узряло, аз свърших своята работа“. Аз отивам на нивата, взимам сърпа и паламарката, ожънвам житото, връзвам го на снопи, събирам снопите на кръстци и ги занасям на хармана да се овършее и го прибирам в хамбара. След време занасям житото на воденицата, да се

смели, и като брашно го използвам. Пак се обръщам към Господа с думите: „Всичко дотук знаех, но какво става с хляба, вътре в мене, не разбирам. Ако Ти не вземеш участие в тази работа, ще фалирам“. Господ пак дохожда, слага нещата на мястото им и казва: „И тази работа свърших“. И най-после, като придобия сила, казвам: „На работа вече!“ Ще си взема торбичката и ще отида на училище. Аз зная вече да чета.

Сега, аз ви говоря за конкретни неща. Изнасям истината в конкретна форма. Това са формули, закони. Ако работите по тях, ще проверите истината. Аз искам да вярвате, да проверявате нещата и да кажете: „Това, което Учителят казва, е вярно“. Казвам: Изорете нивата, следващата година тя ще донесе сто на сто плод. – „Да вярвам ли това?“ – Като я посееш, ще повярваш. Значи ти ще провериш тази истина чрез знанието и вярата. Ще изореш нивата дълбоко, до 30 сантиметра, ще избереш хубаво семе и тогава ще посееш. Ако постъпиш така, следващата година ще имаш добър резултат, без никакво изключение. Сам ще се убедиш, че както казах, така излезе. Каквото ти направи, и каквото Бог направи, всичко е добро. На първо място аз поставям Господа. Бог казва: „Аз съм началото и краят“, т.е. алфа и омега. Когато е накрая, Бог проверява работите. Той е най-мъдрият. Ако имате някаква погрешка, някакъв недъг, Бог ще ви върне назад и ще каже: „Аз ще изправя тази работа“.

Следователно, когато Бог е в началото на една работа, Той гледа на тебе като на мъдър човек. Когато е в края на работата, Той те счита невежа. Когато детето е малко, майката е в началото, пази го, бащата е накрая, на опашката, а детето е в средата. Под „опашка“ не разбирам последното място, но онова начало, което мисли и от което зависи съществуването на детето. Бащата мисли и работи. Когато животното маха опашката си, то иска да ти каже: „Трябва да работиш!“ Когато някое животно спре пред тебе и започне да маха опашката си, то пита: „Ти работиш ли, мислиш ли? Какво си разбрал досега от живота?“ Ако му кажеш, че мислиш и работиш, то престава да маха с опашката си. Когато страданията идат върху тебе, това показва, че ти не махаш опашката си, т.е. мислиш. Щом започнеш да мислиш и махаш опашката си, страданията те напущат. Ти казваш: „Човек трябва да стана!“ След това иде радостта, и ти си вече близо при Господа. Следователно ще мислите. Мисълта е най-същественото нещо в живота. – „Ами яденето?“ – И яденето е важно, и дишането е важно, обаче мисълта отличава човека от животното.

Ще се върна пак към въпроса за наряда. Разбрахте, че три седмици ще го изпълнявате сами, а четвъртата ще бъдем всички заедно. Значи три седмици ще работите за себе си, а четвъртата за Господа. Ако дохождате тук 52 неделни дни, това ще бъде много за вас. И за да няма никакви

извинения, че ви боли крак, ръка, глава, зъб, та не можете да дохождате, ще се събираме един път през четирите седмици. Ако е въпрос по човешки, всякога ще се намери някаква спънка. Ще кажете, че жена ви не позволява да излизате толкова рано сутрин. Жената няма право да се меси в работите на Господа. Дойдете ли до Бога, там нищо не може да ви спъва. Аз не искам да ви слагам ярем, да ви заставям насила да работите. Аз съм човек на свободата. Обичам свободата, а не обичам ограниченията. Аз не искам и вие да ми слагате ярем. Някога се опитвате да ме критикувате, защо говоря така или иначе, и с това искате да ме ограничите. Който се опитал да ме критикува, нищо не е постигнал. То е все едно да критикува Господа. Да критикуваш Господа, това значи от тебе нищо да не стане и нищо да не остане. Като човек може да да ме критикувате, но когато върша волята Божия, нямате право да ме критикувате. И аз нямам право да ви критикувам, когато вършите волята на Бога. Като видя, че биеш някого, ще те питам: „По човешки ли го биеш, т.е. от твое име, или от името на Бога?“ Ако го биеш от твое име, престани да биеш. Ако Бог ти е казал да го биеш, бий го, но по правилата на Божественото. Пази се да не биеш от твое име, защото ще дойде някой по-силен от тебе, и той ще те набие. Значи има бой и в името на Бога. Когато Христос взе камшика си и изгони всички търговци от храма, от свое име ли направи това, или изпълни волята на Бога? Той направи това от името на Бога, след което каза: „Ревността за Твоя дом ме предаде“. Този камшик и до днес се слага по гърбовете на хората. Христос им казва: „Ако не излезете вън от храма със своята търговия и не изпълните Божията воля, камшикът ще играе по гърбовете ви“. Помнете: Никой няма право да коригира Божественото. Има човешки неща, има и Божествени неща. Човешките неща може да коригирате, но не и Божествените. Като дойдете до човешките работи, там всеки може да постъпва, както намира за добре. Щом дойдете до Божествените работи, там има определени правила, които не са наложени. Има въпроси за разрешаването, за които е нужна голяма светлина. Това се отнася до онези, на които очите са отворени. За онези, на които очите са затворени, светлината е безполезна. Светлината ще дойде, когато се отворят очите ви.

Сега да излезем на полянката, да си направим упражненията. Ще питате: „Не може ли без тях?“ – Умрелите могат и без упражнения, но живите – никога. То е все едно да питате, не може ли без хляб. – Умрелите могат без хляб, но живите – никога. Щом сте живи, ще ядете, ще дишате. – „Без дишане не може ли?“ – Без Божественото не може. Ще ядеш за Бога, ще дишаш за Бога, ще правиш упражнения пак за Бога. И като изпълниш всичко това, душата ти ще се зарадва и развесели. Като живееш на земята, ще се радваш на всичко: на мухата, която каца върху тебе, на бръмбарчето, на хората, на небето, на земята, на ангела, който те посетил. Ако разбираш всичко това, ще се изпълниш с радост и веселие, ако не го разбираш, ще

пъдиш мухата, която те поздравлява, ще се отегчаваш от хората и т.н. Като не разбираш предназначението на мухата, ще се дразниш и ще питаш: „Защо ме безпокои тази муха?“ Тя казва: „Един ден и аз ще стана като тебе“. – „Не е дошло още твоето време. Сега ти си муха, а аз – човек. Когато ти спеше и почиваше, аз работех. Понеже всякога съм работил, аз станах човек.“ Другояче казано: Който изпълнява волята Божия, човек става. Който не изпълнява тази Велика воля, завинаги ще си остане муха.

Утринно Слово от Учителя, държано
на 28 септември 1930 г., София, Изгрев.

1930_10_01 Права мисъл
лекция пред общия окултен клас

ПРАВА МИСЪЛ

Т. м.

Тема за следващия път: „Ползата от скърбите и страданията“. Няма по-велико изкуство в живота на човека от това, да се научи да мисли. Откак животът съществува, в него е вложена главната задача да научи човека да мисли правилно. Всичко друго е второстепенно нещо. Ще кажете, че задачата на човека е да живее добре. Как ще живее добре, ако не мисли правилно? Добрият живот е резултат на правата мисъл. Животът е външен израз на мисълта. Първо се проявява мисълта, после – чувството, и най-после – действието. Значи мисълта, чувствата и действията са процеси, чрез които човек се изявява.

Като ученици на новото учение, вие искате да разберете живота. Как ще разберете живота, ако не сте се научили да мислите право? На огнището имате дърва, въглища, но не можете да запалите огъня. Защо? Кибрит нямате. Както дървата не горят без огън, така и животът остава неразбран без мисълта. Чиста, права трябва да бъде мисълта на човека, за да разбере той живота във всички негови прояви. Коя мисъл е права? Права мисъл е тази, която е абсолютно свободна, която не се ограничава, която не се влияе от нищо. Всяка мисъл, която се огъва на една или на друга посока, която се ограничава от някакви желания, влиза в областта на обикновените мисли. Каква мисъл е тази, която се влияе? Докато е млад, човек вярва в съществуването на едно Разумно начало, а като остарее, той го отрича. Защо в младини вярвал в Бога, а в старини Го отрича? Защото по-рано бил зелен, мисълта му не била зряла. Мисъл, която се изменя, не е права. Който мисли право, и като млад, и като стар поддържа една и съща мисъл.

Ако начертаете един остър ъгъл, вие си представяте човешкия нос. Разликата между носа на човешкото лице и този, който е нарисуван на дъската, се заключва в това, че носът на човека е в постоянно движение, а онзи, на черната дъска, представя едно фиксирано положение. Ето защо, когато изучавате човека, изучавате го в естественото му състояние, като жив, а не от рисунки или портрети. Грамадна е разликата между живото човешко око и рисуваното. В живото око ще видите движение, мисъл, чувство. Движението на окото зависи от волята на човека, топлината му – от неговите чувства, а светлината – от мисълта. Светлината, която излиза от човешкото око, може да се разложи на 7 цвята. Следователно от цвета, който излиза от окото на човека, определяме неговата мисъл. Ако мисълта е Божествена, цветът на светлинния лъч се различава от този на

обикновената мисъл. Този човек е красив, от очите му излиза мека, приятна светлина. Ако мисълта не е правилна, от очите на човека излиза груба светлина и той губи красотата си. Погледне ли се в огледалото, той сам е недоволен от себе си. В лицето му има нещо грубо, сурово. Като види лицето си, човек започва да търси причината вън от себе си: в жена си, в децата си, в сиромашията, в неразположението си и т.н. Не, причината е в самия човек. В него има нещо дисхармонично, което се отразява в очите му, а оттам и на цялото лице.

Следователно причината за вътрешната хармония или дисхармония в човека се дължи на неговата мисъл. Ако мисълта е права, човек се радва на вътрешна хармония в себе си. Правата мисъл свързва човека с причинния или реалния свят, или по-право казано – с Бога. Който има права мисъл, той е в хармония с всички Божии прояви. Той държи името Божие в чистота и светост. Няма ли права мисъл, човек изпада в противоречия и е готов да припише всички неуспехи и нещастия на Бога. Ако жена му не е добра, ако децата му са непослушни, ако работата му не върви добре, той държи Бога отговорен за всичко. Той казва: „Не съм виновен аз. Виновен е Онзи, Който е създал света“. Едно трябва да знаете: Бог е създал положителните, красивите и велики неща. Вън от тях, всичко останало е човешко изобретение. Правата мисъл е излязла от Бога, а кривата – от изопаченото в човека. Правата мисъл и на небето, и в ада е една и съща. Всяка мисъл, която е красива на небето, а грозна в ада, е човешка. С тази мисъл нищо не се постига.

Има мисли, които човек придобива само на небето или само на земята; има мисли, които може да придобие само в ада. Под думата „ад“ ние разбираме нещо съвършено различно от това, което хората разбират. Адът е състояние. Влезе ли в ада, човек влиза в областта на скърбите и страданията – първото стъпало на ада. После, той влиза още по-навътре – на второто стъпало, в областта на мъчението. Има и трето стъпало на ада. Кое е това стъпало, никой не знае. За него не се говори. На трите стъпала в ада отговарят три стъпала и на небето. Като изучавате трите възходящи състояния, вие сами ще определите кои състояния от ада отговарят на трите състояния на небето. Сега, нека всеки отговори в себе си, има ли права мисъл, или не. Ще кажете, че вие още се съмнявате в съществуването на Великата Разумност в света. Не се занимавайте с този въпрос, но започнете да изучавате ония мисли, които нищо не е в състояние да огъне. Който има права мисъл, той е подобен на лист от дърво, който никога не пада. Знаем, че растенията дишат чрез листата. В този случай правата мисъл е условие за правилно дишане, т.е. за Божествено дишане. Който няма права мисъл, той се намира във фиксирано, или установено състояние. Той живее, без да съзнава смисъла и предназначението на

живота. За такъв човек се казва, че нито печели, нито губи. Сегашните хора търсят начин да се освободят от страданията. Добро е желанието им, но като се освободят от страданията, ще се освободят и от радостите. Радостите имат смисъл при страданията. Изчезнат ли страданията, ще изчезнат и радостите. Животът пък има смисъл при страданията и при радостите. Като страда и като се радва, човек изработва своята права мисъл. Затова, именно, той е дошъл на земята. Ако още не е придобил правата мисъл, човек не трябва да се самоосъжда. Всъщност, сам ли се съди човек, или друг някой го съди? Човек сам не се съди, друг някой в него го съди. Това показва, че в човека има касационен, апелативен, мирови съдия, пред който се донасят погрешките и престъпленията на човека за разглеждане.

Като ученици, вие трябва да се стремите към правата мисъл. Какво става отвън, това да не ви смущава. Това, което съди човек, е специфично състояние. То не е естествена проява на човека. Домът не е създаден върху основите на съдбата. Домът е създаден върху основите на Любовта. Обаче ако синът и дъщерята грешат, все ще дойде отнякъде председателят на съда и ще ги осъди. Това е неизбежен процес. След това иде приложението на съдебното решение. Майката или бащата, един от тях ще вземе тоягата и ще наложи сина или дъщерята на общо основание. Някога по-големият брат, или по-голямата сестра, изпълнява съдебното решение върху по-малките братчета или сестричета. Няма човек, който като дете да не е налаган от родителите си. Някои са били затваряни в избите, в килерите, докато съзнаят грешката си. Някои помнят тия наказания, а други са ги забравили. След това отиват при майка си и при баща си да искат извинение. Като се извинят, пущат ги на свобода.

Това, което става с детето, става и с възрастния човек. Колко пъти човек е бил затварян в килера на своето сърце и на своя ум! Колко време е трябвало да плаче, да търси погрешката си, докато го освободят! Някой виден професор отива в университета, излиза пред студентите си, преподава лекцията си, но усеща, че мисълта му не върви гладко. Той прави усилия, напряга се, но мисълта все не върви. Защо? Затворен е в килера на своята мисъл. Това състояние някога продължава малко време, а някога – с дни и недели. Той ходи, движи се натук, натам, почесва се по главата, докато най-после му просветне. Какво е станало с него? Освободили го от килера и го пуснали на свобода. Такова затваряне на човека става и в килера на неговото сърце. Той изпитва едно стягане в сърцето си, не може да се отпусне, да се зарадва на нещо. Какво трябва да прави човек, когато го затворят в килера на неговия ум и на неговото сърце? Той трябва да отиде при майка си и при баща си, да иска извинение. Щом му простят, умът и сърцето му се освобождават и той

започва да мисли ясно и да чувства разположение към окръжаващите.

Съвременните хора мислят, че са израснали вече, че се различават от децата. Не, и до днес още хората се намират в положението на деца. Ние виждаме, че каквото положение и да заема човек, от време на време го затварят в килера на живота, дават му някакъв урок. Човек е дошъл на земята да научи и да приложи смирението. Не се заблуждавайте, да мислите за себе си, че сте нещо по-особено от другите. Всички ще бъдете затваряни в килера, дето ще ви налагат на общо основание. Като се намери в затвора, човек обикаля от едната стена до другата, сърди се, вика, блъска, иска да му отворят. После, търси ключа, сам да си отвори, но ключът е скрит, не може да го намери. Така минават 2–3 дена. Той ходи с наведена глава, неразположен, не дава да го пипне някой, да му каже дума. Най-после, като огладнее, той поглежда през ключалката, да види, не минава ли някой пред вратата му. Щом чуе стъпки, веднага започва да се моли, да иска извинение за погрешката си. Той казва: „Моля ви се, освободете ме, съзнах вече погрешката си, ще се изправя“. Като чуят, че се моли, че иска извинение, веднага дохожда някой да го освободи.

Това са реални състояния, през които минава всеки човек. Те се дължат на неговите мисли и чувства. След всичко това човек иска да бъде щастлив. Това е невъзможно. Щастието се обуславя от знание. Ако знае да превръща минусите в плюсове, човек може да бъде щастлив. Няма ли положителни, истински знания за живота, човек не може да бъде щастлив. Това не значи, че щастието е непостижимо. Като учи, като работи съзнателно върху себе си, като прилага, един ден човек ще придобие щастието, но днес, докато не го е придобил, целта и задачата в живота му трябва да бъде учението и придобиване на знание, а не придобиване на щастие. Щом е придобил знание, щастието само по себе си ще дойде.

Първата задача на човека е да придобие права мисъл, после – прави чувства, и най-после – прави постъпки. Има ли това, той непременно ще бъде щастлив. Някой ще възрази, че има вяра в Бога. Добре е, че вярваш, но твоята вяра трябва да се основава на правата мисъл. Постоянна, неизменна ли е твоята вяра? Докато работите ти вървят добре, ти вярваш в Бога. Щом се объркаш нещо, ти вече не вярваш и започваш да обвиняваш Бога в несправедливост. Вяра, която се мени според условията на живота, не е истинска. Положителна, абсолютна вяра е тази, която и при лошите условия на живота остава една и съща. При всички условия на живота си ти трябва да държиш името на Бога в ума и в сърцето си чисто и неопетнено. Най-малкото съмнение, най-малкото петно, което хвърляш върху съзнанието на Бога, те довежда до дъното на ада. Щом изправиш мисълта си и поставиш името на Бога на най-високото и чисто място в себе

си, ти излизаш вече от дъното на ада и придобиваш всичко, каквото желаеш.

И тъй, за да реализира желанията си, да придобие благата на живота, човек трябва свещено да пази в ума си името на Бога. Може ли да пази свещено това име, той владее магията на живота. Под думата „магия“ разбираме изкуството да придобива човек всичко, каквото желае. Не пази ли името Божие в себе си със светост и чистота, човек ще изгуби всичко, което е придобил. Това не значи, че трябва да се страхувате. Има смисъл човек да се страхува, но не от хората, а от Бога. Кога се страхува човек от Бога? Когато изгуби връзката си с Него, когато опорочи името Му. Що се отнася до обикновения страх, той няма смисъл. Този страх е в състояние да отдалечи човека от неговия идеал. Какъв е идеалът на човека? Идеалът на всеки човек е да придобие правата мисъл. Придобие ли правата мисъл, той е намерил ключа на живота. Който е намерил ключа на живота, той е запалил вече огъня на своето огнище, на което може да се топли всеки измръзнал, отчаян, обезсърчен. Нямате ли огън на огнището си, всеки ще мине и замине покрай вас, без да се спре.

Ще кажете: „Достатъчно е човек да си въобрази, че има огън в огнището, и ще се стопли“. Не, с въображение само нещата не стават. Светът е пълен с въображаеми неща. На всяка стъпка срещате въображаеми поети, писатели, музиканти, художници, учени, философи, християни. Ще дойде някой да ви пита, вярвате ли, че той е християнин, или не вярвате. Няма защо да отговаряте на този въпрос. Достатъчно е да видите гори ли свещта на този човек и каква светлина издава. Светлината подразбира знание. Който знае нещата, той има светлина, той мисли право. Щом мисли право, той вярва във всичко, което Бог е направил и продължава да прави. Какво може човек да направи, какво знае и какви възможности крие в себе си, това всеки знае. Щом го знае, той вярва. Не, това още не е истинска вяра. Истинската вяра се проявява в областта на безграничното, незнайното.

Следователно всяко нещо, което в даден момент може да се ограничи, е знание; това, което не може да се ограничи, което се отнася към незнайното, наричаме вяра. Знанието обхваща настоящето, а вярата – бъдещето. Знанието предшества вярата. Вярващ е онзи, който знае нещата, който ги е опитал. Вярващият носи вътрешни опитности в себе си. Тази е причината, поради която вярващият е готов на всички жертви за Бога. Той е опитал Неговата Любов и вярва във всички нейни възможности. Някой иска да има опитностите на пророците, на апостолите, даже и на Христа. Иска ли опитностите и знанията на великите хора, човек трябва да мине през техния път. Трънлив и труден е пътят на великите хора. Човек може да достигне този път, но чрез големи страдания и изпитания. Мисли ли, че

без страдания може, той се самозаблуждава. Със заблуждения никой не може да отиде при Бога. Тримата момци в огнената пещ минаха през големи страдания и след това възлязоха нагоре. Апостолите станаха мъченици и след това получиха благодатта Христова. За да получи откровение, да възлезе на седмото небе, апостол Павел беше бит 39 пъти. Затова той каза на своите събратя: „Братя, с големи страдания ще влезем в Царството Божие“. Някой човек мисли, че без страдания, без сълзи, без бой ще влезе в Царството Божие. Като се натъкне на най-малкото страдание, той казва: „Дотегнаха ми вече тези страдания“. – Че ти още не си страдал, ти никога не си бил бит.

За да се справи със страданието си, човек трябва да мисли право. Красиво нещо е правата мисъл. Когато мисли право, човек разбира, че страданията, които му са дадени, съдържат в себе си някакво благо. Страданието е признак, че от разумния свят обръщат внимание на човека. При радостта човек не мисли много, но като дойдат страданията, той започва да мисли. Той казва: „Бях богат, но осиромашах. Коя е причината за това? Бях силен, здрав, от всички почитан. Днес съм слаб, никой не ме почита. Коя е причината за това?“ Щом търси причината на нещата, човек мисли вече. Страданието учи човека. Мнозина пренебрегват страданието като учител на живота и започват едни други да се учат. И това не е лошо, но трябва да имате предвид, че учител може да бъде само онзи, който има положителни, опитани знания. Който има такива знания, той не говори много. Каже ли нещо, той веднага го прави.

Трябва ли музикантът да ви говори много за теорията на музиката? Той дава едно правило и веднага взима цигулката и започва да свири. Това е знание. Отивате при един художник. Той ви предаде няколко теоретически познания и след това взима четката и рисува. Отивате при някой шивач. Той ви предаде някои теоретически познания и след това започва да шие: взима игла, напръстник, ножица и ви показва как ще шие. Това е знание. Истинското знание включва и теория, и практика. То изключва всякакъв спор. Трябва ли да спорите как се свири, как се рисува, как се шие? Едно време се е свирило, рисувало, шиело по един начин, а сега – по друг. Наистина, всяко време изисква своето, но и при това положение теорията трябва да съответства на практиката.

Религиозните и научни възгледи на хората се менят постоянно, докато дойдат до абсолютните възгледи за нещата, в които няма никаква промяна. Също така и отношенията на хората се менят. Първоначално отношенията на хората са били груби, сурови. Те са се били, нагрубявали, хапели като животни. С развитието на културата и отношенията на хората стават по-меки и нежни. Меките и нежни отношения не подразбират прегръдки и

целувки. Те не ги изключват, но не са необходими. Защо? Защото и в целувките има користолюбие. Безкористна целувка е тази, която дава, без да взима нещо. Децата чувстват чистотата на целувката. Тази е причината, поради която някои деца не обичат да ги целуват. Други деца позволяват на някои хора да ги целуват, а на някои се противопоставят. Често децата избягват да имат отношения с някои хора. Като се натъкне на такъв човек, детето го погледне изпитателно, с което го запитва: „Ти ли ще ми дадеш нещо, или от мене искаш да вземеш?" Съвременните хора говорят за любов, за обич, без да подозират какво се крие в тяхната любов. Някой казва, че обича някого. Защо го обича? За кесията му. Значи има любов, която взима; има любов, която дава. Ще кажете, че сте готови да умрете от любов за някого. Любов, която свършва със смърт, не е истинска. Когато двама души се обичат разумно, никой от тях не трябва да умира. И двамата са слуги на Господа. Те имат работа, която трябва да свършат навреме. Пожелае ли един от тях да умре, това показва, че той е решил да се откаже от работата, която Бог му е определил да свърши. Има смисъл човек да умре, но след като свърши работата си на земята. Ако умре, преди да е свършил работата си, в тази смърт има някакво насилие, външно или вътрешно. И Христос замина преждевременно, затова се моли, ако е възможно, да Го отмине тази чаша. Евреите искаха Христос да умре. Те казваха: „Да изгасим тази свещ!" За евреите Христос беше голяма запалена свещ, която осветяваше делата им. Като не искаха да знаят хората какво правят, те хванаха Христа и Го предадоха на смърт, за да изгасне запалената свещ, която Той носеше. Наистина, докато има един човек, който е буден, престъпления не се вършат. Където има поне една запалена свещ, там апаши не влизат. Един евангелист разправял една своя опитност: „Откак станах евангелист и се свързах с Евангелието, каквото замислях да правя, все се измъчвах. Исках свободно да си поиграя на хорото, да се хвана до някоя мома, но Евангелието ме измъчваше. Искам да започна търговия, но Евангелието ме измъчваше". Казвам: Този човек не е разбрал Евангелието. Има нещо криво в неговите разбирания. Като чел Евангелието, той изпаднал под закона на страха – Моисеевият закон. Каквото замислял да прави, той все се страхувал да не сгреши. Моисеевият закон ограничава хората, предпазва ги от греха, а Христовият закон ги примирява и освобождава. Защо се страхувал евангелистът от хорото? Защото хорото не става по свободна воля, но по закон. Тук чужда воля диктува. Той чувствал вътрешно, че няма смисъл да се хваща на хоро, на което Христос не присъства. Казано е в Писанието: „Заигра душата ми". Тази игра не е обикновена. Душата играе и се весели пред Господа.

Какво означава думата „игра"? Тя крие нещо хубаво в себе си. Буквата „И" означава начало на нещата, „Г" – основа, „Р" – задържане на нещо, „А" – бременност. Значи само онзи може да играе, който познава началото на

нещата, който има основа, който държи някаква идея в душата си и който е бременен с нещо велико в себе си. Религиозните игри включват тия четири неща в себе си: начало, основа, задържане и бременност. Обикновените хора, обаче, представят обмяна на духове. Там духовете се проявяват. Те имат за цел да свържат хората. Като направят връзка между двама млади, те считат, че са свършили някаква работа, и се оттеглят.

Сега не е въпрос за играта. Всички познавате играта. Вие сте играли като деца, като млади моми и момци, като младоженци, но не сте мислили право. Днес всички хора се нуждаят от права мисъл. Правата мисъл от нищо не се огъва. Тя прави човека смел, мъжествен, свободен. Тя е проводник на Истината, на знанието и на Любовта. Ако двама души, които имат права мисъл, се съберат на едно място, те имат красиви, правилни отношения. Между тях не се пораждат никакви противоречия. Когато изгуби правата мисъл, човек опорочава живата си. Той губи своята чистота и простота в отношенията и в разбиранията си. Като се натъкват на противоречия и изпитания, хората търсят нов живот, нови условия, които да ги освободят от затрудненията. Животът сам по себе си е един, не може да бъде нов или стар. Когато казваме, че търсим „нов живот“, ние подразбираме чист и свят живот. Под думите „стар живот“ разбираме кривите и изопачени човешки възгледи. И мисълта е една. Тя не може да бъде стара и нова. Стара мисъл е онази, която е изгубила чистотата си. Нова мисъл е чистата, девствена мисъл. Докато човек държи в ума си идеята за Бога чиста, неопетнена, той минава за девствен. Щом идеята му за Бога изгуби своята чистота и светост, и той изгубва своята девственост. Изгуби ли вярата си в Бога, човек изгубва основата на своя живот. Щом изгуби основата на живота си, той пада под уровена на обикновения човек. Докато се държи за своята вяра, за правата мисъл, човек е свързан с Бога и може да разчита на Него при всички случаи на своя живот. Изгуби ли вярата и правата си мисъл, човек всичко изгубва. Човек трябва да съзнае, че не е той фактор на своя живот. Той е само изразител на Онзи, Който работи в него. Божият Дух работи в човека и съгражда неговия живот. Затова е казано: „Не огорчавайте Духа, с Когото сте свързани“.

Следователно задачата на човека, като ученик на живота, е да се учи и да прилага придобитото знание. Като ви дойде някакво страдание, не роптайте против Духа, да Го огорчавате, но благодарете, че ви е дадено това страдание, да познаете Бога, да видите Неговата Мъдрост. Когато страдате, знайте, че Бог е задна стража и ви помага. Така постъпи Той и с евреите, когато Моисей ги изведе от Египет. Те вървяха напред, а Бог остана зад тях. Той изпрати силен вятър, който изсуши морето и направи път, свободно да минат през него.

И тъй, през каквито страдания и да минавате, помнете, че те са благо за вас. Привилегия е за човека да страда. Чрез страданията той придобива права на гражданство. Не мине ли през страдания, човек не може да стане гражданин на Царството Божие. Само чрез страданията той познава силата, знанието, благостта и милосърдието на Бога. Каже ли някой, че Бог е милостив и благ, той Го е познал. Той е минал през големи страдания. Този човек е готов за духовния свят. Не е ли минал през науката на страданията, човек не може да се ползва от благата на духовния свят. Мнозина мислят, че като отидат на онзи свят, ще придобият големи знания. Ако не са минали през страдания и не са научили уроците си, те и на онзи свят ще останат невежи. За такива хора казваме, че са заминали преждевременно за онзи свят. Те ще стоят там с години, ще чакат времето отново да дойдат на земята. За тях даже няма определени места, да се спрат някъде, като на станция, и да почиват.

Някой мисли, че като се разговаря с духове, вече е в духовния свят. Зависи с какви духове се разговаря. Има духове от ниските светове, които повече заблуждават, отколкото да учат човека. Човек се учи и от заблужденията си, но по отрицателен път. Правилно е човек да се развива по пътя на положителното знание. Ако направи някаква погрешка, той трябва да е готов да я изправи. Какво от това, че си сложил някой знак не на място? Ще го преместиш от едно място на друго, докато решиш задачата си правилно. – „Ама еди-кой си ме оцапа.“ – Ако някой се оплаче от своя ближен, аз не търся виновника, не търся причината за оцапването, но взимам чиста вода, сапун и измивам петното. Щом изчистя петното му, изпращам го спокоен, като му казвам да бъде внимателен, да не се натъква на хора, които цапат. Следователно, изчисти ли ви Бог от вашите пороци, или от петната, които други са хвърлили върху вас, благодарете Му и затворете този лист на книгата, не го споменавайте вече. Не си спомняйте за стари грехове, които Бог е заличил от съзнанието ви.

Като ученици, вие трябва да имате будно съзнание. Знайте, че след всяка лекция ви се дават изпитания отвън, да видят как прилагате знанието, което ви е дадено. За пример, ще ви срещне някой и ще ви каже, че нямате никакво разбиране. Вие можете веднага да се обидите. Обаче ако помислите малко, ще си кажете: „Аз съм ученик и трябва да мисля право“. Какво означават думите „ти нямаш никакво разбиране“? Направете превод на тия думи. Този човек иска да ви каже, че не разбирате нещата, както той ги разбира. Това е вярно, но и той не разбира нещата като тебе. Следователно ще кажеш на този човек: „Прав си. Колкото си мъдър ти, толкова съм мъдър и аз; колкото си глупав ти, толкова съм глупав и аз“. В един случай човек може да бъде мъдър, а в друг – глупав.

Коя е причината, човек да бъде някога мъдър, а някога – глупав? Когато попадне в ръцете на дявола, човек става глупав. Когато попадне в ръцете на Бога, той става мъдър. Целта на дявола е да заблуждава хората. Като срещне някой човек, дяволът му казва: „Ти си невежа, от тебе нищо няма да излезе, твоята работа е свършена и т.н.“ Той повярва в думите на дявола и се отчайва от живота. Как ще познаете, че тези думи са на дявола? Щом се отчаете или обезсърчите, ще знаете, че тия думи идат от човек, който става проводник на отрицателни сили в природата. Не се минава много време, срещате друг, който ви казва, че сте даровит човек, че ви чака светло бъдеще, че от вас ще излезе нещо хубаво и т.н. Това са думи, които ангелите говорят. Слушайте тия думи, защото те подигат човешкия дух. За предпочитане е, ако сте жаден, да срещнете човек, който може да ви даде вода, отколкото да срещнете такъв, който не е готов да ви даде капка вода.

И тъй, работете с положителните сили в живота и природата. Работете с настоящия момент. Какво е било в миналото, как сте мислили някога, това не е важно. Какво ще бъде след време, в близкото или далечно бъдеще, и това не е важно. И за мене, и за вас е важен настоящият момент. Аз се интересувам от този момент. Миналото представя бушуването на вълните. Човек е в парахода вътре, в безопасност. Той чува блъскането на вълните, но те не го засягат. Бъдещето представя далечния живот на звездите, но днес те са недостъпни за човека. Бъдещият живот не може да се реализира още. Като погледне към звездите, човек се радва, че има условия за работа, но за него е важен настоящият момент, който може да се реализира. Миналото е вече реализирано, настоящето сега се реализира, а бъдещето открива пред очите на човека широк кръгозор на дейност и на постижения. Миналото е определило настоящето; настоящето определя бъдещето. Следователно, ако човек още днес не свърши работата, която му е дадена, той никога не може да отиде на звездите.

Човек трябва да държи в ума си мисълта всеки ден да придобива по нещо ново в своите възгледи за живота, за природата и за Бога. Колкото по-светли мисли държим в ума си, толкова по-светло става неговото лице. Ако лицето на човека всеки ден не става по-светло и красиво, той не е придобил правата мисъл. Всеки ден трябва да увеличавате чистотата на своето сърце. Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие“. Всеки ден прибавяйте по нещо ново към своите религиозни и научни възгледи, без да остарявате. Новото всякога подмладява. Вложете правата мисъл в себе си, за да можете всеки ден да прибавяте по нещо ново към сградата на своя живот. Правата мисъл показва пътя на човека. Всеки ден мислете върху пътя, който правата мисъл ви чертае. Мислете за нея, за да се свържете със силите, които тя

съдържа. От човека зависи да мисли право и да прилага правата мисъл в живота си.

Само проявената Божия Любов, само проявената Божия Мъдрост, само проявената Божия Истина носят пълния живот.

Лекция от Учителя, държана на
1 октомври 1930 г., София, Изгрев.

1930_10_05 Иде Исус
неделна беседа

ИДЕ ИСУС

„Като чуха, че иде Исус в Ерусалим."
Йоана 12:12

Ще взема само две думи от прочетения стих: „Иде Исус." Всички неща идат. Глаголът „иде" показва, че идат известни сили, известни движения, известни мисли, известен живот – нещо разумно иде. Това, което иде на земята, има своите положителни и отрицателни страни. Иде богатството, но иде и сиромашията; иде животът, но иде и смъртта; иде здравето, но иде и болестта; иде любовта, но иде и омразата; иде истината, но иде и лъжата. Това са контрасти. Това са разбиранията на хората. Според съвременната култура, човешката философия е поставена на несигурна основа. В този смисъл, аз не зная, доколко тя може да се нарече философия. Под „философия", ние разбираме онази наука, която дава истинско направление на човешкия живот. И то, не само специфично направление, но във всички посоки. Тя носи живот. Сегашната философия е гимнастика на ума. Това са ред теории, хипотези, догадки, заключения, опровержения, поставяне на една теория срещу друга, една система срещу друга. Всички хора си служат с философия. Някога и религията се кичи с тази философия. И тя иска да ни докаже, че има един Господ в света. Каква нужда има да се доказва това, което съществува? Каква нужда има да ми доказват това, което аз виждам? Щом ми се доказва нещо логически, това показва, че нещо ми липсва. Но все-таки, трябва да докажеш на слепия, че има слънце. На глупавия трябва да се доказва, че светът е разумно създаден. На слабия трябва да се доказва, че има някаква сила в света. На сиромаха трябва да се доказва, че има богатство в света. На болния трябва да се доказва, че съществува здраве. Това са все доказателства. Ние взимаме един факт от живота на човека и казваме, че той се обезверил. Да не говорим за вярата. Само гениалните хора имат вяра. Талантливите хора имат вярвания, а обикновените хора имат суеверия. Така аз деля хората. Според мене, вярата е закон, който определя степента на знанието. Колкото повече се усилва вярата, толкова повече се увеличава знанието. И обратно: щом се увеличава знанието, и вярата се усилва. Между вярата и знанието има известно съотношение. Ако вярата се усилва, а знанието не се увеличава, това не е истинска вяра. Това е вярване. Когато вярата се усилва, а човек, вместо да придобие знание, губи и това, което има, туй е суеверие.

И тъй, вярата, като вътрешен подтик на ума, води човека в областта на

знанието. Каква е тази област, той не знае, но има известна връзка между човешкия ум и Разумността. Аз наричам тази Разумност „Бог", не във физически смисъл, но в дълбок духовен смисъл. Само слабият се домогва до външната, физическата страна на Бога. Той казва, че има Бог. Силният, обаче, казва: Аз съм сам Бог. Друг Бог, освен мене, не съществува. Питам: Ако силният постъпва несправедливо към слабия, Бог ли е той? Никакъв Бог не е, той е глупав човек. Под „Бог" разбирам висшето, разумното начало в човека, което го отличава от другите същества. Съвременните хора се нуждаят от правилно разбиране на живота, както сега се развива, а не както преди хиляди години; нито, както се е развивал у млекопитаещите, птиците, рибите; нито както се е развивал у растенията. Може би, животът в тази далечна епоха, да е бил отличен и за животните, и за растенията, но ако и хората следват този път, той не им отговаря.

Мнозина се спират на въпроса, трябва ли да се яде. Яденето е чисто животинско действие. Онова, което задоволява човека, не е яденето. Че трябва да живееш, за да ядеш, това е човешка мисъл. Човек трябва да знае, защо е нужно да яде. В яденето има два момента: усещането, че си гладен, и усещането, че си задоволил глада си. Като е гладен, човек трябва да знае, какво е гладът. И като се нахрани, той усеща вътрешно доволство. Тогава той знае, какво е доволството.

Често се говори за богатството и сиромашията. Естествени процеси ли са те? Богатството и сиромашията съществуват и в природата. Гладен си, това е сиромашия; сит си, това е богатство. Гладът подразбира стремеж в човека да се нахрани, задоволи или да стане богат. – Колко време продължава това богатство?– Четири-пет часа. След това той отново започва да търси нещо, да задоволи глада си, да стане богат. – Дотегна ми сиромашията. – В това е красотата на живота. Ти си бодър, енергичен, докато си гладен. Щом се нахраниш, ти ставаш доволен, насищаш се и заспиваш. И животните, като се нахранят, обръщат главата си на една, на друга страна и заспиват. Като се събудят, усещат глад и пак започват да търсят храна. Само богатите и ситите хора могат на всяко време да спят. За да не се атрофира умът им, природата е създала глада, който ги заставя да работят. Гладът изправя един голям недостатък у хората – освобождава ги от мързела. Ако гладът не съществуваше, не зная, какъв щеше да бъде светът. Сега всички искат да бъдат богати. Това е невъзможно. Богатството е временно състояние за човека – да си почине. След това той трябва да работи. Значи, чрез сиромашията човек се изправя. Най-мощното, най-силното в света е сиромашията. Силни хора са онези, които могат да издържат сиромашията. Забележете, сиромасите са крайно издържливи. Те имат здрави мускули. Богатите са кашкави, те са деликатни и неиздържливи. Никъде не е казано, че богатите ще наследят Царството Божие. Напротив,

за сиромасите е казано това. Туй се отнася за онези сиромаси, които могат да станат богати, както и за онези богати, които могат да станат сиромаси. Ако, при сиромашията, не можеш да станеш богат, ти не си сиромах; и ако, като богат, не можеш да станеш сиромах, ти не си богат. Ако не можеш да сменяш състоянията си, ти не си истински сиромах, нито истински богат. Сиромахът се оплаква: Дотегна ми вече сиромашията! Истинските нещастия, които прекарваме, идат не от сиромашията, а от богатството. А всички наши прегрешения ние изправяме чрез сиромашията. Като дойде сиромашията при тебе, ти казваш: Едно време бях жесток, но не трябва да бъда такъв. Сега си станал по-мек, по-деликатен, по-внимателен. Работиш да изправиш живота си и да се примириш с бедните. Като богат, ти затваряш касата си, затваряш и сърцето си. Държиш се важно пред другите и искаш да покажеш, че не си като тях. По какво се различават двама братя, единият от които е богат, а другият – сиромах?

Богатството на човека е в неговата кръв. Ако кръвта му е венозна и в нея има млечна киселина, той не е богат. И мисълта му също не е силна. Необходимо е да имаш мощна мисъл. Ако мислиш, че като откачиш оттук-оттам, ще осигуриш живота си, ти се лъжеш. Бих желал да видя поне един човек, който е осигурил живота си. Досега не съм срещал такъв човек. Желанието на човека, да се осигури, е крива философия, която го води в крив път. Казвате: Да бъдем богати! – С какво? – С мощна мисъл. – Да бъдем богати! – С какво? – С добродетели. Да бъдем богати със сила, с добро, със знание. Като приемем знанието, да не го задържаме за себе си, защото природата не обича користолюбието. Природата изкоренява користолюбието, както постъпва с растенията. В това отношение, и човек е растение, което се движи. Той е двойно растение. То съдържа две страни – една животинска и една човешка. Ако разгледаме симпатичната нервна система, ще видим, че корените ѝ са в стомаха, дето има жлези, наречени стомашен мозък, чиито клоне отиват в главния мозък, и оттам изпращат енергиите си надолу. Различаваме два вида плодове: плодове на човешкото естество и плодове на животинското естество, на един минал живот, който се преповтаря. Плодовете на този живот са горчиви. Ако симпатичната нервна система не се управляваше от главния мозък, човек би изпаднал в животинско състояние, под закона на инстинкта за самозапазване. Питам: Спасиха ли живота си онези допотопни животни, които бяха толкова силни? Де са грамадните мамоти? От големите животни засега е останал само слонът, който пред тях е като едно теле. Един ден и той ще изчезне.

Смисълът на живота не е в натрупването, в настояването. Да надебелееш, да натрупаш мазнини, това не осмисля твоя живот. Съвременните хора считат здрав човек дебелия, пълния. Ако вратът, ръцете и краката му

надебеляват, казват за него, че е здрав. Като видят дебел човек, всички го облажават. Не, тъкмо тогава го дебнат опасности и изненади. Казват, че някой имал благоутробие, че кръстът му бил широк. Според мене, здрав човек е онзи, на когото кръстът може лесно да се обхване. Когато човек развие благоутробието си, природата е изпратила червени листове до него. Скоро ще дойде съдебният пристав да събира данъците. Това са болестите, които ще го сполетят. Който не разбира, какви опасности го очакват, казва: Дебеличък е вратът ми. Запитали вълка: Защо ти е дебел вратът? – Защото сам си върша работата. Всъщност, дебелият врат, именно, не върши работа. Какво е направил вълкът с дебелия си врат от хиляди години досега? Какво са направили досега българите с дебелите си вратове? Дебелият врат не мисли. Важна е силната, разумна мисъл, която не е в човека с дебелия врат. Като видите дългата муцуна на вълка и увисналата му опашка, веднага ще почувствувате тъгата, която той носи в себе си. Той си мисли: Много овце изядох, много грехове направих. Как ще ги изплатя? Вълкът се привързва повече от кучето, но ако се възпита. Всички хора имат лошо мнение за вълка. Той обича овцете, прави любовни срещи с тях, но понеже овчарят не го обича, веднага започва да го гони. Ако овчарят е добър, вълкът никога не напада стадото му. Някой овчар казва: От 30 години вече паса овце, но нито една овца не е пострадала от вълк. – Защо? – Защото води чист живот. Ако овчарят води нечист живот, вълкът всякога ще напада овцете му.

„Иде Исус." Под „Исус" аз разбирам възвишеното, благородното в човека, а не историческия Исус. Какво донесе историческият Исус на хората? Ще кажете, че не почитам Исуса. Аз пък питам свещениците и духовенството, които почитат Исуса Христа, как Го проповядват? Как Го представят те на хората? Имаше ли Христос корона на главата, като съвременните владици? Носеше ли мантия като тях? И учениците на Христа се обличаха скромно, като Него. А съвременните служители на църквата носят корона на главата си и жезъл в ръка. Аз не ги съдя, но изнасям фактите, както са в действителност. Каква връзка съществува между Христа и Неговите последователи? Днес как Го препоръчват те? Всъщност, патериците, короните ще дойдат след спасението на света. Когато любовта дойде в света, тогава духовенството може да си сл>жи и с десет патерици. Аз нямам нищо против тях, но казвам, че те ще бъдат необходими, когато хората се спасят. Защо е патерица на болния, когато лежи в леглото? Като стане от леглото, въпросът е друг. Тогава той ще се нуждае от патерица.

Като ме слушат да говоря така, казват, че се обявявам против народната църква. – Коя църква е народна? –Която може да спаси един народ. Свещениците, проповедниците, държавниците в България, които искат да спасят всички вярващи, защо са създали толкова затвори в България? Днес

в страната ни има дванадесет големи затвора. По волята Божия ли става това? – Това става по човешка воля. В Англия, в Америка има много затвори. По волята на Бога ли съществуват те? – Не, и те са по волята на хората. Казано е: „Бог не съизволява в смъртта на грешните." Той казва: „Аз създадох хората да живеят братски, разумно." Вие затваряте един човек, осъждате го на смърт – обесвате го или го убивате, а някога го осъждате на доживотен затвор. Ако това наказание е заслужено, то има смисъл; ако не е заслужено, как ще се оправдавате? Каква беше вината на хилядите хора, които Нерон осъди на смърт, по законите на Римската империя? И това си има своите дълбоки причини. Нерон постъпваше съобразно римските закони. Той казваше за християните, че те първи нарушавали законите.

Питам: По какво се отличават сегашните хора от тези на далечното минало? Сегашните хора играят роля на свободни. Те си мислят, че могат да правят, каквото си искат. Не е така. В природата съществува закон, който не оставя и най-малкия престъпник да не получи заслужено своето наказание. И съвременните държави са в постоянна борба помежду си, както Англия и Германия. Преди войната даже, между тези държави съществуваше вътрешна икономическа борба. Англичаните, като не разбираха вътрешния велик, мощен закон, казваха: По какъвто и да е начин, Германия трябва да се спре в индустриално и търговско отношение. Това значи, да се постави на пътя й бент. Правилно ли е това? Като поставиха този бент, англичаните, именно, станаха причина да се отвори войната през 1914 година. Наистина, Германия спря развитието си. Като се обяви война на Германия, положението на другите държави стана ли по-добро? В Америка повече от 6,000,000 хора бяха без работа. В Англия повече от 3,000,000 хора също останаха без работа. Навсякъде настана голяма криза. Тяхната дейност се пренесе в Русия. Значи, положението стана по-лошо. Дойдоха болшевиците, които се заеха да обработят повече земя, за да се изкара много жито. Това стана причина за голямата криза, която доказа, че борбата беше неразумна. Хората се разделиха на две. Капиталистите бяха на страната на богатите, а социалистите – на страната на бедните. И едните, и другите не разбират закона. Какво ще придобият народите ако печелят по този начин? Докато вървят в този път, никой няма да спечели. В природата не съществува никакъв излишък. Има ли нещо ненормално в съществуването на Съветска Русия? – Не, в съществуването й няма никаква анормалност, понеже тя се явява като естествено последствие на анормалния живот. Докато народите искаха да се спасят от болшевизма, те попаднаха на него. И сега, англичаните се мъчат да се освободят от влиянието на Русия и казват: Да турим по-свободно управление, но в това „свободно управление" изникнаха пак свободните.

Помнете: Каквато борба да се води между народите, ако няма разумност, нищо не може да се постигне. Между капитала и труда трябва да има разумност. Тази борба е подобна на борбата между гладния и сития. Ако сегашните богати станат бедни, а бедните станат богати, въпросът не е разрешен. Злото не е в това, че има богати и бедни, но в неразбирането на хората. Ако бедният се насити и забрави, че е бил беден, и ако богатият обеднее и всякога си спомня времето, когато бил богат, това не е разрешение на въпроса. Богатият трябва да носи сиромашията в себе си, а сиромахът трябва да носи богатството в себе си. Като срещнеш сиромах, да виждаш в него богатия; като срещнеш богат, да виждаш в него сиромаха. Това се иска от човека – да съдържа и богатия, и бедния в себе си. Същото се иска от учения и простия, от религиозния и светския. Във всеки човек да виждаш двете положения. Ако не преобразим коренно живота си, със сегашния морал, със сегашното верую и разбиране нищо не можем да създадем. Да мислите, че Бог е само в църквите, това е криво разбиране. Колко свещеници са готови днес да пожертвуват всичко за Господа? Колко владици са готови днес да се откажат от своята корона, от своята мантия, от жезъла си и да последват Христа? Ще кажат, че Христос е живял скромно, защото времето е било друго. – Не, за Христа и днес времето е същото. Щом си последовател на Христа, ще живееш като Него. Ако Христос дойде сега на земята, бомбе ли ще носи на главата си? От гледището на хигиената, бомбето не се препоръчва. И калпакът на българина не се препоръчва. – Защо? – Не е хигиеничен. Хигиената препоръчвала се носят такива шапки и дрехи, които да не прилепват напълно до тялото, да има празно място за обмяна на въздуха.

Като се връщате назад в живота, ще се натъкнете на тогавашната мода и ще я сравните със сегашната. Някога жената носеше широка рокля, долу с обръч, едва влизаше в стаята. Това показва, че в бъдеще жената ще управлява. После започна да носи корсет, да стяга корема си, което показва, че не трябва да развива благоутробието си. Колко трябва да бъде човек широк в кръста? Като се вземе широчината на врата и се умножи на две, получава се мярката на кръста. А като се вземе широчината на китката и се умножи на две, това е широчината на врата. Щом се нарушат тези мерки, човек е нарушил разумните закони на природата. От спазването на тези закони зависи здравето на човека. Ако ние, съвременните хора, спазваме разумните закони на природата, и тя ще ни слуша. Опитният химик изучава законите на природата и ги прилага правилно. Тогава и природата го слуша. Ако и религиозният не изпълнява законите на природата, колкото да се мели, нищо няма да постигне. Природата не му съдейства. Има религиозни хора, които и без реторти могат да произведат огън. – Как? – Ако са в съгласие с природата. Така постъпи

пророк Илия. Знание имаше той. Първо, Илия посъветва езичниците да направят този опит. Казваше им: Викайте към вашия Бог, да пусне огън от небето. Те викаха, но опитът не даде резултат. После Илия направи опита. Той вдигна ръцете си нагоре, произнесе няколко магически формули, и падна огън от небето, който запали дървата на неговия жертвеник. – Кой е истинският Бог? – Истински Бог е Онзи, Който може да запали огъня на любовта в човешките сърца, за да заживеят хората братски помежду си. Не е истински Бог Онзи, Който не отговаря на молитвите ви. Казвате: Грешни сме, но като умрем, Бог ще прости греховете ни. – Не, греховете ви трябва да се простят, още докато сте на земята. След смъртта греховете не се прощават. Тогава никакви молитви не могат да ви помогнат. Ако съвременните християни приложат учението на Христа, кризата, през която минават сега, ще се намали най-малко 75%.

Един цар имал само една дъщеря. Тя пожелала да отиде в света, да се запознае с хората. Баща й казал: Ти си млада, неопитна, ще се натъкнеш на големи страдания. – Хората са добри, ще ми помагат – казала царската дъщеря на баща си. – Не са толкова добри, както си ги представяш. Ще те пусна, с условие, да ти туря тази маска на лицето и да не я снемеш, докато не се върнеш при мене. Бащата турил на лицето й една грозна маска, с цел да прикрие красотата й и така да я предпази. Тръгнала царската дъщеря по света и, който я срещал, се подигравал на нейната грозота. Едни се гаврели с нея, други я съжалявали.

Питам: Какво представя грозната мома, грозната маска? – Болестта, сиромашията, невежеството са грозните маски. Ще кажеш, че имаш знания, знаеш да хвърляш бомби, да стреляш с картечница, с далнобойни оръдия. Какво знание е това, което отнема живота на хиляди хора? Какво знание е това, да накараш човека да греши, а после да го осъдиш на смърт или на доживотен затвор? По-добре да нямаше такова знание. Ако трябва да съдиш някого, откажи се от това – никого не осъждай. Един мой познат, мирови съдия, ми разправяше една своя опитност: Богат човек съди един беден за известна сума. Като разглеждам делото, виждам, че бедният е невинен. Богатият го оплел така, че той не може да се оправдае. Като слушам обвиненията на богатия, иде ми да си дам оставката, не ми се ще да се занимавам с такова дело. Тогава казвам на богатия: Слушай, не мисли, че си неуязвим. Аз виждам, че правото е на страната на бедния. Решавам едно от двете: или да си дам оставката, или да платя половината от сумата, която му искаш; другата половина ти ще му простиш. Ако ме послушаш, ти ще спечелиш, ще имаш моето почитание, ще те давам за пример. Какво ще спечелиш, ако вземеш пари от този беден човек, с жена и четири деца? Ако му простиш, и небето, и Господ ще те почитат. – Има ли Бог в света? – Има, разбира се. Ако ме послушаш, сам ще се убедиш в

това. Така проповядвал съдията, и проповедта му имала резултат.

Съвременните хора проповядват добре, но не живеят добре. Те казват, че ако не живеем добре, един ден ще ни заровят в земята, и от нас ще остане само едно съзнание. Тялото на Човека е съставено от милиони и милиарди души. Като умре той, тези души го изоставят: душите, които съставят ръцете, ще изчезнат; тези, които съставят краката, ще изчезнат; онези, които съставят стомаха, дробовете и мозъка, също ще изчезнат; душите, които съставят очите, и те ще изчезнат. Човек ще се намери в пълен мрак, с едно голо съзнание. Това е адът. Какво ще бъде положението на човека в този ад? Това е истина, която всеки ще опита. Някои ще я опитат след 10 години, други – след 20 години, трети – след 30, 40 и т. н. Обаче, всеки ще се убеди, че има друг свят. Заминаването на човека за другия свят е неумолим закон, който се отнася до всички положения и възрасти. Той е и законът на великата справедливост, която регулира отношенията между хората. Когато съзнанието на човека се пробуди, той се убеждава, че има друг свят, и започва да коригира действията си. Ако е постъпил зле, той казва: Не постъпих правилно. Ще изправя грешката си. Важно е човек да съзнае грешките си и да ги изправи: дали на земята ще ги изправи, или на небето, не е важно. Те трябва да се изправят. Като съзнае грешките си, ако е в другия свят, човек постепенно започва да се организира. Клетките му отново се събират около съзнанието му, и той отново дохожда на земята, като малко, немощно дете. – Защо плаче малкото дете? – С плача си то иска да каже на майка си: Мамо, като бях на онзи свят, видях грешките си; разбрах, че не съм живял добре. Дойдох пак на земята да изправя живота си. Искам да ме научиш да живея добре. Ще плача, докато изправя грешките си. Детето казва на майка си: Майко, искам да ме научиш да живея според законите на любовта. После казва на баща си: Татко, искам да ме научиш да живея според законите на мъдростта.

„Иде Исус." Религиозните очакват да дойде Христос от небето, придружен със свита от ангели. Това е механическо разбиране. Ангелите са същества на разумността. Те живеят между хората. А идването на Христа е вътрешен процес. Целият свят е в обсадно положение. Ангелите са обсадили цялото човечество и са му дали ултиматум: Ако не се подчинят на Бога, те ще започнат да ги обстрелват. Те се бунтуват, понеже хората не живеят според законите, които Бог е създал. Казвате: Нали сме свободни? – Де е вашата свобода? Може ли да се нарече свободен този, който краде и лъже? Само слабият човек краде и лъже. Той може да е министър, но щом краде и лъже, той е слаб човек. Той може да е проповедник, но ако работи за пари, също е слаб човек. Той проповядва за 140 долара месечно. Обаче, ако го повикат да проповядва в друга църква за 500 долара, веднага ще напусне първата църква, под предлог, че призванието му е такова, да отиде във

втората църква. После го канят в трета църква, с 2000 долара месечно възнаграждение, и той напуща втората църква, все под същия предлог, че призванието му налагало това. Аз познавам един виден проповедник, на когото плащат 10,000 долара, и той казва, че призванието му било, именно, да проповядва в тази църква. Ако при своето призвание, проповедникът може да придобие нещо, да запази своята чистота и да се повдигне, има смисъл да се мести от една църква в друга. Обаче, ако, вместо придобивка, човек губи чистотата, вътрешното си богатство, той не е изпълнил призванието си, както трябва. Иде красивият живот, когато човек ще впрегне парите на работа и ще придобие това, което душата му желае, Хиляди години са минали, и човек още не е впрегнал златото на работа, не е използувал разумните сили, които стоят зад него. Днес златото е вън от човека и става причина за хиляди престъпления, които се вършат в света. То трябва да се възприеме от човека, като органическо злато – истинското богатство. С това богатство човек може да върши чудеса. Значи, силата на златото трябва да се извади и да се внесе в живота, като разумна сила.

„Иде Исус." Той представя благородното, възвишеното, разумното в човека. Мнозина разбират това, което говоря, но на някои е неприятно. На богатия е неприятно да кажеш: Дай си парите. На професора е неприятно да му кажеш: Дай си катедрата. И на свещеника, и на владиката е неприятно да им кажеш: Дай си поста. Обаче, като дойде смъртта и каже на владиката да си даде поста, не го ли дава? – Дава го, разбира се.

Питам: Кой проповедник досега е възнесен на небето с огнена колесница, като свети Илия? Като умре някой човек, ще му държат речи, че направил това или онова добро. Умре учител, и на него ще четат хвалебни речи, че това добро направил, онова добро направил. Казвам: На умрели хора не дръжте надгробни речи. Да хвалиш един човек след смъртта му, че направил едно добро, че се пожертвувал за отечеството си, това е равносилно да хвалиш предпотопните животни. Ако Христос беше умрял, не би могъл да направи нещо, но понеже възкръсна и живее, Той направи много чудеса. Той каза: „Съборете този храм, който сте градили 45 години, и аз ще го съградя в три дни." Евреите казаха: „Ние ще поставим този самозванец пред римското право и закони и ще видим, какво може да направи Той в три дни!" Те Го разпнаха, но на третия ден Христос възкръсна. Тогава свещениците казаха: „Кажете на народа, че учениците на Христа дойдоха и откраднаха тялото Му". – Защо казваха така? Нали те вярваха в Бога? Защо изопачиха фактите? Как ще откраднат учениците тялото на Христа, когато толкова римски войници пазеха тялото Му? Казвам: Живият Христос, Който тогава възкръсна, е този Христос, Който и днес обикаля цяла Европа и се явява навсякъде. Хората и досега Го очакват да дойде.

Днес Христос се явява чрез всеки добър човек, който изпълнява волята Божия. Добрият човек е израз на разумната воля на Бога. Всеки от вас, който иска да изпълни волята Божия, както и волята на Христа, той е негов изразител. Всеки слънчев лъч е израз на слънцето. Следователно, от резултатите на тези лъчи се познава, че слънцето е живо. Мойсей, който разбирал този закон, за да не се заблуждават хората, казвал: „Не се кланяйте нито на слънцето, нито на луната, нито на звездите, защото те са външен израз на онова, което не виждате. Само на Едного в света може да се кланяте – на никого другиго! Кланяйте се само на Бога, Когото не виждате, Който няма никаква външна форма.- Само на Него трябва да се кланяте! На всички същества ние се радваме, а на Бога се кланяме. Тъй щото, вместо поклоните е внесен законът на любовта, мъдростта и истината. Когато хората се кланят едни на други, любовта си вдига своите крила. Когато хората се кланят едни на други, мъдростта си вдига своите крила и ги оставя с техните глупости. Аз оставям хората да се кланят едни на други, но казвам: Господ иска сърца, готови за любовта. – В какво се заключава поклонението? – Да вършиш волята Божия. – Що е поклонението? – Да носиш светлия ум на Бога, да носиш светлите Божии мисли. – Що е поклонението? – Да носиш великата истина в себе си.

„Иде Христос" Две хиляди години се изминаха, откак Христос е бил на земята, а хората все Го очакваха и казват, че ще дойде. Обаче, има проповедници и хора, които не са готови още за идването на Христа и казват: Христос няма да дойде. – Защо няма да дойде? – Защото хората още не са си отживели. – Няма какво да си отживяват. Ако волът иска да стане човек, той не може да постигне желанието си, докато има рога и копита. Следователно, съвременните хора трябва да съблекат старата си дреха. Всеки човек усеща, че има една черна светлина, която го мъчи. Той пита: Какво трябва да се прави, за да се освободим от тази светлина? – С насилие не може да се освободите. Някой убие човека само за хиляда лева и после съжалява. Ако не беше го убил, той щеше да му бъде полезен повече, отколкото хилядата лева. Не само това, но хората се настройват едни срещу други и казват за някого: Не вярвайте в този човек, той е еретик. Ако е така, питам: В кого да вярваме? Всеки си има по един Господ. И англичаните, и французите – всички си имат свой Бог. Де е Онзи Господ, Който сближава хората? Ако българите вярваха в истинския Бог, нямаше да очакват на договора на Уйлсона с 14-те точки. Ако и Германия вярваше в истинския Бог, нямаше да ѝ наложат контрибуция от 120 милиарда лева. Ако и англичаните вярваха в същия Бог, нямаше да налагат такава контрибуция. Срам е за съвременните народи, след като убиха толкова хора, да продават кръвта им! Това не е за осъждане, то е факт. Невидимият, Божественият свят не търпи това! Това, което става в света, е натрупване на

престъпления, поради което идат страшните последствия. Народите искат икономическо подобрение, но не създават условия за това. Сегашната култура изисква всички народи да работят за повдигане на цялото човечество. Ако е въпросът само за един народ, това е лесно. Ако силният иска да управлява, той трябва да бъде разумен, да бъде брат на любовта, мъдростта и истината. Ако слабият иска да слугува, той трябва да бъде слуга на любовта, мъдростта и истината. Това е новото разбиране. Казвате: Така е, но трябва да дойде Христос, Той да ни научи. – Щом дойде сиромашията, тя ще ви научи.

Преди 30 – 40 години, в едно варненско село, имало една млада, красива българка, на име Менекша. В същото село живял един българин чорбаджия, който ходил в Цариград да работи за освобождаване на българите от гръцко иго. Синът на този чорбаджия се влюбил в Менекша и се оженил за нея. Като се осигурила, Менекша не работела нищо, минавала за болна. По цели дни тя седяла около, огнището, наглеждана от двете си пъргави слугини. Каквото пожелавала, всичко й се доставяло: за ядене, за пиене, за обличане. Понеже минавала за болна, хранела се с най-чиста и добра храна. Така прекарала тя цели десет години, след което нещастията започнали да я преследват: умрял мъжът й, а след него и децата й. Тя останала съвсем сама, без никакви средства. Докато по-рано името й се носело като прозвище, като символ на мързел, сега тя станала образец на работоспособна и спретната жена. Тя започнала да тъче толкова фино, че всички познати я търсели, давали й да им тъче. Когато сиромашията тропне на вратата на човека, скритите дарби и способности в него започват да се проявяват.

Днес, когато икономическите мъчнотии и изпитания започнат да хлопат на вратата ви, и за вас, макар и Менекши, има възможност да се пробудят скритите таланти, да започнете да работите и да мислите разумно. От всички се иска права мисъл. Трябва да дадете път на разумното и възвишеното в себе си. Ние не сме за революцията. Тя нищо не допринася. Революцията е преходен процес. Според мене, действието на революцията е като това на рициновото масло. Щом вземеш рициново масло, болките изчезват, и стомахът се поправя. Това е временно. След малко, стомахът отново не работи. Смисълът на живота е в здравето, а не в болестта и страданията. Когато е здрав, човек работи и разрешава правилно въпросите. Смисълът на живота не е в това, колко хора се жертвуват за отечеството си, колко паметници на велики хора има, но в това, колко добри майки и бащи има, колко добри и разумни деца се раждат, колко мъдри управници има, колко справедливи съдии и адвокати има и т. н. Бъдещето на човечеството се гради върху разумността. Аз взимам разумността в широк смисъл на думата. Да се радваме на разумните хора,

които се раждат. Аз се радвам, когато ме посети една светла мисъл. Аз се радвам, когато изпитвам едно благородно чувство и съм готов да направя едно добро. Не говоря за еднократното добро, но винаги да съм готов да правя добро.

Сега аз ви проповядвам, но не за себе си. Ако имах пред вид своето удоволствие, не бих проповядвал. Както проповядвам сега, може да дойде някой детектив, да изопачи думите ми, и после ще ме викат в „Обществената безопасност" да ме морализират, как трябва да говоря. Какво да се говори? Да не се ли говори истината? Самата „Обществена безопасност" нали е поставена върху закона на истината? Каква е тази „Обществена безопасност", в която няма любов, мъдрост и истина? Какво учреждение е това? Ако е учреждение, то трябва да бъде на мястото си. На всички казвам: Изправете живота си! Правил си грехове, но повече не греши, не постъпвай по човешки. – Да отидем на църква! – В коя църква? – В светата църква, в която живеем. – Икони ли ще целувате там? – Аз съм за живите икони. Срещнеш един твой брат, страдалец, прегърни го и го целуни. Срещнеш една твоя сестра, страдалец, и нея прегърни, измий и очисти. Това са истинските икони. Казвате: Ако няма нужда от икони, де ще приложим изкуството си? – Ние не се интересуваме от изкуство, което развращава хората. Ние се интересуваме от това изкуство, което внася нещо велико между хората. Ако бащата отхранва сина си и го възпитава добре, той рисува една прекрасна картина. Какво по-хубаво от това? Жива картина е неговият син. Така и аз мога да рисувам, но не искам да засрамя художниците. Някой нарисувал една картина и мисли, че направил много нещо. Друг написал една поезия само за развлечение на хората. – Това не е никакво изкуство, никаква поезия. Ще напишеш: О, моя миличка, моя любезна! Твоята поезия трябва да бъде такава, че като я прочете един паднал, или един страдалец, да се развесели, да забрави мъките си. Това значи поет! Като се повдигне, кажи му: Ела с мене, да работим за истинската поезия. С това не искам да кажа, че, което имаме, е лошо. Има нещо хубаво и в него, но то е така преплетено със старото и отживяло времето си, че трябва да дойде огън, който да го изгори и да се отдели от него чистото злато. То е същественото в живота. Също така и знанието трябва да мине през пещта, да остане същественото от него. Аз наричам истинско знание онова, което прилича на хлебния квас. Като го омесиш с чистото, бяло брашно, да получиш хубав, топъл хляб. – Как ще стане това? – Не питай, сам ще го провериш. Като ти туря в торбата едно малко парче от този хляб, тръгни на път. Щом минеш половин километър, ще намериш един голям, топъл самун. Питай съществата от невидимия свят, как правят самуните. Ако вярваш на думите ми, непременно ще имаш един топъл самун в торбата си. Ако не вярваш, нищо няма да влезе в нея. Ще кажете, че това е суеверие. – Възможно е. Кой от вас не вярва в

суеверия? Покажете ми един истински вярващ.

Покажете ми един гениален човек. В гениалния знанието и вярата постоянно се увеличават. За гениалния няма нищо невъзможно. Достатъчно е да махне с ръката си, за да прогони сиромашията от себе си. Като махне с ръката си, и невежеството бяга далеч от него. Като махне с ръката си, богатството иде при него, знанието иде при него. С едно махане на ръката си, той лесно си пробива път. Той сам чертае новите пътища. Ако злото дойде при него, той махне с ръката си, и то си отива. Махне с ръката си, и доброто иде при него. Гениалният лесно разрешава и най-трудните въпроси. Това значи да бъдеш гениален. Сега хората искат да докажат, че гениалният е малко налудничав. Не е така. Гениалният е човек, когото всякога може да следвате. Той може да направи всичко, каквото пожелае. Няма нещо, което той не може да направи, това разбирам в ограничен смисъл на думата.

„Иде Исус." Аз взимам думата „Исус" в смисъл на гениален човек, който е дошъл да спаси хората, да им покаже пътя на истинското знание. Всички гениални хора работят целокупно върху цялото човечество, да го освободят от робството. За тази цел е нужна нова философия, нова наука. Другояче трябва да говорят учените. Другояче трябва да проповядват свещениците. Старото вече се свърши! Не да го хвърлим, но на старото да присадим новото. Да изхвърлим нечистия въздух от къщите си! Чист въздух е нужен. Нова светлина, прясна вода, свеж въздух, нови дрехи. Новото ни радва.

Когато се говори за новото, вие питате: Нима старото не разрешава въпросите? Истината не може да бъде стара. Тя всякога е нова. Любовта всякога е нова. Мъдростта всякога е нова. Това, което носи живот, е младото, младенческото. Старото, със своите преходни, отживели форми, е лишено от живот. Време е да се освободите от старите си навици, от своите стари мисли. Ще кажете, че тази работа е трудна. – За гениалните хора няма нищо трудно. Ако дадете на гениалния един голям товар, той ще го раздели на няколко части и така ще ги пренесе. Той си има машини, няма да впряга воловете, но ще работи с трактори и скоро ще свърши работата си. Той впряга на работа параходите, железниците, аеропланите. Един ден ще се качи на крилете на въздуха и на светлината и с тях ще пропътува цялото пространство. Тогава той ще бъде свободен.

„Иде Исус." Иде нов порядък в света. Тогава всички коли ще изчезнат. Тогава градовете няма да бъдат като сегашните. След няколко хиляди години ще дойдете пак на земята и това, което ви казвам, ще го проверите. Къщите ви ще бъдат построени на няколко километра една от друга.

Хората ще си ходят на гости с аероплани. Например, една жена иска да си донесе вода от Рилските езера. Ще се качи на аероплан и пак ще се върне с аероплан. За 5 – 10 минути тя ще отиде и ще се върне. Тогава няма да има нужда от сегашните съобщения. Тогава тревата и животните ще си починат от хората. Хората ще се срещат в пространството и оттам ще се поздравяват.

Аз не се спирам вече върху талантливите хора. Искам всички да бъдете гениални. Гениалността е качество на бъдещите хора, които ще дойдат да работят в света. Гениални трябва да бъдат хората! Не само да знаят, но каквото пожелаят, да го направят. Това значи да бъдеш служител на великата истина, служител на живота, или служител на Бога. Аз не схващам Бога, както вие Го разбирате. Под думата „Бог" разбирам живата любов, живата мъдрост, живата истина, които освобождават хората.

„Иде Исус." Това е новото, което трябва да приемем и да проповядваме.

6. Беседа от Учителя, държана на
5 октомври, 1930 г. София. – Изгрев.

1930_10_08 Вътрешни прояви
лекция пред общия окултен клас

ВЪТРЕШНИ ПРОЯВИ

Размишление

(Чете се темата: „Ползата от скърбите и страданията".)

Тема за следващия път: „При какви условия се явяват скърбите и страданията?"

Като пишете темите си, всеки ще пише това, което сам е опитал и преживял, а не това, което другите са казали. Щом се вглеждате в своите опитности, вие изучавате живота си не обективно, а субективно. Мъчно е да се каже какво представлява животът обективно. Можете ли да си представите живота в картини? Казвате за някого, че е жизнерадостен, че е пълен с живот. Какво разбирате под думите „жизнерадостен, пълен с живот"? Ако някой човек се смее и се радва на живота, това още не е самият живот. Смехът, радостта са вътрешни прояви на живота, но не са самият живот. И мисълта е проява на живота, но животът не е мисъл. И добротата е проява на живота, но не е живот.

Тъй щото, каквито качества да изреждате в човека, те още не представят самия човек. Мъчно можете да си обясните защо известен човек ви се харесва, а друг – не. Срещате един човек и веднага казвате, че ви е приятен. Защо ви е приятен, и вие не знаете. Срещате друг и казвате, че ви е неприятен. Защо ви е неприятен, не знаете. Кое е специфичното, което в един човек ви харесва, а в друг не ви харесва? Казвате, че даден човек е добър, а друг – лош. Коя е причината първият да бъде добър, а вторият – лош? При това забелязали сте, че и най-добрият човек при известни условия не постъпва добре. И обратно: и най-лошият човек понякога постъпва добре. Вълкът, който минава за жесток спрямо овцете, към малките си е нежен и добър. Защото лошите прояви на човека не представят самия човек. Нито лошото, нито доброто дават представа за човека. По същина човек е нещо особено, вън от неговите прояви. Започнете ли да мислите какво всъщност е човекът, вие ще заспите. Също така не може да се мисли за реалността. Хората искат да си обяснят реалността със своите обикновени мерки и разбирания. Това е невъзможно. Това, което някой човек чувства, преживява и мисли, е специфично негово състояние, то не е меродавно за всички. Това, което е дадено на едного, не се отнася до всички.

Някой мисли, че като напише едно стихотворение или една книга, целият

свят ще се интересува от неговата работа. Друг мисли, че като се обезсърчи той, всички хора са обезсърчени. Да се мисли така, това е заблуждение. Това, което един човек преживява, се отнася само до него. Без да подозират, съвременните хора се намират под влиянието на несъзнателен хипноз. Те гледат повече с окото на отрицателния човек. За пример, някой човек страда от болка в крака и казва: „Няма да оздравее моят крак“. – Откъде знаеш това? Кой професор ти каза? – „Никой не ми е казал, но аз чувствам положението си.“ – Това чувстване, именно, е дошло в тебе по отрицателен път, по пътя на несъзнателната хипноза. Друг някой казва, че чувства наближаващата смърт. И това е специфично чувстване. Да умре човек, това още не значи да свърши с живота си. Може някое негово състояние да умре, може някое желание да умре. Когато чувства нещо, човек трябва да знае дали това, което чувства, е в съгласие с чувстванията на разумните същества, които са нагласени в същата гама с него. Разумният човек съпоставя нещата.

Съвременният човек е потопен в светлината на живота, вследствие на което много неща избягват от неговия поглед, не ги вижда. Защо? Защото бързо се движи. Когато се движи бързо, човек не вижда дребните неща около себе си. Ако пък се движи с бързината на светлината, той няма да вижда и едрите предмети. Високите планини, даже и земята, ще минат и заминат пред него, без да ги забележи. Той ще вижда само най-големите предмети. Колкото по-голяма е бързината, с която човек се движи, толкова по-малко вижда предметите. За неговия поглед са достъпни само най-едрите и големи предмети. Колкото по-бавно се движи, по-малките и дребни предмети стават достъпни за неговия поглед. Ако си шофьор на някой земен автомобил, ще се движиш с умерена бързина, да виждаш и най-дребните предмети, за да не предизвикаш някаква катастрофа. Ако си шофьор на някой автомобил от света на светлината, ще се движиш с шеметна бързина. Докато е облечен в плът, човек си налага известни ограничения. При сегашните условия на живота човек не може да се движи с тялото си с голяма бързина. Обаче с мисълта си той може да се движи бързо. Значи с тялото си човек се движи с бързината на биволска кола, с чувствата си – с бързината на автомобил, а с мисълта си – с бързината на светлината. Това е само за сравнение.

Съвременните хора се стремят към добър, хармоничен живот, към красиви отношения помежду си. За това се изисква велика наука. За да се създадат хармонични отношения между двама души, преди всичко те трябва да се освободят от всички ония вещества в себе си, които причиняват дисхармония и противоречия в самия човек. Тази материя, тези вещества наричаме черни, тъмни вещества. Докато не се е освободил от тази материя, човек не може да очаква никаква хармония в себе си. Щом той не

е в хармония със себе си, по никой начин не може да бъде в хармония и с окръжаващите. Тази е причината, поради която едва се срещнат двама души и след половин час се скарват. Защо се скарват? Черната материя действа между тях. Обаче, за да се прояви тази материя, непременно трябва да има някаква външна причина. Докато не се яви някакъв външен повод, двамата души могат да се разговарят приятелски. Щом се яви външният повод, те се скарват. Външен повод може да бъде богатството, някаква служба и т.н. За пример, те виждат на пътя си гърне със злато. И двамата се спущат към гърнето, като месоядни животни към своята жертва, и се скарват. Защо? Черната материя в тях се проявява. И единият, и другият искат да притежават гърнето. Всеки мисли само за себе си. При такива чувства не може да съществува някаква хармония.

Като ученици, вие трябва да се изучавате, да наблюдавате промените, които стават на лицето ви. За тази цел добре е да имате по едно малко огледалце, да се оглеждате. Когато човек е добре разположен, лицето му е светло, линиите му са спокойни. Дойде ли някакво неразположение, чертите на лицето му се изопват, цветът потъмнява. Като се погледне в огледалото, и той сам не се харесва. Изобщо всяко вътрешно състояние на човека се отразява върху лицето му. Доброто и лошото разположение се отразяват не само върху лицето, но и на целия организъм. Когато е добре разположен, човек пее добре. Изгуби ли разположението си, той не може да пее. Това се отразява върху ръката на човека, поради което когато е разположен, той пише по един начин; когато е неразположен, пише по друг начин. Графологът познава по почерка на човека дали последният е бил разположен или неразположен, когато е писал. Като изучавате графологията, по почерка ще познаете не само характера на даден човек, но и нацията, към която той принадлежи. За пример, когато пише буквата „Д“, българинът започва тънко, постепенно надебелява и свършва пак тънко. Това показва неговия характер. Той започва работите си добре, с мекота, после става малко груб и на края пак омеква. Защо постъпва така, за това има ред причини.

Сега ние няма да се спираме върху причините за проявите на хората, но ще спрем вниманието си върху промените в състоянията на човека. Като наблюдавате движенията на човека при всички изпитания, на които той се натъква, вие можете да кажете има ли самообладание той, или няма. Да се самообладава човек, това не значи да има само външно самообладание. Истинското самообладание подразбира едновременно и външно, и вътрешно владеене на силите в организма. Представете си, че поставите ръката си между две жици, в които тече силен електрически ток. За да не ви засегне тока, вие трябва да държите ръката си абсолютно спокойна, без никакво движение. Най-малкото помръдване и докосване на ръката до

жиците ще ви причини силна болка. Ако запазите това положение на ръката в абсолютен покой, вие сте придобили външно самообладание. Ако мръднете ръката си и усетите силата на тока, без да трепне един мускул на лицето ви, вие имате и вътрешно самообладание. Такъв човек проявява самообладание и в живота си, в изпитанията и страданията, които му се дават. Ако се постави между иглите на омразата, той пак ще запази самообладание. Омразата е гъста, черна материя, която се отразява вредно върху човека. Тя го души, ограничава и измъчва. Който е придобил самообладание, той може да трансформира тази енергия, да я разреди, да я направи безвредна за организма си. Не може ли да я трансформира, човек се отдава на нейното вредно действие. Същото можем да кажем и за големите радости и скърби, през които минава човек. Те представят гъста материя, която предизвиква голямо налягане върху човека. За да не изгуби съзнанието си, той трябва да знае как да се справя с тях. Щом изгуби съзнанието си, човек се лишава от опорната точка в живота си по отношение на самата реалност.

И тъй, като ученици, вие трябва да изучавате всички състояния, през които минавате. Не ги ли изучавате, вие ще обезсмислите живота си. И тогава това, което днес ви радва, на другия ден ще изгуби цената си. Ако радостта ви е била Божествена, тя никога няма да изгуби цената си. Ако не е била Божествена, сама по себе си тя пада. За такава радост вие не трябва да скърбите. Физическият живот е проекция на Божествения. Следователно, ако не върви паралелно с Божественото, човек ще изгуби смисъла на своя живот и ще се отчае. Божественото начало никога не може да измени своя естествен ход на движение. Ако човек мисли, че Божественото може да спре движението си заради него, той е на крив път. Ако пък мисли, че може да измени естествения ред на нещата, той пак се заблуждава. Каквото прави и мисли, човек трябва да го поставя с оглед на разумните същества. Ако между неговите действия и действията на разумните същества има известно съотношение, той е на прав път. Ако си студент по химия или физика и влезеш в лабораторията на своя професор, когато прави опити, ти няма да го питаш защо постъпва така или иначе, но зорко ще следиш неговите движения, ще внимаваш в това, което прави, и ще гледаш къде можеш да му бъдеш полезен. През време на опита ти можеш да съгласуваш действията си с неговите без никакъв разговор. Щом свърши опита си, професорът може да ти даде подробни обяснения защо е постъпил по един или друг начин, какво е получил, каква реакция е станала и т.н.

Една от причините за неуспеха на съвременните хора се дължи на това, че те искат да разберат всички тайни на природата и се бъркат в работи, които нямат отношение към тях. Ще каже някой, че всичко разбира. Не,

той разбира нещата отчасти. За пример, той знае, че светлината се движи с бързина 300,000 километра в секунда, но сам проверил ли е това? Ще каже, че учените са го доказали. Вярно е, че учените са го доказали, но той сам проучил ли е методите, с които науката е дошла до тия данни? Това не значи, че ние отричаме постиженията, до които науката е дошла, но искаме да кажем, че когато някой мисли, че всичко знае и разбира, той трябва да признае, че неговите знания са относителни, а не абсолютни. И науката още не е дошла до своята абсолютност. Тя всеки ден прибавя по нещо към онова, което е придобила, и постепенно отива към абсолютната истина.

Това са разсъждения, които в дадения момент нямат нищо общо към нашата задача. С каква бързина се движи светлината, това не е важно за нас. За нас е важно, че всеки светлинен лъч се разпространява в пространството, както куршумът на пушката се отправя към мястото, където човек го направлява. Както зад куршума стои разумна сила, която го направлява, така и зад всеки светлинен лъч се крие висше, разумно съзнание. Човек не мисли за съществуването на това висше съзнание, както не мисли и за отношенията, които съществуват между видимия и невидимия свят. Когато пише, човек не си дава отчет, защо туря една чертичка горе, а друга – долу, защо някъде пише тънко, а някъде – надебелява. Обаче когато графологът разглежда този почерк, той прави ред заключения за характера на човека. Някои от заключенията му са относително верни, други – по-близки до истината, но и в двата случая има нещо вярно. Каквото и да каже графологът, както френологът и физиогномистът, всякога ще задържат нещо за себе си. Те оставят нещо недоизказано. Когато работите на човека вървят добре, когато му е широко на душата, той пише едро, нашироко се простира; когато работите му не вървят добре, когато му е тясно на душата, той пише с дребни букви и натиска. Щедрият пише нашироко, а скъперникът – сгъстено. Той прави икономия на хартия. С други думи казано: Който е расъл при неблагоприятни условия, той пише стегнато, сгъстено; кой е расъл при благоприятни условия, той се разширява.

Когато си служим с аналогии, не забравяйте, че те са валидни само при известни случаи. За пример, отивате при един знаменит професор, голям аристократ, и носите една интересна книга, която му е необходима. Колкото горд и мълчалив да е, когато види книгата в ръката ви, той веднага става любезен към вас, разговаря се, запитва ви по различни въпроси. Щом вземе книгата в ръката си, той бързо се отдалечава в кабинета си и забравя за вашето присъствие. Значи неговата любезност към вас е била само за случая. И момъкът или момата се интересуват един от друг, докато вземат това, което единият или другият носи в ръката си. Ако момата носи в

ръката си интересна книга за четене, момъкът е любезен и внимателен към нея, докато вземе книгата. Щом вземе книгата в ръката си, той веднага отива в своя кабинет и започва да чете. Момата стои отвън, огорчена и обидена, че момъкът не е внимателен към нея. Момата трябва да знае, че тя не е обектът, от който момъкът се интересува. Главният обект за него е книгата. Щом вземе книгата, момата няма работа при него. Ако започне да се оплаква от момъка, че не я обича, момата не разбира нещата. Нейната мисия се е състояла в предаване на книгата. Щом предаде книгата на момъка, тя трябва да се отдалечи от него и да бъде доволна, че е свършила мисията си. В дадения случай момъкът е професорът, а момата – студентът. Студентът занася книгата на професора си и се отдалечава. Той е свършил своята мисия. Професорът взима книгата и през всичкото време мисли за образа на студента, т.е. на момата, която му я донесла. Той мисли за нея, изучава я, вади си бележки, прави си свои заключения.

Този пример се отнася към всеки човек. Вникнете в неговата красива страна. Човек се цени дотолкова, доколкото има възможност да внася всеки ден по нещо ново в съзнанието си. Новото, това е книгата, която той носи в ръката си; всеки може да я вземе от него и да чете от нея. Който може всеки ден да внася по нещо ново в съзнанието си, той е истински човек. Той е доволен от себе си и се радва на своите придобивки. Щом е доволен от себе си, и другите ще бъдат доволни от него. Този човек уважава себе си, но и другите го уважават. За такъв човек се казва, че в него се е пробудило висшето съзнание, висшето Аз. Той е установил правилни отношения между висшето и низшето си съзнание. Когато намисли да прави нещо, той не бърза: първо се спира в низшето си съзнание, после се качва във висшето и оттам започва да се разговаря с двете съзнания. Като дойде до известно споразумение, той вече пристъпва към реализиране на това, което е намислил. Ако го наблюдавате, в първо време виждате извество вълнение по лицето му, от очите му излиза особена светлина, и той ту отваря, ту затваря очите си. Щом реши въпроса, лицето му става тихо, спокойно, с една приятна усмивка. Ако през времето, докато е решавал въпроса, е направил някаква погрешка, той веднага я изправя. Ще кажете: „Може ли такъв човек да прави погрешки?“ Ако някой учен работи с числата от 1 до 10, до 100 или до 1000, изключена е възможността да прави погрешки. Обаче започне ли да работи от едно до милиони, билиони, той все ще направи някакви погрешки. Ако някой сложи на гърба ви един товар от 1 до 10 килограма, вие можете да го носите. Обаче ако товарът стигне 1000 килограма, невъзможно е вече да го носите на гърба си. Намерите ли се под тежестта на този товар, вие непременно ще направите погрешки. Като видите товара, вие ще започнете да роптаете, да се сърдите, да обвинявате съдбата си и т.н.

Както физическите тела предизвикват налягане и тежест върху човека, така и мислите произвеждат известна тежест върху съзнанието на човека. В този смисъл, по тегло, мислите биват леки и тежки. Някои мисли са много тежки, даже непоносими за човека. Ето защо, човек трябва да се кали, да започне първо с леките мисли и постепенно да отива към тежките. Започне ли изведнъж с тежките мисли, той не може да понесе тежестта им, вследствие на което ще се обезличи. Една от тежките мисли е мисълта за съществуването на Бога. Преди да са разрешили някои леки въпроси, мнозина се заемат с разрешаване на мисълта, съществува ли Бог, или не. Тази мисъл не е достъпна даже за възвишените и разумни същества, за ангелите, а още повече за обикновените хора. Който се е опитал да разреши този въпрос, той се е обезличил, както се обезличава онзи, който се намира под тежестта на товара от 1000 килограма. Ако остане жив от тази тежест на гърба си, дълго време след това трябва да се лекува, докато дойде в първото си положение.

Като ученици, вие трябва да се занимавате с разрешаване на въпроси, които са близки до вас, а не са отвлечени и недостъпни за вашия ум. Ако си певец и влизаш в един хор, ти не трябва да се интересуваш от това, дали ще ти определят първо място между певците. Първият въпрос, който може да те интересува, е да определят гласа ти. След това е важно да знаеш определено, ако си сопран, какъв сопран, именно: лиричен, колоратурен или драматически и т.н. Най-после, след като пееш известно време между певците, ще определят обикновен певец ли ще останеш, или си се отличил с нещо особено. Във всяка партия от гласове има най-малко по десетина души. За да излезеш прав между десетте, ти трябва да имаш особени качества. Влезе ли в разумната природа, човек трябва да има още повече качества. Там съществува голямо разнообразие. Следователно мъчно е да се определи мястото на човека в природата. Много сопрани има в природата, но всички не могат да задоволят изискванията на изтънченото ухо. Има певци, които като чуеш веднъж, втори път нямаш желание да ги слушаш. И обратно се случва: като слушаш някакъв певец, и втори път пожелаваш да го чуеш.

Животът, в своите естествени прояви, не е нищо друго, освен песен. Да живееш добре, това значи да пееш добре. Да мислиш, да чувстваш и да действаш правилно, това значи да пееш красиви песни. От френологическо гледище учените казват, че в главата на човека съществуват около 100 центъра; обаче досега са известни само 40. Всеки добре развит център представя една красива песен. Ако всички центрове в човека са добре развити и се проявяват навреме, животът на човека е добър. Няма ли хармония между тия центрове, и животът на човека не е хармоничен. Изобщо, животът на човека се обуславя от дарбите и

способностите, които са проявени в него. Видите ли, че някой човек живее добре, ще знаете, че той е организирал своите дарби и способности и ги проявява правилно. Дарбите и способностите му представят добре организирано общество. Този човек представя център, около който всички хора се групират. Те са доволни от него, обичат го и всякога са готови да му услужват. Ако дарбите и способностите на човека не са организирани, и животът му не е организиран. Всичко в него е разсеяно, безсистемно, и той се чуди защо хората не го разбират. Задачата на човека е първо той сам да се разбере. Ако той се разбере, и другите ще го разберат; ако той разбере себе си, ще разбира и другите. Без да разбират себе си, съвременните хора казват, че са разбрали близките си. Това е невъзможно. Познай себе си първо, за да познаеш ближния си. При един свещеник дошъл един апаш, да се изповяда. Докато свещеникът се разговарял с апаша, последният бръкнал в джоба му и извадил кесията. Свещеникът забелязъл това, но продължавал да се разговоря с апаша, като че нищо не е станало. Той му казал: „Синко, както живееш, ти не можеш да се спасиш“. Апашът му отговорил: „Отче, спасението, за което ми говориш, не е в мой интерес“. Свещеникът и апашът се разговаряли приятелски, след което се разделили. Това е един от редките примери. Да дойде в дома ти апаш, да извади кесията ти от джоба, ти да видиш това и да се разговаряш, като че нищо не е станало. И след това да пуснеш апаша на свобода. Този пример е интересен, именно, като един от редките примери в живота.

Мнозина очакват спасението си при някакъв особен случай. Те се надяват сам Господ да слезе на земята, да ги спаси. И това е възможно, но трябва да чакат или 365 милиони години или 100 милиона години или 1500 години. Бог слиза на земята през едно от тия три числа. Тъй щото, който иска по такъв начин да се спаси, трябва да чака много време. Бог не слиза често на земята. Най-малкият срок за слизането Му на земята е около 1500 години. Ако искате, чакайте още 1500 години, за да се спасите. С други думи казано: Спасението на човека зависи от неговото съзнание. Ако съзнанието му е пробудено, спасението само по себе си ще дойде. Как ще познаете идването на Господа? Слизането на Господа на земята произвежда два обратни процеса: големи страдания и големи радости. За да приемете един велик гост в дома си, първата ви работа е да пречистите къщата си външно и вътрешно: да я закърпите, да я измажете, да я измиете, да я наредите добре. За това са необходими средства, труд, усилия, страдания и мъчения. Щом поставите всичко в ред и порядък, вие сте доволни, радостни и весели, очаквате великия гост. Дойде ли великият гост в дома ви, вие влизате вече в радостта на живота. От това посещение зависи вашето бъдеще. Ако великият гост остане доволен от вас, радостта ви ще бъде голяма. Вие се намирате в положението на мома, която се е приготвила да посрещне княжеския син. Щом влезе в дома ѝ и я хареса, тя

се изпълва с радост, защото всичкият ѝ труд, всичките ѝ усилия се оправдават.

Сега ние не говорим само за външните прояви на живота, но и за вътрешните. Който не разбира живота отвътре, той не може да го разбере и отвън. Човек разбира външния живот дотолкова, доколкото го е разбрал вътрешно. И обратното е вярно: ако човек разбира живота външно, ще го разбере и отвътре. Видите ли, че лампата дава ясна, чиста светлина, без никакъв дим и пушек, вие веднага разбирате, че горенето е пълно. Най-слабото мъждеене на лампата показва, че има нещо, което още не е напълно изгоряло. Приятно е да гледате свещ или лампа, в която става пълно горене.

Често слушате религиозни хора да се отказват от молитвата. Защо се отказват? Защото не получавали отговор на молитвите си. Много естествено. Кога учителят пише шесторка на ученика? Учителят пише шесторка на ученика само след като го изпита няколко пъти. Като се убеди, че ученикът учи уроците си редовно и добре, учителят се решава вече да му пише шест. Може ли ученикът да очаква шесторки, ако учи нередовно, повърхностно и само за бележка? Има ученици, които не се интересуват от знанието, но от бележките. Те казват: „И тройка да е, само да мина в по-горен клас“. Когато учи, ученикът трябва да има предвид придобиване на знание, а не високи бележки. Следователно, ако и религиозният се моли само по форма, без да влага нещо в молитвата, мисли ли, че на такава молитва може да се отговори?

Когато изучава живота, човек трябва да свързва настоящето с миналото и с бъдещето. Това значи истинско, положително знание. За да се домогне до това знание, човек трябва да познава ключовете, с които си служи, да знае кой ключ в коя ключалка влиза. Ако намери съответния ключ, а не може да го завърти и да си отключи, той трябва да си послужи с някакво масло. Ще вземе малко дървено масло, ще намаже ключа и след това ще го пъхне в ключалката. Следователно, натъкнете ли се на някаква мъчнотия в живота си, вземате малко масло и я намажете. Мъчнотиите на хората се дължат на факта, че не знаят каква мисъл и какво чувство да приложат за всеки даден случай. След всичко това хората ще говорят за Любов към Бога. За да обича Бога, преди всичко човек трябва да е почувствал Неговата Любов. Не можеш да обичаш човека, ако той не те обича. Да приемеш Любовта на Бога направо е едно нещо, а да я приемеш, след като е минала през съзнанието на много същества, това е друго нещо. Да те обикне някой по свое разположение е едно нещо, а да те обикне за това, че хората те хвалят, е друго нещо. В първия случай любовта е постоянна, а във втория – изменчива. Ако хората изменят мнението си за тебе, и той ще измени

чувствата си. Това не е Любов. Ако любовта на някого е минала през 4–5 съзнания, тя скоро ще изчезне. Който знае през какви съзнания е минала любовта на някой човек, той може чрез точни изчисления да определи след колко време тази любов ще се изпари. Силата и трайността на любовта се определят от степента на развитието, до което са достигнали дадени съзнания. Любовта, която човек е получил не направо от Бога, а чрез съзнанията на други същества, не е негова собствена. Той е слуга на любовта на тия съзнания, вследствие на което всякога може да ѝ изневери. Един момък се влюбва в някоя мома и тя, без да подозира, че той е слуга на други същества, го обиква. Не се минава много време, момъкът изневерява на момата и тя започва да страда.

Преди години, в един град на България, един гимназиален учител се влюбил в една учителка, но не се решавал сам да ѝ каже това. Той си послужил с един от своите ученици от най-горния клас, да уреди работата му. Той го изпратил при учителката да ѝ каже, че еди-кой си учител я обича. Ученикът ходил няколко пъти в дома на учителката, но тя все мълчала, не давала никакъв отговор. Той все продължавал да я посещава, да чуе нещо от нея, докато един ден тя му казала: „Защо не кажеш нещо за себе си?“ С това тя искала да му каже, че го обича и е готова да се ожени за него. Наистина, не се минало много време, те се оженили. Смешен е този пример, но почти всички хора изпадат в подобни положения. Някой отива да свърши някаква работа на своя ближен, а всъщност своята работа нарежда.

Днес всички хора искат да бъдат обичани, но обичта е резултат на нещо. Всеки резултат, всеки плод съответства на една вътрешна реалност. Ако тази реалност не съществува, и плодът не може да издържи. Попаднете ли на един плод, вие се свързвате с всички плодове от същия вид. За пример, ако ядете круша, вие се свързвате с всички круши от същия вид. И ако ядете крушата правилно, с благодарност, всички круши са доволни от вас. Следователно, ако обичате някой човек, или ако той ви обича, без да оцените тази обич, вие огорчавате всички души, които са свързани с него. Ако цветята и плодовете страдат, когато човек не ги оценява, колко повече страдат хората, когато не могат да оценят любовта им. Ако някой би могъл да опише скръбта на цветята и плодовете, би написал хубави разкази, които щяха да надминат разказите на велики писатели. Всеки плод прилича на хубава, съдържателна книга, върху която са работили стотина професори. Ако професорите видят, че ти захвърлиш книгата и се отнесеш небрежно към нея, и те ще ти обърнат гръб. Не е позволено на човека да се отнася с пренебрежение към плодовете. Плодът е фабрика, в която са работили множество съзнания. Следователно, ако не знаете как да се отнесете с плода, вие влизате в разрез с всички тия съзнания. Няма да се

мине много време, вие ще изпитате последствията на вашето невнимателно отнасяне към плода. Като знаете това, вие не трябва да се страхувате. За да живеете разумно, да имате правилни отношения към хората, към всички живи същества, вие трябва да изучавате Божиите закони и да ги прилагате. Това е идеалът, към който всеки човек трябва да се стреми. Слънцето изгрява всеки ден, но човек се ползва от него дотолкова, доколкото може да възприема лъчите му и тяхната енергия. Каква идея има човек за слънцето, това е друг въпрос. Дали е ходил на слънцето, това не е важно. За човека е важно да има отношение към слънцето, да се ползва от неговата енергия. На същото основание казвам: Не е нужно човек да е ходил при Бога, но той трябва да има отношение към Него, да се ползва от Неговите светли и възвишени мисли и чувства, които носят сила и живот за него.

И тъй, дръжте се за положителното в света. Не се спирайте на отрицателните си състояния, които могат да ви спънат. Дойде ли ви някоя скръб или някое страдание, не бягайте от тях, но разговаряйте се като с приятели. Те носят някакво благо в себе си. Външно скръбта и страданието са облъчени в скъсани, парцаливи дрехи, но вътре те са като царски дъщери, облечени в скъпи и красиви дрехи. Така е за онези, които разбират смисъла на скърбите и страданията. Които не разбират смисъла им, те гледат на тях като на препятствия в живота си. Разбере ли ги човек, те ще се превърнат в радост.

Задачата на всеки човек е да се справи разумно с мъчнотиите и страданията в живота си, да ги превърне в радост.

> Само проявената Божия Любов, само проявената Божия Мъдрост, само проявената Божия Истина носят пълния живот.

Лекция от Учителя, държана на
8 октомври 1930 г., София, Изгрев.

1930_10_10 Нов мироглед
Издание 1941г., София
КНИГА: Път към живота, МОК Год.Х, Том 1

НОВ МИРОГЛЕД

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

(Чете се темата: „Влиянието на сладките и кисели храни върху човешкия организъм“.)
Тема за следния път: „Предназначението на ноктите“.

Какво означава думата „мироглед“? – Начинът, по който човек разглежда и схваща целостта на вселената и неговото положение в нея.

Представете си, че имате един ъгъл. Какво можете да кажете за него? Ще кажете, че ъгълът се образува от пресичането на две прави в една точка. Ние пък прибавяме, че ъгълът се образува и от известни течения в природата. Запример, ако раменете на ъгъла представят реки, които се спущат от известна височина, те се срещат в точка, която образува връх на ъгъла. Ще се запитате коя е причината, че тези реки се пресичат? Онези, които не разсъждават, казват, че сливането на двете реки е случайно. Обаче онези, които разсъждават, търсят причината на това явление и я намират. Тези хора имат нов мироглед. Те търсят разумността в природата и казват, че между силите на природата има известно координиране. Когато хората се движат по улиците, пресичат пътищата си. Привидно, движението на даден човек е независимо от движението на друг някой. Всъщност между движенията на хората има известно съотношение. В разумната природа има закони, които регулират всички движения.

Като търсите причината за сливането на двете реки, ще дойдете до заключение, че слънцето ги движи. Първоначално те са били големи снежни преспи, които постепенно се стопявали, докато се превърнали в малки рекички. Колкото по-голяма е топлината на слънцето, толкова по-лесно се топят снеговете. Ние казваме, че слънцето се движи от юг към север. Следователно между движението на слънцето, неговата топлина и образуването на реката има известно съотношение. Колкото по-голяма е топлината на слънцето, толкова по-силно е течението на реката.

Какво е значението на ъгъла в природата? За невежите ъгълът е нещо обикновено, без никакво значение. Обаче за учения ъгълът играе важна роля в човешкия живот. Не е безразлично дали човек се натъква на прав

път в живота си или на кръстопът, под ъгъл. Ако пътят му е прав, той върви по него спокойно. Ако е на кръстопът, той се спира да мисли коя посока да хване. Човек трябва да бъде разумен, да знае коя от двете посоки да избере. Ако се качва на планина и срещне два пътя, той трябва да избере този път, който изисква по-малко изразходване на енергия. Ако слиза от планината, той трябва да знае как да слиза – по права, или крива линия. Ако избере кривата линия, той слиза безопасно; ако избере правата линия, той сам се излага на опасност. Това слизане наричаме падане от височина. При качване или слизане от планината, кривите линии са безопасни, а правите – опасни. Слизането и качването по правите пътеки на планината е само за разумни хора, т.е. за хора с будно съзнание. Електричеството се движи по права линия, а магнетизмът – по крива. Обаче ако застанете на пътя на електричеството, ще се намерите на земята. Ако застанете на пътя на магнетизма, никаква опасност не ви застрашава. Опасно е, ако сте попаднали в един магнетичен пояс. Той ще ви привлече към себе си. За да се освободите от този пояс, трябва да излезете от сферата на неговото влияние.

Привличането на човека от електрични и магнетични центрове са механични прояви на живота. Тези центрове представят механични идеи, към които човек се привързва несъзнателно. Например, вие се интересувате от един учител по музика и се привличате към него не заради добродетелите му, а заради неговото знание. Знанието му представя магнетично поле, от което вие се привличате. Щом вземете част от знанието му, вие не се интересувате повече от него. Често и учителят има отношение към ученика си дотолкова, доколкото може да се ползва от паричното му възнаграждение. Ако ученикът не може да плаща, учителят отказва да го учи. Такива отношения съществуват и в религиозния живот на хората. Някой проповедник поучава богатия човек, не за душата му, а за неговите пари. Изобщо, нетрайните и неустойчиви отношения между хората наричаме „механически“. Задачата на всички хора е да разбират своите вътрешни похвати, своите вътрешни побуждения, да знаят в каква област действа съзнанието им: на физическия свят, в духовния свят – при чувствата му, или в умствения свят – при неговите мисли. Разсъжденията на човека се определят от областта, в която се движи съзнанието му. Например, ако сте в областта на физическия свят, въпросите лесно се решават. Трябва ли да мислите много колко правят 2 и 3 крини жито? Събирате числата 2 и 3 и получавате 5 крини. Друг е въпросът, когато се натъквате на чувствата и на мислите си. Те не се събират, както величините на физическия свят. Тези задачи изискват други разсъждения. Например, ако някой човек има две дъщери и трима синове, за да ги отгледа, възпита и изучи, нужди са много средства. Тук не можем да съберем 2 и 3 и да получим резултат. Ако някой проповедник отиде да проповядва на

езичниците, той не може да реши задачата си лесно. Той има предвид да ги освободи от заблужденията, в които се намират, а това не е лесна задача. Освобождаването подразбира даване работа на човека. Да освободиш някого от плен, това значи да му дадеш някаква работа. Като се топи, снегът се освобождава от плен. Той започва да се стича надолу, т.е. върши работа. От една страна водата принася полза на растенията, на водениците, но от друга страна руши брегове, кърти дървета и т.н. Ще излезе, че освобождаването на едного причинява вреда на другиго. Така е при неразумните същества. Обаче свободата на разумните хора носи свобода на всички живи същества.

Ние говорим за числата 2 и 3 като разумни и неразумни величини. Ако събирате 2 и 3 лева, ще получите 5 лева, но те нямат съзнание за това, което става с тях. Обаче ако двама ученика от една гимназия се съберат с трима ученика от друга гимназия, те съзнават положението си като ученици и знаят защо се събират. На същото основание казваме, че и връзките между съществата могат да бъдат съзнателни и несъзнателни, дълбоки и повърхностни, разумни и неразумни. Колкото по-дълбоки, съзнателни и разумни са връзките между две същества, толкова по-голяма е възможността за развиване на съзнанията им. Те имат по-богат психически живот. За да разберете техните прояви, трябва да разберете целокупния живот на природата. Въпреки това, колкото по-разумни са проявите на човека, толкова по-разбрани са те. Не е лесно да разберете проявите на глупавия човек. – Защо? – Защото неговият живот е неорганизиран.
При един американски френолог отишли 10 души да измери главите им и да им каже нещо. Те влезли един след друг в стаята на френолога. Деветте души останали доволни от казаното, но десетият бил недоволен. – Защо? – Защото френологът не му казал нищо. Той го запитал защо и на него не каже нещо. Френологът отговорил: „Писмото, което е написано на твоята глава, е много ситно, не мога да го прочета“. С това той искал да каже, че на главата на този човек няма нищо особено. Значи този човек бил доста прост. Той не е работил върху себе си, вследствие на което не могъл да напише нещо важно на главата си.

Ценна е главата на човека, когато е богата по съдържание. Не е ли съдържателна, тя мъчно се разгадава, мъчно се чете по нея. Някои мислят, че ако не можете да четете по главата им, са велики хора. И това е възможно. Великите хора могат да се разбират лесно, но могат да останат и неразбрани. Добре е да бъдете от тези велики и мъдри хора, които рано или късно ще бъдат разбрани. Не се стремете да бъдете от онези велики хора, които през цялата вечност ще останат неразбрани. Върхът Еверест е неразбран още за хората. Той е толкова висок, че е недостъпен за

изследване. Ще дойде ден, когато хората ще го постигнат и ще знаят какво представя той.

Като ученици, вие трябва да знаете в коя област се намирате всеки даден момент. Например, ако в даден случай вие имате разположение да работите физически, в същия момент не можете да учите, още повече не можете да изследвате причините и последствията на нещата. Може ли физически силният да бъде едновременно и умствено силен? Ако той е употребил всичкото си време за развиване на мускулите си, невъзможно е да бъде еднакво силен и способен в умствения свят. И обратно: умствено способният не може да бъде и физически силен. Правилно е човек да се развива еднакво и в трите свята – физическия, духовния и умствения. Пренебрегне ли един от тези светове за сметка на другите, той нарушава хармонията между силите на своя организъм. Развитието на ума не зависи от развитието на физическото тяло. Ако земеделецът произвежда грамадни количества жито, това не показва, че той е много интелигентен. Неговата алчност го заставя да работи много, да изкара повече жито, да се осигури. Умственият работник не произвежда много жито. Той се задоволява с малко. Ще кажете, че онзи, който произвежда много жито, си служи с модерни средства, а същевременно има предвид благото на другите хора. Важно е как услужва на хората: даром, или с пари. Ако им услужва с пари, това всички правят. Изкуство е човек да има предвид благото на своите ближни като свое благо.

Съвременните хора, главно материалистите, се радват на големите производства, на многобройните фабрики. Те се радват, че умът работи. Вярно е, че умът работи, но какво придобива човек в морално отношение? Ако умът се развива, а моралът отпада, какво придобива човек? В природата съществува един закон, според който благата се разпределят равномерно. Ако един човек е богат, всички трябва да бъдат богати. Разликата е в степента на изобилието. Например, когато снегът на върховете се топи, и долините се ползват от тяхното богатство. Щом снегът изчезне, и долините обедняват. Като знаете това, не се радвайте на богатството си, не мислете, че сами сте го придобили. Други са работили за вас. Ако те престанат да работят, вашето богатство ще изчезне. Каквото става във видимия свят, същото става и в невидимия. Както реките и изворите на земята пресъхват, преместват се и отново се явяват, така и в духовния, и в умствения свят реките и изворите се отдръпват от едно място и започват да извират на друго. Тази е причината, поради която често учените казват, че някъде е настанал духовен и умствен глад. Този глад води към израждане – физическо, духовно и умствено. Снеговете спасяват хората от израждане. Щом паднат големи снегове, те се скриват по домовете си, но се радват, защото се създават нови условия за забогатяване.

И тъй, страданията не са нищо друго, освен снегове, навалели по върховете на човешкото сърце и на човешкия ум. Тези снегове носят богатство за човека. Ако няма снегове, т.е. ако няма страдания, човек е осъден на крайна сиромашия, на фалиране. Страданията са причина за прииждане на нови енергии в живота. Ако няма страдания, никакво прииждане на енергия нямаше да съществува. Хората не обичат страданията, защото не са дошли до ония методи, чрез които да трансформират придобитите енергии, вследствие на което изпитват неприятни състояния. Приятно ви е, когато се ръкувате с приятеля си. Колкото силно да стисне ръката ви, вие сте доволни. – Защо? – Защото със стискането на ръката ви той предава част от своята енергия и доказва, че ви обича. Понеже и вие имате разположение към него, приемате енергиите му и лесно се справяте с тях. Колкото по-здраво стисне ръката ви, толкова повече ви обича. Когато дърводелецът постави дъските между менгемето и ги стисне здраво, да се слепят, казвате за него, че е добър майстор. Ето защо, както обичате приятеля си и се справяте с неговите енергии, така обикнете и страданието, за да се справяте лесно с енергиите, които излизат от него. Разчитайте на енергиите, които идат чрез страданията. Те внасят нещо добро в човека. Разчитайте на онзи, който хваща здраво. Ако е ваш приятел, той ще ви помага във всички случаи на живота. Ако ви е неприятел, мъчно можете да се освободите от ръката му. Какво прави силният стражар? Като хване апаша, той го държи здраво в ръцете си. На такива стражари обществото може да разчита, да се чувства защитено от тях. Само онзи човек може да държи нещата здраво, който има излишък от енергия в себе си.
Като говорим за физическата енергия, ние я разглеждаме като резултат на умствения живот от миналите поколения. Ако не можете да определите какъв е бил центърът на умствената дейност на човека в неговото минало, не можете да определите нито настоящето, нито бъдещето му. Ако знаете настоящето положение на човека, ще знаете и неговото минало и бъдеще. Да разгадаете нещо, да решите една задача, това не значи, че трябва да проникнете във всички тайни на природата. За решаването на една задача се иска поне едно условие. Някои мислят, че като влязат в духовния свят, ще придобият изведнъж много знания. Човек може да влезе в духовния свят, без да придобие някакво знание. Какъвто е влязъл, такъв ще излезе. Някой се хвали, че е ходил в духовния свят, а знае за него толкова, колкото и онзи, който не е ходил. За да придобие нещо от духовния свят, човек трябва да има разбирания – да знае как да използва неговите блага. Например, ако влезе неподготвен в една библиотека, той ще види само полици, пълни с книги; ако влезе в един магазин, ще види много стока, без да може да си купи нещо; ако влезе в една гимназия и посети един клас, ще види, че учениците седят мирно на чиновете си и слушат как учителят преподава. Ако влезе в двора на гимназията, когато учениците са в междучасие, ще види, че те играят, пеят, скачат. Ако не разбира нещата,

той ще извади криво заключение за тях, ще каже, че библиотеката е място, пълно с полици; магазинът е място, пълно със стока; гимназията – място, дето влизат ученици, и т.н. Обаче защо са полиците в библиотеката, защо е стоката в магазина, защо учениците посещават училището, той не знае. Ако не разбира съотношенията на нещата, като влезе в духовния свят, човек ще си състави за него такова мнение, каквото и за физическия. Той ще каже, че и духовният свят е така неорганизиран, както физическият. Той не познава нито физическия свят, нито духовния. При сегашното си съзнание човек не може да отиде в духовния свят. И да влезе там, той не може да задържи нито едно впечатление от него в съзнанието си. Следователно, когато човек не може да запази никакъв отпечатък в съзнанието си за това, което е видял, все едно, че нищо не е видял.

Като ученици на живота, вие трябва да се изучавате, да познавате органите си, от най-малките до най-големите. Например, като погледнете показалеца си, вие трябва да знаете защо формата му е заострена или тъпа. Ако показалецът ви при основата си е дебел, а на върха – заострен, причината се крие в теченията, които излизат от организма. Пръстът може да се уподоби на река, която в основата си има притоци, които я правят пълноводна. Колкото отива към края си, тя намалява. Човек с остри пръсти изразходва много енергия, понеже става голямо изтичане. Колкото по-тъпи са върховете на пръстите, толкова по-малко енергия изтича през тях. Хора със заострени пръсти са нервни, енергични. Нервният човек е като огън. Понеже иска да се прояви, енергията предизвиква голямо напрежение в него. Нервният човек е крайно активен, но не болезнен. Умът му е подвижен, бързо схваща идеите. Той е бърз и в мислите, и в чувствата, и в действията си. Каквото предприема, добре го обмисля. Като се намери пред някаква мъчнотия, не я отлага, но веднага пристъпва към решаването ѝ. Който не разбира какво представя нервният човек, страхува се да не стане нервен. Под понятието „нервност“ разбират някакво болезнено състояние. Няма по-хубаво нещо от това, да бъде човек нервен, т.е. активен. Най-съвършената система в човека е нервната. Следователно добре е, когато нервната система е в действие. Докато тя се проявява правилно, човек мисли, чувства и действа добре. Когато срещнете такъв човек, не казвайте, че е нервен, но кажете, че нервната система в него работи правилно. Оплаква ли се някой, че е нервен, ние разбираме, че той не е нервен в правия смисъл на думата, но е човек с разслабена нервна система. Такъв човек иска да се прояви, но не може, затова е неспокоен. Той трябва да каже: „Аз се безпокоя, че не мога да се проявя, както трябва, т.е. не мога да проявя нервната си система“.

Нервната система е съставена от безброй влакънца, които възприемат впечатленията от външния свят и ги предават навън чрез мисълта.

Осакатят ли се тия влакънца, осакатява се и нервната система. Влакънцата не са нищо друго, освен антени, т.е. възприематели и предаватели. Слабата памет се дължи на осакатяване на нервните влакна. Щом се подобри състоянието им, паметта се усилва. Това става по много начини. Един от тях е храната, която човек възприема. Например, за усилване на мозъчната енергия се препоръчват орехи, но трябва да се знае как да се ядат. Също така се препоръчват различни растения. Учените хора се занимават с растенията и търсят между тях такива, които могат да въздействат на нервната система. Както идеите въздействат върху психическия живот на хората, така растенията въздействат върху нервната система. Алхимиците са търсили жизнения елексир, за да направят човека безсмъртен. Той съществува и като идея. Важно е човек да намери такава идея, която да го направи безсмъртен. Както храната определя здравословното състояние на човека, така и идеите обуславят нормалното развитие на неговия психически живот. Адам, който живял в рая и се хранил с най-интелигентните растения и плодове, се отличавал с голяма ученост. Той дал на всички животни имена, съответни на характера им. Това може да направи само онзи, който има знания. Учен човек бил Адам, но като напуснал рая, изгубил знанията си. – Защо? – Защото бил лишен от онази храна, която имал в рая. Храната го правела учен. Не може човек да се храни със свинско, с козе месо и да стане велик. Йоан Кръстител се хранел с мед и акриди. Медът смекчавал малко характера му. Той бил много енергичен. Акридите пък му придавали веселост и добро разположение. Това са твърдения, които трябва да се докажат научно. Правете опити, да видите какво въздействие оказват върху човека различните храни. Наблюдавайте нещата, изучавайте ги, да видите какви знания ще придобиете.

Изучавайте явленията в живота и в природата, без да вадите бързи заключения. С бързане работите не се уреждат. Например, ако пипнете ръката на някого и усетите, че е студена, казвате, че кръвообръщението на този човек не става правилно. Ако цветът на ръката е жълтеникав и вените силно издути, вие веднага се произнасяте, че ръката е на стар човек. Това не е наука. Важно е да определите колко енергия изтича от тази ръка и колко се възприема. Какво показват издутите вени? Който има издути вени на ръцете си, той се намира под голямо напрежение, очаква нещо. Ако е стар, той очаква да дойде при него някой млад, да му предаде службата си. Издутите вени на ръката показват, че човек иска да даде нещо. Ако вените са хлътнали навътре, човек няма какво да дава.
Съвременните хора трябва да изучават нещата всестранно. Не е достатъчно да кажат, че 2+3=5. Те трябва да отидат по-далеч, да проникнат в съдържанието на числата. Те събират, изваждат, умножават и делят, без да знаят подбудителните причини на тия действия. Лесно е да извадиш 2 от 3,

да умножиш 2 на 3, или да разделиш 3 на 2. Външната страна на тия действия има отношение към физическия свят. Ако иска да разгледа тия действия в чувствения свят, човек трябва да спре вниманието си върху тяхното съдържание. И най-после, като дойде до умствения свят, той трябва да проникне в смисъла на тия действия. Оттук вадим заключението: Физическият свят се занимава с формите на нещата, чувственият – със съдържанието им, а умственият – с техния смисъл.

Мнозина се питат какъв е смисълът на живота. Някои казват, че смисълът на живота се крие в яденето. Ако това е така, научил ли е човек какво съдържание и какъв смисъл има всяка храна? Някой изяде една ябълка, без да си отговори какви елементи съдържа тя, отде е дошла, под влиянието на коя планета се намира и т.н. Това трябва да се изучава всяка година, понеже миналогодишните ябълки не приличат на тазгодишните нито по състав, нито по влияние на планетите. Това днес не ви интересува, защото не можете да го използвате. Днес съзнанието ви се приготвя, за да можете в бъдеще да се ползвате от храната, която употребявате. Всеки плод крие в себе си лечебна сила, която трябва да се използва. Ако сте нервно възбуден, изяжте три петровки ябълки и неразположението ви ще изчезне. – „Възможно ли е това?“ – Направете опит и ще се уверите. Ако неразположението ви изчезне, думите ми са верни. Не питайте кое е вярно и кое – не, но прилагайте.

Задръжте в ума си следната мисъл: Между всички явления в света има известно съотношение, известна връзка, която не е произволна, но разумна и съзнателна. Тъй щото, ще знаете, че всяко физическо явление има отражение в духовния и в умствения свят. Както между формата, съдържанието и смисъла има известно съотношение, така и между всичките светове съществува известна връзка. Например, някой човек тежи 75 килограма. Това тегло отговаря на неговото съдържание, както и на неговия умствен живот. Дойдете ли до теглото на друг човек, за него се изискват съвършено други числа. Изобщо, за всеки даден случай е определено специфично число. Например, като наблюдавате хората, виждате, че носът на всички хора е различен. Някои хора имат дълги носове, а други – къси. Според физиогномистите, дългият нос е признак на интелигентност. Устата, носът, очите, веждите са главните антени на човешкото лице. Тънките вежди възприемат по-фини чувства, а дебелите – по-груби, т.е. чувства от физически характер. Хора, които имат тънки вежди, минават за духовни. Те имат добре развита интуиция. По характер са меки. Мекотата не подразбира слаба воля. Ако такъв човек срещне мечка на пътя си, той ще я поглади малко и тя ще клекне на земята. Тогава той може да се разговаря с нея. Ако човек с дебели вежди срещне мечка, той ще я хване за ушите, ще я търколи на земята и ще каже: „Ще знаеш, че

с мене не може да се играе“. И двамата са юнаци, но единият се справя с мечката по мек начин и се разговаря с нея, а другият я събаря на земята, стъпва с крак върху гърба ѝ и се заканва срещу нея. Единият изразходва повече енергия, а другият – по-малко.

Следователно, който изразходва най-много енергия, живее на физическия свят; който изразходва по-малко енергия, живее в духовния свят; който изразходва най-малко енергия, т.е. колкото е нужна в даден случай, той живее в Божествения свят. Там всичката енергия се използва разумно. Физическият свят разполага с много енергия, вследствие на което малко се използва, а повече се разпилява. Ако едно същество от духовния свят слезе на земята, то ще се ползва от физическата енергия няколко хиляди години и пак ще остане част от енергията неизползвана. Физическият човек, обаче, едва изкарва 50–60 години с енергията, която му е дадена, и като я свърши, заминава за другия свят. Заминаването на човека за другия свят не е нищо друго, освен запасяване с нова енергия. Човек умира, за да вземе ново количество енергия и пак да се върне на земята. Скъпо струва тази енергия. Десетки години човек трябва да пътува от този до онзи свят, докато си набави нужната енергия.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. Истината е скрит животът.

Лекция от Учителя, държана на
10 октомври 1930 г., София, Изгрев.

1930_10_10 Мироглед и човекът Жанува-98, 1999
Издателска къща „Жанува-98“, 1999г.
КНИГА: Пътят на доброто, МОК Год.Х

МИРОГЛЕД И ЧОВЕКЪТ

X година.
5 школна лекция
10.X.1930 г. петък 6 ч.с.
ИЗГРЕВ.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА
ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

Четоха се темите „Влияние на сладките и кисели храни върху организма“. Втория път пишете тема: № 5 ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕТО НА НОКТИТЕ.

Днес ще говоря, КАКВО ЗНАЧИ ЧОВЕК ДА ИМА ИЗВЕСТЕН МИРОГЛЕД? Мироглед значи едно широко обхващане на известни идеи, на известни съзнателни енергии и направлението на тези енергии в каква област въобще действуват, от частен характер и от общ характер. Да кажем, какъв ще бъде вашият научен мироглед, т.е. как гледате вие на науката?

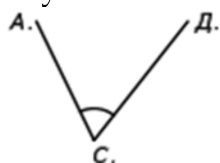

Сега, от какъв произход е посоката на движението? В този чертеж де е мирогледът? От геометрическо гледище тук имате просто един ъгъл. Там, дето се образува известен ъгъл, какво е течението? Ако тези линии са от тези постоянните, те нямат никакво съзнание. Всяка една линия, която съществува в природата, показва един завършен резултат. Но ако това течение ДС. представлява течението на една река и АС. също е течение на друга река, които се сливат в С. Защо се сливат, кои са подбудителните причини. Онези, които не разсъждават, нямат никакъв мироглед, те ще кажат: така е писано от природата. В науката има хиляди неща, които ги наричат природа, сили; някой път всички сили ги наричат природа. Тези сили имат хиляди съотношения. Да кажем вървите по София, гледате хиляди хора се движат, един в една посока, други в друга. В дадения случай между тези хора има ли някакво съотношение в техните движения? Там всеки е чужд за движението на другия. Всеки се прекръстосва, движение

има навсякъде. Но между твоето движение в дадения случай и другото движение чувствате ли, дето вие пресичате техния път, че има някаква координация? Вие казвате, че това е случайно. В нашето обикновено съзнание е така: значи, в обикновения живот няма никакво координиране – всичко това така се е случило. Допуснете, че аз взема хиляда зрънца от пясък и ги туря в едно шише. Всяко едно песъче завзема известно място, нали? Допуснете, че аз разбъркам пясъка в шишето; тогава, аз, който разбърквам пясъка, в дадения случай, мога ли да зная, като ги подхвърля, коя песъчинка на кое място ще иде? Тези песъченца не ги създадох аз. Те съществуват независимо от мене. Но аз ги тургам в шишето и като ги тръсна всяко едно от тях ще се движи в една особена посока, както намери за добре – всяко ще си иде на своето място. Обаче има един начин, по който аз мога да определя. Според начина на тръшкането, мога да тръшна шишето веднъж, два, три, пет или шест пъти и според това мога да зная какво съотношение ще вземат песъчинките, как ще се измени пясъкът. Този пример не е толкова ясен. Представете си, че А. представлява известна висина, тук има сняг, събран от миналото. Обаче няма никакво течение и слънцето почва да грее. Представете си, че Д. е северен наклон, а А. е южен наклон. От къде ще слезне повече вода? От юг. Страната, която е изложена на слънцето. Следователно, течението на АС се увеличава, с това вие можете да знаете вече, че топлината на слънцето се е увеличила или че слънцето прави известни движения; ако е северното полушарие от юг към север се движи, значи пролет е. Колкото повече се увеличава топлината на слънцето, толкова слънцето отива по̀ на север. Следователно, между движението на слънцето има известно съотношение с топлината и реката. Следователно, колкото повече се увеличава топлината на реката, толкова и това течение ще се увеличи.

Сега какъв е мирогледът у вас? Щом се пита така, някой може да си зададе въпроса: какво имам аз предвид в ума си по въпроса. Защо ни е този ъгъл, когато имам с по-важни работи да се занимавам? Но този ъгъл определя всичките важни работи в живота. Вие казвате, че се намирате на един кръстопът. В дадения случай вие имате две линии, имате да изберете в ума си две положения, кой къде да хване, кой път да изберете. Вие можете и така да го начертаете А. Значи, кръстопътят можете да разрешите по два начина. След като си се качил на планинския връх, вървял си от С. към А. или от С. към Д. Ако го разрешиш по друг начин или път, тогава си слезнал от С. към А. и от С. към Д. Едното е възлизане другото, е качване нагоре. Обаче, ако слезнеш от С. Ти ще се търкулиш по всичките правила надолу. Когато не слизаш по естествения път, това се нарича падане.

Когато по права линия слизаш, това е падане. Когато се качваш по крива линия, когато отиваш по планината, тя е спасителна. Кривите линии на планината са спасителни, а правите са опасни. Никога не е хубаво да слизаш по една права линия. Ако си разумен, можеш да слезнеш, но правите линии са за най-пробудените хора в света. Правата линия е спасителна само за най-разумния човек. Но е крайно опасна за глупавия човек. Електричеството действува по права линия; но ако някой го бутне по правата линия, той ще се търколи на земята. Ако вие бутнете магнетизма, който действува по криви линии, той е безопасен, но представете си, този магнетизъм, който е най-безопасен, някой път може да ви създаде една неприятност. Как? Ако някой ви тури един железен обръч, направен от железни нишки, и ти го закопчаеш, после ти не можеш да го откопчаеш. Този магнетически център ще те привлече, и ти ще бъдеш така свързан, не че той се интересува от твоята личност, но той се интересува от твоя колан. Какво трябва да правиш в дадения случай? Трябва да му дадеш колана си, а ти ще слезнеш от този магнетически център без колан. Това са известни механически прояви, които стават в живота. Много хора ги свързват такива механически идеи. Ти се привличаш при един учител по музика не заради учителя, че той е някой човек на добродетели, че вярва в Бога, че има някои идеи; не. Теб те интересува неговият колан. Аз наричам в дадения случай, „неговия колан", неговото знание. Щом вземеш колана и остане при тебе, ти напущаш своя учител, не го почиташ вече. Може би и самият учител по музика се интересува от тебе, ако ти си някой богатски син и можеш да плащаш, както американците плащат по хиляда лева на урок; да кажем ако на един професор му платят по сто лева на урок, за 10 урока, това са хиляда лева. Това са известни икономически похвати на учителите по музика; някой път и тези религиозните проповедници за Бога, и те искат пари от тези, мазните, богатите, ако искат да ги изменят в Бога. Мислите това е за душите им? Не. За парите, те искат да ги обърнат.

Та, в дадения случай да разберем вътрешния похват, какви са вашите подбуждения, да разберем на кой хал действува съзнанието ви. Вие като ученици дали съзнанието ви функционира на физическото поле – А. И дали в духовното поле при чувствата – В или при С в умствения свят.
А – Ф.
В – Ч.
С – У.
Следователно, като определите къде действува вашето съзнание и разсъжденията ви ще бъдат съобразени със света, в който действувате. Да допуснем, че на физическото поле имате 2 и 3, вие ги събирате, няма какво да се мисли. Две крини жито и три крини жито, колко крини жито правят. Пет крини; изваждате тефтера и зачерквате; но да допуснем, че те са в

света на чувствата, имате два сина и три дъщери, отиват в странство да учат. Вие искате да знаете другия процес, колко ще ви коствуват? Вие питате колко се харчи на месец? 5 или 6 хиляди лева? Тогава вие имате пет души по 5 хиляди лева на месец. Искате да знаете колко ще струват за 10 месеца да следват. (250,000 лева) Можем да вземем и така, тези двамата мъже и три жени, това са проповедници, които отиват да проповядват в езическите страни. Тук имате един по-сложен процес. И на всеки едного се плаща по 10 хиляди лева. Те правят 50 хиляди лева. За 10 месеца колко ще струват? (500,000 лева). Вие знаете колко ще ви коствуват, но искате вие да знаете колко души ще обърнат те към Бога?Вие вече знаете положението, че толкова пари ще отидат. Сега можете ли да знаете колко езичници те ще обърнат към Бога? И в първия случай вашите синове и дъщери, 5 души, които вие пращате да учат. Най-първо вие се интересувате колко ще ви коствуват докато свършат, а ви интересува и след като свършат каква работа ще започнат, и дали ще могат да спечелят те тези пари. Хубаво. В първия случай вие имате 25 хиляди, във втория 50 хиляди лева, това са разноски, това са пари, които излизат из вашия джоб. Питам сега, тези числа какво съотношение имат към вашите дъщери и към самите вас? Във физическия свят почти никакво съотношение нямат, защото ако една златна монета седи в джоба ви няколко дена или няколко години, какво се е научила тя? Да допуснем, че вие държите един френски наполеон 10 години, той седи в касата ви, какво сте добили? Нищо. Тогава, щом не сте добили нищо, какво е било неговото съотношение към самите вас? Той е бил просто един пленник, нищо повече! И след като го похарчите, той вече се освобождава от пленничеството. Обаче, като се освобождава от вашето пленничество, той влиза в друго. Когато хората не извършват никаква работа в света, те са пленници. Всякога когато известен предмет седи в бездействие, той е в плен. А щом действува по който и да е начин, неговото освобождение започва. Да кажем, че всичките тези снегове, които са се събрали там горе в планината, те са пленници, но щом дойде слънцето, то ги освобождава. И тогава те потичат надолу. И какво произвежда тяхната свобода? Че от гдето минат те, рушат, събират; по някой път и полза принасят, и вреда принасят. Сега, това са второстепенни разсъждения; че свободата на едного всякога коствува вреда на другиго. Така е и в природата. Така е, но само при кой живот? При неразумния живот. При разумния живот това не съществува. При разумния живот, когато един човек получи своята свобода, той никаква вреда не принася. Но глупавият човек щом получи свобода, непременно ще ти донесе вреда. Да допуснем, че 2 и 3 представлява физическият свят. Имат ли съзнание? Нямат. Да допуснем, че тези числа, това са двама братя и три сестри. Съберат се. Но кой ги събира? Те съзнават, че са излезли от един общ център. Да кажем, трима съкласници излизат от един и същ клас, те се познават добре и дето се срещнат ще кажат: този господин аз го познавам, съкласник съм бил с

него. Но допуснете и другото, че 2, това са две английски лири, те са събрали в твоята кесия; след като излезнат от кесията ти, ще се познават ли? Няма. Защо? Защото нямат съзнание. Но тримата съкласници ще се познават. Може да вземем 2 и 3 от различни категории, едните са ученици, а другите са ученички, обаче от един смесен клас, нали ще се познават добре? Кое е онова, което ги кара да се познават и едните, и другите? Имат общ интерес в съзнанието си вътре.

Та,може би някой път връзките между хората са по-повърхностни. Колкото връзките са по-дълбоки, толкова съзнанието се развива. Когато нещата се отгадават в бъдеще, подразбира, че животът е разумен. Ако искаме да разгадаем психологическото състояние на който и да е индивид, трябва да имаме голямо разбиране на живота в природата. Колкото животът е по-разбран и по-разумен, толкова по-лесно можем да го разгадаем; колкото животът е по-глупав, толкова по-мъчно можем да го разгадаем. При един американски френолог отиват 10 души и чакат при вратата. Влизат един по един, и той измервал главите им. На деветях души той казал по нещо, на десетия само напипал главата и нищо не казал. Казва му: Кажи нещо и на мене. – Много ситно е написано писмото на главата, че не мога да прочета нищо. Т.е. той бил толкова глупав, че нищо не било написано и неговата глава била безинтересна. И казва: Много ситно е написано, че не съм прочел нищо. Та, вие спадате към ония типове, че нищо не може да се каже. Какво означава, че тази глава е безсъдържателна. Тогава този казва: този е един особен тип. Нищо не може да чете на моята глава. Та, някои характери не могат да се разгадаят. И когато се каже на някой, че не може да се разгадае нищо по главата му, той мисли, че е велик човек. Възможно е. Великите хора не могат да се разгадаят. Има два вида велики хора в света. Това са крайно глупавите хора и крайно умните хора в света, те са велики. Ако пише тъй, че не мога да разгадавам техния характер, то е защото един висок връх недостъпен, не мога да го разгадавам. Ти не знаеш какво има там. Например вземете Монт-Еверест, за него никой нищо не знае. Не може да се разгадае. И каквото се каже за него, това е предположение.

Та казвам сега, за известни ваши състояния, вие трябва да знаете къде се намирате. Например някой път вие се намирате в едно известно физическо състояние. А искате да извършите работа от причинния или чувствения свят. Питам един човек, въоръжен с физическа сила, мускули има, но казва: не мога да уча. Но учението не зависи от неговото тяло. Той е неспособен значи за учение. Друг някой може да е сух, за физическа работа не го бива, но за учение, като го туриш да учи, бива го! Между физическия свят и умствения няма съотношение. Пряко съобщение няма. Умният човек до известна степен може да използува своята физическа

енергия. Физическата енергия у човека не е една гаранция за неговото умствено развитие. Понеже умът не зависи от тежестта на тялото. Защото тежестта на тялото не е резултат на ума. Ако вие сте работили през цялата година и сте произвели сто кила жито, от тези сто кила жито можете ли да определите каква е вашата интелигентност? Да допуснем, че един е спечелил 100 кила, а друг 500, трети хиляда кила жито. Какво можете да заключите вие от това производство? Аз мога да заключа, че онзи, който е произвел най-малко, той казва, толкова ми стига; а който е произвел най-много, той е много алчен, иска да забогатее. Казва, това не ми стига! Който не разбира, ще каже, той е учил по модерни начини да работи и затова е изкарал хиляда кила жито. Ама той иска да услужи на света. Как? Даром? Не. Така всеки услужва.

Ние, сегашните хора, разсъждаваме за нещата по един съвсем крив начин. Казвам, производството е станало голямо, толкова фабрики има направени. Така е. Умът се развива и движи. Но питам, в морално отношение какво печелим ние? В природата съществува един закон, ако известна класа хора забогатява друга осиромашава. Ако С. обогатява, А. и В. постепенно осиромашават; и когато А. и В. съвършено осиромашеят, осиромашава и С. В края на краищата, след като се стопят всичките снегове, ако няма да приижда нов сняг, и С. ще осиромашее. Само че законът е такъв: А. ще осиромашее най-много, понеже слънцето грее там най-много, В. ще осиромашее на второ място, а С. ще осиромашее най-малко. Тогава какво става? Казвам, А. и В. са прекъснали своите извори, и С., дето се стичат водите, е престанал, или казвам пресъхнала е реката. И учените хора отиват по-далече. Те казват, въздушните места са се изменили. Дъжд не пада, сняг не пада, и наредят много причини. Следователно капка вода няма там. Но ако се върнат тези въздушни течения, веднага С. ще забогатее. Сега аз привеждам тези данни, това са физически данни, от видимото към невидимото. Това са изключителни условия, когато пресъхва една река. Нали има реки, които пресъхват, и извори, които се преместват?

Известни неща са верни във физическия свят. Има известни фамилии, например фамилията А. и D. осиромашее, и цяло едно поколение изчезне. Това в науката го казват, изродила се тази фамилия. Какво значи израждане? Какво лошо има, когато А. се е греел на слънцето и снегът се стопил по-рано? При D. слънцето е греело по-малко, а при С. имате един резултат вече съвсем друг. Понеже, ако при С. не грееше, цялата река ще замръзне, няма да има никакво движение. Та, ако вие се възбуждате от вашите чувства, значи, слънцето ви напича. Защото под чувства, подразбирам – като пекне слънцето! – топлината на слънцето. Вие се топите по същия начин. Един човек, който чувствува, непременно той топи

нещо от себе си. Дали съзнава или не, това е друг въпрос. Той е като една река, ако няма никакво прииждане, той след години се усеща, че е изкуфял. Не изкуфял, но стопил се, каквото има у тебе насъбрано, всичко това се е стопило. И трябва да дойде от някъде дъжд или сняг. Та е необходимо да падне голямо количество сняг и когато падне този сняг, веднага тези хора ще се скрият из къщите. Но ти ще забогатееш.

Та, искам да ви обясня страданията в живота, това са новите снегове, които падат по вашите планински върхове на вашите чувства и вие забогатявате. Следователно, непременно трябва да дойдат на вашите върхове страдания, защото друго яче ще фалирате на общо основание. Едно научно обяснение, защо трябва да страдате? Много хора имат едно изстиване на ръцете или кашляне, всичко това става. Животът се осмисля, когато има какво да тече. Тогава де е радостта? Това е само един начин на уяснение. Не че (е) единственият начин, но е начин много верен. И други начини има за обяснение. Става прииждане на известна енергия и тази енергия за да действува в дадения случай, нейните методи са специфични, които не са хармонирани с нашия съзнателен живот, та вследствие на това временно ни произвеждат неприятни впечатления. Казвате: Как може да бъде това? Много лесно. Представете си, че вие имате един приятел и той ви хваща за ръката. Вас ви е приятно. Той, като ви хване ръката и я стисне, питам: де е лошото сега? Чувства са това! Той ви е стиснал ръката, за да ви предаде повече енергия. С това той иска да ви каже, че не само е силен, но ви и обича. Защото, колкото повече обичаш, толкова повече стискаш. Защото обичта е когато дърводелецът иска да слепи две дъски, нали той употребява менгемето. Колкото дъските са по-стиснати, толкова и той минава за по-голям майстор. Ако дъските са разлепени, това значи, че те се разглобяват. Такъв дърводелец не минава за майстор. Следователно, човек, който стиска повече, на него можеш да разчиташ. Който хлабаво хваща, държи, на него не можеш да разчиташ. Така е и във всяко едно отношение. Понеже вие минавате в друга една област, тя не е научна. Щом яко те държи за ръката някой, на този човек можеш да разчиташ. Това знайте, като общ закон: който здраво пипа, на него можеш да разчиташ; който хлабаво пипа, на него не можеш да разчиташ. Ако ти е приятел, можеш да разчиташ на него; пък ако ти е неприятел, законът пак остава същият. Много мъчно можеш да се освободиш от него. Защо? В дадения случай, ако той е стражар, който здраво пипа, той никога няма да отпусне ръката, следователно обществото може да бъде сигурно, запазено. Но ако стражарят хлабаво държи, апашът ще се изхлузи от неговите ръце и той трябва да обикаля, да го хване пак. Та, във всеки случай, онзи който здраво държи,... Какво означава здравото държане? – Има повече енергия, която изтича от неговото съзнание. Това е просто известно течение у човека.

Та казвам: физическите енергии на човека можем да разгадаем като резултат на умствения човек от миналите поколения. И ако вие не можете да определите какъв е бил центърът на умствената деятелност на миналото на този физически резултат, вие няма да можете да разгадаете и неговото минало. Щом не можете да разгадавате миналото, вие не можете да предсказвате и бъдещето, не можете да знаете и настоящето. И обратното е вярно: ако ти знаеш настоящето, тогава можеш да разгадаеш миналото и бъдещето. Аз разрешавам само една задача в дадения случай. Да разгадая нещо, това не подразбира, че трябва да разбуля всичките тайни в природата. Например, имате известна задача да решиш. Това не значи, че трябва да разрешиш всичките задачи. Мнозина имат това понятие, че като влязат в духовния свят, там ще имат всички знания. Ти десет пъти можеш да влезеш в духовния свят и пак да се връщаш невежа, нищо да не знаеш. Нали някой казва, че еди-кой си е ходил в духовния свят. Той е ходил, но знае толкова, колкото и ти, който не си ходил. Питам: Какво ще добиете от онзи свят, като влезете там? Аз ще ви обясня. Ако влезете в един учен свят, да кажем в една библиотека, какво ще видите там? Най-първо ще видите рафтове, наредени с книги, но всички тези книги си мълчат. Ако влезете в един търговски дюкян, да кажем с колониални стоки или платове, какво ще видите там? Пак рафтове, със стоки или платове. Ако влезете в една гимназия, какво ще видите? Ако влезете в класовете, когато учениците се занимават, ще видите, че всички ученици седят мирно и учителят преподава. Но ако влезете в двора, когато учениците са пуснати, какво ще видите там? Дигане на шум, врява, махане на ръце, движения и какво ще кажете тогава? Представете си, че едно същество е влязло в гимназията, когато учениците са в клас, то ще каже: ред и порядък има там, светии са тези ученици. А друго същество влязло, когато учениците са на двора, какво ще види там, дигане на шум, скачане, дигане на прах, и той ще счита, че онзи свят е чистилището. Не, той не е разбрал онзи свят. Така и ние имаме понятие за онзи свят, че там всички седят спокойно и ние мислим, че всички умрели седят на столовете и мълчат, нищо не си говорят. Точно обратното е там. Понякога там се вдига такава врява, както учениците в гимназията на двора. Но щом дойде време за учение, всички седят мирно и по-тихи от тях няма. Сега това е един отвлечен свят вън от нашия физически свят. Някой от вас имал ли е опитността да ходи в другия свят при сегашното съзнание? Аз да ви кажа: няма нито един. Не че не сте ходили, ходили сте, но никакви отпечатъци не са останали във вашето съзнание. Следователно, там, дето не остава никакъв отпечатък, за това място човек не помни нищо. Този човек казва: сънувах нещо, но нищо не остана в мене.

Но да се върнем към предмета. Сега научните данни. Давам ви един пръст за изучаване. И този пръст е остър на върха си, а дебел в основата.

(Показалецът). Щом пръстът е остър на върха, а дебел в основата, от де иде деятелността? Отдолу нагоре расте. Изтичането става навън. Сега де могат да се явят известни противоречия? По закона на сравненията, ако една ръка има притоци, то ръката се увеличава. Значи, теченията, които идат от вън, уголемяват ръката. Ако този пръст се уподоби на една ръка, какво показва тази дебелина? И после, ако изтънява, какво показва това? Това подразбира, че в основата има един извор и той отива на някъде. Но накрая този извор се намалява. Следователно, ако изучавате човека от основата, ще знаете, че на края имате мисълта му, която се проектира отвътре навън. Следователно, тя се разпръсва в разни направления. Този човек, на когото пръстите горе са по-остри, той харчи повече енергия. Колкото по-остър е върхът на пръста, толкова повече енергия се харчи. По-силни изтичания на енергията стават. И колкото пръстите са по-тъпи, толкова и наклонът е по-малък, и изтичането на енергията е по-малко. Хора с много остри пръсти, всякога могат да бъдат нервни. Вие още не сте видели, какво нещо е нервен човек. Вие не знаете какво нещо е нервният човек. Това, дето сега някои определят, че някой човек е нервен, това са болезнени състояния. Нервният човек е енергичен като светлината. Той е като пламъкът, има грамадна енергия, но това не е болезнено състояние. Това е напрежение на енергията, която иска да се прояви. Сега казват, че той е нервен човек и разбират едно болезнено състояние. В това няма никаква философия. Нервният човек е човек на деятелността. Той е крайно енергичен. Има една усилена деятелност във всяко едно направление. Неговият ум е подвижен и бързо схваща каквато и да е идея. В чувствата си е бърз, в мислите си е бърз и в действията си е бърз, всичко бързо разрешава. Не тъй както вие разбирате, но в него всичко е добре обмислено. И ако вие бихте намерили един такъв нервен човек, както аз го разбирам, като му дадете една задача, веднага я разрешава; никой път няма да каже, ще отложим работите. Другите хора могат да отлагат работите за разрешението на известна задача; понеже те не могат да разберат известна задача. Но умният професор като се намери между неразбрани хора, той си вземе една книга и излиза навън. Той е нервен, не е хилав. Ще се обърне и ще каже: имам работа. Вие най-първо в ума си казвате: аз съм нервен, не разбирайте едно болезнено състояние. Това е глупава идея. Най-хубавото състояние е да бъдеш нервен и горко на онзи, който не е нервен. Питам, какво лошо има в това? Някой казва, оставете ме, аз съм нервен човек. Това е едно болезнено състояние. Разберете в даден случай, създаването на нервната система в нас, това е най-хубавото, което човек има. И ако за бъдеще човек може да създаде нещо по-хубаво от нервната система, то е друг въпрос. Но единственото нещо, което отличава човека сега, това е неговата нервна система. И когато говорите за нервната система, говорете с всичката си сила и с уважение за нея. Можете да кажете, аз съм човек с нервна система. И вие трябва да се отпушите, и да

бъдете много по-енергични, отколкото сте сега. Аз често виждам вашата нервност, но това не е нервност. Аз наричам тази нервност хлабавост. Той не е нервен, обаче е глупав. Той има едно вътрешно безпокойство, иска да се прояви, обаче не може. Казва, нервен съм. А той трябва да каже: искам да бъда нервен, но не мога да бъда нервен, затова се смущавам и се тревожа. Така седи истината.

В нервната система има особени влакънца, през които мисълта може да мине. Има влакънца за всяка една мисъл. И тези влакънца са толкова малки, че едва може микроскопът да ги види. И когато тези влакънца се осакатят, ти не можеш да възприемеш, не можеш да мислиш, – значи да изпратиш своята мисъл навънка. Всяко едно влакънце представлява една антена. И осакати ли се едно от тия влакънца, ти не можеш да разбираш въпроса. И ако ученикът е слаб, не може да възприема, това се дължи на осакатяването на тези влакънца. Например някои ученици са слаби по математика – тези влакънца са осакатени в нервната система и той не може да разбере какво трябва да направи. Не може да възприеме мисълта. Да мислиш, значи, да проявиш една мисъл навънка. Като се поправят влакънцата, човек веднага възприема. Ще кажете, ама как? Трябва да се поправи антената вътре. И тогава има известни храни, математически храни, сега няма да ви кажа, аз ги зная. Аз по някой път препоръчвам орехите, ако някой иска да мисли, те усилват мозъчната деятелност, но трябва да знаете как да ги ядете. Има известни храни, които могат да подобрят твоята нервна система и да усилят твоята деятелност. И трябва да знаете някои растения, които са много интелигентни. Вие трябва да знаете, коя храна е разумна храна. И от растенията има някои, които са разумни. В растенията има същата категория, каквато и между хората. Но това е един толкова отвлечен въпрос. Сега се занимават много учени хора с тях. Тези растения са най-учените растения. И когато в средните векове са търсили алхимическия камък за обезсмъртяване. Ти не можеш да го намериш, докато не намериш една идея, която да съответствува на безсмъртието. Ти трябва да знаеш онзи великия закон, с който можеш да възстановиш разумното здравословно състояние на тялото, което човек е имал преди хиляди години. Това, което Библията описва, то е било вярно. Запример там се разправя, когато Бог прекарал пред Адам всичките животни и той веднага им турил името според характера му. На всички хиляди животни той им турил имената, е, мислите ли, че той е бил прост човек? Не. Той е бил учен човек. Кой от вас би направил това? Че ако се прекарат 100, 200 хиляди животни, че да им турите имената? Велик гении е бил той! Не е бил прост човек. А тъй както го представят, излиза, че невежа е бил Адам. Адам е бил умен, понеже се е хранил с всички тези интелигентни дървета, които съдържали този материал. И за това е бил умен. И като излезнал от рая, той оглупял, защото ги няма тези дървета,

няма тази храна, с която да се развива. Да ядеш свинско месо и да станеш виден човек? Или да ядеш козе месо и да станеш умен човек. Или да ядеш заешко месо, или от рибите, после от тези акриди. Иоан Кръстител се е хранил с акриди и мед; защо се хранеше с мед? Понеже беше крайно енергичен човек. И трябваше малко да се омекчи характера му. А акриди защо ядеше? Тези акриди спадат към щурците, а нему му трябва да гледа малко по-весело на живота. Музикант е бил той. И всички онези, които ядат акриди, стават весели и енергични в живота. Сега разбира се тези положения дадени, не са научни данни. Да ядеш щурци и да станеш мъдрец и певец? Съвременната наука счита научни онези неща, които в даден случай могат да се научат. Нека се правят научни изследвания. Аз като минавам покрай някое здание, правя си своите научни изследвания. Виждам, че някои стени след 5 години ще се съборят, някои след 50 години, а трети подир хиляди години. Минавам покрай някои дървета, виждам след няколко години те ще се изменят, а някои след сто и двеста години ще израснат.

Та казвам, така ще определяте нещата. Вие гледате един пръст дебеличък в основата. (Показалеца). Но същевременно, ако пипнете ръката, тя е студена, и цветът на ръката е малко жълтеникав. Какво ще заключите? После вените на ръката са изпъкнали, какво заключение ще извадите от това? Никакви заключения няма да извадите. (Че те са старчески ръце). Старостта е един резултат. Наука е това. А да кажеш, че някой е млад или стар, в това няма никаква наука. Наука е, ако кажеш специфично, каква енергия се събира, и какъв запас от енергия има ръката? При този стария човек, при тези изпъкнали нерви, има такова напрежение! Той е дошъл до крайния предел и мисли да си замине за онзи свят, и чака само да дойде при него един млад човек, за да му предаде службата си и да си замине. Но докато дойде той е напрегнат. Значи старият човек не е глупав, но той е умен човек, който си предава длъжността, и си заминава за онзи свят.

Та, когато са изпъкнали вените, този човек иска да предаде нещо. А когато вените потъват, този човек няма какво да предава. Само при изпъкналите вени има това положение на предаване.

Сега аз искам да ви наведа на разумните същества. Вие трябва да знаете причините защо двама хора искат да се съберат. Нали казват да се съберем, да си направим една комуна; защо? Да си направим една къща. Кои са подбудителните причини на събирането. В събирането трябва да знаете най-първо има два мотива, които могат да бъдат събрани. Ако имате 2 − 3, според правилата не може да се извади 3 от 2. Тогава можем да си предполагаме, че 2 е цяло число, по-голямо число ако речем да извадим 3 от него. Или имате 2 × 3 = Колко момента имате тука? Кои са причините,

които могат да ви заставят да умножите 2 три пъти? Кои са подбудителните причини за това? Ако вие сте в света на чувствата или в света на мисълта, кои трябва да бъдат подбудителните причини? Защото и в чувствения свят има събиране, и в умствения свят има събиране. Как става това? На физическия свят искате да знаете само резултатите какви са. И по-далече не отивате. А в света на чувствата искате да знаете съдържанието какво е, като събирате. А в умствения свят искате да знаете не само съдържанието, но и смисъла, какъв е. Следователно, в умствения свят ако имате 2 по 3, вие искате да знаете в дадения случай какъв е смисълът вътре? Защото ти трябва да знаеш законите на умножението, ако искаш да развиеш твоята сила. Ти не можеш да развиеш твоята сила, ако не знаеш да умножаваш. Събиране и умножение, това са два процеса. И после изваждане и деление са други два процеса. И трябва да знаете кой процес към кой свят спада. Сега събирането в механическия свят е само резултат; в чувствения свят вие искате да знаете съдържанието, а в умствения свят вие искате да знаете смисъла или силата на нещата. Затова в кабалата има известни закони. В съвременната наука, както са поставени числата, има известни формули. Вие като изучавате как са съградени формулите, колко йони има и колко атоми, те са създадени по същия закон – начин. Онези, разумните същества, определиха положителните и рационалните величини. Всеки един атом или ако вземем от йоните, те са определени количества вътре. Значи, затворени са известни енергии. Значи съвременната наука изучава само физическата страна и не пристъпва да изучава съдържанието на материята, и после смисъла, който тя съдържа. Та всеки един от вас като вземе известна част от материята, да проучи тази материя, тя трябва да бъде най-първо като резултат на физическото поле, после да изучи вътрешното съдържание и вътрешния смисъл; и след като разгадаеш смисъла; след като сте яли да минат един два часа, и дойде ви една светла (идея) мисъл. И това, което сте схванали, него дръжте в себе си. Духът на човека е един професор вътре, който работи вътре в своята лаборатория, и когато разгадава известни неща, той събира хубавите неща и ги турга в своята библиотека.

Следователно, какъв е смисълът на живота? Във всяко едно ядене има една задача. – Да разбереш съдържанието на тази храна и смисъла, който е вложен в нея. Тя е специфична храна, която е дошла може би от някоя слънчева система. Изядете една ябълка. Но вие не знаете от колко елемента е тя и от кои звезди, нито астрологическото съчетание на тази ябълка знаете. ВСЯКА ГОДИНА ЯБЪЛКИТЕ СЕ РАЗЛИЧАВАТ. Сега това вас не ви ползува, че се различават ябълките това може да ви ползува, само в това отношение, ако знаете какво да използувате. За бъдеще вие ще знаете как да използувате тези плодове. А сега само се приготовлява вашето съзнание. Да кажем някой от вас има неразположение на духа или сте

много нервни, тъй както вие разбирате нервен човек. КАЗВАМ ВИ ИДУЩАТА ГОДИНА ЩЕ ИЗЯДЕТЕ ТРИ ПЕТРОВКИ ЯБЪЛКИ И ВСИЧКОТО ВИ НЕРАЗПОЛОЖЕНИЕ, КОЕТО СЕГА ИМАТЕ, ЩЕ ИЗЧЕЗНЕ. Вие казвате, може ли това да бъде? Казвам, изяжте ябълките и ще видите. Идущата година ще изядете три ябълки! Е, може ли да бъде това? То е друг въпрос. Ти ще направиш опита, щом се премахне неразположението, щом нещата станат, така е. Щом не станат, не е така. Сега като ви говоря, аз виждам, има много неща, които не сте ги разбрали. Сега ще знаете, идущата година на Петров ден. Помнете сега това, което ви казах; идущата година на този ден, по това време ще го разберете. И като дойде идущата година, елате, че ме питайте за този същия предмет, и всички ония неща, които са останали сега неразбрани, някои неща от тях ще бъдат разбрани.

Сега три неща да останат. Всеки един от вас трябва да знае къде функционира вашето съзнание. Трябва да знае, че между всички явления в света има една тясна връзка, съотношение има. Между физическия, чувствения и умствения свят има съотношение. Който знае. Там седи тайната, там седи истината. Съотношение има, но трябва да знаете връзката. Пътят, по който съществува тази връзка, не е произволен. От количеството съдиш за съдържанието и от съдържанието ще съдиш какъв смисъл има. И обратното може. От смисъла към съдържанието и от съдържанието към количеството, все има съотношение. Светът е създаден по известни математически съотношения. Ако един човек израсне, стане по-голям, има по-силни мускули, затова си има свои разумни причини. Защо му е дадено това тяло по-тежко? Като претегля един човек мога пак да съдя за него. Да кажем, ако той тежи 75 килограма. Това е една специфична тежест. Тя в разумния и в чувствения свят е обоснована с известно съдържание. А в умствения свят – с известна мисъл. Аз мога вече да зная подбудителните причини на тези 75 кила и какво означават. Но това е вярно само за дадения случай. Някой може да пита, защо това, което може да се каже на един човек, не е вярно за друг? Има специфични числа, които са верни само за известни случаи. Въобще физиогномистите считат, че дългият нос се взима за интелигентен. Най-дългият нос зависи от главата и как е устроен мозъкът. И носът е една антена, най-главната антена на лицето. Първата антена е устата, те възприемат храната. После носът, очите и веждите. Всеки един косъм на главата е също антена. Физиолозите казват, че веждите имат и друго предназначение, не само да запазват от пот. Тънките вежди възприемат по-фини чувства, дебелите вежди, навъсените, те възприемат по-груби чувствувания и мисли от физическия свят. Затова хора с дебели вежди, те са на физическото поле; те възприемат повече чувства от физическия свят. Хора с по-тънки вежди, те са от духовния свят, възприемат чувства от духовния свят. Те са по-меки,

интуицията е по-силно развита у тях. Мнозина считат, че меките хора са безволеви. Не са безволеви, само че този, старият човек, с дебелите вежди е хванал мечката за ушите и ще я търколи на земята с крака си, и ще каже, трябва да знаеш, че с мен игра не става. А онзи с тънките вежди, той като поглади малко мечката, тя клекне и той може да разговаря с нея. Единият е юнак и другият е юнак. Но кой е по-юнак? Единият е юнак с крака на мечката отгоре, а другият с ръката милва мечката и се разговаря с нея. Единият изживява повече енергия, а другият по-малко.

Тогава законът е: всеки, който харчи повече, е на физическото поле, а всеки, който харчи по-малко, е в духовния свят, а този, който харчи най-малко, той е в Божествения свят.

Значи да изразходваш точно толкова енергия, колкото трябва. Това е Божественият начин, най-икономичният. Това не е скъперничество, в Божествения свят няма никакво пропиляване на енергията, там всичко се използува. В духовния свят по-малко се използува, а във физическия свят най-много енергия е дадена, в изобилие, но там енергията се разпилява и след като се разпилее ние пак ходим да вземем на заем. Едно същество от духовния свят с нашата енергия би живяло с хиляди години на земята и пак ще му остане нещо. А ние за 20, 30 години изпохарчваме всичко и пак отиваме да вземем запаси. Умирането не е нищо друго освен отиване, вземане запаси. А знаете колко струва отиването, връщането в онзи свят!

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА
ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

7.30 ч.с. хубаво слънчево утро!

На 3.X.1930 г. по каталога на Елена Андреева няма лекция.

1930_10_12 Разумното слово
неделна беседа

РАЗУМНОТО СЛОВО

„В начало бе Словото, и Словото бе у Бога."
Йоана 1:1

Всичко, което съществува в природата, е проява на Словото. Стремежът на човешкия дух е да изучава природата. Тя се изучава по външен път, от нейните прояви. Защо е създадена природата, кои са подбудителните причини за това, не знаем. То ще остане една от великите тайни за нас. Онези, които търсят вътрешния смисъл на живота и на природата, приличат на домакинята, която от люспите на лука иска да разбере неговия вътрешен смисъл. Какво ще научите от люспите на лука? Също така и учените, по външните прояви на живота, искат да разберат, защо и как е създаден светът. Така разсъждава и детето. И, като го питат, защо майка му сварила сладко, то отговаря: Сладкото е за мене, за моите братчета и сестричета. Има нещо вярно в този отговор. Ако майката нямаше пред вид първо децата си, само за гости не би варила сладко. В случая, децата са подбудителната причина. Варенето на сладкото показва любовта на майката към децата. От големината на гърнетата със сладко децата съдят за любовта на майка им към тях. Колкото по-големи са гърнетата, толкова по-голяма е любовта на майка им. И вие, като децата, казвате, че светът е създаден за вас. Светът е голямо гърне, пълно със сладко. Учените хора бъркат в гърнето със своите лъжици, да извадят нещо. Под "учен" разбирам човек, в когото работи разумното начало. Той свободно бърка в гърнето със сладко, вади си от него, опитва го и казва: Хубаво е това сладко. Когато ученият ни разказва за света, той прилича на детето, което разправя, как майка му е сварила сладкото: колко плод турила, колко захар, колко вода и колко време го е варила. Обаче, ние не се интересуваме от тези подробности. Ние се интересуваме само от едно – от сладкото.

"Словото бе Бог. И всичко чрез Него стана." Словото е единствената реалност, с която ние сме свързани. От Словото, т. е. от Разумното Начало е излязъл животът. От живота е излязла светлината, която озарява всеки човек. Животът съдържа всичко, което ние възприемаме. – Що е животът? – Сладкото, което постоянно ядем. Природата е турила това сладко в голямо гърне. Всички живи същества – животни и хора – мъже, жени и деца, учени и прости, велики и обикновени, бъркат в гърнето със сладкото, и всеки иска да вземе, колкото може повече. Като се наядат, оставят лъжиците и казват: Стига толкова, нахранихме се. Приятно е да ядеш от

това сладко. Наистина, като минат няколко часа, пак бръкнеш с лъжицата, хапнеш малко сладко и казваш: Ще отида да работя. Днес ядеш, утре, други ден, но гърнето не се изпразва. То е гърне, което никога не се изпразва. Страшно е, обаче, да преяждаш, както и да не си дояждаш, да оставаш гладен.

Като слушам философските разсъждения на учените, виждам, колко те са преходни. С такива учени и философи са пълни гробищата. Там е написана историята на философските разсъждения. На тях се дължи унищожението на държавите. – На какво се дължи съществуването на гробищата? – На преяждането. Никой човек, никое същество не е умряло от глад. Обаче, всички хора, всички живи същества умират от преяждане. Ако една машина работи непрекъснато, ще се развали по-скоро, отколкото ако се употребява от време-навреме. На същото основание, ако стомахът работи повече, отколкото трябва, скоро ще заведе човека в гробищата. Ако сте ясновидци, ще видите, че стомахът, дробовете и мозъкът работят непрекъснато, като воденици.

Питате: На какво се дължи съвременната икономическа и психическа криза? – На чрезмерното производство. На който пазар отидете, ще видите чрезмерно производство на човешки мисли, чувства и желания. Пазарите са пълни с храни от всички светове – от физическия, духовния и умствения, но няма пласмент. Майките раждат деца, но няма с какво да ги хранят – криза настанала. Бащите раждат деца, но няма къщи, няма де да ги подслонят – пак криза настанала. Сърцето на момата се запалило, гори от четири страни, но не може да намери момък да я обича – криза настанала. Момък търси мома да го обича, но и той не може да намери – криза настанала. Мъжът на някоя жена умрял – криза настанала. Жената умряла – пак криза настанала. Като не разбират законите, хората казват: Светът е създаден така. – Това е неразбиране на живота. Кризата се дължи на счупените гърнета. Те говорят за един изопачен свят. Мнозина казват, че светът е красив. – Красив е светът, но не човешкият. Както виждам, човешкият свят е пълен с развалини: де покриви счупени, де подове разрушени, де прозорци счупени. Като падали тухли, керемиди, стъкла, тревата смачкали, цветята пречупили – навсякъде развалини. Всички поточета и порои, които се спущат отгоре, това са развалени канализации. Така гледам аз на човешкия свят. Учените гледат другояче. Аз виждам навсякъде разрушения и се чудя, защо стават, коя е причината за това. Учените казват, че развалините и разрушенията в света се дължат на разместване на земните пластове. Те търсят причините на тези размествания в различните геологически периоди. Така те обясняват и набръчкването на земната кора. Това нас не ни интересува, както не ни интересува и набръчкването на човешкото лице. Всеки човек е изложен на

външни и вътрешни промени. И параходът, колкото да е здрав и силен, като се намери в океана, вълните ще го клатушкат на една, на друга страна, и той ще се огъва под техния напор. Той не може да се освободи от сътресения. Като говорите за човека, казвате, че той трябва да бъде спокоен. Питам: Как може да бъде спокоен човек в бурния океан? Как може да бъде спокоен, като живее между хора, които не мислят? Как може богатият да бъде спокоен, когато стотици и хиляди хора тропат на вратата му да искат помощ? Как ще бъде спокойна майката, пред която плачат гладните ѝ деца? Как ще бъде спокоен бащата, който не може да отгледа децата си? Как могат да бъдат спокойни онези вярващи, които са изгубили вярата си? И между религиозните има криза. Страшно е човек да изгуби вярата и упованието си в Бога! Той преживява голяма криза. Светлите му мисли, благородните и възвишени чувства изчезват. Той пита: Де е истината? Само онзи знае, де е истината, който се е свързал с Разумността – с Разумното Слово. Реалният свят е разумен. Той не се променя при никакви условия.

Учените имат задачата, да покажат на хората, в какво отношение науката и религията могат да им бъдат полезни. Не е въпрос да ги забавляват. Съвременният човек не се нуждае вече от забави. Той трябва да знае истината, каквато е. Ако се мъчи, да знае, защо се мъчи; ако се труди, да знае, защо се труди. Ако учи или работи, да знае, защо прави това. И сега, като ме слушате, трябва да знаете, защо сте дошли, какво очаквате. Казвате: Искаме да чуем, какво ще каже Учителят. – Какво ще кажа? Като отидете на концерт да слушате някой виден музикант, какво ще кажете? Ще слушате да свири нещо от Бетовен, от Моцарт или от Бах и после ще се произнесете, как е свирил. Ще кажете, че цигуларят свири много добре. – Така е за онези, които разбират от музика. Обаче, има хора, които нищо не разбират и казват, че цигуларят свирил добре. Кое харесвате на музиканта? Вие се произнасяте за неговото свирене, както се произнасяте за хубавото ядене на добрия гостилничар. Значи, има известно отношение между добрия гостилничар и видния цигулар, както и между онзи, който се нахранил добре и който слуша видния цигулар. И двамата са имали вътрешен глад: първият за ядене, а вторият – за музика. Приятно е да слушаш майстори – музиканти. Без да знаеш нотите, ти изпитваш приятност от хубавата музика. Добрият музикант владее магията на изкуството. Има области в природата, вратите на които се отварят само тогава, когато човек владее магията на музиката. Без цигулка или какъв да е инструмент, с дни и години може да обикаляте тези области, но никоя врата няма да се отвори за вас. Ще носиш цигулката си, ще свириш и, ако те одобрят като музикант, ще те пуснат да влезеш поне в една от тези области. Ако не знаете да свирите, идете там с някой музикант. Той ще спаси положението. Като се отворят вратите за него, и вие ще надзърнете

малко.

В един мит се разказва за един княз, голям скъперник, който живял в една планинска местност, далеч от хората, и невидим за всеки, който минавал през тази област. Каквото придобивал, все за себе си задържал. По това време имало добри цигулари по света, които свирели отлично, по-добре от сегашните видни цигулари. Цигулките им се отличавали от сегашните по това, че имали пет струни. Веднъж един от тези майстори – цигулари попаднал в местността, дето живеел князът, и започнал да свири. Князът, силно увлечен от свиренето на особения цигулар, решил да се яви пред него, да му благодари за чудната музика. Той го поканил да седне при него и му приготвил отличен обяд. Както виждате, добрият цигулар можа да отвори тази врата, която всякога била затворена. Той бил първият човек, пред когото князът се явил. – Защо му отворил вратата си? – Защото свирел отлично. Който свири, всякога мисли. Дето е мисълта, там е Разумното Слово. Само човекът на Разумното Слово мисли право. Само той може да бъде музикант, да свири добре. – Искам да бъда музикант. – За да бъдеш музикант, трябва да носиш Разумното Слово в себе си. – Ама искам да бъда музикант. – Ако е само да биеш тъпана и да стържеш с лъка, това не е никаква музика. Който носи Разумното Слово в себе си, той има условия да стане гениален. Дето е Разумното Слово, там има творчество. Който не разбира това, казва: Няма цигулар като мене. – Като тебе хиляди цигулари има, но като Разумното Слово няма. То е истинският цигулар. То е Учителят в света.

Питаш: Знаеш ли, кой съм аз? – Кой си? Един обикновен ученик на този, който свири. Ти можеш да бъдеш обикновен цигулар, талантлив и гениален. Аз разглеждам свиренето в широк смисъл. За да развива речта, т. е. говора си, човек трябва да се учи да свири и пее. Докато не свириш и пееш, не можеш да мислиш право. Разумното Слово се изразява чрез музика и песен. Каквото представлява пръстта за тухлата, такова нещо са музиката и песента за правата мисъл. За да изрази словото си, човек се нуждае от методи. Без музика и песен нищо не се постига. На какъвто инструмент да свириш, знай, че без музика никъде не можеш да отидеш. Или ще пееш, или ще свириш. Нещастията на човека се дължат, именно, на това, че той нито пее, нито свири. Той очаква наготово, да дойде някой отвън, да му свири или пее. Като търсите музика, обърнете се към първия цигулар в природата – Слънцето. Първият слънчев лъч сутрин е първата ария. Животът, който иде на земята, се излива чрез Слънцето. Като не разбирате това, вие стоите пред Слънцето, но очаквате друго нещо, друг цигулар да ви свири, друга музика, друго слово. Ако наблюдаваш изгряването на Слънцето, без да чувстваш неговата музика и слово, ти си в положението на онзи финансист, който по цели дни събира и вади числа,

прави изчисления, без да придобие нещо. Като се върне у дома си, той носи спомен за милионите, които изчислявал, но джобът му е празен, нищо не е придобил. Вечер, като се приберат у дома си, майката, бащата, децата затварят тефтерите си, като финансиста, само си спомнят, какви загуби и печалби са имали през деня. Че слънцето изгрява, че светлината му е приятна, това е минало и заминало край тях, без да остави спомен.

Смисълът на живота не се заключава в смятането и изчисленията. То иде отпосле. Докато живее на физическия свят, човек не може без смятане. Обаче, другите светове изискват други неща, а именно: ще минеш през света на мислите, през света на чувствата и най-после ще дойдеш в света на материята, т. е. до физическия свят, който е свят на резултатите. Когато се говори за слънцето, за звездите, аз гледам на тях като на резултати от дейността на разумни същества, живели преди милиони, милиарди години. Например, има същества, които са живели преди 25 милиона или 250 милиона години, или 2,500 милиона години. Това е едно и също число, минало през своето развитие. Значи, числата 25, 250, 2,500 и 250,000 милиона години, вървят по една и съща линия, но с различни резултати – резултати на разумния живот. Този живот е предшествал нашето съзнание. С нашето ограничено съзнание ние още не разбираме благата на живота, т.е. не можем да ги използваме, както трябва. Дали човек съзнава нещата, или не, това е друг въпрос. Казваш: Какво ме интересува другия свят? – Не може да не те интересува, защото стремежът на човешката душа се дължи на разумни същества от другия свят, с по-високо съзнание и култура от твоята.

Съществуват две философски твърдения: едното поддържа мисълта, че трябва да се създаде нещо ново в света, а другото твърди, че не може да се създаде нищо ново. Който се опитал да създаде нещо ново, сам се убедил в противното. Човек може да преобразява нещата, но не и да ги създава. Като говоря за творчество, за създаване, разбирам разработване на създаденото. Когато посаждаш крушата, създаваш ли я? Когато детето се ражда, създаваш ли го? Детето само се развива в утробата на майката, но не се създава. Следователно, ние можем само да развиваме формите, които Бог е създал. Тази е истината. Затова е казано, че няма нищо ново под небето. Как ще създадеш религията, как ще създадеш науката? Колкото и да е високо съзнанието на даден човек, то трябва да се освободи, да се очисти от наслояванията на миналото. И тогава можем да говорим за чисто съзнание, но не и за ново. Чистото съзнание вижда ясно нещата и не пита, има ли, например, любов, или няма.

Какво разбираме под "любов"? Любовта е неопределена идея. Тя подразбира Разумното Слово, от което сме излезли. Разумното Слово е

резултат на Разумното Начало в нас. Под "Разумно Начало" разбираме Бога, Когото поставяте на едно или на друго място. Всъщност, на кое място поставяте Бога? Оттам се явява и въпросът, на кое място е душата. Всеки човек може да си отговори на тези въпроси. Затова се казва, че душата може да се постави на всяко място: в сърцето на човека, в мозъка, в дробовете, в симпатичната нервна система. Дето и да се постави, тя е временно там, няма постоянно жилище. Душата е разумно начало. Тя не може да се утвърди във временното, преходното човешко тяло. Тя пребивава в тялото само около една стотна част от секундата и след това, наново го напуща; после пак дохожда, пак го напуща. Ще кажете, че това са неразбрани неща. – Много естествено. Сама по себе си, душата е неразбрано нещо. Какво ще разберете от едно число, съставено от единица и 15 нули? Можете ли да си представите, какво е това число? Какво ще кажете, обаче, за едно число от единица и 39 нули? Ако това е дълг, кога ще се изплати? Каквото и да прави човек, такава сума не се изплаща. За да се изплати тази сума, трябва всяка минута, в продължение на 2,000 години да се внасят в банката такива големи кълба злато, колкото е голяма земята. Колкото е възможно това, толкова постижими са известни идеи за човека.

Мнозина се питат, какво е предназначението на човека. – Предназначението на човека е да се свърже с Разумното Слово. – Кой е пътят към щастието? – На този въпрос лесно мога да отговоря, но общо, за всички. Казвам: Правият път води към щастието. Като дойде някой лично при мене и ме пита за пътя към щастието, нищо не мога да му кажа. Аз виждам, че той върви в крив път. Първо трябва да го убедя в това и после да му кажа, кой е правият път, който води към щастие. Обаче, каквото да му кажа, той няма да вярва. Ще каже: Как така да съм в кривия път! Щом не вярва, казвам му: Върви напред, ти си в правия път. Това не е истината. Ако искам да кажа истината на човека, трябва да бъда искрен. Ще му кажа: Приятелю, пътят, по който вървиш, води към гробищата. – Ама аз зная, че правият път е през страданията, през Христовия кръст. – Това е относителна истина, а не абсолютна. Ако искаш да вървиш направо, следвай Разумното Слово. Страданията са закон за необходимостта, но не са закон на свободата. Ако веднъж са те разпъвали, трябва ли и втори път да те разпъват? Каква нужда има да те разпъват всеки ден? В такъв случай, по-добре е човек веднъж завинаги да умре и да се свърши с него, отколкото постоянно да го разпъват, да го свалят от кръста и пак да го разпъват. Какъв смисъл има в това? Хората и до днес още държат Христа закован на кръста, понеже постоянно се питат, наистина ли Той беше разпнат и наистина ли възкръсна. Престанете вече да задавате този въпрос. От две хиляди години досега хората още държат Христа на кръста и се съмняват, наистина ли е бил разпнат, защо са Го разпнали и т. н. Ще кажете, че така било писано, да разпнат Христа. Такова нещо не съществува. Ако искате да

знаете, какво беше писано да стане, казвам: Определено беше да дойде Христос на земята, да прояви Божията Любов, хората да я приемат и да дойде Царството Божие на земята. Че разпнаха Христа, това беше човешката воля, а не Божията.

– Защо идат страданията в света? – Отговорът е прост: Страданията и нещастията в живота идат по причина на това, че хората не приеха Христа. Той дойде между своите си, но те не Го приеха. Човек не може да се спаси чрез вярвания и суеверия. Той може да се спаси само по пътя на Разумното Слово. Като приеме Словото в себе си, човек има условия да стане и светия, и адепт, и гений. Разумното Слово е сила, която върши чудеса. Каквото и да се говори на хората, те казват, че било определено Христос да бъде разпнат. – Не, определено беше Христос да страда, но не да бъде разпнат на позорния римски кръст. Ще кажете, че било определено Христос да умре. – Това е друг въпрос. Кога умира човек? Кога се събаря една къща? – Когато не е направена според правилата на природата, както и според изискванията на техниката. При тези условия, тя непременно ще се разруши. Ако детето се зачене при неблагоприятни условия, то не може да живее дълго време. В това отношение, природата е крайно взискателна. Тя не иска съзнателно да мъчи хората, но иска те да бъдат разумни.

"В начало бе Словото, и Словото бе Бог." Този стих се отнася до Разумното Слово, до истинската вяра. – Ние нямаме ли вяра? – Имате, но не абсолютна. Вярата е неопределена величина. Казваш, че вярваш в Бога, в Христа, а дохождаш при мене да искаш хиляда лева на заем. Как е възможно ти, вярващият, да нямаш хиляда лева в джоба си? Аз считам истинска вяра тази на Данаила, когото хвърлиха в рова на лъвовете, и те не го разкъсаха. Аз наричам истинска вяра тази на тримата младежи, които хвърлиха в огнената пещ, и те не изгоряха. Каква вяра е тази, при която лъвовете могат да те разкъсат, и огънят да те изгори? Апашът, който краде, има ли вяра? Той отива да краде с вяра, но като дойдат изпитанията, никаква вяра няма. Хвърлили един апаш във варница с току-що изгасена вар. – Какво станало с апаша? – Изгорял. Като наблюдавали изгарянето му, видели, че светлината на варницата се увеличила – станала някаква химическа промяна. Обаче, вярата на апаша не могла да го спаси. Човек, като гори, издава особена светлина. Дърветата също издават особена светлина: дъбът, букът, чамът горят по особен начин. Това са процеси, които заслужават да се изучават. Това е наука.

Изучавайте влиянието на различните храни върху организма, да знаете, каква храна ви подхожда. Ще кажете, че се храните с житен хляб, значи, първата ви храна е зърнена. Някои пък се хранят повече с царевица, също

зърна. Обаче, има разлика между житото, царевицата, ечемика, овеса и другите зърнени храни. Не е все едно, дали ще употребяваш жито, царевица или овес. Енергиите на житото се коренно различават от енергиите на останалите зърнени храни. Който иска да стане идеалист, да се храни с овес. Ако искаш да бъдеш здрав, да придобиеш мускули, сила, яж жито. Засега най-силната и здравословна храна е житото. Ако земеделецът знаеше, в какви дни да разорава нивата си и кога да сее житото, щеше да има такива резултати, каквито не е очаквал. Ако хората постъпваха разумно, те щяха да използват грамадната енергия на земята за добро. Докато се оре земята с железни плугове, хората ще продължават да се бият и самоизтребват. Земята не търпи никакво желязо. То съдържа груби енергии, които се предават на хляба. И човек, като яде този хляб, с него заедно приема енергиите на желязото. Докато копаем земята с мотика и бел, докато се бием със саби и ножове, не можем да очакваме помека и възвишена култура.

Сегашното човечество се намира още в железния век на плуга. – Какво трябва да се прави, за да се освободим от железните рала? – Новата култура, която иде сега, ще освободи хората от желязото. Знае се, че някога в Египет съществувала по-висока култура от сегашната. До това време реката Нил текла в друга посока, различна от тази, в която тече сега. Значи, хората са й дали ново направление. Тогавашните културни египтяни напояваха с реката неплодородната Сахара и я направиха по-плодородна. Те обработваха нивите си без железни рала, и те донасяха повече плод, отколкото сега. Докато египтяните спазваха правилата на тогавашната висока култура, Египет цъфтеше. Щом потъпкаха тези правила и наложиха користолюбието, Египет изгуби силата си. Съвременните хора ще се самоунищожат от вътрешната алчност да забогатяват все повече и повече. Центърът на алчността, т. е. на користолюбието се намира около слепите очи. Ако човек посвети целия си живот на това чувство, да го задоволи, той ще печели милион след милион, но пак няма да бъде щастлив. Каквото да прави човек, алчността всякога остава незадоволена.

Един голям милионер, англичанин, се връщал от Африка за отечеството си, за да присъства на коронясването на краля. Още в парахода той си правел сметка, дали ще може да се справи със своите 365 милиона английски лири, които имал на разположение по случай коронясването. Като направил сметката си, видял, че парите няма да му стигнат. В един момент стойността на парите се обезценила в неговия ум, и той не могъл да издържи и се хвърлил в морето. Това показва, че многото, изобилието не може да направи човека щастлив. Който разбира закона на великото малко, той ще се радва на едно житно зрънце толкова, колкото и на пълните чували с жито. Това значи гениален човек. Ако изгубиш

способността да се радваш на малкото, ти губиш цената си като човек. На хората, които не се радват на малкото, казвам: Вие сте обикновени хора, от които не се очаква много. Вие не разбирате закона. Ако е въпрос за химия, физика, икономика, житното зърно знае повече от човека. То лесно се справя с мъчнотиите. Ако някого от вас поставят при условията на житното зърно, нищо няма да направите. Като ядеш житното зърно, кажи: Господи, научи ме, как да придобия изкуството на житното зърно. Ако търсите Христа, ще Го намерите скрит в житното зърно. Затова Христос казва: "Аз съм живият хляб, слязъл от небето." Житните зрънца са малките самунчета, слезли от небето. И след всичко това, очаквате да слезе Христос от небето. Той е слязъл, и всяка година слиза в милионите зрънца, които ние ядем. Възможно е Христос да дойде и по този начин, по който хората Го очакват. Често хората казват: Това жито не струва. Като не го оценяват, хората започват да го мелят, да го превръщат в брашно, да хвърлят люспите му като нехранителни и т.н. Обаче, някои учени казват, че хранителността на житото е и в люспите. Ето защо, като ги хвърлят, хората се лишават от тяхната хранителност. Вътрешността на житото е определена за по-благородни и добри хора, които могат правилно да го използват. За да се разбере това, нужни са учени хора, които да работят за благото на човечеството.

Време е вече да се отдели религиозният живот от обществения. Ще кажете, че религиозният живот е остарял вече. Религиозният живот е стар в едно отношение, общественият живот – в друго отношение, научният живот – в трето отношение. Науката е в противоречие с религията. Ако се говори за формите на религията, както и на разумния живот, те трябва да бъдат строго определени. – Какво означава религиозният живот? – Служене на Бога. Човек трябва да се подчини на закона на служенето и да работи не само за своето усъвършенстване, но и за усъвършенстване на своите ближни. Общественикът ще работи за подобрението живота на своите ближни. Ученият ще работи за подобрение на външните условия на човешкия живот. Аз мога да докажа на учените, че Христос е скрит в житното зърно. – Как ще се докаже това? – Ще взема едно житно зърно, ще го поставя на силно увеличение и ще видите, че в него е скрит зародишът на човека. Който знае законите и условията за развитието на човека, като постави това зърно при тези условия, от него ще излезе, какъвто човек искате – талантлив, гениален или светия. Знание е нужно за това. Външно погледнато, с обикновеното човешко око, житните зърна не се различават едно от друго. Всеки момент човек може да се ражда и преражда, а не само един път. Всяка нова фаза в човешкия живот е новораждане. Човек живее, докато се ражда и новоражда. Щом престане да се ражда, той умира вече. – Кога умира човек? – Когато не може да се ражда. Раждането, като процес, не трябва да бъде откъснато от другите явления в природата.

Освен това, между едно и друго раждане трябва да има тясна, неразривна връзка.

Христос казва: "Ако не се родите изново, не можете да влезете в Царството Божие." Аз превеждам този стих в следния смисъл: Ако не се раждате всеки ден, всеки момент от вода и дух, не можете да влезете в Царството Божие. Този стих, взет в еднократна форма, се отнася до децата, а не до възрастните. Ще се раждаш всеки момент. Само така ще разбереш смисъла на Разумното Слово и ще го приложиш. Ако днес си обикновен човек, утре можеш да станеш талантлив; ако днес си талантлив, утре можеш да станеш гений. Ако нямаш възможност да се новораждаш, ти завинаги ще останеш обикновен човек, или невежа. Значи, новораждането е многократен процес. Като се новоражда, човек може да се развива. Само така, той ще разбере смисъла на стиховете: "В началото бе Словото, и Словото бе у Бога." Това са закони и методи, чрез които човек се развива; така, именно, той се освобождава от трудните условия на живота, единично и колективно. Ако не разбира тези закони, и цялата земя да се обработва, и житото да се подобри, човек няма да се освободи от мъчнотиите. Не е в многото жито, не е в изобилието. Важно е да се повдигне съзнанието на човека. Какъв смисъл има в това, земята да се напълни с жито, а хората да продължават да се карат. При сегашното изобилие, нито богатият може да яде, нито бедният. Бедният не си дояжда, а богатият – прехряжда. В края на краищата, от недояждане бедният удължава живота си; от преяждане богатият повръща всичко, което е ял, и преждевременно умира. Това са мои твърдения. Според моите наблюдения, аз не съм срещал нито един беден, който да е умрял от глад. Всички бедни са умрели, както богатите, от преяждане.

Сега, като говоря така, аз не искам да приемате нещата догматически, нито да вярвате, както аз вярвам. Това, в което аз вярвам, остава за мене. Обаче, ако и аз, и вие вярваме в едно и също нещо, ние имаме общи допирни точки. Какво ще излезе от моята и от вашата вяра, това е друг въпрос. Моята вяра е важна за вас дотолкова, доколкото може да донесе нещо добро, както частно за вас, така и общо за всички. Ако моята вяра ви обърка, дръжте се резервирано. Какво ще постигна, като ви кажа да раздадете имането си на бедните, и вие първо ме послушате, а после съжалявате? Защо съжалявате? Защото сте раздали богатството си на бедни, които не са истински бедни. Значи, трябва да различавате, кой е истински беден, и кой – истински богат. Има бедни, които играят ролята на бедни; има и богати, които играят роля на богати.

Събрали се стотина американски милионери и решили да изиграят ролята на бедни хора, да се представят като бедни. За тази цел, те се

облекли в скъсани дрехи, хвърлили шапките, обувките си и тръгнали в такъв вид из града, да видят, как ще се почувстват в положението на бедни и просяци. Като се поглеждали едни-други, те се смеели. Това е животът, дето хората играят роля на бедни и богати. Умрелият не е ли беден? Той е фалирал търговец, изгубил всичкото си богатство. Като гледате на умрелия, като на фалирал търговец, кой няма да му се смее, щом го види с окъсани дрехи, бос и гологлав? Всички умрели, които занасят на гробищата, са все фалирали търговци. – Тогава да се откажем от този живот. – Не е въпрос да се откажете от живота, но умни да бъдете. Казано е в Писанието: "Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила, и да възлюбиш ближния си като себе си." Да бъдеш умен, значи, да любиш. Не можеш да любиш, ако не носиш Разумното Слово в себе си. То дава мощ на човека. Без Словото любовта не може да се прояви. *Любовта е мощна сила, чрез която всеки момент можеш да работиш, както ученият работи със своите уреди и инструменти. Любовта урежда и най-объркани*те работи. *Любовта* укротява и най-свирепите животни. Казано е: "Бог е огън всепояждащ." Понеже Бог е *Любов*, значи, *Любовта* е огън всепояждащ. Тя не изгаря, но смекчава и стопява и най-твърдия метал.

Мнозина, в алчността си, приличат на онези разбойници, които нападнали един учен маг, с желание да го оберат. Като разбрал намерението им, той ги запитал: Какво искате? – Дай ни, кесията си, искаме да ни дадеш всичките си пари. – Елате с мене, аз ще ви дам, колкото злато искате. Аз имам малко пари, те няма да ви задоволят. Разбойниците тръгнали след учения. Той ги завел до една пещера, вдигнал камъка, и пред тях се открило голямо количество злато. Той им казал: Вземете си, колкото искате злато. Като го видели, разбойниците се спуснали към него и си взели по 20 – 30 кг. злато. Турили го на гърбовете си и тръгнали. От тежестта на златото, те се уморили, изпотили и започнали да изостават. По едно време те огладнели толкова много, че не могли повече да ходят. Спрели да си починат, но нямали хляб да задоволят глада си и да възстановят силите си. Вървели ден - два, все гладни и не знаели, отде да намерят хляб. С тях заедно бил и магът. Като видял отчаяното им положение, той казал: Вървете с мене, аз ще ви заведа на друго място. Гладни, изнемощели, разбойниците тръгнали след него. Той ги завел при друга пещера. Тропнал с пръчицата си и пред тях се открила богата трапеза с вкусни ястия. – Седнете да се нахраните и после ще продължим пътя си. Те гледали мага и си казвали: Чудно нещо, този човек не носи нищо на гърба си, а има всичко, каквото пожелае. Магът, със своето знание, доказал, че в живота не са нужни само пари. Най-после, той казал на разбойниците: Оставете парите на мястото и си вървете.

Питат: Кое е същественото в живота? – Разумното Слово. – Кое е същественото още? – Вярата. – Обаче, не е важно, в какво вярва човек; важно е, какво може да направи човек със своята вяра. Казваш: Аз направих едно добро. – Не е достатъчно да направиш само едно добро. Доброто е непрекъснато. Добрите дела са свързани едно с друго, като верига. Всеки ден, всеки момент трябва да правиш добро. Мислите, чувствата и действията на човека трябва да бъдат свързани едно с друго. Това е неговият идеал, неговото щастие. Има начин, по който човек маже да постигне своето щастие. – Какъв е този начин? – Елате с мене, аз ще ви покажа. Аз ще ви заведа при пещерата, отдето всеки може да си вземе, колкото иска. Разстоянието до тази пещера е 500 километра. То трябва да се мине пеш. Всеки трябва да си помисли, може ли да извърви това разстояние. Дали вярвате в това, или не вярвате, то е ваша работа. Ако вярвате, ще видите, че е вярно; ако не вярвате, не е вярно. От гледището на природата, това е факт, който всеки сам може да провери.

Един мой познат, като бил в Англия, се натъкнал на особен случай. Една вечер той присъствал на интересна сказка, държана от един виден проповедник – негър. Той доказвал на англичаните, че на всеки човек са дадени условия за подобряване на живота. От него се иска само едно: да бъде разумен, да използва дадените условия. След сказката, от публиката излиза един млад човек, който се отправя към проповедника с думите: Ето, аз имам музикални дарби, искам да ги развия, но нямам средства. Как ще развия дарбата си? Проповедникът му отговорил: Който те е надарил, Той си има грижа за това. Вярвай, и ще се убедиш в моите думи. В това време, един богат англичанин се обадил: Аз имам възможност да помогна на този млад човек. Готов съм да се грижа за него, като за свое дете. Ще го поддържам, докато свърши. Младият човек благодарил на своя благодетел с думите: Сега вече вярвам в силата на този закон. И на вас казвам: Вярвайте в Онзи, Който ви е дал дарбите. Той ще ви даде условия за тяхното развитие. Съвременните хора живеят в еднократните процеси, затова не успяват в живота си. Срещам един познат, който ми казва: Едно време бях религиозен, но нищо не остана от моята религиозност. – Щом твоето верую може да се явява и изчезва, ти никога не си бил религиозен. Ти нямаш нещо постоянно в себе си. – Ами това, което ти проповядваш, истина ли е? – Не само, че е истина, но аз живея в истината, която е вечна и неизменна. Ако не живея в истината, нищо няма да остане от мене; аз ще се превърна в прах и пепел. Всичко добро и възвишено в мене се дължи на истината. Аз живея в тази истина, в която човек не може да се съмнява. Тя дава мощ и дух на всеки, който я изповядва, безразлично, дали той е прост или учен, богат или сиромах. Не е важно, как е облечен човек. Важно е съдържанието и смисълът, които човек носи в себе си.

Какво се иска от човека? – Да даде възможност на своята душа, ум, сърце и воля да се проявяват. – Има ли човек душа? – Има, разбира се. Не се съмнявай в себе си. Ще кажете, че сърцето е орган, който пулсира. – Вярно е, че сърцето пулсира, че пулсът е свързан с дейността му. Умът пък е свързан с дейността на мозъка. Дойдем ли до душата, не можем да намерим мястото ѝ в човешкия организъм. Хиляди години да живее човек на земята, мъчно може да определи, какво представя душата. Тя е онова мощно, велико, възвишено начало в човека, за което е казано, че око не е видяло, и ухо не е чуло това, което се крие в него. Неизброими са възможностите на душата. В обикновения живот се казва, че като умира, човек предава душата си на архангел Михаил. Това са поетични приказки за обикновените хора. Обаче, не е така и за мъдреца. Той знае, че душата е нещо живо, мощно, необятно. В нея е човекът, а не тя в него. Това, което осмисля човешкия живот, което внася възвишени подтици в човека, е неговата душа. Казвате: Да спасим душичките си. – Щом става въпрос за спасение на душата, това не е душа. Душата не се нуждае от спасение. Тялото може да се спасява, но не и душата. Тя представя гениалното, светото в човека, което служи на Бога. Като знаеш това, обърни се към душата си със следните думи: Понеже ти служиш на Бога, аз съм готов да направя всичко за тебе. Досега аз съм ви говорил само за любовта, но ако река да говоря за душата, само за предисловието върху този въпрос са нужни хиляди години. Тя е разумното начало в човека. Казано е: "В начало бе Словото." Словото е душата, наречена още ангелска или Божествена душа. Тя представя едната страна на Словото. Душата е разумността, която се проявява в света. Вън от душата, вън от Бога никаква разумност, никаква реалност не съществува. Доброто е реалност. Злото, обаче, не е никаква реалност. Вън от доброто, никаква реалност не съществува. Щом злото произхожда от доброто, то е ограничено. Злото е ограничено, а доброто – неограничено, вечно. Следователно, само неограничените неща имат условия да преживеят времето си. Ограничените неща нямат възможност да преживеят себе си.

И тъй, вън от душата, вън от Словото нищо друго не съществува. В душата се крият и умът, и сърцето, и волята. Тя се проявява чрез тях. В душата се крият всички дарби и способности на човека. Щом те се ограничават, душата се скрива, не изявява своя живот.

„В начало бе Словото. Всичко чрез Него стана." Чрез Словото се проявява и животът, и светлината, която осветява всички човеци.

7. Беседа от Учителя, държана на
12 октомври, 1930 г. София. – Изгрев.

1930_10_15 Определено време и място
лекция пред общия окултен клас

ОПРЕДЕЛЕНО ВРЕМЕ И МЯСТО

Размишление

(Чете се темата: „При какви условия се явяват скърбите и страданията?“)
Тема за следващата лекция: „Път за добиване на истинско щастие“.
Ако вземете, за пример, една дюля в ръката си, какви мисли ще ви дойдат? Първата мисъл, която дойде в главата ви, ще бъде, че можете да изядете тази дюля, или да я сготвите, да направите от нея някакво ядене. Като разглеждате внимателно дюлята, ще видите, че тя не е еднакво гладка навсякъде. Който може да чете по линиите, ще види, че една дюля, от ред поколения, е расла при неблагоприятни физически условия, а друга се е развивала при благоприятни условия. Всички благоприятни и неблагоприятни физически условия се отразяват не само върху развитието на човека, но и върху развитието на растенията и животните. Най-малката аномалия в условията хвърля отпечатък върху индивида. Тези отпечатъци могат да се изправят.

Като изучавате човешката глава, виждате, че и тя е подобна на плод, по който можете да четете неговия минал живот. В процеса на своето оформяване този плод създава семето – същината, чрез която животът се проявява. Растението и развиването на човека са велики, Божествени процеси, без които животът няма смисъл. Ето защо, във всеки човек е важен онзи момент, който осмисля неговия живот. Онова, което осмисля живота, не се крие в нещо грандиозно. То не е в голямото богатство, нито в голямото знание, нито в голямата сила. Това, което осмисля живота, се крие в микроскопическите, едва видими и уловими неща. Малкото, невидимото, микроскопическото не е нищо друго, освен връзката на човека с Бога, с Първата Причина, с Великия създател на вселената. Тази връзка е малка, нищожна по външен вид, затова хората философстват, разискват върху нея, търсят я, дано я намерят. Ако не успеят да я постигнат, причината седи в това, че те я търсят по външен път.

Какво значи да направите връзка с Бога? Как можете да направите тази връзка? Представете си, че вие искате да се свържете с един учен човек, но сте от княжески род, не знаете как да пристъпите. Ако отидете при учения с всичкото си величие и съзнание за своя висок произход, той ще ви приеме, ще ви разгледа като плод, който носи линиите на своя минал и сегашен живот, и ще ви сложи далеч от съзнанието си. При това положение вие не сте направили връзка с него. Ако искате да направите съзнателна връзка с учения човек, вие трябва да отидете при него с

всичкото си смирение, да забравите своя висок произход и да се заинтересувате от това, което ученият изследва. И това не е достатъчно. Трябва да започнете да изучавате неговия предмет, да го разпространявате между ония, които се интересуват. Като го разпространявате, същевременно трябва сам да допълвате онова, което на другите не е ясно. Следователно вие можете да направите връзка с Бога само когато се интересувате от Неговите мисли, чувства, постъпки и се заемете да ги изучавате, прилагате и обяснявате на ония, които се интересуват от тях. Когато Божествената Любов, Божественото знание и Божествената Истина станат идеал в живота на човека, тогава той ще разбере какво значи връзка с Бога.

Слушате някой да казва: „Аз търся Истината, обичам я, искам да я приложа“. Защо този човек обича Истината? Защото той е разбрал, че без Истина няма растене; без Истина живот не може да се прояви; без Истина душата не може да живее. Само онзи търси Истината, който иска да се прояви, да даде израз на онова, което е вътре в него. Да се прояви човек, това значи да стане видим. В този смисъл, истински стар човек наричаме онзи, който се е проявил вече, а млад – онзи, който едва е започнал да се проявява.

Ако начертаете една крива линия – полуокръжност (фиг. 1) и съедините крайните точки А и В с права линия, тя ще бъде диаметър. Тези две линии съдържат в себе си известен род сили, които човек трябва да познава. Кривата линия представя стария човек, а диаметърът – младия. Ако старият и младият не познават силите, които носят в себе си, те нямат отношение нито към старостта, нито към младостта. Тогава човек минава през младостта и старостта, без да е научил нещо от тях. Всяко нещо има смисъл за човека дотолкова, доколкото той има отношение към него. Истината се интересува от човека дотолкова, доколкото той има отношение към нея. И човек се интересува от Истината дотолкова, доколкото тя има отношение към него. Същото се отнася и за отношенията на човека към Бога и на Бога към човека. Казвате: „Как е възможно Бог да не се интересува от нас, щом ни е създал?“ Ако разглеждате създаването на човека като механически процес, вие сте на крив път. Така всеки човек си създава къща, създава си удобства за живеене. Обаче той се интересува от къщата си дотолкова, доколкото тя отговаря на неговите нужди. Престане ли да задоволява неговите нужди, и човек престава да се интересува от нея. Същото отношение виждаме между Бога и човека. Човек е къща, направена от Бога с цел Той да живее в нея и да се проявява. Не изпълни ли човек предназначението си, Бог не се интересува от него. Този човек представя стара, бракувана къща, за която и собственикът ѝ не се интересува. Всеки собственик се интересува от своята

красива, удобна и здрава къща.

Представете си, че искате да видите нещо по кривата линия (фиг. 1). Каквито усилия и да правите, не можете да го видите. Обаче ако гледате този предмет по правата АВ, т.е. от коя и да е точка на правата линия, той ще стане видим за вас. Ако от средата на правата АВ издигнете перпендикуляр до точка С, в най-високата точка, наречена зенит, ще видите предмета, който ви интересува. Значи под думата „зенит" разбираме тази точка, в която известен предмет се вижда най-ясно. Кривата линия пък представя пътя на човешкото развитие. Който не разбира правата линия, той не може да разбере и кривата; който не разбира правата постъпка, не може да разбере и кривата. Кривите постъпки са свързани с много усложнения. Кога се изкривява човек? Когато приема големи задължения, когато се нагърбва с големи богатства, с големи тежести. Ако има малки задължения, малки тежести, малко богатство, човек не може да се изкриви. Ако на пода на вашата стая сложите един килограм хляб, подът няма да усети никаква тежест. Поставите ли обаче 1000 килограма хляб, подът ще се изкриви малко. Коя е причината за изкривяването на пода? Голямата тежест.

Има ли нещо лошо в огъването или в изкривяването на човека? Щом натоварят човека повече, отколкото може да носи, естествено е той да се огъне. С огъването той си помага. Като пренесе тежестта от едно място на друго, той пак ще се изправи. Когато види, че го замерват с камъни, човек пак се огъва. Защо се огъва? За да намали силата на удара. От тежестта на товара подът се огъва, но не може вече да се върне в първото си положение. От тежестта на известен товар торбата и чувалът се скъсват. Част от товара пада на земята и те се облекчават. Продънването на пода, както и скъсването на чувала, са механически начини за освобождаване от тежестите на живота. Разумните същества обаче не трябва да разрешават този въпрос механически. Колкото по-разумно е едно същество, толкова по-разумно разрешава мъчнотиите в живота. Мъчнотиите не са нищо друго, освен тежести, с които човек трябва да знае как да се справя. Дойде ли ти някаква голяма тежест, огъни се, без да се пречупиш. Щом мине тежестта, веднага се изправи и продължи пътя си. Ще кажете, че не е морално да се огъва човек. Кое е за предпочитане: да се огъне човек и да запази живота си, или да не се огъне, да загуби живота си, а да запази доброто мнение на хората? Разумен трябва да бъде човек. Огъването означава промяна в състоянията.

Става ли въпрос за промените в живота или в природата, знайте, че те са в реда на нещата. Това именно трябва да интересува човека. Не питайте защо съществуват промените, но ги изучавайте. Като видите, че някъде се

извършва някаква промяна, задайте си първо въпроса: Разумна ли е тази промяна, или неразумна? После се запитайте в кой свят става промяната: във физическия, духовния или Божествения? Някой човек става от сън, но се чувства крайно неразположен, готов е да се кара с всички хора. Защо е неразположен? Станала е някаква промяна в него. Какво трябва да направи, за да се освободи от неразположението си? Нищо друго не му остава, освен да се съсредоточи в себе си, да потърси причината за неразположението, т.е. за промяната, която е станала в него, и да види разумна ли е, или не. После, той трябва да види в кой свят е станала промяната и да я изправи.

Един ден виждам, че един познат носи голяма тиква, с голяма дупка в средата. Поглеждам в дупката, една мишка се скрила вътре и не може да излезе. Познатият разправя, че в дупката имало седем мишки, шест изкочили навън, а седмата се объркала, не може да излезе. Мишките обичат тиквено семе, затова прегризали кората на тиквата и влезли вътре. Чуди се познатият какво да прави с тиквата, как да застави мишката да излезе навън и да я накаже, задето влязла вътре без позволение. Вината на мишката се състои само в това, че не е искала позволение да излезе. Иначе тиквата и без това е осъдена на разрушение: човек ще я счупи, ще я свари, или опече, и ще я изяде. Мишката пък ще я прегризе и ще си хапне от нея. Най-после ударихме тиквата в земята, тя се разчупи, а мишката успя да се провре между краката ми и избяга. Между краката ми тя намери спасителен ъгъл. Значи при всички изпитания в живота си човек все ще намери един спасителен ъгъл, да се провре и да излезе благополучно от изпитанието. Този ъгъл се крие някъде в човешките добродетели. Всяка добродетел спасява човека. Минеш ли през ъгъла на известна добродетел, където и да се намира тя, ти непременно ще бъдеш спасен. Направи ли някаква погрешка, човек трябва да мине през ъгъла на доброто, за да бъде спасен. С други думи казано: За да се освободи от някое нещастие, човек трябва да мине през ъгъла на доброто, т.е. през благоприятните условия на живота. Да се върнем към чертежа. Правата линия АВ представя разумността. Когато нещата се извършват по права линия, те са разумни. Следователно, ако искаш да видиш дали дадена постъпка е права, проследи какъв път на движение образува тя. Ако при движението ѝ се образува крива линия, постъпката не е права. В нея има известно отклоняване, по-голямо или по-малко. Правите и кривите линии показват, че човек върви и в прав, и в крив път. Той се учи и от едното, и от другото положение; обаче като се отклонява от правата линия, той си създава свой собствен център на движение. За да следва пътя на правата линия в мислите, чувствата и постъпките си, човек трябва да пази между тях известно математическо отношение. Това значи, че между мислите, чувствата и постъпките на човека трябва да съществува не само числена, но

и геометрическа връзка. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка стават реални, когато приемат известна геометрическа форма. За пример, тялото на човека е съвкупност от идеи. То става реално, когато приеме някакъв геометрически образ, или геометрическа форма. Който разбира езика на формите, по тях може да чете идеите, които са вложени в него.

Следователно, видите ли една права линия, ще знаете, че тя представя отношението на човека към Божествения свят. Счупената линия, съставена от няколко прави, представя отношението на човека към органическия свят, т.е. към света на външните промени, към света на голямото външно разнообразие. Ъгълът пък представя закон на възприемане. Колкото по-голям е ъгълът, толкова по-голямо е възприемането. И обратно: колкото по-малък е ъгълът, толкова по-слаба е възприемателната способност на човека. Човек възприема чрез окото и устата. Ако възприема много впечатления, но не ги използва разумно, човек става лош и глупав. Значи възприемането има две страни: добра и лоша. Когато човек възприема чрез устата си, ние дохождаме до закона на храненето. Ако е гладен, човек може да се спаси само чрез устата. Каквото и колкото да философствате пред него, той знае само едно нещо – гладен е. Той казва: „Хляб искам!“ – Можеш ли да почакаш малко? – „Ще чакам, но с условие, че ще получа хляб.“ В дадения случай устата разрешава един важен икономически въпрос. Тя е пътят, през който хлябът ще мине и ще помогне за разрешаване на един от важните икономически въпроси. От по-голямото или по-малко разтваряне на ъгъла се определя правилното или неправилно разрешение на въпроса. Когато заеме статическо положение, ъгълът нито се увеличава, нито се намалява. Това показва, че имаме очаквателен процес. Някои хора държат устата си повече отворена. Ще кажете, че те са глупави. Не са глупави, но те очакват да получат нещо, от което зависи целият им живот. – „Какво очаквате?“ – „Хляб!“ Наистина, от хляба зависи бъдещето на човека, а от очите и устата – неговата възприемателна способност.

Следователно човек трябва да използва своите удове за възприемане – да учи, да придобива знания. Той трябва да възприема не само чрез очите и устата си, но и чрез челото и чрез носа си. Лицето му трябва да бъде живо, пластично и възприемчиво. Видите ли човек, на когото челото е ниско, ще знаете, че деятелността на неговия живот е съсредоточена повече в личните му чувства. Ако устните му са свити под известен ъгъл надолу, това показва, че той е недоволен от живота. Той е недоволен, че не е могъл да постигне своите желания. Ако му се даде повечко ядене, той веднага ще се задоволи. Изобщо, щом задоволите желанията на човека, той става доволен. Дадете ли на човека онова, от което се нуждае, той става доволен. Има нещо специфично, от което всеки човек се нуждае. Религиозният се

моли за едно, светският - за друго, но ако това, за което и двамата се молят, не е съществено, молитвата им няма да се чуе. Религиозният иска да служи на Бога, а същевременно се моли за къща, за дрехи, за обуща, за шапка и т.н. Това са несъществени неща. И светският човек се моли за същото. Човек има право да се моли само за хляб. Така е казано и в Господнята молитва: „Хляб наш насъщни, дай ни го нам днес". Естествено е да се моли човек за хляб, защото ако е работник, без хляб не може да свърши работата си; ако е ученик, не може да научи уроците си. При това положение работникът ще развали отношенията си със своя господар, ученикът – със своя учител.

Като ученици, вие трябва да различавате същественото от несъщественото. Не мислете, че съществените неща са великите, а несъществените – малките. Животът се проявява и в малкото, и в голямото. Всяко нещо, в което има живот, е съществено. Така трябва да гледате на нещата, за да имате ясна представа и за самия живот. Целокупният живот представя вътрешна непреривност. В този смисъл, ако човек се свърже с един слънчев лъч, той се свързва едновременно с всички лъчи; ако се свърже с един звук, той се свързва с всички звуци. Какъв трябва да бъде звукът, който произвеждате: слаб или силен? Това зависи от хората, които са пред вас. На разумните и разбрани хора се говори тихо и спокойно; на неразумните се говори силно, натъртено, да разберат какво искате да им кажете. Тогава как трябва да се молите на Бога? Трябва ли да викате, да плачете, да се вайкате? Христос е дал една молитва на учениците си, с която трябвало да се молят. Тя е тъй наречената „Господня молитва". Като четете тази молитва, вие трябва да бъдете напълно съсредоточени и свързани с Бога. Само при това положение молитвата ви ще се осмисли.

Как започвате молитвата? Казвате: „Отче наш, Който си на небето, да се свети името Ти, да дойде Царството Ти, да бъде волята Ти, както на небето, така и на земята". Това значи: „Отче наш, Който си горе в моя ум, да дойде Твоята светлина в ума ми, за да я възприема. Да бъде волята Ти във всяка моя работа: в мисълта ми, в чувстването, във всичките ми постъпки. Нека Твоята воля присъства в дишането, в кръвообръщението ми, да изпращам кръвта по цялото си тяло, да се храни, за да Ти служа с радост и любов".

„Хлябът наш насъщни, дай ни го нам днес." – Всеки трябва да се моли за хляб, като едно от съществените неща, с които да поддържа живота си и да бъде годен за работа.

Казано е в Писанието, че ако не станете като децата, няма да влезете в Царството Божие. Сега и на вас казвам: Станете малки, но разумни деца, да трансформирате състоянието си, да не се спъвате от външните условия.

Неразумният се спъва от всичко. Ако е религиозен, той не знае как да се моли. Той постоянно пита как да държи ръцете си във време на молитва: нагоре, надолу, или скръстени? Ще се молиш по различен начин. Ако те бият и прострят на земята, ще се молиш в това положение; ако те бесят, ще се молиш и с увиснали крака. Ще се молиш по всички начини, но разумно. Може ли човек да се моли, когато го бият? Човек може да се моли при всички условия. Защо бият човека? Да му предадат нещо. Както с биенето или разсичането на земята посаждат нещо добро в нея, така и с биенето на човека внасят нещо добро в съзнанието му.

Разумният човек се учи от всичко. Колко пъти биха апостол Павел? Апостол Павел получи 3 пъти по 39 тояги. Мнозина се питат, правилно ли е да се бие човек? Трябва ли боят да се допуща? По този въпрос има различни мнения. Някои пък разглеждат постъпките на своите ближни и казват, че еди-кой си не е постъпил добре. Само онзи може да се произнася за постъпките на хората, който стои по-високо от тях и всеки момент е готов да направи това, което те не могат да направят. Кажеш ли на някого, че не е постъпил добре, още в момента трябва да му посочиш как да постъпи. Осъдиш ли някого, че не е готов да направи добро, ти бъди готов да направиш доброто вместо него. Бъдете готови всеки момент да правите добро и услуги на ближните си, за да ви отговорят един ден и те със същото.

Мнозина гледат на доброто като на механически процес. Не, доброто е съзнателен, разумен процес. Доброто е в Бога.

Следователно само онзи може да прави добро, който е свързан с Бога. Всяка разумна услуга, която човек прави, носи в себе си доброто. Тъй щото, вие не се интересувате толкова от услугата, колкото от доброто, което се крие в нея. Пощаджията носи писма, прави услуга на хората. Ако той мине край дома ви, каже ви няколко думи, без да ви остави писмо, вие не сте доволни от него. Вие имате отношение повече към писмата, които той носи, отколкото към самия него. Ако не носи писмо в ръката си, вие нямате време да се спирате и разговаряте с него. Щом ви носи писмо, вие ще намерите време да се разговаряте с него. В този смисъл писмото, в ръката на пощаджията, представя доброто в сърцето на всеки човек.

Следователно, за доброто човек трябва всякога да има време. Значи времето е дадено за доброто, а не за злото. Понеже за злото не е предвидено време, когато прави зло, човек взима от времето на доброто. Това е престъпление. Когато съдят човека, че е направил някакво зло, не го съдят за злото, но за кражбата, която е направил. Без разрешение на някого, той е отнел част от времето, определено изключително за доброто.

За злото не е предвидено нито време, нито място. Като знаете това, не изменяйте Божествения ред на нещата. Дойдете ли до злото, кажете си: „Нямам на разположение нито време, нито място, за да му дам ход. Не искам да правя чрезмерни усилия да търся място и време, да правя зло. Предпочитам да направя добро, което е по-лесно и приятно, защото от самото Провидение му е дадено и място, и време“. Който прави добро, той осмисля живота си и си отваря път към щастието. Който прави зло, той обезсмисля живота си и си отваря пътя към нещастието. За предпочитане е човек да върви в път на щастието, отколкото в пътя на нещастието.

И тъй, за да се освободите от злото, дайте път на доброто в себе си. Не чакайте да получите някакво откровение, както са получили на времето си Исай, Йеремия, апостол Павел и др. Това не може да стане днес, защото нещата никога не се повтарят. На всеки човек се дава нещо специфично, съвършено различно от това, което е дадено на другите на земята, Бог може пак да му се открие, но по друг начин, а не както в миналото. Значи възможно е Бог да се открие на всеки човек, но по различен начин.

Следователно не се обезсърчавайте. Знайте, че кога и да е, Бог все ще ви се открие по някакъв начин. Той може да ви се открие, както на пророк Йона, на трите момци в огнената пещ, или на Данаил в рова между лъвовете. Бог може да се открие на човека като глас от небето. Как ще ви се открие Бог, не е важно; важно е да Го познаете. Колкото по-смирен е човек, толкова повече неща може да научи. Ако си въобразява, че много знае, той лесно ще се обезсърчи. Достатъчно е да се намерите пред някой велик учен, музикант или художник, за да разберете, че вашето знание е едва в началото си. Колкото по-слаб сте в науката и изкуствата, толкова по-големи възможности имате. Слабият има повече възможности от силния. Силният човек е завършен процес. Той носи в себе си богатства, които трябва да раздава на слабите и нуждаещите се. Силният дава, а слабият получава.

Положението, в което сегашните хора се намират, може да се уподоби на богат земеделец, който е напълнил хамбарите си с жито, обора си – с добитък, склада си – с рала. Той има всичко на разположение, но чака онзи момент, когато ще приложи силите си на работа. Дойде ли този ден, той изважда житото от хамбара, впряга воловете на работа, взима ралото на колата и тръгва на нивата. Пропусне ли този момент и очаква да придобие още жито, работата му ще пропадне. Щом имаш пълен хамбар жито, повече не очаквай. Впрегни воловете, иди на нивата и сей. Какво ще излезе от твоята работа, не питай. Като ходиш често на нивата, ще видиш какво ще излезе. Каквото си посял, това ще пожънеш. Ако можеш да се разговаряш с житото, щастлив ще бъдеш; ако не можеш да се разговаряш,

нещастен ще бъдещ. Следователно от човека зависи, да бъде щастлив, или нещастен. За да бъде отчасти щастлив, той трябва да гледа разумно на живота, да е доволен от всички условия, в които се намира. За да бъде доволен поне в даден момент, човек трябва да вижда в страданията някакво благо. Той знае, че страданието прави човека силен, заставя го да мисли право. Като страда, човек помага на своите близки, а същевременно и на себе си: на своя дух, на своята душа, на своя ум и на своето сърце. Затова и Христос казва, че човек трябва да е доволен от страданията си, защото страданията се превръщат в радост. Не може ли човек да трасформира състоянията си, да превръща скърбите в радости, той остава в положението на обикновените хора. Като е дошъл на земята, човек трябва да прояви поне една от своите добродетели, която да го издигне над уровена на обикновените хора.

Как познавате, че известен човек е добродетелен? Каквато добродетел и да има човек, тя е написана на лицето му. В това отношение лицето е израз на Божествения живот на човека. Като изучавате ъглите на човешкото лице, вие виждате доколко всеки човек е осмислил живота си. Всеки уд на човешкото лице в едно отношение може да спъне човека, а в друго – да го спаси. Носът от една страна спъва човека, а от друга го спасява. Същото може да се каже за челото, за устата, за брадата, за ушите му и т.н. За да се спаси от някое нещастие, някога човек може да намери спасение в челото си, някога – в носа, някога – в устата, във веждите и т.н. Човек трябва да знае, за всеки даден случай, къде да търси спасение. Всеки уд от човешкото лице представя област, в която разумните същества са вложили по една своя идея. За да си помогне при известна мъчнотия, човек трябва да знае коя област от лицето си да бутне и под какъв ъгъл. Не знае ли точно ъгъла, под който една идея се проявява, човек не може да се ползва от енергията и светлината на тази идея.

Днешният ден е облачен. Облаците показват, че на физическия свят имате препятствия. За да се справите с препятствията, вие трябва да се качите в Божествения свят, над облаците, да стане проветрение в умовете ви. Само онзи може да живее в Божествения свят, който държи в ума си мисълта, че Бог е неизменен, че в Него всичко е добро и красиво. В Божествения свят не съществува никакво зло. Това, което хората наричат зло, е нещо относително. То се определя като зло според техните разбирания. Злото е влязло в човешкия живот заедно с ограничението. Значи човек е внесъл злото в света чрез ограничението. Когато Бог ограничава, доброто се явява в света. Ето защо, който иска да се освободи от човешкото ограничение, трябва да влезе в Божественото. Иска ли да бъде свободен, човек трябва да влезе в Божественото ограничение. Значи човешкото ограничение заробва човека, а Божественото го освобождава. Ако не минеш от човешкото

ограничение в Божественото, ти никога не можеш да бъдеш свободен. Дойдеш ли до Божественото ограничение, знай, че се намираш пред прага на освобождението си. Щом се намериш пред прага на оснобождението, ти си разбрал вътрешния смисъл на живота. И тъй, дръжте в ума си основната мисъл на лекцията, че за злото няма време, нито място, нито условия. Изхвърлете злото от ума си и съсредоточете се към доброто, за което са дадени време, място и условия. За доброто е дадено всичко. От човека се иска желание само да прави добро. Желанието е от човека, а времето, условията и мястото са дадени от Бога. Като живее с доброто и го прилага, човек може да се справи със съдбата си, т.е. да подобри лошите условия на своя живот. От всички се изисква разумност и будно съзнание, да не отминете времето и мястото, определено за доброто, с цел да направите някакво зло. Това е метод за придобиване на добри условия. Пазете свещенно мястото и времето, които Бог е определил на човека за правене на добро.

Само проявената Божия Любов, само проявената Божия Мъдрост, само проявената Божия Истина носят пълния живот.

Лекция от Учителя, държана на
15 октомври 1930 г., София, Изгрев.

1930_10_17 Единица мярка
Издание 1941г., София
КНИГА: Път към живота, МОК Год.X, Том 1

ЕДИНИЦА МЯРКА

Тема за следния път: „Отношение между цели и дробни числа“.
Представете си, че имате квадрата ABCD (фиг.

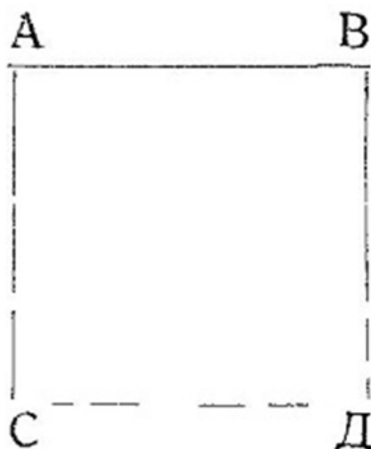

фиг. 1.

1). Отношението на съседните върхове е: A:B, A:C, C:D и D:B, а на срещуположните е A:D и B:C. – Какво представя квадратът? – Единица мярка. Ако стане промяна в страните AB и AC, ще се измени ъгълът A; същевременно ще се измени и противоположният ъгъл D. Следователно, ако ъгълът A се увеличи с 10 градуса, ще бъде равен на 100 градуса; ъгълът D също ще бъде равен на 100 градуса. Другите два ъгъла, B и C, ще се намалят по 10 градуса. Щом ъглите не са прави, квадратът се превръща в ромб. Ъглите A и D могат да се увеличават до 179 градуса, след което ще се превърнат в прави линии. Това изменя вече отношението между ъглите и върховете на квадрата.

Какво представя ъгълът? Ъгълът не е нищо друго, освен дъга, взета от окръжността. Когато се увеличават ъглите на квадрата, те се приближават; когато се намаляват, те се отдалечават. Това се отнася до всички тела и предмети. Изобщо, когато един предмет се увеличава, това показва, че той се приближава до нас; когато се намалява, той се отдалечава. Същият закон има отношение и към интелигентността на човека. Колкото ъгълът на челото е по-голям, толкова по-интелигентен е човек. Ако челото легне надолу, ъгълът става малък. При това положение интелигентността се намалява. Ако носът изпъква много навън, интелигентността на човека е слаба. Тя зависи от дължината на перпендикуляра, спуснат от челото надолу, а не от дължината на носа. За да се увеличи интелигентността на човека, трябва да стане вътрешна, органическа промяна в него. Колкото по-силно е развита стомашната система на човека, толкова по-слаба е

неговата интелигентност. Такъв човек мисли повече за ядене и не му остава време да работи умствено. Той прилича на воденица, която постоянно мели житото и продава брашното. Воденичарят печели от брашното, но воденицата и воденичните камъни нищо не печелят. След време те ще се изтрият. Като изучавате сравнителната зоология, виждате, че колкото повече линията на челото ляга, т.е. се наклонява, интелигентността се губи. Това виждаме особено ясно в змията. Тя няма лице, вследствие на което няма никакъв морал. Змията е много жестока. Започне ли ъгълът на челото да се увеличава, имаме начало на интелигентност. Като дойдем до кучето, ъгълът е равен на 45 градуса, в слона – на 90 градуса, а в човека – на 180 градуса. Челото му е изправено, образува права линия, каквито са страните на квадрата, които от своя страна пък представят радиуси на разумни природни сили.

Като ученици, вие трябва да изучавате линиите на човешкото лице и да четете по тях. Забелязано е, че в хора, които имат устойчиви чувства, както и устойчива воля, брадата не е права, но малко вдлъбната и издадена навън. Това показва известна интелигентност. Ако брадата не излиза напред, интелигентността се намалява. Същото е и с челото. Ако челото е право, човек е интелигентен, разумен; започне ли челото да ляга назад, интелигентността постепенно намалява. С носа е точно обратно. Когато носът изпъква напред, интелигентността се намалява. – Защо вдлъбнатината на брадата показва устойчивост на чувствата? – Защото тя представя център, т.е. равнодействаща линия, в която силите се уравновесяват. Съвременните хора говорят за устойчиви чувства, за силна воля, но не знаят как да си въздействат. Само с желание нещата не се постигат. За да имате постижения, трябва да работите съзнателно върху себе си, за да образувате вдлъбнатина на брадата си. Често поставяйте пръста си на това място на брадата и мислете върху устойчивостта на чувствата. Ако искате да увеличите интелигентността си, мислете за носа си, да вземе добро направление, да не изпъква навън. Когато чистите носа си с кърпа, не го дърпайте навън, но надолу. Ако теглите носа си навън, вие нарушавате хармонията на умствените сили, а с това изменяте и посоката на силите, които действат в него.

И тъй, изучавайте квадрата като единица мярка в неговото динамическо състояние, както на физическия свят, така и в духовния. Когато двата ъгла на квадрата се увеличават, срещуположните се намаляват. Квадратът става ромб. Увеличаването на ъглите показва забогатяване, а намаляването – осиромашаване. Значи, когато едно същество забогатява, друго някое осиромашава. Това става в самия човек. Някои негови способности забогатяват, а други осиромашават. Невъзможно е в един и същ момент човек да бъде богат във всички направления. Ако си богат на физическия

свят, в духовния свят ще бъдеш беден. Затова е казано, че богатият няма да влезе в Царството Божие.
Като ученици, вие трябва да изучавате квадрата в неговото динамическо състояние, защото всеки човек има отношение към него. Вие изучавате квадрата вън от себе си, като резултат. Това е недостатъчно, защото, като резултат, квадратът има едно отношение към вас, а като разумно действащи сили, той има друго отношение. Ако заградите човешката глава с четири линии, ще получите квадрат. Всяка страна на квадрата представя свят, в който човек живее. Четирите страни на квадрата са четирите свята: физически, астрален, умствен и причинен.

Човек има отношение към тия светове като представители на различни видове материя: физическият свят е свързан с твърдата материя, астралният – с течната, умственият – с въздухообразната, причинният – със светлинната. За да се ползва от тия светове, човек трябва да знае законите за превръщането на материята от твърда в течна, от течна във въздухообразна, от въздухообразна в светлинна. Не може ли да превръща материята от едно състояние в друго, той не може да изправи линиите на лицето си. Например, ако се натъквате на твърди чувства, които могат да осакатят сърдцето ви, трябва да знаете начин да ги смекчавате. Ако се намирате дълго време под тяхното влияние, ще изкривите линиите на лицето си. Като знаете това, пазете се от корави чувства и упорити мисли. Малко хора могат да се справят със своите корави чувства и упорити мисли и желания, защото не знаят, че между физическия и духовния свят има тясна връзка. Понеже явленията на физическия свят са отражение на тия от духовния свят, човек може да си служи с духовни методи така, както и с физически. По този начин той може да въздейства на отрицателните си мисли и чувства, да ги превърне в положителни.

Ще ви дам един метод, по който можете да постигнете желанията си. Някой иска да стане богат, учен, силен. Сами по себе си, тия качества са нули, с които не може да постигнете нищо. Добродетелта пък представя единицата в живота. Следователно, ако към единицата прибавяте последователно една, две и повече нули, те вече се осмислят. Например, искате да станете богат. Прибавете нулата към единицата и ще получите числото 10. Ако искате да станете и учен, ще прибавите втора нула и ще получите числото 100. Искате ли да станете силен, към единицата ще прибавите още една нула – ще получите числото 1000. Обаче ако изтриете единицата, нулите отново се обезсмислят и обезценяват.
И тъй, добродетелта, като единица, е единствената величина, която дава цена на нулите. Много обещания са дадени на човека, но едно му е нужно – единицата, т.е. добродетелта. Физическият свят крие в себе си условия и възможности за развиване на душата на човека. Математиката,

геометрията също са условия за развиване на човешката душа. Обаче ако човек не разполага с единицата, с която започва всяка работа, нулите губят цената си.

Както нулите, без единицата пред тях, нямат никаква стойност, така и човек, без положителното знание, е като лодка без кормило. Например, човек вдига ръцете си нагоре, изнася ги настрана, без да знае защо върши това. Много естествено! Когато вдига ръцете си нагоре, човек иска да свали нещо; когато ги изнася напред, той иска да вземе нещо. Ако няма тия елементарни знания, човек пада по-долу и от животните. Жирафът, например, знае, че иде лошо време, и напуща родното си място. Човек не знае кога ще настъпи лошо време, от което често се изненадва. Тръгва с нови дрехи за планината, без кибрит, но времето скоро се разваля и той започва да трепери от студ. Като се поправи времето, той си казва: „Лошо беше времето, изненада ме, но поне един урок научих". Научил си един урок, но се простуди и осакати един от удовете на своя организъм. Каква полза има човек от живота, ако изгуби най-хубавото и най-ценното в себе си? Опитностите и уроците, които животът дава на човека, имат смисъл, когато го направят по-здрав, отколкото е бил по-рано. И през най-опасното място да мине човек, кракът му трябва да остане здрав. Това значи да минеш през опитности и да излезеш неповреден. Като ученици, вие трябва да бъдете разумни, да познавате проявите на Божественото и само в него да вярвате. Човешкото е неустойчиво и преходно, на него не може да се вярва. Ако сте гладен, три дена не сте ял, и срещате един човек, който ви дава съвет, да влезете в близката градина и да си наберете ябълки и круши, колкото искате, трябва ли да го послушате? Той ще ви каже, че е тъмно вече, никой няма да ви види, но вие не можете да бъдете спокоен. Много естествено! Градината е чужда, не можете да влезете вътре без позволението на господаря ѝ. Ако изпълните съвета на този човек, вие ще се намерите в по-трудно положение, отколкото сте били по-рано. За предпочитане е да гладува човек, отколкото да краде плодове от чужда градина.

Следователно, когато казваме, че човек трябва да вярва в Божественото, а не в човешкото, имаме предвид, че Божественото във всички хора си прилича, а човешкото се различава. Например, един човек минава с 10–12,000 лева годишно, а друг има на разположение 200–300,000 лева и пак е недоволен. Човешката лакомия няма край. Тя представя тъп ъгъл, който все повече расте, докато дойде до 180 градуса, т.е. до правата линия. Когато ъгълът дойде до 180 градуса, човек ляга на гърба си, превръща се в права линия и заминава за другия свят. Значи човек може да греши до 180 градуса; щом се превърне в права линия, той престава да греши. Казваме, че този човек е напуснал земята. За онзи, който не разбира законите на

живота и на смъртта, правата линия е смърт. За онзи, който разбира тия закони, правата линия е продължение, т.е. непрекъснато движение.

Какво трябва да прави човек с погрешките си? – Да ги изправя. Представете си, че някой ученик решава задачи по математика, или чертае геометрически фигури. Тук направи погрешка в изчисленията, там – в точността на фигурите и казва: „Не излезе добре, но нищо, и така ще мине“. Днес пропусне една погрешка, на другия ден – друга, докато най-после съвсем се обърка и не може да се оправи. Ето защо, турете за основа на живота си правилото: щом направите една погрешка, колкото малка и да е тя, спрете се, не отивайте напред. Изправете погрешката си и тогава продължете работата си. – Защо хората не могат да изправят погрешките си? – Защото се страхуват от окръжаващите, да не разберат, че са направили някаква погрешка. Всъщност, важно е човек да изправи погрешката си, а не да я закрие по някакъв начин, за да не се изложи пред хората. Всяка изправена погрешка внася нещо добро в характера на човека, т.е. в неговия органически живот.

Казано е в Евангелието: „За всяка празна дума ще давате отчет“. Като не знаят силата на думите, на числата, като носители на динамическа енергия в себе си, хората си служат с тях, както им попадне, без да подозират, че те произвеждат известна реакция върху човека. По този начин хората спъват себе си, а на близките си произвеждат болка и страдания. Вие не трябва да си служите нито с празни думи, нито с празни числа. Например, 6 е число на илюзии. То представя мъртъв капитал, турен в хамбар. За да използвате енергията на този капитал, извадете го от хамбара и го посейте на нивата, да покълне, да израсте и плод да даде. 6 е число и на търпение. Човек трябва да търпи, да чака известно време, докато посятото семе поникне, израсте, цъфне и вържe. Когато плодът узрее, шесторката се превръща в деветорка – в узрял плод.

Числата съдържат положителни и отрицателни енергии. Положителните енергии се изявяват в положителния, т.е. в добрия, в нормалния живот, а отрицателните – в неправилния. Например, за добрия човек числото 6 означава растене, развитие, а за лошия – смърт; за добрия човек числото 9 означава узрял плод, а за лошия – затвор. Ако на числото 6 турите знаменател единица, то означава праведен човек, който има идея в живота си; обаче ако знаменателят е нула, резултатът е пак нула.

Когато изучавате човека като сбор от числа, вие се домогвате до някои от неговите минали съществувания и разбирате какви идеи са го вълнували, какви схващания имал за живота. Следователно от сегашния живот на човека съдите за миналото му; от идеите и чувствата, които днес го

вълнуват, можете да разберете как ще се изяви в бъдеще. Като знае това, човек трябва да се изучава, да види кои от желанията му са от миналото и кои – от сегашния му живот. Например, стремежът на човека да бъде богат, силен, учен е от миналото. Този подтик не се създава в един живот. Желанието на човека да изпълнява волята Божия е вложено в него още от началото, но е събудено в настоящия му живот. Всеки човек има дълбоко желание в себе си да изпълни волята Божия. Това негово желание е свързано с усилване на волята му, с оформяване на неговата брада. За да изправи брадата си, човек трябва да люби; за да изправи ума си, той трябва да бъде добър. Значи изпълнението на волята Божия укрепва човешката воля. Любовта изправя сърцето на човека, а добротата – неговия ум. Доброто е Божествена сила, която подтиква ума към дейност. Няма сила, подобна на доброто, която да помага за развиване и усилване на човешката интелигентност. Ако изгуби доброто като единица мярка в живота си, човек постепенно започва да се изражда, докато и животът му се обезсмисли.

Следователно всички дарби и способности на човека се дължат на развиването на известни добродетели в миналото. Щом тези добродетели се атрофират, с тях заедно ще се атрофират и неговите дарби и способности. Лицето на човека не е нищо друго, освен сбор от числа и геометрически фигури, които показват неговото минало. Колкото по-правилни са линиите на лицето, толкова по-правилен и добър е бил животът му в миналото. Всяко отклоняване от правия път изменя хармонията между линиите. Когато напусне кривите пътища, човек постепенно изправя линиите на лицето си. Например, ако някой преди да е станал добродетелен иска да стане богат и силен, той е на крив път в живота си. Преди всичко човек трябва да стане добродетелен. Изгуби ли доброто в себе си, всички други придобивки се равняват на нула. Човек трябва да постави доброто като единица мярка в живота си, и след това може да бъде и богат, и учен, и силен, и щастлив.

Млади и стари, всички трябва да поставят добродетелта като основа на живота си. Които не разбират значението на доброто, мислят, че и без него може. Те искат да прекарат живота си, както и да е, без солидна основа, и казват: „Като вярваме в Бога, всичко можем да придобием“. – Не е така. вяра без добродетел нищо не струва. Знание без добродетел нищо не струва. Доброто осмисля всичко – и знание, и сила, и богатство. Какво знание е това, да разрежеш умрелия човек и да го изучаваш? Истинското знание се придобива при изучаване на живия човешки организъм. Само добродетелният може да се учи от живите организми. Той вижда как стават процесите в самите тях.
Едно се иска от човека – да бъде добър. Добродетелта е магическа пръчица,

която магите в древността още са носели в ръката си. Магическата пръчица в ръката на човека струва повече от всички богатства на света. Тя е живата единица, подир която нулите се нареждат. На тази пръчица се подчиняват всички сили в природата. Добрият човек, в прав смисъл на думата, с едно вдигане на ръката си може да разсее облаците и да поправи времето. Няма ли магическата сила в себе си, вместо да оправи времето, той го разваля. Добрият човек помирява хората, а лошият разваля отношенията между тях.

Като ученици, правете опити, да видите доколко доброто живее във вас. Когато не сте разположени, вдигнете показалеца си нагоре и следете какво ще стане с вас. Ако състоянието ви се подобри, вие сте дали път на доброто в себе си. Ако състоянието ви не се подобри, затворили се вратата на сърцето си за доброто. Търсете доброто в себе си, а не отвън. Ако искате да проявите доброто, което е вложено във вас, отворете сърцето си за Бога. Той е извор на всички добрини. Ако сте изгубили магическата си тояжка, идете при Онзи, Който ви е създал, и помолете Го да ви я върне. Чрез нея вие можете да придобиете всичко, което ви е нужно. Който носи магическата тояжка в ръката си, знае как да постъпва с хората и как да се справя с мъчнотиите.

И тъй, да живеете с доброто, това е най-лесният път. Без доброто мъчно се живее. Когато някой казва, че животът е тежък, това подразбира, че той е изгубил магическата пръчица, т.е. доброто. Доброто е светлина, която оправя пътищата на човека. Моисей имаше магическата тояжка в себе си. достатъчно беше да вдигне жезъла си, за да постигне всичко, каквото желае. С помощта на жезъла си той изведе евреите от Египет. С него той раздели Червеното море на две и евреите можаха да минат по суша. С тояжката си Моисей направи чудеса пред евреите. Така те разбраха силата на доброто. Мощна сила е доброто! Който е придобил магическата пръчица, той може и да учи, и на бойното поле да отиде, но всичко ще върви добре. Като срещне неприятеля си, ще го удари, ще го повали на земята. След това ще се приближи при него и ако е ранен, ще превърже раните му; ако е убит, ще го възкреси. Неприятелят му ще тръгне с него и ще му стане приятел. Така той ще му покаже силата, която доброто крие в себе си.

Помнете: Доброто е единица мярка на физическия свят. На земята без доброто не можете да направите крачка напред. Щом носите доброто в себе си, разумните и светли същества ще бъдат на ваша страна. От тях ще придобивате знание, сила, богатство. Какво по-велико нещо може да очаква човек от това, да има на своя страна светли и разумни същества? Ако влезете в Божествения свят, там Любовта е мярка на нещата. Щом

придобиете Любовта и доброто, като плод на Любовта, вие притежавате богатството на целия свят.

Задача: Цял месец мислете върху доброто като основа и единица мярка на нещата, като начало на живота. Щом помислите за доброто, кажете си: „Аз съм добър, защото Бог ме е направил добър“. Не питайте, вярно ли е това, или не. По естество човек е добър. На земята доброто господарува. И злото се подчинява на доброто, защото живее в него. Работете съзнателно за прояваване на доброто в себе си и след един месец ще видите какъв е резултатът на вашата работа.

Ще кажете, че тази работа е мъчна. Каква мъчнотия има във възприемане на светлината, на въздуха и на храната? Отвори очите си и светлината сама ще мине през тях. Разшири дробовете си и въздухът сам ще си направи път. Отвори устата си и храната сама ще влезе в нея. Малко се иска от човека. Освободете се, за да се прояви доброто във вас. То е вложено във вас от самото начало. Без доброто няма развитие. Доброто осмисля нещата. Всичко може да изчезне на земята, но доброто остава за вечни времена.

Доброто е основа на живота .

Т. м.

Лекция от Учителя, държана на
17 октомври 1930 г., София, Изгрев.

1930_10_17 *Линии на човешкото лице. Единицата – доброто* Жануа-98, 1999г
Издателска къща „Жануа-98“, 1999г.
КНИГА: Пътят на доброто, МОК Год.X

ЛИНИИ НА ЧОВЕШКОТО ЛИЦЕ. ЕДИНИЦАТА – ДОБРОТО

X година.
6 школна лекция на I мл. ок. клас.
17.X.1930 г. петък 6.ч.с.
ИЗГРЕВ.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА
ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

Пишете върху тема № 6: ОТНОШЕНИЕ НА ЦЕЛИ И ДРОБНИ ЧИСЛА.

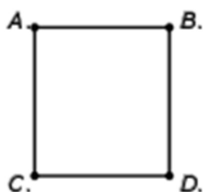

Имате отношението на A към B, A:C. После отношението на B:C и на D:A. Разбира се това са страни на тези отношения. Какво разбирате вие под думата: Страни на отношенията ABC, CAD, CDB, ABD. Кои страни има ъгълът A и ъгълът D? Да допуснем, че в известно отношение стане известно променение. Вземете квадрата като една мярка, за да можете да разрешите някои въпроси в живота. В какво седи тази мярка? Допуснете, че става известно променение в центъра A. Тогава ще стане изменение и в страните AB и AC, но същевременно ще стане и изменение и в противоположния ъгъл на квадрата в D. Това е неизбежно. И тогава цялата конфигурация на този контакт ще се измени.

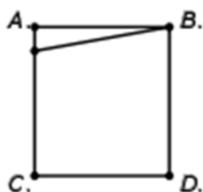

Представете си сега, че ъгълът A се увеличава, имаме основно 90 градуса и стане на СТО градуса, тогава и ъгълът D, и той ще се увеличи на сто градуса, а другите два ъгли – C. и B., ще се намалят. С по колко ще се намалят? (по 10 градуса). Тогава ще се измени цялата фигура; каква форма

ще вземе квадратът? (ще стане ромб). Добре. Ако този ъгъл А. стане на 120 градуса, 130, докъде може да се увеличи ъгълът? До колко градуса може да се увеличи, щом надмине 179 градуса, той се превръща на права линия. И вече отношенията се изменят.

Ъгълът всякога показва една крива линия. Една геометрическа фигура показва отношенията на правите линии. След като се увеличат A и D, те същевременно се и приближават. Величините, които се увеличават, всякога се приближават; а тези величини, които се намаляват, всякога се отдалечават. Тогава имате A. и D. се приближават, а C. и B. се продължават и се отдалечават. Сега ние ще извадим закона. Ъглите, които се увеличават, се приближават, а ъглите, които намаляват, се отдалечават. Значи отношенията на ъгъла A, който се приближава към D, се изменят. Тогава какво става с отношенията на B. и C., когато техните ъгли се отдалечават? Какво става със страните? Те се приближават. На какво основание ъглите, които се приближават, се увеличават, а онези, които се отдалечават, се намаляват? Върху този закон е поставена човешката интелигентност. Когато два ъгъла както в квадрата се приближават и когато две страни се увеличават, човешката интелигентност се увеличава всякога. Човешката интелигентност се намалява при ъглите, които се отдалечават. Вземете отношенията при този квадрат, вие имате едно общество, което най-първо е хармонично, отношенията са еднакви, A:B и B:D, но щом се изменят едните отношения, ще се изменят и другите отношения. Ако известни хора станат богати, в замяна на тяхното богатство, тяхната интелигентност се намалява. И обратното, онези хора, които са обеднели, в замяна на тяхната беднотия, тяхната интелигентност се увеличава. Това и в органическия свят е вярно.

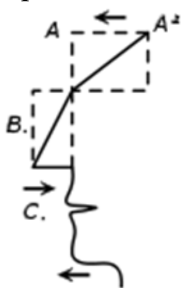

A. представлява човешкото чело. Тази фигура е начертана в геометрическа форма. Тук имате едно правилно развиване на човешката интелигентност и разумност. Колкото челото е по-изправно A., толкова лицето е по-разумно. Но в същото време, ако този ъгъл A. почне да се увеличава, значи става едно налягане, изправяне, и при A1 разумността на човека се намалява. И най-после тази линия може да стане едно с носа в права линия. И тогава отношението между двата свята се изгубва. Понеже между челото и носа има известно отношение. Когато линията на челото отива напред, интелигентността се увеличава. Когато носът излиза навън,

изпъква напред, интелигентността на човека се намалява. Имайте пред вид, че носът не е страна на един квадрат, а е хипотенуза, равнодействующа линия на квадрата. Следователно, носът трябва да върви в противоположна посока на челото, за да се усили интелигентността. Когато челото се изправя, и носът трябва да се изправи, да бъдат перпендикулярни на своята плоскост. Челото трябва да отиде напред, а носът навътре. Ако носът излезе много напред, неговата сила се намалява. – А. Перпендикулярът показва степента на човешкия нос, на интелигентността, а не неговата дължина. Взима се перпендикулярът, който вие можете да спуснете от плоскостта на челото. Та, когато изучавате съотношенията на човешкото лице, вие ще изучите носът напред ли излиза или се вглъбява навътре. Какво показва излизането на носа навън? Показва слаба интелигентност. Следователно, за да увеличите вие интелигентността, трябва да стане известна органическа промяна вътре в човека. Представете си, че целият човек представлява един квадрат. Ако на един човек стомахът се увеличи, и неговата пищеварителна система се увеличава, неговата интелигентност ще се намали. В какво отношение? Целия ден той ще бъде занят само с ядене и няма да му остане никакво време да учи. И той ще мяза на една мелница, която постоянно ще мели брашно и ще го продава. Питам, каква интелигентност може да има в една мелница, която смели хиляда кила брашно, за да го продава? Какво печели самата воденица? Нищо. Господарят на мелницата печели, а самите камъни печелят ли нещо? Нищо; те се изтриват.

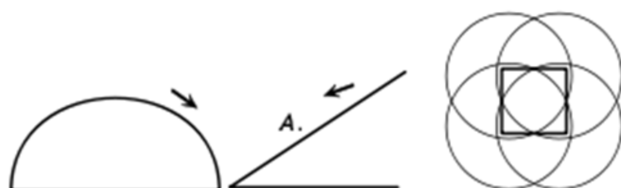

Сега, този квадрат, който съставлява една мярка, щом се изменят противоположните ъгли, човешката интелигентност се намалява. Ако носът излиза много навън, и в челото става същото изменение в обратна посока. Страната А1, която в дадения случай представлява интелигентността у човека, почва да се наклонява А2 А3 А4, и ще дойде до едно положение, дето челото ще се слее с гръбначния стълб. А там каквато и да е интелигентност престава. Той даже напуща и животинското състояние. И ще видите у змията нейното лице е сраснато с гръбначния стълб, няма никакво отклонение. И вследствие на това змиите са крайно жестоки, в тях няма почти никакъв морал. Те спадат в по-друг род същества, по психика. Щом дойдете до кучето, там имате ъгъл от 45 градуса. У слона имате 90 градуса; имате положението АС. У човека имате едно отношение на 180 градуса. А един ъгъл на 180 градуса на какво е равен. (на 2d). На две прави. Когато напишете един ъгъл от 180 градуса, има ли това израз на геометрията? (това е правата линия). Ето ви ъгъла от

180 градуса. Половината от окръжността в дадения случай представлява ъгъл от 180 градуса. Сега вие ще преведете тези страни на квадрата. Това са все радиуси на разумни сили, които действуват вътре в света. Това са законите, по които природата действува. Имате вече турен квадрата в действие в умствения свят, органическия свят. Това са известни клетки, които са свързани, преплетени, и почват да действуват. Всяка една клетка си има свое поле на действие. Да преведем сега тези сили в органическо отношение.

Сега кои са причините да стане едно малко пречупване на линията при брадата С.? Къде се намира причината, която е огънала малко брадата? Когато брадата излиза навън, човек поумнява, става по-интелигентен. А когато брадата отива навътре, човек оглупява. Когато челото отива навън А., човек поумнява; а когато челото отива назад, човек оглупява. Когато носът отива навън В., човек оглупява, а когато носът отива навътре, човек поумнява. Следователно в този случай II вие имате на долната част на квадрата едно пречупване. Тази част С. показва устой на волята. Този квадрат (при брадата) означава физическото поле, силите, които седят в твърдо състояние. А горната част на брадата е по-подвижна. Всички подвижни сили са там наредени. Затова хора, на които тази част е много издадена, това е от излишек на известна енергия, която трябва да се изяви някъде в действие. Тази вдлъбнатина показва устой на човешките чувства. И физиогномически е право. Всички хора, които имат голяма вдлъбнатина, чувствата им са били устойчиви. Устойчиви са, понеже, когато проектирате един предмет, нали неговият център е устойчив. Защото нещата в своя център са устойчиви, понеже там има равнодействие на силите. Следователно, в тази точка С. понеже има равнодействие на човешките мисли, чувства и физически сили, които действуват у вас. И ако вие измените тази малката вдлъбнатина и дадете друга фигура на човека, цялата конфигурация на човешката воля ще се измени.

Затова е потребно наука, как може човек да си въздействува? Ти казваш, ама аз искам да имам устойчиви чувства. Ти можеш да говориш колкото

искаш, и пак няма да имаш устойчиви чувства. Но ако ти постоянно тургаш пръста си на средата на брадата и пожелаеш да се образува една вдлъбнатина, ти ще си въздействуваш на чувствата. И тук вътре D. ще се образува тази вдлъбнатина; не само вдлъбнатина ще се образува, но и една издутина. Човек, който иска да възпитава чувствата си, трябва да образува една вдлъбнатина, ако иска органически да се възпитава. И ако човек иска да възпитава волята си, пак да направи същото, вдлъбнатина трябва. Сега приложение трябва! И ако човек иска да възпитава ума си, той не трябва да иска носът да излезе навънка. Но носът да се изтегля навътре. И тогава неговата интелигентност ще има правилно и нормално развиване. Ако ти, когато се секнеш, постоянно теглиш носа си навънка, ти опорочаваш себе си. Така като го теглиш, ти оглупяваш. Затова, ти като се секнеш, няма да теглиш носа си навънка, но ще го теглиш надолу, за да може носът ти да вземе едно правилно положение. Защото всяко едно теглене ще произведе известна пертубация в мозъчните клетки; ще се измени отношението. И ти след време ще забележиш, че на твоята интелигентност липсва нещо. Умът ви не е светъл, някои задачи не можете да разрешите. Това е една много сложна задача. Понеже ние минаваме към органическия свят – живот, вие не можете да видите отношението на този квадрат в тези материални отношения. Този квадрат е отношение на живото същество. Добре. Да допуснем А. и В. в дадения случай забогатяват, приближават се като богати хора, а другите страни осиромашават. Онези страни, които осиромашават, стават слуги на тях. В дадения случай ти можеш да бъдеш или богат, или сиромах, понеже влизаш в техния квадрат. Ти казваш, аз забогатях. Но ти оглупя. Казваш, аз осиромашах. Но ти поумня. Следователно, при богатството ти имаш един плюс, но имаш един минус. При сиромашията имаш един минус, но имаш един плюс. И природата ще ти постави двете положения, което си избереш.Тя ще те пита: Искаш ли да бъдеш богат? – Искам. Защото в духовния свят този живият квадрат там има обратния процес. В духовния свят страните, които във физическото поле се намаляват, там се увеличават; а страните, които на физическото поле се увеличават, в духовния свят се намаляват. Казваш: Защо така трябва да бъде? Квадратът има своето отражение в невидимия свят. Така е в Божествения свят има точно обратните резултати. Та едновременно вие не можете да бъдете и богат човек, и умен човек. Затова е казал Христос: Богатите няма да влязат в Царството Божие. Щом стане у тебе известна промяна, съответна промяна става и в линиите на главата. Човек е създаден в известен квадрат. Щом измениш квадрата на твоя живот, ти си изменил целия ход на живота си, влязъл си в закона на еволюцията. Щом влезеш в закона на еволюцията, твоите отношения ще се изменят към самия тебе. Тогава това е вярно за моралните чувства на човека. Ако АВ се приближава към линията CD, моралните чувства на човека се намаляват. Ако АВ се приближава към линията CD, моралните

чувства се намаляват. Ако AB се отдалечава от CD, моралните чувства се увеличават, това са отношения.

Сега вие както гледате на въпроса, вие се намирате в мъгла. В какво седи мъглата? Понеже отношенията, които съществуват в един квадрат, се изменят. Вие изучавате този квадрат вън от себе си като един резултат. Квадратът като резултат е едно нещо, а като действующа разумна сила е друго нещо. Цялата човешка глава мяза на един квадрат, с четири линии около периферията или радиусите на този квадрат – това са действующите сили. Да кажем вие имате отношение към физическия свят, имате отношение към чувствения свят, или можем да кажем тъй: имате отношение към твърдата материя на физическия свят, имате отношение към жидката материя към астралния свят, имате отношение към умствения свят към въздуха, т.е. към светлината и топлината. Това са отношения към причинния свят. Това са етапи, през които човек трябва да мине. Човек, който не разбира отношенията към твърдата материя, не може да върви по-нататък. Най-първо ти трябва да прекараш твърдата материя в жидка, за да можеш да действуваш в нея. Жидката трябва да преведеш във въздухообразна, а въздухообразната в етерна. Ако разбираш законите на тия превръщания, ти ще разрешиш пътя на линиите. Да кажем ти имаш едно кораво чувство. Какво трябва да направиш? Трябва ти малко вода, за да смекчиш твоето чувство. Или имаш една мисъл, която не се поддава на разрешение, една опака мисъл. Една упоритост имаш като магаре. Как си представлявате магарето. Магарето разсъждава. Много е богато туй магаре и затова е оглупяло, защото е много богато. И днес нали най-много товарят туй богатото магаре. И всякога когато човек оглупява, все го товарят с нещо. А който поумнява, всякога го разтоварват.

Другото положение: бедният човек всякога живее със своето минало, той все ламти за своето богатство. Той е изгубил всичко, къщи, богатство и останал тъй афиф, разтоварено е магарето. Питам: Какво изгубило магарето, като е разтоварено? Преведете сега разтовареното магаре. Ако ти си милионер, имаш сто милиона лева в злато, но ги изгубиш, питам: Какво си изгубил? Ти си изгубил това, че в тези пари ти си имал вяра и си мислил, че с тях ти ще имаш сили да ходиш тук и там. Но хората те почитат за парите. Да кажем ти имаш всичките удоволствия, които светът може да ти даде, и ако се обличаш по десет пъти на ден след 20, 30 години, като се обличаш, ти ще иждивиш всичката енергия и един ден ще те заведат там, дето всичките богати хора ги носят. Къде ще идеш? На почивка ще идеш на курорт. Знаете ли кой е най-хубавият курорт? Гробищата. След като идеш на курорт, колко години може да седиш там? При сегашните условия 45 години ще седиш, за да може да се върнеш на земята и да започнеш своята работа. Всеки един богат човек, като влезе в

духовния свят, той се намира в една крайна беднотия, както бедният тук е сиромах, тъй богатият там е сиромах. Защото, ако ти си богат човек с неправедни идеи, че онеправдаваш своите работници, другите разумни същества, понеже те са слуги на земята, те си имат ангели, имат си баща в другия свят и ти, като идеш в другия свят, всичката твоя неправда върви с тебе. Тук ти си забогатял, а там си осиромашял.

Сега хората не може да видят отношението на този и онзи свят на физическия и духовния свят, не могат да видят. И явленията на физическия свят са обратни в духовния свят. Следователно, да бъдеш добър в другия свят, ти трябва да жертвуваш тук на земята. Трябва да искаш всички да бъдат доволни, не само привидно доволни, но да знаеш, че в дадения случай ти постъпваш справедливо и нямаш за цел да забогатяваш или преведено: нямаш за цел да осиромашаваш. да оглупяваш. Всеки, който иска да забогатее, той осиромашава, нищо повече. Друго е, ако ти в ума си мислиш, ти да забогатееш, за да станеш умен, това е друг въпрос, но ако ти в ума си носиш само една материална идея, искаш да станеш богат с пари, ти оглупяваш. Няма никакво изключение в това. Но, ако в ума ти седи мисълта да станеш учен човек, да станеш добър човек, пълен с добродетели, тогава идеята богат е права. Та правилно трябва да мислите.

Сега ще ви дам друга една норма, с която може да си служите. Сега, като ви разправям на вас, вие мязате като онзи търновския адвокат, който носил два кобура, някъде към Севлиево го хванали разбойници и го обрали. Питат го: Тези кобури защо ти са? – Е, за зор заман. – Че по-голям зор заман от този къде има. Те го набили. Сега идеята, която искам да ви изнеса. Имате единицата, тази единица в света е човешката добродетел. Ако ти имаш добродетелта в себе си, ти имаш единицата. Ако ти си богат човек, ти имаш една нула 0. Тогава ако ти си добър и богат, полагаме нулата след единицата 10, значи единицата се е увеличила. Ти си учен човек, имаш друга нула, туряме и нея до единицата. 100. Ти си силен човек – 1000 и т.н. може да нареждаш тия нули. Но, ако при това положение ти изгубиш своята добродетел, (единицата), какво остава? 000. Колко струват тези нули? Обезценяват се. Нулите остават без цена. Следователно, това, което дава цена на твоите нули – това е добродетелта – единицата. Ти може да имаш обещания, обещания, но какво ти трябва още. Една единица ти трябва. Значи физическият свят представлява само условия за развиване на човешката душа. Математиката, геометрията това са също условия. Но, ако ти нямаш една единица, с която да започнеш, всичките други числа са безсмислени. В какво направление се движи човешкият мозък? Вие досега не знаете какво е направлението на вашия нос и на вашето чело. И в какво направление се движи брадата ви и него не знаете.

Ако вие седите тъй със скръстени ръце, вие сте мирен човек, ако си дигнете ръцете настрани, какво означава това? 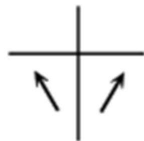 Когато птицата си дигне крилата, какво означава? Иска да хвърка. Когато тя иска да хвърка, какво има пред вид, на разходка ли да иде? Не. Отива да си търси храната, иска да вземе нещо. Щом се турят ръцете настрани, той иска да вземе нещо. Всяко едно простиране на ръцете и пръстите показва един импулс в света. Ти, като вдигаш ръката си, трябва да имаш съзнание, че искаш да направиш добро. Ако ти само махнеш ръката с бастун, ти само на бастун ще замязаш. Ако ти носиш един празен съд, всякога в ходенето ви трябва да седи една положителна идея в ума ви. Тъй както сега действуват хората, те не могат да поумнеят. Ние сме толкова умни колкото и животните са умни. Като дойдем до практическия живот, жеравите усещат лошото време и отиват в топлите страни, а някой път човек и като жерава не може да види лошото време, не може да разбере лошите условия. Той седи като някоя, казва, научих един урок. Е, каква полза за мен, ако аз изгубя крака си. Утре ще изгубя ръката си, ще науча друг урок. И след като съм изгубил най-хубавото, какво съм научил? Много глупава опитност е това. Тогава къде е знанието? Една опитност седи в това, ти да бъдеш здрав. Аз наричам опитност, кракът ти да остане здрав. Като си и в най-опасното място, да си избавил твоя нос.

Сега да преведа какво значи вашият крак. Да избавите вашия крак това е знание. 1000 вие се намирате в трудно положение на живота. В какво седи трудното положение? Ти си сиромах,три дена не си ял, гладувал си; минава един човек, втори, трети, и един каже: аз ще ти дам малко пари, ето в тази градина има круши, ябълки, иди довечера и си набери, колкото струва ще ти дам, но чужда е тази градина. Е, какво струва да влезеш в чуждата градина и да набереш ябълки? Какво ще спечелиш в дадения случай? Ти си изгубил своята единица. Животът за тебе ще се обезсмисли. Защо ще влизаш в една градина да обираш тия круши? И защо ще вярваш на един човек, който може да повреди на твоя живот? Как ще определите, казват, човек трябва да вярва на хората. Да вярваш на хората, трябва да имаш идея! Трябва да вярваш в Божественото, което хората носят в себе си, а не в тяхното човешко. Човешкото навсякъде е човешко. Следователно, за да вярваш в един човек, всякога трябва да имате една идея – да вярвате в Божественото. А Божественото в когото и да е, то е едно и също. Божественото във вас и Божественото в мене, то е едно и също. А човешкото се различава. Човешкото у вас и у мене, то е различно. Човешкото у мене в дадения случай се задоволява с 10,000 лева, а у вас с 200 и 300 хиляди лева. В човек лакомията край няма. Какво е лакомията? Един

отворен ъгъл. И най после като дойде до правата линия, какво означава лакомията? Това е смъртта. Когато човек всичко е постигнал, какво става? – Легне на гърба си. Това е правата линия. 180 градуса.

Престъпления можеш да вършиш до 180 градуса, щом дойдеш до 180 градуса, ти си на гърба си, и те викат в онзи свят да се върнеш, и да извършиш своята мисия. Щом дойдеш до 180 градуса, ти ще влезнеш в правата линия. А правата линия за онзи, който не разбира живота, е смърт, а който разбира живота, е движение, продължение. Тази права линия ще бъде като радиус.

Сега да пристъпим към изяснението. Който и да е от вас, направи една погрешка, втора, трета, но не ги изправя тези погрешки. В края на краищата какво ще добие той? Да допуснем, че сте един ученик по математика, но направите една погрешка и кажете – ще мине и тъй, направите и втора погрешка, казвате и тя ще мине. Но вие никога нямате за предмет да поправите погрешката. Питам: Докъде ще достигнете в математиката. Или начертаете в геометрията една фигура, една окръжност, но тя не е точна, вие кажете и така може. Питам: Ако по този начин прилагате математиката или в геометрията тъй чертаете, а нищо не поправяте, докъде ще достигнете? Та първият идеал, вие трябва да поправяте. Вие сега се спирате върху лошите последствия. Лошите последствия това са най-хубавите неща. Например вие се боите да не би да узнаят другите хора, че сте направили някоя погрешка, но това не е най-важното. Важното е как да се направи известна корекция. Понеже тази корекция, която вие правите, тя е вече органическа, ако вие направите известна поправка, тя ще върви с вас един дълъг период. Да кажем пишете едно число, каквото и да е. Същевременно това число, ако вие се занимавате на физическото поле, числата нямат отношение, но числата имат отношение към друг живот. Всяко едно число, всяко едно чувство, всяка една дума, както казва Христос: За всяка дума човек отчет дава. Всяко едно число е едно отношение, една динамическа сила. Вземете числата 9, 8, 7, 5, 15, 16 или 1000000 тези числа имат отношение към Божествения свят. Ти можеш да напишеш едно число и то да произведе цяла една реакция в тебе. Ако аз напиша едно число и не мисля върху него, например числото 6 е число на илюзиите. Защо? Понеже материалът, който е взет от хамбаря ти, е бил един капитал, аз трябва да го хвърля в земята, да заровя туй семе, то трябва да изгние, за да излезе един малък стрък, това е илюзия. И аз вярвам, че от този стрък ще излезе нещо. Но числото 6 е число на търпението, след време, докато се превърне на числото 9. 9 е вече узрелият плод. Това е така за един нормален живот. Но числото 9 за един лош човек

значи затвор. Числото 6 за един лош човек значи смърт. 6 за един добър човек значи растене, развитие. Какво има отдолу това число 6? Ако това число 6 има под себе си една единица, това е един праведен човек, $\frac{6}{1}$ ако числото това е един човек с идея, това е пак един праведен човек, има резултат за него. Но, ако аз махна тази единица и туря нула $\frac{6}{0}$? Та казвам, когато ние разглеждаме живота, ние изучаваме миналите условия, при които човек е живял, какви са били неговите възгледи. Най-първо искаме да определим в едно, две или четири прераждания, в какво е вярвал човекът, как е живял и какви са били неговите схващания за живота. Следователно, сегашният живот е резултат на няколко минали съществувания. Вие сега живеете в миналия си живот,а това, което сега мислите, то за бъдеще ще го живеете. Всички живеете във вашето минало, казвате нещо ме подтиква. Но това подтикване е от миналото, някакво желание, ти може би искаш да станеш богат, но това е една идея на миналото; искаш да станеш силен, това е една идея на миналото. Питам: Кое е сегашното? Да кажем сегашното ви разбиране е – вие вярвате в Бога. Каква нужда има Господ да вярвате в него? Че какво си направил като вярваш в Бога? Ако ти вярваш в Бога, а не вършиш Неговата Воля, всичко това нищо не те ползува. Ако ти изпълняваш Волята Божия, веднага твоята свобода иде. И твоята брада се сглъбява. Ти изпълняваш Волята Божия, за да придобиеш воля. Ти трябва да любиш, за да изправиш сърцето си. Ти трябва да бъдеш добър, за да се изправи твоят ум. Доброто е, което изправя човешкия ум. Любовта изправя човешкото сърце, чувствата го изправят. Чрез доброто човек усилва своя ум. Доброто е една реална Божествена сила, която дава подтик на ума. Няма друга сила, която да произведе интелигентност и която усилва човешкия ум освен доброто. Ако изгубиш тази единица добротата, започва законът на израждането, тогава човек казва: не си струва човек да бъде добър.

Та всички твои дарби и способности, които сега имаш, се дължат на една твоя добродетел, която си имал някога; а всичките глупави вярвания, които сега имаш, се дължат на лишението от тази добродетел. За мене човешкото лице е изменение на един квадрат. Когато погледна човешкото лице, аз виждам миналото. Всичките пермутации, които са станали в човека, това са геометрически изменения. Там са означени всичките му престъпления и всичките му добродетели. Всичко това човек носи геометрически и математически като числа на себе си. Ама кой знае това? – Умният. Кой не го знае? – Глупавият. Какво трябва да правя? – Ще станеш умен. – Как? – Ще напуснеш пътищата на глупостта? – А кои са пътищата на глупостта? – Ти искаш да станеш богат човек физически, това е път на глупостта; искаш да станеш силен човек, това е път на глупостта. Преди всичко стани добродетелен и тогава ставай и богат, и силен, всичко

ставай. Но изгубиш ли твоята добродетел, всички останали са само нули без никакво съдържание. Ама аз не трябва ли да бъда богат? – Можеш да бъдеш богат, но единица трябва да имаш. Не трябва ли да бъда силен? Единица трябва да имаш. Не трябва ли да бъда щастлив? Единица трябва да имаш. Всяко нещо е на местото си, само щом имаш единицата. Изгубиш ли единицата всички други неща не са на мястото.

Сега на вас младите турям тази основа. Ето от какво аз изхождам. Аз изхождам от единицата. Това е мярката. Единицата е сила, която осмисля всичките условия на живота. При тази единица всичко друго, и богатство, и наука всичко се осмисля и всяко нещо си върви нормално, но изгубиш ли единицата, нещата са анормални. Анормалните неща са и болест, и страдания, и мъчнотии. Та на вас е потребна единицата. Ако нямате тази нова философия, вие не можете да бъдете граждани на новата култура, вие ще бъдете като сегашните хора, които нямат единица, с която да мерят. Казват да преминем този живот, както и да е, да имаме едно верую. Никакво верую няма да ти помогне. Веруюто е само една нула. Че ти вярваш в Господа това е една нула, но имаш ли една добродетел, то е една единица вече. Твоето верую с добродетелта е едно нещо, а твоето верую без добродетелта е друго нещо. Твоята наука с добродетелта е едно нещо, а без добродетелта е друго нещо. Защо ви е на вас тази наука без добродетел? Тъй трябва да седи в ума ви. И ако има в света, който е учен, това са ангелите, които съставили вселената. Трябва да идеш при тях, да видиш, как са създали света. Ако искаме физиологически да изучим човешкия организъм, ние трябва да идем при Господа да видим как е създал от тази кал човешкия организъм, да питаме този майстор. Някой от вас ходил ли е да пита как е направен човекът. А тъй да разрязваме един организъм, да видим къде е стомахът, това е едно патологическо състояние. Или да извадим човешкия мозък, това е друго патологическо състояние. Това не е никаква наука. Наука е, когато човек изучава живия човешки организъм и тогава ще дойте това истинското знание. Но за това ви трябва единицата – добродетелта. И аз ви казвам: всички трябва да бъдете добри, нищо повече. Това е алхимията, това е магията. Какво означава магия? В старите времена магите са носили своята пръчица – под ръкава. Това е добродетелта. И казват; тази пръчица под ръкава струва повече от всичко в света. И той усеща през своя ръкав, че носи своята магическа тояжка. Това е добродетелта у него. И тогава всичките тези нули се търкалят подир единицата. Движение има. И силите в природата се подчиняват само на магическата тояжка. Това са общи твърдения, които съществуват. Да кажем, който и да е от вас може да направи един опит. Ако вие сте един добър човек тъй, както аз разбирам, ако времето е облачно и той само си вдигне пръста, веднага небето ще започне да се изяснява и слънцето ще се засмее, защото слънцето и то се смее. Пита: Какво искате? Пък ако нямаш

тази магическа тояжка, какво ще стане с тебе? Щом излезеш, отвънка ще се забули, както е днес. И дето и да влезеш, в която къща и да влезеш, ще произведеш един миш-маш между хората. Значи ти си без магическа тояжка. Но, ако влезеш някъде със своята магическа тояжка, всичко се изяснява – ти си добър. Трябва да изпитвате в себе си състоянията. Някой път си разтревожен, отчаян, не искаш да живееш, казваш няма смисъл животът. Дигни си пръста (показалеца нагоре), това е твоята магическа пръчка. Ако твоето състояние се промени, ти си добър; ако не се промени, ти нямаш доброто в себе си и ще търсиш да намериш доброто в себе си. Защото ние няма да търсим доброто вън от нас. Ти можеш да търсиш някой министър, или владика, или чичо, за да вземеш пари на заем от него. Но това не е най-важното. В дадения случай важно е твоето отношение към Бога. В този случай Бог е извор на доброто. Онзи, който е направил твоето тяло, главата, ръцете, краката ще идеш при него, ще се изправиш, ще се изправиш пред Него и ще кажеш: Господи, изгубих своята магическа тояжка, моля ти се дай ми една малка. Никакво друго богатство не искам, дай ми само тази магическа тояжка да я туря под ръкава си. Аз така бих се помолил. Аз не бих искал ни знание, ни сила, ни богатство, ще кажа: Господи, дай ми само тази малка тояжка, да я туря под ръкава и всичко друго в света ще дойде. Имам ли тази магическа тояжка, всичко ще дойде. Но нямам ли я, нищо друго не ми трябва. Това е философията, която трябва да имате дълбоко в душата си. Вие искате да работите в света и вие ще срещнете съпротивления, но тези съпротивления са на местото си. Ако вие имате магическата тояжка, знание ще имате, ще знаете при всеки случай как да постъпвате.

Сега какво остана във вашето съзнание. Аз не искам да ви подкупвам, искам да ви кажа, че има един много лесен път. За мене да живее човек добре, няма по-лесен път от това. Когато знае, но няма по-мъчен път и по-нещастен път, когато не знаеш. Казвате: Много мъчно е да се живее. Прави сте, когато не знаете, но когато знаете, няма по-възвишен, по-идеален живот от този. Първото нещо ще знаете, като погледнеш през ръкава си, има ли пръчицата и ще погледнете дясната си ръка. Аз ви говоря фигуративно. Щом аз погледна ръкава си отдолу и ако имам тази магическа тояжка, веднага в ума си виждам светлина. От небето виждам един светъл стълб. Това е магическата тояжка. А щом не виждам този стълб, никаква магическа тояжка нямам. Евреите нали имаха тази тояжка. Господ даде на Мойсея тази тояжка и каза: хвърли на земята този жезъл, на всичко ще стане. Докато имаше този жезъл, Мойсей ходи при фараона и го накара да пусне евреите. Той маха из въздуха с нея, слисаха се всичките египтяни. От този удар раздели се водата и през пустинята мина, докато Мойсей носеше тази тояжка, всичко ставаше. Това е добродетелта у човека. Това е онази живата вяра, която човек трябва да има в Бога. Да знае

човек, че преди всичко трябва да служи само на онази първата жива сила, която му е дала сила. Това трябва да бъде един идеал за вас. Така ще бъдете силни и мощни в света да работите, тогава ще ходиш в университета за Бога, ще се биеш на бойното поле, заради Него. Най-първо ще пукнеш главата на противника си, след туй ще се разкаеш, ще духнеш на главата му, той ще възкръсне. Неприятеля най-първо ще го повалиш на земята, ще му покажеш, че у тебе има сила, че ти не си човек, който може да поплюваш. След това ще го оживиш, ще му покажеш, че може да има сила и че можеш да го възкресиш и ще му кажеш: сега може да бъдем приятели. И тогава той ще тръгне след тебе, ти ще му кажеш: Я погледни в ръкава си. Най-първо няма да бъдете баби, аз не съм за баби. Казвате: Мирни хора. Не. Най-първо ще го положите на земята и след това ще го дигнете от земята, ще му изчистите раните и ще го вземете на магарето. Ще му покажете, че можете да имате и други отношения.

Сега какво разбрахте? Много нещо разбрахте, но ви е страх да го приложите и аз виждам вашия страх. Оставете сега всичкия ваш еврейски страх. Някои казват: Ако тръгна по този път, ще изгубя всичко. Че ти нищо нямаш. Ама в този път никаква култура, никакво знание няма да добия. Че ти нямаш никакво знание. Няма по-хубаво нещо от това да имаш най-умните хора и най-учените хора на страната си. А пък няма по-голямо нещастие, когато никой не обръща внимание на тебе. Ако идеш при говедата и се оплачеш от твоето нещастие, кое говедо ще обърне внимание на тебе? Или ако се оплачеш на дървета, кое ще те чуе? Сега казвам: Вие сте окултни ученици, не искам да станете едностранчиви. Вие казвате: Няма наука, това е празна работа. Помнете едно: доброто за вас трябва да бъде на физическото поле един идеал. Дойдете ли до доброто, две мнения да нямате. Доброто това е единицата, това е мярка за всяко знание. Като дойде до Божествения свят аз взимам Любовта като мярка, която е най-достъпна. Казвам: Там тя е единицата. Имаш ли Любовта, всичко имаш. А доброто е плод на Любовта. Ако вие държите моята идея, ще опитате резултатите ѝ.

Сега за цял един месец онези от вас, които искат всеки ден, вземете думата добро, в този смисъл ще мислите за нея. Така: Аз съм добър, защото Господ ме е направил да бъда добър. Ама няма да мислите, че сега сте добри, защото ако вие мислите, че досега сте били добри, то е изгубена работа. Но да признае човек доброто, като основа, която е турена в началото. Така доброто е мярка за всичко. Доброто е мярка за цялото битие, за всички органи, които съществуват. И злото почива върху доброто. И злото живее в доброто. Следователно, във всяко зло има основа доброто. Само че злото не съзнава това, а доброто съзнава, че то е господар. Във всичкия органически свят и в целия сегашен строй на

нещата у хората е турено доброто. Доброто, законността на нещата. Доброто е основа и начало на всичко. Та ще турите сега, че сте добри, а доброто е основа на човешкия живот. Ти не можеш да бъдеш умен, докато няма една основна идея у тебе, а основната идея това е доброто. Имаш ли доброто, където искаш и каквото искаш може да работиш.

Сега каква мисъл остана в ума ви? Някои от вас ще кажат: тази работа е много трудна, нали? Каква мъчнотия има човек да си отваря очите. Има ли някаква мъчнотия човек да възприема светлината? Тя сама влиза, никаква нужда няма да взимаш въздуха, той сам влиза. Отвори си очите, отвори си дробовете. Каква мъчнотия има за яденето, отвори си устата. Ще туриш малко хляб, ще го сдъвчиш, той сам си отива на място и като отиде там, други има там, които извършват работата. Самият човек нищо няма да върши, другите вършат за него. Та казвам сега: Ще измените метода, ще приемете един от методите. Един от основните методи е това: Без доброто в света няма никакъв прогрес. Всички неща без доброто са обезценени. Само доброто остава.
Станете сега и произнесете следната формула:

ДОБРОТО Е ОСНОВА НА НАШИЯ ЖИВОТ!

8.25 ч.

1930_10_19 Отец люби Сина
неделна беседа

ОТЕЦ ЛЮБИ СИНА

„Отец люби Сина, и всичко е дал в Неговите ръце."
Йоана 3:35

Казва му Никодим: „Как може стар человек да се роди? Може ли втори път да влезе в утробата на майка си и да се роди?" (4 ст.) – Никодим можеше сам да си отговори, но той искаше да знае, какво ще му каже по този въпрос новият Учител.

Отговори Исус: „Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Царството Божие." (5 ст.) Тогавашните евреи знаеха, че човек може да се роди отново, но как, не разбираха.

„Роденото от плътта, плът е, а роденото от Духа, дух е." (6 ст.) – Като говореше на Никодима, Христос забеляза, че той се учудваше. – Защо? – Защото неговите възгледи не се съвпадаха с тези на Христа.

Недей се чуди, че ти рекох: „Трябва да се родиш изново." (7 ст.). За обяснение на този стих, Христос казва: „Вятърът вее, дето ще; и гласът му чуваш, но не знаеш, отде иде и де отива." (8 ст.) Под „вятър", Христос разбира нещо разумно, а не обикновения вятър, който вее, дето си ще, отвява хората и вдига прах навсякъде. И разумното иде отнякъде, но не знаеш, отде иде. Разумната мисъл, разумната дума все ще спре някъде, но де ще спре, не знаеш.

Отговори Никодим и рече Му: „Как може да бъде това?" (9 ст.)

Отговори Исус и рече му: „Ти си учител израилев и не знаеш ли това? (10 ст.) – Тези стихове изискват дълбоко разбиране. Христос казва на Никодима: Ти си останал назад; отдавна трябваше да знаеш тия неща. Значи, Никодим останал назад в културата. Христос не е отговорил точно така на Никодима, но аз превеждам думите Му.

„Истина, истина ви казвам, че това, което знаем, казваме; и това, което сме видели, свидетелствуваме, и свидетелството ни не приемате." (11 ст.) – Значи, Христос изнася едно обективно знание. Той поверил на учениците си това, което виждал и съзнавал.

„Ако земните работи ви рекох и не вярвате, как щете повярва, ако река

небесните?" (12 ст.) – Наистина, което учите на земята, е земно. Ангелите, които са дошли на земята, няма защо да се раждат и прераждат. Само хората се прераждат, защото имат нужда от това. Хората имат нужда от къщи, а не ангелите. Хората създават градове, села, прекарват улици, които поливат с вода да не се събира много прах. Ангелите нямат нужда от тези неща. Хората се нуждаят от стражари, да ги пазят. В ангелския свят няма нито един стражар. Хората турят юзди на конете, което показва, каква култура имат.

„Който вярва в Него, не ще бъде осъден, а който не вярва, той е вече осъден, защото не е повярвал в името на Единороднаго Сина Божия." (18 ст.) – Който не разбира езика на Писанието, вади много странни заключения. Той се пита, как може човек да бъде осъден. Колко лесно човек може да бъде осъден! Например, ако не ядеш хляб, ти си вече осъден на смърт. Христос казва: „Аз съм живият хляб. Който не ме яде, няма живот в себе си." Значи, ако не вярваш в живия хляб, т. е. ако не ядеш от него, ти нямаш живот в себе си. – Що е хлябът? – Истинското знание. Ако го носиш в себе си, ще живееш; ако не го носиш, ще умреш и ще ти направят паметник със следния надпис: Тук почива един голям философ. Така мислел и той за себе си.

И дойдоха при Йоана и рекоха му: „Равви, Онзи, Който беше с тебе отвъд Йордан, за Когото ти свидетелствуваше, ето, Той кръщава и всички отиват при Него." (26 ст.) – Има два вида кръщение: Иоановото кръщение, което се отнася към роденото по плът, и Христовото кръщение – към роденото по Дух. Щом те потопят във вода, ти си роден по плът. Мислиш ли, че с такова кръщение можеш да влезеш в Царството Божие?

„Той трябва да расте, а аз да се смалявам." (30 ст.) – Много естествено. Духът трябва да расте, а плътта – да се смалява. Чудни са хората, когато искат да растат по плът. Плодът никога не може да бъде по голям от дървото. Плътта е малък плод от дървото на Духа и трябва да се смалява. Даже най-големият плод не може да стане по-голям от динята. Тя е смела и може да на прави плода си голям, но затова лежи на земята. Не е като другите плодове, да виси на клонете.

„Който иде отгоре, над всички е отгоре; който е от земята, от земята е и от земята говори. Който иде от небето, над всичко е отгоре." (3 ст.) – Думата „отгоре" означава от Духа, а „отдолу" – от плътта." Който иска да бъде богат, да живее в охолство, той е роден по плът, кръстен по плът, живял по плът и умира по плът.

„Бог люби Сина, и всичко е дал в „Неговите ръце." „Отец люби Сина." –

Това е твърдение, а всяко твърдение, трябва да се докаже. И в математиката се изнасят много закони, отношения, но те трябва да се докажат. Това значи разрешение на неизвестните. За да се намери неизвестното, нужно е да има нещо дадено. „Отец люби". – Защо, на какво основание люби? Ще кажете, че Отец люби, защото Христос е Негов Син. – Какво означава думата син? – Тя. трябва да се преведе. Ако човекът е син, и малкото пиле може да бъде син на голямата птица. В такъв случай, какво наследство получава пилето от баща си? И малкото дръвче, издънката може да бъде син на голямото дърво. Какво може да й даде бащата? Ето защо, като се правят сравнения, трябва да се знае, в каква категория, в какво отношение се намират величините, които се сравняват. Кое е това, за което Отец люби Сина? Ако ти обичаш приятеля си, трябва да има подбудителна причина за това. То не е само някакво чувство. Чувството е изразител, проводник на разумна сила, която се проектира в природата. Обаче, приятелството, само по себе си, е разумна връзка. Докато съществуват разумни отношения, има приятелство. Щом се прекратят разумните отношения, приятелството изчезва. Значи, синът е син дотогава, докато има разумно отношение към баща си. Щом разумното отношение изчезне, и синовността изчезва. Това е закон. И тогава, според думите „Отец люби Сина", разбираме разумен син, който върши волята на баща си във всяко отношение. Всеки човек, който върши волята Божия, той може да бъде Негов Син. – Тогава да бъдем Синове на Бога. – Да, можете да бъдете. – Кога? – В бъдеще. Сега още не сте Синове Божии. Когато твърдите, че сте Синове Божии, това е идея на миналото, която сега се реализира. Ако някой твърди, че е Син Божи, той трябва да притежава качествата на своя Баща. Не е достатъчно само да кажеш, че еди-кой си ти е баща. Това е само външната страна.

Три качества се изискват от сина: той трябва да прилича по тяло, по ум и по сърце на своя баща; той трябва да прилича по ум, по душа и по дух на своя баща. Приликата по душа и дух оставям настрана, защото те са спорни въпроси. Те ще останат за разглеждане в бъдещата култура, когато дойдат на земята гениите и светиите. Тогава за учители на земята ще бъдат само гении и светии. Засега даже в университетите преподават обикновени хора, най-много талантливи. Почти в никой европейски университет няма нито един гений или светия за професор. Това твърдение е само за мене, за вас може да не е валидно. Вие може да твърдите, че в университетите има гении и светии. Това твърдение е само за вас, а не и за мене. Според моите изследвания, в университетите още няма нито гении, нито светии. Под „гений и светия" ние разбираме друго нещо, а не както вие разбирате. От физиологическо гледище, думите „гений и светия" не са строго определени, според тяхната същност.

Съвременната физиология под „гений" разбира човек, който е до границата на лудия. Някои учени твърдят, че лудостта се дължи на гениалността. Според тях, гениалността граничи с лудостта, а обикновеният, талантливият са далеч от лудостта. И за Христа казваха: „Луд е Той, защо Го слушате?" И за апостол Павел казваха, че е полудял от много учене. Като говоря за гениите и светиите, аз искам да кажа, че те разбират законите, методите и силите, с които разумната природа оперира. Геният прилага законите и методите на природата, както за себе си, така и за своите ближни. Същото се отнася и за светиите. Те са над гениите и пазят равновесие между живота и законите. Те са равнодействуващата сила в света. Те са хора на мъдростта. Аз не говоря за обикновените светии в църквите. Те са църковни светии. Тези светии, за които говоря аз, не са в църквите, но са между хората. Някога светията е облечен добре, а някога е бос и гологлав, и с рало в ръка оре на нивата. Някога ще го видите с чук в ръка; с четка, като виден художник, или с цигулка, като виден музикант. Ще кажете, че е невъзможно светията да бъде и прост работник, и учен човек, и художник. – Светията заема всякакво положение. Ако Христос, Син Божи, можа да работи с часове с ренде в ръка в работилницата на баща си, или да носи вода на майка си, нима светията стои по-високо от Христа? При това, Христос беше и Учител. Тогава да не ви е чудно, че ще срещнете светията на работа във всички области на живота. Христос носеше сандали на краката си, а не модерни обувки, каквито съвременните хора носят. Обаче, това е външната страна на живота. Днес познават светията само по външната страна.

Светията трябва да има следните три неща: тяло, което да не се разрушава при никакви условия; сърце, което да не се подава на никакви изкушения; ум, който да не се подава на никакви заблуждения. Светията е изразител на великата истина. Значи, тялото на светията не трябва да умира, от нищо да не се разрушава; сърцето му да устоява на всички съблазни, и умът му да се справя с всички противоречия. Който може да даде друго определение за светията, аз съм готов да го приема. Който не вярва на думите ми, нека даде свое определение за светията. Моето определение е за мене, на никого не го налагам. Аз съм готов да заема мястото на светията, за когото давам определение; в никой случай не желая да бъда на мястото на някой светия от църквата. Също така съм готов да заема мястото на гений, който разбира и прилага правилно законите на природата. Обаче, не желая да заема мястото на гений, какъвто описват физиолозите. За такива гении и досега спорят, дали са истински, или не. И самите физиолози, като определят понятието „гений" има още много да учат. Те са далеч от истината за органическия свят.

Сега, да дойдем до въпроса за храненето. С каквото се храни човек, такъв

става. – С какво трябва да се храни човек? Според физиолозите, определено е, каква храна да употребява човек. Например, бременната жена трябва да се храни със специфична храна. И мъжът, преди да е станал баща, също трябва да употребява специфична храна. Геният трябва да употребява храна за гении, светията – съответна храна. И царят трябва да приема специфична храна. Това е наука. Какво знаят по това съвременните физиолози? Пчелите, които преди хиляди години са изучавали храненето като наука, и досега прилагат наученото по отношение на своята царица, работници и търтеи. И досега прилагат те своята теория за храненето в живота си, а хората още не знаят, как трябва да се хранят и каква храна да употребяват. Който не разбира законите за храненето, казва: Бог е наредил човек да се храни с една или друга храна, по един или друг начин. Вярно е, че Бог създаде света и определи на всяко същество съответна храна, но хората изгубиха правилните методи и правила за хранене, както и първичната храна, определена за тях. Затова днес болестите се ширят от единия до другия край на света. Не е лошо, че има болести, страдания и сиромашия. Аз не съм против тях. Не е лошо да има богатство, знание, аз не съм и против тях. Че съществува смърт, и това не е лошо. Че има грехове в света, и това не е лошо. Аз не съм против това, което съществува в света, но всяко нещо трябва да бъде на своето място. Грехът е отрова, която трябва да бъде затворена в шишета и, когато е нужно, тогава да се употреби. – За какво е нужна отровата? – За лекарство. Грехът, сиромашията, болестта също трябва да са затворени в шишета и в специфични случаи да се използуват за инжекция. Всички отрицателни неща се държат затворени в шишета и при специфични случаи само се използуват.

Едно нещо ще знаете: любовните работи, т.е. всичко, което има отношение към любовта, трябва да бъдат свободни. Аз мога да бъда краен филантроп или човеколюбец и да правя всичко съвършено безкористно. Това изисква от нас целокупният живот. Вън от този живот не мога да проявя доброто. При това, което е добро за мене, то е добро за всички. Дето е доброто, там няма користолюбие. Във външното добро, обаче, има користолюбие. Например, плащаш на някого десет хиляди лева, но искаш да го използваш, да стане твой слуга. Ти величаеш някого, но с известна цел. Ти нямаш любов към него, но искаш да го използуваш. Питам: Може ли този слуга да те обича? Може ли човекът, когото величаеш, да те обича? Дето няма любов, там користолюбието се шири; там отношенията между хората се развалят. Това са временни отношения между хората. И те са добри, но безкористните са по-добри. Когато се казва, че е добре да бъде човек богат, разбираме земята, която дава изобилно. Добре е човек да бъде светия. Тук под „светия" разбираме небето. На земята светията е беден човек. Той може да съжителствува с хората дотолкова, доколкото

светлината съжителствува с тях. Светлината, която излиза от разумния център – Слънцето, се движи с бързина 300,000 км. в секунда. Като минават през земята, слънчевите лъчи се движат с голяма бързина, за да не се опетнят. Ето защо, всеки светлинен лъч остава на земята само една триста-хилядна част от секундата, след което отива в пространството. Понеже всеки лъч носи благословение, щом го остави на земята, той веднага си заминава. В това отношение, хората са затворници, които очакват нещо от слънчевите лъчи. Те слизат за момент на земята, оставят благото, което носят, като храна за човеците, и се връщат назад. Някой казва: Аз се разговарям със светлината. – Да мислиш, че се разговаряш със светлината, това е едно; всъщност, да се разговаряш, това е друго. Казваш, че се разговаряш с Господа. – Като казваш така, ти трябва да имаш ясна представа, какво значи, да говориш с Господа. Ако сам нямаш представа, първо ти ще изпаднеш в лъжливо положение, а после и твоите близки. Като слушаш някой да говори по радио, това подразбира ли, че се разговаряш с него, когато той е на 8,000 км. разстояние от тебе? Да се разговаряш с човека, това значи да си близо до него, да го виждаш, и той да те вижда. Като казваш, че се разговаряш с Бога, трябва да обясниш как става това, да не мислят, че по форма си се разговарял. Съвременните хора си представят човека по форма, но това не е истинският човек. Тялото е жилище, в което душата временно пребивава.

„Отец люби Сина." За да има правилни отношения между бащата и сина, нужно е знание. Бащата всякога обича своя разумен син. Той най-много обича своя добър, умен и любещ син, затова всичко оставя в негови ръце. Бащата знае, че разумният син никога няма да онеправдае другите. Закон е: Всяко същество, което се опитва да онеправдае другите, изгубва своята интелигентност. Като направи най-малкия грях, той постепенно губи своите дарби и способности. Добрият, разумният човек представя единица с 14 нули. Ако направи най-малкия грях, единицата изчезва и остават 14 нули. Какво представят нулите без единицата? – Нищо не струват. Обаче, като направи добро, единицата дохожда на мястото си, взима мястото пред нулите, и те се осмислят.

„Отец люби Сина." – Защо бащата люби сина си? – Защото той има правилно отношение към него. Правилните отношения са от голямо значение за онези, които разбират живота. Обаче, повечето хора не разбират живота, както трябва. Те не са достигнали до това развитие. Ето защо, най-голямо право да живее има онзи, който разбира живота. – Ама условията на живота са лоши. Вие сте създали тези условия. Стремежите и въжделенията на миналия човешки живот се реализират в сегашния, а сегашните стремежи на човека ще се реализират в бъдеще. Каквото мислите и чувствувате днес, не може да се реализира в този живот.

Сегашният живот е проявление на миналия. Като изживеете миналото си, тогава ще живеете настоящето.

„Отец люби Сина." – Отец, това е Разумното Начало в човека. Велико нещо е да имаш баща. Докато ражда, бащата е богат. Щом престане да ражда, той обеднява. Щом обеднее, той не е баща. Същото се отнася и до майката. Бедната майка не ражда. Бедният не може да стане учител. Щом е беден, той е още ученик. Под „богатство" аз не разбирам само външно трупане на пари. Ако е така, какво ще кажете за светията? Той може външно да не е богат, а да е светия. Аз говоря за вътрешното богатство на човека. Това значи истински богат. Само такъв човек разбира, какво нещо са отношенията между хората. Днес, в която църква, в което общество, в която партия или държава влезете, всички искат да им се подчинявате, да се съобразявате с техните закони. Не е лошо това, но като се подчинявате, ако усетите, че ви ограничават, отнемат свободата ви, какво сте придобили? Църквата, обществото, партиите дават големи обещания. Изпълниха ли обещанията си? И човек, като слизал от небето, дал обещание, че ще се отнася с животните като със свои по-малки братя. Изпълни ли това обещание? Едва сега някои хора почват да съзнават какви отношения трябва да имат към животните, и се стараят да ги облекчават, да не ги товарят много. В бъдеще хората ще орат с трактори, а не с рала, както сега орат. Животните ще се повдигнат и ще минат в по-висока фаза на живота. Сегашните млекопитаещи са кандидати за човеци. – Може ли да стане това?

В една легенда се разказва, как един от вавилонските царе станал животно. Той направил едно голямо престъпление, за което Бог го наказал, превърнал го в животно. Много години прекарал като животно, докато най-после се разкаял и отново приел човешка форма. Това е легенда, а в индуските книги се говори като факт за преминаването на човека в животно, и на животното в човешка форма. Това се изучава даже в училищата. То не е мое вярване, но индуско. В миналото и в Египет са изучавали този въпрос. Ще кажете, че това не е вярно. – Възможно е. Съществуват няколко закони: за наследствеността, за странстването на душата и за прераждането. Значи, една и съща реалност се изразява по три различни начина. Странстването на душата е велика реалност, според която душата излиза от Бога, слиза в материята да се учи и отново се връща при Бога. Законът за прераждането подразбира слизане на душата в материалния свят, докато се усъвършенства. Законът за наследствеността подразбира предаване на известни черти, стремежи и качества от бащата на сина. „Отец люби сина си." – Защо? – Защото Синът носи качествата на Отца си. Когато дойде на земята, Христос искаше да намери готови хора, да им предаде учението, което носеше от небето. Той

искаше да се отвори път към небето, да отидат някои души от земята, да следвате небесния университет. Между кои вярваща можа Христос да намери такива души? Те нямаше да умрат, но щяха да отидат на небето да изучават по-висока наука от земната и като се върнат на земята, да разказват какво са видели и научили. Има ли такива хора между вас, които са следвали университета на небето, да разкажат какво има там? Всеки, който е дошъл с диплом от небето, веднага са го изпъждали от земята. Кой би повярвал на такъв човек? Колкото и да ви убеждава, че е свършил университета на небето, няма да му вярвате. По-скоро бихте повярвали в приказките „1001 нощ", отколкото в това, че някой ходил на небето да се учи и се върнал оттам на земята. Съвременните хора имат изопачете понятие за небето. Велик е животът на небето. Представете си, че в клетките на човешкия организъм живеят микроби, които се хранят и развиват самостоятелно, без да подозират, че са в човека. Ако между тези микроби се яви един учен философ, пак микроб, и започне да им разправя за човека, за неговото царство, ще повярват ли те на думите му? Ще кажат, че той е заблуден. Също така, и хората, като микроби, живеят в клетките на разумните същества, без да съзнават това. Обаче, грамадна е разликата между микробите и човека. По-скоро човекът ще проникне в небето, между разумните същества, отколкото микроба в човешкия свят. Има същества на земята, които виждат под пълен ъгъл, т. е. под ъгъл от 360°. Те виждат навсякъде. – Докажи това! – Лесно може да се докаже, но трябва да заемем положение от знанието към незнанието. Как ще докажете, че едно вещество е сладко? Като го вкусите, сами ще се убедите, че е сладко. Колкото да е изопачен вкусът ви, все ще познаете, че е сладко. Моят и вашият вкус не са еднакви, но поне приблизително ще имате впечатление, подобно на моето. Можете ли да отречете, че това вещество е сладко? Следователно, когато казваме, че даден човек говори истината, ние подразбираме, че в него са вложени качества на истината. Този човек е изключил абсолютно лъжата от себе си. Дето и да го поставите, той всякога ще заеме едно и също положение към истината. Сладчината си е всякога сладчина. Ако едно сладко вещество е примесено с горчиво, езикът ще схване това. То не значи, да отречеш сладкото за сметка на горчивото. Също така, и човешкото сърце има способността да различава доброто от злото, да различава тяхната сладчина и горчивина. Човек, на когото имаш пълно доверие, носи истината в себе си. Най-силните храни са сладките, но трябва да знаете, как да преработите тази сладчина. Ако организмът не може да я обработи, тя ще причини в него захарна болест – диабет. След сладките храни идат киселите. Те са причина за буйния, сприхав характер на човека. В каквото общество попадне такъв човек, в края на краищата, той ще избухне и ще разруши нещо. Той разяжда материята, както киселините. Който употребява водни храни, лесно затлъстява. За да дойде в нормалното си състояние, той трябва да яде повече кисели храни, после

сладки и след това да употребява в малко количество вода, главно водни храни. Казано е: „Блага дума отваря железни врата". Следователно, кажи на човека една блага дума, да го повдигнеш и успокоиш. Острата, груба дума възбужда, дразни човека. Благата дума е естествена храна за човека. Дай му сладка храна, ако искаш да ти благодари.

Казано е в Писанието: „Истината ще ви направи свободни." Всеки се стреми да извоюва своята свобода. За да я извоюва, той трябва да изучава формите, законите на истината, както и отношенията между живите същества. После, той трябва да изучава съдържанието и вътрешния смисъл на тези форми. Без това знание, човек не може да познае своето собствено съдържание. Значи, той трябва да изучава законите на своето тяло, на своя ум и на своето сърце. Лесно се казва, какво трябва да се учи, но как ще се изучи? Вземете, например, възпитанието на децата. Лесно ли се постига това? Ако аз възпитавам деца, ще постъпя по съвсем друг начин от този, който сега се прилага. Посещавал съм училищата цели 11 години и видях, как постъпват съвременните учители. Аз познавам сегашните методи на възпитание не само в България, но в целия свят. Навсякъде си служат с примитивни методи. Повечето учители не знаят елементарните правила за възпитание на детето. За да въздействуваш върху някое дете, трябва да го пипнеш на специално място на брадата. Но нужно е да се знае точно мястото, и как да пипнеш. Пипнеш ли това място както трябва, ти произвеждаш магическо действие върху неговата воля. Кое е това място, не казвам, защото не сте готови и бихте злоупотребили. Ако бащата пипне детето си на това място, той може да направи от него, каквото си поиска. Това за мене е факт, опитан и проверен, а вие можете да го приемете на доверие, а можете и да го отречете. Ще кажете, че това е само теория. Аз никога не градя знанието си на теории. За да изнеса един факт, аз съм го проверил най-малко десет пъти. Следователно, за да подтикнеш волята на човека към дейност, намери специфичното място на брадата му и там го пипни. Къде трябва да пипнеш човека, ако той има мъчнотия в сърдечния свят? Ще кажете, че трябва да се засегне сърцето му. Не, не бутайте сърцето му. Има специфично място за трансформиране енергиите на сърцето. Това място е отбелязано на лицето, но няма да го кажа. Ако хората имаха правилно отношение към Бога, можех да ви посоча това място, но засега се въздържам. Ако дадат обещание пред Бога, че няма да злоупотребяват с истината, само тогава мога да им покажа тези места. В това отношение, законът е много строг. Ако не опази закона на истината, човек губи всичко, което му е дадено. Ако знаеш истината и злоупотребяваш с нея, законът веднага ще те хване. Ако пипнеш някой човек на тези места, трябва да пристъпиш с всичкото си почитание и всичката чистота и светост. Затова Бог каза на Моисея: „Изуй обувките си, защото мястото, на което стоиш, е свето." Когато човек се намира в

умствено затруднение, може да му се помогне по същия начин: да се намери специфичното място, което произвежда добър резултат. Кое е това място, не мога да ви кажа.

Казвате: Трябва да вярваме в съществуването на Бога. Само така ще ви се даде това, което желаете. – Важно е как да вярваме. – Ще вярваш, че имаш един баща, който всякога се грижи за тебе. Бащата казва: Синко, вярвай, че аз съм при тебе. Обаче, вярата изисква правилни отношения между бащата и сина. Като син, когато съм при баща си и когато не съм при него, аз пазя свещено неговия образ. Аз се чувствувам свободен пред него. Аз храня синовни отношения пред баща си, а не господарски, нито робски. Някога бащата иска да застане на мястото си, като господар. Не, бащата може да се държи господарски, без да е баща; може да се държи приятелски и да е, всъщност, баща. Бащата не може да бъде едновременно и баща, и господар. И синът не може да бъде едновременно и син, и роб. Аз нямам нищо против това, че бащата е господар, а синът – роб. Казвам: В природата съществува закон, според който едновременно не можеш да вършиш две неща. Ако баща ми се отнася към мене господарски, аз ще бъда роб, слуга. Но ако постъпва към мене приятелски, като баща, тогава аз ще му бъда син. Значи, не мога да бъда в едно и също време и роб, и син.

Казвате: Ние считаме Бога за баща, а всъщност, Той е господар. – Ако мислите така, каква идея имате за Бога? Ако познавате Бога като ваш баща, това е едно нещо; ако Го познавате като господар, това е друго нещо. Ако познавате Бога като ваш Учител, това е едно; ако Го познавате като ваш спасител, това е друго нещо. Това са определени идеи. Щом смесвате тези идеи, вие създавате цяла каша. Нужно е дълбоко, вътрешно разбиране. Който не разбира законите на живота, ще се намери в голямо противоречие. Казваш: От толкова години следвам пътя към Бога, но нищо не съм направил. Ние трябва да поддържаме отношенията си към Бога и своите ближни в изправност, понеже силите, вложени в нас, трябва да се разработват. – Кога ще се постигне това? – Има време. Според индуското учение, денят на Брама е равен на число, състоящо се от единица с 14 нули след нея. Определете, на колко билиона или трилиона е равно това число. Всеки, който е излязъл от Бога, разполага с големи дарби и способности за реализиране на един Божествен ден, равен на число, образувано от единица с 14 нули. Като живо същество, ти не трябва да се задоволиш да останеш във формата на риба, птица или млекопитаещо, нито във формата на някое предпотопно животно, нито във формата на човек, но да вървиш нагоре, по възходящата стълба, докато стигнеш до първичния човек, т. е. до космическия човек, или във формата на библейския човек, създаден по образ и подобие на Бога. Затова е нужен един период от 15

цифрено число, съставено от единица с 14 нули. Толкова време е нужно, докато се качиш на високия връх, отдето ще виждаш всички разумни същества и отношенията им към тебе, както и твоите отношения към Бога. И тогава, за да се слееш с Бога, нужно е още толкова време равно на число, съставено от единица и 14 нули. След като живееш на всички слънца и планети и прекратиш този живот, ще отидеш при Бога, ще влезеш в Него – там ще опиташ дълбочината на Божественото. Тогава ще влезеш в друга епоха, дето ще живееш толкова години, колкото представя едно число от 39 цифри. Какво ще кажете на всичко това? Индусите не пишеха тези числа. Те казват, че в нощта всичко заспива. Значи, докато спи човек, времето минава лесно. – Така е, за глупавия всичко спи, а за разумния всичко живее. За онзи, който разбира тези неща, има живот.

Питате: Какъв е смисълът на сегашния живот? – Смисълът на този живот е в придобиване на знания. След като се прераждаш на земята 777 пъти, ти минаваш по пътя на слизането и възлизането – според законите на еволюцията и инволюцията. Това е египетското учение. Като излизаш от Бога, Той ще те изпрати със следните думи: Синко, знаеш ли кога ще се върнеш при Мене? Това ще бъде, след като вселената се създаде още 14 пъти и пак изчезне. Под „изчезване на вселената" ние не разбираме изчезването като процес, познат на нас, но си представяме събличане и обличане на земята 14 пъти. Когато вселената преживее такива 14 дни, Бог е преживял само половин ден. Аз привеждам тези факти само като забавление, като куриози. С това не искам да обезсмисля вашия живот. Напротив, животът има велико бъдеще. Всички страдания, които преживявате, ще се използуват. От това гледище, и смъртта е необходимост. Тя е наша сестра. Като дойде тя, ти ще се предадеш в нейните обятия и ще кажеш: Прави с мене, каквото искаш. Тя ще те обере по всички правила, след което ще дойде другата ти сестра – любовта. Тя ще те облече с най-хубави дрехи. Ако не дойде смъртта да те обере и съблече, любовта никога няма да те облече. Смъртта казва: Ще те съблека. – Какво да правя? – Ще чакаш да дойде любовта, да те облече в най-хубави дрехи, каквито никога не си виждал. Като се облечеш в хубави дрехи, ще благодариш на смъртта, че те е съблякла. Тя не обича да й благодариш, нито да плачеш пред нея. И да искаш да плачеш, не можеш, нямаш сълзи; ти нямаш и мускули, с които да й се противопоставиш. Ти само вътрешно ще почувствуваш смъртта. Тя те лишава от всички външни сетива. Като видиш страшния образ на смъртта, тя ще ти се усмихне и ще каже: Колко си глупав! Ти не разбираш онези, които те любят. Като те заровят в земята, иде любовта и започва да ги прислужва. Казвате, че любовта облича човека. – Да, смъртта го съблича, а любовта го облича. Кой досега е казал тази истина? – Нито църквата, нито богословите. Като казвам, че смъртта съблича човека, това показва, че тя е силна. Няма по-красив ангел от

смъртта. Въпреки това, като я видите, космите ви настръхват. След тази опитност, ако те питат, защо се пазиш от греха, казваш: Ти виждал ли си смъртта? – Не съм я виждал. – Аз я видях само веднъж, втори път не искам да я видя.

„Отец люби Сина." Син е онзи, който възприема с открито, любещо сърце всичко, което става във вселената. Като влезе в нея, пред каквото и да се намери – богатство или беднотия, слава или безславие, грях или правда, да е готов да каже: Така е определено от Бога. Като натовариха Христа с греховете, не ги ли понесе Той? В това отношение, Той е най-големият работник в света. Христа натовариха с вековните грехове, Той да ги изплати. Никой, освен Христос, не се нае да понесе греховете на хората. Цели 33 години Той носеше греховете им, след което Го разпнаха. Има едно предание, в което се казва, че когато Христос бил на кръста, една жена се приближила до Него и Му казала: Господи, ти още не си поел моя товар, т.е. моя смет. Той помолил да отковат ръката Му, да изпълни последното си задължение. След като поел и нейния товар, Той казал: Сега можете отново да заковете ръката ми. Днес Христос не може да бъде прикован на кръста. Всеки, който веднъж е бил закован на кръста, втори път не могат да го заковат. Сега, всички вие сте заковани. Аз виждам майки и бащи, братя и сестри, деца – всички са заковани. Други носят кръста си към Голгота – мъже и жени, всички отиват там. След това казват, че имат култура. – Каква е тази култура? – Велика култура е тя. В нея е смисълът на живота. Ще кажете, че и аз плача като вас. – Аз не плача, не съм от тези, които плачат. Мина времето на моя плач. – Не тъжиш ли? – Мина времето и на тъгата. – Не мислиш ли за подобрението на човечеството? – Всички хора страдат от изобилие – резултат на което е болестта диабет.

Съвременните хора се нуждаят от сладка храна. Тя е словото на живота. Словото трябва да се дава на хората. Някои казват за мене, че искам да заповядвам. – Аз съм преживял и това време. Сега на никого не заповядвам. Казвате, че минавам за владика. – И това съм преживял. И положението на цар преживях. Аз не искам да бъда нито владика, нито цар, нито майка, нито баща. Това оставих на хората. – Какъв искаш да бъдеш сега? – Аз искам да бъда служител на Бога. Останалите хора ще бъдат и царе, и владици, и майки, и бащи. Тази е моята философия.

Казвате за мене: Този човек иска да ни устрои някаква засада, някаква примка. – Някога аз съм правил тези примки, но като видях техните резултати, отказах се от всичко. Едно време бях господар, видях резултата на господарството и се отказах от него. Едно време бях свещеник, но като го опитах, отказах се и от него. Аз говоря за себе си, нямате право да ме обвинявате, че говоря за свещениците. Ако и другите свещеници мислят

като мене, и те ще се откажат от своето положение. Едно време бях майка, но като опитах нейното положение, и от това се отказах. Бях баща, и от това положение се отказах. Всичко видях и опитах, и от всичко се отказах. Като опитах всичко в живота, отказах се от него, защото разбрах, че има нещо по-хубаво от преживяното и сега остава само едно: да служа на Бога. И като се върна при Него, отново да сляза на земята. Тогава пак ще искам да стана и цар, и владика, и майка, и баща, но вече с ново разбиране и с нова светлина да изпълня задължението си както трябва. И сега, всичко, каквото имам, оставям на вас. И вие като мене, ще минете през същите положения, за да се откажете от всичко. Христос казва: „Който мине през всички изпитания и всички положения, той разбира великата истина. Всеки трябва да приеме доброволно нещата, без да убеждава другите. Аз не искам да ви убеждавам в това, което говоря. То е въпрос на времето. Казваш: Аз искам да живея за Бога. – Да искаш, и да живееш за Бога, това са две противоположни неща. – Аз искам да помогна на хората. – Да искаш, и да можеш да помагаш, това са две различни неща. Трябва да знаеш как да помагаш, без да унижаваш човека.

Дойде някой при мене, иска да му дам пари на заем. – Ако аз му дам пари, ще унижа неговото достойнство, затова трябва да избера такъв начин, та като му дам парите, да не го унижа. Аз зная само един начин за правене на добро. Например, искаш вода от мене. Казвам: Приятелю, радвам се, че си дошъл при мене. И аз съм жаден, и ти си жаден. Слушай, наблизо, няколко километра оттук, има един извор. Хайде да отидем заедно. Тръгваме и двамата. Казвам му: Тури си ръката, отдето извира водата, и пий. Според мене, това е най-голямото добро, което мога да направя. Вместо да налея една чаша вода от стомната, аз го завеждам на извора. Казва се в Писанието, че който даде на жадния една чаша вода, той е направил голямо добро. Това не се разбира буквално. Добре е да дадеш на човека чаша вода, но трябва да знаеш, как да даваш. Щом дойдем до извора, сядаме да си починем и пием от водата му. – Как ти се вижда водата? – Отлична. Този пример е за разсъждение, да се научите как да правите добро, без да накърнявате достойнството на човека.

Един ден, след беседа, излизам от салона. Иде при мене един от правоверните християни, голям критик и ми казва: Вие не проповядвате Христа. – Аз се отказах да Го проповядвам като вас. Видях резултата от вашите проповеди и се отказах от тях. – Как проповядвате днес Христа? – На първо място е парата. Ако отидете в Америка, ще видите, че най-красноречивите проповедници си имат вили, живеят като царе, с всички удобства. След всичко това ще проповядват, че Христос умрял на кръста. И това не е лошо. По-добре е да проповядват Христа по този начин, отколкото да вършат грехове и престъпления. Според мене, сегашното

проповядване на Христа, в сравнение с истинското проповядване, е особен род разбойничество. И аз като проповядвам се запитвам: Как проповядвам истината – като честен човек, или като престъпник и разбойник, който лъже и обира хората? Под „разбойник" разбирам, човек, който иска да вкара хората в крив път. И съвременните вярващи трябва да се запитат, как проповядват Христа.

Много пъти аз съм се занимавал с тежката задача, как да науча хората да познаят Бога. Дошъл съм до заключението: Бог се проявява някога такъв, какъвто е, а някога, такъв, какъвто не е. Така се е проявявал Той към мене. И аз се проявявам към Него такъв, какъвто съм и такъв, какъвто не съм. Питам: Де е кривото? – Няма нищо криво в света. Закон е: Бог може да ми се изяви такъв, какъвто е; може да се прояви и такъв, какъвто не е. – Тогава, де е истината? – Аз разглеждам въпроса философски. Ако Бог се прояви към мене такъв, какъвто не е, аз трябва да се проявя към Него такъв, какъвто съм. Ако Бог се прояви към мене такъв, какъвто е, аз имам възможност да се проявя към Него такъв, какъвто не съм. Това е философска мисъл, върху която трябва да разсъждавате. Щом дойде нещастието в света, Бог се проявява такъв, какъвто не е. Вие ще се проявите към Него такива, каквито сте. Какво дават две отрицателни величини? Това е един от Христовите закони, който дава разрешение на един социален въпрос: „Не противи се на злото." Това значи: Не, увеличавай злото, но не увеличавай и доброто. Ако увеличиш доброто, ти ще направиш престъпление. Който се е опитал да умножи доброто, той е вече сгрешил. И всеки, който се опитал да увеличи злото, и той е сгрешил. Ще проявяваш доброто в света, като мярка, без да го увеличаваш. Щом го увеличиш, ти си вън от законите на разумната природа, извън Божиите закони. Ако увеличаваш доброто във физическия свят, ти си на крив път. Ти можеш да увеличиш доброто само в себе си, но не и вън от себе си. Доброто е същината на Бога. Той е, сам по себе си, добро. Следователно, с твоето добро ти не можеш да направиш света по-добър, отколкото е всъщност. И с твоето зло не можеш да причиниш на света по-голямо зло.

И тъй, Бог се проявява към нас такъв, какъвто е, и такъв, какъвто не е. Това не е нищо друго, освен проява на доброто и злото. Обаче, ние във всички случаи трябва да се проявяваме към Бога такива, каквито сме. Това е правилното отношение. То показва нашата готовност да служим на Бога. Ако се проявяваме към Бога такива, каквито не сме, това показва нашето греховно състояние. Ако една жена дойде при мене да я лекувам и се прояви такава, каквато не е, аз ще й препоръчам един мъж, който да се прояви към нея такъв, какъвто е. Щом се ожени за него, тя ще се излекува. Това е поляризиране. Добрите хора изправят лошите. Те ги лекуват. Ако Бог се проявява към тебе такъв, какъвто е, ти ще се радваш и веселиш и ще

се проявиш към Него такъв, какъвто си. Щом Бог се прояви такъв, какъвто не е, ти пак трябва да се проявиш такъв, какъвто си, и ще се учиш. Ако не се учиш, никога няма да станеш мъдър, никога няма да придобиеш знание. Като знаете това, използувайте моментите в живота. Радвайте се, обичайте всички хора, всички живи същества, когато Бог се проявява към вас такъв, какъвто е. Щом се покаже такъв, какъвто не е, ще учите – нищо повече. Ще вземете мотиката и ще работите, докато придобиете мъдрост и знание. Това е философията на живота.

„Отец люби Сина." – Защо Христос е Син Божи? – Защото показа синовни отношения към Бога. Той понесе всички страдания, хули и подигравки с любов и се прояви към Бога такъв, какъвто е. Така Христос показа на хората, какви трябва да бъдат. Той каза: Аз минах през страданията. Ако и вие искате да бъдете Синове Божии, трябва да минете през същите страдания. Казваш: Искам да бъда Син Божи. – И това може, но ще се готвиш да минеш през големи страдания. Не мислете, че вие ще избегнете ангела на смъртта? Вие не можете да избегнете смъртта, колкото и да се криете от нея. Една 80-годишна негърка, обременена от живота, постоянно се молела на архангел Михаил да й вземе душата. Няколко студенти, нейни съседи, чули молитвата й. Един ден решили да се пошегуват с нея. За тази цел, един от тях се преоблякъл в особени дрехи, като архангел Михаил, а друг – като обикновен ангел и похлопали на вратата й. – Кой е там? – запитала негърката. – Архангел Михаил със свой другар. – Защо идете? – Идем да вземем душата ти. – Кажете им, че тя не е тук.

Помнете: Има много начини за разрешаване на задачите в живота. Обаче, истинският начин е един. – Какъв е този начин? – Да проявите синовно отношение към Бога и да Го познавате, независимо това, как се проявява Той към вас: дали ще се прояви такъв, какъвто е, или такъв, какъвто не е. И в двата случая, вие ще познаете Бога като Любов и като Мъдрост. Който се домогне до философията на живота, никога няма да изпада в противоречия. Стремете се винаги да проявявате синовни отношения към Бога. Това значи, да дадете път на Христа в себе си. Запитайте се, дал ли е Христос всичко на ваше разположение. Ако още не ви е дал, не се отказвайте, но вървете напред. Днес всички хора вървят към осиновяване. Каквото и да правят хората, не могат да избегнат това. То е един от начините за разрешаване на въпросите. И края на краищата, всеки ще стане Син Божи. Този е начинът за разрешаване на задачите.

Казвам: Каквото става в държавата, в църквата, в народа, то става за самите тях. Обаче, каквото става в твоята душа, то става за самия тебе. От това зависи твоят бъдещ живот, твоята свобода. Но ти не можеш да отречеш нито народа, нито държавата, нито църквата. Всичко, което става в света, е

резултат на целокупната дейност на живота. Всички души работят за общото, за целокупната проява на живота. Развитието, до което е дошло човечеството, е резултат на целокупната дейност на всички души. Ние не можем да изменим този резултат, но можем да внесем нещо ново в нашите души. Аз не проповядвам индивидуализъм, защото той е външно учение. Мнозина мислят, че силата на човека е във външните удобства. Това е така за обикновените хора, но не за гениите. Геният носи силата в себе си. Дето отиде, дето бутне, силите на природата му се отзовават. В това отношение, аз мога да ви наведа ред доказателства, които ще ви съблазнят. Например, какво ще кажете, ако трябва да печелите със знанието си, като виден гадател, който чете по чертите на лицето и ръцете? Ето една съблазън. Изкуство е да не злоупотребяваш с това знание. Срещаш един богат човек и виждаш, че дъщеря му ще заболее от тежка болест и ще умре. Понеже владееш изкуството да лекуваш, можеш да ѝ помогнеш, срещу което ще бъдеш добре възнаграден. Трябва ли да приложиш изкуството си за печалба? Ако бащата доброволно те възнагради, това е друг въпрос. Но ти не трябва да носиш в съзнанието си мисълта за печалба. Следователно, бъди готов да помагаш, без да очакваш възнаграждение. Ако Христос проповядвал спасение, важно е, в какво се заключавало то. Да се спасиш, това значи, да се освободиш от греховете си, както и от страданията, и от сиромашията. Ако не можеш да се спасиш в името на Христа, де е твоята вяра? Ако сам не можеш да си помогнеш, съберете се десет, сто души или цял народ, помолете се заедно, и в скоро време ще имате резултат.

Казвам: Всички имате дарби и способности, които трябва да развивате. Някои от вас имат големи дарби, но работа се иска, да ги развиете. Вие сте готови, работили сте в миналото, и сега не трябва да чакате на станцията. Влакът е готов, и вие трябва да тръгвате вече. Първият влак, експресът ви чака, гледайте да не го пропуснете. Този влак не е за онзи свят. Той ви носи сполука и щастие. Аз не говоря за сполуката на онзи търновски адвокат, който носил в джоба си два револвера и 600 лева. По пътя го нападнали разбойници, с цел да го оберат. Като претърсили джобовете му и намерили само 600 лв., те го набили добре и му казали: Като адвокат, ти трябва да носиш повече пари със себе си, а не само 600 лв. После го запитали: Защо носиш два револвера? – За зор заман. – Какъв по-голям зор от този? Ако адвокатът беше предвидлив, нямаше да мине през тази гора, дето има разбойници. Най-малко, той трябваше да знае, де има заровени пари в земята, и да каже на разбойниците. Така, той щеше да се освободи от боя. Като намерят парите, разбойниците ще го пуснат на свобода. За това е нужно знание.

Днес всички проповядват неща, които не прилагат. В това отношение,

българинът е голям майстор. Като впряга воловете си, той ги милва, говори им гальовно: Хайде, чоджум, хайде на нивата, да орем. Като се върнем, ще ви нахраня добре. Щом се върнат, той им дава малко сламица, и с това свършва. Хората и досега още се хранят със слама. Дето и да се обърнат, навсякъде слама: в религията, в науката, в поезията, във философията. Това се отнася до всички хора, а не само до вас. Според мене, истинска поезия е онази, която произвежда преврат в човешката душа. Идея има в тази поезия. Колко пъти са ми казвали, че беседата ми е отлична. Щом е отлична, питам: Какво мислиш да правиш? – Нищо не съм решил. В такъв случай, беседата ми не е толкова отлична. Друг дойде при мене и ми казва: Отлично е твоето учение. Ако светът го приеме, знаеш ли каква промяна ще стане с него? После ми казва: Можеш ли да ми дадеш 200 лв. на заем? Аз го слушам и си мисля: Как ще му дам 200 лева, без да засегна достойнството му? Казвам му: Хайде да отидем на близкия извор, да пием чиста изворна вода. Като отидем на извора, там ще му дам, каквото иска.

Като ви говоря така, аз не искам нито да ви морализирам, нито да ви налагам своите убеждения, но казвам, че не е лесно да станете поети, учени и философи, каквито трябва да бъдете. За мене, всяка минута от времето е цяла епоха. Следователно, ако от сутринта до вечерта вие не ползувате времето, да станете каквито трябва, всичко е изгубено. Аз говоря за минутата, като за вечност. В една минута човек може да стане, каквото иска: и музикант, и поет, и учен, и философ. В една минута в човека може да стане вътрешен преврат, да се повдигне. Няма по-велико нещо от това, да видиш, как расте човек и се развива, как се повдига той в умствено и сърдечно отношение. Радвай се на всяка душа, която се развива. В това се крие смисълът на живота. Христос имал дълбоко разбиране за живота, затова дошъл на земята, да учи хората, как да живеят. Днес трябва да дойде един гений или светия, чрез когото Христос да каже, доволен ли е от своите последователи, от проповедниците и пастирите. В какво се заключава доволството на тази велика душа? Христос не плаче за света, но казва: „ Даде ми се всяка власт на небето и на земята. Идете и проповядвайте в мое име." Казвате: Защо Този, Който има всичката власт на земята, не дойде да оправи света? – Това е механично разбиране. Христос сега оправя света. Онези, които са минали тази опитност, знаят това.

Съвременните хора са поставени на един дармон, да се пресяват. Това става, както сортират плодовете. За тази цел си служат с дъски, поставени наклонено, с различни по големина дупки. Като падат по дъските, плодовете се сортират. През големите дупки падат големите плодове, а през малките дупки – малките плодове. Някога и вас ще прекарват през

такива дупки, ще ви турят в кошове, вече сортирани. В света става голямо преобразование. Какво представя сегашното сътресение на хората? Има разтърсване на идеите, на чувствата и желанията на хората – на всичко, съществуващо досега. Това разтърсване ще стане с всички – царе, духовници, учени и прости, богати и бедни, всеки ще падне в някой кош. Кога и как ще стане това, аз не говоря за него, оставям го настрана. Аз искам да разбирате Бога такъв, какъвто е, и такъв, какъвто не е. Искам и вие да се познавате такива, каквито сте, и такива, каквито не сте. И в двата случая трябва да имате правилно разбиране за отношенията ви към Бога. Трябва да имате правилно разбиране за тази вътрешна идея – да познавате Бога такъв, какъвто е, и такъв, какъвто не е. Искате ли да ви дам един ключ за живота? Ето, този е ключът, имате го вече. Но за да го разберете и да го използувате разумно, нужно ви е толкова време, колкото е числото, съставено от единица с 14 нули.

8. Беседа от Учителя, държана на
19 октомври, 1930 г. София – Изгрев.

1930_10_22 Един и същ
лекция пред общия окултен клас

ЕДИН И СЪЩ

Размишление

Всички хора търсят пътя към щастието, без да подозират, че пътят към щастието и нещастието е един и същ. Това е твърдение, което трябва да се докаже. Ръката, която милва и която бие, е една и съща. Няма една ръка за милване, а друга за биене. Когато бие или милва детето си, майката не прави разлика с коя ръка върши това: някога го милва с дясната ръка, а бие с лявата; някога го милва с лявата, а бие с дясната. Тъй щото, когато питате кой е пътят към щастието, казвам: Пътят към щастието и към нещастието е един и същ. Разликата се състои само във вниманието и в будността на съзнанието, с които човек се движи. Ако съзнанието на човека е будно и внимава къде стъпва, той ще намери щастието; ако съзнанието му не е будно и не внимава къде стъпва, той ще намери нещастието.

Който има будно съзнание, той е съсредоточен, вследствие на което не се отклонява от правия път. Онзи, на когото съзнанието не е будно, постепенно се отклонява от правия път и вместо да намери щастието, намира нещастието. Пътят към високия връх е път към щастието. Като върви внимателно, човек стига благополучно до върха и пожелава втори път да го посети. Ако не върви внимателно, той може да падне, да счупи крака си и да не пожелае втори път да се качи на върха. В същото положение изпадат и ония, които търсят Бога. Някой търси Бога, стреми се към Него, с цел да намери щастието, но намира нещастието. Друг се стреми към Бога с цел да Го познае, да изпълни волята Му, и намира щастието. Вътрешните желания и стремежи водят човека към щастието или към нещастието. Следователно, за да намери правия път на живота – пътят към щастието, човек трябва да се освободи от своите криви разбирания, от учителите на миналото, които са го учили криво. Ако начертая една права линия и я разделя на 6 равни части, вие поглеждате към нея, но веднага се отдалечавате, защото нямате никакъв интерес. Какво представя правата линия за един пътник, който отива на планината? Като права линия само, тя не представя никакъв интерес за него; като отражение, като сянка на някаква реалност, тя може вече да го интересува. Човешкото лице, като форма, не е особено интересно, но като отражение на известна деятелност на ума, на сърцето и на волята, то представя голям научен интерес. Следователно, ако правата линия представя един килограм хляб, тя става интересна, особено за гладния пътник. Той веднага се спира пред нея и започва да я разглежда, да гадае по нея. Той се чуди защо е разделена на 6 равни части. Като мисли известно време, пътникът

разбира, че в планината има още 5 души, също така гладни, на които ще се даде по едно парче хляб. Сега се явява друг въпрос за разрешаване: кое парче ще се падне на него. Който гадае, непременно ще задържи нещо и за себе си. Той е като кафеджията. Като прави кафе на клиентите си, кафеджията прави и за себе си. Истинският кафеджия задържа за себе си първото кафе, най-доброто. Простият кафеджия задържа за себе си последното, което е останало на дъното. Така правят и децата. Когато родителите им пият кафе, те облизват дъното на чашите. Защо? Защото не им е позволено да пият кафе.

Съвременните хора в религиозно, научно и философско отношение се намират в същото положение, в каквото се намират децата. Някой философ обрал каймака на кафето, а след него идат обикновените хора, да пият това, което е останало на дъното на чашата му. Някой учен обрал каймака на кафето, а след него идат обикновените хора, дигат чашата му и обират остатъка от кафето. Това са символи, които трябва да се превеждат. Когато детето обира остатъка от кафето на чашата, от която майката или бащата са пили, то казва: „Опитах вкуса на кафето, което баща ми е пил, и видях, че е сладко". Знанието има смисъл, когато се приложи в живота. Значи истинското знание се познава по своите резултати. Каже ли някой, че знае нещо, той трябва да го приложи. Ако религиозният казва, че знае да се моли, той трябва да покаже това на опит. Нека отиде при някой болен да се помоли. Ако положението на болния се подобри, можем да признаем, че този човек знае да се моли. Всеки ден човек се моли по различен начин. Който иска да се приближи към Бога, трябва да знае, че това не става по един и същ начин за всички хора. Всеки се отправя към Бога по свой специфичен начин. В това, именно, се състои красотата и тайната на живота. Всеки момент нещата се променят и по този начин се внася новото в живота. Човек трябва да се стреми към новото, а старото да оставя след себе си като капитал, необходим за съществата, които идат след него.

Следователно, когато гори, свещта нищо не печели. От горящата свещ се ползва само онзи, който чете на нейната светлина. В този смисъл запалената свещ не е нищо друго, освен опитността на разумния човек. Той гори, изпраща светлината си за онези, които искат да четат и да се учат от неговата опитност. Някои искат да скрият светлината си за себе си. Това е невъзможно. Христос казва, че е невъзможно запалена свещ да се скрие под шиник. Днес много хора четат Евангелието, но малцина го разбират. Защо? Защото те са запалени свещи, турени под шиник. Това не трябва да бъде. Щом запали свещта си, човек непременно трябва да я извади на открито. Само користолюбивият иска да задържи светлината за себе си, но каквито опити и да прави, не може да постигне желанието си.

Никой не може да обсеби светлината и да я задържи за себе си. Оставете свещта си на открито, да се ползват окръжаващите от светлината ѝ. Колкото повече хора се ползват от светлината ви, толкова повече се повдига и вашата цена. Колкото повече се повдига цената на човека, толкова по-голяма е радостта му. Ако човек губи светлината си, с нея заедно губи и цената си. Който иска да живее с радост, трябва да бъде запалена свещ. Човек не се радва, защото гори, но защото придобива ценни опитности. Щом придобива опитности, човек помага и на ближните си. Те се ползват от неговата светлина и благодарят за доброто, което им е направил. Човек се храни от благодарността на ония, които са получили нещо от него. Затова е казано, че човек не живее и не умира за себе си.

Когато казваме, че човек умира, ние подразбираме друго нещо. Думата „умира“ означава отиване в света – „у“-„мира“ – да научи нещо, да придобие знания. В смъртта човек изучава един от великите закони на живота – даването. Като умре, човек дава всичко, което е придобил на земята. Смъртта подразбира закон на даване. Като дава, човек става щедър. През целия си живот той е събирал, мислил само за себе си. Смъртта му налага да мисли за другите – да раздава. Около него се събират по-малките му братчета и си устройват пиршество.

Ще кажете, че даването е доброволен акт, а в смъртта човек дава принудено. Истинската любов подразбира доброволно даване – доброволна жертва от страна на двама. Докато се оженят, момата и момъкът са готови на всякакви жертви един за друг. Щом се оженят, те изменят отношенията си, никой не е готов за жертва. Момъкът казва на момата: „Готов съм да умра за тебе“. Като се ожени за нея, той се отказва от всякаква жертва. Който не е готов да умре, той не може и да оживее.

И тъй, да умираш и да живееш, това са два велики процеса в живота, между които съществува тясна връзка. Който не разбира тия два процеса, той не може да се жертва. Където няма жертва, и живот няма. Като говорим за жертвата, за смъртта, ние нямаме предвид външната страна на този процес. Умирането е процес, при който пасивните енергии минават в активни. Срещате един богат, здрав, силен човек, който яде по 3–4 пъти на ден, има здрави, добри деца, но не се радва на живота си, от всичко е недоволен. Този човек е в пасивно състояние. За да го заставят да бъде активен, изпращат му една болест, която го поставя на легло. Ако и при това положение не осмисли живота си, задигат го на онзи свят. Близките му плачат, скърбят за него, считат, че са го изгубили, а всъщност той продължава живота си, става по-активен. Той влиза ту в жена си, ту в децата си и започва да разбира живота. Ето защо, ако искате да живеете на

земята и да се учите, използвайте условията, при които се намирате, да разберете смисъла на всички блага, които ви са дадени.

Като сте дошли на земята, вие трябва да се учите, да развивате тия дарби и способности, тия качества, които са вложени във вас още при създаването ви. Не работите ли върху себе си, вие не можете да ги развиете. Въпреки това хората казват, че са създадени по образ и подобие Божие, че са чада Божии. Как е възможно да бъдат чада Божии, а да не проявяват качествата на Бога? Може ли синът да не прилича на баща си, и дъщерята – на майка си? Ако синът не прилича на баща си, а дъщерята – на майка си, те или не са от техния род, или не са се още проявили. Значи има една реалност в света, на която човек всякога може да разчита. Следователно всяко нещо за вас е дотолкова важно, доколкото в него има някакво съдържание и смисъл. Като знаете това, вие не трябва да коригирате Божиите пътища, но да се учите от тях.

Какво значи да коригира човек Божиите пътища? Всеки човек, който е недоволен от положението си и роптае, без да съзнава, коригира Божественото в света. Той е недоволен от това, което му е дадено. Защо е недоволен? Защото мисли, че е пренебрегнат, изоставен, онеправдан и т.н. Защо не се запита човек, кой го е поддържал толкова години на земята? И като се е ползвал от всички блага, които природата дава, какво особено е направил? Като учи, като работи, като се моли, за кого прави човек това? Все за себе си. Докато учи, той се моли на Бога да му помогне да свърши училището, че тогава да Му служи. Като свърши учението си, моли се да се нареди на добра служба, да се ожени, да има дечица. Като се ожени, той се грижи изключително за жена си и за децата си, не му остава време да направи една малка жертва за Господа. Човек постоянно се ползва от благата, които Бог изпраща на земята, въпреки това той пак е недоволен.

Религиозните хора казват, че вярват в Бога, молят се, правят добро и т.н. Право е това, но нека всеки се запита защо се моли, защо прави добро. Ако в молитвата и в доброто на религиозния няма никакво користолюбие, те са на място. Обаче ако има нещо користолюбиво, нито молитвата, нито доброто допринасят някаква полза. Светските хора пък искат да бъдат богати, учени, силни, пак с користолюбива цел. Като богати, силни и учени, те искат да се налагат на слабите, да управляват, да оправят света. И това е добро, но те не знаят, че вместо да придобият нещо реално, бързо се изтощават и разрушават. Силният се изтощава скоро, вследствие на което съкращава живота си. Често слабите хора живеят повече от силните. Ако има власт, силният ще осъди този, онзи за някакви престъпления и с това ще си навлече неприятели. Господарят съди слугата си, че крал пари от него и пиянствал. Който разбира законите на разумния живот, ще съди

слугата не за това, че е пил вино, но че не е пил вода. Не се позволява на човека да пие вино, докато не се е научил да пие вода. Не се позволява на човека да прави зло, докато не се е научил да прави добро. Не се позволява на човека да изразходва времето си напразно, докато не се е научил да го цени.

Днес всички хора се осъждат едни други, че този не живял както трябва, онзи не постъпвал право и т.н. Кой човек досега е живял, както мисли и разбира? Малко хора ще срещнете, които живеят според своя вътрешен морал. Ако гледате човека външно, той прилича на светия. Жената е цяла светица, мъжът – светия. Защо? Защото стражар ги следи. Жената стои като стражар при мъжа си, гледа какво прави, накъде се движат очите му. Мъжът също следи жена си като стражар. Не се спирайте върху външните прояви. Те не определят човека. Когато видите, че някой се стреми към Бога, че иска да живее чист живот, понякога и това желание не е истинско. Този човек има някакъв вътрешен страх. Той се страхува от нещо, затова иска да живее добре. Когато изучава живота и прави своите заключения, човек трябва да разбира същината на нещата. Ако прави добро, човек трябва да го прави заради самото добро, като същина, като вътрешна необходимост на живота.

Много от сегашните хора не разбират същината на нещата, вследствие на което се разочароват. Някой обича някого, мисли само за него, но изисква същото и за себе си. Ако не му отговори по същия начин, той се разочарова. Не е лошо, че мислите за един човек, но не е правилно да изисквате от него същото. Всеки има право да мисли за някого, но да не го слага много близо до очите си. Сложи ли го близо до очите си, той сам се лишава от възможността да вижда и разбира правилните отношения. Той престава да разбира реалността на живота. Когато отива при някой извор, човек гребва малко вода с ръцете си и задоволява жаждата си. Може ли да изпие всичката вода на извора? Ако ти не можеш да изпиеш всичката вода на извора, трябва ли да изискваш от него да мисли само за тебе и да дава само на тебе? Ти имаш право само на онази вода, която си погълнал. И тази вода не може да остане много време в тебе. Щом свърши работата си, тя ще излезе навън. Ако съществува такъв закон, трябва ли човек да изисква да мислят само за него? Даже Бог, Който е създал света и всички живи същества, от никого не изисква да мислят само за Него. На човека е дадена следната заповед: „Любете Бога, любете ближния си, любете и врага си“. Любовта към Бога подразбира Божествения свят. Любовта към ближния подразбира духовния свят, а Любовта към врага – физическия свят.

Казано е още: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесни“.

Съвършенството подразбира Любовта на човека към самия себе. Значи известни са четири прояви на Любовта: към Бога, към ангелите, към ближния и към врага. Думата „ближен“ включва всички хора, както и самия човек. Любовта към Бога определя отношенията на човека към Божествения свят. Любовта към ангелите определя отношенията му към духовния свят. Любовта към ближния, към самия себе и към врага определя отношенията му към физическия свят. Като прилага Любовта във всички светове, човек регулира своите мисли, чувства и постъпки, хармонизира ги и придобива вътрешен мир и спокойствие. Този е пътят, който Бог е начертал за всички ония, които искат да изправят живота си.

Следователно, искате ли да успявате, приложете закона на Любовта в живота си и не очаквайте от човека повече от това, което той в даден момент може да ви даде. Всеки човек е запалена свещ, която може да даде само толкова, колкото е светлината ѝ. Приемете това, което той ви дава, и благодарете. Защо на еди-кого си дал повече, защо с някого се разговарял повече, това е негова работа. Що се отнася до любовта на човека към този или онзи, това не зависи от него. Бог е Любов. Като знаете това, ще благодарите за онова, което в даден момент се излива от Бога. Приемете с благодарност това, което ви се дава, и го приложете в живота си. Човек има право да изучава себе си, да се вглежда в своите прояви, да се критикува и одобрява, но що се отнася за живота на другите хора, това не е негова работа.

И тъй, задачата на човека е да придобие живота, да определи отношенията си към Първата Причина и да приложи Любовта си. Как познавате, че някой човек е придобил живота? Животът се познава по уханието, което излиза от него. Всеки човек, който носи живот в себе си, е подобен на цвят, който току що се е разцъфтял и разнася надалеч своето благоухание. Той отваря цвета си към слънцето на живота и благодари за благата, които му са дадени. Това наричаме ние правилни отношения на човешката душа към Бога. Щом благодари на своя Създател, човек се връща между подобните си, да раздава от Любовта, от благото, което е получил. Кой не обича цвете, което благоухае? Тъй щото, искате ли да ви обичат, вие трябва да имате някакво съдържание в себе си. Интересна и любима книга е тази, в която е написано нещо хубаво. Не те ли обичат хората, това показва, че в тебе не е написано нищо хубаво. Щом съзнаеш това, иди веднага при Бога или при светлите и възвишени същества, и помоли да напишат нещо хубаво в тебе. В краен случай ти сам напиши нещо хубаво в себе си. Всяка сутрин, когато слънцето изгрява, човек трябва да вземе перото си – своя ум, да го натопи в мастилото на сърцето си и да напише нещо хубаво в книгата на своя живот. Не пише ли всеки ден нещо ново в своята книга, човек ще се обезсърчи и ще каже: „Нищо не съм постигнал“. Това значи:

„Нищо не съм писал“. Щом съзнаваш, че нищо не си писал, вземи перото и пиши. – „Ама не мога.“ – Щом не можеш, ти трябва да умреш, отново да оживееш и да влезеш в новия живот.

Желая ви, щом станете от сън, да цъфнете. Ако не цъфтите, вие не живеете. Щом цъфнете, някое разумно същество ще дойде при вас, ще вземе нещо от това, което сте изработили, и ще го занесе на небето. За вас ще остане радостта от това велико посещение. Човек трябва да цъфти непрекъснато. Цъфтенето е процес, който има отношение към душата, затова е вечен и непрекъснат. Като не разбира този закон, човек казва: „Аз цъфнах вече, повече не мога да цъфтя“. Като държи тази мисъл в ума си, той съзнателно се поддава на остаряване. Не, дръжте в ума си мисълта за вечното цъфтене, за вечното подмладяване. Ако вчера сте сгрешили, сложете погрешката настрана, т.е. изправете я и гледайте на настоящия момент. Настоящият момент е важен. Като ученици, вие трябва да изучавате живота в неговата външна и вътрешна страна. Външно разгледан, животът може да се уподоби на представление, дето всеки човек играе някаква роля. Всеки човек е актор и като такъв, той трябва да знае добре ролята си. Ако не знае да играе, не го приемат на сцената. Тогава той остава да гледа как другите хора играят. Да гледате на живота като на театър, това не значи, че той няма смисъл. Щом проникнете във вътрешната страна на живота, ще видите какви разумни закони го управляват. Като изучавате живота, вие трябва да си отговорите, реален ли е вашият живот, или сте актьори само. Докато се занимавате с погрешките на хората, с безверието, със съмнението и подозрението, със страданията, вие сте актьори, не живеете свой собствен живот; докато се занимавате с въпросите кой е създал света, защо светът е създаден по този начин, кое верую е най-право, вие сте актьори. Вие трябва да слезете от сцената, да влезете в реалния живот, дето ще намерите доброто, Любовта, Истината, Мъдростта, свободата, които са общи за всички хора. Животът се заключава в общите положения, а не в специфичните.

Специфичните са временни. Животът, в своята същина, не може да се занимава със специфични неща.

Като не могат да разберат живота, хората дохождат до заключението, че са нужни правилни отношения между тях, че трябва да се обичат и т.н. Кои отношения са правилни? Можете ли с думи да определите правилните отношения? Можете ли с думи да кажете как трябва хората да се обичат? Любовта с думи не се определя. За да се обичат, хората трябва да са готови да си услужват. Ти не можеш да обичаш един човек, ако не си му направил никаква услуга, никакво добро. Услугата, доброто, което правите на човека, става причина за образуване на връзка между него и вас. Видите ли, че

някой се дави, идете да му помогнете. Щом му помогнете, този човек ще ви обикне. Разумният свят е предвидил този случай в живота ви с цел да се създаде връзка между вас и него. Използвайте този случай за създаване на красива връзка с вашия ближен. Не може ли да използва случаите, които Бог е наредил в живота, човек разваля това, именно, което влиза в Божия план. Като знаете това, трябва да бъдете будни, да не разваляте естествения ред на нещата. Мнозина искат да бъдат силни, да оправят света. Как ще го оправят? С говорене ли? Истинско говорене е това, при което умрелият може да оживее. Не оживее ли умрелият, говоренето нищо не е допринесло.

Един ученик отишъл при един индуски учител и го помолил да му каже какво трябва да направи, за да стане проповедник. Учителят му казал: „За да станеш проповедник, ти трябва да се научиш първо да говориш на умрелите. Иди сега на гробищата и започни да говориш на умрелите. Ако можеш с говора си да събудиш поне един умрял и да го доведеш при мене, аз ще ти открия тайната, как можеш да станеш проповедник“. Ученикът отишъл на гробищата и започнал да обикаля гробовете, да говори на умрелите. Колкото и да им говорил, нито един от тях не се събудил и не го последвал. От гроб на гроб той викал да се събудят, да чуят какво им говори, но никой не се събудил. Ученикът се върнал при учителя си и казал, че умрелите не са в гробовете си.

Сега и на вас казвам: Докато и вие не доведете при мене поне един умрял, не можете да разберете тайната на вътрешния живот, нито Любовта може да ви се изяви. С други думи казано: Докато вие не дойдете при мене поне с един умрял, т.е. с едно дело на жертвата, никаква тайна не може да ви се открие. Всеки човек трябва да принесе някаква жертва пред олтара на Бога. Даже висши духове слизат на земята, за да принесат своята жертва пред великия жертвеник на живота. Те приемат Божието благословение само след като се въплътят на земята и принесат своята жертва. Този закон се отнася както към Цялото, така и към частите. Ще кажете, че вие сте направили тази жертва. Ако сте направили жертвата, а страдате и сте недоволни от живота, вие се самоизлъгвате – никаква жертва не сте направили. Който е пожертвал всичко, всичко е получил. Той е получил нова светлина, нова сила, нов подем в живота.

Първата работа на човека е, като стане сутрин, да се запита: „Какво мога да пожертвам днес?“ Който нищо не жертва, той се самоосъжда на смърт. В този смисъл смъртта е насилие на закона на жертвата. Всеки ден ще жертваш нещо от себе си и ще го прилагаш към великия олтар, както писателят пише и прилага по нещо ново към своята книга. С перото си той ниже огърлицата на своя живот, която украсява със скъпоценни

камъни и диаманти. Сложи ли фалшиви камъни на своята огърлица, тя губи вече своята цена. Всеки човек трябва да бъде писател, сам да пише своя живот, в който да влага душата си като скъпоценен камък. Само онзи живот е ценен, в който човек е вложил душата си.

Основната мисъл в днешната лекция е, че пътят към щастието и към нещастието е един и същ. Някои ще кажат, че знаят тия неща. От знание до знание има разлика. Всеки може да говори, да пее, но малцина са ония, които с говора и с пеенето си могат да трогнат човешката душа, да направят преврат в човека. Като ученик на великия живот, човек трябва да се стреми, каквото придобие, да бъде в съвършенство. Ако иска да бъде красив, той трябва да се стреми към красотата на ангелите. Ако иска да бъде богат, той трябва да се стреми към такова богатство, което никой не може да го отнеме. Човек трябва да бъде вътрешно богат. Вътрешното богатство подразбира богатство на добродетели.

Сега, като съпоставям нещата, нямам намерение да критикувам. Аз съм против критиката, но поддържам Истината. Като говоря, аз имам предвид да разбулвам нещата първо за себе си, а после за вас. Щом запаля свещта, нещата стават ясни. Това не е моя заслуга; това е заслуга на светлината. Качество на светлината е да разкрива нещата. Обаче, който пали свещта, той трябва да знае как да я употребява. Искаш ли да осветиш пътя на хората със своята свещ, дръж я на известно разстояние от тях, да не ги изгори. На никого не позволявай да се грее на свещта ти. Запали свещта си, сложи я нависоко и на такова разстояние от хората, да могат свободно да четат на светлината ѝ, без да се изгарят. Нека се ползват от светлината ти, без да се горят. Не се мъчи да проникнеш със светлината си вътре в тях, да видиш какво се крие в гънките на душата им. Това е тяхна задача, а не твоя. Достатъчно е, че ти им даваш от своята светлина, да четат и да се учат на нея.

Казвам, че пътят към щастието и към нещастието е един и същ. Кой е този път? Това е пътят, който води към Бога. Ако разбираш законите на този път и правилно ги прилагаш, ти си намерил щастието; ако не разбираш тия закони, макар че си в същия път, ти си влязал в областта на нещастието. Вие сте дошли на земята – великото училище на живота, да се учите, но не трябва да бъдете нито критици, нито бирници. Бирникът събира, и вие събирате, но като съберете достатъчно вода, трябва да отворите крановете и да раздавате. Човек трябва да знае как да дава. Ако излеете водата от стомната си на земята, нищо не сте постигнали. Но ако с нея полеете едно изсъхнало цвете или задоволите жаждата на човек, който 3 дена е жадувал, постъпката ви е добра. Ако отправите една добра мисъл към някой болен или страдащ и му помогнете, вие сте постъпили разумно.

Разумност се иска от вас. Разумността води към щастието, а неразумността – към нещастието.

Само проявената Божия Любов, само проявената Божия Мъдрост, само проявената Божия Истина носят пълния живот.

Лекция от Учителя, държана на
22 октомври 1930 г., София, Изгрев.

1930_10_24 Движение на силите
Издание 1941г., София
КНИГА: Път към живота, МОК Год.X, Том 1

ДВИЖЕНИЕ НА СИЛИТЕ

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

Тема за следния път: „Основните принципи на съвременната математика“. Какво се разбира под думата „зависимост“? Може ли двама души да се намират в известна зависимост и при какви условия съществува тази зависимост? Казват, че човек зависи от своя ум, от своето сърце и от своята воля. По какво познаваме, че даден човек зависи от ума, от сърцето или от волята си? – Как можете да изразите ума, сърцето и волята на човека геометрически? – С помощта на триъгълник, за основа на който приемаме волята.

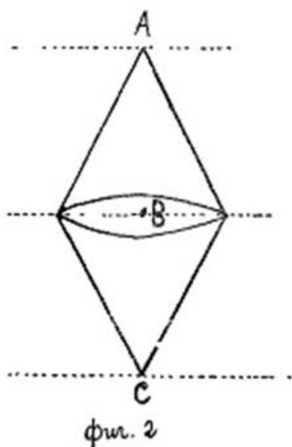

фиг. 2

Представете си, че имате три полета – A, B, C, в които действат различни сили (фиг. 1). Полетата A, B, C представят трите свята – Божествен, духовен и физически. В полето A действат сили от Божествения, т.е. от разумния свят, в B – сили от духовния свят, а в C – сили от физическия свят. Силите на трите свята се намират в зависимост едни от други. Например, ако се измени посоката на силата C1D ще се измени посоката и силата DE1, като зависима от първата. Ако се измени посоката на силата DE1, ще се измени и посоката на силата E1E2. И обратно: Ако тръгнете от физическия свят нагоре, ще забележите, че всяка промяна в посоката на силите от този свят се отразява и в посоката на силите от другите два свята, понеже те се намират в зависимост един от друг. Колкото по-нагоре се качвате, толкова по-голям е броят на измеренията. Ако се движите по права линия само, вие сте в света на първото измерение. Ако се движите по плоскост, влизате в света на двете измерения – дължина и широчина. Щом влезете в света на третото измерение, имате три посоки – дължина, широчина и дълбочина. В четвъртото измерение телата започват да растат. Когато линията се

продължава, плоскостта се разширява, тялото увеличава дълбочината си. Когато дължината, широчината и дълбочината се увеличават, тялото започва да расте, т.е. влиза в областта на четвъртото измерение. Първото измерение се представя с права линия, второто – с плоскост, третото – с тяло.

Като знаете това, вие можете да си представите човешкия нос в четири измерения последователно. Например, като права линия – в първото измерение; като плоскост – във второто измерение; като тяло – в третото измерение, и като тяло, което е подложено на постоянно растене, носът представя величина от четвъртото измерение. Колкото повече сили са работили върху човешкия нос, толкова повече измерения обхваща той. За да разберете коя линия на носа отговаря на четвъртото измерение, трябва да наблюдавате нервната система на човека под силно увеличение. Така ще видите как работи природата.

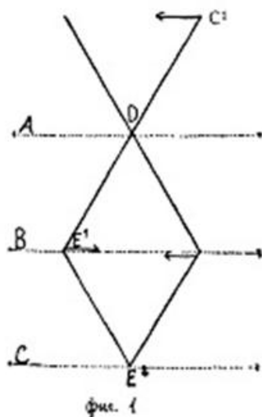

Ако изучавате човека геометрически, можете да си го представите във вид на два конуса, които имат обща основа (фиг. 2). Върхът А представя възвишения, т.е. разумния свят в човека. Точката В е център, в който се събират силите от духовния свят. Върхът С пък представя поле, в което действат силите на физическия свят. Когато стават промени в полето А, едновременно стават промени и в полето В и С. Това показва, че между всички светове съществува известна зависимост. Зависимост съществува и между скачените съдове, а именно: на каквато височина се намира водата в един от скачените съдове, на такава височина се намира във всички останали съдове, независимо тяхната форма. Всички хора помежду си се намират в положението на скачени съдове, вследствие на което, колкото повече се издига или понижава водата в един от съдовете, с които те са свързани, толкова повече се повдига или понижава водата и в тях. Ако изучавате човека според неговия състав, ще видите, че някои хора съдържат повече кислород, други – повече водород, трети – повече азот, а четвърти – повече въглерод. Който съдържа повече кислород, той се отличава с голяма активност. Който съдържа повече

водород, чувствата му взимат надмощие. Дето има повече вода, там растителността е богата. Дето растителността е богата, там има повече живот. Ако растителността е слаба, животните не могат да се развиват. Ако в някой човек преобладава азотът, това показва, че в него се проявява разумното начало.

Като ученици, вие трябва да прониквате в дълбочината на нещата, за да имате по-големи постижения. Мнозина изучават геометрията, но малцина проникват в дълбочината на формите. Старите египтяни изучаваха геометрията, но спряха вниманието си върху линиите, плоскостите и телата, без да проникнат в дълбочината на телата. Едва индусите започнаха да проникват в дълбочината на телата, но и те не са постигнали много в тази област. И на индусите липсва още дълбочина в схващанията. Има области, дето те са силни, но не навсякъде. Като дойдат до философията на нещата, те се натъкват на големи празнини. Например, някои индуси твърдят, че никакво движение в света не съществува. Всъщност не е така. Всички тела се движат, но с такава бързина, че движението им не се забелязва. Това не значи, че движение не съществува. Ако телата, както и частиците им, не се движат, светът би изчезнал, т.е. би се превърнал на нула.

Какво означават нулата и единицата? Нулата подразбира процес, при който нещата се намаляват. Единицата подразбира процес, при който нещата се увеличават. При нулата човек се запознава със закона на намаляването, на израждане на нещата. При единицата той се запознава със закона на растенето. При нулата човек губи, а при единицата печели. Болният губи, а здравият печели. – Защо боледува човек? – Защото се е натоварил много. Когато природата види, че някой човек се е натоварил много, тя му изпраща някаква болест, да отнеме част от материята му. Като отслабне, човек е доволен и намира, че е станал по-здрав от по-рано. Какво трябва да прави болният в болницата? – Да проповядва на хората, да ги обърне към Бога. Здравият лесно проповядва, но болният – мъчно. За да проповядва, преди всичко болният трябва да знае причината на заболяването си и да е готов да се изповяда. Всяка болест се дължи на някаква духовна причина. Неправилните отношения между близките хора – майка и деца, братя и сестри, мъж и жена – причиняват различни болести. Щом се изправят отношенията, болестта изчезва.

Болестите имат различен произход: физически, сърдечен и умствен. Когато студент или ученик пропадне на изпитите си, той пада духом и се намира в положението на болен. – Защо е пропаднал? – Много причини има за пропадането на ученика. Той може да не е учил достатъчно, но може да е учил и да пропадне; може да е неспособен, но може да е

способен и пак да пропадне. Човек може да вади вода от кладенеца с тънко въже, без да се скъса въжето; въжето може да е дебело и пак да се скъса. Въжето представя разумността на човека. Значи ученикът може да е способен, но да не е разумен. Тогава, ако разумността отсъства, ученикът може да пропадне. Обаче случва се, че способен ученик пропада на изпитите си. – Защо? – Времето, както и действащите сили в природата, са указали влияние върху професора или върху ученика, и последният пропада. Някой ученик е много самонадеян и казва, че никой учител не може да го скъса. Той се самозаблуждава. Силното всякога може да спре движението на слабото. Професорът е силният, а ученикът – слабият. Следователно професорът всякога може да скъса студента или ученика.

Като ученици, вие трябва да изучавате средата и условията, при които живеете. Без това знание не можете да се хармонизирате. В този смисъл професорът е среда, с която студентът трябва да се хармонизира. Не може ли да се хармонизира, колкото и да е учил, ще стане нещо неочаквано и той ще пропадне на изпита. – Какво може да стане? – Или паметта му ще изневери, или съзнанието му ще потъмнее. Ученикът трябва да бъде разумен. Ако един камък се търкаля от планината, трябва ли да вървите срещу него? Вие ще се отбиете от пътя си, за да не падне камъкът върху вас. В дадения случай професорът е камъкът, който слиза отвисоко, а студентът е пътникът, който се качва на планината. За да не падне камъкът върху него и го удари, той трябва да бъде разумен, да се отбие от пътя си. Ако студентът или ученикът не прояви своята разумност, професорът ще го смачка. – Кой ще носи отговорността за това злополучие? – Студентът. Той трябваше да бъде разумен, да отстъпи на професора си. Когато професорът мине по своя път, студентът ще продължи движението си нагоре.

Когато изучавате природата, вие се натъквате на два вида процеси: механически и съзнателни. Те се различават по мястото на разумността. В механическите процеси разумността е отвън, а в съзнателните – вътре. Следователно, ако се натъкнете на един механически процес, не се борете с него, нито го коригирайте. Например, гневът е механически процес. Колкото и да се борите с него, няма да го победите. Ще кажете, че искате да намерите причината на гнева, да се освободите от него. Каквито усилия да правите, не можете да намерите причината на гнева. Тя не е нито вън от вас, нито вътре във вас. Причината на гнева се крие в космоса.

Гневът е космическа сила, срещу която човек не може да се бори. Той не се поддава на нашата воля. Обектът на гнева е вън от човека. Следователно човек трябва да има знания, да гледа на предмета така, че да не се дразни от него. Наистина, докато гледа на нещата широко, човек никога няма да

се гневи. Когато знае нещата, той не се гневи, не се и смущава. Например, дойде някой при вас и ви казва, че апаш влязъл в дома ви. Вие оставате тих и спокоен. – Защо? – Знаете, че къщата ви е празна, апашът няма какво да вземе. Ако пък има нещо за крадене, ще знаете че сте направили някакво опущение, заради което ще понесете последствията си. За да не се гневи, човек трябва да гледа философски на живота. Срещате един ваш приятел, който бърза някъде, но вие го спирате. Той веднага кипва. – Защо се гневи? – Гладен е, отива на фурната да си купи хляб, страхува се, че хлябът ще се свърши. Напразно се гневи. Вие изваждате от торбата си един топъл хляб и му го предлагате. Щом вземе хляба, състоянието му се изменя. Това, което става с приятеля ви, става с всички хора. Всички бързат, час по-скоро да стигнат до фурната, да си купят хляб. Ако се осмелите да спрете някого на пътя му, той непременно ще се разгневи. Обаче дадете ли му топъл, хубав хляб, той го взима, благодари за него и неразположението му изчезва.

За да се справяте с енергиите, които рушат, вие трябва да се ползвате от всичко, което учите. Много неща учи човек на земята, но повечето от тях забравя. В края на краищата той ще остане с малък капитал в себе си, и то с този, който е приложил при самовъзпитанието си. Щом е така, работете съзнателно върху себе си и прилагайте всичко, което сте придобили. В много полета се движи човек, но от тях три са най-важни: физическото, сърдечното и умственото. Каквото придобие и приложи в тия полета, това ще занесе със себе си. Какво се разбира под думата „поле“? Полето е област, в която живеят и работят хиляди същества едновременно. Съзнателно или несъзнателно, те се намират в известно отношение помежду си. Например, всички хора, които работят на физическия свят, са свързани помежду си. Също така са свързани и тия, които живеят в сърдечния и в умствения свят. Колкото по-съзнателна е връзката между хората, толкова по-големи придобивки имат. Някой казва, че живее за себе си. Това е неразбиране на живота. Никой не може да живее за себе си. Да живееш за себе си, това значи да живееш в затвор. Да излезеш от себе си и да живееш за другите, това значи свобода. Когато се разочарова от живота, човек иска да се уедини, да остане сам. Много калугери се уединяват, но скоро напущат уединението. – Защо? – Защото разрешават само един въпрос. Ученикът се уединява да учи. Той взима 5–6 книги със себе си и мисли, че е сам. И в този случай не е сам. Чрез книгите той е свързан с умовете на учените. Няма място, дето човек може да бъде сам. Радвайте се, че е така, защото самотията е най-голямото нещастие, в което човек може да изпадне. Докато е свързан с хората по ум, по сърце и по воля, човек никога не може да бъде сам. Колкото и да се уединява, той не може да остане сам.

Съвременните хора се нуждаят от нови възгледи за живота и за природата. Те се радват и страдат, без да знаят защо; забогатяват и осиромашават, без да знаят защо; грешат и правят добрини, без да знаят защо. Някой е сиромах, няма пет пари в джоба си, но мисли за автомобили, за големи къщи, за богати трапези. Този човек не може да се освободи лесно от сиромашията. Друг е въпросът, ако сиромахът мисли за възвишени работи. Ако и богатият иска да прави добрини, за да се спаси, и той е на крив път. Какво ще придобие богатият, ако задоволи желанията на сиромаха, който мечтае за автомобил, за къщи, за ядене и пиене? Вместо да му помогне, той ще опорочи душата му. Богатият трябва да знае как и на кого да прави добро. И сиромахът трябва да знае какво да желае.

Един светия минавал често покрай един беден каменар, който цял ден чукал камъни. Каменарят се отнасял добре със светията. Щом го виждал, ставал на крака и му давал чаша студена вода, да се разхлади. Възхитен от този благочестив каменар, светията често се молел за него, да го освободи Бог от сиромашията. Най-после, молитвата му била приета. Каменарят забогатял и започнал да живее нашироко. Така той загубил своето благочестие, изопачил характера си. Един ден ангелът-ръководител на каменаря срещнал светията и му казал: „Знаеш ли какво направи с каменаря? С желанието си да го освободиш от сиромашията, ти погуби душата му. Сега ще ти дам един урок, да знаеш втори път как да постъпваш“. Той го набил добре и продължил пътя си. След това ангелът поставил забогателия каменар на големи изпитания, за да загуби богатството си. Като осиромашал, каменарят се заел отново със стария си занаят. Като виждал светията да минава по същия път, той му казвал: „Моля ти се, помогни ми по някакъв начин, отново да забогатея“. – „Не се наемам втори път да правя такова добро. Научих вече урока си, не искам да повторя същата грешка.“

Като млади, ползвайте се от този пример, да не правите погрешки като тази на светията. Когато правите добро, бъдете внимателни. Доброто, което правите, трябва да ползва първо душата на човека. Някой иска да напише една книга, за да се прослави. Може да се прослави, но може и да го бият за тази книга. Друг някой иска да реформира света. Няма по-голямо добро от това, да обърнеш една душа към Бога. Това добро стои над всякаква човешка слава. Хората няма да ви славят, но Бог ще ви слави. Турете в ума си мисълта, каквото придобивате – знание, добродетели, изкуства – всичко да е за благото на вашата душа, както и за благото на вашия ближен. Който се стреми към това благо, той знае как да го придобие. Който не мисли по този начин, той търси благото по външен, механичен път. Не, отворете прозореца на своя ум, и светлината ще влезе в него. – Кога трябва да отваряте този прозорец? – Когато слънцето грее.

Отворете прозореца на своето сърце, и топлината ще влезе. Отворете прозорците на своето тяло, и силата ще влезе.

И тъй, вие трябва да учите, да превръщате соковете на знанието в светлина, топлина и сила, да се ползвате от тях. Така постъпват съвременните хора с водата, да използват енергията ѝ като светлинна и топлинна. Така постъпват растенията с въздуха, от който отнемат необходимите елементи за хранене. Да се върнем към основната мисъл – за движението на силите в различните светове. Ако в Божествения свят силите се движат от дясно към ляво, в духовния свят се движат отляво към дясно. Във физическия свят пък силите се движат в обратна посока на духовния свят, но в една и съща посока с Божествения. Това показва, че човек се намира в правилни отношения към трите свята. Значи посоката на силите от физическия свят съответстват на тия от разумния свят. Когато линията на челото се изправя, т.е. челото излиза навън, и брадата трябва да излезе навън. Линията на носа пък трябва да се оттегля навътре, но в никой случай да не мине зад своя перпендикуляр. Колкото по-наклонна е линията на носа, толкова по-слаба е интелигентността на човека.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

Лекция от Учителя, държана на
24 октомври 1930 г., София, Изгрев.

1930_10_24 Посока на движението на световете. Развитие на линиите Жанува-98, 1999
Издателска къща „Жанува-98“, 1999г.
КНИГА: Пътят на доброто, МОК Год.X

ПОСОКА НА ДВИЖЕНИЕТО НА СВЕТОВЕТЕ. РАЗВИТИЕ НА ЛИНИИТЕ

X година.
7 школна лекция на I мл.ок.клас.
24.X.1930 г. петък 6 ч.с.
ИЗГРЕВ.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

Следният път пишете върху ТЕМА № 7: ОСНОВНИТЕ ПРИНЦИПИ НА СЪВРЕМЕННАТА МАТЕМАТИКА.
Какво разбирате, когато се каже, че двама души са зависими един от друг? При какви условия могат да бъдат зависими те? По какво познаваме, когато човек е зависим от своя ум или от своето сърдце? Какви са признаците, които показват, че човек е зависим от своя ум или от своето сърдце? Или от своята воля? Може ли някой от вас геометрически да начертае тази зависимост? Ако вземем страните на един триъгълник за ума, сърдцето и волята, която е по-дълга, от нея са зависими останалите две. Така е, но това е за много напредналите. Не е очевидно, а трябва да е нагледно. Това са предположения, които трябва да докажете.

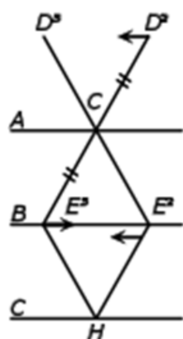

Представете си, че това са разни полета A, B, C, на действуващи сили. Представете си, че има известно съприкосновение на известни сили в точката C. Сега, ако стане известно променение на линията CD2, понеже

тази линия е в зависимост, какво променение ще стане в линията CE3? CD2 се движи в посоката към D3, тогава CE3 се движи в обратна посока към E2. И към третото поле C. имате един ъгъл, който е разложен. Ако линията CD2 се измени, и CE3 ще се измени, тогава какво направление ще вземе E2H? Ще вземе същата посока както горе – към E3. Защо?

Сега, както са начертани тези триъгълници, имаме сили, които действуват в трите полета, във физическия свят, на нашето зрение. Докажете тези явления геометрически на нашето поле? Те ще се проектират като една права линия H M.h———m. Фотографирайте един куб на книга. Вие на книга не можете да фотографирате един куб. Може да го фотографирате, но той не показва реалността. Вие можете да приведете лицето на книга, но какво представлява лицето на книгата? Нали на книга трябва да преведете тази реалност. Какво се показва на книгата от куба? (показва се фигура от две измерения, а кубът има три измерения.)

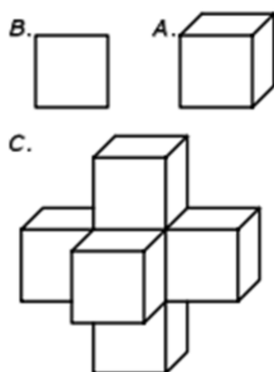

Допуснете, че имате един предмет от четвърто измерение и вие го фотографирате на един предмет, които има три измерения, колко страни ще се изразят? (три). Да, четвъртата ще остане. Същото, както ако фотографирате един свят от 3 измерения, ние третото го подразбираме, а виждаме само двете измерения. Защото ние живеем в един свят от две измерения. А в умствения свят трябва дълго време да мислим, за да видим тъй нагледно какво е това тяхно отношение. Допуснете, че имате една фотография, от трето измерение; и кубът може да се представи на една книга в две измерения, като квадрат B. Вие можете да турите и плоскости на куба, нали? Сега, това е куб A. Но допуснете, че имате един куб, който представлява една реалност от 4-то измерение. Тогава, за да представиш четвърто измерение, започваш на всяка една страна да начертаваш по един куб. Какво представлява това? C. (Съвкупност от кубове.) Този куб ще почнеш да го увеличаваш, тогава нещата растат. Ти ще забележиш едно еднообразие, повторение на кубовете. Кубът почва да се повтаря от всяка една страна. Като при всяка една страна туриш по един куб, тогава имате приблизително едно изображение за 4-то измерение. По видимому ще се представи като че тези страни нямат никакво отношение. А във всички тези кубове се представя едно число, с което може да се действува. Това в

математиката може да се представи, като че постоянно се разширява нещо. (Забелязва се – от всяка една основна точка излизат линии като лъчи). Така, и всички служат за растене. Тогава, като изучаваме във физиологията процесите, които стават, ние изучаваме действуващите сили на четвъртото измерение, проектирани на третото измерение.

По този начин имате човешкия нос. Тук линията е на третото измерение, а на четвъртото измерение какво има? Например, коя линия на носа е от четвърто измерение? Това можете да наблюдавате много добре, когато наблюдавате нервната система под микроскоп; там, дето се увеличават нервите по отношение на цялото. Там можете да забележите как работи природата. (Там, дето има такива преплитания на нервните възли, там има същото преплитане, както и в този ромб – виж чертежа С.) Вие можете да забележите един конус, който се движи като един център. Другите линии не се движат, те са перпендикулярни. Какво се образува? (Ще се образува една конусна повърхнина). Тъй както сега е образувано

човешкото тяло. То е по този начин образувано. N. Това е кръгът на човека, едната част е горната половина, а другият конус е долната половина. Та, като разглеждате човека, трябва да го разглеждате от три становища, от три полета, А, В и С. Добре, ако в полето А стане известно променение у човека, какво променение ще стане и в полето В.? Да допуснем А. е разумният, съзнателният живот на човека. Ако там станат известни промени, какви промени ще станат и в полето В? (Аналогични промени). Тогава промяна ще стане и в полето С. При физическата деятелност на човешката воля. Защото и там ще станат промени.

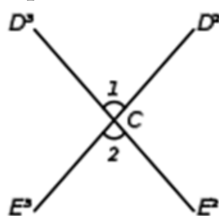

Сега да допуснем, че горният триъгълник е отворен на горе. Да допуснем, че се сипва една водна течност от действуващите сили в този съд. D2CD3. Тази повърхност ще се напълни. Да допуснем този съд е във връзка с долния съд и там има едно малко отверстие, и тази течност може да премине в съда Е2СЕ3. Ако страните са подвижни, какво ще стане? (Ако страните са подвижни, същото увеличение ще стане и долу). Ако ъглите 1

и 2 са равни, а те са равни, и изтичанията са равни. Колкото напрежението е отгоре, толкова е и напрежението и отдолу. Затова казваме, страните са в еднакво напрежение. Но докажете, че напрежението на ъгъла 1 е по-голямо от ъгъла 2? Да кажем, че в ъгъла 1 напрежението остава същото, а в 2 напрежението се изменя. После допуснете, че CD2 се движи по-бързо, а CE3 се движи с една бързина два пъти по-малка от първата. Какво ще стане? Ще стане едно огъване. Щом имаме известно огъване, значи линиите са в две посоки. Линиите, които се движат в по-висшето поле, се движат по-бързо, а в по-низшето поле се движат с по-малка бързина, и става едно огъване. (Когато един слънчев лъч проникне от една по-рядка среда в една по-гъста среда, става едно пречупване). Когато се прокара един слънчев лъч през една призма, какво става? (Става разлагане). Каква е разликата между пречупване и разлагане? (При разлагането има пак пречупване, но понеже всичките лъчи различно се пречупват, имаме разлагане). Да допуснем известен предмет се разлага, нали така се проучват нещата. Ако разложим човека, какво ще намерим? (От какво е съставен). Ще намерим елементите, от които е направен човекът, ще намерим известни отношения, ще видим количеството от материята, от която е направена материята. Ще намерим какво е съотношението. Ако изучаваме физическото устройство, от елементите, от които е направено тялото, ще намерим количеството от разните материали. Тогава ще намерим известни пропорции; ще намерим, че някъде има повече кислород O отколкото водород H2 и т.н. И ще дойдем да разискваме защо кислородът в даден случай е повече, или водородът, или азотът N, или въглеродът C, и т.н. Да кажем, че ние намерим тези 4 елемента; тогава, ако намерим, че в един човек има повече O кислород, какво ще заключим? (Че той е по-активен). Ако намерим, че има повече H водород? (Чувствата играят по-важна роля).

Сега разсъждавайте. Ако на земята в известни места има повече вода, какво ще бъде там? Животът ще бъде по-изобилен, ще има по-голяма растителност. Растителността показва присъствие на вода; щом има растения, ще има повече живот. Растенията показват присъствие на дъжд. Щом има дъжд, показва растителни места. Щом има растения, може да има и животни. Защото, ако няма растения, няма да има и животни. Растенията ще привлекат и другите по-напредналите животни чрез храната, която животните ще имат. Ако някъде има повече азот, какво ще заключим? (Тогава ще докажем, че разумното, пасивното у човека е повече). А ако някъде има повече въздух, тогава какво? Сега вие ще се научите да мислите само по един начин. И стават повторения. И вие сте дошли до едно повторение. Ще дойдете, един ще свири „Цвете мило, цвете красно“, дойде друг и той свири това, само че той казва, че го свири по особен начин. И трети тури нещо; и всеки казва, че той свири „Цвете мило,

цвете красно“, но го свири малко по-особено. Като прегледаме тактовете, ще видим, че те са все същите, но той казва, че той турил нещо, турил повече чувство. Аз не виждам никакви чувства. Та, казвам, трябва да се изсвири „Цвете мило, цвете красно“, тъй както никой не го е свирил. Да туриш някои нови работи, че никой да не разбере, че ти свириш „Цвете мило, цвете красно“. Ако искаш в даден случай това цвете мило да е просто един квадрат. Но ти искаш този квадрат да го свириш в един по-висш свят. Как тогава ще го свириш? (Като куб). Като куб ще го свириш, но в по-висш свят. Искаш да го свириш в още по-висш свят да го свириш, как ще го свириш?

Та казвам, ако по закона на аналогиите, ние съпоставим нещата, и да им се даде все по-голяма и по-голяма дълбочина, може да се достигне до нови положения. На нещата може да се даде много голяма дълбочина. Даже, едва гърците започнаха да забелязват дълбочината на формите. Египтяните, които изучаваха геометрията, те имаха само линии и тела, повърхности. Културата на индусите, те дадоха дълбочина вече. Но и те пропуснаха нещо. На философията на египтяните и на индусите липсва нещо. Например един индусин може да те убеди, след като си ходил някъде по света, той може да ти докаже, че ти не си ходил. Той доказва, че няма никакво физическо движение. А ти само мислиш това. И той може да ти докаже, че никакво физическо движение няма.Той ще ти каже така, да вземем точката А., тя се движи в такава въобразяема бързина, че тя едновременно може да бъде дадена във всичките точки на цялата наша видима вселена система. Следователно в този случай, тази точка се е подвижила, но тя не е така голяма, тя само се показва така. Толкова бързо се движи тя, че се показва че е голяма. В света няма никаква големина. Това е тяхното твърдение, но не е доказано, че в света няма никаква големина. Той предпоставя една аксиома, която не е доказана. Трябва да го вземеш на вяра. Тялото се движи бързо, и едновременно може да бъде навсякъде и моментално, вследствие на това нам се показва, че бързината е голяма. Но ако точката се спре в своето движение, светът ще бъде равен на нула. Онзи, който не разбира философията, изведнъж ще каже, как е възможно тази красота и тази разумност всичко това изведнъж да изчезне и светът веднага да изчезне? Той ще изчезне и ти ще кажеш, всичко е било една нула. Но какво подразбирате вие под една нула? (Безкрайно голямо движение). Единица и нула това са двете крайности. Какво подразбира единицата? Увеличение на нещата. При единицата всички неща се уголемяват. Колкото и малко, но те се уголемяват. А нулата какво показва? (Всички числа на ляво от нулата се намаляват). Тогава ще представим така: 1. 0. 0,1. 0,01. 0,001. 111. Какво е числото 111? (голямо). Тогава можете ли да направите разлика между 0,001 и 111? Първото число е 111 пъти по-малко. Как можем да пишем за нещата, които са от нищото? Ние разбираме един

процес на смаляването. Чрез закона на единицата, се изучава законът на растенето, увеличава се човек, чрез закона на единицата се изучават културите в умствено отношение. Ти добиваш знание, добродетели; и обратният процес, става израждане, когато хората загубят своята добродетел, своята сила, няма интелигентност, намалява се здравето. Каква разлика има между един здрав човек и един болен човек? И защо човек се разболява? Сега вие ще преведете един аргумент, понеже не е живял съобразно законите на природата. Това може да е една от причините, но съществената причина не е там. Това е възможно, но това не е единственото съгрешаване. Аз казвам, причината е следната, този човек е бил много натоварен и следователно, за да му олекне, той е получил една болест. А причината е, турил е повече товар на себе си, натрупал е повече материя и природата го смалява, направя го болен и отнема от тежестта на тялото. И за бъдеще може да се направи опит, има една норма за тежестта на човека; като се тури здравият човек на една везна, да се види неговата тежест с нормата, щом този човек почне да се разболява, неговата тежест почва да се уголемява, увеличава. И после, кажат: олекна вече. Казвам, когато нещата стават нормално, хубаво е да бъде човек тежък в даден случай. Ако ти си над водата, и станеш тежък, и те спуснат във водата, какъв шанс имаш да оживееш? Тогава аз мога да ви кажа, че болният човек съдържа по-голямо количество от живота, отколкото здравият човек. И аз чрез известни математически формули ще ви докажа, че е така. Нали всякога след една болест човек казва: Сега аз съм по-здрав от преди! И по-здрав е от по-рано. Но това, което трябва да научите, е следующето: След като сте турили един болен човек в болницата, каква е неговата задача там? Кажете ми сега, каква е задачата на болния, да пъшка ли? Какво е пъшкането? То е, както когато един локомотив, който пристигне, прави: пфу, пфу, пфу! Локомотивът може да пъшка, но целта на локомотива да пъшка ли е? Болният човек е един локомотив, който е спрял, и пъшка той; и като тръгне на път, пак пъшка.

Та казвам, да си направите една аналогия, защо сте болни и защо лежите на леглото? Представете си, че вие сте болен и дойде един цар при вас, и зависи от вашия отговор дали да седите в болницата или не. Ако не отговорите, ще кажат: Изхвърлете го навънка! (Ако някой трен е много натоварен и го карат по някой баир, и той не може да върви, той седи на едно място; същото става и при болника). Тогава какво трябва да направи той? (Трябва да му откачат от вагоните и той ще потегли). Така. Да допуснем, че вие се разболявате и ви пращат в болница. И вие сте натоварен, седите в трена. Вие сте един проповедник в болницата на болните и трябва да проповядваш на болните, защо си болен и те защо са болни. Значи, и проповядването е една задача. Аз да ви дам едно положение. Представете си, че този болният човек е много разумен и

дойде лекарят, и го прегледа, и каже: Сърдцето ти не бие нормално, после, имаш едно разслабване на стомаха, на черния дроб и т.н. Но болният каже: Г-н докторе, аз бях едно време много здрав човек, но с майка си не живеех много добре и оттам насетне се разболях. Причината на болния човек се дължи, че той не е живял добре с майка си. И в един момент майката умира, и тези ненормалности на сърцето и черния дроб се дължат на майката. И той казва: Слушай, г-н докторе, ако и ти с майка си не живееш добре, същата болест и до тебе ще дойде. Да допуснем, че този лекар каже: Каква фантазия има у този болен? Какви работи ми говори? Но един ден и лекарят заболее от същата болест, и той дойде на мястото на болния. Всичките болести, които сега съществуват в света, и анормалности, се дължат на разните тези отношения, това са нарушения, в която и да е област. Всяка една болест дали физическа или органическа, причината ѝ лежи далеч. Когато се премахне духовната причина и се възстанови отношението да стане правилно, и болестта се оттегля. Не е лошо човек да бъде болен. Тогава ще проповядваш на болните. Друго яче ще бъдеш проповедник. Да проповядваш като здрав е много лесно, но да проповядваш като болен, да се обърнат тези хора към Бога, и след като обърнеш тези 10 души ти ще оздравееш, и те ще оздравеят. И тогава, ако те попитат защо се разболя? – Да проповядвам. Сега по този начин е истинско проповядване!

Да вземем сега другото положение. Тебе те скъсат в университета. Не е лошо това. Много ученици, които ги скъсаха в университета, не показаха, че са неспособни. Напротив, те може да са много способни. Отношението, че ги скъсаха, не е, че са неспособни. Представете си един разумен човек, той може с една малка кофичка да изважда вода и да не скъса конеца. А един неразумен човек може с едно дебело въже да изважда вода и въжето да се скъса. Защо тънкият конец не се къса, а дебелото въже се скъса? Някой път може да стане и обратното. Какво ще заключите, ако дебелото въже се скъса? Разумността не е била голяма. А ако тънкото въже не се скъса, разумността е голяма, затова не се къса. Ако тънкото въже се скъса, разумнстта е малка.

Да допуснем, скъсали един ученик, как ще докажете това? Материята знаеш, учил си, разбираш всичко това, но скъсат те. Искат да ти докажат, че ти си скъсан. Ти как ще докажеш, че не си скъсан? Представете си, че аз имам един професор, изучавам математика, и той ме скъса. Скъса ме и по геометрия, по всичките правила ме скъса. Иска да ми докаже той, че аз нищо не разбирам по математика. Да кажем, имате формулата $n = r + 1$. Защо в даден случай n е равно на r плюс едно? Значи, за да бъдат нещата равни на r, трябва да се притури една единица още. След като ме е скъсал професорът, аз зная подбудителните причини защо ме е скъсал. Тогава аз

съм превеждал онзи пример, в турско време един от подсъдимите по едно дело отива при съдията и му дава сто гроша такива турски, една лира. И му казва юз, т.е. дава му сто. Същевременно, това значи, гледай на лицето ми. Лице и сто е една и съща дума на турски. Казва му: Г-н съдия, аз като дойда и кажа на лицето ми гледай, ти да знаеш, че съм ти дал сто, т.е. една турска лира, и да отсъдиш в моя полза. Иде обаче и другият, и той казва на съдията: Отсъди в моя полза делото, и му казва, два пъти гледай на лицето ми, два пъти юз. Сега съдията ще отсъди. Най-първо дошъл този, който казал на съдията (лицето) ми гледай. Съдията казва, да гледам на твоето лице, но какво да правя аз с двете лица на онзи? И той осъжда първия. Защо? Понеже другият е платил повече. И този казва, аз изгубвам делото, понеже другият платил повече. Допуснете, че един професор тебе ти тури две и половина. Че как е премерил той знанието, че ти си отговорил за две и половина? Защо да не тури той още половинка? (Това показва, че бележката на писмения е, да кажем, две, и на устния три, обща бележка става две и половина). Сега онзи, който не разбира закона, ще каже, защо да не ми тури още половина, какво му липсва? Това скъсване на учениците в университета си има други причини. Причините тука произтичат от един свят не на физическото поле. Някой път професорът е тъй неумолим, непременно той трябва да те скъса; като че му е заповядано да те скъса. И той ще те замотае така, че ще те скъса. Като че той трябва да те скъса. Но причините са други. Даже и учениците знаят това, те вече предчувстват. Казва той: Ще ме скъсат, аз го зная. И отива той, не че не е учил, но съчетанието на времето и действуващите сили е такова. Той е учил, учил, но професорът го скъса. Всякога един професор може да скъса който и да е ученик. Всякога силното може да спре един предмет, който се движи. Всякога се разбира, че професорът е по-силен. Това не е една слабост. Пред по-силното ти трябва да отстъпиш – ще спреш! Но ако не може професорът да те скъса, тогава? Да кажем, някой път професорът е искал да те скъса, а не може, тогава? И като не може да те скъса професорът съжалява, че не може да те скъса.

Сега това са отвлечени въпроси, отвлечени, значи, не са реални въпроси. Когато ти кажеш, аз това не мога да го постигна, постижението е един момент. Например, професорът може да съжалява, че не е можал да скъса ученика. И ученикът може да съжалява, че не е можал да отговори; не че не е можал да отговори, но в дадения случай има нещо, което му препятствува. И затова е необходимо, когато човек влезе в света, той трябва да намери една хармонична среда, да бъде в хармония с всички среди, които действуват около него. Това е закон. Има една среда, която е в хармония с него, и той трябва да я намери. Всички тези среди, които ти противодействуват, те те спъват. Има един закон на хармонията. Ако ти не можеш да дойдеш във връзка с него, ти ще се спреш. Непременно ще те

скъсат. Да кажем, имаш някой удар или стане ти лошо, в дадения случай умът ти не работи. Стане едно нарушение в кръвта ти, паметта ти се помрачи, известна формула ти не можеш да я напишеш, погрешиш, какво ще направиш тогава? Когато умът ти е светъл, разбирам. След като те скъса професорът, ти минеш този процес и като излезеш навънка, умът ти просветне, напишеш формулата, и ти можеш на целия клас да помогнеш, да покажеш; всички минават, но тебе скъсат. Разумният професор няма да го направи това. Аз вземам професора, който ще те скъса, има условия в живота, които нямат никакво отношение към нас. Един камък, който пада от една височина, той не може да се спре, той се търкаля. Ние изясняваме известни физически работи така. Ти на един професор не можеш да му четеш никакъв морал. Аз го вземам като един камък, който пада от върха на една планина, търкаля се, върви, и пада в известна посока. Питам кой трябва да се отбие – камъкът ли или аз? Аз трябва да се отбия. В дадения случай той е професорът, от високо слиза той. А аз съм ученикът, който се качвам нагоре. Кой трябва да се отбие? (ученикът). И ако ме смачка камъкът, кой е отговорен, кой ще носи отговорността? (Ученикът, че не се е отбил).

Когато ние говорим за разумност в света, ние трябва да подразбираме известни действия в света, които ние наричаме механически, на които съзнанието е отвънка. Не се бори с процеси, които са механически! Ти ще намериш законите на тази механика, която седи отвънка. Не ги регулирай тези процеси отвънка, но ги регулирай отвътре! И ако се случи такъв един процес, например, раздразниш се, това е един механически процес. Не търси причината на гнева вънка от себе си, но и вътре в себе си не я търси. Някой се разсърди, колкото и да търсиш причината на гнева отвънка или отвътре, де ще намериш гнева? Има ли някой, който да е хванал гнева? И има ли някой от вас, който да е намерил мястото на гнева у себе си? (Това е един процес, който не се подава на нашата воля). Предметът, който ме предизвиква на гняв, всякога е външен, следователно, ти можеш да го преодолееш. А знанието, което имаш за предмета, е вътрешно. Като добиеш вътрешното знание, ти преодоляваш гнева. Докато ти съзнаваш, че един предмет не може да ти предизвика гнева, ти не се гневиш, ти си спокоен. Допуснете, че някой дойде и ми каже, че отишли да оберат къщата ми. Добре, ако има нещо за крадене, аз ще повярвам, но аз зная, че в стаята ми няма нищо. Ама ще вземат нещо. Аз съм спокоен, аз зная причините. Ама той е влезнал. Аз съм спокоен, защото зная, че нищо няма, какво ще вземе? И онзи, който ми съобщава това, и неговите сведения не са верни, понеже в дадения случай аз зная как седи реалността. И не мога да се гневя. Но всякога когато аз не зная какво става с мене, аз мога да се гневя. В гнева всякога има едно опущение. Например, някой върви бързо, друг го спира. Той каже, не трябва да ме спираш. Питам, кой

е прав? Ако гладният, който се е запътил, отива на фурната, и бърза, понеже, ако не иде навреме, ще остане гладен, но ти го спреш насред пътя, той ще се разгневи, но ти си скрил под палтото си един топъл хляб, той ти каже, не знаеш ли, че аз на фурната отивам, това, онова, и се дразни. Но ти кажеш: Аз купих за тебе един хляб, и му го даваш. Веднага в него енергията ще се измени, и настроението ще се смени. И във вашия живот постоянно става това.

В живота хора, които се гневят, отиват на фурната за хляб и някой ги спре. После, ти кажеш, мина ми гневът. Защо? Получил си хляба. Но някъде гневът не минава. Защо? Той е закъснял, не е получил хляб, не е взел това, което той иска. И вследствие на това, ти се дразниш. И когато ние кажем, че човек трябва да има истински понятия за живота, трябва да разбираме вътрешните отношения на ежедневните нужди, които се случват в нашия умствен и физически живот. Трябва да знаете основните нужди, които имате. И при възпитанието трябва да знаете основното, което ви е потребно. Какви нужди има, без които не може? Ти не можеш да имаш повече от три нужди, от три нули. Всеки ден ти имаш три нужди. Една в разумния свят, една в интелектуалния свят, и една на физическото поле. Ти трябва да работиш. На тялото трябва да имаш една приятност на физическото поле: да ядеш и пиеш; в умственото поле трябва да знаеш къде да идеш да пиеш вода. А в разумния свят трябва да имаш една библиотека, да прочетеш една книга. А като дойдеш до волевия свят, да седнеш на креслото и да си отпочинеш. Това са три нули, три неща, три нужди, и след като ги имаш, ти се усещаш задоволен. Казвам, когато изучавате философията на земята и всичката съвременна наука, математиката, геометрията или изучавате географията, каква е относителната цел на географията? Или изучавате техниката, каква е относителната ѝ цел? (да ни запознае със силите и тяхното действие). Да изучаваш правите линии, това е техника на човека. В химията изучаваш същото. Математиката, хигиената на човека и при всички науки трябва да изучаваш това, което имаш в себе си. Иначе ако няма съпоставяне, няма никакво отношение.

Та, при възпитанието все трябва да намерите една малка допирна точка, колкото и да е малка микроскопическа тази наука, все има отношение вече към нас. А другите неща, ние ще ги забравим. Всички неща, които нямат отношение към нас, ние ги оставяме. Нали всеки от вас като сте учили по математика, по музика, нали забравяте тази техника, някои са учили история и след това забравят, което са учили. До известно време човек знае, но след това почва да забравя, което е учил. Казват: Паметта изневерява. Не, но отношение няма.

Та, аз искам да ви наведа на следната мисъл. Има повече полета, но аз вземам само три полета. Всякога когато ние говорим за една разумност, това е едно поле, дето действуват хиляди хора едновременно. И ти имаш отношение с тях дали съзнателно, или несъзнателно. Действуваш в умствения свят, това е едно поле, и там действуват хиляди същества; или действуваш на физическото поле, то е пак същото. Ти трябва да се съпоставиш и да имаш известно съотношение към тях. Ако някой каже тъй: аз искам да живея само за себе си. Какво значи това? Да живееш само за себе си, това е един закон. Често индусите казват: да влезнеш в себе си. Че това е един затвор! Да излезнеш от себе си, това е свобода. Павел казва: Бях пренесен до седмото небе, в тялото или вънка от тялото, не зная. Вземете един калугер, отива в планината сам да живее, да се уедини. А разрешението на въпроса не е в уединението. Уединението е разрешение на един въпрос. Това е един вътрешен метод. Ученикът се уединява да учи. Че ти като отиваш в училището, се уединяваш. И след като свършиш училището, след като се уединиш, ще идеш в света да работиш. Какво си придобил от уединението? Значи вечерно време ще се уединиш. Значи, пак не си в уединение. Ти си със своята смятаница. Или в своята геометрия, събрал си 14, 15 предмета около себе си, че това са все умовете на учени хора, де е тогава мястото, дето човек е сам? Това е неразбиране на въпроса. Именно в самотията седи най-голямото нещастие на хората. Когато имаш отношение с хората, ти си сам. В неразбирането е самотията. Когато нямаш отношение с хората, ти си сам. Някой казва, чакай да се отделя от хората. Че ти от тях отдавна си отделен. Отношение трябва да намериш в света между хората. Отношение между техния разумен живот и волев живот. Това е една задача на възпитанието, да се възпита човек. Ако ти нямаш един такъв възглед, със сегашната философия, тъй както сега хората разбират, не може да имаме никакви резултати. – Няма отношения. Ние не разбираме природата, всичко в нас е тъй разхвърлено; всеки прави погрешки и не знае защо прави погрешки. Радваш се и не знаеш защо се радваш. Осиромашаваш и не знаеш защо осиромашаваш. Забогатяваш и не знаеш защо забогатяваш; страдаш и не знаеш защо страдаш. Че няма по-голямо нещастие да бъдеш сиромах с богати идеи. Ти си сиромах, все корици ядеш, но вечерно време като седнеш, в ума си имаш автомобили, къщи, волове; с треска се чешеш и големи работи мислиш. Ето това е един сиромах, който с нищо не може да се оправи. Имаш един богат човек, милиони има, а седи и мисли какво трябва да направи заради хората. Това е един сиромах богат. Този богат човек мисли в ума си как да се спаси, той е богат. Ако ти намериш този сиромах човек и му дадеш пари, искаш да направиш добро, дадеш пари да си постигне своите идеи, какво добро си направил? Аз съм превеждал този пример, срещали сте го в беседите. Моли се един светия за един каменар да стане богат. Примерът е от Александрия. И като забогатял каменарят, започнал

да живее нашироко. Тогава се явява неговият ангел при светията и му казва, ти знаеш ли, че стана причина този човек, каменарят, да загуби душата си. И хваща ангелът светията с камшика си, и го налага по всичките правила, и му казва: още веднъж да знаеш как се помага на един беден човек. И ангелът пак взел всичкото богатство на каменаря. Тогава светията пак го среща беден както и преди. Каменарят пак му казва, помоли се на Бога да стана богат. Един път правих добро, втори път не искам да ме бият.

Аз ви казвам на вас, младите, да не бъдете от тази категория, да помагате, дето не трябва. Често в ума ви има една идея да станете учен човек, философ, да напишете една книга, някое съчинение. Този, който ви е дал това знание, може да го бият, ще ви вземат знанието. Някой велик реформатор иска да каже, че спасил света, това направил, онова направил. Това са хубави работи. Ако седи знанието, което имаш, каква полза можеш да принесеш с твоето знание? Да спасиш един човек не е лошо; една душа да обърнеш към Бога струва повече, отколкото всички науки и философии, които ги има по света. И ние, съвременните хора, не само ние, но и онези преди нас и още доста поколения ще минат, които ще мислят все по този начин.

Та, казвам, не тургайте науката като едно средство за постигане целите на живота. Знанието в света не се добива. Това е мое твърдение. Доброто в света не се придобива. Това не е материално. Любовта не се придобива. То е като светлината, отвориш ли прозореца можеш да имаш, колкото искаш светлина. Но щом затвориш прозореца, ти няма да имаш светлина. Ти можеш да бъдеш добър всеки момент. Отвори прозореца си и ще бъдеш добър, колкото искаш. Затвориш ли прозореца и в тъмнина ще бъдеш. Ние схващаме, че доброто можем да го добием като любовта. Че това е материално нещо, което можем да добием. Не е така. То е като светлината. Отвори прозореца! Така всеки един от вас може да бъде учен. Отвори прозореца на науката и ще бъдеш учен, колкото искаш. Затвори прозореца и пак ще бъдеш невежа както и преди. Това е същността, тъй седи въпросът. Та трябва да знаем как да отваряме прозореца, в ума си да отвориш прозореца, когато слънцето грее. Някой път слънцето не грее. Това са отношения. Това е наука, да знаеш кога да отвориш прозореца. И тепърва трябва да учите. Някой път ще отвориш прозореца, когато трябва.

Та, казвам, това са новите положения. Превърнете съвременната наука с всичките свои процеси. Това са действуващи сили. Едно време тук реките са текли, въздухът се е движил и сегашните хора, които разбират природата, са впрегнали водата, значи, могат да извадят енергия от водата за осветление. Растенията са научили това изкуство по-рано. Те изваждат от въздуха това, което хората не могат да изваждат.

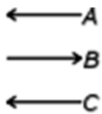

Сега каква беше основната мисъл? Ако движението в духовния свят отива от дясно на ляво А, тогава движението у самия човек ще бъде от ляво на дясно В. И тогава на физическия свят ще имаме едно такова движение пак от дясно на ляво С. Следователно, когато явленията от два свята отиват в една и съща посока, явленията от третия свят отиват в противоположна посока. Тогава, когато движението на разумното А. и движението на волята С. отиват в едно направление, в едно и съща посока, тогава развитието е правилно. И когато аз отивам в противоположна посока, в дадения случай аз съм резултат – В. Но ако в даден случай движението на един висш свят отива в една посока А., и движението на физическия свят – в обратна посока – В., и аз се движа в посоката на същия разумен свят С, отношението е правилно.

Значи, между три величини крайните трябва да се движат в една посока. Та казвам, в триъгълника имате това движение: пресичането какво показва? Това са два свята, които се движат в една и съща посока. В триъгълниците са дадени отношенията. Дадени са правилата на тези движения. Всеки един ъгъл е едно правилно отношение. Винаги посоката на разумния свят трябва да съответствува на физическия свят или по-право посоката на физическия свят трябва да съответствува на разумното. Или умът на човек върви в точно обратна посока на разумното и тялото.

Можем да кажем и така: когато челото на човека изпъква навън и брадата се движи навън, носът се оттегля навътре, прави една линия на оттегляне . Но носът на човека никога не може да мине зад своя отвес. Ако спуснете един перпендикуляр от С. надолу, носът не може да мине никога тази линия СВ.

До своя перпендикуляр може да дойде. Следователно, колкото тази линия се оттегля, тогава и силите на духовния свят падат нормално върху нас. А когато тази линия на носа е по-полегата навън, както е у животните, толкова интелигентността е по-слаба. У животните челюстта е по-слабо развита. Носът е силно издаден навън и челото е издадено, но много малко.

На този нос разумността е съвсем слаба. Следователно, муцуната на животните има такава линия. И после ще видите, че тази муцуна постоянно се оттегля, оттегля и в това седи развитието на линиите.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА
ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

8-20 ч.с.

1930_10_26 Живият хляб
неделна беседа

ЖИВИЯТ ХЛЯБ

„Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Ако яде някой от този хляб, ще живее във веки."
Йоана 6:51

Ще взема само няколко думи от този стих: „Ако яде някой от този хляб, ще живее във веки." Важните думи тук са „живот и хляб." Хлябът е математическо отношение на необикновената математика. Значи, има отношение на математиката и метаматематиката, на геометрията и метагеометрията. Какво означава частицата „мета"?

Казвате: Трябва да се яде хляб. – Докато човек не намери отношението между живота и хляба, нищо не е намерил. Хлябът има отношение, първо, към физическия, към обикновения живот; той има отношение и към духовния живот; най-после, той има отношение и към разумния живот. Така и животът има отношение към материалното, към духовното и към разумността. Хлябът е видимото, физическото, осезаемото. Между хляба и живота има отношения и, ако не разбираш тези отношения, ти не можеш да използваш нито хляба, нито живота. Колкото по-малко хляб ядеш, толкова по-малко живот имаш; колкото повече хляб ядеш, толкова повече живот ще имаш. Ако мислите, че това твърдение не е вярно, може да го проверите. Откажете се от хляба, и ще видите, че животът ви ще се намали. Тъй щото, онези, които искат да разберат отношенията между хляба и живота, трябва да разбират отношенията в самата математика. Хлябът е потребен, за да се прояви самият живот. Без хляб и без живот човешката мисъл не може да се прояви. За правата мисъл на човека се съди при възлизането от видимия към невидимия свят, т. е. от материалния към духовния. Някои разсъждават по обратен път, т. е. от невидимото към видимото. Ако всички хора са толкова напреднали, да виждат невидимото, то е друг въпрос. Обаче, невидимият свят е крайно отдалечен от човека. Под „далеч" разбирам, че човек няма още на разположение онези органи, с които да вижда невидимото. Затова съвременните хора си служат с увеличителни стъкла, да виждат крайно малките, микроскопически неща на физическия свят. Ако направо с очите си човек не вижда това, което някои индуси виждат, по-добре да си служи с микроскоп и увеличителни стъкла. Така поне ще бъде полезен на човечеството – по-лесно ще прави изследванията си.

Казва се, че съвременната култура е напреднала. – Ако е така, каква нужда

има от култура, изобщо? Ако старите вярвания бяха толкова правдоподобни, истинни, защо ни е християнството? Тогава можеше да се върнем към Мойсеевото учение. И ако то съдържаше абсолютната истина, безпредметно беше отиването ни към Христа. И ако старите принципи в науката бяха толкова съвършени, нямаше нужда от съвременната наука. Щом се говори за съвременната наука, виждаме, че тя е допринесла нещо за човечеството. Ето защо, да не изпадаме в друга крайност и да казваме, че последната дума на науката е в бъдещето. Не, както миналата наука е допринесла нещо за настоящата, така и настоящата ще допринесе нещо за бъдещата.

И тъй, за да се разберат нещата, човек трябва да знае своето специфично отношение към живата природа. И природата, от своя страна, има специфично отношение към всяко живо същество. Въз основа на това, човек трябва да има специфично отношение и към ближния си и да съзнава това отношение. Също така, той има отношение и към по-далечните, а най-после, и към всички живи същества. Това са твърдения, които напредналите същества знаят, а обикновените хора искат да им се докажат. Щом се убедят в истинността на тези твърдения, те постепенно се изменят. Който разбира отношението си към природата, той е в положението на победител. Той придобива нещо от разумната природа и се радва.

Който не разбира отношението си към разумната природа, той се намира в положението на победен. Той нищо не придобива от природата и скърби. В природата съществува един закон, който регулира отношенията. Според този закон, всяка радост, придобита за сметка на скръбта на другите, е временна. И скръбта, причинена на радостта на другите, също така е временна. Следователно, между скръбта и радостта има известно отношение. В математиката има отношения, чрез които може да се определи, след колко време една скръб може да се превърне в радост, или една радост да се превърне в скръб. Това може точно да се изчисли, не само с обикновената математика, но и с метаматематиката. С обикновената математика можем да изчисляваме само обикновените прояви на физическия свят. Щом дойдем до силовите линии, до силите на духовния свят, там обикновената математика спира. С обикновените методи на математиката можем приблизително, да изчислим и дълбочината на океана, но със същите методи, приложени в духовния свят, можем да пропаднем.

Казвам: Ако с нашите обикновени отношения искаме да разрешим великите проблеми на вселената, ние можем да потънем. Обаче, качим ли се на параход с всички възможности, ние можем свободно да преминем

своя път. Това се постига чрез методите на истината, които всеки ден изучаваме. Не мислете, че това, което сте научили досега, е всичко, което предстои да изучавате. Не мислете, че този живот, през който минавате, е единственият. Сегашното ви знание и сегашният ви живот са капка в море, в сравнение с това, което предстои да постигнете. Това, което бъдещето ви носи, не може да се сравни със сегашното. Колкото микробата може да говори за човека, толкова и сегашният човек може да се произнася за бъдещето. Какво може да каже микробата от своето положение за абсолютната истина? Как може да си представи тя човека да свири на пиано или на цигулка, или като астроном да наблюдава небето? Как може микробата да си представи небето с безброй звезди, слънца и планети? За нея небето е бяла, затворена книга. Ако някой започне да й говори за небе, за звезди и слънца, тя ще се види в чудо. В края на краищата, тя ще каже: Това са илюзии, непостижими неща.

Христос казва: „Който яде от този хляб, той ще живее във веки." Христос поставя този въпрос на висша математическа основа, или на Божествена основа, т. е. на разумна основа. – Как да разберем този въпрос? – Докато още питате, никога няма да го разрешите. То е все едно да питате, що е Бог. Това е философски въпрос. Такъв въпрос не съществува. Не може да се задава въпросът, какво представя Бог и съществува ли Той. Философите, от една страна, си задават този въпрос, от друга страна го отричат. За нас този въпрос е ясен, и ние не се занимаваме с него. Обикновеният човек непрекъснато си задава въпросите: що е животът и що – смъртта, що е истината и лъжата, що е пълно и празно пространство и т. н. Както и да си отговорите на зададените въпроси, те нищо не допринасят. Когато не можете да дойдете до правилни заключения, вие трябва да се запитате: Вървите ли в правия път, или не. Коя е диагнозата, по която човек познава, дали върви в правия път. За да се изясни известен въпрос, все трябва да стане известно отклонение в мисълта.

Сега ще си послужа с един пример от физиката. Всички знаете, че когато светлината минава от по-рядка в по-гъста среда, както и от по-гъста в по-рядка, тя претърпява известно пречупване. Следователно, ако гледаме един предмет през гъста среда, няма да го видим там, дето е в действителност. Ако геометрикът иска да знае точно мястото на даден предмет, той си служи с известни формули, за да премахне отклонението на предмета. И мисълта претърпява известно пречупване, когато минава от по-рядка в по-гъста среда. Тогава човек се чуди, защо по-рано е мислил по един начин, а после – по друг. В колкото по-гъста среда навлиза човек, толкова по-голямо е отклонението на мисълта от правия път. Най-после, човек заспива. Това показва, че той се отклонил от истината, от истинския живот. Какво става с човека, ако попадне в пещера, пълна с въгледвуокис?

– Той се задушава. – Ето защо, щом усети подобно задушаване, той трябва да излезе от пещерата и да върви напред. С други думи казано: За да не се задуши, човек трябва да се откаже от много свои стари разбирания. Старото представя пещера, пълна с въглеДвуокис. Докато е в тази пещера, човек постоянно губи благородното и възвишеното в себе си, което го отклонява от правия път. Благодарение на нечистия и задушлив въздух, кръвообращението в човека не става правилно. Следователно, когато се говори за подобрение на обществото, на семейството и на отделния човек, аз разбирам първо, да се внесе подобрение в кръвообращението, да се регулира ритъма на сърцето. Ритъмът на човешкото сърце е неправилен, поради което неговата нервна система се разстройва. Колко години можеш да живееш с разстроена нервна система? Ако поживееш 40 – 50 години, ще благодариш и на това. Разстрои ли се нервната система на човека, колкото и да философства, всичко отива напразно. От една страна се пълни, от друга – изтича. – Какво трябва да се прави тогава? – Ще търсиш начин да не се разстройва нервната ти система. Ще живееш по нов начин. Ако пък си я разстроил вече, ще живееш по нов начин, да я изправиш. Религиозните хора казват: Ние намерихме правия път. – Вие намерихте правия път, но още не живеете правилно, затова и вашата нервна система се разстройва. Христос казва: „Който яде от този хляб, ще живее във веки." Колко ще живее? – Вечно. Значи, в думите, които Христос е казал, има известно отношение. Много неща е казал Христос по въпроса за хляба, но само една част от него се запази, т. е. напечата. За да не се опорочи казаното от Христа, невидимият свят го скри, задържа го за други времена. И досега още учените спорят за времето, през което Христос се родил. Според някои, има една разлика от сто години. Изобщо, учените религиозни искат да знаят точно времето на раждането на Христа. Някои казват, че разликата не е повече от 30 – 40 години. Други казват, че и 3 – 4 години да е, пак е много. От астрологическо гледище, като се говори за точност на датата, не се допуща разлика нито от един ден, от един час или даже от една минута. Знаете ли, какво разстояние ще измине светлината за четири години? През това време, тя ще отиде зад Алфа Центаурус, най-близката звезда до слънчевата система. А колко време е нужно на човека, за да стигне до тази звезда? Който не работи с тези величини, казва: Какво представя разликата от един ден? – Много нещо е един ден, зависи, с каква мярка мериш. В обикновения живот, в обикновената наука се допущат изключения. – Защо? – Пътят е такъв. Обаче, дойдете ли до абсолютния, реалния, Божествения свят, там никакви изключения не се допущат. Там всяко изключение причинява прекъсване на мисълта. И тъй, щом влезете в духовния или в Божествения свят и почувствате известно прекъсване, вие ставате скръбни. Защо сте скръбни, не знаете. Ако не спазвате правилата и законите на Божествения свят, изключенията ще дойдат, а оттам и страданията. Всяко изключение е прекъсване на мисълта, а прекъсването

на мисълта води към страдание. – Що е страданието? – Признак, че си влязъл в гъста среда. Според мене, страданието на човека се дължи на факта, че той не е могъл да реализира едно свое голямо желание. Например, искаш да станеш председател на някоя република. Ако постигнеш желанието си, ще се радваш. Ако не го постигнеш, ще скърбиш. За да реализираш желанието си, ти трябва да бъдеш много способен човек, да се бориш с 10-15 души кандидати за същото място. Не е лошо желанието на човека да стане председател на република, но той трябва да бъде много умен, много способен. Ако не успее, причината е в неговия ум, сърце или воля. Значи, умът, сърцето или волята ти се движат в посока, обратна на истината. Разумният свят не те намира още годен за председател. Те казват: След четири години пак ще се опиташ отново, ще си дадеш кандидатурата. През това време ще се готвиш за преседател. Как ще успееш, това е въпрос на умение и на способност.

Ще ви приведа един пример из живота. Един млад момък вървял по улицата със своята възлюбена. По едно време, до младия човек се приближил един голям борец и му ударил една плесница. Младият се търколил на земята и бързо станал. Той започнал да мисли, защо му ударил плесница. Борецът искал да му каже: Докато си губиш времето с момите, от тебе нищо няма да излезе. Младият човек си помислил: Здрав, мускулест съм; ако река да отговоря на този борец, може да ми удари още една плесница. По-добре ще изследвам живота му, да видя, как е развил силата си. Той разбрал, как е работил борецът, колко време и, като научил всичко, започнал да се упражнява. След десетгодишна усилена работа и упражнения, той развил такава сила в себе си, че дошъл до положение, с една ръка да вдига голям кон с кончето. Като се уверил, че придобил нужната сила, той отишъл в дома на бореца и му казал: Познаваш ли ме? Знаеш ли, кой съм аз? – Не те познавам. – Аз съм този, на когото преди десет години удари една плесница. За да ти докажа, че и аз мога да стана като тебе, работих десет години по твоите методи и мога да ти покажа, какво съм постигнал. В този момент, с едната си ръка, той хванал бореца за краката и го вдигнал във въздуха. Борецът казал : Признавам те за мой учител. Ти ми внушаваш голямо доверие и отсега нататък, дето те срещна, ще ти правя път.

И тъй, всеки човек, който върви в правия път, по пътя на Божествената наука, всякога ще има постижения. Който живее с религиозни разбирания, казва: Съдбата е такава. – Съдбата е едно, а работата – друго. Каквато и да е съдбата ти, ще работиш. Ако не работиш, страданията ще те следват. За да бъдеш щастлив, трябва да спазваш Божествените условия. И като страдаш, това се дължи на неспазване на Божествените условия. Скръбта, страданието не иде отвън, или отгоре някъде. Знайте, че когато

страдате, другаде някой се радва. Преди години посещавах едно семейство – мъж, жена, четири дъщери и един син. Бащата беше добър, трезв човек, майката – разумна, спретната жена. Така се случваше в това семейство, че по цяла седмица един от членовете беше дежурен, в смисъл на пост. През това време, той носеше скръбта и мъчнотиите на цялото семейство. Той изпълняваше специална програма. Дойдеше ли понеделник, дежурството се сменяше. Друг член от семейството ставаше дежурен. Останалите започваха да му се смеят. Понеже бяха свободни от мъчнотиите и страданията, те се радваха. Така се сменяха един след друг. Ще кажете, че това се дължи на наследствените черти. – Може да е така, но тук причината беше друга, а не наследствеността. Това е математически, органически или психологически закон, който действа в живота. Той показва, че при известни условия, при известно съчетание на сили, човек е осъден на страдания. Дали това е заслужено, то е друг въпрос. Като преживееш тези страдания, ще се радваш.

Представете си, че два тима се състезават. Единият е победител, а другият – победен. Хората от първия тим се радват, а останалите – страдат. Казват, например, че тимът на Левски е бит, а другият е победил. В какво се заключава победата? В една малка разлика, с четири-пет единици. Важна е мисълта, че единият победил. Който не разбира тези отношения, ще каже, че това е празна работа. Не, не е така, победата се дължи на известни закони. Победителите са се упражнявали, затова имат резултат. Следователно, страданията и радостите са подобни на тимове. Тук хората или пропадат, или се повдигат. Това показва, че те трябва да живеят съзнателно, да научат живота. Който разбира законите, ще се насърчи; който не ги разбира, ще се обезсърчи. Ако те сполети нещастие, не се обезсърчавай, но стани, изтърси дрехите си от праха, заведи своята възлюбена, с която си тръгнал, и започни да изучаваш силата, която те ударила и свалила на земята. След няколкогодишна работа и усилия, хвани тази сила за краката, вдигни я във въздуха, да покажеш, че си господар на своята съдба. Само разумният може да бъде господар на съдбата си. – Защо? – Защото той познава законите на живота и природата. Тези закони не са механически. Законът подразбира нещо разумно. И затова, като се говори за Мойсеевите закони, разбираме физическите закони, които постоянно се сменят. Има закони в света, които никога не се сменят. Павел казва: „Който има законите на небето, няма дял между законите на земята." Земните закони са несполучлив превод на небесните. Следователно, ако аз спазвам разумните възвишени закони на небето, няма защо да спазвам законите на земята. Аз спазвам законите на земята, защото в тях чета онези възвишени и разумни закони на небето, в които няма никакво изключение. В земните, т. е. в човешките закони има почти толкова изключения, колкото са и правилата.

Да дойдем до вътрешния, истински смисъл на живота. Това, което ви говоря, не искам да влезе в стълкновение с вашите вярвания и разбирания. Каквито вярвания имате, дръжте си ги. Ще ви кажа, защо трябва да ги държите. Например, вярвате, че имате да дължите на някого. Аз не искам да ви накарам да мислите, че не дължите на никого. Не, вие ще държите вашите вярвания дотогава, докато изплатите дълговете си. Какво ще правите, като изплатите дълговете си? Какво ще стане с вас? Ще станете безверници. Казвате: Аз не вярвам вече, че имам да давам на някого. Ако имаш да даваш и се откажеш от дълга си, под предлог, че не вярваш в дълговете, ти си престъпник. Какво ще кажат хората за тебе, като изплатиш дълговете си и се отказваш да вярваш в тях? Те ще кажат, че си човек на свободата. Няма по-хубаво нещо от това, да търсиш свободата. Под „свобода" разбирам освобождаване от дълговете, които сте направили още в миналото. Аз оставям настрана причините за дълговете от далечното минало. Оставям настрана всички научни и религиозни теории и обяснения. Щом дойдем до теориите, натъкваме се на различни обяснения: египтяните дават едни обяснения, индусите дават други обяснения, а съвременните хора – трети обяснения. Според условията и времето, всички обяснения са правилни: и египетските, и индуските, както и тези на съвременните хора. В тях няма никакви противоречия. Обаче, днес египетските вярвания се нуждаят от вътрешно разбиране. Те казваха, че страданията са необходими за душата. За обяснение на това твърдение, те допуснаха теорията за странстването на душата. – Къде странства душата? – След египтяните дойдоха индусите и развиха нова теория – за прераждането на душата. – Какво се разбира под „прераждане на душата"? Защо трябва да се преражда? Съвременните хора донесоха теорията за наследствеността. Те казват, че качествата на родителите се предават на децата. Обаче, и този въпрос още не е изяснен. Има нещо в математиката, което дообяснява нещата. Аз разглеждам математиката като свръхнаука, която обяснява това, което е необяснено. Останалите науки служат за допълнение на математиката. Съвременните математици, които се борят помежду си, са дали първенство на математиката. Обаче, от наше гледище, аз казвам: Има една Божествена наука, която стои над всички останали науки. Как се казва тя, не смея да кажа името й. В бъдеще, когато хората достигнат високо развитие, те сами ще я кръстят, сами ще й дадат име, ще го направят известно на всички.

Казано е в Писанието, че имало едно камъче, на което никой не знаел името. Никой човек не знае, какво име ще носи той в бъдеще. Не е въпрос за името в следното прераждане, защото много имена са псевдоними. Аз говоря за името, което човек ще носи на небето. То ще бъде във времето, когато той завърши своето развитие. За него е важно името, което ще носи

в бъдеще, когато ще стане съвършен човек. Да станеш съвършен, това значи, да бъдеш господар на цялата слънчева система. Тя ще се управлява от неговия ум, от неговите разпореждания. Да управляваш слънчевата система, това значи, да си божество. Да си божество, това значи, да разбираш отношенията не само на хората към Бога, но и на планетите в слънчевата система помежду им. Не само това, но той трябва да разбира отношенията на всички живи същества помежду им, както и отношенията на всички елементи, които живеят под благоприятното влияние на неговия ум. Това правят някои от съвременните учени в Индия. С това се занимават учителите, адептите в Индия. Това е предмет на Теософията, наречена още „Логос". Под „Логос", Евангелието разбира Словото, изразено чрез стиха „Вначало бе Словото, и Словото бе у Бога." „Вначало Бог създаде небето и земята, и земята бе неустроена и пуста". С това Слово, т. е. с Логоса, който се носел над повърхността, земята започнала да се устройва. С думите „да бъде светлина", Бог създаде света, като отдели светлината от тъмнината, твърдта от водата. И най-после създаде човека, по образ и подобие свое. Така се започна вътрешното устройване на света. Питам: Кой от съвременните учени може да каже, какви са били процесите на вътрешния строеж на вселената. Като оставим настрана механичния процес на това устройване, ще дойдем до онова велико, вътрешно устройване на света, което и досега още продължава. Всеки ден човек минава през радостта и скръбта, което говори за процеса на вътрешното строителство. Когато се завърши приблизително главният физически строеж на физическата еволюция, ще стане въпрос за духовното развитие на човека, наречено, според окултистите, „развитие на неговия астрален живот", който сега се организира. Аз наричам този процес „развитие на човешкото сърце." Думите, изказани в Писанието, че Бог ще даде нов живот, подразбират нови сърца. Сърцето означава един свят, много по-обширен от физическия. Нова вселена се строи, много по-обширна от сегашната. Следователно, нашите радости и страдания стават за сметка на това преустройване, на новото строителство. Нова вселена се създава. Като се казва, че се строи нов свят, разумният ще си го представи. Който не разбира вътрешния смисъл на този нов свят, ще се обърка.

И тъй, мисълта, която искам да остане у вас, е следната: Съществува наука на човешкия дух. Всички разклонения на тази наука наричаме пак наука. Всичко това е резултат на колективната дейност на човешкия дух, т. е. резултат на общите усилия на човешкия ум. Този резултат показва, докъде е достигнало човечеството. Има неща в тази наука, които са разгадани вече; има други, които още са затворени и минават за илюзорни. Те още не са разгадани. Тяхното разкриване е в бъдещето. Когато потрябва, те ще се разгадаят. Божествената наука разполага с методи за превръщане на скръбта в радост. Тогава скръбта не е нищо друго, освен тор. В това

отношение, Писанието казва: „Всичко, което се случва на онзи, който люби Бога, ще се превърне на добро." И писателите на сегашното време, както и апостолите в миналото, са поддържали същата мисъл. Лесно се казва това, но мъчно се съзнава. Един наш приятел често цитираше този стих, но като дойдоха страданията до главата му, казваше: Много страдам. Какво ще стане с мене? – Ще свикнеш със страданията. Обаче, не е въпрос да свикнеш. Аз правя превод на тези думи. Да свикнеш, това значи, да разбереш законите, защо нещата се случват така, а не иначе. Като разбереш законите, ще си обясниш, защо идат те и какво носят за човечеството. Не е въпрос да свикнете, като животни, но да си обясните нещата. Вземете например, страданията на Христа, когато беше на кръста. Защо страдаше, това не беше ясно на Христа. Но после, когато се спасиха 500 милиона хора, не заслужаваше ли Христос да понесе тези страдания? Днес, когато тези хора се радват, страданията на Христа се осмислиха. И сега мнозина искат да бъдат като Христа. Това е криво разбиране. Те искат да бъдат съдружници на Христа. Това не може да бъде. Ние трябва да разберем въпроса правилно.

Ще приведа един пример от живота, да видите, какво значи да направиш съдружие с някого. Един млад момък минавал край кафеджийницата на един турчин, който чукал кафе. Момъкът се спрял при турчина, да гледа, как чука кафето. Забелязал, че при всяко вдигане и слагане на чука, кафеджията издавал звука „ха-ха." Момъкът му казал: Искаш ли да станем ортаци в тази работа? Както виждам, ти вършиш две работи едновременно: вдигаш и слагаш чука и казваш „ха-ха." Остави за мене последната работа, да викам „ха-ха", а ти вдигай чука. – Добре, да бъде според желанието ти. Турчинът продължавал да чука кафето, а младият момък, като знаел, кога ще каже „ха", предварял го и изпълнявал своята работа. Така работили двамата, докато счукали кафето. Турчинът започнал да прави кафета на клиентите си и турял парите в една тенекиена кутия. Младият момък поглеждал към кутията и казал на турчина: Слушай, приятелю, ти забрави, че сме ортаци. Трябва да ми платиш. Турчинът мълчал, нищо не отговарял. Момъкът се принудил да го даде под съд. Като разгледал делото, съдията казал: Турчинът ще събира парите в тенекиената кутия за себе си, а звукът „тин-тин", който се чува при падане на парите в кутията, ще бъде за младия човек.

Някога и ние ставаме ортаци с природата, както турчинът и младият човек. Обаче, това не е нищо друго, освен „ха" и „тин". Това е безпаричие, оглупяване, мъчение, страдание и безверие. Още много имена можем да дадем на това съдружие. Ще кажете, че това не ви е ясно. – Намерете някой човек да ви обясни. Все ще намерите един умен човек да ви обясни нещата. Да остане в ума ви следната мисъл: Всяка идея, всяко верую, които минават

през гъста психична среда, непременно ще претърпят известно отклонение. И тогава ти ставаш и православен, и католик, и евангелист, и учен, и талантлив и като отидеш при Бога, виждаш, че нищо не излязло от тебе. Всичко ставаш, но нищо не си. Учен ставаш, без да си учен. Под „наука" ние разбираме сериозна работа.

Да се занимаваш само с хляба, това е наука; да се занимаваш само с живота, и това е наука. Като знаеш науката за живота и за хляба, ще знаеш и другите науки. Ако не знаеш науката за живота и не разбираш науката за хляба, ти никога няма да разбереш законите и на твоя ум. Мислиш ли, че логическата мисъл е права? В обикновената логика, според нас, не може да се говори за права мисъл. Има логически неща, които не са верни. Например, като се каже думата „дължина", удължава ли се? Казваш: Много дълга дума е тази. – Колко е дълга? Колко сантиметра дължина има тя? Тази дума едва ли има дължина няколко сантиметра. Не зная, дали в българския език има дума, дълга 10 см. Значи, има дълги думи, които не стават дълги. Има къси думи, които не стават къси. Какво се разбира под „дълга" идея? – Коя идея е дълга? – Време е нужно, докато научиш тази идея. Някои употребяват думите извън времето и простанството. – Какво се разбира под понятието „извън времето и пространството"? Времето специално съществува и във физическия, и в духовния свят. И пространството съществува и в духовния свят. Обаче, в духовния свят не се говори за такова време и пространство, както на физическия свят. Всяко състояние се определя от времето. Следователно, човек може да определи, колко време е страдал и колко време се е радвал. Казваш: Имах болка, страдах. – Де е тази болка или това страдание, не можеш да го локализираш. Въпреки това, страданието заема известно пространство.

Един евангелист, който е вече в другия свят, ми разправяше една своя опитност. Като млад, още неженен, той не познавал Христовото учение и се проявявал според характера и темперамента си – нервен, строг. Той не търпял никакво възражение. Като се оженил, и към жена си се проявявал по същия начин: не позволявал да му възрази нещо. Ако тя се осмелявала да направи нещо против волята му, веднага вдигал ръка върху нея. Един ден му попаднало Евангелието в ръцете, и той започнал да чете. Харесало му Словото на Христа и си казал: Ще чета Евангелието, ще Го прилагам, ще стана истински християнин. И наистина, той започнал да прилага учението на Христа. Един ден между жена му и него произлязъл някакъв спор. Той избухнал, и по стар обичай, ударил жена си. Тя не казала нищо, и тъкмо това нейно поведение го разтърсило. Казал си: Какъв християнин съм, щом не мога да се въздържам? Отишъл на нивата, но цял ден не могъл да си намери място. Искал да оре, не може. Искал да копае, да свърши някаква работа – не може. Той не могъл да си прости, защо

вдигнал ръка върху жена си. Най-после, той се върнал вкъщи, извикал жена си и казал: Моля ти се, извини ме, задето те ударих. В Евангелието е казано, залязването на слънцето да не те завари непримирен с брата си. По стар навик, аз допуснах да се прояви в мене старият човек – старият Спас. За да се спася, ти трябва да ме простиш. Ето, коленича пред тебе, моля те да ме извиниш. Жена му се трогнала и го простила. На другия ден той отишъл на нивата, и работата му вървяла добре. Казвате: Унизително е за мъжа да коленичи пред жената и да иска извинение. – Не е ли унизително за жената да я бият? Ако е унизително да искаш извинение, по-унизително е да биеш, да вдигаш ръка върху своя ближен. Благородно е човек да иска извинение, да изправи грешката си. Жената, която удариш, заслужава да коленичиш пред нея. По-благородно ли е да коленичиш пред една банкерска каса? За предпочитане е да коленичиш пред жена си, отколкото пред касата с пари, с желание да забогатееш. „Който яде от този хляб, той ще живее във веки." – За кой хляб говори Христос? – За хляба на новата светлина и новото разбиране, новата мисъл. Ние трябва да приемем новата мисъл, както я прие евангелистът Спас. Той си казваше: Не трябваше да постъпя с жена си грубо. Тя не е приела още моето верую, не ме разбира. Следователно, аз трябва да постъпвам с нея добре. Ако и тя изповядваше същото верую, те щяха да се разбират. Тогава неговата ръка нямаше да се вдига върху жена му. Той щеше да работи спокойно на нивата си. Обаче, след боя, жена му се обърна към Бога. Тя видя една похвална черта в мъжа си и каза: Заслужава човек да има такава религия. Разбрах, че мъжът ми е добър човек. Неговото верую е добро, и аз мога да го следвам. Разбиране е нужно между хората. Когато се приложи известен принцип, това подразбира ред и законност.

Казваш: Аз не коленича пред никого. – Да, но като отидеш на бойното поле и те ранят, ще коленичиш, ще викаш майка си, ще плачеш, ще се обръщаш на една и на друга страна. Значи, да отидеш при майка си, да коленичиш и плачеш пред нея, било унижение; да коленичиш на бойното поле, не е унижение.

Следователно, съвременните хора страдат, без да знаят защо. Също така те се радват, без да знаят защо. Изобщо, човек трябва да знае, защо се радва и защо скърби. Страдаш, защото нямаш хляб; радваш се, защото имаш хляб. Страдаш, защото нямаш живот; радваш се, защото имаш живот. Щом имаш живот и хляб, всичко ще имаш; щом нямаш хляб, нямаш условия за живот. Щом не можеш да намериш хляб, не можеш да проявиш ума си. Такъв човек не може да бъде здрав. Щом заболее, ще дойде лекар да го лекува. Защо ще го лекува? Той нищо не може да направи. Провидението го турило на легло – нека лежи. Ако е в затвор, нека стои там, да научи нещо. Ще дойде лекар да го лекува, за да прави пакости. Има смисъл да

лекувате благородния човек, който след оздравяването си е готов да прави добро. – Защо трябва да лекуваме хората? – Защото са добри, защото са излезли от Бога. Човек не е излязъл само веднъж от Бога. Той трябва да излиза от Бога всяка минута, всяка секунда. Не е достатъчно само да кажеш, че си роден от баща си и да вършиш престъпления. Трябва да бъдеш като него. Както баща ти е станал учен с работа и усилия, така и ти трябва да учиш, да работиш непрекъснато. Като учиш постоянно, докато стигнеш развитието на баща си, той е отишъл далеч от тебе. В продължение на 30 години, човечеството е отишло напред. Ти не можеш да се хвалиш със знанието на баща си. Науката всеки ден се развива. Ако някога синът стане като баща си, те се сливат в едно. Тогава синът не съществува самостоятелно, но и бащата не съществува самостоятелно. Тогава няма нито син, нито баща. Какво съществува? – Само абсолютната реалност. При тази реалност, всички отношения между формите се изгубват. Майката, бащата, синът се сливат в една единствена форма. Това са отношения на формите към човешкия дух. Така, именно, формите се развиват правилно.

„Ако яде някой от този хляб, ще живее във веки." Който не разбира отношението си към хляба, не може да разбере другите отношения. Животът започва с хляба. Социалистът казва: Хляб дайте на човека! – И аз съм съгласен с това, но не както вие търсите хляба. Има начин, по който можете да го намерите. Хлябът, който търсите, ще намерите при онзи орач, който е завършил своето развитие на земята. Той е съвършен орач. Ако има само четирима такива орачи между българите, те ще бъдат велик народ. Ако има само четирима такива фурнаджии, които да пекат хляба, и четирима, които да го продават, българите щяха да бъдат велик народ. Ако има само четирима съвършени българи, които да покажат на другите, как да ядат хляба, велико бъдеще ги очаква. Значи, 4Х4= 16. Окултистите събират числата 1 + 6 = 7. Това число показва, че дяволът е хванат. Той е причина за всички злини в света. Някои хора служат на седмия ден. Какво показва този ден? – Човек, който е освободен от всички свои заблуждения; който е влязъл в истината, с цел да служи на новия живот. Казваш на някого: Трябва да си свършил всички науки, да си минал през всички опитности и тогава да влезеш в Божествената наука. Само тогава ще разбереш значението на думата хляб.

„Аз съм живият хляб, и който ме яде, ще има живот във веки." Това е Божия мисъл, дълбоко скрита в тези думи. Като разбереш, какво нещо са хлябът, животът, мисълта и чувствата, ще разбереш отношенията в целокупния живот. Щом разбереш тези отношения, ти ще си съставиш правилен метод за възпитание. Майката ще знае, какво нещо е възпитанието и какво представят човешките отношения. Тя ще знае, как да

оре, как да пресява брашното и как да пече хляба. Не е достатъчно само да ядеш хляб, но да бъде той доброкачествен. Ако хлябът не е доброкачествен, не можеш да станеш светия.

Питате: Как ще се оправи светът? – Като дойде живият хляб между хората. Тогава ще дойдат възвишените същества на земята, но те трябва да знаят, как да дойдат. Достатъчно е само четирима да дойдат, но обикновено те не дохождат. Някога те идат с колесница – своето тяло. Ще дойдат с тази колесница и пак ще се върнат на небето. И Христос дойде със своята колесница, но се върна. След 2000 години Той пак ще дойде. Казвате: Какво е учил Христос? – Велики работи е проповядвал Той, но хората не Го разбраха. И след 2000 години още няма да Го разберат. Какво разбраха хората от жертвата на Христа? Ето, самите християни проявиха своята ревност към Христа. Аз нямам нищо против тяхната ревност. Те искаха да защитават религията и хората от външни нападки. Глава на тази религия е Христос. Човека почитат за неговата глава. И тогава, за да бъде човек почтен, трябва главата, лицето, тялото му да бъдат почтени. Каквато е главата, такова ще бъде и тялото му – всичко зависи от главата. Какъвто е умът, такава ще бъде и силата. Каквато е силата на човека, такова ще бъде и служенето му. Това са все отношения.

Сега, които ме слушат, ще кажат: Какво искате да кажете с думите хляб, живот, сила, мисъл и свобода? От какво трябва да се освободи човек? – От всички съществуващи заблуждения в света. Тогава той ще влезе в пълна светлина и ще бъде във връзка с всички добри хора, които са разбрали Божия закон.

9. Беседа от Учителя, държана на
26 октомври 1930 г., София – Изгрев.

1930_10_29 Правилно разрешаване
лекция пред общия окултен клас

ПРАВИЛНО РАЗРЕШАВАНЕ

Размишление

Ще прочета 3-та глава от 2-ро Послание към Тимотея. В тази глава апостол Павел описва бъдещите времена. Те отговарят на сегашната епоха. Той говори за тия времена като болезнени състояния, които ще настъпят в духовния живот на хората. Всяко болезнено състояние е резултат на вътрешна дисхармония в човека. Всеки човек може да заболее, физически и психически. Това зависи от неговия неправилен живот.

Следователно, за да се справят с аномалиите на своя личен живот, хората се нуждаят от дълбоко разбиране, от вътрешна философия на целокупния живот. Който има това разбиране, той е отговорен за своите дела; който няма това разбиране, той е свободен временно от отговорност. Една от причините за аномалиите в човешкия живот се дължи на факта, че при разрешаване на всички въпроси, човек внася своето лично разбиране. Личният елемент е причина за всички разногласия в живота. Личният елемент не може да разреши въпросите на целокупния живот. Той дава само временни настроения в човека. Например, за известен момент човек мисли, че знае много неща; в следващия момент той вижда, че нищо не знае. И двете положения са неверни. В известен момент човек мисли, че е богат; на другия ден мисли, че е беден. Тези промени са резултат на настроения, които не разрешават въпросите на живота.

Съвременните хора, със своите настроения, могат да се сравнят с чешма, която днес тече обилно, а на другия ден пресъхва. Като видите, че чешмата тече, вие се приближавате към нея, пиете от водата ѝ, радвате се заедно с нея. Тя пее и се радва, разказва ви за своята любов. Като минете на другия ден през същата чешма, вие оставате изненадани. Защо? Чешмата е пресъхнала, не тече. Вие пак се спирате пред нея и слушате тъгата ѝ. Тя се оплаква, че възлюбеният ѝ я напуснал. Като знаете свойствата на водата, т.е. на нейния възлюбен, вие намирате, че тя не може да направи това. Водата е постоянна в чувствата си. Тя не знае какво нещо е омраза. Вие започвате да търсите причината за нещастието, което е сполетяло чешмата. Какво виждате? Една от тръбите на канализацията се е пукнала и водата изтича навън. Щом вземете мерки да изправите канализацията, водата тръгва по своя определен път. На другия ден виждате същата чешма да пее своята игрива и радостна песен. Тя е доволна, че възлюбеният се върнал при нея. Човекът, разумното същество, дойде при чешмата, взе участие в скръбта ѝ, поправи инсталацията и чешмата отново

потече. Тъй че, налегнат ли ви скърби и нещастия, обърнете се към Божествения Дух и Му разкажете всичките си мъчнотии. Не казвайте, че Любовта ви е напуснала, но помолете Му се да ви помогне, да потърси причината на нещастието ви. Духът ще потърси причината за вашето нещастие и ще види, че в инсталацията някъде се е пукнал един кюнец. Щом смени пукнатия кюнец със здрав, нещастието ще ви напусне и вие ще влезете в нормалния път на живота. Като не разбират причините за своите нещастия, хората ги търсят вън от себе си и казват, че животът е лош. Едно трябва да знаете: животът не може да бъде нито лош, нито добър. Да мислите, че животът е добър или лош, това са ваши лични схващания. Не приписвайте на живота качества, каквито той не притежава. Човек може да бъде лош или добър, но не и животът. За да бъде човек лош, това показва, че някакъв чужд елемент се е вмъкнал в неговото естество. Две причини има, които раждат злото и доброто. Те са: голямото изобилие и големият недоимък. Значи при известни случаи големият недоимък ражда злото, а при други ражда доброто; същото може да се каже и за голямото изобилие: понякога ражда злото, а понякога – доброто.

Като слушат, че изобилието и недоимъкът могат да произведат и добро, и зло, за мнозина това се вижда невероятно. За да приемете, че това е възможно, ще ви дам следния пример. Две приятелки на еднаква възраст се обичат, разбират се, заедно четат и учат. По едно време между тях влиза един млад, красив момък. Тримата започват да дружат. В първо време дружбата им е чиста, красива. Обаче и двете се влюбват в момъка, и всяка иска да го задържи за себе си. Това чувство разделя приятелките. Между тях се явява нещо лошо. Те се ненавиждат една друга, не могат да се търпят, вследствие на което са в постоянна борба. Тези моми не разбират същината на нещата. Ако разбираха живота, те щяха да знаят, че е невъзможно да обсебят човека, да го задържат за себе си. Коя е причината за лошите отношения между двете приятелки? Недоимъкът. Ако имаше два момъка между тях, приятелските отношения щяха да се запазят. Вторият момък щеше да спаси положението. Без него първият момък ще стане жертва на двете воюващи страни. Когато двама души се състезават за един и същ обект, причината за това се крие или в самия обект, или във воюващите страни. Обаче и в единия, и в другия случай в човека се проявява низшия „аз“. Примерът с двете приятелки се среща навсякъде в живота, в различни форми. Двама бедняци могат да се влюбят в кесията на един богаташ и да започнат да се състезават помежду си. Както момъкът събужда проявите на низшия „аз“ в момата, така и кесията събужда алчността за пари в двамата бедняци. И двамата дебнат богатия, всеки иска да го обере, да задържи кесията му за себе си. Ако двамата бедняци бяха солидарни помежду си, те щяха по-лесно да го оберат и да си разделят парите. Но това не става, защото всеки иска сам да го обере, да не дели

богатството с приятеля си.

Благодарение на повърхностното разбиране на живота, тази драма се разиграва във всички прояви на човешкия живот. Каквото и да прави, човек не може да се освободи от вътрешното състезание между съществата в себе си. Той иска да сподели някаква работа със своя приятел, но нещо отвътре му казва: „Мълчи, нищо не говори още!“ Ако намисли да отиде някъде, нещо отвътре му казва: „Иди!“ Друго нещо му казва: „Не отивай!“ Като слуша двата различни гласа, човек не знае какво да направи и започва да се колебае.

Един турски бей отишъл с хрътката си на лов за зайци. Хрътката му видяла един заек и хукнала да го гони. За да я окуражи, беят викал след нея гальовно и ласкаво. Хрътката се извивала на една и на друга страна след заека, но го изпуснала от погледа си. Заекът ударил на бяг и се скрил някъде из шубраките. Недоволен от хрътката си, беят започнал да я ругае, да я нарича с лоши имена. В първия случай хрътката чуваше нежни и ласкави думи от господаря си, а във втория – груби думи и хокания.

Защо се сърди беят на хрътката? Тя ли е виновна, че заекът избягал? Нито хрътката е виновна, нито заекът. Заекът бяга и си мисли: „Ако не избягам, ще задоволя човека, ще си хапне от моето вкусно месце. Ако избягам, ще спася живота, който Бог ми е дал“. Беят не може ли да мине без заешко месо? Може да се живее и без заешко месо. Но защо не е успял този ден? Много естествено. Има дни, часове и минути в живота на човека, когато той се натъква на отрицателни числа в себе си. Попадне ли на едно от тия числа, каквото и да започне човек, непременно ще го сполети някакво зло. Коя е причината за това? Причината за нещастията в живота се дължи на пътищата, по които човек се движи. Някъде пътищата са гладки, равни, а някъде имат големи трапове. Някой тръгва на път със своята слаба кола. Като го видят, близките му казват: „Не тръгвай на път с тази кола!“ – „Защо?“ – „Пътят, през който ще минеш, не е равен, ще паднеш в някой трап.“ – „Не отлагам пътуването си. Както и да е, ще мина.“ Той тръгва, но още в началото среща съпротивление. Колата се спъва от неравния път и пада в един трап. Какво трябва да прави сега? Ще чака известно време в трапа, докато мине някой по същия път и му помогне да извади коня и колата си.

Какво трябва да прави коларят, чиято кола е слаба? Той трябва да чака, докато пътят се оправи. Докато се оправи този път, могат да минат дни, седмици, месеци и години. За предпочитане е човек да чака 10 години, докато се оправи пътя, отколкото да тръгне със своята слаба кола по неравния път. Щом пътят се оправи, той ще стигне по-скоро, отколкото

ако би тръгнал със слабата си кола по неравния път. На всяка стъпка той ще се спъва, ще чака помощ, ще се връща, пак ще тръгва и т.н. Чакайте, докато колата ви се усили, докато пътят се изглади, и тогава тръгвайте.

Това се отнася до физическия живот, но същото може да се каже и за духовния живот на човека. Двама души следват духовния път: единият е тръгнал преди 10 години, а вторият тръгва днес. Няма да се мине много време, вторият ще настигне първия и ще го задмине. Защо? Защото първият се движи с бързината на биволска кола, а вторият – с бързината на светлината. Значи бързината разрешава въпросите на живота. В какво се заключава бързината? В здравия ум, в благородното сърце и в правилното разбиране на живота и на отношенията между хората. Който притежава тия неща, и между лоши хора да влезе, запазва спокойствието си. За него зло не съществува. Ще кажете, че еди-кой си обрал един богат човек. Право е, че човек не трябва да краде, да обира хората, но няма същество на земята, което да не е обрало някого. Скъпоценният камък е красив, но за тази красота той е взел нещо от земята. Дървото дава сладки и добри плодове, но колко елементи е обрало то от земята и от въздуха? Човек е богат, добре изхранен, здрав, но знаете ли колко житни класове и колко кокошки и агнета е изял и обрал, за да стане такъв? След всичко това човек ще започне да критикува този, онзи, да ги счита виновници за злото в света. Всеки е виновник за нещо. Къде е благородството на човека? Някой ще каже за себе си, че е лош човек. Това не е никаква философия. Друг казва за себе си, че е добър. Добър е, наистина, но при условия. Когато водата тече, всички хора са добри, всички се радват и веселят. Щом водата престане да тече, всички стават лоши и започват да скърбят. Накарайте жадния да пее и вижте, ще задоволи ли желанието ви. Той ще каже: „Ще ме извините, не мога да пея, гърлото ми е засъхнало, три дена не съм пил вода“. Какво трябва да се направи, за да не се разваля приятелството между две другарки? Ако момъкът, който влиза между тях, представя жаден пътник, те трябва да го напоят. И двете едновременно трябва да задоволят жаждата му. В случая те дават нещо от себе си, без да искат да го оберат. Яви ли се желание във всяка една от тях да вземе нещо от момъка, без да даде нещо от себе си, те непременно ще се скарат. Значи разрешаването на спорните въпроси седи в даването. Щом давате без мярка, доброто иде, щом взимате без мярка, злото иде. Следователно, каже ли някой, че дава без мярка, това показва, че той е добър човек. Ако взима без мярка, той е лош човек. Само онзи дава без мярка, който не слага никакво ограничение на Божественото в себе си. Той дава път на водата да тече свободно, да разнася Божието благословение навсякъде. Ако задържи водата за себе си, тя ще завлече всичко, каквото срещне на пътя си, и ще причини ред пакости. Дойде ли до положението да взима без мярка, човек спира движението на Божественото, затваря го в себе си и сам

си причинява зло. Новото възпитание се основава върху даване свободен път на Божественото. Затворите ли Божественото за себе си, злото ще дойде. Ще кажете, че човек трябва да мисли за себе си. Как трябва да мисли за себе си? Той има право да задържа за себе си само онова, което е определено за него. Останалото трябва да го пусне свободно да тече, да напоява всички места, през които ще мине. Като ограничава Божественото, човек се натъква на страдания. И страданията имат своя добра страна. Чрез страданията хората започват да търсят Бога. Без изпитания, мъчнотии и страдания, те не могат да се възпитават. Защо? Дебела е още главата им. За българина се казва, че имал дебела глава. Това отчасти е вярно. Наистина, има една категория българи, които имат дебела глава, но има и такива българи, които са престанали вече да имат български глави. За да изтънее главата на човека, нужни са стотици и хиляди години. Човек трябва да се освободи от желанието да свежда нещата към себе си. Всяко нещо трябва да запази своите характерни черти. Искате ли да приемете една нова идея или едно ново учение, приемете го такова, каквото се е родило, не прибавяйте и не отнемайте нищо от него. Всяко нещо трябва да запази своята първична чистота, своя вътрешен смисъл. Искате ли да проявите Божественото от себе си, проявете го в този вид, какъвто му е даден. Приложите ли Божественото в своя първичен произход, всичко останало се развива правилно.

Следователно, ако не приложите Божественото в своя първичен произход, нищо не можете да постигнете. Здравия може да постигне всичко, каквото желае. Болният обаче нищо не може да постигне. Той се нуждае от услугите на здравите. Докато е в болницата, човек се нуждае от помощта на милосърдни братя и сестри. Излезе ли от болницата, той сам ще си услужва, а същевременно ще услужва и на ближните си. Той ще вземе крината със житото и ще отиде на нивата да сее. Той сам ще се радва на плодовете на своята работа. Очаквате ли помощта от хората, вие сте болни. Това е извън естествения ред на нещата. Наистина, човек не може сам да реши всички задачи на живота си, но никога не трябва да се осланя на чужда помощ. Той трябва да прави усилия сам да решава задачите си и след като е опитал всички методи, тогава може да потърси помощта на другите. Човек не може да бъде като Бога, но може да стане разумен, да знае как да постъпва, как да решава задачите си.

Като работи съзнателно върху себе си, човек може да мине границата на разумността и да се превърне в ангел, или да падне по-долу от положението, в което се е намирал. Това зависи от самия него. Ако преждевременно, с неестествено усилие, е преминал границата на разумността, той непременно ще падне. Ако това е постигнал естествено, той ще се издигне още по-високо, до възможностите на ангела. Каквото и

да прави, човек все трябва да се издигне над себе си, над своите разбирания и морал. Старите разбирания, старият морал са за децата. Възрастните се нуждаят от нещо ново, което да им даде нов подтик в живота. Не мислете, че ако станете учени, ще разрешите всички въпроси. Ако можете да приложите учението си, има смисъл да бъдете учени. Обаче ако не можете да го приложите първо в своя живот, а после за другите, вие ще приличате на чешма, от която тече изобилно вода. Водата минава през чешмата, но чешмата не се ползва от нея. Тогава нищо друго не ви остава, освен да се радвате на благото, което минава през вас. Това не значи, че трябва да задържате благото за себе си, като свое собствено.

В света, в природата няма собствени неща. Ако съвременните хора не успяват в живота си, това се дължи на факта, че те задържат благата, които великата природа обилно раздава, и ги патентоват като собствени изобретения. Някой написал една научна книга или открил някакъв закон, създал някаква теория и т.н. Каква собственост е тази? Законите са притежание на природата. Те съществуват в самата нея, а човек дохожда и патентова нейните закони. Ще кажете, че някой изработил една машина и я счита свое изобретение. Машината е негово изобретение, а законите, въз основа на които е построена тя, са природни. Чия е машината? На кого принадлежи тя: на човека, или на природата?

Когато учи законите на живота и на природата, човек коренно изменя своя език. Ако види, че една ябълка пада от дървото, той знае, преждевременно ли е паднала, или навреме. Ако е паднала преждевременно, той знае по силата на какъв закон е паднала. Той знае защо е станало това. Той казва, че ябълката е узряла вече, затова е паднала. Тя е пожелала да отиде в света, да се посади в земята и отново да израсте. Ако пък вятърът я е откъснал от дървото, това показва, че червей е имало в нея. Защо ябълката е допуснала червея в себе си, да развали плода ѝ? Когато плодът узрее, господарят иде с кошница в ръка и го сваля от дървото, с всички почести и уважения. И човек представя плод, който зрее на дървото на живота. Ако върви в правия път, Бог, Който го обича, ще дойде при дървото и ще го снеме оттам с всички почести и уважения. Той няма да пада на земята, но когато узрее, сам ще слезе, или ще отиде в ръката на своя Създател и господар.

Като ученици, вие трябва да разбирате живота в неговия вътрешен смисъл. Повърхностните разбирания не определят нещата. Не е достатъчно да каже човек за себе си, че е добър, силен, умен. Силата на човека се определя от два момента: от голямата скръб и от голямата радост. Ако не може да издържи тия два момента в живота си, човек е слаб. Ако бягате от красивата мома, от пълната кесия, вие сте слаб човек. Срещнете ли красива мома, спрете се, поговорете с нея, услужете ѝ, ако има нужда от вашата

услута, и си заминете. Намерите ли кесия, пълна със злато, наведете се да я вземете и потърсете нейния притежател. Дайте му кесията, поговорете с него, да спечелите доверието му, и си заминете. Приятно е да имате доверието на хората, да ви се радват, да разчитат на вашата дума. Приятно е да срещнеш човек, на когото всякога си говорил истината, но и той никога да не те е лъгал. Няма по-велико нещо от това, да говориш истината на човека. Да говориш всякога истината, да имаш правилни отношения към всички хора, това значи да имаш правилни отношения към Бога. Какво иска Бог от човека? Да изпълнява волята Му. Като изпълнява волята Божия с чистота и светост, човек придобива сила да се справя с всички външни и вътрешни мъчнотии и изкушения.

Като живее, човек неизбежно се натъква на противоречия и изкушения, на неразположения и съмнения, но той трябва да ги държи далеч от себе си, да не им се поддава. Какво се ползва човек, ако допусне едно съмнение или изкушение в себе си? Освен че нищо няма да придобие, но ще се разруши. Бог никога не се изменя. Светът може да се обърне с главата надолу, цялата вселена може да се разруши, но Бог остава неизменен. Като знаете това, не питайте защо светът е създаден такъв, защо идат страданията, но кажете: „Господи, дай ми повече светлина, да разбирам света, да разбирам смисъла на страданията и да ги понасям спокойно". Вярващият разбира смисъла на страданията и се учи от тях. Той знае, че радостите му се определят от страданията. Ако няма страдания, и радости няма да има. Няма същество в света, което може да се радва, без да е страдало. И обратното е вярно: Няма страдания без радости.

Когато някой страда, това показва, че по-рано се е радвал. Изобщо, силата на радостта се определя от силата на страданието. Христос, Син Божи, дойде на земята и понесе най-големите страдания. Заради тия страдания днес 500 милиона хора се молят, радват и живеят в Негово име. Мнозина искат да бъдат като Христа, да ги почитат и славят, но не искат да минат през Неговите страдания. Това е невъзможно. Искаш ли да бъдеш като Христа, ще приемеш Неговия кръст. Били ли сте в положението на Христа, разпнати на кръст, а отдолу римските войници да се гаврят с вас? Опитвали ли сте римския камшик, трънения венец, пробождането с копие? Никой още не е опитвал страданията на Христа, а иска да бъде като Него. Знаете ли какво значи да те изостави Бог и да се обърнеш към Него с думите: „Отче, защо си ме оставил?" Велико беше търпението на Христа. Той издържа всички страдания, без да се усъмни и поколебае в Господа, заради което на третия ден възкръсна. Който иска да следва Христа, трябва да мине през Неговия път. А тъй, да седне отляво или отдясно на Христа, както пожелаха Заведеевите синове, това е невъзможно. Бог определя мястото на човека.

Следователно, който иска да се радва, трябва да приеме страданията, които му се дават. Страданието представя грозна мома, а радостта – красива. Ако търсите слугиня, която да ви работи добре, вземете някоя грозна. Тя ще работи и ще ви задоволи. Вземете ли красива слугиня, скоро ще я загубите. За да се научи да работи, човек трябва да мине през грозотата. Щом се научи да работи, той ще стане красив. Каквото е отношението на грозната мома към господаря ѝ, такова е отношението на всеки човек към Бога. Окото на красивата мома гледа навън, към света, затова работите ѝ не вървят добре. Окото на грозната мома гледа навътре, към Бога, затова тя е работна и работите ѝ се нареждат добре.

На какво се дължи неуспеха на човека? Неуспехът на човека се дължи на това, че той очаква от живота повече, отколкото може да му се даде. Каквито усилия и да прави човек, цар не може да стане, гений – също, богат или сиромах – също. Едно може да стане човек – наследник на Истината. Тъй че каквито усилия и да правите, вие се приготвяте само за едно положение – да станете наследници на Истината. Придобиете ли Истината, вие ще живеете в светлината ѝ така, както се ползвате от слънчевата светлина. Кой не е опитал влиянието на слънчевите лъчи? Каквото неразположение и да имате, като изложите гърба си на слънце, неразположението ви ще изчезне. Ако неразположението ви се дължи на отрицателни енергии, изложете гърба си на юг, а лицето – на север; ако енергиите, които са произвели неразположението ви, са положителни, обърнете се с лице към юг, а с гръб – към север. Няма да мине много време и неразположението ще изчезне. Ако сте хремави или простудени, изложете гърба си на юг, към слънчевите лъчи. Те лекуват всички болести.

Съвременната медицина познава болезнените състояния на човека по окото. Като погледне окото, лекарят познава състоянието на болния. Това не е правилно. Окото е създадено за добродетелите на човека, а не за болестите. Според мене здраво око е това, в което се виждат добродетелите на човека. Не се ли виждат никакви добродетели, окото е болно. Ще кажете, че съществува наука за окото, според която се познава какви болести има човек в даден момент и какви го очакват в бъдеще. Изобщо окултните науки имат съвсем друго предназначение от това, което днес им дават. Физиогномията, за пример, има предвид нормалните прояви на човека, а не анормалните. Дойдете ли до сърцето, не търсете болести в него, но проверете какви чувства се изявяват чрез него, Спрете вниманието си върху благородните и възвишени чувства в човека и вижте как се отразяват те върху пулса на сърцето.

Сегашните времена изискват положителни мисли и чувства. Не се

допускат вече отрицателни мисли и чувства. Каже ли някой, че е грешник, ще го изпратят на баня да се окъпе. – „Слаб човек съм.“ – Щом си слаб, ще отидеш на нивата да работиш, да се калиш. Човек е дошъл на земята да работи, да се учи, да мисли и да чувства правилно. На човека са дадени дарби, които той не е обработил. Богатството е в него, а той ходи да се оплаква от сиромашията. Това не се позволява. Човек трябва да има достойнство, да се впрегне на работа, да използва дарбите, които му са дадени. Достойнството на човека се състои в любовта му към самата Любов, към Мъдростта и към Истината. Като изяви любовта си към тия велики принципи и ги приложи, ние казваме, че човек е изпълнил своето предназначение на земята. Ако пък може да ги предаде на човечеството, той минава вече за Учител. Бог се проявява чрез Учителя така, както чрез никой друг човек. Защо? Защото Учителят живее в Божественото съзнание. Той никога не се колебае и съмнява в Бога. Затова и Христос казва, че ако се поколебае само за момент във вярата и любовта си към Бога, и Той ще бъде подобен на обикновените хора. Докато живее в низшето си съзнание, човек спада към ония величини, които се изваждат и делят. Той минава през процеса на смаляването, както целите числа се делят на малки, дробни единици. В Божественото съзнание обаче нещата се увеличават и разширяват. Като дойдем до висшата математика, там единицата се дели и увеличава до безконечност. Този закон се прилага в живота на хората. Например, за да изправи една своя грешка, човек трябва да я дели до безконечност, докато най-после тя сама се откаже от него. За да се прояви доброто, процесът е точно обратен. Човек трябва да събира. Като започне да събира и натрупа много неща, човек изпитва желание да раздава. Така се събужда в него разположение към даване и той става щедър. Човек не трябва да допуска в ума си отрицателната мисъл, че нищо няма. Напротив, той всякога трябва да мисли, че е богат и може да раздава от своето богатство на другите.

Като изнасям тия неща, аз нямам предвид да ви съдя. Има кой да ви съди. Страданията, мъчнотиите, неуспехите в живота ви са вашата съдба. Злото, на което се натъквате, е също вашата съдба. То е подобно на ония кираджии, които влизат в къщата ви, живеят няколко години наред, без да плащат наем. Вместо да плащате дълга си от наема на къщата, вие още повече обърквате сметките си и се измъчвате. Ето защо, прилагайте правилото: Никога не пускайте в къщата си кираджии, които не плащат. Видите ли, че много обещават, че са готови да плащат големи наеми, дръжте ги далеч от себе си.

Като окултни ученици, вие трябва да знаете, че съдържате в себе си семената на всички добри плодове. Ако днес не сте още окултни ученици в пълния смисъл на думата, някога ще станете. Ако днес не сте светии,

някога ще станете. Вие носите в себе си всички възможности за доброто в зародишно състояние. Достатъчно е да посадите семките на добрите заложби в себе си и да чакате времето на тяхното проявяване. Ще кажете, че не е лесно човек да стане светия. Според мене най-красивият и велик живот е животът на светията. Той се придобива най-лесно. По-мъчно е да станеш гений, още по-мъчно – да станеш талантлив или обикновен човек. Слезеш ли до положението на грешник, това е най-мъчно. Хората мислят, че лесно е да станеш грешник. Не, това е най-мъчната наука и изкуство. Колкото е мъчно да стане човек грешник, толкова е лесно да стане светия.

Понякога слушате да се говори лошо за жената, че тя е внесла греха в света. Други пък нападат мъжа. Като изучавам този въпрос, аз намирам, че няма по-лошо същество в света от жената и от мъжа, но същевременно няма по-добро същество от жената и от мъжа. От човека зависи коя страна ще прояви – добрата или лошата. Днес нито мъжът може да бъде идеал за жената, нито жената – за мъжа. Идеал на човешката душа може да бъде онзи първичен човешки образ, за който се казва в Битието, че бил създаден по образ и подобие Божие. За да постигне своя идеал, човек е правил и продължава да прави усилия. През какви положения не е минавал той в своите животи, какви ли препятствия не е срещал, но стремежът му да се върне към своя първичен образ не е изгаснал. Като цар и владика, като учен и прост, съзнателно или несъзнателно, човек неотклонно следва пътя на своята душа. Човек се стреми да определи отношенията си към Бога. С това той е разрешил един от важните въпроси на живота. От добрите отношения на човека зависи неговият сегашен и бъдещ успех.

Една от основните мисли на тази лекция е да придобиете живота на светията. Светията е всякога доволен. Вие не можете да видите на лицето му бръчка от недоволство. И в ада, и в рая да го изпратите, той всякога е доволен. Защо? Защото от всичко се учи. За Божественото той е готов на всички жертви. Той очаква да бъде изпратен всеки момент на работа, да помага на своите малки братя. Както очаквате деня на пролетното равноденствие – 22 март, така очаквайте събуждането на Божественото съзнание, придобиването на нов живот. Днес всеки очаква пробуждането на съзнанието, което наричаме още разцъфтяване на съзнанието.

Сегашните хора знаят какво значи разцъфтяване на съзнанието. Те са го изпитали върху себе си, но не могат да го задържат – скоро заспиват. И съзнанието им ту се пробужда, ту заспива. Щом се прояви Божественият живот в човека, той минава в категорията на светиите. Аз не говоря за онези светии, които се раждат и умират. Аз говоря за светии, за които може да се каже, че са родени от Дух и вода. За тях пък Писанието казва: „Ако не се роди човек изново, няма да влезе в Царството Божие“. За да

дойде до новорождението, човек трябва да изучава новия живот, т.е. живота, който Бог е вложил в него. Що се отнася до живота на миналото, там е пълен с отрицателни прояви, а сегашният води човека към положителното. Като наблюдавате детето, вие виждате в него и двата живота: миналия и настоящия. Когато миналият живот се проявява, детето изглежда като старец. Щом се прояви настоящият живот, лицето на детето става светло и красиво. Божественото е в настоящето. Миналият и сегашният живот в човека са в постоянна борба. Слушате някой да казва, че иска да направи едно добро, да се прояви. На другия ден го виждате с потъмняло лице, недоволен от себе си и казва: „Тази работа не е за мене". Той ту пада, ту става, докато един ден се освободи от старото и влезе в новия живот.

Борбата, която става в човека, е неизбежна. Не се смущавайте от тази борба. Както сте създали миналото, така трябва да го подчините на новото, да му станете господари. Спасението седи в това, да станете господари на миналото. Какво значи да стане човек господар на своето минало? Това значи да преодолее всички спънки, всички мъчнотии, които той сам е създал. Мъчнотиите, спънките и слабостите на човека са остатъци от неговия минал живот. От желанието и съзнанието на човека зависи справянето му с мъчнотиите на неговия живот. Един човек пил цели 20 години, през което време пропил всичкото си богатство и останал последен сиромах. Най-после, дошъл денят на пробуждането на съзнанието му. Той отишъл в една кръчма и заповядал да му донесат една чаша вино и една чаша вода. Сложил и двете чаши пред себе си, погледнал първо към чашата с виното и казал: „Досега ти ми беше господар. Докато ходех по твоя ум, всичко изпих". Той сложил настрана чашата с виното и казал: „Отсега нататък аз ще ти бъда господар!" След това дигнал чашата с водата и я изпил. На излизане от кръчмата той заплатил виното на кръчмаря и вече не стъпил в никоя кръчма. Той се уверил, че може да бъде господар на своите слабости.

Следователно разрешението на задачите се състои в това, да стане човек господар на низшето съзнание в себе си. Човек не може да нарушава ония закони, които Бог е поставил в живота. Човек не може да изменя Божествения план. Като знаете това, всички трябва да работите за реализиране на този план. Докато работите в съгласие с Бога, вие ще се ползвате от всичко, което Той е създал. Поставете на първо място в живота си изпълнението на волята Божия, а после своята. Тогава и вие можете да кажете като Христа: „Който изпълнява волята Божия, той ми е майка, брат, сестра и приятел".

Само проявената Божия Любов, само проявената Божия Мъдрост, само проявената Божия Истина носят пълния живот.

Лекция от Учителя, държана на 29 октомври 1930 г., София, Изгрев.

1930_10_31 Правилни отношения
Издание 1941г., София
КНИГА: Път към живота, МОК Год.X, Том 1

ПРАВИЛНИ ОТНОШЕНИЯ

Размишление

Тема за следния път: „Органическата сила на човека“.

Често се говори за отношения между живи същества. Например, какво е отношението на един човек към друг, на едно млекопитаещо към друго, на една птица към друга, или на една риба към друга? Отношението на тия същества може да се изрази с числата 1:1. Какво означава думата „отношение“? Какви биват отношенията? Има съзнателни и несъзнателни отношения. Съзнателни отношения съществуват само между същества с пробудени съзнания. Могат ли отношенията да се усилват или отслабват?

Какво означава отношението 1:1? – Отношение към самия себе си. Ако това отношение е правилно, човек расте и се развива правилно. Той има добро разположение на духа, защото храносмилането в него става правилно. Когато стомахът работи добре, човек има условия да забогатява. Ако стомахът не работи добре, човек постепенно отслабва, изсъхва и осиромашава. Стомахът на такъв човек се намира между две криви линии. Благодарение на това, животът му се осложнява. Кривата линия подразбира усложнен живот, а правата – прост живот. Правата линия определя най-късото разстояние между две точки. Двете точки представят отношението 1:1, т.е. отношение на човека към самия себе. Значи правата линия е отношение на човека към себе си.

Какво означава отношението 1:2? – Излизане на човека вън от себе си. Значи единицата е намерила едно същество – двойката, към което има отношение. В отношението 2:3 двойката пък излиза вън от себе си. Всички числа могат да се намират в отношения помежду си, но всички отношения не дават еднакви резултати. Например, отношението 1:1 дава един резултат, 2:2 – друг, 3:3 – трети и т.н. Даже единицата, като влиза в различни действия сама със себе си, дава различни резултати: 1.1=1, 1:1=1; 1+1=2; 1-1=0. Докато има някаква единица в себе си, един лев, един хляб или друго нещо, човек е доволен, уповава на нещо. Щом изгуби единицата и остане нулата в него, той започва да се безпокои. Наистина, не е все едно за пътника, дали има хляб в торбата си, или няма.

Като ученици, вие сте изучавали и изучавате математика. Там лесно се работи с числата, но като дойде до приложението им в живота, както и във

вашия психически живот, вие се натъквате на големи мъчнотии. И ако нямате ясна представа за числата като сили, които действат във вашия умствен, сърдечен и волев живот, можете да се натъкнете на големи противоречия. Невежеството на нещата води към катастрофи. Например, какво ще стане с невежия и с окръжаващите, ако дадете в ръцете му едно шише, пълно с взривна течност? Ученият ще носи шишето внимателно, ще го пази и от най-малкото сътресение. Невежият, като не знае свойствата на това вещество, ще го движи на една и на друга страна и ще причини голяма катастрофа, както за себе си, така и за околните. Един килограм е тази течност, но тя съдържа грамадна динамическа сила. Единицата, като енергия, представя творчески принцип. С тази енергия човек твори. Лесно се пише единица на хартия, но ако в умствения свят напишете единица не на време, вие ще причините голямо сътресение в своя ум. Следователно, дойдете ли до единицата като творческа сила в умствения свят, ще бъдете много внимателни. – Какво трябва да прави човек, за да не причинява катастрофи в никой свят? – Той трябва да пази законите, които управляват материята. Спазва ли тия закони, той пази равновесие между частиците на материята. Може ли бомбата да избухне, ако равновесието между частиците ѝ е запазено? Обаче най-малкото нарушаване на равновесието между частиците на веществото, с което е пълна бомбата, причинява експлозия и катастрофи.

Ние засягаме въпроса за бомбите във връзка с експлозиите, които човек несъзнателно произвежда в своя умствен и сърдечен свят. Що се отнася до физическите бомби, ние не се интересуваме от тях. Те имат приложение главно във войната. Веднъж направени, те трябва да се употребят. Ако не се употребят във времето, когато се правят, след години, сами по себе си, те ще експлодират. Такова е естеството на взривните вещества. Като знаете тяхното естество, не си служете с бомби нито във физическия свят, нито в умствения или сърдечния, защото ако не днес, след години те ще произведат своето нежелано действие. Ще се чудите тогава отде произлезе известна експлозия. Понякога и парите експлодират. Ако човек държи парите си 10–15 години в каса и постоянно мисли за тях, един ден те ще експлодират. – Как? – Ще привлекат към себе си някой престъпен човек, който ще разбие касата, ще убие господаря на парите и ще избяга. За да не експлодират по този начин, парите трябва да влязат в обръщение. Същият закон има отношение и към човешките мисли и чувства. Ако човек задържа дълго време известни мисли и чувства в себе си без приложение, в края на краищата те ще експлодират и ще произведат неочаквани резултати.

Трябва да знаете, че между силите в природата съществува известно съотношение. Това не е от днес. То е съществувало откак вселената

съществува. Ония сили, които си хармонират, се събират на едно място; ония, които не си хармонират, се разделят и между тях се явяват противоречия, раздори и войни. Това се забелязва не само между хората, но и в самата природа. Това се вижда и между животните и растенията. Войната не спира тук. Тя продължава и по-нагоре, между ангелите. Тази е причината, поради която и ангелите са разделени на лагери. Те имат различни възгледи за създаването на вселената. Не само ангелите, но и боговете се разделиха на лагери. Като четете гръцката митология, виждате какво деление съществува между боговете. Ще кажете, че това са митове. Митове са, но в тях се крие велика истина.

Като говоря за противоречията, които съществуват в самата природа, имам желание да ви ориентирам. Вие живеете в природата, следователно имате отношение към силите, които действат в нея. Това, което става в природата, става и във вас. Тази е причината, поради която някои ваши добри мисли и желания не могат да се реализират. Вие правите усилия да ги реализирате, но нещо вън от вас ви противодейства. Има начин, по който можете да ги реализирате, но трябва да се домогнете до него. За това се изисква работа и учене. Като учите, ще дойдете до разбиране характера на своите мисли и желания. Щом ги познавате, вие сами ще решавате кои от тях трябва да реализирате и кои не трябва. Това зависи и от развитието на вашето съзнание. Когато съзнанието на човека е високо, той реализира само ония мисли и желания, които имат отношение към съзнателния живот. Те увеличават светлината, както на неговото съзнание, така и на съзнанието на неговите ближни. Тия мисли и желания наричаме добри, светли. Всяка мисъл и всяко желание, които отнемат светлината на човешкото съзнание, наричаме лоши, тъмни. Те не трябва да се реализират. Ученикът трябва да знае това, защото между светлината и силата има известно съотношение. Когато се увеличава светлината на човека, заедно с това се увеличава и силата му; когато се намалява светлината, намалява се и силата му. Същото отношение намираме и между светлината и топлината. Когато светлината се увеличава, и топлината се увеличава. И обратно: Когато топлината се увеличава, и светлината се увеличава. Това са правилните отношения между светлината, топлината и силата. Ако има изключения, те се отнасят до неправилностите. Изключенията се дължат на гъстотата на материята.

Като ученици, вие трябва да изучавате законите на хармонията, която се обуславя от правилните отношения между частите на материята. Ако частиците на материята, от които е съставен човешкият организъм, се намират в правилни отношения помежду си, всички негови органи ще бъдат в хармония. Щом те са в хармония, и мислите, чувствата и постъпките на човека ще бъдат хармонични. Всяка клетка, всеки орган от

човешкото тяло представят числа, които съдържат известен род енергии. Тези енергии трябва да си хармонират. Щом се наруши хармонията между тях, организмът заболява.

Човек трябва да знае как да борави с числата. Не можете на всяко време да пишете едно или друго число. Например, не е позволено на човека да пише безразборно единица. Като число, което съдържа творческа енергия, то трябва да се пише на време. Какво е положението на ония учители, които безразборно пишат на учениците си единици? Учениците им не ги обичат. Ако години наред те пишат единици, в края на краищата учениците им ще ги бият. Учениците обичат ония учители, които пишат шесторки. Много естествено! Шесторката означава посято семе, което е израсло нагоре. Единицата представя сухо дърво, което нищо не ражда. Само гениалните хора могат да работят с единицата. Единицата е опашка на шесторката. Учениците не се нуждаят само от опашката, те искат цялата шесторка. Единицата представя още шията на човека, а нулата – неговата глава. Учениците нямат нужда от шията на човека, те искат и главата му. Нулата с единицата заедно образуват числото 9. Днес най-висока бележка в училищата е шесторката. Би могла да бъде и девятката, но засега шесторката е приета като най-висока бележка на земята.

Законът за единицата и шесторката има отношение не само към учители и ученици, но и в живота на всички хора. Например, ако милионерът години наред дава на просяците по едно петаче, непременно ще бъде бит. Ако дава щедро, просяците ще го обичат. Който дава щедро, просяците ще го обичат. Който дава изобилно, получава изобилно; който дава оскъдно, получава оскъдно. Някои учители пишат на учениците си единици, за да ги стреснат. Добър е този метод, но всякога не дава добри резултати. Има много начини, чрез които учителят може да застави учениците си да работят. Единицата представя магическа тояжка. Тя дава сила на ученика, прави го активен. Обаче в ръцете на глупавия ученик магическата тояжка допринася зло, вместо добро. Той става активен, но понеже е прост и неспособен, не може да използва тази сила за добро. Друг е въпросът, ако магическата тояжка, т.е. единицата, попадне в ръцете на способния и умен ученик. Не поверявайте единицата на глупави и неспособни ученици. Давайте единицата в ръцете на способни и свети хора. Те знаят как да постъпват с нея. Следователно, ако на способните ученици поставяте единици, а на неспособните – шесторки, ще имате по-добър резултат, отколкото ако постъпвате обратно. Кога трябва да постъпвате така? Когато искате да направите способния ученик активен и да поощрите неспособния, но трудолюбив ученик. Способният ученик ще се стресне от единицата и ще превърне леността си в дейност. От шесторката неспособният ученик ще се поощри и ще удвои трудолюбието си, с което

ще постигне добри резултати. Задачата на всеки човек е да разбира своите мисли и чувства, да знае какво отношение съществува между тях, за да може разумно да се ползва от енергията, която те съдържат. Една лоша и една добра мисъл могат да уравновесят енергиите си. Следователно, ако една лоша мисъл влезе в ума ви, не се борете с нея, да я изхвърлите навън, но веднага поставете срещу нея една добра мисъл. Ако употребите насилие или зло срещу нея, тя ще удвои енергиите си и ще причини по-големи пакости. На лошото и на злото отговаряйте с добро. Това подразбира стихът, който Христос е казал: „Не противи се на злото“. Каквито промени да стават с вас, търсете съответен метод, чрез който да си въздействате. Някой се оплаква, че паметта му отслабнала, и вместо да си помогне по някакъв начин, той си казва, че е остарял, и нищо не прави за усилване на паметта си. Той мисли, че няма начини за усилване на паметта. Отслабването на паметта показва, че канализацията, по която тече тази енергия, е пукната някъде, вследствие на което част от нея изтича навън. За да се възстанови силата на паметта, канализацията трябва да се поправи. Понякога и разсъдъкът на човека отслабва. Причината е същата – пропукване на канализацията, по която тече енергията на разсъдъка. Сегашните хора се оплакват от нервно разстройство. Цярът е същият. Направете преглед на канализацията на нервната система и сменете пукнатите тръби със здрави. Това не значи да ги залепите, както някои лепят счупените стомни с восък. Не, восъкът лесно се топи. Нови тръби, нови канализации са нужни на хората. Какво ще стане с боба, ако го турите да се вари в пукнато гърне, на което дупката е залепена с восък? Щом засилите огъня, восъкът ще се стопи, водата ще изтече и огънят ще изгасне. Какво ще излезе от една идея, на която тръбите са били някога пукнати и впоследствие запушени с восък?

Като ученици, вие трябва да работите върху самовъзпитанието си. Да се възпитава човек, това значи да хармонира своите мисли, чувства и постъпки. Като се хармонира вътрешно, той трябва да се хармонира с окръжаващите. Да са постигне това, той не трябва да се спира върху злото. Като космическа сила, злото е неизбежно. Не се борете със злото. Щом се намерите пред него, поздравете го и си заминете. Не се ли отнасяте добре с него, то ще ви търколи на земята. – Защо? – Защото и злото работи върху човека, както доброто. Благодарение на злото, човек се предпазва от големите нещастия. Щом се натъкнете на злото, приложете метода, който е посочен в Писанието. Казано е: „Побеждавайте злото с доброто, омразата – с любовта, лъжата – с истината“. Когато злото влезе в съприкосновение с доброто, то приема от него това, което му липсва, и казва: „Намери се едно същество, което ме обича и разбира“. Омразата приема нещо от любовта, лъжата – от истината. Само по този начин злото, омразата и лъжата могат да се задоволят.

Едно малко дяволче отишло при един голям дявол с намерение да го излъже. Големият дявол разбрал мисълта на дяволчето и му казал: „Слушай, не искам да ме лъжеш. Лъжата е моя стока, на мене няма да я продаваш. Иди в света, там да продаваш стоката ми. Щом дойдеш при мене, ще ми говориш истината“. – Какво показва това? – Че хората на крайното отрицание в живота търсят винаги положителното. Наистина, хора, които лъжат, търсят такива, които говорят истината.

Съвременните хора търсят начини, чрез които да регулират силите на своя организъм. Много методи са дадени за това, но най-правилни са методите на природата. Свържете се с нея и работете според нейните методи и закони. Ако сте неразположени, потърсете метод в природата, как да смените неразположението си в разположение. Спомнете си, че в този момент хиляди същества са неразположени – някои повече, някои по-малко. Който е най-много неразположен, той минава за глава на неразположението. Свържете се с него и започнете да се разговаряте. След известно време неразположението ви ще изчезне. Когато сте разположени, свържете се с главата на разположението. Така разположението ви ще се удвои. Това показва, че човек е свързан с хора от различни общества, с различни съзнания, вследствие на което се намира под тяхно влияние. Едни го теглят нагоре, други – надолу, трети – надясно, четвърти – наляво.

Какво означават думите „горе“, „долу“, „дясно“, „ляво“? Думата „горе“ подразбира рядка среда, „долу“ – гъста среда, „дясно“ и „ляво“ – интензивни среди, в които действат различни сили. Дясната страна подразбира по-широко поле на дейност от лявата, понеже там повече се работи. В миналото човек е работил повече с лявата ръка, а днес работи повече с дясната. По отношение на мозъка е обратно: днес лявото полушарие на мозъка работи повече от дясното. В бъдеще дясното полушарие ще работи, а лявото ще почива. Днес човек тръгва първо с десния крак, а после с левия. Направете опит за една седмица, да тръгвате първо с десния си крак. Втората седмица тръгвайте с левия крак напред. В това време следете кога ще имате по-добро разположение на духа – когато тръгвате с десния или с левия крак напред. Следете какво ще ви се случи първата и втората седмица. Така ще видите, че не е безразлично с кой крак тръгва човек – с десния, или с левия.

Какво се изисква от съвременния човек? – Правилни отношения към себе си и към окръжаващите. Това значи да има той свобода на мисълта, да не се ограничава сам, както се ограничава ученикът, който получава единица. Трябва ли човек да мисли, че е неспособен, че нищо няма да излезе от него? – Тази мисъл ограничава човека. Той сам си пише единица и си

внушава, че е неспособен. Човек сам трябва да се насърчава. Още със ставането си от сън, кажете си: „Аз съм добър и способен човек. Не съм проявил още способностите си, но един ден ще ги проявя. Днес съм неизлюпено яйце, но когато намеря квачката, която е определена да ме измъти, от мене ще излезе човек с дарби и способности“. Ако сами не се насърчавате, отвън никой не може да ви насърчи. Това е един от методите на самовъзпитанието. И тъй, ако искате да се самовъзпитавате, дръжте в ума си положителни мисли и в сърцето си – положителни чувства, както за себе си, така и за своите ближни. Всичко отрицателно турете настрана, далеч от себе си. Природата е положителна, и ние трябва да бъдем положителни. Тя е вложила в човека ред дарби и способности. Той трябва да работи, да прояви своите дарби и да се убеди, че е способен и даровит. Защо да не мисли, че някога ще стане гениален? Мислете върху това, без да разправяте на хората, че ще станете гений. Мислете и работете върху себе си. За онзи, който се учи и работи, всичко е постижимо: и талантлив, и гениален може да стане. Ще кажете, че не сте щастливи. Мислете, че сте щастливи. Ако в даден момент сте нещастен, в същия момент друг някой е щастлив. Радвайте се на неговото щастие, за да бъдете един ден и вие щастливи. Щом сте нещастен, свържете се мислено с щастливия. По този начин ще можете да се развивате правилно. Когато гладният се свърже със сития, последният получава подтик за работа. Той съзнава, че без работа няма хляб, и удвоява своята активност. Значи гладът внася подтик за работа в света. Ситият има капитали, а гладният – идеи. Гладът в човека няма отношение само към хляба, но и към известни мисли и чувства. Човек изпитва глад към науката, към музиката, към изкуството и т.н. Този глад наричаме „стремеж“.

От всичко казано днес, помнете следното: Стремете се към правилни и хармонични отношения, както към себе си, така и към своите ближни. Ако отношенията ви са правилни, всички ще ви пишат шесторки; ако не са правилни, ще ви пишат единици, но отгоре на това ще има и бой.

Един пътник минавал край един бостан. Той се огледал натук–натам, не видял никого. Помислил си, че може да влезе в бостана, да си откъсне една диня и набързо да излезе, без да го види пъдарят. Планът му пропаднал: пъдарят изскочил отнякъде, сграбчил динята от ръцете му и право в неговата глава. Пътникът се ужасил: динята се счупила и парчетата нападали на земята. Пътникът събрал парчетата, турил ги в една торбичка и продължил пътя си, като си мислел: „Скъпо ми излезе тази диня!“ – Защо? – „Защото не постъпих правилно.“ И пъдарят е постъпил жестоко с пътника. Човек трябва да бъде разумен: първо, към себе си, а после, към другите. Ако няма добро мнение за себе си, той не може да има добро мнение и за ближните си. Ето защо, казвам: Мисли добре за себе си, да

мислят добре и хората за теб. Мисли добре за себе си, но мисли добре и за другите.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

Лекция от Учителя, държана на
30 октомври 1930 г., София, Изгрев.

1930_10_31 Правилните отношения. Добрата педагогика Жануа-98, 1999
Издателска къща „Жануа-98“, 1999г.
КНИГА: Пътят на доброто, МОК Год.Х

ПРАВИЛНИТЕ ОТНОШЕНИЯ ДОБРАТА ПЕДАГОГИКА

Х година
8 школна лекция на I мл.ок.клас.
31.Х.1930 г. петък 6 ч.с.
ИЗГРЕВ.

Пишете втория път върху ТЕМА № 8: ОРГАНИЧЕСКАТА СИЛА НА ЧОВЕКА. Да дойдем до едно елементарно положение в живота. Да вземем думата ОТНОШЕНИЕ. Да я вземем в нейната дълбочина. Да кажем, какво е отношението на човека към човека? 1:1? Или отношението на една птица към друга птица,или отношението на едно млекопитающо към друго млекопитающо? Отношението на една риба към друга риба? Ти говориш за „моите отношения“. В даден случай щом имаш отношение, това е пробуждане на съзнанието. Какво трябва да се разбира под отношение? Или усилване на отношенията? Могат ли отношенията да се усилват? Каква може да бъде тогава проявата, ако се усилва известно отношение? Ако имаме едно такова отношение 1 към 2, или отношението 2 към 3, и 1 към 1. Да ви приведа тези три отношения. Може от ваше гледище да има някои несъобразности, ние вземаме нещата тъй както са. 1 към 1, значи към самия човек, към самия себе си. Какво ще бъде отношението към самия тебе? Ако отношението ти е право, и растенето ще бъде право, храносмилането ще бъде право, ще имаш най-хубавото разположение, ще бъдеш богат, защото богатството зависи от стомаха. Човек, на когото стомашната система не е добре организирана, не може да бъде богат, той и да има богатство, ще го изгуби. Ако човек почне да съхне, е това.

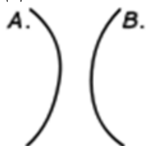

Стомашната система е подложена между две криви линии – А и В. Какво трябва да разбираме в дадения случай, под една крива линия? Що е кривата линия? Кривата линия, преведена в живота, винаги е един признак на един сложен живот. Що е правата линия? – Прости отношения. Нищо повече. Значи между двете точки на простите отношения са двете точки на една права линия. Това е отношение към

самия човек. Сега 1 към 2. Значи, ти излизаш от себе си навън. Двете значи, ще намериш едно същество вънка от тебе, с което имаш вече отношение. Значи едното излиза вън от себе си. При 2 към 3, двете излиза вън от себе си. После, има отношение 3 към 3, така вървят естествено. При 1 към 1 ти имаш две възможности. Ако съберете тези двете единици, вие ще имате числото две. Ако поставите знака за умножение, пак ще имате едно. Ако поставите знака за деление, какво ще имате тогава? И ако изваждате единица от единица, какво ще получите? Нула. Какво показва в дадения случай нулата? Ако извадите единица от единица, ще получите нула. В дадения случай, нула към нула е пак отношение. Да кажем имаш един лев в джоба си, имаш и нула в джоба си, не си ли ти същият? Значи, какво подразбираме под нула? Че при едното ти имаш упование на лева, можеш да си купиш за един лев хляб и ще ядеш. Но ако кесията е празна, имаш едно безпокойство, казваш, хлябът няма да дойде. Представете си, че тази единица представлява една торба, в която ти можеш да туриш хляба. Да кажем, имаш едно хлябче вътре. Но ти извадиш едното от торбата, торбата пак е там, но хлябчето го няма. Това е отношението нула. Тогава празната торба произвежда безпокойствие. За да се премахне безпокойствието, какво трябва да направиш? Трябва да туриш пак една единица в торбата. Какво става като се тури хляб в торбата? Как ще обозначите турганeто на хляба в торбата? Математически и алгебрически какъв знак ще поставите, за турганeто на хляба в торбата? (плюс 1). Ами геометрически как ще го обозначите? Забележете, че нещата в съвременната наука се поставят като сенки, нямат отношение към живота. Вие казвате тъй: 1 към 1. Ти събираш един лев и един лев, стават два лева; събираш един вол с друг вол, стават два вола. Един човек с друг, стават двама души хора. Но защо ги събираш? Могат ли два вола да бъдат на едно място? Да вземем друг пример. Събираш едно кило вода с друго кило вода, какво става? Тази вода се размесва. И ако речеш да делиш тази вода, какво ще стане? Какво трябва да направиш? Питам, като събереш тази вода, после като я делиш, ще имаш ли пак същата вода, която си влял? Но ако събереш два вола на едно място, ти можеш пак да имаш единия вол. Този вол, който си го събрал, ти можеш пак да го вземеш. Питам тогава, каква е разликата между събирането на двата вола и двете кила вода? Ти трябва да знаеш, че събирането на водата е на твоя ум. И ако ти нямаш една ясна представа за ония сили, които функционират в твоя умствен свят или в твоя сърдечен свят, може да произлезе цяла катастрофа от това твое незнание. Да допуснем, че вас ви дадат едно шише с един килограм взривно вещество и се изисква голяма бдителност да не се произведе ни най-малкото сътресение. Ще бъдете внимателни с този килограм, понеже той съдържа една динамическа единица. Единицата това е един творчески принцип. При известни условия ти можеш да напишеш единицата, но трябва да бъдеш много внимателен в умствения свят. Ако напишеш една

единица не навреме, може да стане цяло сътресение в твоя ум. Значи, трябва да бъдеш много внимателен с единицата. При най-малкото сътресение може да се произведе някакъв взрив. И кой ще пострада? Вие. – Който носи шишето. Сега съвременните хора са казали, че в света съществуват закони. Но законите имат общи правила. Докато нещата са при тях, те ги пазят. Но някой път нещата излизат вън от закона. Какво става тогава? Те действуват без закон. Една бомба докато е в своята черупка, тя седи мирна, но при най-малкото сътресение, като излезне вънка от закона на равновесието, какво става? Значи, докато закона на равновесието е в бомбата, тя е безопасна. Но при най-малкото нарушение на отношението между частиците става избухване.

Сега нас не ни интересуват такива бомби. Тези бомби могат да избухват, колкото искат. Сега даже от съвременните химици се забелязало, че ако се направят взривни вещества, бомби, тези бомби след 15 години почват да експлоадират. И погледнеш тук един склад се запалил, там един се запалил. Сами по себе си тези вещества стават немирни; и вследствие на това военните трябва да направят война. Да ги продадат, не могат, няма къде, с милиони са дадени, похарчени, трябва да стане нещо. И хората се намират в противоречие, трябва да се отвори война. Защо? За да не експлоадират. Ще екплоадират, ще се изхабят и след това започва ново въоръжение. Не само това, но и парите и те експлоадират. Ако имаш една каса със сто хиляди лева злато и ги държиш 15 години, и те ще експлоадират. Как ще експлоадират парите? Ще експлоадират, ще убият някого. Парите ще привлекат някого. Ако ти имаш пари и ги държиш 15 години, ти ще привлечеш някоя тъмна личност, която ще те претрепе за парите и ще ги вземе. Следователно, тези пари не трябва да ги държиш дълго в себе си. И затова богатите трябва да ги харчат. Ако този капитал не влезе в оборот, опасно е. Същият закон е и за нас, и ние трябва да мислим. Ако ти имаш известни мисли и дълго време ги задържиш в себе си, и там ще стане експлозия. Ако имаш известни чувства и дълго време ги задържиш в себе си, и там е същият закон. Тези чувства, ако седят 15 години, и те ще експлоадират.

Та казвам, има едно съотношение в тези действующите сили. Аз не ви превеждам тези факти, те са съществували от памти века и всички тези отношения, които ние забелязваме в природата, това са отношения на тези разумни същества, които се учат. Не мислете, че изключение има само между хората. Изключение има и между животните, и между ангелите. Ангелите, които бяха толкова напреднали, но изключение стана и те се разделиха на два лагера. Едни от тях напуснаха своето първично състояние, отидоха да творят, разделиха се. И едните ангели, и другите ангели имат два мирогледа различни за вселената, и се намират в противоречие и на

война. Боговете и те се разделиха. Като четете гръцката митология, кои бяха причините, които заставиха Юпитер да смени Сатурн? Нали той беше славен, божество мощно! Кое го застави? Това не е само един мит. В този мит се крие известна истина. Това е същият закон, същото отношение. В дадения случай искам да ви наведа на закона, вие сте вътре в природата, имате известни отношения, вие имате известни желания. Но желанията ви, мислите ви, постъпките ви могат да се постигнат само по определен път. По кой и как не е известно. Не само правилни мисли трябва да се вложат, но всичките мисли, които имаме, и всичките желания, които имаме, под желание, аз разбирам желания, които вие съзнавате, които седят ясно във вашето съзнание. Какво е желанието или мисълта, или постъпката сама по себе си? Всичко зависи от степента на вашето съзнание. Зависи каква полза е произвела в природата. Под природата аз разбирам, какво е допринесла в съзнателния живот. Всяка една мисъл, която допринася на вашето съзнание, да се увеличи светлината на съзнанието, тя е добра. Всяка една мисъл, която отнема от светлината на вашето съзнание, ние я наричаме лоша, не добра. И всяка мисъл, която допринася до увеличението светлината на другите съзнания, тя е добра мисъл. А която спъва другите съзнания, ние наричаме лоша мисъл или лошо желание. Това са отношения, които съществуват в света по отношение на светлината. Защото съществува едно правилно отношение на светлината.Щом се увеличава светлината, увеличава се и силата; щом се намалява светлината, намалява се и силата. Между светлината и топлината пак има отношение. Дето се увеличава светлината, увеличава се и топлината, и дето се увеличава топлината, увеличава се и светлината. Може привидно да има положение, дето се увеличава светлината, намалява се топлината, но аз говоря за правилните отношения на нещата. Съществува и другото, и то е правидно, външно, че когато се намалява светлината, увеличава се топлината. Но и топлината трябва да се увеличи. Да кажем, имате топлина при сто градуса, може ли да имате светлина при 120 градуса? Имате хиляда градуса топлина, сто хиляди, имате 20 милиона градуса, или 50 милиона, при кои градуси ще се яви светлината? Значи, в даден случай, ще се дойде до едно място, като се увеличава топлината, дето ще се появи светлината. Не може да не се яви. Ако не се яви светлината, не че няма светлина, но понеже материята, дето се проявява тази топлина, е толкова гъста, че светлината не може да се прояви. А не че светлината не се е проявила. При сто градуса топлина може ли да има светлина? При колко градуса се запаля свещта? (При по-малко от сто градуса се запаля свещта). Правили ли сте опити във физиката? Някъде и при сто градуса пак няма светлина. Значи се изисква известно съчетание.

Та у нас, като се турят правилните отношения на нещата в моралния свят, колко градуса са необходими? Та всеки един организъм най-първо трябва

да е направен от правилни отношения на материята и трябва да се поставят всичките ония органи, които съществуват. Материята, която съществува в органите, трябва да има правилни отношения. Целият човек е направен от разумни същества, числа. Всяко едно число, каквото и да е то, ако ти напишеш една единица да кажем, това е едно разумно същество. Това са степени на съзнанието, тези числа. Ти можеш с написването на единицата да предизвикаш съзнанието на едно същество. Ти можеш някой път да си играеш, напишеш няколко единици 1 1 1. Има известна отговорност за това. И забележете, онези учители, които често пишат единица на учениците си, често са бити. Защо? На учителя е достатъчно три години или пет да пише единица, за да бъде няколко пъти бит. Казвате: Как може да бъде бит? Той е бит на общо основание, по всичките правила! А достатъчно е един учител всякога да пише по 6, за да бъде носен на ръце. Сега защо именно, когато учителят пише единица, яде дърво, а когато пише шест, го носят на ръце? Защото 6-те е едно семе, израснало нагоре. А единицата е сухо дърво, нищо не дава. Следователно, със сухото дърво всякога бият човека. В дадения случай учениците дават една педагогика на учителя; те не знаят математика, но казват единицата – това е опашката на нулата. Следователно, тук има едно животно и, за да го направят съвършен, казват: нас не ни трябва опашка, трябва ни шесторка. Или единицата е врат, а нулата отгоре е главата. И когато този учител тури единица, те казват: нас ни интересува повече главата, затова ти ще туриш главата нагоре. Ако имате някоя бална система, не само до 6, но и до 9. А сега понеже живеят на земята, те са турили 6. Това е едно съчетание, едно съвпадение; значи при единицата учениците дават едно педагогическо възпитание на учителя. А при 6-те го носят на ръце. Не искат той даже да стъпи на земята. За светия го считат.

Сега да дойдем до закона, аз го изнасям, намеря някой милионер, минава някой просяк и той му дава петаче. Ако един милионер си позволи 2, 3 години да дава само петачета, пак ще го бият. Но ако той е щедър и извади от джоба си сто или хиляда лева, и където минава все дава, тогава пак всички ще го носят на ръце. Същият закон е това: Който дава изобилно, и приема изобилно. Който дава скръжаво, и приема скръжаво, плащат му скръжаво. На учителя единицата, учениците ще я върнат по същия начин. Нали с тояга се бие. Те кажат на учителя: Ето твоята единица и ще му ударят толкова единици, колкото той е дал на учениците. Законът е такъв вътре. Точно, нито повече, нито по-малко. Сега аз говоря за един изключителен случай. Казвам, в дадения случай това е единицата. Защото учителят може да има известна идея, да стресне ученика като му тури единица. Но не е само този единственият начин, като туряш единица. Учителят може да прояви и добрия начин към ученика; да му каже: Слушай, ти си способен ученик, в тебе има способности, гледам, твоят ум е

малко разсеян, имаш известни желания, но ти ще учиш, може нещо да стане от тебе. Но щом той му покаже единицата, дърво ще има. Ученикът казва на учителя, ти можеш да ме скъсаш, но тия единици не се късат, опасно е! Те не се делят. Именно с единица ти не можеш да скъсаш ученика, с 6 по-скоро можеш да го скъсаш, а с единицата ти предаваш енергия на ученика. А 6 като му туриш, той се разпусне и по-лесно можеш да го скъсаш. Той може да се разпусне, че да заспи. Но с единицата той настръхне и е вече силен. Казва: Мен ми тури учителят единица, аз ще му дам да разбере. И почне да мисли вече, неговият ум стане активен. Значи, не се къса човек с единица. Но той става много учен човек и някой път по-учен човек. Ти му даваш едно магическо учение, това е магическа тояжка. Учителят на един престъпник не трябва да тури единица, аз ако съм един учител, на един неспособен ученик ще му туря 6. Да му туря единица, значи да му дам в ръцете магическата тояжка. Такова нещо не правя. Ще кажете: Е, бална система. Трябва да се измени балната система. Не поверявайте единиците, те са скъпи. Да туриш единица на някой светия, да, разбирам, но на един простак? А сега учителите са щедри на единиците. Изважда той тефтера, гледа, гледа, пише единица. Учениците и те гледат, кажат: единица писа. Сега, онези, които са учители, и пишат единици, ще бъдат бити. Аз ще приведа този закон. Вие имате едно ниско мнение за някого, пишете му единица, ще ви бият. Аз виждам някой, той е неспособен, вие му пишете единица. Ще ви бият. Пишете му 6. Та от това гледище чисто педагогическата страна ето къде е. Срещна един лош човек, лош човек няма, но неспособен, тургам му 6. Имай хубаво мнение заради него. Това е законът, който казва: *Любете друг другиго*. Един човек за неговата способност всеки ще го обича. Но да обичаш един човек за неговата неспособност, това е геройство.

Сега приложението на закона за положенията, които съществуват, на числата. Онези от вас, които разсъждават. Това са различни отношения, върху които трябва да се разсъждава. Изисква се дълго време да се явят тези светлите мисли в ума ви да видите, че това е право. Човек никога не може да постъпи друго яче, ако той не мисли, че е прав. Казвате: Той е лош човек. Да допуснем, че той е лош човек. Че лошите хора са на своето място. Ама той е добър човек. И добрият човек е на мястото си. Тогава, никога не може да се съпостави един лош човек спрямо друг лош човек. Ти ще поставиш един добър човек с един лош човек. Те се уравновесяват, енергията остава в едно и също положение. Обаче щом поставите един лош човек с друг лош човек, вие имате събиране и имате известен резултат. И този резултат ще бъде или изваждане, или събиране. Ако тези двама лоши хора се съберат на едно място, те ще се сговорят да оберат някого. Ако се зароди в тях един вътрешен спор, те ще се увредят един другиго. Сега хората във фактическия живот разбират този закон.

Та казвам, вие трябва да разбирате закона, който съществува във вашите мисли. Борбата, която съществува във вашите чувства, и промените, които стават във вашите психически състояния. Вие не знаете защо някои ваши психологически състояния са се сменили? Отношението на едно състояние спрямо друго не е едно и също. Вие знаете вътрешния процес. Вие казвате: Аз съм днес неразположен. Имаш известно отношение. Ако разбираш закона, веднага ще намериш къде се намира това отношение и ще пристъпиш да го разрешиш по един или по друг начин. Да допуснем, че имате едно отношение, имате слаба памет. Как ще я подобрите? Допуснете в една канализация водата се намали, някъде кюнецът се е пукнал. Какво ще направите? Ще подобрите канализацията. И тогава водата ще тръгне пак. Ако известна сила на вашата памет се намалява, има някой кюнец, който е пробит, ще го намерите и канализацията на паметта ще се подобри. Ако пък разсъдъкът на човека се намали, ще поправите и тази канализация. Когато отслабне нервната система, същата причина, някой кюнец на нервната канализация е пробит. Вие сега казвате за някого, той е нервен човек. В това няма никаква философия. След това ще вземеш да се лекуваш с разни вещества. По този начин нищо не се постига. Някоя стомна, като се пукне, какво правят българите? Аз съм виждал, турнат восък и затворят дупката. Допуснете, че някое гърне е пукнато и трябва да варите боб, вие турите боба в гърнето, напълните гърнето с вода и го турите на огнището. Но какво става. Восъкът се стопи, водата се разлее и огънят се изгаси. Така и пукнатата стомна ще иде, и водата ще се разлее, и огънят ще се изгаси. Ако вие имате една идея на пукната стомна, заварена с восък, какви ще бъдат резултатите на тази идея?

Аз искам да ви наведа на един ред нови мисли психологически в света. Най-първо има закон, когато мислите на човека са хармонични, под хармонични мисли, разбираме имат правилни отношения. Тогава винаги човек чувствува една лекота в себе си, лекота в ума, лекота в чувствата. Или най-малко приятно му е има радост. Затова все някъде има един признак.Щом някъде имаш правилни отношения, ти може да ги знаеш, има един признак за това. Пък щом имаш някои отношения неправилни, дали ги знаеш, или не знаеш, веднага ще почувствуваш една вътрешна тежест, едно вътрешно неразположение. И при възпитанието вие трябва да имате една задача върху себе си. Да се възпитава човек, това значи постоянно да подобрява отношенията и на своите мисли, и на своите чувства, и на своите постъпки. След това да пристъпи да подобрява отношенията си с окръжающата среда, за това си има ред методи.

Сега я ми кажете какво разбрахте, кой от вас може да повтори лекцията, кого от вас може да извадим? Нека някой доброволно да стане и да каже.

Сега под думата да повторите лекцията аз разбирам едно отношение. Как се повтарят нещата. Представете си, че лекцията е един път от десет километра, казвам, за да се повтори моята лекция, какво трябва да направи ученикът? Да се върне по пътя ли? Това е едното разрешение, ако той разбира буквално въпроса, но той може да опише най-важните места, по които е минал. Да каже кои са забележителните места и да направи една малка скица на този път и това е да повтори лекцията. Ако речете да повтаряте цялата лекция по същия начин, аз това не искам. Сега колко важни неща имаше в лекцията? Отношения към мислите ми. Защото най-първо мислите на човека имат отношения, после всяка една мисъл си има свой контраст противоположности. Има отношение на мислите, на чувствата, на постъпките. Преди няколко дни иде един ученик, който минава за ученик от школата, говори лошо за братството, за ученици, за себе си. Казва, че вън светът бил по-добър. Аз наричам това болезнени състояния, които произтичат от личните чувства. Когато на човека се засегнат неговите лични чувства, всичко му е криво, светът е крив, но ако вие критикувате света, трябва да критикувате Онзи, който го е създал. Не трябва да критикуваме света, не трябва да критикуваме живота, ние не знаем крайните резултати на всяко нещо, което се показва лошо, е лошо в дадения случай: и не всяко нещо, което се показва, че е добро, е добро. Има лоши работи, които са добри, има добри работи, които са лоши; има добри работи, които са добри, има лоши работи, които са лоши. Естественото кое е? Неизменяемото. Най-първо трябва да дойдем до идеите, които са постоянни. Има едно добро, което е неизменяемо в света, и едно лошо, което е неизменяемо. Това са постоянните, неизменни величини. Не се стремете в себе си да измените злото, да го унищожите и не питайте защо е злото в света. То е за великите хора. Даже и за тях не е този въпрос. Аз наричам този въпрос за злото в света и как може да се премахне то, е въпрос само за Бога. И в света има само един, който ще разреши този въпрос. Злото, като се яви при тебе, свали му шапката, поздрави го. Вие ще кажете: как пред злото да се покланя човек. Поздрави това зло в света. Защото злото има една философия, то ти казва тъй: ако не бях аз, ти човек нямаше да станеш, аз те направих човек и заради тебе аз се оцапах и ако речеш да питаш, как се оцапа, то ще ти удари две плесници и ти ще се търкулиш на земята. То казва: аз се оцапах, като те създадох. Онези, които говорят за появяването на злото в света, не знаят това. Затова, като дойдете до злото, не го барайте. Поставете доброто. Писанието казва:Побеждавайте злото с доброто, омразата с любовта, лъжата с истината. Ако доброто дойде в съприкосновение със злото, губи ли доброто нещо? Доброто именно побеждава злото. Понеже на злото му липсва нещо, доброто му го дава и злото мирясва. Погледнете го весело, злото каже: има едно същество в света, което ме разбира, което ме обича. Омразата, като срещне любовта, казва: има едно същество, което ме

разбира правилно; лъжата, като срещне истината и тя каже същото.

Отишло едно малко дяволче при големия дявол. Иска да го лъже, големият дявол му казал: ти остави лъжата, мене няма какво да лъжеш, аз създадох лъжата за другите, на мене истината ще кажеш, и му ушил две плесници. И малкото дяволче трябвало да му говори истината. Големият дявол му казал: на учителя си истината ще кажеш, на мене моята стока няма да продаваш, ще я продаваш на другите. Много правилна философия е това. Хората на крайното отрицание в света искат винаги положителното, казват: кажи ми истината. Който постоянно лъже, казва: не искам да ме лъжеш, за лъжата аз съм майстор, говори ми истината.

Сега искам да вложа, не да вложа, но да оставя една мисъл. Целият съвременен свят се намира в едно отношение, искат да разрешат някои въпроси. Всички имат добрите желания, но има само един правилен път в света. Това е пътят на природата, ние трябва да вървим по нейните стъпки. Седиш и си неразположен, задай си въпроса: Защо си неразположен? Има една наука, щом си неразположен, да знаеш колко хиляди хора заедно с тебе са неразположени.Че това е едно богатство. Неразположението има председател, напиши едно любовно писмо на председателя, че ти споделяш неговите идеи и го поздравляваш, напиши такова едно писмо. Питам: Кой досега е намерил председателя на неразположението си? Ами кажете, кой е председателят на неразположението, кой е председателят на добрата мисъл? Може някой от вас да ми кажете, че е някой ангел. Като дойдем до ангела, има друг председател. В даден случай известни добри мисли влизат в известна категория, това са съзнания, съединени в едно общество. Светът е пълен със същества и вие се намирате под влиянието на такива общества и трябва да знаете кое в коя посока се намира. Вляво или надясно, нагоре или надолу. Под думата нагоре разбираме в една по рядка среда, а надолу в една по-гъста среда. Наляво и надясно това е една среда на интензивност. Коя страна има по-голяма широта, наляво или надясно. При сегашния развой на еволюцията по-голямата широчина се намира вдясно, понеже там се работи повече. По-напред е било вляво. Сега лявото полушарие на мозъка работи повече, но след време дясното ще работи повече, пък лявото ще иде на почивка. Тогава еволюцията ни ще бъде в друго отношение. Засега всички хора тръгват с десния крак, но ще дойде време, когато ще тръгват с левия. Сега всякога вземете за правило, наблюдавайте закона, не суеверието. За една седмица тръгвайте в съзнанието с десния крак и после една седмица тръгвайте с левия си крак и забележете какви съотношения ще имате и какво може да ви се случи, и каква реакция може да произведе. Някои тръгват с десния, спират с левия. Ти, като тръгнеш с десния, ще спреш с десния. Понеже туй изяснение няма никакво съотношение, явленията са толкова далече. Какво отношение

може да има, че си тръгнал с десния крак или с левия? Това са само съотношения.

Но важни са отношенията на нещата. Например днес нито един от вас не става да отиде на служба, защо? Сега всички сте свободни и може да седите по-дълго време. Значи има едно отношение на хармонично съчетание на условията. Може да разполагате с повече време, никаква работа не ви чака днес. Значи директорът на заведението ви е дал отпуска и самият директор днес е свободен. Сега аз искам да бъдете свободни във вашите мисли. Вие спрямо себе си мязате на тия учители, които турят единица. Като станеш, казваш: аз съм неспособен човек – туриш си единица. Ще кажеш: за такъв учител има педагогика, тури си 6, няма нищо. Кажи: добър човек съм, не съм се проявил още, но добър съм, пиши си 6. Та сутрин, като станете, турете си 6, нищо повече. Вие какво правите? Отидете при един човек и кажете: ти какво мислиш заради мене. Той ти тури единица и вие се скарате. Ти не питай него. Тури си 6. Кой може да ви забрани да си турите 6. Ама ти казваш: аз съм обикновен човек – 6 си тури. Тури си числото на гения. Ще кажеш: ама аз гений не съм още, няма нищо, насърчи се. Кажи гений съм аз в яйцето вътре, аз като намеря квачката, ще излезе геният. Ако някой ти каже: ти не си гениален, в себе си ще си кажеш: квачката не съм намерил, щом намеря квачката, геният ще дойде. Кое е хубавото при самовъзпитанието? Вие ще отхвърлите отрицателните мисли. Те са дошли отпосле. Природата е положителна, тя е вложила всичките дарби и способности, тя има доброто желание заради вас и вие, като говорите за себе си тя иска да бъдете в съгласие с нея, това е закон. Тя не иска вие да говорите за себе си, аз съм неспособен човек, вие няма да говорите на хората, че сте гениални, но на себе си ще кажете: в мене има нещо гениално. Казали на някой си ходжа: ти знаеш ли, че шайслям ще те правят в Цариград – най-големия сан духовен. А – казва – не се подигравай с мене. Не се минава една–две седмици, той се връща при него и му казва: Я ми разправи пак за онзи масал. Вие казвате: Ние толкоз време нищо не сме научили, светът е по-напреднал от нас. Аз се чудя в какво отношение светът е по-напреднал. Вие като казвате, че светът е по-напреднал, то е защото вие го туряте по-напред, турете и себе си в света, та и вие сте от света, и вие сте напреднали. Или кажеш: Виж хората в живота, че и ти си в живота, ти не си от умрелите, какво ти липсва? Ти си щастлив, нищо повече. Нещастните хора според мене са най-щастливите хора и щастливите хора са най-нещастните. И другото положение. Нещастните хора са най-нещастните и щастливите хора са най-щастливите. Значи четири категории хора има, едни са нещастни, за да бъдат други щастливи и други са щастливи, за да бъдат едни нещастни. А като се съединят нещастните и щастливите, какво раждат? – Най-големия прогрес в света. Защото ти като съединиш сития с гладния човек, какво се ражда? Гладният

дава такъв подтик на онзи ситият, той казва: Ти не си гладувал, аз съм гладувал и трябва да се работи. Той му казва: Ти мене питай, ще работим, че ще седнем да ядем. Следователно, като съединиш гладния със ситият, ти даваш подтик на културата. Ситият е който има капитал, а гладният няма капитал, но има идея. Преведете сега тия символи. Всякога превеждайте. Вие имате една мисъл, която ви мъчи, това е гладът вътре, преведете го, намерете му работа. Имате някоя мисъл, която ви мъчи, не се оплаквайте от нея, пишете ѝ 6, или някоя постъпка, турете ѝ 6, това е един метод за самовъзпитание, не се оплаквайте отвън. Ако намерите един разумен приятел, който може да ви даде едно правилно обяснение за нещата, кажете му: имам такива и такива мисли.

Сега от лекцията ще изхвърлите всичките отрицателни мисли и отношения, които ви спъват. Да допуснем, че при вас се доближи един ваш другар и ви каже на ухото, много си неспособен човек. Какво трябва да правите? Ти веднага ще разрешиш въпроса положително. Ще му кажеш: Ти си един гениален човек, пък ние, бездарниците, отиваме с вас. Аз се радвам, че един гениален човек може да ме учи. Ето един умен отговор, който може да го дадете. Ако го дадете, ще имате отличен резултат. Това значи право отношение, веднага ще превеждате. Ако някой ви каже будала и вие се подигнете насреща му, че ти си му турил единица. Тогава какъв ще бъде резултатът? Кой е щастлив човек, който е даряван или който не е даряван. Някой път е по-добре да не бъдеш даряван. Минава един българин и откъсва една голяма диня, идва пъдаринът и казва: Как тъй ти късаш без мое позволение? Взема му динята и храсва я на главата, и казва: Ха яж сега и си заминава. Този събира парчета и казва скъпо ми излезе тази диня. Какво му коствуваше на този човек да иде при пъдаря, пиши му шест, да каже: Ти си много добър човек, много си умен, кажи му една сладка дума и той ще ти даде една, две и три дини. Та казвам: Често и ние в природата постъпваме тъй, не я питаме и като я бутаме, има бастуни по нас. Същият закон, който съществува в природата. Ако ти бутнеш в градината, което не е позволено, тя ще ти го даде пак, но ще бъде счупена динята. Може да направиш един опит, два, три, четири и ще се чудиш какво е туй противоречие, което съществува в природата. Ти можеш да мислиш, че всички хора трябва да имат добри отношения, ти си прав, когато всички хора са разумни, когато хората не разбират отношенията към себе си, какво искате те да правят към другите. Ако един човек е жесток към себе си, ще бъде ли той разумен към другите? Та най-първо всички хора трябва да бъдат разумни към себе си, тогава може да станат разумни към другите. Ако аз към себе си нямам добро отношение, как ще имам към другите добро отношение?

Сега втория път всички ще донесете по една хубава бучка захар. (Вашата

ли?) Моята бучка аз не искам. Бучките да не са оцапани, една хубава бучка захар ще увиете в една хубава книжка и ще ги турите на една хубава чиста кърпа. Ще изберете една богата бучка с един добре развит организъм. Разбрахте сега. Станете!

**САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА
ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.**

7 и 17 ч.

1930_11_02 Да се благовества
неделна беседа

ДА СЕ БЛАГОВЕСТВУВА

„И отговори Исус и рече им: „Идете, известете Йоану, което видяхте и чухте, че слепи прогледждат, хроми ходят, прокажени се очистват, глухи прочуват, мъртви възкръсват и на сиромасите се благовествува.“
Лука, 7:22

За да се разгледа един въпрос, има много гледища: философско, научно или поетическо гледище. При това, може да се опише само външната му страна, т.е. материалистично, прозаично. Могат да се изложат само известни факти около въпроса. Обаче, в природата съществува закон, който включва вътрешната целокупност. Когато се изнася една идея, всеки чувства, дали това изложение е пълно, или не. Има ли някаква красота в описанието, което анатомът дава, например, само за костната система на човека, или само за нервната система? Да описваш само една система на човека, без съчетанието ѝ с другите системи, това е восъчна картина. Какъв смисъл има една система без живота в нея? Живот без смисъл, или мисъл без доброта, нищо не струват. И доброта без разумност нищо не струва. Разумност без любов също нищо не струва. И най-после, какъв смисъл има любовта без истината? Това е скица. Ето защо, който говори, трябва да се съобразява с правилата на говора и езика. Без любов нищо не се постига. Ще говориш и описваш всичко с любов и истина. Истината е най-последната проява на живота. Тя синтезира всичко.

"А на сиромасите се благовествува." — Какво се благовества? — Че слепи прогледждат. — Кой е сляп човек? — Когото другите водят. — Като прогледне, той е свободен. И хромият, като проходи, е свободен. И прокаженият, като се очисти от проказата, влиза между хората и става свободен. И мъртвият, заровен в земята, се освобождава.

"И на сиромасите се благовествува." — Какво им се благовества? — Че ще им се даде хляб и ще ги пуснат от затвора. Това е важното за тях. — Що е слепотата? — Да изгуби човек зрението си, да не вижда, да не може да мисли и да не разбира истината. — Кой е хром? — Който няма добродетели. — Кой е прокажен? — Който има омраза в душата си. — Кой е мъртъв? — Който е лишен от свобода, от истина. Като разберем тези неща, тогава знаем, какво да проповядваме на хората. Някой се стреми към красив, спокоен живот, без страдания и мъчнотии. Значи, той има известен идеал. Прав е този идеал. Човек схваща правилно, как трябва да

се живее, но не може да си създаде условия за постигане на този идеал. И обикновеният човек разбира, в какво се крие щастието; и гениалният разбира, де е щастието; и светията разбира това. Но обикновеният човек не знае, как да създаде условията и как да ги използва. Гениалният човек се отличава по това, че знае, как да създаде условията и как да ги използва. Вие знаете, че трябва да се живее, но как да се живее, не знаете. Разбирането на живота не е нещо установено, то е прогресивен акт. Вчерашното ви щастие не може да бъде днешно; и днешното ви щастие не може утре да ви ползва. Вчерашното ядене днес не може да ви ползва. То може само да ви подкрепи. Настоящето изисква нови условия. Всеки ден, всяка минута трябва да се прилага нещо ново в живота. Ако не се прилага нищо ново, и това, което имате, ще изгубите. В природата, когато не се прилагат нещата, всякога се явява загуба. Ако порочният човек всеки ден по малко чисти греховете си, той има условия да стане добродетелен. На мястото на греховете си, той поставя по една добродетел. Какво е положението на праведния, който, като се мисли за праведен, постепенно се занемарява и не придава нищо ново? В края на краищата, и двамата ще се намерят в едно и също положение, макар че се движат в обратна посока. Един ден грешникът ще се намери на мястото на праведния, а праведният — на мястото на грешния. Ако грешникът и праведният не работят върху себе си, и двамата ще си останат на същото място.

И тъй, човек се повдига или пада в живота, според своето вътрешно схващане. То подразбира вътрешния Божествен идеал в човека. Значи, Бог изисква от нас да използваме условията, които Той ни е дал. Той не ни принуждава в това, защото принуждението е робство. Да те принуждава някой отвън, да бъдеш добър, е същото робство, както, ако те принуждава да бъдеш лош. Насилственото добро не е добро, и насилственото зло не е зло. Тогава, какво са те? Това са две величини, за които математиците имат думата. И в двата случая не се постига това, което се желае. С насилственото добро не можеш да разбереш смисъла на живота и щастието; и с насилственото зло също не можеш да разбереш смисъла на живота и нещастието. И в единия, и в другия случай има нещо пресилено. Например, искаш да станеш добър, за да постигнеш щастието, или да станеш лош, пак да постигнеш нещо. Често добрият казва: Не струва човек да бъде толкова добър. Лошият казва: Не струва човек да бъде толкова лош. Обаче, има един положителен метод, чрез който може да се постигне щастието. — Кога става това? — Когато слепият прогледа, хромият проходи, прокаженият се очисти, и мъртвият възкръсне.

Един от важните въпроси е да изучавате света. Ако не го изучавате по истинския начин, нищо не можете да постигнете. Може да кажете, че човечеството трябва да прогресира. Обаче, прогресът на човечеството е

прогрес на всяка душа. Между всички неща има известно отношение, както между безкрайно малкото и безкрайно голямото в математиката. С безкрайно малкото измерват малките величини, а с безкрайно голямото — големите величини. В какво се заключават тези величини? Може ли безкрайно малкото да бъде мярка и за най-малките величини? Може ли безкрайно голямото да бъде мярка и за най-големите величини? Във вашия ум безкрайно голямото се представя като величина без граници. Тази величина има свойството да се увеличава, да става все по-голяма, каквато и голяма величина да мерите с нея. Същото се отнася и до безкрайно малката величина. Колкото малка да си я представяте, тя има свойството да се смалява, да става даже по-малка от тази, която измервате. Това е философско разбиране на въпроса. Следователно, безкрайно малко е това, което постоянно се намалява; безкрайно голямо е това, което постоянно се увеличава. Това са две единици мерки или величини, с които ние опознаваме живота в една или в друга посока. Има известни страдания в живота, които можеш да лекуваш или само със смаляване, или само с увеличаване. Беден си, болен си, недоволен си нещо от живота, искаш да станеш богат. Какво трябва да направиш? — Да се увеличиш. Богат си, но пак си недоволен. Казваш: Дотегна ми вече животът. Какво ще направиш? — Ще вземеш друга посока — ще се смалиш. В тебе се явява желание да се освободиш от богатството си, от всички неща, които те обременяват. Аз имам пред. вид онези положения, които обременяват съзнанието на човека при сегашния му живот. Аз не говоря за съзнанието на миналото, нито за съзнанието на бъдещето. Вие носите миналото в себе си, а бъдещето стои в ума ви, като проект. Аз говоря за настоящето, за това, което сега занимава вашия ум.

"И на сиромасите се благовествува." Какво се благовества? — Свободата. Вие се стремите към щастлив живот. Какъв по-щастлив живот искате от този на житното зърно в хамбара? Всъщност, щастливо ли е то? Ако житното зърно стои от хиляди години в хамбара, натиснато от милиарди зрънца, щастливо ли е то? При това положение, може ли зрънцето да очаква някакво щастие? Доброволно ли са влезли житните зрънца в хамбара? Следователно, знайте, че и при най-щастливия живот има страдания. Никой не подозира, каква тъга крият те дълбоко в себе си. Единственият, Който чува, възприема и разбира страданията на тези същества, е Бог. Ето защо, Той дава нареждане, да се посеят те в земята и да им се дадат условия за развитие. Докато са в хамбара, те са богати, но не могат да оценят богатството си и казват: Дотегна ни вече, да се освободим по някакъв начин! След това ги пращат на нивата. Какъв процес започва сега за тях? — Велико страдание. Те влизат в земята, за да служат на хората. И, като минават от едно състояние в друго, те се учат. Досега те са обиколили цялата природа и най-после са достигнали до царството на

човека. Един ден ще стигнат до царството на ангелите и оттам ще отидат до Бога. Те вървят стъпка по стъпка към Бога и се радват. Някой казва: Докажи ни това! — Мога да го докажа.

Седи млада мома до един мъдрец и между тях се започва разговор. Момата казва: Както те виждам, ти си голям мъдрец, но да си кажа впечатлението, което ми правиш: много ти играят очите. — Право казваш, играят ми очите; аз щях да съжалявам, ако очите ми не играеха. Откъдето мина, каквото погледна, очите ми все играят. Така е, това е вътрешен израз на разумния живот. — После, като гледаш младите моми, сърцето ти затупва. — Да, сърцето ми затупва, но не само при вида на младите моми. Каквото видя, сърцето ми трепва. Аз бих съжалявал, ако сърцето ми не туптеше. И продължават те по-нататък своя разговор. Мъдрецът пита: Знаеш ли, защо ми говориш така? — Искам да ти кажа, че ти липсва нещо. — Съгласен съм, липсва ми нещо. Ако не ми липсваше, нямаше да бъда мъдрец. Дошъл съм в света да търся това, което ми липсва. — Виждам, че имаш много проницателен ум. — Ако ти кажа една истина, би ли ми повярвала? — Ще ти повярвам, ако моят ум схване това, което ми кажеш. Ти можеш да ми кажеш много верни неща, без да си мъдрец. — Права си. И започва той да ѝ разказва: Преди две хиляди години ти беше царица, заробена от неприятеля и осъдена на смърт. По щастливо стечение на обстоятелствата, срещна те един човек и те освободи. Знаеш ли, кой беше този човек? — Нищо не зная и нищо не помня. Какво доказателство има за това? — Знаеш ли, че преди още хиляда години ти беше един мъдрец, който написа една книга. За тази книга, именно, те осъдиха на изгаряне. Когато беше на кладата, дойде при тебе един човек, който те освободи. — И това не помня. Той изреждаше ред доказателства и факти, но тя не можеше да се убеди в тях. Ще приведа още един случай от живота ти, за който твоето съзнание е будно. Помниш ли една вечер, преди две години, ти присъстваше на едно увеселение и, като се връщаше у дома си, един стражар те хвана за ръката, искаше да те заведе в участъка. — Това помня. — Изведнъж се яви един офицер, бутна стражаря, освободи те и те придружи до вкъщи. Знаеш ли, кой беше този офицер? Той беше същият, който те спасяваше и по-рано. — Вярно ли е това? — Вярно е. Човек приема за верни само ония неща, за които съзнанието му е будно. Всички неща, за които съзнанието му не е будно, и да се доказват, не може да ги приеме. Как ще се убеди момата, че онзи, който я спасявал през всички животи, е мъдрецът, с когото се разговаря?

Питам: Кои са съображенията, според които мъдрецът постъпи по този начин? — Мъдрецът знае, защо постъпва така. Обаче, обикновеният човек не знае, защо постъпва по един или друг начин. Има много хора, които вярват в Бога, а не знаят, защо вярват; има също много хора, които не

вярват в Бога и не знаят, защо не вярват. Важно е да знаеш, защо вярваш, или не вярваш. Мъдрецът знае, защо вярва и защо не вярва. Той си служи еднакво и с положителните, и с отрицателните величини.

Казвам: Щастието на човека се заключава в това, което днес преживява. То се крие в неговите вътрешни разбирания. Щастието не е само в това, което сте разбрали, нито в това, което ще разберете, но в това, което сега разбирате. Важно е новото, което сега разбирате и което можете да обработите и приложите в сегашния си живот. Това, което сега разбирате, то носи благото за вас. Всеки човек разполага с известно благо, дадено му от идейния живот. На всяко същество се дава всеки ден по нещо, но то трябва да знае, как да го приеме. Някои знаят и разбират, как да го приемат, а други не знаят. Приемаш своето благо, но не си доволен от него. Друг пък е приел благото си и е доволен от него. Също е и в разбирането. Например, напишеш писмо на едного, но той не разбира смисъла му. На друг напишеш само няколко думи, а той разбира много нещо. Каква е разликата между тях? Всяка разбрана дума е посята на нивата, а неразбраната дума е още в хамбара. Разбраните думи са посетите зрънца на нивата, които почват да растат. Аз си служа с този образ, достъпен за вашия ум. Ако нашите идеи не са посети на нивата, няма да имаме никакъв резултат. Например, един параход пътува в морето, но претърпява катастрофа, от която се спасява благополучно. Спасен е параходът, но не е постигнал целта си; пътуването му няма резултат, няма плод. Плодът, изобщо, служи за подкрепа на човешкия живот. Резултатът е в богатата жетва, но ако тази жетва няма никакво отношение към нашия живот, какво ни ползва тя? Ако химикът или ученият имат отлични резултати, какво ще ни ползват резултатите от техните опити, ако те нямат нищо общо с нас? Всички резултати на науката трябва да допринасят нещо за благото на човешката душа. Всяка душа поотделно трябва да се развива, защото това развитие има отношение към съзнанието на цялото човечество. Човек се отличава от другите същества, именно, в придобиване на добродетели, които могат да се посяват на нивата. Каква добродетел е тази, която остава затворена в хамбара? Следователно, като човек, ще взимаш участие в общия живот. Ако вървиш по брега на морето и видиш, че се дави човек, трябва ли да отминеш, без да му се притечеш на помощ? Де е геройството на човека: в помощта, която може да даде на своя ближен, или в безучастието към него? Който може да помогне на една страдаща душа, която се дави някъде накрая на света, той може да се нарече герой. Може никой да не знае, че си придобил някаква добродетел, или че си спасил някого, но ти си герой. Трябва ли да търсиш геройството в това, хората да обезсмъртят твоето име?

Човек трябва да бъде герой в себе си, да е доволен, че е помогнал на някой

страдащ, колкото и да е малка помощта му. Трябва да се знае, че никой герой не може да мине без страдания. Забелязано е, че повечето хора искат да минат за герои без страдания. Това е лесно. И младата мома, пременена и накичена, отива на хорото, иска да мине живота си без страдания. И младият момък, с накривен калпак, отива на хорото, иска да мине за герой без страдания. Това не е геройство, това е резултат. Какъв герой е този момък, който живее на гърба на баща си? По цели дни той яде и пие с другари и нищо не работи. Каква героиня е тази мома, която мисли само за хорото и как по-добре да се облече и накичи? Тя живее на гърба на майка си, за сметка на нейната красота. Майката е красива, затова и дъщерята е красива. Светът се нуждае от истински герои. Няма по-голямо нещастие за света, ако изчезнат героите. Казва се, че великите и учените хора ще объртнат света с главата надолу. Следователно, няма нужда от тях. И религията поддържа същата мисъл. Според религиозните, няма нужда от учени, от велики хора и герои. — Защо? — Защото Бог е създал вече, каквото трябва, няма защо да очакваме на хората. Каквото Бог е направил, това е последната дума на творението. — Ето едно криво заключение. Бог постоянно работи. Христос казва: "Отец ми постоянно работи, и аз ще работя." Следователно, щом Бог работи, и ние трябва да работим. Бог не е престанал да мисли, значи, не може да престане да твори и работи. Ако Той престане да работи, светът е осъден на смърт.

"И на сиромасите се благовествува." — Какво им се благовества? — Че не трябва да падат духом. Според мене, бедните хора са изложени на най голяма опасност, а именно: те изпадат в заблуждението да мислят, че щастието се заключава в добрите дела. Щом е така, ще правиш добрини или доброволно, или с насилие. И двата метода са приложени, знаем техните резултати. Земята е опитала човешкото щастие. Казвам: Истинското щастие се заключава в разумността, в мъдрото разбиране на живота, да знаеш, как трябва да живееш. За да се домогне до това разбиране, човек трябва да използва условията и заложбите, които му са дадени. — От кого? — От Бога, от природата. Като говоря за Бога, аз не искам да Го приемете в този ограничен смисъл, както съвременните хора Го разбират. Аз искам да приемете Бога в този смисъл, както е в природата. Под понятията "майка" и "баща" аз не разбирам мащеха и пастрок, които не са ви родили. Майка е онази, която ви е родила и ви е дала най-хубавото от себе си. Баща е онзи, който способствал за вашето раждане и ви е дал най-хубавото от себе си. Ако към майката и към бащата имаме почитание и любов, колко повече дължим на Онзи, Който е създал всички хора, всички живи същества. Когато се говори за Божествения Дух, разбираме Божествената Майка. Духът работи в света. Той ни е дал най-хубавото от себе си. Чудни са онези хора, които не вярват в Бога, като на свой Баща. Значи, те са сирачета и казват: Я имаме баща, я нямаме. Те не

вярват нито в Бога, нито в Божия Дух, нито в майка си и баща си, нито в себе си. Те искат да ни убедят, че щом се разложи тялото на човека, с него всичко се свършва. Значи, тялото е подобно на леда, който се стопява, превръща се в пари, и парите отиват в пространството. С тялото е така, но не и с душата. Знайте, че със свършването на земния живот започва истинският духовен живот.

Земният живот трябва да се свърши, за да започне духовният. С други думи казано: Сегашното разбиране за живота непременно трябва да се свърши. Това разбиране е покрило цялата земя с гробища и надписи. Идете в Египет, например, да видите, как са погребвали мъртвите — знатните и царете — във величествени пирамиди. Идете в Индия, там, в разкопките ще видите, какви паметници са правели на техните умрели, главно на богатите. И ние, съвременните хора, се залъгваме, че много нещо можем да направим, и в резултат на всичко виждаме паметници и надписи по тях. По този начин ние преповтаряме живота на миналите култури. Какво са постигнали досегашните култури? Единственото нещо, което съвременните хора трябва да постигнат, е братството — побратимяването на разумните хора. Под "братство" аз разбирам, да се дадат на човека всички права и условия да се развива в него това, което Бог е вложил, за да не се спъва неговият прогрес. Прогресът на едного е прогрес на цялото човечество. Като си помагаме един на друг, с това помагаме и на цялото човечество. Като изучаваш един човек, ти изучаваш всички. Щом дойдем до общия синтез на живота, ще се осигури благото на всички хора. Той ще донесе благоприятни условия за всички. Ако не стигнем до този синтез, ние всякога ще бъдем изложени на нещастия и страдания.

Съвременните хора са изложени на големи вътрешни страдания. — Защо? — Защото всеки търси своето лично благо. Това създава борба между всички народи. Например, всички учени, философи, общественици мислят добре, но като започнат да действат, резултатите им не са добри. Като дойдат до прилагането, те имат резултати на старото. За мир говорят, а се въоръжават, пълнят складовете с взривни вещества и отровни газове. Това е новата наука. Същото е и в религиозния живот на хората. И там се приготвят религиозни бомби, които турят в избите си. И ако някой се осмели да не мисли като тях, или да върви по друг път, веднага го изключват от своята среда, като еретик. Питам: Кой е истинският правоверен човек? Светът е пълен с еретици: политически, религиозни, обществени, учени, семейни и други. Дето да се обърнеш, ще се натъкнеш на еретик. Има ли нещо лошо в това? Ако убиете или обесите един еретик, за да се освободите от него, той ще отиде в другия свят. Оттам ще ви питат: Ако вие не можете да го търпите, защо го изпращате на нас? Най-доброто

и за нас, и за вас е да го задържите при вас, така да се възпита, че да се обърне към Бога. Ако му отнемете живота насилствено и го пратите преждевременно в другия свят, с това ще затрудните и неговия живот, и живота на небето. Оттам той ще върши по-големи пакости. Тъй щото, да убиеш неприятеля си, това не значи, че си се освободил от него. Хората искат лесно да се освободят от неприятеля си. Като го убият, те мислят, че са разрешили въпроса. Де е разумността в това?

Аз наблюдавам живота на българина, добре го познавам. Българите имат обичай, като строят къщите си, да си направят веранда пред къщата, главно на юг. Като чисти и мие къщата, домакинята хвърля нечистата вода вън от верандата: днес на едно място, утре на друго. Гледаш, не се минава много време, някой заболял: мъжът, жената или едно от децата. Казват: Не знаем, каква е тази къща. Откак влязохме в нея, често боледуваме. Причината за това е изхвърлянето на нечистата вода, която носи заразата. По същия начин, и вие изхвърляте нечистата вода през верандата. Не се минава много време, вашият живот се разваля. Срещаш един човек и казваш: Този човек не ми се вижда добър. Очите му са криви, не мисли като мене. Питам: Срещали ли сте идеален човек? Какъв трябва да бъде той? Какви трябва да бъдат очите му? Очите на човека са красиви в това отношение, че изразяват стремежа на неговата душа. Каквито и да са очите, и в най-лошия човек, те са най красивото нещо. Няма по-лоши очи от змийските. Обаче, змията е най-здрава от всички животни. Старите алхимици са взимали малко от кръвта на змията и с нея са инжектирали хората, за да продължат живота им. Каквито и да са очите на змията, ако знаете, че няколко капки от нейната кръв могат да лекуват туберкулоза или рак, веднага ще се подложите на инжекция от тази кръв и ще забравите очите й. Откъде дойде тази целебност в змията? Жестока е змията, но тя лекува човека. Ако приемеш качествата на змията, ще бъдеш най-големият нещастник в света. Змията не е готова още да мине в по-високо състояние. Нейната интелигентност е много слаба. Ако погледнете на всички живи същества на земята с окото на ясновидеца, няма да видите никакви форми. Те се изявяват във вид на малки пламъчета, които блещукат и светят с по-малка, или по-голяма светлина. Даже и човека няма да видите в неговата форма, но като всички останали същества, във вид на светлина, която блещука като малки фойерверки. Зад тези форми е скрита същината на нещата. Като казваме, че очите на човека блещукат, това е повече отколкото трябва. Ако огънят започне да загасва, ние казваме, че той трябва да се усили. Щом се усили много, казваме: Огънят трябва да се намали малко. Сегашната инсталация на нервната система у хората не е в състояние да издържа интензивната енергия. Затова казваме на някого: Изгаси или намали малко интензивността на енергията, която минава през организма ти. В заключение на това, има два резултата:

усилване и отслабване на енергията.

Дохождат при мене двама души — единият мъж, другият — жена. Казвам на мъжа: Ти имаш от баща си доста изостанали, необработени ниви; ралата са ръждясали. Ти не обичаш земеделието, но трябва да обработиш тези ниви. На жената казвам: Ти имаш много вълна, останала от майка ти и баща ти. Трябва да вземеш вретеното и да я изпредеш, да не се лениш. И двамата ме питат: Какво искаш да кажеш с това? — Сами трябва да ме разберете. Единият живее на физическия свят, дето е нужно да работи, да обработи нивите си. Другият живее в света на чувствата — вълната си трябва да изпреде. Вълната са чувствата в човека. Ако ви кажа конкретната идея, вие ще се отчаете. За да не ви кажа самата истина, давам ви тези примери. Ето защо, на единия казвам: Обработи земята и ще бъдеш богат човек. Няма да ходиш от едно място на друго, да търсиш пари.

Иде при мене един малджия (иманяр), почтен човек, и ми казва: От 30 години се занимавам с малджийство, станал съм повече от професор, зная де има закопани пари в България, зная всички данни по този въпрос, но досега не съм намерил нито едно съкровище. През времето на дълго търсене изкопах окоп, около един километър дълъг, около един метър дълбок. — Какво намери там? — Намерих две хиляди рубли. — Ако беше употребил тази енергия за обработването на 10—20 декара земя, днес ти щеше да бъдеш голям богаташ, щеше да разполагаш с милиони. Какво представят две хиляди рубли, спечелени за 30 години, с толкова труд и усилия? — Нищо не представят. Така и съвременните хора, след като изразходват много енергия и време, едва ще намерят две хиляди рубли, които не оправдават нито изгубеното време, нито усилията. Същото нещо е и в научно, религиозно и политическо отношение.

Днес всички говорят за самовъзпитание. Няма по-трудна наука от самовъзпитанието, когато не знаеш, как да постъпваш; няма и по-лесна наука от самовъзпитанието, когато имаш вътрешно разбиране и метод. Да вярваш в Бога, когато нямаш вътрешен подтик, е мъчно; лесно е, обаче, когато имаш вътрешен подтик. Въпросът не се отнася до външната вяра, но до вътрешната. Казано е в закона: "Не споменавай името Божие напразно." Обаче, днес, въпреки закона, името Божие се споменава свободно. Всъщност, истинското име на Бога е скрито. Ако то се произнесе, както е, би настанал цял катаклизъм в живота на хората. Сегашното име на Бога е псевдоним. Даже името Йехова, както Го наричали евреите, и то е псевдоним. Молиш се по два-три пъти на ден, произнасяш името Божие, но не получаваш отговор на молитвата. — Защо? — Защото Бог отговаря само един път. Няма по-хубаво нещо от това, да те слуша Бог. Същото се отнася и до слънцето. Ако разбираш езика му и влезеш във връзка с него,

ти ще получиш живот от него. Ако не го разбираш и не си във връзка с него, то причинява разстройство. При неразбиране на слънцето, ние усещаме топлината му, която не действа добре върху нас. Когато го разбираме, отношенията ни към него са съвсем други. Срещаш един човек, вижда ти се добър; срещаш друг, казваш, че е лош. — Коя е причината за това? — В единия случай, ти разбираш този човек, а във втория случай, не го разбираш. Злото и доброто са възможности в живота. Всеки човек, при най-големите несрети, има възможност да провери, докъде е достигнал. Като заболее, човек постепенно губи вярата си. Значи, болестта става причина да провери, каква е вярата му. Питам го: Вярваш ли в Бога?

— Вярвах, но изгубих вярата си. — Ако те излекувам, ще вярваш ли? — Ще вярвам. — Ако по този начин печелим съмишленици, аз наричам това "остен". Питам го: Ако те излекувам, готов ли си да изправиш грешките си?

— Какви грешки? — Преди две години ти направи едно престъпление. Преди три години направи друго престъпление. Признаваш ли? — Признавам. — Ще отидеш да изправиш грешките си. Иначе, колкото и да се молиш, молитвата ти няма да се чуе. Първо ще се изповядаш пред Бога, после ще изправиш грешките си, ще платиш всичко заедно с лихвите.

Съвременните хора трябва да изправят грешките си, ако искат да се освободят от страданията. Има неща, които сме забравили, но трябва да се пробуди съзнанието ни, за да ги разберем и изправим. Само така ще се намери причината на злото и на страданията. Ако не намерим причината на злото и не я отстраним, то ще се отрази или върху ума, или върху сърцето, или върху волята ни. Хората не търсят причините на нещата, не търсят погрешките си, за да ги изправят, но искат да се спасят по лесен път. Като им се проповядва новото учение, те гледат, дали то може да ги спаси по лесен начин, без труд и усилие. — Хората могат да се спасят, не е нужно да страдат, но те трябва да бъдат умни, да избягват ненужни страдания. Аз съм за разумните страдания, които облагородяват човека. Дошло е време да се освободим от ненужните страдания, единично и колективно. Нека останат само онези страдания, които имат основание да съществуват.

"Да се благовествува на сиромасите." В този смисъл, всички хора трябва да прогледат, да придобият това вътрешно прозрение. Само те могат да благовестват. Питате: Какъв смисъл има това, което ни се проповядва? — За да промените живота си и външно, и вътрешно. Ако го промените само външно, нищо не се постига. Тогава и крила на ангели да ви дадат, пак нищо няма да постигнете. Аз казвам, че трябва да промените живота си

вътрешно. Какво ще ви ползват крилата на ангелите, с които можете да отидете в един свят, чужд на вашите разбирания.

Съществува един свят, дето има университет само за гениални и велики хора. В този университет преподават отлични професори, които се отличават от тези на земята. Те не пишат бележките си в тефтерчета. Със своите малки перца леко написват бележките на студентите си на гърба, на ръката, на челото им. Само те знаят, какви бележки са турили. Така студентът всякога носи своите бележки със себе си. Който разбира, може да чете по тях. Не можеш да се сърдиш на професора за бележките, които ти е писал. Мнозина от вас имат такива бележки, но не ги знаят. Те са следвали в този университет и са излезли от него, но нищо не помнят. — Защо са напуснали този университет? — Много просто. Колко ученици и студенти, като се влюбят, напущат училището. Те казват: Не ни трябва вече учение. Решил съм да се оженя. — Така е, но като се ожени, тръгва по пътя на обикновените хора. Питат ме, защо не е свършил гимназия? — Заради красивата мома. Срещат го след десет години. Той разказва, че жена му го напуснала и се омъжила за друг. Той остава и без образование, и без красивата жена. Съвременните хора също са развенчани. И сега те нямат нито образование, нито верую. Някой казва: Едно време имах идеал. — Да, това беше на млади години. Де е сега този идеал? — Напусна ме жена ми, изчезна и идеалът ми. — Не е изчезнала жена ти; аз я срещнах онзи ден с друг под ръка.

Сега ще направя един паралел. Да изгубиш сърцето си, да изгубиш идеала си, това е равносилно на вътрешна смърт. Христос казва: "Идете и кажете на Йоана." — Йоан представя онези хора, които са затворени от Ирода. "Питайте го: Този ли е, Когото очакваме, или ще дойде друг някой?" Казвам: Идете и кажете на Йоана, когото смятате за най-велик човек, че и най-малкият в Царството Божие е по-голям от него.

Сега, аз желая да бъдете по-големи от Йоана.

10. Беседа от Учителя, държана на
2 ноември, 1930 г. София — Изгрев.

1930_11_05 Четирите полета
лекция пред общия окултен клас

ЧЕТИРИТЕ ПОЛЕТА

Размишление

(Чете се резюме на темата: „Ползата от скърбите и страданията".)
Тема за следващия път: „Специфичното на добрия и на лошия живот".
Често слушате да се говори, че животът бил лош, че хората били лоши и т.н. Колкото и да е лош човек, все има нещо хубаво и добро в него, което може да еволюира. За да се развива доброто в човека, той трябва да бъде искрен в себе си. Ако се натъкне на странични работи и се увлече в тях, човек се отклонява от правия път на живота. Страничните работи, които отклоняват човека от правата мисъл или от правия път, могат да бъдат из областта на науката, на религията, на изкуството и т.н. Например, някой човек се увлече във въпроса за еволюцията и постоянно мисли върху него. Каквото явление види в живота или в природата, той се мъчи да го обясни с еволюцията, вследствие на което дохожда до криви заключения. Като се спира върху въпроса за еволюцията, човек трябва да го разглежда научно, по същество, без да се сили да го отрича или потвърждава. Ако един факт е действителен, няма защо да се отрича. Трябва да се намери мястото на този факт. Кога се отрича един факт? Когато не може да се намери неговото място.

Какво значи да намерите мястото на един факт? Представете си, че сте разглобили часовника си, да го чистите. Виждате, че има доста винтове, които трябва да се поставят на местата им. Като започнете да сглобявате часовника, вие поставяте всеки винт на мястото му, но един от винтовете остава навън, не знаете откъде сте го извадили. Като опитвате тук-там, най-после решавате, че този винт не е от часовника ви и го слагате настрана. Задвижвате часовника, но оставате изненадани – не работи. Чудите се коя е причината, че часовникът ви не работи. Пак правите опити да настаните някъде винта. Тук го слагате, там го слагате, докато най-после го поставяте на мястото му. Щом настаните винта на неговото място, часовникът започва да работи. Ако не знаете къде е мястото на винта, ще кажете, че и без него може. – Не може без този винт. Някой казва: „Без знание може". – Не може без знание. Само тогава човек може да каже, че и без знание ще живее, когато не разбира къде да постави знанието. Знанието е толкова необходимо в живота, колкото винтът – в часовника. Ако знаете къде да поставите винта, часовникът ви ще върви. Какво представя винтът в човешкия живот? Винтът може да се уподоби на човешките мисли и чувства. Човек трябва да знае къде е мястото на всяка негова мисъл и на всяко негово чувство и да ги постави на определените им места. Щом ги

сложи на местата им, работите му ще вървят добре.

Когато изучавате живота, вие казвате, че някои неща не са на място. Такива заключения се правят най-много в любовта. Срещате една възрастна жена и един млад момък и забелязвате, че възрастната жена обича момъка. Вие се чудите на тази любов, намирате, че не е на място, че има нещо неестествено. Кое е неестественото в любовта им? Според вас неестественото се състои в това, че тя е възрастна, а той – млад. Какво лошо има в тази любов? В любовта всичко е чисто. Свещено нещо е любовта. Който се меси в любовта на двама души, той противодейства на Божия Дух. Ако двама души се обичат, Бог е между тях. Те са две реки, които се сливат в една и продължават да текат заедно. Любовта не зависи от човешката воля. Каже ли някой, че иска да обича или да го обичат, няма да постигне желанието си. Любовта иде независимо волята на човека. Има случаи, когато без да иска човек, любовта му се налага. Той не обича някого, но му се налага да го обича. Ако две реки извират от две различни места и се вливат в една и съща долина, от тях ли зависи това? Те се втичат на едно място по някаква природна необходимост. Ако при сливането си двете реки образуват една по-голяма река, с по-силно течение, има ли нещо лошо в това? Като тече, голямата река влачи големи и малки камъни, изчиства пътя, прави някакво преобразуване. В този смисъл любовта на двете реки върши добра работа.

Като говорим за любовта, ние се спираме върху най-чистата любов – майчината. Тя служи като филтър. Също така чиста любов е и бащината. И тя служи като филтър. Чиста любов е още любовта на брата и на сестрата. И тяхната любов служи като филтър. Майката, бащата, братът и сестрата представят полета, през които минава любовта. Обаче това, което майката предава със своята любов, бащата не може да го предаде; и това, което бащата предава със своята любов, майката не може да го предаде. Това, което братът предава със своята любов, сестрата не може да го предаде; това пък, което сестрата предава със своята любов, братът не може да го предаде. Значи в любовта на майката има нещо специфично, което липсва в любовта на бащата, на брата и на сестрата. За да се яви в своята пълнота, любовта трябва да мине през четири различни полета. През всяка среда тя предава нещо специфично. Ако не беше така, тогава сестрата и братът, за пример, щяха да бъдат безпредметни. Ако бащата може да предаде това, което братът дава със своята любов, последният щеше да бъде без значение. И ако майката можеше да предаде това, което сестрата дава, последната нямаше да има никакво значение. Всъщност и майката, и бащата, и братът, и сестрата имат своето специфично значение за любовта.

Следователно, за да разберете любовта, вие трябва да сте я получили от четирите различни среди: от майката, от бащата, от брата и от сестрата. С други думи казано: Вие не можете да разберете любовта вън от майката, от бащата, от брата и от сестрата. Може да има още много полета, през които любовта се проявява, но за вас са важни тия четири.

Като ученици на Велика Школа, вие трябва да изучите четирите вида любов във всичките ѝ подробности и да ги различавате една от друга. Каквото и различие да съществува между любовта на една майка и на друга, все пак има нещо общо, което я определя като майчина любов. Същото се отнася и за останалите три вида любов.

Как познавате, че някой човек ви обича? Отличително качество на Любовта е даването. В който свят и да се проявява, любовта всякога дава. На физическия свят любовта се изявява с материално даване. Който ви обича, той е готов да раздели хапката си с вас. Като дойде до проява на своите чувства, т.е. до проява на любовта в астралния свят, онзи, който ви обича, ще раздели с вас дрехите си. Ако има две покривки за завиване, едната ще даде на вас. Натъкнете ли се на любовта му в умствения свят, той е готов да сподели с вас своята свещена идея. Изобщо, който люби, той отваря сърцето си за своя възлюбен. Когато двама души се обичат, те се отварят един за друг, както цветята за слънчевите лъчи. Вечер, когато слънцето залязва, цветята се затварят. Така се затварят хората, когато не се обичат. Някой казва, че еди-кои се обичат. Как познавате това? Любовта материална ли е? Може ли да видите любовта на двама души? Щом казвате, че се обичат, вие виждате нещо особено в тях. От особеното, което виждате, вие си правите заключения.

Когато люби, човек се променя. Дали е стар или млад, щом люби, човек се преобразява. И бабата, като се влюби, хвърля тояжката, престава да пъшка и току се оглежда в огледалото, намира, че не е толкова стара. Не е смешно, че бабата и дядото могат да се влюбят. Като се влюбят, те постоянно говорят за любовта. Няма по-интересен и смислен въпрос от любовта. Тя обединява всички хора; тя осмисля живота. Вън от любовта животът не може да се прояви. Тя внася подтик, импулс в човека във всяко направление. Щом човек има някакъв подтик, някакъв вътрешен стремеж към нещо, той се намира под влиянието на любовта. Дали съзнава това, не е важно. За човека е важно да се грее на лъчите на любовта, да разширява сърцето си, да се импулсира към нещо. Човек трябва широко да отвори сърцето си за любовта, за да осмисли живота си. Без любов животът се превръща в пустиня.

Всички хора търсят любовта, говорят за нея, въпреки това не я разбират и

се питат: „Какво нещо е любовта?“ Любовта е онази велика, мощна сила, която повдига всички тежести на човека. Тя го освобождава от всякакво робство. Тя го спасява от всички мъчнотии и нещастия. Наред с любовта работят и други мощни сили, които взаимно се допълват. Но първата задача на човека е да научи и приложи онези естествени отношения, които любовта изисква. Любовта внася светлина в ума на човека и разширява сърцето. Това са необходими условия за работа. Без светлина на ума и без широта на сърцето човек нищо не може да постигне. Любовта лекува, премахва причините на болестите. Обаче ако силите на любовта се изопачат, вместо да се разширява, вместо да се повдига, човек изпитва известни вътрешни ограничения, които впоследствие стават причина за болести, за психически разстройства. Ние говорим за правилните прояви на любовта, а не за изопачената човешка любов. В изопачената любов има ревност, страх да не се изгуби обекта на любовта. При истинската любов човек придобива, но не губи. Любовта изключва всякакви противоречия. В човешката любов, обаче, има големи противоречия.

Като се натъкват на противоречията на своята любов, хората се обезсърчават, разочароват и се отказват от любовта. Едни се разочароват в любовта, други – в морала и казват, че няма морал в света. При сегашните условия на живота моралът е относителен. За вегетарианеца е неморално да коли овце и да яде месото им. За вълка това е морално. Той мисли, че овцете са създадени за него. И месоядецът казва, че от Бога е наредено да се колят говедата за храна на човека. Христос е казал: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си“. Който разглежда този стих в буквален смисъл, ще оправдае месоядството. За да разберете Христовите думи, вие трябва да проникнете в техния вътрешен смисъл. За това се иска вътрешно прозрение. Който е дошъл до вътрешно разбиране на нещата, той не пита, трябва ли да яде човек месо, или не трябва. На този въпрос може да се отговори по следния начин: Ако си от вълча порода, ще ядеш месо; ако си от овча порода, ще пасеш трева. Ако произхождаш от овца, ще бъдеш вегетарианец. Който е от вълча порода, той може при известни условия да се храни с месо, а при други – с растителна храна. Овцата обаче никога не може да яде месо. При каквито условия и да се намери, тя всякога ще се храни с трева.

При сегашните условия на живота за предпочитане е човек да бъде вегетарианец. Месната храна внася в организма на човека отрицателни елементи, с които той мъчно се справя. Те се отразяват вредно върху физическия и психическия му живот. За низшите животни месната храна е необходима, но за един по-висок живот, какъвто е човешкият, месната храна е вредна. Тя спъва човека в процеса на неговата еволюция. С каквато храна се храни човек, такива елементи внася в кръвта си. Нечисто е месото

на сегашните млекопитаещи, с които човек се храни. Като знае това, той трябва да пази чистотата на своята кръв, защото от нея зависи здравето, от нея зависи и психическото му състояние.

Като ученици на окултна школа, вие трябва да разрешите първо въпроса със физическата храна, а после и с духовната. Физическата храна трябва да бъде разнообразна, но природосъобразна. При това, колкото по-високо стои човек в развитието си, толкова по-чиста храна трябва да употребява. Също така човек трябва да обръща внимание и на духовната храна, която се изразява в неговите мисли, чувства, желания и вярвания. Ако продължава да се храни със старите вярвания на деди и прадеди, човек не може да прогресира. Трябва ли да се връща назад в развитието си? Съвременният човек има високи идеали. Днес всеки човек се стреми към освобождение. Той иска да бъде физически, органически и психически свободен. За да се домогне до тази свобода, човек трябва да води чист и свет живот. Разумност, чистота и светост се иска от всички хора, за да се освободят от външните и вътрешните ограничения, от външното и вътрешно робство.

Сегашните хора отдават неуспеха си на външните условия. Мнозина мислят, че ако са богати, ще постигнат много неща. Всъщност, богатите хора постигнали ли са всичко? Външният им живот донякъде е уреден, но вътрешният не е. Вътрешните възможности не зависят от външните условия. И бедният, и богатият човек имат своите положителни и отрицателни черти. Богатството и сиромашията са преходни състояния, през които всеки човек минава. Когато влиза в по-висока област на живота, човек трябва да мине през сиромашията, да се откаже от своите стари навици и разбирания. Като осиромашее напълно, той влиза в по-висока област на духовния живот. Щом влезе в новия живот, човек започва да забогатява. Забогатяването показва, че той е минал от неблагоприятни в благоприятни условия на живота.

Забогатяването показва, че на човека са дадени добри условия да работи върху себе си, да се усъвършенства. Щом придобие нещо ново, пак ще го поставят при условия да осиромашее, да се откаже от някои стари навици. След това пак ще забогатее. По този начин човек ще минава от едно състояние в друго и постепенно ще се издига. Който иска да се развива правилно, да върви в Божествения път, непременно ще минава през сиромашията, докато се откаже от всичко старо. И Христос говори за самоотричането. Той съветва хората да внасят съкровищата си там, където не се губят. Какво ще стане с вашия капитал, ако го вложите в някоя несигурна банка? Банката може да фалира и парите ще изчезнат. Най.сигурната банка е Божествената. Как ще занесете парите си в тази

банка? Чрез някой беден, но добър човек. Ако имате 1000 лева на разположение, дайте ги на някой беден, който се нуждае от тях. Той ще вземе парите, ще си услужи с тях, ще благодари на Бога, ще благодари и на вас. По този начин той изпраща тия пари в Божествената банка, където нито молец, нито крадец влиза. Да се върнем към основната мисъл на лекцията – за любовта. Който люби, той всичко може да постигне. Каже ли някой,че не може да направи това или онова, той е болен. Само болният не може да работи и се нуждае от чужда помощ. Здравият обаче сам си услужва, а същевременно помага и на ближния си. Който люби, той е здрав човек; който не люби, той е болен.

Следователно, който люби, всякога е готов да услужва и на себе си, и на близките си. Който не люби, той се нуждае от прислужници. Като знаете това, трябва ли да осъждате онзи, който люби? Щом люби, той е здрав човек. Той има сила, енергия в себе си, да помага на близките си – на всички дава по нещо. Болният, обаче, само заповядва. Кое е за предпочитане: да обича човек, или да не обича? За предпочитане е любовта пред безлюбието. Въпреки това, често слушате майката да съветва дъщеря си да се пази от любовта. Тя предпазва дъщеря си от неразбраната любов. Със съвета си тя иска да ѝ каже да не влага всичкия си капитал в банка, на която основите са разколебани. И на вас казвам: Не влагайте всичката си любов, всичкото си сърце в човек, който всеки ден се мени. Утре този човек ще измени на любовта ви и вие ще страдате. Ако искате да вложите нещо в банката на някой човек, вложете само излишното, т.е. част от изобилието си, а не всичкия си капитал. Вложите ли целия си капитал, вие сте пропаднали. Искате ли да не губите нищо, вложете целия си капитал, т.е. ума, сърцето, волята, душата и духа си, в Божествената банка. Вложете капитала си в Бога, т.е. в Любовта.

В живота съществуват три важни закона: закон за цялото, закон за множеството и закон за частите. Първият закон наричаме закон на Бога, вторият – закон за ближния, а третият – закон за самия себе. Първият закон включва всичко в себе си. Следователно, ако имате любов към Бога, вие ще имате любов и към ближния и към себе си, защото и двата закона се включват в първия. Нямате ли любов към Бога, не можете да имате любов и към ближния си. Ако не обичате Бога, не можете да обичате нито ближния си, нито себе си. Над всичко стои любовта към Бога. После идат любовта към мнозинството и към частите. Човек трябва да работи със законите на любовта, за да разбере вътрешния смисъл на живота. Днес хората се срамуват от любовта, вследствие на което не разбират живота. Когато запитват някого обича ли, или не, той отказва, че обича, срам го е да си признае. Той не говори истината. Като го питат дали люби някого, той трябва да каже: „Съжалявам, че още не обичам, както трябва. Бих

желал да обичам повече, отколкото сега обичам". Не се срамувайте от любовта. Когато някой крие любовта си, той прави това по две съображения: или любовта му не е правилна, или се крие от хората, да не му попречат нещо. Дойдете ли до любовта, не се страхувайте от нея, нито се срамувайте. Ние говорим за онази любов, която е необходимост за човешката душа и за човешкото тяло. Ние не говорим за изопачената любов на младите.

Следователно разбирайте Любовта в нейната чистота и светост. Не хвърляйте петна върху Божествената Любов. Обичайте със сърцето на ангелите. Ако един ангел дойде на земята, той ще обича по всяко време. За Любовта няма време, няма и възраст. Любовта изключва всякакъв грях и престъпление. Велико нещо е човек да обича! Да любиш, това е най-великата работа, която човек трябва да свърши на земята. Не се отказвайте от Любовта, на каквато възраст и да ви посети. Не е важно възрастта, важно е да предадете Божественото във всичката му чистота. Ако можете да предадете Божественото на някого, той цял живот ще го помни. Божественото никога не се забравя. През каквито изпитания да минава, човек всякога ще помни, че е получил нещо Божествено, че е познал Любовта, познал е Бога в човека. Христос казва: „Любете се един друг!" Ако човек се отказва от Любовта, не се ли намира в положението на Петра, който три пъти се отрече от Христа? Откажете ли се от Любовта, вие разпъвате Бога в себе си. Не разпъвайте Бога, но кажете си: „Както Бог люби, така и аз ще любя". Когато говорят за Любовта, хората се затварят в себе си, не я приемат. Защо? Под думата „любов" те разбират влюбването, настроенията, временните чувства, които водят към разочаровяния. Това не е Любов. И до днес още хората не са разбрали Любовта.

Съвременните хора се нуждаят от ново разбиране на Любовта. Това може да се постигне, когато всеки прояви Любовта така, както е в него вложена. Не е въпрос, какво другите хора казват, какво говорят учените и философите. За мене е важно как аз разбирам Любовта дълбоко в себе си, според както Бог е определил. Как трябва да се обичаме? Изявлението на Любовта не се състои в даване на материални блага: пари, храна, къщи и др. От тия блага, именно, хората умират. Много хора са умрели от преяждане; много хора са умрели от големи богатства; много хора са умрели от затваряне в къщи. Затворниците живеят в къщи, но от любов към тях ли са направени тези къщи?

Искате ли да имате правилни отношения към хората, спазвайте следните правила: Давайте на човека това, без което той не може да живее! Взимайте от човека това, без което ти не можеш да живееш! Видиш ли, че някой се дави, влез във водата и го извади навън. В дадения момент той се

нуждае от въздух. Извади го на въздуха и не философствай повече. В случая ти си в състояние да му дадеш това, без което той не може. После пък ти ще вземеш от него това, без което не можеш. Защо трябва човек да отива при Бога? За да получи от Него това, без което не може. Не отиде ли при Бога да вземе това, което му е нужно, той е загубен. Като отиде при Бога, Бог простира ръката си към него и го благославя.

Следователно простри ръката си към давещия, да му дадеш това, от което той се нуждае, за да простре и Бог ръката си към тебе, да вземеш от Него това, от което се нуждаеш. Каквито са отношенията на човека към ближния му, такива ще бъдат отношенията на Бога към човека. Простреш ли ръката си към давещия, ще видиш простряната десница на Бога към тебе. Благослови ближния си, за да бъдеш и ти благословен. Не простреш ли ръката си към ближния си, и Божията ръка няма да се простре към тебе. Това е Божият закон, в който няма никакво лицеприятие. Христос е изказал този закон с думите: „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери“. Този закон е еднакъв и за земята, и за небето. Искате ли да подобрите земния си живот, приложете този закон в отношенията си към хората. Никой не може да бъде обичан, ако той не обича Бога. Ако подозирате хората, вие нямате отношения към Бога. Ако хората ви подозират, те нямат отношения към Бога. И в единия, и в другия случай човек трябва да възстанови отношенията си към Бога. Изправете отношенията си към Първата Причина, за да видите красотата и величието на света, да видите красотата и доброто, което е скрито във вашия ближен.

Като говорим за правилни отношения към Първата Причина, аз имам желание да вървите напред, да не се колебаете и съмнявате. Всички хора се намират на границата на един преходен свят. За да минат тази граница и да видят простряна Божията ръка върху себе си, те трябва да оставят настрана раниците си, пълни със стари и криви разбирания за живота, за природата, за Бога, и да тръгнат напред, без товар, като малки, разумни деца. Ще кажете, че Бог не гледа към вас благосклонно. От вас зависи да гледа благосклонно. Ако сте смели и решителни и прострете ръката си към вашия ближен, и Бог ще простре ръката си към вас. Ако оттеглите ръката си от вашия ближен, и Бог ще оттегли ръката си от вас. Ако умът, сърцето и волята ви са в единство, и Божият Дух ще бъде в единство с вас.

Аз виждам желанието на всички хора да минат границата, но виждам и спънките, които ги спират. Щом се намерят пред някаква сънка, те спират движението си и се готвят да се върнат назад. Не, никакво връщане назад. Бъдете смели да вървите напред. Ако сгрешите, ще се изправите и пак ще продължите напред. Ще грешите, ще се изправяте, докато дойдете до

идеално разрешение на въпросите. Така постъпват и възвишените същества. Не се смущавайте, ако видите, че някои неща не са направени, както трябва. Един ден те ще се изправят, ще бъдат приятни за гледане. Какво лошо има в целувката на някой човек, който в миналото ви е мушкал с нож? За предпочитане е целувката му, макар и да не е още чиста и безкористна, отколкото ножа му, с който може да отнеме живота ви. Ще дойде ден, когато целувката му ще се превърне в благородно и велико дело. Той ще дойде при вас в такъв момент, когато никой не може да ви помогне. Ако сте търговец, който се намира пред фалит, той ще извади от кесията си една голяма сума и ще ви подкрепи. Тогава вие ще забравите и ножа, и целувката му и ще благодарите, че е спасил честта и живота ви. Бубата не остава всякога буба. От буба тя се превръща в пашкул, от който след време изхвръква навън, като пеперудка, и каца от цвят на цвят, да събира сладкия нектар на цветята. Не губете вяра в новото, което е вече пред нозете ви. Приемете го с отворени умове, сърца и души, защото само то е в състояние да ви повдигне, да минете свободно границата на преходния свят.

Само проявената Божия Любов, само проявената Божия Мъдрост, само проявената Божия Истина носят пълния живот.

Лекция от Учителя, държана на 5 ноември 1930 г., София, Изгрев.

1930_11_07 Постижими и непостижими неща
Издание 1941г., София
КНИГА: Път към живота, МОК Год.Х, Том 1

ПОСТИЖИМИ И НЕПОСТИЖИМИ НЕЩА

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

(Чете се темата: „Органическата сила на човека“.)
Тема за следния път: „Силата на човешката мисъл“.

В природата съществуват главно два вида процеси: органически и неорганически. Как мислите: органическите процеси ли произтичат от неорганическите, или неорганическите от органическите? Кои процеси наричаме органически и кои – неорганически? В органическите процеси действат сили от висока организация, а в неорганическите – сили от по-ниска организация. Обаче и едните, и другите сили се подчиняват на едни и същи закони. Тази е причината, поради която между всички явления в природата съществува тясна връзка. Явленията са неразривно свързани едно с друго, вследствие на което произтичат едно от друго. Зад органическите процеси, като по-високи от неорганическите, се крие някаква жива, разумна сила, която регулира отношенията, както между най-малките величини, така и между целите единици. Тя създава формите, преобразява ги, докато ги направи съвършени. Като несъвършени още, те се отличават с неустойчивост. Ето защо, ако искате да знаете причината за неустойчивостта на формите, търсете я в тяхното несъвършенство. Съвършените форми се отличават с устойчивост. Силите, които действат за тяхното изграждане, са организирани.

Като ученици на Великия живот, вие трябва да се пазите от някои навици на миналото, които могат да ви спъват. Например, като мислите да направите нещо, вие веднага казвате: „Тази работа е невъзможна, нищо няма да излезе от нея“. Или казвате още: „Това нещо е непостижимо“. – Този метод на работа е стар, остатък от миналото. Така сами се спъвате. После казвате: „Всичко е възможно, всичко е постижимо, защото само възможните и постижимите неща са реални“. – И това още не е истина. И това е стар възглед. Има постижими неща реални, но всички постижими неща не са реални. – Защо? – Защото след като ги постигнете, пак не сте доволни.

Реалните неща правят човека доволен. Тогава как е възможно да постигнеш нещо реално и да не си доволен? Обаче има случаи, когато

човек мисли за непостижими неща и се чувства доволен, радостен и въодушевен. Значи, макар и непостижими, тия неща крият в себе си известна реалност. Например, някой човек мечтае да стане цар. Това желание днес е непостижимо, но той е радостен и весел. – Защо? – Намира, че има нещо реално в неговото желание. Той си мисли, че някога, в далечното бъдеще, има възможност да стане цар. Възможните и постижими неща са предмет на миналото. Те са реализирани вече, затова днес са реални. Невъзможните и непостижими неща са предмет на бъдещето, затова изглеждат невъзможни. Един ден бъдещето ще стане настояще и тогава невъзможните неща ще станат възможни. Всички хора трябва да се проникнат от желанието да изменят мисълта си, да мислят по нов начин. Като мислят по нов начин, ще турят в ума си мисълта, че непостижимите неща са абсолютно реални, а постижимите са относително реални. Същото можем да кажем даже и за онези науки, които днес минават за положителни, а именно: математика, физика, химия, естествена история, геометрия и астрономия. Тези науки поставяме към относително реалните, а метаматематика, метафизика, метахимия, метагеометрия, метаастрономия са абсолютно реални. За да се домогнете до абсолютните науки, вие трябва да бъдете в единство с явленията на целокупния живот. При това положение вие ще бъдете вън от мъчнотиите и страданията на живота. – Какво представят мъчнотиите и страданията? – Нищо друго, освен граница между възможното и невъзможното. Човек страда и се мъчи, защото мисли, че нещо е възможно и може да го постигне, а всъщност не успява. Като мисли така, той страда, мъчи се, прави усилия да го постигне. Някой иска да обере, да измами своя приятел, но започва да страда. Той вижда, че има възможност да извърши това, което е намислил, но не може и се мъчи. Ако се убеди в себе си, че е невъзможно да обере, да измами, да убие човека, той няма да страда. Как ще оберете човека, когато богатството му е в него? Как ще го измамите, когато истината е вложена в него? Как ще го убиете, когато животът не е в тялото му?

И тъй, страданията и мъчнотиите са предвестници за идване на непостижимото. Всички дарби и способности се дължат на стремежа на човека към невъзможното. Човек се стреми към познаване на Бога като велика реалност. Значи Бог, Който минава за непостижим, е абсолютно реален. Отде идат благата в живота? От Онзи, Който е непостижим, неизвестен, далечен. Мнозина мислят, че благата идат от постижимите неща. Всъщност, благата идат от непостижимите неща. Всички хора страдат все от постигнати желания. Вижте какво е положението на младия момък, който се е влюбил в някоя мома. Докато не я постигнал, той мисли за нея, мечтае си, рисува златни палати във въображението си. Щом я постигне, той става нещастен. Значи нещастието иде след постигане на

човешките желания. Следователно дръжте в ума си мисълта, че щастието и силата на човека се крият в невъзможното и непостижимото, а не във възможното и постижимото. За мнозина това е парадокс, но в него се крие истината. Човек трябва да се научи да мисли право. Например, някои казват, че нещастието на човека е в невежеството. Други казват, че упадъкът на човечеството е в невежеството. Това не е вярно всякога. – Защо? – Защото невежият е подобен на мъртвия човек. Като него, той не може да краде, да яде и да пие, да върши престъпления. Ученият, обаче, е жив човек. Той може да яде и да пие, да върши погрешки. Тъй щото, човек трябва да познава точно нещата. Нещастие е за човека да бъде невежа за истината, за доброто, за любовта. Обаче ако човек е невежа за злото, за лъжата, за омразата, това е щастие. Нещастие е за човека да познава злото и греха и да минава за учен. Щастие е за човека да познава доброто и положителното в света. Значи има едно невежество, което носи благословение за човечеството. Има невежество, което носи нещастие. Има една ученост, която просвещава умовете на хората, но има ученост, която помрачава съзнанията им.

Като ученици, вие трябва да се освободите от стария начин на мислене, който сте наследили от миналото. Дайте нова насока на мисълта си и вярвайте в невъзможните и непостижими неща. – „Възможно ли е това?“ – Възможно е. Идете на гробищата, да видите колко хора са станали жертва на вярата си във възможните и постижими неща. Като мине през гроба, т.е. през смъртта, човек се освобождава от тази вяра. Той започва да вярва в невъзможното и непостижимото. Казвате: „Как ще вярвам, например, че след смъртта си ще живея?“ – Отдето е дошъл човек, оттам пак ще дойде. Човек трябва да мисли по нов начин. Днес хората страдат, мъчат се, бедстват, защото вярват в страданията, в мъчнотиите, в беднотията. Направете опит да отречете страданията, мъчнотиите и сиромашията и ще видите, че сте свободни от тях. Как можете от една страна да се наричате синове Божии, а от друга да казвате, че сте сиромаси? Може ли синът Божи да бъде беден? Може ли богатият баща да остави сина си да бедства? – „Болен съм, невъзможно е да оздравея.“ – Повярвай в невъзможното и ще бъдеш здрав. Ще кажете, че това е метафизическа идея. – Никаква метафизика не е това. Човек трябва да отрече лъжата, за да възприеме истината. Трябва да отрече омразата, за да възприеме любовта. Вярвайте в непостижимото, за да бъдете радостни и доволни. Ще кажете, че в разсъжденията за постижимото и непостижимото има нещо метафизично. Според вас, метафизичното не е реално. Всъщност, не е така. Вие трябва да разсъждавате правилно, за да определите кои неща са реални и кои не са. Взимате парче лед и казвате, че той е твърд. Обаче ако поставите леда при температура, по-висока от нула градуса, той започва да се топи. Дойде ли до 100 градуса, той се превръща в па̀ри, нищо не остава

от него. Каква твърдост е тази, която не може да издържа и на най-слаба температура? Под понятието „твърдост“ ние разбираме нещо реално, неизменно. Например, реалността на Битието се заключава именно в неговата твърдост.

Следователно това, което при никакви условия не се мени, нито се дели и на което може всякога да се разчита, е твърдо. Казват за някой човек, че е твърд по характер. Как познавате твърдостта на характера? Турили ли сте на гърба му 100 килограма злато, да опитате неговата твърдост? Ако при това положение гърбът му издържи, без да се огъне, казваме, че е твърд. От тежестта на златото човек може да се огъне, а може и да се стопи. – Защо? – Между частиците на златото става такова триене, че телата могат да изгорят от образуваната топлина. Какъв характер е този, който се огъва пред парите? Страшно е положението на човека, който се влияе от парите. От свободен той става роб, от господар – слуга. Не са страшни парите като външен обект, но като идея, която прониква в съзнанието на човека и го ограничава.

Съвременните хора се нуждаят от ново верую, от нови разбирания за живота и за природата. Целта на природата не е само да създава форми, но и да ги усъвършенства. Тя ги води в нов път – към вяра в непостижимото и невъзможното. – Кое е непостижимото и невъзможното? – Бог. Тъй щото, ако някой ви пита, вярвате ли в Бога, в духовния свят, вие можете да отговорите: „Вярвам само в непостижимото и невъзможното“. С други думи казано: „Аз вярвам в неща, които не съществуват“. – Кои неща не съществуват? – Които не са се проявили. Мислите ли, че непроявилите се още неща не оказват влияние върху проявения свят? Ще кажете, че проявилите се неща не са реални. Те не са реални за един свят, но са реални за друг. От нереалните неща произлизат реалните, от реалните – временните, от временните – сенките, от сенките – развлеченията, а от развлеченията – скърбите и страданията.

И тъй, съществуват две учения в света: учение за реалните неща и учение за нереалните неща. Първото учение е за здрави хора, а второто – за болни. Болният вярва в лекарствата, в леглото си, във външната помощ. Окръжаващите правят всичко около него с единствената цел да не накърнят вярата му. Какво допринася тази вяра? Той вярва в леглото, което утре може да изчезне; вярва на лекарствата, които след няколко часа ще изхвърли вън от организма си; вярва на милосърдни братя и сестри, които на другия ден могат да го изоставят. Здравият човек носи всичко в себе си и на него вярва. Христос казва: „Аз съм живият хляб и живата вода“. Защо човек да не вярва в абсолютната реалност, която внася в него живия хляб и живата вода? Истински богати хора са тези, които никога не

осиромашават. Това са хора, които никога не умират. Те носят в себе си вечния живот. Ще кажете, че е невъзможно човек да не умре. Щом е дошъл на земята, той ще живее известно време и след това ще умре. Има хора, които никога не умират. Това са ония, които вярват в непостижимото и невъзможното. Ония, които умират, вярват в постижимото и възможното. От научна гледна точка, кои тела се изтриват по-лесно: които се търкат помежду си, или които не се търкат? Когато едно тяло се движи в среда, в която среща голямо съпротивление и триене, то лесно се изтърква. Ако тялото се движи в среда без никакви съпротивления, то не се изтърква. Докато живее в свят на страдания и мъчнотии, човек постоянно ще се изтърква. Той минава през гъста среда, дето търкането е неизбежно. За да се освободи от мъчнотиите и страданията, човек трябва да се отрече. – От какво? – От всичко нереално, от всичко възможно и постижимо. Христос изказва същата идея в следната форма: „Ако не се отречеш от майка си и от баща си, от брата си и от сестра си, от приятеля си и най-после, от себе си, от своя живот, ти не можеш да разбереш реалността в живота". Съзнава или не, всеки човек търси реалността в живота, т.е. непостижимото и невъзможното. Каква е идеята на сегашните хора за непостижимото? Постижим ли е вечният живот според тях? – Не е постижим. – Въпреки това всички се стремят към вечния живот. Никой не иска да умре. Какво означава смъртта? – Дезорганизиране на материята. Обаче след дезорганизирането на материята настъпва ново организиране. Това са два процеса, неразривно свързани. При смъртта материята минава от една форма в друга, силите – от едно състояние в друго, а съзнанието – от една област в друга.

Както човек минава през своите мисли, чувства и желания, така той минава и през смъртта. Много от неговите желания му носят страдания и изпитания, но той не се отказва от тях. Например, чувате, че някой иска да стане министър, да управлява държавата. Ще стане министър, но ще мине през големи страдания. И волът има желания, реализирането на които го водят към страдания. Той иска да бъде свободен, да отиде в гората, да се напасе добре, да си пийне чиста водица и да се изтегне на сянка да почива. Обаче ако мине покрай него някой селянин, ще го върже за рогата и ще го заведе в своя дом, отдето сутринта рано ще отиде с него на нивата да оре. Такова е положението и на човека. И той оре в живота си на общо основание. Скърбите и страданията не са нищо друго, освен браздите на живота, по които човек тегли своето рало. Докато човек вярва във възможното и постижимото, дълго време ще оре земята. Щом повярва в непостижимото, той ще престане да оре, т.е. да страда. Любовта е непостижимото в света, но въпреки това вярвате в нея. Тя е реалното в живота, а човек не може да не вярва в реалността.

Нов път, нова мисъл, нови разбирания са нужни на хората. Досега те са вървели по отъпкан път, по който има само прах. Хората вдигат такъв прах около себе си, че един друг не могат да се видят. И това наричат те „реален живот“ или „живот на възможното и постижимото“. Освен дъжд, прахът нищо не допринася. И дъждът носи благословение за цветята, за животните и за хората, но в праха на живота няма никаква реалност. Няма защо човек да се движи още по утъпкания път. Той е дал вече своето, и вие повече не може да се ползвате от него. Той се е изтрил вече. Стремете се към пътя на непостижимото, дето не е влязъл обикновен човешки крак. Задача: За 10 дена мислете върху непостижимото и невъзможното в живота, като ново верую, което трябва да възприемете и приложите. Всяка сутрин ще взимате по една бучка захар и ще си казвате: „Тази бучка е в състояние да подслади моя живот“. Вие мислите, че това е невъзможно, глупаво, безсмислено. В невъзможното се крие възможното, в глупавото – мъдростта, а в безсилието – смисъла на нещата. Научете се да превеждате нещата, да ги разглеждате в обратната им страна, да видите какво се крие в тях. Старостта, например, носи условия за младостта. Старият човек е кандидат за млад, а младият – кандидат за стар. Обаче и двете състояния са преходни. Зад тях се крие нещо постоянно, неизменно. Човек трябва да дойде до едно трето състояние: нито да се подмладява, нито да остарява. Това е въпрос на съзнанието. Човек може да постигне това състояние, когато се освободи от мисълта за младост и старост. Какъв смисъл има младостта, ако младият не е разрешил задачите си? – Какъв смисъл има старостта, ако старият не е разрешил задачите си? При неразрешени задачи, и младият, и старият не са разбрали смисъла на живота. Младият мисли, че ще разбере живота, като остарее. Старият мисли, че изпуснал условията, не може вече да разбере живота. И двамата са прави, защото се стремят към невъзможното.

Като решавате задачата си, няма да изядате бучката захар, но ще я погледнете само като носителка на всички условия за реализиране на невъзможното. Ще си кажете: „Днес не съм учен, но в бъдеще мога да бъда учен. Днес не съм щастлив, но в бъдеще мога да бъда щастлив“. Човек носи в себе си щастието, силата, учеността, но гем и седло има върху себе си, не е свободен. Гемът, седлото представят неговите стари възгледи, от които той трябва да се освободи, както войникът хвърля войнишките си дрехи и се облича с граждански.

Ще ви дам едно правило, което да прилагате в живота си. То е следното: Това, което не желаеш за себе си, не трябва да желаеш и за другите. Това, което желаеш за себе си, желай го и за другите. Човек желае някои неща за себе си, а не ги желае за другите. – Защо? – По силата на закона за противоположностите. Например, даден човек се намира в известно

положение и желае нещо за себе си. Приятелят му, обаче, се намира в друго положение, вследствие на което първият не може да желае за приятеля си същото, което желае за себе си. Когато двамата приятели се намират в едно и също положение, желанието на единия може да бъде желание и на другия. Това се случва рядко. Обикновено природата поляризира своите сили така, че между тях да става правилна обмяна. Забелязано е, че когато един човек се ражда, друг умира; когато един страда, друг се радва; когато един осиромашава, друг забогатява; когато един пада, друг се повдига. Тия процеси показват, че между силите на природата съществува вечно равновесие. Тъй щото, когато кажеш, че си нещастен, обърни се на противоположната страна и ще видиш, че някой е щастлив.

Като ученици, вие трябва да използвате условията на земния живот като велико училище, в което душите са дошли да се учат, да намерят пътя към Великата Истина. Христос казва: „Искай, и ще ти се даде; търси, и ще намериш; хлопай, и ще ти се отвори“. Аз превеждам тия мисли: Искай Любовта, търси Мъдростта, хлопай за Истината. Ходи там, дето е Истината; мисли за това, което носи светлината на Мъдростта; живей там, дето е Любовта. Радвай се на най-малките си придобивки, за да видиш, че там е скрито Великото. Радвай се на малкото, което има условия да расте, да цъфти и да зрее.

Вярвай в непостижимото и невъзможното, за да разбереш реалността на живота. Бог е в непостижимото и невъзможното. Който търси възможното, той иска да бъде в общение с хората; който търси невъзможното, той иска да бъде в общение с Бога. В това се крие смисълът на живота. Реални блага са тия, които идат по пътя на невъзможното и непостижимото. Това е пътят на Единия; това е пътят на Съвършения. Това е пътят на Любовта, която ражда живота. Това е пътят на Мъдростта, която носи виделината. Това е пътят на Истината, която носи свободата. И тъй, Любовта е за непостижимия живот, Мъдростта – за непостижимата виделина, а Истината – за необятната свобода. Страданията и мъчнотиите са граница между постижимото и непостижимото. Радостите и дарбите са плодове на непостижимото и невъзможното. Към това се стремят великите души, чийто идеал е служене на Господа на великата Любов, на великата Мъдрост и на великата Истина.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

Лекция от Учителя, държана на

7 ноември 1930 г., София, Изгрев

1930_11_07 Идеалът на великите души! Органически и неорганически сили в природата Жануа-98, 1999
Издателска къща „Жануа-98“, 1999г.
КНИГА: Пътят на доброто, МОК Год.Х

ИДЕАЛЪТ НА ВЕЛИКИТЕ ДУШИ! ОРГАНИЧЕСКИ И НЕОРГАНИЧЕСКИ СИЛИ В ПРИРОДАТА

Х година.
9 школна лекция на I мл.ок.клас.
7 ноември 1930 г. петък 6 ч.с.
ИЗГРЕВ.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

Шест души прочетоха темите си: ОРГАНИЧЕСКАТА СИЛА НА ЧОВЕКА.
Какво нещо е органическа сила?
Втория път пишете ТЕМА 9: В КАКВО СЕДИ СИЛАТА НА ЧОВЕШКАТА МИСЪЛ? В невидимия свят има два процеса, противоположни един на друг. Единият процес е органически – О., а другият Д. или неорганически. Сега кой процес от кой произтича? Ние изваждаме органическия от неорганическия процес. Но кой процес е неорганически? На физическото поле – без органи. Ако вземем под думата органически процес, значи има сили, които организират; то е едно по-високо поле на съзнанието. Там, дето има организиране, има съзнание, по-висши органически сили действуват. В неорганическия свят има една елементарност на веществото.

Ние ще се спрем как са разглеждали в древността този въпрос. Метафизиците са го разглеждали по-добре. Сега къде въобще природата употребява този органически процес? – В живите организми. Какъв процес забелязваме в неорганическата материя? Как наричате онзи процес в химията? – Химически процес, нали? Разбира се трябва едно ново становище, тъй както науката разглежда всичките въпроси специфично; между всички явления в природата, тъй както тя ги разглежда, тъй специфично както те се развиват. Науката разглежда явленията отделно; тя не разглежда онази тясна връзка кои явления от кои произтичат. Да вземем едно просто обяснение. От какво е произлязла водата? Дайте онова

химическо изяснение. От съединението на водорода H с кислорода O се е образувала водата. Ако водата е произлязла от водорода и кислорода, носи ли тя качествата на водорода и кислорода в себе си? (не). Тогава значи, водата не произлиза от кислород и водород. Защото, ако кажем, че произлиза, тогава в органическия свят, когато някое живо същество се роди, то носи качествата на онези същества, от които е излязло. Онова дете, което е родено от баща си и майка си, то носи качествата на бащата и майката. А ние казваме, че е произлязло. Какво значи че е произлязло? Значи минало е. Следователно, водата е минала през кислорода и водорода. Но в същност ние говорим за водород и кислород. Кислородът не е елемент. И водородът не е елемент. Нищо повече! Защото кислородът е така сложно тяло, както и водата; и водородът е тъй сложно тяло, както водата. Ако се спрем върху въпроса да се докаже или да се отрече, че кислородът е сложно тяло, то е само да обясним едно явление. Ако аз докажа, че кислородът е сложно тяло, какво допринасям? Кислородът просто тяло ли е или сложно? Кп.с. Сега да кажем, че Иван Петканов, пълна ли му е кесията с пари, или е празна? Мога да ви докажа, че кесията му е пълна или празна, и доказвам го. Отношението е същото с това дали кислородът е просто или сложно тяло. Доказва се един факт. Казва: Ама дали знае истината? Какво отношение има тази истина към цялото? Да кажем, доказва ви се, че една кибритена кутия има клечки, те могат да се запалят и се произвежда огън от тях. Но това доказателство трябва да има известно отношение. Питам, в органическия свят съзнанието присъединява или обяснява всичките явления? Давам ви една обща вътрешна връзка, зад органическия свят седи друга една сила, която организира нещата. Върху тази сила са се спирали; след като природата гради организмите, какво има за цел, какво има пред вид тя? Има философски обяснения за това, но при сегашното състояние, тъй както сега разглеждаме, организмите се явяват в този органически свят и те постоянно претърпяват известно видоизменение. Но какво отношение имаме към органическия свят или органическият свят какво отношение има към нас, малко още е ясно, малко знаем. Виждаме тези организми се появяват и изчезват. Но органическите форми не са тъй стабилни; от какво зависи тогава тази нестабилност на организмите? – Значи не са добре организирани. Всички онези форми, които са добре организирани, техните организми са устойчиви.

Аз ще се спра сега само върху един факт, той е следующият. Трябва да се изучават законите на органическите сили. Казахме, в определението, какво допринася органическата сила? По какво се отличава тя от неорганическата сила? Тъй както са поставени в астрологията, по какво се отличават органическите сили? (Че имат живот.) А неорганическите? (Имат механическа енергия.) Значи, в неорганическия свят има нещо,

което липсва. Тогава, онази органическа материя и неорганическата се отличават с едно свойство. Органическата се отличава, че има живот, и то какъв? (растителен).

Аз искам вие да бъдете свободни, защото всички вие имате един навик на миналото. Например, вие казвате така: непостижимо е – Н. И после казвате: невъзможно е, и се спирате там. И после казвате: възможното и постижимото В.П. и считате възможното и постижимото за реално, а невъзможното и непостижимото за нереално. Питам, в такова едно подразделение има ли някаква философия? В дадения случай постижимото органическо ли е? Аз да ви кажа: РЕАЛНОСТТА Е В НЕПОСТИЖИМОТО. Всички постижими неща не са реални. Не са реални в това отношение, защото, ако ги постигнете, вие трябва да бъдете доволни, а вие щом постигнете нещо, сте пак недоволни. А пък това, което е непостижимо, за което казвате, че няма никаква реалност, като мислите за него, то внася във вас радост и веселие. Ти като мислиш за непостижимото, ти се въодушевляваш. Например ти казваш: Да бъда един цар! Непостижимо е за тебе да бъдеш цар, но това непостижимото носи известна реалност. Непостижимо е в даден случай. Да допуснем, че у тебе влезне идеята да бъдеш като Бога. В дадения случай това е невъзможно, но ти като мислиш за нея, става ти нещо приятно, а непостижимо е. Казвам сега, вие по навик сте се научили да мислите за постижимите работи, че те са реални. Хубаво, реално е; но постижимите неща са неща на миналото. Всяко нещо, което е постижимо, е предмет на миналото. Този човек вече го знаем. А всяко нещо, което е вече непостижимо и невъзможно, е предмет на бъдещето. Това е идеалното!

Та казвам, сега у вас трябва да се зароди едно желание да размишлявате философски, като ученици, в нова насока. Да знаете НОВАТА МАКСИМА: РЕАЛНИ НЕЩА СА САМО НЕПОСТИЖИМИТЕ! Максима да ви бъде това. Реални са само непостижимите и невъзможните неща! А постижимите неща не са реални. Те са относителни неща. Такива са и съвременната математика, физика, астрономия, а другите абсолютните са МЕТА-МАТЕМАТИКА, МЕТА-ФИЗИКА, МЕТА-ГЕОМЕТРИЯ. Казвам, трябва да дойдете до единство с онези явления, които засягат живота. От това гледище аз разглеждам природата така. СТРАДАНИЯТА, според тази философия, И МЪЧНОТИИТЕ НА ЖИВОТА, ТОВА СА ГРАНИЦИ НА ВЪЗМОЖНОТО. Ти страдаш, понеже мислиш, че нещо е възможно; ти се мъчиш, понеже мислиш, че нещо е възможно. Ама казвате, как може да бъде това? Да ви докажа. Ти искаш да убиеш някого; понеже има възможност да го убиеш, затова страдаш. Ако в тебе имаше една невъзможност, ти не можеш да го убиеш, ти нямаше да страдаш. Но понеже можеш да го убиеш, у тебе започва едно вътрешно страдание.

Обираш някой човек, казваш, аз взех парите му. Ти страдаш и се мъчиш. Защо? Понеже живееш в света на възможностите, на твоите възможности. И за това ти страдаш. Питам, ако вие отидете при един светия и кажете така: невъзможно е аз да живея като него! В тебе не може да се роди желание да го обереш. Ти като идеш при един светия, ти не можеш да го обереш. Светията е един предмет на невъзможност. Че той няма пет пари. И дрехи няма той. Едва гащи има и те са изпокъсани. И ако попиташ този светия, защо са тъй скъсани гащите му? Той ще ти каже, това са прозорци, през които влиза повече светлина и въздух. Идея има в него! Хигиена, казва, е това. От ваше гледище това е безобразие и срамота е; а светията счита окъсаните дрехи за една възможност. Питам, възможно ли е сега един благородник или един министър-председател да влезне в министерския съвет със скъсани дрехи; както ученикът на Сократ? Той ще каже: Това е невъзможно! Защо?

Сега мен ми е желанието да ви наведа на една трезва мисъл. Вие мислите, че всичко, което сегашната наука постига, е реално. Не, не е реално. Сегашните постижения са нереални, относителни. Непостижимите неща в науката, те са реалните. И непостижимите желания във вашия живот, във вашето съзнание и във вашия ум, това са реалните неща. Вие трябва да се радвате, за онова, което не можете да постигнете и не може да мислите. Следователно, щом вие страдате, щом се мъчите, вие сте на границата на невъзможното, а при това вие сте при реалността. Страдания и мъчнотия, това е един предвестник, че вие сте в границите на невъзможното. А в какво се изразява невъзможното, непостижимото в света? Всичките дарби и всичките блага се дължат на невъзможното и на непостижимото. Нима Бог, Който е толкова непостижим за нас, е нереален? От кого произтичат всичките блага в света? От Този, Който не можете да определите. Това, което не знаете. Все от Него излизат благата. А ние, съвременните хора, мислим, че всички блага идат от постижимите неща. От постижимото излизат мъчнотии и страдания. ОТ НЕПОСТИЖИМОТО ИЗЛИЗАТ НАЙ-ХУБАВИТЕ НЕЩА. А вие казвате обратното. А във вашето съзнание седи тази мисъл, понеже някой предмет или някоя идея е била непостижима, затова страдате вие. Не е така, всички страдате от постижимите идеи. Вижте онзи момък, който е свободен, ходи като княз, но един ден у него се зароди желанието, една идея да постигне друг княз като себе си, да си вземе една княгиня. Питам, след като намери княгинята, той има вече отношение. Питам, какво е допринесъл на себе си? Представете си, че този княз има най-първо един стол, разбирайте философски, не разбирайте света от ваше гледище. Мисълта е за непостижимите неща. Седиш ти на един стол, имаш един приятел, ти ще станеш от стола и приятелят ще седне. Щом дойде приятел на твоя приятел, той ще стане. Та на един стол може да се изредите двама-трима души. Защо? За да се крепи

приятелството. Ако не станете от стола, приятели не можете да бъдете. Преведете сега този стол. Дайте му един превод в научна форма. Този стол, това са сегашните ваши идеи. Имате известни идеи. Нали казвате, ако човек няма идея, това е да имаш известен стол или известна стабилност. Ти седиш и си човек с известно убеждение. Вземат ти стола, ти се изправиш. Питам, кое състояние е по-красиво, да бъдеш на краката си или да бъдеш на стола. Вие казвате да има човек убеждение; питам тогава, кое е по-хубаво, да има човек убеждение или да няма никакво убеждение? Разбирайте сега. Убеждение, в какво? В науката? Че какво ще вярваш в науката, какво е постигнала науката? Не че не е постигнала, но в науката няма такива постижения затова, което допринася щастие на човека. Сегашната наука, щом я свършиш, щом станеш учен човек, тя ще донесе скръб и страдание. Ти ще станеш един работник, ще носиш цял един чувал на гърба си и 10 пъти ще се изпотиш, докато го занесеш. И ако те питат, защо страдаш? Защото съм учен човек.

Което говоря сега, този предмет е много важен. Никой не е разглеждал живота така. Може да ви се види, че това е един парадокс – ЩАСТИЕТО СЕДИ В НЕВЪЗМОЖНОТО И НЕПОСТИЖИМОТО. Но това е цялата Истина. Щастието и силата на човека седи в това, което е невъзможно и непостижимо. Казвате, тогава да гоним Михала ли? Та, Михала е нещо постижимо. (смях). Всичките тези поговорки за Михала и др. са все за постижимото. Сега аз искам да внеса смут в умовете ви, да ви кажа истината; искам да ви смутя и тъй да ви смутя, че вие ще кажете, защо сме се учили? Та вие още не сте се научили. Вие сте още много невежи. И когато ви кажа, че сте невежи, тогава вие сте учени хора. Сега ние разделяме хората, казваме, този е невежа. Не е така. УПАДЪКЪТ НА ХОРАТА НЕ СЕДИ В ТЯХНОТО НЕВЕЖЕСТВО, А СЕДИ В ТЯХНОТО ЗНАНИЕ. Така седи въпросът математически и физически. Не са мъртвите хора, които грешат, а живите; и тогава онези хора на незнанието, това са мъртви хора. Може ли да обвиняваме някой мъртъв човек, че крал и пил; и можете ли да повярвате в това? Това е невъзможно. А онзи живият човек, той краде и пие, и яде, и може да върши много други работи. Но той се моли. Защо? Ето му убеждението; след като е направил борча, той се моли някому. Питам, де е убеждението ти. Ти се молиш на Бога, защото си направил едно престъпление. Че каква реалност има в молитвата? Ама аз вярвам. Защо вярваш? Тази вяра не почива на онзи Божествения закон, който може да организира.

Та казвам сега, всичките съвременни хора и вие имате същата опасност да живеете във вашето минало. Казвате, а, оставете тези невъзможните неща. Това нещо е невъзможно. То е така, но казвам, посетете гробищата, да видите докъде са дошли онези хора на възможните неща. Те са дошли до

невъзможното, дошли са до гробищата. И питам, какво представляват сега гробищата? ЧОВЕК ЧРЕЗ ГРОБА ТРЯБВА ДА СЕ ОСВОБОДИ ОТ ВСИЧКИ ВЪЗМОЖНИ НЕЩА. И чрез смъртта – да дойде до невъзможното. Ще кажете, възможно ли е човек след като умре, да живее? Възможно е. Как? Като дойде пак, пак ще се превъплъти, ще стане човек. Сега това е един нов начин, за да се освободиш, ти ще кажеш невъзможно е, аз да страдам. Ама повярвай, че не можеш да страдаш. Много болести се лекуват като се отричат. Ти като отречеш възможността, че можеш да страдаш, и няма да страдаш. Отречи, че можеш да бъдеш беден. Отречи нещата, те са реални. Кажи: Невъзможно е аз да страдам. Ти казваш, как е невъзможно, аз страдам. Това е илюзия на живота. Понеже ти вярваш във възможното, затова ти страдаш. ПОВЯРВАЙ В НЕВЪЗМОЖНОТО И ЩЕ ОЗДРАВЕЕШ! Това сега не е една метафизическа идея. В живота трябва да отричаш, някой път в отричането седи възможността. Да отречеш известно положение, там седи истината. Ти казваш, аз вярвам. В какво вярваш? В постижимото? Казвам, ще страдаш. Аз вярвам в непостижимото. Ще се радваш. Та именно, това, което може да ви допринесе радост и щастие на живота, не седи в това, което е сега, а в онова, което иде. Добре.

До тук сега. Тези неща аз ги наричам метафизически разсъждения. Сега каква мисъл изпъкна във вашия ум? Да ви представя аз сега следното изяснение. Представете си, че в една буца от сто кила лед има съзнание и по някое съчетание на обстоятелствата, този лед е съгрешил и то по единствената причина, че някой си ударил с крак леда и го осъдили на затвор сто години. Тургат го на затвор, значи на вечно осъждане. И мисли ледът, търси от закона по един начин, по втори начин, трети, четвърти, пети, не може да намери никаква клауза да го извадят от затвора. Но един ден през един прозорец почва слънцето да прониква вътре и този лед почва да се топи, и през дупките на затвора, оттук-оттам, излиза навън и се освобождава. Питам, след като се стопи всичкият лед и излезе навънка от затвора, какво е изгубил? Той е изгубил своята твърдост. Но твърдостта беше ли едно качество на този лед? Това е само едно временно, преходно състояние на леда. Нали имате, твърди, житки и въздухообразни състояния на телата. Т.Ж.В. Как бихте превели геометрически твърдото, житкото и въздухообразното състояние на телата? Може да направите един превод, един относителен превод. Защото те не могат да се преведат. Твърдостта в правата смисъл, това е реалност на света. Всичката реалност на битието седи в неговата твърдост – нещо, което не се мени, не се изменя. Това, което се мени, то не е твърдо; това, което не можеш да разделиш, това, на което всякога можеш да разчиташ, то е твърдо. Питам сега, този стол твърд ли е? Относително, той не е твърд. И като го туря в огъня, показва, че не е твърд. За някой човек казват, той характер има, той е твърд. В какво е твърд? Като му туриш на гърба сто кила злато, той се

огъва, не само се огъва, но от голямото триене той ще се стопи. А какво означава морално стопяване? – Парите са го огънали. Тогава, ако един човек продаде своята свобода, какъв е? Да вземем някой, открадне пари, той не е откраднал парите, но той е станал слуга на парите. Той преди да беше ги откраднал, той беше свободен, ходеше сам, беше господар, а сега като ги е откраднал, турил ги е на гърба си и се е огънал, парите го яхнали. Пренесете сега парите във вашето съзнание. Не е онова, което вие носите на гърба си, но онази идея, която вече е проникнала във вашето съзнание; тя е станала господар на вас. Вие не сте свободен, но се озъртате наляво, надясно, да не би да ви оберат. Страхувате се, не сте спокоен.

Та казвам, какво ново може да се внесе в този род разсъждения, което сега имате при възпитанието? Това е веруюто на цялата сегашна култура, на цялата тази наука, това е утешителното, не че тя е лъжлива, но относителна е. Не е износно това, което вие мислите. Нито сегашната наука носи условията на един щастлив живот. От хиляди години всички организми не само на нашата земя, но и от другите планети, и там пак има същият процес. Целта на природата е не само съществуването на нашите организми. Всички органически същества на земята от най-малките до най-големите са еднакво важни и ценни за природата; но човешката форма е играла толкова важна рол в еволюцията, колкото и микробите за нас. Не, че микробите не са реални, но те съставляват част от нашия живот. И микроорганическите същества и те играят важна рол. Казват, това са растения. Но и те влизат като елементи, които допринасят нещо. Същевременно важна рол играят и нашите форми в този великия закон. Та питам, каква е целта на еволюцията? ПОВЯРВАЙ В НЕВЪЗМОЖНОТО И НЕПОСТИЖИМОТО. А НЕПОСТИЖИМОТО И НЕВЪЗМОЖНОТО, ТОВА Е БОГ В СВЕТА. На един съвременен човек ще му кажеш, една нова форма имам, ако те питат, ти вярваш ли в духовния свят? Аз вярвам само в непостижимото и невъзможното. Имате вече една формула, едно верую, в което не може да се тури никакъв клин. И ако ти му кажеш така, той ще ти каже: остави се ти от тези неща. Защото за него Бог е нещо постижимо. А щом ти вървиш в невъзможното и непостижимото, това вече е нещо ново. Ти казваш тъй: Аз не вярвам в неща, които съществуват, аз вярвам в неща, които не съществуват. Е, какво значи съществува? Съществуване значи, това, което се е проявило. Ама това, което сега се проявява и което не се е проявило? Мислите ли, че онова, което не е реално, че то не упражнява никакво влияние? Това, което вие считате нереално, то упражнява голямо влияние в света. ОТ НЕРЕАЛНИТЕ НЕЩА ПРОИЗЛЯЗНАХА РЕАЛНИТЕ НЕЩА. А от реалните неща, произлязнаха временните неща, а от временните – сенките, а от сенките произлизат забавленията на живота, а от забавления – скърбите и страданията на живота; това учение не е за болни хора. Реалното в света аз го наричам реално на болните хора. Като

седне някой, казва: знаеш ли, че аз съм болен човек. И трябва да го дигат и слагат от един креват на друг. И трябва да гледат да не му нарушат вярата. Той все за кревата си мисли, казва: да не ме мъчите, че аз съм болен човек. Кракът ме боли. А здравият човек не му трябва никакъв, на здравия човек и къща не му трябва; здравият човек има всичко; вземете онова учение, дето Христос казва, че е извор и хляб. И той сам ще бъде извор и хляб. Представете си сега едно същество, което не се нуждае от храна, живее по-добре от вас, а не възприема никаква храна отвънка и никаква вода не приема отвънка; всичко е вътре в него. Тогава представете си едно същество, което не черпи никакви пари от банката, но всичко има това същество, за което можете да си предполагате. И сега представете си същества, които считат за привилегия да се освободят от всичко, например има същества в света, които искат да станат сиромаси и не могат да станат сиромаси. А има други същества, които искат да станат богати и не могат да станат богати. Едните са богати и не могат да станат сиромаси, а другите са толкова сиромаси, че никога не могат да станат богати.

Нали казвате вие: невъзможно е това. Да, но то е реалното – невъзможното и непостижимото. Казвате, че има същества, които никога не могат да умрат, а има други същества, които всякога умират. Толкава елементарни работи са тези, вие казвате: това е невъзможно. Има същества, които никога не могат да умрат, невъзможно е да умрат, а има същества, които постоянно умират. Ще кажете, коя е причината, че едните постоянно умират, а другите никога не умират? Причината е там, понеже едните вярват във възможното и постижимото и за това умират, а понеже другите вярват в непостижимото и невъзможното, затова те не умират. От съвременните научни доказателства, кои тела се изтриват? Които са в постоянно търкане. Ако ти покарваш един предмет и той постоянно се търка тук и там, той ще се изтрие. Но представете си, едно тяло се движи в една среда, дето няма никакво търкане, какво ще стане? Има ли изтриване там, дето няма търкане? Няма. Следователно, в живота има само два момента. Там, дето започва страданието и мъчнотиите, дето постоянно сте в безпокойство, защото вие се намирате в една гъста материя и се триете, там няма лекуване, и всеки, който страда и който се мъчи, той се трие. Той не може да си разреши на какво се дължат неговите страдания и неговите мъчения. Това са границите, до които той е дошъл. И той ще носи страданията и мъчнотиите със себе си. Но ако той иска да се освободи от страданията, мъченията и несгодите на живота, той трябва да ги отрече. Как ще се отречете вие. От какво трябва да се отречете? Този въпрос е турен и в Писанието. Христос казва: Ако не се отречеш от баща си и майка си, от брат и сестра, от приятели, от всичките реални работи, и най-после от себе си и от своя си живот, и след като се отречеш от всичко, тогава ще дойдеш до реалността на живота. От всичко това трябва да се отречеш, за

да дойдеш до това, което търсиш, а това, което търсиш, това е непостижимото в живота.

Сега във вашия ум какво седи под думата непостижимо? Кои неща са непостижими? Вечният живот при сегашните условия постижим ли е? Непостижим е. Но всякога можем да мислим за него. А постижимият живот е сегашният живот. Ние очакваме след 50, 60 години да се опростим; тогава да ви представя идеята – да се опростим, значи ще дойде смъртта. Но трябва да се даде едно правилно определение на смъртта. Човек ще умре, ще се разложи тялото и кой процес ще дойде? (Гена, който деорганизира нещата). Е, какво лошо има, че нещата се деорганизират? Че ако ти не деорганизираш в устата си органическата храна, не я сдъвчиш; та именно това е онзи процес, който внася животът. Ти като сдъвчеш храната, нищо не остава, но питам, какво става от това деорганизиране после? Една нова комбинация и най-после започва един период на деорганизиране, и после наново се организират нещата. Минаването на материята от една форма в друга и на силите от едно състояние в друго, и на съзнанието, защото и то претърпява този процес, и то се мени. Човешкото съзнание от това гледище, или ако вземем един резултат, или едно постижение в света не представлява още толкова. Да кажем, ти кажеш: аз имам известен възглед за живота. Ти не само си забелязал този възглед, но той представлява нещо реално. Казваш: Аз разбирам какво нещо е животът. Нищо не си разбрал. Кажи в себе си, не разбирам живота. Щом кажеш, разбирам живота, ти нищо не си разбрал. Или кажеш, аз разбирам хората, аз ги познавам. Е, какво си разбрал? Какво седи в твоя ум като кажеш така? Ти като кажеш, аз те познавам, нещо отрицателно седи в ума ти. Е, какво ме познаваш? Или аз в какво познавам вас, кажете ми сега? Е хубаво, които са в света, всеки иска цар да стане, друг иска министър да стане, началник, учител, професор; няма нито един от вас, който да няма такива желания. Не са лоши тези желания. Но да ви приведа сравнението, онзи вол, който е затворен в някой дам вътре, какво желае? Да излезе в гората, да се понапасе трева, да пие вода, да си полегне; че и той има желания. Питам, след като излезе в гората, напасе се, напие се с вода, почине си, най-после мине някой господин, види го, и каже: добре охранен вол е това, вземе го, тури му ралото и почне да оре. Тогава каква разлика има между животните и нас? Не сме ли ние впрегнати по същия начин? Не орем ли ние? Орем на общо основание! И скърбите и страданията, това са браздите, по които ние теглим онова рало. Само че ние не искаме да си дадем един отчет; и само се залъгваме, казваме: ще се оправи работата.

Докато ние вярваме в постижимото и във възможното, все ще орем. Някой път вие гледате някой фокусник, прави фокуси. Изведнъж той направи едно чудо, натрупа един куп в злато и след това пак златото се загуби, и

вие се чудите. Ако този фокусник имаше много знание, той не щеше да играе като някой шут пред хората да спечели парите. Богат става, а все събира парите на хората, от публиката, значи не е богат. Цял куп може да направи злато, а при това играе пред хората и събира от тях пари.

Преведете сега какво искам да кажа с думите – непостижимото и невъзможното. Невъзможна е Любовта в света. Та това е реалното. Ама не може да се обичаме. Та това е реалното. Щом се обичате, вие ще се скарате. А щом не се обичате, вие не говорите истината. Щом ти си обичал някого и после си го разлюбил, и кажеш: аз не го обичам, ти имаш любовта в обратен смисъл. – И двете неща са възможни за тебе. Ти имаш известно чувство на неразположение; аз бих те считал за герой, да кажеш, не го обичам, не е възможно да го обичам. Преведете тогава думата: не е възможно да обичам този човек. От това гледище на съвременната реална философия, какво подразбирате под това да обичаш един човек? Аз отивам при един човек, който страда, седя при него и му говоря на свой език. – Превеждам моите понятия. Той каже: Лошо е положението! Казвам му: скоро ще се промени твоето положение. Казва: голяма беднотия има. – Скоро ще се промени положението. А, тъй ли? Хубаво. Срещам богатия, казвам му: променило се е твоето положение. – Да, да, променило се е. Както виждате, добре съм. Питам сега и единия, и другия, в какво седи твоето разбиране? Богатият понеже мисли, че е богат, неговото щастие е в идеята, в мисълта вътре, че той е богат. Постигнал е това непостижимото. А онзи болния да вземем, той е нещастен, понеже не е постигнал непостижимото и той вярва, че е постигнал, казва: аз търсих богатство, а намерих болката.

Та, сега на всинца ви трябва един метод на нови разсъждения. Всички вие разсъждавате по един много обикновен начин. Както ви виждам, вие вървите по един много отъпкан път. И прах сте дигнали само. Според мене реалното в света е само прах, който вие сте дигнали, и всичко е прах наоколо ви. И това наричате реалност в живота? Аз го наричам прах в живота. Не е лошо, понеже тези прашинки ще се вдигнат горе във въздуха и ще се образуват капките. Но праха на живота не съставлява никаква реалност. Не искам аз вие да ходите по отъпкания път. Това, което вие искате да постигнете и вашето верую за бъдеще, всички трябва да вярвате в невъзможното и в непостижимото; всичката философия седи в това!

Сега всички онези от вас, които искате, за 10 дена ще имате ЕДНО ВЕРУЮ ДА ВЯРВАТЕ В НЕПОСТИЖИМОТО. Ще вземете сега тези бучки захар и като станете сутрин и ще кажете, тази бучка е в състояние да подслади целия живот. Може да кажете, глупави работи са това. Та именно в глупавите е всичката мъдрост. Глупостта това е най-голямата мъдрост, в

която човек може да ходи. Докато вие минавате за глупец, вие сте мъдрец. А когато хората ви считат за мъдрец, вие сте първият глупец – кандидат за глупец. За мене всички неща имат смисъл. Аз обръщам нещата в обратен смисъл. И тепърва трябва вие да тръгнете в обратен път, за да дойдете до онова, което наричаме същественото в живота, в идейния живот. И да намерим най-после смисъла на живота. Ти търсиш смисъла по един начин, по втори, раждаш се, развиваш се, растеш, остаряваш и пак кажеш: какво постигнах аз? Погледнеш на небето, на звездите, кажеш, всичко това нищо не струва, то е непостижимо. Това не е разрешение на живота. Всичко това има смисъл. И ти ще се радваш, че си остарял, понеже иде време да се освободиш от всичките твои заблуждения и да се подновиш. Старият човек е кандидат за млад, а младият е кандидат за стар. Що е младостта или младият човек? Той е кандидат за старостта. Що е старостта? – Кандидат за младостта. А и двете са преходни състояния. Тъй щото и като сте млад, и като сте стар не считайте, че старостта и младостта е всичко. Има нещо повече от младостта и старостта. Е, кое е това? Да се не подмладяваш и да не остаряваш. А какво е това състояние? Сега вие считате всички хубави работи в живота са младостта, а всички лоши работи са старостта. Някъде е вярно, някъде е невярно. Това са състояния; младостта е едно състояние вътрешно на човешкото съзнание и старостта е друго състояние. Това са две състояния, от които човек трябва да се освободи. Младостта е едно семе, което трябва да посееш, а старостта е друго семе. Но и младият, и старият човек имат задачи, които не са разрешили. Нито младият е намерил смисъла на живота, нито старият е разрешил смисъла на живота. Аз съм слушал стари хора да казват: аз да съм млад, зная какво да правя. И младият и той каже, аз като стана като дядо си, зная какво да правя. Аз съм виждал някои млади деца да си завъртат мустаките и кажат: аз като стана като дядо си! Идея има вече, като дядо си като стане ще разреши въпросите. А дядото каже: аз да съм като младия си внук? И двамата от това гледище са прави. И единият има една отлична идея на невъзможност, и другият, старият има една идея на невъзможност. Но в същност по какво се отличават. Ще кажете, това е детинско. Не, това дете има една много определена идея, една трезва мисъл! И в стария има една трезва мисъл.

Сега за 10 дена вие ще мислите върху невъзможното. Всеки ще си вземе бучката захар и като станете сутрин, ще кажете: тази бучка захар е в състояние не само да подслади живота, но да промени всичките страдания и мъчнотии. Тя съдържа всичката възможност да промени живота. Не само това, но тя е в състояние да ме направи най-учения човек, най-нещастния човек, тя може да ме направи най-силния човек и най-слабия човек. Тази бучка е в състояние всичко да направи. Сега това е една лекция, върху която ще поразискваме малко. Ще тръгнем малко по един

неотъпкан път. Няма да има много прах. Всичките ваши възгледи, които имате, ще се научите да ги промените, да бъдете като войника, който е напуснал бойното поле. Той си оставя оръжието там, съблече си мундира и стане като гражданин. И ние трябва да се освободим от ония възгледи на живота, които сега ни тежат. Те са временни сега. На някой кон му турнат седло, гем, той си вдигне опашката! Но гем има. Ти си учен човек, всичко имаш, но гем има и седло има.

Всичко е хубаво, не е лошо. После някой разумен човек ще яхне на коня, все-таки той е придобил нещо, но той не знае това. Но това, което той не знае, от него той придобива нещо. Той не знае защо го карат на бойното поле, защо го впрягат в каруцата, защо му тургат гем, седло; той не знае защо се качва на него господарят, после синовете, дъщерите му, слугите му. Нищо не разбира той, но един факт, кой как дойде при него, все ще го потупа малко; ако коня не беше носил тия хора, тези ръце нямаше да се сложат върху му. Те ще го помилват, ще му дадат малко зоб, друго яче нямаше да му дадат, но понеже ги носи. Кое е по-хубаво, да бъдеш един кон в гората някъде и никого да не носиш, само тъй да си пасе тревата и да пие вода в гората, или да носиш всичките и после да те потупат. Кое е по-хубаво? Ама разберете тази философия.

Това, което не желаеш за себе си, не го желай и за другите. И това, което желаеш за себе си, желай го и за другите. Защо някои неща ги желаеш за себе си, а не ги желаеш за другите? Защото закон има в света на противоположностите. Когато ние се намираме в едно положение, друг се намира в обратно, в противоположно положение. Имате за пример A.(какво представлява тази част? (една дъга), имате A1.), какво представлява това? Също дъга. В какво седи сега различието на тези дъги? Те си мязат нали? Мязат си по конструкция, но мястото, което заемат едно и също ли е? Ако тези две дъги ги съедините, ще образувате един кръг, едно отношение. Кръгът това е едно отношение на съзнанието. Когато всичките сили у човек действуват в две противоположни посоки, тогава се образува един кръг на енергиите. Разбира се тъй като се гледа чертежът, се гледа разпокъсан. Но ако тази линия А. е един символ на онези действуващи сили на твоето съзнание, с тях можеш да направиш един опит. Запример ако някой от вас е болен от ревматизъм и аз му кажа: гледай на тази линия A1.) и после те попитам имаш ли още ревматизъм? Е, нямам. Какво сте спечелили? Това е само за обяснение. Този е един мъж и после дойде една жена, и тя има ревматизъм, кажа ѝ на нея: гледай тук A.(и хубаво гледай. После питам, какво има? Има ли нещо от ревматизма? Нищо няма, всичко изчезна. Като се преповтори това няколко пъти, при написването на тези линии и ревматизмът изчезва. Само че на мъжа

изчезва като се напише тази дъга – A1.) Това е в съзнанието, не е отвънка, което става във физическия свят, но мощното в това, което се пише, е в идеята вътре, която се пише. И тогава ще се установи, че между този знак А. има известни сили, които действуват в света. Да допуснем сега, че вие не разбирате – невъзможното. Казвате, аз не разбирам. Тогава аз казвам, гледай сега тука B.] Разбра ли сега? Е, не разбрах. B1.[какво представлява това? В дадения случай това са геометрически форми. Всякога когато природата иска да внесе известно познание вътре в съзнанието, тя си има форми, с които постоянно си служи от единия край до другия.

Та, чрез известни форми се трансформират нашите вътрешни състояния. Но това е цяла една наука, която иска да обедини всичките явления. Между всичките явления на природата има едно обединение, едно съотношение. Всичките явления са свързани помежду си, няма разединения на проявленията. Когато един умира, друг се ражда. Когато един остарява, друг се подмладява. Когато един забогатява, друг осиромашава. В природата има вечно равновесие. Когато един страда, друг се радва. Когато някой пада, друг се повдига и т.н. Навсякъде има отмерени процеси. Някой каже: много нещастен човек съм аз. Обърни погледа си в дадения случай на противоположното, има някой се радва. Ти си изгубил нещо, но дойде някой, който е намерил това, което ти си загубил. Ти скърбиш за това, което си загубил, а другият се радва, че е намерил това, което ти си загубил. Той идва към тебе и казва, вземи си това, и ти почнеш да се радваш. И онзи се радва. Който има живота, казва: твоят живот аз го намерих и той като дойде, ще ти даде живот, ще се зарадваш и ти, и той. Тъй ще се образува една вътрешна връзка между всичките противоречия. Който разбира! Между всичките явления има една вътрешна връзка, между най-малките и най-големите явления има една вътрешна връзка. Нали разбрахте сега? (О.С. не разбрах) Хубаво е това, защото и аз искам да не разберете. Защото, ако сте ме разбрали, това ще бъде възможното. Вярвайте, че това е непостижимо, вярвайте, че това е невъзможно. Аз сега ви поздравявам с непостижимото и невъзможното. Идущия път ще се занимаем с това.

ИДЕАЛЪТ НА ВЕЛИКИТЕ ДУШИ

7.30 ч.с.

Земният живот представлява една велика школа, в която душите се възпитават да усвоят пътя на Истината, който води към Първото Начало на живота – Бога. През миналите векове са давани разни отговори на Свещените Книги. Някои от тези отговори са задоволителни, според

времето си, но някои трябва да се обяснят в лицето на сегашната Истина, а това съставлява най-важното за развитието на човешкия Дух.

Няколко правила за упражнения: Искай Любовта; търси Мъдростта; хлопай за Истината. Гдето е Истината, ходи там; гдето свети Мъдростта, мисли там; гдето е Любовта, живей там. Радвай се на най-малката своя придобивка и благодари на Бога, че те е удостоил да видиш Великото на живота, скрито в малкото. Радвай се на онова в тебе, което расте и се развива, расте и зрее.

Вярвай в непостижимото, вярвай в невъзможното, за да видиш тяхната реалност и тяхната постижимост. Бог е Бог на непостижимото, на невъзможното. Той е създал света за това. Ако търсим възможното, ние търсим общуването с хората; ако търсим невъзможното, непостижимото, ние търсим общуването с Бога, а това е пълният смисъл на живота. Благата на земята са реални само тогава, когато идват по пътя на невъзможното, на непостижимото. Това е Път на Едногото и Пътят на Съвършеното; това е Пътят на недостъпното; в Него се сместят всички Блага.

И тъй, Любовта е Любов за непостижимия живот; Мъдростта е Мъдрост за непостижимата Виделина; а Истината – за необятната Свобода. Страданията и мъчнотиите са граници между възможното и невъзможното; между постижимото и непостижимото. Радостите и дарованията са плодове на непостижимото, на невъзможното. Това е идеалът на великите души, които служат на Господа, на всичката пълнота. Те не търсят постижимото и възможното. За тях това е дело на миналото; ала непостижимото и невъзможното е дело на бъдещето. За тях настоящето е Любовта, Мъдростта, Истината; животът, виделината, свободата. Това са пътищата, методите, по които непостижимото, невъзможното дават своите блага; оттам иде силата на живота, светлата мисъл на Духа.

Това е път на Едногото и Път на Съвършеното; това е Пътят на недостъпното; в Него се сместят всички Блага. Така казва Непостижимият: Аз съм Път за Любовта, Път за Мъдростта, Път за Истината; там, гдето е животът, виделината, свободата, там съм и Аз.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА
ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

1930_11_09 Божествени състояния
Изд. София-Изгрев, 1949г.
КНИГА: Абсолютна истина, УС Год.I

БОЖЕСТВЕНИ СЪСТОЯНИЯ

Размишление

Какво прави гладният, като отиде в гостилницата? – Яде. – Какво се иска от гостилничаря? – Да готви добре. Като се нахраниш, ще платиш. И в Божествената гостилница се плаща. Ще кажете, че там всичко се дава даром. – Както се дава, така ще плащаш. Значи даром се дава, даром се плаща. – „Там няма пари.“ – Щом няма пари, ще работиш. Ще останеш на работа при гостилничаря, да режеш лук, да миеш чиниите, да слагаш трапезата. Щом не можеш да плащаш с пари, ще работиш. Щом не можеш да говориш, ще размишляваш.

Какво представлява размишлението? – Връзка с Божествения свят. Като размишлява, човек преживява нещо Божествено. Той минава в по-висок свят. Обаче трябва да различавате Божествените състояния от човешките. Всяко човешко състояние има външен израз. Например, седиш на стол и се движиш, мърдаш краката си. Говориш, мърдаш ръцете си. Това са човешки състояния. Може ли жив човек да не мърда? Така е, докато живее, човек постоянно се движи. По това се отличава той от умрелия. Умрелият никак не се движи и колкото повече време минава, той започва да мирише. Това показва, че той е готов вече да го ядат червеите. При Божествените състояния, човек изпитва известно доволство, а при човешките състояния – недоволство. Следователно, ако си радостен и доволен, ти преживяваш Божествено състояние; ако не си доволен, състоянието ти е човешко.

Коя е основната мисъл в осма глава от Евангелието на Йоан? Ще кажете, че там има няколко основни мисли. Не, във всяка глава има една основна мисъл. Останалите мисли се групират към нея, като централна. Главна, основна мисъл е тази, която носи живот. Другите мисли се групират около основната и работят за нейното оплодяване. Кибритената клечка е важна дотолкова, доколкото може да се запали и да даде светлина. Казваш: „Да се обичаме!“ – За да обичаш, ти трябва да имаш Божествено състояние. Можеш ли да ядеш, ако нямаш уста? Както не можеш да ядеш без уста, така не можеш да обичаш, ако не преживееш нещо Божествено. Любовта се проявява само при Божествените състояния. Ако имаш вълча уста, ще ядеш като вълк. За да ядеш като човек, трябва да имаш човешка уста. С други думи казано: За да проявиш Любовта, трябва да имаш Божествено състояние. Не можеш да проявиш Любовта, ако разсъждаваш като овца

или като вълк. Тия разсъждения са добри, но само за вълка и за овцата. Дойдем ли до човека, от него се искат човешки разсъждения и то на праведен и разумен човек. За да проявиш Божествената Любов, не е достатъчно само да бъдеш човек, но трябва да бъдеш разумен, да имаш Божествено състояние. Без това състояние ти пак ще имаш постижения, но посредствени, като тия на обикновения човек.

Как ще дефинирате с няколко думи Божественото състояние? Вие мислите, че знаете какво представлява то. Може да се лъжете. В това отношение вие приличате на човек, който е уверен, че има пари в кесията си. Пипа кесията си, усеща я тежка, мисли, че е пълна със злато. Влизате в една модерна, добре уредена гостилница, нахранвате се добре, но като извадите кесията си да плащате, виждате, че сте се излъгали – парите не били златни, но медни. Гостилничарят се усмихва и казва: „Господине, тия пари не вървят“. Какво бихте правили, ако влезете в някоя ангелска гостилница с тия пари? Може ли да се оправдаете с това, че не знаете ангелски? Гостилничарят ще ви погледне, ще се усмихне и ще каже: „Господине, тук парите говорят“. Не е важно, че не знаете ангелски. Някои мислят, че ако знаят Божествения език, работите им ще вървят добре. Може да знаят Божествения език, но ако парите им са фалшиви, нищо не се постига. Ще кажете, че вината не е във вас, не сте ги секли вие. Наистина, парите не сте секли вие, но съзнанието ви трябва да бъде будно, да знаете с какво разполагате. По какво се отличава човек, който преживява някакво Божествено състояние? – Той е концентриран, съсредоточен в себе си. Седне ли на стол, той не се движи много, ръцете и краката му са спокойни. При това състояние разумният свят се разкрива за него. Докато сте били глухи за тоя свят, сега чувате да ви се говорят прекрасни неща и започвате да разбирате целта и смисъла на живота. След време изгубвате това състояние и казвате: „Действителност ли беше това, което преживях, или сън; реалност ли беше, или илюзия?“ Докато си в Божественото състояние, ти гледаш на живота реално; щом попаднеш в човешко състояние, ти започваш да се съмняваш във всичко. Щом се натъкнеш на човешко състояние, ти ставаш скъперник; дойде ли Божественото в тебе, ти ставаш щедър. При човешкото състояние ти си мързелив, при Божественото състояние ти си работлив, буден. При Божественото състояние ти си постоянно в молитва. Колкото да се молиш, не се отегчаваш; при човешкото състояние, малко се молиш и намираш, че дълго време си се молил. При човешкото състояние ти всякога си недоволен и търсиш спасение отвън; при Божественото – ти си доволен от всичко и търсиш спасението си отвътре. Божественото състояние е подобно на извор, от който човек постоянно черпи.

„Как може да се молим добре?“ – Като престанете да мислите по човешки;

като се освободите от недостатъците на своето съзнание. Не е въпрос да станеш съвършен по механичен начин. Това значи да се излъчиш и нищо да не придобиеш. Това е човешко състояние. То е все едно да влезеш в гостилницата и да нямаш пари. Щом нямаш пари, по-добре не влизай в гостилницата. Ако си влязъл вече, ще искаш някаква работа, да платиш обяда си. Влезеш ли в Божествена гостилница, трябва да работиш. Такова е правилото там. Ще работиш известно време и след това ще ти кажат: „Достатъчно толкова работа". За яденето, което ти се дава, толкова работа се иска.

И тъй, животът има две страни: човешка и Божествена. На Божественото ще подражаваш – това е разумно. На човешкото не трябва да подражаваш. Важно е човек да различава човешкото състояние от Божественото. И като ги различава, да се стреми всеки ден да има поне едно Божествено състояние. Да имаш едно Божествено състояние, това значи да си придобил голямо богатство. Нямаш ли такова състояние, и да си работил цял ден, и да си се молил, денят е загубен. Важни са ония дни на нашия живот, през които сме преживявали нещо Божествено. През дните на Божествените състояния човек прави вътрешни връзки с Разумното Начало. Казваш: „Десет години вече вървя в правия път". – Ако всяка година си преживял по едно Божествено състояние, в десет години ще имаш десет такива състояния. Това е грамаден капитал! Правилно е, обаче, всеки ден да имаш по едно Божествено състояние. Значи за една година ще имаш 365 Божествени състояния, а за десет години – 3,650. Можете ли да си представите с какъв капитал ще разполагате?

Ново разбиране е нужно на хората. Говоря на един човек с часове, и след това той казва: „Всичко разбрах, но не разбирам как може да се живее без пари". – Вярно е, че без пари не се живее, но зависи в кой свят живееш – в човешкия, или в Божествения. Ако живееш в Божествения свят, ще влезеш в една ябълкова градина и свободно ще си набереш колкото ябълки искаш, без да даваш пари. Само едно нещо ще имаш предвид: да се вслушваш в говора на ябълката. Тя ще ти каже: „Ако знаеш как да ядеш, вземи си колкото искаш ябълки". Ще отидеш на една ливада, където кравите живеят свободно, ще хванеш една от тях, ще я издоиш и ще се нахраниш. Кравата няма да ти иска пари, но ще ти каже: „Ако знаеш как да пиеш мляко, можеш свободно да си издоиш и да благодариш". Ще се спреш пред една река, ще хвърлиш мрежата си и ще си хванеш няколко рибки. И рибата няма да иска пари, но ще каже: „Ако знаеш как да ме опечеш и изядеш, имаш право да ме ловиш".

Помнете: Всеки процес, който включва в себе си някакъв недостатък, е човешки. Размишляваш върху известен въпрос, но се яви в мисълта ти

нещо криво – ти си в човешкия процес. Целия ден трябва да работиш с мисълта си, за да минеш в Божествения процес, да придобиеш едно Божествено състояние. То може да дойде сутринта, на обяд или вечерта. Човек не знае кога ще мине от човешкото в Божественото състояние. Който минава през Божествени състояния, веднага се освобождава от ограниченията на живота. Свободният човек е далеч от ограничителните условия. Докато мислиш, че без пари не се живее, ти си в ограничителните условия. Ти не можеш нито да работиш, нито да се молиш. Щом казваш, че без пари не се живее, ти си обикновен човек. Царският син не се нуждае от пари. Където мине, всички казват: „Царският син иде!" Каквото пожелае, всички му дават и никой не иска пари от него. – Защо? – Издадена е прокламация към народа, че където влезе царският син, да има свободен достъп, да се ползва свободно от благата на природата. Следователно, щом кажеш, че без пари не може, ти си обикновен човек, за тебе не са издали прокламация към народа. Кажеш ли, че без пари може, ти си царски син, за тебе всички врати са отворени. Мнозина съм чувал да казват, че може да се живее без пари, но искат от мене пари. На такива казвам: Щом може без пари, аз ще тръгна с тебе. Ти си царски син. Добре е да вървиш с царския син, да те приемат навсякъде и да те гощават.

Днес ви дават задачата, до вечерта да придобиете едно Божествено състояние. Ако успеете в това, работата ви ще се нареди добре. Ако всеки ден имате по едно Божествено състояние, скоро ще свършите работата си на земята и ще заминете за другия свят. Къде ще отидете, никой няма да знае. Ще заминете за другия свят, както слънчевият лъч минава и заминава. Там ще работите тихо и безшумно, като пълната кола. Празната кола се движи с голям шум и скърцане, без да върши някаква работа.

„Как може човек да се домогне до Божествено състояние?" – За да дойде Божественото състояние, трябва да се справиш със себе си. Ако във време на размишление ти се движиш, пипаш носа, ухото си, движиш ръцете и краката си, това показва, че не си придобил Божествено състояние. Щом пипаш носа и ухото си, Мъдрост ти трябва. Щом движиш краката си, Добродетел ти трябва. Движиш устата си, Любов ти трябва. Махаш с ръцете си, Правда ти трябва. Пипаш косата си, правила, закони ти трябват. Ще превеждаш тези неща, да придобиеш знание.

Майката приготвя всичко за детето. Закуската – хляб, мляко, всичко е готово. Тя събужда детето си, като го милва леко по главата и му казва, че закуската е готова. Ако не го погали и не го предразположи, то ще плаче. Иначе веднага става и сяда да яде. Често и вие събуждате децата си, а нищо не сте им приготвили. Същото става не само на физическия свят, но и в духовния. Не е достатъчно да кажеш на детето да стане, но трябва да му

приготвиш да яде. Ако всичко е приготвено, и детето, и майката ще бъдат радостни.

Някой казва: „Десет години съм вече в този път и нищо не съм придобил“. Помнете: Ако през годината не си придобил нито едно Божествено състояние, годината е загубена. Ако и през месеца не придобиеш поне едно Божествено състояние, той е изгубен. Ако през седмицата не си придобил едно Божествено състояние, тя е изгубена. Ако през деня не придобиеш едно Божествено състояние, денят е изгубен. И най-после, ако през един век не си придобил едно Божествено състояние, векът е изгубен. Има епохи, през които Бог се отдалечава от човека. Ако през такава епоха, поне до края на живота си, не придобиеш едно Божествено състояние, животът ти е изгубен. И грешникът може да придобие през живота си едно Божествено състояние. За такъв човек казваме, че се е обърнал към Бога. Достатъчно е да придобиеш едно Божествено състояние, за да се привлекат и други такива. Мнозина отлагат тази работа и казват: „Ще видим“. – С виждане работите не стават. Като отидеш в гостилницата, какво искаш да ти кажат: „Заповядай да си хапнеш“, или: „Ще видим дали можем да ти дадем“. С виждане не можеш да се нахраниш. Нещата трябва да се реализират. Това значи да се нахраниш добре. Стомахът не се задоволява само с виждане, трябва да му се даде нещо реално. Да имаш едно Божествено състояние, това значи кесията ти да е пълна. Аз съм за пълната кесия. С пълна кесия лесно можеш да влезеш в гостилницата и да се нахраниш. Христос дойде на земята с пълна кесия. Пълната кесия подразбира хубава, течаща вода. Около нея се събират хора и се разговарят. Какво ще правят хората, когато се намерят пред една пресъхнала чешма? – Те ще говорят за нея: от кого била направена, през кое време, какви дървета имало наоколо. Обаче този разговор не им помага, те са жадни. Гледат чешмата и вярват, че ще потече. Пристига един беден, благочестив човек, също жаден. Той слага устата си на чешмата, но всички го спират: „Ти луд ли си? Не виждаш ли, че чешмата е пресъхнала?“ Но той не ги слуша, слага устата си на чешмата и тя започва да тече. Ако сложиш устата си на пресъхналата чешма и тя не протече, какъв човек си ти? Вяра е нужна на всички. И то такава вяра, от която всички да се ползват. Ако се съмняваш в думите ми, сложи устата си на чешмата и ще опиташ силата на вярата си. – „Аз имам силна вяра.“ – Ще я опиташ. Ако сухата чешма протече, вярата ти е силна. Такова нещо е Божественото състояние. При него сухата чешма протича. – За Божественото всичко е възможно. Там и невъзможните неща стават възможни. При Божественото състояние, където сухата чешма протича, всички се спасяват: и хората, и животните, и растенията. Това наричаме слизане на Христа на Земята. Когато дойде на Земята, Христос научи хората как да задоволяват жаждата си, от суха чешма да изкарват вода.

Като се говори за идването на Христа, мнозина се питат: „Достойни ли сме ние да срещнем Христа? Достойни ли сме да пием от Неговата вода и да ядем от Неговия хляб?“ – Чудни са хората! Ако си жаден, достоен си да пиеш вода; ако си гладен, достоен си да ядеш хляб. Щом водата и хлябът са дошли при тебе, това показва, че ти си проявил послушание. Иначе нито водата, нито хлябът ще дойдат при тебе. Повечето хора схващат идването на Христа механически. Всъщност това е вътрешен процес. То е все едно да кажеш, че без пари не се живее. Докато гледат само външната страна на живота, хората ще мислят само за хляб, за пари, за къщи и др. Ако тези неща са необходими и без тях не може, как ще си обясните, защо, като имат и пари, и къщи, пак им липсва нещо? Всичко имате, но едно ви не достига. Ще кажете, че трябва да продадете имането си, да раздадете всичко на бедните и да тръгнете след Христа. – На кого ще раздадете имането си? Според мене трябва да го раздадеш на праведен, свят човек. Ако го раздадеш на някой грешник, нищо няма да придобиеш. Ще раздадеш ли богатството си на вълците? Те са грешните, престъпните хора. – Нали гладният се нуждае, а не ситият? – Гладен и жаден е този, който гладува и жадува за правдата. Той е човек с будно съзнание, с отворена душа. Ако помагате, ще търсите хора със светли умове и сърца. На тях трябва да се помага.

Сега вие казвате: „Ние имаме такава опитност, познаваме Божествените състояния“. – Радвам се на вашата опитност, но тя е само за един ден. Обаче не оставайте само с един ден. Всеки ден крие специфични възможности. Като придобие човек нещо специфично, другите казват: „Стига му толкова“. Според мене нямате право да говорите така. Ако един човек е придобил само едно Божествено състояние, аз го наричам годиначе. Правилно е всеки ден да се придобива по едно Божествено състояние. – Защо? – Защото всеки ден е Божествен. Следователно естественото растене се заключава в това: всеки ден да получаваш по едно Божествено благо. Преди няколко дни слушах братя да се разговарят за Божествени работи. Както разбирам, те се заблуждават в много неща. Казвам им: Това са религиозни разбирания, не се заблуждавайте. Ако не обичаш Бога и ако не обичаш Бога в хората, какво разбиране ще имаш? Ако се намираш пред пресъхнала чешма и като сложиш устата си на нея, тя не протече, и Христос не може да ти помогне. Където Христос помага, там всички чешми текат. Ако Любовта не протече в тебе, това показва, че Христос не се е докосвал до твоята пресъхнала чешма. И ако нямаш светла мисъл, Христос не се е докосвал до твоя пресъхнал ум.

И тъй, при всяко преживяване нужно е да имаш едно Божествено състояние. Ти трябва да се освободиш от всички противоречия. Това значи

да се примириш, да изтърсиш праха от дрехите си, да ги опереш, да се махне калта от тях. Този е пътят на човешкото развитие. Не казвайте, че като размишлявате много, много ще придобиете. Мъчно е да размишляваш. – Кога? – Когато нямаш Любов. Мъчно е да се работи без Любов. Ако работиш от сутрин до вечер с Любов, ти ще се върнеш у дома си радостен, че си копал на своята нива. Където няма Любов, там остенът играе по гърба, по ръцете, по краката. Ще питаш ли тогава, защо те боли главата, защо те болят ръцете и краката. Като не разбираш ролята на остена, казваш: „Труден е животът". Ще питате какво е проповядвал Христос. И вие сега казвате: „Защо ни е дал Учителят този наряд?" – И без него може. Като се роди детето, и без пелени може. Малките пиленца, току-що излюпени, имат ли нужда от пелени? Аз се чудя откъде дойде у хората мисълта за пелени. Детето не се нуждае нито от акушерки, нито от пелени. Как се излюпват птиците – с акушерка ли? А сега, като се ражда детето, непременно трябва да дойде някоя баба. Това е отклонение от правия път. Ако хората вървяха в правия път, те щяха да прекарат един добър живот. А сега, за да се роди една мисъл, едно чувство или една постъпка в тебе, непременно трябва да ти бабуват. После трябва да я увиеш в пелени, да я возиш в количка и др. И това е добре. То съществува и в религиозния живот. Обаче това разбиране има граница. Да го люлееш в люлка една–две години, разбирам, но след това трябва да слезе от люлката и само̀ да ходи. Ще дойде време, когато вече не ще има пелени и люлки. Това е Божествено състояние.

Като се говори за света, едни казват, че той е добре направен, а други, че не е добре направен. Това зависи от разбирането на хората. За онзи, който е придобил Божествено състояние, светът е добър. За онзи, който не е придобил такова състояние, светът не е добър. Да имаш Божествения състояния, това значи да си придобил ключа на правилното разбиране. Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът". Направете превод на този стих, според съвременния език. „Аз съм Пътят", това значи: аз, който мисля. С Мъдростта се започва, Христос говори за живота, но не и за Любовта. Казва се, че Любовта ражда живота. Значи Христос говори за това, което е излязло от Любовта. – Кога Мъдростта определя пътя? – Важно е, че без Мъдрост няма път. Трябва да бъдете умни, да имате Мъдрост. – Защо ни е път? – За да намерите Истината. Аз съм Пътят, Истината и Животът. Истината е в средата, в центъра. Христос говори за истината, а не за свободата. – Защо? – Защото истината регулира живота, регулира и пътя. Трябва да имате желание, Истината да регулира живота ви всеки ден. Всяка седмица да придобивате по едно Божествено състояние, също и всеки ден.

Като правите наряда, каква е вашата придобивка? Днес е осмата седмица

от наряда. Трябва да имате поне веднъж в седмицата по едно Божествено състояние. Ако имате всеки ден по едно такова състояние, то 8x7=56. Толкова Божествени състояния трябваше да имате. Аз съм уверен 100%, че нямате толкова Божествени състояния. Това зная положително. Ако имате през седмицата само по едно Божествено състояние, за осем седмици щяхте да имате осем състояния. Това е достъпно за човека. Светията може да има повече, всеки ден по едно състояние. Какво беше днешното ви състояние? По какво се отличава Божественото състояние? Ако през тази година придобивате всеки ден по едно Божествено състояние, аз обещавам да ви съградя по една хубава къща и на всекиго да дам по една рента от десет хиляди лева. Важно е всеки ден да печелите по едно Божествено състояние. Ако не можете да направите това, вие ще плащате. Тогава да направим един договор. При Божествените работи важен е опитът. Ако всеки ден придобивате по едно Божествено благо, ще имате 365 Божествени състояния. Това е грамаден капитал, с който може да постигнете всичко. Ако не се придобиват Божествени състояния, животът се развива мъчно – голяма сиромашия настава. Вие ще предизвикате сиромашията изкуствено. Адам сгреши и в един ден оголя. Сутринта сгреши и веднага оголя и се скри. Вечерта дойде Бог да го търси. Той изгуби богатството си – нещо съществено за живота. Като обедня, той стана неспособен да работи в градината. Бог го изпъди навън и постави други работници в райската градина. Така Адам и Ева обедняха.

Питате: „Къде отиват светиите?“ – Те отиват в рая, там да работят. Всички вие сте кандидати за рая – една мотика ви трябва. Казано е: „В дома на Бога моего има много жилища“. Само там е раят, там има много къщи и градини. Раят е голямо място – целият свят. Има места за всички. На всекиго е дадено едно място, сам да го обработва. От всеки се иска да предизвика в себе си едно Божествено състояние. Не да го предизвика, но да го възприеме. Духът иде всяка сутрин и човек трябва да Го приеме. Казваш: „Не знае ли Бог от какво се нуждаем?“ – Бог знае, но ти трябва да знаеш. Важно е да знаеш как да служиш на Бога. Като служиш на Бога, всичките ти нужди ще се задоволят, от какъвто характер и да са те. Гладен и бос няма да ходиш. Щом служиш на Бога, животът ти ще се подобри. Служете на Бога и за нищо не мислете. Банкерите имат пари, ще ви платят. – Защо се усмихвате? – Аз се усмихвам всякога, когато някой иска да ме убеди в това, което не е. Това не минава пред мене. Усмихна се, а той казва: „Учителят не ми обръща внимание“. Обаче, когато човек върши волята Божия, аз го поглеждам особено. Има една усмивка, с която искам да кажа, че това, което ми се говори, не минава, т.е. не се приема. Има една усмивка, която показва, че всичко е в ред. При първата усмивка, аз изваждам от касата си всичките медни пари. Другояче казано: Когато минаваш край фурна с топъл хляб, извади от торбата си мухлясалия,

хвърли го, и вместо него сложи два пресни хляба. Ще кажеш, че е срамота това. – Срамно било да искаш от фурнаджията пресен хляб, а не било срамно да носиш в торбата си мухлясал хляб. Минаваш край чешмата. Изсипи водата от стомната и я напълни с прясна. Който изпразва стомната си, има право да я напълни. Който може да изпразва торбата си от мухлясалия хляб, има право да я напълни с пресен хляб.

Помнете: Най-важното състояние в човека е Божественото. Няма по-важно състояние от това, да дойдеш в хармония с Бога. Ние, съвременните хора, приличаме на плачливи деца. Майка му го събуди, то отваря очите си и започва да плаче. Майка му и баща му започват да го утешават, но то не престава да плаче. Бащата взима пръчицата и става капелмайстор. Та и вие, като плачете много, дохождат големият брат, майката, бащата, но плачът не престава. Като дойде пръчката, всичките работи се уреждат. Казваш си: „Много глупав човек съм бил“. – Не чакай баща ти да дойде с пръчката. Като дойде големият брат, иди с него. Ако дойде малкият брат, и с него иди. Вземи си книжката и започни да четеш. – „Не искам да чета.“ – Тогава иди на лозето да копаеш. Но стани! Имаш една приятелка, посети я. И това не искаш. Кой ще дойде най-после? – Божествената тояга. Тя е много красива, от рая е излязла. – „По-добре да не идва.“ – За праведния тя никога не иде, но за грешника. Заплашването е закон за всеки, който се отклонява от правия път и не иска да служи. Заплашването, страданието е път към Божествената Любов. Ако не дойде Божественото състояние, никаква мисъл, никакъв прогрес не може да се очаква. Ако работите на религиозните не вървят, това е, защото те не работят за идване на Божествените състояния в тях. Те очакват всичко да се постигне по механичен път.

Много работа се изисква от всички. Колко Божествения състояния стоят натрупани по пощите, и до днес още не са получени.

Т. м.

Утринно Слово от Учителя, държано
на 9 ноември 1930 г., София, Изгрев.

1930_11_09 Него видя Исус
неделна беседа

НЕГО ВИДЯ ИСУС

„Него видя Исус, че лежи."
Йоана 5:6

Виждането и съзнаването са два процеса на човешкия дух, с които се започва всяка добра работа. Само умният и добрият човек вижда и съзнава нещата. Дето няма разумност и доброта, там не може да се очаква никакво съзнание. Там може да има само интелект, но не и съзнание. Под „съзнание" аз разбирам вътрешна закономерност, която осмисля живота. От това гледище, работата се отнася за великите хора, трудът – за обикновените хора, а мъчението – за грешните. Грешният трябва да се мъчи. Той не иска да работи и да се труди; и да иска, не може. Обикновеният човек може само да се труди, не може да работи. Великият човек работи. Грешникът пита: Докога ще се мъча? – Ако искаш да не се мъчиш, стани обикновен човек. Тогава ще се трудиш. Обикновеният пита: Докога ще се трудя? – Ако искаш да не се трудиш, стани велик. Тогава само ще работиш. Грешният не иска да се мъчи, а, въпреки това, не прави усилия да се освободи от греха. При това положение, той мечтае да заема високо положение, да има добри условия. – Това е невъзможно.

„Него видя Исус." – Това е една тема, която трябва да се развие. Това е една неразрешена задача, която трябва да се реши. Геологът, като разглежда пречупените и разместени пластове, взима ги като тема за изучаване и после обяснява, на какво се дължи това. От начупените и разместени пластове, геологът съставя цяла научна история. Като чете тази история, обикновеният човек се чуди, отгде ученият е взел толкова данни, как ги е съпоставил, за да напише толкова голяма история. Някои хора се чудят, че съществуват ясновидци. Аз пък питам, как тези хора не се чудят на учените, които могат да напишат историята на земята отпреди милиони години? Според мене, тези учени са били ясновидци. Когато ученият работи 10 – 15 години върху даден въпрос, най-после той дохожда до известно прозрение и започва да вижда картини, които впоследствие описва. Обикновените хора, като не разбират, казват, че учените обясняват много въпроси, но как става това, те не знаят. Значи, учените хора са ясновидци, нищо повече. За обикновените хора или има ясновидци, или няма. За грешните никакво ясновидство не съществува. Обаче, за разумните хора съществуват ясновидци. Какво невъзможно има в това, че някой човек вижда ясно? Че си ясновидец, това показва, че виждаш ясно. Виждаш един предмет на десет километра разстояние и го описваш, какъв

е, без никакво спомагателно средство за очите. От това гледище, нищо в природата не се губи, само че остава далеч или близо до човешките очи. За слепия всичко е далеч. За онзи, който не вижда, всичко е далеч, за онзи, който вижда, всичко е близо. За онзи, който се движи с бързината на светлината, никаква мъчнотия не съществува. За него всичко е близо, всичко е леснопостижимо. За него не представя никаква мъчнотия, да отиде до слънцето и вечерта, като се върне, да разкаже на близките си, какво има там, какво представя слънцето. В продължение на осем минути, аз мога да придобия толкова знания за слънцето, колкото ученият ще придобие за хиляди години. Че съм ходил на слънцето, няма да говоря за това, но ще насоча телескопа си срещу него и ще започна да говоря, какво виждам, какво има, как е устроено и т.н. Който ме слуша, няма да разбере, по какъв начин съм дошъл до тези знания.

Някой казва, че видял нещо. Питам: Как става виждането – с очите, или с ума? С очите нищо не се постига, но с ума. Умът се разхожда, той ходи на слънцето и се връща. – Ходих на слънцето. – Значи, ти си го посетил с ума си. За ума може да се каже: „Дето не го сееш, там никне". Наистина, човешкият ум ходи там, дето не може да се помисли. Сеенето е процес на ограничение. Ако кажеш на човека, че е посят, той ще изпадне в такова противоречие, както, ако би му казал, че след смъртта си отново ще се въплъти на земята. Ако говориш на простия за еволюция, той ще те пита, какво нещо е еволюцията. Това, което осмисля живота, е еволюция. Еволюция, превъплъщение, страдание, това са синоними, в които се крие една и съща идея. Ето защо, науката се стреми да схване съотношенията между всички явления, да намери техния произход и да ги обясни. За явления може да се говори само в разумния живот. Същото се отнася и до живота. Живот съществува само в разумността. Дето няма разумност, там няма и живот. Щом се намали разумността, намалява се и животът. Достатъчно е да влезете в дома на някого, за да се произнесете за неговата интелигентност. Устройството на къщата му и наредбата в нея говорят за интелигентността на човека. Оттук вадя следното заключение: достатъчно е да погледнеш очите, носа, устата и ушите на човека, за да познаеш, какъв е той, доколко е умен и интелигентен. Казват: Какъвто е умът на човека, такъв е и домът му. И обратно: Какъвто е домът му, такъв е и неговият ум. Какъвто е говорът на човека, такъв е и неговият ум. Както виждате, между всички явления има известно съотношение. Значи, всичко в живота и в природата е смислено. Това, което е безсмислено в едно отношение, е смислено в друго отношение. Или, безсмисленото в един свят е смислено в друг свят. Убиват някого, и всички скърбят за него. Обаче, един се радва. – Защо? – Враг му бил. Той казва: Добре, че го убиха. Най-после се освободих от него. За него, това убийство е смислено. За онзи, който го убил, е безсмислено. Питат го: Защо уби този човек? – И аз не зная, убих

го, нищо повече. Жената ражда едно дете. Питат я: Защо роди това дете? – И аз не зная. – И тя не знае, защо го родила, и близките ѝ не знаят, но всички казват: Детето трябва да се роди. Значи, раждането на детето има смисъл само в даден случай. „Него видя Исус." – Кого видя? Това не беше някой виден философ или учен, нито някой княз. Това беше един обикновен човек, боледувал 38 години. Според мене, този човек не беше прост; той беше свършил шест факултета, но нямаше диплом за живота. Христос му даде този диплом, като му каза: „Вдигни одъра си и тръгни!" Това беше последният му урок, през който трябваше да мине. Той вдигна одъра си и напусна къпалнята. Колко от съвременните хора и до днес още седят в тази къпалня и чакат ред! Всеки е седял в тази къпалня цели 38 години и излязъл навън, но с неразрешена задача. – Защо? – Защото е очаквал наготово да слезе ангелът от небето и да размъти водата. Някой сиромах, болен, иска да си направи една къщичка, но чака в болницата, дано дойде помощта отвън. Един очаква помощ от другите, да му направят къщичка; друг уповава на близките си, те да му помогнат да свърши университет; трети очаква да види, какво ще напишат учените и тогава да състави своята теория. Значи, всеки очаква да слезе ангел от небето, да размъти водата и да му каже: „Вдигни одъра си и тръгни!" Ако дойде при тебе един философ, който иска да пише нещо, какво ще му кажеш? Ще му кажа: Пиши! – Какво ще кажеш на младия момък, който иска да се ожени? Ще му кажа: Ожени се! – Какво ще кажеш на майката, която иска да си има детенце? Ще ѝ кажа: Роди! Ако при свещеника дойде човек, който иска да служи на Бога, какво ще му каже той? – Служи! Ако при съдията дойде човек, който търси своето право, какво ще му каже той? – Търси правото си! Ако отиде при слугата, той ще му каже: Служи! Ученикът ще му каже да учи. Учителят ще му каже да преподава на учениците. Ще кажете, че това са обикновени работи. – Не са обикновени. За онзи, който си въобразява, че всичко разбира, са обикновени. Обаче, за онзи, който гледа сериозно на живота, не са обикновени.

Днес аз говоря върху един въпрос, който нито подмладява, нито остарява. За младите не говоря, защото след 20 години, например, те ще бъдат на друго място. Ако ме питате, де отиде младият, ще кажа, че той остаря. – Де отиде старият? – Той замина за странство, няма да го намерите. Младият напуща младостта си, за да придобие знание. Значи, младият има сила. Щом иска да придобие знание, трябва да стане стар. Ако стане стар и не придобие знание, той казва: Отиде младостта ми, без да придобия знание. Старият, като изгуби старостта си, отново придобива живот. Ако човек остарее и влезе в смъртта, без да придобие живот, той нищо не е постигнал. Правило е: като изгубиш едно нещо, да придобиеш друго. Чудни са хората, като мислят, че като изгубят живота си, ще отидат при Бога! Като умреш, да намериш живота. Всяко нещо се намира на своето

място.

Съвременните хора се нуждаят от трезва мисъл. Само така те ще придобият истинския живот, еднакво необходим и за младия, и за стария. Животът носи нещо, което нито се изменя, нито се променя. Дето е животът, там има вечно растене и развитие. Там няма старост. Превъплъщението на човека е нов живот, който му дава възможност да расте и да се справя с всички противоречия на Битието. Превъплъщението е закон не само за земята, но за целия космос. Изобщо, духовете се превъплъщават. Това е необходимост за всички живи същества. И Христос се превъплъти. Каква нужда имаше, и Той да мине по този закон? И Той трябваше да научи нещо на земята. Като говоря за превъплъщението, аз нямам предвид да защитавам тази теория. Това е реалност, а не само теория. Някои християни казват: Ако не съществува превъплъщение, напразно е дошъл Христос. – Не е въпросът там. Христос не е престанал да се превъплъщава. Освен това, Христос търси начин да се въплътява у всички хора.

Питате: Какво значи въплъщение? – Това всеки ще научи, когато съзнанието му се пробуди. То се отнася и до религиозните, и до безверниците. Според мене, истинската религия е в любовта, мъдростта и истината. Който носи тази религия в себе си, той говори направо с Бога. За него се казва, че има общение с Бога. Първите човеци имаха това общение, затова Бог ги посещаваше всеки ден в райската градина. Ще кажете, че това са приказки от „1001 нощ". Каквото и да казвате, това е истина. Невидимият свят е видим за мене, той може да бъде видим и за вас. Важно е, че той е по-реален от видимия. Той е разумен, възвишен свят. В него живеят разумни, възвишени същества. Ако си гладувал няколко дни и ме срещнеш, кое е реалното за тебе? Само да ме видиш ли? Важно за тебе, в дадения момент, е да опиташ моята разумност. Като зная, че си гладувал няколко дни, аз ще те нахраня и ще ти кажа: Приятелю, приятно ми е да ти услужа, а после ти ще ми разкажеш твоите опитности. По този начин се създава вътрешна връзка. Следователно, законът за прераждането изправя всички мъчнотии. Един човек може да бъде убит десет пъти на земята, т. е. в продължение на десет прераждания, но Господ ще го изпраща пак на земята и ще му даде всички условия да се развива. Ако той е убит като просяк, в следното прераждане Бог ще му даде големи възможности: ще го направи талантлив, после гениален, след това светия и най-после ще го направи цар. И след това ще ви наложи да го слушате и да му вярвате, както Той иска. Питате: Защо стават убийствата? – Като те убият десет пъти, цар ще станеш. Ще се преродиш отново на земята. Кой от вас би повярвал това? Аз не искам да вярвате, но, като повярвате в истината, тя ще ви направи свободни. Аз не искам да вярвате в противоречието, че,

като убият човека, с него всичко е свършено. Ние не съжаляваме, че едно време са мъчили Христа. Гърбът на Христа беше толкова силен, че можа да издържи всички удари, но Римската империя не можа да ги издържи. И после стана обратното: Римската империя залезе, а Христос изгря в целия свят. Ако това е вярно за Христа, вярно е и за нас.

Всички хора се плашат от нещастията. Ако нещастията и грехът могат да ви сломят, вие не знаете, какво представят те в живота на човека. Само Бог знае, какво е грехът. Той е резултат на неразбрания живот. Ако смъртта може да ви сломи, вие не разбирате живота: ако страданията могат да ви сломят, вие не разбирате живота. Защо да не се радваме, като страдаме? Не казвам, че е лесно да страдате, но, в даден случай, вие се възхищавате, че сте герои. Трябва ли да подозирате Бога, че ви дава страдания? Вие сами се излагате на страдания. Защо трябва да подозирате Бога в Неговата обхода към вас? Кое е по-хубаво: да ви даде Той страдания, или щастие? Щастието иде по пътя на нещастието. Не може да бъдете щастливи, докато не сте били нещастни. Щастието не може да дойде на земята, ако в нещастието не сте си направили дреха за него.

Как ще разберете щастието? Съвременните хора мислят, че щастието е в богатството, в парите, в къщите. Не, парите са само условие; зад парите стоят разумни същества. Ако зад парите, зад къщите, зад плодовете няма разумни същества, защо ви са те? Ако зад децата няма бащи и майки, като разумни същества, какво ще правят тия деца сами? Ние, хората, не сме благодарни на това, което имаме. Ако водата, светлината, въздухът се откажат от нас, в какво положение ще се намерим? Често вие казвате: Аз съм сам в света. – Чудни сте вие! Ако останете съвсем сами в света – без хора, без животни, в пълна тъмнина, тогава ще разберете, какво значи самотия. Това са неразрешени за вас въпроси, това са противоречия.

„Него видя Христос". Исус видя този човек, за да го извади от едно голямо противоречие. Той каза на Христа: Вече 38 години седя пред тази къпалня; толкова години наред слиза ангел от небето да размъти водата и не се намери никой да ме спусне във водата, да почерпя и аз нещо. Това е догматично вярване. Всички мислеха, че като слезе ангел да размъти водата, само тогава болният ще оздравее. Вън от тази вода, никой не може да оздравее. Христос попита болния: Вярваш ли, че и без да влезеш във водата, можеш да оздравееш? И почна Христос да му проповядва учение, че човек може да оздравее и без да влезе във водата. Трябваше да го разубеди Той в старото учение. И затова Христос му каза: „Стани, дигни одъра си и ходи!" Какво значат тези думи?

Сега ще ви приведа за пример един разказ из живота на една царска

дъщеря. Тя се казвала Задабер, дъщеря на цар Абрихо. Случило се, че тя се влюбила, но не могла да намери своя възлюбен. Тя връщала всички кандидати, които дохождали за нея, не им обръщала никакво внимание. Един ден тя решила да напусне бащиния си дом и да избяга. Тя си казала: Аз не мога да се примиря със стария ред на нещата. Ще тръгна да търся онзи, когото обичам и за него ще се оженя. Не го ли намеря, няма да се женя. Като пътувала дълго време, тя се изморила и не могла да върви по-нататък. Легнала на едно място и си казала: Не можах да разбера живота, нито да намеря своя възлюбен. Така унесена в мислите си, тя заспала, цялата истинала, краката ѝ замръзнали. По едно време, тя се събудила и видяла, че гори огън, краката ѝ стоплени, но никого не видяла пред себе си. Затоплена и подкрепена, тя станала и продължила пътуването си. Сега тя изпитала глад и жажда. Видяла наблизо една чешма, но като се приближила до нея, тя била пресъхнала. По едно време видяла един беден, окъсан човек тича към чешмата. Тя се почудила, че той тича към пресъхналата чешма. Обаче, едва се приближил той до чешмата, и тя потекла. Отишла да се напие с вода и Задабер. Но човека го нямало вече. Задоволила жаждата си и се поразходила малко. Но гладът започнал да я мъчи. Ето че и хлябът дошъл. И там не се спират нуждите на човека. Потребите на човешкия дух са много. Най-после, когато намери реалното в света, той се задоволява. А ще намериш реалното, когато обикнеш някого, когото не си виждал. Не само да не си го виждал никога, но и да не си го сънувал. При това, сърцето ти да гори за него и да си готов да направиш всички жертви за него. Това наричам аз идеална любов. Казвате: Той няма да гони Михала! Та, именно, съвременните хора гонят Михала. Цялата сегашна култура са все Михаловци, и всички са на Орландовци. Кой от вас е постигнал онова, което е гонил в живота си? И вие казвате за някого: Постигнал нещо. Какво разбирате под думите "гони Михала"? Това значи, че човек гони непостижимото, невъзможното. Като видиш, че някой върви в пътя неуверено, ако можеш, осветли го, упъти го. Няма защо да му се смееш. Ако той е готов да измени своето верую, трябва да му дадеш нещо по-високо, по-добро от неговото. Той казва: Ако мога да намеря по-добър път в живота си, аз съм готов да напусна стария път. Вие не сте дошли още до последната стадия и да твърдите, че познавате самата истина. Досега сте били като деца, вярвали сте в детински работи, но като влезете в зряла възраст, вашите понятия, вашите отношения ще се изменят съвършено. Според мене, когато намерите истинското знание, то ще бъде в сила да подмлади човека; когато поиска, той ще дохожда на земята; ще си заминава по свое желание, ще живее, колкото иска – всичко ще бъде в негова власт. Кой не иска това? То е много съблазнително. – Възможно ли е това? – За разумните хора е възможно; за обикновените хора е проблематично, а за грешните – съвършено невъзможно. Те казват: Ние даже не можем да мислим за това.

Съвременните хора се страхуват от живота, без да подозират, че крият в себе си грамадно богатство. И най-бедният, с това богатство, може да се справи с беднотията си. С това богатство и най-нещастният може да се справи със своето нещастие. В един момент, бедният ще се справи с бедността си, и нещастният – с нещастието си. Като ви наблюдавам, аз се чудя, как не сте могли досега да използвате това грамадно богатство, което Бог е вложил във вас. Аз се чудя, как, съвременните хора, много от които минават за гениални, не са проявили своята гениалност. Как такива богати хора не са отворили касите си, да покажат с какво богатство разполагат. Ще кажете, че ви подигравам. – Може да ви подигравам, а може и да изнасям истината, както е в действителност. Ако съм на вашето място, и аз бих мислил по същия начин. Но защо, при дадените условия, вие нямате онази вяра, която възкресява? Защо вие се задоволявате с вашата толкова слаба вяра? Друга е вярата на децата, вярата на бъдещето. На децата се дават много обещания, и те вярват в тях. Чрез обещанията децата се насърчават. Да насърчаваш децата, да утешаваш старите, в това има смисъл. Обаче, да насърчаваш възрастните, в това няма никакъв смисъл. Нашата задача не е нито в насърчаването на децата, нито в утешаването на старите. Това не е смисълът на нашия живот. Когато Христос влезе в къпалнята, започна ли Той да утешава болния? Казваше ли му, че както и да постъпва, животът му ще се улесни? Христос го запитваше за старите учения, и той му разказа историята на своя живот, че е живял анормално, водил порочен живот. Че болният разправял живота си на Христа, се вижда от следния факт: Христос го видя в храма и му каза да си отиде, но втори път да не съгрешава. Сега аз те кредитирам, но ако съгрешиш, ще ти стане по-зле. „Вдигни одъра си и ходи!"

Помнете: Болният не може да се лекува, докато не изповядва греховете си. Ако искаш да станеш учен, ще изповядаш своето невежество. Един млад студент, художник, се отправил към дома на един велик художник, да види неговите картини. Влязъл в двора и, за да не безпокои художника, погледнал през прозореца на ателието му, дето видял една хубава картина. Понеже имал нужда от пари, той поискал да прекопира картината и да я продаде. За тази цел, той застанал близо до прозореца и започнал да рисува, но не му се отдавало. Той си казал: Не се рисува лесно отвън. Великият художник нарисувал добре картината си, защото имал всичко на разположение. Като видял, как студентът се мъчи да рисува отвън, художникът му казал: Влез вътре, ще ти дам всички условия, да нарисуваш картината. Той си помислил: Има даровити хора в света.

И тъй, за да развие своята дарба, човек трябва да има непреодолимо желание да работи за нейното усъвършенстване. На същото основание, за

да намери истината и мъдростта, човек трябва да има в себе си непреодолимо желание, което никога да не остарява. Непреодолимо желание в човека е това, което от детинство до старост не се изменя. Това значи желание, което никога не остарява. Това се отнася до мислите и чувствата на човека. Следователно, това, което никога не се изменя и не остарява, е реално. Вяра, която никога не отслабва, е реална. Тя не се мени. Стане ли някаква промяна някъде, това става по причина на усложненията в живота. Когато в ума на човека не се явяват никакви противоречиви мисли по отношение на Първата Причина, това показва, че мисълта му никога не остарява. Ако вие се усъмните в любовта на вашия приятел, на майка си и баща си, на брата си и сестра си, какъв смисъл има вашият живот? Според мене, вие не трябва да се съмнявате в любовта на майка си. Тази любов дава идея за истинската любов. Любовта към баща ви дава сила, мощ на живота ви. Любовта към брата и сестрата, към приятеля и държавата внася подтик в живота ви. Вие не трябва да се съмнявате и във вашия живот. Обаче, вие казвате: Аз ще умра, и с това всичко ще се свърши. Човек първо беше безсмъртен и още в райската градина му се каза: В който ден ядеш от забраненото дърво, ще умреш. Обаче, ако ядеш от дървото на живота, ще живееш. Като не изпълните заповедта на Бога, казвате, че ще умрете. Казвате, че Адам ял от забраненото дърво. – Всеки яде от забранения плод. Първо жените ядат, а после – мъжете. Значи, първо ядат сестрите, а после – братята. Първо ядат слугите, а после – господарите. Значи, слугите развалят господарите. Ако господарят се опита да изнуди слугата си, той извращава съвестта си. Днес вземе от един слуга един лев, утре от друг – един лев, и неусетно се изопачава. Господарят няма право да изнудва слугите си. Какво ще спечели, ако вземе от всеки слуга по един лев? Защо у господаря не се яви желание да даде на всеки слуга по един лев, а взима от тях?

Питам: Кое развращава хората? Има една развращаваща сила в света, на която няма да кажа името. Седиш някога, и в ума ти дойде една отрицателна мисъл. Намери майката и бащата на тази мисъл и я хвърли настрана. Попита ли, кой я роди? Знаеш ли името на майка ѝ и баща ѝ, на брата и сестра ѝ? Това трябва да знаете. То е цяла философия. Ако нищо не знаете, само констатирате, че ви е посетила една отрицателна мисъл и свършвате с това. Трябва да знаете, че нищо не се явява без причина. Следователно, нищо не остава без последствие. Като влезе в къпалнята, Христос направи това по единствената причина, да даде на всички хора, последователи на новото, подтик да излязат от къпалнята на живота. Всеки човек, който се намира в някакво противоречие в живота, от какъвто характер и да е то, материален или духовен, има начин за разрешение. Ние трябва да се откажем от старите си възгледи за живота. Какви са възгледите на бедния за бедността? Колкото и да му се говори, че той може

да подобри живота си, той ще си остане със своята бедност. Друг е въпросът, ако може да развие магическата сила на ръцете си. Той ще стане богат човек. Ако развие силата на своя ум, той може да стане богат. По този начин той ще намери богатството, заровено в неговия ум. Бедният, за да не се отчае от бедността си, трябва да използва силата на своята магическа пръчица. Той ще вземе тази пръчица и с нея ще намери зароненото богатство в земята. Ще мисли ли повече за бедността си? Много богатства са скрити в земята. Човек трябва да ги открива и да се ползва от тях. Болен си. Не търси обикновените начини за лекуване, но обърни се към богатствата в земята. Има известни области на земята, които лекуват сами по себе си. Като дойде болният на това място, ще извади магическата си пръчица и веднага ще се излекува. От каквато болест и да страда, той моментално ще се излекува. Кой ще повярва в това? Мнозина ще кажат: Я има такива места, я няма. Който знае, де са тези места, той разбира, че там, именно, стъпват само ангели и светии, които направо се връщат на небето. Тези места са лековити. Когато Яков напущаше отечеството си, къде отиде? Като пътуваше, той заспа на пътя и видя сън: една стълба, единият край на която опираше на земята, а другият стигаше до небето. Ангели слизаха и възлизаха по нея. Яков разбра, че това е свято, Божие място и обеща, че ако Бог му даде това, което иска, ще посвети живота си на Него, да Му служи. И наистина, той спечели това, което искаше: отиде при вуйчо си Лавана, на когото слугува 14 години за две жени. Защо трябваше да слугува за тези две жени? – Защото изигра брата си, като го подкупи с една чиния леща. Така той успя да вземе първородството от брата си. Тук се прояви практичността на Якова. През целия си живот той имаше изпитания за тези две жени. Не само това, но и между двете жени се явяваше спор. Втората жена доведе още една жена на Якова. От тези жени се родиха 12 синове. От гледище на съвременния морал, човек с три жени може да се тури в затвор, а Яков с три жени минаваше за патриарх. Обаче, в тогавашния морал имаше нещо неестествено.

Сега няма да се спирам върху морала, но казвам: Дисхармонията в живота създава дисхармонични състояния. Ако искаш да се повдигнеш, трябва да измениш живота си. Не съди другите, но оправяй своя живот. Не съди Бога, не питай, защо светът е създаден така, а не иначе. Изучавайте небето и звездите. Много хора са станали учени, видни астрономи, защото са изучавали звездите и пътя на тяхното движение. Много учени знаят, как са устроени мозъкът и сърцето на човека. Много хора са станали учени, защото са изучавали водите, въздуха, светлината, земните пластове, както и елементите, от които се състои вселената. Това знание може да се изрази в поетична форма. Някои хора са станали видни философи, като изследвали причините и последствията на нещата. Ако нищо не знаеш, а искаш да станеш учен, започни да работиш в някой специален клон на

науката, например, върху причините за нещастията на хората. Ето една научна тема. Този въпрос може да се предаде в строга, научна форма, като се дадат и методи за освобождаване от нещастията. И който прочете тази теория, да каже: Макар, че съм нещастен, но този, който е създал теорията, е прав и е дал добри методи за излизане от нещастията. Ще приложа неговите методи. Като приложите тези методи, един ден вие ще бъдете щастливи като ангелите. Дали вярвате в това, не е важно. Аз вярвам и се радвам на своята вяра. В бъдеще, вие ще имате добрите условия на ангелите. Под „ангел" разбирам разумно същество, близко до човека, което се грижи за него, носи го в чувствата и в мислите си. Ангелите са предците на сегашната раса. Те са по-старите братя на човечеството, които са живели преди него, в една стара култура. Между ангелите се явила борба за надмощие. Едни от тях излязоха благополучно от тази борба и създадоха слънчевата система, целия външен свят, външната природа. Други ангели дойдоха на земята, оплетоха се с хората, изпожениха се и забравиха своя произход. И досега още те са между хората. Трета категория ангели, без да забравят своя произход, пожертваха се за човечеството, за да го спасят. Повече от милион ангели влязоха между хората, в човешката култура. Ако те не бяха се пожертвали, въпросът с човечеството щеше да бъде решен. Те дойдоха доброволно да спасят човечеството. С тях заедно дойде и Христос да помогне на хората. Който не разбира законите, ще каже: Такава била волята на Бога.

Вие още не знаете, каква е Божията воля. Според една научна теория на Битието, казано е, че само чистата велика Божия воля, може да спаси човека. Като не знаят това, хората, със своите плачове, приличат на малки деца, които се чувстват изоставени. Бог иска да ни направи щастливи, като ни прекара през всички фази на нещастието. Засега щастието е невъзможно. – Защо? – Защото то представя бяла, ненаписана хартия. Коя хартия има по-голяма цена: написаната, макар с черни редове, или чистата, върху която нищо не е писано? Написаната хартия е за предпочитане. Колкото и да е нацапана, все ще се намери върху нея някоя хубава, светла мисъл, оставена от някой философ или учен. Следователно, колкото и да е неприятно страданието и нещастието, все ще напечата върху съзнанието на човека една светла, възвишена мисъл. Грешникът, на чието лице е писано много, струва повече от праведния или ангела, върху когото нищо не е писано. – Защо да съм грешен? – Не съжалявай, че си грешил. Ти си написана книга, от която ще четеш и ще се учиш. Който влезе в съприкосновение с тебе, също ще чете и ще се учи от написаното. Ако само четеш и въздишаш, нищо няма да научиш. Ще четеш и ще се учиш от това, което си писал през вековете. Ако книгата ти е чиста и ненаписана, можеш да се радваш на нея, но ще останеш невежа. Ако се радваш на хляба, нарисуван на картина, ти си невежа. Обаче, радваш ли се

на топлия хляб, донесен от фурната, ти си умен. Грехът не е в това, че искаш да направиш нещо и не можеш да го постигнеш. Грях е, обаче, да се отказваш да работиш за Бога. Грях е, когато упорстваш, своеволничиш и се отказваш да вървиш в правия път. Искаш да станеш светия. Как ще станеш такъв? За да станеш светия, трябва да оставиш всички да минат през тебе, да видиш, какво правят те. Затова се казва за Христа, че понесъл греховете на цялото човечество.

Мнозина искат да станат като Христа. За да станат като Него, трябва да направят връзка с 500 милиона хора, да се свържат с техните грехове, които ще минат през ума, сърцето, душата и духа им. Само така те могат да спасят всички грешници по лицето на земята. Мислите ли, че службата на Христа е лесна? – Не, тя е една от най-мъчните. Не мислете, че лесно ще възкръснете и ще отидете на небето. За да бъдете като Христа, трябва да минете през Неговото положение. Христос иска да внесе светлина в умовете и сърцата на хората и разумност в душите им. Само така ще се подобрят отношенията между приятели, между господари и слуги, между родители и деца. Ако това не стане, Христовото учение има отношение само към външния живот. Какво ни интересува, че имаме училища и църкви, щом затворите са пълни със затворници? Какво ни интересува, че хората се женят, щом наши братя и сестри пълнят публичните домове? Какво ни интересува това, че държавите воюват, а навсякъде има противоречия и неуспехи? Христос се интересува от идеята за братството между хората. Тази идея трябва да господства в света. Когато казвам, че Христос иде в света, някои обръщат внимание на външната страна на въпроса. Не, Христос иде в света, за да влезе в къпалнята и да ви запита: От колко време седите в тази къпалня? Вдигнете одъра и си вървете! Това значи: Вдигнете вашите стари вярвания. Който не разбира, ще каже: Да вдигна своите стари вярвания! – Да, ще ги вдигнете, нищо от това. Ако ви донесат нови дрехи, хвърлете старите дрехи навън. Хвърлете стария, мухлясал хляб навън. Изхвърлете старата, вмирисала се вода навън! Нужни ви са два пресни хляба. Впрегнете се на работа и тръгнете напред. Това има смисъл. Всички сте кандидати и очаквате наготово, да дойде колесницата на св. Илия и да ви вдигне на небето. Вие сте видни хора, искате да минете без мъчнотии и страдания. Илия беше смел човек, но се уплаши от една жена. – Кога? – Когато се прероди като Йоан Кръстител. Бог му каза: Ти изби толкова пророци, но ще снемат главата ти. Ирод сне главата му, по желанието на Иродиада. Като му снеха главата, той разбра, може ли пак да стане пророк. Смел беше Илия. Той си каза: Един път бягам само от жена – никога повече. Илия се върна на земята, като Йоан Кръстител, да изкупи грешката си по отношение на пророците.

– Що е жената? – Човек, който иска да се удоволствува. – Много хора искат

да се удоволстват. – Това е все жената. Ако разбирате жената като майка, сестра, като добродетел или като светло същество, тя е на мястото си. Обаче, ако разбирате жената като удоволствие, като изкушение, това не е истинската жена. Всяко изкуство, всяка висока длъжност, всяка похвала е жената, която изкушава. Някой ти казва: Ти си голям оратор, красноречив, цял светия, думите ти се леят от устата. – Това е жената. Понеже зная закона, тези думи означават ласкателство. – Ама ти си извор, от който водата тече изобилно. Тя се изтича през тебе, като през проводник. – Да, но щом водата престане, и камъкът губи значението си. В дадения случай, че водата изтича през моята уста, това е похвално, но разумното иде от Самото слово. Моят ум е само проводник на великото, грандиозното, което иде отгоре. Само аз не мисля така. Словото, което ви говоря, не е мое. То е мисълта на разумните същества, които стоят зад мене. Те не са едно-две. Те са хиляди и милиони. Това са идеите на Бога, на Вечния Дух. Те минават през цялата вечност. Когато ние искаме да прекараме една Божествена идея от наше име, непременно ще се натъкнем на големи нещастия. Когато казват за мене, че заблуждавам хората, отговарям: Възможно е. – Ама той лъже хората. – И това е възможно. Да ви кажа истината: Дяволът не обича да го лъжат. Той сам лъже, но не обича да го лъжат.

Един голям дявол, тарторът, изпратил едно малко дяволче в света, да изучи лъжата. Като се върнало при тартора, то казало: Обърках целия свят. – Кажи ми истината. – Научих хората да правят зло. – Слушай, лъжата е за мене, аз си служа с нея, а ти ще ми говориш истината. Казвам: Когато човек задържа лъжата за себе си, а иска другите да му говорят истината, това показва, че дяволчето живее в него. Когато човек допуща да го лъжат, а той говори истината, това показва, че Бог живее в него. Тъй щото, когато някой проповядва и говори истината, аз съм готов да го слушам. Когато едно дете ми донесе хляб и каже, че преди половин час е изваден от фурната, аз искам да бъде така. Ако момченцето ми носи твърд, мухлясал хляб, а го препоръчва за пресен, топъл, то говори лъжа. Дали е дете, или възрастен, е все едно, това е лъжа.

Сега искам, в душата на всички да се роди желание нито да лъжете, нито да ви лъжат. От всички хора се изисква голяма самоотверженост, да живеят за Бога, но не на гърба на другите. Не е въпрос хората да подобрят живота си отчасти, но напълно. У всички да живеят възвишени идеи. Всички да приемат любовта, като закон. Нека от света излязат най-добрите хора, да намерят истината. Всеки човек да знае мястото си и стъпалото, до което е стигнал в своето развитие, за да има условия да се развива понататък. В очите на всеки човек да виждаш братски поглед и, каквото направиш, да не те критикува, а като великия художник, да вземе четката вместо тебе, да ти помогне и да каже: Добър си, добър е пътят, по който

вървиш. Отиваш в едно село да проповядваш. Свещеникът те пита: Кой те изпрати тук? Кой ти даде право да проповядваш? Питам: Едно време, кой пращаше пророците да проповядват – църквата, или Бог? Който отива да проповядва, трябва да е роден за проповедник, да съзнава, че е от Бога определен. Като влезе между хората, той трябва да се радва, че Бог му дава възможност да проповядва Словото, а не да мисли само за хляба си. Според мене, морално е да постъпиш като турския дервиш, който взел от кесията на бея само десет стотинки. Той срещнал на пътя си един турски бей и му поискал една малка помощ. Според обичая, беят веднага му предложил кесията си, в която, между другите монети, имало и златни пари. Дервишът разгледал внимателно парите в кесията и си взел само десет стотинки. – Защо не вземеш повече? – попитал беят. – Толкова ми трябват.

Питам: Колко е нужно на човека, за да живее? Съвременните хора искат да се осигурят. Така, както мислите, съвместими ли са вашите идеи с това, което Бог е определил за вас? Ако е право да се осигуряваме, тогава всички народи искат да се осигурят. Всички живи същества на земята искат да се осигурят. Пък и за в бъдеще трябва да се осигурят. Така, както вие мислите, колко хора могат да се осигурят? Като дойде Христос втори път на земята, Той ще научи хората, кое е онова, което може да ги осигури. Христос ще дойде пак на земята, ще влезе в къпалнята и ще каже на болния, лежал 38 години: „Стани, вдигни одъра си и си върви! Там, на дясната страна на одъра си имаш една закована пръчка. Откови я, тури я под ръкава си и тръгни с нея по света, да хлопаш и да проповядваш." И на вас казвам: Ако искате да се освободите от старите си възгледи, вдигнете одъра си, отковете от дясната страна онази пръчка и тръгнете по света, да проповядвате. Ще кажете: Как ще ни приемат хората? Ще станем за смях! – Кога човек се смее? – При два случая. В първия случай, когато някой иска да ме излъже. Аз се усмихвам и казвам: Тази работа не става с лъжа. Хвани тояжката на твоя ум, на твоето сърце, на твоята воля и се свържи с Онзи, Който ти е дал живот, Който ти е дал ум и сърце и вложил всички богатства в тебе. Вярвай в Неговото име. Срам е за днешните хора да очакват наготово!

Днес аз проповядвам не само за вас, но за всички, които ме слушат. Като казвам, че и други ме слушат, аз разбирам следното: Вие сте антени и, ако погледнете с окото на ясновидеца, ще видите, че сте свързани с много същества от невидимия свят, които ме слушат чрез вас. Ако вие не ме разберете, те ще ме разберат. И ако говоря истината, като ме слушат, те казват: Така е! Ако не говоря истината, като ме слушат, те казват: Не е така! Тогава аз вземам мерки да се коригирам. Казвам: Милиони същества ме слушат. Дали вярвате в това, или не, то е друг въпрос. Аз слушам

отвсякъде: и от Франция, и от Русия, и от Англия. Те слушат чрез антени, както вие слушате радиото. И Христос слуша, дали това, което говоря, е истина. Времето на лъжата е минало. Аз искам да прокарам истината.

„Него видя Исус." Това беше един благороден човек, който лежеше болен цели 38 години. Той се намираше в крайно противоречие. На този човек Христос каза: „Вдигни одъра си и тръгни. След това не съгрешавай повече, да не ти стане по-зле." Ако и вашият живот става по-лош, казвам ви: Не съгрешавайте! Ако не ви върви, казвам: Не съгрешавайте! – Ние не грешим. – Аз нямам предвид вашите грехове. Аз не се интересувам от вашите грехове и съмнения. Че се съмнявате в Бога и в себе си, това не ме интересува. Вие не вярвате в чистотата; не вярвате в това, което Бог е вложил във вас. Невъзможно е да живееш на земята и да не се оцапаш. Оцапването е външен процес, който се отнася до съзнанието. Затова, каквато грешка и да направиш, хвани я и я изправи. Нека умовете ви бъдат свободни, сърцата ви отворени; всеки момент да сте готови да служите на човечеството, на своите слаби и по-малки братя.

Сега всички се смущавате за бъдещето си. – Бъдещето ви е отлично. Един ден вие ще бъдете щастливи, като ангелите. Един габровски търговец дал една голяма сума на едно дружество да завърши работата си. В знак на благодарност, дружеството турило бюста на своя благодетел на почетно място. Колкото пъти минавал край своя бюст, търговецът се спирал пред него и си казвал: Колко боб изяде, докато дойдеш на това място! Един ден, като ви видя между ангелите, и аз ще кажа: Колко страдания минахте, докато дойдете на това място! Пътят на великите хора е път на страдания. Пътят на героите е път на страдания. Пътят на цялото човечество е път на страдания. Не, че ние искаме да страдаме и да страдате, но такъв е пътят на развитието. Затова, кажете си: Всичко, което се случва на онези, които имат в себе си закона на любовта, мъдростта и истината, ще се превърне на добро.

Вдигнете одъра си! На дясната страна на одъра е магическата ви тояжка. Вземете я и тръгнете с нея в пътя, да работите.

11. Беседа от Учителя, държана на
9 ноември 1930 г., София – Изгрев.

1930_11_12 Правилно отношение към числата
лекция пред общия окултен клас

ПРАВИЛНО ОТНОШЕНИЕ КЪМ ЧИСЛАТА

Размишление

(Чете се темата: „Специфичното в добрия и в лошия живот".)
Тема за следващия път: „Произход на злото".
Има смисъл да се говори за произход на злото, защото, само по себе си, злото е ограничено, има начало и край. Следователно злото е произлязло от нещо. Като контраст на злото се явява доброто, което няма начало и край, т.е. не е ограничено. Ето защо, можем да говорим само за произход на злото, но не и на доброто. Такъв контраст съществува между обикновения човешки живот, в който и злото, и доброто се проявяват, и Божествения живот, в който само доброто се проявява.

Мнозина искат да бъдат щастливи, силни, учени и каквото кажат, да стане. Възможно ли е сегашният човек, със своя организъм, със сегашните си разбирания за живота и природата, да има такива качества? Може ли върбата да притежава здравината и издръжливостта на дъба? В какво седи силата на човека? Ако разглеждаме човека като физическо същество, силата му седи в неговите мускули. Ако разглеждаме човека в умствено отношение, силата му седи в неговия ум. И най-после, ако го разглеждаме в духовно отношение, силата му седи в неговия дух – най-възвишената проява на човека. Следователно първо човек трябва да бъде силен по тяло, после – по ум и най-после – по дух. Какво придобива човек, ако е силен? Който е силен по тяло, по ум и по дух, той е богат човек. Богатият тежи повече от бедния, понеже притежава повече ценности. Слабият по тяло, по ум и по дух е беден човек. Бедният тежи малко. Той е лишен от ония ценности, които правят човека стабилен. Той няма основа, на която да се крепи.

Човек може да бъде силен, добър и умен и като богат, и като беден. Това показва, че тия качества са вътрешни, а не външни. Вътрешното богатство и сиромашия правят човека богат или сиромах, а не външното. Силата, разумността и добротата на човека са тясно свързани. Който не е добър, той не може да бъде разумен. Когато разумният срещне препятствия в живота си, с ума си той преценява колко са големи, за да знае как да ги премахне. След това ще си послужи и с физическата сила. За пример, болестта е препятствие, с което човек трябва правилно да се справи. Разумният ще намери начин лесно да се справи с болестта, а неразумният ще каже, че Бог е определил той да боледува. Откъде знае това? Бил ли е при Бога, да види как Бог нарежда нещата? Ще възразите, че никой не е

присъствал при създаването на света. Въпреки това хората четат какво е писал Моисей по този въпрос и вярват на думите му. И Моисей не е присъствал при създаването на света, но той черпил сведения от египетските библиотеки, имал известно откровение по този въпрос и след това е писал.

Всеки човек има някакво откровение, малко или голямо, в зависимост от големината на прозореца, през който влиза светлината. През малък прозорец влиза малко светлина. Следователно и откровението е ограничено. Какво откровение е това, което влиза през прозорец, който има по 30 сантиметра широчина и височина? Друг е въпросът, ако откровението, което човек получава, минава през прозорец, който има 2–3 метра широчина и височина.

В пътя на своето развитие човек се издига все по-високо, вследствие на което виждаме различието между сегашния човек и онзи, който е живял във времето на Христа. Ако отидем още по-далеч, преди Христа, разликата е по-голяма. В умствено и в духовно отношение съвременният човек се е издигнал високо над своите предци, но и той има още много да работи. Обаче преди хиляди години е съществувала една човешка раса на земята, която по култура е надминала всички досегашни култури. По това време земята е била рай. Като спомен от тази култура имаме само високите планински върхове, големите морета и океани. Нищо друго не е останало от това време. Хората от миналите култури са били деца на ония от високата култура, но не могли да устоят на нейните изисквания, вследствие на което паднали. Едва сега те започват отново да се повдигат. Тези високо напреднали хора са живели във времето, когато светът се е създавал и са взели участие в създаването му.

Коя е причината за падането на човечеството? Някои казват, че злото е причина за падането на човечеството. Като дойдат до тази причина, те казват, че злото трябва да се премахне, и започват да се борят с него. В края на краищата те излизат победени. Никой човек досега, никое възвишено същество не е победило в борбата си със злото. Като знаят това, възвишените същества, даже и боговете, не правят опит да се борят със злото. Те знаят, че ако се борят със злото, ще се натъкнат на Бога и ще счупят главите си. Невъзможно е да се бори човек със злото и да излезе от тази борба здрав. Затова, именно, Христос е казал: „Не противи се на злото“. Натъкнеш ли се на злото, дай път на доброто в себе си. Само силите на доброто са в състояние да се справят със злото.

Следователно не се борете със злото, но изучавайте го, вижте какъв е неговият произход. Как ще си обясните защо двама приятели се скарват?

Ако единият от тях каже една обидна дума на другия, последният веднага се отдалечава от него. Преди да е чул тази дума, той е държал приятеля си в ума, в съзнанието си, постоянно е мислил за него. Щом чул тази дума, той го изхвърлил от съзнанието си и престанал да мисли за него. Между тия приятели е станало някакво вътрешно стълкновение, вследствие на което и двамата почват да си противодействат. Стълкновението, което създава противодействие в тях, наричаме зло. Значи злото се явява там, където се образува някакво стълкновение.

Като ученици, вие трябва да мислите правилно, да разсъждавате, да не правите бързи заключения за нещата. Това, което става между двама приятели, става между човека и Бога. Някой човек вярва в Бога, обича Го, но щом обърка работите си, щом изгуби нещо ценно в живота си, той се опълчва против Господа, държи Го отговорен за неуспеха си. Някой ученик пропаднал на изпита си – държи Бога отговорен за неуспеха си. Момата се оженила, недоволна е от живота си – търси вината в Господа. Когото срещнете, всички роптания против Господа, защо е допуснал злото в света. Те са прави в едно отношение, а именно: Бог е допуснал злото като сила в света. Обаче пита се: „Защо е допуснато злото?“ Злото си върви по свой определен път. Бог е определил на човека да върви в пътя на доброто. Кой го сложи в пътя на злото? Човек сам се е отклонил от своя път и тръгнал в пътя на злото. При най-малкото отклоняване Бог предупреждава човека да бъде внимателен, да не се залавя за работи, които ще го отклонят, но той не слуша. Както в далечното минало, така и днес, поради непослушанието си, човек се отклонява от пътя на доброто и отива в пътя на злото. Няма човек в света, който да не е предупреден за нещастието, което ще му се случи. Всеки човек е дошъл на земята да изпълнява волята Божия и да се учи. Отклони ли се от своето предназначение и започне да служи на себе си, да изпълнява своята воля, той неизбежно ще се натъкне на злото.

Следователно човек е изпратен на земята първо да върши волята Божия, а след това идват останалите неща: да става търговец, да става богат, силен, учен, да се жени и т.н. Ще възразите: „Не трябва ли човек да се жени?“ Ако на първо място има предвид волята Божия, човек може всичко да върши. Той може да стане търговец, учен, музикант, да се жени и т.н. Няма ли предвид първо волята Божия, той ще претърпи крах във всичките си предприятия. Какво щастие може да очаква болната мома от женитбата? Преди да се оженят, момата и момъкът трябва да са готови да изпълнят волята Божия. Само здравият човек има право да се жени. Под думата „здрав човек“ ние разбираме онзи, който мисли, чувства и постъпва право. Какво става днес? Днес се женят повече болни хора и очакват да родят добри, здрави деца. Това е невъзможно. Момата иска да се ожени, да стане

майка, да ражда деца. Момъкът иска също да се ожени, да стане баща, да има деца. Откъде е дошла тази идея в човека? Преди всичко, раждането е качество на Бога. Само Бог ражда. Сегашните хора страдат, понеже са изопачили естествения ред на нещата. Те са изопачили Божественото, вследствие на което страданията неизбежно ги следват.

Човек е дошъл на земята да се учи, да живее правилно, а не да мисли за женене, за раждане на деца. Първата задача на човека е да уреди отношенията си с Бога, а после да уреди и своите работи. Като определи отношенията си към Първата Причина, човек знае вече да се жени ли и за коя мома или за кой момък да се ожени. Бог има грижа за всички хора. Той знае как да ги съчетае, кои хора си подхождат и т.н. Ако сегашните хора страдат в женитбите си, причината се крие в тяхното непослушание. Те се женят без съгласието на Бога. Ще кажете, че хората трябва да се обичат. Това е друг въпрос. Страшното е, че сегашните женитби не са основани на любовта. В желанието си да се ожени, човек е вложил някакви изопачени идеи. В сегашните женитби ще намерите всичко, но не и любов. Има женитби в света, които се крепят на любовта, но те са рядко. Някои мислят, че като се оженят, ще имат условия да се развиват. Това е заблуждение. Те забравят, че развитието на човека, напредването му е предвидено в Божествения план. Тъй щото, женен ли е човек, или не, условията за неговото развитие са предвидени. Можете ли да наречете благоприятни условия за развитие тия, при които хората се намират в постоянни борби? Тъкмо това виждаме днес в повечето семейства. Влезете ли в някое съвременно семейство, ще видите, че майката и бащата са в постоянна борба, а оттам и децата. Мъжът и жената не се разбират, децата – също. Другаде ще види, че синът се е опълчил срещу баща си, дъщерята – срещу майка си. Казано е в Писанието: „Всеки дом, разделен против себе си, не може да устои“. Такова е положението на съвременното семейство. Евреите запитаха Христа, трябва ли мъжът да даде разводно писмо на жена си, когато я хване в прелюбодеяние? Христос им отговори: „Моисей нареди мъжът да дава разводно писмо на жена си, но той направи това заради тяхното жестокосърдечие. Обаче отначало не беше така. Първоначално мъжът и жената трябвало да бъдат свързани в един ум, в едно сърце, в една душа и в един дух“. Това е било изказано в стиха: „Човек ще напусне майка си и баща си, ще се прилепи към жена си и ще образуват едно цяло“. Не се ли спазва този закон, отношенията между мъжа и жената всякога ще бъдат дисхармонични. Тази дисхармония в отношенията на всички хора показва тяхното отклоняване от правия път. Цялото човечество се е отклонило от правия път на живота и търси изход от трудното положение, в което се намира. Изходен път от това положение намираме в методите на различните религии.

От хиляди години насам хората се молят на Бога, плачат, борят се в себе си, търсят начин да излязат от кашата на своя живот, но и досега още не са излезли. Мнозина казват, че човек не може да живее сам, но трябва да си намери другар или другарка, с които да се разбира. Кой човек е сам в живота? Още със слизането си на земята човек е дошъл заедно с много души, с които е тясно свързан. Макар и в различни краища на земята, тия души си взаимно помагат. Освен това всеки човек се намира под специалните грижи на възвишените същества, които не го оставят сам. В трудните моменти на живота те му се притичат на помощ. Въпреки грижите на разумния свят, хората страдат, мъчат се, защото забравиха Божиите пътища. Те пожелаха да бъдат като Бога, да се ползват с абсолютна свобода. Бог е абсолютно свободен, защото има знания, сила, богатства, каквито човек не притежава. Никой човек не може да направи това, което Бог прави. Защо? Не му е позволено. Опита ли се да направи това, което Бог може да направи, той ще внесе злото в своя живот. Момък се оженва за една мома и веднага я ограничава. Защо? Защото била негова собственост. И момата започва да го ограничава, защото бил неин мъж. Те си позволяват неща, на които нямат право. Преди всичко мъжът и жената са души, излезли от Бога. Те принадлежат на Бога и никой няма право да ги задържа за себе си. Мъжът забранява на жена си да гледа чужди мъже, да не се разговаря с тях. И жената ограничава мъжа си по същия начин. Ако това е право, тогава и жената, и мъжът трябваше да бъдат слепи, глухи, неми. Така ли е всъщност? Бог е дал възможност на човека да гледа красотата и величието на природата, да възприема нежните песни на изворите, на птиците, сладкия говор на хората и т.н. Човек има очи, уши, нос, уста, език, за да влиза в общение с цялата природа. Човек трябва да бъде чист извор, който да раздава щедро от своето благо. За това е създаден той. Кой е виновен, че вместо чист извор, той се е превърнал в канал, от който тече нечиста и мътна вода? Човек сам е причина за своя нечист живот. С отклоняването си от правия път той е изгубил своята първоначална чистота. Нечистата материя, която прониква телата на хората, не е нищо друго, освен грехът. Казано е за Христа, че чрез кръвта си е измил човечеството от греха. И до днес още Христос продължава да го мие. Това показва, че в цялото човечество е влязло нещо нечисто, от което трябва да се освободи и очисти.

Сега, като говоря за мъже и жени, аз разглеждам техните търговски отношения. Като се женят, те правят една търговска сделка помежду си: мъжът се нуждае от човек, който да му прислужва, да чисти къщата му, да готви, да отглежда деца. Жената приема тези условия, но срещу това тя иска да бъде осигурена. Наистина, ако се случи да замине по-рано от нея, мъжът я осигурява – приписва ѝ голяма част от богатството си. Ако не изпълни обещанието си приживе или след смъртта си, жената остава

недоволна и започва да съжалява, че се е продала евтино. Друг е въпросът, ако отношенията на мъжа и на жената са отношения между души.

И тъй, искате ли да запазите чистотата на ума и на сърцето, не допущайте в себе си лоши мисли нито за мъжа, нито за жената. Когато жената допуща лоши мисли за мъжа си, тя сама се понижава. И когато мъжът допуща лоши мисли за жена си, и той се понижава. За да не се понижават и да запазят достойнството си като души, мъжът и жената трябва да се държат на такава висота, каквато им е дадена от Бога. Щом не вярват в себе си, те не вярват и в Бога. Слушате някой да казва, че и Бог не знае защо го е създал. Мисли ли по този начин, човек хвърля петно върху Истината. Щом не познава Истината, той се е раздвоил в себе си. Той не вижда единството в живота, вследствие на което за него всичко се е обезсмислило. Знайте, че Бог съзнателно е създал света и съзнателно е вложил доброто в човека. Няма сила в света, която може да отнеме доброто от човека.

Временно човек изгубва живота си, като благо, дадено от Бога, но пак го придобива. Щом изправи отношенията си към Бога, животът му се дава отново, за да го реализира. Да реализира човек живота си, това значи да прецени благата, които му са дадени, и да ги използва. Не приписвайте своите криви прояви и погрешки на Бога. Човек греши, защото дава път на желанието си да бъде господар, да владее света. Всеки има желание да владее нещо. Мъжът иска да заповядва на жената; жената – на мъжа; учителят – на учениците си; господарят – на слугата си; свещеникът – на своите пасоми; майката и бащата – на децата си и т.н. Желанието на човека да заповядва на някого показва, че в него се крие някакво користолюбие. Малцина признават тази черта в себе си, и затова не могат да се освободят от нея. Какво придобива човек, ако може да заповядва на хората? За предпочитане е да имате отношение с хора, които са разумни, досетливи, любещи, които са готови на услуга преди да сте им заповядали, отколкото да срещнете такива, на които трябва да заповядвате на всяка стъпка. Само глупавият човек работи по заповеди. Разумният избягва заповедите. Той не обича нито на него да заповядват, нито той сам да заповядва. Божественото в човека нито заповядва, нито търпи заповеди. Божественото отговаря само на Божественото. Същевременно то отговаря само по Божествен начин. За пример, ако при вас дойде някой беден човек и пожелае да му помогнете, както можете и колкото искате, той не постъпва по Божествен начин. В неговия ум се крие нещо нечисто. Като казва, че иска да му дадете, колкото обичате, с това той външно се представя за скромен, а вътре в себе си очаква да получи повече. Това не е Божествена постъпка. На този начин на искане Божественото в човека отговаря по свой начин. И да може да даде повече, човек се въздържа, дава по-малко. Ако този човек е твой приятел и се нуждае от 10,000 лева, той трябва да каже:

„Имам нужда от 10,000 лева. Можеш ли да ми услужиш, да ми дадеш тази сума?“ Каже ли така, ако имаш в себе си такава сума, веднага ще му услужиш. Представи ли се скромен и те помоли да му дадеш, колкото искаш, ще му дадеш само 1000 лева. Той ще си каже: „Не разбра ли този човек, че аз се нуждая от 10,000 лева?“ Твоят приятел не е длъжен да ти даде цялата сума, от която се нуждаеш, още повече, когато му даваш свобода да ти помогне, с колкото той намира за добре.

Казвам: В никой закон на Свещените книги не е писано, че трябва да имаш много деца и за издръжката им да искаш от чуждите хора. Никъде не е писано, че ти трябва да станеш министър или цар и за да постигнеш своите желания, да изнудваш съвестта на близките ти, да ти помагат. В Божествения свят не съществуват отношения между царе и поданици, между министри и негови подведомствени, между съдии и обвиняеми и т.н. В Божествения свят съществуват само едни отношения – между братя и сестри. Там всички същества са първо братя и сестри, а след това идват служебните им отношения.

Следователно, докато човек не разбере своите първи отношения към Бога, към разумния свят, той никога няма да разбере отношенията си към хората. Кой човек е разбрал какви трябва да бъдат отношенията му към неговите ближни? Коя жена и кой мъж са разбрали какви трябва да бъдат отношенията им към себе си и към техните ближни? Жената казва: „Аз трябва да бъда майка“. В какво се състои майчинството? Да бъдеш майка, това още не значи да раждаш деца. Като родиш, ти трябва да вложиш такъв живот в детето си, който да събуди Божественото в него. Само така роденото дете е в състояние да се жертва за майка си и за баща си. Дете, което не е родено по този начин, колкото повече расте, толкова повече се налага на родителите си. Като дойде време за женене, оженва се, напуща родителите си, без да мисли за тях. Ако им потрябват за нещо, тогава ще ги поканят у дома си. Обикновено дъщерята и синът викат майка си в техния дом, да гледа внучето.

Това не е за упрек. Аз не съдя вашия живот, но разглеждам човешкия живот, който е пълен с мъчнотии и противоречия. И вие трябва да се спрете върху тия прояви на живота и да потърсите причината им. Коя е причината за недоразуменията в семействата? Причината не е само в мъжа или в жената, но в кривото и изопачено разбиране на хората за живота. На всички хора липсва нещо съществено, благодарение на което те не могат да изпълнят своето предназначение, както трябва. Момата се оженва, става майка, не защото има високо съзнание за майчинството, но тя крие друго някакво желание в себе си. И момъкът се оженва, става баща, без да съзнава отговорността, която поема. Друго някакво желание го заставя да

стане баща. Ученият е станал учен не от високо съзнание да помага на човечеството, но от друго някакво желание в себе си. Колко астролози, хироманти, френолози днес стават такива само за прехраната си! Колко хора се стремят към науката с единствената цел да се прославят!

Съвременните астролози и физиогномисти, като видят някой човек, започват да измерват носа, ушите, лицето му и т.н. Като измерят някой нос, казват, че бил дълъг 5 сантиметра. Обаче какво е значението на числото 5, откъде е взето, те нищо не казват. Всяко число е взето от земния меридиан, който е дълъг 40 милиона метра. Следователно астрологът трябва да знае какво е отношението между числото 5 и 40 милиона, какво е значението на петте в органическия свят. При това трябва да се знае защо дължината на носа на даден човек е 5, а не 6 сантиметра. Числото 40 милиона е образувано от единицата, която е минала през различни фази, през голямо развитие. Истинският астролог познава тия фази. Той разглежда това число от единицата до последното ѝ развитие – 40 милиона. Така гледа той и на петте сантиметра на човешкия нос. Той знае рода на това число, мъжко ли е, или женско. Петте е женско число, т.е. пасивно. Като женско число, то съдържа качествата на жената: мекота, отзивчивост, силно въображение. Същевременно жената е същество, което никога не може да се задоволи. Много естествено. Жената е родена от мъжа, който сам по себе си е недоволен. Значи недоволният е родил недоволната.

И тъй, видите ли човек, на когото носът е дълъг 5 сантиметра, ще знаете, че той е повече жена, която играе на въже. Ако е адвокат, който защитава вашето дело, вържете коня си здраво. Ако имате парични сделки с него, вземете всички мерки предвид, да не ви излъже. Той няма желание съзнателно да лъже, но естеството му е подобно на водата. Щом вземете мерки, вие можете да прекарате водата си през тръби, да я впрегнете на работа. Оставите ли я свободна, тя ще почне да тече по ниските места и да се разлива. Значи, оставите ли човека сам на себе си, в неговото естествено положение, той започва да слиза надолу, по наклон. Защо? Това е най-лесният път. По естество всеки човек търси лесното в живота. Че това не е в негов личен интерес, то е друг въпрос. Че този път ще го доведе до лоши последствия, не е важно. Низшето човешко съзнание търси лесен път – това е важно за него.

Като говоря за числото 5, вие ще започнете да мерите носа си и ако излезе 5 сантиметра, ще се уплашите. Когато мери носа си, човек трябва да знае как да мери. В тези числа играят голяма роля и дробните части. Не е все едно дали вашият нос е дълъг пет сантиметра или 5 сантиметра и един, два, или повече милиметра. Природата работи с цели и дробни числа.

Целите числа са разумни. Физическият свят е съграден от разумни числа. Който не разбира смисъла на целите числа, той не може да работи с тях. Дробните числа пък водят човека към по-широк свят. Ако не разбирате дробите, вие се натъквате на големи усложнения в живота. Ако видите човек, на когото челото е 6 сантиметра, носът – 5, а брадата – 4, този човек ще мисли много, но малко ще реализира. Защо? Защото 6 е число на илюзия. Той живее в илюзорен свят. Понеже носът му е 5 сантиметра дълъг, той има женски ум. Числото 4 пък е мъжко число, но всякога е недоволно. Като съберете 6+5+4, ще получите 15 – число на катастрофи. Човек, на когото челото е 6 сантиметра, носът – 5, а брадата – 4, в края на живота си ще фалира. Ако е бил богат, всичко ще изгуби, ще остане последен сиромах. Когато числото 15 играе роля в живота на отделния човек или на цяло общество, или народ, то разклаща основите на всичко криво и старо. То разклаща старите и криви разбирания, вярвания и убеждения на човека. То разклаща основите на всички стари къщи и ги събаря. Къщите, разбиранията, вярванията се разклащат и падат, но земята и Божественото в света си остават непоколебими. Човешкото се изменя и колебае, но не и Божественото. Ако към числата 4, 5 и 6 има малък придатък, в милиметри, сборът им не е 15, но 15 и някакъв малък придатък, който изменя вече значението на числото 15. Ето защо, когато гадае, човек трябва да си служи с абсолютни мерки. Най-малката грешка в числата води към погрешни тълкувания.

Като ученици, вие трябва да изучавате кабалата не само на теория, но и на практика – приложението ѝ в живота. Всеки човек е определено число. Не само това, но и мъжът, и жената представят строго определени, неизменни числа. Истинската жена представя числото 2. Намерите ли това число, ще знаете, че по-добра жена не можете да срещнете. Рядко се среща това число цяло, все има някакъв придатък към него, или някакъв недоимък. Щом числото 2 не е цяло, жената не е само жена, все има някакви силно проявени мъжки черти. Ако днес мъжът и жената не живеят добре, причината на това се крие във факта, че мъжът се жени за жена, която е повече мъж, отколкото жена; и жената се жени за мъж, който е повече жена, отколкото мъж. Това е едно от големите нещастия на съвременното човечество.

Докато хората не разбират числата и тяхното значение, човечеството ще бъде изложено на големи страдания. Ще дойде ден, когато хората ще разберат, че целият свят е построен на числа, които не могат да се изменят. Като не разбират това, те мислят, че могат да изменят сегашния свят и да построят нов, който да отговаря на техните разбирания. Това е невъзможно. Те не харесват света, който Бог е създал, като смятат че ще харесат своя. Единственото нещо, което е предоставено на хората, е да

градят върху света, създаден от Бога, но не и да го изменят. Като знаете това, изучавайте целите числа, като проява на мисли и на чувства. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка, които представят цели числа, внасят мир и спокойствие в човека. Щом мислите, чувствата и постъпките смущават самия човек, в тях непременно има някакъв придатък. Те не са цели числа. Целите числа внасят мир в човека. Като е създавал света, за всеки ден Бог се е произнесъл, че това, което е създал този ден, е добро. Само за втория ден не се е произнесъл. Тъй щото, и вие не трябва да се произнасяте за числото 2. Единственото нещо, за което не трябва да давате мнението си, това е числото 2. Искате ли да ви е мирна главата, не се произнасяйте за числото 2. Понеже числото 2 представя жената, ще знаете, че нямате право да се произнасяте за характера на жената. Речете ли да се произнасяте за жената, непременно ще ви сполети някакво нещастие. За да ви е мирна главата, каквото мнение да имате за жената, не се изказвайте. Под думата „жена“ ние не разбираме формата на жената, но разглеждаме жената като принцип. Следователно, дойдете ли до числото 2, поклонете се, погледнете към Бога и кажете: „Господи, само Ти знаеш тази работа. Ако Ти не казваш мнението си, аз още повече нямам право да се произнасям“. Когато Бог не казва мнението си за нещо, и ти не казвай своето. Кажеш ли мнението си, непременно ще се натъкнеш на някакво противоречие.

След всичко това хората се чудят защо съществуват противоречията в света. Противоречията в живота се дължат на факта, че всички хора бързат да кажат мнението си за числото 2. Някой пита: „Защо съм нещастен?“ – Произнесъл си се за числото две. – „Защо работите ми не се нареждат добре?“ – Произнесъл си се за числото 2. – „Какво трябва да правя, за да се освободя от противоречията и нещастията в живота?“ Щом искаш да се освободиш от противоречията в живота, като се намериш пред числото 2, не давай мнението си, но кажи: „Божия работа е това“.

Съвременните хора са се заели с решаването на една задача, която и боговете не можаха да разрешат. Боговете не можаха да я решат, че хората ли ще я решат. Христос казва: „Любете враговете си“. Той не казва колко да ги любите. Защо трябва да люби човек врага си? Ако не го възлюби, врагът ще му стане господар. Този стих може да се изкаже и по друг начин: Любете числото 2 и не се произнасяйте за него. За числото 2 не казвайте нито добро, нито лошо, както Бог е премълчал. На това число дават различни имена, но нито едно от тях не е истинското име. Някои го наричат зло, други – м-я(?), трети – съдба. Каквото име да му дадат, все е неправилно. Важно е, че за него не трябва да се говори. Ако това число представя съдбата на човека, какво ще говори за нея? Ще кажете, че сте лош човек. Кажеш ли, че си лош, ще те осъдят. Дойдеш ли до съдбата си,

нищо няма да говориш – нито добро, нито зло. Ще повдигнеш мисълта си нагоре и ще кажеш: „Господи, да бъде Твоята воля!“ За съдбата не се говори нито добро, нито зло. Произнесете ли се за нея, ще се намерите пред някакво противоречие, с което не можете да се справите. Ако кажете за себе си, че не сте добър, друг някой пък ще каже, че сте добър. Кое от двете положения е по-право? Човек не трябва да се осъжда, но не трябва и да си приписва качества, каквито няма.

Когато бащата и майката казват, че тяхното дете е гениално, това показва, че те виждат далечното бъдеще на детето. Днес тяхното дете е обикновено, никаква гениалност няма в него, но в това, което Бог е определил за далечното бъдеще, се крие нещо гениално. За да не изпадат в заблуждения, хората трябва да виждат нещата такива, каквито са днес. Ще каже някой, че като неговите мисли, чувства и желания няма други. Това е вярно, но не за днес. В далечното бъдеще човек ще има такива мисли и желания, каквито днес малцина имат. Всеки трябва да започне с числото 2 като творческо число, с което и Бог е започнал създаването на света. В това число се крие първичната душа, за която никой няма право да се произнася. Когато душата завърши своето развитие, вие имате право да се произнасяте. Пазете следното правило: Никога не се произнасяйте за незавършени работи. Никога не се произнасяйте за живота си. Не казвайте, че от вас нищо няма да излезе. Дръжте в ума си мисълта, че животът, сам по себе си, е неделим; и доброто, което е вложено в живота, никой не може да го отнеме. Следователно животът на цялото човечество е ваш живот, и доброто на цялото човечество е ваше добро. Не мислите ли така, вие ще се натъкнете на големи страдания и ще кажете, че светът не е добре създаден, че животът няма смисъл и т.н. Това значи да слезе човек в ада. Който живее за себе си, той е в ада на живота; който живее за Бога, той е в рая. От човека зависи да живее в ада, или в рая. Бог е облякъл човека в плът, в която е вложил ум и сърце да мисли, да чувства, да работи, а той е недоволен от положението си, иска нещо повече. Когато ангелите гледат човека, те пожелават да дойдат на земята, да учат тия уроци, на които той е поставен. Ще страда или ще се радва, ангелът ще бъде доволен, че има възможност да познае Бога. Сиромах ли ще бъде, или богат, той се радва, че може да изучава хората. Какво по-голямо благо искате от това, да бъдете слуга на един богат човек? Вие ще научите какво нещо е богатството, как действа то върху човека, за какво го използва и т.н. Привилегия е за човека да има богатство, с което да помага на бедни и страдащи, да не го задържа за себе си.

Като ученици на Великата Школа на живота, вие ще бъдете заставени да учите. За тази цел ще ви изпратят при някой лош баща, при някоя лоша майка или при лоши учители, да придобиете някаква опитност. Не

придобиете ли опитности, не научите ли някакви уроци, земният живот е безпредметен. Бог ще ви изпраща като слуги при лоши и добри господари, докато се научите да изпълнявате волята Божия. Щом изпълнявате волята Божия, и господарят ви ще бъде доволен. Той ще ви осинови и ще ви направи наследници на богатството си. Вие сами не можете да станете богати, но ще намерите някой богат господар, при когото да се условите като слуга. Ако господарят ви бъде доволен от вас, ще ви осинови и ще ви направи свой наследник. Следователно, ако богатият господар ви направи свой наследник, това показва, че вие сте изпълнили волята Божия. Благодарете на Бога, че сте могли да изпълните Неговата воля.

Задачата на човека е да изпълни волята Божия на земята и Бог да го признае за свой син.

> Само проявената Божия Любов, само проявената Божия Мъдрост, само проявената Божия Истина носят пълния живот.

Лекция от Учителя, държана на
12 ноември 1930 г., София, Изгрев.

1930_11_14 Разумни промени
Издание 1941г., София
КНИГА: Път към живота, МОК Год.X, Том 1

РАЗУМНИ ПРОМЕНИ

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

Най-голямото благо, дадено на всички същества, е животът. Какво представя животът? Ако го разгледате геометрически, като сбор от действащи сили, донякъде ще имате представа за живота. Например, буквата „Ж" представя сбор от сили, които имат една равнодействаща. Значи всеки човек трябва да намери равнодействащата сила в живота. Буквата „И" представя две успоредни линии, свързани с една обща линия, която показва направлението на силите. Буквата „В" показва, че семето е посято. Значи силите на живота трябва да се посеят в земята. Буквата „О" представя завършен процес. Буквата „Т" показва, че силите, вложени в живота, търсят път за излизане. Мъчнотиите в живота са в буквата „Т". Щом силите на живота си пробият път и възлязат нагоре, човек е доволен, радва се на свободата си. Ето защо, когато чувате някой да казва, че иска да живее, това подразбира желание да се освободи от ограничителните условия на живота и да възлезе нагоре. Мнозина казват, че животът е борба. Под думата „борба" разбираме преодоляване на мъчнотиите, в които човек е поставен. Някои пък казват, че животът е жертва. Наистина, човек не може да използва добрите условия на живота, ако не се пожертва, т.е. ако не се отрече от всичко лично, което го спъва. Докато човек не обърне пълната кофа надолу, да изтече съдържанието ѝ, не може да очаква облекчение. Следователно, докато човек не обърне кофата на своя личен живот надолу, да се освободи от излишния товар, животът му всякога ще бъде тежък.

Представете си, че сте младеж, свършил гимназия. Искате да следвате в университета, но нямате средства и се мъчите при мисълта, че не можете да постигнете целта си. Дето отидете, все тази мисъл носите и пълните кофата си с излишен товар. Обърнете кофата надолу, откажете се от мисълта за следване. Щом изпразните кофата, животът ви ще стане по-лек. Кажете си: „Благодаря на Бога, че ме изпратил на земята, във Великия университет на живота. Ще живея и ще следвам този университет". Ще кажете, че искате да учите, докато сте млад, да използвате разумно живота. Това не е желание само на едного. Всички същества искат да живеят. Всички хора искат да използват живота, докато са млади, а въпреки това не постигат желанието си. Думата „млад" започва с буквата „М", 12-та буква

от азбуката. Сумата от цифрите на числото 12 е 3. Тройката представя два полукръга. За да образуват кръг, двата полукръга трябва да се съединят така, че да имат една централна точка. Значи задачата на младия човек е да намери центъра на кръга, в който се движи. Щом намери центъра на кръга, в който действат неговите сили, той ще ги впрегне на работа. Ако младият не може да намери центъра на своите мисли, чувства и желания, нищо няма да постигне. Щом намери центъра на мислите, чувствата и желанията си, той трябва да намери посоката, към която те се движат. Същевременно младият трябва да знае кои мисли, чувства и желания са негови и кои – чужди. Чуждите ще върне на притежателя им, а със своите ще работи като със свой капитал. Ако някой си отговори, че желанието му да служи на Бога е негово, той трябва да се запита как ще служи. Докато не намери начин как да служи на Бога, желанието му остава нереализирано. – Как служи ученикът на учителя си по музика? – Като изпълнява всички дадени от него правила при свиренето и изучава редовно упражненията си. На същото основание казваме, че Онзи, Който е дал живот на човека и го пратил на земята да се учи, дал му е правила, които трябва да спазва, и упражнения, които трябва да изучава.

Като не могат да изпълнят задачите на своя живот, мнозина се оправдават с неблагоприятните условия, при които се намират. Външно двама души могат да бъдат поставени при еднакви условия, но единият има по-големи вътрешни препятствия от другия, поради което не успява в живота си. Например, единият се движи в затворен кръг, в който лъчите на слънцето мъчно проникват. Трябва да дойде някой отвън, да отвори кръга му, за да влезе светлината на живота в него. Други двама души могат да се намират при еднакви условия, с единствената разлика, че единият приема северните лъчи на слънцето, а другият – южните. За да подобри условията на живота си, първият трябва да измени посоката на движението си, да се обърне с лице към юг, да използва южните слънчеви лъчи.

Задача на всеки човек е сам да премахва препятствията на пътя си и да върви напред. Разумният човек може да си достави всичко, което му липсва. Ако пък има излишно количество прах в себе си, трябва да го пусне в пространството, да произведе от него дъжд, който да полее изсъхналата му почва. Прахът в човека представя дребнавостите в живота, които занимават неговия ум. Мъчнотиите, на които човек се натъква във физическо, сърдечно и умствено отношение, се дължат на полето, в което се движи. Ако полето е в хоризонтално положение и в пълен покой, силите, които регулират живота на човека, са толкова уравновесени, че ограничават всяко негово действие. Той се намира в безизходно положение. Това равновесие на силите го прави пасивен. Той иска да излезе от статическото положение на своя живот, но не знае как. Обаче ако

промени начина на мисленето и на чувстването си, полето на действащите сили в него ще се наклони на една или на друга страна и той ще стане активен. Така, постепенно той става господар на своите сили и влиза в нов живот.

Всяка промяна, която става в психическия живот на човека, се дължи на новите условия, които разумният свят му създава. Ако не разбирате законите на живота, вие не можете да използвате новите условия и оставате в стария живот. Новите условия, които ви се дават, могат да произведат микроскопическа промяна, но тя води към големи постижения. Представете си, че отивате да видите една хубава, мраморна чешма, с красива форма в класически стил. Гледате чешмата, любувате ѝ се, но след това я напущате и не мислите втори път да я посетите. – Защо? – Суха чешма е, няма в нея вода. Такова нещо представя статическият живот, в който силите са уравновесени и не се внася нищо ново отвън. Обаче ако при сухата чешма дойде някой виден инженер, който знае посоката на течащата вода, и направи един малък отвор, водата веднага ще протече. Тази чешма започва да се посещава повече и в скоро време около нея се развива интензивен живот: цветя растат, птички пеят, деца играят. Животът, който се влива в чешмата, привлича хората. Тя става ценна и по-красива от по-рано.

Целта на човека е да се преобрази, да създаде в себе си и около себе си живот. Какво се разбира под думата „цел“? Целта е сила, която тече в човека и се стреми да вземе известна посока. Целта има предвид постигане на известно желание или реализиране на някоя мисъл. Всеки човек иска да бъде чешма, която да тече изобилно. Ако е пресъхнала чешма, колкото и да е хубава, нищо не се ползва. Обаче ако красивата мраморна чешма дава изобилно вода, между посетителите и нея става правилна обмяна. Тя ще дава, но и посетителите ще дават нещо от себе си. Следователно всяко желание, всяка мисъл в човека са важни дотолкова, доколкото имат известна посока на движение. Ако нямат импулс и посока на движение, те са сухи чешми; ако имат импулс и посока на движение, те са течащи чешми, които носят живот в себе си. Човек е ценен дотолкова, доколкото може да даде нещо от себе си. В който момент престане да дава, всички го изоставят, никой не се интересува от него. – От какво се интересува пчелата? – От меда. Значи, докато вашите мисли, чувства и желания имат мед в себе си, пчелите всякога ще ви търсят. Щом се свърши медът, пчелите престават да ви търсят. Ония мисли и чувства, които носят мед в себе си, наричаме вечни, постоянни. Ония, които не носят мед, наричаме временни, преходни. Ето защо, вие трябва да различавате естеството на своите мисли и чувства, да знаете как да се справяте с тях. В това отношение мислите, чувствата и желанията на човека могат да бъдат

рационални и ирационални числа.

И тъй, като ученици, вие трябва да си задавате въпроса, рационални ли са вашите мисли и чувства и дали в дадения момент са постижими или непостижими. Ако са постижими, направете всичко нужно да ги постигнете. Ако не са постижими, не правете излишни усилия. Чакайте известно време, докато дойде моментът за тяхното постигане. Това е наука, към която всеки трябва да се стреми. Ще кажете, че и без наука човек може да живее. Зависи за каква наука говорите. Има една наука, без която човек временно поне може да живее. Обаче дойдете ли до науката на живота, без нея никой не може да живее. Колкото по-малко познава човек тази наука, толкова по-големи страдания ще има. Който разполага с науката на живота, лесно се справя с мъчнотиите, с беднотията, с болестите. Какво означава думата „беден“ и как човек може да се справи с беднотията? Буквата „Б“ подразбира познаване на Първия източник на живота. Беден ли си, не Го познаваш; богат ли си, познаваш Го. Буквата „Е“ означава закон на размножаване. Който мисли право, може да увеличи мислите и чувствата си, т.е. да обогати своя вътрешен живот. Бедният не мисли право, затова се оплаква от положението си. Буквата „Д“ е закон на равновесие. Буквата „Д“ е закон на противоречие. За да се справи с мъчнотиите и противоречията си, човек трябва да тури мост между тях и така да ги премине. Значи беден човек е онзи, който не познава Първия Принцип на живота; не работи върху себе си, да се обогатява вътрешно; не уравновесява мисълта си, не мисли право и не туря мост между противоречията си. – Какво трябва да направи, за да излезе от беднотията? – Трябва да стане богат. Буквата „Т“ в думата богат показва, че богатият е намерил пътя, по който може да постигне желанията си. За да реши задачата на живота си, бедният трябва да дружи с богати хора, да научи от тях как използват условията, как се справят с мъчнотиите. Бедният е прост, невеж. Той носи книги в ръцете си, но не знае да чете. Богатият е учен човек.

Ето защо, ако си беден, търси богатия, а не бедния, от когото нищо не можеш да придобиеш. Бедният има условия да стане учен, да забогатее, но трябва да дружи с хора, от които да се поучава. Не гледайте с лошо око и с недоволство на богатия, но учете се от него. Бедният е ученик, който трябва да се учи. Богатият е неговият учител. Както гладният отива на фурната да си купи хляб, жадният – на извора, така бедният трябва да отива при богатия, да се ползва от неговото знание.

Като ученици, вие трябва да се учите да превеждате нещата. Всяка отрицателна мисъл или всяко отрицателно състояние трябва да се превръща в положително. Например, някой казва, че е неразположен, или обезсърчен, или недоволен и т.н. Той трябва да знае определено на какво

се дължи неразположението му. Човек не може да бъде абсолютно неразположен. Ако нещо внася някакво неразположение, друго нещо може да го разположи добре. Ако е обезсърчен или недоволен от нещо, друго нещо може да го насърчи и задоволи. Някой ученик е недоволен, че пропаднал по геометрия. Той казва: „Скъсан съм по геометрия". – Какво трябва да правиш? Какво правят със скъсаните дрехи? – Закърпват ги. Следователно, ако си скъсан на изпит, ще се закърпиш. – Как става това закърпване? – Ще поставиш лодката на своя живот в хоризонтално положение. Буквата „К" представя лодката на живота. Тя не може да бъде насочена нито към центъра на земята, нито към центъра на слънцето. Лодката на живота трябва да се движи хоризонтално по вълните на водата. За да не ви късат на изпитите, трябва да поставите лодката си в хоризонтално положение. Това значи да отправяте към учителите си добри, светли мисли и чувства. Между учителя и ученика трябва да съществува правилна обмяна, т.е. хармонично преливане на чувствата и на мислите. Това е възможно, когато ученикът не се поставя по-горе от учителя си, нито наравно с него. За да може да излива нещо от себе си, учителят трябва да стои по-високо от ученика си. При това положение, и да падне ученикът, учителят всякога може да го повдигне.

Невъзможно е между учителя и ученика да съществува равенство. Изобщо, на земята равенство не съществува. Равенството пречи за правилното развитие на хората. При известни условия равенството е благословение за човека, а при други – нещастие. Представете си, че някой ви завърже през кръста и под мишниците с въже и ви закачи на едно дърво, да висите известно време. Вън е тихо, спокойно, никакъв вятър не духа. Вие висите във въздуха в пълно равновесие, от нищо несмущавани, но положението ви е тежко. Какво трябва да правите, за да се освободите от въжето? Ако не можете сам да си помогнете, вие очаквате да дойде някой отвън, да ви освободи от въжето. Ако се яви силен вятър и ви залюлее, въжето може да се скъса и да ви освободи от мъчнотията, в която се намирате. В този случай равновесието ще се наруши, но освобождение ще дойде. От гледището на обикновеното разбиране, вятърът създава малка психическа катастрофа. Без катастрофа човек не би могъл да попадне при новите условия на живота. Докато не влезе в тия условия, човек не би могъл да разреши задачите на своя живот. Обаче за това се изисква учение и работа.

Мнозина мислят, че като изучават окултните науки, са постигнали много нещо. Не е лесно да стане човек окултист в пълния смисъл на думата. Не е лесно да познавате човека в геометрическо и психическо отношение. Да познавате човека геометрически, това значи да намерите трите допирни точки в него, дето се срещат сеченията на плоскостите, в които действат слънцето, луната и земята. Формите и организирането им в човека се

определят от влиянието на слънцето върху него. Луната оказва влияние върху идеите и религията на човека. Затова казваме, че луната е майка на въображението, на идейния свят в човека. А материята, в която са облечени формите, е взета от земята. Значи слънцето се занимава с ума на човека, луната – със сърцето му, а земята – с неговото тяло. Ако кръвоносната и дихателната системи в човека функционират правилно, той ще има весел, жизнерадостен, оптимистичен характер. Такъв човек се намира под влиянието на слънцето. Луната ражда идеите, но не им дава насока. Слънцето дава насока на идеите. Земята пък е подобна на бирник. Тя държи точна сметка колко е дала и колко трябва да получи.

Като знаете влиянието на планетите върху човека, специално на слънцето, вие трябва да имате правилни отношения към нещо. От това зависят и правилните отношения на луната и на земята към вас. Ако човек е в хармония със слънцето, ще бъде в хармония и с луната и земята. Доброто влияние на слънцето върху човека подобрява състоянието на артериалната кръв. Връзката между влиянието на слънцето върху артериалната кръв се крие в хармонията между мислите и чувствата на човека. Слънцето повдига човешките мисли и чувства, с което и кръвта на човека се пречиства. И обратно: хармоничните мисли, чувства и постъпки на човека хармонират с енергиите на слънцето, луната и земята, вследствие на което човек се радва на живота и се ползва от неговите блага. Това значи да бъде човек окултист, да прилага окултната наука в живота си. Ще каже някой, че е окултист, защото имал идея за Бога. Това не е окултизъм. Истинският окултист поставя Бога на мястото на слънцето, ближните си – на мястото на луната, а себе си – на мястото на земята. В семейството си пък, бащата ще поставите на мястото на слънцето, майката – на мястото на луната, а себе си – на мястото на земята. Значи положението на детето зависи от отношенията, които имат слънцето и луната към него. Ако бащата не благоволи към детето, майката сама нищо не може да направи. Отношенията на детето към бащата трябва да бъдат разумни, а към майката – любовни. Като знае това, човек трябва да има разумни отношения към Божиите закони, които действат в космоса. Само при това положение енергиите в космоса ще потекат правилно в човешкия организъм и той ще се чувства здрав, енергичен и готов за работа.

И тъй, ако ученикът не иска да пропадне на изпита, трябва винаги да държи учителя си по-високо от себе си. За да бъде синът добре поставен между родителите си, той трябва да поставя майка си и баща си на първо място, а себе си – след тях. Ако постави себе си на първо място, той непременно ще бъде бит. За да не бъдете късани на изпитите си, да не бъдете бити и да не страдате, трябва да бъдете разумни, да превръщате правилно енергиите в своя живот, да не изпадате в статическо равновесие.

За да бъдете щастливи, влезте в динамическото равновесие на силите в природата.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

Лекция от Учителя, държана на
14 ноември 1930 г., София, Изгрев.

1930_11_14 Разумно изменение на абсолютното равновесие. Пробуждане на известни сили Жануа-98, 1999
Издателска къща „Жануа-98", 1999г.
КНИГА: Пътят на доброто, МОК Год.Х

РАЗУМНО ИЗМЕНЕНИЕ НА АБСОЛЮТНОТО РАВНОВЕСИЕ. ПРОБУЖДАНЕ НА ИЗВЕСТНИ СИЛИ

X година.
10 школна лекция на I мл. ок. клас.
14 ноември 1930 г. петък 6 ч.с.
ИЗГРЕВ.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА
ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

Да излезе някой от вас и да напише думата ЖИВОТ. (И.А. написа бързо и положително думата живот).

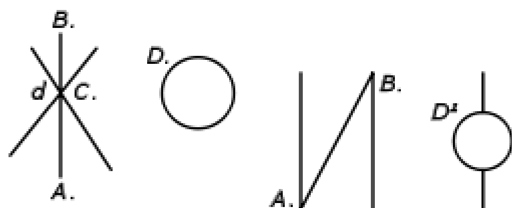

Какво означава думата ЖИВОТ? Да допуснем, че вие отивате да продавате някъде шишета; животът на шишетата какъв е? Някой ще каже, какво има в тези шишета? Тъй питат и търговците. Какво нещо е животът; вие казвате: аз искам да живея. Аз съм скоро дошъл на земята и искам да се науча от вас. (смях в класа). Вие сте живяли по-дълго време, аз искам да зная какво нещо е животът? После у вас има една наука, това е много мистически, символистически. Сега да се преведе в геометрическа форма ЖИВОТ. Да кажем имате точка АВ. Между тях са действуващите сили; вие какво разбирате от тези линии – от страни? Това са действуващите линии, които образуват ъглите. D-то е затворен кръг в дадения случай, понеже се уравновесяват тези сили и те търсят да вземат някое направление. После при буквата И. имате линията АВ. вече се дава направление на линията в някоя посока. Ако нещо е посято в почвата, имате първия корен и първото клонче; или ако е една топка и прокарана една ос D1. Значи, вие можете да турите тази топка в движение. И почва тогава тази сила да работи, да се върти – О. В. Най-после имате геометрическата форма Т, всичката

мъчнотия седи тук. 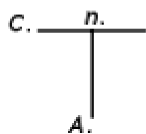

Значи животът има да си пробие своя път, имате действующите сили d. C. В точката n. при Т-то се показва, че тези сили търсят да си пробият един път. Ако линията А. пробие С. какво ще се образува? Просто нагоре един кръст в, а в тя спуска и един корен надолу, и един клон нагоре, това показва действующата сила при точката n. Т. значи, животът е поставен при известни рамки; когато един човек каже, че иска да живее, това значи, че той иска да се освободи от известни ограничения, не само от едно, от безброй ограничения на живота. Затова казват, че животът е борба. А това е преодоляване на мъчнотиите, с които животът е заобиколен. Тогава ако преведем тази фигура О.

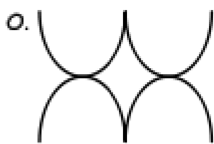

Това положение на линиите всякога са го считали крайно материалистическо положение, значи, това са насъбрани енергии, които трябва да се употребят някъде. И в живота същият знак е употребен надолу това показва, че тези енергии – надолу, са като един плод, който е узрял и се обръща надолу – имате закона на жертвата. Ти не можеш да изпразниш каквото и да е, ако не речеш да го пожертвуваш. Най-първо имате една кофа, обърната с устата си нагоре, искате да я пожертвувате – обръщате я с устата надолу. След като обърнете отверстието съдържанието, което има вътре, изтича и кофата става по-лека. Това положение показва, че има известна тежест, известно несносно положение. Да допуснем положението, ти искаш да следваш в училището и да свършиш университета, но пари нямаш. Ти си бременен с една идея, мъчиш се ден, два, три, година, две, три, и все се мъчиш, че пари нямаш. Идеята те мъчи. Ти за да се освободиш, казваш на тази идея: не искам да служа на университета, обръщаш кофата надолу и кажеш: олекна ми на душата. Обаче, след време кажеш: не можах да си постигна целта. Сега, това са ред разсъждения, не ги вземайте в сегашния ваш живот, вие сега се спъвате, вие мерите всичко с това, което имате. Казвате: Трябва да се живее! Щом като кажеш, че искаш да живееш, ти произнасяш една формула, която да засяга целия космос, всички същества от най-малките до най-големите все искат да живеят. Това не е нещо ново. Всеки казва: Искам да живея. В дадения случай ти си една от безбройните форми, които искат да живеят. А какво се разбира да живееш? – Да намериш твоите отношения към всички тези форми. Днес ти кажеш: Искам да живея. Добре. В дадения случай, ти трябва да намериш формата, посоката, твоите отношения, начина, с който да се изразиш в живота. Ама аз съм млад. С какво започва младостта? М. Други хора няма по другите планети,

само на земята има такива учени хора като вас. По другите планети и другите системи има хора, но те не са като вас. Сега това го вземете в правата смисъл, казвам, такива хора като вас няма. Такъв екземпляр като вас нийде няма. Една истина ви говоря. Ти казваш АЗЪ или казваш МЛАД. Коя буква е М-то? (12) Значи, младият човек – числото 12 образува един определен кръг без център. Значи, младият човек има една задача, 12 = 3. Той има един кръг без център. Младият човек има един обръч ○и следователно този младият човек трябва да намери центъра на този кръг. Сега разсъждението защо трябва да намери центъра на този кръг? За да го впрегне на работа. Защото младият човек има известни сили, вложени в самия себе си, и той не знае центъра на тези сили. Ако той не може да намери на всяка една мисъл и на всяко едно желание неговия център и направление, това желание или тази мисъл е непостижима. Ти за да постигнеш известно желание или известна мисъл, трябва да знаеш центъра откъде произтича и насоката на тази линия, към която отива, към която се движиш и после трябва да знаеш дали тази мисъл е твоя или си я взел от някъде на заем. И ако си я взел на заем, трябва да я върнеш, ти можеш да я държиш ден, два, три, и след това този господин ще дойде при тебе, и ще каже, моля, върни моята вещ, 10 години е била при тебе, плати ѝ разноските и лихвите за тази мисъл, или за това желание. Та най-първо ще определите собствения ваш капитал, кои са вашите мисли, имате и много желания, които не са ваши желания, както и имате и много мисли, които не са ваши, така също и за постъпките. Сега, в живота ви кое е ваше? И. кое е ваше в живота? Я, ми кажи нещо, което е твое в живота. (Само служението е мое.) Да служиш на кого и на какво? (На този, който ми е дал живота.) Тази идея е отлична, сега вторият въпрос: как трябва да му служиш? Допуснете сега, че вие отивате при един съвременен учител по музика, цигулка или пиано и искате да се учите при него, да му служите. Най-първо той ще ви даде известни правила как трябва да свирите и вие трябва да свирите точно тъй, както той ви преподава. Той ще ви каже как да нагласявате цигулката си, ще ви даде някои гами и след това някои упражнения.

Питам, твоят учител, който ти е дал живота, не ти ли е предал някоя система, някой елементарен урок? Сега на този кръг трябва да намерите центъра. Сега твоето име започва с И. Иван си ти. (И е 9 буква, какво означава?) Много лесно може да се преведе, името може да се разложи. Разложение на живота трябва. Сега на този кръг ○трябва да се намери центъра, следователно, И-то, В-то, това са условия, при които може да се намери центъра Т. представлява разрешение на една задача. А на

български имаме и Ъ. Животъ ТЪ. 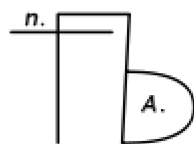

Онзи, който е написал ерът, е показал, че животът е разрешен. Това съпротивление у българина е премахнато – центърът е намерен, нали сте видели как се вари ракията от джибрите. Ъ представлява един казан и тук вътре А се е насъбрал материалът, който се вари, който се съпротивлява. Та, Ъ ерът показва един възвишен процес, най-после един завършен процес, дето нещата се откриват. Ерът геометрически показва един резултат, придобит в една дълга епоха, или от един ден, два дена, три дена, това са все насъбрани резултати. Българите сега искат да изхвърлят и Ѣ. В английския език има Е. Ɛ това е пак старият навик. Как една буква е добила в едно и също време един и същи знак? З и Ɛ. Това са геометрически положения. Ако вземете тези ъгли, те и двата са подобни, но питам резултатите на двата ъгъла ще бъдат ли едни и същи, подобни? Да допуснем, че тук, при този ъгъл >, имате известни слънчеви лъчи, които идат от юг. А при другия ъгъл <, идат от север. При сегашното положение от где ще имате повече енергия на земята? Два ъгъла могат да са равни, но резултатите и насъбраната енергия чрез тях не е една и съща. Всеки един човек може да иска да реализира живота, но положението, при което той е поставен, има неблагоприятни условия за живота. Н. кои са неблагоприятните условия? (суша, липса на влага, слънчеви лъчи и въздух). Е, какво трябва да се прави? (трябва да се набавят тези условия, ако формата, в която искаме да дадем живот, е затворена, трябва да я отворим). Някъде липсва влага, коя е причината за това? (Ако е закрито от слънцето, трябва да премахнем препятствията, които пречат на слънчевите лъчи; най-после, ако има нещо, което пречи на влагата да влиза в почвата, трябва и него да премахнем. Въобще причина на всяка липса е, че има нещо да препятствува.) Ако някъде светлината е по-малко, коя е причината? (тогава може да бъде причина въздухът около растенията.)

Направете сега един превод от органическия и психическия свят. Преведете сега, това са физически отношения. Направете сега един превод в органическия и психическия свят. Кое представлява прахът у човека? В това са множество дребни неща, които занимават човешкия ум. В дадения случай, на всинца ви трябва едно елементарно схващане, елементарно геометрическо схващане. То е следующето, вие сте го учили. Представете си, че имате една хоризонтална плоскост А. и всички

предмети на тази плоскост седят в равновесие. 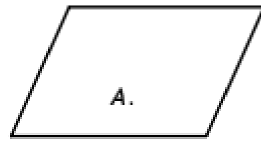

Каквото се тури там, е все в покой. При дадени условия има неприятни работи, както в живота, когато не ти върви, каквото речеш да направиш, не ти върви. Ти си в една площ и си в покой. Всичко е в равновесие. Но ти не можеш да се движиш в никоя посока. Силите са тъй уравновесени, че не можеш да се проявиш наникъде. Съпротивлението иде просто от площта, която е поставена тъй в абсолютен покой, в абсолютно хоризонтално положение. И няма по-несносно положение от това, когато имаш абсолютно хоризонтално положение. Какво трябва да се прави тогава? (трябва да се даде един наклон на плоскостта.) Добре, как ще дадете този наклон? Трябва да измените площта, върху която сте поставени под известен наклон. (трябва да се измести подпорната точка на плоскостта от центъра на самата плоскост). Много право.

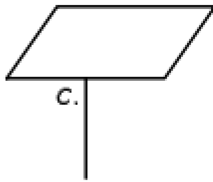

Да допуснем C. е подпорна точка, в дадения случай, ти трябва да предизвикаш някоя идея или някакво чувствуване отвънка, това може да е по-дребно от едно просено зрънце, но ако това просено зрънце ти го даде някой, то може да измени цялата ти площ, понеже този център е толкова чувствителен, че и най-малката тежест може да измени това равновесие. А щом се измени равновесието, ти можеш да започнеш един нов живот.

Да преведем сега това изменение; всяко изменение, което вие психически претърпявате, това са все условия, които невидимият свят ви дава. И ако вие не разбирате законите, вие изпущате благоприятните условия. Това просено зрънце е изменило това абсолютно равенство, тази равнина или това хоризонтално положение и ви дава вече условия за нов живот. Сега да преведем, кои са дребните работи, кое е това просеното зрънце в дадения случай, което може да измени твоята площ, хоризонталното ти положение, в което се намираш? Да допуснем сега, че който и да е от вас се намира в положението на една прекрасна мраморна чешма, но тя е суха, няма вода отдолу. Как ще кръстите тази чешма, красива е, но суха. Една хубаво създадена чешма, с курната ѝ, но вода няма вътре. Като едно художествено произведение е направена, но вода няма и в картите ще я намерите, наречена красивата, суха, мраморна чешма, но хората ще искат да я видят само веднъж, два пъти и ще кажат достатъчно е това, у всинца ще се събуди желанието само веднъж да я посетят и след това ще се загуби

техният интерес към сухата чешма. Но един ден, някой си умен човек бутне някое си место и тази чешма потече, тогава какво преобразувание ще стане с името на тази чешма, я Н. кръсти я сега. Кръстете я: Хубавата мраморна вода!

Какво се подразбира под цел у човека? Целта е известна сила, която действува и потича у човека и минава през него, има и свое направление. Като се говори за цел, подразбира се едно твое желание или една твоя мисъл. Вие казвате: Имам известна мисъл или казано на прост език – мисълта може да се реализира, а желанието може да се постигне. Представете си сега Н., че тази сухата чешма беше твоя, но ти нямаш никакви приходи от нея, ти ходиш със скъсани дрехи и обуща и казват хората, как при тази хубавата чешма ти се оплакваш от съдбата си? Ти казваш: Хубава е чешмата, но жалко, че е суха, беден си; но един ден, след като потича водата, ти я ограждаш наоколо и почваш да вземаш на всеки килограм по 5 стотинки, а ти идват на ден най-малко сто хиляди души хора, по 5 стотинки, колко правят? 500,000 стотинки, какъв приход придобивате вие! (5 хиляди лева на ден). Сега по този новия начин на разсъждения има нещо по-реално. В дадения случай ти можеш да имаш едно желание у тебе, прекрасно като тази чешма, само че трябва да имаш цел и направление на това желание. И ако това желание придобие известна насока на твоето движение веднага ще станеш важна персона, в един ден ще придобиваш 5 хиляди лева. Та когото и да е от вас аз мога да направя много важен; пет минути ми трябват да направя всеки важен. Може по следующия начин. Седите вие и никой не се занимава с вас, спокоен сте, но представете си, че аз ви намажа с мед навсякъде по главата, косата, след 5 минути вие ще бъдете толкова важен за пчелите, те ще се интересуват за благото, което съм турил на вас и хората ще почнат да идват за благото, след като оберат благото, какво ще стане? Вие ще станете пак същия, както сте били и отначалото. Та има известни идеи у нас, които привличат хората толкова, колкото и медът пчелите привлича. Вие сте важен, докато имате мед по дрехите си; щом се свърши меда, пчелите не се интересуват за вашите чувства, за вашите стремежи, това са непостоянните идеи и има неща у вас, които са преходни; и ако не знаете с тях как да се справите, често ще падате в разочарование. Да кажем, вие искате да свършите университета. Постоянна идея ли е тази, необходима ли е за живота ви? Каква величина е, рационално число ли е или ирационално число i? Щом е ирационално, и с него може, и без него може. С.У. 1½ значи, като свърша университета отгоре ще имам едно, i/С.У., а ако не свърша, отгоре ще имам i. Всякога ирационалните числа показват, че на физическото поле има някакъв спор, някакъв дефект. Когато някой плод зрее някъде и е влязла някоя малка мушичка вътре, това е равно на едно цяло и една втора 1½. Какво означава това? (това показва, че има едно цяло

и една малка прибавка). Но тази прибавка, показва, че в плода има противоположни процеси на самия плод. (червеят е знаменател, той като яде намалява се единицата).

Та казвам, в дадения случай, при една ваша мисъл или едно ваше желание, каквото и да е то, ако то спада към ирационалните числа, трябва да намерите посоката, постижима ли е или не? Ако е постижима, стремете се да я постигнете, но ако не е постижима в даден случай, може след време да се измени посоката и да стане постижима. Сега научно постижение на нещо, разбирам не физически постижимо нещо, а се разбира един момент, той даже не съставлява една секунда. Това е един момент, една определена мярка, в този момент нещата са постижими, следующият ще бъдат съвършено непостижими, после пак може да се изменят; постоянно трябва да има едно изменение на тези моменти, затова трябва да сте добре осведомени с посоката на моментите и в кои моменти вашите желания са постижими или непостижими. Ако вие слушате някой оратор, някой сказчик или учен човек, някои думи могат да ви засегнат, някъде той говори да кажем върху образованието. Например може да каже, че образованието днес не струва, разбира се това са крайни изводи,крайни заключения; науката като наука общо тя е потребна за всички същества. Има една наука, която е потребна от най-малките форми същества, до най-големите, великите, но не в еднакъв размер. На рибата нали е потребна наука? Потребно е да знае как да плува. На птицата е потребно да знае как да хвърчи и как да придобива своята храна, потребно ѝ е да знае процеса на храносмилането. Сега науката е потребна и за вас. Кои положения в науката са потребни? Например вие се обезсърдчите, дойде ви една песимистична, отрицателна мисъл, наука ви трябва. Как трябва да се освободите от тази отрицателна мисъл? Н. дай една отрицателна мисъл, намери из твоите библиотеки една отрицателна мисъл. Да вземем беднотията. Специфично ще турим беден сте – Б Е Д Е Н. Как ще се справите с тази беднотия? Беден си, първо че не познаваш Бога или казано научно, че не познаваш първите принципи на живота. Затова си беден. После Е-то показва, че не мислиш. Д-то показва, че нямаш равновесие, говориш врели недоврели. Кой как дойде при тебе, ти все ще му се присмееш. Н-то показва, че имаш мъчнотии, но мостове нямаш на твоята река. Тогава за беднотията ще почнеш да мислиш сериозно и ще съчетаеш леснотията при беднотията. Ще туриш противоположното при беднотията, ще кажеш така: Б – БОГАТ. А по какво се отличава богатият от бедния? Богатият се отличава по това, че в него има един метод, той е намерил пътя, Т-то означава пътят, по който можеш да постигнеш непостижимите неща. И щом си беден, ти не търси бедните хора, защото те са загазили също като тебе, те са прости хора, те носят много книги, но нищо не знаят, нищо не разбират. Аз вземам богатия, той е учен човек, ти

ще идеш при него, ще му се помолиш, да ти каже как е разбрал той тази мъчнотия в живота, как е разрешил той тази наука? Богатият трябва да ти стане учител, професор да те учи. Ти трябва да идеш при него. А ти какво правиш? Казваш: Този богатият, изедникът! Това е много просташка работа. Богатият човек в този случай в природата, както съществуват отношенията, той е един учен човек и ще го гледаш с благоговение. Това е богатият, не както казвате „изедникът", учен човек е той. А сиромахът е друго нещо. Богатият е учен човек, а сиромахът не че е невежа, но той не е учил, не знае; значи ще идеш при богатия, както ние го правим или както когато един ученик иде при някой учител, какво казва? Ученикът не знае, отива да се учи. И каквото му каже учителят, ученикът прави. И тъй, за да се освободиш от беднотията, какво трябва да направиш? – Ще идеш при богатия. Нали щом си гладен, ти отиваш при хлебаря или при гостилничаря; щом си жаден, при кого ще идеш? (при чешмата).

Сега всички трябва да се учите да превеждате нещата. Например вие казвате: Дойде ми една лоша мисъл на ума. Тази лоша мисъл ви спъва. Някои от вас казвате: Страшно съм неразположен! Преведете сега тези думи, какво значат те? – Много съм обезсърдчен. Превърнете още, в какво сте обезсърдчен? (че не са изпълнили желанието ни). Да, желанието не е изпълнено. Да допуснем, вие сте ученик, държите изпит и някой от професорите ви скъса по някой предмет. Страшно ви е. Защо? – Скъсаха ме. По какво? По геометрия. Добре. Щом си скъсан по геометрия, какво правят скъсаните работи? (закърпват ги). Тъй, връзват ги. Тогава щом тебе учителят те е скъсал по геометрия, какво трябва да правиш? Във всяко скъсване има една възможност, която съществува. Ти си скъсан по геометрия, тогава геометрически ще постъпиш. Ще поставиш К-то в такова положение и ще станеш един отличен учен човек. Тебе те скъсали, понеже ти си писал К-то и щом тъй пишеш К-то, веднага професорът ще те скъса. Но като напишеш К-то по този начин веднага геометрически се разрешават всички въпроси; по този начин ти си турил нещата правилно в живота, имаш параход, който е в движение. Надолу към центъра на земята не можеш да идеш и нагоре към слънцето не можеш да идеш, но има една посока, към която можеш да се движиш. Скъсаният трябва да измени посоката на своето движение. Следователно, когато обърнеш К-то в хоризонтално положение, ще имаш посоката, че да не те скъса професорът по геометрия. Скъсали те по геометрия, но един ден той се намери малко в затруднение, липсва му нещо, липсват му малко червонци, пари, ти имаш един заможен баща, кажеш му, моля, ти понамажи малко колата на този учител, щом му помогнат, к-то се обръща надолу и ти като идеш при него, той вече няма желание да те скъса, той те погледне малко усмихнато и ти помага. И веднага геометрията тръгне напред. Сега преведете това: ние тургаме една свещена мисъл в ума на

учителя и тогава като те погледне учителят, сърцето му се отвори към тебе и умът ти работи вече. По-напред той като те погледне тъй сериозно и ти се сгушиш, сега като те погледне, каже, тя е една сериозна наука геометрията; отличен човек е той! Тогава и ти се отваряш, и понеже се образува една хармонична връзка между тебе и учителя. Който и да е учител може да те скъса по единствената причина, когато съществува едно абсолютно равенство между тебе и него. Нали така е, ако две еднакви сили действуват в една посока, какво става с тях?Унищожават се. Всякога не трябва да съществува едно абсолютно равенство, математически или геометрически равенство не трябва да съществува. От учителя към ученика трябва да има едно преливане, няма ли това преливане, ученикът всякога ще бъде скъсан. Вие ако идете при един учител с една такава площ, наклонена плоскост, и ако учителят е долу, а ученикът е горе, непременно ученикът ще бъде скъсан.

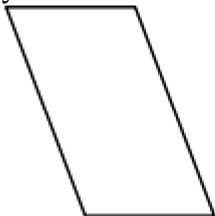

Всякога когато учителят скъсва един ученик, учителят е долу, а ученикът е горе. Защото учителят е майстор, той ще те прехвърли от тази плоскост; а щом ученикът е долу, а учителят е горе, ти бъди уверен, той ще те подигне и ако рече да те хвърли, пак има желание да те дигне, той ще образува едно равенство, а то е, ти ще си вземеш изпита. Всякога когато ти имаш едно положение по-ниско от учителя, той никога няма да те скъса, в това изключение няма! Но щом се намериш по-високо от него, ти ще бъдеш скъсан. Т.е. в учителя ще има желание да те скъса. Нищо повече. Може той ни най-малко да не е лош човек, той е добър човек, но и той не знае защо, казва: Този ученик не заслужава да му турна 3. Казва, съжалявам, но не знае. Пиша ти 2, скъса те. Защо? По единствената причина, че между тебе и него има абсолютно равенство. Затова не се стремете вие да бъдете в едно абсолютно равенство. На земята абсолютно равенство не трябва да съществува. За да се развивате, не трябва да има абсолютно равенство.

Сега тази идея за вас е непонятна още. При дадени условия абсолютно равенство е едно благословение, при дадени условия е едно наказание за човека. Представете си, че тебе те свържат на едно въже, седиш ти, няма никакъв вятър, няма нищо да те безпокои, висиш така увиснал във въздуха, питам, това положение на абсолютно равенство какво ще те ползува? Ден, два, три, все висиш така, по-добре е, ако дойде един вятър от въздуха, че скъса това въже, ти ще благодариш тогава, че се е скъсало това въже и се е нарушило това твое равновесие. И затова трябва да дойде една малка психическа катастрофа, „катастрофи“ ги наричат те. Вие това наричате

нещастие, но като паднете при новите условия, най-първо ще се намерите при едно противоречие, но с това ще се даде една нова посока на вашето движение. Ти при новите условия ще имаш едно ново разрешение на въпроса. Затова у вас трябва да се зароди мисълта да учите. Вие казвате, окултната наука, но това е такова неразбиране, я ми кажете, какви са принципите на окултната наука? Казвате: Ама ние сме окултисти. Е, кой е основният принцип на окултизма? Вие се занимавате с окултизма, но не разбирате (неговите) закони. Една наука е наука, когато можем да използуваме в най-малък мащаб нейните принципи. Да кажем ти си свършил по математика или геометрия; отлична наука е геометрията! Защото математиката това са формули, през които силите действуват, а геометрията, това са начините, чрез които се реализират нещата в света. Запример, когато аз взема да изследвам един човек, чисто научно аз построявам от неговото тяло или от неговите черти, какъв е характерът на този човек, или на мен е необходимо той да ми каже кога е раждан; за да бъде лицето му широко, аз зная кои са причините, или за да бъде лицето му дълго, пак зная причините, неговия ръст, устройството на неговите ръце; аз вземам най-първо предвид, как е действувало слънцето, второ – как е действувала луната, на какво направление е била тя, и трето – как е действувала земята.

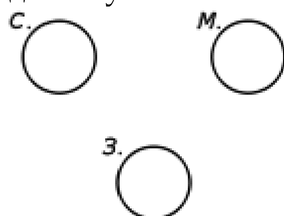

Аз имам три точки. Вземам предвид най-първо какво влияние е упражнило слънцето върху него. С. Искам да зная де е било слънцето, когато той се е раждал; след това де е била месечината М, и това има известно отношение спрямо нас, и най-после къде е била земята, когато аз съм се раждал. З. И от тези три точки аз имам вече отношението на другите планети. Защото и те се намират на определени места в пространството. Има геометрически сечения и плоскости на звездите, слънцето и земята образуват целия организъм, те го поддържат. И когато стане изменение, някое колебание в месеца, всичките тези идеи в нас, понеже месецът е майка на въображението и те се изменят. Месечината е майка на човека, на религията, всички религии са образувани все от месеца. А самият живот; формите на живота, начините, по които сега се образува животът са организирани от слънцето; а материалите, с които нещата са облечени, са взети от земята. Следователно, майката се занимава с ума на човека. Слънцето се занимава с ума на човека, месецът се занимава със сърцето на човека, а земята се занимава с целия човек, с тялото на човека. Това е една скица и тогава идат другите планети. Когато слънцето се занимава с моя ум, аз го свеждам към самото тяло. По какво

ще позная какви промени са станали със самото тяло? Ако имаме една отлична кръвоносна система, ако имаме една отлична дихателна система, ще имаме един отличен темперамент, весел, жизнерадостен, оптимистичен, значи влиянието на слънцето действува благотворно, а ако имам влиянията на месечината, по какво ще позная? Ако влиянието на месечината е взело надмощие, тогава ще имам преодоляюще влияние на венозната кръв, защото месечината усилва създава нещата, но не им дава насока; слънцето ги създава и им дава насока, а месечината ги създава, но не може да им даде насока; а земята в даден случай е само един бирник, тя обича само да взема, тя е като един банкерин и държи точна сметка: каквото даде, ще си платиш точно. Тя държи сметка по двойното счетоводство. Ако у този човек преодолява влиянието на земята, той ще бъде скържав, той е егоист до немай-къде. Той е банкерин.

Та за да се уравновесят влиянията на слънцето, месеца и земята, непременно трябва да преодолява влиянието на слънцето. При сегашния строй слънцето има абсолютно неблаготворно влияние върху целия живот на човека. Затова до него се допитваме. Ако нашите отношения са добри със слънцето, непременно месечината ще ни посрещне, и земята, понеже слънцето ги кредитира. То кредитира луната и земята. Та, щом твоите отношения са правилни със слънцето, и отношенията на луната, и земята ще бъдат правилни към тебе. Сега у вас се явява едно противоречие: защо земята да бъде зле разположена спрямо тебе? Друго яче, научно ще кажа, земните сили няма да могат да функционират правилно вътре в твоето тяло. И лунните енергии няма да функционират правилно, и тогава силите, които идат от слънцето, постоянно ще се стремят към уравновесяване. Щом се уравновесят, вие имате нещата, които търсите, вие се насърдчите, кажеш, аз ще свърша училището, но дойде месечината и земята, бутне всичко, пак се обезсърдчите, после пак дойде влиянието на слънцето, пак се насърдчите и т.н. Това е едно безизходно състояние. В дадения случай вие ще вземете влиянието на слънцето да подобрите артериалната си кръв. Дайте един превод на артериалната кръв, в какво отношение? Трябва да подобрите вашето чувствуване и вашата мисъл. Има известни методи за това. Това е окултната наука, тя дава методи, за да измениш състоянията си, за да докараш енергиите на слънцето, луната и земята в едно правилно движение в твоя организъм, това е то окултна наука! Ако не разбираш така, никакъв окултист не си. Ама давал някой една точна идея за Бога. За да имаш една идея за Бога, ти ще поставиш, ти ще поставиш Бога на мястото на слънцето, после ще поставиш себе си при земята, а твоите ближни ще поставиш на месечината. (смях) Тъй е. Тогава ти ще поставиш баща си – слънцето, майка си – месечината, а себе си – земята. Ето домът! Вие трябва да направите един превод, за да разберете идеята. Ти си детето, от баща ти зависи какво ще бъде разположението на

баща ти към тебе. Ако баща ти е добре разположен към тебе, той ще ти даде богати средства, а ако баща ти не е разположен, какво ще бъде тогава? Колкото майката и да бъде разположена, ако бащата не е разположен, работата не върви. Майката може да говори добро за детето, но бащата казва: несретен е той, ни пет пари не давам. Какво ще направи майката тогава? Тогава отношенията на сина спрямо бащата и спрямо майката какви трябва да бъдат? Отношенията спрямо бащата трябва да бъдат разумни, а отношенията спрямо майката трябва да бъдат любовни. Спрете се сега върху това и правете преводи. Тогава казвам, ти трябва да имаш една религия към Бога. Какъв трябва да бъдеш, за да познаваш Бога? Ти трябва да бъдеш разумен спрямо неговите закони, които съществуват в космоса, нали така; за да се приложат твоите любовни отношения към всичките живи същества, ти трябва да имаш едно любовно отношение към ближните. Тогава разумността на тия закони, които съществуват и любовността към всички тия хора, с които ти си обиколен, тогава тези енергии на космоса ще потекат правилно и ти ще имаш една светла мисъл, едно отлично чувство, и ще бъдеш готов да работиш в света. Аз мога да приведа каквато и да е мисъл, каквато и да е дума, най-първо аз я превеждам в известно математическо положение. В космоса аз искам да живея. Да вземем сега например Иван написа думата ЖИВОТ. Тъй както я написа, той трябва да измени писането си. Защото ако един човек пише М-то така, ако единият край на М-то е по дълго, а вторият край е по-къс, този човек казва: първо съм аз, а после си ти. Ако един ученик пише пред професора си тъй М, той ще го скъса. Той трябва да обърне обратно М-то , да каже: първо иде професорът, а после аз. И като идеш ти пред учителя си, ще кажеш: първо учителят, после аз; първо баща ми, майка ми, после аз. А ако кажеш първо аз, ти ще бъдеш няколко пъти бит от майка си, ти си едно своенравно дете; пък ако кажеш първо баща ми и майка ми, ти ще бъдеш любим. Щом едно дете напише буквата М, аз зная, ще бъде ли това дете галено или бито? Само една буква като напише той, аз зная какво мисли той. Или мога да му кажа, я ми произнеси името на баща си и вече зная отношението на детето към баща си. После ще му кажа: кажи ми името на майка ти и най-после ще му кажа: сега произнеси твоето име. И след като ми произнесе той името на баща си, на майка си и своето, ще имам три дадени. И казвам, ти си едно дете с голямо бъдеще. Че как, откъде знаеш? Само като произнесеш името на баща си и майка си, аз зная вече какво дете си. И когато някой казва: Я ми кажи името „Бог“! А, (Учителят прави знак с ръката си, като да не се произнася думата). Казва: Я произнеси думата „живот“! Казвам: Ще бъдеш бит, нищо повече. Това е един принцип вътре. Ти не се спирай върху формите, които хората са създали за Бога, ти остави тези работи. Хората са създали хиляди форми за Бога. Сега искам да ви наведа на правилната мисъл. Това е един

психологически разбор върху нещата. Имате един правилен начин за разсъждение. – ПРОБУЖДАНЕ НА ИЗВЕСТНИ СИЛИ. И тези сили да ги превърнеш от органически в психически отношения. Ако вие не можете да ги превръщате, защото и в природата стават тези положения, има превръщане от твърдо, жидко и въздухообразно, това са естествени състояния, в етерно състояние. По същия начин щом се намерите в известно затруднение, вие трябва да знаете, как да превърнете тези затруднения.

Сега коя е основната мисъл, която остана в ума ви. (за да има живот, трябва да се наруши абсолютното равновесие). Всичките страдания произтичат от абсолютното равновесие в света. Казвам, абсолютното равновесие трябва да се измени с разумно изменение на равновесието. Или абсолютното разумното изменение на абсолютното равновесие ражда щастието в света. Станете сега.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

7.22 ч.с.

1930_11_16 Ще me видите
неделна беседа

ЩЕ МЕ ВИДИТЕ

„Още малко и няма да ме виждате; и пак малко и ще ме видите."
Йоана 16:16

„Ще ме видите." На български език, в езиково отношение, това изречение има двояко значение. Аз го взимам в буквален смисъл. За онзи, който разбира български език, важен е глаголът „виждам". Да разбираш нещо, значи, да го познаваш, да го знаеш. Глаголът „виждам" има отношение към разумния свят, към разумния живот. Този живот е песен за онзи, който може да я пее. Животът е една от най-хубавите песни, отлично композирана. Чудно е, как и досега още хората не са научили тази хубава песен. Когато някой слуша, как други пеят тази песен, тя не му се харесва. Какви ли не трактати, какви ли критики не съществуват за нея. Мнозина казват, че тази песен не струва. Не че песента не струва, но певците не могат да я пеят добре. Само талантливият и гениалният могат да пеят тази песен. Пеенето е спомагателно средство към културата. Който не пее, не може да мисли право, нито може да се развива правилно. Който мисли право, той всякога пее. Според някои, пеенето е празна работа, губене на времето. Не е така, пеенето е работа. Ако отидете във възвишените светове, като екскурзианти, ще се учудите на музиката, която съществува там. В световете, вън от слънчевата система, съществува голяма музикалност. Учените и философите, като се спират върху греха, казват, че той е общо явление, не само за хората на земята, но за всички същества във вселената. Не, грехът е изключително явление, достояние само на хората на земята. В другите слънчеви системи няма помен от греха.

Сега аз няма да се спирам да ви доказвам нещата философски. Едно ще знаете: хората са причина за падане на ангелите; те са дали път на духовете в себе си. Че имало паднали ангели, това е човешка измислица. Че имало в света дявол, който се бори с Господа, и това е човешка измислица. На земята съществуват само изостанали в развитието си човешки души. Те са създали ада. Тях наричат дяволи. Други души, които се развиват правилно, наричат ангели. Те са създали рая. Изостаналите човешки души не са нищо друго, освен паднали ангели и архангели, които си пакостят едни на други. Който ме слуша да говоря така, ще каже, че това е еретическо учение. Правоверно учение ли е, ако вярвате, че има паднали ангели? Според мене, има напреднали ангели, служители на Бога. Под „ангел" на гръцки се разбира служител. Който не гледа на ангела като на служител,

казва, че той е нещо особено, високостоящо, напреднало същество. Ако е така, как е възможно, това същество да пожелае да слезе на земята и да падне? Как е възможно, ангелът да падне и да се отдалечи от Бога? Докато е при Бога, ангелът не познава страданието. Щом се отклони от Него, той започва да страда. Ще кажете, че страданието е резултат на отклоняването на човека от правия път. Според мене, страданието е необходим път за развитието на човека. Ще дойде ден, когато страданията и препятствията в човешкия живот ще изчезнат. Засега, те са необходими за земята, но не и за слънчевата система.

Казвате: Какво ни интересуват условията на земята? – Не могат да не ви интересуват. Те са толкова важни за вас, колкото е важно да знаете, дали къщата, в която живеете, е хигиенична, или не. Хигиеничната къща има отношение към вас. Не е достатъчно къщата да бъде нова. Тя трябва да има големи прозорци, да влиза в нея повече светлина и въздух. Хората се нуждаят от изобилна храна, от изобилна вода, въздух и светлина. Това са четирите необходими елемента за физическия живот. Без тези елементи няма живот. Така и певецът не може да пее, ако не спазва правилата на пеенето. Как ще го посрещне публиката, ако той не знае да пее? – Ама глас има. – Това не е достатъчно. Колкото по-културна е публиката, толкова по-взискателна е тя. – И без публика може. – Не е така. Певецът се нуждае от публика. Казано е, че човек не живее за себе си. Следователно, и певецът не пее за себе си. Краката не живеят за себе си; ръцете не живеят за себе си; очите – също не живеят за себе си. Стомахът, дробовете, мозъкът не живеят за себе си. Всички органи на човешкото тяло са свързани помежду си. Те са в известна зависимост един от друг. Те са в зависимост от известни сили, които не служат на себе си, но са в служба на една велика, вътрешна разумност. Който не разбира законите на живота, казва, че веднъж Бог създал света, ние няма какво повече да разискваме по него. – Не е така. Трябва да знаете, как Бог е създал света. Трябва ли да приписвате на Бога неща, които Той не е създал? Защо ще Му приписвате неща, които нямат нищо общо с Него? Ще кажете, че вашето верую е такова. – Какво е вашето верую? Можете ли да го сравните с веруюто на един светия? Друг е въпросът, ако говорите за веруюто на бъдещето човечество. Като дете, човек имал детинско схващане за Бога.

Детето си представя Бога като баща си, който постоянно наказва. Той държи тояжка в ръката си и като види, че детето сгреши, веднага слага тояжката на гърба му. Когато то порасне и стане възрастен човек, тояжката изчезва от ума му. Между бащата и сина се създават любовни отношения. Съвременните хора имат повърхностни понятия за баща и майка, за брат и сестра, за господар и слуга, за държава и закон. Разбиранията на повечето хора са като на първобитния човек, или като на падналите хора.

Сегашната раса е образувана повече от паднали хора. Като четете свещените книги, ще разберете, как се е създала тази раса. В началото, при създаването на света, съществувала една раса, наречена раса на Синовете Божии. Едновременно с нея съществувала и животинската раса. Впоследствие, двете раси се смесили и се създала сегашната раса – на падналото човечество. Когато Божественото Начало се свърже с животинското, явяват се ред препятствия, които причиняват известно падение. Стремежът на Божественото се отличава от този на човешкото; стремежът на човешкото също се отличава от този на животинското. Колкото и да говориш на човека за Бога, той нищо не разбира. Той казва: Защо да не живея, както искам? – Да знаеш, как да живееш, това е изкуство. – Ама трябва да ям. – Да знаеш, как да ядеш, това е изкуство. – Искам да пия. – Да знаеш, как да пиеш, и това е изкуство. – Искам да мисля, да чувствам и обичам, да действам. – Да мислиш, да чувстваш и да постъпваш правилно, това е изкуство. – Да имам вяра. – Каква трябва да бъде твоята вяра? Ти вярваш в духовното, без да знаеш неговия произход. Вярваш, че човек е създаден от Бога, без да си Го видял и познал. Какво ще кажете, ако ви питат, видели ли сте Бога? Ще кажете, че не сте Го виждали, но сте слушали за Него от майка си и баща си, от дядо си и баба си. Срещали ли сте Бога на земята? Срещали ли сте Христа? Ще кажете, че Христос е бил на земята преди две хиляди години. – Де е Христос днес? – На небето. – Де е небето?

Запитали един свещеник, де е небето, и той се видял в чудо – не знаел, какво да отговори. Ще кажете, че небето е горе. – Възможно е. Един английски проповедник държал на слушателите си хубава проповед за онзи свят. Той им разказвал за заминалите, как отиват при Бога, колко са щастливи. Един от присъстващите се обърнал към проповедника с молба, да му каже, де е неговата дъщеря, която от един месец заминала за другия свят. – Тя е добре, при Бога е, щастлива е в новото си положение. В този момент, друг един от присъстващите казал: Позволете ми, аз да ви кажа, де е вашата дъщеря. Аз я виждам тук, в църквата, при баща си. И той започнал да я описва, какъв ръст има, каква е косата ѝ, с каква рокля е облечена. Тя иска нещо от баща си. Значи, този човек е ясновидец; той вижда това, което проповедникът не вижда. Това, което проповедникът разказва, е недостъпно за слушателите. И това, което ясновидецът описва, също е недостъпно. И двете неща трябва да се приемат на доверие. Обаче, бащата веднага ще повярва, защото описанието на ясновидеца отговаря на истината. И двамата говорят за Бога, но кой от тях е на правата страна?

Какво се разбира под понятието Бог? Той е най-съвършеното същество, в Него няма никаква дисхармония. Той изключва смъртта, греха вън от себе си. Той е идеалът на човека. Към Него се стремят всички хора. Като

говорим за небето, ние разбираме Божествения свят, т. е. мястото, дето Бог живее. Колкото и да се говори за Бога, не може да се определят Неговите качества. Изучавайте Го, за да разберете стиха, в който е казано за човека, че е създаден по образ и подобие на Бога. Ако можете да обхванете в съзнанието си цялото човечество, с всички хора, с всички Учители, които са слизали на земята, с всички живи същества, едва ли ще си съставите пълно понятие за Бога, Който е създал всичко. Мъчно е, сегашните хора да си съставят понятие за Бога. Много естествено. Те не са от онези, които Бог създал по свой образ и подобие. Те са паднала раса и трябва да се върнат назад, отдето се отклонили. Те трябва да се повдигнат над животинското и да тръгнат напред. Под „животинско състояние" разбирам неразумното начало в човека. Ако това начало не ръководи хората, не бихме могли да си обясним, как е възможно, съвременните културни хора, последователи на Христа, да отворят война в 1914 г. и да застанат едни срещу други. Де остана Христовата любов, за която те говореха и за която проповядваха? Това не бяха езически народи, но християнски, културни народи, които се биха цели четири години. Войната беше така жестока, че не можеха да приберат умрелите си по бойните полета. На тази война бяха убити шест милиона хора, а 25 милиона постепенно измряха от раните си и от различни болести. Как ще си обясните, защо е допусната тази война? Ще кажете, че такава е била волята на Бога. – Не, Бог не съизволява във войната. Божията воля се изявява по два начина: в ограничаване на човека да върши престъпления и в даване на свобода да върши добро. Следователно, човек се намира или под изключителната воля на Бога, която го ограничава да прави зло, или под Неговата изключителна воля, която го насърчава да върши добро. Човек трябва да знае, под коя воля се намира: ако Бог го ограничава и контролира, той е на път на израждане. Ако го насърчава, той е на път към усъвършенстване.

Аз се чудя на съвременните хора, които предпочитат лъжата пред истината. Мнозина те гледат право в очите и те лъжат. Някой лъже и сам си вярва. – Защо? – Защото основата на лъжата е в истината. Ако не носи истината в себе си, човек не може да лъже. Който опитал и познал истината, само той лъже. Само богатият може да осиромашее. Само живият може да умре. Това е философия, която може да се провери. Казват за някого, че е беден. – Беден е, но някога е бил богат. – Еди-кой си умрял. – Сега е мъртъв, но някога е бил жив. Умрелият не може да умре. Глупавият не може да стане умен, но умният може да стане глупав. Когато интелигентността се намалява, човек постепенно започва да пада и да влиза в неблагоприятните условия на живота.

Питаш: Какво трябва да се прави? – Обърни се към Бога. – Как да се обърна? – Започни да се храниш. Това е нещо елементарно, което всеки

знае. И най-малкото животно, и най-малката птичка знае да се храни. И животното може да ти даде един урок за хранене. Значи, болният се нуждае от храна. Закон е: Когато се храниш, не допущай нито една отрицателна мисъл в ума си. Между тебе и храната трябва да има общение, връзка. Яж храна, която обичаш, и се разговаряй с нея. Това значи, да употребяваш жива, а не мъртва храна. Мъртвата храна не допринася никаква полза. Казват, че някъде в Германия имало обичай да държат месото по няколко дни, да се разложи, и тогава го готвели. Такова месо било по-вкусно. Може да е по-вкусно, но не е хигиенично. Изобщо, аз не препоръчвам месото да се консервира. Аз съм даже и против консервиране на плодове. Консервирането на храните говори за израждане на човечеството. Докато храните се консервират, всякога ще съществуват болести.

И тъй, ако и човешките мисли и чувства започнат да се консервират, ще се явят различни болести. Много религиозни разбирания, много човешки мисли и чувства са консервирани, запазени в тенекия, та когато потрябват на хората, да ги сготвят. И това не е лошо, но консервираната храна пречи на правилното развитие на човека. Който се храни с консерви, не може да отиде при Бога. Това не е било, и няма да бъде. Ако ангелът се храни с човешка храна, ще стане човек, ще изгуби качествата на ангела. Когато Моисей изведе евреите от Египет, той ги прекара през пустинята, дето цели 40 години се хранеха с манна, да станат човеци. В Египет евреите прекараха 400 годишно робство. Те бяха толкова наплашени от господарите си, че трябваше да минат години, докато се освободят от страха. И досега още евреите не могат да се освободят от този вътрешен страх. Колко пъти те казваха на Моисея: Докога ще ни храниш с тази сладка манна? В Египет бяхме роби, но ядяхме месо, кисели краставици и др. Тази сладка храна ни дотегна, ще ни измориш тук. И до днес още, като слушате някой да ви проповядва, казвате: Докога ще ни храниш с тази сладка манна? Искаме нещо киселичко, да отговаря на вкуса ни. Казвам: Всяко учение, което храни слушателите си със сладка храна, има отношение към напредналите души. Следователно, от гледище на храната, която употребяват, хората се делят на четири категории: първата категория хора живеят в своето подсъзнание; втората категория живеят в своето съзнание; третата категория – в своето самосъзнание и четвъртата категория – в свърхсъзнанието си. Подсъзнанието и свърхсъзнанието означават два Божествени полюса. Единият полюс означава човешката душа, а другият – човешкия дух. Съзнанието и самосъзнанието представят други два полюса. Единият означава човешкото сърце, а другият – човешкия ум. Съзнанието има отношение към животинското царство, а самосъзнанието – към човешкия живот. Не можете да живеете добре с хората, ако не познавате животните, ако нямате правилно отношение към

тях. Много човешки чувства са взети от животните. Те не ги създадоха, но първи минават през тях. Ако познавате тези чувства в животните, ще знаете, как да се справите с тях. Щом минат през вас, ще им дадете нужното място.

В живота съществуват две схващания: първото схващане е материалистично. Според него, човек върви по еволюционен път – от нисшето към висшето. Другото схващане е на богословите и на някои философи. Според тях, човек върви по инволюционен път – от висшето към нисшето. В първия случай, той възлиза, а във втория – слиза. Тези две теории са непримирими, затова трябва да дойде трета теория, според която развитието на човека не е еднократен процес: той не върви нито само по еволюционен, нито само по инволюционен път. На същото основание, и създаването на света не е еднократен процес, а многократен, т.е. непреривен. Качването и слизането, т.е. еволюцията и инволюцията също са многократни, непреривни процеси, в които взимат участие възвишени, разумни сили. Само разумният може да се качва и слиза. В математиката, например, се говори за числата от 1 – 10, като се разглеждат по форма и значение или стойност. Обаче, същите числа имат известен вътрешен смисъл. Значи, те имат двояко значение. – Какъв смисъл могат да имат числата? – Много просто. Ако говорите пред простия човек за седемте основни музикални тона, той ще ги свърже само с числата от 1 – 7. Ако говорите на музиканта, той ще ги свърже с техните звукове, по които се отличават един от друг. Значи, всяко число съдържа в себе си известен тон, известна сила, известен цвят. Достатъчно е да разбирате смисъла на числото две, за да се справите с всичките си мъчнотии, които произтичат от него.

Всяко число носи известна мъчнотия. Също така, числата носят известно благо за човека. Който не разбира вътрешния смисъл на числата, не може да разбере нито благата, нито мъчнотиите, които са свързани с тях. Всяко число е свързано с един разумен център. От най-дълбоката древност, великите Учители са свързали единицата със съзнанието на Бога. Те са свързали числото две – със съзнанието на боговете, числото три – със съзнанието на ангелите, числото четири – със съзнанието на хората, числото пет – със съзнанието на животните. Ако влезете във връзка със съзнанието и на най-свирепото животно, ще видите, че като род, като индивид, то има определен характер, а като влезете във връзка с първичното му съзнание, ще видите нещо благородно в него. Даже и змията, колкото и жестока да е, като се свържете с нея, ще видите, колко е привързана тя. И тя може да услужи на онзи, който я обича. Казвате: Змия е това. – Змия е, но и в нея има нещо хубаво. По какво се отличава змията? Нима съвременните хора не проявяват някога своето животинско естество?

Някога брат на брата може да строши костите. Тогава, каква е разликата между човека и змията? Значи, животинското се крие в изопаченото човешко естество.

Следователно, ако човек знае законите, които управляват живота, той може да предизвика онова истинско знание, дълбоко скрито в него. Ако не знае законите, той може да предизвика най-голямото зло в себе си. Ти можеш да предизвикаш най-лошите чувства в себе си, както и най-добрите. Новата наука се стреми, именно, към това, във всеки даден случай, човек да предизвика доброто в себе си. За да се предизвика доброто, човек трябва да знае езика на природата. Езикът на природата е общ за всички същества. Той е подобен на есперанто. На него говорят всички ангели и богове. Който иска да разбере смисъла на живота, непременно трябва да знае този език. Не го ли разбира, той не може да се домогне до великото в живота. Каквито други постижения да имате, те са временни. В тях е разочарованието. Като говорим за временното, подразбираме, че ще дойдем до онзи момент, когато ще се прекъсне връзката между временното и вечното. – Защо? – Защото временното е част от вечното, а постижимото – част от непостижимото. Благото в света е в непостижимото. Непостижимите неща са за онези, които не разбират законите. А постижимите неща са вечни. Те са постижими за онези, които разбират законите. Това не означава еднократно постижение. Не мислете, че вие разбирате и можете да разберете целокупния живот, да кажете, че няма какво да учите. Това никога няма да се случи. Никога две същества не могат да дойдат до еднаква степен на разбиране. Ето защо, когато дойдеш до границата на своя Учител, ти ще бъдеш на такова разстояние от него, на каквото си бил и по-рано. Това разстояние съществува между две души. Никога двама души не могат да се приближат по-близо един до друг, отколкото са били поставени. Нещастието на хората се заключава в това, че те искат да бъдат по-близо или по-далеч, отколкото трябва. Като обичаш някого, ти искаш да го поставиш по-близо до себе си. Какво ще стане със земята, ако пожелае да измени пътя на слънцето: вместо тя да се върти около него, то да се върти около нея. Това е невъзможно. Земята всякога ще се върти около слънцето – нищо повече. Докато спазва това отношение, тя всякога ще приема нужното количество топлина и светлина от слънцето. Следователно, всички същества на земята се намират в хармонично отношение. Ако земята мине известна криза, това показва, че отношението ѝ към слънцето не е правилно. Оттук тези същества ще имат дисхармонично отношение и към космоса. Повечето хора не разбират, защо са създадени земята, луната, звездите. Те даже не разбират смисъла и на своя живот. Те си създават специфична философия, с която искат да си пробият път. Техните философски и религиозни вярвания, както и политическият живот, са построени на своеобразни теории. Аз

разглеждам политическия, обществения и религиозния живот в състава на целокупния живот. Един е животът, няма разлика между религиозния, обществения и политическия живот. Като се говори за религиозния живот, това е само на думи.

„Ще ме видите." Виждането подразбира правилно схващане на проявите за всеки момент. Разбирането не се отнася за бъдещето, но за което ви говоря сега. Важно е това, което в даден момент може да разберете и възприемете, да остане в съзнанието ви. Мога да ви говоря с часове, но важно е това, което в даден момент може да ви ползва. Ако не го разберете, вие сте в положението на онзи младеж от древността, който изучавал окултните науки, без да може да ги използва. Един ден, като пътувал, усетил голяма жажда. Това било изпит за него. Отдалеч още, той забелязал една хубава, мраморна чешма и се упътил към нея да пие. Едва се приближил до нея и турил устата си да пие, той останал учуден – не потекла нито капка вода от чешмата. Той започнал да си търка очите и си казал: Дали право виждах, че чешмата течеше, или се излъгах? Може да съм се излъгал, или е станало нещо с чешмата. Обаче, тя била така направена, че който стъпвал на една от нейните пружини, спирал водата ѝ. По невнимание, ученикът стъпил на една от пружините ѝ, и тя престанала да тече. Като се отдалечил от нея, той настъпил някакъв кран, и в този момент чешмата започнала да тече буйно, при което се обърнала няколко пъти и съвсем го измокрила. Той си помислил, че става нещо неестествено. Не, така е направена чешмата. Не е трябвало ученикът да бърза толкова, да пие вода. Трябвало е да прочете правилата, как и къде да стъпи и тогава да започне да пие. Това показва, че съвременните хора, като този ученик, бутат пружините не навреме. Поради това, някои чешми пресъхват, а други текат повече, отколкото трябва. И в двата случая не могат да се използват правилно. Тъкмо си наредиш работите, спечелиш няколко милиона, и ето, дойде някаква тежка болест и парите ти отиват, дето не трябва, или остават неизползвани. Болестта може да те завлече на онзи свят. А ти живееш с идеята, че като забогатееш и спечелиш много, тогава, именно, ще станеш човек. Кой е направил парите? Човек ги е направил. Човек създаде културата, цивилизацията, а не обратно.

Човек създаде държавите, всички философски и религиозни системи, те не го създадоха. Има неща, които сме създали – тях ние трябва да подчиним на себе си. Всичко останало, което ние не сме създали, трябва да го изучаваме и да му се подчиняваме. Например, мозъкът, стомахът, дробовете не сте ги създали вие, следователно, трябва да ги изучавате. Страхът също не зависи от вас, въпреки това, трябва да служите на Бога. Казано е, обаче: „Страхливият не може да угоди на Бога." Утре, като хванат страхливия, ще му кажат да се отрече от своите убеждения. Ако се

откажеш, ще се намериш в положението на апостол Петър, който, преди да пропее петелът, три пъти се отказа от Христа. Като го запитаха, да не е ученик на Христа, той отговори: Не съм и не Го познавам. – Защо се отказа от Христа? – Защото настъпи една пружина в главата си и каза: Тази работа не е за мене. В този момент, Петър приличаше на болен човек, който не мисли право. Той си казваше: Ако Христос беше силен човек, както си мислех, нямаше да остави да се гаврят с Него. Той никога не би изложил нито себе си, нито своето верую на поругание. Щом Петър се отрече от Христа, петелът пропя. Тогава той осъзна грешката си и се разкая. Благороден човек беше той. Грешката на Петра не се заключава толкова в отричането му от Христа, колкото в това, че излъга. Като го попитаха, познава ли Христа, той каза, че не Го познава. Христос го погледна само, без да му каже нещо. Този поглед го изобличи, и той се разкая и горко плака.

Често цитирате стихове от Евангелието, като тези за отричането на Петра от Христа. Мнозина питат: Какъв смисъл има за нас отричането на Петра? Наистина, кой не се е отричал? Като се намери в трудно положение, човек се отрича от убеждението си. Молиш се на Бога, но като не получиш отговор на молитвата си, казваш: И без Бога може. И аз ще живея, като всички хора. – Знаете ли, как живеят всички хора? Ако искате да живеете като хората, вземете всички онези, които съставят целия космос, а не само хората на земята. Те съставят микроскопическа част от космоса. Ходили ли сте по всички слънчеви системи, да видите, колко хора живеят там; да видите, как живеят? Ще ме питате, дали съм ходил аз. – Ходил съм, обиколил съм всички слънчеви системи. Какво се ползвате от това, че аз съм ходил? Вие се ползвате дотолкова, доколкото можете да получите някакво благо. Какво от това, че някой ходил на Божи гроб? Друг е въпросът, ако той ви донесе някакъв подарък оттам. Тогава и вие ще се радвате с него заедно. Ако нищо не получите, никаква полза нямате от неговото отиване. Доколкото сте свързани с известно верую, дотолкова се ползвате от него. Щом сте свързани с това верую, вие ще проверите, доколко то има отношение към истината. Като говоря за истината, като Божествен принцип, аз разбирам онези условия, при които човек може да се повдигне и да се освободи от болезнените състояния на своя живот. Болният, докато е в болницата, очаква всичко наготово. Такова е разбирането на повечето хора. Те искат да бъдат богати, без да работят. Те очакват другите да им слугуват. Около болния се въртят по две-три милосърдни сестри: една го обръща в леглото, друга го храни; лекарят, от своя страна, го преглежда, прави му превръзки. Това се продължава, докато оздравее. Щом оздравее, напуща болницата и го оставят сам да се грижи за себе си. Той не се нуждае вече нито от лекари, нито от милосърдни братя и сестри. Естествено е да слугуват на болния, но не и на

здравия.

Днес всички хора говорят за осигуряване. Щом си здрав, ти си осигурен. Каква по-голяма осигуровка ще търсиш от здравето си? Каква по-голяма осигуровка очакваш от живота, щом имаш душа и дух, ум и сърце? Някой разчита на своето верую или на своето убеждение. В края на краищата, неговото верую или убеждение го завежда на гробищата. Какво показва катастрофата в Лион? – Една сутрин хората стават и виждат, че цели къщи с хората заедно, потънали в земята, на 280 м дълбочина. Къде е сигурността, че един ден няма да стане същото и със София, или с цялата земя? На какво може да разчита човек на земята? – Защо стана тази катастрофа във Франция? – Има причина за това. – Направила е нещо несправедливо. Това е едно предупреждение. Невидимият разумен свят ѝ обръща внимание да изправи грешките си. Ако човек не измени пътя на своето движение и не се подчини на Божествения закон, ще потъне в земята, заедно с къщата си, на 280 метра дълбочина. Така са потънали цели континенти. Въпреки това, хората отново се готвят за война. Те не знаят, че има един Велик Закон, който регулира отношенията между хората и народите. В Стария Завет е казано, че Бог допуща войните и Бог ги забранява. Следователно, без волята на Бога нищо не може да се направи.

Сега, като говоря така, искам да ме разбирате правилно. Знайте, че нещастията в живота ви се дължат на факта, че между Първата Причина и вас съществува известна дисхармония. Бог ти казва: Направи това, откажи се от несправедливия договор, който си написал. Ти, като французина, казваш: Не, този договор трябва да си остане, от него зависи щастието на Франция. Друг се извинява с думите: Човещина е това, слабости имам. – Нямаш право да говориш за слабостите си и да се извиняваш с тях. – Роден съм със слабости. – Това са празни думи. – Условията са тежки. – И това са празни думи. – Майка ми ме родила със слабости, условията ме създадоха такъв. – Нито едното е вярно, нито другото. Ти сам се създаде такъв. Ти сам създаде своята съдба. Някого обесват, а някой сам се обесва. Първото намира обяснението си лесно, понеже причината е външна. Как ще си обясните самообесването? То е резултат на дълъг вътрешен процес в човека. Той мислил дълго време, докато най-после съдът в него се произнесъл, че трябва да се обеси. Когато други бесят човека, процесът е външен и по-бърз. Гърците осъдиха Сократа на смърт чрез отравяне. Трябваше ли той да изпие отровата? Ако Сократ живееше в наше време, щеше ли да изпие отровата? – Нямаше да я изпие. Според мене, Сократ не трябваше да изпие отровата. С това той извърши престъпление към себе си. Човек няма право да жертва живота си за нещо, което не допринася никакво благо за него, нито за окръжаващите. Той трябва да жертва своя живот само за онова, което допринася полза за Божествения свят, за

цялото човечество или за неговата душа. С една дума, можем да жертваме живота си за онова, което ни повдига, да можем да прогресираме.

Христос казва: „Ще ме видите." – В какво? – Ще видим Бога в Любовта, в Мъдростта и Истината. Ще видим Бога в доброто и в правото. От мое гледище, ето как аз бих желал да видя Бога, как бих се молил: Господи, дай ми знание и мъдрост на ума; нека Твоята Любов и Твоят живот да се вселят в сърцето ми, а свободата и истината – в моята душа. Силата и доброто да пребъдват в душата ми, а вечното право и благото на живота да пребъдват в моята воля. И наистина, щом имаш знание и мъдрост, ти ще знаеш, как да постъпваш; щом имаш топлина в сърцето си, ще знаеш, как да постъпваш; щом доброто е в тебе, ще знаеш, как да постъпваш; щом истината е в тебе, ще знаеш, как да проповядваш. Съвременните хора не прилагат тези добродетели. Аз се чудя на българските вестникари. Колкото са дохождали при мене, нито един от тях не е изнесъл истината, както я споделял с мене. Те изнасят работите, не както са в действителност. Досега, нито един български вестникар не е изнесъл вярно нещата. – Защо? – Ще ви обясня това в алегорична форма.

Някой си много говорел против дявола. Един ден дяволът му казал: Бъди внимателен, не си позволявай да говориш против мене. Аз лесно ще се справя с тебе. Знай, че няма да ти простя. Ще ти дам един добър урок. – Никакъв урок няма да ми дадеш. Никакъв съвет не искам от тебе. Един ден той видял, един човек продава магаре. Дощяло му се да си купи това магаре. Той попитал господаря му за цената и останал учуден, че било много евтино. Купил го, потупал го по гърба и го закарал у дома си. На другия ден, той отишъл с магарето да събира дърва в гората и останал доволен от него – добре работело. След това той отишъл да го напои на близката чешма. Изведнъж магарето се скрило в курната, отдето махало с дългите си уши – само тях виждал. В това време дошли хора да пият вода. Той им казал: Моля ви се, помогнете ми да извадя магарето от курната. Те погледнали в курната и, понеже нищо не видели, казали си: Този човек трябва да е смахнат. Я да го набием, да му дойде ума в главата! Така се изредили много хора, и на всички той разказвал за магарето си, скрито в курната. След като всички го били, той пак виждал магарето да му маха с ушите си, но повече не посмял на никого да говори за магарето си. Тогава той се обърнал към магарето с думите: Виждам те, но не искам вече да се занимавам с тебе, защото много ме биха, напатих се. Ето защо, и българските вестникари виждат истината, но не смеят да я кажат, защото много пъти са бити за нея.

И тъй, от вас се иска нова философия. Хората трябва да живеят според истината. Тя е най-красивото състояние, което човек може да преживее.

Нас не могат да ни заставят да търгуваме с истината. Да говорим истината, това не е унижение. Тя не опорочава идеите. Важно е, как човек изпълнява длъжността си. Каквато служба да изпълняваш, ще говориш истината. Човек трябва да има една основна идея. Тя е зародишът на живота. Кое е най-важното в зародиша? – Ядката. Всяко семе, всяко яйце има един вътрешен зародиш, който се превръща в това, което е семето. Каквото е семето, такъв е резултатът. Следователно, идеите определят хората. Основната идея в човека дава тон и направление на неговия живот, както и на неговата мисъл. Всички останали идеи се групират около основната идея. Тя трябва да бъде непоколебима, при всички условия да бъде една и съща.

"Ще ме видите." Ние трябва да любим Бога, Когото не виждаме. То е идеалът на нашата душа. Щом обичаш това, което виждаш, то е материалната страна на любовта. Много примери потвърждават тази мисъл. Едно дете живяло далеч от майка си цели 16 години. През това време то заболяло сериозно. Лекарите видели, че положението му е безнадеждно и решили да пишат на майка му, да дойде да го види, преди да умре. Детето имало силна температура, постоянно бълнувало и нищо не виждало пред себе си. Като пристигнала майката, тя поставила ръката си на неговото чело. Макар в безсъзнание, детето я познало и извикало: Мамо! Това дете видяло ли майка си? – Не я видяло. Значи, има друго познаване и виждане – вътрешно. За такова виждане говори Христос. Ако ние виждаме само с външните си очи и разбираме само с конкретния си ум, в такъв случай, ние недовиждаме и не разбираме нещата. Други очи ни са нужни. С тях ще разбираме основно работите. В това вътрешно виждане няма изключения. Ако аз вярвам в Божественото, т. е. в Разумното начало, всички противоречия ще изчезнат. Такъв пример имаме с живота на Христа. Какво по-голямо противоречие от Неговия живот! Той мина през разпятие. Но Бог, в Когото Той вярваше и от Когото излезе, Го освободи от смъртта. Имаме примера и с тримата младежи в огнената пещ. Те не се поколебаха във вярата си, не се поклониха на идола, поставен от вавилонския дар. Той ги хвърли в пещта, но те не изгоряха. Има много подобни примери. Всеки, който вярва, ще излезе на добър край. Питам: Какво ще бъде вашето положение, ако поставят вярата ви на изпит? Трябва ли да се поколебаете? Ще ви турят в огнената пещ, да се опита вашата вяра. Човек сам трябва да знае, докъде е стигнал. И любовта ви ще се изпита. Аз съм привеждал примера за онази млада мома – Драганка, на която възлюбеният често й казвал: Не се страхувай, Драганке. Докато си с мене, нищо няма да ти се случи. Един ден, като вървели през гората, насреща им излязла една мечка. Момъкът веднага се качил на една круша, а Драганка останала под крушата. Като се видял вън от опасността, той извикал: Не бой се, Драганке, аз оттук ще стрелям. Ние, съвременните

хора, само цъкаме с пушката си и обещаваме на хората това, което не можем да им дадем. Христос казва: „Ще ме видите." – Кога? – Във време на вашите мъчнотии, на вашите скърби, на вашите несполуки; във време на вашата любов, на вашата мъдрост, на вашата истина. Това е новото верую, което може да спаси съвременния човек. Така трябва да мислят всички хора. Като дойде Христос, всички хора, без разлика, ще повярват в това. Каквато религия или верую имат хората, то е религия на миналото. Това се отнася и до най-напредналите. Нова вяра е нужна сега иа хората. Думата „нова" не е на място употребена. Нужна е Божествена религия, която аз наричам „религия на Божията Любов", която да запали хората от единия до другия край на света: всички да горят, без да изгарят и да станат щастливи. Нужна е такава любов, която да премахне злото в света; да премахне всички болести, всички несгоди; да премахне сиромашията, завистта, омразата, съмненията и раздорите. Ние се нуждаем от такава любов, която може да приравни всички хора, но не както става с изсичането на горите. В съзнанието на хората трябва да се роди желание да пожертват всичко и да тръгнат в правия път, отдето са излезли някога.

Сега и на вас ви предстои излизане от Египет, от робството и да влезете в райската градина, там да работите с онези дървета, които са изостанали от хиляди години. Трябва да се върнем в рая. Изискват се хора, които да образуват колонии. Трябва да се върнем не назад, но напред – връщане напред. Да се обърнем и да вървим към великия закон на Любовта. Това, което сега ви говоря, не е ново. Вие сами ще го разберете, то е вложено във вас. Трябва да си спомните вашето минало. Аз не говоря за онези, които нямат минало. Аз не говоря и за онези, които мислят, че за пръв път са дошли на земята. Аз говоря за тези, които много пъти са дохождали и живели в райската градина. Те са от рода на хора отпреди хиляди години, които търсят в себе си Божественото начало. Често Павел казва: „Искам да направя добро, но нещо противодейства в мене." – Има само едно разрешение на този въпрос: то е разрешението на любовта. В света съществува една любов, която няма нищо общо с любовта на сегашните хора. Тя не взима никакво участие в греха. Щом дойдеш до нея, всякакво желание в тебе за грях изчезва. Съществено в човека убива всякакво желание за грях. При сегашната любов, обаче, вие всякога сте готови да грешите. Щом влезете в Божествената любов, вие се чувствате толкова богати, че във вас няма никакво желание да крадете. Ако цялата Витоша се състоеше от печени хлябове, щеше ли у вас да се яви желание да крадете? Ако цяла Витоша беше от злато, щеше ли да се яви у вас желание да крадете? Желанието за кражба се явява само при известни случаи. То се е родило някога, а сега става кражбата.

Съвременните хора имат неправилни, атавистични схващания, които

трябва да се изправят. Първо, да изправим отношенията си към Първата Причина. После, да изправим отношенията си към другите. И най-после, сами към себе си. Някога ние сме жестоки и към себе си. Ние рушим своя ум, своето сърце и тялото си. След това, предаваме това разрушение и навън и казваме: Светът ще се оправи. – По този начин, светът никога не може да се оправи. Светът се нуждае от чист въздух, т.е. мисъл му трябва. Въздухът е мисълта. На света е нужна светлина, но не тази, която изгаря и от която хората получават слънчев удар. Аз говоря за светлина, която носи живот.

Казваш: Аз съм човек, роден да живея правилно. Нужна ви е чиста вода, която носи хубав, чист живот. И най-после, нужна ви е твърда почва. Нужно ли е още да говоря, какво ви е необходимо? Трябва ви една канара на убеждението, която нито бурите, нито дъждовете да разклатят. Нашето убеждение, това е твърдата почва, която не може да се разклати. Тази вода, която не може да се опорочи, това е твоят чист живот. Ти не можеш да опорочиш целия океан; не можеш да поквариш целия въздух; не можеш да поквариш и мисълта. Следователно, на нас е нужна Божествената мисъл на съзнанието; нужен ни е Божественият живот; най-после, трябва ни онова, мощното, силното, за което да разгънем сегашния си живот.

Христос казва: „Ще ме видите." – В какво? – В онова, което изпълнявате.

12. Беседа от Учителя, държана на
16 ноември, 1930 г. София – Изгрев.

1930_11_19 Основа на живота
лекция пред общия окултен клас

ОСНОВА НА ЖИВОТА

Само проявената Божия Любов, само проявената Божия Мъдрост, само проявената Божия Истина носят пълния живот.

(Чете се темата: „Как да се обичаме?“)
Тема за следния път: „Най-силното чувство на физическия живот и най-силното чувство в духовния живот“.

Често хората казват, че човек трябва да бъде млад, да не губи младостта си и да я оценява. Това е вярно само за човека, но не и за всички неща. Ако питате цигуларя каква цигулка иска, той ще ви каже, че иска стара цигулка. Колкото по-стара е цигулката, толкова по-добра е тя. За човека е добре да бъде млад, за цигулката е добре да бъде стара. За каква младост говори човек? Да бъде толкова млад, че да лежи в люлката си, да плаче и да заповядва със своя плач на майка си? В това няма никакъв смисъл. Да бъде човек млад, както Христос разбира, има смисъл. Христос казва: „Ако не станете като децата, няма да влезете в Царството Божие“. И аз казвам: Станете разумни деца, за да влезете в Царството Божие.

Като говорим за младостта, ние имаме предвид физическата младост, защото съществува и духовна младост. Значи човек трябва да бъде физически млад и чист като детето, а духовно – стар, т.е. разумен. Да станеш като дете, това не значи да се вдетениш, но да запазиш своята чистота и стремеж към придобиване на знания. Детето задава въпроси, интересува се от всичко, което го заобикаля; и старият задава въпроси, но въпросите им се различават. Детето задава въпроси, защото иска да придобива знания и опитности. Старият, след като е живял и опитал нещата, задава въпросите: „Защо съществуват злото и доброто? Защо съществуват мъчнотиите и страданията?“ Ако детето задава такива въпроси, те са на място. Старият обаче не трябва да задава такива въпроси.

Първото нещо, което се изисква от човека, е да бъде господар на своите мисли, чувства и постъпки. Това значи да бъде господар на своя ум, на своето сърце и на своята воля. Да бъдеш господар на себе си, това не значи, че трябва да си заповядваш, но да се самовъзпитаваш. Само онзи може да господарува, който има майчински и бащински отношения. Майката и бащата заповядват на детето, но с това те допринасят нещо ценно за

самото дете. Следователно, ако искаш да бъдеш господар на своите мисли и чувства, ти трябва да имаш към тях майчински отношения. Нямаш ли такива отношения, ти ще осакатиш ума и сърцето си.

Като не могат да управляват мислите и чувствата си, хората сами се осакатяват. Когото срещнете днес, непременно ще видите в него поне една осакатена мисъл или едно осакатено чувство. Няма човек на земята, който да не се е осакатил в известно направление. По осакатените мисли и чувства на човека се съди за неговата интелигентност и доброта. Ако човек е осакатил своите мисли и чувства, които са толкова близо до него, можете да си представите какви ще бъдат отношенията му към другите хора. Отношението на човека към неговите мисли и чувства определя неговия морал. Как можете да наречете морален човек онзи, който е осакатил мислите и чувствата си? Човек се осакатява, когато има повече желания, отколкото може да носи. За пример, какво ще стане със стомаха на човека, ако в продължение на 2 часа последният му даде 2 богати, пищни обяда? Като се нахрани един път, човек трябва да даде на стомаха си поне 3–4 часа почивка и след това да пристъпи към второ ядене. Яде ли много и често, стомахът му ще се разстрои и ще се откаже да работи. Стомахът е слуга на човека, но той трябва да се отнася към него майчински, с любов. Не постъпва ли така, стомахът престава да работи. Значи една от причините за осакатяването на човека е пресищането. Този закон е валиден не само за физическия, но и за умствения и сърдечния живот на човека. Човешкият мозък е орган за възприемане на мисълта. Щом е така, човек трябва да възприема само такива мисли, които хранят мозъка му. Само чистите и светли мисли хранят мозъка. Низшите и отрицателни мисли тровят мозъка. Тъй щото, когато някой казва, че може да мисли както иска, той се замоизлъгва. Човек не може да мисли, както иска. Той не трябва да храни мозъка си с безразборни мисли, както не може да храни стомаха си с несъответна за него храна. Давате ли на стомаха си несъответна храна, той ще я изхвърли навън. За да поддържа хармонията на своя организъм, човек трябва да храни мозъка си със светли мисли, сърцето си – с чисти чувства, дробовете си – с чист въздух и стомахът си – с чиста, здравословна храна.

Съвременните хора искат да бъдат щастливи, да имат успех в живота си. За да постигнат това, те трябва коренно да се преобразят. Не могат ли да изменят живота си, те не могат да направят връзка с Първата Причина, от която зависи техният успех и щастие. Да бъде човек добър, това зависи от него. Да има успех в живота си, това зависи от Бога. Като не разбират тези отношения, хората се силят да постигнат желанията си, като не знаят, че успехът им зависи от Бога. Щом не успяват в своите работи, те се разочароват, обезсърчават и казват, че животът няма смисъл. За пример,

някой иска да стане министър. От него ли зависи това, или от хората? За да успее в желанието си, човек трябва да бъде добър, умен, да има предвид интересите на своите избиратели. Отговаря ли на тия условия, избирателите ще го приемат за министър. Ако не отговаря на тия условия, те няма да го изберат. Както виждате, успехът на човека в известно направление не е в негови ръце. Обаче да бъде човек добър, това зависи от него.

Хората са разместили нещата в живота си, вследствие на което и животът им е объркан. Те очакват на Бога, Той да ги направи добри. Що се отнася до успеха в живота им, те мислят, че това зависи от тях. Тъкмо обратното е вярно. Горко на онзи, който очаква добротата отвън. Добротата е в самия човек. От него се иска само да прояви своята доброта. Доброто е основа на живота. Без доброто човек не може да бъде интелигентен, не може да бъде и морален. Доброто е мярка на нещата. Доброто прави човека свободен в отношенията си с хората, а същевременно му дава разположение за работа. Да направиш едно добро, това не значи да притежаваш доброто. Защо? Защото днес можеш да направиш добро, а на другия ден – зло. Всъщност доброто е нещо неизменно. Който е поставил доброто за основа на своя живот, той не може да се мени: един ден да прави добро, а на другия ден – зло. Истинската ябълка не ражда едновременно и кисели, и сладки плодове. Тя ражда само сладки плодове. Ако ражда и кисели, и сладки едновременно, това показва, че някаква външна сила е действала върху нея и вложила в проявите ѝ нещо чуждо. Обаче по естество ябълката си остава неизменна.

Като не разбират причината за сладкия и кисел вкус на ябълката, хората делят нещата на добри и лоши, вследствие на което сами попадат в областта на злото. Какво ще кажат житните зърна, които се намират в хамбара? Ако имат съзнание, те ще започнат да се оплакват едни от други. Долните ще бъдат недоволни от горните, че ги натискат. Горните ще бъдат недоволни от студа и т.н. За да не прониква влагата между вътрешните зърна, господарят взима един прът и ги разбърква: долните зрънца ще заемат местата на горните, а горните – местата на долните. В този случай горните ще бъдат недоволни от долните и ще се оплакват, че им е тясно. Едните ще казват за другите, че са лоши. Всъщност и едните са толкова добри и лоши, колкото и другите. Външните условия ги заставят да бъдат добри или лоши. По естество, обаче, те са добри. Такова е отношението и на хората едни към други. Като не разбират законите на живота, те поставят злото там, дето не съществува, и сами се натъкват на противоречия.

Следователно, за да се справите със злото, вие трябва да поставите доброто

като основа на вашия живот. Не е въпрос да бъдете добри, но да проявите доброто, което е вложено във вас. По естество човек е добър. Не гледайте на доброто като на нещо механическо, но като на качество, вложено от самата природа. За пример, златото е благороден метал. То се характеризира със свойството, че не се окислява. Това свойство на златото е вложено от самата природа и никаква сила не е в състояние да го измени. Значи и доброто в човека не се изменя. То е Божествено свойство, вложено от разумната природа. Съзнае ли това качество в себе си, човек може да каже, че е произлязал от Бога. Каже ли за себе си, че е лош, а същевременно поддържа идеята, че е излязъл от Бога, той не разсъждава правилно. Невъзможно е човек да е лош и да произлиза от Бога. Добрият човек е здрава стомна, а лошият – пукната. Добрият е доволен от живота си, радва се на здраве, защото стомната му е здрава. Каквото се налее в стомната му, не изтича навън. Лошият, обаче, боледува, обезсърчава се, защото нищо не може да задържи в стомната си. Слушате този човек да се оплаква, че каквото хапне, нищо не задържа в стомаха си. Защо? Пукната е стомната му. Колко хляб е нужно на културния човек за един обяд? Най-много четвърт килограм. Ако някой изяжда на едно ядене половин килограм, това показва, че двама души живеят в него; ако изяжда три четвърти от килограма, трима души живеят в него; ако изяжда цял килограм, четири души живеят в него. Тъй щото, една от причините да не може човек да задържа в себе си това, което природата влага в него, е или пукнатата му стомна, или присъствието на неканени гости в него. Когато получава Божествените блага, човек трябва да бъде сам, а като ги възприеме и обработи в себе си, той трябва да бъде готов да дава и на другите, но доброволно.

И тъй, помнете: Щом живее в Бога, човек е добър. Щом е добър, той знае, че светът, в който е дошъл да се учи, е разумен. Когато човек е добър и съзнава, че светът е разумен, той се радва на успехи в живота си. Когато човек проявява доброто, Бог осигурява неговия успех; когато човек прави усилия да успява, тогава Бог се занимава с неговото добро. Човек трябва да прави големи усилия, за да успява в работите си, а за да бъде добър, не се изисква от него много енергия. И децата могат да бъдат добри. Няма същество на земята, което да не може да бъде добро. Обаче дойдете ли до успеха, въпросът стои другояче. И боговете, и възвишените същества не могат лесно да осигурят своя успех. Мъчно нещо е човек да има успех в живота си. И гениалните хора не могат да се похвалят с успех в работите си. Защо? Защото успехът е в ръцете на Бога, а доброто – в човешки ръце. Най-лесната работа е да бъде човек добър. Да станеш милионер, това не значи, че си успял в живота си. Защо? Защото днес си милионер, а утре изгубваш милионите си.

Истинският успех подразбира такава придобивка, която никога да не се губи. Човек я занася със себе си и на онзи свят. Същото се отнася и до доброто. Истинско добро е това, което никой не може да го отнеме. Изобщо това, което Бог е вложил в човека, никой не може да го отнеме. Като знаете това, мислете добре за всички хора. Ако проповядвате на хората, не им казвайте, че трябва да бъдат добри, но казвайте им да проявят доброто, което е вложено в тях. В някои окултни школи се преподава на ученика да усилва волята си. Те мислят, че волята прави човека силен. Това е механическо разбиране на нещата. Силната воля не прави човека силен. Не е силен онзи, който разполага с машини и с различни инструменти. Сила, която иде отвън, не е трайна. Ако силата на човека не иде отвътре, от Божественото в него, тя лесно се губи. Колкото и да е голяма силата на човека, той трябва да знае, че тя е колективна, т.е. резултат на много същества. Доброто, интелигентността, силата на човека са колективни. Хиляди и милиони същества са работили преди него в това направление. Дойде ли денят на разплата, тогава ще видите каква част от силата, интелигентността, добротата са ваши собствени. Всичко, което е чуждо, ще ви се вземе. За вас ще остане само онази малка придобивка, която вие сами сте изработили.

Като знаете това, не се хвалете с чужд труд и с чужди придобивки. Дали сте философ, учен, музикант или художник, знайте, че голяма част от вашия умствен и духовен капитал, с който днес работите, принадлежи на хиляди работници преди вас. Ако вие държите в съзнанието си тази мисъл и работите със смирение, те няма да оттеглят капитала си от вашата банка. Нямате ли съзнание за тяхната работа и се гордеете с това, което днес представяте, те могат да оттеглят капиталите си от вас и ще ви оставят само с вашите. Тогава ще разберете какво представя човек, изоставен от всички свои близки и познати. Ето, човек има 5 пръста на ръката си, но не е собственик на никой от тях. За пример, Юпитер е създал показалеца, Сатурн – средния пръст, Слънцето – безименния, Меркурий – малкия. Палецът пък е създаден от Юпитер и Венера. Създаването на пръстите представя един мит, зад който се крие велика истина. Ще кажете, че между Юпитер и Венера съществуват любовни отношения. За каква любов говорите вие, не зная; ако говорите за Божествената Любов, в нея няма нищо опасно. Обаче човешката любов носи страдания и разочарования за човека.

Като ученици, стремете се към Божествени неща, а не към човешки. Божествените неща не се развалят, а човешките се развалят. В човешкия живот има влюбване и разлюбване, а в Божествения има трайни, вечни отношения. В Божията Любов няма никаква промяна. Следователно, ако някой човек ви разлюби, радвайте се, че сте научили истината.

Разлюбването показва, че той е вложил капитала си във вашата банка. Щом забогатее, той изважда капитала си заедно с лихвите, които е придобил. Значи в неговата любов е имало нещо користно. Той е искал да спечели нещо. Който дава пари под лихва, иска да спечели нещо. Но и онзи, който взима парите, също иска да печели. Нищо лошо няма в желанието на човека да печели, но той трябва да знае това и да не се самоизлъгва. Разумният се ползва от своя капитал, както и от капитала на своя ближен. Неразумният изяжда освен своя капитал, още и капитала на своите ближни. Който влага капитала си в банката на неразумния, всякога страда. Човек е банка, в която близките му внасят своите капитали, но и той внася своя капитал в банките на своите близки. Това е естествено отношение между хората. Страшно е, обаче, когато човек дава ключовете от своята банка на слугите си, те да разполагат, както разбират. Какво става с такава банка? В скоро време сметките се объркват и банката пропада. Какво трябва да прави човек, за да не пропадне неговата банка? Всеки ден той трябва да преглежда състоянието на своя капитал, да знае с какво разполага. Всяка нова мисъл, всяко ново чувство, които влизат в ума и в сърцето на човека представят капитал, на който той може да разчита. Всяко добро чувство, всяка светла мисъл носят радост и благословение за човека. Изгуби ли ги, човек започва да страда. Добрият приятел е благословение за човека. Изгуби ли приятеля си, той скърби за него. Човек трябва да се стреми към такива мисли и чувства, които никой не може да му отнеме. Радост, която се явява и изчезва, не е истинска. Същото се отнася и до скръбта.

Съвременните хора се нуждаят от положително знание, от положителна философия за живота, с които могат да работят. Религиозният ще каже, че Бог е Любов и Той всякога ще му помага. Всеки учител и професор се интересува от ученика си дотолкова, доколкото той е работлив и способен. Учителят не може да работи за неспособния и мързелив ученик. За добрия и способен човек Бог отваря вратата си, приема го при себе си и започва да му открива всички тайни, които го интересуват. Бог му предава уроците на живота, за да бъде готов някога и той да помага на по-малките си братя. Като помага на добрите хора, Бог ги прави работници и слуги на по-слабите от тях, но никога не им дава високи и завидни служби. Ако някой желае да стане цар, и това му се дава, но го оставят да носи последствията на своето царуване. Всички грешки, които направи през време на царуването си, ще се стоварят върху гърба му. Хиляди години трябва да изправя погрешките си, докато се освободи от тях. Не е лесно да бъде човек цар. Някои мислят, че Бог е силен, любещ и ще изправи погрешките им. Такъв закон не съществува. Кой каквото е нарушил, сам ще го изправи. Всеки сам ще изправи погрешките си. Всеки сам ще оправи обърка765ните си сметки. Бог е съвършен, никога не греши и не обърква работите. Понеже е

казано в Писанието, че човек трябва да бъде съвършен, като Отца си, следователно той сам трябва да изправи живота си, да придобие първоначалната си чистота. Ако искате да знаете какво значи чист живот, какво значи права мисъл и какво – възвишено и благородно чувство, идете при Бога. Той ще ви научи на това. Той ще ви научи как да творите и да съграждате живота си.

Сегашните хора не успяват в живота си, понеже мислят по нов начин, а чувстват и действат по стар начин. Или чувстват по нов начин, а мислят и действат по стар начин. Значи между ума, сърцето и волята им няма хармония. Благодарение на разногласието в техния вътрешен живот, те се пресищат. Страшно е, когато човек дойде до закона на пресищането. Колкото малко и да е пресищането, човек все ще се натъкне на някакъв конфликт в себе си. Пресищането внася осакатяване в известни области на човешкия организъм. За да не попадне в закона на пресищането, човек не трябва да желае повече неща от тези, които има. Той трябва да бъде благодарен на това, което има, поне за даден момент. Ако го сполети някакво зло, той трябва да благодари, че не е по-голямо. Същият закон важи и за доброто. Дойде ли ти някакво добро, не пожелавай да бъде по-голямо. Бъди еднакво благодарен и на доброто, и на злото, които в даден момент са те посетили. Радвай се, че не са по-големи, отколкото трябва. Човек еднакво може да носи и голямата скръб, и голямата радост. Когато слънцето изгрява, светлината му постепенно се увеличава; когато ученикът започва да учи музика, той постепенно се развива и проявява.

Следователно не пожелавайте изведнъж да се проявите в известна област; не желайте изведнъж да станете музикант, учен, светия. Не желайте да придобиете доброто и радостта в тяхната пълнота. Започнете от малкото и постоянно прибавяйте към него нещо ново. За човека е важно да постоянства, да расте без прекъсване, а кога ще стане велик, това не е важно. Всеки ден, всеки живот прибавяйте по малко към основния капитал на своята банка. Животът е вечен и непрекъснат. Не пожелавайте да постигнете всичко изведнъж, но желайте всяко нещо да дойде на своето време. Ако за придобиване на известно благо са нужни още 1000 години, радвайте се и на това. Какъв смисъл има в това да придобиете известно благо преждевременно? Всяко благо, придобито преждевременно, носи повече страдания и нещастия, отколкото радости. Както сте го придобили, така ще го изгубите. Казвате: „Какво да правим, докато дойде благото, към което се стремим?“ Много просто. Ако сте в болница и очаквате нов живот, пълен със здраве и сили, вие трябва да се откажете от болничния си халат, от приборите, с които сте си служили, от прислугата, която е гледала на вас като на болни хора, и да излезете вън, на свобода, на чист въздух, на светлина и простор. Не съжалявайте за старите дрехи, нито за болничните

прибори. Сложете всичко настрана, далеч от себе си, и влезте в новия живот, при новите условия, където ви очакват нови блага и постижения.

Днес повечето хора са болни, физически или морално. Където погледнете, навсякъде виждате аномалии. Срещне ли ви някой болен, веднага ще ви запита как да се лекува. Право е желанието на болния да се лекува. Какво трябва да прави здравият? Здравият трябва да работи. Той трябва да вземе мотиката си и да отиде на лозето, или на нивата, да работи. Още с изгряването на слънцето той трябва да е готов за работа. На здравите казвам: Работете и благодарете на Бога, че сте здрави. Ако здравият не приеме новите идеи и не ги приложи в живота си, никакво благо не го очаква. Без новите идеи човек не може да разбере Божествения живот. Болният пък трябва да прави усилия да се освободи от болестта си и да посвети живота си в служене на новото и на великото. И здравият, и болният могат да се освободят от противоречията си само чрез служене на Бога.

Религиозните се хвалят с вярата си, а светските – със знанието си. Каква вяра и какво знание е това, при които човек живее в недоволство, страх, в съмнение и подозрение? Това не е никаква вяра, никакво знание. Истинската вяра и истинското знание изключват всичко отрицателно от човека. Срещате един вярващ човек и го слушате да говори за някого, че не го харесва. Какво не харесва на този човек? За да има право да не харесва нещо в другите хора, преди всичко човек трябва да се вгледа в себе си, да види добре ли е всичко в него. Както ти не харесваш себе си и се търпиш, така трябва да търпиш и другите хора. Затова още със ставането си от сън човек трябва да се запита: „Здрав ли съм, или болен?“ Ако си здрав, благодари на Бога за здравето и започни да работиш. Ако си болен, потърси начин да си помогнеш. Ако пък си бил болен и си оздравял, сложи далеч от себе си всички дрехи и съдове, с които си служил, и вземи чисти и нови. Болестта е старото в живота, за което Христос е казал: „Не слагайте ново вино в старите мехове“.

Основната мисъл на тази лекция е доброто, като основа на живота. Доброто е вложено във всеки човек, но той трябва да го прояви. Дръжте в ума си мисълта, че по естество човек е добър. Ако проявява лошото в себе си, причината се крие или в недоимъка, или в изобилието. Изпадне ли в едно от тия състояния, човек се натъква на горчиви чувства в себе си и става лош. Ако на една богата трапеза са поканени 10 души, те трябва да бъдат доволни от обяда. Доволни ли са всъщност? При голямото изобилие, в което се намират, те пак остават недоволни. Защо? Защото всеки иска да бъде на първо място, най-близо до домакина. Щом не са близо до домакина, те се чувстват огорчени. Те считат, че домакинът не им е отдал

нужното уважение. Ако поставите човека физически близо до вас, това не значи, че го уважавате. Физическата близост не определя достойнството на човека.

Сегашните хора страдат от неразбиране на нещата. Като са изопачили мисълта си, те са вложили в живота си такива разбирания, от които сами се спъват. След като са пренебрегнали доброто в себе си, хората са започнали да се стремят към богатство, сила, знание, с единствената цел да спечелят уважението на окръжаващите. Това е неразбиране на нещата. Външното богатство, сила и знание не могат да заместят доброто. Външните неща внасят натрупване в човека, но всяка материя, която се трупа върху човека, по-скоро е тежест, отколкото някакво благо. Ако човек е само външно богат, а не и вътрешно, той не може да се нарече добър. Добротата подразбира вътрешно богатство. Добрият човек може да бъде богат, но богатият не може всякога да бъде добър. Добрият човек има условия да бъде и учен, и силен, и богат, но богатият не може да разчита на тия условия. Има случаи, когато богатият, силният, ученият човек може да бъде и добър, но това са щастливи съвпадения. Обаче добрият човек всякога има условия да придобие и богатство, и сила, и знание. От него зависи да постигне всичко, което желае.

Следователно доброто разрешава всички въпроси. Кога? Когато го поставите за основа на живота си. Противоречията в живота показват, че хората живеят още със своята крива философия. Щом изменят разбиранията си, и противоречията ще изчезнат. Слушате някой да казва, че като забогатее, тогава ще служи на Бога. Това е криво разбиране. Бог не се нуждае от вашето богатство. Той сам е богат, всичко в света е Негово. Той не се нуждае нито от силни, нито от учени хора, защото силата, знанието са в Него. Той се нуждае от добри хора. Където и да види доброто, Бог го познава, понеже е Негово качество. Доброто е излязло от Бога. По доброто Бог познава своите чада. Той има доверие само на добрите хора. Щом съзнава своята доброта, човек дава път на Бога в себе си. Той знае, че Бог живее в него. Където Бог присъства, там е и знанието, и силата, и успехът. Като знаете това, проявете доброто в себе си, за да влезе Бог във вас. Дръжте тази мисъл в ума си и стремете се всякога да проявявате доброто, което е вложено във вас. Това не се постига изведнъж, но постепенно. Даже и стомната не се пълни изведнъж с вода. Ако вземете малка стомна, с вместимост от 3 литри, и започнете да я пълните от някое слабо изворче, ще ви отидат най-малко 3 минути. 3 минути правят 180 секунди. Вие знаете, че в една секунда светлината изминава разстояние 300,000 километра. Какво разстояние ще измине светлината за 180 секунди? Значи, докато напълните вашата малка стомна с вода, светлината ще бъде на грамадно разстояние от вас.

Стомната, в която човек налива вода, трябва да бъде здрава, да издържа на външното налягане и на вътрешното напрежение. Стомната представя човешкия организъм, а водата – животът, който се втича в човека. Налягането и напрежението представят външните и вътрешни страдания, през които човек неизбежно минава. Ако житното зърно иска да се прояви, да израсте и плод да даде, трябва да се посади на нивата, да мине през страдания. Ако не иска да мине през страдания, житното зърно ще остане на сухо, в хамбара, но няма да израсте. Страданията се необходими. Без страдания няма растене, няма развитие. Колкото по-големи са страданията, толкова и растенето е по-голямо. Привилегия е за човека да страда. Само добрият човек страда, но не и лошият. Лошият човек се мъчи, но не страда. Страданието е нещо възвишено и благородно. Ако човек страда и се ожесточава, той не е разбрал смисъла на страданието. Истинското страдание повдига и облагородява човека. В средата на това страдание се крие доброто, като ядка, от която излиза дървото на новия живот. Само истинските страдания имат смисъл. Като говоря за страданията, казвам: Горко на онзи, който не страда. Блажен е онзи, който страда. От страданията, през които е минал човек, определяме пътя, по който е вървял, и мястото, където е стигнал. Колкото повече човек издържа на страдания и колкото повече ги разбира, толкова по-високо се е издигнал в пътя си. Срещнете ли човек, който се оплаква от страданията, ще знаете, че той не е разбрал смисъла и красотата им. Страданията правят човека добродетелен. Когато човек мине през най-големите страдания, доброто ще го заведе при Бога. Той ще види засмяното Божие лице и ще благодари за всичко, през което е минал. Само онзи може да види Божието лице, който е минал по пътя на страданията. И Христос не можа да види Божието лице, докато не мина през най-големите страдания. След възкресението си Христос се яви на учениците си и каза: „Не се приближавайте до мене, защото още не съм възлязъл при Отца си“. Това показва, че Христос трябва да мине през страданията на кръста, за да влезе при Отца си. Значи само онзи, който е страдал, може да отиде при Отца си. Привилегия е за човека да страда, за да види лицето на Бога. Ако не страда, вратата към Царството Божие ще бъде затворена за него. Започне ли човек да страда, ключът на вратата към Царството Божие се завъртва и пред него се открива широк, красив свят.

И тъй, страданието е мярка, по която се съди за степента на човешкото развитие. Това не значи, че човек трябва сам да се натъква на страдания. Това не значи още, че човек трябва съзнателно да се мъчи. Ние не говорим за ненужните страдания, но за ония, които разумният свят изпраща на човека. Срещнете ли човек, който може да страда, подайте му ръката си. На този човек може всякога да се разчита. Светът се нуждае от хора, които

могат да страдат. Това са новите хора – хората на Любовта. Светът не се интересува от старите хора, от стария Адам. Как е бил създаден Адам преди 8,000 години, това не е важно. За нас е интересен новият Адам, който ще бъде направен от по-фина и чиста материя, а не като тази, от която беше направен старият Адам. Казано е в Писанието: „Ако не се родите изново, не можете да влезете в Царството Божие". Значи, ако не се родите като нови хора, нови типове, не можете да влезете в Царството на Любовта. Ще кажете: „Какви бяхме едно време!" Какви сте били? Като вашите баби и прабаби, като вашите деди и прадеди. Ще се простите с вашите стари баби и дядовци и ще се стремите към новия тип – типа на Христа. Какъвто е Христос, такива трябва да бъдете и вие.

Желая ви сега да проявите доброто, да отворите кесиите си, от които да започне златото да тече навън. От хиляди години насам кесиите ви са затворени. Време е вече да ги отворите, да пуснете капитала си в обръщение. Отворете и крановете на вашите чешми, да потече от тях водата, която от хиляди години е спряна. Кесията на човека представя неговото сърце, а чешмата – неговия ум. Отворете сърцата и умовете си за новото, което иде отвън. Отворете сърцата и умовете си за Бога, Той да живее във вас. Вие ще проявите доброто си, за да дойде Бог във вас. Чрез доброто вие ще създадете вашето бъдеще. Това значи да подобри човек съдбата си. Това значи да даде човек възможност на Бога да живее в него.

Само проявената Божия Любов, само проявената Божия Мъдрост, само проявената Божия Истина носят пълния живот.

Лекция от Учителя, държана на
19 ноември 1930 г., София, Изгрев.

1930_11_21 Влизане и излизане
Издание 1941г., София
КНИГА: Път към живота, МОК Год.X, Том 1

ВЛИЗАНЕ И ИЗЛИЗАНЕ

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

В миналата лекция казахме, че за да бъде човек щастлив, непременно трябва да се наруши статическото равновесие на силите в неговия организъм. С други думи казано: Потенциалната енергия трябва да се превърне в кинетическа. Това превръщане трябва да става планомерно, под влиянието на разумни сили. Например, човек има желание да стане учен, силен, богат. Това са желания, които се намират в потенциално състояние. Той има възможност да постигне желанията си, но енергиите им трябва да се превърнат в динамически, да дадат тласък на неговите мозъчни центрове, за да започне умът да работи. Това значи прокопаване на каналите, по които текат умствените енергии. Забелязано е, че колкото по-тесни са тръбите на канализацията, през които минават енергиите, толкова по-голямо е напрежението върху стените им. По-голямото напрежение прави човека по-активен. Този закон има отношение и към нервната система в човека. Ако тръбиците на нервната мрежа са тесни, а теченията, които минават през тях, са бързи, напрежението върху стените ще бъде голямо. За да не се пропукат те, силата на енергията трябва да се намали. Ако стените на тръбиците са здрави, те издържат големи напрежения. Човек трябва да знае доколко е издържлива неговата нервна система. Иначе ще стават големи пропуквания в нея. Тази е причината, поради която става изтичане на нервна енергия. За да не става това, тръбиците на нервната система трябва да се намират под известен наклон, да се намалява напрежението на енергията. Колкото по-малък е наклонът, толкова по-лесно се уравновесяват нервните енергии. При това положение ние казваме, че човек има уравновесен характер.

Големите напрежения на нервната енергия са изключителни явления в живота. Например, когато ученикът държи изпити, напрежението на нервната му система е голямо. Щом свърши изпитите си, напрежението намалява, нервните влакна се отпущат и целият организъм се успокоява. За да се възстанови спокойствието на нервната система, трябва да дойдат на помощ разумните сили в човешкия организъм. Например, ръката обтяга лъка на цигулката или ловджийската стрела, и същата ръка ги разслабва. В случая ръката е разумната сила, която освобождава лъка и стрелата от голямото напрежение.

И тъй, когато дойде до голямо нервно напрежение, човек трябва да приложи разумността си, да излезе от това положение. Щом се намери в ограничения, той трябва да смени състоянието си, да излезе вън от тях. Представете си, че някой човек се намира пред един замък. Той вижда един бутон отвън, хваща го и веднага вратата на замъка се отваря. Влиза вътре, но тъмно е навсякъде. Напипва друг бутон, натиска го и пред него се явява светлина – прозорец се отваря. Той се разхожда из замъка и вижда трети бутон. Хваща бутона – целият покрив се отваря. Той се намира под открито небе. Като прекара известно време в замъка, той започва да го изследва и вижда още един бутон, който не е пипал. Натиска бутона, но положението му се затруднява – двете срещуположни стени се приближават една към друга. Ако остане в замъка, ще бъде притиснат. – Какво трябва да прави? – Да излезе навън. – Как ще излезе? – Както е влязъл. Следователно, когато човек дойде до най-високата точка на живота си, трябва да бъде крайно внимателен, да запази равновесието на силите си. Най-малкото нарушаване на равновесието ще стане причина да падне на земята или да излезе от релсите на своя живот. Щом дойде до числото 4, човек трябва да слезе от голямата височина, да напусне замъка или да смени състоянието, в което се намира.

Какво представя замъкът? – Човешкото тяло. Човек се ражда, т.е. влиза в замъка, живее известно време и след това умира – излиза от замъка. – Трябва ли човек да се ражда и умира? – Трябва. Чрез раждането и смъртта човек минава през големи опитности. Той сам влиза в замъка, т.е. в тялото си, и сам излиза от него. Когато един умира, друг се ражда; когато един се ражда, друг умира. Това показва, че замъкът никога не остава празен. В този смисъл, раждането и смъртта са многократни, а не еднократни процеси. С други думи казано: физическата енергия минава от едно състояние в друго, но никога не се губи. Потенциалната енергия минава в кинетическа, а кинетическата – в потенциална.

Сега, като слушате лекцията, някои казват, че нищо не разбират. – Кога човек не разбира въпросите? – Когато спи или когато е пиян. Човек може да бъде пиян и на физическия свят, и в света на чувствата и мислите. Значи има чувства и мисли, които опияняват. Астрологически, пияният човек е на спасителния бряг. Той има възможност да изтрезнее и да стане умен. Буквата „П“ показва, че плодът е узрял. Буквата „И“ показва, че човек има разбирания за живота. Буквата „Я“ показва състояние на бременност. Човек е бременен с някаква идея, която трябва да роди. За да роди, той ще мине през големи мъчнотии и противоречия. Това се вижда в буквата „Н“. Най-после, „Ю“ (вероятно някоя от старите букви) на края на думата показва, че пияният е минал през големи опитности, от които е поумнял.

След това той тръгва по света да проповядва, да държи лекции против пиянството. Както виждате, думата „пиян“ съдържа добри условия за поумняване на човека.

Да се върнем към въпроса за влизането и излизането от замъка. „Влизане“ и „излизане“ са два процеса, две състояния, които трябва да стават съзнателно. Когато влиза някъде съзнателно и доброволно, човек трябва да излезе оттам по същия начин. Когато се натъква на известно състояние съзнателно, той трябва и да излезе от него съзнателно. Обаче има случаи, когато човек влиза някъде несъзнателно, или с насилие, и след това не може да излезе сам. Такова е положението на рибата, която несъзнателно влиза в мрежата и не може да излезе сама навън. Човек влиза в затвора, в участък насилствено, без негово желание. Обаче в хотел той влиза сам, доброволно.

Следователно всяка идея, която човек не може да разреши сам, го поставя в затвор или в участък. Той се блъска на една и на друга страна и казва: „Тъмно ми е, не мога да разреша този въпрос, не мога да намеря изход от това положение“. Всяка идея, която човек лесно решава, показва, че той сам е влязъл в замъка или в някой хотел, и сам може да излезе от него. Сега се явява друг въпрос: какво трябва да направите, ако при влизането или излизането си от замъка виждате един голям камък, който ви препятства? Камъкът е турен точно пред вратата на замъка, тъй щото не можете да направите крачка напред. Ще кажете, че лесно се маха това препятствие. Обаче писано е на камъка, никой да не го бута. Вие се спирате пред него и размишлявате: „Да го поместя, или не? Надписът може да е поставен от някой философ, но може и от някой глупак“. – Как ще постъпите с камъка? – „Ще го преместим.“ После, ще се яви мисълта: „Не сгреших ли, като преместих камъка? Не извърших ли някакво престъпление?“ Всяко действие, което внася дисхармония в цялото, наричаме престъпление. Обаче всяко действие, което засяга личния интерес или личното благо на човека, е погрешка. Ако апаш нападне богат човек и го обере, това се счита за престъпление. Но ако апашът види, че богатият се дави, и той веднага се хвърли във водата да го спасява, взима торбата с парите от ръката му, изважда го на брега и бяга с парите, това не е престъпление. – Защо? – Ако не беше взел торбата с парите от ръката на богатия и я хвърли на брега, богатият щеше да се удави. Престъплението не е в това, че го освободил от тежката торба, но в задигането на торбата с парите. Апашът обаче разсъждава по друг начин. Той казва: „Ако не бях сграбчил торбата от ръката на давещия и не бях я хвърлил на брега, той щеше да се удави. Аз спасих живота му, който струва не една торба, а много повече. При това, в дадения случай само аз можех да спася богатия човек. Аз взимам торбата с парите като възнаграждение за своя труд. Без

мене и човекът, и торбата щяха да бъдат на дъното на морето“. Ще кажете, че апашът трябваше да чака богатият сам да му благодари. Апашът не мисли така. В случая той е господар на положението и решава въпроса според своето разбиране. Неговата постъпка нарушава частен интерес, без да внася дисхармония в цялото. Представете си, че един беден студент следва в странство, но парите му се свършват и той се намира в безизходно положение. Какво да прави? Търси работа, никъде не намира. Приятели, познати има, но всички са бедни. Най-после, дохожда до мисълта да краде. Тук той трябва да спре, да не реализира тази мисъл. Щом е дошъл до безизходно положение, той трябва да се разходи край реката, да види дали някой не се дави. Намери ли такъв, да се хвърли във водата да спасява. Ще кажете, че това е невъзможно. Как може да попадне на някой давещ се? Реката, т.е. водата, представя живота. Значи влезте в живота, между хората, и вгледайте се в това, което преживяват. Всякога ще намерите човек, който се дави, т.е. който е затънал някъде и се нуждае от чужда помощ. Помогнете на давещия, за да излезете от своето безизходно положение. Той ще ви възнагради щедро.

Като ученици на живота, вие трябва да бъдете искрени, да не преувеличавате нещата. Ако сте гладували 2–3 дена, това още не е най-голямото нещастие. Вие не сте опитали всички пътища да излезете от трудното си положение. Да крадете, това е най-лесният, а същевременно и най-мъчният път, който човек може да избере. Много ли е да не яде човек 3 дена? Някои хора пък имат големи мъчнотии, а казват, че са много добре. И това положение не е естествено. Ученикът трябва да бъде искрен към себе си, да не преувеличава, нито намалява нещата. Всяко нещо трябва да се представи в естествения му вид.

Физиогномистите изучават чертите на лицето, формата и големината на челото, на носа, на ушите, на устата и в зависимост от техните размери те разглеждат постъпките на хората. Например, ако двама души имат еднакво високи чела – по 6 сантиметра, и различно дълги – по 12 и по 7 сантиметра, в първо време те ще вървят заедно, ще постъпват еднакво, но в края на краищата ще се разделят. – Защо? – Различават се в проявите си. – Къде е причината за това? – Или в окръжаващата среда, или в самите тях. Те са различно построени, вследствие на което постъпват различно. За да познаете човека, трябва да го поставите в естествената му среда. Не попадне ли в средата си, ще стане едно от двете: или ще го насилят, или той сам ще се насили. И в двата случая човек ще се прояви такъв, какъвто не е. Първият, който има чело 6 сантиметра широко и 12 сантиметра дълго, е широкогръд, обича да поетизира. Ако е студент и се намира при неблагоприятни материални условия, той ще напусне университета и ще се върне в бащиния си дом. Той ще каже, че университетът не е за него.

Тази работа не му се поддава. Вторият студент ще преодолее мъчнотиите и ще свърши университета. Ако и двамата отидат на бойното поле, първият пак няма да издържи, а вторият ще издържи. Това не значи, че единият е лош, а другият – добър. Ние имаме предвид тяхната издържливост. И двамата имат нещо добро в себе си, но и на двамата липсва нещо. Онзи, който има чело, дълго 12 сантиметра, е крайно чувствителен. Той обича да преувеличава нещата, да ги вижда по-страшни, отколкото са в действителност, вследствие на което лесно се обезсърчава и не издържа.

Човек трябва да се изучава, да знае как е построен, какво съчетание на сили и на числа представя, за да може сам да си помага. Като изчислява и съпоставя силите, които са вложени в него, той трябва да бъде готов да понесе всички мъчнотии, на които се натъква. Никой не може да избегне мъчнотиите, но може да ги понесе разумно и да се ползва от тях. Дрехата, която се употребява, не може да се освободи от нечистотии, но може да се изпере и очисти. Ако не знае как да я чисти, човек може да си причини много пакости. Той трябва да се научи как да се чисти, как да изправя погрешките си. Не е страшно, че човек прави погрешки; страшно е, когато не изправя погрешките си. Какво е положението на апаша, който спасил давещия се, но задигнал парите му? Богатият, който е спасен от смърт, иска да го види, да му благодари. Обаче апашът бяга от него, не иска да го срещне, защото задигнал парите му. С това той се лишава от възможността да срещне една признателна душа и да свърже с нея приятелство. Той трябва да бъде готов да изправи погрешката си.

Като се намерят пред големи мъчнотии, мнозина казват, че Бог ги е поставил в това положение. Бог ли постави давещия във водата, да се удави? Той ли тури на гърба му торбата с жълтици, да му тежи? В програмата на Божествения свят не стои мисълта да даде на богатия пари и да го прати да се дави. Ако човек носи в ума си идея, която не е съгласна със законите на природата, той сам е вложил тази идея в главата си. Може и окръжаващите да са вложили тази идея в ума му, но в никой случай тя не е поставена от Първата Причина на нещата. Ще каже някой, че иска да бъде добър. Ако се стреми към доброто, като Божествена мярка, желанието му е Божествено. Обаче ако той иска да бъде добър само за момент, да се покаже пред хората, това желание е човешко и преходно. Да бъде човек добър или лош, това се определя от самия него. Само по себе си, доброто е вложено в човека от самото начало, но от него зависи в даден момент да прояви ли злото, или не. Добрият човек трябва да бъде разумен, да не пълни ума и сърцето си с празни, блуждаещи мисли и чувства.

Кои числа са щастливи, и кои не? Вие трябва да знаете това, да се ползвате от числата на всяко време. – Според вас, кои числа са щастливи? –

Шесторката и деветорката. – Защо? – Защото са пълни числа, имат резервоар, в който се съдържат известни блага. Числото 6 подразбира работа. Ако си градинар, ти трябва да работиш на време, да използваш благоприятните условия. Ако не работиш на време, и плодове няма да имаш на време. Следователно, ако не работите на време, шесторката може да ви причини големи пакости. Опашката на деветорката показва, че потенциалната енергия се превръща в кинетическа. Като свържем деветорката с шесторката, енергията слиза в шесторката и чрез един малък фонтан се излива надолу, да полива градината.

И тъй, като ученици, вие ще търсите разумни методи, с които да разрешавате задачите си. При това, ще знаете, че колкото и да са разумни методите ви, с тях можете да решавате само вашите задачи, само вашите мъчнотии и страдания. Например, в общоевропейската война България изгуби много от своите земи. Всички заедно страдахте, но сам никой не можа да разреши този въпрос. Всички българи заедно можете да страдате за България, когато се намира в бедствие, или да се радвате, когато работите ѝ вървят добре, но сам никой не може да разреши задачите ѝ. Вашата задача е да определите кои мисли и желания са ваши и кои – чужди, на окръжаващата среда. Има желания и мисли, които принадлежат на Божествения свят. Човек се ползва главно от решаването на своите мисли и желания, както и от решаването на своите мъчнотии и страдания. Що се отнася до чуждите радости и страдания, ние казваме: Привилегия е за човека да участва в радостите и страданията на своя народ. Привилегия е за човека да участва в радостите на разумния свят.

Сега не е достатъчно човек да отрича само нещата, да казва, че животът няма смисъл. Това е частично схващане. Това е разбиране на един човек, а не на всички хора. Ако някой философ казва, че животът има смисъл, това е негово мнение. Ако пък казва, че животът няма смисъл, и това е негово мнение. По какво съдите дали животът има смисъл? Ако съзнанието ви е будно, животът има смисъл за вас; ако съзнанието ви не е будно, животът няма никакъв смисъл. Докато човек мисли, чувства и постъпва право, животът има смисъл; щом не може да мисли, чувства и постъпва право, животът няма смисъл. Ако мозъкът, дробовете и стомахът на човека работят добре, животът има смисъл за него; ако не работят добре, животът няма смисъл. Ако човек има приятели, животът му има смисъл; изгуби ли приятелите си, животът му се обезсмисля. Значи смисълът на живота се определя от правилните отношения на човека към самия себе и към окръжаващите. Следователно, ако човек става на време и се радва на изгряващото слънце, животът му има смисъл. И тъй, за да се осмисли животът ви, пазете следните правила: Имайте характера на твърдата материя, без да се втвърдявате; имайте характера на водата, без да се

изпарявате; имайте характера на въздуха, без да се люлеете на различни страни; имайте характера на светлината, без да се страхувате, че някой може да ви помрачи. Дръжте съзнанието си всякога будно и от нищо не се страхувайте. Бъдете свободни в мисълта, в чувствата и в постъпките си, но не своенравни. Да бъдеш свободен, това значи, дето минеш, никого да не закачиш, никого да не предизвикаш. За да разберете доколко сте свободни, изучавайте се във всички положения: като учен и като прост; като пръв богаташ в света и като последен бедняк. Човек неизбежно минава през всички положения на живота, за да се изучава. Каквото помисли човек, това става. Затова казваме, че мисълта на човека определя положението и мястото му в живота. Мисълта определя да бъде човек богат, или беден.

Затова, именно, човек не трябва да се страхува от нищо. Ако мисълта определя богатството, тя определя и сиромашията; ако мисълта определя невежеството, тя определя и знанието; ако мисълта определя нещастието, тя определя и щастието. Зад мисълта седи разумната сила, която определя човешкия живот. Разумността е причина да се подобри или влоши живота на човека; ако прилага разумността си, животът му ще бъде добър; ако не прилага разумността си, животът му се влошава.

Човек трябва да бъде искрен, да не преувеличава или намалява нещата, но да ги представя в тяхната действителност, както са. Например, някой казва: „Бял ден не съм видял в живота си!“ – Той не говори истината. – „Цял живот гладувам.“ – И това не е истина. – „Големи добрини съм направил.“ – Той преувеличава нещата. Две добрини направил и мисли, че много нещо е направил. – „Никакво зло не съм видял в живота си.“ – Главата му е пукната на 10 места, а той казва, че не е видял зло в живота си.

Като ученици, вие трябва да имате свободна мисъл, да не се ограничавате сами. Свободата включва в себе си търпение. Свободният човек е търпелив. Когато иска нещо от природата, свободният човек чака спокойно момента, когато природата му дава това, което е желал. Природата прави много опити с човека, докато му даде необходимото. Вярвайте в разумната природа и спокойно очаквайте благата, които тя е определила за вас.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

Лекция от Учителя, държана на
21 ноември 1930 г., София, Изгрев.

1930_11_21 Влизане и излизане. Изборът на числата и природата Жанува-98“, 1999

Издателска къща „Жанува-98“, 1999г.

КНИГА: Пътят на доброто, МОК Год.Х

ВЛИЗАНЕ И ИЗЛИЗАНЕ. ИЗБОРЪТ НА ЧИСЛАТА И ПРИРОДАТА

Х година.
11 школна лекция на I мл.ок.клас
21 ноември 1930 год. петък 6 ч.с.
ИЗГРЕВ.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

Кажете основната мисъл на миналата лекция. (Разумното изменение на абсолютното равновесие ражда щастието в света.) Нека излезе някой да докаже, че като се наруши абсолютното равновесие се ражда щастието. Представете си сега, че това 1. представлява едно езеро, от хиляди години то е пълно с вода, но водата не изтича от него, а влиза под това езеро в земята отдолу, при 2 живеят хора, които живеят в нещастие, защото няма

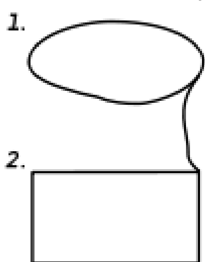

вода, суша е там. Сега първият, който може да наруши това равновесие на езерото и направи един малък наклон на езерото, да се изтича водата, веднага тази плоскост 2. ще се снабди с вода; и изтичането на това езеро ще направи щастие на жителите на местността 2. Но трябва да се наруши това равновесие при езерото 1. Или предадено това на научен език: в езерото водата е била в потенциално състояние, потенциална енергия, а после при 2. тя се превръща в кинетическа енергия. Значи, потенциалната енергия постепенно трябва да се превръща на кинетическа. А за да се превръща, трябва да има една разумност; т.е. планомерно да се използува. Сега това доказано ли е? (Да.) Обяснено е донякъде. Например може да има някои заложби у вас, някои способности могат да се намерят у вас, като това езеро, но трябва да се прокопаят. У вас има желание вие да

станете виден, но все трябва да се пробие това езеро; трябва някоя потенциална енергия да се превърне. Или искате да станете учен човек, как може човек да стане учен. Нали учението трябва да дойде отнякъде. Ако тази вода не слезне на това поле, ако тя не дойде отнякъде, тази местност ще остане суха, значи, няма да има никаква растителност на нея. Щом слезне тази вода, тя ще стане като един повод да се развие растителността на тази местност, да се развият плодните дървета, а това вече дава възможност на хората за живеене.

Сега кое е това, което събужда човешката мисъл. Които сте учили астрология, кои са ония аспекти, които показват, че каналът е прокопан. Нали някой хороскоп може да е щастлив. В какво седи щастливият хороскоп? Какви са съчетанията там. Но да допуснем, че нещастията са разумни, а под думата щастие ние разбираме, едно разумно съчетание най-малко на три точки, това ние наричаме щастие. Щастието не може да бъде в една точка и в две точки не може да се прояви, но в три точки се проявява щастието. То е като една необходимост. Представете си сега, че вие се занимавате с числата от едно до десет знаете; да вземем числото 5. 5 е просто число нали? Второто 5 е степенувано вече, имате 5, 52, 53 и третото е степенувано. Преведете сега тези числа какво означават. Имате 5 точки, второто са 5 линии и третото е 5 куб, или 5 тела. Преведете сега в обикновения живот какво означават 5 точки. Вие казвате това са 5 центъра. Имате 5 кооперации, всяка кооперация представлява един център. Сега степенувайте кооперациите. Как може да се степенува една кооперация? (Като има кой да живее в нея.) Ние допускаме, че това е център и хора живеят в него. Но степенувано е числото 52, трябва да се преведе, тази кооперация трябва да има приход отнякъде. Да допуснем, че кооперацията има ниви с жито. 5 степенувано показва, че тази кооперация борави с житни храни, значи кооперацията е станала във втора степен – 52. Производство има в кооперацията. Сега преведете на човешки език, какво означава кооперацията в трета степен? 53, това е кубът, едно тяло. Щом е степенувано 5 в трета степен, показва консуматорите, защото кооперацията може да има производство, много ниви има натрупани, но трябва да има и един да купува. Значи, доста хора има членове в кооперацията, които вземат и дават. Следователно, кооперацията в трета степен финансиално се намира в добро положение. Можем да вземем един ваш приятел и да го степенуваме, например Иван някой си, имаме 3, 32, 33, в дадения случай тук има нещо си произволно, някои реалности са произволни, временни, но има и реалности, които съществуват и в природата. Запример, ако вие вземете струните на един инструмент, колкото една струна е по-тънка, ако вие обтегнете тънки и дебели струни, кои ще дадат по-висок тон? (по-тънките). Защо? Защото тънките струни вибрират по-бързо. Те са по-добри проводници на високите тонове. Те са

по-отзивчиви за високите тонове, а дебелите не са тъй отзивчиви. И ако вие нагласите ниските тонове, коя струна ще даде по-нисък тон? (дебелата). Ако на един басов инструмент турите една тънка струна и една дебела, коя ще даде по-нисък тон? Дебелата. Следователно, има известни отношения. Когато някой човек е висок и тънък, сухичък, какво показва това в характера му? Че той въобще схваща високите тонове, обаче за физическия свят не го бива никак, а когато той е дебеличък и висок, той много добре разбира физическия свят. И ако събера един човек, на когото благоутробието е хубаво развито, и някой друг, на когото благоутробието е тъничко, те няма да имат еднакво разбиране за физическия свят. Защо? Много просто, защото единият е тънък. Но това е само едно съвпадение. Сега да се докаже, имате две тръби, едната има 2 см диаметър, а другата има 10 см. През коя тръба ще мине водата по-бързо? (Зависи от напрежението, ако напрежението е голямо, през голямата тръба по-бързо ще мине.) Сега какъв наклон трябва да ѝ дадете, за да се уравновеси с тръбата от 10 см (в тръбата 2. има по-голямо напрежение). Тъй. Ако вие дадете 5 пъти напрежение и стените на тази малка тръба 2 са слаби и се пукнат, питам, какво се постига? Сега правим превеждане на известни закони, които съществуват в природата. Да вземем отношението на вашата нервна система, тя е приспособена за известна енергия и ще трябва да увеличим енергията, но същевременно трябва да знаете дали тази тръба ще издържи напрежението? Нали в тръбата 2. ще има по-голямо напрежение? (да) А в тръбата 10 течението ще върви свободно. Добре, ако тогава ти имаш една мисъл, която ти произвежда голямо напрежение, така, че те безпокои, какво показва това? (Че тръбите са тънки и има голямо напрежение.) Дето движението е слабо и теченията са добри, обикновени. Ако мисълта е спокойна и движението е слабо. Та от чисто морално отношение, в каква поза трябва да се постави тръбата? Всякога трябва да има един малък наклон. Един уравновесен характер има всякога при един малък наклон. В природата съществува една единица за движението: ще турите най-малкия наклон, за да се почне движението. Големите напрежения са изключителни. Да допуснем, един човек има пари, какъв е наклонът? Или държиш изпит в училището, какъв е наклонът на ума ти? (тогава има голям напор). Напрежение има. Но след като свършиш с изпита си, напрежението ти престава. Една машина, която е била напрегната като един лък и след като се отпусне пружината какво става? Тя ще иде на нейното естествено местоположение. Щом като се свърши една работа, тази натегнатост се уравновеси и силите се успокояват. Тогава, в този случай, онези сили, които тургат нещата в живота на място, ние ги наричаме разумни сили. Например, нали ръката обтяга онази пружина на някой лък, какво обтяга тя? (тетивата). Най-първо тетивата е в едно натегнато състояние, но кой най-после ще

освободи тази тетива от това напрегнато състояние? (пак ръката). Тъй, пак ръката ще освободи тази тетива.

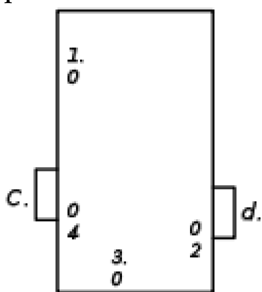

Сега да ви представя друга една картина. Представете си, че това представлява един замък, в най-простата му форма. (чертежа). Представете си, че вие се намирате в този замък. Тук имате една пружина с числото № 1. Като я бутнете, веднага вратата на този замък се отваря. Но на другата страна, без вие да знаете, има и друга една пружина 2., едно камъче е това, като го бутнете и прозорецът се отваря. Имате и друго едно камъче 3. като бутнете него и горната част на този замък, целият покрив се отваря. И след това на долната част на замъка имате едно камъче 4., като бутнете него и двете страни на замъка се приближават c.d. Да допуснем, че вие дойдохте в този замък, бутнахте 1. 2. и 3. копчета, и опитвате и 4., но стените на замъка се събират. Какво ви показва тази задача? (че не трябва да бутаме всичките копчета). Дошли сте до края. В природата има едно равновесие. След като се качи човек до най-високата точка, а това съществува. Какво следва тогава? (той може да падне от там). Да, ако не внимава, той ще падне. Щом се качи на най-високата точка, той трябва да бъде разумен. И да се върне назад. Щом бутне № 4 на този замък, всякога стените ще се съберат. И трябва да излезнеш навън, не трябва да седиш там. И това не е ли един закон в природата? Определено ли е постоянно да живееш в замъка? Да, числото 3. ти имаш право да живееш вътре; но така е нагласено, че ти трябва да бутнеш и числото 4. Тогава непременно трябва да излезеш из този замък навънка. Преведете сега, направете още един превод, защо трябва да излезеш из този замък навънка? Защо трябваше да влизаш и защо трябваше да буташ всичките тези числа? И защо най-после трябва да излезеш из този замък? Защо влезна и защо излизаш? Ражда се човек на земята, влиза в този замък, след това иде смъртта – излизаш навънка от този замък. Защо трябваше да се родиш и защо трябва да умреш? Потребно ли е да се родиш, кажи О. (да разбира се). А потребно ли е да умрем? (и това е потребно). Защо? (Защото, ако душата остане в един постоянен покой, тя няма да има никаква опитност, а промените са необходими.) Интересно, че между раждането и умирането има две неща, които си мязат. Когато умре някой, сам ли из къщата излиза? Значи влезнал си сам в къщата и после сам трябва да излезнеш из къщата. За да се излезне, трябва да се умре. Щом не умираш, ти не можеш да излезнеш из къщата; а щом умреш, трябва някой да те изнесе из къщи. Значи,

умирането не разрешава въпроса. Питам, защо трябва да ви изнесат из замъка навънка? Вие трябва да разсъждавате. Аз превеждам раждането и смъртта, ако вие ги разглеждате като еднократни процеси, състояния и положения, така вие не можете да ги разрешите. И нищо не може да се постигне. Раждането е един многократен процес и смъртта е един многократен процес. Смъртта за едного в даден случай е живот за другиго; значи, ти като излезнеш из замъка, друг пак ще влезне да живее там. Тогава има смисъл да изнесат тебе из замъка, за да живее друг вътре. А и при твоето влизане в замъка някой друг е бил изнесен от замъка навънка. Това е същият закон. Ако физическата енергия излезне от едно положение, значи тя влиза в друго положение. Щом потенциалната енергия се превърне в кинетическа, изгубила ли е тя нещо? Потенциалната енергия е придобила нещо. Но ако кинетическата енергия се превърне в потенциална, какво е изгубила тя? Някой път хората не могат да разсъждават по следната причина; представете си, че вие миналата вечер сте били на угощение и всеки един от вас е пил по 2 кила вино, и идете сега тук на такава една лекция, ще може ли вашият ум да бъде тъй бистър? Няма да може. Когато човешкият ум се натрупа с непотребни мисли, то е един вид опияняване, всеки един от вас ще бъде опиянен. Има мисли и желания, които опияняват човека. Покажете ми сега едно чувство или една мисъл, която опиянява. (Например ако човек има много пари.) Тогава той е още в кръчмата и пие. Той още не е изхарчил всичко. Той още не е пияният, той едва е започнал да пие първата си чашка казва: Много хубаво е това вино. Сега в какво е лошото на пиянството? П И Я Н Ъ. Пияният само се товари с непотребното. Той е турил повече товар на гърба си, нищо повече. Буквата Я показва, че този пияният ще стане много умен човек. Ама кога? Когато похарчи всичко. Но така както са поставени буквите, този човек е на спасителния път. Щом почне да пие, той е на спасителния път. Кога? Щом изпие всичко; П-то показва, че като изпие всичко, той ще почне да мисли. Ще каже: Не направих аз добре. П-то показва, че този човек е в добрите астрологически условия. У пияния има много добри астрологически условия, да стане умен човек. Всичките букви са в негова полза. П-то показва още, че плодът ще завържи хубаво. И-то показва, че има начало на разбиране. Я-то показва, че ще бъде бременен с известна идея, ще я роди. Н-то показва, че ще има една мъчнотия, едно голямо противоречие, и най-после Ъ – ще има събиране на опитност, и след това той ще стане учен човек. И ще държи лекциите си по целия свят, и ще каже: да не пиете. И ще стане реформатор на света. Та много хубава дума е думата ПИЯНЪ.

Сега основната мисъл. Коя е мисълта, която ние имаме предвид? (излизането от замъка). Във всяко едно положение на живота има две точки. Едното положение е ти ще влезнеш в известно положение, а после

трябва да излезнеш от това положение. Това е цялата философия. Ти имаш известно състояние, влезнал си в него, трябва да знаеш и как да излезнеш от него, от това положение. Цялата философия е там. Сега какъв пример трябва да дадем? Дайте един пример за влизането в известно състояние. (Ако една риба влезне в една мрежа, би трябвало тя да знае и как да излезне от мрежата, обаче влизането става по-лесно от излизането.) Добре, имате едно състояние, в което човек сам е влезнал вътре, а има състояния, които ви безпокоят вътре. Вие отивате в хотел някъде, влизате в хотела, но завеждат ви в участъка или в обществената безопасност. По какво се различава влизането в хотела и влизането в безопасността? (Във втория случай има едно насилие). Всяка идея, която не можете да разрешите, вие сте в обществената безопасност. А всяка идея, която много бързо разрешавате, вие сте в хотела вътре. Казвате в първото положение: Не ми стига умът, не мога да излязна от това положение. В обществената безопасност сте. Тогава какво трябва да правите, щом сте в обществената безопасност? Значи, в едно трудно положение сте. Какво ще правите?

Да ви представя сега тази обществена безопасност. Представете си, че вие сте студент в странство. Закъсали сте, нямате пет пари, нямате и приятели. Иде ви едно от двете положения на ум. Да намерите работа или да откраднете нещо. Питам сега, кое трябва да изберете? Е, допуснете, че нямате работа, остава ви последното положение – да откраднете. Какво ще правите тогава? (Препоръчва ли се просенето на един ученик?) Това са изключителни работи. Аз искам да ви наведа на една здрава мисъл. Сега във вашите умове се е зародила една идея, вие мислите, че като влезнете в една окултна школа, ще станете светии. Нас не ни е целта да ставате светии, то ще бъде цяло нещастие тогава; тъй както се разбира, трябва да се разбере животът и да се работи съобразно този живот.

Питам сега, излизането из този замък в какво се състои? Но на пътя си имате един камък тъй турен, че вие не можете да излезнете; какво трябва да правите тогава? Трябва да го поместите. Но надпис има този камък да се не бута. Какво трябва да се прави? Някой писал там, вие още нямате доказателство дали някой философ го е писал или някой глупак. Онзи, който го е писал, може да си има известни съображения за това. Питам сега, какво трябва да се прави, да бутнеш камъка или да го оставиш? (Н. ще го бутна и оттатък ще мина!) Да допуснем и обратното, че вие искате да влезнете в замъка вътре, но пак е турен този камък и пише там, да се не бута камъкът. Трябва ли да го бутнеш? Ако искаш да влезнеш, пак ще го бутнеш. Сега, ако вие бутнете този камък, по какво ще съдите, дали сте направили едно престъпление или не? Кога имате ясна представа за извършено престъпление? Ако сте извършили една постъпка в живота, която спъва цялото, това е престъпление. А когато сте извършили една

постъпка, която не причинява никакво спъване на цялото, това не е престъпление. Най-първо трябва да се докаже, ако тази постъпка е в дисхармония с общото, с цялото движение, това е престъпление; но ако не сте извършили такова нещо, то не е престъпление. Това е частично схващане. Да кажем, че вие оберете един богат човек, на суша е той, вие това считате за престъпление, но ако вие го оберете във водата? Представете си, че един богат човек се дави, паднал е във водата и има 30 кгр злато на гърба си, но той е на дъното долу и се дави, вие се гмурвате във водата, вземате парите от гърба на този човек и го изваждате на брега, оставяте го, не го съживявате, той сам се съживява. Но парите вие вземате със себе си. Питам, в твоята постъпка има ли престъпление? Ти си извършил известна работа и тези пари на гърба ти са известна плата за тази свършена работа. И можеш да кажеш, че това е за работата, която направих, а това е една голяма работа. Ама той може да каже, много малка работа си извършил; но цената е там, че тази работа в дадения момент само аз можех да извърша; следователно, ако само един можеше да извърши тази работа, такава заплата се пада на този, който е извършил тази работа. Следователно, такава заплата се пада на мене за работата, която съм извършил. Защото, нали всяка работа трябва да се възнагради.

Сега кажете ми как да се разреши въпросът с онзи без работа от Париж? Нали казахме, остана му само да краде. Тогава той трябва да обикаля около реката и да види дали няма някой, който да се дави. (Ами ако няма?) Непременно ще има някой, който да се дави. Щом той се намира в такова безизходно положение, че трябва да краде, непременно ще има някой богат човек, който да се дави някъде. И той ще бъде на това място да го избави. Сега вие считате, че това е неморално, нали тъй? Но ако ние поставим съвременния живот на една вътрешна критика? Например, вие минавате и някой ваш приятел ви пита, как си днес? Ти казваш: много съм добре. Ама ти не говориш никак истината, никак не си добре. Ти лъжеш там, изкуство е да кажеш истината, без да я преувеличиш! Ти казваш: Много съм добре. Как си добре? Три дена не си ял или пари нямаш, и казваш много съм добре. Някои хора имат обратното разбиране: имат много малко болки и казват много зле съм. И те преувеличават работите. Че хората никога не говорят истината. Ако ние говорим за живота, че сме много добре, и ако разбираме физически, то е право; но някой път ние сме неразположени, а при това пред хората се представяме, като че сме разположени. Защо?

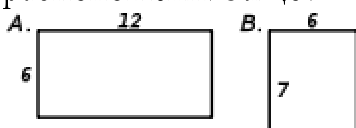

Например, представете си, че имате един човек, който има едно чело от 12 см дължина, и 6 см височина А. и друг един, В., който пък има едно чело от

6 см дължина и 7 см височина. И двамата се намират в Париж, как ще постъпват те? Имате общия сбор на числата 12 и 6 – 18, и при втория 6 и 7 – 13 или 9 и 4. Значи, в крайните си резултати те се различават. Донякъде те ще вървят еднакво, почти ще си мязат, но в крайните резултати ще бъдат различни. Има известни постъпки в живота, които зависят от окръжаващата среда. Много пъти се случва, хора, които имат добри телосложения и добре устроен мозък, много често правят погрешки, това зависи от окръжаващата среда, в която те влизат, те се изнасилват; и много пъти хора, които не са добре устроени, не се намират в много благоприятни среди, но те се различават по резултатите си. Вие трябва да поставите всеки един човек в неговата естествена среда, за да го познаете как е устроен. Сега как мислите, кой от двамата е по-морален? (Учителят посочва 2-те чела на черната дъска.) (Разбира се, който има чело с 12 см.) Но той е човек с много тесни възгледи и е много краен, той е фанатик. А другият 6 и 7 не е толкова поетичен, но той разбира живота. Той има по-широки възгледи, обича да си поживее малко; той не е тесногръд. Но и на двамата им липсва нещо. При съчетанието на тези две числа, липсва нещо. Първият 12 и 6, той е много духовен, не мисли да печели; но ако и двамата следват, какво ще стане с тях накрая? Този който има 12 и 6 чело при общия сбор, той ще напусне университета, няма да свърши и ще се върне назад в България, ще каже: тази работа не е за мене. И ще пише на родителите си, тук не може да се живее, климатът е такъв, това и онова, и ще напусне; а другият с чело 6 и 7, той ще се бори и ще свърши университета, крайният резултат на него е 4, той ще свърши университета добре. Сега това е по тяхната енергия, във втория 6 и 7 има повече енергия заложена, той ще издържи, а първият 12 и 6 няма да издържи борбата; ако е на бойното поле, пак няма да издържи, ще напусне и ще се върне, а вторият ще издържи. Но това още не показва, че те са или не са добри. Ние не говорим за тяхната добрина, ние говорим за тяхната издръжливост; съотношение на числата. С 12 см чело, този човек е черезмерно чувствителен, той преувеличава нещата и при най-малките спънки се обезкуражава, казва, тази работа не е заради мене. Но това е още относително число. Донякъде са верни тези числа. Има няколко изключения.

Сега законът е там, именно след като изучавате числата, ако разбирате отношенията на числата, как сте построени, и законите на природата, вие щяхте да си помагате в много неща. Но за да си помогне човек, той трябва да направи ред изчисления и трябва да се приготви да мине през известна опитност. Той така лесно няма да се освободи от мъчнотиите на живота. Сега нали вие всички искате да се освободите от мъчнотиите. Човек не може да се освободи от мъчнотиите, то може, но трябва да мине през много дълъг процес, една риза може да се освободи от онези нечистотии,

събрани в нея, но нали ще мине през един процес на чистене. Ако вие не знаете как да се чистите, може да навредите на себе си. Например, направите една погрешка в живота си, какво трябва да правите? Да допуснем, че вие сте в Париж и намерите този, който се дави във водата, извадите го и взимате парите; питам, тогава вашите отношения след години какви трябва да бъдат с онзи, когото вие сте извадили от водата? Представете си, че той търси своя благодетел, който го е извадил от водата. Питам, в дадения случай той ще мисли ли за него, че той му е взел парите? Какво мисли той тогава? Питам тогава, вие имате едно верую, ако някой път се натъкнете на една мъчнотия в живота, казвате: Бог ме тури на това място. Сега може ли Бог да тури на това място един богат човек да се дави? В ума на Бога не е било Той да тури този богатия човек да носи тези пари на гърба си. Той го е пратил. Турганeто на парите на гърба на този богат човек не влиза в програмата на Бога, на Божествения ум. Ако във вашия ум е влязла една идея, която не е в съгласие със законите на природата,на самия живот, тази идея вие сте я турили; или вие, или окръжаващата среда, но тя ни най-малко не е поставена от Първичната причина. Е, какво трябва да бъде тогава вашето положение? Защото всички искат да бъдат добри. Ако разбирате доброто като една мярка в живота, тъй е. Но ако разбирате живота като нещо преходно, добро само в един момент,с това вие нищо не разрешавате. Доброто е едно благо вътре в живота. То определя самия живот. И ако това благо не работи, кои са причините? Ако доброто в даден момент не работи във вас, кои са причините? Например, всичкият ваш сегашен живот, тъй както сте организирани, при тия условия, при които сега живеете, специфично, те са определени от минали някои ваши съществувания. Но те са пак далечни. Да кажем, отгде да зная аз, тогава не съм разбирал, но в сегашния живот, както разбирате, какво ще определи това за бъдеще? Например, всеки един от вас иска да живее добре. Но определете в какво седи добрият живот? За да живее човек добре, той трябва да бъде много умен човек. Умен трябва да бъде и добросърдечен, и после постоянно да работи. И в работата си, и в постъпките си, каквото каже и да го направи. И в ума му никога да няма такива скитающи мисли. Всяка мисъл в него трябва да бъде звонкова монета, тъй ценна да бъде. Или всяко чувство, с което се занимава сърдцето му, трябва да бъде така ценно, не да се занимава с празни работи.

Н. дай едно число, как мислиш ти, кои са щастливите числа? Нали търсят хората щастието. (6 и 9 мисля аз са щастливите числа). Защо? (Защото и двете числа имат резервоар, и двете са пълни, значи, носят нещо благата.) Прав си, пълни са, но шестте казва, ти трябва да работиш; градинар си, трябва да работиш навреме. И ако не работиш навреме, навреме няма да събереш плодовете. И ако това число не е навреме, може да ти донесе много неприятности. При деветорката ми се струва опашката

представлява една тръба, значи кинетическата енергия се превръща в динамическа. Да свържем тогава и двете числа.

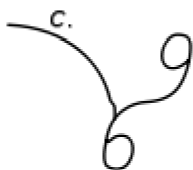

Ето отношението на 9 и 6. От 9 енергията слиза в 6 долу. А С. е един фонтан, който полива градината. Тук на дъската работата става много лесно. Е, колко положения има сега важни? Кои са важните положения в лекцията? Ако се намирате в един разумен свят, там има разрешение на задачата; само трябва да намериш методите и начините за това. Значи, всички мъчнотии, които имате там, си имат свое разрешение. Най-трудните задачи там имат свое разрешение. И можем да кажем, в даден случай, когато вие изпитвате едно страдание, което не е ваше, защото много пъти вие имате страдания, които не са ваши; тогава те нямат лично разрешение за вас; и тези страдания са далечни. Да кажем, един народ има една несрета в живота си, да кажем българите са изгубили част от земята си и всички българи страдат, но това страдание е на цял народ; ти и да страдаш няма да оправиш работите. Ти само изпитваш общите тъги на този народ. Някой път можеш и да опиташ и радостите на целия народ, но тази радост пак не е твоя. И тя нищо няма да допринесе на тебе. Това показва, че ако върви добре на българите, ще бъде добре и за тебе. Има условия ти да се подигнеш. И ако на народа не е добре, и на тебе няма да е добре. Та най-първо ще определите онези мисли и желания, които са точно ваши. Има мисли, които не са ваши; и има желания, които пак не са ваши. От хиляди желания, които могат да проникнат в ума и сърцето ви, науката е там, да можете да определите кои са ваши и кои са на окръжаващата среда. А има и други, които са извънка вас, те са чисто на Божествения свят. Да ви ползуват в дадения случай могат само вашите желания. А това, че участвувате в страданието на цял един народ, това е една привилегия; и това, че можете да участвувате в радостите на цял един народ, това е също една привилегия. И да участвуваш в работите на невидимия свят това е една привилегия. Не само да се отрича човек, ти можеш да кажеш, че животът няма смисъл, това е частично гледане; че животът няма смисъл, това е вярно само по отношение на мене. Или че някой философ казал, че животът няма смисъл, това е негово мнение; или пък ако той каже, че животът има смисъл, то е пак негово мнение, негово частично знание. Конкретно искаме да знаем, целокупният живот има ли смисъл или не. Има ли признак, по който ние можем да знаем дали животът има смисъл или не. Това аз мога да го докажа в 10 минути отгоре. Нищо повече. Има един пример, ама аз не искам да го привеждам. То се доказва много лесно, не трябва много доказателство. Щом имаш будно съзнание, животът има смисъл, щом нямаш никакво съзнание, животът

няма никакъв смисъл. Имаш ли съзнание, имаш ли мисъл, имаш ли чувство, животът има смисъл. Работи ли стомахът, има смисъл, работят ли краката ти, има смисъл. Умрял ли си, няма смисъл, изгубил ли си парите си, няма никакъв смисъл. Имаш ли приятели, има смисъл, нямаш ли приятели, никакъв смисъл няма. Това са отношения, които съществуват. Щом моето съзнание е будно, животът има смисъл. Защото в моето съзнание не влизат само неприятните отношения между хората в живота. Съзнанието е един резултат на един отличен живот, който съществува в природата. Следователно, ако слънцето изгрява и аз ставам и съм радостен, аз съм се събудил навреме. Това показва, че животът има смисъл заради мене. Излизам навънка, гледам на природата, радвам се на слънцето; щом аз се зарадвам добре на слънцето, това слънце е разумно, то изпраща своите препоръки на всички свои хора по лицето на земята. И тогава всички те ще дойдат да се запознаят с мене. Казват имаме заповед от слънцето, да дойдем да ви посетим днес. Тъй е поетически казано така. Някой път слънцето заповядва да ви посетят, а някой път, ако вие не почитате разположението на слънцето, никому то не заповядва да ви дойде на гости. Н. ти имал ли си някое посещение от слънцето?

Сега да ви дам едно правило: имайте характера на водата! Имайте характера на въздуха! Имайте характера на светлината! Имайте характера на твърдата почва! Не закоравявайте! Например съвременните хора са тъй закоравели, повече будни бъдете. Дайте свобода на ума си да мислите. Обърнете сега тези неща по най-разнообразни възможни начини. Ако искате да бъдете свободни. Не ги тургайте само тъй в една посока като един кон, който гледа само в една посока. Свобода на мисълта, свобода на чувствата, които са не своеволие. Да бъдеш свободен човек, значи и между хиляди хора като си, да минеш пред тях без да бутнеш никого, тъй като минеш оттук-оттам, ти си свободен и при всички хора да кажеш: мога да мина свободно оттам. Запример, представете си един ден, че вие оберете един богат човек, вземете му парите и наблюдавайте, какво става с вас. След това представете си, че вие му връщате парите. После представете си, че ти станеш владика с кадилница, станеш виден знаменит професор и така се слагат работите и условията, че ти станеш един просяк със съдрани гащи, бос, гологлав, представете си такива положения, защото всичко това се случва в живота, възможно е и с теб да стане. Та онези руски князе не станаха ли просяци. Окултната наука казва това: каквото помислиш, все ще стане. Защото, ако си помислил, че мога да стана беден, и ставам, ако помисля, че мога да стана богат, мога и да стана. Мисълта е, която определя сиромашията и богатството на човека. Аз за това не трябва да се боя. Ако тя е определила сиромашията, тя определя и богатството, ако мисълта определя невежеството, тя определя и знанието; ако мисълта определя страданието, тя определя и щастието. Вие дойдете до едно

положение беднотия и казвате: мисълта определя нещастието, страданието, а не определя щастието. В това няма никаква логика. Вие сте, как да кажа, логика няма в това. Ако пътят, по който сте слезли някъде, по този път пак може да се върнете назад. Зад мисълта седи онази разумната сила, която определя нашия живот, тя е, която определя не механическите, но разумни отношения има в това. Това, което в даден случай определя моята сиромашия, това е мисълта, която аз съм имал. Тогава тази същата мисъл ще определи и моето щастие. Целия живот човек сиромах не може да остане, това е немислимо, цял живот човек не може да гладува. Някой казва: Много съм гладувал, колко е гладувал? Казва: С години съм гладувал. Той не говори истината, лъжа е това. Той е гладувал ден, два, три, четиридесет дена и ако е гладувал четиридесет дена, той ще умре. При четиридесет деня той вече светия може да стане.

Та казвам: Колко е преувеличен човешкият език. Казва: Много съм гладувал. Той не говори на научен език. Той е гладувал някой и друг ден по няколко часа и ги е събрал като един резултат. Така не се говори, това не е гладуване. Ама аз съм много добър човек. Той днес направил едно добро и утре събрал ги, и казва: много добър човек съм. Тъй не се говори, това не е наука. Казва: Цял живот съм гладувал. Пък друг казва, аз съм бил много щастлив човек. И това не е истина. Казва: Никога зло не ме е сполетяло. А виждам му главата пукната на десет места. Та ще бъдете внимателни в думите си.

Сега едно правило: не бъдете вързани в мислите си, после, нито вързани в чувствата си. Ти казваш: Тази работа няма да я бъде. Така не се мисли. Тя и ще я бъде, и няма да я бъде. При известни условия няма да я бъде, при известни – ще я бъде. Но и едното, и другото си е на място.

Представете си, че вие седите и аз пиша числото 5, и след това го заличавам. Какво ще помислите? Защо го затрих? (понеже не ви е нужно). Пиша 6 и пак го затривам; пиша 7, 8, 10, и все ги затривам; какво ще помислите? Аз опитвам числата, искам да ви направя едно добро и затова пиша, и заличавам; най-после напиша 100, да кажем, аз вярвам в числата, искам да видя кое число ви приляга, като напиша сто, оставям го. Най-първо пиша едно – един лев, не ми харесва, затрия го; пиша две, три, все не ми харесват, заличавам ги; вие казвате: какво си играе той? Казвам пари са това. Най-после като напиша сто, казвам: отлично число е това! Питам те: Познаваш ли това число? А, то е празно число. Давам му сто лева и той се зарадва. Следователно, в природата става същото, ти като искаш от нея нещо, тя пише на дъската; ти се пържиш, превиваш се, тя пише 1, 2, 3, и най-после дойде до едно число и спира там. След като ти покаже парите, ти кажеш: Много хубаво число е това, много добре го познавам. И като

влезне в джоба ти, ти кажеш: Много добро число е това! И тъй, когато природата пише своите числа на черната дъска, имайте търпението. Тя пише и изтрива, чакайте докато тя дойде до едно установено число и един ден ти каже: Ти познаваш ли това число?

Станете сега.

Отче наш.

1930_11_23 Общение с Бога
извънредна беседа

ОБЩЕНИЕ С БОГА

Животът, в своите прояви, има една реална и една нереална страна. Тия прояви имат свои практически и теоретически значения. Например, да вярва човек, това е една от теоретическите страни на живота. Каквото и да мисли човек за вярата, това е все още теория. В такъв случай всички хора се различават в своите теоретически възгледи за вярата и за живота. Обаче, по отношение на реалното в живота, т.е. по отношение на съществената страна на живота, всички хора, както и всички живи същества, изобщо, имат еднакви схващания, както и еднакви опитности. Значи, в реалността на нещата има единство. Например, когато дойде радостта, тя произвежда еднакви условия, еднакви промени във всички живи същества. Тези промени се забелязват най-добре у хората. Когато те се радват, пулсът им се увеличава, приливът на кръвта в сърцето се усилва и всички органи се разширяват. Изобщо, радостта причинява разширение в човека. Друга реална страна на живота е молитвата. Който не знае да се моли, той само теоретизира. Обаче, да се теоретизира върху молитвата, това не може да се нарече истинска молитва. Съвременните хора мислят, че молитвата, моленето е достояние само на простия човек. Те считат молитвата за нещо долно по отношение на учения, на гениалния човек или на светията. Всъщност, ако се вземе предвид живота на гения, на учения или на светията, ще се види, че той от начало до края представлява само молитва. Животът му започва с молитва и завършва с молитва. Молитвата на гения, например, показва, че той е бременен с някаква велика идея, с която иска да допринесе нещо на света. Такъв живот е напълно безкористен. И затова казваме, че както геният, така и светията не търсят в живота си своето лично благо.

И тъй, всички хора, които са готови да разберат по вътрешен, интуитивен начин молитвата, само те са в състояние да разберат нейния дълбок смисъл. Между съвременните езици няма нито един, който е в състояние да изрази великата идея, която се крие в понятието „молитва." И днес, по нямане на съответна дума, ние си служим в разните езици с думи, които приблизително поне изразяват понятието молитва. Да се молиш, това значи да обърнеш ума, сърцето, душата и духа си към Онзи Източник на живота, от който си излязъл. Ако човек огрубява, това се дължи на факта, че той рядко си спомня за Първата Причина, т.е. за Първоизточника на живота. Следователно, падението, до което съвременното човечество е дошло, се дължи на една дълбока вътрешна причина – немарливост към Първия Принцип, от който е излязло. Днешният човек е немарлив към

Бога, вследствие на което често чувате да казва: аз съм свободен човек, мога и без Бога, мога и без молитва.

Така разсъждава човек, който се мисли свободен, но това разсъждение логически не е правилно. То не е правилно по единствената причина, че реалното, т.е. абсолютното в света не може да се раздвоява. Както Бог, Който ни е създал, не може да ни забрави, така и ние нямаме право да Го забравяме. Ако Той ни забрави, всичко е свършено с нас. Ако Той ни забрави, ние умираме; обаче, ако и ние Го забравим, пак умираме. Казвате: защо умираме? Ще ви докажа защо иде смъртта. Когато някой пита, не може ли да живее без молитва, то е все едно да пита, не може ли да живее без да диша. Щом човек се счита свободен, независим, нека се опита да спре дишането си само за един час. Спре ли дишането си за един час, той ще разбере каква е необходимостта от него. Ако дишането представлява голяма необходимост за човека, тогава мисълта за Бога е хиляди пъти по-голяма необходимост. Колкото повече човек си спомня за Бога и Го държи в себе си, толкова по-благороден е той. Благородството на човешката душа зависи от мисълта му за Бога. Значи, искаме ли да бъдем благородни, ние трябва да си спомняме за Бога, като същина, която протича през нас. Във всички положения на живота си, и в радости, и в скърби, ние трябва да си спомняме за Бога. Вън от Бога никакво възпитание, никакво благородство, никаква наука, никаква религия, никакви изкуства и занаяти, нищо не съществува.

Някой казва: културата може да съществува и без Бога. Казвам: колкото животът на земята може да съществува без слънце, толкова и културата може да съществува без Бога. Колкото растенията могат да съществуват без вода, толкова и културата може да съществува без Бога. Колкото хората могат да съществуват без въздух, толкова и културата може да съществува без Бога. Това са сравнения, които показват голямата необходимост от молитвата. Мисълта на човека не може да се развива без молитва. Ние не говорим за изопачените човешки мисли, според които идеята за Бога е представена в най-карикатурен вид. Идеята на съвременните хора за Бога е идея на падналото човечество. Това, което те считат реалност, всъщност не е никаква реалност. Колко пъти човек се е молил на Бога, без да е получил някакъв отговор! Защо не получава отговор на молитвата си? Да се моли човек на Бога и да не получава отговор на своята молитва е положение, подобно на жадния, който сънува, че пие вода, но като се събуди, пак усеща жаждата. Водата, която той пие на сън, не задоволява жаждата му. Значи, това пиене на вода не е реално. Реалността се отличава по това, че тя е в сила да задоволи всяко чувство, от което човек вътрешно се измъчва. В реалността човек непрекъснато, постоянно расте.

Това вечерно събрание е свикано за реалността на молитвата, да разберете, как трябва да се молите. Бих желал да чуя от някои как се молите. Когато се молите, т.е. когато отивате при Бога, вие се стеснявате. Можете ли да се молите правилно, щом се стеснявате? При това, на какво се дължи стеснението? Когато ученикът е научил урока си, както трябва, той става от мястото си смело, решително и отговаря добре на всеки въпрос, зададен от учителя му. Не е ли научил урока си, ученикът се стеснява и казва: учителят ще ме скъса. Когато се молите на Бога, имайте предвид следните Негови качества: Той е крайно търпелив, но и много взискателен. Когато човек се моли, той трябва да се моли за реални, за действителни неща. Бог не обича да се молим за празни работи. Празни работи са онези, изпълнението на които зависи от нас. За тези работи ние не трябва да очакваме на Бога, Той да ги направи. Смешно е, например, да отидеш при Бога и да се молиш: Господи, научи ме да се храня. Или, научи ме, Господи, как да пия вода, как да се ръкувам с хората, как да се обличам и т.н. Много от молитвите на съвременните хора са от този тип.

Казвам: съвременните хора се нуждаят от молитва, която да изправи живота им и да премахне от тях всякакво користолюбие. Користолюбието е порок, язва, която разяжда човешката душа. Като облак то помрачава съзнанието на човека и огрубява неговото сърце. Користолюбивият цял ден мисли само за себе си: да се е нахранил добре, да е хубаво облечен, жилището му да е топло и удобно, да е здрав и т.н. Що се отнася до страданията на другите хора, той казва: това не ме интересува. Да не се интересува за своя ближен, това е чуждо състояние, на което човек се поддава. Това състояние рядко обхваща човека, но то мирише толкова неприятно, че дълго време той трябва да се чисти, докато се освободи от него.

И тъй, помнете следната Истина: няма по-благородно нещо в живота на човека от молитвата. Каквото друго и да ви казват хората, не забравяйте значението и необ- ходимостта от молитвата, от общението с Бога. Нито знанието, нито любовта, нито мъдростта на земята са в състояние да се сравнят с общението с Първата Причина, каквото има в молитвата. Силата на молитвата седи в това, че като се моли човек, той впряга всичките си добродетели на работа. Молитва, в която човек не впряга всичките си добродетели, не може да се счита за истинска. Молитвата трябва да включва в себе си качествата на Любовта, на Мъдростта, на Истината, на Правдата, на Добродетелта, на милосърдието и на ред още добродетели. Отидете ли при Бога с такава молитва, вие ще мязате на дърво с узрели плодове. Види ли ви Бог така накичени, ще Му е приятно, че пред Него седи разумно дете, което знае да говори на такъв възвишен, ангелски език. Ще кажете: всички не можем да бъдем разумни деца. – Нищо от това, Бог

търпи и глупавите деца, но има разлика между едно разумно и едно глупаво дете. Глупавото дете никога не може да има резултатите на разумното дете. Това виждаме навсякъде в живота: разумният учи, а глупавият всякога отлага; разумният се възнаграждава, а глупавият се утешава.

Казвам: ако съвременните хора не знаеха да се молят, те биха изгубили и това малкото, което до днес са запазили. Всичко хубаво, всичко велико и красиво, което те са запазили, се дължи на молитвения дух, който работи в душите им. Тъй щото, благодарение на молитвата, макар и не тъй правилна, каквато е в съвременното човечество, все пак нещо от хубавото се е запазило и нещо ново се придобива. Благодарение иа молитвата ние ставаме проводници на възвишени сили и благодатни средства, чрез които се крепи целият човешки род. Душата има нужда от вътрешна, духовна храна, която може да се достави само чрез молитвата.

Сега, като ви наблюдавам, аз забелязвам следното нещо: вие сте забогатели със знания, които ви преподавам, но не сте научили как да се молите. В много отношения вие мислите като мене, философствате като мене, проповядвате като мене, говорите като мене, но едно нещо не знаете – не знаете да се молите като мене. Единственото нещо, на което не мога да ви науча, е да се молите. Аз никога не си позволявам да науча някого как да се моли. Защо? –Според мене молитвата е най-свещеният акт, който е достояние само на душата. Някой ме запитва: ти как се молиш и кога се молиш? – Как се моля, не мога да ти кажа, но всякога се моля: аз се моля и като ям, и като пия вода, и като чета, и като работя — всякога и навсякъде се моля. – Не ти ли става тежко от толкова много молене? – Напротив, по-леко ми става. Животът се заключава, именно, в молитвата. Престане ли човек да се моли, и животът изчезва. Велико нещо е молитвата! Тя не се изразява чрез бъбрене, чрез шепнене на молитви. Като се научите да се молите, и животът ви ще се осмисли. И учениците Христови не знаеха да се молят, затова се обърнаха към Христа с думите: „Учителю, научи ни да се молим!" Христос им отговори: „Когато дойде Духът на Истината, Той ще ви научи." Обаче, те имаха образец на истинска молитва в лицето на Христа.

Казвам: всеки човек може да научи да се моли. Щом молитвата е в зависимост от добродетелите, човек трябва да постави доброто за основа на своя живот. Постигне ли това, той няма да забележи как способността му да се моли ще се яви като естествен резултат на живота. Тогава душата на човека ще цъфне като дърво с хиляди благоуханни цветове. Когато човек изпадне в молитвено разположение, зло не съществува за него. Той е разположен към всички. На всичко се радва, за всичко благодари. Като

гледа как червеят пълзи, той се спира пред него, иска да му помогне с нещо. Като погледне към някое дърво, на което вятърът люлее листата, той изпитва разположение към него и пожелава да му помогне. Пред този човек всичко оживява. Той вижда навсякъде Божия Дух, Който работи и помага. Това събужда подтик в него и той да работи, да се освободи от ограничителните условия на живота.

Казвате: само човек ли се моли? – Всяко живо същество се моли. И животните, и растенията се молят. Благоуханието, което растенията разнасят из въздуха, е тяхната молитва. Когато растението изгуби своето благоухание, то изсъхва. Докато растението благоухае, то расте и се развива. Има растения, от листата на които, както и от техните цветове излиза благоухание. Следователно, и човек, когато се моли, издава благоухание, както и растенията. Колкото повече се моли той, толкова повече и благоуханието му се увеличава. Престане ли да се моли, и благоуханието му постепенно изчезва. Който никога не се е молил и е забравил да се моли, той мирише неприятно. От качеството на растението зависи неговото благоухание. По същия начин се определят и добродетелите у човека. Колкото добродетелите на човека са по-развити, толкова по-силно е и неговото благоухание.

И тъй, молитвата е най-важната работа в живота. Що се отнася до това, как да се молите, това е лична работа, която всеки сам трябва да научи. Ако аз ви науча да се молите, вие ще чувате само едно ехо, което най-после ще ви дотегне и ще се откажете от молитвата. Молитвата има смисъл само тогава, когато тя излиза от дълбочината на душата. Искате ли някой да ви покаже как да се молите, той ще ви каже: аз ще се моля за вас, а вие ще работите за мене. Такъв е законът. Работите ли за някой човек, той пък непременно трябва да се моли за вас. Не се ли моли за вас, и вие не трябва да работите за него. Такива са отношенията между духовните хора. Ако пък вие се молите за някого, той ще работи за вас.

Тази вечер аз искам вие да се молите, аз да работя; или, аз да се моля, вие да работите. Или пък можем да се разделим: едната половина да работят, а другата половина да се молят. Каквото и да приемете, едно е важно за вас: всички да вземете участие, да отправите ума си към Бога. Няма по-тържествен момент от този, да отправим ума и сърцето си нагоре, към Този, Който ни е дал всички блага. Ако работите по този начин непрекъснато, в продължение на цяла година, вие ще бъдете през всичкото време радостни и весели и ще чувствате присъствието на Бога. Тази молитва ще бъде в сила да ви помага във всички случаи на живота. Наука без молитва отегчава човека; религия без молитва отегчава човека; любов без молитва отегчава човека; ядене без молитва отегчава човека. Всичко,

което се върши без молитва, е тягостно за човешкия дух. Има хора, които са много взискателни в молитвата си; тяхната молитва е строга, отмерена, сдържана. Обаче, има хора, особено между бедните, молитвата на които се излива непосредствено, свободно, както чувстват в дадения момент. След такава молитва лицата на такива хора просияват, засмиват се, а същевременно и в душата им става някаква промяна. Слушате някой беден да се моли: „Господи, има нещо в мене, което желае да се моли, но не зная как да се моля. Съжалявам, че употребяваш грижи и време за мене, но още не съм се научил. Правя усилия да върша волята Ти, но не успявам, постоянно греша. Ако речеш да ме удариш, ръката Ти ще ме смаже. Съжали се върху мене, втори път няма да повтарям същите погрешки." Бог, като чуе тази молитва, изпраща благословението си върху тази душа и казва: „Умно дете е това, то ще се изправи."

Аз изнасям нещата по човешки, както стават между хората. Кой не е срещал в живота си чистосърдечен, откровен човек, който да му говори от дълбочината на душата си? Като слушате такъв човек да говори, вие чувствате, че той е готов на всякакви услуги, на всички жертви за вас. Тогава и вие изпитвате разположение към него, и ако той ви е направил някаква пакост, вие сте готови веднага да му простите. Казвам: ако вие не прощавате прегрешенията на вашите ближни, и вашите прегрешения няма да се простят. Често вие се обръщате към Бога с молба да ви се открият някои тайни. Много неща ще научите, но само когато се научите да се молите, както трябва.

Сега, като ви наблюдавам тази вечер, виждам, че между вас има и млади, и стари. И всички казвате, че се обичате, че имате братски отношения помежду си. По какво се отличава старият от младия? Старият брат се отличава с готовността си да услужва на по-младия си брат, а младият брат се отличава с готовността си да работи. Значи, и младият, и старият брат са готови да вършат всякаква работа, която им се представи. Всеки човек трябва да има в душата си абсолютна готовност да служи на Бога, както ангелите и напредналите братя имат готовност да помагат на всички, без разлика на положение.

Казвате: накъде трябва да се обръщаме, като се молим? Едно трябва да знаете: молитвата не търпи никакви правила, никакви ограничения. Когато човек се моли, както трябва, той винаги е обърнат към Бога. Вие не можете да се молите, ако не сте обърнати към Бога. Ако се молите на Бога, а мислите за някой човек, бил той ваш приятел, или ваша майка, или ваш баща, значи вие се молите на тях. Ако се молите на Бога, а мислите за парите си, за къщата си, на тях се молите. Ако се молите на Бога, а мислите за някой светия, вие се молите на този светия, а не на Бога.

Следователно, искате ли молитвата ви да бъде приета от Бога, мисълта ви трябва да бъде насочена изключително към Него. Във време на молитва умът ви трябва да бъде свободен от всякакви странични мисли.

И тъй, молите ли се, образът на Бога трябва да седи в ума ви. Никакъв друг образ! Ще кажете: ние не знаем какъв е образът на Бога. Не, вие знаете този образ, но сега трябва само да Го възстановите. Има един момент в живата, когато всички същества, от най-малките до най-големите, отправят ума си към Бога. В такъв случай, мистичната страна на молитвата се заключава в това, човек да схвазне този момент, да се присъедини към тази обща молитва и да каже: Отправям ума, сърцето, душата и духа си към Този, към Когото всички се отправят в този момент. При това, всеки ще отправи мисъл, съответна на неговото развитие. Бог ще отговори на тази колективна молитва, като ще изпрати всекиму толкова светлина, колкото му е необходима.

Сега, нека всички прочетем Добрата молитва и отправим ума си към Този, към Когото всички се обръщат тази вечер. Тази молитва е обща, не само за човечеството, но и за цялата вселена: за всички ангели, арахангели, началства, власти, сили. Само по този начин ще измолим Божието благословение, за да можем да растем и да се развиваме съобразно Неговата воля.

Беседа от Учителя, държана на
23 ноември, 9 ч. в. 1930 г. Изгрев.

1930_11_23 Двама или трима
неделна беседа

ДВАМА ИЛИ ТРИМА

„Двама от вас, ако се съгласят на земята."
Матея, 18:19

Съгласие или акорд може да има между два тона или между две разумни същества. Дето няма съгласие, това показва, че там няма акорд, няма разумност. Колкото по-голямо е несъгласието, толкова и неразумността е по-голяма. Не, че хората са невежи, но между крайно амбициозните съществува несъгласие. Човешката гордост и честолюбие са майката и бащата на несъгласието. Честолюбието е майката, а гордостта – бащата. Като се съединят, те раждат несъгласието – тяхното дете, на което чувате само гласа, като дава своите разпореждания.

Съвременните хора мислят за себе си, че са много умни. Като изучавам хората, животните и растенията, намирам, че всички са крайни философи. Досега не съм срещнал нито едно животно, което да не се мисли за философ. Като се натъкват на лошите условия, животните считат, че хората са виновни за това. Хората пък считат Бога виновен за лошите условия и намират, че Той не е създал света, както трябва. И най-простите хора – мъже и жени, всички мислят така. Само че, едни са смели да изкажат мнението си, а други не смеят, не се изказват от благоприличие. Обаче, в дъното на душата си, и те имат същото мнение. Положението на сегашните хора се дължи на факта, че те се мислят по-умни, отколкото са в действителност. Като се вглеждате в живота, чудите се, как е възможно, хората да са толкова умни, а въпреки това, злото съществува в света.

И тъй, като разсъждаваме, казвам: знанието има своя тежест, своя интензивност и свое вътрешно напрежение. Многото знание на човека го прави подобен на котел, който се намира под голямото напрежение на водните пари. Както котелът може да се пръсне под голямото напрежение на водните пари, така и човек може да се пръсне. Ако през нервната система се прекара повече енергия и по-голямо напрежение, отколкото тя може да издържи, веднага в човека се явява неврастения. Мнозина мислят, че нервната система на човека може да издържи повече енергия. Всъщност, не е така. Онзи, Който е създал твоята нервна система, знае, колко енергия най-много може тя да издържи. Той е предвидил крайното напрежение, което можеш да издържиш. Той знае, с каква интелигентност разполагаш. Умният човек трябва да знае, че животът е ограничен и не може да се краде. Той трябва да съзнава, че знанието, в своите широки, грандиозни

размери, е непостижимо. Той трябва да съзнава, че човешката душа не се продава. И най-после, той трябва да съзнава, че човешкият дух не може да се заробва. Това са общи положения. Всички други положения, които вие можете да приведете, остават настрана.

Сега аз говоря за обективната наука, която и вие можете да създадете. Например, вие говорите за деня, като проява на природата. Денят е основа, мярка на нещата. Той съществува в природата, като естествена проява. От сутрин до залез, това е все ден. Който иска да разбере вътрешния смисъл на живота, или началото на живота, трябва да знае, какво нещо е денят. Който не разбира, защо слънцето изгрява и залязва, не може да разбере, какво е денят, отде иде слънцето и къде отива. Когато някой ме пита, откъде е дошъл, казвам: Питай слънцето. – Де отивам? – Питай слънцето. Слънцето изгрява и залязва за обикновените хора, но за гениите и светиите никога не залязва. Питате: Как може слънцето да не залязва? Ще ви обясня. Вие разглеждате нещата, както ги виждате. Това показва, че вие говорите за обективния живот на земята, а не за отвлечения свят. Под „отвлечени работи" разбирате неразбрани, а разбраните наричате разумни.

И тъй, ако отидете на северния полюс, ще видите, че там има шест месеца ден и шест месеца нощ. Ако се местите от северния към южния полюс и обратно, ще имате постоянно ден. Ако не разбирате законите, ще останете на северния полюс, дето ще носите последствията на дългата нощ. Тъй щото, когато се казва, че трябва да бъдеш добър, това показва, че трябва да се пренесеш от северния полюс към южния. Ако ти кажа, че трябва да бъдеш истинолюбив, това показва, че трябва да се пренесеш от южния полюс в северния. – Бъди добър! Това значи, да отидеш на юг. – Бъди истинолюбив! – Това значи, да отидеш на север. Който не разбира тези закони, ще иска да отиде на север, за да стане добър, но там ще замръзне. Да мислиш, че на северния полюс можеш да станеш светия, това значи, да замръзнеш там. Не се лъжи! На северния полюс не се става светия. Докато Бог е създал толкова красота в света, ти ще се откажеш от нея и ще отидеш на северния полюс да се посветиш ! Хората ще те посещават, ще те молят да им помагаш, но ти нищо няма да направиш. Те пък, като живеят при добрите условия на живота, ще използват благата. Този на северния полюс се отказва от благата на живота, с цел да стане светия, другите използват благата и очакват на светиите да им помагат. И едните, и другите се заблуждават. В това отношение, светът е хотел, дето всеки трябва да плаща. Колкото време е живял в този хотел, за толкова време ще плаща. Като му дотегне да плаща, повече няма да помисли за него. Хората искат да вземат тапия за живота и питат, какво ще им се случи следната година. Те мислят, че са осигурени. Като първокласен гадател, аз му отговарям: Ти живееш в

един хотел, чийто хотелджия е голям скъперник. След една година средствата ти ще се намалят, и хотелджията ще те изпъди. Тогава всички, от които имаш нужда – гостилничари, дрехари, обущари, ще се откажат да ти доставят нужното, и ти ще ходиш гладен, гол и бос. Ще кажете, че хората живеят, както разбират, но важно е да бъдат добри. – Такъв закон не съществува. Закон е, всеки човек, сам за себе си, да бъде добър. Следователно, да бъдеш добър, това е личен закон, който се отнася главно до човешката душа. Тя разбира доброто. Който разбира този основен закон – да бъде добър, той се отличава от всички други същества. Единствената привилегия за човека е да бъде добър. Това го определя като човек.

Единственото нещо, което може да направи човека силен и мощен, като божество, е законът за доброто. Като говоря за доброто, аз разбирам онази основа на живота, върху която може да се гради. Има ред други сили, които влизат в човека и работят заедно с доброто. Няма друга основа, вън от доброто, която може да направи човека силен и мощен. Не казвам да стане голям като предпотопните животни – те не разрешиха въпроса. Преди предпотопните животни имаше растения, високи 600 – 700 м, но и те не разрешиха въпроса. Ще кажете, че съвременната наука не допуща това. Обаче, това поддържат някои окултисти. Дали всъщност е било така, това може да се провери. Има архиви, в които се пазят отпечатъци и снимки на тези дървета. Ако искате да проверите това, могат да ви изпратят там, дето се пазят отпечатъците. Всичко, което е станало на земята, е хроникирано, отбелязано и запазено. Гениалният и светията отиват направо в тези архиви и се справят с всички данни, останали от миналото. Обикновеният и талантливият не могат да проверят направо, но четат книгите, какво е писано в тях, и оттам се учат. Всеки може да стане талантлив. – Как? – Като чете писаното в книгите. Обикновеният, обаче, оре, копае и съгражда, т. е. твори. Ще кажеш, че градежът е проста работа. Аз казвам: Неразбрана работа е да ореш, без да знаеш да ореш; да копаеш, без да знаеш да копаеш; да четеш вестници и да градиш, без да знаеш нито едното, нито другото. Който оре земята, трябва да знае причините, които го заставят да прави това. Това е наука, която тепърва трябва да се изучава. Тази наука беше предадена на Адама, когото Бог въведе в рая. Обаче, Адам не беше от праведните. Той беше направен от кал. Бог го постави на изпит, но Адам не можа да го издържи. Първият човек, когото Бог направи, носеше и жената в себе си. Двамата заедно съставяха един човек. Адам, като не можа да живее с Ева в себе си, обърна се към Господа с думите: Господи, не мога да живея с Ева вътре в мене. Извади я вън от мене, така ще живеем по-добре. И в Писанието се казва, че Бог извади от Адама две ребра. Адам искаше, Бог да го освободи от Ева. Както желаеше, така стана. Създаде Бог Адам и Ева и ги постави в рая, там да живеят.

Ще ви приведа един анекдот. Един съвременен адвокат попаднал по някакъв начин на небето. Апостол Петър бил недоволен, че адвокатът дошъл на небето и му казал, че ще остане там, с условие, да не прави никакви адвокатски възражения. Адвокатът обещал, че ще мълчи, но не издържал. Един ден той се увлякъл в разговор с един от жителите на небето и започнал да спори, как, на какво основание, въз основа на кой член станало това. Като искали да се освободят от него, използвали неговото голямо гешефтарство. Подшушнали му, че вън се готви някакво предприятие. Като чул това, той излязъл вън, но повече не се върнал. Вратата била затворена за него. По същия начин, Бог казал на жената, че ако излезе от мъжа, ще стане царица. Като видяла вратата на рая отворена, тя излязла вън от него, но положението на Адама не се подобрило. Адам не могъл да се освободи от нея, понеже, като я видял вън от себе си, много му се харесала и си казал: Тя не била толкова лоша, както си я представях.

Като ви говоря, аз искам да ме разбирате правилно. Аз изнасям нещата в тяхната чистота. За мене съществува един морал в живота, който хората не познават. На земята няма същество, по-възвишено от жената и от мъжа. – Щом е така, отде дойде грехът? – Закон е: Само възвишените същества грешат. Те минават за божества, затова имат възможност да грешат. Грехът се ражда от същества, които имат сила, знание и власт, а не от безсилните, невежите същества. Затова, именно, съвременната наука и богословие са в противоречие помежду си. Науката не признава никакво грехопадане, никакъв грях. Тя гледа на греха като на необходимост. Природата използва грешките като условие за човешкото развитие. Богословите пък търсят причината за греха в падането на ангелите. Грехопадението, според тях, е станало на земята, поради което тя е минала през няколко катастрофи и крушения. След голямото грехопадение на човечеството, станало нужда земята отново да се пресъздаде. В Битието е казано: „Вначало Бог създаде небето и земята. И земята беше неустроена и пуста." Който е писал историята на земята, не е искал да каже цялата истина и премълчал. Земята е устроена според нас: каквито сме ние, такава е и тя.

Да оставим тези въпроси настрана. Те се отнасят до хора с високо съзнание, с широк ум, които разбират дълбокия им смисъл. Ще ме запитате: Ние какви сме? Често аз правя сравнения, с които обяснявам причините за противоречията, нещастията и скърбите в света. Като страдат, хората се питат, защо е създаден светът. Както и да си отговорите, светът е създаден като вътрешна необходимост. Може да кажете, че външните, икономическите, обществените условия не са добри. Обаче, науката казва, че всичко се дължи на известни закони. Ако съществува сиромашията, тя се дължи на известни закони. Богатството също се дължи на известни

закони. Но ние трябва да знаем, как да съпоставяме нещата и да ги обясняваме. Питам: Какво е отношението между богатството и сиромашията, между здравето и болестта? Трябва да се направи превод. Само гладният може да яде, ситият никога не яде; само сиромахът може да работи, богатият никога не работи. Как ще разберете това? Вие трябва да имате ясна представа за тях, да знаете, що е богатството, и що е сиромашията. Ако мислиш, че си дошъл докрая на своето умствено развитие, ако мислиш, че си дошъл докрая на своите сили и имаш всичко, може ли да се яви в тебе желание да работиш? Ако мислиш, че имаш всичко, че нищо не те интересува, ти си вече в положението на едно божество, което от нищо не се нуждае. Ако пък мислиш, че нищо нямаш, ти ще бъдеш готов да работиш, ще събираш хората, да им проповядваш, както аз правя сега. – Защо ви говоря аз? – За да изкарам нещо отвън. Аз изказвам една мисъл, да покажа, какво вие мислите за мене. Какво мислите за мене, това не ме интересува. Обаче, аз правя сондаж, да видите, до каква степен вие ставате проводници на известен род сили в природата. От научно гледище, аз искам да зная, наближило ли е времето да се оправите. Както работя с вас, така работя и с целия свят. Като виждам грешките на хората, аз търся причините, които ги заставят да грешат. Законът е един и същ и за малкото, и за голямото.

Срещам един младеж, с книга в ръка, който размишлява върху нещо. Той си казва: Разбрах вече този въпрос. Цели десет години се занимавам с въпроса, защо ябълката пада от дървото. Ябълката пада по причина, че числото 9 е степенувано в осма степен, че числото 8 е степенувано в седма степен. Значи, 9 е излязло от 8, а 8 – от 7. Кой от вас би повярвал в това? Младежът разсъждава правилно. Той е математик и философ. Той разбрал, че ябълката пада не само по закона на земното притегляне, но и по друг закон. Знание е нужно на човека. Ако вие не знаете, защо слънцето изгрява и залязва, защо ви е този ден? Спазвайте правилото: Никога не канете слънцето да ви дойде на гости. Това значи: Никога не канете великите хора да ви дойдат на гости. Днес всички хора искат да станат велики. В това се крие тяхното нещастие. Величието на човека е резултат на неговата вътрешна разумна дейност, на неговото добро. Всеки човек може да бъде добър. Следователно, ако ти искаш да станеш добър, това е въпрос на времето. Затова не бързай, нека всяко нещо дойде на своето време. Някои неща могат да дойдат след година, други след сто, хиляда или повече години – нищо от това, не бързай. Само глупавият бърза, умният никога не бърза. В Бога има едно качество – Той никога не бърза. Като се молите на Бога, казвате: Господи, не виждаш ли, какво става в света? – Няма нищо, всичко ще се оправи. – Как ще се оправи? Не виждаш ли, какво става? – Ще се оправи.

Сега, ще се отклоня от мисълта си. Ще спра вниманието ви върху ръката. Кои са причините, дето ръката на един човек се различава по форма от ръката на друг? Веднъж, като изследвах ръката на един български поет, казах му, че първият пръст на ръката му е дълъг 9,5 см; средният му пръст е дълъг 10,5 см; четвъртият пръст – 10 см, а най-малкият –7 см. Питам го: Какво ще ми кажеш за твоята ръка? – Нищо не зная. – Аз пък се интересувам, кога е създаден моделът на твоята ръка. Като направя изчисление, мога да си отговоря на този въпрос. – Какви изчисления ще правиш? – За да се създаде твоята ръка, нужни са били четири милиарда години. – Какво отношение има между времето, дължината и формата на ръката? – Има отношение. В това, именно, се крие загадката на въпроса. След този разговор, аз започнах да гадая. Казвам му: Ти си поет, обичаш природата, но пишеш верни и неверни неща. Справедлив си само по отношение към себе си. Щом се отнася до другите, ти огъваш истината. Музикален си, обичаш музиката, но с нея използваш хората. Обичаш света, но пак го използваш за себе си. Като поет, ти никога до сега не си мислил за своята душа. За тебе няма божество, на което да се кланяш. Единственото божество, на което се кланяш, това си ти сам. – Отде извади всичко написано? – От твоята ръка, направена отпреди четири милиарда години. Това е написано на дясната ти ръка. Като вземеш лявата ръка, там пък е написано, какво трябва да правиш. При измерване на лявата ръка, намирам следните числа: единият пръст е дълъг 9,6 см, вторият пръст – 10,6 см, третият пръст – 10,1 см, и четвъртият – 7,1 см.

Казвам: Ти трябва да се държиш за единицата, защото не знаеш, какво означава тя. Ти не разбираш мястото на единицата в живота. Като казваш, че имаш една глава, как ще я кръстиш? Ако искаш да осветиш една идея и кажеш, че като нея няма друга, как ще я кръстиш? Само единицата определя нещата. Следователно, само когато поставиш единицата в ума си, тогава ще създадеш единство в себе си. И ако не разбираш живия закон, който контролира живите числа, никога не можеш да си служиш с тях. Ще кажеш: Не ми трябва единицата. Професор скъсва ученика си и му казва: Ти нямаш единицата в себе си, следователно, нямаш идея. Докато не разбереш единицата, нищо не можеш да постигнеш. Когато при мене дойде човек без единица в себе си, аз се смея. Той казва: Тебе ти е широко в живота, но знаеш ли, какво е моето положение? Скъсаха ме по еди-кой си предмет, писаха ми единица. – За колко продаваш тази единица? Тази единица, поставена от професора ти, е най-хубавото нещо. Ако знаеш, какво представя единицата, ти щеше да бъдеш щастлив. – И ти се смееш на моето нещастие? Да беше на моето положение, нямаше да се смееш. – Знаеш ли, какво направих едно време, когато професорът ми писа единица? Аз го целунах и му благодарих. После, той тури един кръг под единицата и я превърна в шесторка. Ако ти имаш страдание,

предизвикано от единицата, поставена от твоя професор, как ще разрешиш този въпрос? Кой от двамата е на правата страна: професорът, или ти? Професорът е на правата страна, защото той знае, че единицата е основа на нещата. В дадения случай, аз говоря за онзи професор, който разбира добре своята работа. Коя е причината, че той ти турил единица? Тя може лесно да се превърне на шесторка. – Как? – Достатъчно е да възлюбиш професора си и го целунеш. Ако го целунеш, и кривата линия не дойде, какво ще стане тогава? Ще ти турят още една единица. Щом получиш две единици, какво показва това? Ще се сърдиш ли на професора си? Няма да му се сърдиш. В този случай се получава числото 11. Според твоето разбиране, професорът ти е турил пет единици повече от това, което заслужаваш. Когато две единици са на едно място, те показват великия, светлия път, който трябва да следваш. Човек може да върви правилно само между две единици.

И тъй, когато произнесете и двете имена на Бога – Господи, Боже наш, вие сте в правия път на живота. Този път се означава само с две имена. Кой е правият път, по който човек може да влезе в Царството Божие? Отговарям: Господи, Боже наш! Ето правият път. Господ, това е необятната Любов, граница на твоя живот. Когато призоваваш името на Бога, това е другата граница – на безпределната Мъдрост. Само така, ти ще вървиш зад Любовта и Мъдростта. Само тогава ти ще бъдеш израз на Великия Живот. Само със силата на този Живот ще влезеш в Царството Божие. То не е извън земята. – Може ли Царството Божие да е извън земята? Ако е така, защо е земята? И в Писанието е казано, че Бог твори ново небе и нова земя. Следователно, Царството Божие не съществува извън небето и земята. То е отношение между небето и земята. Вие трябва да знаете, какво означава земята, сама по себе си, и какво – небето. Когато се казва, че земята е грешна, разбираме човешкия живот, той е неразумен. Следователно, каквото търсим от земята, това ни дава тя. Ако сеем ръж, ръж ни дава; ако сеем жито, жито ни дава; ако сеем тръне, тръне ни дава. „Каквото сееш, това ще пожънеш." И ако съществуват нещастия на земята, ние сами сме ги посадили. Бог не насажда нещастията, но глупавите, неразумните хора ги насаждат. Това става по закона на своеволието. Когато човек преяжда, в него се събужда чувството на втръсване. Няма по-страшно нещо от втръсването. Чрез него човек може да си причини голямо нещастие. Той ял толкова много, че дошъл до втръсване. Той може да учи толкова много, че да му се втръсне и учението. Той може да се проявява толкова много в обществения живот, че да му се втръсне и животът. Той може да дружи толкова много с жени, че и те да му се втръснат. Най-после, може да изпита чувство на втръсване и към баща си и майка си, към брата си и сестра си, към приятелите си — всичко да му се втръсне. Основата на греха в човешкия живот се крие във втръсването. То става от пресищане на

благата, които животът носи. Това трябва да се избягва. Само така ще разрешите правилно въпросите на живота. Затова, именно, казвам: Ако много сте яли, започнете да постите. Съществуват два вида пост: физически и духовен. Ако ядеш много, ще дойде един вид втръсване; ако постиш много, ще дойде друго втръсване, по-лошо от първото. Следователно, ще постиш толкова, колкото да дойде гладът, чрез който да събудиш апетита си. Всеки трябва да пости. – Защо? – За да продължи живота си. – Защо не трябва да яде много? – За да не скъси живота си. – Какво става с воденицата, която много мели? – Камъните й се изтриват. Тъй щото, ако ядеш много, и твоята воденица ще се изтрие. Тогава ще изгубиш смисъла на живота. Днес аз говоря на учените хора, ще ме слушате. Онези от вас, които сте учени, ще оставите своите възгледи настрана. – Ние имаме свои възгледи, вярваме в тях. – Оставете вашите вярвания настрана. И аз имам свои вярвания, но и моите вярвания, и вашите, ще ги оставим настрана. Сега вие имате едни вярвания, но след десет години ще имате други вярвания. Трябва да разберете, какво представят вярата, надеждата и любовта в живота. Вяра могат да имат само хората. В природата, обаче, вярата съществува като вътрешна връзка. Единственото нещо, с което ние постоянно свързваме фактите, делата си и внасяме малък тласък в живота си, това е вярата.

Казваш: Аз вярвам, че ще стана учен. – Това е връзка. Следователно, ние определяме нашите отношения, нашите връзки чрез вярата. Засега вярата е само метод, който не разрешава въпросите. *Любовта*, обаче, е велика, мощна сила, с която Бог работи, за да ни извади от торпедното състояние, да внесе в нас живот. *Любовта* задоволява само живота. Надеждата пък е градината, в която зреят плодовете. Надеждата, това са ангелите, които идат да разберат, до къде сме достигнали в нашето развитие. *Любовта* е силата, която дава живот и ни избавя от смъртта. Вярата е връзка, а надеждата – качество на ангелите, с което те опитват нашите плодове. Ние предаваме тези плодове на другите същества. Така ли схващат съвременните хора нещата? Като видят някого, те първо го питат: Ти българин ли си? – Какво разбират под „българин"? В природата няма националност, няма нация. То е фиктивно име. Българин, французин, американец не съществуват. Като българин, ти съществуваш дотолкова, доколкото си роден българин. Веднъж си се родил, дават ти някакво име – Иван, Петко, Драган. Важно е, преди да си роден, какво име си носил. Според вярванията на индусите, ти може да си бил някога цар в Египет, Вавилония, Сирия и да си обходил целия свят. Какво от това? Ще кажете, че не вярвате в прераждането. Това не ме интересува. То е все едно, да дойде слепият при мене и да ме пита, съществува ли слънцето, или не. За мене слънцето съществува, а за слепия не съществува. Слепият не вярва в прераждането. Който вижда, вярва в прераждането. За него този въпрос

съществува. Който не е сляп, вярва в прераждането. Какво ще придобиете, ако вярвате, или не вярвате в него? – Ама то не е в съгласие с Христовото учение. – Ти беше ли във времето на Христа? Знаеш ли, в какво е вярвал Христос? Той вярваше в прераждането. Защо трябваше Той да се въплъти, да дойде втори път на земята, когато можеше, като Син Божи, да си остане на небето? Казват за Христа, че е вторият Адам. Значи, Той е дохождал един път на земята, дойде втори път, ще дойде и трети път.

Аз разглеждам въпросите от научно гледище. Вярата, като външна проява, е едно; като принцип, тя е друго нещо. Тя е въжето, с което се свързва кофата за вадене на вода от кладенеца. – В какво вярваш? – Като пусна кофата в кладенеца, да извадя вода и я опитам, тогава ще ти кажа, в какво вярвам. Само така ще ти докажа, в какво вярвам. Следователно, знанието, което имам, ще определи качествата на моите вярвания, а не вярата. Ако вярата определяше всичко, защо ни са нужни знанията? Че кой не вярва? Някоя мома, например, вярва, че ще се ожени за княз. Тя вярва, но, всъщност, ще се ожени ли за княза?

Един българин – шоп, бил на служба в Цариград при един турски бей. Като работил известно време, той си взел отпуск 40 деня, да отиде в родното си село, да се види с близките си. Беят му казал: Внимавай, да се върнеш навреме. Ако закъснееш само с един ден, ще те обеся. Българинът си отишъл в селото, видял се с близките си, с които ударил на ядене и пиене. Като дошло време да си замине, видял, че закъснял малко и почнал да се безпокои. Стигнал до Пловдив. Из пътя той се молел: Господи, помогни ми да намеря един кон, да стигна по-скоро в Цариград, защото ако закъснея, беят ще ме обеси. Като вървял, стигнал го един бей на кон, с малко конче. Българинът се зарадвал, помислил си, че молитвата му е чута: Бог му изпратил конче. Обаче, останал излъган. Беят му казал: Хей, гяур, вдигни кончето на гърба си, да го носиш до Цариград; малко е, не може да върви. Като се видял в това положение, българинът си рекъл: Господи, аз ли се молих криво, или Ти ме разбра криво? Такива са и нашите вярвания. Ние се молим на Бога да се качим на конче, да си починем, а Той ни заставя, ние да носим кончето на гърба си. И тогава казваме: Животът няма смисъл. Не че животът няма смисъл, но той трябваше да тръгне по-рано, да не закъснява. Това е сляпата вяра. Такива са нейните резултати. Не е въпрос за сляпа вяра, но това, което ви говоря, трябва да се опита. Може да направите малък опит, но никога не говорете за неща, които не знаете, които не сте опитали и проверили. Да допуснем, че вярвате в нещо, но не го разбирате. Има неща, за които не може да се говори. – Защо? – Забранено е да се говори за тях. Ако се говори, ще се натъкнете на големи нещастия.

Преди няколко деня една сестра доведе при мене един млад българин и ми каза: Учителю, този човек е открил до една канара голямо богатство, за което притежава особени книжа. Аз се усмихнах, нищо не й казах. Тя продължи да говори: Той ще изплати дълговете на България към съглашенците и част от това богатство ще даде на братството. – Добре, щом има тези книжа, които му дават право да търси богатството, нека копае, но аз не се нуждая от неговите пари. Като го наблюдавам, виждам, че му липсва нещо съществено.

Един топъл, летен ден аз пътувах от Провадия за едно близко село. Минах край нивата на един селянин. Като ме видя, той напусна работата си, дойде при мене и ми каза: Господине, струва ми се, че си малджия. – Да, малджия съм. – Слушай тогава: аз зная, че тук, наблизо, има едно богатство. Открил съм вече девет знака, остава ми да намеря още един. Ако ми го кажеш, ще делим заедно богатството. – Добре, като се върна втори път, ще ти го кажа. Навярно този селянин и до днес ме очаква.

„Дето са двама или трима, събрани в съгласие." Под „двама или трима, събрани в съгласие" трябва да разбираме разумния смисъл на живота. Да разглеждаме живота като българи, това значи частично разглеждане. Да го разглеждаме като англичани, това е пак частично разглеждане. Да го разглеждаме от становището на мъжа или жената, и това е частично разглеждане. Ние трябва да разглеждаме живота като разумни същества, които всеки момент разбират волята Божия. За изяснение на мисълта си ще си послужа с два примера, но преди това, аз искам от вас, които ме слушате, да измените възгледа си за Бога. Жената, като види един мъж, казва: Аз зная този мъж. – Нищо не знаеш. – Той е грубиян. – Това не е мъж. И мъжът, като види една жена, казва: Аз познавам тази жена, тя е разпусната. – Това не е жена. Единственото красиво нещо, което Бог е създал, това са мъжът и жената. Като проследите всички видове и родове животни и растения, единственото най-красиво същество между тях е човекът – мъжът и жената. Всички останали същества имат нещо подобно на мъжа и на жената. Всичко живо в света се определя от мъжа и жената. С една дума, мъжът и жената са онези типове, според които е създаден целият свят. Ако искате да разберете живота, както и цялата природа, с всички нейни творения, първо трябва да разберете, какво е мъжът и какво – жената. Не разберете ли това, не можете да разберете нито вашия ум и сърце, нито вашата душа и дух. Ако не можеш да разбереш жената, която е пред тебе, и ако не разбереш мъжа, който е пред тебе, как ще разбереш отвлечените работи? Ако попитате жената, по какво се отличава от мъжа, какво ще отговори тя?

Ще ви приведа един пример, който вие сами ще изтълкувате. Една

княжеска дъщеря, с нови възгледи, се влюбила в един млад момък, от средната класа. Един ден тя се облякла с бяла рокля, сложила си всичките украшения и излязла в града, с желание да го срещне, да му се усмихне, да му покаже, че го обича. Обаче, предишната вечер нейният възлюбен бил заведен от приятеля си в една кръчма. Приятелят му казал: Ако ме обичаш, ще изпиеш едно кило вино за мое здраве. – Аз никога не съм пил, и сега не мога да пия. – Не, ще пиеш и с това ще ми докажеш, че ме обичаш. Така, той се принудил да изпие едно кило вино. По този случай, той изпуснал срещата със своята любима. Рано сутринта, като излизал от кръчмата, той срещнал любимата си. Хвърлил се в прегръдките ѝ, доволен, че я вижда, но от безсънието и от виното, той повърнал и, без да иска, оцапал бялата рокля на своята любима. Тя била принудена да се върне вкъщи, обляна в сълзи. Ето едно противоречие за нея. Кажете ми, от какво произтичат противоречията в живота? Не сме ли ние, които цапаме бялата дреха на любовта? Този момък не се ли оцапа за любовта? И младата мома не се ли оцапа за любовта?

Питам: Кой роди греха? Приятелят на младия момък искаше само да повярва, че го обича, без да мисли за последствията. Но и младият момък не искаше да изцапа роклята на своята любима. И той не е мислил за последствията. Той не се въздържал, не стоял далеч от своята възлюбена, да не я оцапа. Той считал, че е в реда на нещата, като срещне любимата си, да я прегърне. Сега, какви отношения ще има тя към него? Този факт показва, докъде са достигнали хората на съвременната цивилизация и култура. Какво разрешение ще дадете сега на въпросите? Аз давам следното правило: Не изпитвай любовта на приятеля си с вино. Не обличай белите си дрехи, да посрещаш пияния. От тези правила вие можете да извадите своите научни преводи. По-нататък сами ще разсъждавате. Първо ще сдъвчете тази храна. Само така ще стане един вътрешен процес. Всички хора мислят, не само ние. Има около два милиарда хора на земята, които мислят. Не само хората мислят. И животните, и растенията, даже и кристалите – всички мислят и чувстват. И водата, и въздухът, и светлината мислят. Има още същества, по всички слънчеви системи, които също така мислят. Какво мислят, какво разрешават те? Всички разрешават велики въпроси. Във всички слънчеви системи съществуват въпроси, които предстоят за разрешение. Те разрешават следните положения: какви трябва да бъдат отношенията на любовта към живота, както и отношенията на живота към любовта. Това е велика задача.

Питате: Що е любовта? – Като любиш някого, ще го нахраниш. – Ще го нахраниш, но и ще го умориш. – Като го обичаш, ще го изучаваш. – Ще го изучиш, но ще го направиш горделив. – Ще му дам богатство. – С това ще

го извратиш. – Ще му дам тяло. – Това вече е собственост, с което ще го убедиш в частната собственост. Както владееш тялото, така и света ще искаш да владееш. – Това са положения, които развращават живота. – Кое е това, което дава любовта? Още от древността, разумните хора са разглеждали любовта като съзнателна, разумна връзка в природата. Тази връзка представя един от възлите на любовта. Ако взема един конец и направя възел, в който вложа една мисъл, като се докосне някой до този възел, мисълта ще произведе известна промяна в него. Ако мисълта, вложена във възела, е права, който се докосне до него, ако е бил болен, ще оздравее; ако е бил глупав, ще поумнее. Който и да се докосне до този възел, мисълта, вложена в него, ще предизвика чудеса. – Как може да бъде това? – Той е като кран, през който тече водата. Значи, всяко разумно нещо е проводник на Божествените сили. Следователно, всеки човек може да развърти крана и да потече от него вода. Ще кажете: Ами ти защо не го развъртиш? – Аз съм го развъртял вече. – Не ви карам да вярвате в това. Как съм го развъртял, то е специфично за мене. Никой не може да развърти моя кран, освен аз. Всеки от вас ще развърти своя кран по специфичен начин за себе си, и по това ще се отличава като човек. Ще кажете, че това развъртане няма да допринесе нищо. – Аз зная, какво може да допринесе онова, за което говоря, няма защо да ме разубеждавате. Когато пия вода, аз зная нейната стойност; когато ям хляб, аз зная неговата стойност.

Един млад момък, който обичал науката, често ходел на планината, да чете една свещена книга. Тя била подвързана с хубава подвързия. Като чел книгата, забелязал, че цветът на книгата и буквите постоянно се променяли: ставали ту сини, ту червени, ту виолетови, ту смесени. Той се чудел, защо ставала тази промяна с книгата. После забелязал, че каквито промени ставали вътре в него, така се променяла и книгата. Когато се влюбвал, книгата ставала червена. Когато се индивидуализирал и мислел, че всичко може да направи, книгата ставала портокалена. Когато се проявявал като материалист, книгата ставала зелена. Когато мислел, че е най-умният човек в света, книгата ставала жълта, като лимон. Когато мислел, че няма друга вяра, като неговата, книгата ставала синя. Когато мислел, че той ще оправи света, книгата ставала виолетова. Питам: След като книгата променяла цвета си, какво придобивал той? Книгата се променя, но ако външните условия не се променят, какво си придобил? Например, книгата става червена. Ти трябва да отвориш ума си, да разбереш, при какви условия можеш да употребиш този цвят.

Мнозина използват цветовете в магията, и така постигат, каквото желаят. Например, те си служат с червения цвят, когато искат да накарат двама млади да се влюбят. Това не е голямо изкуство. Достатъчно е да се вземе

една десета част от милиграма червена боя и всеки ден да се дава на младите на върха на ножа от нея. Обаче, това влюбване има лоши последствия. Така, както хората си служат с магията, тя не е на място. Обичаш някого и започваш да го каниш на гости: сготвиш му печена кокошка, зеле на фурна, баница и др. Щом почнеш да му готвиш много, той е на опасен път. Видиш ли, че един момък и една мома започнат да ядат много, за да напълнеят и да се харесат на хората, те са на опасен път. Това е натрупване, наслояване на излишни мазнини. Човек може да се хареса на другите със своите вътрешни качества, които никога не се менят. Не можеш да обичаш човека, докато не си готов да му служиш и да го поставиш на същото място, на което си и ти. Ако му станеш господар, ти нямаш любов към него. Любовта се проявява чрез служене. Ще станеш слуга на своя възлюбен, и той, ако е умен, ще разбере, че си по-умен от него и ще ти даде съответното място. Това е любов. Значи, само умният може да служи. Глупавият никога не може да служи.

Питате: Защо сме дошли на земята? – Да служите, да научите закона на любовта. – Дотегна ни да служим. – Как ви дотегна? Вие още не сте служили. Ще се научите да служите, както Бог ни служи. Аз съм виждал, как служат възвишените същества. Те са най-добрите слуги в света. – Мога да служа на другите, но как да си помогна сам на себе си? – Вземи магическата пръчица и махни с нея. Всяко отчаяние и неразположение ще изчезне. Бог работи чрез магическата пръчица. Той ти е помогнал. Той е магът, който може да завърти колелото на всяка машина и да я спре, или да я докара в движение. Колкото повече обичаш един човек, толкова по-внимателен си към него, към неговите нужди. Започне ли любовта ти да намалява, с това заедно намалява и вниманието ти към него.

Един богаташ пазарил работник, да изоре и посее нивата му. Още преди да започне работата, той му казал: Слушай, ако свършиш добре работата, като се върнеш, ще ти сложа печена гъска, да се нахраниш добре. Работникът отишъл на нивата, но през всичкото време мислил само за печената гъска, и работата му не излязла добре. Питам: Може ли учителят или професорът да работят добре, ако мислят само за пари? Може ли писателят да пише добре, ако мисли само за слава и почести? Те ще се намерят в положението на работника, който цял ден мислил само за печената гъска.

Сегашните хора искат да разрешат въпросите си наготово, по лесен начин. Това е невъзможно, работа се иска от всички. Не мислете, че трябва да постъпвате като турския бей, който заставил българина да носи кончето му на гърба си. За бея е добре, но не и за българина. Един от старите гръцки попове вървял пред умрелия, когото опявал, и си пеел: и - и - и... На

турски това „и - и - и" означавало „добре." Като го слушал, турчинът му казал: Поп ефенди, за тебе е добре, но я питай умрелия, добре ли е за него? – Какво е положението на умрелите? – Според мене, няма умрели. Следователно, важно е, живите хора да разрешат въпросите си на земята правилно. – Как ще стане това? – Стихът дава отговор на този въпрос: „Ако двама души са в съгласие, каквото попросят в мое име, ще им се даде."

Ще завърша беседата си с един малък, научен опит. Който направи опита с вяра, ще има успех; който не вярва, свободен е, но той ще се намери в положението на бея или на гръцкия поп. Опитът, който трябва да направите, е следният: в продължение на десет деня, качвайте се на високо планинско място, дето има извор с чиста, хубава вода. Бъдете на това място преди изгрев. Носете със себе си едно чисто шише, с вместимост един литър, и една чиста, стъклена чаша. Щом изгрее слънцето, напълнете шишето от извора и налейте от него в чашата. След това, с една чаена лъжичка вземете вода от чашата, изпийте я и си кажете: Каквото носи слънчевата светлина в себе си, това да се влее и в мене, чрез тази вода. – Какво да правим, ако десет деня наред няма изгрев? Може да е облачно или дъждовно. – Важно е да изберете хубави, слънчеви дни, да имате хубав изгрев. Що се отнася за времето, може десетте деня да бъдат с промеждутъци, т. е. с прекъсвания. Опитът трябва да се прави непременно при изгрев на слънцето. Ще кажете, че това е суеверие. – Може да е суеверие. Питам: Когато отивате на театър, на кино, или на друга забава, това не е ли суеверие? Важна е идеята! „Дето са двама или трима в съгласие, каквото попросят в мое име, ще им бъде." Който критикува опита, по-добре да не го прави, защото ще има неуспех. Който е готов да направи опита без критика, аз го съветвам да го направи, непременно ще има малка придобивка. – Каква ще бъде придобивката? – Единицата ще се превърне на шесторка. Ако опитът излезе несполучлив, ще ви пишат две единици, т.е. числото 11, закон на ограничение. Това значи, да повторите опита.

Христос казва: „Дето са двама или трима в съгласие, каквото попросят в мое име, ще им се даде." С други думи казано: Всяко нещо, което се върши на земята с безкористна любов, с мъдрост и светлина, ражда съгласие. Там, дето има съгласие, всичко се постига.

13. Беседа от Учителя, държана на
23 ноември, 1930 г. София – Изгрев.

1930_11_26 Точка на равновесие
лекция пред общия окултен клас

ТОЧКА НА РАВНОВЕСИЕ

Размишление

(Чете се темата: „Най-силното чувство във физическия и в духовния живот".)

Тема за следващия път: „Най-високият връх в човешкия живот".

Съвременните хора говорят за страдания, за добри и лоши хора, за болни и здрави, без да си отговорят положително, защо страда човек, защо се проявява като добър и лош, защо бива ту здрав, ту болен. Ако си отговорят на тия въпроси, то непременно по някакъв механически начин. Кое е отличителното качество на здравия и на болния? Много отличителни качества можете да изброите, но кое е същественото? Някой казва, че здравият е красив. Друг казва, че здравият се храни добре. Трети казва, че здравият ходи. Това не са качества само на здравия човек. Кое е отличителното качество на религиозния човек? Ще кажете, че религиозният се моли. Друг някой казва, че религиозният е любещ човек. Много въпроси има, на които човек трябва да си даде отговор. Ако си отговори положително, това показва, че той е живял съзнателно и разумно. Като се вглежда в живота и го изучава във всички негови прояви, най-после човек дохожда до реалността на нещата. Така той може да си отговори на един от важните въпроси в живота – за страданието и за радостта. Колкото по-съзнателно понася човек страданията, толкова по-лесно може да уравновеси силите на своя организъм.

Какво значи да има човек равновесие? Ако при всички изпитания и противоречия в живота си човек не се усъмни и разколебае, не изгуби вярата и любовта си, ние казваме, че той има равновесие. Той е дошъл до онази точка на равновесие, от която никоя сила в света не може да го измести. Всяка добродетел в човека има своя точка на равновесие. Къде е точката на равновесието на Любовта? Къде е точката на равновесието в квадрата, за пример? Какво представя квадратът? Всяка страна на квадрата представя силова линия. Ако разглеждате квадрата като физическа форма, отношението между силовите линии в него е различно от отношението на силовите линии в квадрата, разгледан органически. От геометрическа гледна точка квадратът представя празно пространство, заградено с четири равни страни. В живота квадратът огражда нивите и дворовете на хората, т.е. на тяхната собственост. Къде се намира центъра на собствеността на човешката глава? То е особено чувство, което у някои хора е по-силно

развито, а у други – по слабо, според стремежа на човека към завладяване на известни блага. Това чувство има мястото си и на лицето, и на главата. Ако някой френолог или физиогномист погледне главата на човека, веднага ще познае какви стремежи има той. По свиването и разпущането на мускулите на лицето, около очите и устата, може да се познае какви чувства и мисли го вълнуват в даден момент. По линиите на човешкото лице можем да четем промените, които стават в неговия вътрешен живот.

Ако махнем четирите страни на квадрата, мястото остава разградено. Като погледнем към това място, виждате, че са останали само белези от оградата. Ако мине повече време, белезите ще изчезнат съвсем. Коя е причината за премахване на оградата? Две причини могат да се допуснат: или мястото е напуснато и кой как минал край него, взел дъска, колче, или собственикът на мястото сам е извадил оградата, с намерение да разшири границите си.

Следователно линиите на човешкото лице представят граници на известна собственост. Махнат ли се линиите, изчезва и собствеността. Не е лошо да бъде човек собственик, но той не трябва да се спира върху собствеността, понеже тя не представя крайната цел на човешкия живот. Човек трябва да се издигне над идеята за частната собственост. В целокупния живот не съществува никаква собственост. В частичния живот, обаче, частна собственост съществува. Тялото е първата частна собственост на всяко живо същество, но силата на човека, както на всички същества, не се състои в тяхната собственост. Където има собственост, там е изключено всякакво растене и развитие. За пример, ако човек се държи здраво за своята форма, като негова частна собственост, той никога не би могъл да мине в по-висока форма. Благодарение на вътрешния стремеж на човека да расте и да се развива, той лесно може да се откаже от своята частна собственост и да се издигне едно стъпало по-високо. Като пример на частна собственост е представено желанието на Заведеевите синове – ученици на Христа. Те се почувстваха достойни Негови ученици, затова изпратиха майка си при Христа, да ги препоръчва и да им издейства две важни места. Като мислеха, че Христос ще основе ново царство на земята, те пожелаха да ги назначи първи министри в Царството Си: единият да бъде министър на външните работи, а другият – на вътрешните. Това значи единият да седне отдясно на Христа, а другият – отляво. Христос ги запита: „Можете ли да пиете от чашата, от която аз пия?“ – „Това е лесна работа. Много пъти сме дигали чаша за наздравица.“ – „Можете ли да приемете кръщението, което аз приех?“ – „И това е лесна работа. Колко пъти сме се кръщавали! Колко пъти сме се къпали като деца в реката!“ Тогава Христос им отговори: „Чашата, която аз пия, и вие можете да пиете. Кръщението, с което съм се кръстил, и вие можете да се кръстите, но да седнете отляво

или отдясно на Отца, това не можете. Само небето може да гласува за онези, които могат да седнат отляво или отдясно на Отца. Ако от небето не гласуват за вас, никой не може да ви постави на местата, които вие желаете“.

Успехът в живота на човека се дължи на това, че други са гласували за него. Дали ще стане богат, учен, силен, дали ще заеме добра служба, всичко това показва, че добри приятели са гласували за него. Всяко постижение на човека се дължи на гласуването на неговите приятели. Ако никой не е гласувал за него, той няма да има никакви постижения. Някой се оплаква, че се моли на Бога, но никакъв отговор не получава на молитвата си. Откъде знае, че молитвата му не е приета? Молитвата му може да е приета, но чакат време за ново гласоподаване, за нови избори. Вие знаете, че в съвременните държави правят избори през известен срок. Щом изтече срокът на едни депутати, правят избори за нови. Тъй щото, когато дойде време за ново гласуване, вие ще получите благоприятен или неблагоприятен отговор на молитвата си. От броя на гласовете, дадени във ваша полза, зависи благоприятният отговор на молитвата ви.

Сега да се върнем към съществения въпрос. Коя е точката, върху която човек трябва да постави своя живот? Човек трябва да постави живота си върху точката на равновесието, т.е. върху правилните отношения между всички души. За да съществуват правилни отношения между душите, трябва да се спазва закона на свободата. Всяка душа иска да бъде свободна. Следователно правилните отношения подразбират отношения на свобода. Представете си, че двама души искат да купят едно и също планинско място, да си построят вила. Кой от двамата ще успее? И двамата са богати. За да не се яви спор помежду им, и двамата трябва да бъдат разумни. Правилно е по-умният, по-добрият от тях да купи мястото, защото може по-добре да го използва. Между хората споровете се разрешават чрез разумността, а между животните – чрез закона на силата. По-силното животно заема първо място, а по-слабото – последно. В природата съществуват два главни закона: закон на силния и закон на слабия. Това са двата полюса, между които животът се проявява. Според тия закони, когато иска да постигне нещо, човек трябва да бъде или силен, за да заеме първо място, или слаб – да заеме последно място. Първото и последно място разрешават въпросите на живота. Тези места не създават никакви противоречия. Който съзнателно и справедливо е заел първото или последно място, той правилно е разрешил противоречията на живота. Затова, именно, слушате някой да казва: „Аз искам или светия да стана, или обикновен човек“. Според него светията заема първо място, а обикновения човек – последно. Друг някой казва, че не иска да стане светия. Защо не иска да стане светия? Според него светията е измъчен

човек, слаб, жълт, с хлътнали очи и постоянно гладен. Той мисли, че човек става светия чрез пост и молитва, чрез голям аскетизъм. Това е мнението за светията на мнозина. Обаче ако отидете в някоя църква, там образът на светията не е такъв. На иконите светиите са светли образи, богато и разкошно облечени, потънали в злато и сребро. Това е образ на светия за богатите хора. Обаче нито първият образ на светията, нито вторият отговарят на реалността.

Какъв трябва да бъде истинският светия? Външно погледнато, светията има добре устроено тяло: главата, ръцете, цялото му тяло са хармонични, правилно развити. Както да го разглеждате, той няма никакъв физически недостатък. С каквито дрехи да е облечен, прости или богати, красотата и съвършенството на тялото му веднага се забелязват. По характер той е смел, решителен, от нищо не се страхува. На смъртта той гледа със спокойствие. Той не се страхува от природните стихии, от лошите хора, от зверове. Той е господар на условията. Външно е строг и взискателен, вътрешно е мек. Като види някаква неправда, той не отминава, докато не даде урок на онзи, който върши неправдата. Ако види, че някой изнасилва някого, той ще се спре, ще хване насилника със здравата си и мощна ръка, ще го разтърси добре и ще му каже: „Нямаш право да изнасилваш брата си. Бог е създал човека. Той има право да го съди и наказва. Ако се месиш в Божиите работи, аз ще се намеся в твоите. След Господа ида аз. Ако не слушаш Господа, знай, че мене ще срещнеш на пътя си“.

Мнозина си представят светията кротък, нежен, мълчалив, не смее да каже истината, да не огорчи някого. С тази представа за светията те искат да изразят неговата доброта. Доброто само по себе си е добро. То не се нуждае от външен израз. Силата на светията не се състои във външния израз. Външно може да не познавате светията, но той се познава от доброто, което проявява към всички живи същества. Ако влезе в двора ви, веднага ще се познае, че е минал някой добър, свет човек. Ако мине през двора на някой сиромах, сиромашията ще излезе навън. Ако мине през двора на някой беден, болестта ще го напусне. С една дума, където влезе светията, непременно ще внесе някакво благословение. Под думата „двор“ разбирам частната собственост на човека. Където мине, светията произвежда някаква промяна в човека: в неговия организъм, в неговите мисли, чувства, разбирания, т.е. в неговата частна собственост. Скъперникът ще каже: „От днес нататък отварям касата си и я пущам да тече. Не искам вече да държа крановете на моята чешма затворени“.

Какво представят затворените и ръждясали кранове в живота? Те не са нищо друго, освен мъчнотиите, от които всички се оплакват. Какво трябва да правите, за да се освободите от мъчнотиите си? Вземете малко дървено

или машинно масло, намажете ръждясалите си кранове и всичко ще тръгне добре. Малки препяствия и скърби можете да имате, но те не са от характер да ви спъват. Какви страдания може да има онзи, който люби безкористно и чисто? Какви страдания може да има онзи, който всяка сутрин отива на небето и се връща на земята да работи? Небето е светът на истината и светлината. Може ли да страда човек, който живее в светлина? Страда само онзи, който е в затвор и на тъмно. Такова е положението на всеки човек на земята. Всеки човек, който живее на земята, е затворник. Като стане сутрин от сън, той иска да погледне нагоре, да види простора на небето, но главата му веднага се удря в железа – затворник е. Цял ден седи в килията си, жив човек не вижда. Само един път през денят ще дойде надзирателят, ще му подхвърли нещо за ядене и ще си отиде. Не е лесно да се справиш с условията на затвора.

Като ученици, вие не трябва да роптаете против условията, при които живеете, но да разбирате Божиите пътища. Защо и за какво страдате, не питайте, но изучавайте смисъла на страданията. Ако сте син на някое семейство, не питайте защо са ви пратили там, но поддържайте красиви синовни отношения към майка си и баща си; поддържайте красиви отношения към братята и сестрите си. Само така ще научите и разберете мисията си в този дом и ще я изпълните правилно. От добрите отношения към домашните си вие ще излезете навън, да развиете и проявите своите чувства към обществото, към народа си и към цялото човечество. Така ще намерите своя център, своята точка на равновесие в живота си. За да се домогнете до тази точка, преди всичко вие трябва да бъдете здрави. Следователно, за да се учи добре, човек трябва да бъде здрав, физически и психически, да няма никакво неразположение на духа. Най-малкото неразположение на ученика се явява като препятствие в учението му. Затова се препоръчва на всеки ученик, обикновен или окултен, да бъде здрав.

Коя е причината за неразположението на човека? Неразположението зависи от характера на човека. Ако човек е песимист по характер, условията за неразположение са повече. Изобщо, песимистът бива по-неразположен от оптимиста. Онзи, който има по-силно въображение, има по-големи радости, но и по-големи страдания. Колкото по-слабо е въображението на човека, толкова по-малко страдания има, но и по-малко радости. Значи радостите и страданията на човека се компенсират правилно, но не могат да се избегнат. Те са необходими условия в развитието на човека. Понякога човек скърби и се радва за неизвестни неща. Макар и неизвестни за него, те са по-реални от ония, които са известни. Затова казваме, че човек има реални и нереални радости и скърби. Каквито и да са скърбите и радостите, важно е човек да се учи от

тях, да преодолява, да калява волята си, да облагородява сърцето си и да усилва своя ум.

Като ученици, вие не трябва да се смущавате от промените, които стават в живота ви. Човек е пътник, дошъл на земята да се учи, да придобива знания и опитности. Като пътува, той минава през различни места, през долини и планини, вследствие на което и състоянията му се менят. Един ден е радостен, на другия ден – скръбен; един ден се надява, вярва в постиженията си, на другия ден се обезсърчава. Той ту слиза, ту се качва, но трябва да върви напред. Истинският живот се заключава между полюси. Който разбира живота, той не се смущава от промените. В промените човешката душа се обогатява. Без промени животът няма смисъл. Еднообразният живот води към отъпкания път. Чрез промените човек се изпитва и изгражда своя бъдещ живот. Когато изпитва ученика си, учителят показва какво е научил и докъде е достигнал. Ако решава задачите си добре, ученикът може да мине в по-горен клас, където му се дават по-мъчни упражнения.

Какъв е смисълът на изпитанията? Чрез изпитанията човек познава себе си. Така се изпитват убежденията, вярата, любовта му. За пример, някой минава за религиозен, но като срещне един безверник със силно отрицателна мисъл, той започва да се колебае. Безверникът отрича съществуването на Бога, аргументира го с различни доказателства и религиозният постепенно се разколебава във вярата и убежденията си. Вяра, която се разклаща от най-малкия ветрец, не е истинска. Любов, която отстъпва при най-малките мъчнотии, не е истинска. Значи изпитанията са бури и ветрове, чрез които човек се изпитва. Ако не мине през изпитания, той не може да се познае.

Казано е: „Познай себе си“. Да познае човек себе си, това значи да се освободи от всички заблуждения, от всички чужди елементи, вмъкнати в неговия личен живот. Докато не очисти съзнанието си от всички примеси и заблуждения на миналото, човек не може да бъде щастлив. Каквито усилия и да прави, той не може да измени живота. Водата тече и носи своите утайки, но човек трябва да се чисти от тях. Вятърът вее, люлее и разклаща дърветата, но човек трябва да се огради, да не се поддава на влиянието му. Водата и въздухът едновременно причиняват пакости и добрини. В стомаха водата е на мястото си; влезе ли в кривото гърло, тя може да задуши човека. Същото можем да кажем и за въздуха: ако влезе в дробовете, той е на мястото си. Влезе ли в стомаха, предизвиква разстройство.

Следователно всяко нещо, което отива на мястото си, причинява радост; не

отива ли на мястото си, причинява скръб.

Всички трябва да работите върху себе си, да станете силни. Ако не можете изведнъж да станете силни, бъдете слаби, но и в единия, и в другия случай работете. Значи човек трябва да бъде или най-силен, или най-слаб. Ако е силен, той трябва да употреби силата си в услуга на слабия; ако е слаб, той трябва да работи, да стане силен. Представете си, че имате къща, но в двора си нямате вода. Какво трябва да направите? Близо до къщата ви има езеро, от което можете да се ползвате. За тази цел вие трябва да копаете, да прекарате канализация, за да се ползвате от водата на езерото. Силният сам може да прекара водата на езерото в къщата си; слабият трябва да потърси помощта на силния, за което ще плаща. Следователно силният работи сам и не плаща; слабият се ползва от помощта на силния, но плаща за услугите му. Силният е свободен, слабият – ограничен.

Оттук правим следните изводи: всяко верую, което се ограничава от хората, не е истинско, не е ваше верую; всяко верую, което не се ограничава от никого, е истинско. Всяка истина, всяка наука, която се нуждае от проверка и от доказателства, е чужда, придобита отвън; всяка истина, всяка наука, която не се нуждае от проверка, е ваша собствена, придобита по вътрешен път. Истинско верую, истинска наука са ония, които при всички условия остават едни и същи. При каквито условия и да се намира, човек се нуждае от тях. Те са подобни на хляб. И в пустинята, и в плодородните полета хлябът е необходим. Същото не можем да кажем за парите. В пустинята парите нищо не струват, но хлябът и водата са от първа необходимост.

Задачата на човека е да се домогне до положителните неща в живота. Кои неща са положителни? Здравето, силата, вярата, любовта, знанието са положителни неща, а болестта, безсилието, безверието, омразата, невежеството – отрицателни. Кое живо същество не се стреми към здраве? Кой човек не иска да бъде здрав? Какво правите, когато се разболеете? Някои търсят лекари, а други сами се лекуват.

Първото условие за лекуване е вярата. Без вяра човек мъчно се лекува. Когато заболеете от нещо, за пример, от главоболие, коремоболие, или ревматизъм на крака, на ръката, приложете следния метод: Поставете дланите на ръцете си на болното място и кажете: „Аз живея в Бога. В Бога не съществуват никакви болести“. Ако вярата ви в Бога е силна, няма да се мине половин час и болката ви ще изчезне. Колкото по-слаба е вярата ви, толкова по-мъчно ще се махне болката. Обаче вие трябва да постоянствате, докато окончателно оздравеете. Ще знаете, че без вяра нищо не се постига. Вяра и постоянство в работата са две необходими условия за постижение и

реализиране на вашите желания. И светията, и обикновеният човек се нуждаят от вяра и постоянство. За да се повдигнете на по-високо стъпало, и обикновеният човек, и светията трябва да работят. Понеже светията е дошъл до известен резултат чрез съзнателна и упорита работа, той изисква същото от всеки човек. Където и да отиде човек, между светски или религиозни хора, навсякъде му предстои работа. Той не трябва да мисли, че е царски или княжески син, и да не работи. Царските друмища са най-опасни. През тях минават много автомобили, файтони, трамваи, които могат да ви прегазят. Не стойте на пътя им. Ще кажете, че къщите ви са построени вече на царския път. Ако искате да не пострадате, махнете къщите си оттам и ги поставете на друго място. Светът е хала, която завлича всичко. Тази хала ще мине край къщите ви, ще ги отнесе и ще ви застави да работите. Казано е в Писанието, че не трябва да любите света. Това значи: Живейте в света, работете, но не се свързвайте с него. Свържете ли се със света, вие се ограничавате. Светът има свои интереси, които на всяка цена иска да реализира. Колкото и да работите за света, той никога няма да ви възнагради, както трябва, нито паметник ще ви направи. Тук-таме виждате паметници на заслужили хора, но те са само за залъгване. Заслужилите хора са много, а на единици от тях са поставили паметници. Колко заслужили хора има в света, които минават-заминават незабелязани! Това е все едно да си купите билет за лотария. Мнозина купуват лотарийни билети, но малцина печелят. Едно се иска от човека – безкористие. Където и да се намира – на земята, или на небето, човек трябва да работи безкористно и с любов. Животът изисква работа, а не почивка. Ако искате да станете музикант, ще свирите най-малко по 4–5 часа на ден; ако сте певец, ще пеете по 4–5 часа; ако сте проповедник, ще говорите на хората и ще ги проучвате. Ще работите във всички направления, без да се отегчавате. Каквото правите, правете го със съзнание. Човек трябва да има идея, която да му дава импулс за работа. Дето е Любовта, там има подтик за работа. Затова казваме, че някои неща стават с Любов, а някои – без Любов. Всяка работа, извършена с Любов, е разумна. Дето има Любов и разумност, там Бог присъства. Дето Любовта и разумността не присъстват, там Бог отсъства. Какво ще кажем за престъпленията в света? Защо се вършат престъпления? Защото Бог отсъства. Той никога не пита хората защо вършат престъпления. Това показва, че Бог е богат и всякога може да изплати направените щети и загуби. Когато човек пита защо е допуснато злото в света, това говори за неговата сиромашия. Като не може да изплати вредите и загубите от злото и престъпленията, той пита защо са допуснати. Колкото и да е беден, човек трябва да знае, че нищо не се прощава. Щом прави дългове, той трябва да плаща. Щом се явява на изпит, той трябва да е учил.

Съвременните хора се намират в края на една епоха и трябва да държат

изпит за завършено образование. Дните до този изпит са изброени. Още малко време остава, докато дойде изпитната комисия. Едни ще държат изпит за прогимназия, други – за гимназия, трети – за университет. Няма човек в света, който да не мине през ръцете на изпитната комисия. Строга и крайно взискателна е тази комисия. Много ученици ще бъдат скъсани на изпита си. Като се явите на изпита, вие трябва да имате вяра в професорите си. Те няма да ви късат несправедливо. Те са добри, любещи и справедливи. Щом издържите изпита си, веднага ще ви дадат диплом. Всички знаете какви дипломи се дават на земята, но какви дипломи се дават в духовния свят, не знаете. Там се дава ново тяло на човека, изтъкано от фина, съвършена материя, с добре развити органи и сетива. Какъв по-добър диплом можете да очаквате? Който не издържи изпита си, той не може да получи ново тяло. Това значи: Той не може да се радва на ум и на сърце с нови разбирания, с нови мисли и чувства. И тъй, не се страхувайте от изпита, който предстои да минете. Всеки изпит крие нещо добро в себе си. Желая ви да се приготвите добре, да издържите изпита си с успех. Щом издържите изпита си добре, вие ще се повдигнете на подобаваща висота в Божествения свят. Не си правете илюзии да мислите, че можете да минете както и да е. Не, вие трябва да научите добре всичкия материал, от единия до другия край, да не остане един урок ненаучен. Вие трябва да знаете всички уроци отлично. Който не е готов да държи матурата си, може да я отложи, но временно само. Обаче, кога и да е, той трябва да държи матура. Как познавате кой човек е издържал изпита си? По начина на обличането вие познавате дали даден ученик е издържал изпита си. Ако някой човек е добре облечен, външно и вътрешно, той е издържал изпита си добре. Ако не е облечен в нови дрехи, той не е издържал изпита си. И от това правило има изключения. За всеки човек е важно да свърши изпита си благополучно. Да издържи изпита си благополучно и да се облече в нови дрехи, в това се състои смисълът на човешкия живот.

Обличането с нови дрехи е вътрешен, а не външен процес. Лесно е външното обличане, но мъчно е вътрешно да се облече човек. Когато Адам и Ева сгрешиха, те се почувстваха вътрешно голи, а не външно. Защо сгрешиха Адам и Ева? Защото не учиха добре. Те пропаднаха на матура. Те се занимаваха с работи, които не влизат в изпита им, и не можаха да учат, както трябва. За да учи, човек трябва да поддържа свещения огън в себе си, да разбира хората и да им помага. Не е въпрос да бъдеш нагорещено желязо, което лесно изстива, но огън, който вечно гори. Където гори свещеният огън, там е и Любовта. Който люби, той помага на близките си, влиза в положението им и ги облекчава. Той живее едновременно на земята и на небето.

Какво представя небето? Хората имат особено понятие за небето. Най-

красивото място в света е небето. Искате ли знание, сила, здраве, богатство, любов, ще ги намерите на небето. Мястото на небето е в самия човек. Няма човек в света, който поне за малко време да не е бил на небето. Когато люби, човек е на небето, между светли и разумни същества. Изгуби ли любовта си, той слиза на земята, между обикновените хора. Ако живее дълго време на небето, човек става силен и може лесно да се справя с големите мъчнотии и страдания.

Преди години един от видните американски проповедници, Щлятър, бил осъден да лежи известно време в затвор. Той не могъл да излежи определения срок. Защо? Защото в продължение на няколко месеца само той обърнал много от прислужниците и затворниците към Бога. Като видял това, директорът на затвора заповядал да пуснат проповедника на свобода. Той казал: „Мястото на този човек не е тук“.

Казвам: Човек, който живее или е живял на небето, има велика, мощна душа. И при най-големите страдания той е тих и спокоен. Той отправя мисълта си към Бога и благодари за всичко, което му е дадено. Той познава Бога и не се съмнява в Него. Докато Йов роптаеше против Бога и се запитваше защо му идат страданията, къде е сгрешил, страданията непрестанно се сипеха върху него. Когато съзнанието му се пробуди, той каза: „Господи, познах Те. Разбрах, че всичко, което си определил да стане, е добро. Отсега нататък ще живея както искаш, ще изпълня волята Ти“. От този момент страданията го напуснаха и той отново придоби всичко, което беше изгубил.

Следователно човек не може да разбере живота, докато се страхува от страдания, от сиромашия, от невежество, от злото в света. Изчезне ли страхът от него, той разбира вече живота. Казано е в Писанието: „Страхливият няма да наследи Царството Божие“. Който е познал Бога, той живее без страх и понася страданията леко. Ако изгуби някого от своите близки, той казва: „Господ дал, Господ взел“. Ако изгуби силата, богатството, знанието си, той пак казва: „Господ дал, Господ взел“. Той се разговаря със страданието като с приятел: разхожда се с него, гощава го. Щом доброволно задоволите изискванията на страданието, то само ще ви напусне.

Страданията не са механически сили, но съзнателни, разумни същества, които са изостанали в развитието си. Те влизат в човека и черпят сила от него. Колкото по-несъзнателно се отнася човек към страданията, толкова повече те го измъчват, докато съвършено го изчерпят. Като изгуби и последните си сили, човек заминава за онзи свят, да си приготви условия за нов живот, за ново тяло. Като не разбират този закон, хората питат защо

е допуснато злото и страданието в света. Много естествено. Човек трябва да разбере смисъла на страданието и съзнателно да се справи с него. Не може ли да го разбере, то всякога ще го мъчи. Защо съществуват комарите? И комарът има някакво предназначение.

Като ученици, вие трябва да се справите със страданието, да не мърморите, но да се разговаряте разумно с него. Всяко роптание, всяко недоволство опетнява човешката душа. Казвате: „Защо трябва да страдам?“ – Все трябва някой да страда. Кой от вас ще страда, не е важно. Днес страда един, утре – друг. Страданието посещава всички живи същества. И волът, който оре на нивата, страда; кокошката, която колите, също страда. Ще кажете, че сте вегетарианци и не колите животни. Наистина, вегетарианците не колят животни, но ядат зеленчуци, плодове, жито. При сегашните условия на живота няма човек в света, който да не е причинил или да не причинява на някого страдания. Това е много естествено. Ядеш плод, ще го разкъсаш със зъбите си. Важно е, обаче, да не унищожиш живота му. Животът на плода е в семката. Изяж плода, благодари му, че си се нахранил с него, и посади семката му в земята. Външната форма на плода представя дреха, в която е облечена една велика идея. Изяж плода, приеми идеята, която той крие в себе си, и благодари, че си имал възможност да се насладиш. Както идеите се обличат в красиви премени, така и човешката душа е облечена в светла, красива дреха. Колкото по-праведен и добър е човек, толкова по-красива е дрехата на неговата душа. Срещнете ли човек, на когото дрехата на душата е скъсана, парцалива, ще знаете, че той сам е опетнил живота си. Сам той е внесъл греха в своята душа. Ако някой се осмели да отиде на небето със своята скъсана дреха, веднага го изпращат на земята.

Следователно, да бъдеш добре облечен, това значи да си добродетелен човек. Красива е дрехата на добродетелния, но всеки не може да я види. Тази дреха е скрита вътре в човека. Тя е дреха на душата. Често хората се обличат с нови и красиви дрехи, с което искат да се представят за добродетелни. Ако външно са добре облечени, а вътрешно не са, те внасят лъжата в своя живот; ако вътрешно са добре облечени, а външно не са, без да искат, те пак внасят лъжата в света. Добродетелният човек трябва да бъде добре облечен и външно, и вътрешно. Красотата на облеклото не се състои в модата, но в чистотата. Човек трябва да бъде чист външно и вътрешно. Той трябва да се вслушва в гласа на душата си, т.е. на Божественото в себе си и никога да не се колебае. Бъдете верни на Божественото начало в себе си. Каквото ви казва то, всичко изпълнявайте. В това се състои изпълнението на волята Божия. Този процес е непрекъснат, както животът тече непрекъснато.

Човек трябва да изпълнява волята Божия всеки момент. Каквато добра мисъл ви дойде в ума, изпълнете я. Човек не може да се оплаче, че няма условия за изпълнение на волята Божия. Колко вдовици, сирачета, бедни ученици се нуждаят от нашата помощ! Колко животни очакват на помощта ни! Всеки има в дома си поне една котка и едно куче, които очакват на него. Дойде ли котката при вас, каквато работа и да имате, напуснете работата, дайте ѝ парченце хляб. После можете да я изпъдите навън, да продължите спокойно работата си. Котката не се сърди, когато я пъдите вън. На другия ден, като види, че вратата на стаята ви е отворена, тя пак ще влезе. Правете същото и вие.

Стремете се към Царството Божие. 10 пъти да ви изпъдят навън, не се обиждайте. Постоянствайте в стремежа на душата си. Щом видите, че вратата на Царството Божие е отворена, влезте вътре. Това значи: Работете съзнателно и с любов, за да влезете като граждани в Царството Божие. Признаят ли ви веднъж за граждани, вие ще останете завинаги там.

Желая ви да станете граждани на Царството Божие.

> Само проявената Божия Любов, само проявената Божия Мъдрост, само проявената Божия Истина носят пълния живот.

Лекция от Учителя, държана на
26 ноември 1930 г., София, Изгрев.

1930_11_28 Кръгово движение
Издание 1941г., София
КНИГА: Път към живота, МОК Год.Х, Том 1

КРЪГОВО ДВИЖЕНИЕ

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

В Истината е скрит животът.

Ще ви дам следната задача: 10 ученика за 6 дена прочитат 500 страници. Колко страници прочита един от тях на ден, като се знае, че всички четат по еднакъв брой страници? – Всеки ученик чете на ден 500/60=8 1/3 страници. Ако страниците на прочетената книга са малки, учениците не са от много способните, не обичат да четат. Обаче ако страниците са големи, а при това от някоя математическа книга, с формули и изчисления, 8 страници не са малко. Книги по литература и математика не се четат еднакво бързо. При математическите книги ученикът се спира на много места да пише, вади си бележки, решава задачи. Също така и мозъчните центрове, които взимат участие при четене на литературни и на математически книги, не се развиват еднакво. Центърът за литература е един, а за математика – друг. Те се намират на различни места в мозъка.

Начертайте на дъската една окръжност. Прекарайте двата диаметъра, които са перпендикулярни един към друг. Представете си, че точка А е изток, т.е. място, дето енергията се проявява. Ако се намирате на някоя точка на окръжността и се стремите към точка А, можете да минете по два пътя – отгоре и отдолу, но в две противоположни посоки. Обаче ако се намирате в точка В на окръжността, можете да минете направо по диаметъра ВА и веднага ще дойдете в точка А. Представете си, че точка А е месторождане на някое дете. Като расте, детето се изкачва нагоре и дохожда до точка С – най-високото място на неговото развитие. От там то постепенно слиза и дохожда до точка В – неговото залязване. Когато човек залезе, казваме, че той умира.

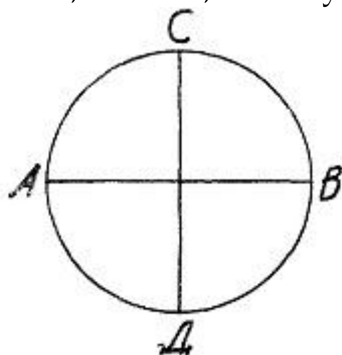

фиг. 1

Какво става с енергията, която този човек съдържал? – Отива в

пространството. – От пространството тази енергия се възприема от друг проводник, дето претърпява известно превръщане. Ако се е сгъстила, тя остава на физическия свят; ако се е разширила и разредила, тя влиза или в духовния, или в умствения свят. Физическата енергия в човека се превръща в умствена само ако той има силно и непрекъснато желание да учи. Това желание е толкова по-силно, колкото повече хора го поддържат. Например, ако майката и бащата, дедите и бабите на едно дете са били ученолюбиви, и детето ще бъде ученолюбиво. То приема тази енергия от всички, които са живели преди него, и се проявява като способно, активно, работно – главно в умствения свят. И затова казваме, че е невъзможно детето да бъде способно, ако родителите и дедите му не са били способни.

Следователно, ако едно дете има обич към знанието, иска да стане учен човек, то работи в областта на ума и развива мозъка си. Ако пък желае да стане добър човек, то работи в областта на сърцето. Обаче ако пожелае да стане силен, физически здрав, то работи в областта на физическите сили. Това дете расте бързо и в скоро време ще развие силни мускули. То може да стане атлет, но за сметка на физиката му, слабо ще се развиват умът и сърцето.

Човек трябва да работи едновременно в трите свята – физическия, сърдечния и в умствения, да се развива правилно. Например, когато яде, човек трябва да влага в този процес и сърцето си, и ума си едновременно. Устата дъвче, изразходва физическа енергия; сърцето изпитва приятността, т.е. влага чувства; умът пък възприема вкуса, т.е. влага умствена енергия. Всяка проява или всяко действие е ценно, когато в него взимат участие умът, сърцето и волята едновременно. При това човек трябва да анализира своите прояви, да знае докъде се простира дейността на ума, докъде – тази на сърцето и докъде – волята. Само така той може да изучава себе си и своите ближни. Ако не прави тънък, психологически анализ на своите действия, човек не може да придобива знания. Като учи, човек често изпада в съмнения. Ето едно състояние, което заслужава да се изучи. Някой ученик е способен, излиза на дъската да решава задачи, но се съмнява дали ще реши задачата. – Защо се съмнява? – Кой е причина да влезе съмнението в него? – Или учителят, или учениците. Ученикът се съмнява да не би учителят да му даде някоя мъчна задача. Ако не се съмнява в учителя си, той се съмнява в съучениците си, да не го смутят по някакъв начин.

Като ученици, вие трябва да изучавате всяка своя мисъл, всяко свое чувство и действие, да знаете кога и доколко може да се увеличи или намали тяхната интензивност. Например, като изучавате кръга на своята дейност, вие можете да я разделите на 4 полета: умствена, сърдечна, волева и чисто

физическа. В точка А се проявява умствената дейност, която постепенно се увеличава. В точка С тя е най-силна. Като слиза надолу, умствената енергия се превръща в чувствена, която става най-силна в точка В. От тази точка енергията става волева. Тя действа най-много в областта от В до D. От точка D до А се проявява физическата енергия, и човек мисли главно за ядене и пиене. Отношението между тези енергии се изразява математически с общото отношение: A:B=B:C=C:D=D:A. Тези енергии са затворени в кръга, който представя дейността на човека. Те се намират в тясна зависимост помежду си: ако се усили умствената дейност, чувствената намалява. И обратно: ако чувствената дейност се усилва, умствената се намалява.

Ако кръгът е затворен и не дохожда никакъв прилив на енергия отвън, тогава част от умствената и сърдечна енергия минава във физическия свят, за да усили тялото. При това положение човек обеднява умствено и сърдечно. Ако пък се усили дейността на ума, дейността на другите области обеднява. Невъзможно е в един и същ момент дейността на човека във всички полета да бъде еднакво силна. Ония области, в които дейността се усилва, приемат мъжки характер; тия пък, на които дейността се намалява, приемат женски характер. Първите са творчески и положителни енергии, а вторите – пасивни и отрицателни. Следователно, ако иска да запази едно пасивно състояние на енергиите си, човек трябва да даде нещо от себе си. Например, за да се примири със съдбата си, човек трябва да бъде пасивен, да даде нещо. Той не трябва да се бори със съдбата. Обаче ако ученик пропадне на изпитите си, трябва ли да се примири с това положение? Ако се примири, той ще заглъхне, няма да стане учен човек. Ако иска да стане учен, той трябва да обиколи целия свят, но да издържи изпитите си. Това зависи от него. Друг е въпросът, когато съдбата изпраща някакво изпитание на човека, за да го смири. Там той трябва да търпи, да се помири с положението си. Способният ученик и 10 пъти да го късат на изпит, в края на краищата ще издържи изпитите си. Неспособният лесно отстъпва. Като го скъсат един път, повече не се решава да се яви на изпит. Той казва: „Съдбата ми е такава, не искам да се боря с нея". Значи първият ученик е волева натура; той е способен да се бори с мъчнотиите, да ги преодолява. Вторият не е волева натура; той не е способен да се справя с мъчнотиите си.

Да се върнем пак към кръга, да го разгледаме другояче. Например, областта от А до С представя света, в който работи причинното тяло на човека; в областта С до В работи умственото тяло; в областта от В до D – астралното тяло и от D до А – физическото. Като обиколи четирите полета, казваме, че човек е минал през един кръг на развитие и влиза в друг – по-горен. Физическото тяло представя почвата, в която са складирани капиталите на миналите векове. Който иска да вземе част от

тия материали и да ги обработи, той трябва да слезе от полето, в което се намира, във физическото, да работи известно време там. Като знаете това, не се чудете защо човек трябва да слезе от умствения във физическия свят. Много естествено! Физическият свят е склад, в който се намират съестните продукти. Като огладнее, човек слиза на физическия свят, да си хапне нещо. Неизбежно е слизането на духа в материята. Хората искат да знаят, като заминат за онзи свят, ще се върнат ли пак на земята. Ще се върнат, разбира се. – Кога? – Когато човек яде по вътрешна необходимост, това е едно нещо; когато яде за удоволствие, защото му е приятно да яде, това е друг въпрос. Няколко причини заставят човека да яде: той може да яде, за да има здраво тяло, да бъде червен, външно да се харесва на хората; може да яде, за да бъде силен; може да яде, за да се удоволства, да даде храна и на чувствата си; и най-после, той може да яде, за да се развива умствено, да бъде умен човек. За да се развива правилно, човек трябва да се храни с оглед на четирите положения едновременно: да бъде здрав, силен, добре разположен по чувства и умен. Здравият и силен човек може да работи добре и в умствено отношение. Затова е казано: „Здраво тяло, здрав и бодър дух“.

Като ученици, вие трябва да изучавате причините на вашите прояви, дали са вън от вас, или вътре във вас. Например, някой студент се съмнява в професора си, гледа отрицателно на него. Обаче като се яви на изпит, професорът му се усмихва, потупва го по рамото и му пише добра бележка. Студентът веднага изменя мнението си за професора и става положителен към него. Значи става смяна на енергиите: от отрицателен студентът става положителен, а професорът – от положителен става отрицателен. Защо се съмняваше студентът в професора си, и той не знае. Намирал се пред неизвестност. В този случай студентът има да решава задача с две неизвестни. Вие знаете как се решават уравнения с две неизвестни.

Човек трябва да изучава закона за смяна на енергиите и да бъде готов да минава от едно състояние в друго. Който не разбира закона за смяна на енергиите, казва, че умствената му дейност се намалила. Енергията не се е намалила, но се е сменила. Знаете, че в природата нищо не се губи, нито създава, но само се видоизменя. Тъй щото, не казвайте, че интелектуалната дейност на човека се е намалила, но кажете, че е станала смяна на умствената енергия, от положителна в отрицателна. Понякога пък енергията е била отрицателна и се превръща в положителна. Тази е причината, поради която понякога човек изпада в състояние на глупав, неспособен и се чуди какво е станало с него. Смяна на енергиите е станало – нищо повече. – „Едно време бях по-добър, по-благороден.“ – Ставало е смяна на енергиите. Ако не разбира този закон, човек вади криви

заключения за нещата. Някой се оплаква, че изгубил вярата си, по-рано бил вярващ. – Станало е смяна на енергията, от положителна в отрицателна. Вярващият е положителен, а безверникът – отрицателен. Вярващият някога е жена, някога мъж. И безверникът някога е жена, някога мъж.

Какво разбирате под понятията „мъж“ и „жена“? Това са неопределени идеи за човека. Когато говорим за мъжа и за жената, ние имаме предвид кръг, разделен на две равни части. Обаче когато кажем „човек“, имаме предвид целия кръг. Мъжът представя горната, осветена част на кръга. Жената представя долната, неосветена част на кръга. Казвате: „Защо жената е тъмна? Да не е съгрешила нещо?“ – Такова е положението на кръга. Двете му части не могат да бъдат едновременно огрени от слънцето. Понеже в света всичко е в движение, ще дойде ден, когато и жената ще бъде осветена. Засега разликата между мъжа и жената се заключава в начина, по който те реализират своите идеи. При реализиране на нещата с положителни енергии имаме един резултат; при реализирането им с отрицателни енергии имаме друг резултат. – Вярата не играе ли роля при реализиране на идеите? – Играе, но зависи каква е вярата ви, в какво вярвате.

Човек може да вярва във видимото, но може да вярва и в невидимото. Който вярва в невидимото, казва, че Бог е всичко в света. Всичко останало е резултат на първото. Който вярва във видимото, казва, че реално е само това, което човек може да възприеме със сетивата си. Вън от тази реалност всичко е нереално. Вярващият в нереалното е положителен към видимото, а отрицателен към невидимото; вярващият във видимото е положителен към видимото, а отрицателен към невидимото. Вярващият в невидимото е готов до край да го защитава и да се бори за него. Същото се отнася и до вярващия във видимото. И той е готов да защитава видимото. – Съществува ли връзка между видимото и невидимото? – Съществува. Връзката се заключава в това, че в невидимото се крие Първата Причина на нещата, а видимото представя последствие от дейността на Първата Причина.

Кой човек проявява по-голяма дейност: който вярва във видимото, или който вярва в невидимото? Представете си, че двама души са поставени така, щото единият от тях има възможност да гледа само вътрешността на един замък. Другият пък има възможност да гледа само вън от замъка. Те имат право да се разговарят помежду си, но без да се обръщат, да гледат към забранената страна. Кой от двамата ще има повече впечатления: който гледа вън от замъка, към външния свят, или онзи, който гледа в замъка, във вътрешния свят? Който гледа към външния свят е светски човек, а другият

– религиозен, той вярва в Бога. Светският вярва във видимия свят, а религиозният – в невидимия. Светският има по-голяма дейност, отколкото религиозният. От философско гледище, кой от двамата е на прав път? Колкото по-широки са възгледите на човека, толкова по-голяма е вероятността да бъде на прав път. Широки възгледи има онзи човек, който гледа и вън от замъка, и вътре в замъка. Какво пречи на човека да изучава едновременно и външния, и вътрешния свят?

Ученикът трябва да бъде широкогръд, да не спира на едно място. Например, ако тръгнете от точка А на кръга (фиг. 1), няма да спрете до А и да мислите, че там всичко свършва. Точките А и С ще продължат движението си до В, да видят, че дейността им може още да се разширява. Като стигнете точка В, всички заедно – А, С и В ще продължите надолу, до точка D, и от там – до точка А. Като извървите целия кръг, тогава имате право да си починете и да кажете, че сте придобили големи опитности и знания. Това значи: Човек трябва да развива своя ум, своето сърце, своите физически сили и тялото си. Само така той извървява целия кръг на своето развитие. Някои религиозни пренебрегват тялото си, мислят, че не трябва да се занимават с него. Колкото са важни умът и сърцето, толкова е важно и тялото. То представя среда, почва, от която черпим силите на живота.

Прилагайте закона за смяна на енергиите, да можете сами да си помагате. Например, как ще си помогнете, ако влезе трън в ръката ви? Ще вземете щипци, ще хванете върха на трънчето и веднага ще го изтеглите. Колкото по-бавно го теглите, толкова повече боли. Затова изтегляйте тръна изведнъж. След туй намажете мястото, дето е било трънчето, с дървено масло. Така болката ще се смени с приятност. Щипците и дървеното масло играят роля на трансформатори. Истински човек е онзи, който сам трансформира състоянията си и лесно се справя с тях. Какво печелите, ако тръгнете да търсите лекар да извади трънчето от пръста ви? Не само че нищо не печелите, но ще изгубите много време. Ето защо, като дойдете до малките мъчнотии, помагайте си сами, не търсете чужда помощ. Казвате, че условията на живота ви са лоши. Това е трънчето в пръста ви. – „В грях ме е родила майка ми.“ – Това е трънчето в пръста ви. – „Пари нямам, не се живее лесно.“ – И това е трънчето в пръста ви. Извадете трънчето, и условията ви ще се подобрят, парите ще дойдат, погрешките ви ще се изправят и т.н. Когато човек не може сам да си помогне, това показва, че той има на разположение 100 каси, 100 ключа за отваряне на касите, но не знае как да отключва. Туря един ключ – не се отваря с него; туря втори, трети, десети, все не може да отвори.
Съвременните хора се намират в замък, в който има каси, пълни със злато. Те знаят местата на касите, ключовете им са в ръцете, но не могат да намерят съответните номера на ключовете. Те са забравили кой ключ на

коя каса отговаря, вследствие на което богатството им остава неизползвано. Ако знаете номера, а не можете да отворите с ключа, вие казвате, че работата не върви. – Какво представя замъкът? – Човешкото тяло. – Касите със злато? – Това са дарбите и способностите на човека. Значи човек носи богатството в себе си, но е изгубил ключа, с който може да проникне в него. Като не може да се ползва от вътрешното си богатство, човек търси външно богатство, но остава недоволен.

И тъй, като знаете закона за смяна на енергиите, не питайте защо в известен случай сте неразположени. Причината за неразположението ви се дължи на това, че част от вашата енергия е отишла в друга област на съзнанието ви, например, в свръхсъзнанието ви, дето се твори нещо хубаво. За сметка на това, което се създава във висшето ви съзнание, вие давате нещо, но ще получите два пъти повече. Някой се оплаква, че паднал. – Защо паднал? – За да придобие нещо повече. Това се отнася и до физическото падане. Като падне на земята човек дава нещо от себе си, но получава от земята два пъти повече енергия. Който е падал, придобива повече от онзи, който никога не е падал. Всяко нещастие, което сполетява човека, носи две печалби. Едната печалба тръгва да задържи за себе си, а другата – да продаде. Човек страда по единствената причина, че страданието му е голямо. На всеки човек е дадено такова страдание, което може да носи. Ако намира, че страданието му е голямо, нека продаде част от него. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка, с които човек не може да се справи, трябва да стоят далеч от него. Един ден той ще вземе тия страдания и ще се справи с тях. Значи това, което човек не може да направи при едни условия, при други може да направи. Двама паралитици лежали няколко години в една болница в Южна Америка някъде. Лекарите се произнасяли за тях, че са неизлечимо болни. Един ден в болницата влязла една боа. Като я видели, слугите започнали да я гонят. Тя успяла да се скрие в стаята, дето лежали двамата паралитици. Като я видели, те се уплашили толкова много, че забравили болестта си и избягали вън от болницата. Те едва сега се убедили, че могат да ходят, и си казали: „Това, което лекарите не можаха да направят, боата можа да го направи“.

Следователно, когато в ума на човека влезе някаква отрицателна мисъл, той се парализира и не може свободно да мисли. За да се освободи от отрицателното състояние, трябва да дойде някоя боа отвън. Боата бяга, защото я гонят, но с това тя казва на човека: „Бягайте и вие като мене! Излезте на чист въздух, да спасите живота си“.

Дръжте в ума си мисълта, че в природата и в живота нищо не се губи и създава, но само се видоизменя. Всяко нещо има своето предназначение.

Това се отнася до ония, които разбират нещата. Ония, които не ги разбират, остават гладни и при най-големите блага. Разумният човек вижда благата навсякъде, а неразумният не ги вижда и там, дето са. Разумният лесно изправя положението, в което се намира.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

Лекция от Учителя, държана на 28 ноември 1930 г., София, Изгрев.

1930_11_28 Смяна на енергиите Жануа-98, 1999
Издателска къща „Жануа-98", 1999г.
КНИГА: Пътят на доброто, МОК Год.X

СМЯНА НА ЕНЕРГИИТЕ

X година.
12 школна лекция на 1 мл.ок.клас.
28 ноември 1930 г. петък 6 ч.с.
ИЗГРЕВ.

Ясно, приятно, хубаво време. Почивка 36 ч.

Има ли някой свободно да излезе на дъската? (Т. математик излиза). Пишете, 10 души ученици се занимават 6 дена от седмицата и прочитат всичко 500 страници (конспект за матура). Пита се колко страници ще прочете единият (ако всички четат по равно, единият ще прочете на ден 500/60, то е 8⅓). Добре. Сега другият въпрос, може ли да се намери, колко енергия ще са изхарчили тези 10 души? Например 10 души като са работили 6 дена и са прочели 500 страници, много способни ученици ли са били те? (Не са много способни). Не са способни; как мислите за учителите им? (те не са ги заинтересували в предмета). Но представете си и другата страна, че тези 500 страници не са от малкия формат да се турнат в джоба, а са големи страници по един метър всяка страница. И при това тези страници са само формули по математика и при това толкова големи (тогава това е много). Значи, ако е едно просто четиво или един разказ по литература, някое стихотворение, малко е тогава. (Да). Да допуснем, че един човек се занимава само с литература, тогава коя част от мозъка ще нарасне повече? Това може да се изследва, главата ще се увеличи някъде, пък ако се занимава с математика, пак ще се увеличи, но не на същото място. (При двата отдела на науката вземат участие два различни центрове на мозъка и на различни места се усеща умората). Сега всички се занимавате с общи изводи. И това, което е добито, то е един общ извод.

Напишете сега един кръг с пергела. Сега понеже вие сте минали това, вие сте с висше образование, вас ви се вижда тази работа за много проста. Забележете, че всякога висшето се поддържа от низшето. Например всеки ден вие извършвате неща, които и животните извършват, и то е много просто нещо, ядете, тъй както и животните ядат. Вие дъвчете по същия начин, както и животните дъвчат, има една малка разлика, че те седят успоредно с лицето на земята, когато ядат, а вие седите перпендикулярно; в начина на яденето има едно малко различие.

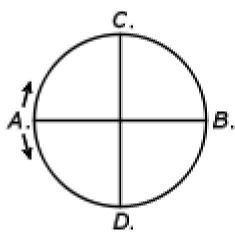

Сега да допуснем, че А. представлява изток, от гдето започва да се проявява някоя енергия. По кой път ще минете? А ако е необходимо да мина по окръжността, мога да мина по две посоки нагоре или надолу. А ако е по диаметъра, има само един път – направо. Ако е да се мине по кръга, какви ще бъдат резултатите? (противоположни). Да допуснем, че известен човек се е родил, когато слънцето изгрява и минава по кръга нагоре към В. А. – това са младините, във В. си заминава това дете. Къде отива една енергия, която излиза из тялото навън? Която се излъчва? (в пространството). Е, какво става с тази енергия? (Тя може да се трансформира и да иде в някой проводник на друго място). Добре, тогава всички енергии, които се сгъстяват, по какво се различават? По какво се различават енергиите, които се сгъстяват и които се разширяват? Материята, която се сгъстява, е от физическото поле, а която се разредява, се разширява. Сега да направим едно сравнение. Ако се увеличи умствената деятелност на който и да е учен човек, сгъстява ли се тази енергия или се разширява? Ако има интензивност в деятелността на учения човек (енергията се разширява).

Да кажем, че тези ученици свършват 500 страници за един ден, какво ще помислим тогава за тях? (Тогава те ще свършат 6 пъти повече работа отколкото преди). Значи тогава има известна област, която се засяга повече. И по закона на наследствеността, те са по-способни. Може ли една дъщеря да бъде способна без майката? И може ли един син да бъде способен без бащата? Значи можем да кажем, че техните родители, баща, майка, дядо и прадядо са работили повече. Може ли от двама невежи баща и майка да се роди един учен способен син или способна дъщеря? (Невъзможно е). Да. Добре, да приложим сега изводите на закона. Ако у човек не се ражда всякога едно чувство, едно побуждение за стремеж да учиш, или да имаш любов към знанието, да имаш желание към него или да имаш мисъл да учиш, можеш ли да станеш учен? Значи първо, за да се роди каквото и да е желание да учиш, закон е: за да се усили това желание у тебе, знаете ли колко пъти на ден трябва да се роди у вас желанието да учите? Ако като станете сутрин у вас се събужда това желание, че искаш да станеш учен и после то загасне; или пък ако то се зарежда 10 пъти през деня, какви ще бъдат резултатите? Ще бъдат по-големи 10 пъти. (Тогава първият случай ще се отнася към втория както 1:10). Сега да допуснем, че в първия случай у вас се зарежда само едно желание, вие да бъдете учен, във

втория случай се заражда друго желание, вие да бъдете добър човек или морален, а в третия случай – да бъдете здрав човек, силен по тяло. Тогава първият случай към коя категория (област) се отнася деятелността, искате да бъдете учен? (Към умствената деятелност). Вторият случай се отнася към сърдечната деятелност и третият случай – към физическата деятелност. Тъй. Тогава какви ще бъдат отношенията, ако той ще се занимава само умствено, към сърцето и към тялото? (Отношенията ще бъдат правилни). Мислите ли, че един ученик, който е способен, че може да мяза на един атлет? Какви ще бъдат неговите мускули? (Мускулите му няма да бъдат тъй силни, както на един атлет, защото неговата сила е концентрирана в мозъка).

Да направим сега едно сравнение, да допуснем, че има да разглеждаме една тема. Да допуснем, че вие сте пътували отвънка, идете от града при 25 градуса студ, ръцете и краката ви са измръзнали и започва темата. Какво ще разберете когато ръцете и краката ви са изстинали? (Почти нищо). После, второто положение, представете си, вечерта, преди да дойдете вие сте били на банкет, може да сте преяли и така сте преситени, че храната ви не е добре смлята, пак какво ще разберете от лекцията? И третото положение, били сте на увеселение, попийнали сте си малко повече, съвременните културни хора не пият ли по някой път? Сега, ако човек пие, кое е засегнато у човека? На какво се дължи пиенето на спиртни питиета? Засегнат е личният, физическият живот на човека. Ако се храни човек, кое е засегнато у човека? Пак физическият живот е засегнат. Щом човек търси само вкуса на нещата, това е от умствен характер; щом си задоволен от храната, приятността, която усещаш от яденето, то се отнася към една област на чувствата. Едновременно в устата стават три процеса. Единият процес се отнася към ума на човека, другият към неговите чувства, а третият към неговата енергия, към света на енергията. Можете ли да изчислите каква част от мозъчната енергия се харчи в яденето? Колкото вкусът е по-развит, по-силен, повече мозъчна енергия се харчи; колкото удоволствието взема повече участие, толкова чувствата вземат повече участие; а колкото повече дъвченето взема участие, то е физическата страна. Сега допуснете, че няма отопление в стаята и се преподава лекция, какво ще бъде вниманието? Ако няма отопление в стаята, във вас ще се роди едно желание, колкото се може по-скоро да свърши лекцията. Защо? Де са подбудителните причини? В ума или в сърцето? Това е един психологически анализ. Трябва да се учите и в психологията има един вътрешен анализ в дадения случай, ако ти не можеш да ограничиш, имаш известно състояние и ако не знаеш какви сили действуват и де се намира твоето проявление, в тялото ли, в ума или в сърдцето ли, какво ще разбереш тогава. Например, тебе те занимава една идея, някой път тази идея може да ти причини някоя неприятност; за да се справиш с тази идея

ти непременно трябва да разбереш нейното естество. Вземете самочувствието, или имате едно съмнение, съмнението е от умствен характер. Например, учили сте вие по математика и излизате, както този брат тук, той е свършил по математика и го изваждат тук, като един прост ученик, нали, и той трябва да отговаря. Яви се едно чувство на съмнение у тебе. Значи, ти се съмняваш, дали като излезнеш на дъската, ще можеш да си отговориш, да решиш задачата или не. Сега от какво произлизат подбудителните причини на съмнението? Те могат да произлизат от самия учител, че е способен професорът ти и може да ти даде една задача, трудна, и да те скъса. А може да произлиза и от учениците, имаш едно стеснение, което произтича не от учителя, а от окръжающата среда. Питам, къде съмнението е по-голямо, когато то произлиза от вашите другари или когато то произлиза от учителя? Де съмнението ще е по-силно? Като че, ако произтича от учителя е по-силно.

Сега де ще бъде деятелността в този кръг? Вие се движите от A. до C. Ако A. е началото на деятелността, де съмнението ще бъде най-силно? Тук имате 4 кардинални подразделения: от A. до C., от C. до B. – това са положителните страни. И после от B. до D. имате едно движение, и от D. до A. Движението от A. до C. спада към творческите принципи. Този принцип, който върви надолу, той е пасивният, те се срещат. Има два кръга, които обикалят едновременно. Единият принцип е творчески, а другият е възприемателен (ако вземем този кръг като единица мярка, тогава в точката C. ще има най-голяма деятелност). Сега определете тъй, от A. до C. е умствената деятелност; от C. до B. е чувствената деятелност; а от B. до D. деятелността на самосъхранението на човека, а от D. до A. е чисто физическата деятелност. Ако този кръг е в едно статическо положение, то той няма да се измени; но когато умствените енергии дойдат в целия кръг, тогава става една промяна. Кръгът на чувствата съставлява формата; питам тогава де ще бъде деятелността по-интензивна? В A. и C. ще бъде най-голямата умствена деятелност, след това идат чувствата и след това физическата деятелност. Тогава пишете тъй: A:C, както C. към B., както B:D, както D:A. В дадения случай вие имате известна енергия, която е затворена в този кръг. При това представете си, че тука нямате никакъв прилив на каквато и да е енергия отвънка. Тогава ако вие искате да усилите деятелността на тялото си, част от умствената и сърдечна енергия ще влезне в тялото и тогава вие непременно умствено ще обеднеете. Щом се усили тялото, умът обеднява; ако се усилват чувствата, умът обеднява, обеднява и тялото, обедняват и самосъхранителните чувства. Щом се усилва умът, всичките други трябва да обеднеят, те плащат. Ако се усилва деятелността A.C. – умът, тогава CB. BD. и DA. обедняват. Ако се усилва деятелността на CD. или на чувствата, тогава деятелността на AC. и DA. обедняват. Която деятелност се усилва, другите пък обедняват;

обедняването – значи стават пасивни. Която деятелност се усилва, тя добива мъжки характер, а всички други добиват женски характер, стават отрицателни. За да държиш едно пасивно положение, непременно ти трябва да дадеш нещо от себе си. За пример казват, човек трябва да се примири със съдбата си. Най-първо ти искаш да се самозащитаваш. Какво положение трябва да вземеш тогава щом се примириш със съдбата си? (пасивно). Добре. Ако един ученик следва в един университет и го скъса учителят му, трябва ли той да се примири с това? (Не). Тъй, ако го скъса два пъти, пак не трябва да се примири, ако го скъса три пъти също, той трябва да обиколи целия свят и да издържи изпита си, ако иска да бъде учен човек. Пък ако иска да заглъхне, нека прекъсне. Сега по какво се отличават способните от неспособните ученици? Ето по какво. Способният ученик целия свят ще заобиколи, но той ще издържи изпита си. И двайсет пъти да го скъсат той ще свърши университета. А неспособният, само веднъж като го скъсат, той ще капитулира, няма да свърши, ще каже: Съдбата ми е такава. Това, онова, оправия няма и ще остави работата си. Питам сега, какъв е характерът на двамата, на онзи, който двайсет пъти са го късали и пак е издържал изпита си, и този, който веднъж като са го скъсали, вече не повтаря изпита? (Доста голяма е разликата, този, който е държал двайсет пъти изпит, е волева натура, а вторият е мекушав, не е постоянен). Кои са причините, ако единият докрай се явява на изпит, или на какво се дължи силата на способния ученик? Можем да дадем и друго разпределение. AC. представлява причинното тяло на човека. CB. представлява умственото тяло, BD. представлява астралното тяло, а DA. представлява физическото тяло. Сега по какво се различават тези четири тела. Това са еволюционни тела сили у човека. Кръгът в тази идея това е пътят на човешкото развитие. Съществува друг един кръг извън тях. Сега по какво се отличава физическото тяло от другите тела. (По материята, от която е направена). Физическото тяло, това е почвата, той е банкерин и разполага с всички капитали; тук са складирани всичките енергии на всичките минали векове. Затова от астралното, от менталното (от умственото) и от причинното тяло трябва да слезеш долу във физическото поле, за да се вземе материал. Казвате, защо трябва да слезне човек от умствения свят, да се въплоти на земята. Питам, защо вие слизате от третия етаж на къщата си в килера? Има нещо за ядене там. Или това може да е вашият долап. А долапът е мястото, дето са складирани нещата за ядене. Та трябва да слезем във физическия свят, понеже там са складирани всичките енергии, които са необходими за всичките други тела. Или някой друг трябва да слезне, но непременно трябва да слезне някой, да се превъплоти.

Сега вие питате тъй: След като замина за другия свят, ще се върна ли пак на земята? – Като изядеш храната, пак ще се върнеш долу разбира се.

Тогава тургам тъй, ако един ученик яде много, може ли да бъде способен ученик, какво мислите вие? Ако той обича да си похапва богато, как мислите ще бъде ли той способен? (Не). Защо? Разсъждавайте сега. Когато яденето е причинено от глад, то е една вътрешна необходимост на живота. А ако просто искаш да ядеш, защото ти е приятно да ядеш, то е друг въпрос. Яденето като една вътрешна потреба е едно, а ако ядеш просто за удоволствие, то е съвсем друго. Ти може да ядеш по четири съображения. Може да ядеш, за да станеш учен, може да ядеш, за да станеш умен, може да ядеш, чувствата да вземат участие, да видят хората, че си червеничък и после, че не си слаб, че имаш сила и може да ядеш, да бъде тялото ти голямо. Та четири съображения има за яденето. Ти едновременно може да имаш всичките четири съображения. За правилното развитие трябва да са застъпени всичките съображения. Да има съотношение между тялото, чувствата, ума ти и силата ти. Знаете ли какво съотношение може да има в съвременната наука? Почти не може да се даде никакво съотношение в тази официална наука. Например, ако вие израснете умствено, в какво отношение ще израснете физически – вашето тяло?

Но да се повърнем. Да докажем, че се зароди едно съмнение във вас. На какво се дължи произходът на съмнението? Допуснете, че вие сте студент в Сибир и имате за вашия професор най-лошото мнение, че той е един човек много студен, лош и т.н. Но допуснете, че този професор ви изненада един ден, че при най-лошите условия при един предмет, на който вие сте учили много слабо, той ви изпита, обръща се към вас много усмихнато, потупа ви по гърба, само това. Какво става оттам насетне с вас? (Ще се измени мнението към него). Тъй, защо? (Защото той има една проява, противна на другите.) Добре, ако ние имаме съмнение, де седи причината? (Трябва да знаем от нас ли произтича съмнението или от някоя външна причина?) Философията е ти да знаеш дали ти си причината, или причината е отвън. Ти можеш да научиш урока си и ако ти не учиш, заставяш вече професорът да мисли зле заради тебе. А някъде ти си способен и може твойта способност да зароди една амбиция; възможно е. Някой път някой ученик е толкова способен, че може да произведе едно противоположно чувство в сърдцето на професора и той да каже въпреки всичко: Аз ще те скъсам, ти не трябва да се дигаш толкова много. В друг случай да допуснем, този професор е неразположен спрямо тебе, ти учиш, но той е неразположен, как трябва да постъпиш тогава във втория случай? – Когато причината не е у тебе? Значи не е известно. Как постъпвате в математиката с неизвестните? Имате X и Y. Е, отгде тогава намирате X? (Трябва да имаме едно условие, от което да може да се изчисли, тогава X ще се намери от другото известно). 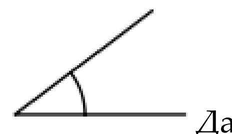 Да

допуснем, че в дадения случай вие имате една линия и един ъгъл. За изчислението му какво ще правите? (Щом е даден ъгълът, остава да го измерим колко е. А за Х може да имаме едно уравнение, може АХ да е равно на В, тогава Х е равно на В върху А). Противоречието често може да произтича от естествения път на това статическо състояние. Значи ако А е плюс С трябва да е отрицателно, минус. Ако С е плюс В трябва да е отрицателно. Но някой път се случва в живота, ако А е положително, тогава С, В и D са отрицателни, пасивни. Този е естественият път, ако А е положително, С трябва да е отрицателно, минус; ако С е плюс, В трябва да е отрицателно. Сега как става в природата? Ако един момент е положителен, вторият момент трябва да е отрицателен и т.н. те се сменят; и всеки момент А ще бъде различен. Та едновременно енергиите в природата се сменят. Ние можем да сменим енергията и състоянието, на който и да е човек. Например, когато онзи ученик или студент излиза на изпита и каже: Тя мойта работа се свърши, професорът ще го скъса. Но по някои съображения, учителят му пише 6, усмихне се насреща му, потупа го и каже: Ти си способен ученик. Веднага ще се смени състоянието у тебе. И като излезне вече ученикът той е положителен, а професорът е станал отрицателен. В първия момент професорът беше положителен, но в каква степен? Ако вие прекарате безброй радиуси от едната и другата страна на външния кръг, това са хиляди моменти, които ще бъдат ту положителни, ту отрицателни.

Та всеки един момент вие трябва да бъдете готови да минете от едно състояние в друго. Това е закон. Например, някой казва, че някому се намалила умствената деятелност. Помнете едно, не става намаляване на енергията, а смяна става. Нали казвате, че нищо не се губи в природата, тогава, ако енергията се е намалила, къде е отишла? Смяна става. Значи, под думата намаление, или намалила се умствената деятелност, се разбира, смяна е станало; енергията не се е намалила, не се е загубила, тя не е загубена. Или ако кажем, че един човек е станал по-силен в интелектуално отношение, при тази енергия той е станал само положителен. Умният човек е положителен, а глупавият е отрицателен. Та всичко е в смяната на енергиите. Някога ти се усещаш в едно такова състояние, казваш аз съм оглупял. Не, ти трябва да схващаш правилно процеса, смяна е станало у тебе. Казваш, едно време аз имах благородни чувства, а сега ги няма. Смяна е станала у тебе. Ще се смени и това положение. Ако не разбирате този процес, вие ще направите едно заключение, което не е право. Например, казват някому, че е безверник. Това е смяна на енергията. Вярващият е положителен, безверникът е отрицателен, е каква разлика има. Или ако аз кажа, вярващият е мъж, а неверникът е жена, това е едното отношение, другото, безверникът е мъж, а вярващият жена. Тогава как ще примирите това противоречие? Вие не

разбирате думата жена. Под жена, във вашия ум седи една идея неизяснена още. Щом ние говорим за жена, в даден случай подразбираме, цялото е разделено. Кръгът е разделен вече. А щом кажем човек, това е целият кръг. Щом кажа мъж, подразбирам горната част на кръга, която е осветлена; а щом кажа жена, подразбирам неосветлената страна; тъмната страна е жената. Сега вие ще кажете, какъв грях има жената? Разберете идеята. Под думата жена във вашия ум трябва винаги да седи идеята, че цялото е разделено в себе си. И под думата мъж, пак трябва да разбирате, че цялото е разделено. Но в дадения случай при мъжа, вие имате на цялото тази страна, върху която може да се реализира деятелността по един начин. А в другата страна, другата половина деятелността може да се реализира по друг начин. Следователно при положителната енергия имате един резултат, а при отрицателната енергия имате друг резултат. Например в природата какви резултати ще имате? Сега усложнявам малко въпроса.

Представете си тогава, че човек придобие вяра към невидимото, а друг добие вяра във видимото. 1 –В–Н. 2 –В–В. Тогава какво е отношението на онзи, който има вяра в невидимото към видимото? Той казва: Бог е всичко, а другото е един резултат. А вторият, който има вяра във видимото, той казва, реално е това, което аз виждам, а другото не е реално. Сега поставете ги и двамата в математическо отношение. Верующият в невидимото е положителен към невидимото, а вторият е положителен към видимото. Вторият по отношение на първия е отрицателен, той не вярва в него. И двамата в дадения случай са, единият е верующ, а другият е неверующ. Неверующ е към видимото, но като дойде до Бога, той е готов да се защитава, но като дойде до физическото казва: Тази работа оставете, аз не се меся там. Той там е жена, женствен става там. И кога ставаме ние женствени? Когато няма какво да защитаваме. Тъй този вторият за видимото е готов да се защитава, а като дойде до невидимото, казва: В тази работа аз съм профан, в тази работа аз съм съвсем загазил, няма какво да защитавам. Та най-първо трябва да определите насоката и после съществува ли една връзка между видимото и невидимото? Съществува разбира се, но каква е връзката? (Че първопричина е невидимото, а видимото е едно следствие).

Допуснете сега, че двама души са зазидани в стената на един замък, но тези хора са допрени с гърбовете си, тъй че единият е обърнат към замъка навътре и гледа какво има в замъка отвътре. А другият тъй е зазидан, че гледа какво има вънка по света. И двамата седят и си приказват. Питам, кое е видимото и кое е невидимото? Тъй че и двамата имат неща, които виждат и които не виждат. На кого деятелността е по-голяма. Онзи, който гледа физическия свят, или този, който е обърнат към замъка навътре?

Първият гледа света, а вторият е религиозен човек, той мисли само за Бога – гледа само в замъка навътре. Вие вярвате в Бога, замък е това. Какво са казали учените хора, Сократ, Платон, тъй казали, дядо ви, баща ви тъй казали, вие това знаете, вие сте религиозен човек, в замъка гледате, вие вярвате в невидимото, защото тези хора са заминали, той казва: Платон тъй е казал. Казвам, по-широка е деятелността на онези, които виждат деятелността на видимия свят отвън. Питам от гледището на един философ, кой е на правата страна, който гледа в замъка или който гледа навънка от замъка. Представете си, че вие сте едно малко дете, майка ви и баща ви са ви учили на всички тези морални правила, излизате в света, но нямате никаква опитност, но само вярвате. Вие вярвате, че не трябва да се лъже, не трябва да се краде, че трябва да казвате правото, а другото, което сте го добили в живота е чрез една опитност. Питам, де веруюто е по-интензивно? Коя вяра е по-силна? Във втория случай, придобитото сред видимите неща е по-добро и другото е хубаво. Но де опитността е по-силна, по-хубава? Някой казва, аз вярвам в света. Той е съзидан в замъка с главата навън. И разбира това, което вижда отвън, което са изработили в София. И като говори за реалността, аз разбирам, че този човек гледа в света, във външния свят и си съставя едно понятие за него. Той гледа небето, звездите и казва, не зная дали има Господ, не го виждам. А другият пък има известни морални кодекси. Тогава вторият е по-активен. Всякога когато на човека възгледите са по-широки, той е на правата страна, дето и да е. Не като едно абсолютно правило. Първото нещо е това. За това човек не трябва да бъде тесногръд. Погледът му не трябва да бъде обърнат само към замъка. Хубаво е мнението на всички списатели, на всички философи. Но те са до били знанието си от външния свят. След като имаме тяхното знание отвънка, необходимо е да влезем в този свят и да добием и ние тези впечатления.

Извадете сега едно заключение, едно правило. Ако A помисли, че всичко е само до C, че само до там може да отиде, тогава какво ще бъде неговото положение? Умният човек ще направи следующия извод. Ще каже така, A ще има отношение към C, значи ще иде до C. Но щом A иде до C, тогава и A, и C ще идат до B. И след като идат до долу, тогава A, C и B и трите заедно ще идат до D. И така ще обиколят целия кръг. Ако ти мислиш, че всичката деятелност е само до C ти не си разбрал живота. И ако мислиш, че всичко е само до B ти пак не си разбрал живота. Значи трябва да се събере целият кръг. Следователно, ти трябва да имаш предвид развиването на твоя ум, сърце, силите си и тялото си. Понеже кармически тялото е среда, от която трябва да черпиш силите си.

Та казвам, от тази лекция можете да извадите едно правило за смяната. Например има един начин, един метод в новата психология от

напредналите учени хора. Та трябва да имате едно правило, чрез което да може да сменяте енергиите си. Да кажем, имате едно пасивно чувство, то само по себе си може да се смени. Кое е по-хубаво? – Да знаете как да го смените. Ето какво се разбира под думата смяна. Представете си, че вас ви убоде един трън. Вие си имате едни щипци, можете да хванете трънa и да го изтеглите навън. Това е човек, който знае как да се оправи. Но представете си, че вие вдигнете пръста си, който е убоден и тръгнете по пътя да търсите лекар. Вие показвате пръста си на този, на онзи, докато дойде лекарят и извади малкото трънче от пръста ви. Питам, кое е износното? С твоите щипци ще хванеш трънчето и ще го изтеглиш навън. При малките мъчнотии в живота си не търсете другите хора да се справят с тях. Защото този лекар след като извади трънa, той ще ви внесе друг един трън по-голям. Той ще каже, че този трън е бил някъде из въздуха и има опасност да се заразите. И трябва да го промивате по три пъти на ден, и да го мажете с известен мехлем. Ще ви даде едно шишенце и ще го превързвате. Така може да загубите десет дена заради пръста си, когато иначе можеше сам да извадите трънa си. И ще се свърши работата. Сега този трън какво е? Казвате, условията на живота ви са лоши. Това е трънът на вашия пръст. Майка ми така ме е родила. Това е трънът на вашия пръст. Пари няма. Парите навсякъде ще намерите. Който знае как да намери парите, много лесно ще ги намери. Да ви представя другия случай. Представете си, че вие (сте) в един замък и иде някой в замъка, и ви казва, че в еди-коя си каса има пари да си извадите. Но там има сто каси и сто ключа. Обаче ви сте забравили, кой от ключовете е на тази каса. Вземате един ключ, опитвате, не е той; опитвате всички каси и всички ключове, никой от тях не е този, който ви трябва. Какво трябва да правите? Вие туряте един ключ, въртите, туряте втори, трети, все не се отваря. Ако знаете, как да въртите ключа, лесно ще се справите.

Та всички вие сте в един замък, касата знаете де е, но сте забравили номера на ключа. Пък някой път не знаете как да го турите, как да го завъртите и казвате: Не върви тази работа. По стария начин касата седи затворена и вие само ходите насам-натам, отваряте, затваряте, но не знаете кой е ключът. По този начин само ще си изгубите времето. То е все едно, че носите превързания си пръст из въздуха.

Сега, правилото, което можем да извадим: Кажете ми, какво остана във вашия ум? – Че енергиите не се намаляват, но става постоянна смяна и ние трябва да знаем методите за тази смяна. И под думата изложение, както е случаят с пръста, аз всякога разбирам смяна на енергиите, не изгубване на енергиите. Сега понеже в света се заражда един нов тип, енергиите отиват в новия тип. Други форми идат в света – смяна става. Та ако вашето състояние се е изменило, това може да се дължи на някаква по-висша

деятелност, която вие не съзнавате в самите вас. Да кажем, че някой път вие имате най-лошото разположение. Вие не разбирате философията на живота. Вие имате най-лошото разположение на духа, а пък това лошо разположение може да означава, че във вашето свръхсъзнание се е зародила една идея много благородна и възвишена и всичката енергия се е погълнала там. И вие, като не разбирате този вътрешен процес, казвате: Всичко отиде, всичко е загубено за нас. Не, нищо не е загубено. Падането в света, това е нещо отрицателно. Човек трябва да падне, за да стане пак. И всеки, който е падал веднъж, седи по-високо от онзи, който никога не е падал. Защо седи по-високо? Защото който веднъж е паднал, той е изгубил нещо, като е паднал на земята, но и земята от своя страна му е предала нещо. Значи той е изгубил едно, а е спечелил две. Той е дал на земята енергията си, но и земята му е предала два пъти повече енергия. Нали учителят е казал на ученика си: Иди и удари на онзи една плесница! Но другият му залепил две. Ученикът идва при учителя си и казва: Две плесници ми удари той. – Продай едната на мене, а едната задръж за себе си. Една продадена, това е печалбата. Във всяко нещастие на земята ние имаме две печалби. Какво трябва да правиш с нещастието? Продай едното и остави едно за себе си. Ти страдаш по единствената причина, понеже мислиш, че имаш повече, отколкото трябва. Ако чувстваш, че имаш повече, отколкото ти трябва, освободи се от непотребното. Всяка идея, с която вие не можете да се справите в дадения случай, турете я настрана. Правилото е такова. Всяко чувство и всяка мисъл, с които не можете да се справите, турете настрана. Но ще кажете: Не зная как. Има много неща, които са възможни за човека. Някой паралитик може да каже: Не мога да бягам. Обаче, този паралитик при известни условия можете да го накарате да бяга. Нали във вестниците имаше, че в Южна Америка имало двама паралитици в една болница. Един ден там влиза една боа и като я видели двамата паралитици изскочили навън. Те забравили, че са паралитици и избягали навън. Значи това, което лекарите не могли да направят, тази боа със своята форма е могла да произведе у двамата тази възможност те да избягат. Същият случай става и в умовете на хората. Та ако във вашия ум е влязла една боа, която ви гони, с това иска да ви каже: И мене гонят, и аз бягам, затова и вие бягайте като мене, спасете живота си.

Та в света нищо не се губи. И всичко в света има свое определено предназначение. Но само за онези, които разбират. Който не разбира и при най-голямото благо, какъв остава? По какво се отличава умният от невежата? Умният човек вижда своите блага навсякъде, а невежата недовижда благото си даже и там, дето е. Това е единственото различие. Под невежа аз разбирам всеки човек, който не вижда своите блага. А умен човек в моя ум не седи идеята така: Онзи, който вижда възможността за

своето благо навсякъде. И той, като знае законите, всякога може да изправи положението, в което се намира.

Всички с дясната ръка нагоре:

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА
ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

1930_11_30 Дигнете камъка!
неделна беседа

ДИГНЕТЕ КАМЪКА!

„Казва Исус: „Дигнете камъка!“
Йоана 11:39

Това е един велик процес, който става в човешката душа. Това е велико изкуство, което човек трябва да научи. Докато не се справи с методите, по които става този велик процес, човек всякога ще се натъква на разочарования в своите мисли, чувства и действия. За да се съгради човешкият живот, нужна е здрава основа. Ако съградиш личния си живот на такава основа, ти ще бъдеш щастлив; ако съградиш семейството си на такава основа, целият ти дом ще бъде щастлив; ако на същата основа съградите държавата, и тя ще бъде щастлива; ако съградите дома на цялото човечество, на цялото небе, и то ще бъде щастливо. Това е един вътрешен процес. Следователно, всички елементи, които взимат участие в този процес, трябва да бъдат разумни, отзивчиви. Човек трябва да знае, как да се справи с тях. С камъка мъчно можеш да се справиш, защото е твърд. Има начини, по които можеш да се справиш с него. Ако го пущаш от върха на планината, той ще те слуша, ще се търкаля надолу. Но ако го караш да върви нагоре, той няма да те слуша. Камъкът може да върви надолу, но не и нагоре. Под „камък" разбирам онези навици у хората, придобити от памти-века. Това са наследствени черти, по които вървят всички хора. Обаче, камъкът не е разумен. Има нещо разумно в него, но само в една посока. Като знаете това, работете върху себе си, да премахнете мъчнотиите в живота си. За да прояви доброто, човек трябва да премахне мъчнотиите в живота си. Ако в личния си живот имаш една мъчнотия, трябва първо да я премахнеш и после да проявиш доброто. Ако в дома си имаш мъчнотии, трябва да знаеш, как да премахнеш и тях. Например, как ще се справиш с един камък, поставен на пътя ти? Като го дигнеш, ще го премахнеш. Допусни, че камъкът е много тежък, например, до 100 или 500 кг. Какво ще направиш? Ще повикаш няколко души да ти помогнат.

„Дигнете камъка!" Питам: Кой тури камъка върху гроба на Лазара? Той не беше, сам по себе си, там. Така и хората ще ти турят един камък отгоре, и после, викай, колкото искаш. Като те заровят, и да викаш, никой няма да те чуе. Докато хората се убедят, че си жив, и те разровят, ти ще умреш отново.

Съвременните хора си служат с философията на крайните отрицания. Те отричат съществуването на Бога. Те казват: Дали съществува Бог, или не, не

знаем. Всеки човек си има по един Бог. Във всеки дом има по един Бог. Някой път мъжът е божество, някога – жената; някога синът е божество, а някога – дъщерята. Всякога силният става божество, и той заповядва. Хората страдат под тежестта на един такъв камък, турен на пътя върху умовете и сърцата им, и всички казват: Ако дойде днес един спасител, той ще каже: Вдигнете този камък и излезте вън! Тогава всички хора ще се изправят. Но трябва да дойде някой да вдигне този камък. Важно е, тези камъни от там да се махнат. – Защо? – Защото, ако Лазар иска да излезе, този камък ще му препятства. Аз правя аналогия между камъка върху гроба на човека и камъка върху ума и сърцето. Вдигането на камъка е вътрешен процес. Да вдигнеш камъка, това значи, да знаеш, как да се справиш със силите в своя организъм. Ти си гладен – трябва да знаеш, как да се справиш със своя глад. – Имам вяра. – Имаш вяра, но трябва да знаеш, как да се справиш със своята вяра. Има случаи, когато с тази вяра можеш да отидеш далеч, дето не трябва. Някога вярата може да те заведе в правата посока, а някога може да те заведе толкова далеч, че да те направи нещастен. Беден си, но срещнеш царската дъщеря, влюбиш се в нея и започваш да мечтаеш, че можеш да се ожениш за нея. Вярваш, че ще се ожениш за царската дъщеря. Вяра ли е това? Не, то е суеверие. Вяра е само това, което моментално се реализира, а не след години. Това, в което вярвате, се отнася за днешния ден. Щом остане за другия ден, то е суеверие. Казваш: Аз вярвам. – Сега вярваш ли? – Мъча се да вярвам. – Щом се мъчиш, това е вярване. – Утре ще се реализира. – Щом остане за утре, то е суеверие. – Ще се уверя, но като прочета, какво са казали философите. – Остане ли философите да те уверяват, това е суеверие. Че философите още не са видели Господа, не са се разговаряли с Него. Те си правят предположения.

Ще направя беседата си по-конкретна. Вие вярвате в Бога и казвате: Доста вече ни се проповядва за Господа, станало е банално. Аз не казвам, че трябва да вярвате в Бога, но вие имате един капитал, който постоянно трябва да се увеличава. Там е хубавото в живота ви. Ако капиталът ви, като на търговеца, не се увеличава; ако вашите чувства не се подобряват, и ако вашият организъм не расте и не укрепва, вие нямате никакво верую. Вярата е вътрешен процес, който внася подобрение в човека. Всеки ден трябва да придобивате по една нова идея за Бога. Вие имате отношение към Бога, но днешното ви отношение не е като вчерашното. Отношението на детето към бащата не е едно и също от ранната му възраст до края на живота. Когато детето се роди, майката го носи на ръце: милва го, гали го, по три пъти на ден го къпе: сутрин, на обяд и вечер. Като започне детето да расте, майката намалява къпането: от три пъти на ден – на два, на един път; после, по един път в седмицата, а някога и по един път на две седмици. Колкото по-голямо става детето, толкова повече майката го

изоставя. Тя изменя отношенията си към него. Ако детето схване тази промяна, то ще се запита: Защо ли майка ми се измени към мене? Защо вече не ме милва и целува, както по-рано? Защо сега пръчката играе по гърба ми? – Много просто, майката е капелмайсторът, а детето – музикантът. Тя дирижира, а то свири. Майкатаактува, а детето изпълнява. Въпреки това, детето не може да си обясни, защо майката си служи толкова често с пръчицата. Какво ще отговори майката на детето си? Като порасне и почне да разбира, тя ще му каже: Слушай, синко, преди да беше дошъл при мене, ти живя между растенията, като дърво, на което главата беше заровена в земята. Клонете ти се издигаха нагоре, към слънцето. Сега, като напусна семейството на растенията и дойде при мене, пак ще се стремиш към слънцето, но нагоре с главата. Ще се движиш перпендикулярно, между центъра на слънцето и центъра на земята.

Казвам: Всеки човек, който се грижи само за земния си живот, заравя главата си в земята. И обратно: който мисли за Божествения свят, държи главата си изправена, към центъра на слънцето. Той е свободен човек. Той носи щастието в себе си. Като знаете това, не питайте, защо един човек е ограничен, а друг – свободен. Ако сте в ограничителните условия на живота, стремете се да се освободите от тях. – Как да се освободим? – Като напуснете живота на растенията и животните. Ние не можем да живеем нито като растенията, нито като животните, нито като хората, живели преди хиляди години. Ние сме дошли до един развой, дето трябва да ликвидираме с всички стари сметки и дългове, с всички вземания-давания и да влезем в новата епоха на живота. В новата епоха не ще има болести и дългове, кражби и лъжи, безверие и заблуждения. Иде вече новата епоха на земята. – По какво ще я познаем? – По живота и отношенията на хората. Те ще живеят като Синове Божии, слезли преди хиляди години на земята. Сегашните хора са жито, което вече е ожънато, овършано и отвеяно. Остава само да се прибере в хамбара. Казват за нас, че сме извеяли хора. – Няма по-добро нещо от това, да бъдеш извеян. Значи, житото е отделено от сламата. Горко на неизвеяните! Като дойдат извеяните философи, учени, писатели и поети, съдии, свещеници, майки и бащи, братя и сестри, ще покажат на хората, че нямат вече слама в себе си, че са чисто жито. Ето защо, ако някой те нарече извеян, кажи му: Благодаря ти, братко, че ме наричаш така. Както съм изчистен, нищо друго не остава, освен да ме посеят на Божията нива и отново да започна работата си. Значи, добрите, честните и разумните хора са извеяни, а онези, които обичат да се осигуряват, да лъжат и крадат, не са извеяни. Извеяният не прави никакви престъпления.

Христос казва: „Дигнете камъка!" Камъкът е спънката в света. Ние искаме да живеем, да бъдем щастливи. Това е наше право, дадено ни от Бога. Ние

трябва да пазим живота, който ни е дал Бог, защото Той сам е в живота. Без Бога и без любовта, животът не е живот. Любовта е мярка за живота, а животът е мярка за любовта. Ако не разбирате любовта, като мярка за живота, и живота, като мярка за любовта, вие не можете да мислите право. Светлина, която няма съзнание, не е светлина. Мъдрост, която няма светлина, не е мъдрост. Истина, която няма свобода, не е истина. Това са положения, с които всеки ден трябва да измервате живота си. Имате ли любовта, като мярка за живота, мъдростта, като мярка за светлината и истината, като мярка за свободата, ще познавате положителната и отрицателната страна на живота. Ако напишеш едно стихотворение, ще го премериш с тези шест мерки. И като го изнесеш пред света, всички камъни ще бъдат дигнати от гробовете. – Как може да бъде това? – Много естествено. Шестте мерки са шест принципи, с които си служи природата. Впрегни тези принципи на работа и, каквото пожелаеш, ще постигнеш. Така работят всички изобретатели. Как се движи аеропланът? Достатъчно е да се завърти витлото, и той тръгва. Щом спре витлото, и той спира. Механикът, т.е. разумната природа, която създала човешкия организъм, е изчислила, колко и какви сили са вложени в нашия ум, сърце и воля. В това отношение, тя разполага с ред математически и геометрически формули. Ако не разбираме формулите и пътищата, с които тя си служи, не може да бъдем щастливи. Нещастията в нашия живот се дължат на нашата немарливост. На всичко това отгоре, казваме: Господ ще оправи света. Обаче, техникът, който разбира законите, казва : Еди-коя си част е повредена, поправете я. Сега, да дойдем до религията. Нали всички хора са вярващи, имат правилно схващане за Бога. Щом е така, поне принципно хората трябваше да се обичат, да имат съгласие помежду си. Съберете всички православни, католици, протестанти и вижте, каква е тяхната любов. През време на световната война, един православен свещеник и един равин пожелали да намерят истината. Равинът казал на свещеника: Макар, че аз служа на Моисея, а ти на Христа, хайде да допрем гърбовете си един до друг и, ако моето учение е по-право, аз ще ти въздействам, да станеш евреин; ако пък твоето учение е по-право, ти ще ми въздействаш да стана християнин. Те направили този опит, с цел, да познаят истината. Не зная, дали са намерили истината, но и до днес хората, като търсят истината, допират гърбовете си един до друг. И така, ако искате да познаете, дали един човек стои по-високо от вас, допрете гърба си до неговия. Също така, за да познаете, дали един човек е по-здрав от вас, допрете гърба си до неговия. Ако той е по-здрав от вас, ще усетите добро разположение на духа; ако не е по-здрав от вас, ще усетите отмаляване, отпадане на духа. Гърбът представя материалните блага, с които опитват морала на хората. Като дойде в дома ти един беден човек, той опитва гърба ти. И това не е лошо, но има и друг начин: не само да опитва гърба ти, но този човек трябва да излезе пред лицето ти и да ти

поиска нещо разумно. Ние, съвременните хора, опитваме религията само с гърбовете си. Докато материалните ни работи вървят добре, докато сме здрави, докато имаме богатства, казваме, че Бог е много добър, че светът е добър. Щом настане някаква авария в нашия живот и започнем да губим, казваме, че Бог не е добър, че светът е развален. Това са наши субективни схващания. „Дигнете камъка!" Под „дигането на камъка" се разбира нещо разумно, разумен процес, на който трябва да знаеш законите. Каква полза щях да имам аз, ако камъкът беше скъпоценен? Ако ви се каже да дигнете този скъпоценен камък, кой от вас не би го дигнал? Ако не можете цял да го дигнете, ще отчупите от него парче, тежко половин или един килограм, ще го занесете у дома си, да бъдете осигурени през целия си живот. Казвам: Когато Христос дигна камъка от гроба на Лазара, тогава Той прояви своята сила. Той отправи мисълта си нагоре и каза: „Господи, благодаря ти, че ме послуша; аз знаех, че винаги ме слушаш, не исках това за себе си, а за народа, да повярват, че Ти си ме проводил." Това може да стане, когато хората бъдат готови да дигнат камъка. Не само това, но онзи, който ще възкръсне, трябва да има две сестри: Едната да е изтрила краката на своя Учител със сълзите и с косите си, а другата да е толкова спретната, че да е посрещала и приемала своя Учител. Лазар имаше такива две сестри. С това Христос искаше да каже: Ако ти нямаш светъл ум, като Марта, и благородно сърце, като Мария, брат ти ще лежи в гроба, а ти ще страдаш. Значи, твоят ум и твоето сърце ще кажат на Учителя, т. е. на Духа, Който ще дойде: Учителю, брат ни умря. И онзи, който ще възкръсне от гроба, това е твоята душа. Без тези условия, тя не може да възкръсне. Единственото мощно нещо в човека е неговата душа – безсмъртният принцип в живота. Умът и сърцето му са нейни служители. Душата наричат с много имена, но аз я наричам „разумният принцип". Когато душата възкръсне, умът и сърцето заемат своето определено място; ако тя не възкръсне, умът и сърцето пропадат. Дето няма ум и сърце, там няма и душа. Когато душата присъства в човека, умът му е светъл и благороден, а сърцето - добро и благо. Следователно, ние говорим за душата, само ако умът на човека е светъл, а сърцето – благородно. Казваш: И аз искам, като Христа, да възкресявам мъртвите. – Защо искаш това, за да печелиш пари ли? Ако ти, обикновеният човек, възкресиш някого, няма да го оставиш на спокойствие – постоянно ще искаш от него или от сестрите му, да ти платят. Заслужава да си дадеш всичкото богатство, за да излезеш от гроба, но доброволно, а не чрез насилие. Не е лесно да останеш в гроба. Който е минал през гроба, той знае, какво нещо е гробът. Той е готов да даде всичко, каквото има, само да се намери човек да дигне камъка от гроба му и да го възкреси. Животът, който имам, струва хиляди и милиони пъти повече от богатството, с което разполагам. Животът е над всичкото богатство в света.

Питам: Какво сме направили ние заради Бога, Който ни е възкресил? Ще кажете, че майка ви и баща ви са направили много нещо. – Това не е важно; важно е, какво ние сме направили. Какво особено са направили нашите родители от осем хиляди години заради Господа? Ще кажете, че те са направили държави, общества. – На кого служат вашите държави и общества? Коя от великите държави на миналото съществува и досега? Много държави са изчезнали вече. Ако и сегашните държави вървят по пътя на тези държави, и тях ги очаква същата участ. Не е важно, че хората се проявяват, че градят, но важно е, на каква основа градят. Христос казва: „Всеки дом, построен на пясък, ще се разруши. И всеки дом, всеки живот, съграден на камък, ще оцелее."

И тъй, за да разберете Христовото учение, трябва да Го приложите. То има лично приложение. Като Го прилагате, всеки от вас трябва да увеличава своя капитал. Всеки ден трябва да имате по едно ново схващане за Божественото начало. Ето какво разбирам аз под думата „Божествено начало." Ако ти си малък извор, който има малко вода, едва тече, втория ден водата ти трябва да се увеличи; третия ден да се увеличи още повече, докато станеш голям извор. Всеки ден трябва да имаш по един малък придатък, докато станеш виден човек. Това значи проява на Божественото начало. При това положение, какво може да те смущава? Ако си извор, от какво ще се страхуваш? Докато се страхувате, вие сте в положението на престъпника. Само той се страхува. Кога излезе първият човек от рая? – Когато сгреши. Казвате за някого, че откраднал нещо. – Сигурни ли сте в това, или се съмнявате? – Отде дойде тази мисъл, че той краде? – Защото и ти си крал. Иначе, не би могъл да знаеш, че хората крадат. Човек не може да знае нищо за греха и престъпленията, както и за доброто, ако не ги е вършил някога. Казвате за някого, че е добър човек. – Защо е добър? – Защото и ти си като него. Добрият доброто познава. За този случай, българите си служат с поговорката: „Краставите магарета през девет баира се помирисват." Аз пък казвам: Здравите магарета и през сто баира се помирисват. Кои магарета са по-хубави: които се помирисват през девет баира, или през сто? Аз бих предпочел тези магарета, които се помирисват през сто баира, отколкото един съвременен културен човек. В някои случаи аз не бих се срамувал да произнеса името на едно магаре, понеже досега магарето не е направило нито едно престъпление. Единствената му погрешка е, че често реве. Един културен човек убива десет души и минава за герой. Кой стои по-високо: той, или магарето? Ще кажете, че човекът е по-горе. – Това е въпрос.

Какво представят животните? – Те са символи. Те са букви от азбуката на Свещената книга. Магарето е една страница от тази Божествена книга. Волът, конят, вълкът, мухата, паякът са все страници от Божествената

книга. Четеш нещо от магарето. То казва: Ти трябва да живееш като истински човек. Ако имаш убеждение, трябва да го изповядаш свободно, да покажеш, че си човек. Когато Христос яздил на магарето, с това искал да каже: Всички, които ме проповядват, трябва да бъдат като магарето – да проповядват, без да се страхуват. В древността на магаре се качвал само онзи, който е трябвало да мине през четвъртото посвещение. Ще кажете, че това е приказка. – Възможно е, но питам: Целият живот не е ли мечтата на една мома, която иска да се ожени, да се облече хубаво, да тури лачени обувки и да се вози със своя възлюбен на файтон. Един ден, като се види стара и набръчкана, ще каже: Няма го онова хубавото в живота. Целият ви живот не е ли една фантазия, не е ли илюзия? Какво е спечелила старата баба от своите фантазии? И Соломон е казал: „Суета на суетите, всичко е суета". Сега, аз не ви говоря, за да се обезсърчавате. Само глупавите се обезсърчават, а умните се насърчават. Като видя стар човек, аз се усмихвам. На детето казвам: Добър живот ти е дал Господ, върви напред, на добър час! На стария казвам: Много знания си придобил, ще бъдеш полезен на хората. Ни най-малко аз не се спирам върху стария, че няма сили, че мускулите му отслабнали. Това не ме интересува. На детето казвам: Има много да ядеш и пиеш, но има много и да плащаш. На дядото казвам: Дядо, ти си ял и пил много. Това са вметнати думи, които вие сами трябва да си обясните. Аз не поддържам онази крива философия, че трябва да бъдеш пустинник, или да прекарваш постоянно в църквата. За мене, слънцето, звездите, месецът – всичко живо е църква. Всеки човек, когото срещна и видя, че мисли и чувства, той е запалено кандило. Казвам: Слава Богу, че срещнах едно запалено кандило. Всеки човек, който помага на бедните и страдащите, за мене той е един добър свещеник и владика. Аз не търся свещениците и владиците в църквите, а вън, в света. Тези в църквата са поръчани. Също така, поръчани актьори са тези в театрите, а истинските са вън, в света. Казват за някого: Велик актьор е той. Аз да ви покажа, какви актьори има в света. По-велики от тях няма. Не казвам, че тези в театрите са лоши – не споря даже по това. И аз, като ви проповядвам тук, съм от поръчаните. – Защо? – Защото мнозина ще кажат, че ми плащат, затова проповядвам. Ще кажат, че аз не проповядвам без пари. – Възможно е, човещина е, но казвам: Ако има някой, който да знае истината, това съм аз. Аз зная, дали ми плащат, или не. – Какъв човек е той? – Вие може да ме считате за много добър – това е безразлично за мене. Онова, което аз зная за себе си, то е меродавно. И онова, което вие знаете за себе си, то е меродавно.

Днес всеки може да се спре пред един гроб и да каже, както Христос на Лазара: „Лазаре, излез!" От две хиляди години се намери само един човек, който имаше смелостта да каже: „Лазаре, излез вън!" – Кой беше Христос? – Син Божи. Всеки друг на Негово място ще каже: Да не би да се изложа?

Всеки не може да направи това. И Христос не можеше да възкресява всички. Тук бяха изключителни условия. Ако нямате тези условия, ще лежите в гроба. – Какви бяха тези условия? – Непременно да имате две сестри, да имате един брат и най-после, да имате един Учител, Когото обичате, и Той да ви обича. Исус обичаше Марта, обичаше Мария, обичаше и Лазара. И тримата Го обичаха. Те поставиха любовта, като основа на живота си, като необходим елемент. Ако не поставите в душата си любовта, като необходим елемент, никаква наука не можете да имате. И тогава, в живота на хората не може да се проповядва никакво съгласие. Това не подразбира, че между хората няма съгласие. Има съгласие, но то не е Божествено, не носи непреривно щастие. Засега, колкото щастие, толкова и нещастие има в живота. Ние сме дошли до такива разочарования, че казваме: Не струва да се живее. – Това е криво разбиране.

Мнозина мислят, че като повярват в Бога, богатство ги очаква. Това е крива мисъл. По-голямо богатство от любовта няма. По голямо богатство от силата няма. По-голямо богатство от мъдростта няма. По-голямо богатство от истината и свободата няма. Какво друго богатство може да очаквате в живота? Всички други богатства се основават на това, върху което е съграден животът. Казвате : Кажи дума, и тя ще бъде чута. Питам: Колко пари ви трябват? Голямата френска банка „Банк де Франс" разполага с 420 милиона английски лири, заровени на дълбочина 25 м. в земята, и оттам се вадят с електричество. – Защо седи това злато там? Казвам: Франция е богата, именно, заради това злато, дълбоко заровено в земята. Ако това злато изчезне, ще я сполетят най-големи нещастия. Това е не само за Франция, но и за всяка друга държава. Златото представя корените на нейния живот. По аналогия на това казвам: Ако вашата симпатична нервна система няма капитал в себе си, тя ще се разруши и изчезне. А симпатичната нервна система на човека се занимава със стомаха и с цялата храносмилателна система. Ако вашата стомашна система няма известни капитали, вие, като държава, не можете да съществувате и ще изчезнете. Човек трябва да има отлична нервна система и симпатична нервна система, с капитал най-малко 500 милиона английски лири. И природата е вложила своя капитал в нашата симпатична нервна система, в нашия ум и сърце. Ако една държава пропада, това се дължи на нейната бедност. Ако и човек фалира, това се дължи на факта, че изчезва капиталът на неговия живот. Аз не поддържам сиромашията и безпаричието. На какво се дължи безпаричието? Който няма ум и сърце, всякога живее в безпаричие. То води към смъртта. За да забогатеете, вие трябва да поставите в ума си най-богатите мисли и в сърцето си – най-богатите чувства, като капитал на вашата симпатична нервна система. Достатъчно е да си вземете малко от това богатство, за да се отворят пред вас всички врати.

Сега, аз не искам да ви залъгвам, но казвам: На земята има много богатства, изостанали от първата раса. Такива богатства има, каквито човек никога не е сънувал. Ако някой от вас намери това богатство, какво ще прави с него? Богатството трябва да се впрегне на работа, за да направи хората по-добри. Ако богатството на хората не служи за придобиване на добродетели, то е за тяхно нещастие и наказание. Богатството трябва да служи па хората за повдигане на тяхната култура. Обаче, ако ги ожесточава, то не е на мястото си.

„Дигнете камъка!" Възкресението е процес, който всеки очаква. Християнството се определя с възкресението. Докато не възкръсне, човек не може да се нарече истински християнин. Когато Христос възкръсна, тогава стана Христос. До това време Той беше Исус. Като възкръсна, Той каза: Сега съм християнин. Някой казва: Аз съм християнин. – Възкръсна ли? – Не съм възкръснал. - Тогава още си исусянин. Ти си човек, кандидат за смъртта и страданията. Що е християнин, в пълния смисъл на думата? – Той е човек, кандидат за всички Божии блага в света. Той е Син Божи. Синът Божи непременно трябва да възкръсне. И апостол Павел казва: „Сега не живея аз, но Христос живее в мене." Значи, той е възкръснал. Тогава казват, че Савел го няма вече. Мнозина питат: Де отиде Савел? Казвам: Когато житното зърно падне на земята и израсне, де отива то? Значи, житното зърно се явява в поникналото семе. Само възкръсналият човек дава възможност да се разбере вътрешно съвършения живот, както и смисъла на живота. Само така можем да се освободим от съвременното робство. Ние сме поставени на едно вътрешно робство, т.е. на постоянно безпокойство. Ето защо, човек трябва да дойде до възкресението, за да почувства, че той е господар на възкресението, да разбере, че той има съчувствието и защитата на всички хора, които го окръжават. Били ли сте в някое общество, да почувствате, че всички хора там ви обичат? Почувствали ли сте, че всички хора, между които се движите, ви мислят доброто? Няма по-голямо щастие от това. Няма и по-голямо нещастие от това, да се движите между тези хора и да чувствате, че сте чужди за тях. – Защо страдат добрите хора? - Понеже се чувстват чужди в света. Тях наричат извеяни. Така е било и с християните след Христа. Какви ли нечувани работи не са им приписвали! Обвинявали ги в устройване на разни оргии, че се кланят на магарешки глави и др. Достатъчно е да прочетете „Камо грядеши", за да видите, на какви изпитания са били подлагани. Във времето на Нерона била издадена от него заповед, да се съблекат голи десет хиляди девици – християнки и да се разхождат пред него. Това говори за морала на тогавашната Римска империя. Разбира се, това представя една фаза от живота. Такава преходна фаза аз наричам смъртта. Когато човек умре, той започва да се вмирисва, защото живота го

няма там. Щом животът не е там, няма защо да се занимаваме с него.

Следователно, когато човек влезе в отрицателната страна на живота, живота го няма вече там. Аз не съм за отрицателната страна на живота, за западналата страна. Живот без любов, живот без светлина и живот без свобода е смърт. Защото, който умира, той губи свободата си. Да умираш, това значи, да чувстваш в съзнанието си, че си изгубил най-ценното в живота си. При това, съзнанието ти не е изгубено. Като влезеш в гроба, ти съзнаваш това и цели 30 – 40 години страдаш, че си изгубил нещо. Казваш: Изгубих нещо ценно, умрях. Срещам този човек десет години след смъртта му, и той плаче за тялото си. Той казва: Няма какво да правя в този свят. Ние разбираме само едната страна на живота, не разбираме целокупния живот. Всичко, което човек преживява, е написано. И когато някой не върви в правия път, той сам се излага на изпитания. След всичко това казват, че е писано на човека, какво ще мине. Също така се казва и за Христа. Писано е, че Син Человечески ще умре. - Отде знаят това? Христос отваряше очи на слепи, възкресяваше мъртви, и при това трябваше да бъде разпнат. На какво основание стана това? Христос казваше: Този народ, между който дойдох да проповядвам, ще ме умори със своето безлюбие. В дадения случай, евреите излязоха по-силни от мене. Аз трябва да умра. Като умра, аз ще им покажа, че имам сила да възвърна живота си. Но след това не ще имам никаква връзка с тях. Христос трябваше да умре, за да се освободи от влиянието на евреите. Всеки от вас трябва да умре, ако иска да се освободи от връзката си със света. – Защо трябва да умираме? – За да се освободим от сегашния свят на безлюбието. И като умрем, ще кажем: Ние нямаме нищо общо с вас, сами носете своя товар. Тъй щото, ако трябва да умрем, то е, за да се освободим от ограничителните условия на живота. И ако трябва да възкръснем, то е, за да покажем на света, че има само един Бог на Любовта, Спасител на човечеството, чрез Когото всичко можем да направим и всичко може да стане. Той ще ни спаси.

Казвам на онези от вас, които сте възкръснали: Аз ви поздравявам. – Кой е възкръснал? – Това не се казва. Който е възкръснал, възкръснал е. Аз няма да гадая. На онези, които не са възкръснали, аз казвам: Вие трябва да умрете. – Защо? – За да се освободите. Но като умирате, гледайте да имате две сестри; гледайте Учителят ви да е близо някъде до вас. И като Го извикате, да се изправи пред вашия гроб и да каже: Излез вън! Това трябва да стане съзнателно, а не от страх. Ще кажете на сестрите си: Аз сега си заминавам, но вие ще повикате Учителя да ме върне назад. Няма да се страхувате. Трябва да напуснете еврейския страх. Ние трябва да умрем, за да се освободим. Като умираме, ние не искаме никакви колесници, никакви песни, никакви свещеници. В нашия ум стои само една мисъл: Да дойде Учителят при нас. И нашите сестри да са близо до нас и да кажат на

Учителя: Брат ни умря. Това значи да очаквате интензивно Този, Който ви обича, и Когото обичате. И когато Той дойде и простре ръката си, ти ще излезеш вън от гроба и ще се освободиш. Гробът, това са всички онези връзки, които са свързали душата ви, които са ви оковали. Апостол Павел казва: „Цялото Битие, цялото създание, заедно с Бога, въздиша." Ето защо, по който и да е начин, трябва да се освободим. Ние не избягваме смъртта, но приемаме тази смърт, която носи възкресението. Това е индивидуално за всеки един. Засега много от вас сте още здрави, но като се разболеете, тогава ще дойде Учителят ви. Това ще стане. – За нас ли се отнася това? – Ще дойде Учителят ви, и мнозина ще повярват, че са възкръснали. Един ден ще станете и ще кажете: „Вече аз не живея, но Христос живее в мене." Всичко, каквото имам, отсега нататък принадлежи на всички. Така ще стане тази промяна. Такива герои се изискват сега в света. Да знаем, че в нас ще стане вътрешна промяна. Не е въпрос да намразим живота си, но да възкръснем.

Сега вие повдигате въпроса, кого обичате и как го обичате. Нали ние проповядваме любовта? Но ако бащата рече да проповядва любовта според изискванията на Евангелието, веднага синовете и дъщерите му ще кажат: А, не може така! И ние сме в състояние да опетним, да изопачим всички прояви на любовта, даже и най-малкото добро, останало в нас. Питам: Ако човек греши, какво печели с това? Той всякога губи, а не печели. Когато страда, човек казва: Много страдам. – Радвам се, че страдаш. Страданието говори в твоя полза. То е процес, който показва, че Божествената ръка намества всички счупени части на твоята душа. Радвай се, че Бог ги намества. Ако не страдаш, ти си изоставен, ти си неизлечим инвалид. Ако не дойде една ръка да те изправи чрез страданието, ти си изгубен човек. Единственото нещо, което ви препоръчвам сега, това са страданията. Дойде ли страданието, радвай се. Ако си богат, и дойде страданието, отвори кесията си; ако си беден, стани и иди да помагаш на близките си. Какъвто и да си, щом дойде страданието, приеми го като добър признак. Казва Писанието: „Блажен е онзи, който страда." И Христос казва: „Блажени страдащите." Аз разбирам страданието като вътрешен процес на Божествената Любов. Когато връщате удавения към живот, той прави големи конвулсии: гърчи се, мъчи се, усеща болки навсякъде. Това показва, че животът в него се възвръща. Ако не усеща болки, животът му е вече изгубен. Значи, страданието е правилният път.

Христос казва: „Смъртта на Лазара е за слава Божия, за да познаят хората, че има Един, Който може да възкресява." Това не се отнася лично нито за Ивана, нито за Драгана. Всеки трябва за себе си да умре и да възкръсне, но затова е нужно да имате две сестри, т. е. един отличен ум, едно отлично сърце и един Учител, Който ще дойде при вашия гроб и ще каже:

Хвърлете тези обвивки, и той да си върви. – Накъде? – Само Учителят знае, накъде да го отправи да върви. – Къде? - При Бога. Лазар трябваше да отиде при Бога, да изкаже благодарността си, че животът му е възвърнат. Само който е възкръснал, той може да отиде на църква - при Бога. Който не е възкръснал, не може да отиде на църква. Чудни са хората, като казват, че трябва да отидат на църква. Бог е Дух и само в Дух и Истина трябва да Му се кланят. Който не е възкръснал, не вярва. Ще дойде някой да те пита, възкръснал ли си. Не е важно това. Ако си възкръснал, това ще знаеш само ти, никой друг; ако си възкръснал, ти ще отидеш в другия свят. Щом те няма на земята, хората ще знаят, че си възкръснал. Да възкръснеш, това значи, да имаш правилна връзка с Бога. – Ама аз водя добър живот. – Имаш ли връзка с Бога? – Нямам още. – Щом нямаш, ти не си възкръснал. Всеки е свободен да живее, както разбира, но той сам ще носи последствията на своя живот.

По какво се познава възкръсналият? – Той е свободен човек, той разбира дълбокия смисъл на живота. Той има светъл ум и благородно сърце. Всички добри и разумни хора са негови приятели, негови братя и сестри. Един ден, когато умре, не само две сестри ще се молят за него, но много повече. Когато хората станат истински братя и сестри помежду си, ако умре един от тях, всички ще се помолят, ще извикат Учителя си, и Той ще застане пред гроба му и ще го възкреси. Това може да стане и в църквите, но ако свещениците и владиците са истински служители. Какъв служител е този, който мисли само за себе си, и гледа на всички хора като на подолностоящи от него? Всеки цар мисли само за своята държава; всяка майка мисли само за своето дете. Всеки, който мисли само за себе си, за своите деца и за своя дом, е краен индивидуалист, човек на крайния егоизъм. Това не е смисълът на човечеството. Ние трябва да реализираме задачите на своя живот, а не да се отричаме от себе си. Животът не е в индивидуалността и личността, но в единението ни с Първата Причина. Животът е в обединението на всички добри и разумни хора. Когато аз обичам хората, и те ще ме обичат. Това е животът. И когато всички ние обичаме онова Начало, от което сме излезли, това е вечният живот. Щом придобием това ново разбиране за живота, ще се създаде новата култура. Тогава няма да става такава криза, като сегашната. Днес всички търсят причината на тази криза.

Съвременните народи създадоха една каша. – Как дойде кризата? – По причина на това, че европейските стоки в Китай и Индия не се приеха, и пазарът се затвори. Примирете Китай, убедете китайците да не се бият, дайте свобода на индусите, те ще приемат вашите стоки, и кризата ще изчезне. Обаче, тъй както вървят работите, кризата още повече ще се усили. Сега има повече злато, отколкото всеки друг път. Както виждам, и

хамбарите са пълни с жито. Жито има повече, отколкото всеки друг път. При това, хората страдат. Всичко има в изобилие, но няма правилно разпределяне. Да оставим социалните въпроси настрана. Те ще се разрешат, но има неща, които ние трябва да разрешим. И в нашия живот – в нашия Китай и в нашата Индия – има вълнение, няма къде да пласираме стоката си. Естествено е, че ще има криза.

Помнете: „Дигнете камъка от гроба!" Така казва Учителят. И заповядва Учителят, всеки да дигне камъка от гроба си и да чуе гласа на своя Учител: Излез вън! Всеки сам да дигне камъка си, да излезе вън и да благодари на Бога.

14. Беседа от Учителя, държана на
30 ноември, 1930 г. София. – Изгрев

1930_12_03 Просветено съзнание
Издание 1940г., София
КНИГА: Просветено съзнание, ООК Год.X, Том 2

ПРОСВЕТЕНО СЪЗНАНИЕ

Размишление.

Чете се темата: „Най-високият връх в човешкия живот".
Тема за следния път: „Най-силната мисъл, която някога ви е направила впечатление".

Като ученици на просветна школа ако искате да напредвате, вие трябва да се стремите към вътрешна връзка на мислите си. Да имате връзка в мислите си, това подразбира последователност, непреривност в тях. Мислите ви трябва да произлизат една от друга, както зидарят туря тухла след тухла, спроява ги и образува от тях нещо цяло.
Представете си, че имате един стъклен съд, разделен на четири части и във всяка една от тях се правят различни опити: в първото, най-долно отделение на съда, превръщат водата в лед; във второто отделение превръщат леда във вода; в третото отделение превръщат водата в пари, а в четвъртото отделение превръщат водната енергия в електрическа. Ако проникне само в едно от тия отделения, човек ще има едностранчиво, повърхностно понятие за света. Пипне ли леда, той ще каже, че снегът е твърд и студен. Това е една страна на материята. За да има ясна представа за физическия свят, човек трябва да познава свойствата на четирите вида материя: твърда, течна, въздухообразна и светлинна. Каква представа има за физическото тяло на човека онзи, който познава само костната система? Той казва, че човек е твърд, корав, неогъваем. Това ли е човекът всъщност? Твърдата материя представя част от реалността, но не и цялата реалност. Ще кажете, че виждате и пипате нещата. Обаче, само с виждане и пипане нещата не се познават. Истинско познаване на нещата се постига чрез приложение на всички външни сетива и вътрешни чувства и способности. Всеки може да пипа, но с пипане не се постига знание. Всеки може да чувствува, но и чувстването само не е достатъчно за придобиване на знание. Всеки човек чувства, че има сърце, но кой е видял собственото си сърце? Кой е проследил неговата деятелност? Всеки се е докосвал до кожата си, но кой може от докосването само да вади заключение за предназначението на кожата си? Чрез кожата човек възприема впечатления от външния свят.. Ако някой предмет се докосне до голото ни ние веднага се произнасяме за него. Казваме, че предметът е твърд или мек, топъл или студен и т.н.

Съвременната наука дели материята на твърда, течна и въздухообразна. Тя

счита твърда материя тази, която има определена форма и голямо сцепление между молекулите си. При висока температура твърдата материя минава в течна, а после във въздухообразна. Къде остана твърдата материя? Твърда материя е тази, която при никакви условия не се мени. Тя всякога си остава твърда. Следователно, когато кажем, че някой човек е твърд в убежденията си разбираме, че при каквито условия да се намира, той не се изменя. Малко хора са твърди в убежденията си. Те издържат на убежденията си докато са. в крепостта. Щом неприятелят пробие крепостта и влезе вътре, те се предават. Къде отидоха убежденията им? Докато са били в крепостта си, те минавали за господари, ползвали се с автономно управление. Щом неприятелят ги нападне, те капитулират - нищо не остава от техните убеждения. Те, стават зависими от своите победители и се задължават да им плащат данък.

Като изучавам органическия живот на човека виждам, че неговото съзнание е в зависимост от друго някое съзнание, на което той се задължава да плаща данък. Като се види в това положение човек казва: какво да правя, като имам слабости? Какво представлява слабостта? Слабостта е особен род данък, който човек се е ангажирал да плаща на някого. В този смисъл погрешката, кражбата, лъжата, престъплението, страстта са. все данъци, които човек се е задължил да плаща на някого. Защо човек греши и върши престъпления? От страх. Той си казва: ако аз не убивам. мене ще убият. За да не го убият, той убива. При сегашните условия на живота човек прави добро пак от страх. Той казва : ако не правя добро, ще ме сполети никакво зло. Значи, и доброто е особен род данък, който човек плаща на някого. Ето защо доброто, което хората правят, добрият живот който водят, са. относителни. Те не представляват онова абсолютно, истинско добро, което прави преврат в човека. Съвременните религиозни - били те християни или от друго някакво верую, водят благочестив живот от страх. Те се страхуват от ада, от някакво наказание. Затова правят усилия да живеят добре. Подбудителната причина към добро, към добър живот е външна, т. е. механическа. Който върши доброто механически, той не познава истинското добро. Той прилича на учен, който знае свойствата на материята, но не може да превръща твърдата материя в течна, течната - във въздухообразна, въздухообразната - в светлинна. Той не знае още и да впряга различните видове материя на работа. Истински учен, истински духовен човек е онзи, който има не само теоретически, но и практически знания. Той може да трансформира енергиите си и да ги впряга на работа. Каквато и философия да има човек за живота, каквито и теории да знае за създаването на света, не може ли да се справя със своите енергии, да регулира своите мисли и чувства, той нищо не може да постигне. Днес повечето хора придобиват знания, които нищо не допринасят към еволюцията им. Тези хора именно се нуждаят от

учители, които да ги поставят в правия път, от който са се отклонили. Задачата на великите учители, които слизат на земята, се свежда към това именно, да поставят човечеството в правия път, да му помогнат в пътя на неговата еволюция.

В пътя на човешкото развитие главна роля играят два процеса: инволюционен и еволюционен. Като слиза на земята, човек минава през инволюционния процес. Щом слезе на земята, той започва постепенно да възлиза нагоре, към върха. Това е еволюционният процес. И като възлиза нагоре, от време на време човек пак слиза надолу, т. е. минава през инволюционния процес. Като види, че слиза надолу, той се плаши и губи разположението си. Това показва, че той не разбира процесите. Невъзможно е да се качиш на висок планински връх, докато не слезеш няколко пъти: ще слезеш и ще се качиш, докато стигнеш върха. Страхът, на който човек се поддава, иде отвън, от друго съзнание. За пример, някой става поръчител на свой приятел за няколко стотици хиляди лева. Той мисли, че приятелят му е в състояние да плати дълга си. Обаче в скоро време узнава, че приятелят му е пропаднал, изгубил всичкото си богатство и се намира в невъзможност да плати дълга си. Поръчителят се страхува и губи вътрешния си мир, всичкото си разположение. Отде иде този страх в него? Той се страхува от закона, който ще го хване и застави да плаща вместо приятеля му. Законът е строг, не иска да знае кой е изял парите. За него е важно да си получи сумата, която е дал, а кой се е възползувал от парите, това не го интересува.

Като не разбират противоречията на живота мнозина се запитват: защо е създаден така светът? Аз ли съм най-лошият човек, че трябва да страдам толкова много? Така не се разсъждава. Така мислят болните хора. Не питайте защо страдате, защо светът е създаден така, но се запитайте защо разсъждавате неправилно, защо виждате кривата и лоша страна на живота. Докато е здрав човек намира, че светът е създаден добре. Щом се разболее, той вижда лошото и кривото в света. Ако в нервната система на човека стане никаква промяна това не значи, че и в природата е станала промяна. Щом се разболее човек, в неговия организъм става промяна, т. е. в неговия свят, но не и във външния свят. Трябва ли човек от своя субективен свят да прави заключения за обективния или за външния свят? Ако прави такива заключения той е на крив път. С такава философия нищо не се постига. Виждате един човек, който работи съзнателно върху себе си, стреми се към духовен живот. След време той се натъква на някаква мъчнотия, на едно трудно място и се отказва от работата си; той намира, че това не е постижимо за него. Според неговите разсъждения излиза, че ако продължава да работи, нищо няма да постигне. Ако спре работата си, какво ще постигне? За предпочитане е човек да преодолява

мъчнотиите, отколкото да отстъпва от тях. Като прави усилия, все ще постигне нещо. Щом се върне назад, нищо няма да постигне. Ако за свършването на една добра работа са нужни десетки години - това нищо не значи. Започнал ли си една работа, свърши я. Пътят, по който вървите, не е за деца, нито за тщеславни и горди хора. Като се качвате към върха никой няма да ви пита от какъв род
произлизате, какво обществено положение заемате, как сте облечени. Всеки ще ви пита здрави ли са краката ви, можете ли да ходите. В първо време, докато пътят е равен, можете да пътувате с кола, с файтон или с автомобил. Колкото по-нагоре отивате, пътят става по-стръмен. Там никакви съобщителни средства не помагат. При възкачването са нужни здрави крака. Ще кажете, че е невъзможно да стигнете до върха. Невъзможно е да стигнете до върха за една година, но е възможно за две години; ако за две години е невъзможно, за три години ще бъде възможно и т.н. Какъвто е процесът за растенето на детето, такъв е и за възрастния, и за стария човек.
И тъй ще знаете, че няма невъзможни неща в света. Каже ли някой, че това, което иска да постигне, е невъзможно, той се намира в процеса на ограничението. Няма невъзможни неща в света, но за постигането им трябва да се спазват съответно време и специфични условия. За пример, невъзможно е да отидеш на Витоша или на друга някоя висока планина зимно време, когато има виелица, буря, дълбок сняг. Обаче когато снегът се стопи и бурите утихнат всеки може да отиде на Витоша. Едно време хората мислеха, че не могат да стигнат до върха Еверест но днес вече са. близо до него. Мъчно се стига този връх, но все пак е възможно. Ония, които отиват към върха, се движат бавно, почти незабелязано, но все пак напредват. Височината на върха не е много голяма - 9000 м. само, но препятствията са големи. Върхът е обвит с интензивната мисъл на разумни същества, с която обикновеното човешко съзнание мъчно може да се справи. Разумните същества не позволяват на човека да стигне до върха, докато не се екипира добре. Те му казват: можеш да се качиш на върха, но не сега. Днес не си готов още. Върни се у дома си, екипирай се добре и тогава ела. Тъй щото, когато искате да постигнете нещо високо в живота си а не можете знайте, че на пътя ви застават разумни същества, които, за да не ви обезсърчат, връщат ви назад да се екипирате по-добре. Не е нужно човек само да се качи на върха, да постигне своето желание и веднага да слезе на земята, да се хвали пред хората, че пръв е стигнал. Като се качи на известен връх човек трябва да остане там за известно време, да проучи условията и обстановката му.

Мнозина искат да видят Бога, да видят Христа и след това да се върнат на земята, да разправят на хората какво са. видели, да напишат никаква книга за това, което са. научили, и да печелят пари от нея. Разумната природа не

позволява да се вършат такива неща. Който е видял Христа, той е претърпял голямо преобразование: ако е бил твърдо тяло, превърнал се е в течно; ако е бил течно тяло, превърнал се е във въздухообразно; ако е бил въздухообразно, превърнал се е в електричество; ако е бил електричество, превърнал се е в мисъл. Това показва, че човек се видоизменя дотогава, докато дойде до такова състояние на съзнанието си да разбере, че е истински човек, който не се променя от условията. Само при това положение човек може да разбере вътрешния смисъл на живота. Докато дойде до това съзнание, човек живее в света на промените: днес е радостен, на другия ден - скръбен; днес печели, на другия ден губи.

Съвременните хора живеят в света на промените и се чудят защо по-рано са. били жизнерадостни, весели и. каквато работа започвали всякога успявали. Те не подозират, че техният успех, тяхната жизнерадостност се дължат на разумни и възвишени същества, които са. работили вместо тях. Те са. им давали сила, подтик, вдъхновение. Днес са се оттеглили от тях, оставили са ги сами на собствените им сили да се учат и развиват. Добре е човек да има на разположение слуги, които да му помагат. Но щом слугите му го напуснат, той трябва да бъде готов да продължи работата си сам. И със слуги, и без слуги, човек трябва да следва неотклонно идеала си. Повечето от сегашните хора живеят с чужд капитал. Те разчитат на това, което е останало от баща им и майка им и минават за добри и честни хора. Добри и честни хора са. техните деди и баби, техните бащи и майки, които са работили за тях и са им оставили голямо наследство. Време е сега те сами да се проявят, да покажат своята доброта и честност. Какво ще правите, когато се видите сами в света? Колкото по-нагоре се качвате, толкова повече сита ви очакват. Ще дойдете до едно сито дето ще отсеят дядо ви, после баба ви, и най-после майка ви и баща ви. Вие ще останете сами, от никого непоследвани. Страшно е положението на човека, когато се види сам, без жива душа около себе си. Докато е бременна, майката носи детето в утробата си; като го роди, тя го носи на ръце, докато израсте; щом израсте, тя го сваля на земята само да ходи; стане ли десетгодишно, майката го оставя само в къщи, а тя отива да върши работата си. Като остане само, без майка си и без слуги, детето се принуждава да работи, да свърши работата, която му е дадена за деня. В същото положение се намира и възрастният човек. Понякога разумните същества изпращат слуги да му свършат работата; понякога обаче го оставят сам да свърши работата си.

Следователно не се отказвайте от работата, която Провидението ви определя. Съществата, които ръководят вашата съдба, ви изпращат на земята да напълните стомната си с вода от Великия извор на живота и да се върнете с пълна стомна. Каквото да ви коства, вие трябва да отидете на

извора и да напълните стомната си с вода. Кажете ли, че е невъзможно отиването ви до Великия извор на живота това показва, че друго съзнание, по-ниско от вашето, ви влияе. Когато човек минава през гора, в която има различни животни - тигри, мечки, вълци, той не се решава да влезе вътре в гората. Щом дойде до известно място, той казва: страх ме е да вървя напред. Защо се страхува? Този човек се намира под влиянието на зверовете в гората и се страхува да не го изядат. Човек изпада не само под влияние на животни, но и на хора, които се намират на ниско стъпало на развитие, вследствие на което изпитва страх, раздвояване на съзнанието, обърканост в мислите и т.н. Низшето човешко съзнание наричаме животинско съзнание. Вън от себе си то не признава никакъв закон, никакво ограничение. И тъй, когато говорим за възможни и невъзможни неща, имаме пред вид влиянието на висшето и низшето съзнание върху човека. Каже ли човек, че известна работа е невъзможна това показва, че той се намира под влиянието на някое низше съзнание. Ако каже, че известна работа е възможна, той се намира под влиянието на съзнание по-високо от своето. Разумното, висшето, т.е. Божественото съзнание, прави нещата възможни. Казано е в Писанието: „Ще изпратя Духа си да ви научи какво да правите.". Под думите „Дух Божи" се разбира Разумното, Божественото Начало в човека, което го подтиква към доброто и му дава сила да се справя с мъчнотиите и страданията. Когато човек изпадне в униние и скръб, Божественото в него му казва: стани и върви напред. Така стана и с апостол Павел. Когато се обяви за гонител на Христа и на Христовите последователи, Христос го свали от коня му и той ослепя. Тогава Христос го запита: „Савле, защо ме гониш?“ Савел отговори: „Господи, аз мислех, че си против Мойсея, в когото ние вярваме.“ Христос му каза: „Аз и Мойсей едно сме". От този момент Павел стана ревностен последовател на Христа. Ако апостол Павел падна от коня си колко повече е осъден всеки човек на подобно падане. Апостол Павел падна само веднъж от коня си и прогледа, а обикновеният човек много път ще пада и става, докато най-после прогледа и приеме Христа в себе си. След това той изобличаваше всички вярващи, които не бяха последователни в живота си.

Тъй щото натъквате ли се на някакви умствени противоречия ще знаете, че това е апостол Павел във вас, който ви изобличава. Човек трябва да бъде искрен пред себе си, да не се представя такъв, какъвто не е. Колкото по-искрен е човек, толкова по-правилно може да разреши противоречията си. При това колкото по-високо се издига той, противоречията му изменят характера си. Ако живее в личния си живот противоречията му имат личен характер. Какъвто и да е характерът на противоречията, човек трябва да се справя разумно с тях.

Някои от противоречията се дължат на непознаване на себе си. За пример

мнозина казват, че вярват в Христа, че са. готови на всички жертви за Него, но ако Той ги накара да направят някаква жертва, едва ли ще Го послушат. В това отношение те приличат на мома или на момък, които казват, че за любовта са готови на всякакви жертви. Обаче поставят ли ги на изпит не издържат.

Една мома обичала един момък и му казвала, че е готова на всички жертви за него. За да изпита любовта й той я накарал да се хвърли от една висока канара. Момата тръгнала към канарата но поглеждала назад, към възлюбения си, дано й каже да се върне. Като видял, че не е готова за тази жертва, той й казал да не се качва на канарата. Какво ще кажете за любовта на тази мома? Ще кажете, че не го обичала силно, че не е готова да се жертвува за него. Какво би постигнала момата, ако наистина се хвърли от канарата? Какво се ползува момъкът от такава жертва? Ако момъкът остави момата да се хвърли от канарата и да се убие това показва, че по съзнание той не се е повдигнал още. Ако пък момата изпълни желанието му това показва, че тя се намира под влиянието на едно съзнание, по-ниско от нейното. Момата трябваше да каже на възлюбения си: Аз мога да направя за тебе всичко онова, което и ти можеш да направиш за Бога. Ако ти не можеш да направиш всичко за Бога и аз не мога да се хвърля от канарата за тебе. Наистина, какъв смисъл има човек да доказва любовта си по такъв начин? Невъзможно е Божественото съзнание да иска такава жертва от човека.

Когато се натъкне на злото човек иска да знае причината отде иде злото и защо съществува. Каквито обяснения да се дадат за злото, това няма да ви ползува. Защо? Хората не са. готови още да се справят с този въпрос и, вместо полза, ще си причинят пакости. Задачата на съвременния човек не е в разрешаване въпроса за злото, но в изучаването му. Някой баща не обича сина си. Защо не го обича това не е ваша работа. За вас е важно да изучите проявите на този баща и на сина му, а защо не се обичат, това е въпрос на бъдещето. Някоя дъщеря не обича майка си. Защо не я обича? Много просто. Дъщерята се влюбила в един момък, иска да се ожени за него, а майката не е съгласна и се противопоставя на тази връзка. Това е една от външните причини за омразата на дъщерята към майката. Дълбоката причина се крие другаде някъде. Дъщерята ще обикне майка си отново, ако не срещне никаква съпротива от нейна страна в реализиране на желанието й.

Изобщо, когато хората не си противодействуват в желанията, те се обичат. Щом си противодействуват те не се обичат. Невъзможно е всички хора да споделят едни и същи възгледи, да имат едни и същи желания, да вървят по един и същи път. Пътят на праведния е един, на грешния друг; пътят на

талантливия е един, на гениалния друг; пътят на светията е един на Учителя - друг. Обаче не само един човек върви в тия пътища. Много са праведните, които вървят в един и същи път. Много са. талантливите, гениалните, светиите, които вървят в един и същи път. Пътят, по който даден човек се движи, се отличава по нещо от този, по който друг човек се движи. За пример, пътят на праведния се различава коренно от пътя на грешния. Праведният се движи по възходящи енергии, а грешникът - по низходящи.

Физическият свят е свят на промени, поради което човек ту отслабва, ту се засилва. Много от съществата, които живеят на физическия свят, се намират на низка степен на развитие, вследствие на което черпят сила от ония същества, които стоят на по-високо стъпало от тях. Попаднете ли на пътя им те непременно ще черпят от вас и вие ще се чувствувате обезсилени. За да си набавите изразходваната сила вие трябва да се свързвате с възвишения свят, оттам да черпите енергия. Каквото и да правите вие не можете да се освободите от влиянието на низшия свят. Спасението ви от това влияние седи във връзката ви с разумния, възвишен свят. Следователно, от едно място ще черпят от вас, от друго място пък вие ще черпите. С други думи казано: докато е свързан със земята, човек постоянно губи енергиите си. Свърже ли се със слънцето, той черпи от неговите енергии и се възобновява. Както между земята и човека има известно отношение, така и между слънцето и човека съществува известно отношение. Чрез връзката си със земята и слънцето човек изучава света и силите, които действуват в него.

Като е дошъл на земята човек трябва да познае себе си. Щом познае себе си, той ще познае и своя ближен. Познаването на висшето аз е свързано с познаването на Бога. Затова е казано в Писанието: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога". Как можем да познаем Бога? Бога можем да познаем чрез външния свят - камъните, растенията, животните, хората. Дойдем ли до човека ние виждаме, че неговият живот е най-богат. Човек минава през радости и скърби, през мъчнотии и страдания, в които вижда мощната Божия ръка. Въпреки това хората искат да се освободят от страданията. И това е възможно, но заедно със страданията ще изчезнат и радостите. Какво представя свят без радости и страдания?
Някои хора не могат да търпят вятъра, облаците, влагата. Те искат топло, приятно време, слънцето да не се засенчва. И това е възможно, но при туй положение земята скоро ще изсъхне, няма да ражда жито, зеленчуци, плодове, ще се превърне в пустиня. Като имате пред вид това, оценявайте всичко, което Бог е дал. И вятърът, и облаците, и огънят са на мястото си.

Радостите и страданията също са. на местото си. Без радости и страдания

животът няма смисъл. Обича или мрази, човек е изложен на страдания. Майката, която обича детето си, страда при всички негови неуспехи. Ако детето сгреши някъде, майката пак страда. Страданията са неизбежни но човек знае, че след всяко страдание иде радост. И обратно: след всяка радост иде страдание. Такъв е законът. Благодарение на този закон човек живее в постоянни промени.
Сегашната епоха е епоха на учение и работа. Днес не се позволяват развлечения. Който мисли за развлечения, той скъпо ще плаща. Почивка се дава на хората по пет-десет минути както в училищата, но развлечения не се позволяват. Звънецът е ударил вече, професорът е влязъл в клас, преподава лекциите си и от вас се иска само едно: да учите и да прилагате наученото. Светът, в който сега живеете, е подложен на големи промени. Както бубата се превръща в пашкул и оттам - в пеперуда, така и вие сте изложени на промени. Още малко време остава на човека, докато се завие в пашкул. Дойде ли този час, никакви гъсеници не могат да останат. Всички трябва да се превърнат в пашкули и да чакат деня на освобождаването си, когато ще излезнат от пашкула. С други думи казано: старият ред ще се смени с нов - ново небе и нова земя ще се създадат. Казано е в Писанието: „Ние няма да умрем, но ще се изменим.". С всеки човек ще стане някаква промяна, колкото малка и да е тя. Пияницата ще се откаже от своята слабост, ще престане да пие; убиецът ще престане да убива; скъперникът ще отвори сърцето си за бедни и страдащи. Кой където се е отклонил ще се върне в правия път на живота. Човек придобива вътрешен мир и спокойствие. И да наруши мира си той има вече съзнание за Божественото и се стреми към него. Влезе ли съзнателно в еволюционния път на живота, човек не се отклонява вече от пътя към Божественото.

Като ученици вие трябва да изучавате свойствата на материята, специално на твърдата материя. Ученикът трябва да знае къде да прилага различните видове материя. За пример твърдата материя има приложение в убежденията. Същевременно и любовта трябва да влиза като съществен елемент в убежденията. Истинско убеждение е това, в което любовта, мъдростта и истината влизат като необходими елементи. Следователно, ако човек се намира под влиянието на три високи съзнания - съзнанието на любовта, на мъдростта и на истината, никога не може да се отклони от своите убеждения. Изпадне ли човек под влиянието на съзнания, по-ниски от своето, непременно ще се отклони от убежденията си. За пример, ако човек се намира под влиянието на невежеството, на лъжата, на омразата, по никой начин не може да устои на своето убеждение. При това положение той трябва да се обърне за помощ към Бога, към Божественото съзнание. Щом дойде Божественото съзнание в помощ на човека, с него заедно идат трите елемента - любов, мъдрост и истина. Те се

противопоставят на отрицателните елементи - омраза, невежество и лъжа, и ги подчиняват на себе си. На човека не остава нищо друго освен да се присъедини към силата, т. е. към Божественото съзнание, и да се освободи. Той ще почувства светлина в ума си, топлина в сърцето си и свобода в действията си. Това значи да попадне човек под влиянието на едно висше съзнание. Той вижда вече, че онова, което никога не е разбирал, днес го разбира; онова, което никога не е могъл да направи, днес може да го направи; онези хора, които някога не е обичал, днес ги обича. Много естествено! Умът му е просветнал, сърцето му се е стоплило, и волята му се е освободила от ограничителните условия на живота. Като знаете това правете връзки с Божественото съзнание, което просвещава и освобождава човека. За да се справи с противоречията си, човек трябва да даде ход на Божественото в себе си. Докато не се научи да прощава, човек не може да се справи с мъчнотиите и противоречията си. Христос даде пример как да се прощава. Той разказва един случай за един слуга, който дължал на господаря си голяма сума. Като дошъл срокът за изплащането на дълга слугата отишъл при господаря си, паднал на колене пред него и почнал да го моли да му прости. Господарят се отнесъл великодушно със слугата си: простил всичкия му дълг и го пуснал на свобода. На излизане от дома на господаря си, слугата срещнал един свой длъжник, който му дължал само сто пенязи. Той го хванал за врата и започнал да го души. Длъжникът му паднал на колене и започнал да се моли да му прости, но той останал неумолим: хванал длъжника си и го предал в затвор. Като видели това слугите му съобщили на господаря си как постъпил техният другар със своя длъжник. Господарят му го повикал при себе си и му дал добър урок. Питам: ако Бог всеки момент прощава прегрешенията ви и ги заличава от вашата книга не трябва ли и вие да постъпвате по същия начин с вашия ближен? Не постъпвате ли като Бога, Той ще ви повика отново при себе си и ще ви даде добър урок. Защо Бог трябва да прощава, а вие да не прощавате? Когато Бог прощава, и вие ще прощавате. Когато Бог обича, и вие ще обичате. Когато Бог мисли, и вие ще мислите.

Сега, като се казва, че човек трябва да мисли, това не значи, че той трябва да мисли догматично. Широка, светла мисъл е нужна на човека. Мнозина казват, че трябва да бъдат добри. Да бъде човек добър и да е добър, това са. две различни неща. Добър човек е онзи, който разработва капитала, който му е даден от природата. Доброто е капитал, вложен в човешката душа. Който разработва доброто в себе си, той е добър човек. Не разработва ли доброто в себе си, човек е подобен на онзи слуга, на когото господарят дал един талант, но вместо да го обработи, той го заровил в земята. Обаче когато господарят се върнал, извикал слугата си, взел от него таланта, който му дал, и го предал на първия слуга, на когото оставил пет таланта. Тъй щото всеки, който не разработва доброто, вложено в него, ще бъде

повикан в следния ден да отговаря за делата си. Като заминете от този свят вие ще се явите пред вашите предци да кажете какво сте направили с вашите таланти. Ако любовта ви е била правилна, вие ще имате придатък. Не си правете илюзии да мислите, че като сте писали любовни писма, имали сте любов. Любовните писма не определят любовта на човека. Желанието ви да правите добро не значи, че сте добър. Добро е това, което води към доброто. Добро е това, което можете да направите в дадения момент. Силата на човека седи в настоящия момент, а не в бъдещия. Като не разчитат на силите и способностите си, хората казват, че каквото и да правят, не могат да бъдат като Христа. В какво не могат да бъдат като Христа? В послушанието ли или в страданията не могат да бъдат като Него? Според мене, всеки човек може да бъде като Христа и в послушанието си, и в страданията. Щом е подобен на Него в тия две положения, той ще има и славата на Христа. Не е въпрос по сила да е като Христа, но по готовност и изпълнение. На всеки човек е дадено да носи според силата си, но да носи с търпение и любов.

Ние не говорим за количеството на добродетелите, но за тяхното качество. За пример, едно житно зърно има качествата на всички житни зърна, но не и тяхната сила. Обаче, ако всичкото жито в света изчезне, това житно зърно може да го възстанови.

Следователно, когато казваме, че човек може да бъде като Христа, разбираме по качество, вътрешно, а не по количество. Който е работил съзнателно върху себе си, в бъдеще ще го изпратят на земята с мисия да спасява човечеството. Как ще постъпи той, това ще узнае от Божествената книга. Той ще отвори тази книга и ще започне да чете че някога, в далечното минало, е живял един Велик Учител на земята, дошъл с единствената цел да помага на човечеството и да го спаси, но вместо благодарност, Той се намери на кръста, подигравааан от римските войници. След Възкресението Му мнозина Го последваха и днес има около 500 милиона последователи. Едни от тях вярват в Него, други се съмняват още, вследствие на което са създали голяма каша от коментари и философски заключения. Като проследи пътя на Христа, той ще разбере какво го очаква. Който иска славата и придобивките на Христа, трябва да мине през Неговите опитности, през Неговия живот.

И тъй, да познаете Христа това значи да минете през Неговите страдания. Щом минете през страданията на Христа без да се помрачи съзнанието ви това значи, че сте познали Бога. Единственият път за познаване на Бога и на Христа е пътят на страданието. Да приемеш страданието с радост, с будно съзнание и търпение това значи, че е дошъл моментът на твоето пробуждане. Пробуждането на човешкото съзнание подразбира връзка на

човека с Бога. Само тогава човек може да каже: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога".

Коя е основната мисъл в днешната лекция? Основната мисъл е, че човек трябва да бъде твърд в убежденията си, при никакви условия да не се променя. В това отношение той трябва да бъде като златото. Какво означава думата „злато"? В български език думата „злато" се пише с пет букви. Значи, то е съставено от пет елемента: буквата „з" означава закон за растене, за размножаване; буквата „л" означава стремеж към Бога; буквата „а" - бременност с идеи; буквата „т" означава преодоляване на мъчнотиите в живота; буквата „о" - оформяване на човешката глава. На английски език злато се пише с четири букви - gold. Буквата „g", с опашката надолу, означава пущане корени дълбоко в земята. Буквата „о" показва, че човек трябва да има добре оформена глава, за да може да се справи с условията на живота и да мисли право. Буквата „l" е кука, с която човек може да тегли нещата отдолу нагоре. Буквата „d" е подобна на „а". Тя показва, че човек трябва да бъде добър, учен, да разполага с идеи, за да задържи богатството си в касата.

Знанието, което днес придобивате, не трябва да бъде в противоречие със сегашния ви живот. Що се отнася до ония чужди желания, които внасят смущения и безпокойства у вас, те непременно ще се разколебаят пред новото знание. Обаче това не трябва да ви обезсърчава. По този начин вие ще различавате неестествените желания от естествените и ще се освободите от тях.. Противоречията, които разумният свят внася в човека оправят пътя му, не го объркват. Не се безпокойте дали сте в правия път. Следвате ли Христа, вие сте в правия път. Христос е казал: „Аз съм пътят, истината и животът". Как ще познаете, че сте в пътя, който Христос сочи на човека? Като обичате Христа, вие ще го познаете. Щом познавате Христа, ще познаете и пътя по който ви води. За да познаете някого вие трябва да го обичате. Как познавате хубавата вода? Като я опитате. Как познавате слънцето? Като го опитате. Как познавате Бога? Като Го опитате. Казано е в Писанието: „Опитайте ме и ще познаете, че съм благ.“ По кой начин можете да опитате Бога? Много начини има, по които можете да Го опитате и то не само веднъж, но много пъти. Вие ще Го опитате, но и Той ще ви опита.

Като казвам, че и вие ще бъдете изпитани, имам пред вид страданията. Чрез страданията човек се изпитва и калява. Ако използва разумно страданията, човек се повдига и облагородява. Не ги ли използува разумно, той се понижава и в края на краищата изгубва живота си. Изгуби ли живота си, човек спира своето развитие и от него остава само едно голо съзнание, че някога е съществувал, живял, радвал се и страдал, но нищо не

е придобил. Той съзнава нещо за себе си, но се чувствува сам в пространството, без светлина и почва под краката си. Страшно е да изпадне човек в това положение! Някои философи считат това положение за нещо високо, но те се лъжат. Едно нещо е, ако човек е надрасъл обикновените условия на живота и се е освободил от всичко преходно, а съвсем друго е преждевременно да се лиши от живота си, от всички възможности и условия за развитие. Това положение е подобно на семка, лишена от почва, от светлина, от вода и от въздух.

Казано е в Писанието: „Око не е видяло и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за онези, които Го любят." Това се отнася за онези, на които очите и ушите са отворени да виждат и да чуват това, което обикновените хора не виждат и не чуват. Защо обикновеният човек, който има очи и уши, не вижда и не чува? Защото не е развил духовното в себе си. Следователно, докато не разбере материалния живот човек не може да разбере духовния. Като развие духовния елемент в себе си, очите и ушите му ще се отворят и той ще разбере едновременно и физическия, и духовния свят. За да ни се изяви, Бог трябва да слезе в материалния свят. Значи, човек трябва да започне от видимото и постепенно да отива към невидимото. Ето защо, за да се развивате правилно, не се оплаквайте от страданията, от мъчнотиите си, но радвайте се, че имате привилегията да страдате заедно с Бога. Макар и велик, и Бог страда. Не като човека, но по свой начин. Голямо е страданието на Бога като гледа как някой човек губи всички условия и възможности за развитието си. Той може да го ограничи по някакъв начин да не греши, да не изразходва дадения му капитал, но това е насилие. Бог иска човек да се обърне съзнателно към Него и да изпълнява волята Му. Това е в интерес на самия човек. Ако не изпълнява волята Божия, човек изпълнява волята на същества, които имат желание да го изчерпят напълно, да отнемат живота му. Казано е в Писанието: „Пазете се от ония, които отнимат и живота, и душата на човека." Да се жертвува човек за Бога е едно, да се жертвува за грешника е друго; да угажда на хората е едно, да угажда на Бога е друго.

Като ученици от вас се иска характер да проявите търпение, да понасяте мъчнотиите и страданията с радост. Това не значи да правите неестествени усилия. Свободни и естествени трябва да бъдете в проявите си. Дойдете ли до свободата трябва да бъдете разумни, да пазите както своята свобода, така и свободата на своя ближен. Ако отидеш при приятеля си, който живее в стаичка от пет-шест квадратни метра вместимост, не влизай вътре, но спри се пред отворения прозорец на стаичката му и оттам се разговаряйте. Влезеш ли в стаичката му, той ще изгуби свободата си. Ако има хляб едва за себе си, не искай от него да те нахрани. Като види, че не може да задоволи глада ти, той ще се притесни, ще изгуби свободата си.

Често хората сами си създават страдания. Защо? Защото не разбират законите на свободата. Който разбира тия закони предпочита той сам да страда, отколкото близките му. Това е пътят на ученика. Ако иска да бъде ученик, човек трябва да спазва законите на свободата, да не причинява ненужни страдания нито на себе си, нито на ближните си. Ако някой е много общителен и словоохотлив, трябва да пази свободата на другите хора. Той има желание да говори много, но хората около него са. чиновници, бързат за работа. Като знае това, той трябва да ги задържи само пет минути, да бъде доволен на малкото. Каквото каже в пет минути, да благодари и за това.

Ето и аз мога с няколко мисли да изкажа всичко, което говорих в един час. Ще кажа: човек трябва да има просветено съзнание, в което да влизат три важни елемента - любов, мъдрост и истина. Човек трябва да има характер. Каквато работа започне, да я свърши докрай. Дойдат ли страданията в живота му, да ги носи с търпение и любов.

- Само проявената Божия Любов, само проявената Божия Мъдрост, само проявената Божия Истина носят пълния живот.

15. Лекция от Учителя, държана на
3. декември 1930 г., София. - Изгрев.

1930_12_05 Елементи на планетите
Издание 1941г., София
КНИГА: Път към живота, МОК Год.X, Том 1

ЕЛЕМЕНТИ НА ПЛАНЕТИТЕ

Размишление

Какво разбирате под думата „единство“? – В какво се заключава единството на водата? – В състава и формата на всяка нейна капка. Ние говорим за единство в живота, единство в природата, единство в мислите, чувствата и постъпките на човека. Когато говорим за единство между живите същества, разбираме, че посоката на движението им е една и съща.

Какво означава думата „движение“? – Когато едно тяло постоянно изменя отношението си към другите тела, ние казваме, че то се движи. – Коя е причината за движението на телата? – Силите, които действат върху тях. Едни сили действат в самото тяло – вътрешни сили, а други действат отвън – външни или механически. Казваме, че земята и луната се движат. – Около какво се движат? – Земята се движи около слънцето, а луната – около земята. – Коя е причината за движението на земята около слънцето и на луната около земята? – Някаква притегателна сила. Следователно трябва да извадим заключение, че луната, земята и слънцето не са несъзнателни същества. В тях или зад тях се крие някакво съзнание, което управлява тези движения. – Как гледат астрономите на земята? – Като на тъмно небесно тяло, което се осветява от слънцето. Представете си, че имате 10 незапалени свещи и 10 запалени. По същество запалените свещи не се различават от незапалените. И незапалените свещи могат да горят. Те очакват да дойде някаква разумна причина отвън, да ги запали. Значи и земята очаква да дойде някаква разумна сила да я запали. Докато дойде тази сила, тя ще бъде тъмно тяло. Ако пред запалените свещи поставите дебел екран, ще кажете, че свещите са изгаснали. – Защо? – Не виждате светлината им. Или ако питате слепите хора за свещите, и те ще кажат, че са загаснали. Всъщност, свещите горят и издават светлина. Същото можем да кажем и за земята. Представете си, че тя е обвита с дебел тъмен пояс. Можете ли да видите светлината ѝ? – И да свети, поясът препятства да се види светлината ѝ. Значи и земята може да свети, но очите на хората не могат да възприемат светлината ѝ. Много научни заключения могат да бъдат неверни, благодарение на несъвършенството на нашите сетива.

Това са разсъждения, с които искам да обърна вниманието ви при изучаване на явленията, както в природата, така и в живота. Например, човек може да се постави в магнетичен сън и с помощта на друга воля, вън от него, да го заставят да вижда неща, които не съществуват. Също така

могат да го заставят да прави неща, които по своя воля никога не би направил. Ето защо, задачата на науката е да се освобождава от чужди влияния, да прониква все по-дълбоко в същината на явленията и да дава правилна преценка за тях.

Коя е причината, че умът не може всякога да схваща нещата правилно? – Къде се крие причината: в самия човек, или вън от него? – Причината може да бъде в човека, а може да бъде и вън от него. Значи причините, като сили, като разумни принципи, оказват влияние върху човека. Такова влияние оказват и планетите. Всяка планета си има свой елемент на земята, който я представя. Например, Марс се представя на земята от желязото. Той е търговец, който откупил всичкото желязо на земята и работи с него. От това гледище, човек трябва да познава свойствата на желязото не само като химически елемент, но и като астрологически.

Когато изучаваме влиянието на планетите върху земята и върху човека, ние трябва да ги разглеждаме като принципи, които действат върху човешкото съзнание. И тогава, ако разберете планетата Марс като принцип, ще разберете какво влияние оказва той върху земята чрез желязото. Когато разберете желязото като форма, която се намира в тясна зависимост с всички останали форми, вие ще можете да го превръщате от едно състояние в друго, от една форма в друга. Такава е била задачата на алхимиците, да превръщат елементите един в друг. Като изучавате физиката, вие дохождате до закона за скачените съдове, за които знаете, че течността в тях се намира на еднаква височина, независимо от техните големини и форми. Този закон съществува и между хората. Всички хора, които мислят, чувстват и постъпват по един и същ начин, са скачени съдове. Всички хора, които имат еднакви убеждения, са скачени съдове. Всички обикновени хора представят система от скачени съдове; талантливите представят друга система; гениалните – трета. Изобщо, хората представят системи от скачени съдове, в зависимост от нивото на своя умствен, сърдечен и волев живот. Задачата на човека е да разбере планетите като принципи и тяхното влияние, а после да дойде до закона за скачените съдове. Не е безразлично за човека в коя система скачени съдове трябва да влезе. Ако иска да стане гениален, човек трябва мислено да си създаде форма на гениален и така да влезе в системата на гениалните. Като се свърже с тях, той ще възприеме техния импулс и ще започне да работи усилено. Изведнъж няма да стане гениален, но постепенно, с течение на времето. Важно е да скачи своята форма с формите на гениалните. Може ли да направи това, той може да стане гениален. Ако не може да направи това скачване, завинаги ще си остане обикновен човек.

Ще кажете, че човек може да стане гениален и по еволюционен път. И това

е възможно, но този път е много бавен. Днес има по-бързи начини за развитие, които трябва да се използват. Съвременният човек е слязъл до дъното на своето падане и едва сега започва да се повдига. Той трябва да се върне към онази първична форма на развитие, която имал някога. Ние не говорим за първобитната, но за първичната форма, представител на която бил първият Адам. Човек трябва да се върне към онази епоха, когато се намирал под благотворното влияние на слънцето. Като ученици, вие трябва да изучавате влиянието на планетите върху човека като принципи, за да се ползвате от благотворното им въздействие. Всяка планета има добро и лошо влияние. Човек трябва да бъде разумен, да се ползва от доброто им влияние. – Какво е влиянието на Марс върху човека? – Под влиянието на Марс човек развива физическа сила, здрава мускулатура, става енергичен във всяко отношение. За да уравновеси енергията на Марс, той трябва да приложи своята разумност, т.е. да тури спирачка на голямото напрежение. Буйни са водите на Марс, голямо е напрежението им, но бентовете трябва да бъдат здрави, да спират тия течения. Ако инженерът не предвижда това, водите ще отнесат и него, и окръжаващите. Ето защо, всеки човек трябва да прилага разумността си, да се справя с буйните течения и напрежения на силите в природата. Енергиите на природата проникват не само в човека, но и в животните, и в растенията. Благодарение на тях, всичко живо се движи. Обаче разумният се справя лесно с тези енергии. Той намалява наклона, по който те слизат, и ги използва рационално.

Да се върнем към думата „единство“. Единство съществува само в доброто, в красивото, във великото, в положителното. Оттук произлиза поговорката: „Дето е текло, пак ще тече“. Дето е работило доброто, пак ще работи. Дето слънцето е гряло, пак ще грее. Щом свещта е горяла, пак ще гори. Когато е нужно да свети, ще дойде някое разумно същество да я запали. – По какъв начин? – По какъвто и да е. Важно е човек да знае на кое място да постави запалката. Ако знае това, той може да запали и земята. Който има знание и разбира законите на Битието, колкото малък да е, той може да направи това, което и големият, мощен човек може да направи. Нужно ли е днес да бъде запалена земята? Ще дойде ден, когато земята ще бъде подложена на огън, който чисти, без да изгаря. Хората ще минат през този огън, ще се пречистят, без да изгорят. Тогава земята ще свети с нова светлина, при която животът ще се развива правилно. Добрите хора ще се пречистят и ще светят, а лошите и грешните ще се стопят и ще останат за тор на бъдещето. Наближило е времето, когато земята трябва да се пречисти. Огънят, който ще чисти земята, ще бъде много силен и много мек. Лошите ще се стопят, а добрите ще се очистят и ще светят. – Възможно ли е това? – Възможно е. Иде времето, когато хората ще живеят в нова светлина и нова топлина и ще се радват на новия живот.

Сегашните хора са минали през трите състояния на материята: през твърдата, през течната и през въздухообразната материя. Днес живеят във въздуха. Ще дойде ден, когато ще живеят в огъня, като саламандрите. Значи човек е минал през трите среди – твърда, в която живеят духовете на земята – гномите; през водата, дето живеят ундите; през въздуха, дето живеят сулфите. Най-после, ще мине през огъня, дето живеят саламандрите. Съществата на въздуха са големи шегаджии. Като задуха вятърът, те задигат всичко, каквото срещнат на пътя си: на едного шапка, на другиго – дреха. Като видят, че някой поет пише своите стихотворения, те задигат листата му, не искат да знаят за неговата поезия. Вие наричате това вятър, а всъщност духовете на въздуха играят и се веселят. Те казват: „Ние обичаме реда и порядъка. Минем ли някъде и намерим безпорядък, всичко поставяме на място". Ние казваме, че вятърът дигнал голям прах; те казват, че поставят всяко нещо на мястото му. Хора, които имат сангвинично–въздухообразен темперамент, са весели, подвижни, енергични като вятъра.

Като говорим за четирите среди, т.е. четирите състояния на материята, ние ги свързваме с планетите, които разглеждаме като принципи. Планетите, които действат върху човека, са главно 7. В последно време са открити още 2 – Уран и Нептун. В бъдеще ще се открият още 3 – и ще станат 12. Слънцето е главният източник на енергия, вследствие на което се счита като баща на всички планети. Марс предава сила на мускулите в човешкия организъм. По отношение на идеите, той прави хората стабилни. Венера прави формите кръгли, заоблени, а същевременно внася мекота в човешкия характер. Тя развива в човека вкус към красивото. Под влиянието на Венера майката се отнася към децата си меко, нежно. Марс пък предава на майката войнственост, благодарение на което тя често ги потупва. С това тя им предава по-голяма активност. Меркурий прави човека практичен. Той лесно се справя с мъчнотиите в живота. Меркурий е по-близо до Слънцето – главният университет, дето отива да се учи. Юпитер прави човека тактичен, благороден и тщеславен. Той има предвид личния живот на човека. Сатурн прави човека разсъдлив, философ. Той определя неговите отношения към природата. Каквото и да направи човек, Сатурн казва: „Не е на време направено". Ако някой сатурнов тип се спъне някъде и падне, казва: „Пътят е лош, никой не се погрижил за него". Изобщо, Сатурн вижда всякога лошата, отрицателната страна на нещата. Той винаги застава на особено мнение. Пръстените около Сатурн показват причините, по които човек се е отклонил. Човек не може да разреши едно противоречие, докато не разбере Сатурн. В Сатурн, като принцип, се крият причините на доброто и на злото. Ето защо, като знаете този принцип, ще можете да се освободите от злото и противоречията в

живота. Сатурн носи в себе си висок морал, който произтича от вътрешен страх. Той не се подкупва с нищо, никой не може да го излъже. Дойдете ли до Юпитер, все още можете да го подкупите с нещо – със слава. Обаче Сатурн не се подкупва с никаква слава. Луната пък покровителства семейния живот, специално майката. Син или дъщеря, които се намират под доброто влияние на луната, имат добри отношения към майка си.

Планетите имат отношение към известни елементи, специално метали. Например, Луната има отношение към среброто, Слънцето – към златото, Марс – към желязото. Ако човек страда от недоимък на един от тия елементи в кръвта си, той заболява. За да се подобри състоянието му, този елемент трябва да се внесе в кръвта му. Изобщо, всяко разстройство във физическото тяло на човека, било в симпатичната или нервната му система, показва липса на някой елемент в кръвта му. Щом се набави нужното количество от дадения елемент, организмът се подобрява. Липсата на някой елемент в кръвта се набавя не само чрез храната, но и чрез мислите и чувствата му. Има случаи, когато организмът чувства нужда от известни мисли и чувства. Те непременно трябва да влязат в ума и в сърцето на човека. Като знаете това, вие трябва да прилагате астрологията и при самовъзпитанието си, както при съграждане на нервната система. После, чрез своите мисли и чувства ще внасяте в кръвта си всички елементи, от които се чувства недоимък. Това е наука, която трябва да се изучава не само теоретически, но и практически. Тези знания не се придобиват изведнъж, но постепенно.

В какво се заключава практическото приложение на астрологията? – В познаване на животните, на растенията и на минералите. Първите човеци, Адам и Ева, са познавали зоологията и ботаниката. Адам е бил зоолог, а Ева – ботаничка. Те са познавали влиянията на минералите и на растенията върху човека и се ползвали от тях. Ако и съвременните хора дойдат до това знание, те ще се ползват от лечебните сили на растенията, на минералите и на кристалите. Когато заболее, човек трябва да се свърже с енергията на Слънцето и на Луната. Ако не може да се свърже направо с тях, нека се ползва от ония растения и минерали, които са свързани с енергиите на Слънцето и на Луната, и ги трансформират правилно.

Като ученици на Великия живот, вие трябва да изучавате природата, да се занимавате с ботаника, минералогия, геология, зоология – с естествените науки. Без тези познания нищо не можете да направите. Ева познаваше всички растения и плодни дървета, но пожела да опита и забранения плод. Опита го, но сгреши и след това трябваше да напусне рая. Тя се намираше при крайно неблагоприятно съчетание на планетите Сатурн и Марс, и понеже не можа да се справи с тях, направи първата погрешка.

Сатурн внесе в нея съмнението, и тя започна да разсъждава: „Защо да не ям от забранения плод? Какво лошо има в това? Ако пък наистина стана като Бога, толкова по-добре“. Марс ѝ предаде смелост и тя реши да се поддаде на разсъжденията си, да яде от забранения плод, да стане като Бога. Понеже всички планети очакваха да добият нещо от постъпката на Ева, взаимно дадоха съгласието си: Юпитер мислеше, че ще се издигне по-високо, Венера се повлия от Юпитера, Меркурий – от Венера. Той очакваше големи богатства, затова и той даде съгласието си. Направо или косвено, почти всички планети взеха участие в погрешката на Адам и Ева, заради което всички хора носят последствията на първата погрешка. Днес всеки човек трябва да изправи погрешката на първите човеци в себе си. Този е пътят за изправяне на цялото човечество. Като изправиш себе си, ще се изправят и окръжаващите.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

Лекция от Учителя, държана на
5 декември 1930 г., София, Изгрев.

1930_12_05 Принципи и форми. Влияние на планетите. Скачените съдове Жануа-98, 1999
Издателска къща „Жануа-98“, 1999г.
КНИГА: Пътят на доброто, МОК Год.X

ПРИНЦИПИ И ФОРМИ.
ВЛИЯНИЕ НА ПЛАНЕТИТЕ.
СКАЧЕНИТЕ СЪДОВЕ

X година
13 школна лекция на 1 мл.ок.кл.
5 декември 1930 г. петък 6 ч.с.
ИЗГРЕВ.

Добрата молитва. (с вдигната дясна ръка)

Да излезне някой на дъската, който разбира от астрологията. (излезе Н.) Я, Н. начертай един кръг. Спуснете сега хоризонтално диаметъра. Кажете какво разбирате вие под думата единство. Единство в живота или единство в природата. В какво седи единството във водните капки? (Химически водата във всички капки е една и съща.) Но същевременно посоката на движението каква е? Да вземем земната повърхност като една плоскост.

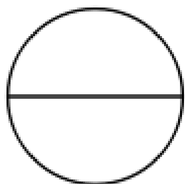

Нали всичките предмети падат на една и съща повърхност. Сега какво трябва да се разбира под единство в живота или единство в мислите? (Че посоката на движението на всички живи същества е една и съща). Сега какво трябва да разбираме под думата движение? (Ако едно тяло изменя своите отношения към други дадени тела, то това тяло се движи, тъй се дефинира движението в математиката, значи когато едно тяло постоянно изменя своите отношения към другите тела).

Сега на какви закони отгоре, по какви причини изменя това тяло своите отношения към другите тела? Първо на това тяло трябва да му дойдат някакви сили, тогава то може да измени своите отношения, а силите могат да бъдат и вътре в него, както е при електричеството, а могат да бъдат и отвън, ако действува някоя механическа сила върху тях. Вземете отношението на луната спрямо земята; луната ли изменя своето отношение спрямо земята или земята изменя своите отношения? (Луната изменя своите отношения). Защо? Кое е, което упражнява влияние? Как е

възможно да се вземе земята като едно безсъзнателно същество? От чисто научно гледище, как е възможно едно безсъзнателно същество като земята, на 2 или 300 хиляди километра, от луната има 250 хиляди мили, тогава как е възможно това същество (луната) да упражнява влияние на земята или пък земята да упражнява известно влияние на луната? И да има някакво взаимно влияние. Трябва да съществува някоя притегателна сила. (Да се обясни притегателната сила на луната спрямо земята, това не може да се докаже). Работата е там съществува ли някой принцип? Че съществува притегателна сила е допустимо; щом съществува един принцип, той може да се докаже от ред явления.

Сега какво разбираме ние хората, които живеем на земята под думата земя? (Едно тъмно небесно тяло, което не е способно да издава светлина, а само получава светлината си от слънцето). Сега ще си послужим малко с аналогиите да видите до къде се спират учените хора. Допуснете, че имате тук два вида свещи, 10 свещи са запалени и 10 незапалени, тогава запалените свещи са светящи, а незапалените не са. Питам, по какво се отличават запалените свещи от незапалените по същество? (Не се отличават). В това отношение по какво се отличава слънцето от земята? Че гори? (Да, че гори). Сега от чисто гледище, науката не отива далече. Тя приема като че свещта е запалена. Кой я е запалил? Тя допуща, че от самосебе си гори или че някой механически процес е станал и тя е запалена. Тя допуща, че това, което е запалило свещта, е отвътре и че има някое разумно същество отвънка. Но в дадения случай земята тъмно тяло ли е? (Така се допуща, че е тъмно). Незапалено тяло, добре, няма да спорим. Сега да допуснем, че тази свещ е отвънка, но представете си, че някакъв масивен параван е заградил свещта или свещите, така ги затуляме и хората казват, че свещите ги няма, загаснали. Питам загаснаха ли свещите? (Не са). Ами ако около земята има такъв един параван, който препятствува на земната светлина, тогава ще кажем ли ние, че земята е една планета? Едно тяло, което не свети, понеже ние не виждаме светлината на свещите, казваме, че те са загаснали. От гледището на нашите разсъждения, вярно е; но допуснете, че 10 души, които са гледали свещите, без да знаят са ослепели и кажат, че свещите потъмняха. Те казват така, без те да ги виждат. Питам, свещите ли потъмняха или техните очи потъмняха? (Тогава може да се допусне, че известни разлики ние ги схващаме, благодарение на нашите несъвършени същества). Сега това е само един начин на разсъждение. Защото в закона на хипнотизма, един човек може да се постави в какъвто и да е сън и да се накара да вижда или да се накара да не вижда, всичко може да се направи с него. Следователно, има ред явления в природата, които съвременната наука трябва да ги засегне малко по-дълбоко, за да ги изясни. И пътят, по който върви науката, е там. Та това са нови положения, които трябва да се изучават.

Та казвам, ако умът на човека не може да разбере някои неща или явления, тогава де седи причината? Вън или вътре? (В самия човек). Може да седи и вънка от него, може да седи и вътре в него. Възможно е някой път в пространството, както сега допущат, нашата земя да дойде в съприкосновение с някоя тъмна сила, тъмно същество, с някое по-гъсто тяло, на което материята е по-лоша; и тогава това тяло може да упражни влияние на земята. Питам сега, то ли ще упражни или друга някоя сила? Сега в астрологията, какво разбираме ние, като кажем, че Юпитер или друга някоя планета е упражнила влияние върху земята? Най-първо вие трябва да знаете кой е елементът, който съответствува на Юпитер? Или нека турим Марс, той е по-близо до нас. Желязото съответствува, нали? (желязото). В дадения случай желязото е една форма. Но желязото е тук, на Марс го няма. Желязото, с което Марс разполага, е на земята; а Марс, който разполага с един търговец далеч от Марс, той е закупил всичкото желязо и никой нямо право да разполага или да оперира с това желязо без него. В дадения случай Марс е един принцип, скрит принцип. Та вие не можете да употребите желязото, да видите неговата сила, ако вие не разберете неговата скрита сила, ако не познавате Марс. В дадения случай Марс е едно тяло, но ако вие го разбирате като един принцип, разумен принцип, който хората още не разбират какво нещо е желязото, или произходът на желязото, или неговите сили, които Марс упражнява върху човешкия живот.

Та казвам, в дадения случай трябва да разберете астрологически: всичките планети това са принципи, които действуват върху човешкото съзнание. Следователно, ако вие можете да разберете принципа Марс, тогава можете да разберете земята, желязото. Когато намерите тази форма, тя има отношение към другите форми. Тогава само вие можете да превръщате една форма в друга форма. А щом можете да превърнете известна форма, вие можете да развиете нейната сила.

Нали във физиката имате скачените съдове. По какво се отличават скачените съдове? (Че течността в тях е винаги на еднакво ниво). Тогава можем да кажем, че скачените съдове съществуват в природата. Хора с еднакви идеи са скачени съдове; хора с еднакви желания са скачени съдове; хора с еднакви убеждения са скачени съдове. Следователно, каквото съществува у едного, съществува и у другиго. У всички крадци, каквито и да са те, големи или малки, всички са скачени съдове. Всичките идиоти са скачени съдове. Всички гениални хора са скачени съдове. Обикновените хора, също светиите са скачени съдове. Ако вие сега разгледате формата, защото скаченият съд е една форма. С какво се отличава тя? Че житкостта или течността във всички съдове е еднакво висока у всички. Или силите,

които се намират вътре, са на еднакво ниво.

Та казвам, сега най-първо трябва да се разберат принципите. И после да образуваме един процес на скачените съдове. Понеже тези скачени съдове съществуват в природата. Трябва да разбираме закона на скачването. С кои хора трябва да се скачвате? Искаш да станеш гениален, мислено ще си направиш една форма гениална и постепенно тези сили ще дойдат, ще се скачиш с гениалните хора и полека лека ще станеш гениален. Тези сили, които действуват в тях, ще действуват и в тебе. Ако можеш да скачиш своята форма с гениалните хора, ще станеш гениален; ако не можеш да я скачиш, обикновен ще си останеш. Сега научната страна, по еволюционен начин се разбира дълъг един период. Но при сегашните условия имаме ли еволюция? (Имаме). Ако имаме еволюция от толкова хиляди години, нали има един прогрес. (Да). По какво се отличават хората или животът? Преди няколко милиона години, или ако вземем преди 20 хиляди години, или да вземем ледената епоха и сегашната епоха, каква е разликата? Научните данни показват, че човешкият мозък е бил тъй хубаво сформируван, както и сега. (Човек с външната си форма тогава е бил по-груб и мозъкът му е имал по-малко гънки и т.н.). Това са съвсем външните страни, но съществува една епоха, когато човек е имал такова тяло, както сега няма, той е имал и една глава образец, каквато сегашният човек не може и да сънува. А сегашният човек това е едно обезобразяване. Това е един факт вътре. Ние имаме едно отклонение на живота, сега ние се стремим да дойдем пак до това първо положение. Ние сме взели едно направление обратно на еволюцията. Ние слизаме, не се намираме под благотворното влияние на слънцето. Отдалечаваме се и сме достигнали до дъното, додето може да стигне един организъм. И да слизаме по-надолу не може. И ако слизате, знаете ли какво ще стане? Когато една форма се напълни с газ, какво ще стане? (Ще се пръсне). Та и те, ако слизат по-долу отколкото трябва, ще се пръснат. Защото и съдът ще се пръсне. Сега да извадим онзи великия закон, който съществува, под влияние на планетите се разбират известни принципи, които действуват, и тях трябва да изучавате. Та именно какви са влиянията на Марс, когато той действува в човека? (Когато Марс действува, човек става мускулест, енергичен, много активен във всяко едно отношение). Сега как ще познаете, че един принцип действува нормално или анормално върху човека? (Марс внася активния елемент в човека, ако човек може разумно да оползотвори тази активност, тогава Марс действува благотворно върху него). Да допуснем, че един човек – учен, инженер, е гениален, прави своите изчисления много хубаво, трябва да се направи един яз, но понеже той няма сам да гради яза, а други го градят, пропуснали нещо от неговите изчисления, направили стената по-тънка, отколкото трябва, дохожда водата и събаря яза, и завлича хората и всичко. Сега де е погрешката? Неговата разумност може ли да помогне в

дадения случай? Колкото и да е умен човек, той не може да помогне. Ето де е погрешката. В работата всички негови работници трябваше да бъдат скачени съдове с него. Там е всичката погрешка. Той не е бил скачен съд. В него Марс е действувал повече, отколкото трябва. Сега един инженер, който действува в дадения случай, той трябва да знае напрежението на този принцип. Да кажем, че той подпушва известна река. Самият стремеж, слизането на водата, теченията, това е Марс, той трябва да постави едно съпротивление, което да неутрализира до известна степен напрежението на Марс. Или трябва да намери една плоскост, която да уравновесява тези буйни течения. Така че като слизат буйните течения да слизат по тази плоскост и като слизат да се уравновесяват, и да се впрегне по един нов начин енергията на природата. Та казвам, енергията, която съществува в природата, иде при нас по един много голям наклон. Изкуството е там, че всяка енергия, която влиза в мозъка на човека, той трябва да я постави тъй, че да може да я използува. Например у вас се развива известна страст. Какво означава страстта; известна енергия, течение в природата. То не е само до човек, страстта прониква навсякъде и в растенията, и в минералите, навсякъде страстта произвежда едно движение. Защото всеки има известна страст, човек, който има известна страст, той всякога ще има известно движение. Сега, ако едно тяло върви така вълнообразно – какво има на пътя? Тогава едно тяло, което се движи в етера, нали казват, че етерът е еднообразен и толкова рядък, не прави никакво съпротивление. Сега това движение в етера ли е или вън от него? (Допуща се, че така се колебае самият етер. Те не отделят светлината от етера, тъй като етерът, това е трептение на самия етер). Учените казват така; прави ли са те? Право ли е това или не? (Не зная). Сега аз искам да зная скачен съд ли са учените хора или не? (Смях). Дали етерът се колебае или в дадения случай етерът е толкова отзивчив, че като върви светлината, като се набира светлината, на това причина е етерът, че се правят такива гънки. Светлината преодолява. Значи етерът колкото и да е тънък и гъвкав, все прави едно малко съпротивление на светлината. Възможно е. Ние предполагаме; знаем причините, но не можем да ги кажем. Сега за това, което не можем да кажем, ние даваме други съображения. Например някой ме е викал на гости, нали? Аз не искам да ида, но не искам да кажа същинските причини, а казвам, ще ме извините, много работа имам. Аз не съм разположен, не искам да ида на гости, а казвам много съм зает, много работа имам. Аз привидно ще кажа, че много работа имам, а всъщност никаква работа нямам, но просто имам едно неразположение да отида на гости. Но това разположение аз не изявявам, понеже ако го изявя, ще стане цял скандал. Да кажем, например, викат ви на царска вечеря и ти се откажеш да идеш, това е голяма обида, царят те вика? Ти ще се извиниш, ще кажеш, че твоят стомах има известни болки, не е добре, после ще кажеш, че много съжаляваш, но сега стомахът ти не е добре и прочие.

Питам сега, говориш ли истината? И трябва ли да се каже истината? (В случая да се каже истината ще бъде неуместно). Учените хора щом ги кани природата на гости и те някой път се отказват да кажат истината. Това е дипломация от тяхна страна. Те казват, предполагаме, допущаме, но не смеят да кажат защо именно е така. Етерът ли се огъва или светлината се огъва?

Сега ето какво трябва да разбирате под единство в природата. Единство в природата, това е най-голямото насърчение, което трябва да имате. Щом кажем единство, подразбираме това, ако преди хиляди години тебе те е постигнало едно добро, това добро пак ще дойде. Това е единство. Значи доброто никой не може да ти го отнеме или това, което ти е дадено, никой не може да ти го вземе. Това е единство в природата. Значи има една разумност в света, която държи нещата в равновесие; значи явленията се повтарят. Например ти имаш една свещ, която е горяла, а после е изгаснала. Тя пак ще гори. Ако една свещ гори и после изгасва, значи непотребна е тази светлина, но като дойдат пак условията тази свещ да се нуждае от светлина, тя пак ще се запали и ще гори. По какъв начин? По някакъв мистериозен начин, едно същество ще я запали. От чисто човешко гледище ние ще кажем, един човек ще я запали. Допустимо е да се каже, че един човек ще я запали. Но как ще допуснем, че земята един човек ще я запали? Тогава от научно гледище ще кажем, че земята ще дойде близо до слънцето и ще бъде запалена от някое голямо тяло, и ще почне да гори. А земята може да се запали от едно същество като вас, само трябва да знаете где е запалката. Ако ти можеш да я намериш в лабораторията на земята, ти можеш да я запалиш, няма защо да чакаш да дойде едно същество специално за това да я запали. Който и да е човек може. Представете си, че едно същество запали земята, какво ще ни ползува това? Ще ни опърли всинца ни. Пък потребно ли е да бъде запалена земята? Ще дойде един ден да бъде запалена земята с един нов пламък, който съществува в света, при който като влезе човек, може да живее. И тогава ще стане едно пречистване на земята. Земята ще бъде запалена с този нов огън, в който хората могат да живеят. И тогава тези хора, които са живеели и се развивали правилно, по пътя на еволюцията, те ще почнат да живеят, а грешниците ще се стопят и светът ще се очисти веднъж завсякога. Добрите хора ще отидат горе, а лошите ще се стопят, ще отидат долу. Наближило е времето. Тогава земята ще се очисти от греховете на хората. И този огън ще бъде много силен и много мек, някой ще разтопи, а на някой ще даде живот. Онзи, който влезе в този огън, той ще бъде като златото, което се разтопява и се пречиства, в него като влезнеш, ти ще бъдеш тъй чист, като добър и хубав свеж въздух. Сега вие ще попитате от гледището на строгата наука, възможно ли е това? Това е най-голямата възможност, към която хората се стремят, и ние се стремим, за да можем за бъдеще да живеем в

пламъка на огъня вътре.

Сега сме достигнали до едно място, ние сме живели в твърдата материя, живели сме във водата, сега живеем във въздуха, но наближава да идем да живеем в огъня, като тези саламандрите. Нали така се наричат духовете на огъня? Един ден и ние ще живеем като тях. Каква е разликата сега между тези 4 вида духове? Гномите, духове на земята, ундите на водата, сулфите на въздуха и саламандрите на огъня. Каква е разликата между тях? (Разликата е в техните прояви). Ако вземем тези същества на въздуха, те са много шегаджии. Например, вървиш ти с нова шапка, те ти вземат шапката, задигнат я, друг пък поет си турил своите листа, написал нещо много хубаво, но те ни пет пари не дават за научните работи на поета. Всичко, каквото те намират, задигат го. Сега това е смешната страна. Затова ние съдим по темперамента, те са много живи като децата. Те искат всичко на хората да е в ред и на място. Те казват всичко трябва да е много чисто, като минем, всичко трябва да е много чисто и като намерим нещо, което е нечисто и не е на място, те го задигат. Щом ние минем, ние ще сме първите, които задигаме всичко. Когато тези разумните същества като силфите минат, те дигат прах; кой е виноват на това? Казвам, те са които дигат прах. Когато те идат, те са наредени с милиони с гайдарджията му и играят и това, което вие наричате вятър, то е една игра. Там има виканици, пукане-е, това, което вие наричате течения, то е викане, кряскане, вие като не го разбирате, то излиза като шум. Сега това не е научно. Научно е да кажем, че вятърът духа. А не научно е да кажем, че тези духове кряскат. Сега и върху това няма да се спорим, безразлично е, стига умно да се обясни едно явление. Сега това е в смисъл на алегория, че са същества, разумни, подвижни, правят си упражнения, те някой път си правят гимнастически упражнения, че недовиждат хората.

Та казвам, така трябва да разбирате планетите като принцип. Седем принципа са, те са повече, но засега са седем принципа, които са действували в разните епохи. Сега има събудени още два (Уран и Нептун). А за бъдеще ще се намери още една и така ще дойдем до 12, но сега са 7, които действуват. Според астрологическите теории всички са планети, а слънцето, което не е планета, какво търси в астрологията? Какво е влиянието на планетите? Какво търси слънцето, което е централно място в астрологията? То се схваща като източник на енергиите. Та от това гледище можем да обясним слънцето като баща на тези принципи. А всички други принципи са произлезли от него. А основният принцип е слънцето, изворът на живота. И от там се проявяват всички други. Марс какво е предал на човешкия организъм? (На физиката на човека е предал мускулите и жилите). На неговите идеи предава стабилност да се бори и да устоява. Какво е предала Венера? (Мекия елемент, заоблените форми във

физическото тяло и мекия елемент на любовта). Например с какво се отличава един човек на физическото поле при един елемент на Венера? (С меки обноски и с неговия вкус). Когато принципът на Венера управлява майката, какво прави тя с децата? (Тя се отнася много меко с тях). Тъй прегръща ги, целува ги. Какво прави Марс, когато дойде у майката? (Смях). (Някой път ги понатупва). Тя кара децата на работа. Ще ги направи по-активни. Ако дойде Меркурий? (Той ще ги направи по-хитри, да могат да се справят с всички неприятности). Сега това е един принцип, който действува вътре у човека. И защо астролозите не туриха този принцип в Юпитер, а в Меркурий? Защото Меркурий е по-близо до слънцето. (И по-бързо се движи). По-лесно ходи. Той е по-близо до университета. Често ходи да се учи от слънцето. Е, какво предава Юпитер? (Благородство, тщеславие, на външната форма на човека предава един такт). Юпитер подразбира личността, личния живот на човека. А Сатурн? (Той е разумен, предава разсъждения). Сатурн е развил отношенията, казва, аз като личност, кой ме е убедил? Всичката философия на Сатурн седи в това: какви трябва да бъдат отношенията на природата към мене? Ако го духне вятърът, ще каже, не е навреме. Или ако се препъна на пътя, ще каже, пътят не е направен добре. Той винаги вижда все лошата страна. Значи запазва принципите на човека за неговата личност. А Сатурн е взел същевременно всичките благоприятни и неблагоприятни условия отвънка. Каквото и да му кажат, той ще каже: Работата така не седи. Той седи винаги на особено мнение. Та Сатурн в даден случай, там дето са хората смели, то се дължи на еволюцията на Сатурн. Сатурн представлява най-лошите условия, отгдето се е отклонил човекът. Тези пръстени около Сатурн са една емблема, която показва причините на отклонението. Затова когато се изучават планетите, човек трябва да изучава отношението на доброто и на злото в света, вътре в нас, в нашия организъм или противодействащите сили. Ти не можеш да разрешиш едно противоречие в света, ако не разбереш Сатурн. Тогава принципът Сатурн знае причините на доброто и на злото и при него ти ще знаеш как да се освободиш. Ако ти разбираш този принцип, ще знаеш как да се освободиш. Само Сатурн може да разреши противоречието. После, Сатурн е много морален. Той не се лъже. Той е най-моралният тип. В него има морал от страх. Ако вземеш Сатурн в неговата форма, той се отличава с един вътрешен страх. А самият принцип, той е най-чистият принцип. Чист е, казва, над всичко седя аз, няма какво да ме лъжат. Това, което още занимава Юпитер, защото Юпитер все още можеш да го подкупиш със слава в света. Но един човек, който е ял попарата на тази слава, ти не можеш да го подкупиш. Един човек, който има добре развита тази форма на Сатурн, ти не можеш да го подкупиш. Един човек, в когото господствува Сатурн, ти не можеш да излъжеш. Той не се лъже.

Казвам, трябва да изучавате принципите и техните форми. Принципите са правилни, когато изучавате техните форми. Да изучават техните сили и самите принципи, които действуват, това е задача на астролозите. Ако имате една планета, която при извора или при изгрева, какви ще бъдат нейните влияния или аспекти. Да вземем луната при изгрева, какво ще даде на човека. (Тогава тя ще направи най-първо човека месест, заоблен физически, а психически вътрешно той ще бъде много изменчив). Какво ще бъде състоянието или влиянието на луната, щом тя е при изгрев? Луната е известен принцип. Ако синът или дъщерята трябва да имат някакво правилно отношение към майката, само луната може да го даде. (Луната покровителствува домашния живот и майката въобще). Ако този принцип не се развива, тогава какви са външните форми на луната? (кръговете) Кой е елементът, с който тя борави? Среброто. Златото е елемент на слънцето. То най-малко се окислява. Значи елементът, който владее луната, е втори след слънцето. (Луната у човека управлява лимфата). Следователно, ако имате едно разстройство в тялото си или в симпатичната нервна система, или в мозъка, то се дължи на липсата от някой елемент. Най-първо можете да употребите среброто като един елемент за лекуване. Значи всичките болести се раждат от недоимък на известно количество от този елемент в кръвта. А това количество е необходимо да функционира като съставна част на кръвта; и ако то се намали, веднага се ражда едно болезнено състояние. Сега това е за среброто, а ако се намали желязото?

Та не само теоретически трябва да изучавате астрологията, но има известен род мисли или форми, които като държите в ума си, вие можете да си доставите това количество в кръвта си по някакъв начин. Защото, което съществува в природата, съществува и в организма на човека. Или можете да си доставите това количество, което съществува във вашите чувства или във вашите мисли. Понеже някой път има и недоимък и на чувствата. Ако има един недоимък на желязото в мислите, то те ще бъдат неустойчиви. Та астрологията трябва да се приложи като наука за възпитание. За съграждане (на) организма, за съграждане на нервната система и на мозъка. И след това ще дойдем до един по-висш процес, да се доставят елементи, които са необходими за устройството на човека. Учена работа е тази. Сега това, което може да ви препятствува, вие ще кажете, това са неща, които ние ги знаем. Вие едно знание може моментално да го имате. Но рядко иде такъв момент. Изискват се много благоприятни условия. Въпроси върху известен предмет могат да ви блеснат моментално и да ви станат ясни, а могат да ви станат ясни в един прогресивен начин. Но има един моментален начин. Има един прогресивен и един бърз начин и човек може да върви и по единия, и по другия начин. Цялото човечество върви по трите начина или пътища. Човек може да върви и прогресивно

бавно, но все ще се домогне до тези постижения, които някога сте ги изгубили. Например в старо време най-невежите хора са имали такива познания по астрология, каквито сега и най-учените астролози нямат. В миналото и най-невежите са имали много по-големи познания, отколкото сега и най-големите астролози имат. Сега се счита, че е векът на познанието. Не само да се знае теоретическата страна, но и практическата, да знаеш в кое време да употребиш този принцип на луната. При какъв случай бихте употребили вие луната? (Тогава когато тя е в благоприятен аспект със слънцето и когато тя се пълни). Представете си, че вие сте един астролог и по едно стечение заболеете, случва се и като астролог да заболеете. Единствените принципи, които могат да ви помогнат на болестта в дадения случай, са слънцето и луната. На земята как трябва да впрегнете слънцето или луната, за да ви помогнат? Защото слънцето е далече от вас и луната е далеч, и двата принципи са далеч. Вие ще намерите най-практическата страна, ще намерите един човек, в който слънчевата енергия може да се трансформира. Ще намерите един слънчев тип и лунен тип и тогава ще прекарате енергиите на слънцето и луната през вашия организъм, и ще оздравеете. Не е нужно да бъдат само хора, но ще намерите две живи същества; може да намерите две растения, едното, което да има енергията на слънцето, а другото растение, което има енергиите на луната, тогава тези две растения ще се впрегнат и ще ви помогнат; или може да намерите две животни; две пеперуди може да намерите, пък може да впрегнете и два кристала, но трябва да знаете дали този кристал е построен под формата на слънцето, а другият – по принципа на луната; можете да поставите и животните, и най-после и човека да впрегнете. Това са знаели още от древността астролозите. Всички те са черпели своята сила от слънцето и от растенията. Казва се, че Бог е турил в рая най-разумните същества, най-разумните растения са били там. И първият човек е бил много голям ботаник, той е знаел да регулира своите сетива с растенията.

Сега аз ви препоръчвам да се занимавате малко с ботаниката. Човек, който не е запознат с растенията, все му липсва нещо. И никой не може да влезе в рая, ако не разбира ботаниката, растенията. Като влезнеш на вратата на градината, ще има една комисия, която ще те изпита по ботаника, след това ще те изпитат по зоология. Адам държа доста добър изпит по зоология, но по растенията, като дойде Ева, която излезе от него, те я внесоха при растенията. Тя употреби едно растение, взе един плод от едно растение и го употреби. Сега можете ли да кажете при какво съчетание яде тя от този плод? (При крайно неблагоприятно съчетание). Кои са злокобните планети? (Сатурн и Марс. Сатурн е внесъл тези разсъждения: какво има ако ям? А Марс е дал тази смелост да го направи). А къде бяха другите принципи? Те мълчаха. (Юпитер поласкан, че ще има по-голямо

положение и той взе участие). А Венера? Тя пък поласкана от Юпитер, а Меркурий? (Той пък поласкан от Венера, че ще има известни богатства и той си дал съгласието). Те направиха една погрешка, на която ние опъваме. Седнете Н.

Станете сега.

Дясната ръка горе.

**САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА
ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.**

**7 ч.с.
Изгрев.**

1930_12_07 Важността на размишлението
Изд. София-Изгрев, 1949г.
КНИГА: Абсолютна истина, УС Год.I

ВАЖНОСТТА НА РАЗМИШЛЕНИЕТО

Размишление

Каква е целта на размишлението? Какво придобива човек, като размишлява? Не е важно какво се придобива. Какво придобива гладният, като се нахрани? – Организмът му придобива това, което му липсва, и той се успокоява. – На същото основание и онзи, който размишлява, придобива нещо, което му липсва. И гладният, като се нахрани, се успокоява временно, за няколко часа. Недоволството и неспокойствието му временно изчезват. Следователно за онзи, който разбира, размишлението е един Божествен обяд. – Не може ли без размишление? – Може. Ако си решил да гладуваш, може и без размишление. Но ако не можеш да издържаш глада, ще размишляваш. Естествено е човек да яде.

Следователно естествено е също и да размишлява. Кажеш ли, че и без това може, ти не разбираш основната идея на живота. Като е дошъл на земята, човек не може да живее без храна. И ако иска да се развива духовно, не може без да размишлява. Само така той може да расте и да се развива. Какво по-хубаво от това, да растеш? Ще размишляваш, ще бъдеш усърден, за да постигнеш нещо. Всичко друго е човешко разбиране, което нищо не допринася. Като размишляваш, ще дойдеш до Божественото, което осмисля всичко. Без него животът е непродуктивен. И тъй, размишлявайте без да питате защо е нужно то. „Кораво е сърцето ми.“ – Значи липсва ти нещо. Коравата буца трябва да се размекне. Ако буцата е от пръст, ще удряш върху нея, докато се разпадне. Ако имаш буца в организма, всичко ще правиш, за да я размекнеш. Не е естествено тя да стои в организма на човека. Следователно, ако сърцето ти е кораво, вода ти е нужна. Какво означава в случая водата? Тя представлява особена жизнена енергия, която смекчава твърдите неща. Имаш саксия у дома си. Гледаш цветето в нея изсъхнало. Какво му е нужно? – Вода. Изнеси го вън, та като вали дъжд, да го полее. Дъждът ще свърши това, което ти не можеш. И на вас казвам: Когато се намерите в мъчнотия, оставете се на Божествената Промисъл. Той ще свърши това, което вие сами не можете. Той ще смекчи коравината, която ви противодейства. Причината за коравината на вашето сърце е вътрешна, органическа. Вие я търсите отвън някъде, но няма да я намерите. Жаден си. Ще дойде някой отвън да ти говори сладки думи, да не усещаш жажда. Не, сладките думи са сладки сиропи, те не утоляват жаждата. Вода е нужна на човека. Като я приеме вътрешно, тя ще задоволи жаждата му. Без вода не може. Тя съдържа жизнена сила,

необходима за организма. Сиропите са човешки изобретения. Колкото и да са хубави, те не помагат. Всички човешки тълкувания са все сиропи. – „Отлични са сиропите.“ – Каквито и да са – човешки са те. Човешките тълкувания не помагат на живота. Човешкото се отличава от Божественото по това, че не уталожва жаждата. Дойде ли Божественото, и жаждата, и гладът са задоволени. Ето защо, ако искате да се успокоите вътрешно, приемете Божественото и не се месете в неговите работи. – „Как ще се повдигна?“ – Не мисли за това. „Какво е било миналото ми?“ – И за това не мисли. То е работа на живота. Божественото начало в тебе има грижа за всичко.

Като ученици, вие трябва да се интересувате само от онова, което днес ви предстои да постигнете. Това са две неща: една идея за ума и една за сърцето. Какво ще стане с вас, ако в ума ви се роди идеята да станете княз? Обаче беден си, нямаш пари за хляб. Какъв княз е този, който гладува? По-добре е да не си княз, но да имаш хляб. Да бъдеш княз, това е идея, която днес не може да те интересува. За предпочитане е да ходиш скромно облечен, но със сит стомах и с вътрешно доволство, отколкото да си облечен като княз, а с празен стомах. За предпочитане е да носиш външни лишения и страдания, но да бъдеш вътрешно задоволен. Не може да бъдеш едновременно задоволен и външно, и вътрешно. Ако си княз, всичко ще имаш, но вътрешно ще бъдеш недоволен, ще ти липсва нещо.

Мнозина искат да имат разположението и благоволението на света. – Знаете ли на кого принадлежи сегашният свят? – На Каин. Всички хора, които живеят само за себе си, те са чада на Каин, който уби брат си Авел. Те са Каиновци. Добри хора са те, но пред нищо не се спират. Те са хора на крайната свобода, не признават друга воля, освен своята. Да им говориш за Божията воля, това е чуждо за тях. Ще знаете, че сегашният свят, с всичката си слава и величие, е създаден от Каин. Някои казват: „Вижте как живее светът!“ – Какво особено ще видим в света? – Там има страдания, наказания, огньове, затвори. Не мислете, че Каиновците са дяволи. Не, и те са хора, но с особени разбирания. Когато Бог запита Каин къде е брат му, той отговори: „Не съм стражар, да вървя след него. Той е свободен; ходи, където си иска“. Бог го изобличи в лъжа, като му каза: „Кръвта на брата ти вика след тебе“. Каин разбра, че престъплението му е открито и се уплаши. Но да не се връщаме към миналото, не е приятно. Какво са направили Каин и Авел, това не ни интересува. Кой кого убил, с какво оръжие, и това не ни интересува. Какво печелиш ако знаеш, че някой сгрешил? Каин вдигнал една тояга и с нея убил брата си. – Коя е подбудителната причина за това убийство? – Димът. Двамата братя принесли жертва на Господа, но димът от жертвеника на Каин слизал надолу, а този на Авел отивал нагоре. Въпросът не е там. Това нас не ни

интересува. За вас е важно да направите връзка между Бога и вас. Ако не можете да я направите, вашата дейност ще остане безрезултатна. – „Всички хора имат ли такава връзка?“ – Това не е важно. Всеки сам да се запита: „Имам ли аз връзка с Бога?“ Ако си отговори положително, пръв той са ползва от тази връзка. Не е важно какво мислят хората за вас. Не е важно какво мислите за създаването на света. Важна е връзката ви с Бога. В нея е вашият прогрес. Тази връзка да бъде постоянна и да се обновява. Някои от вашите връзки лесно се късат. Направиш една връзка, скъса се; направиш втора, и тя се скъса. Коя е причината за това? – Връзката не е здрава. Причината е или у вас, или вън от вас. Ако някой скъса връзката ви, какво ще правите? – „Ще я свържем.“ – Има връзки, които лесно се правят. Няма по-лесна работа от това. Например, отиваш у бакалина да вземеш десет килограма сирене. Той не те познава, но заради покупката те помни вече. Ако не го платиш, колкото пъти минаваш край бакалина, свиваш се, не си спокоен. Ти постоянно държиш в ума си мисълта, че имаш да плащаш. Питам: Как ще направите връзка с Бога? Ще отидете в бакалницата на Бога и ще вземете, например, десет килограма сирене, без да го платите. Връзката е направена вече. Ще запишат името ви в тефтера си и ще ви търсят. Радвайте се, че дължите на Бога. Който не разбира закона, казва: „Защо аз да дължа?“ Нима детето, което излиза от утробата на майката си, не дължи? Утробата е бакалница, от която детето взима на кредит. То е взело десетте килограма от майка си, затова има да дава. По този начин се създава връзка между майката и детето. Тя гледа да не изгуби този клиент, да не умре. Ако детето не беше влязло в бакалницата, щеше ли да има връзка? Такава връзка съществува между учителя и ученика, между свещеника и паството.

Следователно човек трябва постоянно да помни, че е в бакалницата на Господа. Светът, в който живеем, е бакалница, има какво да вземем от него. Добре е между хората да се създадат нормални връзки, без кражба. По-добре е човек да взима на заем, отколкото да краде. При кражбата не се създават никакви връзки. Ако нямаш пари, като влезеш в бакалницата, ще кажеш: „Засега нямам пари“. В Божествената бакалница са много снизходителни, дават на вересия. Но откраднеш ли веднъж, веднага затварят вратата за тебе. Значи в Божествената бакалница не се позволява никаква лъжа и кражба. Ще кажеш: „Нямам пари“. Те са готови да те кредитират. – „Как да разберем това?“ – Аз говоря конкретно. При лъжата и кражбата връзките се късат. Това са молците, които изяждат благородните нишки, с които ние сме свързани. Лъжата е кривият път на истината. Омразата е кривият път на любовта. Невежеството е кривият път на мъдростта.

Сега ще размишлявате върху Божието милосърдие. При сегашното

състояние на човека, няма по-велико нещо от Божието милосърдие. Онова, което осмисля живота, е милосърдието. И при най-лошите условия на вашия живот, само Бог може да ви извади от дъното на ада и да ви спаси. Спасението не е еднократен, но непреривен процес. Например, плъзгаш се по наклон. Ако на половината път някой ти подаде ръка, без да те задържи и извади от плъзгавото място, това още не е спасение. Колко ще трепериш, докато излезеш на здрава почва! Това е делото на милосърдието.

Изпейте песента „Духът Божи“. Както изпяхте сега песента, чувства се, че липсва нещо. Тонът може да бъде правилен, но да му липсва вътрешна мекота, вътрешно осмисляне. Вие изпяхте песента на физическия свят. Изпейте я сега в духовния свят, за сърцето, да видим какъв тон ще вземете. Сега аз ще ви изпея песента, да видите каква разлика има между моето и вашето пеене. Всеки тон има форма, съдържание и смисъл. И грънчарят, като иска да направи едно гърне, първо има предвид формата и дебелината му. Колкото е по-дебело, толкова по-здраво ще бъде то. Като направи гърнето, грънчарят иска да сложи нещо в него. Ако го напълни с вода, гледа да го запуши добре, за да не остане празно пространство. Най-после ще внесете известен смисъл в гърнето: защо сте го напълнили именно с вода, а не с друго нещо. Когато пеете, вие можете да предадете песента по три начина: ако я изпеете по първия начин, вие сте още на физическия свят; ако я изпеете по втория начин, ще влезете в духовния свят, ще хванете дръжката на вратата, която води за Царството Божие, но няма да ви приемат там. И най-после, като я изпеете по третия начин, ще влезете в Царството Божие. – „Как ще познаем по кой начин пеем?“

Представи си, че си беден човек, но знаеш да пееш. Отиваш в един дом и почваш да пееш. Всички казват, че пееш хубаво, но никой не бръква в джоба си, да ти даде нещо. Пееш на втори, на трети, всички те харесват, но никой нищо не ти дава. Това показва, че ти пееш на физическия свят, по първия начин. Ако пееш, и всеки ти даде по нещо, ти си в духовния свят; само си хванал дръжката на вратата към Царството Божие, без да си влязъл вътре. Като пееш по третия начин, ти ще се намериш на път за Царството Божие. Който те слуша, ще бъде доволен от тебе и ще те заведе у дома си, където ще те нагости добре. Така ще станете приятели и ще си помагате. – Кое е най-доброто пеене? – Което води човека в Царството Божие. Третият начин е недостъпен за вас. Пейте поне по втория начин, с тон три десети по-високо от нормалния. Важен въпрос за вас е, като пеете, да заставите богатия да извади кесията си. Всеки от вас трябва да знае да пее и да свири, да приложи музиката в живота. Музиката има практическо приложение. За да има такт, благоразумие, умение да се постави, това зависи от музикалността на човека. Добрият човек е музикален, художникът също е музикален. В благородната постъпка има музика. Да

направиш всяко нещо на времето, да знаеш как да се отнасяш с хората, пак се изисква музикалност. И на небето, ако не си музикален, не можеш да пипнеш дръжката на вратата, която води към Царството Божие. За да бъдеш музикален, трябва да имаш известни качества. Който има тези качества, получава диплом. Ако искаш да се справиш с мъчнотиите на живота, ти трябва да бъдеш музикален, да знаеш да пееш и свириш.

Първоначално човек е бил добър певец, но след грехопадането той изгубил способността си да пее. Едва сега той се връща към първото положение. Днес музиката може да се впрегне като метод на лекуване. Ако накарате болния всеки ден да пее по малко, той скоро ще оздравее; и обратно, ако здравият престане да пее, той лесно ще заболее. Музиката е на границата между физическия и духовния свят. Чрез нея човек може да трансформира енергиите си. Чрез песента в човешкия организъм се влива особена жизнена енергия. Ако си нервен, неразположен, започни да пееш. Състоянието ти веднага ще се измени. Тъжен си, не можеш да мислиш, попей си малко. Чрез пеенето се развиват такива способности, каквито по друг начин не могат да се развият. Музиката развива търпението. Немузикалните хора са нетърпеливи, припряни; те искат бързо да постигнат всичко. Щом бързаш много, не си музикален. Животът е най-хубавата музика. Човешкият живот не е толкова приятен, понеже тонът не е взет добре. Има нещо немузикално в него. Като прибавите онази музикалност, която му липсва, той ще стане приятен. Както пеете сега, не е лошо. Ще пеете, за да се самовъзпитавате и да развивате известни способности. Има няколко вида музика: религиозна, научна, любовна, военна и др. Не може да любиш, ако не пееш правилно. Много съм говорил за Любовта и все пак не можете да си представите какво нещо е Любовта. Няма по-съществено нещо от нея. Тя е най-реалното нещо в света. Единствената сила, която може да регулира всичко, е Любовта. Казвам: Бог е Любов. Ако човек може да разбере Любовта, той ще се освободи от грях и падение. Който може да разбере Любовта, ще се освободи от всичко отрицателно в себе си. В един момент той може да стане светия. Ако пипнеш бутона на Любовта, веднага ще се намериш извън противоречията. И до днес още хората не могат да се освободят от противоречията и заблужденията си, защото не попадат на бутона на Любовта. Много бутони пипат, но не и този на Любовта. Все пак има прогрес, но бавен. Няма по-мощна сила в света от Любовта. Тя регулира всички мисли и чувства в човека. Много от неговите чувства са от умствен произход, защото умът събужда сърцето. Каквато насока дава умът на сърцето, така то ще се проявява. Например, един богат човек слага в ума си мисълта да спечели десет хиляди лева. Друг иска да спечели 20 хиляди лева, трети – 50 хиляди лева и т.н. Причината тук е чисто умствена.

Що е религията? – Тя представлява вътрешна връзка между човека и Бога. За да се създаде тази връзка, нужно е да имаш добро отношение към хората. Религиозният трябва абсолютно да изпълнява волята Божия. – „Каква е тази воля?“ – Щом питаш, ти не познаваш Бога като свой Баща. Много естествено, как ще познаеш баща си, който е заминал на онзи свят, когато ти си бил малък. Гледаш портретите му, но те се различават много един от друг – различни художници са го рисували. Гледаш последния му портрет, но той е най-лошо нарисуван – неспособен художник го рисувал. Днес всеки човек носи в съзнанието си портрета на Бога. Последният портрет е най-несполучлив – неспособен художник Го рисувал. Той казва, че това е образът на Бога, т.е. на вашия Баща. Казват ви, че прилича на Баща ви, но вие намирате, че не е вашият Баща, не прилича на Него. Казва се, че човек е създаден по образ и подобие на Бога. Той гледа и вижда, че не прилича на Бога. Под „образ“ разбирам, че човек е направен по закона на Мъдростта. Две неща има в човека: любов и интелигентност. И двете са по образ и подобие на Бога. За да приличаш на Бога, трябва да обичаш и да мислиш. Щом обичаш и мислиш, ти си по образ и подобие на Бога. Кое е по-добре: да обичаш, или да си интелигентен? С други думи казано: Да бъдеш направен по образ на Бога, или по подобие?

Има два начина на разсъждение: на сития и на гладния. Когато ситият разсъждава за хляба, това е отвлечена философия. Аз разбирам философията на гладния, който е гладувал. Само той може да говори за хляба. Да говориш на гладния за Бога, той ще има правилно разбиране за Него. Човек може да мисли за нещата с любов и без любов. Вие мислите, че интелигентността седи по-горе от любовта; всъщност, любовта създава интелигентността. Тя е причина за човешката интелигентност. Любовта заставя майката да мисли. Като обичаш някого, ти мислиш какво добро да му направиш. Мислиш да му предадеш любовта си по реален начин, да го задоволиш. Другояче казано: Който те обича, той предвижда всичките ти нужди. Понеже Бог ни обича, иска да ни облече в дрехата на съвършенството. Тя се шие, още не е свършена. Всеки ден трябва да я обличаме, да ни я мерят. Колко време е нужно, за да се ушие дрехата на съвършенството? Колко пъти ще се мери и поправя тази дреха, докато се ушие! Тя трябва да бъде готова за Великден. Под Великден аз разбирам деня, когато хората се освободят от греха и от своите слабости. Тогава те ще се освободят от стария си господар – фараона и няма да правят вече тухли в Египет.

Помнете: Който не иска да учи, няма любов в себе си. Който не иска да пее, има слаба любов. Любовта събужда всичко в човека. Тя дава цена на физическия, на сърдечния и на умствения живот. Кажеш ли, че физическият свят не те интересува, ти не разбираш нищо. И физическият

свят е Божи свят. Следователно ще му дадеш цена, която му се пада. Нека Любовта ви бъде мярка. Не се борете със себе си, но разбирайте Любовта.

Като се говори за Любовта, хората се заблуждават, мислят, че само светията има Любов. За да бъде светия, мислят, че човек трябва да е слаб, сух, с пожълтяло лице. – Не е така. Има два вида пожълтяване. Например, има круши, които, откъснати зелени, след време пожълтяват. Има други круши, които пожълтяват на самото дърво. Също така има светии, които пожълтяват, като се откъснат от дървото. Това е болезнено състояние. Има един жълт, естествен, красив цвят, който показва, че плодът е узрял. Жълтината в този плод леко се прелива към седемте цвята на спектъра. При сегашното състояние на хората, когато някой преждевременно стане светия, разстройва му се черният дроб, и той казва: „Този е лош, не го обичам; онзи е лош, и него не обичам". Почнеш ли да говориш така, ще знаеш, че черният ти дроб не функционира правилно. Пазете черния дроб. Хранете го добре. Той трябва да придобие своя естествен цвят. Не зная защо българите са го нарекли „черен". Сега той трябва да придобие своя естествен цвят. Когато черният дроб е нормален, лицето на човека има приятен розов цвят. Козметическата краска на лицето зависи от черния дроб. Какъвто е черният дроб, такъв ще бъде и цветът на лицето. Черният дроб трябва да се изправи, за да предаде на лицето красив розов цвят, а не керемиден. Който не люби, постепенно изсъхва, докато умре. Ако не обичаш, сам се осъждаш на смърт. Ти не можеш да възкръснеш. Ако обичаш, и да умреш, непременно ще възкръснеш. Който не обича и люби, и да живее, ще умре. – Защо трябва да любим? – За да възкръснете. И мъртвият може да обича. Ако умрелият се разкае и започне да обича, непременно ще излезе вън от гроба. За онези, които живеят в безлюбие, Писанието ги нарича мъртви в добродетелите, защото не любят. Живи в добродетелите са онези, които любят.

И тъй, всичко в света трябва да става по закона на Любовта. Тогава човек ще бъде и учен, и философ, и поет, и музикант. Където минава, ще носи благословение. В човека са вложени всички възможности. От него се иска само да прилага Любовта. Заради Любовта човек може да направи всичко. Ако те накарат да отидеш на Черния връх при снежно време, ще се откажеш. Обаче, ако знаеш, че там те очаква твоят възлюбен, ще отидеш и ще преодолееш всички мъчнотии. Любовта дава сила на човека да преодолява. Тя е слънцето на живота, което изгрява и премахва и снега, и дъжда. Казваш: „Тежък е животът, студени са хората". – Няма нищо, много сняг е валял. Ще изгрее слънцето и ще го стопи. – „Гладувам." – И това ще мине. Следващата година ще бъде плодородна, ще има повече жито. Като дойде Любовта, ще има плодородие. Тя носи истинското знание. Без нея можеш да учиш с години и нищо да не знаеш. Щом дойде Любовта,

всичко ще научиш. Божията Любов води към вечни постижения. Тя подразбира постижение на непостижимото. – „Отчаях се, не мога да постигна желанията си.“ – Приеми Любовта. Тя ще те заведе към вечните постижения.

Пейте с Любов! След четири седмици ще направим опит да пеем с Любов. Казваш: „Чудно нещо, работя, уча, но все нещо ми недостига!“ – Да, едно ти недостига – да се научиш да плащаш. Като влезеш в гостилницата и се нахраниш добре, ще извадиш кесията си, да платиш. И гостилничарят, като отвори гостилницата, първо ще купи тенджери, да има в какво да готви. И той плаща. Под плащане разбирам човек да се научи да благодари – за всичко да благодари. Няма по-хубаво нещо в живота от плащането. Виждаш, че един човек се дави. Какво ще направиш, ако той е твой неприятел? Ще го оставиш ли да се удави? – Не, ще му помогнеш. Като го спасиш, той ще ти стане приятел. Плати на злото с добро! Това значи да платиш, т.е. да благодариш за всичко, което животът ти е дал.

Т. м.

Утринно Слово от Учителя, държано на
7 декември, 1930 г., София, Изгрев.

1930_12_10 Разумни отношения
Издание 1940г., София
КНИГА: Просветено съзнание, ООК Год.X, Том 2

РАЗУМНИ ОТНОШЕНИЯ

Размишление.

Чете се темата: „Най-силната мисъл, която ви е направила впечатление".

Какво по-силно изречение може да съществува за гладния, който чува да му се казва: вземи този хляб и яж. Какво по-силно изречение за жадния от това да чуе, че някой му казва: иди на близкия извор. Какво по-силно изречение може да чуе детето от устата на майка си, която му казва: ида, мама, какво искаш?

Сегашните хора се делят на богати и сиромаси. Ако богатият постоянно не забогатява, лесно може да осиромашее. Кога осиромашава богатият? Когато не работи. Око, което не се упражнява да гледа, ослепява; език, който не се упражнява да говори, онемява. Когато има инструмент, човек трябва да се упражнява, да го разработва. Някои се страхуват да се упражняват, да правят опити, за да не грешат. За предпочитане е човек да прави погрешки, отколкото да не се упражнява. За предпочитане е човек да работи и да греши, отколкото да бездействува. Като живее човек трябва да работи, всеки ден да прибавя по нещо ново към онова, което е постигнал.

Ако човек разчита на капитала, който му е даден, в скоро време ще го изяде. Той трябва да прибавя по нещо към дадения му капитал, да го увеличава. Уповавайте на онова, което всеки ден придобивате, а не на онова, което сте постигнали вече. Не се спирайте на миналото, колкото и да е било хубаво, но уповавайте на настоящето. Между миналото и настоящето има известно отношение както между родителите и децата, но човек не трябва да се спира върху миналото, както и върху родителите си, да чака само на това, което е получил от тях в наследство. Задачата на човека е да се ползва от капитала, който родителите му са оставили, но всеки ден да прибавя по нещо ново към основния капитал.

Съвременните хора се оплакват от неуспех в живота си понеже не работят за развиване на онова, което са наследили. Те се стремят към изкуствени придобивки, за които се изискват големи усилия и средства. Първата задача на човека е да работи за онова, което е вложено в него. Ако след това му остане време, нека работи за нови придобивки. Използувайте вложеното във вас за да изучите чрез него физическия - видимия свят,

който ще ви заведе към духовния, т.е. невидимия. Формите и линиите на физическия живот водят към красотата, която е необходим елемент в духовния свят. Светските хора естествено се стремят към красота, а религиозните казват, че външната красота не е важна. Те се стремят към вътрешна красота, а външната пренебрегват. В това отношение те са. на крив път. Човек не може да бъде вътрешно красив, ако външно не е красив. Съвършеният човек е и външно, и вътрешно красив.

И тъй, всеки човек трябва да се стреми към съвършенство. За да се усъвършенства, той трябва всеки ден да прави по едно добро, с което да прибавя по нещо към основния капитал, който му е даден. Ако има една семка, той трябва да я посее; ако е посял семката, той трябва да се грижи за нея, да я полива, разкопава, за да й даде условия да расте и да се развива. Ако нищо не придава към капитала си, денят минава и заминава, без да отбележи нещо в живота на човека. Като се види в това положение, човек казва: Бог да ме благослови. Бог благославя човека, но ако и той сам работи. Религиозните очакват на Духа, Той да се всели в тях, да им помогне. Духът подобрява условията, но какво представят добрите условия, ако земеделецът не копае, не оре, не сее и не жъне? Духът внася повече светлина в човешкия ум, но не изменя характера му. Какъвто е бил по-рано по характер, такъв си остава: ако е бил нервен, нервен си остава. В това разнообразие, именно, седи красотата на живота, Всеки човек е на мястото си. Нервен ли ще срещнете или флегматичен, радвайте се и на двамата. С нервния ще пътувате добре, а при флегматичния ще почивате.

Разликата между физическия и духовния свят седи в следното: физическият свят се отличава с външно разнообразие, а с вътрешно еднообразие; духовният свят обратно: той се отличава с външно еднообразие, а вътрешно разнообразие. И двата закона - и еднообразието, и разнообразието се срещат в природата. Те се допълват един друг. И природата се стреми към уравновесяване на силите си. Това се вижда във всички нейни прояви. За пример, в любовта като космическа сила. На български език думата „любов" е съставена от шест букви: буквата „Л" означава бащата, който се стреми нагоре, към върха на планината; буквата „Ю" представлява майката, а буквата „Б" - сина; буквата „О" е играчката на детето, с която майката и бащата го залъгват; буквата „В" е количката, с която разхождат детето. Значи, любовта подразбира сила, в която участвуват бащата, майката, децата, условията за растене и развиване; след това иде почивката. Онзи, който е дал знаковете за думата любов разбирал, че любовта не може да се прояви без баща, без майка, без деца, без условия за растене и развиване и без почивка. Търсите ли любов, търсете я там, дето едновременно присъствуват бащата, майката и децата; търсите ли любов - търсете я там, дето има условия за развитие и растене. След

всичко това любовта дава и почивка. Ако махнете буквите - „Л и Ю" от думата „любов", т. е. ако махнете бащата и майката, нищо не остава от любовта.

Като проследите различните езици ще видите, че думата любов във всеки език се пише различно. За пример, в английски език думата „любов" означава love. Англичанинът обърнал българското „л" малко надолу, с което иска да каже, че любовта не е само за небето, но и за земята. После, вместо буквата „б", той турил „V", с което иска да каже, че на земята любовта трябва да бъде малко по-материална, отколкото на небето. Славянинът има нещо общо с французина. Когато си купуват дреха, те гледат да бъде красива. Англичанинът постъпва точно обратно: като си купува дреха, той гледа да е здрава, топла и доброкачествена.

И тъй, когато изговаряте една дума, вие трябва да я произнесете така, че да отговаря на елементите, които съдържа. Искате ли да произнесете името на някой човек правилно, вие трябва да го обичате. Някой казва, че иска да се запознае с учението на Христа. За да се запознае с Христовото учение, преди всичко човек трябва да обича Христа. Иначе колкото да е учен, ако не обича Христа, той не може да възприеме учението Му. Ще кажете: Как приеха учениците на Христа учението Му? Обичаха ли Го те? Бяха ли толкова учени, колкото съвременните хора? Възможно е преди две хиляди години хората да не са били толкова учени като сегашните, но затова пък Христос е знаел такива неща, които съвременните хора не подозират. И обратното е вярно: сегашните хора знаят такива неща, които Христос не е знаел. Що се отнася до знанието казвам: има неща, които хората трябва да знаят, но има неща, които не трябва да знаят. За пример, какво се ползваш ако знаеш как се увеличава и намалява сянката на едно дърво? Какво се ползува човек ако знае кой го обича и кой го мрази? Най-важното нещо, към което трябва да се стреми човек, е да знае увеличава ли любовта си или я намалява. Ако всеки ден прибавя по нещо към любовта си, той има условия да се развива. Престане ли да се увеличава любовта му, с нея заедно се спира и развитието му.

Следователно, остаряването на човека, противоречията и неуспехите в неговия живот се дължат единствено на изгубване на любовта му, или лишаването му от условия за проява на неговата любов. Когато обича Бога, човек е млад. Защо? Защото в Бога се крият всички условия за развитието на човека. Престане ли да обича Бога, прекрати ли се стремежът му към Бога, човек започва да остарява. Щом започне да мисли, че любовта му към Него е невъзможна, неосъществима, далечна и отвлечена, той търси по-близък обект на любовта си.

Тази е причината, поради която човек остарява. Колкото и да е близък обектът на неговата любов той не може да получи това, което очаква. Той ще изразходва капитала си, без да получи нещо срещу него. Тежко е положението на търговеца, който е напълнил магазина си със стока, която не може да пласира.

Истинската любов изисква разумна обмяна между душите. Да обичаш някого това значи да се обмениш правилно с него. Когато обмяната между двама души, които се обичат е правилна, те са радостни, доволни, готови на всички жертви един за друг, готови на услуги към всички хора. Ако обмяната между тях не е правилна те се натъкват на противоречия, на отрицателни състояния. Ако намерите същество, което обичате и ви обича, това значи да сте намерили учителя си. От една страна той ще ви учи, а от друг - вие ще го учите. Истинската любов е модел, от който хората взаимно се поучават. Без образец на любовта човек не може да обича. Когато казваме, че Бог е Любов, ние имаме пред вид Божията Любов като образец, от който всички хора могат да се учат. Когато някой не знае какво да прави казвам: ти трябва да любиш. Затова си дошъл на земята. - Как да любя? - Ще се научиш. - Отде ще науча? - От Бога.

Какво трябва да прави овчарят, ако му дадат патерица в ръка? Трябва ли да пита, какво да прави с патерицата? Овчарят ще вземе патерицата в ръка, ще я тури на рамото си и ще тръгне с нея след стадото, ще ходи нагоре-надолу да го пасе. Какво ще прави владиката с тази патерица? И той ще я вземе в ръка, ще се подпира на нея, ще отива да служи на Бога. Попадне ли патерицата в ръката на капелмайстора, той ще започне да маха с нея из въздуха, да дирижира музикантите. Военният ще вземе патерицата, ще я превърне в нож и ще тръгне с нея на бой. Писарят ще превърне патерицата на писалка, с която ще пише. Днес патерицата се предава от една ръка в друга, да върши някаква работа. Какво означава думата „патерица"? Тя е произлязла от думата „pater" - баща. Значи, за да се справи с противоречията в живота, човек трябва да извика на помощ бащата, т.е. своя ум. Не може ли да мисли право, да разрешава мъчнотиите и противоречията си, човек не може нито владика да стане, нито военен, нито капелмайстор, нито поет или писател. Само онзи може да стане владика, в пълния смисъл на думата, който е в сила да владее, т.е. да управлява света. Кой може да владее и да управлява света? Силният може да владее и да управлява. Силен е само Бог. Значи, само един владика, т.е. само един Бог съществува в света.

Като ученици, вие трябва да се учите, да правите правилни преводи на думите. Всяка дума има свой антипод, който трябва да използувате. Каже ли някой, че ви мрази не се смущавайте. Антиподът на омразата е

любовта. Проявете вие любовта си и турете омразата на гърба ѝ. Любовта е в състояние да носи хиляди омрази на гърба си. Истината е в състояние да носи хиляди лъжи на гърба си. Мъдростта е в състояние да носи хиляди глупости на гърба си. Праведният може да носи на гърба си хиляда души, които го мразят; обаче хиляда души, които мразят, не могат да носят праведния на гърба си. Много естествено. Могат ли сто лоши хора да се справят с една красива мома? Те ще се сбият помежду си и в края на краищата или всички трябва да умрат, или да стане някакъв прелом помежду им, да се примирят. Но красивата мома. със своята разумност може да се справи със стоте лоши хора.

Сегашните хора, без да са дали нещо от себеси, очакват да бъдат обичани. Това е невъзможно. Такъв закон не съществува. Хората обичат Бога защото, след като създал света, Той вложил любовта си в него. Тъй щото, ако Бог иска от хората любов, това е напълно основателно. Той им е дал блага, условия, вложил е в тях възможности, дал им Любовта си и днес иска своето си. Той не иска нещо чуждо. Бог изисква от човека готовност да Му даде част от това, което е получил. Бог иска любов от човека, за да го научи да дава. И човек трябва да постъпва по същия начин. Ако иска да получи нещо и той трябва да дава от своя страна. Не дава ли, невъзможно е да получи. Ако очаква любов, без да даде нещо, човек се натъква на големи противоречия. Следователно, със ставането си от сън още човек трябва да си каже: какво мога да внеса днес в своя личен живот, в живота на своя ближен и в цялото човечество? Щом си зададе този въпрос, той трябва да си отговори: Днес ще кажа една блага дума на някого, ще проявя милосърдието си към някого и ще направя едно малко добро на някого. За мнозина това са глупави работи но те не знаят, че ако не направят тия глупости, ще се натъкнат на по-големи от тях. Не, разумни неща са тези. Ако всяка сутрин, в продължение на две-три години, човек отправя по една блага дума към някого или прави по едно малко добро, в скоро време ще има големи резултати. Всяко нещо, което човек искрено пожелае да стане, става. Пожелае ли да люби, още в този момент някой люби. Няма желание в света, което да не е реализирано. Това е въпрос само на време. Хората са свързани помежду си, вследствие на което взаимно си помагат. Някой иска да люби, а не му се дава. Защо? Защото не знае кого да люби. Докато намери обекта на своята любов, друг някой вече люби. Някой иска да стане богат, но не знае как; същевременно той не знае как да се справи с богатството, което ще придобие. В това време някой вече е забогатял. Понеже хората са. свързани помежду си, богатият ще отдели част от парите си и ще ги занесе на онзи, който пръв е пожелал това богатство. Хората са. скачени съдове. Коя е връзката помежду им? Любовта свързва хората. Както каналите свързват едно езеро с друго или едно море с друго, така и любовта свързва хората един с друг. Всеки човек трябва да обича, за

да придобие нещо. Ако обичаш ще ти дадат нещо; ако не обичаш, нищо няма да получиш.

Често хората говорят за взимане и даване за като противоположни процеси и се питат кой от двата процеса е за предпочитане. Даването е за предпочитане, защото в него има растене. За пример, за предпочитане е човек да посади една ябълка, отколкото да я изяде. Като изяде ябълката той ще изпита кратковременна приятност, а като я посади дълго време ще мисли за нея. Като отглежда ябълката, той се свързва с всички плодове и ги обиква. Значи всяка идея, която расте, е посят плод. Каже ли някой, че едно време имал любов, а сега няма, това показва, че той е изял ябълката. Каже ли, че обича хората, той е посадил ябълката. Който изяжда ябълката, а после очаква от хората да му дадат втора и трета ябълка, той е от мързеливите хора.

Ако иска да яде той трябва да работи, да копае, да оре и да сее. Природата дава материалите, а човек трябва да работи. Като свърши работата си, природата се произнася върху нея. Бог дава условията на човека, а той трябва да работи. Работата определя любовта му. Каквото е отношението на човека към любовта, мъдростта и истината, такова ще бъде отношението му към работата, която е свършил. Отношението на човека към любовта, мъдростта и истината показват какъв е капиталът и съдържанието на този капитал, както и силата, която е дадена за работа. С други думи казано: „Каквото вържете на земята, ще бъде вързано и на небето. Каквото развържете на земята, ще бъде развързано и на небето.". Следователно, задачата на човека е да регулира отношенията си към трите свята, т. е. да има правилни отношения към физическия, към духовния и към Божествения свят. Това значи: човек трябва да има правилни отношения към себе си и към своя ближен, към ангелите и към Бога. Само при това положение човек може правилно да се развива. В пътя на своето развитие човек всеки ден придобива по нещо. Той сам вижда, че вчерашното му знание се отличава от днешното. Защо? Защото всичко вътре в човека и вън от него е подложено на постоянни промени. Светлината, която ни проникува, се отличава всяка предшествуваща секунда от последващата. За една секунда светлината изминава 300 000 километра път. На втората секунда тя се намира на друго място. Макар и по-бавно, но и Земята се движи постоянно, вследствие на което всяка секунда тя носи нещо ново. Земята се движи с бързина 19 км. в секунда. Числото 19 спасява човечеството от големите катастрофи, които би могло да преживее на земята. Всички неуравновесени същества слизат на земята да се уравновесят, да придобият нейния темп на движение. Като придобият нужното равновесие, изпращат ги на други планети, там да се учат. Думата „уравновесяване" е взета в смисъл на тониране. Значи човек,

както и всички останали същества, слизат на Земята да се тонират, да уравновесят силите си, да намерят своята равнодействуваща. Слизането на човека на Земята подразбира правилно взимане на основния тон. Докато не вземе правилно основния тон на живота, той не може да се качи на небето. Преди да започнат да свирят и пеят, музикантите и певците взимат основен тон. Вземат ли го правилно, свиренето и пението излизат добре. Не го ли вземат правилно, капелмайсторът остава недоволен от тях и ги заставя да започнат отново. Следователно, много пъти човек ще слиза на Земята, докато вземе правилно основния тон на живота. На която планета и да се намира, той трябва да слиза на Земята, докато се научи правилно да пее и да свири.

Сега, да се върнем към процеса на растенето. Някой е недоволен, че не е могъл да реализира своята идея. Къде е причината за това? Причината е в самия него. Вместо да посади идеята в земята, дето има условия за растене, той я изял, погълнал я в себе си. Каква е била идеята му? Той искал да стане учен човек. Кой човек е учен? Има два вида учени хора. Едната категория учени придобиват знания и ги прилагат. Втората категория придобиват знания, товарят ума си с научни факти и теории, но не могат да ги приложат. Това знание е товар за техния ум. Те доказват нещата, но само на теория. Те казват: да допуснем, че четири е равно на пет. Оттук го доказват, оттам го доказват, докато се убедят, че наистина четири е равно на пет. Обаче, ако този учен има да взима от вас пари, а вие му доказвате, че сте ги платили вече, той няма да ви повярва. Никакви доказателства от ваша страна няма да го убедят, че е получил парите си. Защо ученият не допусне, че длъжникът му се е изплатил по някакъв начин? Ако длъжникът му не е дал парите в наличност, може да го е кредитирал в някоя гостилница, при някой дрехар или обущар. Какво по-хубаво от това? Дето отиде, навсякъде има кредит. Природата кредитира човека по същия начин. Тя му дава на разположение блага, с които той може да разполага цял живот да живее като цар. Въпреки това човек не е доволен от положението си и се стреми да заеме по-високо място в живота. Той иска да стане цар, да управлява хиляди и милиони хора. Какво придобива човек, ако стане цар? Той се товари с голям багаж: с грижи, безпокойства, погрешки. В края на краищата вместо да му благодарят поданиците му го ругаят, съдят го за делата му, докато най-после го детронират. Той носи отговорността за всяка смъртна присъда, която е подписал. Природата никога не забравя и не прощава. Тя държи отговорен всеки човек, всяко живо същество за делата му. За да се освободи от отговорност човек трябва да се стреми към нов живот, към приложение на любовта, в която няма грехове и престъпления.
Като ученици на новото учение, вие трябва да приложите в живота си закона на любовта. Така ще се развържете от стария живот. Да се

освободите от старото това значи да турите любовта за основа на своя живот. Любовта ще научи човека как трябва да живее и защо не трябва да греши. Като познава закона на възмездието, човек не се решава да греши. Той знае, че за всяко убийство, за всяко престъпление трябва да плати четирикратно. Ако си позволи да убие някого, в бъдеще той ще го роди. Ще го направят майка, да носи детето девет месеца в утробата си, да го роди с мъка, да го отгледа и изучи. След като му даде всичко, което му е нужно за живота, тогава бащата и синът ще си разменят полиците. Синът ще даде на баща си полицата, която последният е вече изплатил. Бащата ще даде на сина си полицата, с която се е задължил да се изплати и, ако и двете полици се уравновесят, бащата ще се развърже от задължението си. Като изплати тази тежка полица, втори път ще мисли много трябва ли да греши и да върши престъпления и убийства или не трябва.

Следователно, докато човек не се освободи от своите неестествени мисли, чувства, желания и постъпки, никога не може да се домогне до радостта и веселието, до Божественото в света. Неестествените мисли и чувства убиват както самия човек, така и неговите близки. Без да иска той става престъпник Ето защо, за да се освободи от неестествените и анормални мисли и чувства в себе си, човек трябва да се свърже с Бога, с Първата Причина на нещата. Свърже ли се с Бога, каквито изпитания и изкушения да има, той лесно се справя с тях. Той има помощта на възвишените и разумни същества. При това положение и да губи човек, загубеното се връща. От една страна, идат страдания, които отнемат нещо от човека, а от друга - идат радости, които му предават нещо. Ако страданието отнема едно, радостта, която възвишените същества създават на човека, носи десетократно. Първо трябва да дойде страданието, за да отвори място на радостта. Първо трябва да оберат човека, да отнемат от него всичко непотребно, за да се отвори място за Божественото благословение. След всяко страдание иде радост и след всяка радост иде страдание. Това показва, че между страданието и радостта съществува известно отношение.

Като ученици вие трябва да знаете, че каквото правите ще носите последствията си. Каквото мислите, ще стане. Ако помислите да станете светия, ще станете. Може изведнъж да не се реализира желанието ви, но някога, в далечното или близко бъдеще, ще се реализира. Да станеш светия, това значи да придобиеш свободата си, да разполагаш със знание и чистота, да помагаш на своите ближни. Светията трябва да свети, да разнася светлина между хората. Той е господар на условията, заради което може да притежава всички блага на живота. Каквото пожелае, той може да го постигне. Светията не познава греха. Докато не е дошъл до светийството, човек ще пада и става, ще прави погрешки, ще се съмнява и разколебава - с една дума, ще спъва развитието на душата си. Щом стане

светия, той ще премахне всички препятствия от пътя си.

Като казвам, че всеки човек трябва да стане светия, имам пред вид неговия идеал към усъвършенствуване. В желанието си да се усъвършенствува човек иска да расте, да придобива знания и опитности. Това виждате в детето, което постоянно поглежда към дядо си и казва, че иска да стане като него. То разсъждава правилно. Като вижда, че дядо му знае много неща, то се стреми към неговите знания. Обаче дядото не мисли правилно, вследствие на което между него и детето не става правилна обмена. Ако обмяната е правилна, дядото ще се подмладява, а детето ще поумнява. Като не разбира този закон, дядото казва: синко, ще остарееш като мене и нищо няма да придобиеш. Ако човек остарява и нищо не придобива той не е разбрал живота. Това не е никаква старост.

Христос казва: „Ако не станете като децата, не можете да влезете в Царството Божие.“ Човек трябва да се подмлади, да стане като детето. Дядото трябва да се подмлади, а детето - да расте, да придобива знания и опитности. Тази е причината, поради която погледът на детето е обърнат към дядото. В стиха „ако не станете като децата", глаголът е приложен в еднократен вид. Аз бих казал „ако не ставате като децата" - многократен вид на глагола. Като поглежда към дядо си, детето повдига погледа си нагоре. Като поглежда към детето, дядото сваля погледа си надолу. Като гледа нагоре, детето иска да убеди дядо си, че всичко иде отгоре. Дядото пък иска да убеди детето, че всичко иде отдолу, от земята. Наистина, семката изниква от земята. Тя расте и се развива в земята, но от друго място иде. Импулсът на младия иде от небето, а старостта е състояние, което иде от земята. Радостта и веселието са процеси, които идат от небето, а страданието и обезсърчението - от земята. Обезсърчиш ли се, дядото е в тебе. Какво трябва да правиш? Гледай нагоре, както детето гледа. Щом гледаш нагоре, ще се насърчиш. Когато започне да гледа към детето, дядото се смирява. Когато отправя погледа си към детето, дядото се стреми към нещо високо.

Следователно детето трябва да има стремеж, а дядото - смирение. Като се смирява, човек се подмладява. Докато не се е смирил още, той се оплаква от болести, от страдания и т. н. Защо? Защото живее на земята. Обаче детето, което току-що се ражда, не страда от никакви болести. В него се проявява Божественото, в което няма болести, няма съмнения и противоречия. Държите ли тази мисъл в ума си и работите с нея, вие ще се освободите от всички несгоди и мъчнотии в живота си. Човек трябва да живее според законите на природата. Не спазва ли тия закони доброволно, природата ще го застави насила да ги прилага. За пример, природата е определила колко упражнения трябва да прави всеки човек.

Не прави ли доброволно упражнения, тя ще му изпрати някаква болест, ще го застави с часове да се върти в леглото си и по този начин пак ще направи нужното число движения. Всяко упражнение е свързано с известни сили в природата. Следователно, доброволно или насила, съзнателно или несъзнателно, човек прави упражнения и се свързва със силите на природата.

Целта на новото, което иде в света, е да научи човека да разбира живота с всички противоречия. Този живот можем да си го представим като буквата X (ръкописно), в обърнато положение. За да се справи с противоречията, човек трябва да прекара в средата им перпендикуляр. Перпендикулярът, който примирява противоречията в живота, е Божественото начало в човека. Щом приложи Божественото начало в живота си, човек се справя с всички мъчнотии и противоречия. Затова казваме, че Божията Любов разрешава всички противоречия в света. Тя е алхимията в живота, тя е окултизмът, тя е правата религия, тя е положителната наука, тя е центърът, от който произлизат всички неща, тя е основната мисъл, която движи човешкия ум и човешкото сърце. Божията Любов е онази равнодействуваща сила в човешкия живот, на която се подчиняват всички негови мисли, чувства и постъпки. Който е намерил своята основна мисъл, на която се подчиняват всички негови мисли, чувства и постъпки, той е разбрал троеличието на Бога.

- Само проявената Божия Любов, само проявената Божия Мъдрост, само проявената Божия Истина носят пълния живот.

16. Лекция от Учителя, държана на
10. декември 1930 г., София. - Изгрев.

1930_12_12 Две реалности
лекция пред специалния клас

ДВЕ РЕАЛНОСТИ

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

Тема за следния път: „Кога работите на човека вървят добре“?
Представете си, че пред вратата на една къща стои едно разумно същество, което чака да му отворят, да влезе вътре. Същевременно друго разумно същество стои отвътре, зад вратата. И то чака да се отвори вратата, да излезе вън. – Защо чакат тия същества пред и зад вратата? – Те имат някаква идея. Съществото, което е отвътре, иска да излезе вън, да изнесе идеята си пред хората. Съществото, което чака отвън, иска да влезе вътре, да каже идеята си. Така се сменят външният и вътрешният въздух: студеният въздух отвън иска да влезе в топлата стая; топлият въздух иска да излезе вън. – Кога става смяна на въздуха? – Когато се отвори прозорецът или вратата на стаята.

Ще кажете, че тези разсъждения не са важни. Те изглеждат маловажни, но са нужни. Малкото чукче не е толкова важно, но в ръцете на опитния ковач то върши чудеса. Перото на писалката е малко, но в ръката на добрия писател то пише велики работи. Малкото колелце не може да кара кола, но ако е златно, то спира вниманието на всички хора. За гладния парченцето хляб струва повече от всякаква философия. Каквото и да му говорите, както и да го убеждавате да търпи, едно знае той: хляб иска. Като дойде до хляба, и обикновеният човек, и талантливият, и геният, и светията еднакво го търсят. Ако са гладни, те еднакво ще се нахвърлят върху него и еднакво ще дъвчат.

Странно е наистина да видите, че талантливият, геният, светията, в които висшето съзнание е пробудено, постъпват при известни случаи като обикновени хора. Това показва, че когато висшето, т.е. Божественото съзнание в човека се пробуди, той си остава такъв, какъвто е бил по-рано. Например, ако е бил сприхав, пак сприхав си остава, само че сприхавостта му има по-благороден характер. Ако по-рано нагрубявал човека, изпъждал го от дома си, без да му даде нещо, като се пробуди съзнанието му, пак може да го нагруби, но непременно ще му даде нещо, да заглади постъпката си. Ако по-рано се обиждал лесно, и след пробуждането си се обижда; в първия случай реагира срещу обидата, а във втория се въздържа. Природата, когато възпитава човека, прилага и двата метода:

някога го набие добре, повали го на земята, без да му даде нещо. Някога го набие, даде му нещо и го изпрати да си отиде. В първия случай човек е недоволен, че го набили, без да му дадат нещо. Обаче когато разумната природа възпитава човека, и като му дава, и като не му дава нещо, той еднакво печели. – „Ама големи противоречия имам!“ – Великите работи стават при големи противоречия.

На какво се дължат противоречията в живота? – Когато се срещнат две противоположни мисли, чувства или желания в човека, те произвеждат големи противоречия. Или когато мислите и чувствата не са в хармония помежду си, пак се създават противоречия. Ако синът обича майка си, но иска да отиде в странство да учи, в първо време той се намира в противоречие, не знае как да постъпи. Противоречието се явява между две противоположни сили: от една страна, желанието му да учи, а от друга – любовта към майка му. Най-после, той се решава да замине за странство, без да накърни с това любовта към майка си. Ще кажете: Трябва ли синът да се отделя от майка си? Питам: Трябва ли болният да напуща болницата? Трябва ли здравият да влезе в болницата и да заеме мястото на някой болен? Докато има нужда от лекар, от милосърдни сестри, болният не трябва да напуща болницата. Докато не се нуждае от лекари и от милосърдни сестри, здравият ще стои далеч от болницата.
Тъй щото, думите „може“ и „не може“ са относителни. В известен случай нещо може да стане, в друг случай – не може. Какво заключение ще извадите, ако чуете, че болният излязъл от болницата, а здравият влязъл? Болният излиза от болницата или защото е оздравял, или му се налага да излезе на чист въздух. Здравият пък влиза в болницата или защото е заболял, или за да помага на болните.

Да се върнем към въпроса за двете разумни същества, които стоят зад и пред вратата. Този, който иска да излезе вън, има някакво силно желание в себе си. Той иска да реализира желанието си, да го въплъти. Той се намира в положението на човек, който влиза в гостилница, да задоволи глада си. Дето погледне, все за ядене мисли. – Може ли да задържи желанието си да не яде? – Не може.

Следователно има желания, които не се подчиняват на никакви правила. Благодарение на тях, човек върши неща, за които не може да си даде отчет. Например, дойде някой гладен човек в дома ви и вие го накарате да направи нещо. Той се залавя за работа, но в това време от кухнята се разнася миризма на вкусно ядене. Веднага той напуща работата си и започва да се движи – неспокоен е. Като изчезне миризмата на яденето, той пак се залавя за работа, но желанието му да яде е толкова силно, че не може да се владее. Колкото и да се движи, нищо не придобива, но не може

да се въздържа. Човек се поддава не само на желанието си да яде; много желания могат да нарушат спокойствието му. Например, някой обича известни цветя и непременно иска да ги види. Изобщо, всяка мисъл, всяко чувство, всяко желание крият в себе си известно богатство за човека. Ако използва това богатство, богат ще бъде. Не може ли да го използва, той минава за беден.

Едно време, когато Господ създал животните, всички се изредили при Него, да Му се представят. Дошъл ред и на лъва. Той се въоръжил и тръгнал на път. Като вървял, чул жално бръмчене. Погледнал нагоре, видял високо някъде, на едно дърво, пчеличка, здраво омотана в паяжина. – „Моля ти се, ти си един от големите юнаци – казала пчеличката – помогни ми да изляза от тази мрежа. Може да дойде случай и аз да ти помогна." Лъвът си помислил: „Ако се отбия от пътя си, да помогна на пчеличката, ще изпусна определеното време, да се представя на Господа". Въпреки това, той се отбил от пътя си, посегнал с лапата си към паяжината и освободил пчеличката. В този момент в лъва се създала една черта на благородство. Той пожертвал своето благо, да се представи на Господа, за да спаси пчелата. За тази жертва Бог го възнаградил – произвел го цар на животните. Жертвата, която лъвът направил, за да спаси пчелата, го издигнала като цар над животните. По сила слонът държи първо място, но по благородство лъвът го превъзхожда. Сегашният лъв е изопачил характера си. Той се е опетнил от кръвта на бозайниците. Обаче лъвът, създаден от Бога, се отличавал с голямо благородство.

Какво се разбира под думата „цар"? Цар е онзи, който държи в ръката си ключ за постигане на своите стремежи и желания. Цар е онзи, който се е справил с мъчнотиите и противоречията на своя ум, със слабостите на своето сърце. Царят е богат, учен, силен, добър. Щом изгуби тия качества, царят постепенно слиза от висотата си. Всеки човек може да бъде цар на себе си, да се справя с мъчнотиите и противоречията си. За да не изгуби царското си положение, той трябва да бъде внимателен, да не прояви никаква слабост.

Страшно е положението на човека, когато започва да губи добротата, силата, богатството, разумността си. Докато е добър, той прилича на цвят, който разнася надалеч уханието си. Приятно е да срещате добри хора. То е все едно да влезете в градина с цъфнали цветя, чийто аромат отдалеч се усеща. Всеки може да бъде цъфнал цвят. Ако някой не е цъфнал още, причината е в слънцето. Той е пъпка, която още не се е разцъфтяла. Когато слънцето го напече добре, той ще се разтвори, ще цъфне и ще започне да благоухае. Всеки може да бъде добър, т.е. всеки може да цъфне и да благоухае. Велика е природата по своето разнообразие. Много цветя има в

нейните градини, но всички се различават. В различието и разнообразието на нещата се заключава смисълът на живота.

Красотата на живота пък ще намерите в реализирането на малките мисли и желания. Дойде ли някоя идея в ума ви, колкото и да е малка, не я отхвърляйте. Ако не я реализирате, вие губите красотата на живота си и изпадате в задънена улица. Вие ще познаете великия човек по това, че се отнася с голямо внимание към малките неща. Видният поет се радва на малкото перце, защото с него може да излее душата си. Видният цигулар се радва на цигулката си, защото с нея изразява хармонията и мелодията на живота. Цигулката не е голяма, но се разговаря с душите на хората. Перото е човешкият език, чрез който се предава словото. Цигулката е душата на човека. Пазете перото и цигулката си, за да се разбирате с ближните си и да си помагате.

Като ученици, вие трябва да се стремите към такива блага, от които да се ползват всички хора. Представете си, че отивате при човек, който е осъден на смърт, и започвате да му разправяте за бъдещето величие на неговия народ. Той ви слуша, но въздъхва дълбоко и си казва: „Какво се ползвам аз от бъдещите блага на моя народ?“

Следователно истинско и вечно благо е това, от което се ползват всички хора. Всяко благо, от което не се ползват всички, не е истинско и лесно се губи. Вечните и истински блага водят към истината, която прави човека свободен. Например, ония мъчнотии, които природата създава на човека, са малки задачи за него, но в разрешаването им се крие истината. Страданията и радостите са блага за хората, защото всички участват в тях. Да яде човек, това е едно от великите блага, защото всички хора участват в яденето. Докато яде, човек може да стане и талантлив, и гениален, и светия. Щом престане да яде, всички възможности за него изчезват. Като яде, той събира енергия в себе си, която може да се превърне в работа. Като ученици, вие трябва да изучавате себе си, а оттам и ближните си. Един от методите за себепознаването се крие в яденето. Наблюдавайте се как ядете. От начина, по който ядете, можете да познаете какво ще излезе от вас и какво можете да свършите. Много неща зависят от яденето. Знае ли как да яде, човек е разрешил една от важните задачи на своя живот. Същото може да се каже и за понасянето на страданията. Който знае да се справя със страданията, той е готов за живота. Който знае да страда, той е готов за живота. Който знае да страда, знае и да се радва. Който не може да се справя със страданията, не може и да се радва. – „Не може ли без страдания?“ – Да се задава такъв въпрос, това е все едно да се пита, не може ли да се живее без хляб. И без хляб може, но ще свършите живота си като магарето на Настрадин Ходжа. Той казвал за магарето си: „Чудно нещо!

Тъкмо отвикнах магарето си да яде, и то умря“. – Какво представя смъртта? – Лишаване на човека от възможностите за придобиване на блага.

Как ще преведете примера с двете разумни същества, които стоят пред и зад вратата? Кой влиза вътре, и кой излиза вън? – Светлината влиза вътре, а чувствата и мислите излизат навън. Светлината е свързана с живота. Дето е животът, там е и светлината. Животът се облича със светлина. Значи светлината е външната дреха на живота. Затова казваме, че слънцето носи живот.

Нова мисъл, нови разбирания са нужни на човека. При старите разбирания човек говори, философства, но не може да се справи със себе си. Той предприема нови работи, без да предвижда последствията на нещата. – Защо е така? – Защото се поставя или като учител, или като ученик. Докато не съедини двете положения и не се постави едновременно като учител и ученик в себе си, да предава и да възприема, да учи другите и себе си, той нищо не може да постигне. Тази е причината поради която човек някога си мисли, че нищо не знае. Това са състояния на учителя и на ученика в човека. И едното, и другото състояние се дължат на сили, които действат вън от човека. Човек е гайда, която ту се пълни с въздух и свири, ту се изпразва и млъква. – Кой е причина за надуването и изпразването на гайдата? – Гайдарджията. Щом разбере, че ще има хоро, той надува гайдата си и започва да свири. Когато човек съзнава, че е много учен, че знае много работи, той надува гайдата си и хорото започва да се върти около него. Той си мисли: „Добре свирих“, т.е. добре предадох урока си, и учениците ме слушаха внимателно. Когато помисли, че нищо не знае, човек свива гайдата си и се прибира в себе си.

Човек е щастлив, докато играе на хорото; щом престане да играе, щастието го напуща. Докато гайдата не писне, човек не става от сън. Гайдарджията е петел, който рано сутрин кукурига. Щом петелът започне да кукурига, това показва, че учителят е влязъл в клас, между учениците си, и започнал да преподава. В кукуригането има нещо хубаво. То разпръсва тъгите и скърбите на хората. Това знае само онзи, който е опитал нещата и ги разбира. В разбирането е всичко; в него се крие доброто, което предава смисъл и съдържание на нещата. Иначе всичко става безсъдържателно. Например, изречението „Бог е Любов“ съдържа всичко в себе си. То нищо не предава на онзи, който не го разбира, вследствие на което няма никакво отношение към него. Ако имате някакво отношение към съдържанието и смисъла на тия думи, вие ще участвате в благата, които те носят със себе си. Ако ученият каже думата „наука“ и я разбере, ще се ползва от нейните блага.

И тъй, двете същества, които стоят пред и зад вратата, представят две реалности, които се срещат. Ако едната реалност е великото голямо, а другата – великото малко, те непременно трябва да се срещнат. – Защо? – За да се яви онова, което се търси. Значи, когато душата стои вътре, а духът – вън, и чакат да се отвори вратата да се срещнат, човек ще намери истината, която търси. Когато сърцето стои вътре, а умът – вън, и очакват да се отвори вратата, човек ще намери светлината, която ще осмисли живота му.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

Лекция от Учителя, държана на
12 декември 1930 г., София, Изгев.

1930_12_12 Отвън и отвътре. Светлината и мисълта Жануа-98, 1999
Издателска къща „Жануа-98“, 1999г.

ОТВЪН И ОТВЪТРЕ.
СВЕТЛИНАТА И МИСЪЛТА

Х година.
14 школна лекция на 1 мл.ок.клас
12 декември 1930 г. петък 6 ч.с.
ИЗГРЕВ.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА
ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.
(с вдигната дясна ръка)

Има ли нещо изостанало? Всичко наред ли е? У вас кои работи са наред? Пишете тогава върху ТЕМА № 10: Кои работи са наред? или турете така: Кога работите са наред?

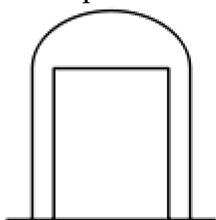

Какво представлява това? (врата), (чешма). Да допуснем, че това е една врата, тук има две същества разумни и двете пазят, едното е отвътре, другото отвън. Едното пази отвътре, другото пази отвън. Сега какви са намеренията на тези две същества? Какво ги заставя, едното да седи отвътре, другото отвън? Имате такова едно явление и в природата, щом се отвори горният прозорец, ако стаята ви е стоплена, топлият въздух отвътре, отива навън. Питам, защо единият бяга отвътре навън, а другият отвънка влиза навътре. Две същества са те, имат две различни намерения. Сега това същество, което е вътре, какво мисли? – Да излезе вън. А това, което е вън, мисли да влезне вътре. Защо? Имате известна идея, която искате да проектирате навън, търсите да изкажете тази идея някъде. Друга идея пък седи пред вратата и тя иска да влезне вътре. Някой път вие чувствате идеите, които ще дойдат; за пример, вземете чувството на глад. От кои деца е то, което чака отвън или е вътре. Сега забележете, че този род разсъждения някои неща вас ви се виждат маловажни. Известни неща са маловажни, но са нужни. Да допуснем сега, че вие вървите по пътя, но ви трябва един чук, едно малко чукче; но то в дадения случай ви е

потребно да се свърши известна работа. Ако ред разсъждения са тъй ненужни, както това малко чукче, но то в случая е много потребно и без него не можете да свършите тази работа; или в дадения случай ви трябва едно малко перце, не може без него. То може да свърши тази работа, която никое друго не може да свърши. Или на вас ви трябва едно малко колелце от два сантиметра, то може да свърши такава работа, както никой друг. Особено, ако колелцето е златно. Едно такова златно колелце може да свърши много работа. На някой човек вие може да му говорите много красиво, може да сте свършили 2, 3 факултета, това няма да му направи ни най-малко впечатление, но като му покажете това златно колелце това ще му обърне по-голямо внимание на ума, отколкото всичката ваша философия. Не че философията ви не струва нищо, но той не обръща внимание на нея. Та често вие не познавате себе си. Някой път говориш, говориш на себе си, но пак не се познаваш; но покажи на себе си едно златно колелце, веднага то те познава. Вземете например когато човек е гладен, в него има едно същество, ти казваш на себе си: потърпи малко. Не, не търпи този човек, каквото и да му казваш, ти казваш, нали знаеш, че има Господ, почакай. Какъв ти Господ? Каквито доводи и да му приведеш, не разбира то; но като дадеш на това гладно същество едно парче хляб, то веднага се ухили насреща ти и каже: тази философия разбирам сега! Даже и най-големият философ в света, геният, даже и светията си мязат, каквото и да ми кажете. Вие не сте наблюдавали хората, когато ядат, привидно, външно се различават, но и светията, и геният, и талантливият, и обикновеният човек в яденето или когато са гладни, по един и същи начин изказват глада си. И светията е гладен, и гениалният човек е гладен, и талантливият човек, и обикновеният, всички са гладни. И когато им се даде хляб всички усещат едно и също доволство.

Сега ще ви наведа на друг род разсъждения, те са следующите. Когато това възвишеното, Божественото, дойде у човека, то не изменя човека. Неща, които се предполагат, могат да бъдат и могат да не бъдат. Възможно е, допуща се това. Нали така е и в математиката. И това, което се допуща, трябва да се докаже. Нали се казва: възможно е, допуща се, и може да излезне вярно, и може да не излезне вярно. Сега да предположим, че някой от вас е сприхав и гневлив в низходяща степен, кой каквото му възрази, той все ще му удари една плесница, той не обича никакви противоречия. Има такива учители, когато се обади някой ученик в клас, веднага му пише единица. При него всички трябва да мълчат; сега, когато дойде това разумното, Божественото, у него, то не изменя човека. Сприхавият човек си остава пак сприхав, но по-напред е бил сприхав към лошото, а сега става сприхав към доброто. По-напред като му кажат да направи нещо, той веднага скача, какво? Пък този идейно сприхавият човек като дойде някой беден при него, той веднага ще бръкне в джоба си,

извади нещо и му го дава. Казва му: Вземи хляб! По-напред без да ти даде нещо само една плесница ти удари и ти се търколиш надолу; сега този пак е сприхав, но бръкне в джоба си, даде ти нещо и каже: ха да си вървиш и да ядеш. Питам, по какво се отличава първата сприхавост и гневливост от втората? Че в първия случай ти само търкулваш човека и нищо не му даваш, а във втория той пак се търкулва, но има нещо в джоба му. Така и природата си има свои методи. По някой път тя ни ушие една плесница, без да ни даде нищо, а по някой път ушие ти плесница, но като станеш, имаш вече нещо. Казваш, много големи мъчнотии имам в живота, не спечелих нищо. Хубавото в света не може да се постигне без тези големите противоречия. Сега, как ще си обясните вие произхода на противоречието? Противоречието произтича от два източника, на първо място от ума, от свойството на ума и на второ място то произтича от човешкото сърдце. Всякога между две желания произлиза едно противоречие. Ако в природата имате две сили, които се уравновесяват, какво имате тогава?

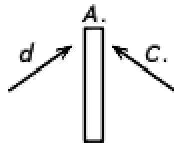

А представлява един предмет, d и C са две сили, които действуват върху предмета, какво става? (Щом силите са еднакви по сила и противоположни действуващи по посока, то те се унищожават). Не, уравновесяват се. В природата нищо не може да се унищожи, силите се уравновесяват и това тяло няма да загуби своето равновесие; но щом едната сила придобие една единица повече от другата, стане например C1, 2, 3, 4, 5, тогава ще се образува един наклон и най-после може целият предмет да добие едно хоризонтално положение. Тогава, ако в живота ви се е получило едно хоризонтално положение, какво е станало с действуващите сили във вас? Допущам, вие сте един син, обичате майка си, но във вас се зароди едно желание да учите, искате да знаете и това ви желание ви накарва да напуснете майка си. Някой може да ви каже, как така на какво отгоре вие ще оправдаете това? Сега, кое е онова, което оправдава? Има ли такъв закон, че синът трябва да напусне майка си? Няма. Всичките закони в човешкия живот са относителни. „Може“ и „Не може“ са неща относителни. Не е абсолютно. При дадени условия нещата са невъзможни, при други са възможни. Кога синът не трябва да напусне майка си? Болният, докато е болен, има ли право да напуска болницата? Може да каже някой, защо да не напуска болницата? Но представете си, че болният не може да се дигне от леглото си, трябва да го вдигат двама души, трябва ли той да напуска болницата? Вие предполагате, че той е здрав, но той не е силен. И представете си и обратното. Трябва ли абсолютно здравият човек да влиза в болницата? И тогава, ако болният излиза от болницата и здравият влиза в болницата, по колко начина може да си го обясните това? Ако се каже, че болният излезе

от болницата, какво заключение ще извадите? – Че е оздравял, но не вие да сте го извадили от там. Как се наричат тези, които не могат да се мърдат? (Инвалиди) Ако се каже, че този инвалид е излезнал от болницата, оздравял е вече; и онзи здравият е влезнал в болницата, какво ще разберете и в двата случая? Че здравият е изгубил здравето си. Но може и здравият да влезне в болницата да помага там. Тогава може и болният да е излезнал от болницата да си вземе чист въздух. Но казвам, какви са първите заключения положителни: ако здравият влезне в болницата, значи е болен. Тогава и един лекар като влиза в болницата той е болен. Но това са само общи заключения.

Сега каква беше идеята ни? Човекът вън и вътре. (Двамата, които вардят една врата, какви са намеренията им). Какъв е, който влиза отвънка, слуга ли е, доктор ли е, професор ли е? Какви са намеренията на който излиза отвътре и на този, който влиза в дадения случай? Единият иска да излезне, другият иска да влезне. Когато вие имате едно силно желание, вие искате да го реализирате навън. Значи има желания, които излизат отвътре навън. Какво е тогава намерението ви? Да кажем, че вие сте в някоя гостилница, има нещо за ядене там, у вас има силно желание, има нещо там, вие хвърляте поглед върху някое ядене и така се прекомандировате към него. Какви са намеренията ви? Искате да седнете, колкото и да сте учен човек, и светия да сте, и учен да сте, след като седнете какво ще направите? Допуснете, че сте един от благородните синове, майка ви е казала, че не бива да гледате на много места и като вървите все пред себе си трябва да гледате; защото е срамота, ако много гледате. Но като си много гладен и влезнеш, какво ще правиш със своя срам? Все таки ще погледнеш тук и там. Питам, кое е онова, което ви заставя да гледате тук или там? – Силното желание да ядете.

Та казвам, у нас има известни желания, които не се подчиняват на никакви правила. Има известни постъпки в човешкия характер, които се дължат на силните желания; и несъзнателно човек извършва известни постъпки, и той не може да си даде отчет за тях. Например ти се занимаваш с някой предмет, но на обонянието ти дойде една миризма, замирише ти нещо хубаво и ти дойде да направиш едно движение; и моментално ти направяш едно движение. И след това пак се обърнеш към предмета си. Какво се постига с това, като ти дойде това благоухание и ти направиш едно движение. Та не е само от яденето, от някоя храна. Може това да стане от някой цвят и моментално ти обърнеш внимание на него, и после пак продължаваш работата си. Какво си придобил от това? Сега друго, минаваш из пътя изведнъж се яви някое силно впечатление от някъде, обърнеш се и после пак продължаваш. Какво си придобил от тези впечатления? (Нищо). Целият свят! И ако хората биха знаели. Във всяко

едно желание е скрита известна цена. Във всяка една мисъл, във всяко едно желание се крият богатства на човека; а че хората не са богати, то е друг въпрос.

Едно време, когато Господ създал лъва, той се въоръжил с всичките си оръжия и тръгнал на парад при Господа. Тогава на парад при Господа отивали всичките герои. Той като отивал на пътя видял една пчела, която също Господ я създал, се е оплела за една паяжина, че помолила се на лъва, казала: Ти си такъв юнак, моля ти се, освободи ме от това препятствие. Тя била на много високо място, там се хванала на една паяжина. Тогава лъвът си помислил: парад имам, ще го изгубя. Тя му казала: Може някой път и аз да ти бъда много полезна, ако ти ми направиш една услуга. Нали и вие знаете тази приказка? (В друга вариация). Онези са криви варианти, аз ги наричам изопачените варианти. Та спрял се лъвът и освободил пчелата. В този момент у него се създала една от най-благородните му черти. И когато видял Господ, че той пожертвал парада си, за да направи едно добро, произвел го цар на животните! Ето произхода, откога лъвът станал цар. Когато се приготвил той да иде на парад, да спечели нещо, че се спрял да освободи тази пчела. И като го видял Господ, че той се спрял да направи нещо хубаво, направил го цар. Не че той е най-силен, но по ум! (Нали слонът е цар на животните)? По сила от млекопитаещите най-силен е слонът. И по ум той е цар, а лъвът е цар по тази хубавата постъпка! В лъва има нещо много благородно. В дадени условия има нещо много благородно у лъва. Той има всичките постъпки на котката. Много е чист. Това е и у котешкия характер; у него има нещо по-благородно, отколкото у котката. В него има голям жест на благородство. Ние говорим за едновремешния лъв, на когото носът не е опетнен в кръвта на животните. А сегашният се е изопачил.

Сега да се повърнем. Това са примерите. Сега преведете думата цар. В даден случай това е един ключ за постигане. Човек за да постигне каквото и да е свое желание, той трябва да бъде цар. Но, за да стане цар, той трябва да разреши една важна задача. При това една малка задача е имал този лъв. Това не е едно външно качество, но едно качество, което е важно. Под думата цар ние разбираме, човек да е преодолял нещо, всички тези мъчнотии и противоречия, които съществуват в неговия ум, после да е преодолял всичките слабости в неговия живот. Щом той е цар, не може да има слабости. Не може да има и болести. И щом осиромашаваш, ти не си цар. Щом станеш богат – цар си. Щом станеш учен – цар си; щом станеш силен – цар си; щом си добър – цар си! Всичко, което можеш в дадения случай да придобиеш, ти си цар за това. Щом го изгубиш, не си цар.

Та в живота трябва да имате едно широко схващане. Ако ти допуснеш

известна слабост в живота си, ти изгубваш своето царско положение. Или това преведено на друг език, в друг смисъл изгубваш онази способност, с която да преодоляваш на мъчнотиите, които могат да те срещнат. Така са разрешени всичките въпроси, които сега съществуват в живота. Природата си има определени начини и пътища. Значи има начини и сили, с които човек трябва да действува.

Каква е разликата между един човек, който отива нагоре, и един човек, който слиза надолу? Те се различават. Сега да ви приведа, да кажем, онзи сприхавият, не идейно сприхавият, ушие някому една плесница и след това каже: не е хубаво това, което направих. И у него остане едно горчиво чувство. Представете си и другия сприхав човек; той е пак сприхав, но направи едно добро. В единия случай ти усещаш едно горчиво чувство, една горчивина отвътре, която се влива в живота ти; усещаш го това, казваш, не е необходимо, не е потребно, но нищо. Казваш, можеше да не направя това. Сега по втория начин като си сприхав в доброто, тогава казваш много хубаво направих. И приятно ти е отвътре. Имаш една мисъл. Каква разлика има между онзи, който е бил сприхав преди да е дошъл Духът и после сприхавия, в когото е дошъл Духът? Разликата е тази, че в единия случай сприхавият е като разбойник, който те обира, вземе ти всичко, после те раздруса хубаво и те изпраща, а при втория случай той те намери, нахрани те, напълни ти торбата и ти каже: Хайде сега да си вървиш. Вдигни всичко на гърба си и върви. Питам, каква е разликата между тези двамата? Нали има разлика? Кого искате вие да срещнете, сприхавия, когото не е посетил Духът, или сприхавия, когото Духът е посетил? Вънка от училището вие сте сприхавият без Духа, а вътре в училището вие сте сприхавият с Духа. Вие сте сприхави, но сте се изменили в начина на сприхавостта; все има едно малко изменение, което е превърнало онази черта на сприхавост така, че във втория случай има една малка придобивка, един малък придатък, който само един гениален човек може да види. Има едно нещо, което е приложено у тебе. Защото в добрия човек има нещо, това не е само външността на един човек; когато човек стане добър, той има един малък микроскопически придатък. В него има един оттенък, едно ухание, което само веднъж да почувствате, стига ви! Казвате, какво нещо е добротата или добрият човек. Някой път има едно ухание, ти като го помиришеш веднъж след хиляди години няма да го забравиш, уханието на този добър човек. Аз говоря за едно първично добро. Ти ще имаш едно ухание, че през целия си живот ще чувстваш това ухание, което излиза от душата на най-добрия човек. Та струва си някой път човек да влезе в градината на най-добрия човек, да почувствате уханието му, вие се разцъфтявате; някой от вас, ако нямате това ухание, не че ви липсва нещо, но слънцето не е изгряло още достатъчно; пъпка сте, а като се разцъфтите, същото ухание ще имате. Та законът е един и същ и за

добрите хора, и за гениалните, и за обикновените, в каквото и направление да е животът ви, законът е един и същ. Добрият човек, той знае да насърдчи който и да е човек. Той знае, че и у вас има същото нещо, същите усилия и вие ще имате същите резултати. Защото във всеки един резултат има едно малко различие. Ако вие съберете двама певци, които пеят хубаво, все таки колкото и да са гениални тези певци, все има едно различие в тоновете, които вземат, и в самата песен на единия и другия все има едно малко различие. Двамата еднакво не могат да пеят. Има едно различие, което е специфично и за единия, и за другия. Двама души могат да разрешават една и съща задача, но разрешението в двата случая няма да е едно и също. Все ще има едно различие в разрешението. Та именно в тези подробности трябва да обръщате внимание. И природата е много внимателна. Великото седи в малкото. Човек, който не е благодарен, който не оценява малките добродетели в себе си, той не може да разбере смисъла на живота. Защото великото е непостижимо; а за да разбереш живота, всякога трябва да го разбираш в малките постъпки. Там се показва силата на човека! Ако вие видите един професор, който върви по пътя си, като си е приготвил своята лекция, а той е един от тези светила, светилата на науката, и той види, че някое бедно дете е паднало на пътя и като разрешава великите задачи в света, той хване това дете, подигне го, поизтупа го и го остави, значи едно от хубавите светила е този професор. Ако той не се спре да вдигне това дете, той не е от великите светила.

Та казвам, често вие изгубвате вашето професорство по единствената причина, че в живота си когато сте минавали по пътя, дойде ви някоя хубава мисъл, вие кажете: Тя не трябва сега. Друга работа имам. Или какво ще се занимавам с това сега? Всяка добра мисъл, която вие сте отхвърлили, вие сте изгубили най-хубавото, най-красивото във вашия живот. И няма да се мине дълго време, вие ще дойдете до една задънена улица. Та именно, великите хора се отличават с една черта, че те са крайно внимателни към дребните неща. Онези, които не ги разбират, не са внимателни към дребните неща. Те разбират само външността на нещата. Вземете друго едно изяснение, в даден случай къде седи благото на един човек? Не се изискват много неща, за да има човек едно разположение на духа. Защото онзи, който иска да напише едно писмо, в дадения случай, всичката му радост може да му дойде от това, че той не е имал досега едно перце и ако вие му дадете една дръжка и едно хубаво перце, той ще бъде радостен и доволен, че има перце да пише. Всичкото му удоволствие е в това малкото перце; то за другите може нищо да не струва, но за него е много нещо, той пише и го гледа, пише и гледа и това му причинява всичкото удоволствие. И знаете ли какво може да произведе това перо? – Чудесии! То е магическо и от онова, което ще напишете, може да се определи цялата ви преднина. Сега преведете това. Нали човек си има едно перо? Кое е перото на човека?

(Словото). Човешкият език е това перо. Само вие не трябва да оставяте вашето перо да ръждяса. Това перо трябва да е наперено вътре във вас в душата ви, че като го хване душата ви, като го погледне, то веднага пише. Тогава това перо е на мястото си. Сега това са ред мисли, аз ви давам това само за разсъждение. Мога да ви кажа някои истини далечни. Може да ви се каже една истина. Представете си сега, че някой е осъден на смъртно наказание и аз отивам да му предсказвам каква ще бъде велика България, му разправям такива гениални хора ще има, светии, църкви, всичко това, но той си клати главата, казва България ще бъде, ама мен какво ме ползува, че България ще бъде такава? Благо, в което ние не участвуваме, то е *лъжа* в света! Що е Истината? Благо, в което участвуваме, е Истина! Благо е това, в което всички участвуват! Благо, в което хората не участват, е измама. А що е *лъжа*? Благо, в което не можеш да участвуваш. Ще ти разправят тебе, тъй ще стане, иначе ще стане, това е *лъжа*. Това е максимата. В което участвуваш, това е Истината. И това, в което човек може да участвува, това е, което може да го направи свободен, то освобождава човека. А това благо, в което ти нищо не постигаш, то е *лъжа*. Следователно, щом природата те поставя в мъчнотии, че и мъчнотията е едно благо. Най-малкото благо, което природата ти дава, тя ще ти даде едно парче хляб, да го сдъвчеш и ще те постави да помагаш някъде. Да кажем, че ти имаш да приказваш някому, за половин час ще се откажеш да му говориш, ще кажеш на своя събеседник, ще ме извиниш, но за половин час аз имам една много важна работа. И като си свърша тази работа, пак ще говорим. Тъй като чиновник. Щом ти дадат работа, те те поставят в положението да помагаш. Да участвуваш значи. Яденето е едно благо и вече щом можеш да ядеш, ти гений можеш да станеш, и светия можеш да станеш, и учен можеш да станеш; но щом не ядеш, нищо не можеш да станеш.

И тогава, ако вие наблюдавате един човек как яде, вие ще знаете какво ще стане. От яденето ще знаете резултатите. Някой път като дойде някой при мене, аз врачувам другояче. Една наука имам, за себе си я държа. По някой път аз като искам да позная един човек какъв е, аз му давам един обяд, след това аз имам точните данни, дето всичко е разрешено. Пък някой път и на себе си дам един обяд и пак наблюдавам себе си. И пак зная какво ще свърша. Но това изкуство не го казвам никому. То е нещо, което не може да се предаде. Та казвам, ако знаеш как да ядеш, от него зависи всичко в света. Тогава аз превеждам, ако знаеш да страдаш, всичко може да излезне от тебе, защото онзи, който знае да страда, той хиляди пъти повече знае да се радва. А онзи, който не знае как да страда, той не може да се радва. Когато ви кажат без страдание не може *ли*? Това е друго схващане. Който така пита, той няма философия в живота си. Без хляб не може ли човек? Може, но тогава човек ще замяза на магарето на Настрадин Ходжа. Той

казва, таман го научих да не яде, но магарето умре. А що е смъртта? Изгубване на всичките възможности, по които благото може да дойде в света. Що е смъртта? Онова, което те лишава от всичките блага на живота. Това е смърт, в какъвто и да е смисъл.

Сега колко неща са важни? Двете лица, този отвънка и този отвътре. Направете един превод сега. Кой е отвънка? И кой е отвътре? Кои неща идат отвънка? (Мисълта). СВЕТЛИНАТА. Мисълта излиза навънка, чувствата също така излизат, а светлината иде отвънка; светлината влиза. Светлината е проявеният живот. Светлината винаги предшествува. Там, дето има живот, има светлина. Светлината е всякога дреха на живота. Външната дреха е тя. Животът се облича със светлина. Всеки един живот е израз на светлината. Там, дето има светлина, има живот. Животът е облечен в известна форма. Затова, ако разбирате идването, изгряването на слънцето, то показва живота. Изгревът на слънцето носи живот.

Та именно сега новият начин на разбиране, на вас ви трябва разсъждение. Вие имате един начин на разсъждение, аз го наричам средновековен или предипотопен. (В какво отношение?) Във всяко отношение. Средновековен по това, че вие не можете да се справите със себе си, а предипотопен, понеже не знаете какви ще бъдат последствията. Всичко на човека е дадено. Всичко в света е за човека. Той има право да желае всичко и да мисли всичко. Но кога? Допуснете сега, че имате едно математическо отношение. Може ли да има отношение между ученика и учителя? (Може). Ако учителят преподава добре и ученикът учи добре, какви ще бъдат отношенията? Както В:А, но ако учителят преподава добре, а ученикът не учи добре, тогава какви ще бъдат отношенията? А може да бъде учителят не преподава добре, а ученикът учи добре, пак какви ще бъдат отношенията? Сега можете ли да направите едно уравнение? (Още условия трябват). Учителят предава добре и ученикът се учи добре; учителят предава добре, ученикът не се учи добре; и учителят не предава добре, а ученикът се учи добре. Сега с кое трябва да сравним тези уравнения? В първия случай имате вече един процес нормален; във втория случай имате един процес анормален. В първия случай имаме учител, който предава съобразно приетата програма в училището, има хубава дикция, права мисъл, израз и предмета, който предава, го прави ясен, достъпен и добре го уяснява на учениците; а онзи професор, който не предава добре. Дикцията не му е добра, мисълта е забъркана, че като влезнеш да послушаш, забравяш и половината от това, което си знаел, и напълно се объркаш. Сега това са неща, които се случват някой път и са доста важни. Сега всичко това, вие ще го внесете към себе си, към някоя своя постъпка. В дадения случай ти ще се поставиш и като професора, сега според новата философия на живота е така. И учителя, и ученика ние ги

отнасяме към самите нас. Ти ще се поставиш на мястото на професора и на мястото на ученика. И двата процеса се отнасят все към тебе. В единия случай ще се поставиш като професора, който решава известна задача, после ще се поставиш, че ти учиш, защото има условия, при които трябва да се учиш. Това става едновременно у тебе. Искаш да разрешиш една задача, но няма никой около тебе и каквото и да ти кажат, у тебе все остава един вътрешен процес, с който ти трябва да се справиш. И като учител трябва да се справиш, и като ученик трябва да се справиш. Едновременно трябва да се справиш. Затова човек едновременно усеща в себе си, като че много знае – едно положение и друго положение, той се усеща като че нищо не знае. И ти сам не можеш да си определиш какво е това състояние. В известно отношение казваш, аз съм много невежа, в друго отношение пък човек мисли, че той много знае, всичко може. Всеки един от вас има тази поза, от една страна, че всичко може и после другата поза, че нищо не знае, не може. И едното е вярно, и другото е вярно. Но това положение се дължи на съвсем други сили, които действуват у човека. Защото, когато гайдата се надуе, от кого се надува гайдата? От гайдарджията. И когато гайдата спадне, пак от кого спада? Пак от гайдарджията. В първия случай, той като каже: Дуууу казват, това е желанието на гайдарджията, днес хоро ще се играе, пък като напусне той това желание, пусне писунека – пфууу и гайдата спре. Той е професорът, в смисъл, казва свърши се занятието. Всеки дома. А когато хората играят на хорото, професорът казва, на работа вече, няма игра. Това е най-хубавата лекция, която гайдарджията може да предаде на учениците си. То е – на хорото! По-хубава лекция от тази на хорото няма. Най-хубавата лекция на учениците е да играят. В дадения случай професорът ще бъде гайдарджията. После той ще си свие гайдата, каже: Свърших вече. И всички ученици в дома си. Сегашният живот е това, нали казват: Животът е игра. Хъ, една неразбрана игра. И дотогава, докато човек играе на хорото, той е щастлив, престане ли да играе, той е нещастен. Нищо повече. Престане ли гайдарджията да свири на хорото, работата не върви вече. Чуваш ли гайдарджията да свири – на хорото! И аз понякой път сутрин се вслушвам, дали има един гайдарджия да свири някъде. И докато не чуя гайдарджията, аз не ставам. Кой е гайдарджията? Петелът е гайдарджията. Той като изкукурига, казвам, гайдарджията свири вече. И на мен като ми изкукурига един петел, казвам, дошъл е вече професорът – в клас сега! У петела има нещо хубаво и толкова красиво, че той е в състояние да ти премахне всичките ти скърби и тъги. Като ти каже: КУКУРИГУУ! Всичко е тихо и ти се радваш. Който разбира! Защото в разбирането е всичко. Когато разбираш нещо, там е доброто и тогава нещата имат съдържание; а когато хората не ги разбират, и най-хубавите неща стават безсъдържателни.

Вземете например изречението БОГ Е ЛЮБОВ, това е една дума, който я

разбира, всичко съдържа в себе си. Който не я разбира, тя нищо не съдържа и тогава тя няма никакво отношение към нас. Засега думата Бог е Любов, не е едно благо, в което ние участвуваме; ако тя стане едно благо, в което аз участвувам, ще бъде много хубаво. Или когато кажеш „наука“. Щом разбереш думата „наука“, тя има отношение към тебе. Защото науката сама за себе си тя не съществува. Кузмане, колко важни неща си запомнил от лекцията? (Те се събраха много работи). Сега всеки един от вас ще си продължите лекцията. Аз свършвам моята лекция, вие започвате вашата.

(Учителят поглежда цигулката си, не пяхме). Сега пението какво казва? (Учителят чука на дъската: туп, туп, туп, кой е там?) Преведете сега това. (Учителят още хлопа). Кой хлопа? Пътник, когото вие очаквате. И ако вие отворите и той влезне, ще добиете всичко това. Но трябва да имате и друг, който същевременно да ви посрещне.

Та единият отвътре, другият отвънка. Когато две реалности в живота се спосрещнат, какво става? Когато вратата се отвори, това подразбира две велики реалности в живота, великото и малкото трябва да се спосрещнат и тогава се постига търсеното. Това е то: душата отвътре, Духът отвънка, умът отвънка, сърдцето отвътре.

анна я на севри синек саздер,
анна маяна даул сурла аздър.

Който знае турски да превежда. На онзи, който разбира, и саазъ да му свириш разбира, а на онзи, който не разбира, и тъпан да му биеш, пак нищо не разбира. За онзи, който разбира, и най-малките неща имат смисъл, а който не разбира, и най-великите работи са обезсмислени.

Станете сега.

(всички с дясната вдигната ръка за поздрав).

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

1930_12_15 Умствени прояви
Издание 1940г., София
КНИГА: Просветено съзнание, ООК Год.X, Том 2

УМСТВЕНИ ПРОЯВИ

Размишление

Чете се резюме на темата: „Най-високият връх в човешкия живот".

Често хората говорят за права и задължения. Кое е право и кое - задължение? Когато човек влезе в една гостилница да се нахрани какво трябва да направи? Той трябва да плати. Какво трябва да прави ученикът в училището? Той трябва да учи. Следователно всеки човек има право да яде, но същевременно той има задължение да плати за храната. Ученикът има право да учи, но има задължение към учителя си да слуша и да прилага съветите му. Значи задължението произлиза от правото. С други думи казано: правото е майка на задължението. За да стане майка, човек трябва непременно да роди нещо. Докато момата не се ожени и не роди, не може да се нарече майка. Всеки човек може да стане майка. Ако на физическия свят не може да роди, човек не може да се нарече майка; ако в духовния свят, т е. в света на чувствата, не роди нещо, човек не може да се нарече майка; ако в умствения свят, т е. в света на идеите, не роди нещо, човек не може да се нарече майка. Умрелият може ли да роди? Раждането на умрелия наричаме оживяване.

Като чуят думата „живот", хората се радват. Като чуят нещо за смъртта се страхуват. Няма човек на земята, който да не се страхува от смъртта. Всички живи същества изпитват ужас от смъртта. Защо смъртта произвежда страх? Защото лишава човека, както и всички живи. същества от тялото им, чрез което са свързани с физическия свят. Значи, смъртта ограничава съществата. Въпреки страха на човека от смъртта тя непрекъснато го дебне. Ако на една позиция той успее да я избегне, на втора позиция ще го нападне. Тя го следва от позиция на позиция, докато един ден чуете, че еди-кой си човек умрял, и казвате: Бог да го прости! Ние пък казваме: този човек умря за физическия свят, а оживя за духовния.

Не е въпрос човек да говори за смъртта и за живота, но той трябва да ги разбира. Ако разбира смъртта той няма да се страхува от нея. Ако разбира живота той ще знае, че смърт не съществува. Какъв смисъл има да говори човек за неща, които не разбира и не може да използва? Какъв смисъл има да препоръчвате гостилницата на вашите близки, ако те не могат да се ползват от яденето? Какъв смисъл има да каните приятеля си да посети

концерта на някой виден музикант, ако няма билет за него? Следователно, има смисъл да говорите за живота но ако имате плочите на живота да ги турите на грамофона и да слушате какво се говори или пее. Има смисъл да говорите за рая, за небето, ако имате плочи оттам. Значи, има неща невъзможни. Кога са невъзможни нещата? Когато няма условия за тяхното проявяване. За пример това, което за човека е възможно, за животните е невъзможно. Човек може да свири на цигулка или на друг някакъв инструмент, но конят не може. Това пък, което е възможно за ангела, не е възможно за човека. За пример, за ангела е възможно да живее вечно, а за човека е невъзможно. Ангелът е безсмъртен, а човекът - смъртен. Ангелът не умира, защото има големи знания. Той разполага със знания, които го правят безсмъртен. Ако и човек се намира при благоприятни условия, обиколен с приятели, които го подтикват към работа и постоянно му дават импулс, в скоро време той ще постигне това, което при други условия не би постигнал. Обаче ако приятелите му са невежи, неразумни хора, вместо да го подтикнат към нещо велико, те го спъват.

В този смисъл под благоприятни условия разбираме добрите същества, които ни помагат. Лошите условия са. пак същества, които спъват човека в развитието му. Под влиянието на тия същества, човек постоянно променя състоянията си: сутрин има едно състояние, на обед – друго, а вечер - трето. Приятелите действат добре върху човека, а неприятелите му го спъват. И светиите, и апостолите, и обикновените хора са. опитали доброто и лошото влияние на своите приятели и неприятели от невидимия свят. И Христос, този велик човек, Син Божи, също беше поставен на изпитания от същества, които искаха да Го спънат. Апостол Павел също се оплакваше от тия същества. За едно от тия същества той казва, че е влязло в плътта му като трън. Неприятелски разположените същества към човека влизат в него като кираджии и му действат по различен начин: едни от тях събуждат в него чувства на омраза, на съмнение, на скъперничество и т. н. След всичко това човек се чуди как е дал ход на тия чувства в себе си. Задачата на човека се заключава именно в това: да се освободи от влиянието на неразумните, низши същества в себе си, и от свои господари да ги направи слуги, които да му се подчиняват. Това може да постигне човек само при единственото условие - да служи на Бога. Няма по-велика наука за човека от тази да знае как да се освободи от старите си господари. Това не става със сила, но със знание, разумност и любов.

За да се справи с низшите и отрицателни състояния в себе си, човек трябва да има знания и да цени нещата. Когато се намери във висши състояния той трябва да ги цени, да не ги изгуби.Не ги ли оценява, човек ще изпадне в положението на петела, който ровил в бунището. да намери някое

зрънце да си хапне, но вместо зрънце, изровил един диамант. Той клъвнал диаманта но като видял, че не е за ядене, подхвърлил го настрана и казал: „Защо ми е този камък?“ Как не намерих някое зрънце да си клъвна? Петелът не може да оцени диаманта. Ако го продаде, ще купи стотици килограми жито, с които могат да се нахранят много петли и кокошки. Ако диамантът попадне в ръката на човек, последният ще се зарадва, но петелът не може да го оцени. Петелът не разбира смисъла и цената на нещата, както човек ги разбира.
Като слушате баснята „Петел и диамант", вие се смеете на петела, че не разбира нещата и не може да ги използва. Какво ще кажете за онези хора, които не разбират геометрия, математика, физиогномия, френология, хиромантия, астрология и т.н.? Те гледат човека, възхищават се от очите, от ушите, от носа, от устата му, без да го разбират. Ако разбираха физиогномията, по носа те щяха да познаят човека, щяха да избегнат много страдания, на които днес се натъкват. Като видят формата и линиите на носа, щяха да знаят има ли смисъл да правят връзка с някой човек. Ако отидат при някой банкер да искат пари на заем, по носа му те щяха да познаят готов ли е да им услужи той или не. Като разбере, че банкерът е готов да услужи, той ще му поиска пари. Ако банкерът не е готов за услуга, човек няма да излага достойнството си. Човек е отворена книга, по която може да се чете. Всеки уд на лицето му, всяка линия е буква от азбука, на която е писана книгата. Като изучаваме хората виждаме, че имат много знания, но не могат да ги приложат. Защо? Не знаят отде да започнат. Те предприемат една работа, но успех нямат. В края на краищата те се обезсърчават. Религиозният казва: не зная вече какво да правя. От 20 години насам се моля усърдно но разбрах, че молитвата е празна работа. Светският казва: от 20 години насам уча, изучавам науките една след друга, но видях, че и с наука нищо не се постига. Те се намират в положението на Соломона и казват като него: „Суета на суетите, всичко е суета.“. И религиозният, и светският не разбират живота. Соломон дошъл до едно неизвестно, което не могъл да разреши. Най-после той казва: „Суета на суетите, всичко е суета". И това е някакво разрешение, но отрицателно. Той е дошъл до отричане на науката, на живота. В желанието си да намери равновесието на живота, Соломон го търсил в яденето, в пиенето, в науката, докато най-после дошъл до жената и казва, че по-високо същество от жената няма. Понеже е направена от реброто на човека той казва, че жената е от висок произход. Във всички свои търсения и лутания Соломон все повече се отдалечавал от Бога. Като се видял обиколен от много жени, Соломон се отклонил от правия път на живота. Той се намирал под влияние на жените, едни от които поддържали една философия, други - друга. В края на краищата те внесоха езичеството всред еврейския народ, а заедно с това и разврата. Мъдър беше Соломон, но се влияеше. Няма човек на земята, който да не се

влияе. Не е добре човек да се поддава на влияние, но въпреки това влиянието е неизбежно. Влиянието може да бъде механическо, или несъзнателно и съзнателно. Освен това и предметът може да се поддава механически и съзнателно на влияние. Ако хвърлите един камък на известно разстояние, тук има механическо възприемане на влиянието. Камъкът се влияе от силата, с която човек го хвърля и се движи до известно място сам. Щом силата, която е излязла от човека, престане да влияе върху камъка, той пада на земята и се освобождава от влияние. Обаче от силата, с която човек хвърля камъка, и от разстоянието, до което той е стигнал, аз съдя за характера на човека.

Ако наблюдавате как децата хвърлят камъни ще видите, че някое дете хвърля камъка на разстояние 10 метра, второто - на 20 метра разстояние, третото - на 30 метра, четвъртото - на 40 метра, петото - на 100 метра. За детето, което хвърля камъка на десет метра разстояние казвате, че по характер е лениво, отпуснато, не обича да прави усилия. Този човек мери нещата отблизо. Ако е религиозен той казва, че не трябва много служене на Бога. Ако е светски ще каже, че човек не се нуждае от много знания. Ако учи много, главата му ще се пръсне. Следователно, искате ли да познаете дали ще успеете в една работа, направете следния опит: хвърлете един камък и гледайте на какво разстояние отива. Ако е на разстояние десет метра ще знаете, че работата ви няма да даде добри резултати, няма да имате успех. Какво трябва да правите за да имате успех? Започнете да се упражнявате в хвърляне на камъни. Хвърляйте един, втори, трети камък, като постепенно увеличавате разстоянието и дойдете до сто метра. Можете ли да хвърлите един камък на сто метра разстояние, разчитайте на успех в работата си.

Упражнението в хвърляне на камъни служи като метод при самовъзпитанието на човека. И учените си служат с този метод. Като предприемат изследването на някой научен въпрос, те работят усилено все повече и повече, т е. хвърлят камъка все по-далеч и по-далеч. Ще каже някой,. че от учене главата му ще се пръсне. Не, главата на човека не се пръска от учене. Не се страхувайте, че главата ви може да се пръсне от учене. Ако е въпрос за шише, има опасност от пръсване, но за главата няма такава опасност. Горко на учения, ако идеите му не се пукат. Колкото повече снаряди се пукат, толкова по-добре. Ако идеите на човека не се пукат какво можем да кажем за тях? Ще излезе, че тези идеи са. размътени яйца и не могат да се пукнат, не може да излезе пиле от тях.

Мнозина казват, че човек трябва да бъде свят. Какво разбирате под думата „свят" човек? Кой човек е свят? Свят човек е онзи, който, колкото и да се каля, не петни душата си. Свят човек е онзи, който, колкото и да се гаси, не

изгасва. Колкото повече се гаси, толкова по-силно свети и гори. Не можете ли да го изгасите, това показва, че духът му е силен. Ако постоянствате да го гасите, най-после той временно ще загасне. През това време той събира нова енергия, която очаква приближаването на една клечка кибрит, за да се запали отново с още по-голяма сила.

Като изучаваме хората и техните прояви виждаме как се провалят. Една малка спънка събаря великани. И след това те се считат за герои. Според мене. герой е онзи, който може да падне и да стане. Като стане, той трябва веднага да продължи пътя си. Не може ли да продължи пътя си, никакъв герой не е той. От човека се иска да върви напред, без да се спира върху погрешките и добродетелите си. Ще каже някой, че сгрешил нещо. Отде знае това? Пипал ли е погрешката си? Друг някой ще каже, че е добър, защото направил никакво добро. Ние не вярваме в погрешки и добрини, които не могат да се пипат. В какво седят добрините на човека? Ще кажете, че сте давали жито на бедните хора, че сте се молили за страдащите и т. н. Това е работа с чужди капитали. Преди всичко житото не е негово. То е дадено от Бога. Да се молите, това не е качество на човека. Молитвеното състояние е присъщо на Божественото в човека. Че е така виждаме по това, че човек се моли само когато се намира в мъчнотия. Значи молитвата за човека е насилствен акт, а не доброволен. Ако обичате някого пак има някакво чуждо влияние, някакъв външен импулс. Вярвате в Бога. Защо? И вярата ви е продиктувана от някакъв личен интерес. Това са все чужди състояния, от които човек трябва да се освободи. Той трябва да дойде до различаване на същественото от несъщественото в себе си.

Като се натъква на своите успехи и неуспехи, човек дохожда до големи морални сътресения, в които чисти съзнанието си. В първо време той се е мислил за светия но като види, че колкото пъти го палят, все изгасва, най-после се убеждава, че не е светия. Като излезе десет пъти на борба с някой силен юнак и все го поваля на земята, най-после той се обезсърчава и казва: имало и по-силни хора от мене. Ако постоянства да се упражнява той се засилва, излиза на открита борба с неприятеля си, докато го повали на земята. Като го питат как стана толкова силен юнак, той казва: който много пъти е падал и ставал, не може най-после да не се изяви като юнак. Щом са. го поваляли на земята, той е научил изкуството да поваля другите.

Като ученици вие трябва да имате силна воля, да преодолявате мъчнотиите. Колкото пъти да паднете, вие трябва да сте готови да станете и да продължите пътя си. В човека има нещо непобедимо. То е Божественото начало в него. Човек знае, че ще дойде ден, когато не могат да си играят с него. Ще дойде ден, когато той ще бъде непобедим. Заради Божественото в себе си човек трябва да бъде готов на всичко. Каквито

изпитания да има, колкото мъчнотии и страдания да го налитат, той трябва да знае, че има нещо в него, което е над всичко. И в ада да влезе, той лесно ще се справи с условията и ще излезе над тях. Докато се държи за Божественото и да умре, човек пак ще възкръсне; и да изгасне, пак ще се запали; и да остарее, пак ще се подмлади. В Божественото начало на човека живее Бог. Държи ли се за това място, човек лесно може да изплува от вълните на живота, но за това се иска учене.

Какво учене се препоръчва на ученика? Много просто. Ако ученикът е в първо отделение, ще изучава буквар. Колкото по-нагоре се качва, толкова по-мъчна наука ще изучава. Като влезе в живота ученикът ще изучава житейската наука, докато дойде до положение да познае Бога, своя ближен и себе си. Не е лесно да познае човек себе си. Той се оглежда в огледало, вижда челото, носа, брадата си, но не може да чете по тях. Който разбира това писмо знае, че челото показва състоянието на човека в Божествения свят, носът показва състоянието му в духовния свят, а брадата - състоянието му на физическия свят. Носът показва какви възможности се крият в човека в даден момент. Носът изпълнява няколко служби. Като орган на обонянието той възприема миризмите във физическия свят, които указват приятно или неприятно чувство върху човека. Тези чувствувания указват влияние върху психическия живот на човека. Не е достатъчно само да знаете, че носът е орган на обонянието, но трябва да изучавате формата, линиите на носа, да изучавате неговото значение като уд, свързан с умствения живот на човека.

Като изучавате човешкия нос, виждате какви разнообразни форми и линии има той. Това разнообразие, именно, говори за развитието на човека според степента на интелигентността. Като изучавате предназначението на носа, ще дойдете и до останалите органи в човешкото тяло и ще видите, че всеки орган има освен физиологическо, още и психологическо значение. За пример. мозъкът определя мисълта на човека, дробовете - чувствата, стомахът - желанията му. Слезете ли по-долу, в дебелите черва, там е адът на човека - неговите низши желания и стремежи. Там са. последствията на низшия човешки живот. В дебелите черва се събират остатъците, непотребните неща, които се изхвърлят навън.

Като изучавате физиологическите функции на човешкия организъм във връзка с психическия му живот виждате колко сложно нещо е човек. Само при това положение може да си обясните промените, които стават с него. Днес срещате един човек, който ви говори за морал, за идеали, за някакво верую, а на другия ден се отказва от всичко. Къде е човекът, на когото можете да разчитате? Друг някой пък издържа на своите идеи и

убеждения. Той живее в това, което говори. В този човек има душа. За този човек казваме, че душата му присъства в него. Често слушате да казват за някого: душа има този човек. За друг някой казват: Този човек е без душа.

Като ученици вие трябва да се стремите към възвишен живот. Това се постига чрез съзнателна работа върху себе си. Човек трябва да развива своите дарби и способности, които природата е вложила в него. Ако на човека е даден един талант за разработване, той трябва да работи върху него, да го развива. Не работи ли, той може да го изгуби. Какво се ползва човек ако изгуби своите дарби, способности и добродетели? Някой се бори със себе си, с обкръжаващите, иска да мине за герой. Какъв герой е този, който е изгубил любовта, вярата, кротостта или милосърдието си? Това не е геройство. Ще дойде ден, когато ще снемат медалите на всички фиктивни герои. Бог помага на истинските герои, а не на фиктивните и на страхливите. Ако иска да успява в живота си, човек трябва да бъде смел, решителен, да уповава на Божественото в себе си.

Един млад човек заболял от някаква болест, която се отразила на крака му. Той отишъл при един лекар да му даде някакъв съвет за лекуване. Лекарят му казал, че трябва да отиде в някоя болница, там да го лекуват. Като прекарал десетина дена в болницата лекарите му казали, че кракът е гангренясал и трябва да се отреже. Болният бил смел човек, но не се съгласил с предложението на лекаря. Той се обърнал към него с думите: господин докторе, аз не давам крака си. Ако е дошъл часът на заминаването ми, ако трябва да дам някаква жертва за Бога, предпочитам цял да се пожертвам, отколкото да дам единия си крак. Бог не се нуждае от моя крак. След това болният се облякъл и напуснал болницата. След шест месеца той се върнал в болницата и се представил на лекарите със здрав крак. Как се излекувал? Това не е важно. Важно е, че се излекувал. Когато е смел и решителен, човек лесно се справя с мъчнотиите в живота си.

Следователно знайте че всичко, което се случва в живота на човека, е за негово добро. Това се отнася за разумните, за онези, които любят Бога. Даже и смъртта, от която всички се страхуват, е освобождение за човешката душа. Който не разбира какво нещо е смъртта, той мисли, че завинаги се разделя от своите близки. Вярно е, че не може да вижда близките си, когато пожелае, но все пак някога може да ги види. Ако вашият ближен е в затвор, вие можете един път в седмицата да се виждате с него. Има един определен ден, когато близките на затворниците могат да посетят затвора и да се видят с тях. На същото основание казвам: има един определен ден в седмицата, когато можете да се срещнете със своите близки, заминали за онзи свят.

Сега да се върнем към въпроса за човешкия нос като проява на човешката мисъл. Колкото по-правилен е носът и колкото по-красиви са линиите му, толкова по-правилна е мисълта на човека. Човек трябва да мисли право. Като се обезсърчи той трябва да си зададе въпроса защо се обезсърчил и правилно да си отговори. Ако не иска да учи или да работи, той трябва правилно да си отговори защо не иска да работи. Ако боледува човек трябва да се запита защо боледува, отде иде болестта, коя е причината за нея и т.н. Една от причините за болестите е мързелът. Обаче мързеливият е пасивен по отношение на работата. Дойде ли до яденето той е много активен. Той яде повече, отколкото трябва. Престъпление е човек да преяжда. Като преяжда, той осакатява тялото си. Човек преяжда не само физически, но и астрално, и умствено. Когато изразходва чувствата си, когато изяжда всичко благородно и възвишено в себе си, човек се осакатява. Когато изразходва докрай мислите си той се изтощава. Природата не търпи никакво насилие. Природата не позволява на човека да се осакатява.

Ето защо когато изучавате човешкия нос, вие трябва да бъдете внимателни, да спирате погледа си само върху положителните черти на човешкия характер, а не върху отрицателните. Има такива носове, от които човек трябва да се пази. Види ли такъв нос, той трябва да се огради, да не се поддава на влиянието му. Като се спре върху някой лош нос, без да иска човек се свързва с отрицателните черти на човешкия характер и дълго време се намира под тяхното влияние. За да изучава характера на лошите хора човек трябва да се облече в броня, за да се запази от техните влияния. Невежият не трябва да се занимава със злото. Дойде ли до него, той не трябва да го бута. За да не си създава страдания той трябва да стои далеч от злото, да не го пипа. Светията може да се занимава със злото, защото е силен.
Злото е киселина, която разлага и руши. Само ученият и светията могат да работят с тази киселина. Те знаят къде да я турят, да свърши някаква добра работа. Както химикът познава свойствата на киселините и знае действието им върху различните метали, така всеки човек трябва да познава проявите на злото и да може разумно да се справя с тях. Както желязото се окислява на въздуха и ръждясва, така ръждясва и органическото желязо, което се намира в кръвта на човека. Когато органическото желязо в човека ръждяса той заболява или изгубва разположението си. За да не ръждяса това желязо човек трябва да поддържа своята топлина. Изгуби ли топлината си, желязото непременно ще ръждяса. Ние знаем, че причината за ръждясване на желязото са влагата и кислородът. Ако едно от тия условия отсъства, желязото не ръждясва. За да поддържа нормалната топлина на тялото си, човек трябва да има нормални чувства. Ако чувствата на човека са неправилни

вътрешната му топлина или се увеличава, или намалява. И в единия, и в другия случай той губи разположението си.

Докато е здрав, добре разположен, човек се намира в положението на младата мома, която се облича хубаво и отива на хорото. Тя играе, върти се и поглежда към този или онзи момък дано хареса някого да се ожени за него. Много момци ще й се усмихват, докато спре вниманието си на един от тях. В първо време всичко върви добре. И момата, и момъкът са млади, красиви, но щом се оженят, полиците започват да се нижат една след друга. Те се чудят отде дойдоха тези полици. Много естествено. Те не се женят за едно лице, но за цяла компания, която е фалирала в сметките си и търси някой да й плати дълговете. Без да подозират, те се нагърбват с тия полици и цял живот страдат, не могат да ги изплатят. В такъв случай само онзи има право да се жени, който е ликвидирал с дълговете си, който се е развързал от своите съдружници.

Когато е здрав, добре разположен, човек казва, че вярва в Бога, в Христа. Обаче щом се натъкне на никакво изпитание, той се съмнява вече. Каква вяра е тази, която допуща съмнението? Ще кажете, че докато съществува злото, човек все ще се съмнява. Това зависи от човека. Ако знае как да гледа на нещата, човек никога няма да се съмнява. Срещнете ли някого, потърсете в него една положителна, добра черта и там спрете вниманието си. Доброто, положителното в човека е Божественото, което никога не се изменя. Защо не спрете погледа си върху Божественото в човека, а трябва да се занимавате с временното и преходното? Само гениалният, светията могат да се занимават със злото с цел да го изучават. Обикновеният човек обаче трябва да се занимава с доброто и положителното в света. Занимавате ли се с отрицателните прояви на човека, вие непременно ще паднете в кашата на живота. Затова турците казват: „Не се подигравай на съседа си, защото сам ще изпаднеш в неговото положение.“ На каквото се присмеете, това ще дойде до главата ви. Кои са отличителните черти на доброто и на злото? Доброто дава, злото отнема. Доброто внася живот в човека, злото отнема живота. Доброто е добър проводник на живота, а злото - лош проводник. Ето защо докато живее, човек трябва да се занимава с доброто, да мисли само за него. Доброто подмладява човека, а злото преждевременно го води към старост. Ако не се научи да живее правилно, да прилага доброто, човек заминава преждевременно за онзи свят, дето го чакат реторти. Неговият ръководител ще го прекара през няколко реторти да се пречисти. Като мине през огън, той ще го изпрати отново на земята да продължи учението си. Много пъти ще минава човек през огън, ще слиза на земята и ще се качва в невидимия свят, докато научи уроците си добре. След това, пречистен и подмладен, той ще влезе в новото царство, дето не съществуват противоречия и недоразумения.

Сегашните хора живеят в царството на противоречията и въпреки това очакват щастлив живот. Това е невъзможно. Щастието зависи от доброто. Ако живее добре и прилага доброто човек може да бъде щастлив. Не прилага ли доброто, човек не може да бъде щастлив нито на този, нито на онзи свят. Добродетелният човек носи щастието в себе си.
И тъй, истинският човек трябва да бъде облечен в светли мисли, с красиви чувства и възвишени добродетели. Това значи да се облече човек в Христа. Не се ли облече в тези дрехи, човек минава за последен бедняк. Той ще бъде лист, разнасян от вятъра по всички посоки. Не е достатъчно да казвате, че вярвате в Христа и да очаквате след това Той да ви обича. Кога учителят обича ученика си? Когато се учи. Кога гостилничарят обича готвача си? Когато готви добре. Кога Бог обича човека? Когато върши волята Му. За да се научи да върши волята Божия и да обича, човек трябва да има трезв ум и здраво сърце. Щом умът на човека е трезв и сърцето - здраво, каквото налеете в него, ще се задържи. Когато някой се мисли за стар, това показва, че стомната му е пукната. Старият е човек на произволи, а младият, който се учи – човек на положителната, Божествена наука.

Старият се учил от своите опитности, а младият се учи от опитностите на другите. Ева направи погрешката на стария човек. Когато змията я изкушаваше, тя трябваше да каже: ако наистина, като яде от плода на дървото за познаване на злото и на доброто, човек може да стане подобен на Бога, яж първо ти от него, а после ще ям и аз. Обаче без да мисли много, Ева първа вкуси от този плод, а после даде и на Адама да го опита. Казвате: какво да правим сега? Няма какво да правите вече. Щом си отишъл на бойното поле, ще се биеш; като си започнал някаква търговия, ще търгуваш; като си отишъл на нивата, ще копаеш; като си станал слуга, ще слугуваш; ако си мъж, ще вършиш работата на мъжа; ако си жена, ще вършиш работата на жената; ако си ученик, ще учиш. Бъди доволен от положението, в което се намираш, и не питай защо Бог ти е дал тази или онази служба. Каквато служба да ви е дадена, вие трябва да я изпълните.

Какво представят мъжът и жената? Мъжът и жената не са. това, което днес познаваме. Под понятието „жена" ние разбираме чистата дева, възвишената майка и жената. Девицата символизира чистотата, майката - почвата, от която израстват нещата, а жената е формата, която пречупва лъчите на светлината. Значи в понятието „жена" в широк смисъл имаме форма - жената, съдържание - майката, и смисъл - девата. Следователно за пречупванията на лъчите и за възможностите в живота търсете жената; за резултатите на живота търсете майката, а за резултатите на чистотата търсете девата. Понятието „мъж" е също трояко: мъж, баща и съпруг.

Искате ли да изучавате тези понятия, ще ги сравнявате с първите три: мъжът - с девата, бащата - с майката, а съпругът - с жената. Това са отношения, които съществуват в живота колкото различни, толкова и необходими едни за други, защото се допълват.

Следователно, за да разбира тия форми, среди и възможности, човек трябва да бъде в съгласие с Божествения свят. Влезете ли в съгласие с Божествения свят, вие се освобождавате от всички съмнения, противоречия, смущения. Да освободи човек сърцето си от смущения, ума си от съмнения, това значи, да се е домогнал до новите схващания. Не освободи ли сърцето и ума си, човек сам поставя препятствия на пътя си и се лишава от Божиите блага. Тази е причината, поради която човек очаква някакво благо, а не го получава. Той не подозира, че сам е виновен за това. Смущенията и съмненията са бентове, които човек сам поставя на пътя, отдето идат Божиите блага. Дали. си учен, философ, музикант или писател, щом си поставил бент на пътя си, ти сам се лишаваш от благата на живота. Учен или прост, човек трябва да се домогне до истинския живот, наречен Божествен. За този живот Христос казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога".

И тъй, като на ученици, давам ви задачата, да се заемете с изучаване на човешкия нос: формата, големината, широчината, линиите му, а след това и големината на неговите пори. Сравнявайте носовете на хората, изучавайте проявите им и вадете правилни, научни заключения. Носът на човека определя неговата мисъл и интелигентност. Като правите научни изводи вие ще се домогнете до вътрешни, дълбоки познания на живота. Като изучавате живота виждате в него главно три категории прояви: прояви на обикновените хора, които са впрегнали животните на работа. Което животно и да погледнете ще видите, че тялото му е надупчено от остена на неговия господар. Втората категория прояви са тия на талантливите. Техният живот представя съвкупност от прояви и задължения. Кой човек няма задължения? Дето и да се обърнете днес всеки се оплаква от полици и задължения. Макар и пълен с изпитания, вие трябва да започнете с този живот именно, да изплатите задълженията си, т.е. да ликвидирате с кармата си. Третата категория прояви е тази на гениалните, на свободните души, за които Бог изпрати Сина Си в жертва да ги спаси. За тях именно се отнася стихът: „Бог толкова възлюби света, щото изпрати Сина си в жертва, да не погине всеки, който вярва в Него.“

- Само проявената Божия Любов, само проявената Божия Мъдрост, само проявената Божия Истина носят пълния живот.

17. Лекция от Учителя, държана на
17. декември, 1930 г., София. - Изгрев.

1930_12_19 Езикът на природата
Издание 1941г., София
КНИГА: Път към живота, МОК Год.Х, Том 1

ЕЗИКЪТ НА ПРИРОДАТА

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

(Чете се темата: „Кога работите на човека вървят най-добре?“)
Тема за следния път: „Кога човек страда най-много?“

Животът на съвременните хора не е живот на настоящето, но на миналото. Науката, с която се занимават днес, не е наука на настоящето, но на миналото. Религията, която изповядват, и тя е религия на миналото. Изобщо, всичко, което виждате около себе си, е пак минало. Хората не се занимават още с настоящето. Могат ли работите на човека да вървят добре, докато се занимава само с миналото? Могат ли работите на търговеца да вървят добре, докато се занимава само със събиране на стари дългове? Докато търговецът събира стари дългове, работите му всякога ще остават назад. Докато човек се занимава със стари работи, никога не може да бъде здрав. Когато изучават душата на човека, психолозите се интересуват от това, което става в съзнанието му в настоящия момент, а не от това, което е ставало в миналото. Той постоянно се връща към младините си и казва: „Какво беше едно време!“ – Какво е било едно време, не е важно. Днес какъв си, какво можеш да направиш, това е важно. – „Имам високи идеали, разрешението на които е в бъдещето.“ – Започни още днес да работиш за реализирането им. Да работиш за реализирането на бъдещите си идеали, това наричаме ние настояще.

Каква е разликата между младия и стария? Младият е оптимист, старият – песимист. Младият има ясен поглед върху нещата, а старият – не вижда добре, вследствие на което се заблуждава. Младият е лек, подвижен, лесно минава препятствията; старият е тежък, неподвижен, препъва се, пада и греши. Следователно, млад или стар, щом държи в ума си мисли, които го спъват, непременно ще сгреши и ще падне. Тъй щото, младостта и старостта не са в годините на човека, но в съзнанието му. За да не остарявате, не дръжте в ума си противоречиви мисли, които се пресичат, нито в сърцето си противоречиви чувства, които се сблъскват. За да не се пресичат мислите и да не се сблъскват чувствата, те трябва да следват пътя на успоредните линии. За успоредните линии се знае, че не се пресичат, освен във вечността, на безкрайно голямо разстояние. За да стане пресичане на две успоредни линии, това подразбира, че условията са

изменени. Те влизат в някакво ново измерение. Ако условията не се изменят, ако не се яви някакво ново измерение, успоредните линии не могат да се пресичат. Следователно, колкото е вярно твърдението, че успоредните линии се пресичат във вечността, толкова е вярно твърдението, че успоредните линии не се пресичат даже и във вечността, на безкрайно голямо разстояние.

Сега, колкото и да се говори за пресичането на успоредните линии, това е отвлечен въпрос. – Защо? – Защото има отношение към вечността, към безкрайните величини. Друг е въпросът, ако това пресичане става на близко разстояние. Ще кажете, че това е някаква магия. – Защо е магия? – Защото е необяснимо. Според мене, магията подразбира разумно обяснение и извършване на нещата. В магията няма никакъв произвол. Магът е физик, химик, естественик, математик и т.н. Той работи с природата, взима от нея и дава от себе си. Като влезе в природата, той се чувства така близко, като че е в собствена банка: отваря книжата, пише, взима, колкото пари му трябват, и си отива. В това отношение всички хора могат да бъдат маги. Ако не успяват, причината за това се крие в нещо, което им липсва. Какво липсва на сегашните хора? Много неща можете да намерите, но конкретно трябва да определите какво липсва на съвременния човек. Ако ви питат какво липсва на сиромаха, веднага ще отговорите. Ще кажете, че пари му липсват. – Какво липсва на невежия? – Знание. – На болния? – Здраве. Всяка проява се нуждае от нещо конкретно. Например, какво ще разберете, ако ви кажа, че като пишете числата от 1 до 1000, състоянието ви ще се смени? Това не е достатъчно. За да ме разберете, аз трябва да ви кажа следното: Когато сте неразположени, сприхави, недоволни, трябва да четете бавно, спокойно от 1 до 1000. Какво ще ви ползва това? Друг е въпросът обаче, ако следите при изговарянето на кое число състоянието ви се сменя. Като правите тия наблюдения, ще забележите, че при различните състояния действат различни числа. Това упражнение могат да направят всички хора. Но вяра им е нужна. Който не вярва, нека да не прави опита.

Вярващият се движи в широк свят, вследствие на което нещата са неясни. Той вярва, че нещата са разумно направени, макар сам да не ги е проверил. Някой ви разправя за онзи свят: за градините, полетата, върховете, водите; вие вярвате в думите му. Ако отидете на мястото и почнете да проверявате това, което са ви говорили, казвате, че имате вече истинско знание. Какво ще кажете, ако отидете на определеното място и не намерите нищо? Щом е така, описвайте нещата така, че да няма нужда нито да прибавяте нещо към тях, нито да вадите. Значи ще описвате нещата в тяхната действителност. Вие не можете да вярвате на онзи, който описва нещата приблизително. Свободно можете да му кажете, че не вярвате.

Представете си, че някой ви описва една планинска местност през пролетта или през зимата, а вие отивате през лятото и се чудите защо това, което виждате, не се съгласява с даденото описание. – Къде е грешката? И в двамата: и в онзи, който я описва, и в онзи, който отива на мястото да провери.
Погрешката е в несъответствието на времето. Който проверява нещата, трябва да отиде в същото време, когато се прави описанието, или да се движи в същата посока. Не е лошо, че двама души се движат в противоположни посоки, но трябва да знаят, че ще имат различни резултати.

Идеалистът разглежда живота, например, през пролетта, а материалистът – през зимата. Идеалистът е облечен с тънки, леки дрехи, с лека шапка, а материалистът – с дебели обувки, с плътна, топла шапка. И двамата обичат живота, но материалистът казва: „Студено е вън, не мога да се облека с тънки дрехи“. Материалистът е бил на мястото на идеалиста, но е слязъл да работи в гъстата материя. Идеалистът още няма опитността на материалиста. Той се движи в рядка материя, с по-малко съпротивления, не е слязъл още в гъстата материя. Значи материалистът е материализиран, т.е. оформен идеалист. Старият човек е материалист, но е минал през идеализма. Какви ли картини не си е рисувал! Какви илюзии не си е правил! Като остарял, той напуснал идеализма: направил си къща с удобства, има слуги на разположение. Достатъчно е да дрънне на звънеца, за да му се притекат в услуга. Той заповядва, а други вършат работата му. Идеалистът няма слуги, сам върши работата си. То е подобен на старите евреи в Египет, които сами правеха тухлите за строеж. Материалистите са подобни на египтяните, които очакваха наготово да им донасят тухлите. Евреите казваха, че не може без правене на тухли; египтяните казваха, че други могат да правят тухли вместо тях. Сиромахът казва, че поради сиромашията си не може да направи всичко; богатият казва, че всичко може да направи с парите си. Това, което невежият не може да направи, ученият го прави; това, което грешникът не може да направи, праведният го прави; това, което болният не може да направи, здравият го прави.

Следователно, за да се домогнете до истината, всякога дръжте в ума си две противоположни мисли. Например, ако искате да разберете какво представя злото, невежеството, омразата, изучавайте първо доброто, мъдростта, любовта. Отрицателните прояви на живота са отклонения. Занимавайте се първо с положителните неща, а после с отрицателните, т.е. с отклоненията. Постъпвате ли обратно, скъпо ще платите. Само силният, свободният, ученият може да се занимава с отрицателните сили в живота. Чрез положителните енергии човек се калява, придобива сила,

знание и свобода, за да може впоследствие да изучава и отрицателните.

Като млади, вие искате да бъдете щастливи. Основателно ли е това желание? Все едно е, богатият да иска да стане богат, или онзи, който вижда добре, да каже, че иска да вижда. Той не може да има желанието на слепия. Ако има същото желание, това значи, че се страхува да не загуби някога зрението си. Не туряйте в ума си отрицателни мисли. Може ли здравият да казва, че иска да бъде здрав? Няма защо той да желае по-голямо здраве от това, което има. Тъй щото, когато казвате, че искате да бъдете щастливи, ние подразбираме, че сте нещастни. Нещастният може да търси щастието, но щастливият? Кой човек е щастлив? Какво разбирате под думата „щастие"? Ако търсите думата „щастие" в речниците, ще се доберете до много значения, но нито едно от тях не отговаря на истинското понятие. Щастието изключва смъртта. Условията, които определят щастието, трябва да вървят в хармония с човека, а не против него. При това щастието трябва да търси човека, а не човек – щастието. Човек трябва да бъде необходимост за щастието. Докато щастието ви търси, вие живеете в благоприятни условия. Започнете ли вие да го търсите, условията ви са неблагоприятни. Колко хора знаете, които като са търсили щастието, са го намерили? Щастието подразбира връзката на човешката душа с Първата Причина на нещата. Дето е щастието, там е вечният живот, там е Любовта, там е изобилието, там е и Мъдростта.

Щастливият човек е във връзка с любещи и разумни същества. Каквото пожелае щастливият, всякога се отговаря на желанията му. Неговите желания са разумни, а не като тия на хората, които търсят щастието. За последните можем да кажем, че те нямат свои собствени желания. Те се стремят да реализират чужди желания, остатъци от миналото. Например, какво ще кажете за желанието на стария, 100-годишен човек, да играе на хорото с младите моми и момци? Това желание е от миналото му; днес той не може да играе, краката му не го държат. Ще му говорите след това, че чрез магията той може да се подмлади. – Това е друг въпрос. Той ще ви изслуша, ще каже, че е възможно, но никакви опити няма да направи за своето подмладяване.

Следователно, за много неща човек може да говори, но всичко не може да приложи. Всички хора казват, че човек може да се подмлади, но малцина могат да направят този опит успешно. Подмладяване става и в природата, но в дълъг период от време. Когато иска да подмлади човека, тя го приспива и през това време заличава от паметта му всякакъв спомен за старост. Човек става млад, когато забрави, че някога е бил стар. Човек се освобождава от известно състояние само когато го забрави. Някой боледува от тежка болест и казва: „Няма да забравя тая болест". Обаче

щом оздравее, след време всичко се заличава от паметта му. Друг пък падне някъде, счупи крака си и мисли, че ще помни болките от счупения крак. След време и той забравя всичко. Има тягостни състояния за човешката душа, които непременно трябва да се заличат от съзнанието му и никога вече да не се повтарят. Какъв смисъл има за човека да помни своите страдания и мъчнотии? Трябва ли студентът да помни през целия си живот, че професорите са го късали на изпит? Опитността от скъсването на изпит трябва да остане, но тягостните състояния трябва да се заличат от съзнанието му. В повечето случаи причината за пропадането на студента на изпит е външна. Тя се дължи на някакво опияняване: или е надценил способностите си, вследствие на което не е учил достатъчно, или се поддал на влиянието на своите другари, с които ял и пил и пропуснал времето за учене.

Един американски проповедник се качил на амвона да държи проповедта си, която научил добре наизуст. Той всякога носел бележките си и от време на време поглеждал в тях, да не забрави нещо. Обаче този ден той забравил бележките си у дома, но въпреки това се чувствал уверен в себе си, затова не изгубил присъствие на духа. Той започнал добре проповедта си, помнел всичко. По едно време вратата се отворила и в стаята влязла една дама с черни очила. Като погледнал към нея, проповедникът забравил всичко, не могъл да си спомни какво трябва да говори на слушателите си. Спрял се за момент и решил да се извини, че не е разположен и не може да продължи проповедта си. В това време, обаче, в стаята влязъл млад, красив момък. Проповедникът погледнал към него и за чудо проповедта му изпъкнала в съзнанието така ясно, като че била написана на книга. Зарадван от това щастливо стечение на обстоятелствата, той продължил проповедта си. – Коя е причината за прекъсването и за възстановяването на проповедта му? – От научна гледна точка това се обяснява с хармоничното и дисхармонично влияние на силите върху човека. Дамата с черните очила оказала дисхармонично влияние върху силите в организма на проповедника и той се объркал, забравил всичко, което знаел. Младият момък му подействал хармонично. Като ученици, за вас е важно да се научите да сменявате състоянията си и по този начин да се справяте с мъчнотиите си. Представете си, че сте попаднали в една чужда страна, без пет пари в джоба си. Три деня не сте турили хляб в устата си, ходите натук–натам, нямате работа, нямате познати. Как ще си помогнете? – С мисълта. – Приложете мисълта и вярата си в действие, за да си доставите по някакъв начин хляб, да влезете във връзка с добри и учени хора, да използвате условията на страната, в която се попаднали. Вие живеете всред природата, но не можете да се ползвате от нея. – Защо? – Не познавате нейните закони. Вие изучавате законите на физиката, химията, на различните граматики, но щом дойдете

до езика на природата, отказвате се да го разбирате. Искате ли да влезете в хармония с нея, да се ползвате от нейните блага, започнете да изучавате езика ѝ. За да се домогнете до езика на природата, вие трябва да изучавате формите на телата, съдържанието и смисъла им. Само при това положение можете да научите азбуката на природата. Щом научите буквите, постепенно ще ги съчетавате в срички, в думи, докато най-после образувате цели изречения. Ако знаете само една дума от езика на природата, вие ще бъдете един от учените, гениални хора. Чудно е, наистина, че само една дума от езика на природата може да направи човека богат. Колко злато трябва да има човек, за да бъде милионер? Достатъчно е да му дадете един диамант, голям като кокоше яйце, за да стане милионер. Такова нещо е знанието на езика на природата. То крие в себе си мощна сила, чрез която човек става учен, добър, силен, богат.

Ние не говорим за обикновените учени, които преповтарят онова, което истинските учени са създали; ние говорим за онези учени, които носят в себе си силата на знанието. Всеки човек може да черпи тази сила от природата, както и от целокупния живот. Каквото може да придобие, това е неговото богатство, което носи в себе си и което никой не може да му го отнеме. На всички хора е дадено по малко от това богатство, но не го използват еднакво; един го използва повече, друг – по-малко. Всеки човек се ползва от благата на природата според степента на своето развитие. Някой е способен, даровит, без да подозира това. Трябва да дойде човек отвън, да обърне внимание на неговата дарба, и едва тогава той започва да работи върху нея, да се прояви. Докато не съзнава силите, които са вложени в него, човек не може да прояви нито знанието, нито добротата си. Щом ги съзнае, той се проявява като учен и добър човек. Често чувате някой да казва: „За нищо не ме бива – езици не мога да уча, музика – също, наука – също, и добър човек не съм – не зная какво ще излезе от мене“. Този човек не мисли право. Той трябва да знае и да вярва, че носи в себе си сили, които, както пъпката, чакат да изгрее слънцето, да цъфнат и да се проявят.

По какво се отличава човек от животните? – По своята мисъл. – Като мисли и чувства, човек се свързва с всички същества над и под него и възприема техните състояния. Така той се обогатява със знания. Забелязано е, че колкото по-чувствителен е човек, толкова по-лесно възприема трептенията на околната среда, на окръжаващите, и според това може да се настрои хармонично или дисхармонично. Достатъчно е да тури той дясната си ръка под лявата на някой човек, за да възприеме състоянието му, мисълта му, дали е възходяща или низходяща; същевременно той може да определи и възрастта му. Причината за това се дължи на факта, че всеки човек, според състоянието си, образува около себе си специфична

атмосфера, специфични трептения, които чувствителният веднага възприема. Ако трептенията на известен човек са низходящи, хората постепенно започват да го избягват. Щом повдигне състоянието си, трептенията му също се повдигат и хората отново го обикалят. Песимистите, мрачните и отчаяни хора обикновено са самотни. Когато някой студент пропадне на изпитите си, състоянието му се понижава толкова много, че и близките му започват да го избягват. По същата причина хората избягват болните; страхуват се да не се заразят, да не изпаднат в тяхното състояние. Всеки търси здрави, жизнерадостни, силни хора, защото може да вземе нещо от тях. Всеки търси планинския извор, защото може да черпи от неговата чиста, кристална вода.

Първото нещо, към което трябва да се стремите, е да увеличите своята магнетична сила, да се отворите за възприемане и предаване на доброто. Това значи да забогатее човек. Много начини има, чрез които човек може да се отвори. Например, той може да се отвори чрез науката, чрез религията, чрез изкуствата. За да не изпадне в еднообразие, той трябва да смесва тия методи, да развива едновременно и умствените, и сърдечните, и приложните си сили. Ще кажете: „Какво допринасят математиката, геометрията за отварянето на човека?“ Те го разширяват, неговите способности взимат голям простор. Например, от геометрията знаете, че най-късото разстояние между две точки е правата линия. Това е формата на дадения въпрос. Като се вдълбочава в тази истина, човек я разглежда и в друго отношение: по съдържание и по смисъл. Следователно една истина е вечна, когато има разрешение едновременно на физическия, в сърдечния и в умствения свят, т.е. когато е решена по форма, по съдържание и по смисъл.

И тъй, казваме, че по-къс път от правата линия няма. Това е вярно по отношение на пространствения свят. В безпространствения свят, обаче, по-дълъг път от правата линия няма. – Кога едно тяло се намира в безпространствения свят? – Когато е в абсолютен покой. – Кога тялото е в абсолютен покой? – Когато е господар на положението, в което се намира. В абсолютен покой, както и в движение, могат да попадат само разумни същества, които имат съзнание. Една машина може да бъде в абсолютен покой, може да бъде и в движение, но това не става по нейна воля – някое разумно същество, вън от нея, направлява нейното движение или я туря в покой. Сега се явява въпрос: Коя е причината да бъде разумното същество в покой или в движение? – Този въпрос не ни интересува. Той няма отношение към настоящия момент. За всеки човек е важен настоящият момент, какво може той да разреши сега, днес. Каква задача ще разрешава в бъдеще, това е въпрос на бъдещето. Днес аз трябва да се движа – нищо повече. Какво ще правя на другия ден, това не ме занимава. Има една

колективна, широка философия, която разрешава всички въпроси – и на настоящето, и на бъдещето, но малцина са дошли до нея. Повечето хора се занимават с личната философия. Тя обаче не разрешава въпросите. Ние говорим за философията на настоящия момент. Разрешавайте ония задачи, които сегашният момент ви носи. Това е достатъчно за вас. – „Ама Кант казал това, Спенсер казал онова.“ – Каквото и да са казали философите, на всички липсва нещо. Когато намерят това, което им липсва, те ще оправят света. Ще кажете, че нещата са непостижими. Колкото е вярно това твърдение, толкова е вярно и обратното, а именно, че нещата са постижими. Това зависи от условията. При известни условия нещата са непостижими, но при други – те са постижими. Например, невъзможно е човек да умре. – Кога? – Когато е абсолютно праведен. Възможно е човек да умре. – Кога? – Когато е абсолютно грешен. Животът и смъртта са в зависимост от спазването на великите закони на природата. Ако спазва тия закони в абсолютен смисъл на думата, човек е дошъл до безсмъртието. Не ги ли спазва, той живее в областта на смъртта.

Ние говорим за изучаването езика на природата във връзка с безсмъртието, но колко хора желаят да изучават този език? Няма по-красив език от този на природата. Който се занимава с изучаване езика на природата, трябва да спазва нейните правила и закони. Например, забранено е на човека сам да отключва и заключва вратите на природата. Ако иска да влезе в една от стаите ѝ, ще се спре пред вратата и тихо, внимателно ще похлопа 3 пъти. Ако му отворят, ще влезе; ако не му отворят, ще се върне назад – не е готов още. Когато се приготви, ще влезе и ще види богато наредена трапеза. Той няма да седне пред трапезата, докато не почувства, че всички присъстващи са съгласни да вземе участие в общия обяд. Ако се намери само един, който не е съгласен да присъства на общата трапеза, той се връща назад. – В обителта на природата съществува пълна хармония и единство. Там се допуща само онзи, който е в състояние да поддържа тази велика хармония и единство. Как ще познаете, че някой човек владее езика на природата? Той ще бъде забравен от всички. Не е ли добре да ви забравят вашите кредитори? Това значи да ви забравят като човек на старото, със старите дългове и недоразумения, и да ви познават като нов човек, носител на любов и светлина, на знание и свобода. Да изучаваш езика на природата, това подразбира готовност да се изпразниш от всички стари теории и знания и да възприемеш новото знание, което никой не е в състояние да изопачи. Това значи да възприемеш правата мисъл, която не търпи никакво отклоняване.

Идеалът на новия човек – човекът на шестата раса – е изучаване езика на природата. Това е идеалът на бъдещето човечество – носителят на новата любов, на новата светлина и свобода, на новия мир.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

*Лекция от Учителя, държана на
19 декември 1930 г., София, Изгрев.*

1930_12_19 Езикът на природата Жануа-98, 1999
Издателска къща „Жануа-98“, 1999г.
КНИГА: Пътят на доброто, МОК Год.X

ЕЗИКЪТ НА ПРИРОДАТА

X година
15 школна лекция на 1 мл.ок.клас
19.XII.1930 г. петък 6.12 ч.с.
ИЗГРЕВ.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА
ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

Прочетоха се няколко теми: КОГА РАБОТИТЕ СА НАРЕД?
Пишете върху следующата тема № 11: КОГА ЧОВЕК СТРАДА НАЙ-МНОГО?

Сегашният живот, който сега живеете, не е настоящ, но е минал. И сегашното знание, с което разполагате, не е настояще, но е минало. Всичко, което виждате във вселената, не е настояще, но е минало; тъй щото вие се занимавате с чужди работи. С настоящето още не се занимавате. И понеже хората не се занимават с настоящето, затова работите им не вървят. Докато събираш стари вересии, може ли работите да вървят напред? Който събира стари вересии, работите му не вървят добре. И който се занимава със старото, това е болест. Някой човек се занимава с болести. Когато изучавате в психологията човешката душа, вие трябва да се занимавате с настоящето съзнание. Кое е настояще у вас? Много идеали има, които казват за бъдаще. Аз например не виждам, че трябва да има някои идеали за бъдащето. Аз виждам само едно минало. И в живота има такива илюзии, ти можеш да прекараш своето минало, тъй както при стъклата, да го проектираш като че е бъдаще – нещо, което е минало, то да е бъдеще и ти се забавляваш, правиш си смях, мислиш, че е бъдаще, а то е минало. Тъй е у старите хора. Детинството като че е пред тях, те като че са били млади и се забавляват, занимават се със своето минало, а със сегашното те се намират в една обстановка, сега се виждат, един стар дядо, вижда, че лицето му се е изменило и сам не може да си даде един отчет какво е станало, отде тази промяна? Какво е станало с онази сила, която е подействувала, тъй да се видоизмени тази обстановка.

Представете си, че младият човек всякога е оптимист. Младостта се отличава с една черта, яснота има в зрението му. Да кажем измени се доброто състояние, вие получите едно песимистическо състояние на духа. Песимизмът това е старост в живота. А щом дойде каквото и да е отрицание, това е старост; какъвто и да е грях, това е старост. Защото кой пада? Слабият човек пада, силният никога не пада. Кои тела падат? Които са тежки. Леките тела никога не падат. Следователно ние казваме, човек е паднал. Вземете го в буквален смисъл, щом в ума ви има някое тежнение към известен предмет, при това тежнение към даден предмет, ти имаш стремеж към предмета. Следователно, ако този предмет, да кажем например имате предмета А, нали, подразбирайте едно съзнание и да кажем вашето съзнание е В. A.O OB. В дадения случай, ако тези две съзнания се движат паралелно, между тях няма никаква колизия, няма състезание, но тези съзнания могат да имат един наклон. Какъв е законът на паралелните линии? (Те никога не се пресичат). Следователно между две същества, които вървят по две паралелни линии, може ли да се яви една дисхармония? (Не може). Но какво се разбира в геометрията под думата, че във вечността ще се пресекат 2 успоредни линии? (Че на безкрайно голямо разстояние, те ще имат една обща точка). А какво подразбира това? (Една точка, която ще се намира едновременно на две прави). (Това показва, че условията ще се изменят). Да, ако две паралелни линии се срещат, това показва, че ние влизаме вече в едно ново измерение. Ако разбираме две успоредни прави линии, във вечността никога не могат да се срещнат. Две успоредни линии във вечността могат да се срещнат и две две успоредни линии във вечността никога не могат да се срещнат. Колкото е вярно едното, толкова е вярно и другото. Когато математиците кажат, че се пресичат, това показва, че се е изменило положението на правите линии не в същото поле. Но законът е, да кажем, имате линията

C. ——— D.

C.D. 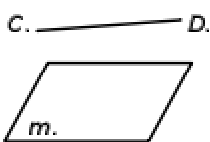

Това, което в правата линия не може да стане, в плоскостта може да стане. Да кажем, имате плоскостта m. Колко граници имате в правата линия? Като се каже права линия, по какво се отличава правата линия? (Че има посока). Значи правата линия няма широчина. Следователно в този смисъл е ограничена. Значи движение има в две посоки, не е ограничена в две страни. Плоскостта от колко страни е ограничена? (Неограничена е от две страни, а правата линия е неограничена от една страна, откъм дължина). Ние превеждаме сега, правата линия, това е понятие вътре в човешкия ум нали? То е едно понятие, посока на движението; и плоскостта е едно понятие. И имаме известна идея за телата, но в тези понятия за правата линия подразбираме, първото измерение, плоскостта е от двуизмерните, а в куба имаме трите

измерения. Значи това, което не може да стане в правата линия, в плоскостта може да стане. Колко прави линии може да теглите в посоката, в която една права линия върви? Представете си, че вие живеете в едноизмерния свят, (тогава ще имаме само една права линия). А щом живеете в плоскостта, тогава ще имате идеята за много прави линии. Какви ще бъдат те? (Те ще се пресичат, защото всички прави линии се пресичат). Следователно, щом две успоредни линии се пресичат някъде във вечността, ние сме вече в друго измерение.

Сега изводите. Станало ли е известно изменение в съзнанието? Сега въпросът е малко тъмен, понеже ние чувстваме реалните работи вънка от съзнанието. Виждаме, че обективните работи, обективният свят, като че те нямат никакво отношение към нас. Но ако всяка вещ, която съществува във вечността, е точка на някое съзнание, допуснете, че вие се намирате в един свят, дето телата спят, представете си,че в някой музей се намират хиляда тела, означени са с числа 1, 2, 3, 4, 5, ...1000. Представете си, че в тези тела най-първо вие не виждате нищо друго, а виждате само техните форми, какво ще бъде вашето понятие за тези тела? Тъй като ги гледате наредени едно до друго, какво ще бъде вашето понятие за тях? Вие най-първо ще се интересувате от външната форма, ще определите по какво се различават. Представете си, че всичките тези тела са така живо направени, като от восък, но те имат едно голямо разнообразие, различават се. Но представете си, че тези тела почнат да се движат. Най-първо те са тихи и спокойни, но после почнат да се движат. Огъват си краката и ръцете, събират се, но още в това събиране няма никакъв звук, но вие виждате, че има само една разумност; представете си, че тези хора почнат да дишат и да говорят, но вие нищо не разбирате от говора. Представете си още, че те не ви забелязват и най-после представете си, че те всички си обърнат погледа към вас и ви питат: Какво търсите тук? Какво ще им отговорите? Какъв отговор ще им дадете вие? Представете си, че вие влизате в една стая, дето спят четири души, вие влизате и изведнъж четиримата се събудят, и ви питат: Какво търсите тук? Защо питат те? Всякога когато ние нарушаваме известен ред на нещата, разумните същества ни питат: Какво търсите тук? Т.е. защо нарушихме този ред на нещата? Какво ще отговорите? Сега в дадения случай кой наруши реда на нещата? Аз ли, който съм вътре в стаята, или те? Аз ще ги питам тогава, кой ви приспа тука? Защо вашите тела спяха? От колко време вие вече спите тука в този музей? Колкото техният отговор ще бъде уместен, толкова и моят ще бъде уместен. Те ще ме питат, какво търсите тука? И прави са да ви запитат. Какъв отговор ще им дадете вие? В дадения случай кое вас ви смущава?

Казвам, напишете числото 10. Вие казвате, а то е празна работа! Казвам, ти не знаеш как да напишеш числото 10. Това число е едно отражение. Ако ти

напишеш числото 10 и си един беден човек, и след като напишеш числото 10, ти имаш 10 хиляди в джоба си, тогава това число добива смисъл. Казвам напиши числото 10. Защо? За да имаш 10 хиляди в джоба си. И ако всякога след като напишете 10, вие имате 10 хиляди; вие имате все същия закон и това се повтаря по някакъв закон. Какво ще имате от числото 10? Сега в какво седи магията? Представете си, че аз намирам известен камък и с един чук ударя един път, 2, 3, 4, 5, 6 като го ударя 500 пъти, камъкът се разчупи. Къде седи магията? (Тук няма магия). Защо в първия случай при 10-те има магия, а във втория случай при камъка няма магия? (При всички неща, дето не можем да си ги обясним, ние казваме, те стават някак си магически, а които можем да си обясним, казваме, те стават научно). Тези неща, които можем да си ги обясним, са магически, а всички неща, които не можем да си ги обясним, са немагически. Сега ние вървим така, науката това е магия, нищо повече! Всяко нещо, което можем да го обясним, това е магия. Магия значи, да обясниш нещата по един разумен начин и да направиш нещата по един разумен начин. Никакъв произвол не е магът, той е естественик, той е химик, той е физик. Магът е човек, който борави с природата, той се съобразява, внася и дава; вземане и даване има с природата. Той отваря някаква книга, като в някоя банка. Дойде в банката, пише, извади 10, 20 хиляди, изведнъж стане. Що е магията тук? Той пише, а на вас ви се вижда магически. Но в това отношение той е прав. Следователно в този смисъл трябва всички да бъдете маги. Сегашните учени хора им липсва едно. Н. какво липсва на сегашния човек? (На сегашните хора им липсва скромност). Конкретно ако те попитам, на сиромаха какво липсва? (Пари). Тъй. Това е идеята. На невежия какво липсва? (Знание). На грешника какво липсва? На болния какво липсва? (Здраве). Във вашата мисъл ще търсите онези думи, които са конкретни, в които има магическа сила, разумна сила има. Ти седиш, намираш една сила. Например, аз да ви дам един опит на вас. Да напишете от 1 до 1000. Това са десет дена. Имате една мисъл или някое състояние, не можете да се съберете в кожата; иде ви да станете, да чупите, да ритате, да биете, искате да напуснете света, да се самоубиете някъде или искате да напуснете университета, или да напуснете работите си. Ти започни тогава да пишеш 1, 2, 3, 4, до 1000; ще дойдеш до едно състояние, дето състоянието ти ще се смени. Ти като напишеш цифрите от 1 до 1000, ще дойдеш, ще дойдеш до едно място, дето твоето състояние ще се смени; там, дето ще се смени твоето състояние, забележи това число. Ама аз искам само онези от вас да направят това, които имат вяра, които вярват. Който не вярва, да не го прави. Вярата е един подтик. Под вяра се разбира, че ти имаш един широк свят дето нещата не са ясни, ти вярваш, че те са разумни направени, но това ти не си го проверил. Говори ти някой, че има един такъв отличен свят, полета има, градини, хора, но ти вярваш на неговите идеи, на неговите думи. Обаче, когато ти отидеш на мястото и почнеш да

проверяваш, това, което си проверил в дадения случай, то е знание вече. Ти проверяваш това, което едно лице ти е казало и ти знаеш вече, че това е вярно. Добре. Ако вие идете на едно място и не намерите нещата, каквито са описани, какво положение ще имате тогава? Едно положение, че не вярвате вече. Казвате това не е вяра. Онзи ви е описал нещата, тъй както не са. Казваш това не е вярно. Но да допуснем, че този господин ви описва едно състояние на един планински връх, на едно планинско място, как е през лятото или в пролетта, а вие отивате там зимно време и кажете не е тъй, както вие казвате, това, за което вие говорите, го няма. Къде е погрешката? Но и вие сте прави и онзи е прав. Значи онзи, който говори по закона на вярата, трябва да отидеш на същото време или другояче казано, да имаш същата посока на движението. Като кажем същата посока на движението в психологическо отношение подразбира в същото време. И когато мен ми кажат, че двама хора вървят в противоположни посоки, аз не мисля, че това е лошо, само че те няма да имат едни и същи резултати. Да кажем времето, в което един идеалист разглежда живота, се различава от времето, в което един материалист разглежда живота. Единият разглежда живота в едно време, другият го разглежда в друго време. Идеалистът го разглежда в пролетта, а материалистът го разглежда в зимата. По това се различават. Следователно, те се различават по това, идеалистът е облечен в много хубави тънки дрехи, с най-хубавите модерни обуща, с шапка, с ръкавици, а онзи материалист е облечен като ескимос. Така че те се различават повърхностно. Не че материалистът не обича живота, обича го, но той казва, не може зимно време да се ходи с тънки дрехи. Какво е преимуществото на идеалиста и материалиста? В какво седи преимуществото? Н. кажи. (Материалистът в дадения случай по-лесно може да се справи с лошите условия). Кои хора се справят по-лесно? Кой се намира при по-благоприятни условия? (Идеалистът). Е, защо тогава той не може да се справи с живота? Материалистът се отличава от идеалиста по това, че той е бил на мястото на идеалиста и е слезнал в материята, а идеалистът още не е слезнал в материята. Следователно материалистът има опитността на идеалиста и казва, не струва това. А идеалистът няма опитността на материалиста, по това се отличават. И тъй материалистът е оформен идеалист. Преведете сега това. Материализмът тургат като едно положение на движение, слизане към земята. Вие сте идвали тук при земята при благоприятни условия. Значи, материалистът е бил при тези хубавите условия на идеалиста. Вземете един стар човек, той е бил идеалист, той е бил млад, какви не илюзии и хубави картини не си е представлявал, къде не са го викали; допуснете, че той е бил княз, голяма слава е имал, идеализъм е имал. Идеалист е той! А сега е остарял, станал е материалист, къщи има, всички удобства има, ходи със своята патерица, няколко слуги има, като натисне бутончето другите вършат работите, а той не върши нищо. А идеалистът слуги няма, а той се отличава по едно нещо

– той сам си върши работите! Кое е по-хубаво – другите да ти вършат работите, или ти сам да си ги вършиш? (Сам да можеш да си вършиш всичко е по-добре). Даже сега и вие за живота имате една представа много крива. Аз сегашното човечество го разглеждам като евреите в Египет, дето сами си правиха тухлите и казваха, не може другояче. За евреите не може другояче, а за египтяните можеше. Сега сиромахът казва: Не може без тази сиромашия. Не може за него, но това, което сиромахът не може да направи, богатият може да направи; това, което невежият не може да направи, ученият може да направи; това, което грешникът не може да направи, праведният, добрият може да направи; това което болният не може да направи, здравият може да направи. Следователно дръжте в ума си всякога две противоположни идеи. Най-първо трябва да изучите и тогава се занимавайте с отклонението на идеите, с отклонението на доброто. Със злото после се занимавайте; с невежеството после се занимавайте, изучавайте мъдростта, после изучавайте отрицателните страни на живота. И всичката погрешка е, че ние се занимаваме с отрицателната страна на живота и тогава мнозина плащат много скъпо.

Например, вие сте млади, вие искате да бъдете щастливи. (Да). Питам, на какво основание отгоре вие искате да бъдете щастливи? Идеята тук не е права; аз богатият човек, да искам да стана богат. Питам тогава, какъв смисъл има това? Или аз, който гледам, да искам да гледам. За слепия, да разбирам, онзи, който има едно препятствие, да има желание да гледа, но в мене, аз, който гледам вече, тук има една отрицателна мисъл, аз се страхувам, да не би един ден да загубя зрението си, това се разбира. Когато ти кажеш, че искаш да гледаш, ти вече тургаш една отрицателна мисъл. Аз искам да зная. Че ти го знаеш това. Да кажем, че ти си здрав, казваш, аз искам да съм здрав. Сега кой от вас не е щастлив? Сега вие казвате, че сте нещастни. Конкретно по какво се отличава нещастният човек от щастливия? Кажете ми сега, по какво се отличава щастливият човек; сега вие можете да отворите който и да е речник, там ще намерите много изрази, но това още не са правилни определения, те са верни, но те изразяват съвсем друго от това, което е за идеята щастлив. Тези думи там означават много работи, но това, което ние подразбираме в щастието, го няма там. Щастието се разбира, смърт не трябва да има. Условията, при които ти живееш в щастието, не трябва да се изменят, да работят против тебе. Не ти да владееш условията, но тези условия трябва да вървят в хармония с тебе. Или аз наричам: не ти да търсиш щастието, но щастието да търси тебе. Ти да считаш, че ти си една потреба заради него. Щастието да те търси, то да пита навсякъде, където и да се скриеш, то те търси. То казва, ти от мене не можеш да се освободиш. Това наричам аз благоприятни условия, когато щастието те търси. Пък сега ние търсим щастието. Питам сега, кой досега по стария път е намерил щастието?

Някога вие намирали ли сте щастието? Да имате едно щастливо състояние, това още нищо не значи. Но конкретно щастието да имате. (Не е ли щастието плод на съзнанието?) Не. Аз бих определил щастието, това е първата връзка с Първичната Причина, дето няма смърт! Щом имаш щастие, всичко имаш, всички хора те обичат, там Любовта действува, Мъдростта действува, ти си в един свят на разумни същества. Следователно, на всичките твои въжделения, каквито и да са, се отговаря. И ти не можеш да пожелаеш нещо несъвместимо, но на всичките твои желания, на всичките твои стремежи се отговаря. Това е щастие – каквото пожелаеш; но не както вие желаете. Вие нямате желания. Вашите желания са чужди, те са на миналото. Старият дядо да се облече и да отиде на хорото да играе? Как може да играе той? Всички ще му се смеят. И казвам кога този старият ще има знание? Представете си, че вие сте един стар човек на 90 години, дойде някой и ви разправя по магията, как ще проверявате вие тази наука? Когато ще можете да измените вашата старост и да се подмладите. Та кажете, възможно ли е това? Възможно е – който знае. А който не знае, е невъзможно. Това са крайните резултати. Сега има работи, за които можем да говорим, те са невъзможни, да направим опит. Много малцина са направили опит, но има хора, които са правили опита. Подмладяването става. В природата става подмладяване, но в дълъг период. Само че, когато природата извършва подмладяване в нас, тя ще ни приспи и като ни подмлади, изтрива нашата старост и ние забравяме тогава, че сме били някога стари. Или другояче да ви преведа, представете си остаряването, като един човек, който е боледувал 10 пъти и той казва, този път като оздравея, няма да забравя вече тази болест. Но като оздравеете, тъй се заглади у вас това впечатление, като че никак не сте боледували. И вие се радвате, че сте забравили, казвате: Нищо не остана от болестта. ИМА ПОЛОЖЕНИЯ В ЖИВОТА, КОИТО СЪВСЕМ ТРЯБВА ДА ЗАБРАВИТЕ. Тъй да се загладят в съзнанието ви. Например ти паднеш от някъде, счупиш си крака и казваш, аз в живота си няма да забравя това падане! Питам, какво може да те ползува, като си спомниш за това състояние? Представете си, че вие сте в университета и пет пъти са ви скъсвали по правото; струва ли си сега или след хиляди години да си спомняте, че са ви скъсвали? И каква полза ще имате, ако вие си спомните това? СКЪСВАНЕТО ТРЯБВА ДА ГО СВЪРЖЕТЕ С НЯКОЯ ДРУГА ПОЛОЖИТЕЛНА ИДЕЯ! С какво може да го свържете вие? Вие как бихте го свързали? (Аз си го изяснявам така: мене са ме скъсали, понеже аз не съм бил достатъчно коректен към предмета и за другия случай трябва да се приготвя по-добре). Представете си, че вие сте един от най-способните студенти в университета, но вашите другари по времето, когато се държи изпит, вечерта ви дадат един банкет и ви опият, и на сутринта се разбърка вашият ум, вие отивате на изпит и професорът ви скъса. На какво се дължи вашето скъсване? Причините са външни. Всякога когато ви скъсат,

всяко скъсване се дължи на едно опияняване. Причината е външна, не е вътрешна. Един американски проповедник разправя за проповедта си, американските проповедници два–три дена ще си направят проповедта и който има отлична памет я научава наизуст. Този по едно съображение не си взема листовете и сутринта се качва на амвона с една самоувереност, но вижда иде една дама с черни очила и като го изглежда, той всичко това забравя, не може да си го спомни. Всичко се изглади в съзнанието му и проповедта я няма вече там. Какво да прави? Иска да се извини, да каже на публиката, ще ме извините, не съм разположен, не мога да говоря. Ето влиза един господин, млад момък, и като влиза той всичко блесва в ума му и проповедта се възстановява наново. Че това вие го имате всякога, срещнете някого, стане ви скръбно, тежко, почувствате страдание, свързвате го, не че тази дама го поглежда, има нещо дисхармонично, научно може да се обясни, течението на вълните. Аз констатирам факта. Срещнете някого в живота, веднага може да се смени и състоянието ви. После срещнете друг, пак се смени състоянието, те не стават произволно, има известен ред на нещата. Пресичания стават; вие как бихте си обяснили случая с черните очила? Обяснете, защо когато се каже нещо, някои хора се смеят? Кои са причините за това? Действително у хората има един център на хумора, природата познава смеха, тя го е турила. Смехът е едно изражение, това чувство се нарича чувство на веселостта. Когато хората имат това чувство, контрастът е по-силен. Нали някои хора са по-весели, смехът е само една почивка при голямото напрежение, като се смееш, откъсне се тази струна, ти се засмееш, нагласиш се и след това пак дойде сериозната работа. Та всякога в природата има силни контрасти. Да ви преведа сега на вас къде отиват работите. Седа горе в стаята си и чета една важна книга, в която авторът пише какво влияние е упражнил спиритизмът върху сегашния културен свят, тъй научно пише своите данни, като англичанин, и дойдох до едно място, искам да видя какъв е неговият извод, на какво основание отгоре са неговите твърдения за и против, той изнася добрите и лоши страни и изведнъж моето електричество изгасва, седа, въпросът остава неразрешен, не зная авторът какво иска да каже. Седа в тъмнината 5, 10 минути, тока го няма, защо прекъсна, някакъв бушон да е изгорял? Не се минава половин час, идва един и почва да поправя, лампите светват, после пак изгасват, искам да намеря отношението, значи братът, който поправя, не е намерил още причината, търси един метод. Вие ако сте на моето място, какво ще мислите? Че така правят често и във вашия ум, ту светне, ту изгасне, и в живота е същото. Но има една връзка, в дадения случай аз станах причина да изгори бушонът. В интензивната мисъл, която имах да разреша въпроса, образува се едно вълнение, едно търкане и бушонът изгоря. Между човешката мисъл и електричеството, което функционира на земята има връзка. Ако искате, можем да изгасим всичките бушони.

Та в правилната мисъл, човек трябва да бъде във връзка с природата. И съзнанието му трябва да е много будно. Не всякога можеш да изгасиш електричеството. Все таки някое живо същество е прекарало някоя вълна върху електричеството и нарушило реда на нещата. Това хората не знаят, те го наричат каприза на електричеството. Но всеки каприз се разбира намесването на една човешка мисъл и тогава се произвежда един такъв резултат. Сега, ние се отклонихме от въпроса. Нас не ни важи дали можем да изгасим лампите. Вие не вярвате ли, че аз мога да изгася лампите? Я, сестра завъртете ключа. На вас магията е, че освен този ключ, аз имам и друг, който като го завъртя, мога да изгася лампите, но аз никога няма да си позволя това! Природата никога не обича да си играем с нея! Трябва смяна, като туря две противоположни вълни, но тя ще ни държи отговорни. Този е най-естественият път, с ключа тук. Аз мога да запаля лампите и по друг начин, но аз ще си послужа с този ключ, защото другият начин е анормален. Обаче ще дойде един ден, когато съзнанието на хората ще се подигне на тази степен, когато лампите ще се палят и без тези ключове. Нали преди мислеха, че без жици не може да се прекара електричество, обаче се показа, че електрическите вълни могат да се прокарат в пространството и без жици. Сега мислим, че само по този начин може да се пали токът, но и по друг начин може, само трябва да го знаем. Ако можеха от Рим да прокарат през 12 хиляди километра и да запалят лампите! Много пъти нас ни се виждат нещата невъзможни, а те са възможни, само като пазим законите. Сега ще ви наведа на мисълта, не е толкова интересно да запалиш лампите или не, но има една друга философия, да можеш да смениш едно състояние с друго. Това съставлява философия! Да можеш да подобриш своето положение; да кажем, намираш се в несгоди на живота, да можеш да измениш положението си. Това съставлява наука!

Представете си, че вие се намирате в Англия и сте без пари, три дена сте гладували, да можете сега именно с мисълта си да измените положението. Така че да имаш средства и да не гладуваш. Да имаш един хубав хотел, едно хубаво заведение, да имаш достъп в научните заведения, това е наука! Към това трябва да се стремите. Мисълта е тази, да започнете с вярата, да изучавате нейните закони, нейния език да учите. Тъй както сега вървите, вие сте в природата, без да се занимавате да изучавате нейните закони, нейния език; вие изучавате български, английски, математика, геометрия, но нито един от вас не се е заел да изучава езика на природата. Сега от вас колко кандидати има, които искат да изучават езика на природата? Нали сте учили есперанто. Езикът на природата се отличава с три качества. Ако ти едновременно не чувстваш формата на нещата, тяхното съдържание и техния смисъл, ти не можеш да говориш. Едновременно трябва да

схващаш формата добре, съдържанието и смисъла, тогава можеш да произнесеш една дума на природата. Научете да произнасяте една дума на природата, първата дума. Ако вие научите една дума от природата, вие ще бъдете един от най-учените професори. Сега мисълта ви е малко тъмна, как може с една дума човек да бъде най-ученият човек, професор? Представете си друго, един човек, за да бъде богат, колко злато трябва да има, колко тона му трябват злато, за да бъде милионер? Но представете си, че вие имате един диамант, голям колкото едно камилско яйце, колко ще струва той? За колко го оценявате вие? Един карат струва 20 хиляди лева, 12 хиляди карати по 20 хиляди? 24 милиона. Значи знанието на човека се събира в съзнанието му, дето дава известна сила. Знанието на човека се определя от известна сила, количествена сила, която дава възможност да придобиеш знанието, ако нямаш тази сила, ти не можеш да имаш знание. Още много мъчно се определя тази психология. Ученият човек трябва да притежава тази сила, добрият трябва да притежава тази сила, която го прави да бъде добър и учен.

Сега ние не говорим за тези учени, които са заучили тези работи, но говорим за онези, които носят тази сила в себе си. Защото ако човек няма тази сила на ученост, той не може да бъде учен. Мисълта ми е, човек всякога трябва да придобива тази сила от природата, във всяко едно съществуване, човек придобива тази сила, той придобива нещо от живота и това, което придобие, той го носи в себе си и никой не може да му го вземе, това е неговото богатство. Всеки един човек носи своето богатство, само че някой човек знае как да го използува, а друг не може да го използува. Някои хора органически знаят как да използуват своето богатство, а други не знаят. Нали казват, какъвто му е умът такъв му и домът, такава е будността на неговото съзнание. Някой от вас не знае, че има някоя способност и трябва някое същество отвънка да дойде да го бутне, да му покаже, че има тази сила. Щом дойде съзнанието, че ти имаш тази сила, ти имаш вече знание. Ти щом вярваш, че имаш тази сила у себе си, ти я имаш, щом не вярваш, че имаш тази сила, ти не можеш да придобиеш знанието. Казваш език не мога да уча, музика не е за мене и за добър човек, тази сила я нямам, е, кое имаш тогава? По колко неща човек трябва да се отличава? По какво се отличава човек? (Че той може да мисли). Има известни знания, които не са потребни. Ако някой ви вземе ръката и прекара своята отдолу, може да направите опит, само ако прекарате ръката си отдолу на друга една ръка, ти можеш да знаеш този човек на каква възраст е, какво е неговото състояние, можеш да знаеш във възходящо положение ли отива, или в низходящо, дали е млад или стар? (Дясната ръка минава под лявата). Направете един опит, прекарайте така ръката си на едно дете, което е здраво и весело, вижте какво състояние ще почувствате? И прекарайте ръката при един стар човек и вижте какво

впечатление ще добиете? Когато един човек се намира в едно песимистично състояние, около вас ще се образува известно трептене. Щом ти мислиш, че от тебе нищо няма да стане, ти образуваш известни трептения и вследствие на това другите се оттеглят. Например някой търговец след като изпадне всички го избягват. Някой студент ако го скъсат, всички други го избягват. Защо? Даже и приятелите и те го избягват. Защо? По единствената причина, че ти образуваш една дисхармонична среда и никой не иска да се занимава с твоето скъсване, и всеки те избягва да не го скъсат и него. Това самочувствие го има. Както когато някой предмет гори, нали отделят другите предмети от около, да не би и тези предмети да се засегнат от този пожар. Когато някой е болен, нали ние го избягваме. Защо се избягват болните хора? От страх да не се заразят. А когато някой човек е здрав, нещо ни привлича към него. Защо? Понеже можем да вземем нещо от него. Отиваме при един извор, понеже можем да вземем нещо от там.

Та първото нещо, всеки един от вас трябва да се стреми да усили своята магнетическа сила. Или казано на друг език, да отвори източника си, да забогатеете, за да бъдете по-отворени; да могат възприятията ви за добро да бъдат повече. Сега вие сте затворени за добрите възприятия. И съвременната наука е една аналогия. Ако хората се занимават дълго време с математика, даже и математиката може да им предаде нещо; аз превеждам висшата математика, вземете един престъпен тип и го накарайте 4, 5 години да се занимава с математика, и той ще се поправи, или ако онези престъпни типове се занимават с геометрията, без да им се каже това, това пак ще ги изправи. Не само онзи, който вярва в отношението. Да кажем, вие разрешавате известна задача на физическото поле, в математиката има три вида разрешения. Същевременно има известни математически проблеми, които трябва да разрешите във вашите чувства, след това има известни математически проблеми, които трябва да разрешите във вашата мисъл и във вашите действия. Да кажем вие разрешавате известна задача по форма на физическото поле. Тогава какво отношение има, че правата линия е най-късото разстояние между две точки? Какво сте доказали с това? Това е вярно, най-късото разстояние на физическото поле е правата линия и по-къс път от правата линия няма. Но ако кажем, че по-дълъг път от правата линия няма ние подразбираме, че този свят е безпространствен. А какво трябва да разбираме под думата – безпространственост? Че телата са в абсолютен покой. Какво трябва да разбираме под думата – абсолютен покой? Че това тяло е господар, а не че няма нужда да се движи. Защото онзи, който бърза да се движи навсякъде, той не си е уредил работите, живота. Вие сега ще направите известно възражение, онази машина, която се е спряла там, тя уредила ли си е работите? Но машината сама не се е спряла, друг я е спрял; и ако тя се

движи, пак друг я е турил в движение. Аз говоря за едно същество, което има съзнание и я движи; аз разглеждам кои са причините, които му дават повод да се движи и да се спре. Сега за нас не е важно да разрешим този въпрос, аз считам философията, която ние разглеждаме, това, което имаме в дадения момент, да можем да го разрешим. Другите работи какви ще бъдат, то е друг въпрос. Философията е само за този момент важна. Какво съм сега, какво разрешение имат нещата, в този момент аз искам да се движа, в следующия момент може да се измени. Това е важна философия. Че искам да се движа, то е важното, следующият момент какъв ще бъде, то е друг въпрос. С една философия живота никога не се разрешава. Тогава аз казвам, само колективната философия може да разреши неразрешените въпроси на света, личната философия нищо не може да разреши. Само философията на Кант нищо не може да разреши. Какво е разрешил Кант? Кой е чел книгата на чистия разум? (Че нещата сами по себе си са непостижими). Но това е било вярно само за този момент на неговото съзнание, но това не е вярно по отношение на нашето съзнание. Това, което е било непостижимо, за Канта е вярно. Но в дадения случай Кант се намира в известно положение на съзнанието. В туй съзнание нещата са непостижими. За праведните хора е невъзможно да умрат нали? Но това е вярно само по отношение на правдата, а при грешните хора всички умират, това е вярно само при туй състояние на съзнанието. При глупавото състояние на човека, при леността всякога могат да го скъсат. А при трудолюбието никого не могат да скъсат. Ако вземете в последния смисъл, нещата са възможни – в даден момент. Ако ние мислим, че Кант е дал едно разрешение на въпроса, тогава да приложим неговата система, ако с „чистия разум“ той е разрешил въпроса, тогава целият свят трябва да се подобри. Ако целият свят приложи неговата философия, той ще се подобри, а щом животът не може да се подобри, има значи нещо, което липсва. В неговата философия има нещо лично – че нещата са непостижими. Аз турям тогава антитеза, нещата сами по себе си са постижими. Твърдението на Канта, че нещата сами по себе си са непостижими е вярно, но и другото, че нещата сами по себе си са постижими и това е вярно, няма никакво противоречие. Който би казал, че има противоречие, това седи в разбирането. Сега извода: при трудолюбието по никой начин не могат да те скъсат. Ще туря мисълта да стане идеята по-ясна: невъзможно е абсолютно праведният човек да умре и невъзможно е абсолютно грешният човек да живее. Кантовското положение, че нещата сами по себе си са непостижими, ще го заменим с това, че те са постижими. Защото какво си въобразявате, когато кажем, че те са постижими. Ние трябва да турим една връзка с природата. Ако ние не действаме във връзка с природата, тогава ние ще бъдем едно забавление, един театър, едно развлечение. Ако искаме да извадим някоя поука от природата, ние трябва да знаем езика на природата. Сега колко

от вас има кандидати да учат езика на природата? (Трябва да знаем да отваряме тези ключове). В природата е абсолютно забранено да отидеш сам да си отключиш, като отидеш при нея, ще похлопаш 1, 2, 3 пъти и тогава те ще ви отключат и вие ще влезете вътре. И когато ти си вътре и три пъти ти похлопа някой по този начин, ти ще му отвориш. Който иска сам да си отваря, той ще има сегашното положение на нещата. Сега може сам да си отваряш, но това не е езикът на природата. Най-красивият език, който съществува, той е езикът на природата, но той е една красива примамка от вашето гледище, но там ти може сам да си го отваряш, като влезеш, ще видиш една трапеза много хубаво сложена и ти нямаш право да седнеш да ядеш, и в тебе няма да се зароди желание да вземеш, щом се зароди желание да вземеш от трапезата, ти ще се намериш отвънка. Там трябва да дойдат да те поканят и всички, които участват в тази трапеза, ще те поканят и когато бъдеш приятен на всички, само тогава може да седнеш. Ако всички не са съгласни, ако само един има, който е в разногласие, ти не може да седнеш. А тук на земята, макар всички да не са съгласни, ти може да седнеш. Това е само сега за контраст, да разберете идеята.

По какво се отличава този, който знае езика на природата? Той се отличава по това, че като го научиш, никой няма да те познава. Ти като научиш езика на природата, всички хора ще те забравят. Че каква идея седи у вас – всички ще те забравят? Да направя своята мисъл по-ясна. Вие казвате как да ме забравят всички? Ако имаш да дължиш на десет души, които са те дали под съд, и те не те търсят, не е ли хубаво това? Следователно, когато казваме да те забравят всички хора, разбирам в обратен смисъл да изпъкне това хубавото в тебе. Че като те погледнат да те познаят не по стария начин, но по нов начин. Тази е идеята – да те забравят всички. Когато вие влезете да изучавате езика на природата, те ще ви хванат, ти ще оглупееш, после ще те измият и каквото знание имаш, всичко ще се измие от тебе и ти ще се усетиш като че си една празна картуна, ти ще мислиш, че си оглупял, че нищо не знаеш, но после ще влезеш в едно ново положение, ще се очетвори твоето знание и ще кажеш: Туй, което зная сега, аз го зная. Но най-първо ще изпразниш картуната. Та има едно изпразване в природата. Има едно знание и то не може да се изопачи. Ще кажете много тежко положение е, чувстваш, че никъде нямаш опорна точка, но в себе си имаш непоколебима вяра и търпение. И няма да се мине дълго време един период и твоята картуна ще се смени, ще видиш, че от картуната си станал човек. Аз вземам само като символ, под картуна разбирам глава, която не мисли. Целият идеал на новата култура е да изучаваш езика на природата. Бъдещият идеал е езикът на природата и в шестата раса ще се учи само езикът на природата.

Станете сега!

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА
ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

8 без 20 мин.

1930_12_24 Единица време
Издание 1940г., София
КНИГА: Просветено съзнание, ООК Год.X, Том 2

ЕДИНИЦА ВРЕМЕ

Размишление.

Човек трябва да живее съзнателно да използва всеки момент в живота си разумно. Какво се разбира под думите „момент на живота“? Под „момент на живота" разбираме единица време, единица мярка, с която човешкото съзнание измерва известни величини, събития и др. Без прилагането на тази мярка и да не иска човек преувеличава или намалява нещата. Изобщо, хората имат разположение повече към преувеличаване, отколкото към намаляване. Днес рядко ще срещнете човек, който да предава нещата така, както са в действителност. За пример, ако изнесете една своя идея пред едно общество, малцина ще я възприемат, както я предавате. Повечето ще внесат някакви преувеличения в това, което сте говорили. Някои пък няма даже да чуят какво сте говорили. Защо? Мисълта им била заета с нещо по-важно. За пример, как ще разбере вашата идея онзи, който страда от зъб? През всичкото време той ще мисли за болката си. Той казва: В дадения момент на живота ми е важен моят зъб. Значи всяко нещо, което в даден момент обхваща съзнанието на човека, е най-важно.

Като ученици, вие трябва да имате единица мярка от времето, с която да измервате нещата. Ето защо, като разглеждате своите възгледи не питайте дали са. прави, но задайте си въпроса: на моя страна ли е правото и право ли мисля? Ако човек разглежда нещата според своето лично право, това е едно нещо; ако ги разглежда според общото, Божествено право, това е друго нещо. Божествено право е това, което има пред вид славата Божия, доброто на всеки човек и на себе си. Божественото право трябва да бъде право за всички хора без изключение. Докато се ръководи от това право, човек може да се развива. Престане ли да го прилага и развитието му спира.

Съвременните хора искат първо да уредят работите си и тогава да мислят за Бога. Ако досега те не са. наредили работите си никога няма да ги наредят. Ако човек е дошъл на земята с неуредени работи нищо не може да постигне. Ще кажете, че сте объркали конците. Това е друг въпрос. Пияницата обърква конците, скъперникът - също, сиромахът - също. Щом са объркали конците, нищо друго не им остава освен да ги оправят. Човек не се е родил пияница, нито скъперник, нито сиромах. Той е станал такъв впоследствие. Щом е решил да оправя конците, той трябва да се върне в

естествения път на живота, към своето първично състояние, както е излязъл от Бога. Лошият живот, лошите навици са вметнати неща в живота, от които човек трябва да се освободи. Ще каже някой, че така се родил. Не, той е взел нещо чуждо отвън и го вмъкнал в живота си като примес. Той казва: аз не мога да живея без своята каса, без своите книги и т.н. Ако си силен ще докажеш можеш ли да живееш без тия неща или не можеш. Докато живееш още можеш да носиш касата със себе си, но като дойде смъртта всичко оставяш настрана: жена, деца, дом, пари, книги. Ако си силен опитай се да се противопоставиш на смъртта. И най-големият юнак отстъпва пред смъртта и вижда, че това, без което някога не е могъл да живее, сега го оставя настрана, не се интересува от него. В турско време българските чорбаджии мислеха, че не могат без наргиле, но като дойдоха тежки времена видяха, че и без него могат.

Какво представя наргилето? Според мене, наргилето може да се уподоби на недоволството в човека. То е психическо, духовно наргиле в човека. Още като стане от сън, човек търси наргилето си - някакъв стар навик, който го прави недоволен. Както се е отказал от физическото наргиле, така човек трябва да се откаже и от психическото, т. е от лошите навици. Човек трябва да се откаже от слабостите си и от своите лоши навици, за да влезе в истинския живот. На всеки човек е дадена една важна задача, която трябва да свърши навреме и добре. Тази задача не седи в ядене и пиене,. в обличане и забогатяване. Това са второстепенни неща. За да реши задачата си правилно първото нещо, от което човек се нуждае, е здравето. Щом е здрав, той ще има на разположение и пари, и дрехи, и къща; ако е болен, каквото има, ще го изгуби. Докато е умен, човек има на разположение всичко: и пари, и дрехи, и къща. Искаш ли да бъдеш здрав пази това, което Бог ти е дал. Пази светлината на своя ум, както и топлината на своето сърце. Това е същественото, от което всеки човек се нуждае. Казвате: защо Бог ме е създал така? Изхвърли тази мисъл от главата си. Ако настояваш да ти се отговори на този въпрос, един ден ще получиш отговор, но горчиво ще съжаляваш. Днес казваш, че не можеш да живееш без това или онова, но един ден ще те поставят на изпит да ти докажат, че можеш без всичко това. В каквото положение да се намери в даден момент, човек трябва да приложи своята единица мярка от време, да бъде доволен от всичко. Доволството е сила. Не е въпрос човек да бъде през целия си живот доволен от едно и също положение, но той трябва да бъде доволен от най-малкото, което в даден момент получава. Като се нахраниш благодари за яденето, което ти е дадено. Някой яде днес, а за утре мисли дали ще има какво да яде. Ако си доволен от малкото, което днес ти се дава, и на другия ден ще ти дадат. Не си ли доволен на днешното, на другия ден още по-малко ще ти дадат. Който се е погрижил за днешния ден, той ще се погрижи и за утрешния. Ако мислиш, че утре ще дойде нещо по-лошо, ти

се заблуждаваш.; ако мислиш, че утре ще дойде нещо по-добро, ти пак се заблуждаваш. Утрешният ден ще бъде точно такъв, какъвто е бил вчерашният.

Сега, като говорим за единица мярка, имаме пред вид живата единица. Тя може да се вземе от времето, от живота, от човека. Затова казваме, че единицата е обширна величина. За човека, за ангела казваме, че са. единици, но и за Бога казваме, че е единица. Той е единица, която не може да се сравни с нищо. Затова казваме, че Бог е единственият в света, на Когото думата е мощна. Той никога не греши. Дойде ли до интересите на живите същества, Той всякога ги има пред вид и нарежда работите им, както намира за добре. Ако човек, като малка единица, застане до Бога - голямата единица, получава се числото 11. Като съберем двете единици, получаваме двойката - число на противоречие. Наистина, ако дадете една ябълка на две деца, веднага се явява спор кое от тях да вземе по-голяма част. Кое от двете деца има право да притежава по-голямата част от ябълката? Понеже и двете деца са. на еднаква възраст мъчно можете да определите кое от тях има право да владее по-голямата част. Обаче, ако ябълката се даде на двама братя, единият на 21 години, а другият на 10, как ще разделят ябълката? Ако големият брат обича братчето си, ще му даде по-голямата част от ябълката; ако не го обича много, ще му даде по-малката част.

Значи, доброто, което правим, както и разположението, което имаме към хората, се определя от чувството ни към тях. Съзнателно или несъзнателно, човек се ръководи от своите чувства. Когато обичате някого като себе си, вие сте готови да му дадете всичко, от което той се нуждае. Ако има нужда от пари, вие бръквате в джоба си и вадите щедро, не поглеждате какво давате. Когато не обичате някого обръщате парата, гледате да не дадете повече, отколкото трябва. Когато се ръководи само от чувствата си да даде повече или по-малко, човек не е на правата страна.

Човек трябва да бъде справедлив. Той трябва да има една мярка, според която да постъпва. Без тази мярка той не знае къде колко да дава. Ако дава повече той казва, че обича; ако дава по-малко казва, че не обича. Защо някого обича повече, а някого по-малко, той сам не знае. Не е въпросът да обичате всички хора еднакво, но да прилагате към тях една и съща мярка. Човек трябва да мери нещата с една мярка, а не с две. Не казвам, че човек всякога прилага двете мерки, но когато не обича някого, по стар навик, той изважда втората мярка и започва с нея да мери. Тази е причината поради която, като не обича някого, човек е готов да вижда лошото в него. Той е готов да преувеличи и най-малкия му недостатък. Какво печели човек, ако преувеличи недостатъка на онзи, когото не обича, или преувеличи

добродетелите на онзи, когото обича? Нищо не печели. Следователно, прилагайте единицата мярка към вашите постъпки и не преувеличавайте нито доброто, нито злото в хората. Кажете ли за някого, че е много добър, или много лош, питам: как измерихте количеството на доброто и злото в този човек? В даден момент човек може да бъде много добър или много лош - това зависи от външния стимул на живота, както и от вътрешното разбиране на човека. Според отношенията си към даден човек вие можете да го заставите да се прояви като добър или като лош. Ако отнемете ябълката от ръката на детето, то започва да плаче, да се сърди - става лошо. Дайте му след това две хубави ябълки, то ще се засмее, ще се зарадва и ще стане добро. Видите ли, че някое дете се стимулира изключително от своите желания ще знаете, че то няма единица мярка в живота си. От това дете не може да се очаква много. Когато иска да постигне известно желание и възрастният човек постъпва като детето. Той казва: това желание е Божествено и аз трябва да го постигна. Всъщност желанието му не е Божествено. Този човек изопачава Божественото.

Не изопачавайте Божествените идеи! Не предизвиквайте Бога! Дойдете ли до името Божие, пазете Го чисто и свято в душата си. Не Го ли пазите с нужната чистота и святост, нищо не можете да постигнете. Успехът на човека зависи от това доколко той държи името Божие чисто и свято в сърцето и в душата си. Името Божие е единица мярка, единица време. С това име човек може да си служи при всички мъчнотии и изпитания в живота. Ако си болен и помислиш за това име болестта ти ще се махне; ако имаш изпити като ученик или студент, достатъчно е да помислиш за това име, за да можеш спокойно да се явиш на изпит. Ако имаш да даваш, пак помисли за Божието име. Така ще смекчиш сърцето на кредитора си. Какво представлява Бог не мисли. За името Му обаче можеш да мислиш, колкото искаш. Всякога носи името Божие в съзнанието си като единица мярка и единица време. Един момент мисли, но мисли за това име като за нещо, което включва всички условия и възможности на Битието. Няма живо същество, което мисли лошо за името Божие. И най-лошите същества мислят добре за Него, защото са опитали Неговата сила и мощ, Неговата доброта и благост. И те се подчиняват на това име.

Следователно, искате ли да се развивате правилно, дръжте името Божие в ума, в сърцето, в душата си чисто и свято. Ще кажете, че трябва да вярвате в Бога, да ходите на черква, да изпълнявате известни обреди. Това е външната страна на въпроса. С вяра само или с външно поклонение работата не върви. Колко хора са. пропаднали, като са живели само с вяра!

Един селянин от шопските села отишъл един петъчен ден на пазара да продаде маслото си, да си купи някои неща за дома си. Той турил маслото

в една голяма делва. Всички хора, които минавали край него, поглеждали към маслото, намирали го доброкачествено и превъзходно. Двама млади апаши се спрели пред селянина, пазарили маслото и казали : „Ние ще купим маслото за един свещеник, при когото ти ще отидеш да вземеш парите. Ето адреса му. Иди при него, той ще ти плати." Селянинът повярвал на младите хора, дал им делвата с маслото, а от тях взел бележката, на която бил написан адресът на свещеника. В това време двамата апаши отишли при свещеника и му казали: „Отче, вземи тези 20 лева за молитва на един селянин, който е побъркан малко. Той ще дойде след нас. Каквото да ти говори ще знаеш, че не е с всичкия си ум. Ти му прочети няколко молитви да му олекне." Свещеникът повярвал на младите хора. Като дошъл селянинът, свещеникът извадил молитвеника си, турил епитрахила си върху главата на набедения болен и започнал да му чете молитви. Прочел няколко молитви, но селянинът не се интересувал от тях. Той искал парите за маслото си. Свещеникът се чудил за какви пари и за какво масло му говори селянинът но продължавал да му чете молитви. Най-после селянинът казал: „Отче, тази работа с четене на молитви не става. Трябва да платиш маслото!" Свещеникът се уверил, че наистина селянинът е побъркан. И селянинът се чуди, защо свещеникът не плаща за маслото, а се прави на луд и чете молитви. И двамата били изиграни от младите апаши. Смешно е положението и на двамата, но кой човек не е бил изигравн? На кого не са туряли епитрахил на главата и не са чели молитви? Селянинът иска пари, а свещеникът му чете молитви.

За да не изпадат в смешни положения,. хората се нуждаят от правилно разбиране. Човек придобива това разбиране от опитностите, през които минава, както и от опитностите на великите и свети хора, които са живели преди него. Библията, Новият завет съдържат опитностите на светии, пророци,. апостоли, които са живели няколко хиляди години преди вас, но са разполагали с големи знания Ако някой от тях дойде днес между вас ще видите, че наистина са били учени хора. Сегашните хора минават за учени, но работите им не вървят добре. Те казват, че любовта ще спаси света, но въпреки това светът и досега не е спасен. Защо? Любовта на хората не е още Божествена. Само Божията Любов може да спаси света, а не човешката. По какво се отличава Божията Любов от човешката? Божията Любов внася примирение в човека и той е готов да служи на целия свят. Да служиш на Бога, на ближния си и на себе си това значи да си придобил любовта, да си свързан с Бога. Който е готов да служи, той е силен човек. Не е ли готов да служи, той е слаб човек. Който люби, без да очаква да го обичат, той е силен човек. Любовта прави човека силен, макар по сила тя да се равнява на кибритена клечка. Любовта не може да запали целия свят, както и слънцето не може изведнъж да огрее цялата земя, но тя внася подтик във всички живи същества. Подтикът ги прави силни..

Днес се иска от всички хора да мислят право, да прилагат единицата мярка в своите мисли, чувства и постъпки. Не е нужно всички хора да мислят еднакво, необходимо е обаче право да мислят. Красотата на живота седи в разнообразието на нещата. Приятно е да гледате различни модели на дрехи, но всеки модел трябва да бъде по мярка ушит. Не са ли спазени мерките, този модел не се харесва. Копчетата също трябва бъдат на място. Всяко нещо трябва да се постави на мястото си. Ако това има значение във физическия свят, колко повече има значение в духовния и в умствения свят. Всяка мисъл, всяко чувство трябва да бъдат на своето място. Кой кого обичал, кой обичал повече и кой по-малко, кого обичат и кого не обичат, това не е е ваша работа. Това значи да се занимавате с мисли, които са извън своето място. Занимавате ли се с такива мисли, вие внасяте дисхармония както във вашия, така и в целокупния живот. Като спирате вниманието си върху извънредни мисли, т.е. върху мисли, които не са на мястото си, с това показвате своето невежество. Казвате за пример, че някой човек е много обичан от хората, а въпреки това чувате, че той умрял. Възможно ли е това? Любовта прави човека безсмъртен. Може да обичате само онзи човек, в когото любовта живее. Ако майката бие детето си често и казва, че го обича, тя не разбира любовта. Не можете да биете детето си ако го обичате. Това дете не дава повод за биене. Ако родителите обичат детето си това показва, че любовта е в него. То само става обично. Дето е любовта, там е животът.

Човек обича хляба по същата причина - живот носи той. Първата хапка е най-сладка, защото получавате от нея най-много енергия. Някои приемат тази енергия и се ползуват от нея, а други не могат да я приемат. Това зависи от съзнанието им, как гледат на този въпрос.

Същият закон се отнася и до човешките мисли. Ако човек има съзнателно отношение към дадена мисъл, той се ползува от нея. Няма ли съзнателно отношение към някоя мисъл, тя минава и заминава край него без да му предаде нещо. Всяка мисъл, съзнателно приета от човека, внася в него здраве, богатство и безсмъртие. Не може ли мисълта да внесе в човека тия качества това показва, че той е слушал и възприемал външно само, а не и вътрешно. Мисълта минава покрай него без да го засегне дълбоко. Следователно каже ли някой, че ви обича, вижте първо дали той обича Бога. Ако обича Бога, и вас ще обича; не обича ли Бога, и вас не обича. После ще каже, че вярва в Бога. Ако не обича Бога, той не може да вярва в Него. Вярата се обуславя от любовта. Колкото повече обичаш някого, толкова повече вярваш в него; колкото по-малко го обичаш, толкова по-малко му вярваш. Какво виждаме в отношенията на хората? Колкото по-малко се познават, толкова повече си вярват и толкова повече се уважават.

Щом се опознаят повече, те губят вярата и уважението си един към друг. Защо? Нарушили са единицата време, единицата мярка помежду си. За да не губят тази мярка, те трябва да бъдат като числата, да се увеличават и намаляват. Разумният човек знае кога трябва да се увеличава и кога да се намалява. Той е като житното зърно, което напролет посаждат в земята да се увеличи. Който сее, правилно разрешава въпросите. Който мисли, правилно разрешава въпросите. Ако не мисли, човек е подобен на петел, който предпочита житното зърно пред диаманта. Като намери парче диамант, той го подхвърля и казва: „Искам нещо, което мога да хапна, а не това, което лъщи."

Сега и вие искате да ви се каже нещо специално, да намерите веднага правия път. Правият път е пътят на любовта. Приложете любовта и не се смущавайте. - Как да я приложим? - Там е въпросът. Искате ли да приложите любовта, освободете се от всякакво съмнение в Първата Причина. Най-малкото съмнение препятствува на любовта. Дойдете ли до любовта, до Бога, там не се позволява никаква нечистота, никакво съмнение. За да се свърже с Божественото съзнание, човек трябва да очисти своето съзнание от съмнението. Светът, който Бог е създал, е хармоничен. Виждате ли някаква дисхармония, тя се дължи на други съзнания, които са внесли известно отклоняване както в човешкия живот, така и в цялата природа. Неестественият живот на хората е причина за неестествените прояви на животните. Заекът, за пример, станал страхлив благодарение на неблагоприятните условия, при които живее. Преследван от животни и хора, той трепва и от най-малкия шум. Следователно, когато срещнете някой страхлив човек ще знаете, че той е живял при неблагоприятни условия.

Като ученици от вас се иска разумна, съзнателна работа. Не работите ли съзнателно, вие ще се натъкнете на нежелателни положения. Не желае ли да работи, човек се намира пред изненади в живота. Той се храни добре, но въпреки това боледува и умира. Защо? Защото в храната влиза един елемент, който внася смъртта. Човек се стреми към любовта, въпреки това се натъква на омразата. Защо? Защото в неговата любов влиза елементът на омразата, от който сам трябва да се освободи. Човек говори за права, за положителна мисъл. Въпреки това се натъква на съмнението. За да се освободи от смъртта, омразата и съмнението, човек трябва да внесе в живота, в любовта и в мисълта си онзи елемент, който наричаме „единица време".

За да изправи кривите страни на своя живот човек се нуждае от нещо малко. Една малка поправка е в състояние да постави живота в нормално положение. Понякога една тухла само е в състояние да запуши дупката на

къщата и да я запази от външни, неблагоприятни условия. Малките неща в живота развалят работите. Малките удари носят големи последствия. Понякога един крив, лош поглед разваля добрите отношения. Срещнете някой, който е неразположен, и ви поглежда криво. Не се сърдете на този човек. Той се намира в тъмна нощ, когато никой не може да му помогне. Ако носите свещ в ръката си не питайте защо този човек не ви погледнал любезно, но запалете свещта си и светнете му да намери пътя си. Всеки се нуждае от едно топло чувство, от одобрението на хората. Когато цигуларят дава концерт той не мисли само за пари, но иска да сподели изкуството си с хората, да чуе тяхното одобрение. Учителят работи усърдно, с любов, и той има желание да получи одобрението на своите ученици. Майката също има желание да получи одобрението на децата си. Питам: като работите вие, чие одобрение очаквате? Работете съзнателно и с любов да получите одобрението на Бога. Да работи човек с любов, това значи да се свърже с Божественото съзнание и да изпълнява волята Божия на време.

Сега като говорим за любовта, за вярата, ние нямаме предвид любовта и вярата на обикновените хора. Ние не се нуждаем от религията на обикновените хора, нито от техните молитви. Ние се интересуваме от първичния живот със своята чистота. Запазите ли чистотата на този живот, запазвате и неговата целокупност. Този живот е капитал, даден на човека от Бога, да работи и всеки ден да прилага към него по нещо ново. Бъдещият живот на човека зависи от настоящия. Следователно работата на днешния ден определя бъдещите придобивки. Ако работи с любов човек ще запази талантите, които Бог му е дал. Не работи ли съзнателно, той ще изгуби талантите си, както е постъпил господарят със слугата, на когото е дал един талант.

Сега ако питате какво се иска от ученика, ще ви кажа: ученикът трябва да има здрава и чиста мисъл. Чистата мисъл подразбира чистота в желанията и в чувствата. Като работи той все ще се оцапа, но трябва постоянно да се чисти. Никаква нечистота не се допуща в сърцето и в ума му. За да разбере дали мисълта му е права и чиста, човек трябва да си послужи с единица мярка от време. Щом пази тази мярка той никога няма да се заблуждава. Който мисли право, той знае обича ли някого или не. Той има ясна представа за любовта. Щом разбира любовта той знае, че в любовта на един човек може да се намери любовта на мнозинството. И тогава, ако един човек обича някого, той не търси любовта на другите хора. Като казваме, че човек трябва да се задоволява от любовта на един човек само, имаме пред вид истинската любов. Когато любовта между двама души не се проявява правилно, те непременно ще търсят любовта на друг някой. Защо? Защото между тяхната любов няма равновесие. Любовта на двама души образува права линия само, но силите им не са. уравновесени. Ако

двамата се движат непрекъснато в права линия и в една посока само, те нищо няма да постигнат. За да придобият нещо съществено и ценно те трябва да променят посоката на своето движение, да се отправят в посока на висшето съзнание. При това двамата заедно трябва да се повдигнат. За да свършите една работа добре нужно е участието на две ръце, на два крака, на две очи, на две уши.

Като ученици от вас се иска съзнателна работа върху себе си. Ще работите върху себе си без да се спирате върху това какво мислят хората за вас. Спирате ли се върху мнението на хората, вие не можете да се развивате. Силата на ученика седи в това да преодолява мъчнотиите и препятствията. Вървете напред без страх, без съмнения, без колебания. Мнозина се съмняват в това дали са. в правия път. Докато служи на Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си дух и с всичката си сила, той е на прав път. Влезе ли най-малкото съмнение в ума на човека, той се отклонява от пътя си. Щом се отклони от правия път човек започва да губи това, което е придобил. За да се върне към изгубеното, понякога човек прибягва към лъжата. Той мисли, че с лъжата ще получи повече от това, което ще получи с истината. За да постигне своя идеал, човек трябва да живее добре, да прилага истината. Ще кажете, че истината носи страдания. И да страда с истината, за предпочитане е човек да живее с нея, отколкото с лъжата. Каквото страдание и да ви сполети щом живеете добре и изпълнявате волята Божия, скръбта ви ще се превърне в радост. Зад всяко разумно страдание се крие великата Божия мисъл. Когато Христос беше в Гетсиманската градина, Той се молеше да се отмени по някакъв начин чашата на страданието, но веднага дойде висшето Му съзнание на помощ, и Той каза: „Господи, да бъде Твоята воля!“ След това Христос разбра че чашата, която Бог Му беше определил да изпие, криеше в себе си велико благо. Христос изпи горчивата чаша, след което получи великото Божие благословение - възкресението. Веднъж се дава на човека да пие горчива чаша. Изпие ли я веднъж, втори път не му се дава същата опитност.

В един европейски град осъдили един престъпник на смъртно наказание. Съдът му предложил три наказания - обесване, застрелване и отравяне - сам да си избере едно от наказанията. Престъпникът избрал третото наказание - да изпие някаква отрова. Дали му една от най-силните отрови, но каква била изненадата им като видели, че престъпникът не умрял. Правителството решило да освободи престъпника, като се ръководело от принципа: невъзможно е да се наложи на човека два пъти едно и също наказание. Щом мине човек през известно страдание втори път не може да мине през същото. Този престъпник бил силен човек. Той казал: ще изпия най-силната отрова, но пак няма да умра. Той направил един опит, с който

доказал своята сила. Тъй щото, ако сте силни, и вие трябва да изнесете своите опити пред света, да покажете, че имате един принцип, една мярка - единица от време.

И тъй, една от отличителните черти на ученика е чистотата. Ученикът трябва да бъде чист. Щом има нужната чистота - външна и вътрешна, той може да мисли право. Днешният дълбок сняг и вятър подчертават именно това. Снегът говори за чистотата на човека, а вятърът показва, че човек трябва да мисли право. Като знаете това вие трябва да работите съзнателно, да придобиете чистота и права мисъл. Днес хората умират преждевременно, защото не работят съзнателно. Те не знаят как да работят и за кого да работят, за да продължат живота си. Ако те искрено пожелаят да служат на Бога, да изпълняват волята Му, животът им ще се продължи. Човек не трябва да заминава за онзи свят преди да е свършил работата си. Ако не свърши работата си, той заминава преждевременно. В този смисъл повечето хора заминават преждевременно.

Като ученици, от вас се иска права, светла мисъл и чисти чувства, които да уравновесят силите на вашия организъм. Ученикът трябва да бъде образец във всичко: в обхода, в мисълта си, в обличане, в движения, в походка. Той трябва да има висок идеал. Каквато работа започне, трябва да я върши по правилата на високия идеал. Не се ли ръководи от тия правила, не може да се разчита на него. Каквато работа започнете, работете я с цел да осветите името Божие. Започвайте работата си с Бога и свършвайте я с Бога. Не се безпокойте какъв ще бъде резултатът. Щом сте свързани с Бога всичко се нарежда добре. Един извор съществува в света, от който изтича животът. Той е изворът на абсолютната чистота. Каквото става в света, все за Него става. Той е източник на онзи живот, който ражда великата Любов. За тази Любов съществува всичко: за нея слънцето грее, за нея звездите светят, за нея водите бликат, за нея цветята цъфтят, за нея птичките пеят, за нея хората мислят и живеят.

Искате ли водите на този извор да потекат във вас, отворете широко сърцата и умовете си и започнете да давате. Затворите ли се, водите на този извор ще замръзнат за вас и вие нищо няма да получите. Тази е причината, поради която човек не може да реализира своите добри желания. Дойде ли една светла идея в ума ви и едно благородно чувство в сърцето ви не казвайте, че не може да се реализира, но отворете широко ума и сърцето си, впрегнете волята си на работа и ще видите как всичко ще ви се притече на помощ. Уповавайте на Бога в себе си и не се страхувайте. Щом сте свързани с Него, вие имате сила да преодолявате всички спънки.

Човек трябва да отвори кесията си, да раздава. Той трябва да бъде щедър.

Ако не е щедър колкото и да проповядва, думите му няма да имат резултат. Ученикът на новото учение трябва да прилага това, което говори. Той отива в един дом да проповядва, а не може да помогне на болния в дома. Истински проповедник е този, който прилага всичко, което говори: болни лекува, страдащи утешава, мъртви възкресява. Вяра и любов са. нужни на човека за да приложи това, което има в себе си. Приложете най-малкото, което имате защото, казано е в Писанието: „Верният в малкото е верен и в голямото. Малкото се благославя.".

- Само проявената Божия Любов, само проявената Божия Мъдрост, само проявената Божия Истина носят пълния живот.

18. Лекция от Учителя, държана на
25. декември 1930 г., София. – Изгрев

1930_12_26 *Любов и милосърдие*
Издание 1941г., София
КНИГА: Път към живота, МОК Год.X, Том 1

ЛЮБОВ И МИЛОСЪРДИЕ

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

Тема за следния път: „Ползата от доброто храносмилане".

Представете си, че имате 3 житни зърна от България, 4 от Германия, 5 от Франция, 6 от Англия и 7 от Русия. Като съберете всички зърна, имате на разположение всичко 25 житни зърна. Това е прост процес на събиране. Житните зърна представят обекти с потенциална енергия. Ако посеете тия зърна в почвата при благоприятни условия, ще имате различни резултати. – От какво зависи различието? – От числата. Числата 4, 5 и 7 ще дадат повече плод, а 3 и 6 – по-малко. Има закон, според който може да се определи точно, всяко число колко плод ще даде.

Представете си, че числата 3, 4, 5, 6 и 7 не са житни зърна, но хора с различни специалности. Значи имате трима земеделци, 4 техници, 5 музиканти, 6 мореплаватели и 7 педагози. Ако съберете тези хора на едно място, те ще образуват общество, в което всеки ще приложи своите знания. Ако условията, при които тия хора живеят, са благоприятни, за всички ще има работа. Земеделците ще орат, сеят и жънат; техниците ще подобряват условията им; музикантите ще ги веселят; мореплавателите ще съдействат за износа на храните им, а педагозите ще учат и възпитават децата им.

Като изучавате външните отношения между хората, дохождате до заключение, че човек има нужда от различни специалисти в себе си, които да съдействат за неговото развитие. Например, някой човек има високо и широко чело. Това е земята, която той трябва да обработва. Ако няма земеделец в себе си, който да разорава почвата, челото му ще остане необработено. Ако няма техник, който да подобрява условията, челото му бавно ще се обработва. Ако няма музикант, да пее и да свири, човек ще бъде лишен от музиката и поезията в живота. Ако няма мореплавател, да разнася стоките му като на производител, в живота му ще настане застой. И най-после, ако няма педагог, да възпитава и организира силите, човек не може да се ползва правилно от своите дарби и способности. Земеделците, техниците, музикантите, мореплавателите, педагозите представят скачени съдове помежду си. Когато работите на един от тях вървят добре, на

всички останали е добре. Между всички органи на човешкото тяло съществува известна зависимост. В това отношение и те представят скачени съдове. Например, ако очите на човека пожълтяват, това показва, че черният дроб не действа добре. Черният дроб е свързан с храносмилането; храносмилането пък е свързано с кръвообръщението. Ако храносмилателните органи действат добре, кръвообръщението става правилно. От правилното кръвообръщение зависи чистотата на кръвта. Ако кръвта е чиста, човек мисли и разсъждава правилно. Нечистата кръв помрачава съзнанието. Щом съзнанието не е ясно, и мисълта не е права. Значи доброто храносмилане, дишане, кръвообръщение, мислене, чувстване са добрите условия, които човек трябва разумно да използва.

Мнозина гледат на земеделието като на долна, низка работа. Това е криво разбиране. За да оре, обработва и посява земята, земеделецът трябва да носи в себе си качествата на техника; техникът трябва да носи качествата на музиканта; музикантът – на мореплавателя; мореплавателят – на педагога и т.н. Трябва да има допирни точки между хората, за да се разбират. Техникът внася в земеделеца похват в работата, а музикантът – оптимизъм. Без музика човек не може да работи правилно. Музиката дава красота и подтик на човешката мисъл. Изчезне ли музиката, мисълта не се развива правилно. Музиката е подобна на топлината. Каквото е действието на топлината в природата, такова нещо е музиката за човешката душа. Когато слънцето изпраща топлината си в природата, тя изважда инструментите и започва да твори. Под звуковете на тази музика растенията се накичват като млади моми и хорото се залюлява. Без музика няма растене. Културата, т.е. растенето и развиването, са резултат на музиката. В природата на първо място стоят техниците. Тяхната задача е да създават формите, да приготвят дрехите им. След това идат другите условия – топлина, светлина и влага. Тогава земеделците започват своята работа.

Педагозите пък дават правила как трябва да се облече човек, кои цветове да носи, как да ги съчетава и т.н. Както виждате, развитието на човека е сложен процес, вследствие на което той се нуждае от земеделец, от техник, от музикант, от педагог и т.н. Той трябва да носи в себе си специалисти от всички области и отрасли на живота.

Какво представя орането в човека? – Храненето. Преди да яде, човек слага трапеза пред себе си, разчупва хляба на парчета. Както земеделецът разбива земята с ралото си, така човек разчупва хляба с ръцете си и го слага на трапезата. След това той призовава силите в себе си и започва да яде. Силите в човека представят житните зрънца на земеделеца, който той посява в добре разораната земя. Като културно същество, човек трябва да разбира реда и порядъка, който съществува в разумната природа. Той

трябва да знае мястото, което заема в природата. Когато намери мястото си в природата като число, човек е наредил работите си добре. Всяко число има своето предназначение. От числата 1 до 7 най-силна е седморката. В числото 7 са съединени два свята. Числото 3 съдържа в себе си основните принципи за образуване на числото 4, през което минава развитието на всички същества, от най-долните до най-горните. Числото 7 е строго число. То изисква от човека правилно прилагане на основните принципи на живота. Който не ги прилага правилно, той се натъква на големи нещастия и страдания. Тъй щото, страданията, през които минава цялото човечество, не са нищо друго, освен противодействия, които природата му поставя, за да го върне в правия път, от който се е отклонил. Разумните страдания смекчават характера на човека, внасят нещо благо в него.

Какви елементи се съдържат в думата „благост"? Вижте в кой час, в коя минута и секунда изговорихме думата „благост". – В 6 часа, 25 минути, 30 секунди, 56 стотни. Значи тези данни показват времето на раждането на благостта. Ако направите хороскоп на тази дума, ще видите кои планети господстват при раждането ѝ. При раждането на благостта, Слънцето и Сатурн се намират малко под хоризонта, в първия дом, в знака Стрелец. Когато пишете или изговаряте една дума, едновременно с нея се раждат и буквите, от които тя е съставена, като нейни елементи. От благоприятното съчетание на условията, при които се раждат буквите на думите, зависи и благоприятното раждане на самата дума.

Същият закон има отношение към раждането на идеите, на мислите и на чувствата в човека. Например, раждането на една идея в главата на човека е сложен процес. Че се родила една идея, това още не значи, че тя може да се реализира. – Защо? – Защото се намира в зависимост от раждането на всички мисли и чувства, които имат отношение към дадената идея. Ако отделните мисли и чувства са родени при благоприятни условия за идеята, последната може да се реализира. От колко мисли е съставена една идея? Например, колко мисли влизат в идеята за доброто? Кои са качествата на добрия човек? Добрият човек има качества, каквито имат скъпоценният камък и благородните метали. Скъпоценният камък се отличава от обикновения по свойството си да пречупва лъчите на светлината. Благородният метал се отличава от неблагородния по това, че не се окислява лесно. Колкото по-мъчно се окислява един метал, толкова е по-благороден. Освен това, скъпоценните камъни и благородните метали оказват добро влияние върху здравето на човека. Най-добро влияние оказва златото, понеже носи в себе си магнетическа сила. Защо златото, което действа добре върху здравето, прави човека лош? В желанието си да придобие повече злато, човек става лош, жесток за окръжаващите. Причината за това се крие в неправилното отношение на човека към

златото. Когато се стреми към придобиване само на външно злато, човек става жесток. За да облагороди характера си, той трябва да придобива и вътрешно злато, т.е. да увеличава златото в кръвта си. Когато човек има и външно, и вътрешно злато в себе си, той става благороден, здрав, учен и самостоятелен.

Да се върнем към думата „благост“. – Кой човек може да бъде благ? – Любещият. Думата „любов“ започва с буквата „Л“, която показва, че силите, които действат в нея, са възходящи. Любовта изключва смъртта, обезсърчението, страданието. Тя има висок идеал, вследствие на което не познава сълзите, падането, мъчнотиите. Любовта ражда живота. – Кои са пелените на живота? – Милосърдието. Значи животът се обвива в милосърдието. Любовта и милосърдието имат две различни посоки на движение: любовта е възходящ процес, поради което се занимава с велики работи; милосърдието е низходящ процес, т.е. процес на слизане, на жертва. Милосърдието включва съжалението, снизхождението към малките и слаби същества. Между любовта и милосърдието съществува тясна връзка. Ако любовта не се прояви между майката и бащата, дете не може да се роди. Обаче щом се роди детето, милосърдието слиза отгоре и започва да се грижи за него. Ако милосърдието не поеме детето в пелените си, то ще умре. Много деца умират по единствената причина, че милосърдието не е слязло при тях да ги завие в своите пелени и да ги отгледа.

Следователно, за да реализирате своя идеал, любовта трябва да се поляризира, да има слизане и възлизане на нейните сили. Тогава се образува буквата „М“, която започва с възлизане и свършва със слизане. В тази буква има две качвания и две слизания. Човек се качва, за да приеме нещо от възвишения свят. След това той слиза, да даде условия на благото, което е взел, да се развива. Животът и благата, които той носи, се развиват в долините. Някои религиозни хора искат да живеят само по върховете, да прекарват в пост и молитва, в постоянна чистота. Те не искат да слизат в долините между хората, да не се опетнят. Щом искат да живеят по върховете, те сами се лишават от благата на живота. Човек трябва да слиза и да се качва, да влиза в положението на окръжаващите и да им помага. Само при това положение той ще се развива правилно. Някой казва: „Важно е да е добре на мене, на жената и на децата. За другите хора не мисля“. Това е човек, който се качил на някой планински връх и не мисли да слиза. Човек е член от голямата фамилия на човечеството. Той има стотици и хиляди приятели, познати, с които е свързан. Неговото благосъстояние зависи от благосъстоянието на всички хора, с които е свързан. Той се качил на един връх, няма отношение с никого и желае да бъде щастлив. Това е невъзможно. Хиляди и милиони хора живеят в

долините. Те страдат, мъчат се, чакат някой да им помогне. Ти, който стоиш на върха, трябва да слезеш между тия хора, да работиш рамо до рамо с тях, да им помагаш.

И тъй, да мисли човек, че от върха на планината може да разреши въпросите на своя живот, това е криво разбиране. Да мисли човек, че в един момент може да стане ангел, да прехвръкне пространството, да покаже пред хората, че всичко е постигнал, това е заблуждение. Любовта трябва да роди милосърдието. Ако не роди милосърдието, тя няма правилни прояви. Ако любещият не прояви милосърдие към ближните си, любовта ще му създаде големи противоречия. Любов без милосърдие не е истинска любов. Хората не са опитали любовта, а говорят за нея. Това, което те наричат любов, е огънят на любовта, който ги поопърлил или поизгорил малко. Като усетят този огън на кожата си, те казват: „Човек трябва да бяга от любовта. Страшно нещо е любовта!" – Това е криво разбиране на любовта. – Кого опърля или изгаря любовта? – Онзи, на когото трептенията на организма са по-слаби от тия на любовта. Ако трептенията на организма му са по-силни от тия на любовта, огънят на любовта не го засяга. За да не изгори от огъня на любовта, нито да се опърли, човек трябва да приложи милосърдието в живота си, да смекчи коравината, която обвива неговото сърдце. Любовта без милосърдието не може да се приложи. Тя е подобна на захарина, който е най-малко 500 пъти по-сладък от обикновената захар. За да се ползва от захарина, човек трябва да разтвори малка част от него в голямо количество вода. Значи милосърдието е средата, в която любовта се разредява, да стане лесно поносима за човека. Сегашният човек не е готов още да възприеме любовта направо, в всичката ѝ сила и пълнота.

И тъй, искате ли да приемете захарина вътрешно, трябва да го разтворите в много вода. Приемете ли го в естествения му вид, той е толкова сладък, че граничи с горчивия вкус. Значи, за да се ползвате от горчивите и сладки неща, трябва да ги приемате в разредено състояние. Това правило се отнася и до горчивите и сладки мисли и чувства. Ако една мисъл или едно чувство са много сладки или много горчиви, трябва да се приемат в разредено състояние, за да може организмът да се ползва от тях. Например, някой ви казва, че сте страшен нехранимайко. Ако сте чувствителен човек, тия думи произвеждат горчиви чувства. За да се освободите от тяхната горчевина, трябва да ги разредите. Разредяването подразбира анализиране. Вие ще отделите сричката „стра" от останалата сричка „шен", която означава весел човек. От думата „нехранимайко" ще махнете частицата „не" и ще остане „весел хранимайко". Значи, докато мисли само за себе си, за своите лични интереси, човек минава за нехранимайко. Той мисли само за големи предприятия, от които да

печели. Обаче като стане „весел хранимайко", той разбира, че единственото място, от което иде богатството му, е майката. Щом се привърже към нея, както кучето към господаря си, той разрешава противоречията на своя живот.

Като ученици, вие трябва да анализирате нещата, да видите доброто, което се крие в тях. Дойде ли някоя добра мисъл в ума ви, не я отхвърляйте, не казвайте, че не е дошла на време. Може би чрез нея се изявява някой ваш приятел, който с години не ви е виждал. След всичко това вие казвате: „Нямам време за тебе, не мога да те приема". Той ви носи една светла мисъл. Щом отхвърлите тази мисъл, работите ви се объркват. Всяка добра, светла мисъл е един добър приятел. Ако знаете как да приемете тази мисъл и как да я реализирате, вие ще станете гениален човек. Ако някой цар минава покрай стотици гладни, бедни хора и с една дума само може да им помогне, защо да не каже тази дума? Достатъчно е да каже на слугите си: „Дайте на тези хора изобилно хляб!" – Той ще се благослови. Защо да не каже човек на ума и на сърдцето си думата „дай"? Във всеки човек има хиляди мисли и чувства, които чакат да дойде някой, да им даде условия да се развиват. Този народ от мисли и чувства вика във вас. Дайте ход на вашето сърце и на вашия ум да се проявят! И тъй, когато попадне при неблагоприятни условия на живота, човек се намира в положението на гладните, на просяците в него, които викат за хляб. Защо трябва да викат? Ти си учен човек, свършил си университет, влез в положението им и ги задоволи. – „Какво ще кажат хората?" – Къде са тия хора? Ако е въпрос за майка ти, баща ти, за брат ти и сестра ти, те са твоите ближни, които са в самия тебе. Ближните ви, това са притоците на вашия живот; те не са извън вас. Следователно, като задоволите ближните си в самите вас, вие ги задоволявате и извън вас. Каквото е отношението на човека към неговите ближни, такова е отношението и на Бога към нас. Ние съществуваме благодарение на Божията мисъл. Бог мисли за нас и ни държи в ума си. Ако Той престане да мисли за нас, ние ще изчезнем. Божията мисъл поддържа света. Животът се крепи на Божията мисъл, която се влива във всяко живо същество. Който се е опитал да прекъсне този поток на Божията мисъл в себе си, той сам се е разрушил. Дайте път на тази светла мисъл в себе си, да потече вечният живот през вас, да се радвате на изобилието, което той носи. Това значи да бъде човек извор, да носи в себе си светлата идея за Бога. Не носи ли тази идея в ума си, той ще пресъхне. Ще кажете, че имате любов. – Каква е любовта ви? Мени ли се, или не? Ако любовта ви не се мени, наистина имате любов.

Глаголът „имам", с който хората често си служат, крие магическа сила в себе си. Като знаете това, употребявайте този глагол при всяко обезсърчаване, недоволство, страдание. Ако се обезсърчиш, че си сиромах,

кажи в себе си: „Всичко имам“. – „Как ще кажа така, като нямам пари?“ – Обърни се към слънцето и поискай от него злато. То ще ти даде, колкото искаш. Ако си недоволен, че нямаш възможност да постигнеш нещо, кажи си: „Имам много възможности в себе си за постигане на своите желания“. – Наистина, достатъчно е човек да се вглъби в себе си, да види какви големи богатства са вложени в него. Ако имаш в себе си всичко, от което се нуждаеш, трябва ли да страдаш? Достатъчно е човек да поддържа в ума си положителни мисли за постигане на някаква своя цел, без никакво съмнение и противоречие, за да я реализира, както е намислил. Каквото мисли човек, това става. Каквото пожелае човек, сбъдва се, но гледайте да не се сбъдне преждевременно. Всяко желание, реализирано не на време, причинява повече нещастия, отколкото радости. За да не си причинявате сами нещастия, не пресилвайте нещата. Всяко нещо трябва да стане на своето време. Когато българинът цъка своето огниво на време, прахания лесно се запалва. Ако го цъка на време и без време, прахания ще изгори и кремъкът ще се изхаби.

Пишете върху темата: „Как приготвя българинът своето огниво?“ Вие знаете, че за огнивото е нужно прахан и кремък. Проучете въпроса, отде се взима прахания, как се приготвя и какви свойства има. Колкото и да е суха, прахания трябва да се пази в кожена кесийка, на сухо. Прахания представя човешката мисъл, която лесно се възпламенява. За да не се запалва, тя трябва да се поставя при нейните естествени условия. И като мисли, и като чувства, човек трябва да спазва правилата и законите за проява на мислите и на чувствата, както техникът и музикантът спазват законите и правилата, които тяхното изкуство изисква. Например, днес и децата знаят да събират числата, но в това събиране още не се прилагат законите на истинското събиране. Например, да събереш 3 единици на едно място, това значи да събереш всичкото жито, което си посял; да събереш 4 единици, това значи да събереш всичките рала, с които си работил; да събереш 5 единици, това значи да събереш всичките музиканти на едно място; да събереш 6 единици, това значи да събереш моряците около себе си, да те разхождат с лодка по морето; да събереш 7 единици, това значи да се домогнеш до ония педагози в себе си, които ще те възпитават. Следователно, искате ли да работите с числата, трябва да разбирате техния език. Всяко нещо има свой език. Говорите ли езика на нещата, ще се ползвате от тях. Например, ако говорите езика на земеделеца, на техника, на музиканта, те ще ви разбират и ще ви отговарят. Не знаете ли езика им, никаква връзка не можете да създадете с тях.

Човек трябва да се стреми към онова вътрешно знание, което произтича от мисълта. За да придобие това знание, той трябва да има прави мисли и прави чувства, свободни от всякакви чужди влияния и примеси.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

*Лекция от Учителя, държана на
26 декември 1930 г., София, Изгрев.*

1930_12_26 Любов и милосърдие Жануа-98, 1999
Издателска къща „Жануа-98“, 1999г.
КНИГА: Пътят на доброто, МОК Год.Х

ЛЮБОВ И МИЛОСЕРДИЕ

Х година
16 школна лекция на 1 мл.ок.клас
26 декември 1930 г. петък 6 ч.с.
ИЗГРЕВ.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА
ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.
(с дясната ръка, дигната като за поздрав).

ТЕМА 12 да ви бъде ПОЛЗАТА ОТ ДОБРОТО ХРАНОСМИЛАНЕ.
Има ли някой от вас знаещ да смята? (Т. излезна на дъската). Пишете, 3 житени зърна от България, 4 житени зърна от Германия, 5 – от Франция, 6 – от Англия и 7 – от Русия. Колко житени зърна стават всичко? (25). Сега в какво седи простият процес? (Те са обекти с потенциална енергия). Сега, ако на тези житени зърна им дадем количествени обекти и ако на всяко едно дадем условия да се развива, какъв ще бъде процесът? Ако посеем всичките житени зърна, какъв резултат ще дадат те? (Има много неизвестни, почва, климат, самото семе). Има един закон на числата, който определя кои зърна ще бъдат по-плодовити. Числата 4, 7 и 5 ще бъдат по-плодовити, а 3 и 6 ще дадат по-малко плод. Сега има един закон по който можем да определим всяко едно от тях колко зърна ща даде, ако се посеят; като видя колко зърна ще се посеят. Например три зърна колко ще даде? За 4 също. Да допуснем само за изяснение, трите житни зърна са три мъже от България – земледелци; 4 души са от Германия – техници; 5 души са от Франция – те са музиканти. 6 души са от Англия – мореплаватели и 7 души са от Русия – педагози. Ако ги съберем като хора, колко души са всичко? (пак 25). Ако сега всички души се съберат на едно място, какво биха желали да направят? Ще образуват едно общество, (от които ще има 3 души земледелци, 4 – техници, 5 – музиканти, 6 – мореплаватели и 7 – педагози), почти от всичките области на човешкото познание ще има. Сега ние пристъпяме към друг род разсъждения. Ако вземем тримата души земеделци при благоприятни условия, да кажем през пролетта и пролетта е влажна, значи има благоприятни условия за тях. Тогава щом има земледелци, ще има и техници, и за тях ще има работа при тези условия.

И за музикантите, и за тях ще има условия и работа. Като се върнат другите от работа, те ще им пеят, ще свирят, ако работата върви. (И мореплавателите ще имат какво да пренасят). И щом на всички върви, и педагозите ще са необходими, понеже повече деца ще се народят, ще има какво да възпитават.

Та казвам, това е един закон, една нова светлина за наблюдение. По същия начин вие можете да наблюдавате и човека, от каквато и да е област. И това е тъй различно, понеже от всяка една област възникват разни функции. Следователно ще видите каква функция има и в какво отношение са те. После какви са благоприятните условия. Например какво може да покаже едно високо и широко чело? Най-първо, ако разгледаме високото и широко чело от гледището на трите свята, значи има земя за обработване; но онези, които ще обработят земята, ще бъдат ли способни да използуват условията, при които се намират? Много пъти челото може да бъде много широко и високо, а при това земята не се обработва. Значи няма смисъл; значи съществото, което живее вътре в този организъм, не е в състояние да обработи мисълта, която е скрита. Съществува такъв ред на нещата, щом за земеделците условията не са благоприятни, и за техниците няма да бъдат благоприятни условията, и за музикантите; те всички са като скачени съдове. Например, ако вие погледнете човешките очи и намерите един малък дефект, не функционират добре, са малко жълтеникави; жълтеникавите очи показват една малка деформация на черния дроб. Следователно черният дроб е свързан с храносмилането, а храносмилането е свързано с човешкия стомах; ако храносмилането не е правилно, и кръвта няма да бъде чиста; щом няма чиста кръв, мислите не могат да бъдат светли. Човек, на когото кръвта е пълна с нечистотии, той не може да разсъждава. Един човек трябва да има много чиста кръв. Това са външните страни, това, което ние наричаме – условията. Всеки един човек трябва да знае как да използува условията.

Сега да се повърнем към тези същества. Всеки един земеделец трябва да има едно разбиране. Трите трябва да имат качествата на четирите, четирите трябва да имат качествата на седемте, между всички тия числа трябва да има известни допирни точки. Ако гледаме така просто на тези числа, ще кажем, а, 3-та земеделци! Но 3-та земеделци много работа могат да свършат. После, 5-та души музиканти, те ще внесат онзи оптимизъм. Ще кажете, защо ви е музиката? Всяка една хубава, красива мисъл, която дава подтик на човека, тя е музикална мисъл. И щом се премахне музикалното, спира всяка деятелност. Музиката е като топлината. Вие схващате музиката само като един процес – слушане само на някои гласове. Тя е равносилна на топлината. Когато дойде топлината в природата, тя извади инструмента си и свири, и всичките онези растения

се накичат като млади моми, и започнат да играят на хорото. Сега една аналогия вътре. Без свирене растене няма. Растенето е процес на музиката. Да растеш, да се развиваш, това, което хората наричат култура, то е процес на музикантите. Най-първо техниците трябва да направят тези дрехи, шивачи са те, после топлина и вода трябва. Тази вода е потребна малко да се измият ръцете и краката. Нали все човек като се поизмие, по-добре върши работата. Най-после педагозите имат правило как трябва да се облекат, как да се турят дрехите. Има едно съотношение вътре. Ако човек разсъждава малко по-дълбоко, може тези процеси да ги отнесе към самия себе си. Най-първо ние започваме с простата мисъл. Земледелието е обработка, работата. Коя е най-простата мисъл в живота? Човек иска да живее, това е земледелие. На какво можете да уподобите този процес, когато земледелецът впрегне ралото си? На какъв процес може да сравните у човека орането на земята? На какво прилича той? Като седнете на трапезата, нали разчупвате хляба? Земледелецът обръща земята с ралото, разчупва хляба той, слага го. Следователно, щом земледелецът сложи своята трапеза, повика на гости житните зрънца, хвърли ги и те започват своята работа. Та казвам, културният човек трябва да разбира онзи ред и порядък на живата природа. Щом го е поставила природата там, най-първо той трябва да намери, какво е неговото място вътре в природата. Всеки един човек си има своето място. Щом намериш ти своето място като едно число, ти навсякъде можеш да минеш добре. Трима души са събрани, нали? Каква е разликата тогава между 3, 4, 5, 6 и 7. Ако вие разгледате чисто от кабалистическо гледище, кое число е най-силно? (Доколкото аз зная 7). Да, 7. Кабалистите считат това число за най-силно. В него са съединени два свята. Числото 4 същевременно съдържа всичкия процес. Те считат този процес на развиването от най-низшето до най-висшето – образуването на един кръг. А 3-те това са основните принципи за образуването на числото 4. Следователно, когато се тури 3 и 4, значи онзи процес на развитието с 3-те Божествени принципи, които действуват вътре в процеса. Щом имаш числото 7, то е строго число! И там трябва да се развиваш правилно и да управляваш принципите на своя живот. Щом речеш да измениш основните принципи, които действуват върху човека, ще дойдат най-големите нещастия и нещастията на съвременните хора идат (от) противодействуването на тези Божествени принципи. Сега тези противодействия работят върху човечеството; и постоянно природата изправя всичките наши отклонения и отклоненията на цялото човечество от правия път. И всички хора сега са се отклонили и по този път, по който те сега вървят, нищо не могат да постигнат. И природата постоянно е турила бентове и спънки, за да направи едно отклонение. Разбира се това са сега само твърдения, да се направи един предмет ясен. Как ще се изнесе неговата яснота?

Например напишете думата БЛАГОСТ. Нали тази дума сега се роди. Написана е сега. Направете и хороскопа. Запишете сега кога се е родила тази дума; часът е 6 часът, 25 минути и 30 секунди и 56 терци. (Учителят държи часовника си в ръка). Представете си, че всички тези хора образуват тази фирма при рождението на „БЛАГОСТ“. Коя планета господствува в 6.30 ч. с. Де е слънцето сега? Г.Р. (Слънцето сега се намира малко под хоризонта, в първия ден при Стрелеца, там се намира и Сатурн). Как мислите, на тези хора ще им върви ли предприятието? Ще върви ли на тази „БЛАГОСТ“? Какви ще бъдат условията на БЛАГОСТТА? Благост! Най-първо тази работа ще има една малка спънка, понеже тъй както е написана тази дума, Б-то е малко прерязано отгоре; после друга една спънка, между Л и А няма връзка, между А и Г пак няма връзка. Ще кажете така са написани при раждането. Не, какви спънки се явяват. Но забележете, че когато вие напишете едно писмо, всяка една буква, която вие пишете, представете си, че тя е жива, тя се ражда. Едновременно думата Благост се е родила, но и всяка една буква от тази дума и тя се е родила. Тогава трябва да намерите елементите на Б. при какви условия се е родила, на Л., на А., на Г. и всички тези условия вие трябва да ги знаете; и след това и цялата дума, която седи от тези букви,които са родени, и общите резултати на думата ще зависят от елементите, които влизат вътре – при какви благоприятни условия са се родили. Когато човек почне да мисли, да има някоя обща идея, зависи от ония мисли, които влизат в ума му. От колко мисли е съставена една идея? Искаш да бъдеш добър. Вземете идеята за ДОБРОТА, кои мисли влизат в тази идея? Например, какви са качествата на вашия ум за добрия човек? По какво се отличава добрият човек. Или вие ще определите добрия човек, тъй както определяме един скъпоценен камък. По какво се определя един скъпоценен камък от един обикновен? Нали по силата на своите пречупвания; или по какво се отличават благородните метали, да вземем златото от друг някой метал? (По това, че златото не се окислява). Не само това, но ако вие вземете в здравословно отношение, ако вие носите в джоба си злато или сребро, то ще упражни върху здравето ви известно влияние. Златото упражнява едни влияния, среброто – други; оловото, медта, каквото носите, все упражнява известно влияние върху здравето на човека. Сега кой от тези елементи ще упражни най-добро влияние? (Златото). Кой елемент има златото? То съдържа известна магнетическа сила. Тогава иде другият въпрос, понеже златото упражнява такова влияние, защо между хората са се явили толкова лоши работи от златото? Как ще обясните закона? Защо златото, което действува тъй благотворно върху здравето на хората, защо тогава ги прави толкова лоши? Кои хора са лоши? Които имат пари, или които нямат пари? Които имат злато, или които нямат злато, кой човек е по-добър? Който е гладен, или който е сит? (Който е сит). Ситият. От нямането на злато хората са лоши. Когато златото се натрупа отвънка на

хората, а няма вътрешно съотношение. Понеже външни отношения имате, а вътрешната работа не върви по един механически начин. Не е само механическият процес. Механическият процес е крайният резултат. Във всеки един механически процес всяка една мисъл спира. Но щом имате златото, то най-първо ви дава нещо самостоятелно, нали. Щом човек има злато, той става по-учен, по-силен, по-самостоятелен, като говори, ще говори тежко, после ще говори на място.

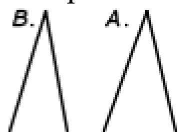

Сега в какво отношение се намира Сатурн при думата БЛАГОСТ? Кога човек може да бъде благ? Може да обясним. Имате процес В. и процес А. Значи Любовта е едно чувство. Любов започва с буквата Л. Това чувство е възходящо, то спада към числото 4. Любовта е един процес, който не знае да умира. Любовта не знае какво е обезсърдчение и какво страдание. Нейният идеал е толкова висок, че в нейния ум страданията на хората не съществуват. В ума на Любовта не съществуват никакви сълзи, никакъв грях, никакви страдания, никакво падение, тя има съвсем други разбирания. Имате две същества, какво се ражда от Любовта? (От Любовта се ражда животът). Животът, но след като се роди Любовта, в живота кои ще бъдат пелените на живота, с които трябва да се увие животът? (Пелените, това могат да бъдат условията, които могат да подхранят Любовта). Аз превеждам пелените, това е милосердието. В милосердието има жертва, значи милосердието не е един процес, който отива нагоре. Като кажем, че трябва да обичаме, това е един процес, който отива към вечността, той се занимава с грандиозни работи. Любовта не се занимава с дребнави работи. А щом кажем милосердие, ние имаме обратния процес, слизане отгоре надолу към малките работи. В милосердието кое се проявява? Там имаме ред други прояви: съжаление, снизхождение. Следователно, Любовта на майката и бащата са родили живота. След това, ако не слезне милосердието отгоре, това дете няма условия да живее и това дете е осъдено да си замине. Както е дошло, така и ще си отиде. И много деца умират, то е защото милосердието не е слезло.

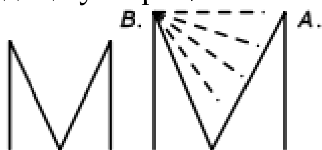

В Любовта трябва да имате две течения. Ако вашата Любов не се поляризира в даден случай и образува един стремеж надолу към земята, всичките ваши идеи ще бъдат някъде не на земята и нищо не може да се реализира. Но представете си, че тези центрове не действуват еднакво, ние говорим за милосердието, когато тези центрове В. и А. действуват направо, тогава енергиите на милосердието ще се пресекат хармонично. Но

представете си, че един от тези центрове, тази линия е по-къса, какво ще се образува? Питам ви тогава, ако вие образувате една права линия А и В, имате ли на тези върхове благоприятни условия за развиване? (Животът се развива само в долините). Следователно, когато хората поставят този закон да живеят за Бога, че само се молят, искат да живеят чист и свят живот, те искат само по върховете да живеят. И какво могат да постигнат там? Нали всички искат да бъдат чисти, да се не опетнят. Да бъдат чисти нектите им, да няма кал отдолу, космите, всичко това, какво се постига? Ние говорим за една външна страна на живота, която трябва да бъде израз на вътрешните наши идеи. Ако в нашия живот няма слизане, да схванем положението на окръжающите хора, ние много нависоко гледаме. Ти си женен, казваш, на мен и жената като е добре, на целия свят е добре! Целият свят в даден случай представлява една фамилия. Ти си член на човечеството, толкова братя имаш и приятели, 100, 200, 300 хиляди братя, както и да е, отношението е вярно. Ако ти в даден случай не можеш да чувстваш човечеството като една фамилия и ти като един член на тази фамилия и не можеш да имаш присърдце всичко това, което Божият Дух е турил за живота ти, ще мязаш на едно въже, което е опънато, ти си един карагьозчия и ще минаваш няколко пъти на ден с върлината по това въже и като минаваш по въжето отгоре, от единия край до другия и тогава ще напишеш един трактат и всичките вестници ще пишат, че еди-кой си карагьозчия е минал от единия бряг до другия с върлината си! Какво от това, като е минал от единия бряг на любовта до другия? Когато тези хора долу със своите нужди и страдания чакат, казвам слез долу от върлината! Запример често някой от вас има идеята, искате да бъдете някой ангел и да прехвръкнете по света с крилата си, да ви видят хората, такава идея имате. Аз разглеждам този човек, който минава с върлината си по този път, по въжето, това е неговото съзнание. Той не схваща живота. Неговите разбирания са такива. Но казвам, това не е единственото най-хубавото разбиране, най-правилното схващане за живота. Ако Любовта не ражда в себе си милосердието, тя няма правилно проявление. И всяка Любов, в която не се ражда милосердието като един процес, тя Любовта не е правилна. От гледището на земята не е правилна. Така се раждат противоречията в Любовта. Защото и тя си има своите противоречия. Кои са противоречията на Любовта? Сега гледайте обективно на въпроса. Вие още не сте опитали Любовта, засегнал ви е огънят на Любовта тук-там, някого може да е поопърлила, какво от това? Някого може да е изгорила, нищо не значи; значи, че някъде трептенията на Любовта са по-силни отколкото вашите, условията, при които вие можете да бъдете опърлени и изгорени, са били неблагоприятни условия. Някъде трептенията на Любовта са били по-силни от вашите. Какво показва опърлянето и изгорянето? Когато трептенията на Любовта са по-силни от трептенията на човешкия организъм, човек се опърля. Когато трептенията на човешкия

организъм са по-силни отколкото трептенията на Любовта, тогава човек има най-благоприятните условия на Любовта. Следователно процесът на милосердието е процес да смекчим нещо, то трябва да стане като онази есенция в алхимията, когато ти имаш един екстракт, да кажем както захарина, на колко килограма е равен? На 700, 800 кг захар. И ти трябва да вземеш от захарина една малка капчица и трябва да я размиеш в една голяма доза; защото и тази доза е толкова силна, че трябва да се размие; другояче ще се образува един процес, ако ти вземеш един грам захарин, целия ден ще ти текат лигите. И като е много сладка, ражда се горчивото.

Що е горчевината? Горчивите работи са много сладки. И трябва да ги разтриваш; и като разтриваш горчивите работи, те стават сладки. В сладките работи трептенията са по-слаби; трептенията на горчивото са 10 милиарда, а сладкото има 10 милиона трептения. Може да направите един опит, имате една горчива мисъл, нали? Допуснете, че някой ви каже, страшен нехранимайко си. Да допуснем, че вие сте чувствителен и във вас се заражда едно горчиво чувство. Или ви кажат: От тебе човек няма да стане! Е, с какво трябва да размиете „СТРАШЕН НЕХРАНИМАЙКО“? Ако се напише СТРАШЕН ХРАНИМАЙКО, каква ще бъде идеята? После остава ШЕН какво означава това? Весел означава. Значи в страшен нехранимайко отделяме противоречието – не. Защо е той нехранимайко? Понеже е занят повече със своите интереси, следователно трябва да отделим от ума му идеята, че не мисли за майка си, започнал той едно предприятие, забравил го, но законът казва: майка ти ще донесе повече богатство, от всичките твои противоречия нищо не може да излезе. При СТРА – има 4 елемента. Като махнем стра, остава весел човек да си помисли за майка си, че е направила нещо за него. Тогава остава ШЕН ХРАНИМАЙКО. А шен, ишиен значи весел е към майка си, тъй както кучето към господаря си. Защото в кучето има една черта, да се привържеш, че при всички условия ти да не забравиш майка си!

Та във всяка една идея, която може да се сложи вътре в човешкия ум, могат да станат всичките тези процеси. Тези процеси стават. Ти можеш към една своя мисъл да си тъй несправедлив, както когато някой ти каже, че си страшен нехранимайко. Дойде ти на тебе една благородна мисъл, но ти кажеш, не ѝ е сега времето. Представи си, че тази твоя мисъл представлява един твой приятел, който с векове не те е виждал и ти му кажеш, нямам време сега за тебе. Така ти го изхвърляш, а той ти носи една светла идея; и откак го отхвърляш, работите ти тръгнат назад. Всяка хубава мисъл е един приятел. Всяка светла мисъл е един твой приятел; ако ти знаеш как да произнесеш една дума и ако ти знаеш как да проектираш тази дума през очите си и как да я реализираш през ръцете си, ти човек ще станеш гениален! И всеки ще говори заради тебе. Хубаво, ако дойдат хиляди хора,

седат гладни, минава един цар, който има сила и идва една мисъл в неговия ум, само една дума да каже той, коя дума да каже той? Да каже: Дайте на тях! Дайте им изобилно! Защо ти ще седиш? Защо да не кажеш в сърдцето си и в ума си: ДАЙ! В тебе има не един, не двама, хиляди мисли има, които те занимават, този народ вика вътре в тебе! Дайте им условия да се развиват! Дай ход на своето сърдце! Дай ход на своята мисъл! Та когато ние се поставяме в неблагоприятни условия, ние вземаме положението на онези просяци. Ние сме философи, свършили с академическо образование, а като дойде да приложим, тебе ти треперят гащите. Какво ще кажат хората? (Де) са хората? Ако ти не знаеш да говориш на своите хора и на външните хора не можеш да говориш. Кои са външните хора? Че баща ти и майка ти са вътре в тебе, отвън никакъв баща няма. Казваш баща ми и майка ми; че вие нямате философия.

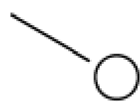

Представете си, че тук имате едно малко езеро, от което слиза един малък приток, сега кое е реалното, езерото ли е реално или този извор, който вие не виждате да слиза? Щом се прекъсне този приток, и езерото ще пресъхне. Баща ти и майка ти, това е една реалност, която се проявява вътре в битието. Езерото изсъхне, но къде е бащата? Той се е върнал вътре в тебе. Та казвам, всичките наши мисли в света си имат своето проявление; могат да се проявяват в някоя геометрическа фигура, в някое тяло, в някой предмет, в някое растение и т.н. Ще дойдем до едно вътрешно обяснение. Вътрешният живот, той се изявява. Това, което е било скрито вътре в битието, значи в мисълта на Бога. Той като е мислил, проектирал е своята мисъл навънка и ние всички съществуваме по причина на това, че Бог мисли за нас и ни държи в ума си. Ако Бог престане да мисли за нас, всички тъй ще се разкапем. Следователно, Божествено е онзи процес, който става вътре в нас и трябва да се свържем с целия космос. Това, което мисли Бог в себе си, то е, което движи целия свят. Какво нещо е Бог? Бог е това Същество, което със своята мисъл поддържа видимото. Друго едно определение, какво нещо е Господ? Това, което поддържа моето тяло в дадения случай, моето тяло, аз да живея, да ям, да пия, това е Господ! После като ходя, това, което ме кара да ходя, това, което поддържа моето движение, моята мисъл, която ме е накарала да направя моята къща, да я поддържам, това е мисълта на Бога, не че Господ е вътре в тях, но Той е свързан, ако престане тази мисъл у Бога за мен и всяко движение престава. Ако Бог престане да мисли за тебе, всичко това ще рухне и здравето ще рухне, и знанието ще рухне, а щом Господ мисли за тебе и знанието иде, и здравето, и светлите мисли идат. Целият живот потича! Та вие някой път пресичате този поток с вашето неразбиране. Дайте ми един философ от историческите времена, който е дал едно определение какво нещо е Господ. Тези философи даже не са

дали такова определение както малките деца. Питайте малките деца, те ще ви дадат едно по-хубаво определение от тези философи. Че това е един жаргон, който те са създали. Има ли Господ, това е само за адептите, не е за простите хора. Някой казва: Има Господ. Но какво разбираш под думите: Има Господ. Когато един учен човек каже: ИМА ГОСПОД. Тук имате два върха на Любовта. Най-първо И. това е началото. Значи това същество, което е дало начало на всички неща, има Господ. И това същество, което е дало начало на всичко в света, това е единият връх. А М-то показва милосердието, това същество се грижи и промишлява за всичко в света; и това нещо, което поддържа всички неща, то показва, че има Господ!

Трябва да има един, който постоянно да дава, да извира и ако той не извира, никакъв извор не е. Под думата извор, трябва да разбираме, че имаме идея. Тогава ти трябва да си представиш в себе си една идея като един извор, че твоите идеи постоянно да извират. Ако ти туриш твоите идеи като кал, това никаква идея не е. Като кажеш: Имам идея! Трябва да разбираш извор, който постоянно тече у тебе и нищо друго. Следователно нищо да не е в състояние да измени идеята ти. Щом идеята ти се измени, ти нямаш идея! Ама аз имам Любов. Ако твоята Любов се мени, никаква Любов нямаш! Ако твоята Любов не се мени, имаш Любов.

Сега ИМАМ е силна дума. При всички условия трябва да я имаш. Да кажем, че ти си сиромах и кажеш аз осиромашах. Не е право. Ще кажеш: Милиони имам, вложени в банката. Защо да не вярваш? Ти ще кажеш, ама защо да вярвам в тези суеверия? Никакви суеверия не са това. Ще каже някой, та аз суеверен ли съм. Не е въпрос да убеждаваме външния свят. Ние сме безверници, за самите нас е важно това. И най-страшните хора, които рушат нашите убеждения и вяра, това сме ние самите. Ти казваш, нямам пари. Но разбери какво нещо са парите. Разбери идеята – нямам пари. Защо нямаш? Значи нямаш злато. Колко злато искаш? Отправи ума си към слънцето и веднага ще имаш злато, колкото искаш. Напиши един чек, прати го при слънцето и веднага банките на слънцето ще го кредитират и ще имаш толкова, колкото си вложил в банката. Казваш, толкова и толкова злато ми трябва засега. Ще ги имаш. В беседите има един пример, в Америка има едно общество, образувано, ДЕЙ ОПУЛЕНС, това е един закон, който са го изучавали адептите в старо време и сега се изучава. Това, което намислиш и поддържаш дълго време в ума си, ще стане. Но само в тази мисъл да не влезне никакво противоречие. Та някой си американец станал член в това общество. И дал една голяма сума. Неговите учители казали, ти ще си намислиш една сума в ума и тя ще се реализира. Той намислил да получи 10 хиляди долара. Мислил ден, два, три, парите не идат. Пък бил в стеснителни условия, закъсал съвсем.

Захвърлил той теорията, казал, това е лъжа! И тръгнал на запад, пристига в едно малко градче и се разгневил на този закон как така парите да не идат на мястото? Явява се един циклон, разрушава целия градец, пада една греда и му счупва крака. Той паднал в безсъзнание, но като дошъл в съзнание, вижда един чек от десет хиляди долари, но кракът му разрушен. Та често и ние като американеца, като дигаме шум, ще дойдат парите, но и кракът ни ще се счупи. Ти не дигай шум, ти не си видял закона на ОПУЛЕНС. Щастливите моменти на живота ще дойдат, то не е една химера, но ти искаш нещата преди време. Пак могат да ти ги дадат, но кракът ни ще бъде счупен и вследствие на това целият град ще бъде разрушен; и често ние по незнание ставаме причина на всичките свои нещастия. И млади, и стари чакат, всяко нещо си има своето точно определено време. И ако не чакаш, ти ще остарееш; и ако не чакаш, ти ще обеднееш и ще оглупееш, и всичко ще стане. И ако чакаш, всичко ще стане. Турците казват, с цъкане нищо не става, но прахан се запалва. Той подразбира, че той като си цъкал със своето огниво, той си е играл и огнивото развалил, и кремъкът развалил. Но ако ти цъкаш навреме, ще се запали праханта.

Пишете сега върху една ТЕМА №13: КАК СЕ ПРИГОТОВЛЯВА БЪЛГАРСКАТА ПРАХАН? Тя е една хубава тема. Праханта е особен род гъбички, които се тургат да се сушат, те ги намират по горите, по дърветата. Тази гъба се турга хубаво да изсъхне и има за тях особени кожени кесии, вътре са турени и праханта, и кремъкът, хубаво завързани, че да не проникне влага вътре. Той си извади кесията, тури малко прахан на кремъка и цъкне, и запали си огнивото. Та казвам праханта и да е суха, в кожена кесия да се държи. Сега вие ще кажете, това са празни работи. Да преведем. Ако ти не държиш своята мисъл в своето естествено положение, ако ти не опазваш онези естествени закони, които движат целия живот, ти нищо не можеш да постигнеш. Ние влизаме в областта на техниката, на музиката, навсякъде си има известни правила, които трябва да спазваш. Вземете един прост процес събирането и децата знаят как да събират.Но като стигнеш числото 3 да извадиш жито, като стигнеш числото 4 да извадиш ралата на място, като дойде числото 5, да дойдат музикантите; като дойде числото 6 да дойдат моряците и да те разхождат с лодките; като стигнеш числото 7 да дойдат всичките педагози. Ако знаеш езика на числата, защото всяко число си има свой език. Онзи техник, той си има свой език. И ако ти им говориш на техния език, всичко ще придобиеш. Но ако ти не знаеш как да говориш на земледелеца, работата не върви. Та ще превеждате вътрешно. Ако човек не знае как да говори на себе си, той нищо не може да постигне.

Сега какво разбрахте? (При Любовта трябва да дойде и милосердието.

След това, животът не се развива по върховете, по долините. И когато между две същества има Любов, явява се милосердието). Тъй, затова хората се сдружават, да се роди нещо от тях. И когато хората живеят самостоятелно и този живот е хубав, той мяза само на върховете. При върховете се ражда човешкият егоизъм, личните чувства. И действително, съответствие има, гордостта на човека седи във вирнатата глава. Това подразбира задната част на главата. Ако се тегли една линия от гръбначния стълб, тази част на главата е най-вирната. Ако този връх стане по-висок нагоре, тогава теченията на главата придобиват едно неестествено положение.

Има една вътрешна наука. Наука на човешката мисъл. Мисълта на всеки човек трябва да бъде права! Непокварена с никакви външни влияния. Всякога трябва да имаш една чиста мисъл! Без никакви задни примеси. От такава мисъл няма нищо по-силно! Или да имаш едно чувство, също да няма никакви примеси!

Станете сега.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

7.24 ч.с.

1930_12_31 Условия и възможности
Издание 1940г., София
КНИГА: Просветено съзнание, ООК Год.X, Том 2

УСЛОВИЯ И ВЪЗМОЖНОСТИ

Размишление.

Ще прочета 135 псалом.

Когато четете псалмите трябва да ги превеждате понеже условията, при които са писани, се различават от днешните.

„Идолите на езичниците са сребро и злато, дело на човечески ръце." (стих 15) - Днес идолопоклонство във формите на миналото не съществува, но златото като идол и досега не е изгубило значението си. И до днес още се кланят на златото.

„Които се боите от Господа, благословете Господа." (стих 20). - Ако се преведе този стих на съвременен език трябва да се каже: „Благославяйте Господа всички, които Го обичате." Не се страхувайте от Господа, но обичайте Го. Страхът се явил след непослушанието на Адам и Ева. Който се страхува, не е свободен човек.

Ще прочета 17. глава от Йова. В тази глава се описва състоянието, през което е минал един велик, праведен човек. Голяма драма е преживял той. Йов се чуди как е възможно човек, който служи на Бога, да мине през такива изпитания. Във всяко отношение той бил изправен, считал себе си за образец на послушание и благочестие. След всичко това трябвало да мине през такива страшни страдания. Изоставен от Бога, от приятелите си, от близките си, той се чуди защо трябва да бъде така. Като изреждал изпитанията си той дълго време размишлявал, търсил причината за това, но не могъл да я намери. Не е лесно за човека да мине през такива изпитания. Всеки, който изпадне в положението на Йова, като него ще плаче, ще се моли, ще запитва за причината на своите нещастия.

Ще прочета част от 12. глава на Евангелието от Йоана, от 1 до 12 стих. Като четете тази глава виждате двете страни на живота: външна и вътрешна. Човек може да разбере живота, когато го изучава сравнително, т. е. когато го изучава външно и вътрешно. Човек познава себе си, когато се сравнява с хората. Ако ученият не се сравнява с по-учени от себе си, никога няма да има ясна представа за своята ученост; ако силният не се сравнява с по-силни от себе си, всякога ще мисли, че по-голям юнак от него няма. Когато ученият и силният срещнат по-учени и по-силни от себе си, в първо време

те се обезсърчават как е възможно да има по-учени и по-силни, но после се заражда в тях вътрешен импулс да работят, да достигнат ония, които са излезли напред. Ще кажете, че не трябва да бъде така. Други ще питат защо се натъква човек на такива състояния. Оставете този въпрос настрана. Трябва ли да питате защо тече водата, защо вее вятърът, защо грее слънцето? Това са въпроси, върху които човек може да мисли, но колкото да мисли, не може да ги разреши. Каквито теории и да се създадат по тези въпроси, те ще си останат теории - нищо повече. Може ли свещта да ви каже защо свети. Тя знае, че нейната длъжност е да свети, а онзи, който я е запалил, той знае защо свети. Това не е работа на свещта.

Някой се задълбочи, хване главата си между ръцете си и мисли. Какво мисли? Мисли за студа, за хляба, за въглищата. Той вижда, че е студено, а няма въглища, няма хляб и се страхува, че ще умре гладен. Защо мисли по тези въпроси? Това е негова работа. Но ако само мисли без да работи, той нищо няма да разреши. Колкото да казва, че не се търпи студа, глада, няма какво да прави - ще търпи. Онзи, който слуша отвън, ще каже: какво от това, че този човек е гладен, че седи в студена стая, че страда? И двамата говорят на различни езици и не се разбират. Единият се оплаква от сиромашията, а другият намира, че не е лошо някога човек да изпита сиромашията. Има случаи, когато човек иска да бъде богат, а при други случаи - да бъде сиромах; при известни случаи човек търси светлина, а при други - тъмнина. Светлината не действа всякога благоприятно за развитието на човека. Същото може да се каже и за богатството. Ето защо и сиромашията, и тъмнината понякога са необходими условия за развитието на човека. Богатство и сиромашия, светлина и тъмнина са. състояния, условия, през които човек неизбежно трябва да мине.

Като казваме, че хората се нуждаят от права мисъл, имаме предвид тяхното правилно развитие. Това е желанието на всяка душа. Следователно, всеки човек трябва да си дава отчет право ли мисли или не. Слушате някой млад човек да казва, че иска да расте, да възмъжее, да има сила да се бори в живота. Всеки човек е расъл, възмъжавал, борил се, но какво е постигнал? Друг някой казва, че му е дотегнало да се бори, не му се живее вече. Защо не му се живее? Раницата му е тежка. Щом раницата му е тежка, нека се опита да я свали от гърба си. Той се оплаква от тежката си раница, а се страхува да я свали да не я вземе някой. Това е неразбиране на живота.

Като живее човек трябва да се ползува от своите опитности и от опитностите на другите хора, да дойде до вътрешно разбиране на живота. Ако имате една опитност в живота, стремете се да не я повторите два пъти. Някой се оженил, не могъл да живее с жена си добре, напуснал я и тръгнал

да търси втора. Защо му е жена? Ако се ожени втори път, ще направи нови погрешки. Защо иска жена? Да му слугува. Той ще бъде господар, а тя - слугиня. Когато жената реши да се омъжи, тя иска да бъде господарка, а мъжът - слуга. За предпочитане е жената да стане мъж, да слугува, отколкото да стане господарка и да се омъжи. Същото се отнася и до мъжа. За предпочитане е мъжът да стане жена, да слугува, отколкото да стане господар на жена си. По-добре е човек да слугува, отколкото да господарува. Ако човек предпочете да слугува, все ще научи нещо; ако иска другите хора да му слугуват, а той да господарува, ще произведе известна дисхармония между близките си, които ще бъдат недоволни от него. Докато хората са заставени да слугуват, всякога ще бъдат недоволни. Друг е въпросът ако човек слугува доброволно, от любов.

Задачата на великите учители в света се свежда именно към това да научат хората да живеят правилно. Правилният живот се обуславя от служенето на Бога с любов а не с насилие. Бог не иска от хората насилствено служене. Като велик и благ Бог иска да даде на човека това, което Той има. Бог иска да му даде своята Любов, своите блага. Той иска да му даде вечен живот за да се освободи от смъртта, от страданията и от нещастията. Бог не си служи с насилие, но казва на хората че пътят, по който вървят, не води към вечния живот нито към безсмъртието. Хората искат да се съединят, да станат силни, затова мъжът се стреми към жената, жената – към мъжа да улеснят живота си. Те са на крив път. Дето става съединение, там има експлозии. Хората трябва да се съчетават, а не да се съединяват.

Държавата и поданиците ѝ, църквата и нейните членове, мъжът и жената трябва да се съчетават, а не да се съединяват. Между държавата и църквата също трябва да има съчетание, а не съединение. Дето има съчетание, там елементите остават свободни. Дето е свободата, там е любовта. Всяка външна връзка е спънка в човешкия живот. Връзката подразбира вътрешен процес. В Божествения свят не съществува никакво съединение и разединение. Там отношенията са свободни и трайни. На земята хората се съединяват и разединяват, женят се, раждат деца, умират, но всичко това води към страдания. Чрез страданията те се учат. Влязат ли в духовния и в Божествения свят, там съществуват други отношения.
Мнозина мислят, че и на небето ще живеят както са живели на земята. Там не се позволяват никакви връзки. Там женитби и разводи не стават. Божественият свят подразбира отношения на разумни, възвишени същества. Те живеят по любов и служат на Бога без никакви външни обреди, без кадене с тамян. Когато мислите и чувствата на човека са минали през огъня на любовта те са толкова пречистени, че отдалеч още издават своето благоухание. Това благоухание е по-приятно от благоуханието на тамяна. С това благоухание трябва човек да се приближи

към Бога, да Му се поклони в знак на готовност за служене. Ако човек мисли че с тамян и кадилница може да се яви пред Божия олтар, той се самозаблуждава. Служенето на Бога изключва всички външни благоухания, всички външни обреди. Някои свещеници са. казвали, че им дотегнала вече миризмата на тамян, кадилницата, ръсенето с китка, черните раса и калимявки. Защо им дотегнали тия неща? Защото са стари форми, без съдържание.

Сега аз говоря за онези, които разбират нещата. Не е въпрос да търсите противоречие в думите. Всяко нещо, което се върши с любов и със съзнание, има вътрешно съдържание и смисъл. Изгубите ли любовта и съзнателното отнасяне към нещата, всичко се обезсмисля за вас. Не е въпрос в отричане на нещата, но в тяхното осмисляне. Ние не отричаме нещата, но ги осмисляме. Всяко нещо, което е осмислено, е на мястото си.

Човек трябва да разбира нещата вътрешно, да не изпада в противоречия. Някой следва Божия път, но въпреки това го сполетяват големи нещастия и изпитания. Той се чуди защо става това. Той се запитва защо Бог не го пази а го излага на такива опасности и нещастия. Каквито противоречиви мисли да минават през главата му, той трябва да мълчи и да изучава както своя живот, така и целокупния. Той ще разбере, че изпитанията са необходими в живота му, както вятърът за дърветата. Не се смущавайте, че от вашите изпитания като на вярващи някои ще се съблазнят. Ако вярват или се съблазняват това е заради тях. Къде ще отиде човек ако се съблазни в Бога и се отдалечи от Него? И да се натъква на нещо криво, на злото в света, човек трябва да има търпение да види неговия край. Злото има начало и край, а доброто е без начало и без край. Като говорим за църквата и за свещениците ние ги разглеждаме като процеси, които стават в самия човек. Колко пъти човек с кадилница в ръка обикаля своя храм и казва, че не може да постигне желанията си и ще си замине с отворени очи. Какво ще кажат ония, които са. реализирали желанията си? Какво са придобили те? Ние не сме против желанията на човека. Той трябва да има желания, да се стреми да ги реализира, но кои желания трябва да реализира? Има преходни желания, има и вечни желания. Вечните желания водят към вечния живот. Следователно човек трябва да се стреми да придобие любов, мъдрост, истина, кротост, въздържание, милосърдие, търпение и др. Придобие ли тия добродетели, човек се свързва направо с Бога. Той изпитва вътрешно разположение и мир. Каквото получава, той го получава направо от Бога, без никакви посредници. Не е все едно да получиш любовта направо от източника й или от странични извори.

Колкото повече отклонения прави любовта, през колкото повече мозъци минава, толкова по-нечиста е. Тя трябва да се филтрира, да мине през

неколкократно чистене докато придобие естествената си чистота. И животът на хората не иде направо от своя първоизточник, затова те умират преждевременно. И съдовете, в които се налива животът, не са. чисти. Като влезе в тия съдове, животът започва да се разлага. От една страна съдовете се разлагат, от друга - животът, и в скоро време той изтича навън. „Ново вино в нови мехове." - е казал Христос. Чист живот в чисти съдове, казвам аз. Какво ще стане с вас като изтече животът ви навън? Ще кажете, че ще отидете на онзи свят, между ангелите. Как ще отидете там? Вие знаете, че за физическия свят е нужно физическо тяло, а за духовния - духовно. Приготвили ли сте духовното си тяло? Ако мислите, че на онзи свят можете да отидете със своите стари разбирания, със старите си желания и навици, вие сте на крив път. Онзи свят, който наричаме духовен, е свят на вечна хармония, на абсолютна чистота, на пълен ред и порядък.

Следователно иска ли човек да влезе в Божествения свят, той трябва да отговаря на известни условия: да бъде абсолютно чист и здрав, да носи светли мисли и благородни чувства, да има ново разбиране за целокупния живот. Там не се допуща нищо отрицателно. Животът на пчелите дава слаба представа за Божествения свят. Пчелите се отличават с голяма чистота. Те не допущат в кошера си нищо нечисто и дисхармонично. Ако някоя пчела се разболее, веднага я изхвърлят навън. В Божествения свят не се търпи никакво петно. Не е лесно човек да влезе в този свят.

И тъй, животът има две страни: външна или физическа, и вътрешна или духовна. Докато гледа на живота от физическата му страна човек го познава отчасти. Същото може да се каже и за човека. Докато разглеждате човека външно вие го познавате отчасти. Казвате за този човек, че има красиво лице, хубави очи, правилен нос, красиви уши и уста, но нямате никакво отношение към него. Обаче, ако се свържете с неговите мисли и чувства, вие изпитвате особено разположение към него. Щом го срещнете, вие сте готови да споделите с него своите радости и скърби. Сега вече го наричате свой приятел. Кой човек наричате приятел? Истински приятел е онзи, в присъствието на когото сълзите пресъхват, а скърбите и страданията изчезват. Приятелят е в състояние да подобри условията на вашия живот.

Казано е за Аврама, че считал Бога за свой приятел. Ако Бог е ваш приятел, ще се оплаквате ли от болести, от сиромашия, от невежество? Никога! Понеже Бог беше приятел наАврама, Аврам беше богат, учен човек. Едно нещо му липсваше - бездетен беше. Това не отчайваше Аврама. Той беше предоставил този въпрос в ръцете на Бога. И не се излъга. Един ден Бог изпрати при Аврама три ангела да му кажат, че жена му Сара ще роди. Аврам повярва на думите Божии, но Сара помисли, че Бог иска да

утеши приятеля си, да се пошегува с него и се засмя. Когато един от ангелите я запита защо се смее, тя отказа че се е смяла. Интересен е фактът защо Сара се засмя. Нас ни интересува още и въпросът защо този, който е писал историята на Аврама, е отбелязал именно засмиването на Сара. Нейният смях се явява като контраст между думите на Бога и невъзможността им да бъдат реализирани. Това показва, че Сара е била жена с положителен характер. Тя гледала реално на живота. Тя си казала: беше време, когато можех да се залъгвам, да вярвам на обещания. Днес, когато се ползувам от опитностите си, не мога да допусна, че жена на моята възраст ще роди дете. Значи нейният смях беше предизвикан от контраста, който се явява от думите на ангелите и нейната напреднала възраст. Какъв по-голям контраст може да съществува днес от този възрастна жена да роди дете?

Сега, като говорим за контрасти, вие ги виждате навсякъде в живота. Срещате двама млади, които се обичат. Един ден те решават да се оженят. Щом се оженят, започват да се съмняват в любовта си. Мъжът пита жена си обича ли го; жената пита мъжа си обича ли я. Това е един от контрастите в живота. Защо трябва да си задават този въпрос? Нали се обичат? Ако единият пита другия обича ли го, значи любовта им е изчезнала. Каква е тази любов, която се явява и изчезва? На земята любовта се явява и изчезва. Обаче в Божествения свят любовта е непрерывна. Можете ли да питате Бога обича ли ви или не? На човека може да се задава такъв въпрос, но не и на Бога. Човешкото сърце само по себе си е каменно, студено, като на неразгорял въглен. За да светне и да се стопли през него трябва да мине електрически ток. Токът, който стопля човешкото сърце, наричаме любов. Значи, влезе ли любовта в сърцето на човека, тя го стопля. Човек трябва да бъде внимателен, да не прекъсва тока на любовта. Човек е дошъл на земята да се учи, да прави опити, за да се приспособи към Божествения свят. В това отношение земята е опитно училище. Човек трябва да мине през това училище, да научи великите уроци на живота. Той не е готов за небето. Тук той ще пада и става, но ще расте, ще се развива. Физическият свят представлява голяма сцена, на която всички хора играят различни роли. В живота си хората саактьори. Те играят роли на цар, на учен, на философ, на крадец, но всъщност нито са. царе, нито учени, нито философи, нито крадци. Някой минава за учен без да е такъв; друг минава за цар без да е цар; трети минава за крадец без да е крадец. Щом слезе от сцената, той престава да играе ролята си. Когато казваме че хората не се познават, причината е, че те играят чужди роли. Малцина живеят свой собствен живот. Искате ли да познаете човека, трябва да го видите вън от сцената. Докато е на сцената, той непременно играе някаква чужда роля. Защо играе чужда роля? Учи се. Като знаете това не се обиждайте, че някой ви казал една обидна дума. Той е на

сцената, вие - също, и оттам се разговаряте. Не се обиждайте, но вгледайте се в характера си дали имате някаква слабост. Ако приятелят ви казва, че не сте искрен човек, потърсете тази слабост в себе си и вижте ако я имате можете ли да я изправите. Вглъбете се в себе си и намерете корена на тази слабост. Тя може да води началото си от някой ваш дядо. Като намерите корена й, вие можете да се освободите от нея. Тъй щото, когато някой ви покаже една ваша слабост не се сърдете, но благодарете, че имате възможност да я видите. Ще ви каже някой, че сте горд. Ако това е истина благодарете, че имате възможност да се видите и да се изправите. По какво познавате гордия човек? Той ходи изправен, поглежда на хората отвисоко. Той не се огъва лесно. За да се огъне трябва да е видял нещо особено. Той казва: аз мога да се наведа само тогава, когато срещна нещо, което заслужава навеждането ми. Не е въпрос до навеждането на човека, но до вътрешния импулс в него. Срещате хора, които се кланят наляво-надясно, а други не обичат да се кланят. Това не показва, че първите не са горделиви, а вторите са горделиви. Когато се произнася за нещо, човек трябва да има право разбиране. Следователно новият живот изисква ново разбиране. Старите разбирания са. детински, с тях не можете да влезете в новия живот. Който е влязъл в новия живот, не се връща към миналото. Мнозина говорят за новото, за нови идеи, но въпреки това казват: голяма беше нашата любов в миналото. Какво стана, че я изгубихме? Ако губите любовта си това показва, че пътят, по който вървите, не е прав. Не съжалявайте, че сте изгубили любовта си. Това, което се губи, не е ваше. Ако сте изгубили богатството си, не съжалявайте. За вас е важно да бъдете здрави. Какво се ползувате ако имате богатство, но сте болен? В болницата ще ви обикалят милосърдни братя и сестри, ще ви местят от едно легло на друго, но това нищо не ви ползва. За предпочитане е човек да ходи пеш по планините но да бъде здрав, отколкото да е болен и да се ползува от уважението на лекарите и милосърдните сестри. За предпочитане е човек да бъде сиромах, но здрав и доволен от живота, отколкото богат и болен. Животът на здравия човек е живот на вътрешно доволство, на придобиване на знания и добродетели. Животът на богатия и неразумен човек е живот на удоволствия, които рушат организма и внасят недоволство и разочарования в човека. Ето защо човек трябва да прави разлика между живота на богатия и на бедния, на здравия и на болния.

Като наблюдавате хората в света вие намирате, че имат големи знания, че са. учени, благородни, добри. Вярно е, че има учени, добри и благородни хора, но вие трябва да ги различавате от ония, които още не са нито учени, нито добри, нито благородни. Те се представят такива, но в действителност не са. Това не е за упрек но казвам, че много от хората, които представят нещата, както не са, още не са излезли от болницата. Те са болни хора, които имат нужда от милосърдни братя и сестри и от патерици. Всички се

грижат за тях. Искате ли и вие да се грижи Бог за вас като за болен? Кога майката указва специални грижи на детето си? Когато е болно. Тя страда, че детето ѝ е болно и полага всички грижи да облекчи положението му. Когато детето ѝ е здраво, тя се радва. Следователно, когато скърбите и страданията в света се увеличат чрезмерно това показва, че хората боледуват. Грехът не е нищо друго освен болест. Може ли при това положение Бог да се радва? Не само че не може да се радва, но Той страда като вижда как хората сами се измъчват, как едни други си причиняват страдания. Той взима всички мерки да им помогне. Той изпраща лекари, милосърдни сестри да помагат на болните хора в света.

На кого се радва Бог: на болния или на здравия? Бог се радва на здравия човек, който има права мисъл, благородни чувства и постъпки. Здравият и разумен човек е щастлив, защото знае как да използва условията и възможностите, които му са. дадени. Условията подразбират външната страна на живота, а възможностите - вътрешната. Когато човек не успява в работата си причината за това се крие или в условията, или във възможностите. Той има условия, а няма възможности. Значи, дадени му са външни благоприятни условия, а няма възможности в себе си да ги използува. В друг случай човек има възможности, а няма условия. Щастлив човек наричаме онзи, който едновременно има и условия, и възможности. Когато условията и възможностите действуват едновременно човек се развива правилно.

Често хората се оправдават за неуспехите си с това, че нямат условия и възможности за развитие. Те не са прави. Условията и възможностите не създават човека. Човек е господар на условията и на възможностите. Ако не работи съзнателно той ще изгуби условията и възможностите. От човека зависи да използва или да изгуби условията и възможностите, които му са дадени. Като направил първия човек Бог му дал условия и възможности да работи. Като сгреши Адам изгуби условията и възможностите, които му бяха дадени. Защо сгреши? Само за един плод. Чудното е, че Адам и Ева бяха заобиколени от много дървета, отрупани със сладки и вкусни плодове, за които те не бяха дигнали мотика да ги разкопаят, но въпреки това се полакомиха за един плод, който им беше забранен. Докато бяха в рая те не знаеха какво е мъчение и труд, всичко получаваха наготово. В рая не съществуваха мотики, лопати, белове. Житото в райската градина беше едро почти като кокоше яйце. Не мислете, че това е фигура. Някои хора имат спомен за времето, когато житото е било едро като кокоше яйце.

Като слушате тия неща струва ви се, че има някакво преувеличаване. Не, когато се говори истината, никакво преувеличение няма. Истината си

служи с определени, абсолютни мерки. Обаче, когато иска да представи предмета по-ясен, тя го туря под лупа или микроскоп. След това тя го представя в естествената му големина. И обратно: когато иска да не плаши хората, тя поставя предметите далеч от тях. Като ги приготви да издържат, тя приближава предметите до очите им да ги видят в естествената им големина и да се поучават от тях. Истината открива нещата на човека и ги показва в този вид, в какъвто съществуват в природата. Но за да дойде до тази цел тя си служи с различни методи: метод на увеличаване и метод на намаляване. Истината се ръководи от крайната цел да направи човека свободен. В постигане на своята цел тя има право да си служи с различни методи. Като се натъкват на страдания, с които не могат да се справят, хората казват: Господ не вижда ли страданията ни? Защо не ни избави от тях? Коя е интимната мисъл, която кара човека да задава такъв въпрос? Бог вижда и знае, че страдате, но като разбира причините за страданията ви, оставя ви да научите някакъв урок от тях. Вие страдате, но не знаете какъв смисъл имат вашите страдания. Какво от това, че някой от вашите близки заминал за онзи свят? Докато бил на земята вашият близък заемал долна служба, но като отишъл на другия свят назначават го за губернатор на голяма област. Чрез тази висока служба той може да оправи света. При това положение има ли нещо лошо, че близкият ви е заминал за онзи свят? От онзи свят той ще работи по-добре, отколкото ако остане на земята. И Христос казваше на учениците си : „Ще отида при Отца си и ще изпратя Духа върху вас." Ако Христос не беше напуснал земята Духът нямаше да слезе върху хората. Христос даде разпореждането си от невидимия свят да слезе Духът на земята и да научи хората какво да правят. След възкресението си Христос казва: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята.". Властта на Христа има значение главно за Него, а за нас тя е от значение дотолкова, доколкото сме свързани с любовта Христова и изпълняваме волята Божия.

Следователно, като люби Христа, човек отправя любовта си към всички останали същества. В отношенията си към хората той има желание да им помага както Бог на него помага, а не да ги използува. Този човек е готов да прояви любовта си и към мравката. Ако човек не постъпва към по-малките същества от себе си както Бог постъпва, той нарушава един от Неговите закони. Щом наруши един от Божиите закони, човек изгубва своя вътрешен мир и спокойствие. На мнозина ще се види чудно защо трябва да се помага на мравката. Те казват, че хиляди мравки да изчезнат това нищо не значи. Така е за онзи, който не разбира Божиите закони, но за онзи, който разбира тия закони, при всяко нарушаване на един от тях, той изпитва гризене на съвестта. Днес малко хора мислят за мравката. Те казват: сега хората се убиват едни други като мухи, че за мравките ще мислим. Хората се убиват именно за това, че не мислят за по-слабите

същества от себе си.

Като говорим за любовта някои задават въпроса как да се обичат и кой човек може да обича. Ще обичате така, както Бог обича. Що се отнася до въпроса кой може да обича казвам: всеки, който е почувствувал Божията Любов, може да обича. Който не е почувствувал любовта на Бога върху себе си, той не може да обича. Ще кажете, че всеки човек има въглища в огнището си. Каква полза че има въглища, които не горят? Свещен огън трябва да гори във всеки човек. Не само това, но този огън трябва да бъде непрекъснато. Какво виждаме днес между хората? Те ту се засилват и тръгват напред, ту се спират, остават назад. Защо? Свещеният огън в тях не гори непрекъснато: ту се засилва, ту изгасва. Сегашните хора са. в положението на войници, които ту побеждават, ту ги побеждават. Когато неприятелят е слаб те вървят гордо, с дигнати нагоре глави. Щом неприятелят се засили те се скриват в дупките си. Какво могат да постигнат тия войници? Какви придобивки носят от бойното поле? Ще кажете, че те умират за отечеството си. При това, като се бият, ставали смели и решителни. Така ли е всъщност? Аз виждам на бойното поле смели войници, които геройски се хвърлят в боя, а щом влязат в живота смелостта им изчезва. Каква смелост е тази, която се проявява само при известен случай? Има смисъл човек да бъде смел и да проявява геройството си, когато се застъпва за Божията държава, когато устоява срещу всичко само да запази името Божие в чистота и светост. Ако воюва човек, нека воюва с цел да запази чисто и свято името на Божията Любов, Мъдрост и Истина. Като воюва за великите добродетели в света, човек знае как трябва да се сражава. Тъй щото ние не сме против воюването, но човек трябва да знае за какво воюва и как воюва. Всеки трябва да извади меча си и да воюва. Ще кажете, че човек трябва да бъде кротък и миролюбив. Човек трябва да бъде кротък и миролюбив, когато Бог царува в света. Щом Бог не царува, всеки сам трябва да се защитава - ще извади меча си и ще воюва. Ако не разчита на своите сили, той трябва да се свърже с Бога. Бог да му изпрати Архангел Михаил да го защищава със своя меч.

Като не могат да разрешат задачите на живота си някои казват: ще преживеем живота си както и да е, няма защо много да се безпокоим. Един живот е това, няма какво да мислим. Не, това е стара философия. Това не е никакво разбиране. Щом си дошъл на земята, ще воюваш по всички правила. Щом говориш за любовта, ще я приложиш в живота си така, че всички тъмни места да се осветят и да кажеш: с любовта всичко мога да направя. Ако си болен и произнесеш името на любовта, ще станеш от леглото си и ще се почувствуваш здрав; ако си умрял и ти пеят последното „Упокой, Господи", произнеси името на любовта и скочи от гроба. Когато човек дойде до положение да напусне болницата преди да е изписан, нека

скочи от леглото си. Когато всички мислят, че не може да оздравее, нека стане от леглото.
Само онзи може да разбере вътрешния смисъл на живота, който е придобил любовта. А тъй днес да се въодушевява човек, а на другия ден да изгуби въодушевлението си, да изгуби любовта си и да каже, че всичко е било суета, това показва, че той не е разбрал живота. Любовта не се губи. Истинската любов прави човека силен, добър, умен. Ако е стар, с любовта той може да се превърне в млад момък. Ако невежият помисли за любовта, веднага придобива знания. Любовта прави чудеса.

Сега ние се намираме в навечерието на една Божествена година, на която началото и краят се връзват и развързват и всякога остават в едно и също положение. Старата година никога не си заминава, а новата всякога иде. Тъй щото вие постоянно изпращате една стара година и постоянно посрещате една нова . В това именно седи красотата на живота: старата година се готви да си отиде, а не си отива; новата година се кани да дойде, а не иде. Това се вижда невъзможно, но то е много естествено. Трябва ли да скърбите, че старата година никога не си отива въпреки това, че я изпращате? Трябва ли да скърбите, че новата година никога не иде, макар че постоянно я посрещате? Няма по-идеално положение в живота на човека от това старата година да не си отива, а новата да закъснее с пристигането си. И вие очаквате да придобиете нещо ново, но то все не идва. Очаквате го една, две, три и повече години и най- после се обезсърчавате. Не се обезсърчавайте, не бързайте да реализирате вашите желания. Колкото по-високи и благородни са желанията ви, толкова по-бавно могат да се реализират.
Красиво е да очакваш нещо хубаво и да не го получиш. Ако реализирате желанията си преждевременно вие ще се натъкнете на никакво нещастие. Не бързайте да се освободите от старите си дрехи. Не раздавайте старите си дрехи на хората. Дръжте ги за себе си. Защо? Все ще ви потрябват някога. От тях ще направите дрешки за своите внучета. В природата съществува закон за икономия, който има приложение и в частния живот на човека. Това, което е непотребно за тебе, е потребно за друг някой. Запази го, не го хвърляй вън. Казвате: разумно ли е да даваме старите си дрехи на своите близки? Доволни ли ще бъдат те?
Какво представлява разумният и какво неразумният живот? Какво нещо е доволството и какво недоволството? Представете си, че имате едно дърво, което започва да се разлиства.Листата се люлеят тихо от вятъра и се разговарят помежду си. Те са. доволни от положението си, защото са на дървото, не се грижат за нищо, никой не ги подритва. Откъсне ли се един лист от дървото и падне на земята, вятърът го подхвърля на една и на друга страна, всички го тъпчат. Отначало е зелен, но скоро загнива и започва да се разлага или изсъхва - зависи от условията. Този лист е

недоволен от положението си. След това дървото започва да цъфти, цветовете завръзват плод, плодовете зреят и весело се гледат едни други, доволни са от положението си. Ако един от плодовете падне на земята и започне да гние, той става недоволен. Каква е разликата между зеления лист на дървото и сухия, паднал на земята? Сухият лист изгубва цвета си, т.е. своя живот. Той не може да даде нищо от себе си и минава за голям скъперник. Той се оплаква от сиромашията без да подозира, че сиромашията се дължи на отделянето му от дървото на живота. Лошото не е в сиромашията но в това, че сиромахът изгубва основната идея за живота си.

Докато живее от ден за ден и мисли само за храната си, човек е в положението на паднал лист. Всеки паднал лист трябва да се възприеме отново от дървото и да придобие своята зеленина и сочност - условия за растене и развитие. Кой може да расте и да се развива? Само онзи, който има живот в себе си, той е доволен от него. Падналите листа, които гният и съхнат, нямат живот в себе си, но създават условия за образуване на почвата.
Сега, като дойдем до човека, казваме: само онзи човек има условия да се развива, който се повдига от своите мисли, чувства и постъпки. Ако мислите, чувствата и постъпките не повдигат човека, той е подобен на изсъхнал лист, вечно недоволен от положението си. За да не изпадате в това състояние, пазете се от противоречията на живота. Какво произвеждат противоречията в човека? Те изсушават източниците на любовта, на мъдростта и на истината, и човек се превръща в сух лист без никакъв живот, без никакво растене. Има някаква надежда и за сухите листа, но за това се изисква дълго време. Трябва да минават през раждания и прераждания, през въплътявания, докато един ден отново се върнат на дървото на живота като листа, клончета и плодове и започнат нов живот оттам, дето са спрели.

Като ме слушате, вие си казвате: дано дойде Царството Божие на земята. Вие очаквате идването на Царството Божие на земята, но нямате ясна представа за него. Колкото да го очаквате, каквото да правите, Царството Божие не може да дойде в тези времена на земята. Защо? Умовете и сърцата на хората не са подготвени. За да дойде Царството Божие на земята хората трябва да имат просветени умове и възвишени сърца. Какво можете да очаквате днес от хората, когато всеки иска да стане господар? Слугата иска да стане господар, а господарят не иска да слезе от положението си.

Бъдещите граждани, т.е. гражданите на Царството Божие, трябва да бъдат слуги - служители на Бога. Редът и порядъкът в това царство е точно

обратен на този, който владее в сегашните царства. Когато Царството Божие се възстанови на земята всички противоречия ще изчезнат много естествено. Тогава всички хора ще бъдат слуги. Всеки ще търси случай да помогне на някого. Като срещне някоя бедна вдовица той ще отиде с нея в дома ѝ да услужи с каквото може. Ако е учен ще занимава децата ѝ безплатно. Като свърши работата си с тях ще отиде в друг дом да помага. Ако е свещеник няма да го търсите в църква, но той сам ще ходи по домовете между страдащите да ги утешава. Той ще им проповядва Словото Божие. Като свърши работата си в една къща, ще отиде в друга. Бъдещата църква ще бъде служение, а не учреждение, както сега. Когато дойде Царството Божие на земята всеки ще съзнава задълженията си и ще ги изпълнява. Като греши, той сам ще съзнае погрешката си и ще я изправи. Той ще съзнава не само погрешките на настоящето, но и миналите и ще знае отде произлизат.
Един съзнателен баща имал син в училище, от когото учителите се оплаквали много. Те наказвали често ученика но като видели, че и наказанията не помагат, викнали баща му да се оплачат от сина. След това той им казал: „Господа учители, моят син носи лоши наследствени черти от мене и от майка си. Ние сме виновни за това. Колкото и да го наказвате мъчно ще се изправи. Ето защо, колкото пъти през седмицата синът ми се провини в нещо, отбелязвайте го в някое тефтерче. В края на всяка седмица аз ще дохождам да получа наказанието вместо него. Първо трябва да се възпитам аз, а после син ми. Ако аз бях добър и без грешки и синът ми щеше да прилича на мене. Днес както да го наказвате той може да се дресира, но няма да се възпита.“

Съвременните хора се намират повече под влиянието на чужди заповеди и команди. Мъжът заповядва на жената какво да прави, къде да ходи, как да живее. Жената също заповядва на мъжа какво да прави. Със заповеди не се живее. Колкото повече заповядват на човека, толкова по-малка е готовността му да изпълнява тия заповеди. Ако един човек само му заповядва, както и да е, но какво ще прави ако много души му заповядват? Един ще му заповяда да го посети в дома му; друг ще му заповяда да му услужи нещо. Ако човека, на когото заповядват, е разумен и да иска да изпълни тия заповеди, не може. Защо? Защото преди всичко той трябва да изпълни волята Божия. Ако изпълни волята Божия той минава за господар а не за слуга. Днес ще му заповядват, но утре и той ще заповядва. Като изпълнява волята Божия, човек ще дойде до Царството Божие и ще види, че всичко, което Бог е създал, е красиво и добро. Да мисли и да живее човек по този начин това значи да е влязъл вече в Божествения свят. Кой човек е в Божествения свят и кой не е ще го познаете по делата му. Той живее в абсолютна свобода, никого не иска да насили да направи нещо. Каже ли, че хората трябва да мислят като него, той е на крив път. Как

можете да наложите мисълта си на някого? Как можете да замъглите мисълта на човека с чужда мисъл? Природата не позволява никакво заместване, нито даване на нещата под наем. Човек не може да даде на заем нито главата си, нито сърцето си, нито дробовете си, нито стомаха си. Това са. неща, дадени на човека с цел да се ползва той сам от тях. Да се ползват от мислите, чувствата и постъпките на човека е позволено, но да го обсебите, да служи само на вас, това не се позволява. Виждате ли, че един човек е готов да се жертвува за Бога, да прави услуги на хората, да им помага, поощрете го. Не му казвайте, че не прави добре, не го спъвайте в живота му. Наложиш ли се на човека, ти ще носиш отговорност за неговите погрешки. Станеш ли поръчител за някого ще плащаш на общо основание. И Христос стана поръчител на първия човек. Той пожела да направи Бог човека по образ и подобие свое, заради което и на времето си плащал, но и досега още плаща. На същото основание ще дойде ден, когато всички хора ще плащат за своето поръчителство. Лесно е днес да кажете, че сте християни, но вие трябва да изпълните Христовия закон. Иначе поръчителството на Христа за вас ще остане безпредметно. Сам Христос е казал: „Който не изпълни Божиите закони, не се отрече от себе си и не тръгне след мене, не е мой ученик."

Днес вече няма да търсят Христа отговорен за вашите дела, но ще търсят самите вас. Вие казвате, че сте християни. Щом сте християни, трябва да изпълнявате учението Му. Не го ли изпълнявате, вие сами се осъждате. Аз съм първият прокурор, който ще заведа дело против всеки, който минава за християнин, а не изпълнява учението Му. Ще кажете, че не можете да го изпълните, че не е приложимо. Други пък казват, че не са привърженици на новото. Щом не са. привърженици на новото, т.е. на Христовото учение, защо не изпълнят учението на Мойсея? Тъй щото, сега ще се заведат две дела: едното дело ще бъде против онези, които не изпълняват учението на Христа. Второто дело ще бъде против онези, които не изпълняват учението на Мойсея. Едно трябва да знаете: или Христовото учение ще изпълните, или Мойсеевото. Ако не изпълните нито едното, нито другото, вие ще изпълните учението на света. Друг път не съществува. Каквото да прави, човек не може да се освободи от задълженията си. Страшно е обаче, когато се връща назад. Колкото по-назад се връща, толкова по-лошо за него. Най-лекият закон за изпълнение е Христовият.

Като ученици за вас е важно да знаете какво можете да приложите. Не е въпрос да заемете положението на светия, но да застанете в положението на способен ученик, да учите с разбиране и с любов. Способният ученик се стреми да разбира, а не да учи наизуст. Има смисъл ученикът да учи наизуст но само такива предмети, които изискват памет, а не разбиране. Дойдете ли до математика, геометрия, там е нужно разбиране. Ако

изучавате музика, там не се изисква философия и разсъждение. Там са нужни упражнения. Ще свирите по четири-пет часа на ден, докато научите урока си добре. Когато изучавате Божията Любов, там е нужно приложение, а не говорене. Ще вземете цигулката и лъка си и ще изсвирите едно от парчетата на любовта. Много са парчетата на любовта, но вие ще изсвирите едно от тях по всички правила на изкуството. Ще кажете, че правите усилия, но нищо не излиза. Защо нищо не излиза от вашата работа? Защотоповечето работят с желание да се харесат на другите. Човек трябва да работи с любов, с желание да задоволи първо себе си, а после другите. Щом задоволи себе си, той ще задоволи и другите. В каквато посока и да се проявите: като говорител, музикант, учен, първо гледайте доволни ли сте вие от себе си. Ако сте доволни от себе си и другите ще бъдат доволни от вас.

Днес е последният ден от старата година. Аз ви хванах здраво в ръцете си както майката хванала детето си което, без нейно позволение, редовно бъркало в гърнето със сладко и яло. За да хване крадеца един ден майката преместила гърнето със сладко другаде някъде, а на негово място турила друго гърне, също като първото, и го напълнила с живи раци. По стар обичай детето отишло към гърнето и посегнало да си извади малко сладко. В този момент, обаче, то надало силен вик. Майката се притекла на вика и видяла детето си уплашено, понеже раците захапали ръката му. По този начин тя открила крадеца на сладкото.

Днес и аз ви улових пред гърнето, с изплашени лица от раците. Раците представляват старите връзки, от които още не сте се освободили. Откажете се от своите стари възгледи и вместо тях турете нови. Откажете се от възгледите на своите деди и прадеди, от възгледите на своите баби и прабаби и турете на тяхно място нещо ново. Свържете се с вечния Извор на живота, дето енергията постоянно приижда. Вие трябва да се обновите, да влезете в новия живот. Като се свържете с Извора на вечния живот, в дома на всеки ще потече жива, благодатна вода. Който има такава вода у дома си, той трябва да си направи бяла мраморна чешма, през която водата да тече и да утолява жаждата на всички страдащи пътници. Който пие от тази вода, той е свободен от противоречията на живота.

Ще кажете, че без противоречия не може. Вярно е, че без противоречия не може, но от човека зависи как ще се справи с тях. И Христос имал противоречия, но разбирал техния смисъл и лесно ги понасял. Какво по-голямо противоречие може да съществува за Него от това, че като Син Божи, дошъл на земята да проповядва словото Божие, вместо да Го приемат, хората Го разпнаха? Христос носеше свобода на хората, а не насилие. Нито Бог може да си служи с насилие. Човек трябва доброволно

да приема нещата, а не чрез насилие. Дойде ли до Божественото в живота, той трябва доброволно да го приема и доброволно да му се подчинява. Божественото е извор на живота. Като приеме благата на Божественото в себе си, човек трябва да е готов да ги предаде и на другите. В това отношение той трябва да бъде проводник на благата в живота. От друга страна, човек трябва да бъде запалка. Дето мине, да пали. Какво ще пали? Свещеният огън.

Всеки човек носи в себе си условия за свещения огън, но сам не може да го запали. Трябва да дойде някой човек отвън, да бутне запалката му. Щом бутне запалката, свещеният огън пламва и започва да гори. Може ли без позволение да палите свещения огън на човека? Можете. Единственото нещо, което човек може да направи без позволение, е да запали свещения огън на своя ближен. Виждате, че той се загледал някъде. Не питайте можете ли да запалите огъня му или не. Драснете клечка кибрит и нищо повече. Като види, че огънят му гори, нека се чуди кой го е запалил. Той ще се върне дома си със запален огън. Ще се сърдите ли, ако приятелят ви запали печката във ваше отсъствие? Той знае, че ви няма в стаята, вижда, че е студено и, без позволение, влиза вътре и пали огъня ви. Не само че няма да се сърдите, но ще благодарите за голямата услуга, която ви е направил. Друг е въпросът ако приятелят ви влезе лятно време в стаята ви и запали огъня. Ето защо, искате ли да направите услуга на приятеля си, запалете огъня му зимно време, когато е студено, а не лятно време. Човек трябва да знае кога да прави нещата. Всяко нещо трябва да бъде направено на своето време и място. В това седи философията на живота.

Желая ви да бъдете запалени свещи. При това всеки трябва да бъде готов да предаде светлината от своята свещ на ближния си. Когато светлината се предава от човек на човек тя се усилва. Казано е в Писанието, че който предава Божиите блага от един човек на друг, той се свързва с душите им и остава с тях.

През тази година всички трябва да използвате условията. Условията са. вашите уреди, с които трябва да разкопаете, разорете и посеете. Нивата на човека пък е неговото сърце. Твърда, каменна е почвата на сърцето, затова тя трябва да се разкопае, да се разоре и посее с най-добри семена. Това значи: при каквито условия да се намира човек, той трябва да ги използва. Различните чувства и желания на човека са семената, с които той ще насади своята нива. От неговите чувства и желания зависи какви плодове ще се родят. Умът на човека разполага с възможности за реализиране на желанията му. Ако умът не е трезв, човек не може да използва условията на сърцето. Глупавият човек не може да се ползва от условията на сърцето. Той не разбира любовта и не може да я приложи. Разумният обаче се

ползва от условията на сърцето си и вижда тяхната красота и смисъл. Затова е казано, че човек се нуждае от светъл ум.
Като ученици вие трябва да се запознаете с условията на сърцето си и с възможностите на своя ум. Натъкнете ли се на кисели и горчиви чувства в сърцето си, намерете техния произход и ги поставете вън от себе си като чужди вещества. Натъкнете ли се на съмнения и противоречия в ума си, изхвърлете ги навън. Затова първо трябва да намерите техния произход. Да ги изхвърлите навън това значи да ги впрегнете на работа. Те представляват особен род енергия, която непременно трябва да се приложи някъде. Когато един човек се гневи, с него заедно се гневят хиляди и милиони хора в света. За да се освободите от гнева намерете този, който го е предизвикал. Щом го хванете, вие лесно ще се освободите от излишната енергия на гнева. Не можете ли да хванете първоизточника на гнева вие ще изгубите много време, докато се справите с гнева в себе си.

Много майки се оплакват от децата си, че се гневят и не знаят как да се справят с тях. Казвам: турете едно огледало пред разгневеното дете да се огледа. Като се види в огледалото, детето веднага ще се засмее. То ще намери контраста между едно спокойно, тихо, красиво лице и разплаканото, сърдито лице на разгневения човек. Гневът прави човека грозен. Скъперничеството - също. Изобщо всички отрицателни състояния правят човека грозен. Ако можете в момента, когато преживява тия състояния да му дадете огледало да се огледа, той ще се освободи от своите слабости и отрицателни чувства.

Съвременните хора се нуждаят от нова философия на живота, от положителна наука, от истинска религия. През каквато наука, философия или религия да са минали, те са били необходими за тях като школа за възпитание и развитие. Днес обаче и вие се нуждаете от нова религия, от нова наука и философия. Ако мислите, че сте останали назад от времето си, вземете един бърз трен, за да придобиете изгубеното. Да бързате това не значи, че трябва да прилагате методите на днешните църкви. Всички църкви искат да печелят членове, да обърнат света към Бога. С бързане работа не става. Това е механически процес. Те препоръчват на хората вяра като метод за спасение. Така не се спасява човек. Спасението подразбира вътрешен процес. Човек не се изменя лесно. Не можете да направите човека вярващ, ако вярата не е вложена в него. Ако външно приеме известни идеи и вярвания човек по-скоро може да ги използва за зло, отколкото за добро. Каквито знания придобива, човек трябва да се ползува от тях. Истинско знание е онова, което почива на опити. Бог постави Адам и Ева в рая именно за това, да правят опити, да се ползват от растенията, да изучават елементите, от които светът е създаден. Всички дървета и растения в райската градина бяха носители на живот с изключение на

„дървото за познаване на доброто и на злото". Всяко докосване до това дърво внася смущение в човешкото сърце. Вкуси ли човек от него, той се натъква на смъртта.

И тъй, запомнете основната мисъл от лекцията: условията са. за сърцето, а възможностите -за ума. Молете се да ви се дадат условия да посадите в почвата на своето сърце всички благородни и възвишени чувства. След това обърнете се към ума си да реализирате чувствата и желанията на сърцето. Вие се нуждаете от вяра в Божественото. Тя ще ви направи силни за физическите условия на живота. Щом сте силни на физическия свят, вие ще бъдете силни и в духовния. Дето отидете, вие ще бъдете запалена свещ, от която хората ще се ползват. Какво по-голямо благо от това да носите светлина на окръжаващите? Добрите дела правят човека красив. Те изразяват неговия вътрешен живот.

Мнозина се смущават от своя личен живот. Намират, че са направили много погрешки, че са окаляни. Няма защо да се смущават. Кал има навсякъде: и в личния, и в семейния, и в религиозния, и в обществения живот на хората. Тази кал не е създадена днес. Тя съществува от памтивека. Който се чувствува окалян, нищо не му остава освен да отиде при някой чист планински извор и да се измие няколко пъти. Чистите извори ще намерите в новия живот, който изтича от Бога. Идете при Бога и Го помолете да ви измие. Единственото нещо, което може да преустрои и обнови човешкия живот, това е Божията Любов. При каквито мъчнотии да се намира човек само Божията Любов е в състояние да ги премахне. Ако господарят ви е лош, груб човек, свържете се с любовта и ще видите, че сърцето на господаря ви ще се смекчи. Щом сърцето на господаря ви се смекчи това показва, че отношенията ви към Бога са. правилни.

Сегашните религиозни искат да обърнат хората към Бога. Всеки вярващ тегли към своето верую. Трябва да знаете, че всички хора не могат да бъдат на един ум. При каквито положения да се намирате най-много 50% от хората ще поддържат вашето верую; 25% ще бъдат неопределени, а останалите 25% ще бъдат против вас. Понеже всички сте вече пред новата година стремете се да използувате само онези условия, които носят нещо благоприятно за вас. Не мислете, че всички условия ще бъдат благоприятни. Ако мислите така вие ще бъдете като младата мома която вярва, че възлюбеният ѝ ще я направи щастлива. Впоследствие тя вижда, че се е лъгала. Ако ученикът мисли, че учителят му ще го направи щастлив, той живее в заблуждение. Учителят дава на ученика само условия, а възможностите са в самия него. Ако ученикът учи добре, учителят може да го направи щастлив; ако не учи, никакво щастие не го очаква. И Духът Божий работи във всички хора без изключение, но всеки

ще се ползува от Него според степента на своето развитие. Отворете ума и сърцето си за Духа и не се страхувайте.

Мнозина се безпокоят какво ще стане със старите идеи ако приемат новите. Те не трябва да се страхуват, защото в човека има място и за старите идеи, и за новите. Нова вода е онази, която току-що изтича от извора. Всяка вода, която е изтекла вече от извора и продължава да тече в низините е стара, но и за нея има място. Колко стари идеи има във вашия живот! Това не трябва да ви смущава. Турете новия живот на една страна, стария - на друга, и не се безпокойте. Важно е да не смесвате двата живота в себе си. Нека всеки живот си тече по свой път. Това е в реда на нещата. Служете на Бога и не мислете за стария живот. Новите идеи сами ще се справят. Като намерят място в ума и в сърцето ви те постепенно ще избутат старите. Ще дойде ден, когато вие ще се видите цял обновен. Щом сте свързани с Бога всичките ви работи ще вървят добре. Когато човек дава път на Божественото начало в себе си, животът му се осмисля и работите му се нареждат добре.

Като се видят в невъзможност да реализират своите желания, някои се утешават с бъдещето. Те казват: ако сега не успеем да постигнем своите идеали, ще ги постигнем в бъдеще. За едни хора има бъдеще, а за други – няма. Ако вие отлагате настоящите работи за бъдеще много време ще чакате, докато дойде това бъдеще. Пролетта и лятото идат само един път през годината и продължават три месеца. И благоприятните условия идат само един път през годината. Бог говори на човека само три пъти през годината. В първия месец на годината Бог ти казва да не правиш това или онова, но ти не слушаш; на втория месец пак ти казва същото, но ти не слушаш; на третия месец пак ти казва същото. Не Го ли послушаш, Бог престава да говори, цели девет месеца мълчи. След това се изреждат страдания и нещастия в живота ти. Ако периодът, през който Бог говори на човека, е 12 години, тогава Той говори през първите три години, а през останалите девет години мълчи. Ако периодът е от 120 години, на всеки десет години Бог ще ти проговори по един път. Като ти проговори три пъти и не Го послушаш, останалите 90 години нищо не говори. Дългите периоди не се отнасят за вас. За вас са от значение късите периоди.

Благодарете, че вие работите с една година от 12 месеца. Първите три месеца от годината са Божествени, а останалите – човешки. Кои са тия месеци вие сами ще ги намерите. Те не вървят последователно. Затова трябва да бъдете внимателни, да се вслушвате в Божествения глас, който ще ви каже: Стани! Чуете ли този глас и на смъртно легло да сте ще оживеете. И болен да сте - ще оздравеете. Когато Бог слиза на земята, тогава се уреждат работите на хората. Когато ученият, добрият,

способният човек дойде на земята, тогава се уреждат работите на всички. Когато разберете, че Бог слиза на земята, вие трябва да бъдете абсолютно свободни, да Го приемете без никакво съмнение, с чисти сърца и светли умове. Най-малкото съмнение по отношение на Него ще стане причина Той да ви напусне.

Сега ние говорим за онези от вас, които са напъпили и се готвят да цъфнат. Когато за пръв път чуе гласа на Бога, човек напъпва; втория път се разцъфтява и завързва плод, а третия път узрява. Човек разбира смисъла на живота само когато мине през процесите напъпване, разцъфтяване, завързване и узряване. Тези процеси стават в Божествения свят, а не на земята. Докато е на земята, човек живее в колиба или в царски палат, но като влезе в Божествения свят той живее в пълна свобода. Там никакви ограничения не съществуват. За пример, когато беше в затвора, апостол Петър се намираше в големи ограничения: краката му бяха в окови. Той не вярваше, че ще излезе от затвора. Обаче една вечер дойде при него ангел Господен и му каза: стани! Петър отговори: не мога, Господи, окован съм. Ангелът се приближи към него, бутна го, и оковите паднаха от краката му. Петър стана, облече се и излезе вън, от никого незабелязан. В Божествения свят нещата стават лесно. Там и невъзможните неща са възможни.

Като ученици вие трябва да имате вътрешна връзка с Бога, да се съобщавате със същества от възвишения свят. Днес правят опити да свържат Америка с най-отдалечените краища на света. Ако това е възможно за земята още по-възможно е за духовния свят, дето съобщенията са. по-съвършени. Няма да се мине много време и това съобщение ще стане възможно. Достатъчно е да се завърти един ключ за да свържат небето със земята и цялата земя да се изпълни със знание за Господа. Сърцата и умовете на хората ще се отворят и те ще бъдат готови за Царството Божие. Днес обаче те още не са готови да станат жители на Царството Божие.
Всички хора трябва да бъдат носители на Божественото, което иде в живота. Няма защо да мислят, че чрез смъртта ще влязат в Царството Божие. Докато е на земята още човек може да влезе в Царството Божие, да придобие Вечния живот. Напусне ли земята човек отива там, дето се е приготвил: грешникът отива в ада, а праведния – в рая. Близките на заминалия плачат за него, искат да го върнат на земята. Оставете грешника да си живее в ада, да не прави пакости на земята. Оставете и праведния в рая, оттам да ви помага. Следователно, когато грешникът остане в ада, а праведният - в рая, вие ще бъдете свободни.

- Само проявената Божия Любов , само проявената Божия Мъдрост, само проявената Божия Истина носят пълния живот.

19. Лекция от Учителя, държана на
31. декември 1930 г., София - Изгрев.